Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu với một khởi đầu bi thảm nhưng cũng đầy kịch tính của nhân vật chính, Diệp Hàn.

Vốn là một thanh niên thời hiện đại đang mải mê đọc tiểu thuyết về thế giới Hồng Hoang, anh bất ngờ xuyên không một cách không thể lý giải nổi.

Trớ trêu thay, anh không được tái sinh thành một tiên nhân cao quý hay một thần thú oai phong, mà lại nhập vào một hòn đá vô tri vô giác giữa thuở hồng hoang sơ khai.

Trong bối cảnh khắc nghiệt này, nơi mà "căn nguyên" và huyết mạch quyết định tất cả, việc trở thành một hòn đá tầm thường gần như là một bản án tử cho con đường tu tiên, bởi lẽ ngay cả cơ hội hóa hình cũng là một điều xa xỉ.

Diệp Hàn chìm trong tuyệt vọng, ý thức bị giam cầm trong khối đá lạnh lẽo, chỉ có thể cảm nhận dòng linh khí vô tận của đất trời chảy trôi xung quanh mà không thể hấp thụ hay tu luyện.

Thế nhưng, bước ngoặt định mệnh đã đến sau những năm tháng dài đằng đẵng bị giam cầm trong tĩnh lặng.

Vận may cuối cùng cũng mỉm cười khi một "Hệ thống Lựa chọn Tối cao" bí ẩn khởi động và nhận anh làm ký chủ.

Đây chính là "ngón tay vàng", vật phẩm không thể thiếu của mọi người xuyên không.

Gói quà tân thủ mà hệ thống ban tặng không phải là một món pháp bảo kinh thiên động địa, mà là một thứ còn quý giá hơn vạn lần: "Độn khứ đích nhất" – cái "Một" trốn thoát khỏi sự diễn hóa của Đại Đạo.

Dù không trực tiếp tăng tu vi, nó lại ban cho Diệp Hàn một thứ tài sản vô giá: ngộ tính đạt đến mức độ "tiền cổ vô nhân, hậu vô lai giả".

Trí tuệ của anh trở nên siêu việt, có thể thông suốt mọi đạo pháp huyền ảo nhất.

Dù vậy, nghịch cảnh vẫn còn đó, ngộ tính cao đến đâu cũng không thể giúp một hòn đá tìm ra công pháp tu hành và hóa thành hình người.

Cơ duyên thực sự mở ra khi ba vị đại năng tối cao của thế giới Hồng Hoang – Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, và Thượng Thanh Thông Thiên Giáo Chủ (gọi chung là Tam Thanh) – trong một lần du ngoạn đã tình cờ dừng chân và chọn chính hòn đá mà Diệp Hàn đang trú ngụ làm nơi luận đạo.

Đây là một cơ hội ngàn vàng.

Với ngộ tính siêu phàm, Diệp Hàn lắng nghe và lĩnh hội những đạo pháp uyên thâm mà Tam Thanh trao đổi.

Anh không chỉ hiểu, mà còn thông suốt những điểm mấu chốt còn nhanh hơn cả Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Dòng đạo vận tinh túy từ cuộc luận đạo của các thánh nhân tương lai đã gột rửa và nuôi dưỡng bản thể đá của anh, giúp anh phá vỡ xiềng xích vật chất, hóa thành một thiếu niên tuấn tú, mang hình dáng đạo thể.

Ngay khi hóa hình, hệ thống lập tức đưa ra nhiệm vụ đầu tiên, cũng là lựa chọn quan trọng nhất định hình tương lai của Diệp Hàn: bái một trong Tam Thanh làm sư phụ.

Phần thưởng cho nhiệm vụ này vô cùng hậu hĩnh: một triệu điểm công đức và mười giọt tinh huyết của Bàn Cổ, những báu vật đủ để bất kỳ ai cũng phải thèm muốn.

Tuy nhiên, con đường bái sư không hề dễ dàng.

Lão Tử từ chối vì tuân theo đạo vô vi, cho rằng chưa đến lúc thu đồ đệ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dù công nhận ngộ tính của Diệp Hàn nhưng lại chê bai căn nguyên tầm thường của anh (vốn là hòn đá), thể hiện rõ tính cách cao ngạo và coi trọng huyết thống.

Chỉ còn lại Thông Thiên Giáo Chủ, người có tính cách phóng khoáng và chủ trương "hữu giáo vô loại" (dạy dỗ không phân biệt loại người).

Dù trong lòng rất tán thưởng Diệp Hàn, Thông Thiên lại do dự vì không muốn vượt mặt hai vị sư huynh.

Đứng trước nguy cơ vuột mất cơ hội, Diệp Hàn đã vận dụng trí tuệ sắc sảo của mình.

Anh dùng chính đạo lý "thiên địa sinh sôi không ngừng, vạn vật đều lưu lại một con đường sống" mà Thông Thiên vừa luận, để chất vấn ngược lại ngài, hỏi tại sao lại muốn cắt đứt con đường sống duy nhất của anh.

Câu nói này đánh thẳng vào đạo tâm của Thông Thiên, khiến ngài bừng tỉnh và nhận ra mình suýt nữa đã đi ngược lại với chính đạo nghĩa mà mình theo đuổi.

Trong niềm vui và sự cảm khái, Thông Thiên phá lệ, thu nhận Diệp Hàn làm đại đệ tử thân truyền, biến anh trở thành đồ đệ đầu tiên của cả ba vị Tam Thanh.

Từ một hòn đá vô danh, Diệp Hàn đã một bước lên mây, chính thức bước chân vào vũ đài tranh đấu của thế giới Hồng Hoang với một thân phận và khởi đầu không ai có thể xem thường.

Câu chuyện về một truyền kỳ bắt đầu từ đây, với vô vàn cơ duyên, thử thách và những lựa chọn định mệnh đang chờ đợi phía trước.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1

"Ta, xuyên việt rồi ư?" Diệp Hàn gần như không thể tin nổi.

Hắn đang nằm trên giường cầm điện thoại đọc truyện Hồng Hoang, rồi bỗng dưng xuyên việt vào thế giới Hồng Hoang.

"Thật quá đáng rồi đấy?" Xuyên việt thành một hòn đá trong Hồng Hoang?

Diệp Hàn gần như muốn ngất đi.

Kiếp trước, khi đọc vô số tiểu thuyết về Hồng Hoang, Diệp Hàn tự nhiên biết rằng, để tồn tại ở Hồng Hoang, căn nguyên là quan trọng nhất.

Còn bây giờ, căn nguyên là một hòn đá lớn?

Thế thì làm ăn được gì!

Ở Hồng Hoang, căn nguyên là quan trọng nhất, căn nguyên càng cao dày, việc tu hành tự nhiên sẽ làm ít công to.

Diệp Hàn, một hòn đá như thế này, trong tình huống bình thường ngay cả cơ hội hóa hình cũng không có, nói gì đến tu hành?

Diệp Hàn buồn bực một hồi, liền thả ý thức ra, quan sát tình hình xung quanh, nhưng thử mãi vẫn không thể phóng ý thức ra ngoài được, chỉ có thể thông qua cơ thể, cảm nhận linh khí vô tận bên ngoài.

Thật là gấp gáp!

Nhưng cũng đành chịu.

Không biết đã qua bao nhiêu năm, đột nhiên, trong đầu Diệp Hàn vang lên một giọng nữ máy móc trong trẻo.

"Đinh đoong...

Phát hiện ký chủ, Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, đang quét...”“Tiến độ quét 10%...”“20%...”“30%...”...“100%...”“Đinh đoong...

Hệ thống quét và liên kết thành công, xin hỏi ký chủ có muốn kích hoạt hệ thống không?” Hệ thống!

Hệ thống!

Nếu Diệp Hàn đã hóa hình, giờ phút này chắc chắn sẽ cười điên cuồng.

Bàn tay vàng, cuối cùng cũng đến rồi.

Vũ khí thiết yếu của kẻ xuyên việt, có nó, ta có thể càn quét Hồng Hoang, tranh hùng với các vị Thánh, ha ha ha...

“Kích hoạt!” Mặc dù Diệp Hàn không thể nói chuyện, nhưng ý thức có thể hoạt động, giao tiếp với hệ thống bằng ý thức cũng không có trở ngại gì.

Hệ thống lập tức có phản ứng.

“Đinh đoong...

Hệ thống đang kích hoạt!” “Kích hoạt hoàn tất, hiện đang phát Gói quà Tân thủ!” “Gói quà đã phát xong, mời ký chủ kiểm tra!” Gói quà Tân thủ?

Món đồ tốt!

Ý thức Diệp Hàn vừa chuyển, liền quét vào không gian hệ thống vừa mới liên kết.

Một màn hình ánh sáng màu xanh lam mà chỉ ý thức mới có thể cảm nhận được hiện ra trước mắt, trên đó có một nút “Kho”.

Diệp Hàn di chuyển ý thức, kho đồ mở ra, trong ô đầu tiên, đặt một gói quà màu đỏ.

Đing...

Ý thức chạm vào, gói quà lập tức bay ra khỏi ô, lơ lửng trong không trung dưới dạng 3D, lắc lư qua lại, giống như vật phẩm trong phim hoạt hình, được chế tác vô cùng tinh xảo.

"Có muốn mở Gói quà Tân thủ không?" "Mở!" Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, không rõ bên trong gói quà này rốt cuộc có thứ gì.

Thông thường, đồ vật có chút ngẫu nhiên, có thể xuất hiện bảo vật tuyệt thế, cũng có thể là một viên kẹo cao su, ai mà nói chắc được.

Phải xem nhân phẩm.

"Bùm..." Ý thức Diệp Hàn vừa dứt, gói quà trước mặt liền nổ tung.

Kim quang lóe lên, Diệp Hàn chỉ thấy một luồng ánh sáng màu tím, trong nháy mắt đã bắn vào cơ thể mình, cũng chính là hòn đá bình thường trên đại địa Hồng Hoang.

"Đinh đoong...

Chúc mừng ký chủ, nhận được 'Cái Một đã trốn đi' của Đại Đạo!" Hả?

Cái Một đã trốn đi?

Đại đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, con người là cái một đã trốn đi, 'Cái Một đã trốn đi' đó lại chạy vào trong cơ thể ta?

Diệp Hàn kinh hãi!

"'Cái Một đã trốn đi' đang cải tạo cơ thể ký chủ, mời ký chủ thu liễm tâm thần!" Hệ thống phát hiện tâm thần Diệp Hàn thất thủ, vội vàng nhắc nhở.

Diệp Hàn không dám lơ là, vội vàng thu liễm tâm thần, một lòng một dạ bắt đầu phối hợp với 'Cái Một đã trốn đi' đó để cải tạo cơ thể

mình.

Luồng tử quang đó, sau khi bắn vào hòn đá, liền dung hòa vào bên trong.

Một luồng khí tức mênh mông vô song, lấy hòn đá làm trung tâm, lan tỏa ra bốn phía Hồng Hoang, đồng thời, trên bản thể hòn đá, phát ra ánh sáng lấp lánh như bảo ngọc, hòn đá vốn bình thường, giờ phút này lại giống như một viên bảo thạch, rực rỡ chói mắt.

Nguyên thần của Diệp Hàn, cũng như đang tắm mình trong một đại dương ấm áp, tận hưởng sự thăng hoa vô hạn về tinh thần.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Dần dần, ánh sáng thu lại, hòn đá trở lại hình dạng ban đầu, nhưng bên trong lại đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Linh hồn thuộc về Diệp Hàn, trực tiếp cảm nhận được một cuộc tẩy lễ như thể được rót đầy tinh hoa.

"Đinh đoong...

Chương 2

Chúc mừng ký chủ, 'Cái Một đã trốn đi' đã kết hợp hoàn mỹ với nguyên thần của ký chủ." "Phù..." Diệp Hàn như trút được gánh nặng.

Nhưng, thực sự không cảm nhận được bản thân đã xảy ra biến hóa gì.

Rốt cuộc, cho dù đã hấp thu 'Cái Một đã trốn đi' đó, vẫn chưa hóa hình được.

"Hệ thống, chuyện này là sao?" "Ký chủ, ngài dung hợp với 'Cái Một đã trốn đi' không thể trực tiếp nâng cao tu vi của ngài, tác dụng lớn nhất của nó là có thể thanh tẩy nguyên thần, tái tạo tư chất và ngộ tính!" "Hiện tại ngài đã dung hợp với 'Cái Một đã trốn đi', tuy căn nguyên không thay đổi, nhưng ngộ tính, tuyệt đối đã đạt đến mức trước không có ai, sau không có người trong Hồng Hoang!" ...Trước không có ai, sau không có người?

Ngộ tính của ta, cao đến vậy sao?

Nghe hệ thống đánh giá, Diệp Hàn hơi động lòng.

Trong Hồng Hoang, căn nguyên quan trọng, thực ra là vì căn nguyên càng cao dày, ngộ tính cũng càng cao, hiện tại nguyên thần đã dung hợp với 'Cái Một đã trốn đi' của Đại Đạo, vậy chẳng phải đã đột phá tận trời xanh rồi sao.

Ai có thể hơn ta?

Tiếc là...

Diệp Hàn ngước nhìn trời.

Cho dù ngộ tính có cao đến đâu, không thể hóa hình, thì đi đâu tìm kiếm đạo tắc trời đất, pháp môn tu hành.

Không có pháp môn tu hành thần thông, ngộ tính cao có ích gì?

Chẳng phải là không có bột khó gột nên hồ sao?

Trong lúc Diệp Hàn đang suy tư, bỗng cảm nhận được một luồng khí tức linh khí đậm đặc quẩn quanh trên đầu, sau đó, ba bóng người liền đáp xuống cách đó không xa.

Một lão giả tóc bạc trắng!

Một người trung niên có bộ râu đẹp!

Cùng một thanh niên trẻ tuổi!

Cả ba người đều toát ra uy thế vô biên, mỗi cử chỉ, hành động dường như đều có đạo vận đi kèm, linh khí trong trời đất không tự chủ mà ngưng tụ về phía ba người họ.

"Đinh đoong...

Phát hiện người lạ!" "Đinh đoong...

Đang quét thân phận, quét hoàn tất, ba người là Tam Thanh: Thái Thanh Lão Tử, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Thông Thiên giáo chủ!" Diệp Hàn còn chưa nhìn rõ dung mạo của họ, hệ thống đã phân tích xong cho hắn.

Tam Thanh!

Hóa ra là Tam Thanh.

Trong Hồng Hoang, ngoài Hồng Quân ra thì đây là chỗ dựa lớn nhất, nếu có thể ôm được cái đùi lớn này, sau này cuộc sống sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Tiếc là, mình chỉ là một hòn đá chưa hóa hình.

Diệp Hàn nhìn họ, trong lòng thở dài một hơi.

Lúc này, ba người bắt đầu đối thoại.

Nguyên Thủy nói: "Đại huynh, chuyến du ngoạn lần này, Ngô lại có chút tâm đắc, hay là chúng ta luận đạo một phen ở đây, thế nào?" "Đại thiện!" Lão Tử gật đầu, cười nói: "Ngô cũng có chút lĩnh ngộ, nguyện cùng hai vị hiền đệ chia sẻ!" Thông Thiên đưa mắt nhìn quanh, lập tức vui mừng nói: "Hai vị huynh trưởng, hòn đá này được linh khí trời đất nuôi dưỡng, ấm áp như ngọc, có thể làm nơi cho chúng ta luận đạo, mời..." Dưới sự đề nghị của Thông Thiên, ba người mỗi người chiếm một góc hòn đá, ngồi xếp bằng xuống.

Thông Thiên phất tay áo, từ không gian pháp bảo lấy ra ba tách linh trà đặt lên tảng đá, mỗi người một tách.

Có thể thấy, lúc này Tam Thanh chưa thành Thánh, tu vi tuy cao, nhưng cũng chỉ ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, quan hệ giữa ba huynh đệ cũng rất tốt.

Lão Tử đầu tiên nâng tách linh trà, một hơi uống cạn.

Thông Thiên và Nguyên Thủy đều đổ dồn ánh mắt vào vị đại ca Lão Tử.

Lão Tử đặt tách trà trở lại tảng đá, trầm ngâm một lát rồi nói: "Ngô từng thấy mặt trời mọc trên biển cả, dương khí hội tụ, âm khí trầm luân...

Lại thấy trăng tròn mọc từ phương đông, âm khí sung mãn, dương khí mỏng manh...

Cái gọi là vạn vật phụ âm nhi bão dương, cho nên thế của âm dương, nằm ở sự biến hóa, không phải thuần túy một mình..." Lão Tử bắt đầu giảng đạo.

Thông Thiên cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắm mắt trầm tư, hơi thở dần dần đều đặn, kéo dài.

Một cuộc luận đạo cứ thế bắt đầu.

Giữa trời đất một màu trong sáng, linh khí xung quanh hội tụ, trọc khí tiêu tan không còn dấu vết.

Ban ngày trời trong vạn dặm, thỉnh thoảng có tiên hạc lượn vòng, mây màu hạ thấp, vạn vật hướng về, vô số cây cối xung quanh, tuy không có linh tính, nhưng cũng cúi đầu hướng về phía ba người Lão Tử, như con người hướng đạo.

Ban đêm sao trời vây quanh, khí thái âm khi thì trong trẻo lạnh lẽo, khi thì rực rỡ, sơn quỷ tinh quái đều trốn đi xa.

Giọng nói của Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy xen kẽ vang lên, từng luồng đạo vận tràn ngập không gian xung quanh, kỳ hoa dị thảo đua nhau khoe sắc, hương thơm ngào ngạt.

Chương 3

Giờ phút này.

Nguyên thần của Diệp Hàn bên trong hòn đá, tự nhiên tiếp nhận đạo pháp của Tam Thanh.

Nguyên thần sau khi được 'Cái Một đã trốn đi' tẩy lễ, ngộ tính cao đến đột phá tận trời, Lão Tử giảng đạo, thường những chỗ Thông Thiên và Nguyên Thủy còn chưa hiểu rõ, Diệp Hàn đã lĩnh ngộ được điểm mấu chốt trước tiên.

Ba người say mê luận đạo, không để ý đến những biến hóa nhỏ nhặt xung quanh.

Những đạo vận vờn quanh ba người, từ từ bị hòn đá hấp thu.

Từng chút, từng chút một!

Bởi vì tốc độ cực kỳ chậm, nên lúc đầu Tam Thanh cũng không phát hiện ra.

Hồng Hoang không có năm tháng, luận đạo không biết ngày trôi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bỗng một ngày, Thông Thiên cất tiếng cười ha hả, vỗ tay nói: "Hay, hôm nay nghe hai vị huynh trưởng nói chuyện một phen, Thông Thiên đã thông suốt rồi, đạo pháp giữa trời đất mênh mang, nhưng lại sinh sôi không ngừng, cuối cùng vẫn lưu lại một tia sinh cơ!" "Ừm!" Lão Tử gật đầu.

Nguyên Thủy nói: "Thông Thiên sư đệ ngộ tính thật tốt, hử?" Đúng lúc này, ba người bỗng phát hiện ra một chút biến hóa của trời đất.

Chỉ thấy tảng đá dưới chân, đột nhiên xuất hiện một lực hút khó hiểu, hút toàn bộ đạo vận xung quanh vào trong.

Sau đó, vô số linh khí trong không gian Hồng Hoang cũng hội tụ, bay vào bên trong tảng đá đó.

Ánh sáng ngũ sắc chiếu rọi tận trời xanh, tảng đá thô kệch lúc này lại giống hệt một khối ngọc thạch, long lanh trong suốt.

"Kỳ lạ thay!" Thông Thiên nhìn chằm chằm vào tảng đá, vô cùng kinh ngạc.

Lão Tử lại nói: "Hòn đá này nghe chúng ta luận đạo, ắt có điều cảm ngộ, lúc này chính là thời khắc mấu chốt để hóa hình, thôi được, đã có duyên, ta liền giúp một tay!" Nói rồi, ông vung tay, vô tận linh khí giữa trời đất hội tụ, hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Linh khí hội tụ trong vòng xoáy, sau khi đi qua vòng xoáy, nhỏ xuống vài giọt linh dịch sền sệt.

Hòn đá liền lập tức tỏa sáng rực rỡ, ánh sáng ngũ sắc từ những khe nứt tự nhiên của hòn đá bay ra.

Rắc!

Hòn đá vỡ nát, một bóng người thanh tú, theo tiếng vỡ mà hiện ra.

Ba người nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn, hóa thành đạo thể.

"Diệp Hàn, đa tạ ba vị tiền bối ban cho cơ duyên, nhờ nghe ba vị tiền bối luận đạo mà hóa hình, ân tình này, khó lòng báo đáp!" Diệp Hàn tướng mạo không tệ, lại thêm lễ phép, lập tức chiếm được cảm tình của Tam Thanh.

Lão Tử gật đầu, nói: "Đây cũng là cơ duyên của ngươi, ba huynh đệ chúng ta ở đây luận đạo, vạn vật có thể nghe thấy nhìn thấy, đâu chỉ có ngươi, nhưng chỉ có một mình ngươi hóa hình, có thể thấy trong cõi u minh, tự có cơ duyên!" "Không sai!" Thông Thiên nói: "Sinh sôi không ngừng, cuối cùng vẫn có một tia sinh cơ, không tồi!"

Ba huynh đệ luận đạo, lại vô tình ban cho một hòn đá cơ duyên hóa hình, Thông Thiên lần đầu thấy tình huống này, nên cũng rất vui vẻ.

Nguyên Thủy chỉ gật gật đầu, không nói gì thêm.

Ba huynh đệ tuy đều do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, nhưng tính cách lại khác nhau.

Lão Tử thanh tĩnh vô vi, Nguyên Thủy tâm cao khí ngạo, Thông Thiên dễ gần nhưng lại khá phóng khoáng.

"Đinh đoong..." 1.

Đúng lúc này, trong đầu Diệp Hàn lại vang lên giọng nói của hệ thống: "Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn công bố nhiệm vụ, mời ký chủ đưa ra lựa chọn!" "【Lựa chọn 1: Bái Thái Thanh Lão Tử làm sư phụ.

Phần thưởng: 1.000.000 điểm công đức, mười giọt tinh huyết Bàn Cổ!】" "【Lựa chọn 2: Bái Ngọc Thanh Nguyên Thủy làm sư phụ.

Phần thưởng: 1.000.000 điểm công đức, mười giọt tinh huyết Bàn Cổ!】" "【Lựa chọn 3: Bái Thượng Thanh Thông Thiên làm sư phụ.

Phần thưởng: 1.000.000 điểm công đức, mười giọt tinh huyết Bàn Cổ!】" ...

Gợi ý: Hoàn thành bất kỳ một lựa chọn nào, cũng được coi là hoàn thành nhiệm vụ!

Xem ý của hệ thống, bất kể bái Lão Tử, Nguyên Thủy hay Thông Thiên làm sư phụ, đều có thể nhận được một triệu điểm công đức, và mười giọt tinh huyết Bàn Cổ.

Trong lòng Diệp Hàn, một trận xao động.

Là một fan của Hồng Hoang, hắn tự nhiên biết công đức có ý nghĩa gì!

Ở Hồng Hoang, có công đức là có tất cả, có thể dùng để nâng cao tu vi, tương đương với kinh nghiệm của một người ở Hồng Hoang.

Có thể dùng để giải trừ cấm chế của pháp bảo trong nháy mắt, triệt để luyện hóa pháp bảo.

Cũng có thể dùng để ngưng tụ công đức kim luân, đặt sau lưng sáng chói lóa mắt người khác.

Công đức kim luân không chỉ đẹp mắt, quan trọng là người có đại công đức, tự nhiên sẽ được thiên đạo ưu ái, nếu có người ra tay với người có đại công đức, chắc chắn sẽ bị thiên đạo trả thù.

Cho dù là Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

Tinh huyết Bàn Cổ thì càng không cần phải nói, đó là bảo vật vô thượng để nâng cao căn nguyên.

Một giọt tinh huyết bản nguyên Bàn Cổ, đã có thể khiến người ta có được căn nguyên và thân thể của Tổ Vu, huống chi là mười giọt.

Chương 4

Diệp Hàn dám chắc, một khi mười giọt tinh huyết bản nguyên được dung hợp luyện hóa, tư chất, căn nguyên, độ mạnh mẽ của nhục thể của bản thân, tuyệt đối sẽ có sự tăng vọt.

Nhưng, đồng thời Diệp Hàn cũng nhận thức được, để có được những thứ này, độ khó không nhỏ.

Tam Thanh chính là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, căn nguyên cao dày thuộc hàng đỉnh cấp Hồng Hoang, muốn trở thành đệ tử của họ, có chút khó khăn. 2.

Nhưng đã có hệ thống giao nhiệm vụ, phần thưởng hậu hĩnh ngay trước mắt, khó đến mấy cũng phải thử.

Quan trọng là, ba người này sau này đều là chỗ dựa lớn, không ôm thì thật phí.

“Ba vị tiền bối!” Diệp Hàn lại lần nữa chắp tay với Tam Thanh, thành khẩn nói: “Vãn bối ở đây mông muội vô số năm tháng, thủy chung không thể hóa hình, nay nghe ba vị tiền bối luận đạo mà thành hình, vãn bối cảm kích không nguôi!” “Ngô đã biết!” Lão Tử nói: “Cơ duyên không tệ, ngộ tính không tồi, không cần phải cảm tạ nữa!” “Nhưng mà!” Diệp Hàn chuyển lời, lập tức chuyển sang việc bái sư: “Vãn bối chịu đại ân của ba vị, không thể không báo đáp, mong ba vị tiền bối không chê, thu nhận làm đệ tử, để vãn bối đi theo hầu hạ, cũng là để báo đáp đại ân này!” “Đệ tử?” Trong mắt Lão Tử, chợt lóe lên tinh quang, tay phải đột nhiên đưa ra, bấm đốt tính toán một lúc, có chút tiếc nuối nói: “Dưới trướng của Ngô đáng lẽ có một đệ tử, tiếc là không phải lúc này.

Ngươi ngộ tính không tệ, nhưng Ngô thanh tĩnh vô vi, thu đồ quá

sớm, sẽ tổn hại đến đạo tâm của ta.” Lão Tử đã khéo léo từ chối.

Diệp Hàn cũng biết, sau này Lão Tử sẽ thu Nhân tộc Huyền Đô làm đệ tử, Huyền Đô cũng là đệ tử độc nhất dưới trướng Lão Tử, về điểm này, Lão Tử cũng không nói dối.

Cho nên từ góc độ này, cũng không thể phán đoán Lão Tử cố ý thoái thác, rốt cuộc ông ta đều nói thật.

Thế là, Diệp Hàn chuyển ánh mắt sang Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc nhìn Diệp Hàn một cái, ánh mắt vô cùng phức tạp, giữa hai hàng lông mày lộ ra một tia khó xử.

Thực ra Nguyên Thủy Thiên Tôn rất coi trọng ngộ tính của Diệp Hàn.

Ba người luận đạo một phen, có thể bàng thính mà hóa hình, có thể thấy ngộ tính của Diệp Hàn cao đến mức nào.

Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn là một người cao ngạo, bản thân do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là một trong Tam Thanh, đó là sự tồn tại cao thượng đến nhường nào, căn nguyên cao dày đến mức nào?

Còn Diệp Hàn...

Nếu là hòn đá đầu tiên, viên ngọc quý đầu tiên, hay đám mây đầu tiên giữa trời đất thì còn được.

Nhưng lại chỉ là một hòn đá hết sức bình thường, hiện tại xem ra ngộ tính không tệ, nhưng con đường tu hành không thể chỉ nhìn vào ngộ tính, mà phải xem căn nguyên.

Căn nguyên cao dày, thì phúc trạch mới miên trường.

Rõ ràng, Diệp Hàn ngoài ngộ tính ra, thì chẳng có gì nổi bật, ngộ tính cao, nhưng căn nguyên lại kém vô cùng.

Nguyên Thủy do dự mãi, cuối cùng lắc đầu, nói: "Tư chất không tệ, nhưng với Ngô cũng không có duyên sư đồ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng khéo léo từ chối.

Đối với sự từ chối của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Diệp Hàn đã lường trước, dù sao hắn cũng biết, Nguyên Thủy là một người cao ngạo, không coi trọng những người có căn nguyên bình thường.

Thế là, Diệp Hàn hướng ánh mắt về phía Thông Thiên cuối cùng.

Thông Thiên, cũng là sư tôn mà Diệp Hàn ưng ý nhất, sau này Thông Thiên sáng lập Tiệt giáo, chủ trương hữu giáo vô loại, đối với Tây phương giáo lại căm ghét tột độ, quan trọng là Thông Thiên là người khá hòa đồng và phóng khoáng, tính cách này Diệp Hàn rất thích.

Thực ra Thông Thiên đối với Diệp Hàn, cũng rất tán thưởng, ngay khoảnh khắc Diệp Hàn hóa hình, ông đã có ý định thu đồ.

Nhưng vấn đề là.

Đại ca, nhị ca đều chưa thu đồ.

Nếu mình thu đồ, thì người này không chỉ là đại đệ tử của Thông Thiên, mà còn là đại đệ tử của cả Tam Thanh, đối với đại huynh và nhị huynh, dường như có chút không ổn.

Tóm lại, điều Thông Thiên băn khoăn không phải là căn nguyên của Diệp Hàn, mà là làm sao để ăn nói với đại huynh và nhị huynh, suy đi tính lại, ông thở dài một hơi, nói: "E rằng duyên sư đồ của chúng ta chưa tới, đợi ngày sau Ngô lập giáo môn, ngươi hãy tìm đến ta!" Thông Thiên nói lời thật lòng.

Nếu đợi đại ca và nhị ca thu đồ rồi mình mới thu đồ, lúc đó thu nhận Diệp Hàn cũng được.

Nhưng Diệp Hàn lại không thể chờ được.

“Thông Thiên tiền bối!” 3.

Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, đánh bạo nói: “Tiền bối từng nói vạn vật sinh sôi không ngừng, đều lưu lại một tia sinh cơ.” Cớ sao tiền bối lại muốn tuyệt đi tia cơ duyên này của vãn bối?” ...Câu nói này của Diệp Hàn, như một nhát búa nặng nề giáng vào lồng ngực Thông Thiên, khiến ông cảm thấy hô hấp khó khăn, áp lực.

Ông luôn kiên trì rằng, thiên đạo không tuyệt đường người, luôn lưu lại một tia sinh cơ.

Nay, việc mình làm, chẳng phải là muốn đoạn tuyệt tia sinh cơ của người ta sao?

“Ôi!” Thông Thiên hít một hơi thật sâu, vừa vui mừng vừa cảm khái, nói: “Thiếu chút nữa đã hủy đi đạo nghĩa của vi sư!” Vừa nghe Thông Thiên tự xưng là vi sư, Diệp Hàn lập tức vui mừng khôn xiết, phủ phục lạy xuống: “Đệ tử Diệp Hàn, tham kiến sư tôn, nguyện sư tôn vạn thọ vô cương!” Nói rồi, liền hành lễ bái sư.

Lại hướng về phía Lão Tử, Nguyên Thủy nói: “Đệ tử ra mắt Đại sư bá, Nhị sư bá!” Sắc mặt Lão Tử vẫn bình lặng như nước giếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt gật đầu.

Thông Thiên đã quyết định thu đồ, hai người họ tự nhiên sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà phản đối.

“Được!” Lão Tử nói một tiếng.

Sau đó, trong đầu Diệp Hàn, giọng nói của hệ thống vang lên.

“Đinh đoong...

Chương 5

Chúc mừng ký chủ, bái sư Thượng Thanh Thông Thiên giáo chủ thành công, phần thưởng là 1.000.000 điểm công đức, đồng thời thưởng mười giọt tinh huyết bản nguyên Bàn Cổ!" "Vật phẩm đã được gửi vào không gian hệ thống, mời ký chủ chú ý kiểm tra!" ...

Mở không gian ra xem, quả nhiên, một triệu điểm công đức, phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, chất đống trong không gian hệ thống.

Trong ô thứ hai, là mười giọt tinh huyết Bàn Cổ.

Diệp Hàn cho dù chỉ dùng thần thức quét qua, cũng bị khí tức cường đại của tinh huyết bản nguyên Bàn Cổ đó đốt cháy, suýt nữa thần thức bị thương.

Hô...

Sau khi thần thức thoát ra khỏi hệ thống, Diệp Hàn thở ra một hơi thật dài.

Đồ vật tuy tốt, nhưng hiện tại lại không thể sử dụng.

Đành chịu thôi, cơ thể quá yếu, đợi sau này đột phá mấy cấp độ rồi hẵng dùng tinh huyết Bàn Cổ để rèn luyện thân thể, nếu không, sẽ bị khí huyết chi lực trong tinh huyết làm cho nổ tung.

"Từ hôm nay, ngươi chính là đại đệ tử thân truyền của ta, cũng là thủ đồ của Tam Thanh!" Thông Thiên nhìn Diệp Hàn, trong mắt lộ ra một tia cười ý.

Diệp Hàn cung kính cúi người.

Thông Thiên phất tay, lấy ra hai mươi bốn viên châu sáng loáng, tiện tay ném cho Diệp Hàn nói: "Đây là Định Hải Châu, tổng cộng có hai mươi bốn viên, coi như là quà gặp mặt của vi sư!" Diệp Hàn nhận

lấy bảo vật, lập tức vui mừng khôn xiết.

Thứ khác hẳn không rõ, nhưng Định Hải Châu lại là món đồ tốt, Định Hải Châu có tổng cộng hai mươi bốn viên, mỗi viên đều là một món hạ phẩm tiên thiên linh bảo, hai mươi bốn viên tạo thành một bộ, chính là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nếu sau này thu thập đủ ba mươi sáu viên, lại dùng Càn Khôn Xích diễn hóa thành ba mươi sáu chư thiên, cấp bậc của bảo vật có khả năng đột phá giới hạn của tiên thiên linh bảo.

Nhưng, đó là chuyện sau này rồi.

"Đệ tử, tạ ơn sư tôn!" Thông Thiên ra tay hào phóng, Diệp Hàn lần này thật tâm cảm tạ, tạ ơn xong, liền đưa mắt nhìn Nguyên Thủy và Lão Tử, ý tứ đã quá rõ ràng.

Con đã bái sư rồi, hai vị là sư bá của con, không thể tay không được chứ.

Lão Tử và Nguyên Thủy hai người, khóe miệng giật giật.

Không phải là không nỡ cho linh bảo, mà là Thông Thiên ra tay quá hào phóng, vừa ra tay đã là cực phẩm tiên thiên linh bảo, hai người là sư bá, tự nhiên không thể yếu thế hơn được.

Ít nhất cũng phải lấy ra thứ gì đó coi được chứ?

Lão Tử sờ soạng một lúc lâu, từ trong lòng mò ra một ngọn đèn, cách không vung tay, ngọn đèn liền xuất hiện trong hư không trước mặt Diệp Hàn, "Đây là Bát Cảnh Cung Đăng, là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, cầm lấy đi!" Diệp Hàn vươn tay, cầm lấy Bát Cảnh Cung Đăng, chỉ thấy bên trong một điểm tử viêm lập lòe, khí tức thuộc tính hỏa vô tận ập tới.

Giữa trời đất, có bốn ngọn đèn tiên thiên thần thai, lần lượt là Bát Cảnh Cung Đăng trong tay Lão Tử, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng trong tay

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bảo Liên Đăng trong tay Nữ Oa và Linh Cữu Cung Đăng là thần đăng bạn sinh của Nhiên Đăng đạo nhân!

Bốn ngọn đèn, mỗi ngọn đều có uy năng riêng.

Bát Cảnh Cung Đăng, bên trong có một điểm tử viêm, tên là "Phần Thiên Tử Hỏa", có thể phóng đại trong nháy mắt, có năng lực thiêu trời nấu biển.

Đồ tốt!

Diệp Hàn hướng về Lão Tử cúi đầu thật sâu tạ ơn.

Sau đó, hắn nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt giật một cái, nhưng thân là một trong Tam Thanh Bàn Cổ, du ngoạn trong Hồng Hoang vô số năm tháng, tự nhiên không thiếu bảo vật, tay ông vung lên, một lá cờ màu vàng hạnh hiện ra, đưa cho Diệp Hàn nói: "Sư tôn và Đại sư bá của ngươi, cho đều là chí bảo công phạt, đi lại trong Hồng Hoang, công phòng nhất thể đều không thể thiếu, đây là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, là chí bảo phòng ngự, luyện hóa xong, khi đấu pháp tế ra, liền có thể đứng vào thế bất bại!" Diệp Hàn nhận lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, vội vàng bái tạ, trong lòng kích động không thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói không sai, trong Hồng Hoang, công phòng nhất thể, có bảo vật tấn công, tự nhiên cũng phải có chí bảo phòng ngự.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ là một trong tiên thiên ngũ phương kỳ, sau khi luyện hóa sử dụng, vạn pháp bất xâm, lại là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, có thể nói, chỉ cần không gặp phải tình huống đặc biệt, lá cờ này tế ra, thật sự có thể đứng vào thế bất bại.

Ba món bảo vật vào tay, niềm vui trong lòng Diệp Hàn có thể tưởng tượng được.

Người khác cả đời chưa chắc đã có được một món tiên thiên bảo vật, hắn thì hay rồi, bái một sư phụ, lập tức có được ba món, hai món tiên thiên thượng phẩm, một món tiên thiên cực phẩm.

Chẳng trách Tam Thanh là chỗ dựa lớn nhất trong Hồng Hoang, quả không sai.

Ùng...

Trong lúc Diệp Hàn đang vui sướng, giữa trời đất, bỗng nhiên xuất hiện một đạo vận huyền diệu khó lường.

Tam Thanh lập tức cảm ứng được, đồng loạt nhìn lên trời.

Một lát sau, chỉ thấy bầu trời Hồng Hoang, mây hồng dày đặc, hương thơm ngào ngạt, tử khí lan xa mười vạn dặm về phía đông.

Một giọng nói cao vút, trống rỗng, từ trên cửu tiêu truyền xuống, bao trùm khắp đại địa Hồng Hoang, vô số sinh linh đều có thể nghe thấy.

"Ta là Hồng Quân, nay đã thành Thánh, trăm năm sau sẽ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Hỗn Độn, sinh linh trong Hồng Hoang, phàm đã mở linh trí, đều có thể đến nghe!" Thánh nhân mở lời, âm thanh vang dội khắp Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh, bao gồm cả Tam Thanh trước mặt, sau khi nghe thấy giọng nói của Thánh nhân, đều nảy sinh lòng kính trọng từ tận đáy lòng, không tự chủ được mà phủ phục lạy về phía Tử Tiêu Cung.

Ngay cả những cây cỏ chưa mở linh trí, cũng đều cúi mình, hướng về phía âm thanh truyền đến.

Một lúc lâu sau, dị tượng trên bầu trời Hồng Hoang mới biến mất.

Thông Thiên hít một hơi thật sâu, sắc mặt vui mừng khôn xiết, nói:

“Hồng Quân Đạo Tổ, Thánh nhân!” “Không sai!” Lão Tử cũng nói: “Cơ duyên của chúng ta, đến rồi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn lên trời, bấm đốt tính toán một chút, nói: “Trăm năm thời gian, cũng không dài, đại huynh, tam đệ, hay là chúng ta lên đường ngay bây giờ, đến Tử Tiêu Cung đi!” “Đại thiện!” Thông Thiên và Lão Tử hai người, đồng thời gật đầu!

Chương 6

Diệp Hàn lập tức ngẩn người: Xem thái độ của sư phụ và hai vị sư bá, dường như không có ý định mang theo mình. ... ...

"Đinh đoong..." Trong đầu, giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa. 4.

"Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn hiện công bố nhiệm vụ, mời ký chủ nhanh chóng đưa ra lựa chọn!" "【Lựa chọn 1: Du ngoạn Hồng Hoang, hoàn thành sẽ được thưởng 100.000 điểm công đức!】" "【Lựa chọn 2: Đến Tử Tiêu Cung, sau khi đến Tử Tiêu Cung, sẽ được thưởng 1.000.000 điểm công đức!】" Gợi ý: Chỉ có thể chọn một.

Lần này, Diệp Hàn dù là heo cũng hiểu được mánh khóe của hệ thống.

Một cái 10 vạn điểm, một cái 100 vạn điểm.

Quan trọng là, nếu đến Tử Tiêu Cung, ở bên cạnh chỗ dựa lớn là sư tôn, tệ mấy cũng không thể tệ đi đâu được, ít nhất sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, còn có thể nghe Hồng Quân giảng đạo.

Rốt cuộc, Hồng Quân giảng đạo, chỉ có ba lần, không đi là bỏ lỡ.

Nhưng du ngoạn Hồng Hoang thì...

Diệp Hàn nhìn tu vi chỉ có Huyền Tiên sau khi hóa hình của mình, lập tức chán nản.

Cấp bậc tu vi trong Hồng Hoang, từ thấp đến cao lần lượt là Địa Tiên, Huyền Tiên, Chân Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Chứng Đạo Hỗn Nguyên (Thánh nhân).

Hiện tại tu vi Huyền Tiên, không nghi ngờ gì là tồn tại yếu nhất trong Hồng Hoang, tùy tiện một con tiểu yêu có lẽ cũng mạnh hơn hắn nhiều, du ngoạn Hồng Hoang, chết một trăm lần cũng không du ngoạn ra được cái gì.

Chỉ có thể chọn 2.

Ta chọn 2.

Nhưng bên này...

Trán Diệp Hàn lập tức hiện lên một vệt đen.

"Diệp Hàn!" Lão Tử mở lời trước, nói với Diệp Hàn: "Hiện tại tu vi của ngươi quá thấp, đến Tử Tiêu Cung nghe đạo có hại vô ích, hay là ta thiết lập một trận pháp ở đây, ngươi cứ ở trong trận tu luyện, thế nào?" "Không sai!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tiếp lời: "Ngươi vừa mới có được ba món tiên thiên linh bảo, cũng nhân cơ hội này mà luyện hóa." Là sư tôn của Thông Thiên, thực ra ông muốn mang Diệp Hàn ra ngoài để mở mang tầm mắt, nhưng đại huynh và nhị huynh hai người đều đã nói vậy, Thông Thiên cũng không tiện từ chối.

Suy nghĩ một chút, Thông Thiên nói: "Diệp Hàn, Đại sư bá và Nhị sư bá của ngươi, nói cũng có lý!" Tính cách của Thông Thiên là vậy, tùy ý phóng khoáng, dễ gần.

Nhưng có lúc, tính cách dễ gần lại không tốt.

Diệp Hàn đảo mắt một vòng, chắp tay với Thông Thiên, nói: "Sư tôn, đệ tử xin theo hầu hạ người, nếu không con sợ vừa mới bái sư, đợi lần sau sư phụ gặp lại con, đệ tử đã trở thành một đống xương khô trong Hồng Hoang!" Lời lẽ của Diệp Hàn chân thành tha thiết, cộng thêm hai giọt nước mắt chuyên dụng của diễn viên Oscar, lập tức khiến lòng Thông Thiên mềm nhũn.

Cũng đúng!

Thông Thiên thầm nghĩ: Tuy có trận pháp của đại sư huynh gia trì, nhưng trong Hồng Hoang đại năng vô số, vạn nhất không may gặp phải một người, đệ tử thật sự... nguy hiểm!

"Thôi được!" Lão Tử thấy Thông Thiên không nỡ, liền nói: "Đi theo cũng tốt, tu vi quá thấp, kéo theo gậy của ta đi!" Nói rồi, chiếc gậy chống sắp vươn ra để kéo Diệp Hàn.

Rốt cuộc, Tam Thanh đều là tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tốc độ cực nhanh, Diệp Hàn chỉ là Huyền Tiên, tự nhiên không theo kịp.

Nhưng ngay khi Diệp Hàn sắp vươn tay nắm lấy cây gậy, Nguyên Thủy lại cười ha hả, chắn giữa Lão Tử và Diệp Hàn, nói: "Không vội, trước đó, ta thấy ngươi quan sát ba chúng ta luận đạo mà hóa hình, ngộ tính không tệ.

Nay ta vừa hay có một đạo pháp muốn truyền cho ngươi, lĩnh ngộ được liền có thể theo kịp chúng ta, xem cơ duyên của ngươi, nếu lĩnh ngộ không được, Tử Tiêu Cung, không đi cũng chẳng sao!" Nguyên Thủy nói xong, nhìn Lão Tử, Thông Thiên.

Lão Tử thấy Nguyên Thủy có ý muốn khảo nghiệm Diệp Hàn, gật đầu nói: "Cũng tốt!" "Hay!" Thông Thiên đối với ngộ tính của đệ tử, rất tin tưởng.

Diệp Hàn âm thầm bĩu môi, nhưng chỉ có thể chắp tay nói: "Đa tạ Nhị sư bá chỉ giáo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không đáp lại, vươn tay chỉ một cái, một hạt sáng như hạt gạo lóe lên, lập tức dung nhập vào mi tâm của Diệp Hàn.

"Đạo pháp này, là đạo Súc Địa Thành Thốn mà ta tham ngộ được, tuy không phải thần thông, nhưng nếu có thể lĩnh ngộ, cũng có thể một bước vượt ra, tức khắc ngàn dặm!" Nghe xong lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử và Thông Thiên đều khá kinh ngạc.

Thông Thiên gật đầu nói với Diệp Hàn: "Pháp này, là do Nhị sư bá của ngươi sáng tạo ra nhiều năm trước, bao la vạn tượng, có đại thần thông, ngồi xuống tham ngộ đi!" "Vâng!" Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, ngồi xuống đất bắt đầu tham ngộ.

Tam Thanh cũng không vội rời đi, đứng bên cạnh quan sát.

Rốt cuộc, Tử Tiêu Cung tuy xa xôi, đối với ba người họ, cũng không quá xa, tuy không thể đến ngay lập tức, nhưng cũng không cần đến một trăm năm.

Ba người tâm ý tương thông, đều đang xem Diệp Hàn rốt cuộc cần bao lâu để tham ngộ được thần thông này.

Năm đó khi Nguyên Thủy Thiên Tôn sáng tạo ra thức đạo pháp này, Tam Thanh đều là tu vi Thái Ất Kim Tiên, lúc đó Nguyên Thủy đã truyền cho Lão Tử và Thông Thiên.

Lão Tử dùng một năm thời gian, đã dung hội quán thông.

Thông Thiên dùng thời gian nhiều hơn Lão Tử một tháng.

Nhưng không thể phủ nhận, lúc đó hai người đều là tu vi Thái Ất Kim Tiên, việc tu luyện tự nhiên không thể so sánh với Diệp Hàn.

Theo Thông Thiên ước tính, với ngộ tính của Diệp Hàn hiện tại, chắc khoảng mười năm là có thể tham ngộ được.

Chương 7

"Đợi mười năm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn hai vị huynh đệ, nói ra suy nghĩ của mình.

Thông Thiên nhíu mày, luôn cảm thấy, nhị sư huynh đối với vị đệ tử này, dường như không thích lắm.

Lão Tử tự nhiên cũng có thể cảm nhận được, nhưng ông ra mặt hòa giải, nói: "Diệp Hàn ngộ tính không tệ, mười năm chắc không có vấn đề gì!" Tam Thanh cũng không thể cứ nhìn chằm chằm Diệp Hàn mãi, trong lúc Diệp Hàn ngộ đạo, ba người mỗi người ngồi xếp bằng, tự cảm ngộ.

Giữa trời đất, lập tức đạo vận dày đặc.

Thời gian, cứ thế trôi đi trong sự im lặng.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm!

Năm năm! ...

Chớp mắt một cái, đã bảy năm trôi qua.

Một ngày nào đó sau bảy năm, nơi này đột nhiên sinh ra một luồng đạo vận ba động, Tam Thanh chấn động, đều mở mắt ra, đồng thời nhìn về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhưng bên ngoài cơ thể, lại kết thành một lớp kén, lớp kén đó, do vô tận đạo vận tạo thành, tràn ngập khí tức huyền diệu khó lường.

Một khoảnh khắc nào đó!

Diệp Hàn đột nhiên mở mắt, trong con ngươi một luồng sáng lóe lên.

Rầm...

Pháp lực vô tận cuồn cuộn dâng trào!

Cái kén đạo vận xung quanh, lập tức bị khí lãng quanh người Diệp Hàn phá vỡ.

Thân thể Diệp Hàn, cũng từ trong kén đạo vận nhảy ra.

"...Đột phá Chân Tiên?" Thông Thiên nhìn tu vi của Diệp Hàn, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Lúc Diệp Hàn hóa hình, là tu vi Huyền Tiên, theo tốc độ tu luyện thông thường trong Hồng Hoang, muốn từ Huyền Tiên tấn cấp Chân Tiên, căn nguyên bình thường có thể cần đến trăm vạn năm, những người tư chất tuyệt đỉnh căn nguyên sâu dày, không có mấy ngàn năm, cũng vạn vạn không thể.

Thế mà, Diệp Hàn chỉ dùng bảy năm thời gian, đã đột phá.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng kinh ngạc.

Mặc dù ba người họ do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, sau khi hóa hình đã là Thái Ất Kim Tiên, nhưng không thể phủ nhận, nếu lấy tư chất của họ để tu luyện, từ Huyền Tiên đến Chân Tiên, cũng cần mấy trăm năm.

Ngộ tính của Diệp Hàn cao đến vậy sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn đặc biệt kinh ngạc, ông một bước bước ra trước mặt Diệp Hàn, hỏi: "Pháp Súc Địa Thành Thốn mà bản tọa ban cho, có manh mối gì chưa?" "Vâng!" Diệp Hàn cung kính hành lễ với Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Đệ tử, đã hoàn toàn lĩnh ngộ rồi!" "Hoàn toàn lĩnh ngộ rồi!" Tam Thanh lại một lần nữa kinh ngạc.

Năm đó, Thông Thiên và Lão Tử hai người, tu tập thuật Súc Địa Thành Thốn, cũng mất trọn một năm.

Nhưng lúc đó ba người đều là tu vi Thái Ất Kim Tiên, căn nguyên càng là hàng đầu trong Hồng Hoang.

Tu sĩ tư chất tốt, không có trăm năm thời gian, cũng không thể hoàn toàn lĩnh ngộ!

Diệp Hàn bảy năm đã lĩnh ngộ rồi?

Nếu thật sự như vậy...

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Diệp Hàn, trong mắt lộ ra một tia tiếc nuối: Lần này, thật sự là nhìn lầm rồi.

Trước đó Nguyên Thủy đã đánh giá cao ngộ tính của Diệp Hàn, rốt cuộc có thể nghe đạo mà hóa hình, ngộ tính không thể nói là không cao.

Nhưng, hiện tại Nguyên Thủy phát hiện, mình đã đánh giá thấp hắn.

Nếu như...

Ai...

Trên đời không có thuốc hối hận!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, xua đi một tia tiếc nuối trong lòng, thầm nghĩ: Thôi bỏ đi, dưới trướng tam đệ, tự nhiên cũng là dưới trướng Tam Thanh, không có gì khác biệt, không có gì khác biệt.

Tự an ủi mình một phen, Nguyên Thủy liền gật đầu với Diệp Hàn nói: "Như vậy, tốt nhất!" "Được rồi, đi thôi!" 5.

Sắc mặt Lão Tử luôn bình lặng như nước giếng, ngoại trừ lúc đầu tỏ ra kinh ngạc trước ngộ tính của Diệp Hàn, sau đó liền khôi phục lại như cũ, thấy Diệp Hàn đã lĩnh ngộ, bây giờ cũng nên lên đường rồi.

“Đã lĩnh ngộ được Súc Địa Thành Thốn, cứ theo sau chúng ta là được!” Thông Thiên vỗ vỗ vai Diệp Hàn, sau đó một bước bước ra.

Chương 8

6.

Tam Thanh song hành đi về phía trước, nhưng không dám đi hết tốc lực.

Nếu không, với tốc độ của Đại La Kim Tiên, Diệp Hàn chắc chắn không theo kịp.

Diệp Hàn cũng hiểu rõ, chân vừa động, pháp thuật Súc Địa Thành Thốn vận chuyển, toàn lực lao về phía trước, chỉ trong chớp mắt, đã theo kịp Tam Thanh.

Thông Thiên, Lão Tử, Nguyên Thủy nhìn nhau một cái, sau đó mỉm cười, tăng tốc độ lên.

Thế mà, Diệp Hàn phía sau lại một lần nữa theo kịp.

Sau mấy lần như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn bỗng nhiên cảm nhận được một tia khác thường, quay đầu lại kinh ngạc nói: "Tiểu tử này sử dụng thuật Súc Địa Thành Thốn, dường như có chút khác biệt với ta truyền thụ!" "Không sai!" Lão Tử cũng gật đầu, nhìn về phía Thông Thiên.

Thông Thiên nhún vai, cười khổ nói: "Hai vị huynh trưởng, sao lại nhìn ta như vậy, ta thật sự không giúp hắn?" "Vút..." Thân hình Diệp Hàn, vút qua bên cạnh Tam Thanh, mấy giây sau lại quay lại, nhìn Tam Thanh hỏi: "Sư bá, sư tôn, tại sao lại dừng lại?" "Tiểu tử, ta hỏi ngươi!" Nguyên Thủy vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Diệp Hàn nói: "Pháp thuật mà bản tọa truyền cho, ngươi dường như không hoàn toàn tu tập theo pháp môn ta truyền, phải không?" "..." Diệp Hàn trong lòng kinh hãi, vội vàng hành lễ với Nguyên Thủy, nói: "Sư bá thứ tội, đệ tử lúc lĩnh ngộ thần thông, cảm thấy có một số chỗ không được... cái đó...

không được thuận lợi cho lắm, liền tùy ý sửa đổi, ai ngờ cuối cùng lĩnh ngộ ra, lại thành ra thế này, xin sư bá thứ tội, đệ tử thật sự vô ý như vậy!" "Ha... ha ha..." Nguyên Thủy tức đến bật cười: "Không được thuận lợi?" Ông rõ ràng nghe ra, Diệp Hàn ngay từ đầu đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Tiểu tử này, gan cũng lớn thật.

"Hỗn xược!" Thông Thiên ra vẻ tức giận, nói: "Con đường tu hành, sao có thể cẩu thả như vậy?" "Sư tôn thứ tội!" "Ai..." Lão Tử vươn tay, nói: "Hai người đừng cãi nữa, ta hỏi ngươi, Diệp tiểu tử, sau khi ngươi sửa đổi Súc Địa Thành Thốn của Nhị sư bá, cảm thấy thế nào?" "Nói thật!" Thông Thiên lại ở bên cạnh thêm một câu.

Đối mặt với ba vị đại lão, Diệp Hàn cười ngượng ngùng, nói thật, nhỏ giọng nói: "Sau khi sửa đổi, đệ tử cảm thấy, thuận lợi hơn nhiều!" "Ha ha..." Nguyên Thủy cười lạnh.

Thông Thiên mặt mày khổ sở.

Lão Tử lại nói: "Diễn giải ra, để ta xem thử!" "Vâng, sư bá!" Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, tay vung lên, ánh sáng như hạt gạo ở mi tâm tỏa ra, từng bức tranh tu hành, cùng với tâm đắc, liền được trực tiếp chiếu lên không trung. 7.

Ba người Tam Thanh tập trung tinh thần chăm chú quan sát.

Một lát sau, trong mắt Thông Thiên tràn đầy kinh ngạc, khóe miệng Lão Tử như cười như không.

Nguyên Thủy thì mặt đỏ bừng, nhưng lại hít một hơi thật sâu cảm khái nói: "Ngộ tính của tên nhóc này, thật sự đáng sợ!" Với tu vi của Tam Thanh, tự nhiên có thể nhìn ra, "Súc Địa Thành Thốn" sau khi được Diệp Hàn cải tiến, rõ ràng đã được nâng lên một cấp bậc.

Nguyên Thủy nhìn Diệp Hàn, ánh mắt phức tạp!

Nếu như lúc nãy khi Diệp Hàn bảy năm đột phá Huyền Tiên đạt đến Chân Tiên, Nguyên Thủy chỉ có chút tiếc nuối, thì hiện tại, ông bắt đầu hối hận.

Không sai!

Thật sự hối hận rồi.

Căn nguyên của Diệp Hàn không cao, nhưng ngộ tính thật sự quá nghịch thiên.

Vừa mới hóa hình không bao lâu, học pháp thuật đầu tiên, đã có thể sửa đổi những chỗ thiếu sót trong đó, nâng cả pháp thuật lên một cấp bậc.

Khái niệm này, không thể đơn giản dùng từ ngộ tính cao để hình dung được.

"Súc Địa Thành Thốn!" Lão Tử nhìn Diệp Hàn, sắc mặt động dung nói: "Bị Diệp tiểu tử sửa đổi như vậy, đã vô hạn tiếp cận cấp độ thần thông rồi, ha ha, Đại sư bá ta được hưởng lợi rồi, cũng phải học một chút!" Nói rồi, ông vung tay, biến Súc Địa Thành Thốn đã được Diệp Hàn cải tiến thành ánh sáng như hạt gạo, sau đó lại chia làm ba, Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy ba người, mỗi người lấy một phần.

"Đi thôi!" Trên mặt Thông Thiên, tràn đầy niềm vui.

Đứa đệ tử này thật không thu nhận uổng công, thật sự làm cho ta nở mày nở mặt. 8.

Thông Thiên trực tiếp nắm lấy vai Diệp Hàn, nói: "Vi sư đưa ngươi đi!" Nghe câu này của Thông Thiên, Diệp Hàn luôn cảm thấy có gì đó kỳ kỳ, lời nói, dường như thiếu mất vài chữ!

Tam Thanh mang theo Diệp Hàn, lại lần nữa khởi hành, lần này tốc độ rõ ràng nhanh hơn không ít, chưa đầy mấy tháng, đã đến rìa Hỗn Độn.

Muốn vào Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, phải đi vào Hỗn Độn trước.

Cho nên lời của Hồng Quân tuy nói hay, "sinh linh trong Hồng Hoang, phàm đã mở linh trí đều có thể đến!", nhưng trên thực tế, câu nói này cũng đã chặn đứng một đám tu sĩ.

Trong Hỗn Độn không có gì, nghịch diễn địa hỏa thủy phong, sơ sẩy một chút sẽ vĩnh viễn biến mất, có thể chống đỡ được gió Hỗn Độn, ít nhất cũng phải có tu vi Đại La Kim Tiên, kém một chút, Thái Ất Kim Tiên cũng được, nhưng phải có tiên thiên phòng ngự chí bảo bên người, để tránh bị gió Hỗn Độn thổi.

Tu vi thấp hơn nữa, cho dù có bảo bối cũng không được, không chỉ dễ bị lạc trong Hỗn Độn, tu vi thấp trăm năm chưa chắc đã bay đến được Tử Tiêu Cung; một Thiên Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, đội một cái tiên thiên linh bảo đi trong Hỗn Độn, gặp phải đại năng cũng đến Tử Tiêu Cung, e rằng một chưởng xuống, chẳng còn lại gì.

Giết người cướp của, ở Hồng Hoang cũng không hề hiếm thấy.

Cho nên, khi Tam Thanh và Diệp Hàn đến rìa Hỗn Độn, ở đây đã có rất nhiều tu sĩ đang quan sát.

"Đi!" Lão Tử không chút do dự, vung tay, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp tế ra, lơ lửng trên không, vô tận huyền hoàng chi khí rơi xuống, hình thành một lá chắn bảo vệ tự nhiên, huyền hoàng chi khí đó rơi xuống, như nước muối nhỏ vào trước mắt, kín không kẽ hở.

"Vào!" Lão Tử kéo Diệp Hàn vào phạm vi phòng ngự của Huyền Hoàng Tháp.

Chương 9

"Tiền bối, có thể cho ta đi nhờ một đoạn không!" "Tiền bối, ta cũng muốn đến Tử Tiêu Cung!" "Kính xin tiền bối!"...

"Cút!" Đối mặt với vô số lời cầu xin, Thông Thiên trực tiếp dùng một chữ đáp lại, sau đó bá khí xoay người, bước vào Hỗn Độn.

Trong Hỗn Độn, một mảng tối đen, không có ánh sáng, cũng không có sinh linh.

Chỉ có vô tận gió Hỗn Độn thổi qua, trông thì nhẹ nhàng, nhưng thực ra Diệp Hàn biết, chỗ lợi hại nhất của gió này chính là tiêu dung vạn vật, bất kỳ vật phẩm nào trong Hồng Hoang, sau khi đến đây, đều sẽ nghịch diễn địa hỏa thủy phong, trở thành nguyên tố ban đầu.

"Biến!" Sau khi vào Hỗn Độn, Thông Thiên hét lớn một tiếng, thân thể ầm ầm biến lớn, cao đến trăm trượng.

Lão Tử, Nguyên Thủy hai người hiểu ý, cũng biến lớn.

Sau đó Thông Thiên bắt lấy Diệp Hàn nhỏ như con kiến đặt lên vai, nói: "Ngồi yên đó, vi sư đưa ngươi đến Tử Tiêu Cung!" "Vâng!" Diệp Hàn trong lòng ấm áp, nói: "Cảm ơn sư tôn!" Thông Thiên cười lớn, Diệp Hàn cũng cười.

Có một sư phụ bá đạo, thật tốt.

An tâm bế quan, sư phụ mở đường cho ta, Tam Thanh hộ pháp, đãi ngộ này, cả Hồng Hoang có ai được như vậy.

Có ai?

Diệp Hàn kích động muốn hét lên một tiếng, nhưng cuối cùng nén lại, ngoan ngoãn ngồi trên vai Thông Thiên, bắt đầu nhắm mắt bế quan.

Lúc bái sư, sư tôn và sư bá, mỗi người ban cho một món tiên thiên linh bảo, đều chưa luyện hóa.

Nhưng, mấy thứ đó không vội, tạm thời chưa dùng đến.

Chủ yếu là tu vi, phải nâng cao.

Diệp Hàn mở hệ thống, trong không gian hệ thống, đang yên tĩnh nằm một triệu điểm công đức, và mười giọt tinh huyết Bàn Cổ, tinh huyết hiện tại không thể dùng, nếu không Diệp Hàn sẽ nổ tan xác mà chết.

Nhưng công đức trị, có thể thử xem.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Hàn ý niệm vừa động.

"Hệ thống, tôi muốn tu luyện, trước tiên lấy mười vạn điểm công đức!" "Được thôi!" Hệ thống nghe lệnh của Diệp Hàn, trực tiếp truyền mười vạn điểm công đức vào cơ thể Diệp Hàn.

Rầm...

Trong nháy mắt!

Cơ thể Diệp Hàn lập tức nổ tung.

Năng lượng vô tận cuồn cuộn, đả thông toàn bộ kinh mạch, đồng thời thanh tẩy bản thân, ngưng tụ mà không tán, một luồng khí tức huyền diệu khó lường, lập tức bao trùm xung quanh Diệp Hàn.

Mười vạn điểm công đức, trong đó chứa đựng năng lượng khổng lồ, Diệp Hàn ngồi trên vai Thông Thiên, mất trọn mười năm để luyện hóa.

Mười năm sau, cuối cùng số năng lượng này đã được hấp thu toàn bộ, tu vi của Diệp Hàn, cũng từ Chân Tiên sơ kỳ, thuận lợi đột phá lên Chân Tiên trung kỳ!

"Thêm mười vạn!" "Thêm mười vạn!"...

Năm tháng Hồng Hoang nhẹ nhàng trôi, bất tri bất giác, đã qua sáu mươi năm.

Sáu mươi năm sau, sau khi Diệp Hàn tiêu hao năm mươi vạn điểm công đức, tu vi của hắn cuối cùng đã có sự tăng vọt về chất, trực tiếp đột phá Chân Tiên, tiến vào cảnh giới Thiên Tiên.

Rầm...

Rào cản bị phá vỡ, Diệp Hàn hai mắt lập tức mở ra.

Một luồng ánh sáng rực rỡ, từ trong hai mắt lóe lên.

"Tiểu tử..." Thông Thiên nhìn Diệp Hàn, mặt đầy kinh ngạc.

Lão Tử chỉ liếc nhìn Diệp Hàn một cái, nhưng khóe miệng Nguyên Thủy, lại một lần nữa co giật.

Biến thái, quá biến thái!

Tên này tu luyện như uống nước vậy sao?

Thiên Tiên sơ kỳ!

Sáu mươi năm sau, cùng với sự đột phá của Diệp Hàn, một đoạn hành trình trong Hỗn Độn cũng cuối cùng kết thúc.

Ba người một bước bước ra, trực tiếp đến cửa Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời.

Tử Tiêu Cung, cao đến mấy vạn trượng, nguy nga cao vút, thần quang vô tận lấp lánh, có thể nói là thụy khí ngàn vệt phun sương tím, kim quang vạn đạo cuộn mây hồng.

Ngay cả quảng trường trước cửa Tử Tiêu Cung, chiều dài và chiều rộng cũng không thể đếm xuể.

Bốn người đứng trước cửa cung nhìn, trời ạ, cả Tử Tiêu Cung trống rỗng, không một bóng người, chỉ có Hạo Thiên, Dao Trì hai

đồng tử đứng ở cửa, dường như đang nghênh đón mọi người.

“Bốn vị lão gia mời vào!” Hai đồng tử hành lễ với bốn người.

Chương 10

9.

Tam Thanh gật đầu đáp lễ, lập tức bước lên tiến vào Tử Tiêu Cung.

Trong cung, phía trên là một đài mây cao lớn, trống không, Đạo Tổ chưa hiện thân.

Bên dưới đại điện rộng lớn, ba ngàn cái bồ đoàn được sắp xếp ngay ngắn.

"Đi!" Lão Tử không chút khách khí, dẫn bốn người đi thẳng đến hàng đầu tiên của tất cả các bồ đoàn.

Hàng đầu tiên, sáu cái bồ đoàn bắt đầu từ bên trái, rõ ràng có màu sắc khác nhau, là màu tím, còn các bồ đoàn khác, đều là màu xanh.

Thấy tình cảnh này, Diệp Hàn tự nhiên biết, sáu cái bồ đoàn đó, chính là sáu vị Thánh nhân sau này, cũng là do Hồng Quân chuẩn bị riêng.

Nhưng Thánh nhân trong Hồng Hoang, có phân biệt Thiên Đạo Thánh Nhân và Đại Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân, là con rối của Thiên Đạo, còn Đại Đạo Thánh Nhân thì siêu thoát khỏi Thiên Đạo, cũng là mạnh nhất.

Diệp Hàn đã có hệ thống trong người, tự nhiên không muốn làm Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng, vị trí này lại phải ngồi!

Lão Tử ngồi xuống bồ đoàn màu tím đầu tiên!

Sau đó Nguyên Thủy theo sau, ngồi xuống bồ đoàn màu tím thứ

hai, Thông Thiên ngồi vào bồ đoàn thứ ba.

Diệp Hàn nhìn sư tôn, rồi ngồi xuống bồ đoàn thứ tư.

Cái bồ đoàn này, vốn dĩ thuộc về Nữ Oa.

Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy thấy Diệp Hàn ngồi vào bồ đoàn thứ tư, đều ném ánh mắt kinh ngạc.

Thông Thiên ngồi gần Diệp Hàn nhất, nhỏ giọng nói: "Đây không phải vị trí của ngươi!" Xem ra, Thánh vị đã được trời định, là một trong những ứng cử viên Thánh nhân, Tam Thanh hẳn cũng có cảm ứng.

Nhưng Diệp Hàn lại cười cười, nói: "Sư tôn, đệ tử biết, nhưng đệ tử ngồi trước, cũng không có hại gì!" Tam Thanh ba người vừa nghe, lập tức thông suốt điểm mấu chốt, ba người nhìn nhau cười, khi nhìn về phía Diệp Hàn, càng thêm thuận mắt.

Đứa đệ tử này, đầu óc quá nhanh nhạy.

Rốt cuộc, bất kể ai là người được trời định ngồi thứ tư, nếu muốn ngồi xuống, đều cần phải nợ Diệp Hàn một chút, nói lớn là nhân quả, nói nhỏ là nhân tình.

Thật là tính toán!

Bốn người ngồi xuống không bao lâu, liền thấy trong Tử Tiêu Cung, bỗng bay đến một đám mây hồng, đáp xuống phía trước hàng đầu tiên, lập tức hóa thành một người, chính là Hồng Vân lão tổ.

Hồng Vân lão tổ mặc một bộ đạo bào màu đỏ, tóc bạc râu bạc, trông xa là một lão giả tiên phong đạo cốt, hiền từ nhân hậu.

Sau khi đáp xuống, Hồng Vân nhìn sáu vị trí phía trước, đã bị chiếm bốn.

Ông mỉm cười, chắp tay với Tam Thanh, nói: "Các vị đạo hữu

khỏe, ta là đám mây hồng đầu tiên khi trời đất mới mở, các vị có thể gọi ta là Hồng Vân!" Thông Thiên liếc nhìn Hồng Vân một cái, cười tủm tỉm nói: "Hồng Vân đạo hữu, còn hành lễ thêm vài lần nữa, là hết chỗ rồi đó!" Vừa dứt lời, đột nhiên cửa Tử Tiêu Cung truyền đến một trận ồn ào, Diệp Hàn quay đầu lại nhìn, một đám người hỗn loạn, đen nghịt bay từ phía sau tới.

Người đi đầu vỗ cánh một cái đã xa vạn dặm, đôi cánh như đám mây che trời, trước khi Hồng Vân kịp phản ứng, đã hạ cánh xuống, không nói hai lời, dứt khoát chiếm lấy vị trí thứ năm.

Hồng Vân lập tức hoảng hốt, vội vàng ngồi xuống vị trí thứ sáu.

Đến đây!

Sáu cái bồ đoàn màu tím, đã bị ngồi kín.

Yêu tộc tiến vào sau, ùn ùn ngồi kín mấy hàng ghế đầu.

Diệp Hàn lại mãi không thấy bóng dáng Nữ Oa, thầm nghĩ: Nữ nhân này, lẽ nào đến muộn rồi?

Mãi cho đến khi, vị trí trong cả đại điện đã bị ngồi quá nửa, Nữ Oa mới dưới sự dẫn dắt của Phục Hy, chậm rãi đến.

Thực ra Nữ Oa xuất phát không muộn, khá sớm, dưới sự dẫn dắt của huynh trưởng Phục Hy đi đến Tử Tiêu Cung.

Nhưng ai ngờ giữa đường lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người anh trai tốt bụng này, nhất quyết muốn đưa một tu sĩ Yêu tộc cấp thấp ở rìa Hỗn Độn đến Tử Tiêu Cung, nên mới làm lỡ thời gian.

Nữ Oa rõ ràng cảm nhận được, vị trí đệ tử của Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung, hẳn là có một ghế của mình, nhưng khi vào Tử Tiêu Cung, nhìn những cái bồ đoàn đã bị ngồi quá nửa, bà lập tức ngây người.

"Làm sao đây?" Phục Hy cười khổ, nói: "Đều tại ta, làm lỡ đại sự

của muội muội!" "Đi, ra phía trước xem thử!" Nữ Oa cũng là người quyết đoán, chân vừa động, trực tiếp lướt đến hàng đầu tiên.

Tiếc là, cái vị trí mà trong cõi u minh thuộc về mình, đã sớm bị người khác chiếm mất.

Nữ Oa nhìn chằm chằm Diệp Hàn, Diệp Hàn nhìn chằm chằm Nữ Oa.

Hai đôi mắt, bốn mắt nhìn nhau, nhưng không hề tóe ra tia lửa.

Vị trí bị người ta chiếm mất rồi, nên mở lời thế nào đây?

Nữ Oa lo lắng đi đi lại lại!

Tam Thanh bên cạnh, đều như cười như không nhìn Nữ Oa.

Chương 11

Thực ra, có một người, còn lo lắng hơn Nữ Oa, chính là Đạo Tổ Hồng Quân ở phía sau!

Thánh vị mà Hồng Quân chuẩn bị vừa đủ, lại không ngờ bị Diệp Hàn, một kẻ dị số chiếm mất, hơn nữa, đối với Diệp Hàn và Thánh vị, Hồng Quân hoàn toàn không tính ra được.

Đúng là một kẻ dị số.

Hồng Quân thở dài, nhưng cũng không quá bận tâm.

Cái gọi là dưới Thiên đạo, đại thế đã định, không ai có thể nghịch thiên hành sự, chỉ cần thuận thế dẫn dắt là được. ...

"Vị đạo hữu này!" Phục Hy thấy muội muội mình cứ nhìn Diệp Hàn mà không nói gì, bèn bước ra, lễ phép chắp tay với Diệp Hàn: "Chỗ ngồi này vốn dĩ nên là của muội muội ta, đạo hữu có thể nhường được không?" Lời này vừa thốt ra, trán Diệp Hàn nổi đầy vạch đen.

Ngay cả Nữ Oa cũng cười khổ một tiếng.

Người ca ca này thật thà quá, bây giờ người ta đã chiếm chỗ rồi mà còn nói những lời như vậy!

Chẳng phải là làm khéo thành vụng sao?

Diệp Hàn nhìn Phục Hy, nghiêm túc hỏi: "Thật sao?" Lúc hỏi, vẻ mặt hắn ngây thơ vô số tội.

Phục Hy gật đầu, nói: "Đương nhiên là thật?" Diệp Hàn nhún vai: "Ta biết rồi, là thật sao?" Phục Hy đáp: "Trong cõi u minh đã định sẵn như vậy, ta, Phục Hy, tuyệt đối không lừa người, ta thật sự không lừa người đâu!" Vẻ mặt Phục Hy lộ ra một tia cố chấp và nghiêm túc.

Những người xung quanh gần như đều phải nén cười, Nữ Oa thậm chí còn che mặt bỏ đi.

Sao mình lại có một người ca ca như vậy chứ?

"Ồ..." Diệp Hàn ra vẻ hiểu chuyện gật đầu: "Nếu đã như vậy, vậy thì ta nên nhường chỗ, nhưng..." Phục Hy mừng rỡ, hỏi: "Nhưng sao?" "Chuyện là thế này, thực ra, trong cõi u minh đã định, ta và lệnh muội chính là thiên tứ lương duyên!" Diệp Hàn bắt chước dáng vẻ của Phục Hy lúc nãy, nói: "Thật đấy, ta, Diệp Hàn, tuyệt đối không lừa người, ta thật sự không lừa người đâu!" Xung quanh nghe thấy lời của gã này, ai nấy đều phá lên cười ha hả.

Phục Hy thì ngẩn người, nhìn Diệp Hàn nói: "..." Chẳng biết phải xử lý thế nào.

Cũng không phân biệt được lời Diệp Hàn là thật hay giả.

"Vị...

đạo hữu..." Gặp phải ông anh thẳng nam như vậy, Nữ Oa đành phải tự mình ra mặt. 10.

Nàng đi đến trước mặt Diệp Hàn, vung tay lấy ra hai món tiên thiên linh bảo từ bên hông, đặt trước mặt Diệp Hàn rồi nói: "Đạo hữu, bản cung tên Nữ Oa, thật sự có duyên với vị trí này, xin đạo hữu tác thành!" Nói rồi, nàng cúi người thật sâu hành lễ với Diệp Hàn!

Xung quanh, cả đại điện đều trở nên yên tĩnh.

Tiên thiên linh bảo!

Đó là tiên thiên linh bảo đó, một lần lấy ra tận hai món.

Vô số ánh mắt tham lam đổ dồn vào những món tiên thiên linh bảo kia, nhưng không ai dám động thủ trong Tử Tiêu Cung.

Cứ tưởng rằng sau khi nhìn thấy tiên thiên linh bảo, Diệp Hàn sẽ

có chút động lòng.

Nhưng điều khiến Nữ Oa thất vọng là, Diệp Hàn chỉ liếc nhìn một cách hờ hững, không hề có chút ý động lòng nào.

Lần này, thật khó xử.

Bởi vì hai món tiên thiên linh bảo đó cũng là hai món duy nhất mà Nữ Oa có.

Nữ Oa liếc nhìn Phục Hy, Phục Hy lập tức phản ứng, vội vàng tiến lên nói: "Ta, ta ta, ta có!" Hắn lúng túng mò từ trên người ra một thanh kiếm, đưa đến trước mặt Diệp Hàn.

Lại một món tiên thiên linh bảo nữa.

Đừng nói những người phía sau, ngay cả nhóm thứ hai như Đế Tuấn, Đông Hoàng, thậm chí là Côn Bằng đang ngồi ở vị trí thứ năm cũng có chút nóng mắt.

"Được rồi!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, đứng dậy nói: "Xem ra, ta lại không có duyên với chỗ này rồi, thôi vậy, thôi vậy, ta nhường!" Nữ Oa lập tức mừng rỡ.

Nhưng đồng thời, sâu trong lòng nàng cũng có chút thất vọng về Diệp Hàn.

Một tu sĩ như vậy, cứ tưởng có đại cơ duyên gì, cứ tưởng bình tĩnh đến đâu, chẳng phải vừa thấy ba món tiên thiên linh bảo đã động lòng rồi sao?

"Đạo hữu, đa tạ!" Phục Hy cầm ba món tiên thiên linh bảo, cung kính đưa đến trước mặt Diệp Hàn.

Ánh mắt của vô số người đều đổ dồn vào Diệp Hàn.

Có tham lam, có tiếc nuối, có cả thương hại.

Tam Thanh mỉm cười gật đầu.

Mưu kế này của Diệp Hàn có thể nói là không tệ, vốn dĩ là chỗ ngồi của người ta, làm vậy một phen đã kiếm được ba món linh bảo.

Đệ tử này, được!

Chương 12

Nhưng!

Khi tất cả mọi người đều nghĩ rằng Diệp Hàn sẽ nhận lấy ba món tiên thiên linh bảo, Diệp Hàn lại làm ra một hành động khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến rớt cả mắt kính.

Diệp Hàn đưa tay ra, nhẹ nhàng đẩy ba món bảo vật đó về...

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Hàn.

Nữ Oa đang chuẩn bị ngồi xuống cũng tỏ vẻ khó hiểu.

Diệp Hàn mỉm cười, nói với Nữ Oa: "Ta sở dĩ nhường chỗ cho nàng, không phải vì ba món tiên thiên linh bảo này.

Nếu ta không nhường, dù có ba mươi món, ba trăm món đặt trước mặt ta, cũng chỉ là vô ích!" Trái tim Nữ Oa đột nhiên rung động!

Thật là một người cao ngạo.

"Vậy... tại sao?" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, ánh mắt cũng đã thay đổi.

"Không có tại sao cả?" Diệp Hàn cười nói: "Làm mỗi một việc, đều cần phải có lý do sao?

Ta vui, nên ta nhường chỗ, đơn giản vậy thôi.

À..." Diệp Hàn làm ra vẻ trầm tư, nói: "Nếu nhất định phải có lý do, vậy thì là ưu tiên nữ giới đi, mời..." Diệp Hàn tao nhã làm một động tác mời.

Trái tim Nữ Oa lại rung động lần nữa.

Tu sĩ này, có chút không giống với những tu sĩ bình thường.

Lời của hắn, thật có đạo lý, thật là một người phóng khoáng, xem

ra, lúc nãy mình đã hiểu lầm rồi.

"Đa tạ Diệp đạo hữu!" Ánh mắt Nữ Oa trở nên dịu dàng, nàng khẽ cúi đầu với Diệp Hàn, thành khẩn nói: "Sau này nếu đạo hữu có nhu cầu gì, Nữ Oa nhất định sẽ dốc hết sức mình, để báo đáp vạn nhất!" "Được, được!" Diệp Hàn mỉm cười.

Nữ Oa cũng không khách sáo nữa, trực tiếp thu lại tiên thiên linh bảo, ngồi xuống bồ đoàn thứ tư.

Xung quanh, lập tức nổ tung.

Thao tác gì thế này?

Tại sao lại như vậy?

"Đó là ba món tiên thiên linh bảo đó, cứ thế mà chắp tay nhường cho người khác!" "Gã này là ai vậy, trông tu vi cũng chỉ mới Thiên Tiên sơ kỳ!" "Ha, không biết có phải đang ra vẻ không?" "Chậc chậc chậc, không biết có phải đầu óc có vấn đề không, ba món tiên thiên linh bảo mà không cần!" "Không cần thì cho ta đi, ta gọi một tiếng đại gia cũng được!" "Trời ơi..." ...Cả Tử Tiêu Cung chìm trong một mớ hỗn loạn.

Thế nhưng, khóe miệng Diệp Hàn vẫn nở một nụ cười nhàn nhạt, xử loạn bất kinh.

Bên cạnh, Tam Thanh đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, ngay cả Lão Tử bình thường phẳng lặng như giếng cổ cũng có chút động lòng.

Trọng bảo ở ngay trước mắt mà không tham, rất ít người có thể làm được điều này.

Dưới con mắt của bàn dân thiên hạ, nói năng lưu loát, tư duy rõ ràng, trình bày có trật tự, quan trọng là có thể đánh trúng điểm yếu.

Đệ tử này, không phải người phàm. 11.

So với ba món tiên thiên linh bảo cỏn con, Tam Thanh cảm thấy lựa chọn không nhận của Diệp Hàn quả thực là món hời lớn.

Bởi vì, nếu Diệp Hàn nhận ba món linh bảo, thì nhân quả giữa hắn và Nữ Oa coi như xong, Nữ Oa đường hoàng ngồi vào chỗ, cũng sẽ không cảm thấy nợ nần gì.

Nhưng, Diệp Hàn không nhận ba món linh bảo, dù là nhân quả hay nhân tình, Nữ Oa sẽ vĩnh viễn mang nợ hắn.

Ngày sau báo đáp, giá trị lại không thể lường được.

"Tam đệ thu được một đệ tử tốt a!" Nguyên Thủy Thiên Tôn, lần đầu tiên dùng lời nói để bày tỏ sự ngưỡng mộ đối với Thông Thiên.

Lão Tử cũng gật đầu thật sâu.

Thông Thiên mặt mày rạng rỡ, trong lòng đắc ý, lúc nhìn Diệp Hàn lại càng thấy thuận mắt hơn.

"Huynh trưởng, ba món tiên thiên linh bảo đó, cho dù là ở Yêu tộc chúng ta cũng không có nhiều đâu!" Phía sau, Đông Hoàng Thái Nhất ngồi ở hàng thứ hai sau Tam Thanh nhìn Đế Tuấn, nói: "Tiếc thật!" "Hừ..." Đế Tuấn liếc nhìn Diệp Hàn, trong lòng có một cảm giác khó chịu không tên: "Không có gì tiếc, gã này là một tên ngu!" "A!" Đông Hoàng nói: "Ba món tiên thiên linh bảo, quả thực không nên từ chối!" "Ha ha..." 12.

Đế Tuấn nói: "Đệ đệ à, ta sở dĩ nói hắn ngu không phải vì ba món linh bảo, mà ta cảm thấy hắn không nên nhường chỗ, cái bồ đoàn đó màu tím, nhìn qua đã thấy không tầm thường, chắc chắn có đại cơ duyên, đúng là đồ ngu!" "Nhưng!" Đế Tuấn lại nói: "Sớm biết hắn là một tên ngu như vậy, ta đã đến thử vận may rồi, nhưng mà Nữ Oa cũng là người của Yêu tộc chúng ta, cũng không tệ!" Bởi vì Đế Tuấn

ngồi ở hàng thứ hai, lại ở ngay sau lưng Diệp Hàn, nên mỗi một câu nói đều bị Diệp Hàn nghe rõ mồn một.

Mẹ nó, một câu "đồ ngu", lại một câu "đồ ngu", chửi sướng miệng không?

Coi ta là đồ ngốc thật sao...

Ánh mắt Diệp Hàn rời khỏi người Nữ Oa, sau đó nhìn về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn liếc nhìn Diệp Hàn, nói: "Nhìn cái gì mà nhìn?" Đế Tuấn hiện giờ đã là Đại La Kim Tiên đại viên mãn, chỉ thiếu một bước nữa là có thể tiến vào Chuẩn Thánh, Diệp Hàn chỉ là một Thiên Tiên cấp thấp, căn bản không lọt vào mắt Đế Tuấn.

Chương 13

"Không có gì?" Diệp Hàn đi đến trước mặt Đế Tuấn, nhàn nhạt nói: "Chỗ của ta đã nhường cho Nữ Oa đạo hữu, bây giờ, ta muốn ngồi ở đây, cút đi!" "Gì?" Đế Tuấn ngẩn ra!

Cứ tưởng mình nghe nhầm.

Bây giờ Thiên Tiên trong Hồng Hoang đều ngông cuồng như vậy sao?

"..." 13.

Vô số người đồng loạt đưa mắt nhìn.

Một Thiên Tiên lại đi uy hiếp một Đại La đỉnh phong, người đó lại còn là Đế Tuấn.

Đế Tuấn là ai?

Đó là nhân vật số một số hai của Yêu tộc, do tinh hoa của Thái Dương tinh hóa thành, bản thể là Tam Túc Kim Ô, căn nguyên vô cùng sâu dày.

Gã này, điên rồi sao.

"...Ngươi nói lại lần nữa!" Đông Hoàng Thái Nhất không thể chịu đựng được việc người khác sỉ nhục ca ca mình như vậy, lập tức đứng dậy, chỉ vào Diệp Hàn, Hỗn Độn Chung trong tay hiện ra, một cỗ uy áp vô hình ập về phía Diệp Hàn.

"Ầm..." Diệp Hàn lập tức tế ra Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, vừa vặn chống lại được uy áp của Đông Hoàng Thái Nhất.

"Sư phụ..." Diệp Hàn quay đầu lại, nhìn về phía Tam Thanh: "Đại sư bá, Nhị sư bá!" Tam Thanh, từ từ quay đầu lại từ chỗ ngồi.

Đệch...

Thấy Tam Thanh quay đầu, trong lòng Đế Tuấn giật thót...

Gã này là đệ tử của Tam Thanh?

Trong Tử Tiêu Cung, vô số tu sĩ, một lần nữa thay đổi cái nhìn về Diệp Hàn.

Chẳng trách lại ngông cuồng như vậy, hóa ra là đệ tử của chỗ dựa lớn nhất Hồng Hoang, hiểu rồi, hiểu rồi.

Đế Tuấn có ngầu, cũng chỉ là một con Kim Ô trong mặt trời do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành mà thôi, Tam Thanh lại là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, xét về căn nguyên, Tam Thanh bỏ xa Đế Tuấn 10086 con phố.

"Ba vị đạo hữu, hiểu lầm, hiểu lầm cả!" Đế Tuấn vội vàng kéo Đông Hoàng Thái Nhất ngồi xuống, sau đó chắp tay cười với Tam Thanh, nói: "Đều là hiểu lầm!" "Cút!" Ánh mắt Thông Thiên lạnh đi, quát lớn với Đế Tuấn.

Sắc mặt Đế Tuấn cứng lại.

Nguyên Thủy nói: "Còn không đi, đừng trách chúng ta ra tay vô tình!" "..." Đế Tuấn nói: "Ba vị đạo hữu, chỗ ngồi này, là ta đến trước mà..." Ầm...

Lão Tử bình thường ít nói, trực tiếp ném ra cây gậy chống, một gậy quất vào người Đế Tuấn, thân hình to lớn của Đế Tuấn trực tiếp bị Lão Tử đánh bay.

Cùng là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng Đế Tuấn so với Lão Tử, còn kém quá xa.

"..." Đế Tuấn chỉ vào Tam Thanh, nhưng rồi lại chỉ có thể rụt tay về.

Diệp Hàn ha ha cười một tiếng, nhìn Đế Tuấn đang nằm trên mặt đất ở phía xa, nói: "Sớm bảo ngươi cút, cứ không nghe, bây giờ thì tốt rồi, bị đánh một trận thoải mái chưa?" Nói xong, hắn nghênh ngang ngồi xuống chỗ của Đế Tuấn lúc nãy, nhìn về phía trước.

Ừm, bóng lưng của Nữ Oa đạo hữu, thật là dưỡng mắt!

Đế Tuấn ngã xuống đất, Diệp Hàn nhân cơ hội ngồi thẳng vào chỗ của hắn.

Bên cạnh, Đông Hoàng Thái Nhất chậm chạp đứng dậy, tế ra Hỗn Độn Chung định tìm Tam Thanh gây sự, nhưng lại bị Đế Tuấn đang ngã dưới đất quát cho lùi lại.

Đế Tuấn đứng dậy, hận thù nhìn Diệp Hàn mấy lần, sau đó quay người đi về phía sau.

Đông Hoàng Thái Nhất theo sát phía sau.

Trong cả đại điện, mọi người lại một lần nữa thay đổi ấn tượng về Diệp Hàn.

Ban đầu, khi Nữ Oa lấy ra bảo vật tiên thiên, mọi người đều cho rằng hắn tham tài, đến khi Diệp Hàn từ chối bảo vật, lại cho rằng Diệp Hàn là một tên ngốc!

Tên ngốc!

Dễ bắt nạt! 14.

Nhưng khi Diệp Hàn đưa sư tôn Tam Thanh ra làm chỗ dựa, mọi người đều chấn kinh.

"Ta thấy vị đạo hữu này, ắt có thâm ý!" "Đúng vậy, đệ tử của Tam Thanh, sao có thể là một kẻ ngốc!" "Yêu hoàng của Yêu tộc, cũng đáng đời xui xẻo, ai bảo hắn trước mặt mọi người chế giễu vị đạo hữu kia chứ!" "Đúng thế!" "..." Trong Tử Tiêu Cung, mọi người

bàn tán xôn xao.

Những người có thể đến đây, không ai không phải là đại lão một phương, nên mọi người đều biết ít nhiều về danh tiếng của Tam Thanh, trong Hồng Hoang, tự nhiên không ai dám chọc.

Những kẻ trước đó cũng mở miệng chửi Diệp Hàn, bây giờ cũng dứt khoát ngậm miệng lại.

Người ta là cao đồ của Tam Thanh, sao có thể là tên ngốc chứ?

"Thiện, đại thiện..." Đột nhiên, trong Tử Tiêu Cung truyền đến một giọng nói cao vời, theo sau giọng nói đó, vô số kim hoa, kim liên trào ra, đạo vận phù văn lấp lánh, tử khí trải đầy, hương thơm lạ lùng lan tỏa.

Chương 14

Giọng nói của Đạo Tổ.

Đạo Tổ nói đại thiện!

Nhưng là nói ai vậy?

Mọi người có chút không hiểu.

Chẳng lẽ Tam Thanh đánh Đế Tuấn là tốt, Diệp Hàn cướp chỗ là hay?

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, hai đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân lại từ cửa đi lên đài cao, trong tay cầm một cái bảo đỉnh, trên đó tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Hạo Thiên cầm đỉnh đến trước mặt Diệp Hàn, cúi người thật sâu với Diệp Hàn, sau đó đưa bảo đỉnh cho Diệp Hàn nói: "Đạo Tổ nói, ngươi biết tiến biết lui, hiểu lễ nghi, thiện, thậm thiện, đại thiện, vật này là vật của Đạo Tổ năm xưa tung hoành Hồng Hoang, tên là Càn Khôn Đỉnh, ban cho ngươi, mong ngươi trân trọng!" ...Nhìn chiếc đỉnh lớn trước mắt, trong lòng Diệp Hàn chấn động.

Càn Khôn Đỉnh!

Đây là tiên thiên chí bảo, thuộc tính của bảo vật này nghịch thiên, không chỉ có thể luyện chế khí vật, đan dược, mà còn có công năng hậu thiên phản tiên thiên.

Sau này Nữ Oa tạo người, cũng cần dùng đến Càn Khôn Đỉnh.

Đạo Tổ lại nỡ tặng vật này cho người khác sao?

Thật là kỳ lạ.

Nhưng, đã tặng quà, không có lý do gì không nhận, không nhận

chẳng phải là ngốc sao?

"Tiểu tử Diệp Hàn, đa tạ Đạo Tổ!" Diệp Hàn cười hì hì nhận lấy Càn Khôn Đỉnh, hướng về phía vân đài không một bóng người ở trên, cúi đầu lạy mấy cái.

Nhưng Đạo Tổ không nói thêm gì nữa.

Hạo Thiên và Dao Trì cũng lui xuống.

Cả Tử Tiêu Cung lại một lần nữa bàn tán xôn xao.

"Quả nhiên không phải vật trong ao, Diệp Hàn, chẳng trách hắn lại nhường chỗ cho Nữ Oa, hóa ra những vị trí phía trước đều đã có định số, bây giờ Diệp Hàn nhường cho Nữ Oa, ngay cả Đạo Tổ cũng khen ngợi!" "Đó là Đạo Tổ đó, trời ơi!" "Nhường chỗ hay không nhường chỗ, quá phức tạp, ta không hiểu, ta chỉ biết, Càn Khôn Đỉnh đó chắc chắn là đồ tốt!" "Nói nhảm, đó là tiên thiên chí bảo!" "Càn Khôn Đỉnh, là vật phẩm mà Đạo Tổ năm xưa dùng để tung hoành Hồng Hoang!" "Tam Thanh, đúng là đã thu được một đệ tử tốt!" "Đệ tử này, thật không tệ a!" ...Mọi người bàn tán xôn xao.

Trước đó đều khen thầy của Diệp Hàn ngầu thế này thế nọ, bây giờ, mọi người trực tiếp khen Diệp Hàn, dường như có thể thu được một đệ tử tốt như Diệp Hàn, ngược lại lại là vinh hạnh của Tam Thanh.

Thông Thiên lập tức cảm thấy mặt mày rạng rỡ, nhìn Diệp Hàn, cũng càng nhìn càng thuận mắt, hận không thể bây giờ không nghe giảng đạo nữa, kéo Diệp Hàn vào phòng tối nhỏ, đơn độc truyền thụ huyền công.

Diệp Hàn được khen ngợi, được Đạo Tổ để mắt tới, Lão Tử, Nguyên Thủy hai người cũng vui lây.

Tiểu tử này, không thu nhầm, tuy tu vi kém một chút, nhưng thật

sự đã làm rạng danh cho môn nhân Tam Thanh.

"Chúc mừng Diệp đạo hữu!" Nữ Oa ở phía trước, thấy Diệp Hàn nhận được Càn Khôn Đỉnh, chắp tay với Diệp Hàn, bày tỏ chúc mừng.

"Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng Diệp huynh!" Phục Hy ngồi xuống chỗ của Đông Hoàng Thái Nhất lúc nãy bên cạnh Diệp Hàn, chắp tay với Diệp Hàn, sau khi biết Diệp Hàn là đệ tử của Tam Thanh, Phục Hy càng kính trọng Diệp Hàn hơn.

"Đạo hữu thật có phúc khí, thật khiến người khác ghen tị!" Hồng Vân mày rậm mắt hiền, một thân hồng bào ngồi ở bồ đoàn cuối cùng, chắp tay với Diệp Hàn, giữa hai hàng lông mày, đầy vẻ ngưỡng mộ.

Hồng Vân ngưỡng mộ Diệp Hàn, không phải vì hắn nhận được Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn Đỉnh tuy quý giá, nhưng so với một câu khen ngợi, công nhận của Đạo Tổ, còn kém xa!

Hồng Vân ngưỡng mộ vận khí của Diệp Hàn, được Đạo Tổ để mắt tới. 15.

Bên cạnh, Côn Bằng, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu cũng lần lượt hướng ánh mắt về phía Diệp Hàn, dồn dập chắp tay chúc mừng. 16.

Diệp Hàn là người lịch sự nên cũng lần lượt đáp lễ.

Chẳng mấy chốc, ba nghìn khách trong Tử Tiêu Cung cũng đều ngồi kín chỗ, lúc này, bên ngoài có hai bóng người vội vã đi vào, đều là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, khí thế của hai người không tầm thường, nhưng vừa nhìn thấy chỗ đã bị người khác chiếm hết, lập tức mặt mày rầu rĩ.

Diệp Hàn nhìn hai người đó, trong lòng vui vẻ: Tốt lắm, hai vị tổ sư phương Tây đến rồi!

Diệp Hàn đoán không sai, đó chính là hai vị tổ sư phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người cũng đều là dị chủng Hồng Hoang, bản thể của Chuẩn Đề là một cây Bồ Đề, sau khi hóa hình bản thể được tế luyện thành một món pháp bảo, tên là Thất Bảo Diệu Thụ, được xưng là không vật gì không quét được, còn lợi hại hơn cả Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên.

Tiếp Dẫn được cho là do một đóa Kim Liên thập nhị phẩm hóa thành, cũng là dị chủng Hồng Hoang.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đến Tử Tiêu Cung, vừa nhìn, tốt lắm!

Toàn bộ đều đã đầy chỗ.

Nhưng hai người trong cõi u minh có cảm ứng, biết được trong đó có hai thánh vị, đều ở hàng đầu, nhưng trong Tử Tiêu Cung lại không dám tùy tiện động thủ, đành phải ôm đầu khóc rống.

Tiếp Dẫn còn đỡ, lúc khóc cũng không lau nước mắt.

Chương 15

Chuẩn Đề thì khoa trương hơn nhiều, nằm rạp trên đất khóc rống lên, vừa khóc vừa gào lớn: "Đạo Tổ ơi, đệ tử mệnh khổ.

Mảnh đất phương Tây nơi đệ tử ở cằn cỗi, khoảng cách lại xa xôi, sau khi nhận được pháp chỉ của Đạo Tổ không dám chậm trễ một khắc nào, vội vàng chạy đến, cuối cùng cũng đến được Tử Tiêu Cung, nhưng ai ngờ trong cung, lại không có chỗ cho huynh đệ chúng con!" "Đạo Tổ ơi!" Tiếp Dẫn quỳ trên đất, vừa khóc, vừa dập đầu về phía vân đài trên không trung.

Hai người vừa khóc, cả Tử Tiêu Cung lại một lần nữa bàn tán xôn xao.

"Ai vậy?" "Người phương Tây, chưa nghe nói!" "Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân, tu vi không tệ!" ...Mọi người bàn tán!

Hồng Vân ở gần Chuẩn Đề nhất, lại trong nháy mắt nảy sinh ý nghĩ lệch lạc.

Không biết đầu óc thiếu một sợi gân, hay lúc hóa hình đi nhầm đường, tóm lại Hồng Vân sau khi thấy Chuẩn Đề, cảm thấy mình cũng nên học tập Diệp Hàn.

Chẳng phải chỉ là nhường một chỗ ngồi thôi sao?

Nghe giảng đạo, ngồi đâu mà chẳng được?

Lúc nãy Diệp Hàn nhường chỗ, sau đó mọi người không phải đều khen ngợi Diệp Hàn sao?

Đạo Tổ còn ban cho bảo vật, tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh.

Quan trọng là, Đạo Tổ đích thân khen ngợi a.

Hồng Vân nhất thời quỷ mê tâm khiếu, loảng xoảng đứng dậy, mỉm cười nhìn Chuẩn Đề nói: "Vị đạo hữu này, đừng khóc nữa, hay là, ngài ngồi ở chỗ của ta đi!" Nghe câu này, Chuẩn Đề quả nhiên không khóc nữa.

Trong lúc Hồng Vân còn đang ngẩn người, Chuẩn Đề đã xoay người một cái, loảng xoảng ngồi xuống...

Tốc độ này, khiến nhiều người không kịp phản ứng.

Hồng Vân càng sững sờ. 17.

Lúc nãy khi Diệp Hàn nhường chỗ, Nữ Oa lại lấy ra bảo vật, vừa tỏ vẻ thân thiện lại còn liếc mắt đưa tình với Diệp Hàn.

Đến chỗ mình, sao lại không linh nghiệm?

Gã này, sao lại không lịch sự như vậy, ngay cả một lời cảm ơn cũng không có.

"Đa tạ!" Chuẩn Đề mặt mày hơi mỉm cười, như ý nguyện của Hồng Vân, cuối cùng cũng nói một tiếng cảm ơn.

"Đồ ngốc à!" "Đệch, thật sự có người nhường chỗ?" "Gã này lại là ai?

Chẳng lẽ cũng là đệ tử của Tam Thanh!" "Chắc không phải là đệ tử của Tam Thanh đâu, nhưng, tuổi tác của đệ tử này, có chút..." "Tam Thanh sao lại thu loại đệ tử này!" ...

"Hừ!" Thông Thiên nghe mọi người bàn tán xôn xao, lập tức quay đầu lại, hừ lạnh một tiếng với mọi người, dùng hành động thực tế để đáp lại: Ta, Tam Thanh, không thu loại đệ tử ngốc nghếch này, đừng có mà đổ oan cho ta.

Mọi người cũng không dám nói Hồng Vân là đệ tử của Tam Thanh nữa.

Nhưng sau khi Hồng Vân nhường chỗ, lập tức có chút khó xử.

Lúc nãy sau khi Diệp Hàn nhường chỗ, đã mạnh mẽ đuổi Đế Tuấn đi, chiếm lấy chỗ ngồi, đó là vì sau lưng Diệp Hàn có chỗ dựa lớn nhất Hồng Hoang là Tam Thanh chống lưng.

Sau lưng Hồng Vân...

Hồng Vân nhìn Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử mặt mày đau khổ, thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu..." Hồng Vân cười hì hì đến bên cạnh Trấn Nguyên Tử, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân là bạn tốt, cũng không thể không nói: "Hồng Vân đạo hữu, ngồi bên cạnh ta đi!" Trong Tử Tiêu Cung có ba nghìn bồ đoàn, giữa mỗi bồ đoàn, đều có khoảng trống lớn.

Đủ cho Hồng Vân ngồi.

Hồng Vân cứ thế không xấu hổ mà ngồi xuống bên cạnh Trấn Nguyên Tử.

"Con súc sinh lông lá kia!" Phía trước, Tiếp Dẫn đối mặt với Côn Bằng, đột nhiên ra tay, một quyền đánh tới: "Nơi đây là Tử Tiêu Cung, ngươi có đức hạnh gì mà dám ngồi ở đây?" Côn Bằng là sinh vật từ khi khai thiên lập địa, là con chim đại bàng lớn đầu tiên giữa trời đất, thần thông không tầm thường, tự nhiên không sợ Tiếp Dẫn, đưa tay ra, một đạo lục quang lóe lên, chính là thi triển bản mệnh thần thông "Liệt Thiên Thần Trảo", một đòn đánh ra, đánh ngang tay với Tiếp Dẫn.

"Hắc!" Ngang tay thì đã sao?

Một người khó địch lại hai người. 18.

Bên này Tiếp Dẫn và Côn Bằng đang giằng co, phía sau Chuẩn Đề nhúng tay vào, lập tức đánh Côn Bằng rơi khỏi chỗ ngồi.

"..." Côn Bằng đứng dậy, lúc định quay lại chỗ ngồi, lại thấy Tiếp Dẫn giống như Chuẩn Đề trước đó, đã nhanh chóng ngồi xuống.

Bây giờ, chỗ ngồi của hai người sát cạnh nhau.

"Vô sỉ!" Côn Bằng tức giận mắng lớn, nhưng cũng không làm gì được, đành phải đi về phía sau, hung hăng trừng mắt nhìn Hồng Vân một cái, nói: "Đồ ngu, nếu không phải ngươi nhường chỗ, sao đến nỗi này?" Nói xong, hắn đi về phía sau, tùy tiện đánh bay một con tiểu yêu, cũng chiếm được một chỗ ngồi.

Ngay lúc này, trong Tử Tiêu Cung tử khí đột ngột dâng trào, hương thơm lạ lùng lan tỏa, cả đại điện đều sáng lên rất nhiều, Hạo Thiên và Dao Trì đứng hai bên trái phải của vân đài.

Chương 16

Hạo Thiên nói: "Đạo Tổ giá lâm, chúng nhân bái kiến Đạo Tổ!" Chỉ thấy trên vân đài trống không trước đó, không biết từ lúc nào đã có một vị đạo nhân thân hình to lớn ngồi đó, ánh mắt người đó lãnh đạm, thân thể không một chút động đậy, uy thế toàn thân tụ mà không tán.

Chính là Huyền Môn Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân!

Hồng Quân vừa xuất hiện, cả Tử Tiêu Cung lập tức đều xảy ra biến hóa.

Tử khí tràn ngập toàn bộ cung điện, hương thơm lạ lùng lan tỏa, không trung điểm điểm kim hoa, không khí trong cả đại điện đột nhiên sáng lên, khiến người ta vui vẻ, dường như, tâm trạng của mọi người cũng tốt hơn một chút.

"Đạo Tổ hàng lâm, mau mau bái kiến!" Hạo Thiên hô một tiếng, sau đó đi đầu quỳ rạp trên đất, dập đầu với Hồng Quân nói: "Bái kiến Đạo Tổ!" Ba nghìn hồng trần khách phía dưới, cũng đều bái lạy trên đất.

"Chúng con, bái kiến Đạo Tổ!" "Thiện!" Hồng Quân quý lời như vàng, nhìn mọi người nói một câu: "Ngồi!" Mọi người loảng xoảng đứng dậy, ngồi vào chỗ của mình.

Ánh mắt Hồng Quân, bắt đầu từ Tam Thanh, lần lượt quét qua mọi người, vừa quét vừa gật đầu.

Mọi người phía dưới tự nhiên hít sâu một hơi, thể hiện ra mặt tốt nhất của mình, để mong nhận được sự tán thưởng của Đạo Tổ.

Đặc biệt là Hồng Vân.

Sau khi nhường chỗ, hy vọng có được đãi ngộ như Diệp Hàn, không cầu Đạo Tổ ban thưởng pháp bảo, ít nhất cũng khen ta một câu chứ.

Lúc này, ánh mắt Hồng Vân nhìn Hồng Quân, có chút nóng bỏng, phảng phất như đang nói: Mau khen ta đi, mau khen ta, mau lên...

Nhưng, ánh mắt của Đạo Tổ lướt qua người hắn, cũng không dừng lại, chỉ lướt qua.

Không biết vì sao, lúc Hồng Quân nhìn Diệp Hàn, lại hơi dừng lại một chút, sau đó mỉm cười, nhưng lại không nói gì.

Mọi người thấy vậy, lại một lần nữa kinh ngạc.

Tất nhiên, ánh mắt của Hồng Quân, cũng không dừng lại trên người Diệp Hàn quá lâu, liền quét xuống. 19.

Ba nghìn hồng trần khách đều đã được nhìn qua một lượt, sau đó ngài mở miệng nói: "Không tệ, sau này nghe giảng đạo cứ theo thứ tự này mà ngồi, các ngươi không được tranh giành, không được đánh nhau, không được ồn ào, phải ghi nhớ!" Thánh nhân mở miệng, trời rơi kim hoa, đất trào kim liên, những cánh hoa màu vàng phiêu phù trên không trung, lấp la lấp lánh, khiến cả Tử Tiêu Cung trở nên như cảnh ảo, trên mặt đất, từng đóa hoa sen màu vàng trào lên, rồi lại tan biến, rồi lại trào lên.

Tử Tiêu Cung tràn ngập tử khí tường thụy, hương thơm lạ lùng lan tỏa!

Mọi người, đều bị cảnh tượng này làm cho ngây ngẩn.

Nhưng, lại không quên lời của thánh nhân.

"Chúng con xin ghi nhớ lời dạy của Đạo Tổ!" Mọi người đáp lại.

Vậy thì theo lời Hồng Quân, từ nay về sau, thứ tự chỗ ngồi đã

định, không ai được tranh giành nữa.

"Đại thiện!" Hồng Quân gật đầu, lại nói: "Ta giảng đạo, chia làm ba lần, lần thứ nhất, giảng Hóa Sinh đạo pháp, thời gian giảng là ba nghìn năm; lần thứ hai, giảng Đại La Kim Tiên chi pháp, thời gian giảng là ba nghìn năm; lần thứ ba, giảng Thánh nhân chi pháp, cũng là ba nghìn năm." "Vâng!" Mọi người đáp lại.

Hóa Sinh đạo pháp, chỉ đạo pháp tu hành trong khoảng thời gian từ khi hóa hình, bao gồm cảnh giới rộng nhất, đại khái từ Địa Tiên bắt đầu, Thái Ất Kim Tiên kết thúc.

Đại La Kim Tiên chi pháp, bao gồm hai tầng Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh!

Thánh nhân chi pháp, bao gồm hai tầng Chuẩn Thánh và Thánh nhân. 20.

Cho nên lần này Hồng Quân giảng đạo đi từ thấp đến cao, chu toàn mọi mặt.

Sinh linh trong Tử Tiêu Cung, đều có cơ hội tham ngộ cơ duyên.

Diệp Hàn, tự nhiên cũng không ngoại lệ, tuy chỉ mới có tu vi Thiên Tiên.

"Được rồi, bây giờ bắt đầu, giảng Hóa Sinh đạo pháp, cái gọi là...21.

Ồ..." Hồng Quân vừa mới mở miệng, đột nhiên lại dừng lại, ánh mắt không khỏi chuyển hướng, nhìn về phía Diệp Hàn.

Tiểu lão đệ, có chuyện gì vậy?

Chỉ thấy Diệp Hàn, theo sau lời mở miệng của Đạo Tổ Hồng Quân, đột nhiên trên người kim quang lóe lên, vô tận phù văn hiện ra, tiến vào trạng thái đốn ngộ...

Lúc này, rất nhiều người cũng đã phát hiện ra sự bất thường.

Phía trước, Tam Thanh đồng loạt quay đầu lại, Lão Tử há hốc mồm không biết nói gì, khóe miệng Nguyên Thủy co giật, Thông Thiên ha ha cười một tiếng.

Tam Thanh biết ngộ tính của Diệp Hàn, nhưng lần này, cũng đều có chút kinh ngạc.

Nếu Đạo Tổ bắt đầu giảng đạo, đốn ngộ thì thôi, mẹ nó mới nói mấy chữ, đã bắt đầu đốn ngộ?

Chẳng phải quá không coi tu sĩ trong Tử Tiêu Cung này ra gì sao? 22.

Nữ Oa ở ngay phía trước, nhìn Diệp Hàn đến mức kinh ngạc không khép được miệng.

Chương 17

Gã này...

đang làm gì vậy?

Thật sự đốn ngộ sao?

Giả vờ phải không?

Phục Hy bên cạnh, hít sâu một hơi, trong lòng vô cùng chấn động: Ngộ tính của Diệp đạo hữu, thật sự là quan tuyệt cổ kim a.

Những người khác phía sau, lại bàn tán.

“Cũng quá...” “Khoa trương, khoa trương quá...” “Không phải là giả vờ chứ...” “Đương nhiên không, không thể nào, ngộ đạo mà có thể giả vờ, đạo vận xung quanh cơ thể đó, ngươi giả vờ một cái xem...” ...Diệp Hàn đương nhiên không giả vờ! 23.

Hắn đã thôn phệ được đại đạo "Độn Khứ Đích Nhất", ngộ tính của hắn trong Hồng Hoang không ai có thể bì kịp, nhưng cũng tuyệt đối không vì mấy câu nói tùy tiện của Đạo Tổ mà đốn ngộ.

Đó là vì, vi ngôn đại nghĩa.

Lúc Đạo Tổ Hồng Quân vừa nói bốn chữ “Hóa Sinh đạo pháp”, thực ra đã vô thức ẩn chứa hàm nghĩa của bốn chữ đó vào trong, tuy chỉ có bốn chữ, nhưng do miệng thánh nhân nói ra, bên trong tự nhiên ẩn chứa vô tận pháp tắc.

Chỉ là, pháp tắc và đạo nghĩa bên trong cực kỳ giản khiết và thâm sâu, người bình thường đừng nói là lĩnh ngộ, phát hiện còn không phát hiện ra được.

Cho nên Diệp Hàn lĩnh ngộ, không phải là lời nói, mà là đại nghĩa

trong lời nói!

“Nhụ tử khả giáo a...” Hồng Quân tự nhiên lập tức hiểu ra mấu chốt trong đó, không ngừng gật đầu với Diệp Hàn.

Bởi vì lời của Hồng Quân chỉ nói mấy chữ rồi dừng lại, nên đốn ngộ của Diệp Hàn, cũng bất tri bất giác dừng lại, vẻ mặt ngơ ngác nhìn xung quanh, phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình.

“...” Diệp Hàn một trận khó hiểu: “Nhìn ta làm gì, trên mặt ta có kẹo mút à?” Đệt mợ kẹo mút nhà ngươi...

Mọi người đều mặt mày đen sì.

“...” Nghe lời của Diệp Hàn, mọi người trong Tử Tiêu Cung đều nghẹn lời.

Nữ Oa càng kỳ lạ hơn: Vừa rồi còn đang ngộ đạo, sao lại nghĩ đến kẹo, trong đầu gã này, rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

“Sư tôn, sư bá!” Diệp Hàn nhìn về phía Tam Thanh: “Sao vậy?” Không phải Diệp Hàn giả vờ, vì vừa rồi đang ở trong trạng thái đốn ngộ, đối với tất cả những gì xảy ra trước đó, thật sự không biết.

“Khụ khụ khụ...” Lão Tử và Nguyên Thủy giả vờ ho khan, quay đầu đi.

Thông Thiên nói: “Không sao, không sao, chuyên tâm nghe Đạo Tổ giảng đạo!” “Ồ...” Ánh mắt Diệp Hàn, hướng về phía Hồng Quân.

Hồng Quân gật đầu từ xa, vẻ mặt đầy tán thưởng, tuy là thánh nhân, nhưng cũng không thể thoát khỏi tục lệ, có người trong nháy mắt đã chìm đắm trong đạo của mình, tự nhiên là sự khẳng định lớn nhất đối với ngài.

“Được rồi, các ngươi ngồi xuống, tiếp tục giảng đạo!” Hồng Quân hắng giọng, nói: “Lần này, giảng Hóa Sinh đạo pháp, cái gọi là

Hóa Sinh đạo pháp...” Nói đến đây, Hồng Quân cố ý dừng lại một chút nhìn về phía Diệp Hàn, xem hắn có thể đốn ngộ hay không.

Ánh mắt của mọi người cũng hướng về phía Diệp Hàn, nhưng lần này Diệp Hàn lại không đốn ngộ sớm như vậy.

Hồng Quân cũng yên tâm, tiếp tục nói: “Cái gọi là Hóa Sinh đạo pháp, là tu sĩ từ khi hóa hình bắt đầu, bất luận tu vi sau khi hóa hình như thế nào, đều có thể nhập đạo tu tập, cầu đại pháp lực, đại siêu thoát, đại tự do trên thế gian...” “Ông...” Câu đầu tiên, Diệp Hàn không ngộ đạo.

Nhưng đến câu thứ hai, xung quanh thân thể Diệp Hàn, đột nhiên có ánh sáng lóe lên, vô tận đạo vận phù văn liền vây quanh, từng tiếng vang, truyền khắp bốn phương...

Mọi người không có tâm tư nghe giảng, ánh mắt đều đổ dồn vào Diệp Hàn.

Gã này, cũng quá biến thái rồi, vừa mới xong, lại ngộ đạo?

Nữ Oa quay đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc: Gã này, lại nữa rồi?

Trong mắt Phục Hy, thoáng qua một tia ngưỡng mộ sâu sắc.

Nguyên Thủy cười khổ, Thông Thiên gật đầu, Lão Tử thì dường như đã tê liệt, đầu cũng không quay lại.

“Gã này!” Đế Tuấn ở phía sau, xa xa nhìn Diệp Hàn đang được đạo vận bao quanh, chua lè nói: “Là con trai của Thiên Đạo hóa thành sao!” Đông Hoàng Thái Nhất bổ sung một câu: “Chẳng coi chúng ta ra gì cả...” Nhưng, động tĩnh mà Diệp Hàn gây ra tuy lớn, cũng không kéo dài quá lâu.

Rất nhanh, mọi người bị đạo pháp của Hồng Quân hấp dẫn, dần dần chuyển ánh mắt từ trên người Diệp Hàn, sang trên người Hồng Quân.

Đạo Tổ giảng đạo, kim khẩu vừa mở, cả bầu trời lại một lần nữa hiện ra dị tượng.

Kim hoa rơi loạn, kim liên mọc đầy.

Xung quanh thân thể cao ngàn trượng của Đạo Tổ, cũng được đạo vận bao quanh, một cảm giác huyền huyễn hư vô phiêu miểu, ứng vận mà sinh.

Dần dần, mọi người cũng đều tiến vào trạng thái, tuy không ngộ đạo như Diệp Hàn, nhưng cũng như si như say.

Một tháng sau, bắt đầu có người lần lượt giống như Diệp Hàn, toàn thân được vô tận đạo vận bao quanh, kim quang lấp lánh, tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Càng về sau, càng có nhiều người gia nhập.

Cả Tử Tiêu Cung, trở thành một góc của phàm trần tục thế, các loại dị tượng mọc lên.

Chương 18

Có người ha ha cười lớn, có người múa tay múa chân, có người khóc ròng, có người ngây ngô như kẻ ngốc!

Chúng sinh chi tướng, giống hệt chúng sinh!

Đạo Tổ dường như không thấy, tiếp tục khẩu thổ chân ngôn giảng đạo.

Một lúc nào đó, đột nhiên, trong đại sảnh phát ra một tiếng nổ lớn.

Ầm...

Đạo vận màu vàng trên người Diệp Hàn, đột nhiên nổ tung.

Vô tận linh lực, hình thành một cơn lốc xoáy, từ trên đỉnh đầu hắn tiến vào cơ thể, ép vào trong cơ thể.

"..." Mấy người ở gần Diệp Hàn nhất có phản ứng, lập tức nhìn về phía Diệp Hàn.

Ầm...

Khí tức trên người Diệp Hàn, từng bước tăng lên, cuối cùng đạt đến một điểm giới hạn, ầm ầm nổ tung.

Thiên Tiên trung kỳ!

"..." Phục Hy bên cạnh, hai mắt sáng rực.

Mới bao lâu, Diệp đạo hữu từ Thiên Tiên sơ kỳ đã tiến giai lên Thiên Tiên trung kỳ.

Diệp Hàn tiếp tục ngộ đạo!

Hồng Hoang không có năm tháng!

Chớp mắt, nghìn năm trôi qua!

Tại Tử Tiêu Cung lắng nghe thánh đạo, tuy thiên đạo không phải đại đạo, nhưng thiên đạo cũng có đạo lý, đặc biệt đối với những tu sĩ có tu vi dưới Đại La Kim Tiên như Diệp Hàn mà nói, không quan trọng là thiên đạo hay đại đạo, chỉ cần có đạo vận, là có thể giúp đột phá.

Ầm...

Một nghìn năm sau, tu vi của Diệp Hàn lại một lần nữa đột phá, từ Thiên Tiên trung kỳ, đột phá lên Thiên Tiên hậu kỳ.

Chớp mắt, ba nghìn năm thời gian trôi qua!

Hồng Quân giảng đạo hoàn tất, giọng nói của ngài cũng dừng lại.

Vô số người, từ trong đốn ngộ tỉnh lại.

Nhưng, Diệp Hàn lại vẫn bị một đoàn đạo vận màu vàng bao bọc, dường như đang ở bên bờ vực của sự đột phá.

Hồng Quân thấy vậy, ha ha cười một tiếng, cong ngón tay búng ra, một đạo lưu quang bay ra, đâm vào trong tấm chắn đạo vận màu vàng của Diệp Hàn.

Ầm...

Một cỗ năng lượng mạnh mẽ vô song, lấy Diệp Hàn làm trung tâm tỏa ra bốn phía.

Ngay lúc này, tu vi của Diệp Hàn thuận lợi đột phá, tiến vào Kim Tiên sơ kỳ.

Ba nghìn năm giảng đạo, Diệp Hàn từ Thiên Tiên sơ kỳ, trải qua trung kỳ, hậu kỳ, viên mãn, đã đạt đến Kim Tiên sơ kỳ.

Ba nghìn năm đột phá bốn lần.

Mọi người lại nhìn tu vi của Diệp Hàn, không ai không trợn to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Phải biết rằng, ba nghìn khách trong Tử Tiêu Cung, trong ba nghìn năm, nhiều nhất cũng chỉ đột phá một tiểu cảnh giới, đại bộ phận người chỉ ngộ đạo mà không thể đột phá.

Nếu một tu sĩ bình thường tu hành trong Hồng Hoang, từ Thiên Tiên sơ kỳ đến Kim Tiên sơ kỳ, ít nhất cũng cần một trăm vạn năm, tư chất tốt một chút cũng cần mấy chục vạn năm.

Nhưng, Diệp Hàn chỉ dùng ba nghìn năm, đã làm được.

Cũng quá khoa trương rồi?

Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, khẽ nói: "Diệp đạo hữu thật... tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả a!" "Ha ha!" Diệp Hàn cười một tiếng, để lộ hai hàng răng trắng bóng, khiêm tốn nói: "Tất cả, đều là sư tôn dạy dỗ có phương pháp, và vi ngôn đại nghĩa của Đạo Tổ!" Lời vừa dứt, Thông Thiên và Hồng Quân hai người, đồng thời gật đầu.

"Được rồi!" Hồng Quân nói: "Hóa Sinh đạo pháp giảng thuật hoàn tất, một nghìn năm sau giảng Đại La Kim Tiên, các ngươi một nghìn năm sau lại đến!" Hồng Quân vung tay, mọi người trong nháy mắt bị dịch chuyển ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Trong chớp mắt, mọi người đều đã ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Diệp Hàn càng bị thủ đoạn của Hồng Quân làm cho chấn kinh.

Phải biết rằng, hiện trường có hơn ba nghìn người, về cơ bản đều là tu vi Đại La Kim Tiên, những con cá tạp như Kim Tiên, Thiên Tiên, căn bản không có mấy con.

Nhiều người như vậy, vung tay một cái liền đưa ra khỏi Tử Tiêu Cung, tu vi của Hồng Quân, tuyệt đối đã đạt đến giai đoạn xuất thần nhập hóa.

Chương 19

Không biết, Đạo Tổ bây giờ đã bắt đầu hợp đạo chưa!

"Hù..." Diệp Hàn hít sâu một hơi, vừa cảm khái về Hồng Quân, vừa nhìn lại tu vi của mình, rất hài lòng.

Dù sao, cũng đã là Kim Tiên.

Kim Tiên trong Hồng Hoang tuy là rác rưởi, nhưng sau khi đạt đến Kim Tiên, lại có một cái lợi, đó là thật sự có thể sống cùng trời đất.

Tu vi Kim Tiên, về lý thuyết là không cần chết nữa, có thể trường sinh bất lão.

Nhưng loại trường sinh bất lão này chỉ là nghĩa hẹp, trên nghĩa rộng, một Đại La Kim Tiên chỉ cần một ngón tay là có thể đập Kim Tiên thành thịt nát, cho nên, trong Hồng Hoang, không có trường sinh bất lão tuyệt đối.

Giống như câu nói kia: Không thành thánh nhân, cuối cùng cũng là con kiến!

"Vô lượng thiên tôn!" Trong lúc Diệp Hàn đang miên man suy nghĩ, đột nhiên, một tiếng đạo hiệu truyền vào tai.

Diệp Hàn quay người lại, thì thấy Chuẩn Đề thân hình hơi mập, mặc đạo bào màu trắng đang mỉm cười nhìn mình.

"Di..." Diệp Hàn hơi ngẩn ra.

Tên vô sỉ số một Hồng Hoang này, mình đâu có đắc tội hắn. 24.

"Diệp tiểu hữu, bái kiến!" Chuẩn Đề cười hì hì đến trước mặt Diệp Hàn.

Diệp Hàn đáp lại bằng một nụ cười xã giao, nói: "Hóa ra là Chuẩn

Đề tiền bối, không biết Chuẩn Đề tiền bối tìm ta, có việc gì?" "Không dám, không dám!" Chuẩn Đề ra vẻ cao thâm khó lường, nhìn Diệp Hàn, thấp giọng nói: "Thực ra, bần đạo vừa bấm tay tính toán, thấy mình và Diệp tiểu hữu có duyên!" Gì?

Diệp Hàn nghi ngờ mình nghe nhầm.

Có duyên?

Với một đại hòa thượng...

à không, bây giờ Chuẩn Đề không phải đại hòa thượng, nhưng hai chữ "có duyên" vừa thốt ra, sao ta lại cảm thấy sau lưng lạnh toát thế này?

"Diệp tiểu hữu, không bằng bái vào môn hạ của bản tọa, bản tọa hứa cho ngươi vị trí đại đệ tử, có thể nói là dưới một người trên vạn người, thế nào?" Chuẩn Đề cười tủm tỉm nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt như một ông lão cầm kẹo dụ dỗ một cô bé, biểu cảm đó, khiến Diệp Hàn không rét mà run.

"À à, thưa Chuẩn Đề tiền bối, vãn bối đã bái sư rồi, sư tôn của ta là Thượng Thanh trong Tam Thanh..." "Không sao!" Chuẩn Đề tiếp tục dụ dỗ: "Ta và tiểu hữu đã định sẵn có duyên sư đồ, chỉ cần ngươi chuyển sang môn hạ của ta, những chuyện còn lại, ta tự sẽ lo liệu!" "Xin lỗi!" Diệp Hàn nghe đến đây, sắc mặt đột nhiên lạnh đi, nói: "Sư tôn đối với ta ơn nặng như núi, ta không có ý định chuyển sang phái khác!" "Không phải, không phải!" Chuẩn Đề nhìn Diệp Hàn, trong ánh mắt đột nhiên hiện ra hai đạo kim quang, lóe lên rồi biến mất, chìm vào trong nguyên thần của Diệp Hàn, sau đó, hắn nhìn Diệp Hàn cười hì hì nói: "Bản tọa nói, hai chúng ta có duyên, bây giờ, ngươi tin chưa?

Có nguyện ý bái ta làm thầy không?" "Đinh đông..." Diệp Hàn bị kim quang đó bắn vào nguyên thần, đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, thần thức mơ hồ.

Nhưng, vào lúc mấu chốt, giọng nói của hệ thống lại đột ngột vang lên: "Phát hiện dị vật đang mê hoặc nguyên thần của túc chủ, hệ thống tự động thanh trừ!" Sau một hơi thở, đạo kim quang đó liền bị hệ thống thanh trừ.

Đầu óc Diệp Hàn, lại một lần nữa khôi phục sự yên tĩnh.

Nhưng, lúc này hắn, sau lưng đã mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chỉ biết Chuẩn Đề khá vô sỉ, không ngờ lại âm hiểm như vậy, không đồng ý làm đệ tử, gã này liền dùng pháp thuật mê hoặc nguyên thần để ép mình mở miệng.

Nếu không có hệ thống, hậu quả, không dám tưởng tượng a.

"Diệp tiểu hữu, thế nào rồi?" Chuẩn Đề cười hì hì chờ đợi câu trả lời của Diệp Hàn.

Diệp Hàn lại ngẩng đầu, nhìn về phía Tam Thanh không xa, đồng thời hét lớn: "Sư tôn, có người hại con!" "Gì..." Thông Thiên đang cùng Lão Tử, Nguyên Thủy bàn bạc chuyện gì đó, vừa nghe có người muốn hại bảo bối đồ đệ của mình, "vèo" một tiếng liền bay tới.

Bên này, Chuẩn Đề vì không kịp phản ứng, không kịp chạy trốn.

"Đồ đệ, sao thế?" Thông Thiên cảnh giác nhìn Chuẩn Đề.

Diệp Hàn nói: "Gã này bắt con bái hắn làm thầy, đệ tử không chịu, hắn liền dùng kim quang khốn nguyên thần của con!" "Gì?" Thông Thiên nghe xong lập tức đại nộ.

Chuẩn Đề lại một lần nữa kinh ngạc, vạn vạn không ngờ, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong của mình, một chút thủ đoạn nhỏ lại không có tác dụng, bị một Kim Tiên nho nhỏ phát hiện.

"Thông Thiên đạo hữu, nghe ta giải thích!" "Ta nghe ngươi giải thích cái trứng..." Thông Thiên trực tiếp văng tục, vung tay, một cái

chùy màu tím tế ra, nhắm thẳng vào Chuẩn Đề mà đập xuống.

"Khổ thay..." Chuẩn Đề hét lớn một tiếng, vội vàng lấy vũ khí ra phòng ngự. 25.

Bên này vừa đánh, hai bên kia Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Lão Tử lập tức chạy tới, nhưng có Lão Tử ngăn cản, Tiếp Dẫn tự nhiên không thể lên giúp.

Chuẩn Đề lại sao có thể là đối thủ của Thông Thiên.

Hai người ở quảng trường ngoài Tử Tiêu Cung, đánh nhau, sau một trăm hiệp, liền bị Thông Thiên đè đầu cưỡi cổ.

"Thông Thiên đạo hữu, hiểu lầm, hiểu lầm, đều là hiểu lầm!" "Thông Thiên đạo hữu, đừng đánh nữa!" "Thông Thiên đạo hữu, không thể đánh vào mặt, đừng đánh vào mặt!" "Ta..." Cuối cùng, Chuẩn Đề thi triển bí thuật, hóa thành một đạo lưu quang bỏ chạy, Thông Thiên mới dừng tay, nhưng, ngọn lửa giận trong lòng, lại khó mà dập tắt, nhìn Tiếp Dẫn lại muốn động thủ, dọa Tiếp Dẫn vội vàng bỏ chạy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều chạy rồi.

Nếu không chạy, Thông Thiên bảo đảm sẽ đánh chết bọn họ.

Chương 20

Khó khăn lắm mới thu được một đệ tử tốt, mẹ nó lại đào góc tường, quá đáng lắm rồi.

Hai người chạy đã lâu, Thông Thiên vẫn còn tức giận phì phò.

Nguyên Thủy hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Lão Tử không nói gì, hiển nhiên cũng đang lắng nghe.

Thông Thiên nói: "Thằng chó Chuẩn Đề, đào góc tường, vừa rồi mê hoặc Diệp tiểu tử, muốn hắn gia nhập môn hạ của mình!" "Gì?" Nguyên Thủy và Lão Tử nghe xong, cũng đều nhíu mày.

Diệp Hàn lại kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Nghe xong lời kể của Diệp Hàn, Nguyên Thủy và Lão Tử đều tức giận.

"Lần sau gặp, để hắn nếm thử gậy của ta!" Lão Tử từ trước đến nay ít nói, cũng đã buông lời độc địa.

Diệp Hàn là đệ tử của Thông Thiên, cũng là người của Tam Thanh.

Chuẩn Đề cướp người, tự nhiên là không được.

Bất kể tư chất của Diệp Hàn như thế nào, về mặt thể diện cũng không thể cho qua.

"Được rồi, cũng đừng tức giận nữa!" Nguyên Thủy khuyên nhủ Thông Thiên.

Thông Thiên dù sao cũng là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, pháp lực vận chuyển, liền đem sự bực bội trong lòng vứt đi, sau đó đi đến trước mặt Diệp Hàn, vẻ mặt quan tâm hỏi: "Đồ đệ, không sao

chứ, vừa rồi, hắn không đối với con thi bạo chứ!" Ta... trán Diệp Hàn nổi một đống vạch đen.

Sư tôn à, chúng ta nói chuyện có ý tứ một chút được không?

"Sư tôn yên tâm, đệ tử không sao!" Diệp Hàn cười khổ một tiếng, lại nói: "Đa tạ sư tôn quan tâm!" "Ừm, vậy thì tốt, vậy thì tốt!" Thông Thiên thở phào nhẹ nhõm, lại dường như nghĩ ra điều gì, nói: "Vừa rồi không phải bị khốn nguyên thần sao, nguyên thần cũng không sao chứ!" "Không sao!" Diệp Hàn nói: "May mà đệ tử phát hiện sớm, nếu không, thật sự đã trúng kế!" "Ừm, may mà con lanh lợi, nhớ kỹ, sau này gặp phải kẻ không ra gì, phải sớm gọi sư tôn, sư tôn sẽ ra mặt cho con!" Thông Thiên nghiêm túc nói, khiến Diệp Hàn có chút cảm động.

"Cái đó..." Thông Thiên quay đầu, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Nhị huynh, Tam quang thần thủy của huynh đâu, lấy ra một ít!" "Làm gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn người run lên.

Tam quang thần thủy là chí bảo, thứ này là thánh dược chữa thương trong Hồng Hoang, bất kể là vết thương gì, hay là trúng độc, chỉ cần một giọt, toàn bộ giải quyết.

Ngay cả khi đang đấu pháp, pháp lực trong cơ thể bị rút cạn, cũng chỉ cần một giọt, là có thể lập tức bổ sung pháp lực. 26.

Bảo bối như vậy quả thực là mạng sống thứ hai của tu sĩ.

Nhưng, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không có nhiều, chỉ có nửa bình mà thôi.

Cho nên, Thông Thiên vừa nhắc đến Tam quang thần thủy, Nguyên Thủy suýt chút nữa đã nhảy dựng lên.

"Mau lấy ra một ít!" Thông Thiên nói: "Đồ đệ của ta vừa bị Chuẩn Đề ám hại, ta sợ để lại di chứng, mau cho ta một ít!" "Nguyên thần bị khốn, không phải chuyện lớn!" Nguyên Thủy u u nhìn Thông Thiên

một cái: "Hơn nữa, Tam quang thần thủy của ta, cũng không có tác dụng chữa trị nguyên thần, chỉ có tác dụng với thể xác và huyết mạch!" "Mau lấy ra, keo kiệt như vậy?" Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy, gần như sắp nổi nóng.

Nguyên Thủy bất đắc dĩ, đành phải lấy ra Bát bảo lưu ly bình, từ trong đó lấy ra một giọt Tam quang thần thủy, cách không đưa cho Thông Thiên.

Thông Thiên nói: "Thêm hai giọt nữa!" Lão Tử cũng không nhìn nổi nữa, nói với Thông Thiên: "Được rồi, một giọt đã là không tệ rồi, cần nhiều như vậy làm gì." Thông Thiên mới cầm giọt Tam quang thần thủy đó đến bên cạnh Diệp Hàn, sắc mặt thay đổi, lập tức nở một nụ cười của một ông bố già, nói: "Đồ đệ ngoan, đến, ăn giọt nước này đi, tốt cho thân thể của con!" Diệp Hàn tự nhiên biết Tam quang thần thủy quý giá, thân thể thật sự không có vấn đề gì, liền nói: "Sư tôn, con thật sự không sao, không cần ăn đâu!" "Nghe lời sư phụ!" Thông Thiên đưa Tam quang thần thủy cho Diệp Hàn, nói: "Thân thể không bị thương, cũng phải ăn, đây là đồ tốt, ngộ đạo ngộ ba nghìn năm, thân thể chắc chắn mệt mỏi rồi, ăn vào đi, giải mệt, vị cũng không tệ đâu." Diệp Hàn đột nhiên phát hiện, Thông Thiên dường như đã thay đổi.

Không còn là Thông Thiên phóng khoáng, nói cười phong sinh nữa, có lúc lại trở nên nịnh hót như vậy.

Ta là đồ đệ của ngài mà!

Rốt cuộc ngài là sư tôn, hay ta là sư tôn?

"Nhanh, ăn đi!" "Được rồi!" Diệp Hàn đưa tay, uống hết giọt Tam quang thần thủy đó.

Chua chua, ngọt ngọt, ngoài ra cũng không có gì khác...

“Vị thế nào?” Thông Thiên hỏi.

“Ngon!” “Vậy thì tốt!” Thông Thiên mỉm cười, nói: “Chắc chắn có thể giải mệt!” Hai thầy trò đều vui vẻ, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh tức đến râu ria dựng ngược.

Hai thầy trò này... quá đáng lắm rồi!

Quá đáng lắm rồi! 27.

Ta bây giờ muốn đánh người, lấy Tam Quang Thần Thủy của bản tọa để giải mệt, quả thực... còn có thiên lý không?

“Nhị sư bá, sao vậy?” Đôi mắt Diệp Hàn sáng long lanh, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn giật giật, nhưng miệng lại nói: “Không sao, không sao, bị Chuẩn Đề lúc nãy làm cho tức, Diệp tiểu tử, con không sao chứ!” “Không sao!” Diệp Hàn sờ sờ miệng: “Tam quang thần thủy của Nhị sư bá, vị thật không tệ!” “Ta...” Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ đến tay run lên, Bát bảo lưu ly bình suýt chút nữa rơi xuống đất, vội vàng dùng tay che lại, giấu đi.

“Sư điệt à!” Nguyên Thủy Thiên Tôn sợ Diệp Hàn để ý đến Tam quang thần thủy, cố ý đổi chủ đề, nói: “Lần giảng đạo tiếp theo, còn một nghìn năm nữa, chúng ta đang bàn bạc đi du lịch Hồng Hoang, con đi cùng ta nhé!” “Được, con đi du lịch cùng sư tôn và sư bá!” Diệp Hàn sảng khoái đồng ý, thật sự là vì bây giờ tuy có tu vi Kim Tiên, nhưng trong Hồng Hoang vẫn là một tên rác rưởi.

Chương 21

Lỡ gặp phải cường giả, e rằng khả năng bị hành hạ đến chết là rất lớn.

Cho nên, cứ đi theo sư tôn tích lũy kinh nghiệm đã.

"Đinh đông..." Sau khi Diệp Hàn theo Tam Thanh rời khỏi Tử Tiêu Cung, giọng nói của hệ thống đột ngột vang lên: "Chúc mừng túc chủ, hoàn thành nhiệm vụ nghe giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, đặc biệt thưởng công đức trị 100 vạn điểm!" "Công đức trị đã được gửi vào không gian hệ thống, xin túc chủ chú ý kiểm tra!" ...Hoàn thành?

Nghe giọng nói của hệ thống, Diệp Hàn ngẩn ra, rồi lập tức vui mừng.

Ban đầu hệ thống giao nhiệm vụ, cứ tưởng phải nghe hết ba buổi giảng đạo của Hồng Quân mới có thể nhận được phần thưởng, không ngờ mới nghe buổi đầu tiên, hệ thống đã mặc định hoàn thành nhiệm vụ.

Không tệ!

Tất nhiên, Diệp Hàn không lập tức đi kiểm tra hệ thống, vì lúc này, Tam Thanh đang dẫn Diệp Hàn, đi vào trong hỗn độn mênh mông.

Lần này Diệp Hàn không bế quan tu luyện, dưới sự bảo hộ của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử, bắt đầu luyện hóa những pháp bảo đã nhận được.

Tam Thanh mỗi người tặng một món, lần lượt là Bát Cảnh Cung Đăng, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và hai mươi bốn viên Định Hải Châu, còn có Càn Khôn Đỉnh của Đạo Tổ Hồng Quân.

Bốn món bảo vật, đều là những món nổi tiếng lừng lẫy trong

Hồng Hoang.

Lúc này không luyện hóa, còn đợi đến khi nào?

Diệp Hàn ngồi trên vai Thông Thiên, đầu tiên lấy ra Định Hải Châu.

Hắn đưa tay lấy từ hệ thống ra mười vạn công đức trị, trực tiếp đập vào hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

"Ầm..." Định Hải Châu tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Trong ý thức của Diệp Hàn, xuất hiện một con số cực kỳ rõ ràng: 12/44.

Diệp Hàn biết ý nghĩa của con số này, trên Định Hải Châu, tổng cộng có 44 tầng cấm chế, Diệp Hàn đã luyện hóa được 12 tầng.

Trong Hồng Hoang, số tầng cấm chế của bảo vật, có liên quan đến cấp bậc của chính bảo vật. 28.

Cái gọi là đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, cái còn lại chính là đạo bị ẩn đi.

Cho nên, bốn mươi chín là số cực hạn.

Cấm chế trên Hỗn độn chí bảo, chính là 49 tầng, nhưng Hỗn độn chí bảo trong Hồng Hoang lại cực kỳ hiếm hoi, theo như Diệp Hàn biết chỉ có mấy món, Bàn Cổ Phủ bị vỡ, Sáng Thế Thanh Liên, còn có một cái Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Theo nghĩa nghiêm ngặt, Hỗn độn chí bảo không tồn tại, tất nhiên, Hỗn Độn Châu vạn kim du đó là ngoại lệ.

Dưới Hỗn độn chí bảo, là tiên thiên chí bảo.

Số tầng cấm chế của tiên thiên chí bảo, là từ 45-48.

Dưới tiên thiên chí bảo, là tiên thiên linh bảo, cấm chế của nó từ

30-44.

Khoảng cách của tiên thiên linh bảo khá lớn, đó là vì trong tiên thiên linh bảo, lại phân cấp thành hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu trong tay Diệp Hàn, tự nhiên là cực phẩm tiên thiên linh bảo, là phẩm cấp cao nhất trong cực phẩm, có đến 44 tầng cấm chế.

Mười vạn công đức trị, mới chỉ luyện hóa được 12 tầng trong đó?

Diệp Hàn là người theo đuổi sự hoàn mỹ, hoàn mỹ đến đáng sợ.

Cấm chế hoặc là không luyện hóa, hoặc là luyện hóa hoàn toàn.

"Tiếp!" Diệp Hàn đưa tay, trực tiếp lấy từ hệ thống ra 30 vạn công đức trị, một mạch đánh vào hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Ầm...

Định Hải Châu lóe lên một dải ánh sáng màu vàng, sau đó trong ý thức của Diệp Hàn cũng xuất hiện một con số 40/44.

Còn thiếu bốn tầng cuối cùng, tiếp tục!

Diệp Hàn lại tốn thêm 10 vạn công đức trị, luyện hóa toàn bộ cấm chế.

Ngay khoảnh khắc Định Hải Châu được luyện hóa hoàn toàn, một cảm giác huyết mạch tương liên lập tức tràn ngập toàn thân Diệp Hàn.

Bây giờ, ý thức của hắn quét vào bên trong Hỗn Độn Châu, rõ ràng có thể thấy, mỗi Hỗn Độn Châu, đều ẩn chứa một tiểu thế giới, nhưng, tiểu thế giới chưa diễn hóa, hiện giờ vẫn là không gian hư vô.

Trong Hồng Hoang, cấp bậc thế giới từ nhỏ đến lớn lần lượt là tiểu thế giới, tiểu thiên thế giới, trung thiên thế giới, đại thiên thế giới, Hồng Hoang thế giới. 29.

Về lý thuyết, chỉ cần có thiên tài địa bảo và pháp lực gia trì, thế giới có thể thăng cấp. 30.

Chương 22

Nhưng trên thực tế, ngay cả Thánh nhân cũng chỉ có thể khai phá ra đại thiên thế giới, không thể diễn hóa ra Hồng Hoang thế giới.

Sau khi Định Hải Châu được luyện hóa hoàn toàn, Diệp Hàn lại nhìn ba món bảo vật còn lại.

Một món phòng ngự, một món tấn công, một món phụ trợ.

Số tầng cấm chế của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ là 41 tầng.

Bát Cảnh Cung Đăng 40 tầng.

Càn Khôn Đỉnh, thì đã vượt qua cấp bậc tiên thiên linh bảo, đạt đến sự tồn tại của tiên thiên chí bảo, số tầng cấm chế của Càn Khôn Đỉnh là 47.

Trong hệ thống còn lại một trăm vạn công đức trị, luyện hóa cái nào đây?

"Cái này!" Diệp Hàn đưa tay, cầm Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ lên tay.

Về tấn công, hai mươi bốn viên Định Hải Châu vừa luyện hóa có lực tấn công chắc chắn không yếu, một công một phòng, sau này đấu pháp cũng có sự chuẩn bị đầy đủ.

Diệp Hàn trực tiếp lấy ra bốn mươi vạn công đức trị từ hệ thống, một hơi rót vào Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

"Ầm..." Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ trực tiếp được luyện hóa.

Sau khi luyện hóa xong Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Diệp Hàn không tiếp tục luyện hóa Bát Cảnh Cung Đăng và Càn Khôn Đỉnh còn lại, hai thứ này hiện tại chưa dùng đến.

Sáu mươi vạn công đức trị còn lại phải giữ lại, để phòng khi cần.

"Di..." Vừa ra khỏi hỗn độn, đến đại lục Hồng Hoang, Lão Tử đầu tiên "di" một tiếng, nói: "Nơi này có một vật, có duyên với lão phu..." Nói xong, ngài chỉ về một hướng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên còn lại cũng đều gật đầu, nói: "Chúng ta cũng có cảm ứng, cùng đi!" "Bọn ta cũng có cảm ứng, cùng đi thôi!" Tam Thanh đều cảm nhận được bảo vật có duyên với mình, Diệp Hàn thì ngơ ngác.

Gì vậy, sao mình không có cảm giác gì hết?

Lẽ nào, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đã xuất thế?

Diệp Hàn nhớ rằng trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng kết ra bảy quả hồ lô, sau này bảy hồ lô đều trở thành Tiên thiên linh bảo.

Thời gian bảy quả hồ lô này xuất thế dường như là sau khi Hồng Quân giảng đạo lần đầu.

Tam Thanh mỗi người được một quả, chắc là không sai đâu.

Diệp Hàn tính toán, mình cũng phải kiếm một quả mới được.

Nhưng điều khiến Diệp Hàn trợn mắt há mồm là hắn đã đoán sai.

Khi Tam Thanh đưa hắn đến nơi bảo vật tọa lạc, Diệp Hàn lập tức kinh ngạc.

Trong một hồ nước tiên, có một đóa sen xanh đang được thai nghén, hoa nở hai mươi bốn phẩm.

Liên đài hai mươi bốn phẩm?

Diệp Hàn khẽ nheo mắt, cẩn thận hồi tưởng, cuối cùng cũng biết đó là gì.

Trước khi Hồng Hoang khai tịch, trong hỗn độn đã thai nghén một

đóa Sáng Thế Thanh Liên.

Trong đóa Sáng Thế Thanh Liên đó đã sinh ra Bàn Cổ.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, Sáng Thế Thanh Liên vì không nhận được công đức khai thiên mà vỡ nát, bản thân đóa sen hóa thành vô số bảo vật.

Càn Khôn Đỉnh trong tay Diệp Hàn chính là do đài sen của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành.

Khi đó, trong đài sen của Sáng Thế Thanh Liên có kết năm hạt sen, một hạt chín, bốn hạt chưa chín.

Bốn hạt sen chưa chín sau này lần lượt sinh trưởng thành Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, là bản thể của Tiếp Dẫn; Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên là vật bạn sinh của Minh Hà lão tổ; Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên bị Ma tộc La Hầu đoạt được; còn một đóa là Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, tung tích không rõ.

Hạt sen đã chín duy nhất kia, chính là diễn hóa thành Nhị thập tứ phẩm Tạo Hóa Thanh Liên trước mắt.

Kiếp trước Diệp Hàn xem tiểu thuyết, nhân vật chính thường bắt đầu đi Đông Hải, lên Tam Tiên sơn vơ vét một phen, đi dạo một vòng là có thể nhặt được Tịnh Thế Bạch Liên và Tam Quang Thần Thủy nuôi dưỡng nó.

Không biết thật giả thế nào, nhưng thứ nuôi dưỡng Nhị thập tứ phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này lại không phải Tam Quang Thần Thủy, mà là một loại linh dịch.

Mặc dù linh khí trong đó sung túc có thể gọi là nước tiên, nhưng so với Tam Quang Thần Thủy rõ ràng không cùng đẳng cấp.

"Ha ha!" Lão Tử nhìn Tạo Hóa Thanh Liên trước mặt, mỉm cười nói: "Bọn ta đến vừa kịp lúc, vật này cũng vừa vặn thành thục!"

“Không tệ!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: “Đây là do hạt giống thành thục duy nhất của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành.

Nếu sinh ra trong hỗn độn, không chừng đã là một đóa Sáng Thế Thanh Liên khác.

Tiếc là sinh ra ở Hồng Hoang, mất đi linh tính!” “Đừng cảm khái nữa!” Thông Thiên nói: “Vạn vật đều có đạo của riêng mình, có cơ duyên của riêng mình, tất cả đều do trời định, bọn ta không thể xoay chuyển.

Mau lấy bảo vật đi!” “Lấy bảo vật!” Nguyên Thủy Thiên Tôn hít sâu một hơi, chỉ một ngón tay về phía đóa sen xanh, nói: “Hồng hoa!” Dứt lời, đóa sen màu đỏ thẫm tức thì lóe lên, hóa thành một cây ngọc như ý, bay ra rơi vào tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, chính là Tiên thiên linh bảo Tam Bảo Ngọc Như Ý mà sau này Nguyên Thủy Thiên Tôn thường cầm trên tay.

Chỉ là hoa sen màu đỏ hóa thành ngọc như ý lại có màu trắng.

Chương 23

Chỉ thấy trên cây ngọc như ý, hào quang năm màu nhuộm khắp chu thiên, vạn đạo hà quang chiếu rọi non sông, thể hiện rõ khí chất thánh giả hoàng quý chí cao vô thượng.

Đầu như ý có hình đám mây lành, bên trong có khảm ba viên bảo châu vô cực màu xanh, biếc, đỏ.

Phía trên ứng với "Nhật, Nguyệt, Tinh" tam quang, phía dưới ứng với Thiên, Địa, Nhân tam tài.

"Bảo vật này rất tốt, có thể dùng để tính toán thiên cơ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười, vẻ mặt hài lòng.

Thông Thiên không chịu kém cạnh, hít sâu một hơi, cũng chỉ tay về phía đóa sen trong hồ, nói: "Lục diệp!" Vừa dứt lời, lá sen xanh biếc lóe lên một đạo hào quang.

Ánh sáng xanh bay vút lên, rơi vào tay Thông Thiên giáo chủ, hóa thành một thanh kiếm, chính là Thanh Bình Kiếm.

Kiếm dài ba thước sáu tấc năm phân, thân kiếm và vỏ kiếm đều một màu đen nhánh, có hoa sen xanh quấn quanh.

Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng Diệp Hàn có thể cảm nhận được luồng kiếm ý ngút trời trên Thanh Bình Kiếm đang tùy ý tung hoành, như muốn đâm thủng cả bầu trời.

"Kiếm tốt, kiếm tốt!" Thông Thiên yêu thích không nỡ buông tay, vung kiếm về phía Diệp Hàn, nói: "Đồ đệ, kiếm tốt đấy, có muốn thử không!" Vầng trán Diệp Hàn nổi lên mấy vạch đen.

Sư tôn, kiếm tốt thì người cứ giữ mà dùng đi ạ.

"Ha ha ha..." Lão Tử cũng noi theo, đi đến bên hồ sen.

Lúc này, trên mặt hồ hỗn độn mông lung, tiên khí lượn lờ, không còn thấy bóng dáng của Tạo Hóa Thanh Liên nữa.

Lão Tử lại chỉ tay về phía hồ nước, nói: "Bạch ngẫu!" Vù...

Sóng nước khẽ động, củ sen dưới đáy hồ liền hóa thành một cây phất trần, bay vào tay Lão Tử, tên là Thái Ất Phất Trần.

Đến đây, Tam Thanh ba người đều đã nhận được một món bảo vật.

Ba người trong lòng vui vẻ, cười ha hả.

Sau đó lại là một màn tâng bốc lẫn nhau theo thông lệ.

"Chúc mừng Đại huynh!" "Chúc mừng Nhị huynh!" "Chúc mừng Tam đệ!" Ba người chỉ mải chúc mừng nhau mà hoàn toàn không để ý đến Diệp Hàn ở bên cạnh.

Mãi đến khi bóng dáng cô đơn của Diệp Hàn xuất hiện bên hồ nước, Thông Thiên mới hoàn hồn, hỏi: "Đồ đệ, con làm gì vậy?" Diệp Hàn nói: "Con xem thử còn bảo vật nào khác không!" "Hết rồi!" Thông Thiên nói: "Đã bị bọn ta lấy đi hết rồi!" Vừa nói xong, đã thấy Diệp Hàn lộn một vòng, "ào" một tiếng lặn xuống nước.

"Ào!" Thân hình Diệp Hàn đột ngột chui xuống nước.

"..." Cảnh tượng bất ngờ này khiến ba huynh đệ đang tâng bốc nhau lập tức kinh ngạc đến rớt cả tròng mắt.

"Chuyện gì vậy?" "..." Lão Tử và Nguyên Thủy hoàn toàn ngơ ngác.

Thông Thiên mặt mày khổ sở, vỗ đùi nói: "Hỏng rồi, chắc là do cả ba chúng ta đều được bảo vật, kích thích thằng bé rồi!" "Đồ đệ, mau lên đây, ta cho con bảo kiếm này được không?" "Diệp tiểu tử, đừng nghĩ quẩn!" "Để ta lật tung cái hồ này lên, các người lùi lại!" Nguyên

Thủy Thiên Tôn vừa đưa tay ra, định thi triển pháp lực.

Lại thấy Diệp Hàn "ào" một tiếng, ló đầu ra khỏi mặt nước.

"Đồ đệ, mau lên đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt không nỡ.

Đứa đệ tử này cái gì cũng tốt, chỉ là chấp niệm hơi sâu.

Ai, lần sau đi tìm bảo vật không mang nó theo nữa.

Lát nữa nhất định phải tìm cho nó một món bảo vật để bù đắp.

"Sư tôn, con không sao!" Diệp Hàn giơ tay lên, trong tay đang nắm một cục đất lớn, nói: "Xem này, con vớt được bảo bối rồi." "Cái gì?" Thông Thiên vừa nhìn thấy, lập tức tức đến giậm chân đấm ngực: "Đồ đệ ngoan của ta ơi, bảo bối của ta ơi..." Lại đi coi một cục bùn là bảo bối...

Nhất định là do tên chó Chuẩn Đề kia, hắn đã giam cầm nguyên thần của Diệp tiểu tử, làm Diệp tiểu tử bị ngốc rồi.

Lần sau gặp lại, lão tử nhất định phải giết chết tên đó.

Trên người Thông Thiên, sát khí vô biên bỗng nhiên hiện lên.

"Tam đệ!" Nguyên Thủy và Lão Tử giật mình, đều nhìn về phía Thông Thiên, hỏi: "Tam đệ, sao vậy?" Thông Thiên nói: "Chuẩn Đề, ta muốn giết hắn!" "Nhìn xem, đồ đệ của ta thành ra thế này rồi?" Lại coi một cục bùn là bảo bối...

Đau lòng chết mất.

"Ai..." Lão Tử thở dài một hơi, cũng không biết an ủi Thông Thiên thế nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lặng lẽ lấy ra Tam Quang Thần Thủy, nói: "Tam đệ, ta còn Tam Quang Thần Thủy, hay là cho nó uống thêm chút nữa đi!" "Ừm, không đúng!" Nguyên Thủy lập tức nhanh như

chớp thu lại Tam Quang Thần Thủy, sau đó quay người, hai mắt nhìn chằm chằm vào cục bùn trong tay Diệp Hàn, nói: "Không đúng, không đúng, là bảo vật!" "Cái gì?" Lão Tử và Thông Thiên nhìn về phía Nguyên Thủy, thầm nghĩ: Lão Nhị cũng điên rồi sao?

Không, nhưng khi họ cẩn thận quan sát cục bùn trong tay Diệp Hàn, họ lại không kìm được mà rùng mình...

"Cửu Thiên Tức Nhưỡng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thốt lên.

Thứ Diệp Hàn đang cầm trong tay không phải là bùn đất bình thường, mà là Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Thật ra, khi Diệp Hàn nhảy xuống, hắn cũng không chắc chắn bên dưới có Cửu Thiên Tức Nhưỡng hay không.

Hắn chỉ cảm thấy, ngay cả đóa Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên chưa thành thục kia cũng cần cả một hồ Tam Quang Thần Thủy nuôi dưỡng mới có thể trưởng thành thành một món bảo vật trong Hồng Hoang.

Chương 24

Nhị thập tứ phẩm Tạo Hóa Thanh Liên cũng không giống như thứ chỉ cần linh dịch tầm thường là có thể thai nghén được.

Linh dịch cũng không thể nào gánh nổi khí vận của Thanh Liên.

Dù sao đây cũng là bảo vật hai mươi bốn phẩm, hóa thành ba kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Kiếp trước khi xem tiểu thuyết Hồng Hoang, cũng có tình tiết bên dưới Tạo Hóa Thanh Liên có Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Diệp Hàn thử một phen, quả nhiên, đã tìm thấy.

Một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng lớn, to bằng cả cối xay.

"Sư tôn!" Diệp Hàn lên bờ, ném khối Tức Nhưỡng lơ lửng trước mặt mọi người, sau đó rùng mình một cái, hơi nước trên người liền bốc hơi sạch sẽ.

"Thứ tốt thật!" Lão Tử thở ra một luồng khí nóng.

Ngay cả Tam Thanh cũng có chút thèm thuồng.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng, thực ra là một tia Hỗn Độn chi thổ mà Sáng Thế Thanh Liên mang ra trước khi Hồng Hoang khai tịch.

Ai cũng biết Hỗn Độn chi phong có thể nghịch chuyển địa hỏa thủy phong, không gì không thể hòa tan.

Nhưng Cửu Thiên Tức Nhưỡng lại có thể bình an vô sự.

Từ đó có thể thấy sự phi thường của vật này, xét về giá trị, còn hơn cả những bảo vật mà ba người họ vừa nhận được.

Quan trọng là, thiên địa linh căn không có bảo địa thì không thể phát triển.

Nhưng có Cửu Thiên Tức Nhưỡng, bất kể là linh căn loại nào cũng có thể di thực.

Đối với Diệp Hàn, những điều này đều không quan trọng.

Diệp Hàn biết, tác dụng và sứ mệnh lớn nhất của Cửu Thiên Tức Nhưỡng thực ra là phối hợp với Nữ Oa tạo nhân.

Nữ Oa tạo nhân chính là dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng làm vật liệu chính, trộn với Tam Quang Thần Thủy, dùng Tiên Thiên Hồ Lô Đằng nặn thành người đất, qua Càn Khôn Đỉnh luyện hóa hậu thiên phản tiên thiên, mới trở thành Tiên thiên nhân tộc.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!

Khi Diệp Hàn đang đặt Cửu Thiên Tức Nhưỡng lơ lửng trong không trung, khoe khoang với Tam Thanh, thì trong hư không đột nhiên xuất hiện hai bóng người.

Một nam một nữ.

Nam thì phúc hậu cao lớn, nữ thì ưu nhã xinh đẹp, lại tràn đầy vẻ mẫu tính.

Chính là hai huynh muội Nữ Oa và Phục Hy.

"Nữ Oa đạo hữu!" "Phục Hy huynh!" Diệp Hàn nhìn hai người, mỉm cười.

Phục Hy và Nữ Oa vội vàng hành lễ.

Diệp Hàn hỏi: "Không biết hai vị đến đây có việc gì?" Có việc gì!

Nữ Oa nhìn khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng to đùng đang lơ lửng trước mặt Diệp Hàn, khóe miệng khẽ giật giật. 31.

Vừa ra khỏi hỗn độn, nàng cảm giác nơi này có thứ gì đó có duyên với mình, liên quan đến một đại cơ duyên sau này nên liền cùng ca ca không ngừng nghỉ mà vội vã tới đây.

Vốn tưởng là nhanh rồi, nhưng vẫn chậm một bước.

Lại bị tên này nhanh chân đến trước.

Thật là... mình và tên này kiếp trước chẳng lẽ có duyên phận gì đặc biệt?

Bên cạnh, Phục Hy lại ngượng ngùng cười, nói một câu đến chính hắn cũng không tiện nói: "Diệp đạo hữu, nếu ta nói, ta và món bảo vật trước mặt này có duyên, ngươi có tin không?" Lại một lần nữa nhìn thấy Diệp Hàn, Nữ Oa vừa mừng vừa buồn.

Mừng là vì không hiểu sao, nhìn thấy Diệp Hàn là thấy vui, dường như bất kể hắn nói gì làm gì, đều có thể khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

Buồn là, một cơ duyên lớn, cứ thế mà mất rồi.

Đây là một cơ duyên cực lớn, mặc dù Nữ Oa không thể biết chính xác đó là cơ duyên gì, nhưng nàng có thể cảm nhận được, cơ duyên này quan hệ đến thành tựu cả đời của mình.

Nếu bảo vật không ở trong tay Diệp Hàn, đổi lại là người khác.

Nữ Oa nói không chừng sẽ dùng bảo bối để trao đổi.

Nếu tàn nhẫn một chút, hai huynh muội họ dùng chút thủ đoạn phi thường, cũng không phải là không được.

Nhưng người này lại là Diệp Hàn!

Chương 25

Khóe miệng Nữ Oa giật giật liên hồi.

Đối với Diệp Hàn, Nữ Oa thực sự không thể mở lời yêu cầu được.

Dù sao, ân tình nhường chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung, quả thực quá lớn.

Khi đó người ta lấy ra ba kiện Tiên thiên linh bảo, hắn đều không nhận, còn tốt bụng nhường chỗ ngồi cho mình.

Bây giờ phải làm sao?

Dùng mấy món bảo vật kia để đổi?

Chẳng phải sẽ bị người ta coi thường, cho rằng mình lại giở trò cũ sao?

Thôi thôi, đúng là oan gia, cơ duyên này, không cần cũng được!

Trong lòng Nữ Oa, đột nhiên nảy sinh ý định từ bỏ, nàng lắc đầu, nói: "Ca ca, đừng nói bừa!" Nói xong, nàng còn mỉm cười, chắp tay với Diệp Hàn: "Diệp đạo hữu, huynh muội hai người chúng ta chỉ tình cờ đi ngang qua đây, thấy Diệp đạo hữu và ba vị ở đây nên mới dừng lại chào một tiếng.

Vừa rồi ca ca ta nói đùa thôi, ngài đừng để tâm!" "Không phải đùa!" Phục Hy sốt ruột, nói: "Muội muội, sao có thể nói dối!" "Huynh mới nói bừa!" Nữ Oa đỏ mặt.

Phục Hy hành lễ với Diệp Hàn, nói: "Diệp đạo hữu, những lời ta vừa nói tuyệt đối không phải hư ngôn.

Vật này có duyên với muội muội nhà ta, liên quan đến một đại cơ

duyên sau này.

Diệp đạo hữu, những gì ta nói đều là thật, ngươi không tin sao?" "Ta tin!" Diệp Hàn mỉm cười, nhìn Nữ Oa, nói: "Phục Hy huynh chắc sẽ không nói dối đâu!" Ở Tử Tiêu Cung, Phục Hy nổi tiếng là thẳng nam, chắc chắn sẽ không nói dối.

Quan trọng là, Diệp Hàn biết, Cửu Thiên Tức Nhưỡng đã được định sẵn là của Nữ Oa. 【Đinh...】 Hệ thống cũng vang lên đúng lúc này: 【Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, hiện tại khởi động, phát hành nhiệm vụ, mời túc chủ nhanh chóng đưa ra lựa chọn!】 【Lựa chọn 1: Tặng Cửu Thiên Tức Nhưỡng cho Nữ Oa, để giúp nàng hoàn thành việc tạo nhân.

Phần thưởng 2.000.000 điểm công đức, và tặng 30 điểm hảo cảm của Nữ Oa (tối đa 100 điểm)!】 【Lựa chọn 2: Lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng đi, không tặng cho Nữ Oa.

Phần thưởng 20.000 điểm công đức!】 【Gợi ý: Chỉ có thể chọn một!】 "Tôi chọn 1!" 32.

Ngay cả hệ thống cũng ăn cây táo rào cây sung, Diệp Hàn cũng cạn lời.

Pha trợ công này thật là...

"Ngài thật sự tin?" Lòng Nữ Oa lại dâng lên một tia hy vọng, nàng nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt khó tin: Tên này, không giống ca ca ta, cũng thẳng thắn vậy sao?

"Đương nhiên!" Diệp Hàn cầm Cửu Thiên Tức Nhưỡng trong tay, thản nhiên nói: "Tin là một chuyện, nhưng bảo vật trong tay ta, sao có thể dễ dàng tặng đi được.

Nếu ai trong Hồng Hoang cũng đến xin bảo vật của Diệp mỗ, đều nói bảo vật của ta có duyên với họ, thì Diệp mỗ dù có lột da lóc

xương cũng không đủ để tặng.

Cho nên, tin là một chuyện, chắp tay nhường lại là chuyện khác...” Quả nhiên!

Nữ Oa vừa dâng lên một tia hy vọng, nghe Diệp Hàn nói câu này, lại hít sâu một hơi, nói: “Diệp đạo hữu nói có lý, Nữ Oa đâu dám cưỡng cầu!” “Ca ca, chúng ta đi thôi!” “...” Phục Hy ngơ ngác, tình tiết chuyển biến quá nhanh, nhất thời không phản ứng kịp: “...” “Nữ Oa đạo hữu, xin dừng bước!” Diệp Hàn gọi nàng lại, nói: “Ta còn chưa nói xong, sao vội đi vậy?” Nữ Oa quay người, đôi mắt xinh đẹp nhìn Diệp Hàn, hỏi: “Diệp đạo hữu có chỉ giáo gì?” “Không dám!” Diệp Hàn cầm Tức Nhưỡng trong tay, cách không ném về phía Nữ Oa: “Ta vừa nói rồi, nếu chúng sinh trong Hồng Hoang muốn bảo bối của Diệp Hàn ta, đó là chuyện không thể.

Nhưng Nữ Oa đạo hữu lại khác!” “Vật này tặng cho Nữ Oa đạo hữu...

Diệp mỗ, tâm cam tình nguyện!” Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, mỉm cười, ôn hòa mà không mất đi lễ độ, tức thì mang lại cho người ta cảm giác như gió xuân ấm áp.

“...” Trái tim Nữ Oa bỗng nhiên run lên, một cảm xúc khó tả lan tỏa trong lòng.

Cảm xúc đó, từ trong tâm lan ra khắp cơ thể, khiến hơi thở nàng dồn dập, toàn thân tê dại.

Cảm động!

“Diệp...

Diệp đạo hữu...” Ánh mắt Nữ Oa long lanh như nước, nhìn về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn lại cười, nói: “Đã có duyên, đừng hỏi tại sao!” “Được!”

Nữ Oa đưa tay lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng, sau đó dẫn theo ca ca Phục Hy, trực tiếp rời đi.

Để lại Diệp Hàn với vẻ mặt thản nhiên ung dung và ba vị Tam Thanh đang ngơ ngác tại chỗ.

"Đồ đệ à, con giỏi thật!" Thông Thiên giơ ngón tay cái về phía Diệp Hàn, cảm khái một trận, rồi lại nói: "Không phải là con để ý đến cô nhóc Nữ Oa kia đấy chứ?" "Còn không phải sao?" Nguyên Thủy nói: "Nếu không để ý, Diệp tiểu tử sẽ tặng món bảo vật quý giá như vậy sao?

Đó là Cửu Thiên Tức Nhưỡng đấy, có giá trị ngang với một chỗ ngồi trong Tử Tiêu Cung!" "Sao phải phiền phức thế?" Lão Tử, người vốn dĩ trầm tĩnh, đột nhiên khó hiểu chen vào một câu: "Nếu Diệp tiểu tử đã để ý, lát nữa sư bá đánh ngất nàng rồi mang về cho con là được chứ gì..." Trán Diệp Hàn lập tức đen lại.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ném ánh mắt khinh bỉ...

Thông Thiên giáo chủ ném ánh mắt khinh bỉ...

Lão Tử vẻ mặt oan ức: "Ta nói, không sai mà..." 【Đinh...

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt thưởng 2.000.000 điểm công đức, thưởng 30 điểm hảo cảm của Nữ Oa!】 Giọng nói của hệ thống vang lên đúng lúc.

Diệp Hàn mỉm cười.

Đây có lẽ là nhiệm vụ dễ dàng nhất từ trước đến nay.

Chương 26

Nhưng, tặng một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng lớn như vậy cho Nữ Oa, chỉ đổi lại 2.000.000 điểm công đức, có phải hơi thiệt không?

"Chúc mừng túc chủ, điểm hảo cảm của Nữ Oa đối với túc chủ tăng 30 điểm, hiện tại điểm hảo cảm là 50/100." Hửm?

Diệp Hàn khẽ sững sờ.

Ra là, Nữ Oa vốn đã có 20 điểm hảo cảm với mình rồi.

"Hệ thống, nếu điểm hảo cảm này đầy rồi thì có thể làm gì?" Diệp Hàn tò mò.

Vì thứ này khá là huyền ảo, hắn thật sự không hiểu.

Sau đó, hắn nghe thấy hệ thống truyền đến một giọng nói mà đàn ông nào cũng hiểu: "He he he, túc chủ, sau khi độ hảo cảm đạt 100, muốn làm gì thì làm đó, ngài hiểu mà..." Diệp Hàn hiểu ngay!

Mẹ kiếp, hệ thống còn có chức năng này, thật là... thao tác bá đạo.

Trong nháy mắt, Diệp Hàn cảm thấy, một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng bỏ ra không hề thiệt.

"Đại huynh!" Thông Thiên và Nguyên Thủy nhìn Lão Tử, hỏi: "Tiếp theo, chúng ta đi đâu du ngoạn?" Lão Tử hung hăng liếc hai người một cái, nói: "Không đi đâu cả, về Tử Tiêu Cung, chờ..." Thông Thiên: "..." Nguyên Thủy: "..." Đại sư huynh, tính khí thật cao.

Không phải chỉ bị lườm một cái thôi sao, đã mấy ngày rồi, sao vẫn chưa hết giận?

Dĩ nhiên là!

Lão Tử cũng chỉ nói miệng vậy thôi, khó khăn lắm mới được nghỉ

học đi chơi một lần, sao có thể quay lại lớp học được?

Thế là, tổ bốn người lại tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang mấy trăm năm, trong thời gian đó cũng nhận được không ít chỗ tốt.

Diệp Hàn còn trực tiếp thu được mấy kiện Tiên thiên linh bảo.

Một ngày nọ, bốn người thấy một nơi nào đó trong Hồng Hoang ánh sáng rực rỡ, là điềm báo bảo vật hiện thế, liền vội vàng chạy đến nơi có bảo quang, lại thấy một đạo nhân béo mập, vừa mới từ trong một tòa tiên thiên đại trận lấy ra một kiện Tiên thiên linh bảo.

Ngay cả Tam Thanh, những người chưa từng thất thủ, cũng chậm một bước.

Dĩ nhiên, Tam Thanh đều là nhân vật có máu mặt, cũng không tiện đi tranh đồ với một tiểu bối.

Nhưng, ánh mắt Tam Thanh vừa chuyển, khi nhìn thấy bên hông của tu sĩ béo kia, lập tức đều không còn bình tĩnh được nữa.

Ngay cả Diệp Hàn cũng bị chấn kinh một phen. 33.

Chỉ thấy bên hông của đạo nhân kia la liệt đồ quý, treo lủng lẳng một vòng toàn đồ tốt.

Đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, cái gì cũng có!

Hơn nữa, những gì Diệp Hàn thấy, không chỉ có một kiện tiên thiên bảo vật.

Tên này, thật sự là... giàu có.

Ngay cả Tam Thanh và Diệp Hàn nhìn thấy, cũng không nhịn được muốn cướp một phen.

Không phải bốn người tham lam, mà là tên này thực sự quá béo, không nhịn được.

“Xoạt xoạt xoạt” Đạo nhân kia vừa thấy ánh mắt của bốn người, lập tức cảm nhận được sự không thiện chí, vung tay một cái, vô tận bảo vật đều bị thu vào trong cơ thể.

“Đứa trẻ này phúc duyên sâu dày thật!” Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt sáng rực, ngài thích nhất là những người có phúc duyên sâu dày.

Vốn định thu làm đệ tử, nhưng khi nhìn kỹ, tên này bản thể là một con chuột vừa béo vừa to, lập tức cảm thấy ghê tởm!

Nguyên Thủy chú trọng căn nguyên, nhưng càng chú trọng hơn xuất thân.

Theo lời của ngài, đây là loài thấp sinh noãn hóa, bị mao đái giác (sinh ra từ nơi ẩm ướt, nở từ trứng, mình có lông, đầu có sừng), để nó vào môn hạ của mình, quả thực khiến người ta nhìn thấy đã không vui.

Còn không bằng khối đá của Diệp Hàn nữa!

“Một con Tử Kim Tầm Bảo Thử, căn nguyên không tệ!” Lão Tử than một câu, đồng thời trong lòng cũng hiểu ra, vì sao tên này lại có nhiều bảo vật như vậy, bản thân hắn là một con chuột tìm báu mà!

Rõ ràng, Lão Tử mặc dù thấy căn nguyên của Đa Bảo không tệ, nhưng cũng không có ý định thu đồ.

Thông Thiên lại nhìn con chuột này rất thích, trong lòng mơ hồ cảm thấy, dường như giữa mình và con chuột này, nên có một đoạn duyên phận sư đồ.

“Ta là trời đất sơ khai, con chuột đầu tiên, tên Đa Bảo Đạo Nhân!” Đa Bảo Đạo Nhân nhìn Tam Thanh, hỏi: “Các vị là ai, vì sao cản đường ta?” Lão Tử và Nguyên Thủy không nói gì.

Thông Thiên cười nói: “Bọn ta, là Tam Thanh!” “Tam Thanh?” Đa

Bảo nghe danh hiệu Tam Thanh, thân thể đột nhiên run lên, sau đó nhìn Thông Thiên, trong mắt tràn đầy vẻ tha thiết, nói: "Vãn bối Đa Bảo, khẩn cầu tiền bối thu ta làm đệ tử!" Nói xong, liền quỳ xuống.

Thông Thiên nhìn hai vị sư huynh bên cạnh, cuối cùng hít sâu một hơi, nói: "Được được được, trong mệnh của chúng ta có duyên sư đồ, hôm nay, ngươi liền bái vào môn hạ của ta, làm nhị đệ tử của ta đi!" "Nhị đệ tử?" Đa Bảo sờ sờ đầu, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng vội vàng quỳ lạy, nói: "Đa tạ sư tôn!" "Được, được, được!" Thông Thiên cười ha hả, kéo Đa Bảo dậy, nói: "Mau ra mắt Đại sư bá, Nhị sư bá!" "Ra mắt Đại sư bá, Nhị sư bá!" Đa Bảo lễ phép hành lễ với Lão Tử và Nguyên Thủy, hai người cũng mỉm cười đáp lại.

Chương 27

"Đây là Đại sư huynh của ngươi, nhập môn sớm hơn ngươi!" Thông Thiên nghiêm túc chỉ vào Diệp Hàn.

"Ra mắt Đại sư huynh!" Đa Bảo nhìn Diệp Hàn, khi thấy tu vi của hắn mới chỉ là Kim Tiên sơ kỳ, trong mắt lập tức lóe lên một tia khinh thường.

Mới là Kim Tiên sơ kỳ, cũng dám xưng là Đại sư huynh?

Ta đây, Đa Bảo, đã là Kim Tiên đại viên mãn rồi.

"Không cần đa lễ!" Diệp Hàn gật gật đầu.

Đa Bảo lại tỏ ra rất thân quen, mặt mày tươi cười nhìn Diệp Hàn, nói: "Đại sư huynh à, huynh xem, tiểu đệ vừa mới vào sư môn, sau này xin huynh chiếu cố nhiều hơn nha..." Vừa nói, hắn vừa nhìn Diệp Hàn với vẻ mặt khao khát.

Khóe miệng Diệp Hàn giật giật: Tên khốn này, chiếu cố nhiều hơn?

Nói cho hay vậy thôi, chẳng phải là muốn quà ra mắt sao?

"Đại sư huynh à, huynh xem, tiểu đệ vừa mới vào sư môn, sau này xin huynh chiếu cố nhiều hơn nha..." Đa Bảo nhìn Diệp Hàn, mặt mày tràn đầy hy vọng, nhưng trong lòng lại không phục.

Một tên Kim Tiên sơ kỳ, mà cũng muốn ta nhận làm đại ca?

Ta có nhận, cũng phải cho ngươi nếm mùi một chút.

Nhìn Đa Bảo, Diệp Hàn lạnh lùng cười.

Tên này vừa mới bái sư, đã bắt đầu giở trò với lão tử?

Muốn bảo bối chứ gì?

Được thôi!

Vẻ mặt Diệp Hàn tỏ ra cực kỳ thản nhiên, đưa tay vào trong ngực mò mẫm hồi lâu, lấy ra một chiếc đèn, đặt trước mặt Đa Bảo, nói: "Sư đệ vừa mới nhập môn, vi huynh cũng không có thứ gì tốt, đây là thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, cầm lấy mà dùng đi!" Nói xong, hắn còn liếc mắt nhìn Lão Tử một cái.

Đa Bảo là Tầm Bảo Thử, đối với thiên địa linh bảo tự nhiên cực kỳ mẫn cảm.

Trên người hắn bảo vật nhiều không kể xiết, thậm chí Tiên thiên bảo vật cũng có mấy kiện, nhưng lại không có thượng phẩm.

Lúc này nhìn thấy thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, tự nhiên mừng rỡ vô cùng, đưa tay ôm vào lòng.

"Đa tạ Đại sư huynh, Đại sư huynh thật là... hào phóng!" Đa Bảo khen ngợi Diệp Hàn, Diệp Hàn chỉ mỉm cười.

"Thứ hỗn xược!" Bên cạnh, Lão Tử không nhịn được nữa!

Vì sao ư, chiếc đèn kia chính là Bát Cảnh Cung Đăng, là quà ra mắt mà Lão Tử tặng cho Diệp Hàn.

Sao có thể để Đa Bảo lấy đi?

"Sư huynh ngươi cũng chỉ nhập môn sớm hơn ngươi một chút thôi, làm gì có bảo vật gì ra hồn.

Chiếc đèn này đối với nó có ý nghĩa... phi thường, nó nỡ cho ngươi, chứng tỏ nó cực kỳ coi trọng ngươi.

Nhưng nó cho, ngươi có thể nhận sao?" "Đúng vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh cũng nói: "Sư huynh ngươi cho, là coi trọng ngươi.

Là sư đệ, sao có thể không biết đạo khiêm nhường?

Ta thấy bảo vật của nhóc con ngươi cũng không ít, sao lại tham lam như vậy?" ...

Đa Bảo ôm Bát Cảnh Cung Đăng, bị hai vị sư bá dạy dỗ, không cần phải nói cũng biết ngượng ngùng đến mức nào.

Chiếc đèn này rốt cuộc là nhận hay không nhận đây?

Là một Tầm Bảo Thử, tình yêu của Đa Bảo đối với bảo bối, một khi đã vào tay thì không nỡ bỏ ra.

Nhưng lần này, không bỏ cũng phải bỏ rồi.

"Sư huynh, ..." Đa Bảo mặt mày khổ sở, cười nói: "Thật ra, ta chỉ đùa với sư huynh thôi, bảo bối này sao ta nỡ nhận chứ, ngài, ngài cứ giữ lại đi!" "Thiện..." Thông Thiên, người nãy giờ chưa lên tiếng, đã bổ sung câu cuối cùng, khiến Đa Bảo triệt để từ bỏ ý định muốn có Bát Cảnh Cung Đăng.

"Ai..." Diệp Hàn thở dài thườn thượt, vẻ mặt khó xử, đành phải thu lại Bát Cảnh Cung Đăng, nói: "Không ngờ sư đệ lại xem nhẹ bảo vật như vậy, là sư huynh ta chấp nhất rồi." Diệp Hàn thu lại bảo bối.

Bên này Thông Thiên đang định lấy ra chút gì đó thưởng cho Đa Bảo, lại thấy Lão Tử xua tay, nói: "Thôi được rồi, nhóc con này không thiếu bảo bối, sau này thưởng thứ khác.

Tử Tiêu Cung sắp khai giảng lần thứ hai rồi, mang nó đi cùng đi!" "Được!" Thông Thiên gật đầu, thu lại bảo vật.

Nguyên Thủy nói: "Việc không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi!" Nói xong, thân hình hóa thành một đạo quang, bay về phía rìa hỗn độn.

Tam Thanh đi song song, tốc độ thực ra không nhanh, dù sao cũng phải đợi hai tên Kim Tiên phía sau.

Nhưng, Diệp Hàn trước đó đã lĩnh ngộ được pháp thuật "Súc Địa

Thành Thốn" do Nguyên Thủy truyền thụ.

Chương 28

Sau này pháp thuật được Diệp Hàn cải tiến, phẩm chất đã gần như vô hạn tiếp cận thần thông.

Cho nên, khi Diệp Hàn đi lại, tốc độ cũng rất nhanh.

Tệ nhất, dưới sự chiếu cố đặc biệt của Tam Thanh, việc đuổi kịp cũng không thành vấn đề.

Đa Bảo thì khổ hơn.

Bảo vật tuy nhiều, nhưng lại không có món nào phụ trợ phi hành, cũng không có thần thông đi đường, chỉ có thể dựa vào pháp lực để bay.

Sau khi bay được một ngày, đã bị bỏ lại phía sau rất xa.

Không so không biết, vừa so đã giật mình.

Thông Thiên vốn rất hài lòng với Đa Bảo, nhưng bây giờ nhìn thấy vậy, trong lòng lập tức có chút bực bội, nói: "Đa Bảo à, sao ngươi lại ngu ngốc như vậy, đi đường cũng chậm thế!" Đa Bảo mặt mày đầm đìa mồ hôi, lập tức khổ sở: "..." "Đa Bảo sư đệ!" Diệp Hàn lúc này đã thể hiện đầy đủ tinh thần tương trợ đồng môn, trực tiếp lấy ra một miếng ngọc giản, đưa cho Đa Bảo bản "Súc Địa Thành Thốn" đã được cải tiến, nói: "Đây là thần thông Súc Địa Thành Thốn của Nhị sư bá, ngươi học đi, sau khi lĩnh ngộ rồi, đi đường cũng sẽ nhanh hơn!" "Vâng!" Đa Bảo nhận lấy ngọc giản, nhìn Diệp Hàn với ánh mắt cảm kích.

Không chỉ Đa Bảo.

Tam Thanh nhìn Diệp Hàn, cũng hài lòng gật đầu.

Lão Tử nói: "Tương trợ đồng môn, không hề giấu giếm, Diệp tiểu

tử làm rất tốt!" "Làm sư huynh, nên như vậy!" Nguyên Thủy gật đầu với Diệp Hàn.

Thông Thiên càng cười toe toét nói: "Đồ nhi, làm rất tốt, vi sư rất vui!" Đa Bảo nhìn Tam Thanh!

Lại nhìn Diệp Hàn, đột nhiên cảm thấy thế giới này hình như có chút địch ý với mình.

Thần thức của hắn, không tự chủ được mà quét vào miếng ngọc giản Diệp Hàn đưa, lập tức kinh hãi, nói: "...

Cấp độ pháp thuật, sắp đuổi kịp thần thông rồi.

Pháp thuật của Nhị sư bá, thật khiến Đa Bảo mở rộng tầm mắt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười ha hả, tất cả đều không cần nói ra.

Nhưng câu nói tiếp theo của Đa Bảo lại khiến Tam Thanh có cảm giác muốn chết.

"Đa Bảo bất tài, với thần thông như vậy, chỉ cần trăm năm là có thể lĩnh ngộ rồi!" Một câu nói ra, Tam Thanh lập tức sa sầm mặt mày.

Trăm năm!

Sư huynh ngươi lúc đó lĩnh ngộ, tu vi mới là Địa Tiên, chỉ dùng mất bảy tám năm đã lĩnh ngộ rồi, ngươi lại cần trăm năm?

Còn "chỉ cần"?

Lão Tử quay đầu, không nói một lời nào tiếp tục đi đường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng.

Thông Thiên nói một câu "đồ ngốc!", nhưng dù sao cũng không nỡ để đệ tử phải vất vả đi đường dài, liền phất tay áo cho Đa Bảo níu lấy, nói: "Sau này có cơ hội thì từ từ lĩnh ngộ đi!" Đa Bảo ngơ ngác nhìn Diệp Hàn! ...

Mình lại nói sai gì rồi sao?

Không lâu sau, năm người đã đến rìa hỗn độn.

Giống như lần đầu, rất nhiều người đang đợi ở rìa hỗn độn mong có cơ duyên, hy vọng có thể đến Tử Tiêu Cung nghe giảng.

Thấy năm người Tam Thanh, vô số người xúm lại, muốn đi nhờ xe.

Những người này tu vi đều dưới Thái Ất Kim Tiên, nên Tam Thanh căn bản không để vào mắt.

Thông Thiên trực tiếp ra tay, một tay áo phất ra, vô số tu sĩ bị đánh bay.

"Đi!" Lão Tử phất tay, tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Vô tận huyền hoàng chi khí rơi xuống, hình thành một không gian kín mít.

Tam Thanh, Diệp Hàn, Đa Bảo lần lượt tiến vào.

Vốn dĩ, Thông Thiên và Nguyên Thủy có thể chống lại Hỗn Độn chi phong, nhưng có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bảo hộ, ai lại muốn không có việc gì đi lang thang trong hỗn độn chứ.

"Thời gian không còn nhiều!" Sau khi tiến vào hỗn độn, Lão Tử duỗi cây gậy của mình ra, nói với Đa Bảo: "Trong hỗn độn không phân biệt được phương hướng, níu lấy gậy của lão phu, đừng để bị lạc!" "Đa tạ Đại sư bá!" Đa Bảo nhìn Lão Tử, vô cùng cảm kích.

Thầm nghĩ sư tôn và sư bá trong lòng vẫn có mình.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo.

Thông Thiên với vẻ mặt nịnh nọt nhìn Diệp Hàn: "Đồ đệ, lại đây, vi sư biến thành pháp thân lớn, con lên đi!" Ầm ầm ầm...

Cơ thể Thông Thiên, trong nháy mắt biến lớn!

Sau đó, khóe miệng Đa Bảo giật giật, thấy Diệp Hàn hóa thành một đạo quang bay lên vai trái của Thông Thiên, ngồi xuống...

Chương 29

Trực tiếp ngồi trên vai sư tôn, đãi ngộ này...

Sư tôn à, vai phải của người không phải đang trống sao?

Cho con ngồi với!

Dường như nghe thấy tiếng gọi trong lòng của Đa Bảo, Thông Thiên đột nhiên nhún nhún vai, nói: "Lão sư chỉ ngồi một bên ta, vi sư thấy hơi khó chịu, hai bên không đối xứng?" Câu nói này vừa thốt ra, mắt Đa Bảo sáng lên!

"Sư tôn..." Đa Bảo nhìn Thông Thiên, trong mắt tràn đầy hy vọng.

Nào ngờ, Thông Thiên chỉ đưa tay nhấc Diệp Hàn trên vai mình lên, trực tiếp đặt lên đỉnh đầu mình.

Sau khi đặt Diệp Hàn lên đỉnh đầu, Thông Thiên quay lại nhìn Đa Bảo, hỏi: "Có chuyện gì?" Mặt Đa Bảo đen lại, khóe miệng co giật hai cái.

"Không, không có gì sư tôn, đồ nhi chỉ hỏi, khí hỗn độn, sao lại màu đen..." Đa Bảo vội vàng, tùy tiện tìm một cái cớ.

Thông Thiên lại nhìn hắn thật sâu, không nói gì.

Nguyên Thủy không nhịn được mà bật cười, khóe miệng Lão Tử run rẩy hai cái, nói: "Níu chặt vào, đi!" Năm người đi về phía Tử Tiêu Cung sâu trong hỗn độn.

Tam Thanh hiện giờ, mặc dù tu vi đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng vẫn không thể giơ tay xé rách không gian, không thể trực tiếp đến Tử Tiêu Cung.

Cho nên, đi đường trong hỗn độn cũng là một quá trình dài.

Diệp Hàn nhớ, lần trước ước chừng mất sáu mươi năm.

Sáu mươi năm, không thể lãng phí được!

Diệp Hàn nhìn hệ thống, trong đó có hai trăm sáu mươi vạn điểm công đức.

Trước tiên luyện hóa pháp bảo đã.

Hiện giờ trong tay Diệp Hàn có hai mươi bốn viên Định Hải Châu và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ chưa được luyện hóa, còn có Càn Khôn Đỉnh, Bát Cảnh Cung Đăng.

Luyện cái đơn giản trước.

Diệp Hàn cầm Bát Cảnh Cung Đăng trong tay, tốn năm mươi vạn điểm công đức, trực tiếp luyện hóa.

Càn Khôn Đỉnh và Bát Cảnh Cung Đăng không giống nhau.

Bát Cảnh Cung Đăng là thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, Càn Khôn Đỉnh lại là Tiên thiên chí bảo, trên đó không chỉ cấm chế nhiều, mà còn khó luyện hóa.

Diệp Hàn ném vào một trăm năm mươi vạn điểm công đức, mới luyện hóa triệt để Càn Khôn Đỉnh.

Đến đây!

Càn Khôn Đỉnh, Định Hải Châu, Bát Cảnh Cung Đăng và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đều đã được luyện hóa.

Tu vi của Diệp Hàn đang ở Kim Tiên sơ kỳ, nhưng với bốn món trọng bảo này trong tay, công phòng hợp nhất, đối mặt với Thái Ất Kim Tiên, cũng có một trận chiến lực.

Bảo vật đã luyện hóa xong, tiếp theo là tu luyện!

Diệp Hàn trực tiếp ngồi trên đầu Thông Thiên, lấy ra mười vạn

điểm công đức, trực tiếp đánh vào cơ thể.

Ầm...

Mười vạn điểm công đức nhập thể, cơ thể Diệp Hàn lập tức rung lên, một loại rào cản nào đó trong cơ thể rung động, có dấu hiệu muốn lỏng ra.

Nhưng, cũng chỉ là lỏng ra mà thôi.

Trong Hồng Hoang, cảnh giới sau Kim Tiên, cực kỳ khó đột phá.

Ngay cả tu sĩ có tư chất tốt, từ Kim Tiên sơ kỳ tu luyện đến Kim Tiên trung kỳ, cũng phải tốn mấy chục vạn thậm chí trăm vạn năm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Sáu mươi năm sau, sáu mươi vạn điểm công đức trong hệ thống của Diệp Hàn đã tiêu hết, cũng không thể đột phá Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng, mặc dù không đột phá, nhưng khoảng cách đến trung kỳ cũng không xa nữa.

"Ầm..." Đúng lúc này, năm người cuối cùng cũng xông ra khỏi hỗn độn, đến quảng trường trước cửa Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời.

"Đến rồi!" Lão Tử mắt lóe lên, chân ngừng lại.

Phía sau, thân thể béo mập của Đa Bảo, ào một tiếng ngã xuống đất, mồ hôi chảy ròng ròng, làm ướt cả một mảng sàn nhà màu xanh.

"Mệt chết ta rồi!" Đa Bảo thật sự mệt lả.

Sáu mươi năm, chạy suốt sáu mươi năm.

Tu vi thấp không theo kịp bước chân của Lão Tử, mặc dù tay níu lấy gậy, nhưng tiêu hao thể lực cũng khiến hắn có chút thu không đủ chi.

Chương 30

"Hây!" Thông Thiên thu nhỏ thân thể, Diệp Hàn cũng từ trên đỉnh đầu Thông Thiên nhảy xuống.

"Đồ đệ, mệt rồi phải không!" Thông Thiên lại nở nụ cười nịnh nọt, quan tâm nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Đệ tử không mệt, sư tôn ngài vất vả rồi!" "Không vất vả, không vất vả..." Thông Thiên xua xua tay.

Phía sau Đa Bảo, thì ném một ánh mắt oán giận, bây giờ, hắn thật sự phục Diệp Hàn rồi.

Không phục không được!

"..." Trên quảng trường Tử Tiêu Cung, không ít người dụi dụi mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

"Tên kia, ngồi trên đầu Thông Thiên!" "Trời ạ, tên cưỡi trên đầu Tam Thanh kia, không phải là người được nhường chỗ lần trước sao?" "Diệp Hàn, đệ tử của Thông Thiên, xem ra Thông Thiên đối với đệ tử này, cưng chiều quá rồi!" ...

Trên quảng trường, lập tức vang lên một trận nghị luận không ngớt...

"Két!" Không lâu sau khi Tam Thanh dẫn theo Đa Bảo và Diệp Hàn đến quảng trường, cửa lớn Tử Tiêu Cung mở ra.

Hai đồng tử Hạo Thiên và Dao Trì từ trong cung đi ra, đứng hai bên, hành lễ với mọi người, rồi nói: "Thời gian sắp đến rồi, đại lão gia mời các vị vào trong chờ trước, không lâu nữa sẽ khai giảng!" Mọi người lần này đã không còn sự kích động như lần đầu, từng người một uể oải đi vào.

Bởi vì, lần này chỗ ngồi đã định, cũng không cần phải tranh giành nữa.

Tam Thanh và Diệp Hàn thuộc về những người có chỗ ngồi, Thông Thiên nói với Diệp Hàn: "Đa Bảo không có chỗ, nó ngồi bên cạnh con đi!" "Vâng!" Diệp Hàn cung kính hành lễ với Thông Thiên, sau đó kéo Đa Bảo ngồi vào chỗ giữa mình và Phục Hy.

"Diệp đạo hữu, đã lâu không gặp!" Phục Hy sau khi thấy Diệp Hàn, ngồi trên chỗ của mình, mặt lộ ra nụ cười, chào hỏi Diệp Hàn.

"Phục Hy đạo hữu khỏe!" Diệp Hàn đáp lễ.

"Gần đây toàn làm phiền Diệp đạo hữu, ta thật sự không biết phải làm sao!" Phục Hy nhìn Diệp Hàn, thành khẩn nói: "Sau này Diệp đạo hữu nếu có gì phân phó, chỉ cần một tiếng, Phục Hy không dám không theo!" "Phục Hy đạo hữu nói quá lời rồi!" Diệp Hàn cười ha hả.

Ngồi giữa Diệp Hàn và Phục Hy, Đa Bảo thì vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù không nhìn ra tu vi của Phục Hy, nhưng rõ ràng, có thể ngồi ở hàng đầu, tuyệt đối là một đại lão.

Uy áp nhàn nhạt toát ra từ người Phục Hy cũng không tầm thường, từ đó phán đoán, đại khái có thể đoán ra Phục Hy là tu vi Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên đấy!

Lại khách sáo với sư huynh như vậy?

Đa Bảo gần như cho rằng mình nghe nhầm.

Nhưng, khi Đa Bảo cho rằng mình nghe nhầm, phía trước, ngay sát Thông Thiên, Nữ Oa đang ngồi trên bồ đoàn màu tím đột nhiên quay đầu lại, nhìn Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Diệp đạo hữu, khí tức của ngài, hình như lại mạnh hơn một phần!" "Ừm!" Diệp Hàn mỉm cười,

đáp lại: “Nữ Oa đạo hữu thật tâm tế như trần, thế mà cũng bị ngài nhìn ra rồi!

Không phải là ngài đã lén nhìn ta từ lâu rồi chứ?” “Nói bừa!” Nữ Oa đỏ mặt, duyên dáng vô song.

Diệp Hàn nhìn mà ngẩn ra, Đa Bảo bên cạnh thì trực tiếp ngây người.

“Diệp đạo hữu, đây là thứ ta tình cờ gặp được khi du ngoạn Hồng Hoang, vị không tệ, ngài nếm thử đi!” Nữ Oa từ trong lòng lấy ra một chiếc bình ngọc, đưa cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn vẻ mặt kỳ quái dốc ngược bình ngọc, một quả màu vàng lăn ra tay, trên quả có hai chữ “Hoàng Trung”.

“Hoàng Trung Lý?” Diệp Hàn hơi kinh ngạc.

“Ừm!” Nữ Oa cười nói: “Vị không tệ, ta được ba quả, ta và ca ca mỗi người một quả, quả này cho ngài!” “Cảm ơn!” Diệp Hàn nhận lấy.

Hoàng Trung Lý, đó là thứ tốt!

Hoàng Trung Lý là một trong thập đại tiên thiên linh căn, quả nó kết ra tự nhiên ẩn chứa vô lượng tiên linh chi lực, nghe nói ăn một quả có thể lập địa thành Đại La Kim Tiên.

Dĩ nhiên, lập địa thành Đại La Kim Tiên là không thể, lời đồn trong Hồng Hoang có chút khoa trương.

Nhưng, để Diệp Hàn tăng một hai cảnh giới, hẳn là không vấn đề.

Nhìn Nữ Oa lấy ra thứ tốt như vậy cho Diệp Hàn, mọi người xung quanh không ai không ghen tị, nhưng cũng biết, Diệp Hàn hoàn toàn xứng đáng.

Dù sao, Diệp Hàn đã nhường chỗ ngồi cho Nữ Oa.

Nhưng Đa Bảo lại không biết những điều này.

Trong mắt Đa Bảo, vị Đại sư huynh chỉ có tu vi Kim Tiên sơ kỳ này, lập tức trở nên bí ẩn khó lường.

Đại sư huynh thật lợi hại, chả trách được sư tôn coi trọng như vậy, ra là có nguyên nhân.

Đa Bảo bây giờ, đối với Diệp Hàn đã hoàn toàn phục.

Hai vị Đại La Kim Tiên, chủ động tỏ ra thân thiện.

Nếu nói Đại sư huynh không có bản lĩnh, đó là chuyện không thể.

Đặc biệt là nữ tu phía trước kia, xinh đẹp không nói, dường như còn có chút ý tứ với Đại sư huynh.

Chương 31

Chậc chậc chậc, Đại sư huynh thật lợi hại, tu hành tán gái không lỡ việc nào.

Ngô Đa Bảo, không bằng được!

So với Đại sư huynh, ta còn kém xa.

Giờ phút này, Đa Bảo đối với Diệp Hàn, đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

"Lần giảng đạo thứ hai, bây giờ bắt đầu!" Đột ngột, trong đại điện Tử Tiêu, đột nhiên truyền đến giọng nói của Hồng Quân.

Trên vân đài trống rỗng kia, từ từ ngưng tụ một thân hình cao ước nghìn trượng.

Vô tận tường vân, vờn quanh Hồng Quân, chư thiên thần quang lấp lánh, tử khí tràn đầy.

Thánh nhân mở miệng, lập tức trời rơi hoa vàng, đất vọt kim liên, không khí lan tỏa một mùi hương lạ và khí tức huyền diệu khó tả.

Bầu trời tiến hóa lấp lánh kim quang, trên mặt đất từng đóa kim liên nở rộ.

Đa Bảo lần đầu thấy cảnh tượng này, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

"Lần này, giảng về đạo của Đại La Kim Tiên!" Hồng Quân mở miệng!

Sau đó, gần như tất cả ánh mắt trong Tử Tiêu Cung đều tập trung vào Diệp Hàn.

Bởi vì động tĩnh mà Diệp Hàn gây ra trước đó thật sự quá lớn, mọi

người không khỏi đều nhìn sang.

Nhưng, đạo lần này và tu vi của Diệp Hàn không phù hợp, hắn cũng không lập tức tiến vào trạng thái, ngược lại ánh mắt của mọi người đã thu hút sự chú ý của Đa Bảo.

Đa Bảo ngơ ngác, không biết tại sao!

"Người có thể vào Đại La Kim Tiên, được vĩnh hằng tiêu dao, vạn ma bất diệt!" Giọng nói của Hồng Quân, phảng phất từ trên chín tầng trời truyền xuống, đi thẳng vào lòng người: "Không lo sinh tử khô vinh, phi vô lượng lượng kiếp bất diệt...

Thái Ất viên mãn, là Đại La...

Vừa vào Đại La, ngũ khí trong ngực uẩn nhưỡng, tam hoa trên đỉnh thịnh khai..." Hồng Quân bắt đầu giảng về đạo của Đại La Kim Tiên, nhưng Diệp Hàn còn xa mới đạt đến tầng thứ Đại La Kim Tiên, đối với đạo này không hiểu lắm, cho nên mặc dù đang nghe, nhưng không được thuận lợi như trước.

Thế là, Diệp Hàn khởi động chức năng của hệ thống, sao chép nguyên vẹn cảnh Hồng Quân giảng đạo lại, đợi sau này có cơ hội, phát lại, cũng như nhau.

Hồng Quân giảng đạo bắt đầu không lâu, cả Tử Tiêu Cung liền cực kỳ yên tĩnh, vì lúc mới bắt đầu, ai cũng đang chăm chú lắng nghe.

Nhưng, tình huống này kéo dài chưa được nửa năm, đã thay đổi.

Có tu sĩ, vì nghe quá nhập tâm, trở nên si cuồng.

Có người cười ha hả, có người khóc rống, có người mê mang thở dài, có người cười đùa chửi mắng.

Không giống nhau!

Nhưng, hiển nhiên, lần giảng đạo này của Hồng Quân không hợp

khẩu vị của Diệp Hàn, cho nên Diệp Hàn không thể nhập định.

Bên cạnh, Đa Bảo cũng ngơ ngác.

Vốn tưởng sau khi nghe đạo, có thể nhận được một chút cơ duyên, không ngờ Hồng Quân giảng lại là đạo của Đại La Kim Tiên.

Diệp Hàn vừa nhìn: Thôi được, nghe không hiểu, ta không nghe nữa, hai ta dứt khoát đừng nghe.

Tán gẫu đi!

Hai người liền dựng một trận pháp cách âm, sau đó thao thao bất tuyệt tự mình chém gió.

Một lần chém, chém ba nghìn năm!

Chém đến mức Tam Thanh cũng phải liếc mắt nhìn Diệp Hàn và Đa Bảo!...

Bên ngoài, Hồng Quân vẫn đang giảng về đạo của Đại La Kim Tiên.

Trong Tử Tiêu Cung, đa số là Đại La Kim Tiên.

Ngay cả Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mấy người, cũng nghe rất say sưa.

Dù sao, những người này mặc dù đã sớm đạt đến cảnh giới Đại La, nhưng khi tu luyện, ít nhiều cũng có những chỗ không như ý, nay được Hồng Quân chỉ điểm từng cái, tự nhiên dung hội quán thông.

"Ầm..." "Bành..." "Bành..." Cả Tử Tiêu Cung, ngoài tiếng cười đùa chửi mắng ra, nhiều nhất chính là tiếng đột phá.

Bắt đầu đột phá sớm nhất, là Tam Thanh.

Tam Thanh tu hành cùng lúc, đạo nghĩa không có khác biệt quá lớn, cho nên vấn đề gặp phải trong quá trình tu hành cũng tự nhiên tương

tự nhau, lúc này được Hồng Quân chỉ điểm, chỉ cần điều chỉnh một chút, liền có thể đột phá cảnh giới vốn có.

Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy, ba người lần lượt đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên, đến một cảnh giới nằm giữa Đại La và Hỗn Nguyên.

Trong Hồng Hoang, gọi đó là Chuẩn Thánh.

Chương 32

Ba người, đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Ngay sau ba người, Nữ Oa, Phục Hy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đế Tuấn, Đông Hoàng, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân vân vân, trong Hồng Hoang, vô số đại năng, cũng lần lượt đột phá, đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Theo lý luận của Hồng Quân, muốn thành thánh, phải trảm tam thi.

Trảm lần đầu có thể từ Chuẩn Thánh sơ kỳ đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Trảm lần hai có thể tiến vào hậu kỳ.

Trảm lần ba, tiến vào Chuẩn Thánh đại viên mãn, sau khi tam thi hợp nhất, thành Hỗn Nguyên thánh nhân.

Dĩ nhiên, lúc này Hồng Quân, vẫn chưa bắt đầu giảng về thánh nhân chi đạo, pháp trảm tam thi, hiện giờ cũng chỉ có Diệp Hàn hiểu.

Cho nên, sau khi mọi người đột phá, gần như tất cả đều giống nhau, cảnh giới toàn bộ kẹt ở Chuẩn Thánh sơ kỳ!

Thời gian ba nghìn năm, thoáng chốc!

"Được rồi!" Hồng Quân ngồi cao trên chín tầng trời, thản nhiên nói: "Lần giảng đạo thứ hai, đến đây kết thúc.

Lần giảng đạo tiếp theo sẽ bắt đầu sau một trăm năm, các ngươi rời đi, trăm năm sau lại đến!" Mọi người đều biết, một trăm năm sau, cũng là lần giảng khóa quan trọng nhất, giảng về thánh nhân chi đạo.

Lần này khoảng cách giữa hai lần giảng đạo chỉ có vỏn vẹn một trăm năm, cho nên mọi người đều không đi xa, liền lập nhóm đóng

quân trên quảng trường bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Trăm năm sau, trong Tử Tiêu Cung, cuối cùng cũng khai giảng lần thứ ba.

"Lần này, giảng về thánh nhân chi đạo!" Hồng Quân nhìn mọi người, lần giảng đạo thứ ba bắt đầu.

Đa Bảo nhìn Diệp Hàn, lại dựng một đạo cấm chế cách âm, cười hì hì nói: "Đại sư huynh, thánh nhân chi đạo chúng ta cũng nghe không hiểu, tán gẫu một lát đi!" Diệp Hàn bĩu môi!

Hay lắm, lần trước tán gẫu với ngươi ba nghìn năm, tên này nghiện rồi sao?

"Không tán gẫu nữa, không tán gẫu nữa!" Diệp Hàn xua xua tay: "Ta dinh dưỡng không theo kịp, ngươi tự tán gẫu đi!" Đuổi Đa Bảo đi!

Diệp Hàn dựng một trận pháp cách âm, trận pháp chỉ có thể ngăn cản sự quấy rầy của người bên cạnh, nhưng không ngăn cản Hồng Quân giảng đạo.

Cho nên Diệp Hàn đã khởi động chức năng sao chép của hệ thống, ghi lại nguyên vẹn cảnh Hồng Quân giảng đạo.

Hệ thống đã ghi lại, Diệp Hàn cũng không có nhiều việc để làm.

Làm gì đây?

Chơi đột phá đi!

Diệp Hàn lấy ra một quả Hoàng Trung Lý mà Nữ Oa tặng trước đó, mở miệng, liền nuốt Hoàng Trung Lý vào bụng.

Ầm...

Hoàng Trung Lý vừa vào bụng, lập tức hóa thành một luồng năng lượng ngọt ngào, xông vào tứ chi bách hài của Diệp Hàn.

Từng luồng đạo vận, vờn quanh thân thể, đỉnh đầu.

Năng lượng vô tận, lan tỏa ra.

Diệp Hàn vội vàng nhắm mắt trầm tư, giữ vững linh đài, bao bọc toàn bộ năng lượng đang tấn công như hồng thủy trong cơ thể, từng chút một bắt đầu luyện hóa.

Đây là một quá trình khá dài.

May là, Đạo tổ giảng đạo kéo dài ba nghìn năm, thời gian ba nghìn năm, hẳn là đủ.

Thông thường, ba nghìn năm xa xa không đủ, nhưng năng lượng trong Hoàng Trung Lý, tương đối ôn hòa, dễ luyện hóa hơn, Diệp Hàn ước tính, ba nghìn năm không có vấn đề gì lớn.

Dĩ nhiên, đây cũng là lý do vì sao Hoàng Trung Lý được mọi người tôn sùng, nếu không tốc độ luyện hóa cũng giống như tu sĩ hấp thu thiên địa linh khí, ăn vào có ích gì?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trăm năm sau, năng lượng trong cơ thể Diệp Hàn bùng nổ, trực tiếp đột phá Kim Tiên trung kỳ.

Một nghìn năm sau, Diệp Hàn đột phá Kim Tiên hậu kỳ!

Ba nghìn năm sau, Diệp Hàn luyện hóa toàn bộ năng lượng Hoàng Trung Lý, trực tiếp tiến vào Kim Tiên đại viên mãn.

Phù...

Diệp Hàn hít một hơi thật sâu.

Cùng lúc đó, lần giảng đạo cuối cùng của Đạo tổ Hồng Quân, cũng đã đến hồi kết.

“Lần giảng đạo thứ ba, đến đây kết thúc!” Ánh mắt Hồng Quân,

quét qua ba nghìn khách phía dưới: “Nếu có nghi vấn, có thể mở miệng hỏi!” “Lần giảng đạo thứ ba, đến đây kết thúc.

Nếu có nghi vấn, có thể hỏi!” Ánh mắt Hồng Quân quét xuống phía dưới.

Chương 33

Hồi lâu, không ai nói gì.

Hồng Quân lại nói: "Sau khi lần giảng đạo này kết thúc, ta sẽ không hiện thân nữa!" "Đạo tổ!" Lão Tử, đứng đầu Tam Thanh, bước ra, chắp tay với Hồng Quân, cung kính hỏi: "Vừa rồi nghe Đạo tổ giảng về thánh nhân chi đạo, thụ ích không nhỏ.

Nhưng pháp thành thánh, lại không biết từ đâu, mong Đạo tổ chỉ bảo..." Lão Tử hỏi một vấn đề rất thực tế.

Vừa rồi Hồng Quân nói trên trời dưới biển một đống, nhưng mọi người lại không nắm được thứ gì thực chất.

Lão Tử vừa hỏi, những người phía dưới lập tức trừng to mắt nhìn về phía Đạo tổ.

Hồng Quân nói một tiếng "thiện", hài lòng nhìn Lão Tử một cái, nói: "Cái gọi là thánh nhân, là nguyên thần ký thác thiên đạo, đắc chứng Hỗn Nguyên đạo quả, trải qua vạn kiếp bất diệt, nhiễm nhân quả không dính, cùng thiên đạo tồn tại, bất tử bất diệt." "Pháp thành thánh, có ba loại!" "Thứ nhất, dĩ lực chứng đạo: dùng sức mạnh thuần túy phá vỡ thiên đạo, chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả, không nằm trong thiên đạo.

Dùng pháp này chứng đạo sẽ là mạnh nhất, năm xưa Bàn Cổ đại thần đi con đường này.

Nhưng đồng thời, pháp này chứng đạo cũng là khó nhất!" Hồng Quân nói đến đây, dừng lại một chút, ánh mắt nhìn xuống phía dưới.

Mọi người đều như có điều ngộ ra, không ngừng gật đầu.

Bàn Cổ dĩ lực chứng đạo, quả thực lợi hại, nhưng kết quả cũng rõ

ràng, ngay cả đại thần như Bàn Cổ, cuối cùng cũng không phải đã tan vỡ trong trời đất sơ khai của Hồng Hoang sao?

Xem ra, Bàn Cổ dĩ lực chứng đạo, cuối cùng lại không thành công.

Có thể thấy sự khó khăn của dĩ lực chứng đạo!

"Thứ hai, là pháp trảm tam thi thành thánh.

Dùng Tiên thiên linh bảo ký thác tục niệm, trảm đi thiện, ác, tự ngã tam thi, tam thi hợp nhất, lập thành Hỗn Nguyên đạo quả.

Linh bảo dùng để trảm tam thi càng mạnh, pháp lực của tam thi càng mạnh." "Cuối cùng một điều, là dĩ công đức chứng đạo.

Dùng vô lượng công đức, chứng đắc Hỗn Nguyên đạo quả.

Pháp này chứng đạo tiện lợi nhất, nhưng người dùng pháp này chứng đạo, cũng là tồn tại yếu nhất trong các thánh nhân." Lão Tử gật gật đầu, lập tức hiểu ra.

"Đa tạ Đạo tổ!" Lão Tử quỳ xuống khấu đầu với Hồng Quân.

Những người còn lại trong Tử Tiêu Cung, cũng lần lượt phủ phục, bày tỏ lòng cảm tạ.

Dù sao, Hồng Quân trước sau ba lần giảng đạo chín nghìn năm, không có công lao cũng có khổ lao.

"Thiện!" Ánh mắt Hồng Quân, vượt qua mọi người, trên mặt hiếm khi lộ ra một tia vui mừng, nói: "Dưới danh nghĩa của ta, nên có sáu đệ tử." Vừa dứt lời, ánh mắt của tất cả mọi người trong đại sảnh đều sáng lên.

Có thể trở thành đệ tử của Đạo tổ, không nghi ngờ gì là một chuyện tốt.

Dù sao, đây có thể coi là cái đùi lớn nhất trong Hồng Hoang.

Cho nên, ba nghìn khách trong Tử Tiêu Cung, ai nấy đều mang lòng hy vọng nhìn Hồng Quân, mong được thu làm đệ tử.

Nhưng Hồng Quân đối với những ánh mắt hy vọng đó, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đưa mắt về phía Diệp Hàn, mỉm cười nhạt, nói: "Diệp Hàn, tư chất rất tốt, ngộ tính không tệ, có thể làm đệ tử của ta, ngươi có bằng lòng không?"...

Không chỉ những người trong Tử Tiêu Cung.

Ngay cả Diệp Hàn cũng ngây người.

Sao có thể?

Sáu đệ tử của Hồng Quân, đã có định số, sáu người sau này đều sẽ trở thành Thiên đạo thánh nhân.

Lẽ nào, đệ tử cũng có thể thay đổi?

Không, không quan tâm nhiều như vậy, Diệp Hàn phải giải thích một phen.

Thế là, trong ánh mắt ghen tị của vô số người trong Tử Tiêu Cung, hắn đứng dậy, hành lễ thật sâu với Hồng Quân.

"Ai..." "Đến rồi!" "Diệp Hàn ngộ tính cao, cũng không có gì lạ!" "Bái Đạo tổ làm thầy, từ nay về sau, có thể kê cao gối mà ngủ!" "Ha, không nói đâu xa, trong Hồng Hoang, ai dám động vào hắn?"...

Mọi người nghị luận xôn xao!

Nhưng trong lời nói, đều có vị chua loét.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo!

Khi Diệp Hàn cất lời, mọi người lại lập tức mừng như điên.

Diệp Hàn chắp tay với Hồng Quân, nói: "Đạo tổ thu đồ, Diệp Hàn cảm kích vô cùng, đa tạ Đạo tổ ưu ái.

Nhưng, đệ tử đã bái Tam Thanh làm thầy, cái gọi là một ngày làm thầy cả đời làm cha, đệ tử cảm niệm ơn dạy dỗ của sư tôn, không dám phá quy củ, làm tổn thương lòng sư tôn!" "..." "Đồ ngốc..." "Tên này..." "Não tên này có vấn đề à!" "Sư môn, có quan trọng bằng sư môn của Đạo tổ không?" Gần như tất cả mọi người, đều ném cho Diệp Hàn ánh mắt thương hại cho kẻ thiểu năng.

Thương hại cho cả IQ và EQ.

Nhưng, mấy người đứng gần Diệp Hàn nhất, tâm trạng lại khác.

Chương 34

Lão hảo nhân Phục Hy gật gật đầu, giơ ngón tay cái với Diệp Hàn, nói: "Diệp đạo hữu quả là người phi thường!" Nữ Oa quay đầu, cho hắn một ánh mắt khẳng định.

Không quên gốc, tu sĩ như vậy trong Hồng Hoang ít rồi.

Thông Thiên trong lòng hơi cảm động, nhìn Diệp Hàn ánh mắt càng thêm nhu hòa, đồng thời, cũng cảm thấy trên mặt rất có thể diện.

"Đại thiện..." Hồng Quân gật đầu với Diệp Hàn, nói: "Giữa trời đất, mỗi người đều có cơ duyên, đã có cơ duyên, không thể cưỡng cầu!" Thực ra, Hồng Quân cũng chỉ thử thăm dò Diệp Hàn mà thôi.

Xem xem Diệp Hàn có năng lực nhìn thấu khí vận của bản thân không.

Hắn từ chối, tự nhiên là tốt nhất, chứng tỏ mình không nhìn lầm người.

Nếu Diệp Hàn thật sự dám đồng ý, tự có cách để Diệp Hàn biết khó mà lui.

Bởi vì, sáu vị thánh nhân là do thiên đạo định sẵn, ngay cả Hồng Quân, cũng không thể thay đổi.

Thực ra Hồng Quân đã đánh giá cao Diệp Hàn.

Diệp Hàn sở dĩ từ chối, không phải vì nhìn thấu cơ duyên khí vận của bản thân, mà vì hắn là một sinh linh xuyên không ngoại lai của Hồng Hoang, sớm đã biết đại thế Hồng Hoang phát triển.

Quan trọng là, hắn không muốn làm một Thiên đạo thánh nhân dưới trướng Thiên đạo.

Phải biết Thiên đạo thánh nhân là con rối của Thiên đạo, sau này Hồng Quân hợp đạo, chẳng phải là con rối của Hồng Quân sao.

Theo sự phát triển của cốt truyện Hồng Hoang, cuối cùng Hồng Hoang bị các thánh đánh nát, các thánh mỗi người đều dính nhân quả, bị Hồng Quân nhốt trong Tử Tiêu Cung không thể ra ngoài.

Mặc dù là thánh nhân, có thể vạn ma bất diệt, nhưng lại không được hưởng tự do, thậm chí còn phải nuốt Vẫn Thánh Đan, ngay cả Tử Tiêu Cung cũng không ra được, làm thánh nhân như vậy có ý nghĩa gì?

Nếu làm, ta muốn làm Đại đạo thánh nhân!

Thiên đạo thánh nhân đạo quả?

Xin lỗi, Diệp Hàn ta đây, không thèm!

"Nếu ngươi không muốn bái sư, Ngô cũng không ép buộc!" Hồng Quân nhìn Diệp Hàn, gật gật đầu.

"Đa tạ Đạo Tổ thành toàn!" Diệp Hàn chắp tay, sau đó ngồi xuống.

Ngay lập tức, trong toàn bộ Tử Tiêu Cung, tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

Không gì khác ngoài những tiếng chê Diệp Hàn ngốc.

Diệp Hàn thì chẳng hề bận tâm.

Thông Thiên ở phía trước giơ ngón tay cái lên, nói: "Đồ đệ ngoan a!" "Tam Thanh, do Nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là chính tông Bàn Cổ!" Hồng Quân nhìn ba người Lão Tử.

Thân thể Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều nghiêm lại, vội vàng hít sâu một hơi, mắt trông mong nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân tiếp tục nói: "Có thể làm đệ tử của Ngô, các ngươi có bằng lòng không?" Tam Thanh sớm đã có cảm ứng, đều đứng dậy

khỏi chỗ ngồi, rồi lại quỳ xuống, bái tạ Hồng Quân: "Đệ tử bái kiến Sư tôn!" "Đại thiện!" Hồng Quân nói: "Ba người các ngươi, đều là thân truyền đệ tử của Ngô, ngồi đi!" Ba người ngồi xuống.

Hồng Quân ý thức khẽ động, một luồng sáng từ trong tay bay ra, sau đó trực tiếp rơi xuống trước mặt Lão Tử, lơ lửng giữa không trung.

Chỉ thấy trên bảo vật đó âm dương chi khí quấn quanh, đạo vận lấp lánh, vô tận bảo quang chiếu rọi chư thiên.

"Thái Thanh Lão Tử, là đại đệ tử dưới trướng Ngô, ban cho Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ do lưng rìu của Bàn Cổ Khai Thiên Phủ hóa thành, lai lịch phi phàm, có thể trấn áp khí vận của một giáo, mong ngươi trân trọng!" "Đa tạ Sư tôn!" Lão Tử quỳ trên đất, hai tay nắm lấy Thái Cực Đồ, tâm cảnh vốn tĩnh lặng như giếng cổ cũng hiếm khi kích động vào lúc này, nắm chặt Thái Cực Đồ, hít sâu một hơi.

"Thiện!" Trước mắt Hồng Quân, luồng sáng lại động.

Luồng sáng thứ hai bay ra, lơ lửng trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Ngọc Thanh Nguyên Thủy, là nhị đệ tử dưới trướng Ngô, ban cho Tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên, Bàn Cổ Phiên này do lưỡi rìu của Khai Thiên Phủ hóa thành, cũng có thể trấn áp khí vận của một giáo, mong ngươi trân trọng!" "Nguyên Thủy đa tạ Sư tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn quỳ xuống đất.

Luồng sáng thứ ba của Hồng Quân rơi xuống trước mặt Thông Thiên, hóa thành bốn thanh kiếm.

"Thượng Thanh Thông Thiên, là đệ tam đệ tử dưới trướng Ngô, ban cho Tiên thiên chí bảo Tru Tiên Tứ Kiếm, do chuôi rìu của Bàn Cổ

Khai Thiên Phủ hóa thành, là Hồng Hoang đệ nhất sát phạt chí bảo, không phải bốn Thánh tụ họp thì không thể phá, nhưng bảo vật này không thể trấn áp khí vận của một giáo, hãy nhớ kỹ, nhớ kỹ…" Thông Thiên kích động tiến lên nhận kiếm, nhưng hoàn toàn không nghe hiểu hàm ý trong câu nói cuối cùng của Hồng Quân.

Lúc này, Diệp Hàn lại nhíu mày.

Tru Tiên Tứ Kiếm tuy là Hồng Hoang đệ nhất sát phạt chí bảo, không thua kém Thí Thần Thương của Ma tộc La Hầu, nhưng lại không thể trấn áp khí vận của một giáo.

Vậy mà Thông Thiên lại cưỡng ép dùng bảo vật này để trấn áp khí vận, có thể thấy kết cục cuối cùng của Tiệt giáo đã sớm được định sẵn.

Có lẽ, vị Đạo Tổ cao cao tại thượng kia, ngay từ đầu, đã tính kế Thông Thiên rồi chăng?

Hay là, Thiên Đạo đang tính kế di sản của Bàn Cổ, muốn triệt để xóa sạch ảnh hưởng của Bàn Cổ?

Diệp Hàn không rõ, nhưng có thể khẳng định, trong chuyện này, tuyệt đối có âm mưu.

Không!

Lần này, ta xuyên việt đến Hồng Hoang, trở thành đệ tử của Thông Thiên, nhất định sẽ không ngồi yên nhìn Tiệt giáo có kết cục như vậy.

Chương 35

"Nữ Oa!" Hồng Quân nhìn về phía Nữ Oa, nói: "Sau này ngươi sẽ có một đại cơ duyên, tự nhiên có thể gia nhập môn hạ của ta, ngươi có bằng lòng không?" Nữ Oa đương nhiên bằng lòng, vui vẻ bái sư.

"Thiện!" Hai luồng sáng từ tay Hồng Quân bắn ra, rơi xuống trước người Nữ Oa, chỉ thấy một bức đồ quyển và một quả tú cầu tròn màu đỏ.

"Từ nay về sau, ngươi là thân truyền đệ tử thứ tư của ta, hai bảo vật này, một là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, có thể vây khốn Thánh nhân; một là Hồng Tú Cầu, có thể làm bị thương Thánh nhân, có thể chứng giám cho Thiên, Địa, Nhân tam hôn, nay ban cho ngươi!" "Tạ Sư tôn!" Nữ Oa nhận lấy hai món bảo vật.

Sau đó, mọi người trong Tử Tiêu Cung gần như phát điên.

Những bảo vật Đạo Tổ ban tặng, món sau tốt hơn món trước.

Trước đó ban cho Diệp Hàn một kiện Tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh, bây giờ lại ban thêm nhiều Tiên thiên linh bảo như vậy.

Nếu có thể trở thành đệ tử của Đạo Tổ, thì tốt biết bao.

Đế Tuấn, Côn Bằng, Phục Hy, Đông Hoàng, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác, không ai là không nhìn Hồng Quân với ánh mắt nóng rực.

Hồng Quân đảo mắt, bắt đầu có chút lơ đãng.

Thỉnh thoảng lại lướt qua trên người mấy người.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa nhìn, thấy không ổn, theo thứ tự thì hai người cuối cùng phải là chúng ta chứ.

Cả hai nhìn nhau, kỹ năng diễn xuất đạt giải Oscar lập tức được tung ra.

"Đạo Tổ a!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đồng thời quỳ rạp xuống đất, vừa khóc lớn, vừa hành lễ với Hồng Quân: "Đạo Tổ a, hai người chúng con không quản ngại gian khổ đến Tử Tiêu Cung, cầu xin Đạo Tổ nhận làm môn hạ!" Hồng Quân nhìn chằm chằm hai người một lúc lâu.

Một lúc lâu sau, mới thở dài một hơi, nói: "Thôi vậy, thôi vậy, thu hai người làm ký danh đệ tử của ta vậy!" Nói xong, cũng vung tay, hai luồng sáng bay đến trước người hai người.

Một Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, đưa cho Tiếp Dẫn, một Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Hàng Ma Xử, đưa cho Chuẩn Đề.

"Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên có thể trấn áp khí vận của một giáo, hai người các ngươi, hãy tự lo liệu!" Hồng Quân nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, ánh mắt không tốt, giọng điệu cũng cứng rắn hơn so với Tam Thanh, Nữ Oa.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng như ba nghìn khách mời đều không biết nguyên nhân, nhưng Diệp Hàn lại lờ mờ đoán được, trong lòng thầm nghĩ có lẽ Đạo Tổ đã có cảm ứng, biết hai kẻ này nhiều năm sau sẽ phản bội Huyền môn, lập ra Phật giáo chăng?

Nhưng mà, trong lòng Diệp Hàn cũng không chắc chắn.

Sáu đệ tử!

Tất cả đều được phân bảo vật.

Mọi người cũng dần phát hiện ra manh mối trong đó.

Hóa ra, sáu đệ tử của Đạo Tổ, chính là sáu người ngồi trên bồ đoàn màu tím phía trước trong Tử Tiêu Cung...

Ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía Diệp Hàn.

Đối với Diệp Hàn, họ cũng không thấy tiếc nuối.

Bởi vì dù Diệp Hàn có nhường chỗ, người ta cũng đã nhận được Tiên thiên chí bảo, còn về vị trí đệ tử của Đạo Tổ, là do Diệp Hàn không muốn làm, tự mình từ chối.

Nhưng Hồng Vân...

Ánh mắt của mọi người, từ trên người Diệp Hàn, chuyển sang người Hồng Vân.

Mặt Hồng Vân lúc đỏ lúc trắng, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Lúc đầu nhường chỗ, không phải vì lời nói hay, Hồng Vân muốn được mọi người khen ngợi, bắt chước Diệp Hàn nhường chỗ, để được mọi người và cả Đạo Tổ công nhận.

Tiếc là!

Mọi người chỉ chửi là đồ ngốc, Đạo Tổ dường như đã sớm quên hắn từ lâu.

Chẳng được cái gì, mất cả chỗ ngồi, mất cả mặt mũi.

Khiến Hồng Vân hối hận đến xanh cả ruột.

Nhưng, Hồng Vân trời sinh tính tốt, chuyện đã qua, hối hận cũng vô ích.

Nhưng Côn Bằng ngồi ở phía sau, lại tức giận đến hai mắt bốc hỏa, nếu không phải vì đây là đạo trường của Lý Đạo Tổ, địa bàn của Hồng Quân, e rằng Côn Bằng đã sớm bay đến tìm Hồng Vân tính sổ rồi.

Nếu không phải Hồng Vân, Chuẩn Đề làm sao có thể lên vị trí đó, nếu Chuẩn Đề không ở trên thánh vị, làm sao có thể cùng Tiếp Dẫn liên thủ đánh hắn xuống?

“Hồng Vân, hại đại đạo của ta, mối thù này không đội trời chung!” Ngọn lửa giận trong mắt Côn Bằng như thực chất.

“Tĩnh!” Hồng Quân nhìn đại sảnh đang bàn tán xôn xao, hai chữ vừa thốt ra.

Trong phút chốc, toàn bộ Tử Tiêu Cung trở nên yên tĩnh.

Hắn vung tay, bảy đạo phù văn màu tím hiện ra giữa không trung Tử Tiêu Cung, mỗi đạo phù văn dài một thước, rộng khoảng ba tấc, trên đó hư thực tương sinh, tử khí lưu chuyển, mang một cỗ đạo vận cổ xưa, chỉ cần nhìn một cái đã khiến người ta thu hoạch được rất nhiều.

“Đây là Hồng Mông Tử Khí, là đạo cơ để thành Thánh!” Hồng Quân nhàn nhạt nói: “Sau khi chém Tam Thi, Tam Thi hợp nhất, dùng Nguyên thần dung hợp với Hồng Mông Tử Khí, liền có thể ký thác vào Thiên Đạo, thành tựu Thánh nhân quả vị vạn cổ bất diệt!” Hồng Quân vừa nói xong, người bên dưới lại lập tức xôn xao.

Chương 36

Thứ này, tương đương với thánh vị a.

Một đạo Hồng Mông Tử Khí, một thánh vị.

"Hôm nay, ban cho các ngươi!" Hồng Quân vung tay, sáu trong số đó bay ra, lần lượt rơi xuống trước mặt Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, lơ lửng giữa không trung.

Mọi người vừa nhìn, ngọn lửa nóng rực trong lòng lập tức nguội đi quá nửa.

Lại là thánh vị!

Những người ngồi trên bồ đoàn màu tím, mỗi người một cái.

"Đa tạ lão sư!" Sáu người mừng rỡ, cùng nhau tạ ơn Hồng Quân, sau đó đều thu lấy Hồng Mông Tử Khí.

Giữa không trung, còn lại một đạo cuối cùng.

Ánh mắt của mọi người, tự nhiên rơi vào đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng đó.

Ánh mắt Đạo Tổ lại sớm dời đi, cố ý câu dẫn mọi người.

Diệp Hàn trong lòng khẽ cười, thầm nghĩ: Hồng Quân cũng biết chơi thật, đạo cuối cùng vốn nên cho Hồng Vân, trực tiếp bị bỏ qua, câu dẫn mọi người làm gì chứ!

"Diệp Hàn!" Ngay khi Diệp Hàn đang thầm phỉ báng, Hồng Quân đột nhiên lên tiếng.

Sau đó, đạo Hồng Mông Tử Khí đang lơ lửng giữa không trung, rơi xuống khoảng không trước mặt hắn.

Dài một thước, rộng ba tấc.

Trên đó tỏa ra ánh sáng tím mờ ảo, lộng lẫy động lòng người.

"Đạo cơ thành Thánh cuối cùng này, ban cho ngươi vậy!" Hồng Quân hào phóng nói.

Ba nghìn khách mời trong Tử Tiêu Cung, đều ném ánh mắt ngưỡng mộ.

Ngay cả Tam Thanh phía trước, cũng nhìn Diệp Hàn, hy vọng hắn có thể nhận lấy, dù sao, nó cũng đại diện cho một vị Thánh nhân.

Sau này dưới trướng Tam Thanh, có bốn vị Thánh nhân là khái niệm gì?

Nhưng Diệp Hàn lại biết, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này không thuộc về bất kỳ ai có mặt ở đây, mà được chuẩn bị cho Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc chưa ra đời.

Có muốn cũng vô ích!

Đây là đại thế Thiên Đạo, không thể thay đổi.

Ví như Hồng Vân trong nguyên tác nhận được nó, cuối cùng cả đời cũng không thể lĩnh ngộ, cuối cùng không phải cũng đi một vòng trong luân hồi sao?

"Đa tạ Đạo Tổ hậu ái!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, nhìn đạo Hồng Mông Tử Khí đó rồi nghiêm túc nói: "Đệ tử sợ rằng mình vô duyên với Hồng Mông Tử Khí, mong Đạo Tổ ban nó cho người hữu duyên!"
…Lại một thằng ngốc?

Mẹ kiếp!

Mọi người trong Tử Tiêu Cung đều bị lời của Diệp Hàn làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Chuyện quái gì thế này?

Chỗ ngồi cũng nhường!

Đệ tử của Đạo Tổ cũng nhường!

Hồng Mông Tử Khí, mẹ nó cũng nhường?

Lần này, ngay cả Tam Thanh cũng có chút không hiểu nổi.

Nhưng Đạo Tổ lại mỉm cười, nói: "Có được sự giác ngộ này, thành tựu sau này của ngươi tất sẽ phi phàm, thôi được, Ngô sẽ ban nó cho người hữu duyên vậy!" Nói xong, hắn vung tay, đạo Hồng Mông Tử Khí lại quay về giữa không trung!

Mọi người thấy vậy đều nghĩ mình có cơ hội.

"Đạo Tổ a!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chạy nhanh nhất, hai người bay lên phía trước, rơi xuống dưới chân Đạo Tổ, trực tiếp "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Đế Tuấn khóc lóc nói: "Đạo Tổ, con là do Tinh tú Thái Dương hóa thành, do trời đất sinh ra, nay thống lĩnh Yêu tộc, mong Đạo Tổ ban cho đạo cơ thành Thánh này, con nhất định sẽ sắp xếp lại trật tự Hồng Hoang, khiến trời đất trong sạch!" "Cầu xin Đạo Tổ, ban Hồng Mông Tử Khí cho ca ca của con!" Đông Hoàng Thái Nhất không biết khóc, nhưng biết dập đầu. 34.

Những người khác thấy vậy cũng dồn dập chạy ra, quỳ xuống dập đầu cầu xin Đạo Tổ.

Hồng Quân lại chẳng thèm nhìn, nhàn nhạt nói một tiếng!

Đạo Hồng Mông Tử Khí giữa không trung đột nhiên lóe lên, bay vào giữa trán Hồng Vân...

Mọi người không hiểu!

Hồng Quân nói: "Hồng Vân có duyên với một đạo Hồng Mông Tử Khí, nay ban cho ngươi, mong ngươi chăm chỉ tham ngộ, sớm chứng Hỗn Nguyên Đại Đạo!" Hồng Vân lập tức mừng rỡ.

Chương 37

Đạo Tổ… còn nhớ mình!

Thấy chưa, mình nhường chỗ ngồi, đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Đạo Tổ.

"Đa tạ Đạo Tổ!" Hồng Vân kích động quỳ trên đất, thân thể không nhịn được run rẩy!

"Đa tạ Đạo Tổ!" Hồng Vân sau khi nhận được Hồng Mông Tử Khí, kích động không lời nào tả xiết.

"Thiện!" Hồng Quân gật đầu, nói: "Sau lần giảng đạo này, ta sẽ không hiện thân nữa, các ngươi hãy lui đi.

Năm đó khi Hồng Hoang mới mở, trời đất mới định, có thiên tài địa bảo hiện thế, phần lớn đều bị ta thu được, hiện đang cất giữ trên Phân Bảo Nhai ngoài cửa, các ngươi tự đi lấy, mỗi người một cơ duyên!" Nói xong, hắn vung tay.

Hình bóng Hồng Quân đột nhiên biến mất.

Trong Tử Tiêu Cung, vô số người ùn ùn kéo ra ngoài.

Diệp Hàn lại ung dung, vẻ mặt không hề vội vã.

Chạy nhanh có ích gì?

Không nghe Đạo Tổ nói sao: các ngươi tự đi lấy, mỗi người một cơ duyên.

Mỗi người một cơ duyên?

Nếu chạy nhanh là có thể lấy hết, cũng không cần đến ba nghìn người, một người đã lấy sạch rồi.

"Sư huynh, kéo ta với, ta chạy không nổi!" Đa Bảo nhìn Diệp Hàn,

mặt mày khổ sở.

Có bảo bối, nhưng không tranh được với người khác, thật là một sự lĩnh ngộ đau đớn.

Diệp Hàn nhìn Đa Bảo, mỉm cười nói: "Không vội, không nghe Đạo Tổ nói sao, mỗi người một cơ duyên, chạy nhanh không có tác dụng, phúc trạch sâu dày mới được, là của mình thì cuối cùng vẫn là của mình!" "Vậy sao!" Đa Bảo đảo mắt, lập tức không vội nữa, đi theo sau Diệp Hàn, cũng ung dung đi ra ngoài.

Lúc mới bái sư, Đa Bảo tưởng mình đã là Kim Tiên đỉnh phong, nên trong lòng có chút xem thường Diệp Hàn, nhưng sau khi ở Tử Tiêu Cung, hắn đã hoàn toàn khâm phục.

Đạo Tổ Hồng Quân, đó là Đạo Tổ a, đưa ra bất kỳ quyết định nào, đều hỏi Diệp Hàn trước?

Hơn nữa, đối mặt với sự cám dỗ của những bảo vật quan trọng như vậy, sư huynh đều có thể lần lượt từ chối?

Đúng là người phi thường!

Chỉ một lần giảng đạo trong Tử Tiêu Cung, Diệp Hàn đã hoàn toàn chinh phục được Đa Bảo, khiến hắn phục sát đất, tâm phục khẩu phục.

Hơn nữa, ba nghìn năm trôi qua, tu vi của Diệp Hàn bây giờ cũng đã là Kim Tiên đại viên mãn, giống hệt Đa Bảo, càng khiến Đa Bảo không dám xem thường.

Vì vậy, bây giờ Đa Bảo, đối với lời nói của Diệp Hàn, tin tưởng một cách mù quáng.

"Hử…" Tâm cảnh của Đa Bảo vừa ổn định, bản tính liền lộ ra, đột nhiên dừng bước, mũi không ngừng ngửi ngửi trong không trung.

Diệp Hàn tò mò hỏi: “Sư đệ, sao vậy?” “Ta ngửi thấy, mùi của bảo vật!” Đa Bảo nghiêm túc nhìn Diệp Hàn.

“Bảo vật?

Ở đâu?” Diệp Hàn kinh ngạc hỏi.

“Ở đây…” Đa Bảo chỉ tay, chỉ vào bồ đoàn trên đất, nhỏ giọng nói: “Sư huynh, mấy cái bồ đoàn này, đều là bảo vật, có mùi của bảo bối!” Trán Diệp Hàn lập tức đen lại!

Bồ đoàn là vật phẩm trong Tử Tiêu Cung của Hồng Quân, được Thánh nhân giảng đạo thấm nhuần suốt chín nghìn năm, dù không phải là bảo vật, cũng chắc chắn có mùi của bảo vật.

Không tin thì cứ đến cái bồ đoàn bên cạnh mà ngửi xem, còn có mùi nguyên vị của phụ nữ nữa kìa, vừa nãy Tây Vương Mẫu mới ngồi đó...

Diệp Hàn mặt đầy khinh bỉ.

Đa Bảo lại nhỏ giọng hỏi: “Sư huynh, nếu chúng ta mang mấy cái bồ đoàn này đi, Đạo Tổ sẽ không trách tội chứ?” Diệp Hàn nghĩ một lúc, nói: “Chắc là không đâu, Đạo Tổ không phải đã nói, sau khi giảng đạo, sẽ không hiện thân nữa, e là mấy cái bồ đoàn này cũng không còn tác dụng gì nữa!” “Vậy thì tốt!” Vù vù vù… Trong khoảnh khắc mọi người sắp rời đi, Đa Bảo nhanh chóng chạy đi, trong mấy hơi thở đã thu tất cả bồ đoàn vào trong túi. …Nhìn phong cách làm việc của Đa Bảo, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Gã này!

Từ đâu đến vậy, chuyên thu đồ ve chai à?

Sắc mặt Diệp Hàn tối sầm, vốn tưởng Đa Bảo chỉ nói đùa, ai ngờ gã này lại làm thật.

Ta không quen hắn, ta không quen hắn, ta không quen hắn!

Diệp Hàn lẩm bẩm ba câu, sau đó lặng lẽ rời đi.

Quá mất mặt.

Bồ đoàn có chút linh khí, nhưng cũng không phải linh bảo, cũng không có tác dụng gì lớn.

Dám lấy đồ của Đạo Tổ đi, có thực sự thích hợp không?

Chương 38

"Sư huynh, đợi ta, đợi ta…" Phía sau Đa Bảo vừa chạy vừa gọi Diệp Hàn.

Mẹ kiếp… Mất mặt, mất mặt chắc rồi.

Trán Diệp Hàn đen lại.

Thông Thiên thì cả khuôn mặt đều đen sì.

Ngay cả bồ đoàn của Đạo Tổ cũng lấy, đây là chuyện người làm được sao?

"Mặt mũi Tam Thanh ta…" Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt mày đau khổ, trong lòng thầm thề: sau này thu đệ tử, tuyệt đối không thu những kẻ lông lá, sừng sỏ, sinh ra từ trứng, sinh ra từ ẩm ướt.

Mất mặt quá!

Quá mất mặt!

"Đi phân bảo trước!" Lão Tử mặt đen sì, kéo hai người rời đi.

Diệp Hàn mặc kệ tiếng kêu của Đa Bảo phía sau, thân hình trong nháy mắt lách vào giữa dòng người.

Phù… cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hừm… Mềm quá, hình như mình đụng phải thứ không nên đụng?

Diệp Hàn ngẩng đầu lên!

Bốn mắt nhìn nhau.

"Cái đó… khụ khụ, Nữ Oa đạo hữu!" "Diệp đạo hữu, chào!" Nữ Oa mặt ửng hồng, có chút e thẹn nhìn Diệp Hàn, nói: "Đi, chúng ta cùng đi tìm bảo bối!" "Được, được!" Diệp Hàn gật đầu đồng ý, đồng

thời nói với Nữ Oa: "Chúc mừng Nữ Oa đạo hữu, à không, ta nên gọi là Nữ Oa sư thúc!" Nói đến đây, sắc mặt Diệp Hàn hơi khổ sở.

Nói qua nói lại, bối phận đã chênh lệch.

"Không cần!" Trên mặt Nữ Oa vẫn còn vương nét ửng hồng, nói: "Sau này, chúng ta cứ xưng hô là đạo hữu là được rồi!" Diệp Hàn đương nhiên cầu còn không được.

"Lần này, đa tạ ngươi đã thành toàn!" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, trong ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng.

Đặc biệt là biểu hiện của Diệp Hàn hôm nay, càng ngoài dự liệu của nàng.

Thật là một người đặc biệt.

"À, đa tạ Diệp đạo hữu!" Phục Hy ở bên cạnh Nữ Oa, cười tươi nhìn Diệp Hàn, nói: "Thật không biết, nên cảm tạ ngươi như thế nào?" Nhìn Phục Hy, Diệp Hàn cười gian xảo.

Tên này, sau này theo Đế Tuấn thống ngự Yêu tộc, cải tiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Nhưng, trông không giống chút nào.

Trông giống một chàng trai hiền lành.

"Phục Hy đạo hữu!" Diệp Hàn nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Thực ra muốn cảm tạ ta, rất đơn giản, ta là người dễ thỏa mãn!" "Thật sao?" Phục Hy hỏi: "Vậy, ngươi muốn gì?" Diệp Hàn nói: "Gả muội muội của ngươi cho ta làm nữ nhân, thế nào?" Lời này vừa thốt ra, mắt Phục Hy lập tức sáng lên, như thể phát hiện ra một lục địa mới mà nhìn Diệp Hàn.

Trong mắt Phục Hy, đây là một ý kiến không tồi!

Nữ Oa thì mặt đỏ bừng, liếc Diệp Hàn một cái đầy quyến rũ, nói:

“Ngươi đúng là không đứng đắn gì cả?” “Được rồi!” Nữ Oa tìm một cái cớ, nói: “Đi tìm bảo bối thôi!” Diệp Hàn ngẩng đầu nhìn, xung quanh Phân Bảo Nhai đã chật ních người, ai nấy đều lộ vẻ kích động.

Nhưng, không ai dám lên tìm.

Bởi vì Lão Tử đang thử vận may, Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người bảo vệ, ai dám tiến lên, tuyệt đối sẽ bị Thông Thiên một cước đá bay.

Đặc biệt, Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay Thông Thiên vừa tung ra, một cỗ sát phạt chi khí bắn ra, không phải bốn Thánh thì không thể phá.

Mọi người không ai dám tiến lên.

Thông Thiên đắc ý cười, phảng phất như đang nói: đều là rác rưởi!

Không lâu sau, Lão Tử đã lấy bảo vật xong.

Nguyên Thủy nhìn thấy, trong tay Lão Tử chỉ cầm mười mấy kiện, nói: “Đại huynh vì sao không lấy thêm?” Lão Tử lắc đầu, nói: “Mỗi người một cơ duyên, mỗi người một cơ duyên a!” Nói xong, đem bảo bối cất vào người, để Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người đi lấy.

Hai người không may mắn như Lão Tử, mỗi người chỉ lấy được mấy kiện, trong lòng tự nhiên cũng hiểu được ý tứ của câu “mỗi người một cơ duyên” của Đạo Tổ.

Sau khi Tam Thanh rời đi, mọi người mới ồ ạt xông lên.

Phân Bảo Nhai rất lớn, giống như một ngọn núi nhỏ, cho nên mọi người ồ ạt xông lên cũng không ảnh hưởng đến việc tìm bảo của nhau.

Nhưng, cũng chỉ mất nửa nén hương, đám người xông lên đó đều lui về.

Bởi vì họ phát hiện ra, mỗi người chỉ có thể lấy được một số lượng bảo bối cố định, nhiều hơn thì không được.

Giống như Lão Tử, một lần lấy được mười mấy kiện, đã là rất nhiều.

Ít thì chỉ có mấy kiện, thậm chí chỉ có một kiện!

Chương 39

Có những tu sĩ, một kiện cũng không có.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, thuộc loại vận khí không tốt.

"Sư huynh!" Chuẩn Đề nhìn ba kiện Tiên thiên linh bảo trong tay Tiếp Dẫn, mặt mày khổ sở.

Hắn cũng chỉ lấy được hai kiện mà thôi.

Hai người cộng lại, còn không nhiều bằng người lấy ít nhất trong Tam Thanh là Thông Thiên.

"Ha ha ha ha…" Bên cạnh, lại truyền đến một tiếng cười lớn.

Nguyên lai là Đế Tuấn ở trong Phân Bảo Nhai, đưa tay một cái, lấy ra khoảng một trăm hai ba mươi món bảo vật, có Tiên thiên linh bảo, có Hậu thiên linh bảo, đủ các loại.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng lấy được hai ba mươi món.

Đế Tuấn nhìn bảo vật la liệt trước mặt, không khỏi nói: "Xem ra, khí vận của Yêu tộc chúng ta quả nhiên như mặt trời ban trưa, ha ha ha ha…" Nhìn Đế Tuấn, mọi người tự nhiên ngưỡng mộ, tiếc là ngưỡng mộ cũng vô ích, thứ này không dựa vào thực lực, mà là cơ duyên.

"Ta cũng đi tìm bảo đây!" Nữ Oa nhìn Phân Bảo Nhai, nói với Diệp Hàn.

"Được, ta cũng đi thử vận may!" Phục Hy cũng vui vẻ. 35.

Ba người lập đội tiến lên, lập tức thu hút phần lớn ánh mắt của cả Tử Tiêu Cung.

Dù sao, tổ ba người này có chút chói mắt.

Đầu tiên là Nữ Oa!

Nữ Oa là thân truyền đệ tử của Đạo Tổ, mọi người tự nhiên muốn xem vận khí của nàng thế nào.

Thứ hai là Diệp Hàn.

Tu sĩ này tu vi không cao, nhưng lại nổi bật hết phần người khác.

Không biết vận khí của hắn thế nào.

"Ta trước!" Phục Hy chân dùng lực, bay lên Phân Bảo Nhai, đưa tay ra, kéo ra bảy tám món linh bảo.

Trong đó có hai món Tiên thiên linh bảo.

"…" Vận khí của Phục Hy, cũng cực kỳ tốt.

"Diệp đạo hữu, thử đi!" Nữ Oa chỉ vào Phân Bảo Nhai.

Diệp Hàn lại làm ra một tư thế "mời", mỉm cười nhàn nhạt: "Nữ sĩ ưu tiên!" Nữ Oa mặt ửng hồng, nói cảm ơn Diệp Hàn, rồi đi về phía Phân Bảo Nhai.

"…" Phục Hy mặt đầy ngơ ngác: Sao mình không được nữ sĩ ưu tiên nhỉ?

"Chậc chậc chậc, tên này, thật biết làm màu!" "Ừ, nhưng ta thấy tư thế làm màu của hắn, có chút đẹp trai!" "Nữ sĩ ưu tiên, đúng vậy, hình như có chút đạo lý…" "Học được, học được!" …Mọi người đối với Diệp Hàn, đều cạn lời.

Bên kia, Nữ Oa đến Phân Bảo Nhai, thò tay vào một quả cầu sáng trong khe hở.

Xoạt xoạt… Hơn hai mươi món bảo vật bị lấy ra trong nháy mắt.

Mọi người trong lòng chấn động: nhiều quá.

"Chúc mừng!" Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, cười nói: "Có mấy món

Tiên thiên linh bảo, Nữ Oa đạo hữu, vận khí không tồi!" "Ừm!" Nữ Oa mặt đỏ hồng, nhìn Diệp Hàn nói: "Mau đi đi!" "Được!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, chậm rãi đi đến bên cạnh Phân Bảo Nhai.

Phân Bảo Nhai, giống như một ngọn núi nhỏ đặt ở cửa Tử Tiêu Cung, trên đó có vô số cửa hang, mỗi cửa hang đều lấp lánh ánh sáng bảy màu.

Không nhìn thấy bên trong có gì, nhưng dù thò tay vào cửa hang nào, đều có thể lấy được bảo vật.

Khi Diệp Hàn đứng bên cạnh Phân Bảo Nhai, ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh, tự nhiên đều tập trung vào hắn. 36.

Hết cách, người đàn ông vốn sẵn hào quang, đi đâu cũng tỏa sáng như vậy!

Diệp Hàn đến trước Phân Bảo Nhai, hít sâu một hơi, chuẩn bị lấy bảo vật.

Cụ thể có thể lấy được gì, Diệp Hàn cũng không nắm chắc, dù sao thứ như khí vận, hắn có thiếu đâu!

Nhưng người xung quanh lại bắt đầu bàn tán.

"Ngươi nghĩ hắn có thể lấy được mấy món?" "Vận khí của Diệp Hàn không tồi, chắc sẽ không dưới mười món!" "Đúng vậy, mười món, ta đoán hai mươi món!" "Không đâu, tu vi quá thấp, vận may tốt trước đó, không chừng đã dùng hết rồi?" …Mọi người bàn tán xôn xao.

Ở phía xa, hai tay Đế Tuấn nắm chặt, nhìn Diệp Hàn.

Hiện tại, hắn là ngôi sao sáng nhất trên sân.

Chương 40

Một lần lấy được hơn một trăm món, hắn tin rằng khí vận của Yêu tộc không thể bị người khác vượt qua.

Nhưng, khi Diệp Hàn xuất hiện, trong lòng Đế Tuấn lại không còn tự tin nữa.

"Diệp đạo hữu, vận khí chắc chắn không tồi!" Phục Hy như một kẻ liếm chó nhìn muội muội Nữ Oa, nói: "Muội muội, đừng lo lắng!" Nữ Oa quay đầu liếc hắn một cái: "Ai lo lắng chứ!" Bên trái, Tam Thanh cũng đều nín thở, nhìn Diệp Hàn.

Toàn bộ cửa cung Tử Tiêu Cung, đột nhiên yên tĩnh lại.

Hết cách, thực sự là Diệp Hàn quá chói mắt, không chú ý cũng không được.

"Lấy rồi!" Không biết ai hô lên một tiếng, mọi người chỉ thấy Diệp Hàn đưa tay, tiến vào một trong những quả cầu sáng.

"Xoạt…" Diệp Hàn kéo tay ra.

Một chuỗi mười hai viên minh châu hiện ra trong lòng bàn tay.

Nhìn thấy mười hai viên minh châu, trái tim Diệp Hàn đập thình thịch.

Sướng thật!

Mười hai viên Định Hải Thần Châu còn thiếu, bây giờ ba mươi sáu viên đã đủ bộ, nếu có thêm được Càn Khôn Xích nữa thì tốt rồi, đến lúc đó diễn hóa thành ba mươi sáu Chư Thiên, gặp ai đập nấy, phải gọi là một chữ sướng.

"Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, trời…" "Chỉ có một món?"

“Không hợp lý a!” “Tên này…” … “Một món sao?” Ánh mắt Nữ Oa, có chút không cam lòng.

Tam Thanh cũng đều nhíu mày.

Nguyên Thủy nói: “Không nên a, tiểu tử này…” “Vạn vật duyên pháp!” Lão Tử nói: “Phúc là nơi họa nương tựa, họa là nơi phúc ẩn náu, đừng nhìn bề ngoài!” Tam Thanh cưỡng ép an ủi một phen.

Lại thấy Diệp Hàn lại lần nữa đưa tay vào quả cầu sáng.

Xoạt xoạt… Diệp Hàn kéo tay ra, lại một kiện Tiên thiên linh bảo hiện ra.

“Ta biết mà!” Thông Thiên vỗ đùi một cái: Đệ tử của ta, sao có thể chỉ có một kiện!

“Ai, thật là,” Nhìn Càn Khôn Xích trong tay, Diệp Hàn trong lòng vui mừng cực độ, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ tĩnh lặng như giếng cổ.

Lại đưa tay vào!

Xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt xoạt… Một chuỗi dài dằng dặc các loại bảo vật bị Diệp Hàn kéo ra từ trên Phân Bảo Nhai.

Tất cả mọi người trừng lớn mắt, gần như không dám tin vào mắt mình.

“Mẹ nó…” Chuẩn Đề nhìn động tác của Diệp Hàn, trực tiếp văng một câu tục.

“Mẹ kiếp…” Ngay cả Lão Tử, mí mắt cũng giật một cái, suýt nữa, chửi mẹ nó.

Có người một kiện cũng không có!

Có người chỉ lấy được một kiện!

Có người mấy kiện!

Có người mấy chục kiện!

Khoa trương nhất phải kể đến Đế Tuấn, tên đó một hơi lấy ra hơn một trăm món bảo vật từ Phân Bảo Nhai.

Nhưng… cái tên họ Diệp này, mẹ nó kéo ra hơn một nghìn món, không coi mọi người ra gì à?

Trên mặt Nữ Oa, lộ ra nụ cười vui vẻ.

Phục Hy trước tiên kinh ngạc đến không ngậm được miệng, một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, than thở: "Khí vận của Diệp đạo hữu, thật như mặt trời ban trưa a, muội muội, thực ra, muội có thể cân nhắc đề nghị của hắn!" "Nói nữa…" Nữ Oa mặt đỏ bừng, giơ nắm đấm nhỏ lên.

Bên kia, Lão Tử và Nguyên Thủy hai người, khóe miệng đều giật giật.

Thông Thiên vui mừng ha ha ha cười lớn.

Đệ tử này, không chỉ ngộ tính tốt, lại còn được Thiên Đạo ưu ái như vậy, thật là thu nhận đúng người, thu nhận đúng người.

Ngược lại, Yêu tộc!

Mặt Đế Tuấn trở nên đen như đít nồi, nhìn Diệp Hàn với vẻ mặt không cam lòng.

Trước đó, hắn có thể ra ngoài khoe khoang: xem khí vận Yêu tộc của ta thế nào?

Bây giờ thì hoàn toàn tắt lửa rồi.

Một trăm và một nghìn, mẹ nó cách nhau bao nhiêu con phố có biết không?

“Diệp đạo hữu, chúc mừng a!” Hồng Vân cười hì hì chạy tới, nhìn bảo vật ngũ quang thập sắc trước mặt Diệp Hàn, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ, đó là hơn một nghìn món a, chỉ riêng Tiên thiên linh bảo đã có hơn mười món.

“Chúc mừng cái gì?” Diệp Hàn mặt đầy bất mãn nhìn đống bảo bối trước mặt, nói: “Chỉ là một đống đồ rách rưới thôi, không có tác dụng gì, không có tác dụng gì…” “…” Hồng Vân nghẹn lời!

Chương 41

Các tu sĩ khác, hận không thể xông lên đánh người.

Chó chết, đáng ăn đòn.

Được lợi còn khoe mẽ, lão tử thực sự muốn đánh người.

Nếu không phải Tam Thanh ở đây, lão tử chắc chắn đã tát chết cái thằng chó này rồi! … Vèo!

Dù miệng nói là đồ rác rưởi, nhưng Diệp Hàn vẫn thu tất cả vào trong túi.

Vừa quay người, phát hiện sau lưng mấy nghìn người, tất cả đều căm phẫn nhìn mình, Diệp Hàn lưng lạnh toát, có cảm giác sai lầm như đang tàn lụi theo gió.

Mẹ nó… trên mặt lão tử có kẹo mút à?

"Ha ha ha…" Đúng lúc này, bên Phân Bảo Nhai lại truyền đến một tiếng hét lớn, hóa ra là Đa Bảo chạy tới, cũng xoạt xoạt kéo ra mấy món Tiên thiên linh bảo.

Đa Bảo hét lớn một tiếng, quả thực đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Diệp Hàn nhân cơ hội rời đi.

"Diệp đạo hữu, chúc mừng!" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, mỉm cười.

Phục Hy nói: "Diệp đạo hữu, thật lợi hại!" "Tùy tiện lấy thôi mà…" Diệp Hàn ha ha cười.

Phục Hy nói: "Diệp đạo hữu, thật lợi hại!" "Tùy tiện lấy thôi mà…" Diệp Hàn ha ha cười.

Sau đó!

Diệp Hàn liền có cảm giác như rơi vào hầm băng, sống lưng lạnh toát.

Vừa quay đầu, mẹ nó!

Vô số cặp mắt, đồng loạt nhìn chằm chằm vào hắn.

Ta… lại đắc tội gì à?

Trên mặt lão tử có kẹo mút à?

Diệp Hàn không tự biết, bốn chữ "tùy tiện lấy thôi" vừa rồi, đã đắc tội bao nhiêu người.

Mẹ nó, tùy tiện lấy, lấy ra hơn một nghìn món.

Lão tử phí hết sức chín trâu hai hổ mới lấy được mấy món, ngươi coi thường ta à?

"À, Phục Hy đạo hữu, Nữ Oa đạo hữu, chúng ta sau này lại nói chuyện, lại nói chuyện, ta đi cùng Sư tôn!" Diệp Hàn vội vàng chào hỏi, sau đó chạy về phía Tam Thanh.

Sợ quá, nếu chạy chậm một chút, e là sẽ bị những người kia ăn thịt mất.

"Diệp đạo hữu, hẹn gặp lại!" Phục Hy giơ tay chào Diệp Hàn, bị Nữ Oa liếc một cái, kéo xuống.

"Sư tôn, sư bá!" Bên cạnh Tam Thanh, Diệp Hàn cảm thấy an toàn hơn nhiều.

Tam Thanh, bao gồm cả Lão Tử, đều cười tủm tỉm nhìn hắn.

Đặc biệt là Thông Thiên, ánh mắt nhìn Diệp Hàn, khiến Diệp Hàn có cảm giác sai lầm như đang được tắm trong tình thương của cha.

"Không tồi, tiểu tử tốt!" Nắm đấm của Thông Thiên nhẹ nhàng đặt lên vai Diệp Hàn, nói: "Không làm mất mặt môn hạ Tam Thanh

chúng ta, ha ha, giỏi lắm!" "Ừm!" Nguyên Thủy, Lão Tử hai người, cũng hài lòng với Diệp Hàn, đều gật đầu.

Bên kia, Đa Bảo tay cầm mấy món Tiên thiên linh bảo, vừa đi vừa thở hổn hển, vui vẻ, cười hì hì hành lễ với Tam Thanh: "Sư tôn, sư bá!" Linh bảo trong tay rung lên, leng keng vang dội.

Lão Tử nói một câu: "Đa Bảo cũng không tồi, đều là Tiên thiên linh bảo, vận khí cũng không tệ!" Nguyên Thủy gật đầu, nhưng ngay sau đó lại nói thêm một câu: "Nói về vận khí, Diệp tiểu tử, xoạt xoạt kéo ra hơn một nghìn món từ Phân Bảo Nhai, trong ba nghìn khách mời của Tử Tiêu Cung, vững vàng ngồi vị trí đầu bảng!" Diệp Hàn khẽ thở dài, nói: "Nhị sư bá nói đùa rồi, nếu tính theo số lượng, con thực sự không phải là người đứng đầu!" "Cái gì?" Thông Thiên kinh ngạc nhìn Diệp Hàn: "Cái gì, không phải đệ nhất, vậy ai đệ nhất?" "Đa Bảo sư đệ a!" Diệp Hàn chỉ vào Đa Bảo nói: "Đa Bảo sư đệ lấy hơn ba nghìn món lận đó?" "Phụt…" Lão Tử phun một ngụm nước dài mấy chục mét.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nín cười.

Chỉ có Thông Thiên, mặt đột nhiên đen lại, nhìn Đa Bảo nói: "Đồ mất mặt!" Nói xong, một cước đá ra, trúng ngay vào cái mông béo mập của Đa Bảo, một cước đá hắn lăn tròn.

"Sư tôn a!" Đa Bảo lăn mấy vòng trên đất, khóc lóc quỳ xuống: "Sư tôn, vì sao lại đánh con?" "Đồ mất mặt này!" Mặt Thông Thiên thực sự đen sì, nếu Diệp Hàn không nhắc, ông cũng quên mất.

Hơn ba nghìn món!

Mẹ nó, hơn ba nghìn cái bồ đoàn?

Chết tiệt!

Vốn dĩ, Diệp Hàn chỉ nói đùa để điều chỉnh không khí, không ngờ

Sư tôn lại ra tay thật.

Hắn cũng không ngờ Thông Thiên lại đánh Đa Bảo.

"Sư tôn, Sư tôn!" Diệp Hàn vội vàng chạy tới, kéo Thông Thiên nói: "Đừng nổi giận, đừng nổi giận, thực ra, những cái bồ đoàn đó, cũng không phải hoàn toàn vô dụng." "Đúng vậy, Sư tôn!" Đa Bảo tranh cãi: "Sau này Sư tôn có đạo trường, chúng ta lấy bồ đoàn của Tử Tiêu Cung ra trải trên đất, rất có mặt mũi!" Lúc này Thông Thiên mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chương 42

Lúc này, mọi người cũng cơ bản đã lấy được bảo bối, những người nên đi cũng đã đi.

Đặc biệt là sau khi Hồng Vân rời đi, cả quảng trường, một đám người cũng theo đó rời đi.

Nhìn tình hình này, Diệp Hàn cũng khẽ thở dài.

Xem ra, vận mệnh của Hồng Vân, thật sự không thể thay đổi.

Từ khoảnh khắc nhận được Hồng Mông Tử Khí, đã định trước kết quả của cả đời hắn.

Hồng Mông Tử Khí tổng cộng có bảy đạo, Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, sáu người đều là đệ tử của Hồng Quân, ai dám có ý đồ xấu, đó không phải là tìm chết sao?

Nhưng Hồng Vân lại khác.

Hồng Vân không có bất kỳ bối cảnh hay chỗ dựa nào, mọi người không tìm hắn mới là lạ.

"Chúng ta, cũng nên trở về rồi!" Lão Tử nhìn xung quanh, ánh mắt lại lưu luyến ở cửa Tử Tiêu Cung một lúc, nhàn nhạt nói với mọi người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Lần này được Đạo Tổ thân truyền, ta có cảm ngộ, sau khi trở về sẽ bế quan, tìm kiếm cơ duyên đột phá cảnh giới Thánh nhân!" "Ta cũng vậy!" Thông Thiên tiếp lời.

Vậy đi thôi!

Tam Thanh đi đầu về phía rìa Hỗn Độn, Diệp Hàn và Đa Bảo hai người theo sát phía sau.

Nhưng Diệp Hàn cảm thấy tên Đa Bảo này không thật thà, đầu cứ ngoái lại nhìn phía sau.

"Nhìn gì vậy?" Diệp Hàn hỏi.

"Sư huynh!" Trong ánh mắt Đa Bảo, có một tia không nỡ, hạ thấp giọng, dường như sợ bị Thông Thiên nghe thấy, nhỏ giọng nói: "Phân Bảo Nhai kia, cũng là một kiện bảo vật, ta ngửi thấy mùi của bảo vật!" Xoẹt… Thông Thiên đang bay phía trước đột nhiên phanh gấp, mặt đen sì quay đầu lại, nhìn Đa Bảo hỏi: "Ngươi vừa nói gì?" "Không, không có gì!" Đa Bảo nhìn Thông Thiên, run lẩy bẩy, tay chân luống cuống nói: "Đệ tử nói… Đạo Tổ ở đây thật là nhân kiệt địa linh, thánh địa phi phàm, một ngọn cỏ một cành cây, đều là bảo vật a!" Diệp Hàn che miệng nín cười đến phát run.

Thông Thiên "hừ" một tiếng, tiếp tục tiến về phía trước.

Điều này tự nhiên cũng dập tắt ý định thu lấy Phân Bảo Nhai của Đa Bảo.

"Sư đệ, vừa nãy thật xin lỗi nhé!" Diệp Hàn nhìn Đa Bảo, nói: "Vừa nãy, ta thật sự không cố ý, đừng để trong lòng!" "Không sao, không sao!" Đa Bảo tuy có chút tham lam, nhưng tương đối rộng lượng, "Sư tôn đánh ta, là vì tốt cho ta, thực ra Đa Bảo đã làm mất mặt Tam Thanh, chỉ là Đa Bảo sinh tính như vậy, có lúc, không khống chế được!" "Ồ!" Diệp Hàn gật đầu, đưa tay từ hơn một nghìn món linh bảo vừa nhận được, lấy ra hai món Tiên thiên linh bảo và mười món Hậu thiên linh bảo, đưa cho Đa Bảo nói: "Sư đệ, mấy thứ này cầm lấy chơi đi, coi như sư huynh bồi thường cho ngươi!" "…" Nhìn thấy bảo vật, hai mắt tròn xoe của Đa Bảo lập tức lóe sáng, sau đó nhận lấy bảo vật Diệp Hàn đưa, miệng nói: "Đa tạ Đại sư huynh, đa tạ Đại sư huynh, Đại sư huynh thật tốt!" Đa Bảo là một con chuột tìm bảo, đối với bảo vật có một tình yêu tự nhiên.

Tam Thanh phía trước, tự nhiên lại tán thưởng hành động này của Diệp Hàn một phen.

Nguyên Thủy lên tiếng: "Diệp tiểu tử, ngươi có Càn Khôn Đỉnh do Đạo Tổ ban tặng, có công năng Hậu thiên phản Tiên thiên, sao không dùng Càn Khôn Đỉnh, biến những Hậu thiên linh bảo này thành Tiên thiên linh bảo?" Đúng vậy!

Nhưng vấn đề tiếp theo là: "Nhưng con không biết luyện khí!" "Ha ha ha…" Thông Thiên cười lớn, nói: "Không biết luyện khí không sao, ở đây chúng ta có một chuyên gia luyện khí đó!" Trong lúc nói chuyện, mấy người đã đến rìa Hỗn Độn.

Quy tắc cũ!

Thân thể Tam Thanh biến lớn, Diệp Hàn trực tiếp hóa thành một luồng sáng, ngồi trên đỉnh đầu Thông Thiên.

Sau đó Lão Tử tế xuất Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, tạo thành một cái lồng bảo vệ kín mít, bao bọc mấy người lại.

Đa Bảo cũng biết điều, nắm lấy cây gậy của Lão Tử, bước vào Hỗn Độn.

Vừa đi được hai bước, Nguyên Thủy phàn nàn: "Đa Bảo a, nhìn sư huynh của ngươi xem, lúc mới vào sư môn, ta nhớ sư huynh của ngươi mới là Kim Tiên sơ kỳ thì phải, thoáng cái đã từ sơ kỳ lên trung kỳ, hậu kỳ, đại viên mãn, liên tiếp thăng ba cấp, cảnh giới của ngươi lại không hề nhúc nhích, phải tự kiểm điểm đi!" Đa Bảo sờ mồ hôi trên trán, cảm thấy áp lực lớn.

Mới ba nghìn năm, sư bá đã thấy mình tu luyện chậm, nếu ba vạn năm nữa mình không đột phá, không phải sẽ bị treo lên đánh sao?

"Chuyện này, cũng không thể trách Đa Bảo, Diệp tiểu tử đột phá quá nhanh rồi!" Lão Tử nói một câu công bằng.

Đa Bảo như được đại xá: "Tạ Đại sư bá!" "Hừ!" Thông Thiên phía trước hừ lạnh một tiếng!

Nhưng, giọng điệu lại chuyển, Thông Thiên lại nói: "Vừa rồi nói về đạo luyện khí, đồ đệ à, Nhị sư bá của con là đại sư luyện khí, nếu muốn học luyện khí, có thể thỉnh giáo ông ấy!" "Không sai!" Nguyên Thủy gật đầu, nói: "Ngộ tính của ngươi không tồi, ta sẽ truyền cho ngươi đạo cơ bản của luyện khí trước, ngươi tự mình lĩnh ngộ!" Nói xong, ông búng ngón tay.

Một luồng sáng nhỏ như hạt gạo từ tay Nguyên Thủy Thiên Tôn bay ra, trong nháy mắt bay vào Nguyên thần của Diệp Hàn.

Uỳnh… Một luồng khí tức mênh mông, nổ tung trong đầu Diệp Hàn.

Sau đó, vô số thông tin truyền đến, khiến Diệp Hàn cảm thấy đầu óc hơi căng trướng.

Đạo luyện khí?

Diệp Hàn hít sâu một hơi, ngồi ngay ngắn trên đỉnh đầu Thông Thiên, hai tai không màng thế sự bên ngoài, bắt đầu tham ngộ luồng sáng nhỏ như hạt gạo kia.

Vô tận đạo luyện khí, như hồng thủy ập đến, khiến Diệp Hàn thu hoạch được rất nhiều.

Diệp Hàn tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Đồng thời, xung quanh thân thể hắn, vô tận đạo vận quấn quanh, phù văn dày đặc, ngày càng nhiều, dần dần hình thành một cái kén hình bầu dục, kết trên đỉnh đầu Thông Thiên.

Nhìn từ xa, giống như trên đầu Thông Thiên có một đống phân chim, vô cùng hài hước!

Đạo luyện khí, phức tạp rườm rà, mênh mông như biển khói, so với thuật "Súc địa thành thốn" mà Nguyên Thủy truyền cho lúc đầu, còn cao thâm hơn vạn lần, bởi vì, đạo luyện khí thực ra đã chạm đến một chút rìa của Đại Đạo.

Diệp Hàn dù đã nuốt chửng một tia Đại Đạo, sở hữu ngộ tính vô song của cả Hồng Hoang, cũng không thể trong thời gian ngắn hoàn toàn lĩnh ngộ.

Chương 43

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Mấy người chậm rãi đi trong Hỗn Độn.

Bởi vì Hồng Quân giảng đạo đã kết thúc, nên Tam Thanh cũng không vội như trước, vừa đi vừa nói chuyện, có lúc còn đàm luận đạo pháp.

Trong nháy mắt, năm mươi năm đã trôi qua.

Năm mươi năm sau, bóng dáng Tam Thanh từ trong Hỗn Độn lao ra.

Uỳnh!

Đột nhiên tiến vào thế giới Hồng Hoang, cảm giác không khí trong lành, trước mắt một vùng sáng sủa.

Lão Tử thu lại Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, ba người lại thu nhỏ pháp thân.

Nhưng, để chăm sóc cho Diệp Hàn ngộ đạo, mấy người lại không thể không dừng lại, chờ đợi ở rìa Hỗn Độn.

May mắn là, Diệp Hàn ngộ đạo cũng đã đến thời điểm quan trọng nhất. 37.

Mấy năm sau, một luồng kim quang xoay chuyển, cái kén bên ngoài cơ thể Diệp Hàn nứt ra, ánh sáng ngũ sắc từ trong đó bộc phát ra, bóng dáng Diệp Hàn nhàn nhạt đứng trên mặt đất.

Thuật luyện khí do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho, đã được lĩnh ngộ.

"Đa tạ Nhị sư bá!" Diệp Hàn cung kính hành lễ với Nguyên Thủy

Thiên Tôn, sau khi lĩnh ngộ, Diệp Hàn mới biết, đạo luyện khí mà Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền thụ cho hắn, không hề giữ lại chút nào.

"Đại thiện!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Diệp Hàn, khóe miệng lộ ra nụ cười, nói: "Chưa đến năm mươi năm, đã lĩnh ngộ được pháp môn cơ bản của đạo luyện khí, ta còn tưởng, phải mất mấy trăm năm chứ!" "Đệ tử may mắn!" Diệp Hàn lại lần nữa cúi đầu bái lạy.

"Được rồi!" Lão Tử nói: "Chúng ta, về Côn Luân trước, rồi tính sau!" "Thiện!" Thông Thiên hai người gật đầu với Lão Tử.

Nhưng ngay sau đó, cả ba người đều run lên.

"Có bảo vật xuất thế, có duyên với chúng ta!" "Đi xem thử!" … Diệp Hàn vừa nhìn biểu cảm của Tam Thanh, liền lập tức hiểu ra.

Phát hiện bảo vật rồi.

Lần trước, khi phát hiện Tạo Hóa Thanh Liên, ba lão già này cũng có biểu cảm như vậy.

Lần này thì sao?

Thân thể Diệp Hàn, đột nhiên chấn động.

Hồ Lô Đằng!

Lần trước hắn cảm thấy đó là Hồ Lô Đằng, nhưng lại đoán sai, vậy lần này, thứ có thể khiến cả ba người Tam Thanh đều cảm thấy có duyên phận, chắc chắn là Hồ Lô Đằng không thể nghi ngờ.

Nếu đã là Hồ Lô Đằng, vậy hình như có thể tính kế.

Dù sao, trên đó có bảy quả hồ lô mà, xin một quả cũng không quá đáng.

"Dị bảo!" Thông Thiên và Nguyên Thủy, đồng thời nhìn về phía Lão Tử.

Lão Tử lại nhìn về phía Đa Bảo, hỏi: "Đa Bảo, ngươi là chuột tìm bảo, có cảm nhận được khí tức của dị bảo không?" Đa Bảo ngơ ngác ngửi mấy cái, lắc đầu nói: "Đại sư bá, Đa Bảo không cảm nhận được!" "Con cảm nhận được!" Diệp Hàn vội vàng giơ tay, nói: "Sư tôn, con cảm nhận được, lần này bảo vật xuất thế có bảy cái, đáng lẽ phải có một phần cơ duyên của con!" Hả?

Tam Thanh nghe Diệp Hàn nói có mũi có mắt, không khỏi kinh ngạc nhìn hắn.

Bởi vì, dù sao Tam Thanh cũng chỉ cảm giác mơ hồ, lần này bảo vật xuất thế không ít, ba người đoán mỗi người có thể lấy được một cái.

Nhưng đệ tử này, lại có thể cảm ứng được bảy cái?

"Nói vậy đi!" Lão Tử nói: "Mau đi mau về!" "Ừm!" Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người, một người nắm lấy Diệp Hàn, một người nắm lấy Đa Bảo, trong nháy mắt bay lên khỏi mặt đất, cùng với Lão Tử, hóa thành luồng sáng bay nhanh về một hướng!

Khóe miệng Diệp Hàn, lộ ra một nụ cười.

Vừa rồi cảm ứng được bảy cái bảo vật, thực ra là nói bừa, Diệp Hàn ngay cả một sợi lông cũng không cảm ứng được.

Hắn biết rõ, nếu không nói vậy, e là ba lão già này sẽ trực tiếp xé rách hư không đi, không chừng sẽ không mang theo hắn.

Càng không mang theo Đa Bảo!

Nhưng bây giờ, đều mang theo rồi!

Ba người mang theo Diệp Hàn, Đa Bảo, toàn tốc bay đi.

Một ngày sau, trên một ngọn núi lớn trong Hồng Hoang.

Chỉ thấy đỉnh núi đó trơ trụi, không một bóng người, cũng không

có bất kỳ hoa cỏ nào, nhưng trong khe nứt của tảng đá, lại mọc lên một cây hồ lô.

Chương 44

Quả nhiên!

Diệp Hàn sau khi nhìn thấy Hồ Lô Đằng, cuối cùng cũng yên tâm.

Không đoán sai.

Nhưng, dù biết lần này là Tiên thiên Hồ Lô Đằng, nhưng khi Diệp Hàn nhìn gần cây hồ lô đó, vẫn không khỏi chấn động.

Chỉ thấy cây hồ lô đó, uốn lượn quanh co, cao đến ức vạn trượng, che trời lấp đất mười vạn dặm, đâu còn là cây hồ lô nữa, quả thực là một đám mây hồ lô màu xanh lục.

Dưới đám mây hồ lô màu xanh lục đó, theo hình dạng của Bắc Đẩu Thất Tinh, bảy quả hồ lô treo lủng lẳng ở đó, xanh mơn mởn.

Dưới cây hồ lô, có mấy người đang chờ đợi.

Bởi vì hồ lô chưa chín, nên mọi người chỉ chờ đợi, chứ không tranh giành.

"Quả nhiên là bảy cái!" Lão Tử sau khi nhìn thấy hồ lô, cũng tin vào lời của Diệp Hàn.

Thông Thiên nói: "Đồ nhi, cảm nhận của con khá chuẩn đấy?" "Ha ha!" Diệp Hàn ha ha cười, trong lòng có chút chột dạ, nhìn Tam Thanh nói: "Sư tôn, sư bá, chúng ta đi chiếm một chỗ tốt!" "Không vội!" Thông Thiên nói: "Xem ra, hồ lô chín còn một khoảng thời gian nữa, đừng làm mất mặt Tam Thanh chúng ta." Trong mắt Thông Thiên, dù là cướp bảo bối, cũng phải nghênh ngang, lý lẽ đương nhiên nên tao nhã ung dung.

Tao nhã đi cướp!

Bộ dạng vội vàng hấp tấp, giống như khỉ đói vậy!

"Đi!" Lão Tử vung tay áo, ba người chỉnh lại y phục, liền mang theo Diệp Hàn, chậm rãi đáp xuống dưới cây hồ lô.

"Tam Thanh!" Mọi người vừa nhìn thấy Tam Thanh, lập tức sắc mặt tối sầm.

Vốn đã ít người nhiều kẻ, bây giờ thì hay rồi, bắp đùi lớn nhất trong Hồng Hoang đã đến, một lần đến ba người.

À không!

Năm người!

Lần này, hy vọng cướp được càng thêm mong manh.

Chết tiệt!

Chửi thì chửi, nhưng nhìn thấy Tam Thanh lại không dám không chào hỏi.

Những người đang canh giữ hồ lô chín ở đây, phần lớn đều là một trong ba nghìn khách mời từng nghe đạo trong Tử Tiêu Cung.

Trấn Nguyên Tử!

Hồng Vân!

Đế Tuấn!

Đông Hoàng Thái Nhất!

Yêu Sư Côn Bằng!

Vân vân!

Đây chỉ là những đại lão, phía sau còn nhiều tiểu lâu la hơn.

"Nguyên lai là ba vị Tam Thanh đạo hữu!" "Diệp đạo hữu!" … Mọi người tiến lên hành lễ, Tam Thanh cũng lần lượt đáp lễ.

Một lát sau, phía chân trời xa, lại bay đến hai người.

Diệp Hàn ngẩng đầu nhìn, chính là Phục Hy và Nữ Oa.

Nữ Oa nhìn thấy Diệp Hàn một thoáng, trước tiên là mừng rỡ, sau đó lại kinh ngạc.

Nhưng, khi nhìn thấy bảy quả hồ lô vẫn đang treo ngon lành trên cây, liền dùng tay ngọc vỗ vỗ ngực, thầm nghĩ: may quá, vẫn còn!

Không phải Nữ Oa lo lắng, mà mỗi lần nhìn thấy Diệp Hàn, cơ duyên của Nữ Oa luôn bị cướp đi một cách khó hiểu.

Thực sự sợ rồi!

"Ồ, Diệp đạo hữu à, ngươi cũng ở đây à!" Phục Hy thản nhiên nói: "Chúng ta thật có duyên!" "Ha ha!" Diệp Hàn mỉm cười, lộ ra hai hàm răng trắng muốt, "Đúng vậy, ta và Nữ Oa đạo hữu, thật có duyên!" Lời này vừa thốt ra, Tam Thanh không ai không cười tủm tỉm nhìn về phía Nữ Oa.

Nữ Oa bị nhìn có chút không thoải mái, hướng Tam Thanh hành lễ nói: "Tiểu muội có duyên với hồ lô, nên đến góp vui!" "Đại thiện!" Lão Tử nói: "Lát nữa, mỗi người một cơ duyên vậy!" Trong lúc nói chuyện, lại có hai bóng người, xé rách hư không, mọi người nhìn lại, chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn từ phương Tây.

Hai người vừa đến, sắc mặt mọi người càng đen hơn.

Đại lão đến đông đủ cả rồi, hồ lô cơ bản là không còn hy vọng!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, không phải vì có cảm ứng trong lòng, mà vì hai người ở gần đó, bị khí tức của Hồ Lô Đằng hấp dẫn đến.

Chương 45

Vốn tưởng có thể kiếm chút lợi lộc, nhưng vừa nhìn thấy đám người đen kịt dưới cây hồ lô, Tiếp Dẫn lập tức mặt mày khổ sở.

"Sư đệ, bảo bối, e là không dễ lấy rồi!" Lúc Tiếp Dẫn nói câu này, thực ra thần thức đã quét qua.

Ở đây, cường giả như mây.

Dù đã được Đạo Tổ ưu ái, nhưng bây giờ mọi người chưa chứng đạo, đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Về lý thuyết, những người như Đế Tuấn, Hồng Vân, Côn Bằng, cũng không yếu hơn họ bao nhiêu.

Hơn nữa, những tu sĩ sở hữu chí bảo như Đông Hoàng, Trấn Nguyên Tử, đánh nhau hoàn toàn có thể áp đảo họ.

"Ừ!" Chuẩn Đề nói: "Biết rồi, nhưng, tuy hy vọng mong manh, cũng có một tia cơ hội, xuống xem trước rồi nói!" Hai người từ hư không đáp xuống.

Vừa hay đáp xuống không xa Tam Thanh.

Chuẩn Đề vừa định đi chào hỏi Tam Thanh, lại đột nhiên thấy Thông Thiên vung tay, sau đó bốn thanh kiếm từ hư không tản ra, mỗi thanh trấn giữ một phương vị, tấn công về phía hắn… Mẹ nó, vừa gặp đã đánh, có ý gì?

Chuẩn Đề lật tay, tế xuất Thất Bảo Diệu Thụ, quét một tràng vào Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng hiệu quả lại rất nhỏ.

Biết bốn kiếm của Thông Thiên lợi hại, Chuẩn Đề không dám cứng đối cứng, co cẳng chạy.

Vừa chạy, vừa lớn tiếng hét: “Thông Thiên đạo hữu, làm gì vậy, ta Chuẩn Đề đắc tội ngươi lúc nào, đến mức vừa gặp đã hạ sát thủ như vậy?” “Ầm…” Thông Thiên không quan tâm, trực tiếp bay lên, điều khiển Thanh Bình Kiếm chém một kiếm về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề vội vàng né.

Nhưng luồng kiếm khí vô song đó, lại chém vào một đỉnh núi gần đó, pháp lực và kiếm ý cường đại, liền chém bay đỉnh núi đó.

Ầm ầm ầm… Cả đỉnh núi, rơi xuống thung lũng sâu, Hồng Hoang đại địa một trận rung động.

Nhìn uy thế của Thông Thiên, mọi người không ai không kinh ngạc.

Tam Thanh, quả nhiên lợi hại, Thông Thiên vừa ra tay, e là trong Hồng Hoang, có thể cứng đối cứng không có mấy người?

“Thông Thiên đạo hữu, khoan, dừng tay!” Chuẩn Đề đầu đầy mồ hôi, muốn phản kích, nhưng lại phát hiện chỉ có thể né tránh.

Ầm… ầm ầm ầm… Hai người đấu pháp!

Núi non và vô số sinh linh gần đó lại gặp tai ương!

Bên cạnh, Tiếp Dẫn vung tay, tế xuất Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, muốn giúp sư đệ Chuẩn Đề một tay, lại phát hiện cây gậy của Lão Tử và Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh đồng thời ra tay.

Tiếp Dẫn đành phải lặng lẽ thu lại Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Hết cách!

Bắp đùi lớn nhất Hồng Hoang, đâu phải là hư danh.

Tiếp Dẫn không động, một chọi một, Thông Thiên áp đảo Chuẩn

Đề.

Nếu Tiếp Dẫn dám động, vậy tuyệt đối là ba đánh hai, Tam Thanh áp đảo tổ hợp hai người phương Tây!

Để tránh phải chịu trận, Tiếp Dẫn đành phải coi như không thấy gì.

"…" Mọi người nhìn hai người chiến đấu, không ai không kinh ngạc!

"Chuẩn Đề và Thông Thiên, có xích mích?" "Chưa nghe nói a!" "Hai người, đều là đệ tử của Đạo Tổ, sao lại đánh nhau?" "Tám phần là, Chuẩn Đề đắc tội Tam Thanh!" "Chậc chậc chậc, thấy chưa, sau này, không thể chọc vào Tam Thanh, quá mạnh rồi, một mình Thông Thiên đã mạnh như vậy!" …Mọi người bàn tán xôn xao!

Bên kia, Chuẩn Đề bị ép đến mức phát cáu, nói: "Thông Thiên, chúng ta đều là đệ tử của Đạo Tổ, ngươi ép người như vậy, là có ý gì?" Thông Thiên vung tay, Tru Tiên Tứ Kiếm trấn giữ các phương vị, phong tỏa đường lui của Chuẩn Đề.

"Hừ…" Thông Thiên nói: "Ý gì, ngươi làm chuyện gì không rõ sao?" "Ta…" Chuẩn Đề mặt mày khổ sở, trong lòng hối hận không thôi.

Sớm biết Thông Thiên liều mạng như vậy, ta không có chuyện gì đi chọc đệ tử của hắn làm gì.

Cáo chưa đánh được, đã rước lấy một thân mùi hôi!

Xui xẻo!

"Đừng đánh nữa!" Thấy Thông Thiên lại có vẻ muốn ra tay, Chuẩn Đề nói: "Cần đánh cũng đã đánh rồi, mọi người đều là đệ tử của Đạo Tổ, nể tình sư huynh đệ, Thông Thiên sư huynh xin dừng tay, ta bồi thường, bần đạo bằng lòng bồi thường, được không?" Chuẩn

Đề nhận thua rồi.

Thông Thiên nói: "Tạm được!" Nói xong, quay đầu nhìn Diệp Hàn: "Đồ đệ, lão già này bằng lòng bồi thường cho việc năm xưa ở Tử Tiêu Cung vây khốn Nguyên thần của con, con muốn gì, cứ việc mở miệng!" Diệp Hàn mắt sáng lên: muốn gì cũng được sao?

"Ta muốn Thất Bảo Diệu Thụ!" Diệp Hàn hét lớn với Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề lập tức phun một ngụm máu tươi, nhìn Thông Thiên và Diệp Hàn nói: "Các ngươi, đừng có quá đáng!" Thông Thiên nghĩ lại, Thất Bảo Diệu Thụ là do bản thể của Chuẩn Đề luyện hóa, nếu lấy đi, tám phần hắn sẽ liều mạng, liền nói với Diệp Hàn: "Đồ đệ, đổi cái khác đi!" "Đúng đúng đúng, đổi cái khác, đổi cái khác!" Chuẩn Đề tay rung lên, một đống Tiên thiên linh bảo hiện ra, khiến người xung quanh nhìn đến nóng mắt.

Diệp Hàn bĩu môi, nói: "Đồ nghèo kiết xác, trừ Thất Bảo Diệu Thụ ra, ta cũng chẳng coi trọng thứ gì khác!" "Tùy tiện đưa đi!" Lời của Diệp Hàn vừa thốt ra, các tu sĩ khác lập tức bĩu môi.

Làm màu!

Chương 46

Tiên thiên linh bảo cũng không coi trọng, thật biết làm màu!

Nhưng, ngay sau đó!

Khi Chuẩn Đề ném mười món Tiên thiên linh bảo đến trước mặt Diệp Hàn, Diệp Hàn không thèm nhìn, trực tiếp vung tay, ném cho Đa Bảo: "Đa Bảo sư đệ, đồ đạc rách rưới quá, vi huynh không coi trọng, hy vọng ngươi không chê!" Đa Bảo ha ha cười, thu hết vào. …Những người xung quanh, thực sự ngẩn người.

Vốn, họ tưởng Diệp Hàn làm màu, bây giờ xem ra, người ta thực sự không coi trọng.

Đối với Tiên thiên linh bảo Chuẩn Đề ném ra, Diệp Hàn không thèm nhìn đã ném cho Đa Bảo.

Hắn không thiếu chút bảo bối này, đương nhiên rồi, cũng là để làm Chuẩn Đề ghê tởm một phen.

"Đa tạ Đại sư huynh, Đại sư huynh thật hào phóng!" Đa Bảo vui đến không ngậm được miệng.

Mấy ngày nay đi theo Đại sư huynh, hắn đã kiếm được không ít lợi lộc, lần trước Đại sư huynh cho mười mấy món pháp bảo, bây giờ lại cho mười mấy món, đều là Tiên thiên linh bảo.

"Đại sư huynh, đối với ta thật tốt!" Đa Bảo cúi người, đứng bên cạnh Diệp Hàn, mặt đầy nụ cười nói: "Sau này, lên núi đao xuống chảo dầu, chỉ cần một câu của huynh, yêm Đa Bảo tuyệt không hai lời!" "Được!" Diệp Hàn cười cười, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn về phía cây Tiên thiên Hồ Lô Đằng.

Tiên thiên Hồ Lô Đằng, giống như một đám mây khổng lồ, trải dài

mười vạn dặm, đan xen chằng chịt trong cả hư không.

Diệp Hàn đứng trên đỉnh núi, chỉ có thể ngước nhìn.

Lúc này, bảy quả hồ lô chưa thành hình, đang treo dưới cây hồ lô.

Hơn nữa, mỗi thời mỗi khắc, vị trí của hồ lô đều sẽ thay đổi, chứ không phải cố định.

Bảy quả Tiên thiên hồ lô đó, phảng phất như những đứa trẻ nghịch ngợm, đang nô đùa trên cây hồ lô, có lúc tụ lại một chỗ, có lúc lại tản ra, nhưng nói chung, đều ở dưới cây hồ lô.

Vì vậy, hoàn toàn không tồn tại chuyện canh giữ một phương chờ hồ lô chín.

Tu sĩ ở đây, ngày càng nhiều.

"Đinh!" Đúng lúc này, trong đầu Diệp Hàn, hệ thống phát nhiệm vụ.

"Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, bắt đầu phát nhiệm vụ, mời ký chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn 1: Tham gia tranh đoạt Tiên thiên hồ lô, và nhận được dây leo của cây Tiên thiên hồ lô, thưởng 2.000.000 điểm Công đức!" "Lựa chọn 2: Không tham gia tranh đoạt Tiên thiên hồ lô, thưởng 200.000 điểm Công đức!" "Gợi ý: Chỉ có thể chọn một mục." "Đếm ngược: Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm…" "Ta chọn 1!" Diệp Hàn quả quyết đưa ra lựa chọn!

Nếu đã quyết định tranh đoạt, tự nhiên phải chuẩn bị!

Diệp Hàn hỏi Đa Bảo: "Lát nữa hồ lô chín, có muốn đi cướp một cái không?" "…" Sắc mặt Đa Bảo phức tạp, tham lam nhìn bảy quả hồ lô, lại lắc đầu nói: "Không cần, ta cướp không được!" Xem ra, Đa Bảo cũng có tự biết mình, hồ lô chỉ có bảy quả, nhưng Đại La Kim Tiên có hơn mười người, Thái Ất Kim Tiên có mấy trăm người.

Cướp hồ lô từ trong tay những người này, đó là chuyện gần như không thể.

"Được, ngươi không cần, nhưng sư huynh ta lại muốn đi tranh một phen!" Diệp Hàn nói với Đa Bảo: "Lát nữa, ngươi phải giúp ta." "Được!" Đa Bảo nhìn Diệp Hàn, nói: "Sư huynh, giúp như thế nào?" "Đơn giản!" Diệp Hàn ghé tai Đa Bảo, nhỏ giọng nói mấy câu, chỉ thấy Đa Bảo lúc đầu mặt đầy đau khổ, nhưng nghe xong, lại mặt mày hớn hở.

Mọi người tiếp tục chờ đợi, không lâu sau, cuối cùng, cây Tiên thiên Hồ Lô Đằng đột nhiên rung nhẹ.

Ánh sáng chói lòa.

Bảy quả hồ lô, cũng không còn lơ lửng nữa, rơi xuống những vị trí cố định, bắt đầu đổi màu.

"Sắp chín rồi!" Thông Thiên ngẩng đầu, nhìn lên trời.

Ầm… Ngay khoảnh khắc lời của Thông Thiên vừa dứt, bảy quả hồ lô đột nhiên đổi màu, hình thành bảy loại hồ lô khác nhau: tím, xanh, đỏ, trắng, đen, vàng và hai màu.

Trong khoảnh khắc màu sắc của bảy quả hồ lô được xác định, cây Tiên thiên Hồ Lô Đằng vốn xanh mơn mởn, lập tức bắt đầu khô héo.

Đây chính là điềm báo.

"Đi!" Thông Thiên đưa tay, túm lấy Diệp Hàn ném mạnh lên cây hồ lô.

Sau đó, Tam Thanh mới bay lên.

Đồng thời, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Hồng Vân, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Phục Hy, Côn Bằng và các tu sĩ Chuẩn Thánh sơ kỳ khác, cũng lần lượt bay về phía cây hồ lô đó.

Hồ lô có bảy quả, chậm chân là không còn.

Đương nhiên rồi, trong quá trình mọi người lao về phía hồ lô, không thể thiếu ma sát.

Bên phía Tam Thanh, Lão Tử lấy ra cây gậy, Nguyên Thủy cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thông Thiên trực tiếp tế xuất Tru Tiên Tứ Kiếm hộ thân.

Vì vậy, bên cạnh Tam Thanh cơ bản không ai dám cướp, Tam Thanh lấy được hồ lô, cũng là dễ dàng nhất.

Lão Tử lấy được Tử Kim hồ lô, Nguyên Thủy lấy được một quả hồ lô hai màu, Thông Thiên, thì lấy được một quả hồ lô màu xanh.

Bảy quả hồ lô, trong nháy mắt thiếu mất ba quả.

Còn lại bốn quả.

Chương 47

Vì vậy, việc tranh đoạt bốn quả còn lại, vô cùng kịch liệt.

Tu vi của Diệp Hàn tuy thấp, nhưng lúc bị Thông Thiên ném ra tốc độ rất nhanh, đi đường tắt trực tiếp bay về phía quả hồ lô màu đen.

Về cơ bản không có nhiều lựa chọn, cái nào gần thì hái cái đó!

Nhưng Diệp Hàn phát hiện, mình chưa đến được địa điểm, phía sau đã có một đám người đen kịt đuổi theo.

Có Chuẩn Đề và Côn Bằng cảnh giới Chuẩn Thánh, dưới Đại La Kim Tiên, còn có vô số Thái Ất Kim Tiên.

Vô số tu sĩ, hóa thành những luồng sáng ngũ sắc trong hư không phía sau!

Vô cùng hùng vĩ!

Hết cách, tu vi của Diệp Hàn thấp, quả hồ lô đen vốn dĩ chắc chắn là cạnh tranh ít nhất!

Dù sao đi nữa, sư tôn của Diệp Hàn là Thông Thiên, Tam Thanh lợi hại, cũng rất bao che.

Nhưng hồ lô là vật vô chủ, ai đoạt được là của người đó, cạnh tranh với Diệp Hàn, nếu cướp được, Tam Thanh tuy bá đạo nhưng cũng không thể cưỡng ép đoạt lại.

Theo quy tắc của Hồng Hoang, vật vô chủ, ai lấy được trước, là của người đó.

Tam Thanh cũng là người có sĩ diện, không thể vì một món bảo vật, mà phá hỏng quy tắc của Hồng Hoang và thanh danh của Tam Thanh.

Đương nhiên rồi, ngoài bên phía Diệp Hàn, số người tranh giành ở các phương khác, cũng không ít!

"Tưởng ông đây dễ bắt nạt à?" Diệp Hàn nhìn đám người phía sau, đầu óc cũng ong ong lên.

Tốc độ này dù sao cũng là học được từ Thông Thiên, đám Thái Ất Kim Tiên kia đuổi không kịp, nhưng Côn Bằng và Chuẩn Đề thì chắc chắn có thể đuổi kịp.

Lát nữa lỡ như Chuẩn Đề và Côn Bằng vượt qua, thật sự là hết hy vọng.

Phải liều thôi!

Diệp Hàn đưa tay ra, vớ lấy một kiện Tiên thiên linh bảo, ném về phía đám người đằng sau, quát: "Cút hết cho ta!" Nhưng với tu vi Kim Tiên của Diệp Hàn, căn bản không ai thèm để ý.

Thậm chí, có người còn trực tiếp phớt lờ đòn tấn công của Tiên thiên linh bảo, cứng rắn chống đỡ rồi bay về phía trước.

Nhưng Diệp Hàn ném ra Tiên thiên linh bảo, vốn không phải để tấn công!

Mà là tự bạo!

"Bạo!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng.

Ầm...

Tiên thiên linh bảo lập tức tự bạo.

Một kiện Tiên thiên linh bảo trong tay Kim Tiên có lẽ uy lực không lớn, nhưng nếu tự bạo, uy lực phát ra tuyệt đối có thể diệt sát tu sĩ Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Cho dù là đỉnh phong cũng sẽ bị thương.

Còn đối với Thái Ất Kim Tiên, một kiện Tiên thiên linh bảo đủ để cho nổ chết cả đám.

"Phụt..." Côn Bằng và Chuẩn Đề bay ở phía trước nhất, hứng chịu đầu tiên, bị vụ nổ của Tiên thiên linh bảo đánh úp bất ngờ, lập tức bị hất văng sang hai bên.

Đám Thái Ất Kim Tiên phía sau, trong phút chốc thương vong vô số.

"Vãi!" Mọi người nhìn cảnh tượng này, ai nấy đều không khỏi co giật khóe miệng.

Súc sinh à!

Quá súc sinh rồi!

Linh bảo nhiều quá hay sao mà tự bạo thế, không coi người khác ra gì cả.

"Hú..." Mọi người còn đang lẩm bẩm trong lòng, chưa kịp dứt lời, Diệp Hàn đã vung tay, lại có thêm hai kiện Tiên thiên linh bảo bay ra.

"Mau chạy..." Lần này, đám Thái Ất Kim Tiên quay người bỏ chạy.

Chuẩn Đề và Côn Bằng cũng không thể không dùng pháp bảo phòng ngự để chống đỡ.

Ầm...

Ầm ầm...

Lại thêm hai kiện linh bảo tự bạo.

Nhưng lần này đám Thái Ất Kim Tiên đã chạy cả, Chuẩn Đề và Côn Bằng cũng đã có chuẩn bị, nên sức sát thương tạo thành có hạn.

Chương 48

Thứ Diệp Hàn cần không phải sức sát thương, mà là thời gian.

Liên tục ba kiện Tiên thiên linh bảo tự bạo, cuối cùng cũng đã cầm chân được Chuẩn Đề và Côn Bằng.

Diệp Hàn đã tiếp cận được hồ lô màu đen kia.

Khoảng cách chỉ còn chừng mấy trăm dặm.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, vận chuyển pháp thuật Súc Địa Thành Thốn đến cực hạn.

Nhưng chút tốc độ này, trong mắt Chuẩn Đề và Côn Bằng, quả thực không đáng kể.

Đặc biệt là Côn Bằng, hắn hóa ra bản thể, đôi cánh che trời lấp đất, chỉ cần vỗ một cái là đã bay xa mấy trăm dặm.

"Chết đi!" Diệp Hàn lôi từ trong túi ra một hơi hơn chục kiện Tiên thiên linh bảo, toàn bộ ném về phía Côn Bằng.

Ầm...

Ầm...

Ầm ầm...

Hơn chục kiện Tiên thiên linh bảo đồng thời tự bạo, sức sát thương và động tĩnh tạo ra vô cùng lớn.

Cho dù Côn Bằng đã hóa ra bản thể, cũng không dám xông vào.

Chỉ có thể giảm tốc độ né tránh.

Hắn vừa né, Diệp Hàn đã bay xa hơn trăm dặm.

"Thọ tử!" Côn Bằng bị kiểu đấu pháp ném tiền vô liêm sỉ của

Diệp Hàn làm cho tức điên lên.

Các tu sĩ khác thấy vậy thì bĩu môi.

"Đúng là nhà giàu!" Bên cạnh, đám Thái Ất Kim Tiên bị ép lui nhìn cách Diệp Hàn đấu pháp, trong mắt lộ ra vẻ thèm thuồng vô hạn.

"Nhà giàu đánh nhau cũng khác người thật!" "Chậc chậc chậc, Tiên thiên linh bảo, từ khi nào lại không đáng tiền như vậy?" "Nói nhảm, nếu ngươi cũng vơ vét được hơn nghìn món bảo bối từ Phân Bảo Nhai, ngươi cũng sẽ không đau lòng đâu!"...

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, Diệp Hàn đã đến gần hồ lô màu đen!

Gần rồi, gần rồi!

Trong lòng Diệp Hàn nóng như lửa đốt: Hồ lô này là cực phẩm Tiên thiên linh bảo đó.

Tuy đều là Tiên thiên linh bảo, nhưng hạ phẩm và cực phẩm khác nhau một trời một vực.

Hồ lô đen này mà lấy được, có thể sánh ngang mấy nghìn kiện hạ phẩm Tiên thiên linh bảo vừa tự bạo ban nãy.

Nhưng đúng lúc này, Chuẩn Đề và Côn Bằng ở phía sau, thấy không còn hy vọng giành được, đột nhiên trở mặt.

Chuẩn Đề không dám ra tay công khai, nhưng âm thầm điều khiển không gian, lợi dụng pháp tắc không gian để chèn ép, khiến Diệp Hàn bước đi khó khăn.

Côn Bằng thì trực tiếp hơn Chuẩn Đề, hắn vung tay, lục quang vô tận bay ra, một chiêu Liệt Thiên Thần Trảo cách không đánh về phía Diệp Hàn.

"Côn Bằng, đại gia nhà ngươi!" Diệp Hàn vừa kinh hãi vừa tức

giận, mình mới chỉ có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, bị Côn Bằng một chưởng đánh trúng, chẳng phải là toi mạng trong phút mốt sao?

"Ra!" Diệp Hàn hét lớn, mấy kiện bảo bối được tế ra.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!

Càn Khôn Đỉnh!

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu!

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu lấy công làm thủ, đánh về phía Côn Bằng.

Càn Khôn Đỉnh và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ thì được tế ra lơ lửng trên đỉnh đầu, chuyên tâm phòng ngự!

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu vừa đánh ra, chưa đến một giây đã bị Liệt Thiên Thần Trảo kia đánh bật trở lại.

Dù sao thì Kim Tiên và Chuẩn Thánh chênh lệch quá lớn, sức chiến đấu căn bản không cùng một đẳng cấp.

Côn Bằng tấn công cũng đã nương tay, không dám dùng hết toàn lực, nếu không đánh chết Diệp Hàn thì khó mà ăn nói với Tam Thanh.

Ầm...

Thần quang của Liệt Thiên Thần Trảo hung hăng đánh lên Càn Khôn Đỉnh, dư chấn không tan, đánh cho Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ lung lay sắp đổ.

Diệp Hàn lơ lửng giữa không trung không chịu nổi, mang theo cờ, đỉnh lớn và ba mươi sáu viên Định Hải Châu lăn lộn mấy trăm dặm mới dừng lại.

Chương 49

May mà không bị thương!

Nhưng bị Côn Bằng đánh một phát như vậy, thật trùng hợp, lại ném Diệp Hàn đến ngay gần hồ lô màu đen.

Diệp Hàn nhân cơ hội bay tới, một tay ôm lấy hồ lô màu đen giữa không trung, hái xuống.

Ầm...

Một luồng khí tức huyền diệu khó tả từ hồ lô màu đen truyền vào người Diệp Hàn.

"Đa tạ Côn Bằng đạo hữu!" Diệp Hàn thu hồi Ngũ Phương Kỳ và Càn Khôn Đỉnh, cười ha hả với Côn Bằng.

Hồ lô màu đen đã bị Diệp Hàn đoạt được, bất kể là Chuẩn Đề hay Côn Bằng, đều không thể tiếp tục tranh đoạt.

Theo quy tắc của Hồng Hoang, ai đến trước được trước, bây giờ Diệp Hàn đã cầm trong tay, nếu còn cưỡng ép tranh đoạt, Tam Thanh chắc chắn sẽ lột da bọn họ.

"Hừ..." Côn Bằng hừ lạnh một tiếng rồi bay đi.

Chuẩn Đề cười khổ.

Chuẩn Đề cười khổ, là cười mình quá tham lam!

Thực ra lúc vừa bắt đầu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã nhắm thẳng vào hồ lô màu đỏ.

Cùng tranh đoạt hồ lô đỏ với hai người họ còn có Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Chuẩn Đề nghĩ rằng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân là hai tên

ngốc, dễ đối phó, lại thấy Diệp Hàn một mình một ngựa đi cướp hồ lô đen, liền nảy sinh lòng tham.

Hắn nghĩ: Sư huynh một mình đối phó với Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, chắc là dụ dỗ được.

Mình bên này, so tốc độ với Diệp Hàn, chẳng phải là được cho không một cái hồ lô sao?

Như vậy, chẳng phải là có thể lấy được cả hai?

Kết quả, đuổi được nửa đường lại gặp Côn Bằng, tên tiểu súc sinh phía trước lại ném ra một hơi hơn chục kiện Tiên thiên linh bảo tự bạo, hoàn toàn phá hỏng kế hoạch của Chuẩn Đề.

Mấu chốt là, vốn tưởng sư huynh Tiếp Dẫn có thể dụ dỗ được hai người Hồng Vân, nhưng kết quả lại trái với mong muốn, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử liên thủ, sức chiến đấu mạnh mẽ, không hề thua kém Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Cho nên rõ ràng, hắn đã thất bại.

Chuẩn Đề không lấy được, Tiếp Dẫn cũng không lấy được.

Đến đây, bảy cái hồ lô đều đã có chủ.

Tam Thanh mỗi người một cái, lấy được dễ dàng nhất; Diệp Hàn lấy được hồ lô đen; Hồng Vân dưới sự giúp đỡ của Trấn Nguyên Tử lấy được hồ lô đỏ, chính là Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô sau này; Nữ Oa dưới sự giúp đỡ của anh trai Phục Hy, với tư thế áp đảo mọi người, mạnh mẽ đoạt lấy hồ lô vàng, hồ lô này được Nữ Oa luyện hóa, trở thành Chiêu Yêu Hồ Lô!

Tổ hợp hai người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, cũng với tư thế mạnh mẽ áp đảo tứ phương, lấy được hồ lô trắng, sau này lấy được tinh huyết của Đại vu Khoa Phụ trong Vu tộc, luyện chế thành Trảm Tiên Hồ Lô.

Bảy chiếc hồ lô đều đã tìm được chủ nhân, cuộc tranh đoạt tự nhiên cũng kết thúc!

Nhưng, trong lúc mọi người đang nhìn nhau, Diệp Hàn lại rùng mình một cái, pháp lực trong tay tuôn ra, Càn Khôn Đỉnh khổng lồ đột nhiên hóa lớn như núi, một ngụm nuốt luôn cả dây hồ lô tiên thiên kia vào...

Nhìn thấy tác phong của Diệp Hàn, mọi người không khỏi nhớ lại cảnh tượng ở Tử Tiêu Cung, lúc phân chia bảo vật ở Phân Bảo Nhai, Đa Bảo một hơi thu hết ba nghìn cái bồ đoàn.

Tác phong này, quả thực giống hệt nhau.

Mọi người đều hướng về Diệp Hàn, ném ánh mắt khinh bỉ.

Mẹ nó, lấy được hồ lô rồi, dây hồ lô cũng không tha.

Cái thứ đó đã khô héo rồi, còn có tác dụng gì?

Mọi người nhìn Diệp Hàn, rồi lại hướng ánh mắt về phía Tam Thanh.

Lão Tử mặt đen lại, Nguyên Thủy tức đến nỗi suýt tìm cái lỗ để chui xuống.

Không biết điều, mẹ nó quá không biết điều rồi!

Mất mặt Tam Thanh quá.

Tam Thanh chúng ta thiếu bảo bối sao, lấy cái dây hồ lô để làm gì?

Có mất mặt không chứ?

Nguyên Thủy nhìn về phía Thông Thiên, ánh mắt dường như đang nói: Lão đệ à, đệ tử của đệ cũng nên quản thúc một chút đi.

Thông Thiên mặt cũng chẳng còn chút vẻ vang, hừ lạnh hai tiếng trong mũi, rồi nói: "Đa Bảo, Đa Bảo đâu?" Đa Bảo cúi người, mặt

mày tươi cười chạy tới, nói: “Sư tôn, Đa Bảo đây ạ, ngài tìm đệ tử có gì phân phó?” “Bốp...” Ta cho ngươi phân phó này!

Thông Thiên tức giận, một cước đá văng Đa Bảo ra xa mấy trăm dặm.

Chương 50

"Cái đồ hỗn trướng này, đều tại ngươi!" Thông Thiên chỉ vào Đa Bảo ở ngoài xa trăm dặm: "Đều tại ngươi, làm hư Đại sư huynh, sau này còn tái phạm, vi sư quyết không tha nhẹ!" Đa Bảo: "....." Bảo Bảo trong lòng khổ quá đi!

Đại sư huynh giật cái dây hồ lô, liên quan gì đến con chứ.

Sư tôn à, người cũng quá thiên vị rồi phải không?

Người ta thiên vị cũng có mức độ, cùng lắm là thiên vị đến tận chín tầng trời, còn người thì sắp thiên vị lệch cả mông rồi!

Mọi người xung quanh quan sát cũng đều kinh ngạc đến rớt cả mắt kính.

Nữ Oa che miệng cười khúc khích, Phục Hy thì ngơ ngác nhìn cảnh tượng trên sân, nhỏ giọng hỏi Nữ Oa: "Chuyện gì vậy?" Nữ Oa đáp: "Chắc Thông Thiên sư huynh tâm trạng không tốt thôi!" Hú...

Lúc này, Diệp Hàn thu hồi dây hồ lô, đáp xuống trước mặt Thông Thiên, nhìn sư tôn hỏi: "Sư tôn, sao vậy ạ, Đa Bảo sư huynh lại phạm lỗi gì sao?" "Hừ..." Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi phạm lỗi gì, trong lòng tự biết rõ!" "Ồ!" Diệp Hàn gật gật đầu, rồi lập tức vui vẻ, chắp tay nói: "Chúc mừng sư tôn, chúc mừng nhị vị sư bá!" Tam Thanh nhìn Diệp Hàn, trên mặt đều lộ ra nụ cười.

Trận chiến này, có thể nói là thắng lớn, tổng cộng bảy cái hồ lô, môn hạ Tam Thanh trực tiếp giành được bốn cái.

Quá đỉnh!

"Cái đó, đồ nhi à!" Thông Thiên nhìn Diệp Hàn, mặt mày tươi cười, nhẹ giọng nói: "Đồ nhi à, sau này nếu không đủ pháp bảo, cứ

nói với sư tôn là được, ha, có những thứ không dùng được, chúng ta không cần, ha...” “A?” Diệp Hàn dường như đã hiểu ra, nhìn Thông Thiên nói: “Sư tôn đang nói đến chuyện đệ tử thu lấy dây hồ lô phải không ạ?” “Không không không...” Thông Thiên mặt mày nịnh nọt: “Đồ đệ à, sư tôn chỉ ví dụ thôi, ví dụ thôi, cứ như vậy đi!” Nhìn nụ cười trên mặt Thông Thiên, Lão Tử và Nguyên Thủy đều quay đầu đi, tỏ vẻ không nỡ nhìn thẳng.

Mất mặt quá!

Lão Tử cảm thấy, hình như những việc Diệp Hàn vừa làm, cũng không phải là không thể tha thứ.

Nhưng Tam đệ này, dường như...

ừm, có chút làm ô nhục môn phong Tam Thanh!

Chỉ là một đệ tử tư chất hơi tốt một chút thôi, có cần phải nịnh nọt như vậy không?

“Sư tôn!” Đa Bảo bị Thông Thiên đá bay, trong nháy mắt đã quay lại trước mặt Tam Thanh, mặt mày tươi cười nhìn Diệp Hàn và Thông Thiên: “Chúc mừng sư tôn, chúc mừng sư bá, chúc mừng sư huynh!” “Hừ...” Thông Thiên hừ lạnh một tiếng.

Diệp Hàn nhìn Đa Bảo, đột nhiên nói: “Vừa rồi phải đa tạ linh bảo của sư đệ, đợi khi về Côn Luân Sơn, sư huynh đảm bảo sẽ bồi thường gấp đôi theo như đã hẹn!” Thì ra, những Tiên thiên linh bảo mà Diệp Hàn tự bạo lúc nãy, đều là lấy từ chỗ Đa Bảo.

Bởi vì linh bảo muốn tự bạo, cần phải luyện hóa, linh bảo của Diệp Hàn tuy nhiều, nhưng đều chưa luyện hóa, chỉ có thể mượn của Đa Bảo, lúc mượn đã nói rõ, đợi khi quay về, sẽ trả lại gấp đôi.

“Đa tạ sư huynh, đa tạ sư huynh!” Vẻ mặt buồn bực của Đa Bảo lập tức dịu đi, đúng vậy, bảo bối chính là liều thuốc tốt nhất để chữa

lành tâm trạng.

Ai...

So với sư tôn, sư huynh đối với mình tốt quá!

"Đinh đông...

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đã nhận được hồ lô tiên thiên, và lấy được cả dây hồ lô, đặc biệt thưởng 200 vạn điểm Công đức!" Cuối cùng cũng đến rồi.

Diệp Hàn đối với hệ thống, có thể nói là mong mỏi đến mòn mắt.

Lâu lắm rồi không có công đức.

Những ngày không có công đức thật là khó khăn.

"Chúc mừng ba vị!" Nữ Oa không biết từ lúc nào đã đến trước mặt Tam Thanh, khẽ cúi người chào.

Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy ba người đáp lễ.

Nữ Oa nhìn về phía Diệp Hàn, nói: "Chúc mừng Diệp đạo hữu!" "Đồng hỉ đồng hỉ!" Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, nói: "Nữ Oa đạo hữu cũng đã nhận được hồ lô tiên thiên!" "Không biết Nữ Oa đạo hữu, tiếp theo có dự định gì?" Diệp Hàn hỏi Nữ Oa.

Nếu mình nhớ không lầm, sau Hồng Quân, Nữ Oa là người đầu tiên thành Thánh nhân, thông qua việc tạo ra con người tích lũy được lượng công đức khổng lồ, một bước thành Thánh.

Nhưng, rõ ràng, bây giờ cách lúc thành Thánh còn sớm lắm.

"Ta!" Nữ Oa suy nghĩ một lát, nói: "Trước tiên về Oa Hoàng Cung bế quan đi, đạo pháp mà lão sư giảng dạy, mênh mông như biển khói, Ngô cần phải về bế quan một thời gian để cảm ngộ!" "Cũng tốt!" Diệp Hàn chắp tay, nói: "Sau này Nữ Oa đạo hữu nếu có cần, chỉ cần sai người đến Côn Luân Sơn truyền lời cho ta là được!" "Nào dám,

nào dám!" Nữ Oa cúi người thật sâu trước Diệp Hàn, nói: "Nữ Oa nợ Diệp đạo hữu nhân quả quá nhiều, câu này, phải là Nữ Oa nói với Diệp đạo hữu mới đúng, nếu đạo hữu có cần, chỉ cần gọi ta một tiếng là được!" "Vậy thì, đa tạ rồi!" Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, hít một hơi thật sâu.

Trước khi thành Thánh, Nữ Oa tràn đầy ánh hào quang của tình mẫu tử, bình dị gần gũi, tình cảm phong phú.

Chỉ là, theo pháp môn của Hồng Quân, chém đi tam thi, sau đó tam thi hợp nhất, mới có thể đạt đến cảnh giới Thánh nhân.

Tam thi chém đi thiện, ác, tự ngã, cũng sẽ chém luôn cả tình cảm trần thế.

Vậy thì sau này gặp lại Nữ Oa, e rằng sẽ không có cảnh tượng ấm áp như thế này nữa.

Diệp Hàn thở dài một hơi.

Nữ Oa cúi người, nói: "Nữ Oa đi trước, các vị đạo hữu, sau này gặp lại!" "Sau này gặp lại!" Mọi người chắp tay, Nữ Oa và Phục Hy cùng nhau, trực tiếp xé rách hư không rời đi.

Nhìn bóng dáng Nữ Oa biến mất, Diệp Hàn có chút ngẩn ngơ.

Nói thật, mình thích Nữ Oa của hiện tại, tốt biết bao.

Chương 51

"Diệp tiểu tử!" Lão Tử kéo kéo tay áo Diệp Hàn.

"Sư bá!" Diệp Hàn ngơ ngác ngẩng đầu, hỏi: "Có chuyện gì ạ?" Nguyên Thủy cười nói: "Chúng ta, cũng nên đi rồi!" "Không sai!" Thông Thiên nói: "Về Côn Luân Sơn trước đã, nhìn cái dáng vẻ thất thần của con kìa, ta thấy, Đại sư bá nói có lý!" "Đại sư bá của con nói gì ạ?" Diệp Hàn hỏi Thông Thiên.

Thông Thiên đáp: "Đại sư bá nói, đánh ngất Nữ Oa rồi vác về tặng cho con!" "Ta..." Lão Tử trán nổi gân xanh: Mẹ nó, ta nằm không cũng trúng đạn?

Đương nhiên, Diệp Hàn cũng trán nổi gân xanh.

Nhưng hắn liếc nhìn trong không gian hệ thống, độ hảo cảm của Nữ Oa đối với mình hình như đã là 60!

Cách 100 cũng không xa, đợi khi nào lên 100, muốn thế nào cũng được, cần gì phải đánh ngất rồi vác về, làm như vậy có rủi ro.

Nhìn thấy Diệp Hàn và Tam Thanh nói nói cười cười, Đa Bảo ở phía sau mặt mày đầy ngưỡng mộ.

Sư huynh thật đỉnh, khi nào mình, Đa Bảo, cũng có thể cùng sư tôn, sư bá nói nói cười cười như vậy?

"Đi!" Tam Thanh cưỡi tường vân, mang theo Đa Bảo và Diệp Hàn, bay về phía Côn Luân Sơn.

Thời gian không lâu, mấy ngày sau, đã đến Côn Luân Sơn.

Côn Luân nguy nga, ngoài Bất Chu Sơn do xương sống Bàn Cổ hóa thành, đây có lẽ là linh sơn đệ nhất trong toàn bộ Hồng Hoang, cũng là đạo trường đệ nhất trong Hồng Hoang.

Côn Luân Sơn rộng lớn trăm vạn dặm, trong núi có vô số linh mạch, linh khí vô tận bao phủ trên đỉnh đầu.

Diệp Hàn đáp xuống đỉnh Côn Luân, có cảm giác khoan khoái khi được linh khí bao bọc.

Tu hành ở đây, chắc chắn sẽ làm ít công to.

Tam Thanh quả là biết chọn chỗ.

Nhưng mà, bây giờ Tam Thanh đều chưa thành Thánh, nếu thành Thánh, Côn Luân Sơn tuy linh khí nồng đậm, khí vận hùng hậu, nhưng cũng không thể chống đỡ được khí vận của ba vị Thánh nhân.

Cho nên sau này Tam Thanh phân nhà, thực ra cũng không đơn thuần là vì Thông Thiên và Nguyên Thủy bất hòa, nguyên nhân lớn hơn, là Côn Luân Sơn không thể gánh nổi khí vận của ba vị Thánh nhân.

Bây giờ không nghĩ nhiều như vậy!

Sau khi về Côn Luân Sơn, Tam Thanh bế quan.

Diệp Hàn xây dựng một đạo trường quy mô hoành tráng, khí thế hùng vĩ trên đỉnh núi, cũng bắt đầu bế quan!

Trước đây Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền thụ Luyện khí chi đạo, Diệp Hàn đã dùng năm sáu mươi năm để ngộ thông, bây giờ chính là lúc thử nghiệm.

Diệp Hàn lấy ra Càn Khôn Đỉnh, sau đó tùy tiện lôi ra một kiện Hậu thiên linh bảo từ không gian hệ thống bỏ vào Càn Khôn Đỉnh, dựa theo pháp môn luyện khí đã học, bắt đầu dung luyện.

Thực ra thứ Diệp Hàn học được, chỉ là một vài kiến thức nhập môn cơ bản về luyện khí, để luyện chế linh bảo có chút lực bất tòng tâm, nhưng lần này không phải là luyện chế linh bảo từ con số không,

chỉ là Hậu thiên phản Tiên thiên mà thôi.

Vậy thì đơn giản hơn nhiều.

Một kiện linh bảo được đưa vào Càn Khôn Đỉnh, luyện chế khoảng một tháng, kiện Hậu thiên linh bảo kia, đã bị Diệp Hàn luyện chế thành một kiện hạ phẩm Tiên thiên linh bảo.

Tuy là hạ phẩm, nhưng Hậu thiên so với Tiên thiên, vẫn có sự khác biệt.

Ít nhất uy lực lớn hơn.

Mấu chốt là cái tên nghe hay, sau này Thông Thiên thu nhận đệ tử, với tư cách là sư huynh, chuẩn bị quà cho sư đệ sư muội, vừa ra tay đã là Tiên thiên linh bảo, thật là có mặt mũi?

Diệp Hàn bế quan trăm năm ở Côn Luân Sơn, một hơi đem hơn một nghìn kiện linh bảo lấy được từ Phân Bảo Nhai, toàn bộ Hậu thiên phản Tiên thiên.

Hơn một nghìn kiện, đều là Tiên thiên rồi.

Nếu luận về số lượng Tiên thiên linh bảo, e rằng trong cả Hồng Hoang, không ai có thể sánh bằng Diệp Hàn!

"Thật là... lãng phí thời gian!" Diệp Hàn vung tay, loảng xoảng, hơn một nghìn kiện Tiên thiên linh bảo, toàn bộ bị thu vào không gian hệ thống.

Tốn mất cả trăm năm thời gian.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể làm chút chuyện chính rồi.

Làm gì đây?

Diệp Hàn hít sâu một hơi, trước tiên bình ổn tâm tình, sau khi ngồi thiền mấy ngày, liền lấy ra ba mươi sáu viên Định Hải Châu.

Ngoài ba mươi sáu viên Định Hải Châu, còn có một cây thước màu đỏ.

Cây thước này, là Càn Khôn Xích, bên trong ẩn chứa Càn Khôn chi khí.

Theo như kịch bản ban đầu, ba mươi sáu viên Định Hải Châu, là do Nhiên Đăng đoạt được, sau đó lại dùng Càn Khôn Xích, diễn hóa ba mươi sáu Định Hải Châu thành ba mươi sáu chư thiên, khi đối địch không cần kỹ xảo, trực tiếp ném ra đè xuống, chính là sức mạnh của ba mươi sáu tiểu thế giới.

Chương 52

Sức tấn công, có thể nói là vô song!

Diệp Hàn trước tiên lấy ra hai mươi vạn điểm công đức, luyện hóa toàn bộ mười hai viên Định Hải Châu cuối cùng, sau đó liền tĩnh tâm, đặt Càn Khôn Xích và Định Hải Châu vào cùng một chỗ.

"Diễn hóa chư thiên!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng!

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu và Càn Khôn Xích đồng thời bị thu vào Càn Khôn Đỉnh, bắt đầu luyện chế.

Mười năm sau!

Ầm...

Theo một luồng sáng lóe lên.

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu trong Càn Khôn Đỉnh, lần lượt bay ra.

Một luồng sóng ánh sáng gần như không thể thấy được, lan tỏa ra.

Trên ba mươi sáu viên Định Hải Châu, tỏa ra ánh sáng màu xanh thẫm, mỗi một viên Định Hải Châu, đều lớn hơn trước đó mấy lần.

Cầm trong tay, trước kia như viên bi ve, bây giờ lại giống như quả trứng gà.

Định Hải Châu vào tay, Diệp Hàn tinh thần chấn động.

Vốn dĩ, bảo vật này riêng lẻ chỉ là hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, hợp lại là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, bây giờ sau khi được Càn Khôn Xích cũng là Tiên thiên linh bảo diễn hóa, cấp bậc của bảo vật, đã vượt qua cực phẩm Tiên thiên linh bảo, đạt đến tầng thứ Tiên thiên chí bảo.

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, mỗi viên đều diễn hóa ra một phương thiên địa.

Một phương thiên địa này, rõ ràng chính là một tiểu thiên thế giới.

Bên trong không chỉ không gian rộng lớn, mà còn có thể dung chứa vạn vật sinh linh.

"Ầm..." Diệp Hàn thử một lần, đồng thời ném ra ba mươi sáu viên Định Hải Châu, liền có sức mạnh của ba mươi sáu tiểu thiên thế giới, trực tiếp đập sập một mảng lớn hư không.

"Không ngờ, lợi hại như vậy!" Diệp Hàn thu hồi Định Hải Châu, trong lòng thầm kinh ngạc.

Có Định Hải Châu trong tay, cho dù là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nếu không cẩn thận cũng có thể bị đập thành thịt nát.

"Có vật này, sau này đi lại trong Hồng Hoang, chỉ cần không đụng phải đám Đại La Kim Tiên biến thái kia, liền không lo về tính mạng!" Trong mắt Diệp Hàn, tràn đầy tự tin.

Thu hồi Định Hải Châu, Diệp Hàn lại lấy ra một vật phẩm khác.

Hồ lô màu đen hái từ trên dây hồ lô tiên thiên.

Bảy cái hồ lô trên dây hồ lô tiên thiên, mỗi cái đều có công dụng riêng, hồ lô Tử kim của Lão Tử dùng để đựng tiên đan, hồ lô màu xanh của Thông Thiên dung nạp một tia tinh phách kỳ lân, lợi hại vô cùng; hồ lô hai màu của Nguyên Thủy Thiên Tôn tác dụng không rõ; hồ lô Cửu Cửu Tán Phách của Hồng Vân có thể tấn công thần hồn của người khác; của Nữ Oa biến thành Chiêu Yêu Hồ Lô; hồ lô trắng của Đế Tuấn cuối cùng trở thành Trảm Tiên Phi Đao, trong trận chiến Phong Thần có thể nói là đã tỏa sáng hết mức.

Nhưng hồ lô đen này, rốt cuộc là thứ gì?

Bất kể là trong tiểu thuyết hay phim truyền hình ở kiếp trước, dường như đều chưa từng thấy miêu tả liên quan.

"Luyện hóa xem thử trước đã!" Diệp Hàn đưa tay, lấy ra năm mươi vạn điểm công đức từ hệ thống, trực tiếp ném vào hồ lô đen.

Ầm...

Trên hồ lô đen bùng phát một luồng ánh sáng mãnh liệt, trong ý thức của Diệp Hàn cũng hiển thị cấp bậc cấm chế của hồ lô đen: 35/44.

Nhìn thấy con số này, trong lòng Diệp Hàn khẽ chấn động. 44 tầng cấm chế, đã là cực hạn mà cực phẩm Tiên thiên linh bảo có thể đạt được.

"Lại lần nữa!" Diệp Hàn lại lấy ra 50 vạn điểm công đức, ném vào hồ lô.

Lần này, cuối cùng cũng triệt để luyện hóa cấm chế của hồ lô đen.

Cùng với việc Diệp Hàn luyện hóa hồ lô đen, tác dụng của nó, hắn cũng đã biết được.

Đây là một cực phẩm Tiên thiên linh bảo loại phụ trợ, Quang Âm Hồ Lô.

Diệp Hàn lập tức mừng như điên!

Cái gọi là linh bảo loại phụ trợ, là chỉ những linh bảo không có chức năng tấn công hay phòng thủ, nhưng thuộc tính phụ trợ lại cực kỳ mạnh mẽ.

Ví dụ như Quang Âm Hồ Lô này, thuộc tính phụ trợ của nó chính là thời gian.

Hồ lô này, có thể thay đổi pháp tắc thời gian trong thế giới Hồng Hoang ở một phạm vi nhỏ, khống chế tốc độ dòng chảy thời gian, tốc

độ dòng chảy thời gian lớn nhất của hồ lô đen, là 100:1.

Cũng có nghĩa là, trong trường thời gian do hồ lô đen tạo ra, tu luyện một trăm năm, bên ngoài mới chỉ qua một năm.

Mắt Diệp Hàn sáng lên: Quả thực là một vũ khí gian lận.

Chương 53

Nếu tu luyện trong đó một trăm vạn năm, bên ngoài cũng chỉ mới qua một vạn năm thôi.

Lời to rồi!

Ha ha ha...

Diệp Hàn có một sự thôi thúc muốn ngửa mặt lên trời cười lớn.

Nhưng, đây không phải là toàn bộ chức năng của hồ lô đen.

Đối với Diệp Hàn, tác dụng lớn nhất của Quang Âm Hồ Lô, chính là có thể tham ngộ Thời gian Đại đạo.

Bởi vì, bên trong hồ lô, ẩn chứa một đạo pháp tắc thời gian.

Thế giới Hỗn Độn, có ba nghìn Đại đạo, trong đó có Thời gian nhất đạo.

Sáu người chưa thành Thánh trong Hồng Hoang hiện nay, sau này cũng chỉ thành Thiên đạo Thánh nhân, cuối cùng cũng chỉ là con rối của Thiên đạo.

Nhưng Đại đạo Thánh nhân thì khác.

Đại đạo, là tồn tại có thể siêu thoát Thiên đạo.

Ban đầu Bàn Cổ lấy lực chứng đạo, thực ra là chứng Đại đạo đạo quả, thứ Diệp Hàn muốn thành, chính là noi gương Bàn Cổ, thành Đại đạo Thánh nhân, bây giờ có pháp tắc thời gian, vừa hay có thể tham ngộ một phen.

Khi còn ở Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đã từng nói.

Pháp môn chứng đạo thành Thánh có ba loại, phân biệt là lấy lực chứng đạo, trảm tam thi thành Thánh và công đức chứng đạo.

Cái gọi là lấy lực chứng đạo, không nhất thiết phải là chứng Lực chi Đại đạo!

Ba nghìn Đại đạo, đều có thể thành Thánh, chỉ cần lý giải viên mãn về Đại đạo là được.

Bàn Cổ, là lấy lực chứng đạo, vậy thì Diệp Hàn tự nhiên cũng có thể lấy thời gian chứng đạo.

"Nhưng, bây giờ không phải là lúc ngộ đạo!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, thu hồi hồ lô, bây giờ mới chỉ có tu vi Kim Tiên, nhiệm vụ cấp bách hiện tại, là nâng cao tu vi trước, đến lúc Đại La đỉnh phong hoặc Chuẩn Thánh, hãy nghĩ đến chuyện thành Thánh.

"Tiếp theo, là luyện hóa tinh huyết!" Diệp Hàn đứng dậy, gia cố thêm mấy tầng trận pháp xung quanh.

Lúc mới đến Hồng Hoang, hệ thống giao nhiệm vụ bái sư Tam Thanh, đã thưởng mười giọt tinh huyết Bàn Cổ, Diệp Hàn vì tu vi quá thấp, không dám trực tiếp luyện hóa, bây giờ đã là Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước là có thể bước vào Thái Ất Kim Tiên, bây giờ luyện hóa những giọt tinh huyết này, chắc là không có vấn đề gì lớn.

Diệp Hàn sau khi gia cố đạo trường bằng trận pháp, trực tiếp tế ra Càn Khôn Đỉnh đặt vào giữa đạo trường.

Ầm...

Một luồng uy áp của Tiên thiên chí bảo, nhàn nhạt truyền ra.

"Vào!" Diệp Hàn từ trong hệ thống, lấy ra một giọt bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ, đưa vào trong đỉnh.

Hệ thống thưởng tinh huyết, nói là một giọt, nhưng thực tế, một giọt tinh huyết lại nhiều như một cái ao, may mà bên trong Càn Khôn Đỉnh có ẩn chứa không gian, vừa hay có thể chứa được.

Bản nguyên tinh huyết tiến vào Càn Khôn Đỉnh, lập tức, một luồng huyết khí nồng đậm trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ không gian trận pháp.

Tinh huyết đó không ngừng sôi sục trong Càn Khôn Đỉnh, phảng phất như vật sống, lại giống như nước sôi, cách rất xa cũng có thể cảm nhận được một luồng khí tức nóng bỏng.

"Kệ đi, chết thì thôi, không chết sống vạn vạn năm!" Trong mắt Diệp Hàn lóe lên một tia quyết tuyệt, sau khi cởi bỏ y phục, trực tiếp nhảy vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Ầm...

Khoảnh khắc Diệp Hàn nhảy vào Càn Khôn Đỉnh, chỉ cảm thấy ngọn lửa vô tận thiêu đốt khắp người, cơn đau khó có thể chịu đựng, giống như da thịt bị nứt ra từng tấc.

Sau đó, huyết dịch nóng bỏng kia, chen vào cơ thể Diệp Hàn.

A...

Diệp Hàn đau đến mức, trực tiếp hét lên.

Nhưng, tuy đau đớn khó có thể chịu đựng, Diệp Hàn vẫn cố nén không trèo ra, ngồi xếp bằng ở chính giữa Càn Khôn Đỉnh, tuy run lẩy bẩy, nhưng cuối cùng cũng kiên trì được.

Bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ, cứ như vậy bắt đầu, cải tạo cơ thể Diệp Hàn.

Một ngày!

Hai ngày!

Một năm!...

Tu hành không có năm tháng, Hồng Hoang không biết năm nào!

Chớp mắt một cái, ba trăm năm đã qua.

Chương 54

Trong ba trăm năm, Diệp Hàn dần dần thích ứng với cơn đau do tinh huyết Bàn Cổ mang lại, cơn đau trên cơ thể, sớm đã tê dại.

Nhiều năm trước, hắn đã tiến vào trạng thái nhập định.

Tinh huyết, ngoài việc có thể cải tạo cơ thể, bên trong còn ẩn chứa một tia đạo vận của Lực chi Đại đạo.

Đạo vận này và đạo vận trong hồ lô đen không giống nhau.

Đạo vận trong hồ lô đen, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra cảm ngộ, nhưng đạo vận trong tinh huyết, sẽ dần dần biến mất theo sự hấp thu của Diệp Hàn, cho nên Diệp Hàn không có cách nào khác, chỉ có thể tranh thủ thời gian cảm ngộ.

Ầm...

Một thời điểm nào đó!

Cơ thể Diệp Hàn xảy ra biến hóa kỳ lạ, tinh huyết trong Càn Khôn Đỉnh, đã biến thành một ao nước trong.

Diệp Hàn mồ hôi đầm đìa, nhắm mắt trầm tư.

Sau khi hấp thu hết năng lượng trong một giọt tinh huyết, dị tượng đột nhiên xuất hiện.

Ý thức của hắn, đột nhiên bị kéo vào một khoảng không sâu thẳm.

Trong hư không, lại có một bóng người, cao lớn vô cùng, tay cầm Khai Thiên Phủ, một búa chém ra khai mở hỗn độn!

Cảnh tượng này, không ngừng lặp đi lặp lại...

Bàn Cổ!

Ý chí của Bàn Cổ!

Diệp Hàn trong nháy mắt đã đoán ra lai lịch của hư ảnh, cũng chỉ có trong bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ, mới có thể lưu lại một tia bản nguyên ý chí của Bàn Cổ như vậy.

Thân ảnh khổng lồ đó, tay cầm Khai Thiên Phủ, một búa lại một búa, chém vào hư không hỗn độn.

Từng đạo phù văn Lực chi Đại đạo lan ra.

Hú...

Diệp Hàn tĩnh tâm, bắt đầu lĩnh ngộ!

Lại ba trăm năm sau!

Diệp Hàn trong Càn Khôn Đỉnh, đột nhiên mở mắt.

Xoẹt...

Một đạo phù văn màu vàng, từ trong đôi mắt lóe lên.

"Cuối cùng... cũng ngộ được một chút da lông của Lực chi Đại đạo!" Diệp Hàn lẩm bẩm, loảng xoảng một tiếng bước ra từ Càn Khôn Đỉnh.

Chỗ bản nguyên tinh huyết vốn đầy một đỉnh, bây giờ đã hóa thành nước trong.

"Lực chi Đại đạo, phá cho ta!" Diệp Hàn đưa tay, nắm quyền đánh ra một cú.

Ầm...

Cùng với cú đấm của Diệp Hàn, phù văn vô tận xoay quanh cánh tay hắn, dưới sự gia trì của Lực chi Đại đạo, một quyền xé nát tất cả cấm chế, sau đó cú đấm không hề giảm thế, lao thẳng lên trời cao!

Ầm...

Trên bầu trời, trên đỉnh Côn Luân.

Một luồng sóng năng lượng vô song, lấy đỉnh đầu Diệp Hàn làm trung tâm, lan ra bốn phương tám hướng.

"Đây là... uy lực của Lực chi Đại đạo sao?" Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hư không khẽ rung động, trái tim Diệp Hàn, cũng theo đó mà chấn động dữ dội.

Nếu phải định lượng, lúc này Diệp Hàn, mới chỉ ngộ ra khoảng 5% Lực chi Đại đạo, đã có uy lực như vậy.

Một quyền hạ xuống, Thái Ất Kim Tiên cũng không dám đỡ.

Vậy thì, nếu ta lĩnh ngộ toàn bộ Lực chi Đại đạo, uy lực của nó sẽ như thế nào?

Trong mắt Diệp Hàn, bắn ra hai luồng thần quang tự tin!

Trên núi Côn Luân, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Lão Tử ba người, đang bế quan, nhưng gần như cùng lúc mở mắt ra.

Chương 55

Mắt của ba người nhìn thấu hư không, đều kinh ngạc.

Thần thông của Phụ thần...

Lực chi Đại đạo... là ai...

Nhưng, khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trên đỉnh núi, Tam Thanh liền không hỏi nhiều, tiếp tục bế quan, tham ngộ.

Hú...

Diệp Hàn thở ra một hơi dài.

Sau đó ánh mắt rơi xuống cơ thể cường tráng của mình.

Cơ thể này, căn nguyên ban đầu chỉ là một hòn đá bình thường trong Hồng Hoang.

Bây giờ sau khi được bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ cải tạo, căn nguyên của hắn, không thua kém gì những đại lão trong Hồng Hoang.

Ít nhất, không kém Thập Nhị Tổ Vu là bao.

So với Tam Thanh, thì kém hơn một chút.

Căn nguyên đối với một tu sĩ, rất quan trọng, bởi vì tu hành ở Hồng Hoang, căn nguyên là cơ sở, căn nguyên càng tốt, tốc độ tu hành cũng càng nhanh.

Ngộ tính, là thứ mà tu vi đạt đến một trình độ nhất định mới có thể thể hiện ra ưu thế.

Ví dụ, sau khi đạt đến Chuẩn Thánh, cảm ngộ Thiên đạo, Đại đạo, lúc đó ưu thế của ngộ tính mới có thể phát huy.

Cho nên, tu hành ở Hồng Hoang, căn nguyên đi trước, ngộ tính theo sau.

Nhưng bây giờ Diệp Hàn bất luận là căn nguyên hay ngộ tính, đều đã đạt đến hàng đầu.

"Không biết, nếu hấp thu toàn bộ chín giọt tinh huyết còn lại, căn nguyên sẽ tăng lên đến mức nào?" Diệp Hàn lẩm bẩm.

Nhưng, nếu cơ thể hiện tại đã có thể chịu đựng được việc tắm trong tinh huyết, Diệp Hàn cũng không cần phải giữ lại những giọt tinh huyết đó.

Dùng rồi, mới là của mình.

Làm thôi!

Diệp Hàn cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp vung tay bố trí tầng tầng trận pháp, xây dựng lại đạo trường.

Lại bố trí một đạo trận pháp cách ly khí tức ở chính giữa đạo trường.

Sau đó, tế ra Càn Khôn Đỉnh, toàn bộ chín giọt bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ được đổ vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Ục ục ục...

Chín giọt tinh huyết đổ vào Càn Khôn Đỉnh, máu nóng như sắp sôi lên.

Thật là bảo bối!

Diệp Hàn trực tiếp nhảy vào ao máu, bắt đầu hấp thu năng lượng trong tinh huyết Bàn Cổ.

Trước đó sau khi Diệp Hàn hấp thu giọt tinh huyết đầu tiên, cơ thể đã được cải tạo, không chỉ căn nguyên được nâng cao, cơ thể cũng trở nên cường tráng không thua gì Tổ Vu, bây giờ lại tiến vào ao máu,

cảm giác tê dại đau đớn đó đã không còn.

Giống như, ngâm suối nước nóng vậy.

Nhưng năng lượng vô song trong tinh huyết, vẫn hung mãnh cuồn cuộn chui vào trong cơ thể Diệp Hàn.

Một năm!

Hai năm!

Mười năm!

Trăm năm!...

Chớp mắt một cái, nghìn năm thời gian đã qua.

Một nghìn năm sau, Diệp Hàn mở mắt.

Ầm...

Khí huyết chi lực vô tận từ trong mắt bắn ra.

Mỗi cử chỉ của Diệp Hàn, đều có phù văn Đại đạo đi theo, đạo vận khí tức nồng đậm vô cùng.

Chương 56

Trải qua một nghìn năm, Diệp Hàn cuối cùng cũng đã hấp thu xong toàn bộ bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ, lĩnh ngộ của hắn đối với Lực chi Đại đạo, cũng từ 5% trước đó, đạt đến 30% hiện tại.

Tốc độ lĩnh ngộ Đại đạo của tu sĩ, bình thường cực kỳ chậm, cho dù tốn trăm vạn năm, cũng chưa chắc đã tinh tiến được 5%.

Giống như Diệp Hàn, trong vòng nghìn năm, một lần tăng lên 25%, quả thực như cưỡi tên lửa.

Đương nhiên rồi!

Không chỉ vì ngộ tính của Diệp Hàn tốt, một phần lớn nguyên nhân, là đạo vận ẩn chứa trong tinh huyết Bàn Cổ, trực tiếp bị Diệp Hàn hấp thu, lĩnh ngộ càng thêm nhanh chóng.

Nhưng, sau này nếu muốn lĩnh ngộ tiếp, sẽ chậm lại.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, lại một lần nữa nhìn vào bản thân, cơ thể này sau khi được mười giọt tinh huyết Bàn Cổ ngưng luyện, căn nguyên của hắn đã vượt qua cả Tam Thanh, trở thành sinh linh có căn nguyên thâm hậu nhất trong toàn bộ Hồng Hoang.

Căn nguyên thâm hậu nhất, ngộ tính cao nhất!

Tám chữ này để hình dung Diệp Hàn lúc này, một chút cũng không quá.

"Ông ông ông..." Đúng lúc này, trong đầu Diệp Hàn, đột nhiên truyền ra một trận tiếng "ông ông", đồng thời cảm giác, trong lồng ngực dường như có khí tức sôi trào...

Diệp Hàn mừng rỡ!

Sắp đột phá Thái Ất Kim Tiên rồi!

Diệp Hàn trong lòng vui mừng, vội vàng ngồi xuống, bình tĩnh lại tâm tình, sau đó hít sâu một hơi tu luyện.

Trong cơ thể Diệp Hàn, khí huyết chi lực vô tận, Đại đạo chi lực và linh khí hợp làm một, hình thành một khối năng lượng hỗn độn, mông lung vô tri.

Nhưng, dưới sự luyện hóa của Diệp Hàn, lại trong chốc lát phân thành năm màu tím, trắng, vàng, xanh, đỏ, ngũ sắc chi khí bốc lên, phân thành năm quang đoàn dung nhập vào bản thân.

Ầm...

Diệp Hàn chỉ cảm thấy một loại xiềng xích nào đó trong cơ thể bị phá vỡ, sau đó pháp lực toàn thân như vạn sông đổ về biển, chảy vào đan điền, rồi lại từ đan điền chảy ra, đã hùng hồn cuồn cuộn, không thể hình dung!

Đến đây, ngũ khí thăng đẳng, Thái Ất Kim Tiên thành!

Diệp Hàn vui mừng đứng dậy, nắm chặt tay, phù văn Đại đạo vô tận quấn quanh cánh tay!

Một quyền này nếu đánh ra, e rằng Đại La Kim Tiên cũng không dám đỡ!

Ha ha...

Ầm...

Vô số cấm chế xung quanh, bị Diệp Hàn một quyền đánh nát.

Diệp Hàn ra khỏi đạo trường, một bước đạp đất bay lên trời cao, lúc hạ xuống đã đến cổng núi Côn Luân, lại thấy vô số tu sĩ ngồi xếp bằng trên đất ở cổng núi, có vô số người quỳ trên đất.

Chuyện gì vậy?

“Sư huynh...” Đa Bảo đang bận rộn ở cổng núi, sau khi nhìn thấy Diệp Hàn, lập tức mừng rỡ, vội vàng chạy tới.

Diệp Hàn hỏi: “Chuyện gì vậy?” Vừa nói vừa liếc nhìn đám người bên ngoài.

Đa Bảo đáp: “Bái sư ạ, những người này đều là sinh linh từ khắp nơi trong Hồng Hoang, đến để bái sư, sư tôn và sư bá đều đang bế quan, tiểu đệ không biết xử lý thế nào, liền bảo họ tạm thời chờ ở đây!” À...

Diệp Hàn khẽ cười.

Xem ra, danh tiếng của Tam Thanh cũng lớn phết nhỉ?

“Cái đó...” Đa Bảo gãi gãi đầu, nhìn về phía Diệp Hàn nói: “Sư huynh, không biết bảo vật của đệ, đã luyện thành chưa...” Nhìn vẻ mặt khao khát của Đa Bảo, Diệp Hàn trán nổi gân xanh.

Đa Bảo, sự yêu thích đối với bảo vật, e là đã đến mức si cuồng rồi phải không?

Nhưng, Diệp Hàn nghĩ lại, hình như mình còn nợ Đa Bảo một ít bảo vật.

“Đi, về đại điện!” Hai người lập tức quay về đại điện.

Diệp Hàn từ trong không gian hệ thống, trực tiếp lấy ra một trăm kiện bảo vật, toàn bộ đều là Tiên thiên linh bảo.

Ban đầu lúc tranh đoạt dây hồ lô, Diệp Hàn đã tự bạo hơn mười kiện Tiên thiên linh bảo của Đa Bảo, đã nói là bạo một đền hai, vậy thì phải là hơn hai mươi kiện.

Nhưng, trải qua hơn trăm năm luyện lại, hơn một nghìn kiện bảo vật mà Diệp Hàn vơ vét được từ Phân Bảo Nhai trước đó, tất cả đều được Hậu thiên phản Tiên thiên, luyện thành Tiên thiên linh bảo.

Cũng có nghĩa là, trên người Diệp Hàn hiện tại có hơn một nghìn kiện.

Loại linh bảo này, phần lớn cũng chỉ mang cái danh Tiên thiên, chín mươi phần trăm trở lên đều là hạ phẩm, đối với Diệp Hàn cũng khá là gân gà.

Giữ lại, vốn là để tặng người, cho nên Diệp Hàn tỏ ra rất hào phóng, trực tiếp ném cho Đa Bảo một trăm kiện.

Chương 57

“Oa...

Tạ ơn đại sư huynh, tạ ơn đại sư huynh, đại sư huynh, ngài đối với Đa Bảo, thật tốt quá!” Nghĩ lại thái độ thường ngày của sư tôn đối với mình, rồi lại nhìn Diệp Hàn.

Mắt Đa Bảo đột nhiên ươn ướt.

Đại sư huynh, thực sự tốt hơn sư tôn nhiều.

Nói là đền hơn hai mươi, kết quả trực tiếp cho một trăm kiện.

“Được rồi, mau thu đi!” Diệp Hàn vung tay, khí tức Thái Ất Kim Tiên bộc lộ ra.

Đa Bảo lại một lần nữa kinh ngạc, người run lên, nhìn Diệp Hàn hỏi: “Đại sư huynh, ngài lại đột phá rồi?” “Ừ!” Diệp Hàn chắp tay sau lưng, khí chất ngời ngời: “May mắn đột phá Thái Ất Kim Tiên!”...

Trên mặt Đa Bảo, có chút không tự nhiên.

Mình, lúc bái sư, đại sư huynh mới là Kim Tiên sơ kỳ, còn mình là Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là bước vào hàng ngũ Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng mới qua hơn một vạn năm.

Từ Tử Tiêu Cung về Côn Luân Sơn, chẳng làm gì cả, sư huynh lại vù vù vù phá liền bốn cấp, từ Kim Tiên sơ kỳ, trực tiếp lên Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Hóa ra hai chúng ta tán gẫu, tán gẫu cả buổi trời ta một khúc củi chưa chẻ, còn dê của ngươi đã ăn no rồi?

“Đại sư huynh quả là tư chất trời cho!” Đa Bảo chấn động một

lúc lâu, cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng chắp tay với Diệp Hàn: "Đa Bảo cung chúc sư huynh, đột phá Thái Ất Kim Tiên!" "Đừng khách sáo như vậy!" Diệp Hàn vỗ vỗ vai Đa Bảo, nói: "Thực ra thì, ta cũng là may mắn, đệ đừng quá áp lực, cứ từ từ là được, không chừng vài ngày nữa, cũng có thể đột phá rồi!" "Hú..." Đa Bảo hít một hơi thật sâu, cười khổ lắc đầu: Thực ra nghĩ kỹ lại, mình cũng không hề chậm, từ Kim Tiên đỉnh phong đột phá Thái Ất Kim Tiên, đừng nói một vạn năm, trăm vạn năm cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có thể trách, sư huynh này hack hơi lợi hại.

"Đa tạ sư huynh dạy bảo!" Đa Bảo hít sâu một hơi, vẻ mặt quyết tuyệt: "Vài ngày nữa, Ngô sẽ bế quan, lần này không phá được Thái Ất, quyết không xuất quan!" "Sư đệ có nghị lực như vậy, sư huynh ta cũng mừng cho đệ!" Diệp Hàn xua tay: "Đi xử lý chuyện của đệ đi!" "Vâng!" Đa Bảo mang theo bảo bối, tâm trạng phức tạp rời đi.

"Đinh đông..." Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên.

"Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, phát ra nhiệm vụ, mời túc chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn 1: Du lịch Đông Hải, sau khi đến Đông Hải, thưởng 500 vạn điểm Công đức, một bản đồ Đông Hải!" "Lựa chọn 2: Du lịch Hồng Hoang, đến Bất Chu Sơn, thưởng 200 vạn điểm Công đức!" Gợi ý: Chỉ có thể chọn một!

Đếm ngược: Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm...

"Ta chọn 1!" Diệp Hàn quả quyết lựa chọn 1.

Bây giờ tuy đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên, du lịch Hồng Hoang vẫn hơi yếu, nhưng nếu là Đông Hải, thì không có quá nhiều nguy hiểm.

Mấu chốt là, Đông Hải có Bồng Lai tam tiên sơn.

Đó là nơi mà sau khi xuyên không đến Hồng Hoang, nhất định phải

đến.

Bảo vật trên tam tiên sơn, quả thực khiến người ta yêu thích không buông tay.

Không biết, bây giờ ba ngọn tiên sơn, đã bị Đông Vương Công tìm thấy chưa.

Nhưng trước khi đi, phải từ biệt sư tôn, đó là lễ phép cơ bản.

Diệp Hàn đến bên ngoài đạo trường của Thông Thiên, cúi người hành lễ, sau đó quỳ xuống đất, hướng về phía đạo trường nói: "Đệ tử Diệp Hàn, mạo muội quấy rầy sư tôn.

Đệ tử muốn đến Đông Hải du lịch một chuyến, xin sư tôn ân chuẩn!" Thanh âm truyền đi, một lúc lâu sau, Thông Thiên mới đáp lại: "Chuẩn rồi, một mình ở ngoài, vạn sự cẩn thận!" "Đa tạ sư tôn quan tâm!" Diệp Hàn cúi đầu bái lạy lần nữa, rồi rời đi. 38.

Sau khi rời đạo trường của Thông Thiên, Diệp Hàn lại lần lượt đến đạo trường của Lão Tử, Nguyên Thủy để lần lượt cáo biệt, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không tệ, lúc đi còn cho hắn ba giọt Tam Quang Thần Thủy.

"Đừng lãng phí!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Vật này, lúc nguy nan hãy dùng, có thể bảo toàn một mạng!" "Đa tạ sư bá!" Diệp Hàn tạ ơn Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó liền thi triển thần thông Súc Địa Thành Thốn, một đường hướng đông, bay về phía Đông Hải.

Côn Luân Sơn, nằm ở vị trí gần trung tâm của đại lục Hồng Hoang, Đông Hải, thì ở phía đông đại lục, khoảng cách vô cùng xa xôi.

Diệp Hàn tuy thi triển thần thông Súc Địa Thành Thốn, nhưng ước chừng cũng phải mất mấy trăm năm mới đến được.

Tốc độ quá chậm!

Để tăng tốc, Diệp Hàn liền vào sâu trong núi lớn, tìm một con chim tộc có tu vi Thái Ất Kim Tiên, đánh cho một trận, dưới thực lực cứng rắn, yêu thú khuất phục, trở thành tọa kỵ của Diệp Hàn!

Có thần điểu làm tọa kỵ, tốc độ quả nhiên khác hẳn, ít nhất nhanh hơn mấy lần.

Ba trăm năm sau, Diệp Hàn cưỡi đại điểu, cuối cùng cũng đã đến bờ Đông Hải!

"Đinh đông..." "Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thành công đến Đông Hải, đặc biệt thưởng một bản đồ Đông Hải, 500 vạn điểm Công đức!" Diệp Hàn vừa mới đến bờ Đông Hải, âm thanh của hệ thống đã vang lên...

Diệp Hàn cũng kinh ngạc!

Ban đầu tưởng rằng, phải hoàn thành nhiệm vụ du lịch Đông Hải, mới cho năm trăm vạn, không ngờ vừa đến Đông Hải đã có?

Mở hệ thống ra xem, bây giờ trong hệ thống, có khoảng hơn 700 vạn điểm công đức.

Chương 58

Trong kho của hệ thống, có một khối ngọc giản.

Diệp Hàn đưa tay lấy ngọc giản ra xem, là bản đồ của Đông Hải.

Sau khi xem bản đồ, Diệp Hàn lập tức kích động.

Bản đồ Đông Hải?

Vớ vẩn!

Mẹ nó là bản đồ tam tiên đảo thì có?

Trên đó, rõ ràng đánh dấu vị trí của Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu tam tiên đảo.

Ba hòn đảo này, cơ bản đều ở trong cùng một khu vực, cách nhau không đến trăm vạn dặm.

Xem ra, hệ thống lần này phát ra nhiệm vụ, chắc là có thâm ý, vậy thì Đông Vương Công hình như vẫn chưa tìm thấy tam tiên đảo.

Nghĩ đến đây, Diệp Hàn liền hiểu ra!

Điều kỳ lạ là, với tốc độ hiện tại của Diệp Hàn, cho dù biết vị trí của tam tiên đảo, để đến được đó e là cũng phải tốn ít nhất vạn năm.

Bởi vì, quá xa, Đông Hải quá lớn!

Đông Hải rộng lớn, vô biên vô tế, tam tiên đảo ở trong đó, chẳng qua chỉ là một hạt cát trong sa mạc.

Nghe nói tam tiên đảo, không phải sinh ra sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, mà là lúc Bàn Cổ đại chiến ba nghìn Ma Thần, những mảnh vỡ Hỗn Độn bị đánh nát, bay vào thế giới Hồng Hoang hóa thành tam tiên đảo, ba hòn tiên đảo đều có tiên thiên trận pháp bao bọc.

Đông Vương Công muốn tìm, e là không dễ dàng như vậy.

"Đi!" Diệp Hàn đứng dậy, trực tiếp nhảy lên lưng con đại điểu, nói: "Bay ra biển!" "Đại lão gia, ngài tha cho tôi đi!" Đại điểu nghe Diệp Hàn muốn ra biển lớn, lập tức kinh hãi thất sắc, nói: "Tôi là phi cầm trên cạn, không phải phi cầm trong biển, không thích ứng với việc đi lại trên biển, xin đại lão gia tha thứ, tha thứ!" Đại điểu nhìn Diệp Hàn, sắp khóc đến nơi.

Dù sao cũng đã chở gã này bay ba trăm năm, không có công lao cũng có khổ lao.

Diệp Hàn suy nghĩ một chút, vung tay thả nó đi.

Sau đó, thi triển thần thông Súc Địa Thành Thốn, bay trên mặt biển.

Vừa bay vừa nghĩ, hay là bắt một con tọa kỵ dưới biển thử xem.

Nhưng bay suốt nửa tháng, đến một sợi lông của yêu quái biển cũng không thấy, đang lúc buồn bực, đột nhiên nghe thấy phía trước sau lớp sương mù trên biển, dường như có tiếng đánh nhau.

"Có người đấu pháp?" Diệp Hàn trực tiếp bay qua: "Đi xem thử, xem có thể đục nước béo cò không!" Thực ra, Diệp Hàn đã quá lâu không thấy sinh linh, muốn hỏi thăm tình hình ở Đông Hải.

Nhưng sau khi đến, lại đột nhiên kinh ngạc.

Thì ra sương mù bao phủ mấy vạn dặm xung quanh, chính là do trận đấu pháp kịch liệt gây ra.

Ở chính giữa biển lớn, một con kim long trải dài vạn dặm.

Hai bên kim long, có mấy chục tên yêu quái vi long tu vi cường đại, mỗi tên đều cầm vũ khí, tấn công về phía kim long.

Diệp Hàn dừng lại trên không trung quan sát.

Kim long có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đại viên mãn, các yêu quái biển còn lại, cũng đa số là tu vi Thái Ất Kim Tiên.

"Gầm..." Kim sắc cự long, gầm lên một tiếng.

Thân thể to lớn quẫy một cái trên biển, một móng vuốt vung ra, lộ ra năm móng, sóng lớn ngập trời liền chia sang hai bên, hung dữ cuồn cuộn.

Nhưng sóng dù hung dữ, cũng khó mà gây ra tổn thương thực chất cho đám yêu quái biển này.

Dù sao, mọi người đều sinh tồn dưới biển.

Cự long lúc này, trên thân thể đã chi chít vết thương, máu màu vàng chảy ra, nhuộm cả mặt biển thành một màu vàng óng!

"Các ngươi, bắt nạt người quá đáng!" Cự long kia nói tiếng người, đạo: "Chẳng lẽ không biết Ngô là thái tử Nam Hải sao?" Hả?

Diệp Hàn người run lên, nhìn về phía cự long: Thái tử Nam Hải?

Không lẽ là thái tử của Nam Hải Long Cung?

"Ngao Quyển!" Tên yêu quái biển dẫn đầu, tay cầm tam xoa kích, nhìn cự long nhàn nhạt nói: "Bản tọa, chỉ lấy một giọt bản nguyên tinh huyết ở tim ngươi, giao ra, Ngô sẽ không làm hại tính mạng ngươi." "Cút!" Ngao Quyển gầm lên một tiếng, sóng lớn cuồn cuộn.

Diệp Hàn đại khái cũng đã hiểu nguyên nhân của cuộc tranh đấu này.

Thái tử Nam Hải, không biết vì sao lại chạy đến Đông Hải, bị một đám yêu quái biển ở Đông Hải bao vây, muốn lấy bản nguyên tinh huyết ở tim hắn.

Long tộc là dị chủng của Hồng Hoang, Ngao Quyển lại là thái tử, huyết mạch tinh thuần, cho nên bản nguyên tinh huyết của long tộc,

quả thực có thể cải thiện căn nguyên của bản thân.

Chương 59

Đồng thời, Diệp Hàn cũng cảm thấy bi ai cho vận mệnh của Long tộc.

Đường đường là dị chủng Hồng Hoang, từng là bá chủ trong Hồng Hoang, bây giờ khí vận suy tàn, sa sút đến mức này.

Vài con yêu quái biển tùy tiện, cũng có thể bắt nạt thái tử Long tộc?

"Đạo hữu trên kia, xin hãy cứu ta một mạng!" Ngao Quyển không biết từ lúc nào, đã phát hiện ra Diệp Hàn ở phía trên, giọng nói truyền đến.

Diệp Hàn có thể thấy, cự long bây giờ đã suy yếu, dưới sự vây công của đông đảo yêu quái biển, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ vẫn lạc.

"Ai!" Đông đảo yêu quái biển lập tức kinh hãi, nhìn về phía Diệp Hàn.

Nhưng, khi thấy Diệp Hàn cũng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, lại đều thở phào nhẹ nhõm.

"Đinh đông..." "Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, phát ra nhiệm vụ, mời túc chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn 1: Cứu viện thái tử Long tộc Ngao Quyển, và thu làm tọa kỵ, thưởng 300 vạn điểm Công đức!" "Lựa chọn 2: Từ bỏ cơ duyên với thái tử Long tộc, thưởng 30 vạn điểm Công đức!" Gợi ý: Chỉ có thể chọn một!

Đếm ngược: Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm...

"Ta chọn 1!" Diệp Hàn khẽ cười, món hời này phải nhận.

Ba trăm vạn điểm công đức thì thôi đi, mấu chốt là cái tọa kỵ này,

có chút ngầu đó.

Cưỡi một con kim sắc đại cự long dưới háng, nghĩ thôi đã thấy kích động.

Lão tử... cũng muốn làm Long Ngạo Thiên một lần.

"Vây hắn lại cho ta!" Tên đàn ông dẫn đầu, ra lệnh một tiếng.

Lập tức có bốn tên yêu quái tu vi Thái Ất Kim Tiên, từ bốn hướng vây lấy Diệp Hàn.

"Vì sao vây ta?" Diệp Hàn đứng trên cao nhìn xuống, nhìn con yêu quái biển thân hình to lớn bên dưới, yêu quái tuy đã hóa hình, nhưng Diệp Hàn liếc mắt một cái đã nhận ra bản thể của nó.

Thì ra là một con cá mập biển hóa hình!

"Ngu xuẩn!" Cá mập biển nhìn Diệp Hàn mắng một câu, nói: "Đã thấy chuyện hôm nay, thì không thể đi được, giao ra Thiên đạo nô ấn, hoặc là chết!" "Ha ha ha..." Diệp Hàn cười lớn, nhìn con cá mập biển kia nói: "Ta hiểu rồi, sợ ta bỏ đi, rồi đem chuyện các ngươi làm nói ra ngoài, đúng không?" "Đoán đúng thì sao?" Cá mập biển cười lạnh.

Diệp Hàn nhìn con cự long, nói: "Ngươi cũng nghe thấy rồi đấy, hắn sợ ta tiết lộ tin tức, cũng có nghĩa là, hôm nay bất kể ngươi có giao bản nguyên tinh huyết ra hay không, đều phải chết!" "Ai..." Cự long Ngao Quyển thở dài một hơi.

Vốn còn ôm một tia hy vọng, bây giờ bị Diệp Hàn vạch trần, chút dũng khí còn sót lại cũng không còn, thân thể khổng lồ, trong nháy mắt ngã xuống mặt biển.

"Không phải!" Cá mập biển vội vàng, nhìn Ngao Quyển nói: "Ngươi làm theo lời ta, giao ra bản nguyên tinh huyết ở tim, bản tọa chắc chắn sẽ tha cho ngươi!" Bản nguyên tinh huyết, không phải tinh huyết bình thường.

Trừ phi tự nguyện, nếu không không ai lấy được, nếu không cá mập biển đã sớm ra tay hạ sát Ngao Quyển rồi, cũng không cần lằng nhằng đợi đến bây giờ.

"Chết tiệt!" Cá mập biển đột nhiên nhìn về phía Diệp Hàn!

Nếu không phải Diệp Hàn xen vào một chân, vừa rồi đã sắp thành công rồi.

Bây giờ thì tốt rồi, hoàn toàn không còn hy vọng.

Mục đích của cá mập biển, không phải là giết thái tử Long tộc, mà là lấy tinh huyết.

Bây giờ lấy tinh huyết không thành, lỡ như tiết lộ tin tức còn có nguy cơ bị Long tộc truy sát đến chết.

Vụ làm ăn này, trong nháy mắt trở nên không có lời.

Nhưng bây giờ tên đã lên cung, không thể không bắn.

"Ra tay, trước tiên xé xác tên nhiều chuyện này cho ta!" Cá mập biển chỉ vào Diệp Hàn, nghiến răng nghiến lợi.

"Khoan đã!" Diệp Hàn xua tay: "Chờ chút, ta có lời muốn nói!" "Nói gì?" Cá mập biển nói: "Nhanh lên!" Diệp Hàn quay đầu nhìn về phía cự long, nhàn nhạt nói: "Muốn ta cứu ngươi cũng được, nhưng, ngươi phải đồng ý với ta một chuyện, nếu không, hôm nay e là lành ít dữ nhiều rồi!" "Chuyện gì?" Trong mắt cự long, lóe lên một tia hy vọng, đầu lâu của nó khẽ ngẩng lên, như một ngọn núi.

Diệp Hàn nói: "Làm tọa kỵ cho ta, một trăm vạn năm sau, trả lại ngươi tự do!" Nghe điều kiện của Diệp Hàn.

Cự long không lập tức đồng ý, mà trầm tư.

Mấy hơi thở sau, Ngao Quyển nghĩ thông suốt, nói: "Có thể, nhưng ta có một điều kiện!" "Nói!" Diệp Hàn nhìn về phía Ngao

Quyển.

Ngao Quyển nói: “Ta muốn, tất cả bọn chúng đều phải chết!” Vừa nói, năm móng vuốt giơ lên, chỉ về phía đám người cá mập biển.

Dù sao cũng sắp chết rồi, làm tọa kỵ thì làm tọa kỵ, nếu có thể tiễn mấy tên này xuống địa ngục, còn hơn là chết vô ích.

“Không vấn đề!” Khóe miệng Diệp Hàn nở một nụ cười, sau đó khí thế trên người đột nhiên tăng lên!

Ầm... 39.

Chương 60

Một luồng khí thế lăng lệ từ trên người Diệp Hàn dâng lên, lao về phía xung quanh.

"Nói khoác không biết ngượng!" Cá mập biển giơ cao tam xoa kích trong tay: "Hôm nay, Ngô diệt ngươi trước rồi tính sau!" Con cá mập biển kia là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ đại viên mãn, trong mắt nó, Diệp Hàn chẳng qua chỉ là một tên rác rưởi Thái Ất sơ kỳ.

Huống hồ, bên mình đông người.

Có trâu bò nữa, có thể mạnh hơn thái tử Nam Hải Long Cung sao?

"Giết!" Cá mập biển ra tay đồng thời, cũng chỉ huy các Thái Ất Kim Tiên khác xung quanh, đồng thời lao về phía Diệp Hàn.

"Đến hay lắm!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, vung tay, ba mươi sáu viên Định Hải Châu lơ lửng giữa không trung!

Một luồng khí tức vô song tỏa ra.

"Đó là..." Cá mập biển nhìn ba mươi sáu viên Định Hải Châu, trước tiên trong lòng vui mừng, mặt mày tham lam, sau đó, vẻ mặt đột nhiên biến thành kinh hãi: "Tiên thiên chí bảo, mau chạy..." Ầm...

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, mang theo sức mạnh của ba mươi sáu tiểu thiên thế giới, như những vì sao rơi xuống, đập vào người cá mập biển.

Ầm...

Cá mập biển ngay cả phòng ngự cũng chưa kịp tế ra, trực tiếp bị đánh thành tro bụi!

"Keng keng keng..." Đồng thời, đòn tấn công của các tu sĩ khác lao

về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn không hề né tránh, vung tay, tế ra Càn Khôn Đỉnh, chặn lại toàn bộ đòn tấn công của mọi người.

"Lại là Tiên thiên chí bảo..." Ngao Quyển trong lòng đại chấn: Người này rốt cuộc là ai?

Vì sao lại có nhiều Tiên thiên chí bảo như vậy, là đệ tử hay môn nhân của đại tu sĩ nào trong Hồng Hoang?

Phải biết rằng, trong Hồng Hoang một kiện Tiên thiên linh bảo cũng cực kỳ khó có được.

Tiên thiên chí bảo, cả Hồng Hoang cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, chỉ có mấy kiện thôi!

Ầm...

Ầm...

Ầm...

Trong lúc Ngao Quyển còn đang kinh ngạc, Diệp Hàn thi triển Túng Địa Kim Quang, trong nháy mắt đã đánh giết sạch sẽ tất cả đại yêu trong vùng biển xung quanh, không chừa một ai!

Sau đó, Diệp Hàn đứng trên đỉnh đầu của Ngao Quyển!

"Nếu ngươi vi phạm lời hứa, bản tọa sẽ diệt Nam Hải Long tộc!" Diệp Hàn nhìn Ngao Quyển dưới thân, ánh mắt băng hàn!

"Không dám!" Ngao Quyển hít một hơi thật sâu, tâm trạng nặng trĩu đến cực điểm.

Thái tử Long tộc, dị chủng Hồng Hoang.

Lại có thể làm tọa kỵ cho người khác, đó không chỉ là mất mặt, mà là làm mất hết mặt mũi của cả Long tộc.

Suy nghĩ ban đầu của Ngao Quyển là: Dù sao cũng sắp chết, trước tiên để tên tu sĩ này giúp mình báo thù, đợi báo thù xong, lão tử trực tiếp tự bạo, không thể làm tọa kỵ của hắn được.

Nhưng, sau khi nhìn thấy thực lực của Diệp Hàn, suy nghĩ của Ngao Quyển đã thay đổi. 40.

Trong mắt hắn, Diệp Hàn chỉ là Thái Ất, chắc chắn không có khả năng tiêu diệt Nam Hải Long tộc, nhưng một tu sĩ có thể lấy ra hai kiện Tiên thiên chí bảo, sau lưng sao có thể không có chỗ dựa lớn?

"Ngô Ngao Quyển!" Ngao Quyển đối mặt với thiên đạo phát thệ: "Hôm nay đối với thiên đạo thề, từ hôm nay trở đi, nguyện vì..." Đến đây, Ngao Quyển liếc nhìn Diệp Hàn, cũng không biết tên họ của hắn.

Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Ngô là thủ đồ của Tam Thanh, Diệp Hàn!" Quả nhiên!

Lòng Ngao Quyển chấn động, vô cùng sợ hãi.

Người này, là thủ đồ của Tam Thanh?

Danh hiệu của Tam Thanh, ai mà không biết, bây giờ là thế lực đệ nhất trong toàn bộ Hồng Hoang.

"Từ hôm nay, Ngô Ngao Quyển, nguyện làm tọa kỵ cho đại lão gia Diệp Hàn một trăm vạn năm, nếu vi phạm lời thề, thần hồn câu diệt, vĩnh thế không được siêu sinh!" "Vù…" Giữa đất trời đột nhiên xuất hiện một gợn sóng nhỏ, một mối liên hệ chủ tớ tạm thời được thiết lập giữa Diệp Hàn và Ngao Quyển.

Thiên đạo làm chứng, bất kỳ ai cũng không được phản bội.

Nếu Ngao Quyển phản bội, Diệp Hàn chỉ cần một ý niệm là có thể khiến hắn tan thành tro bụi.

"Keng…" "Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt

thưởng 3.000.000 điểm công đức, mời ký chủ chú ý kiểm tra!" Đến đây, nhiệm vụ của Diệp Hàn đã hoàn thành, nhận được ba triệu điểm công đức.

"Đại lão gia!" Ngao Quyển ngẩng đầu nhìn Diệp Hàn, uể oải nói một câu: "Tuy ngô đã là thú cưỡi của đại lão gia, nhưng lúc này Ngao Quyển đang bị thương nặng, e là không thể cùng lão gia tung hoành Hồng Hoang.

Chương 61

Đợi thương thế của ngô phục hồi, sẽ lại đi tìm lão gia!" "Bao lâu thì hồi phục?" Diệp Hàn nhìn Ngao Quyển.

Trên người Ngao Quyển đâu đâu cũng là vết thương, máu tươi chảy ra, nhuộm cả một vùng biển gần đó thành màu vàng óng.

"Cái này… Ngao Quyển cũng không rõ!" Ngao Quyển đáp: "Ngô chỉ có thể tìm một hòn đảo gần đây để bế quan, nếu vận khí tốt, ước chừng mấy chục vạn năm là có thể chữa khỏi!" Phụt… Trán Diệp Hàn hiện đầy vạch đen.

Mấy chục vạn năm?

Mà còn phải vận khí tốt?

Vận khí không tốt thì cả trăm vạn năm cũng chưa xong, đến lúc hết hạn khế ước thì ta cần nó để làm cái quái gì nữa.

"Thôi được rồi, coi như hời cho tên súc sinh nhà ngươi!" Diệp Hàn vung tay, một giọt Tam Quang Thần Thủy từ trong tay bay ra, hóa thành lưu quang bay đến trước mặt Ngao Quyển: "Đây là Tam Quang Thần Thủy, một giọt đủ để ngươi hồi phục thương thế, mau uống đi!" … Ngao Quyển thần sắc chấn động!

Tam Quang Thần Thủy, đó là chí bảo của Hồng Hoang cơ mà.

Chủ nhân lại nỡ lấy Tam Quang Thần Thủy ra chữa thương cho mình… Ngao Quyển đưa vuốt ra, nhận lấy giọt Tam Quang Thần Thủy kia, có chút không nỡ uống.

Hắn biết rõ giá trị của Tam Quang Thần Thủy, thứ này một giọt tương đương với một mạng người.

Tuy bây giờ bị thương nặng nhưng không chết được, tìm một nơi

bế quan, chẳng phải chỉ mấy chục vạn năm thôi sao?

Mấy chục vạn năm sau, gia… Thôi thôi, ngoan ngoãn uống đi vậy.

Ngao Quyển nhìn ánh mắt của Diệp Hàn, trong lòng có chút chột dạ, vội vàng uống Tam Quang Thần Thủy vào.

Ầm… Tam Quang Thần Thủy vừa vào miệng, liền hóa thành sức mạnh tràn đầy sinh cơ, tưới nhuần cơ thể.

Vết thương trên người Ngao Quyển phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Sau một nén hương, hắn đột nhiên bay vút lên trời, rống dài một tiếng.

"Gầm…" Tiếng rồng gầm vang trời, sóng lớn cuộn trào, từng cột nước khổng lồ quấn quanh thân rồng bay lượn.

Ngao Quyển đã hồi phục tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn thời kỳ đỉnh cao, thân dài mười vạn trượng, thân vàng năm móng, vô cùng hùng vĩ.

"Không tồi!" Diệp Hàn hóa thành một luồng lưu quang, đáp xuống vị trí đầu rồng, sau đó khoanh chân ngồi xuống, chỉ phương hướng cho Ngao Quyển, rồi bắt đầu nghỉ ngơi bế quan.

Hú… Tốc độ của rồng bay quả là không gì sánh được, thật đúng là oai phong lẫm liệt.

Nhưng cái giá của sự oai phong này dường như hơi đắt.

Diệp Hàn đau lòng nhìn chiếc bình nhỏ, lúc rời Côn Luân, Nhị sư bá đã cho hắn ba giọt Tam Quang Thần Thủy, dặn dò không được dùng lung tung, giờ thì hay rồi, vì một con thú cưỡi mà lãng phí mất một giọt.

Đúng là tội lỗi!

Một người một rồng bay lượn trên biển.

Ước chừng trăm năm trôi qua.

Sau trăm năm, Diệp Hàn đang ngồi trên đầu rồng, đột nhiên thấy phía xa thấp thoáng có bóng đen, dường như có một cây gậy khổng lồ dựng đứng trên mặt biển.

Thứ gì vậy?

Một lúc sau, Ngao Quyển bay lại gần, Diệp Hàn mới nhìn rõ, thứ giống như cột chống trời kia, dường như đúng là một cây gậy.

"Như Ý Kim Cô Bổng à?" Diệp Hàn thắc mắc!

Không đúng, Như Ý Kim Cô Bổng là thứ được luyện chế vào thời Đại Vũ trị thủy, sau này để đo độ sâu sông biển nên mới đặt ở Đông Hải.

Nhưng thứ này không chỉ thời gian không khớp, mà màu sắc cũng không đúng, trông giống một cột đá hơn?

"Đại lão gia, ngài không biết đó thôi," Ngao Quyển nói: "Đây là một hòn đảo!" Cái gì?

Diệp Hàn thật sự được mở mang tầm mắt.

Một hòn đảo mà lại có hình dạng như một cây gậy sao?

"Lên đó xem thử!" Diệp Hàn ra lệnh cho Ngao Quyển.

Ngao Quyển gầm lớn một tiếng, thân hình đột ngột bay vút lên trời.

Ầm ầm ầm… Từ xa, chưa lên đến đảo đã thấy trên không hòn đảo bị một đám mây xám bao phủ, trong đó sấm chớp rền vang, nhe nanh múa vuốt không ngừng, vô số tia sét dường như muốn phá hủy cả hòn đảo.

Thứ này, không phải là cột thu lôi chứ?

Diệp Hàn kinh ngạc há hốc miệng.

Sau đó, hắn nhảy xuống từ thân rồng, tiến vào trong đám mây đen kia.

Chương 62

Ầm… Một tia sét khổng lồ đánh về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn tiện tay tế ra Tiên thiên Ngũ phương kỳ, dễ dàng chống đỡ.

Tiếng sấm sét tuy có vẻ dữ dội, nhưng thực ra lực công kích rất yếu, thậm chí không bằng Kim Tiên.

Diệp Hàn đáp xuống chính giữa hòn đảo, một tòa tiên thiên đại trận lúc ẩn lúc hiện.

"Phá cho ta!" Diệp Hàn tay cầm ba mươi sáu viên Định Hải Châu, ném Tiên thiên chí bảo lên trên tiên thiên đại trận, đại trận lập tức bị phá vỡ.

Tiên thiên đại trận bị phá, đám mây phía trên cũng tiêu tán.

Cả hòn đảo bỗng chốc trời quang mây tạnh. 41.

Ngay vị trí trung tâm đại trận rõ ràng có một cây đại thụ chọc trời, tán cây gần như che kín cả hòn đảo, trên đó gió giật sấm vang, vô cùng hùng vĩ.

"Phong Lôi Hạnh!" Sau khi nhìn thấy cái cây, Diệp Hàn nhận ra ngay lập tức.

Chính là một trong mười đại tiên thiên linh căn, Phong Lôi Hạnh.

Cây Phong Lôi Hạnh này, tương truyền trên cây chỉ kết hai quả, một quả gió, một quả sấm.

Sau khi ăn hai quả Phong Lôi, sau lưng sẽ mọc ra một đôi cánh, chỉ cần vỗ nhẹ là đi xa trăm dặm.

Đồ tốt a!

Diệp Hàn hít sâu một hơi: Thứ này, nếu hôm nay không bị ta bắt gặp, sau này sẽ thuộc về Lôi Chấn Tử.

Nhưng tên xấu xí Lôi Chấn Tử kia làm sao có thể so sánh với tiểu vương tử đẹp trai như ta được!

Vù… Ngao Quyển trên không trung cũng hóa thành một thiếu niên áo gấm, đáp xuống bên cạnh Diệp Hàn.

"Đồ tốt!" Ánh mắt Ngao Quyển nhìn lên cây cổ thụ chọc trời kia, liền nói: "Đại lão gia, đây là một trong mười đại tiên thiên linh căn, tên là Phong Lôi Hạnh." "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, ánh mắt đảo qua, cuối cùng cũng tìm thấy hai quả nhỏ màu vàng mơ trên tán cây khổng lồ.

Cả một cái cây, chỉ kết hai quả.

Cái cây này cực kỳ kiêu ngạo, không chỉ trên cây chỉ kết hai quả, mà tương truyền cả đời nó cũng chỉ kết hai quả, bây giờ vừa hay đã chín.

"Vật này, thật có duyên với ta!" Diệp Hàn không khỏi cảm thán một câu, rồi bước một bước, vượt qua vạn trượng hư không, lên đến trên cây.

Ầm… Hú… Ý niệm phong lôi tức thì đánh xuống đỉnh đầu Diệp Hàn.

Nhưng chút công kích tự thân của mười đại tiên thiên linh căn hiển nhiên không đáng kể!

Diệp Hàn vung tay, liền chặn hết những công kích đó ra ngoài, tay phải lấy ra một cái bình ngọc, tức thì thu Phong Lôi Hạnh vào trong bình.

"Đạo hữu, xin dừng bước!" Ngay khoảnh khắc Diệp Hàn thu lấy Phong Lôi Hạnh, một giọng nói truyền đến.

Nhưng Diệp Hàn không quan tâm, trực tiếp thu Phong Lôi Hạnh, sau đó mới quay người, chỉ thấy một tu sĩ có làn da trắng đến đáng sợ đang đứng giữa hư không, trong ánh mắt lộ rõ vẻ tức giận, đang nhìn mình.

Ầm ầm ầm… Sau khi Diệp Hàn hái Phong Lôi Hạnh, cây đại thụ tức thì sụp đổ, hóa thành bụi đất rơi xuống hòn đảo.

"Có chuyện gì à?" Diệp Hàn cũng đứng giữa hư không, nhìn về phía đối phương.

Gã đối diện trắng bệch đến dọa người, trên người lại toát ra từng tia âm khí.

"Ngươi đã lấy đồ của bản tọa!" Người đó nhìn Diệp Hàn, lạnh nhạt nói: "Giao ra đây, tha cho ngươi không chết!" Người này không phải ai khác, chính là Ti Thấp Nô, một trong tứ đại ma tướng dưới trướng Minh Hà Lão Tổ, phụng mệnh đi tìm Tam Tiên Sơn ở Đông Hải.

Vô số năm không tìm thấy bóng dáng của Tam Tiên Sơn, lại tình cờ phát hiện ra Phong Lôi Hạnh ở nơi này.

Thế là Ti Thấp Nô liền ở lại trên đảo Phong Lôi, chờ đợi Phong Lôi Hạnh chín.

Vận khí hắn cũng không tốt, vô số năm Phong Lôi Hạnh đều không có động tĩnh gì, nhưng hai ngày trước lại nghe tin gần đây có Tam Tiên Sơn.

Ti Thấp Nô chỉ ra ngoài đi dạo một vòng, lúc quay về thì phát hiện Phong Lôi Hạnh mà mình đã canh giữ mấy vạn năm đã chín, còn bị một tu sĩ tình cờ đi ngang qua hái mất.

Lúc này, Ti Thấp Nô đến chết tâm cũng có.

Có xui xẻo đến thế không chứ?

Canh giữ mấy vạn năm không chín, kết quả rời đi hai ngày thì chín.

Cái nơi khỉ ho cò gáy này, vạn năm không có một bóng người, kết quả Phong Lôi Hạnh vừa chín thì lại có người đến!

Nhưng dù thế nào đi nữa, Phong Lôi Hạnh đã canh giữ mấy vạn năm, tuyệt đối không thể rơi vào tay gã này được.

Chỉ là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ… Dễ thôi!

Chương 63

Ti Thấp Nô tu hành ở Huyết Hải vô số năm tháng, đứng trong hàng tứ đại ma tướng, tu vi thâm bất khả trắc, nay đã đột phá cảnh giới Đại La, cho nên không thể nào sợ Diệp Hàn!

"Tên của ngươi là Phong Lôi à?" Diệp Hàn đứng cách không, mỉm cười hỏi Ti Thấp Nô.

Ti Thấp Nô nhất thời không phản ứng kịp, nói: "Không phải, bản tọa là thủ lĩnh tứ đại ma tướng của U Minh Huyết Hải, Ti Thấp Nô, mau dâng bảo vật của ngô lên đây, tha cho ngươi không chết!" Một Đại La Kim Tiên, đối mặt với một Thái Ất Kim Tiên quèn, có tư cách nói những lời trịch thượng như vậy.

"Ồ…" Diệp Hàn vỗ vỗ ngực, ra vẻ sợ hãi nói: "Dọa chết ta rồi, ta còn tưởng ngươi tên là Phong Lôi chứ!" Nói xong, hắn đổ hai quả Phong Lôi Hạnh trong bình ngọc ra, để lơ lửng giữa không trung, chỉ vào chúng nói: "Nhìn đi!" Ti Thấp Nô nhìn sang, chỉ thấy trên hai quả đó, một quả có viết chữ "Phong", một quả có viết chữ "Lôi".

"Thấy chưa, trên này có viết tên, Phong Lôi, ngươi lại không tên là Phong Lôi, vậy sao lại nói là đồ của ngươi, xin hỏi, ngươi có biết thứ gọi là mặt mũi không?" "U Minh Huyết Hải, lão tử chưa từng đến đó!" Diệp Hàn nhìn Ti Thấp Nô, ngang nhiên nói: "Nhưng ta biết, trong Huyết Hải, chẳng phải toàn sinh ra những thứ không biết xấu hổ như ngươi sao?" Ti Thấp Nô nhìn mà ngây người.

E là gặp phải kẻ không dễ chọc rồi.

Vậy thì ra tay thôi.

"Tìm chết!" Ti Thấp Nô vung tay, một món vũ khí đen pha đỏ xuất hiện, hình dạng giống Phương Thiên Họa Kích, trên đó huyết khí vô

tận, vũ khí vừa xuất hiện liền tạo cho người ta cảm giác áp bức nhàn nhạt.

"Chết đi cho ta!" Ti Thấp Nô vung Phương Thiên Họa Kích, đâm về phía Diệp Hàn.

Trên Phương Thiên Họa Kích, vô số phù văn đen đỏ lấp lóe, cấm chế trùng trùng, trước tiên phong tỏa không gian nơi Diệp Hàn đang đứng, đề phòng hắn bỏ chạy.

Mũi thương đó dường như còn có chức năng nhiếp hồn đoạt phách.

"Tà bảo!" Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng, không né không tránh, trực tiếp lấy ra ba mươi sáu viên Định Hải Châu, cách không ném tới.

Ầm… Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, mang theo sức mạnh của ba mươi sáu tiểu thiên thế giới, bản thân nó lại là Tiên thiên chí bảo, cho nên uy lực vượt xa Phương Thiên Họa Kích của đối phương.

"Tiên thiên chí bảo…" Ti Thấp Nô trong lòng chấn động, rồi lập tức mừng rỡ.

Ha ha ha… Tất cả đều là của ta rồi.

Ầm… Ba mươi sáu viên Định Hải Châu va chạm vào Phương Thiên Họa Kích, trực tiếp đánh tan huyết khí trên đó.

Định Hải Châu thế đi không giảm, lại tiếp tục lao về phía Ti Thấp Nô.

Ti Thấp Nô tức thì cảm thấy áp lực quanh thân tăng mạnh.

"Bảo bối tốt!" Ti Thấp Nô không kinh sợ mà ngược lại còn vui mừng, hét lớn một tiếng: "Khai!" Chỉ thấy xung quanh cơ thể hắn tức thì hình thành một lớp Huyết Già kiên cố không thể phá vỡ, đồng thời, trong tay lấy ra một thanh trường kiếm đen kịt.

Thanh kiếm vừa xuất hiện, cả không gian lập tức tràn ngập một luồng khí tức hủy diệt.

Diệp Hàn ở không xa cũng cảm thấy tâm thần run rẩy.

Thanh kiếm này, không tầm thường!

"Mở cho ta!" Ti Thấp Nô là tu vi Đại La Kim Tiên, sinh linh tiên thiên được thai nghén từ U Minh Huyết Hải, có một bản mệnh thần thông gọi là Huyết Già.

Huyết Già tế ra, liền là một lớp khiên phòng ngự không có điểm yếu.

"Ầm…" Ba mươi sáu viên Định Hải Châu trực tiếp oanh kích lên Huyết Già.

Vì trước đó đã phá vỡ Phương Thiên Họa Kích, lúc này sức mạnh trên Định Hải Châu đã giảm đi không ít, cộng thêm tu vi bản thân Diệp Hàn thấp hơn một bậc, cho nên, Định Hải Châu tuy va chạm vào Ti Thấp Nô, phá vỡ bảy tầng Huyết Già, nhưng vẫn chưa thể phá vỡ hoàn toàn phòng ngự của hắn.

"Chết đi cho ta!" Ti Thấp Nô gầm lên thoát khỏi công kích của ba mươi sáu viên Định Hải Châu, thân hình như một viên đạn pháo bay vút lên trời, một thanh sát phạt chí bảo sát ý vô biên nắm trong tay, chém một kiếm về phía Diệp Hàn. 42.

Một kiếm chém ra, hư không bị xé toạc, khí hỗn độn đen kịt từ trong vết nứt tuôn ra, địa hỏa thủy phong hoành hành.

"A Tỳ kiếm xuất, trảm diệt vạn vật!" Kiếm ý chém phá hư không đó, mang theo khí tức hủy diệt không gì sánh được, rơi xuống đỉnh đầu Diệp Hàn.

"Ra là A Tỳ kiếm!" Trong ánh mắt Diệp Hàn, cũng lộ ra một tia tham lam.

Bảo bối của ta, bảo bối đó cũng để lại cho ta đi.

"Càn Khôn Đỉnh, mở!" "Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, mở!" Diệp Hàn tự biết không thể chỉ dựa vào nhục thân đơn thuần mà đỡ được một kiếm này, bèn tế ra cả hai pháp bảo phòng ngự chí bảo.

Ầm… Keng… Vô tận kiếm ý hủy diệt rơi xuống.

Cả một phương trời phảng phất như bị cắt nát.

Nhưng vì có chí bảo hộ thân, kiếm khí đó không thể làm Diệp Hàn bị thương dù chỉ một chút, toàn bộ khí tức hủy diệt đều rơi lên Càn Khôn Đỉnh và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Hai bảo vật ánh sáng hơi tối đi một chút, sau đó bị kiếm khí đẩy lùi, mang theo Diệp Hàn lộn nhào bay ngược về sau trăm dặm.

Nội tâm Diệp Hàn không yên, nhưng cũng không bị thương quá nặng.

"Cút!" Cách trăm dặm hư không, Diệp Hàn tức thì điều chỉnh nội tức, chân dồn sức thi triển pháp thuật Súc Địa Thành Thốn, tức thì lại xuất hiện bên cạnh Ti Thấp Nô.

"Ầm…" Không nói hai lời, một quyền đánh ra.

Chương 64

"Lực chi Đại đạo, gia trì!" Ù ù… Phù văn đại đạo màu vàng bao quanh, một quyền dưới sự gia trì của Lực chi Đại đạo, chính là đòn tấn công mạnh nhất của Diệp Hàn hiện tại!

Tuy chỉ lĩnh ngộ được 30% Lực chi Đại đạo, không thể so với Bàn Cổ.

Nhưng thân thể Diệp Hàn hiện tại đã được tinh huyết Bàn Cổ cải tạo, đã mạnh mẽ vô cùng, sức mạnh còn có thể sánh với Đại La Kim Tiên, lại thêm Lực chi Đại đạo, một quyền này, không hề thua kém đòn tấn công của Đại La đỉnh phong.

"Ầm…" Quyền ảnh màu vàng cách không bay về phía Ti Thấp Nô.

Ti Thấp Nô không dám coi thường, hét lớn một tiếng, toàn thân hiện ra chín tầng Huyết Già.

Ầm!

Quyền ảnh rơi lên Huyết Già của Ti Thấp Nô, trong nháy mắt, chín tầng Huyết Già đều bị đánh nát.

Nhưng phòng ngự của Ti Thấp Nô quả thực mạnh mẽ, một quyền của Diệp Hàn phá vỡ chín tầng Huyết Già, hư ảnh nắm đấm màu vàng kia cũng theo đó tiêu tan.

"Giết!" Diệp Hàn ý thức khẽ động.

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu đã mai phục sẵn trong hư không, mang theo công kích vô song, từ ba mươi sáu phương vị, ném về phía thân thể Ti Thấp Nô.

Ầm… Ầm ầm… Ầm… Ti Thấp Nô mất đi lớp phòng hộ Huyết Già, chỉ trong nháy mắt đã bị ba mươi sáu viên Định Hải Châu nổ

thành mưa máu.

“Tiểu tử, ngươi đợi đấy!” Ti Thấp Nô dù sao cũng có tu vi Đại La Kim Tiên, lại thi triển bản mệnh thần thông Huyết Ảnh Độn, một điểm nguyên thần nhân cơ hội bỏ chạy.

Tốc độ của nguyên thần vốn đã nhanh, không phải nhục thân có thể so sánh, nay lại thi triển Huyết Ảnh Độn, cho nên Diệp Hàn cũng không có ý định truy đuổi.

Trận chiến vừa rồi tuy từ đầu đến cuối chỉ có mấy chiêu, nhưng lực công kích của mấy chiêu đó quá lớn, khiến cho pháp lực trong cơ thể Diệp Hàn bị rút cạn.

Nhưng tất cả, đều đáng giá!

Hít… Diệp Hàn hít sâu một hơi, đưa tay thu hai kiện linh bảo rơi vãi giữa không trung, một kiện là Phương Thiên Họa Kích đầy mùi máu tanh, huyết khí bao quanh, khí tức mạnh mẽ, gần bằng trung phẩm Tiên thiên linh bảo.

Một kiện khác, chính là A Tỳ kiếm.

Diệp Hàn tay cầm A Tỳ kiếm, một luồng khí tức hủy diệt, sát lục nồng đậm truyền đến.

Thanh kiếm này là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, đồng thời cũng là bạn sinh bảo vật của Minh Hà Lão Tổ.

Vì thân thể Ti Thấp Nô bị Diệp Hàn đánh thành mưa máu, nên bảo vật rơi ra tự nhiên không thể chỉ có hai kiện.

Ngoài Phương Thiên Họa Kích và A Tỳ kiếm, lơ lửng giữa hư không còn có ba kiện hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, mấy chục kiện hậu thiên linh bảo.

Diệp Hàn cũng không khách khí, vung tay một cái, toàn bộ thu vào

không gian hệ thống.

"Đại lão gia!" Ngao Quyển từ xa bay tới.

Trận đại chiến vừa rồi không phải hắn không muốn giúp, mà là quá nhanh, đợi hắn phản ứng kịp bay đến nơi thì Diệp Hàn đã đánh nổ Ti Thấp Nô rồi.

"Đại lão gia anh dũng vô song, Ngao Quyển bội phục!" Trước đây, lúc Diệp Hàn dạy dỗ đám hải yêu kia, chỉ là thử dao một chút, lúc đó Ngao Quyển đã biết sức chiến đấu của Diệp Hàn vượt xa tu sĩ bình thường, mình không phải là đối thủ.

Nhưng Ngao Quyển vạn lần không ngờ, Diệp Hàn có thể vượt cấp chiến đấu.

Gần như là miểu sát một Đại La Kim Tiên.

Nếu nói Diệp Hàn dựa vào trọng bảo, thì tu sĩ đối diện cũng có hai kiện Tiên thiên linh bảo không tồi.

Đặc biệt là cú đấm vừa rồi của Diệp Hàn khiến Ngao Quyển kinh hãi không thôi, có một ảo giác muốn cúi đầu bái lạy.

"Được rồi, đừng nịnh nọt nữa!" Diệp Hàn vung tay, ném Phương Thiên Họa Kích vừa lấy được đến trước mặt Ngao Quyển: "Vật này, ban cho ngươi đi!" … Ngao Quyển là thái tử Long tộc, tự nhiên biết phẩm cấp của bảo vật trước mắt.

Đây là Tiên thiên linh bảo, trung phẩm.

Cả Long cung cũng không tìm được mấy kiện, đại lão gia lại ban cho mình?

"Sao?" Diệp Hàn nói: "Không cần à!" "Không không không, Ngao Quyển chỉ là bị sự hào phóng của đại lão gia làm cho kinh ngạc!" Ngao Quyển nhanh như chớp thu lấy Phương Thiên Họa Kích, cúi

người thật sâu về phía Diệp Hàn: "Ngao Quyển đa tạ đại lão gia!" Diệp Hàn thu dọn sạch sẽ mọi thứ trên đảo, trong lòng cực kỳ thoải mái.

Xem ra, giết người đoạt bảo quả nhiên là cách kiếm tiền nhanh nhất!

Diệp Hàn đắc ý cười.

Bên cạnh, Ngao Quyển cũng vui vẻ cười theo.

"Đại lão gia, chúng ta bây giờ lên đường sao?" Trên mặt Ngao Quyển tràn đầy nụ cười rạng rỡ.

Trăm năm qua, tuy trở thành thú cưỡi của Diệp Hàn để giữ mạng, nhưng trong lòng Ngao Quyển không vui, dù sao hắn cũng là thái tử cao cao tại thượng. 43.

Dị chủng Hồng Hoang lại bị biến thành thú cưỡi.

Chương 65

Chuyện này nếu bị anh chị em của mình, hoặc bị các cường giả khác trong Long tộc biết được, sau này còn mặt mũi nào làm thái tử Long tộc nữa?

Nhưng hôm nay, sau khi Diệp Hàn trực tiếp ban cho một món trung phẩm Tiên thiên linh bảo, tâm thái của Ngao Quyển đã thay đổi.

Tu sĩ chúng ta tu hành, là vì cái gì?

Chẳng phải là để nâng cao cảnh giới, giành lấy bảo vật sao?

Bây giờ lão tử đã có trung phẩm Tiên thiên linh bảo, ngay cả những trưởng lão trong tộc cũng chưa chắc đã có đâu nhỉ?

Đương nhiên, không thể so với Đông Hải, Đông Hải có nhiều bảo bối!

"Không vội!" Diệp Hàn nói: "Đợi ta, luyện hóa vật này đã!" Thứ Diệp Hàn nói, tự nhiên là A Tỳ kiếm vừa đoạt được từ tay Ti Thấp Nô.

Thanh kiếm này sát phạt vô số, là bạn sinh bảo vật của Minh Hà Lão Tổ, tuy không bằng Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng người bình thường cũng tuyệt đối không thể chống đỡ nổi.

Rốt cuộc vừa rồi, Ti Thấp Nô dựa vào tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, một kiếm đã chém rách hư không.

"Vậy được!" Ngao Quyển ánh mắt nóng rực nhìn Diệp Hàn, nói: "Ta cũng nhân tiện luyện hóa Phương Thiên Họa Kích!" "Hừ!" Diệp Hàn khinh thường liếc Ngao Quyển một cái: "Thôi đi!" Ngao Quyển không biết ý của Diệp Hàn, nhưng đại lão gia đã phản đối, vậy thì tạm thời đừng luyện hóa.

Diệp Hàn thần thức đi sâu vào không gian hệ thống, lại nhìn Phong Lôi Hạnh vừa hái được.

Thứ này không tồi, có thể hóa ra Phong Lôi Nhị Sí, nghe nói tốc độ rất nhanh.

Thế là, trước khi luyện hóa A Tỳ kiếm, Diệp Hàn lấy Phong Lôi Hạnh ra trước.

Sau đó, một ngụm nuốt xuống.

Ầm… Một luồng khí tức phong lôi, lan tràn khắp cơ thể.

Vài hơi thở sau, Diệp Hàn cảm thấy sau lưng đau nhói, da thịt phảng phất như bị nứt ra.

Nhìn lại, đột nhiên một đôi cánh một xanh một trắng từ sau lưng mọc ra. …Phong Lôi Nhị Sí?

Diệp Hàn thần thức khẽ động, Phong Lôi Nhị Sí vỗ mấy cái, trong nháy mắt đã ở ngoài trăm dặm.

Tốc độ… thật quá nhanh.

Hơn nữa, lúc bay lượn, quanh thân còn bao bọc khí tức phong lôi, không chỉ nhanh, mà còn khá là ngầu.

Đôi cánh lấp lánh ánh sấm, hiểu không!

Vù… Diệp Hàn sau lưng Phong Lôi Nhị Sí khẽ động, tức thì lại quay về chỗ cũ.

Tốc độ, không gì sánh được.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, không khỏi thầm nghĩ: Lúc tranh đoạt tiên thiên hồ lô, nếu lão tử có Phong Lôi Nhị Sí, căn bản không cần phải tự bạo nhiều pháp bảo như vậy.

Đau lòng quá!

Đôi cánh tuy nhanh, ngầu, nhưng lại có một khuyết điểm.

Đó là tiêu hao lớn, chỉ thích hợp công kích cự ly gần, cướp bảo, không thích hợp bay đường dài.

Luyện hóa Phong Lôi Sí xong, Diệp Hàn lấy ra A Tỳ kiếm!

"Lão gia, ta hộ pháp cho ngài!" Ngao Quyển thu lại Phương Thiên Họa Kích, lon ton chạy đến bên cạnh Diệp Hàn.

"Không cần!" Diệp Hàn nói, "Ta luyện hóa pháp bảo, nhanh lắm!" "Nhanh?" Ngao Quyển thắc mắc: Luyện hóa pháp bảo, không phải rất chậm sao?

Trong lúc Ngao Quyển còn đang ngơ ngác, Diệp Hàn đột nhiên ngồi xuống đất, nhắm mắt tìm trong hệ thống, trực tiếp lấy ra một triệu rưỡi điểm công đức.

Ầm… Hơn một triệu điểm công đức đập vào A Tỳ kiếm.

Trên A Tỳ kiếm, tức thì bùng lên một luồng hồng quang, sau đó là kim quang. 44 tầng cấm chế trên A Tỳ kiếm, bị Diệp Hàn luyện hóa trong nháy mắt.

Ngao Quyển bên cạnh thì hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Hóa ra đại lão gia luyện hóa pháp bảo, là chơi kiểu này sao.

Trực tiếp dùng điểm công đức! … Cũng quá lãng phí đi.

Đại lão gia ơi, ngài chẳng lẽ không biết, ở Hồng Hoang, thứ khó kiếm nhất chính là điểm công đức sao!

Chương 66

Dùng điểm công đức để luyện hóa pháp bảo.

Chuyện bình thường đối với Diệp Hàn, trong mắt Ngao Quyển, lại là một chuyện không bình thường.

Tuy rằng, dùng điểm công đức luyện hóa pháp bảo không có gì sai.

Nhưng nó giống như dùng tiền giấy chùi mông vậy, không sai thì không sai, mấu chốt là lãng phí a.

Xin hỏi có cần thiết không?

"Đại lão gia!" Tim Ngao Quyển đập thình thịch: "Dùng điểm công đức luyện hóa pháp bảo, lại là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, chắc phải tốn không ít điểm công đức nhỉ!" "Không nhiều!" Diệp Hàn nhìn Ngao Quyển, lạnh nhạt nói: "Chỉ hơn một triệu thôi!" Chỉ… Xì xì… Ngao Quyển trong lòng đột nhiên nghẹn lại, cả người đều không ổn, nghe xong lời Diệp Hàn, ngực tức nghẹn nửa ngày không thở nổi.

Cuộc sống của người có tiền, ta vĩnh viễn không hiểu được!

Thôi thôi!

Ngao Quyển lười hỏi.

Nhưng, ngay khoảnh khắc Diệp Hàn luyện hóa A Tỳ kiếm, ở nơi xa xôi ức ức dặm, Minh Hà trong U Minh Huyết Hải dưới chân Bất Chu Sơn lại có phản ứng.

Phụt… Minh Hà trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết, trong con ngươi tràn ngập hàn ý vô tận: "Có kẻ cướp A Tỳ kiếm của ta, còn dám luyện hóa!" Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm, cũng giống như Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đều là bạn sinh chi bảo của Minh Hà, tâm thần tương liên.

Nay bị Diệp Hàn luyện hóa, tâm thần bị tổn thương, nên phun ra một ngụm tinh huyết, bản nguyên cũng theo đó bị tổn hại.

"Tìm chết!" Minh Hà Lão Tổ cảm nhận được phương hướng của A Tỳ kiếm, trực tiếp đưa tay ra, xé rách hư không.

Xoẹt… Giữa hư không, một vết rách màu đen bị xé ra.

Diệp Hàn kinh hãi ngẩng đầu, chỉ thấy một sinh linh tỏa ra nộ khí ngút trời và khí tức máu tanh, đột nhiên từ trong vết rách đó lóe ra, đứng sừng sững giữa hư không!

Cả bầu trời, một màu đỏ như máu!

"Ôi mẹ ơi… Minh Hà Lão Tổ?" Diệp Hàn không nói hai lời, hét lên trời một câu: "Sư tôn, cứu mạng…" "Sư tôn, cứu mạng…" Sau khi Diệp Hàn nhìn thấy Minh Hà Lão Tổ, không nói hai lời liền thông báo cho Thông Thiên.

Không còn cách nào khác!

Minh Hà Lão Tổ, thực sự không thể chống lại được.

Gã này tu vi thông thiên, là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, hơn nữa, trong Hồng Hoang, là một trong số ít sinh linh không sợ Tam Thanh.

"Thì ra là ngươi!" Minh Hà Lão Tổ sau khi nhìn thấy Diệp Hàn cũng hơi kinh ngạc, tuy không sợ Tam Thanh nhưng cũng không muốn gây thêm phiền phức, bèn mở miệng nói: "Diệp đạo hữu, giao A Tỳ kiếm của ngô ra đây, ngô tha cho ngươi không chết!" "À!" Minh Hà lại liếc nhìn Ngao Quyển một cái: "Cả Phương Thiên Họa Kích nữa!" Minh Hà gọi Diệp Hàn là đạo hữu, là vì mọi người đều cùng nghe giảng trong Tử Tiêu Cung.

Chỉ là lúc đó, Minh Hà tương đối kín tiếng, nên mọi người không có ấn tượng sâu sắc về hắn, nhưng trong số những người nghe giảng

trong Tử Tiêu Cung năm xưa, lại chỉ có một mình Minh Hà là tu vi Chuẩn Thánh.

Không sai, Minh Hà Lão Tổ, lúc tiến vào Tử Tiêu Cung, đã là Chuẩn Thánh.

Tương truyền Bàn Cổ khai thiên tịch địa, sau khi chết thân hóa vạn vật Hồng Hoang, máu bẩn trên người và trọc khí của đại địa hòa làm một, hình thành một biển máu vô biên vô tận dưới chân Bất Chu Sơn, chính là U Minh Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ chính là sinh linh mạnh mẽ được thai nghén từ Huyết Hải.

Nếu nói Bàn Cổ chính tông là Tam Thanh và Thập nhị Tổ vu, thì Minh Hà ít nhất cũng phải là một nửa.

Vì được năng lượng khổng lồ của U Minh Huyết Hải chống đỡ, nên Minh Hà sau khi xuất thế không lâu đã trực tiếp đột phá Chuẩn Thánh, ẩn mình trong Huyết Hải ức vạn năm, tu luyện càng là sát lục chi đạo.

Minh Hà hiện tại, thực ra đang đi trên con đường dĩ lực chứng đạo, nhưng Minh Hà chứng là sát lục chi đạo, hiệu xưng "sát thiên, sát địa, sát chúng sinh", đồ tận vạn vật, liền có thể thành đạo.

Nếu sau này cứ đi theo con đường này, Minh Hà chưa chắc không thể trở thành một đại đạo Thánh nhân mạnh mẽ.

Đáng tiếc là, sau này Nữ Oa tạo người thành thánh, Minh Hà Lão Tổ tự cho là thông minh đã tạo ra A Tu La nhất tộc, tưởng rằng có thể noi gương Nữ Oa thành thiên đạo Thánh nhân, đi vào con đường này, liền bị đại đạo ruồng bỏ, sau này cũng chỉ có thể dừng bước ở Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đó là chuyện sau này!

Hiện tại, Tam Thanh chưa thành thánh, Minh Hà Lão Tổ với tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, tự nhiên không sợ Tam Thanh vừa mới là Chuẩn Thánh sơ kỳ, cho nên, lúc nói chuyện với Diệp Hàn, tự nhiên không cần phải nể mặt.

"Nói nhảm!" 44.

Một giọng nói nóng nảy từ trong hư không truyền ra, chỉ thấy hư không lại một lần nữa bị xé rách, thân ảnh Thông Thiên lóe lên đứng giữa hư không, cùng Minh Hà Lão Tổ đối diện từ xa.

Minh Hà, Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thông Thiên, Chuẩn Thánh sơ kỳ!

"Minh Hà, ngươi vừa mới muốn giết đồ đệ của ta?" Thông Thiên nhìn Minh Hà, toàn thân như một thanh kiếm, kiếm ý xuyên thấu trời xanh.

Minh Hà vung tay, chặn lại luồng kiếm ý đó, hừ lạnh một tiếng nói: "Thông Thiên, đệ tử ngươi cướp chí bảo của ta, ngươi lại còn trách vấn ta, lý lẽ ở đâu?" "Hừ!" Thông Thiên nói: "Chuyện đúng sai, lòng ta tự biết, cần gì phải tranh cãi.

Đệ tử ngươi vô năng bị đồ đệ ta đánh bại bỏ chạy, bảo vật tự nhiên thuộc về đồ đệ ta, ngươi lại ỷ lớn hiếp nhỏ?

Thế này đi, đệ tử ngươi nếu có bản lĩnh, cứ tìm Diệp Hàn quyết một trận cao thấp, bảo vật tự nhiên sẽ trả lại cho ngươi?" "Xem ra, Thông Thiên đạo hữu, đã quyết tâm muốn A Tỳ kiếm của ta rồi!" A Tỳ kiếm?

Chương 67

Thông Thiên nghe xong, nhìn lại vào tay Diệp Hàn, cũng sững sờ.

Không ngờ tên tiểu tử này lại cướp được A Tỳ kiếm của Minh Hà, thật là… đau đầu quá!

Nhưng lúc này cục diện đã giương cung bạt kiếm, vô số đại lão trong Hồng Hoang đều đang nhìn, nói nhiều vô ích.

Thông Thiên cũng không thể lùi bước: "Hừ, bản tọa đã nói câu đó, để đệ tử ngươi tự đi đòi, có bản lĩnh thì lấy đi, ta Thông Thiên tuyệt đối sẽ không vô liêm sỉ như ngươi, ỷ lớn hiếp nhỏ!" "Vậy chỉ có thể đánh một trận thôi!" "Tùy ngươi!" Thông Thiên tuy tu vi thấp hơn hai tiểu giai tầng, nhưng vẫn hiên ngang không sợ.

"Ầm…" Minh Hà Lão Tổ tế ra Nguyên Đồ kiếm, chém một kiếm về phía Thông Thiên.

Vô tận hư không, tức thì vỡ nát, khí hỗn độn cuồn cuộn tràn vào, cùng cấp bậc Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm, Minh Hà Lão Tổ tiện tay vung ra, không phải Ti Thấp Nô có thể so sánh.

"Đến hay lắm!" Thông Thiên không nói hai lời, Thanh Bình kiếm trong tay cũng chém ra, chặn lại thế công của Nguyên Đồ kiếm.

Hai người qua lại, đánh hơn trăm chiêu, vẫn chưa phân thắng bại.

Dù sao hai người đều là đại lão, bảo vật công kích phòng ngự tầng tầng lớp lớp, Minh Hà Lão Tổ có Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Nguyên Đồ kiếm, Thông Thiên có Tru Tiên Tứ Kiếm, Thanh Bình kiếm v.v.

Sau trăm chiêu, cả một phương trời đều bị đánh đến suýt sụp đổ.

Minh Hà thấy công mãi không hạ, lại sợ hai người còn lại của

Tam Thanh đến, liền tiện tay vung lên, một giọt máu tươi bay ra, tức thì ngưng tụ thành một thân ảnh, giống hệt Minh Hà.

"Huyết Thần Tử?" Thông Thiên vừa nhìn thấy lập tức đại kinh, gầm lên: "Minh Hà ngươi dám, nếu đồ đệ ta có mệnh hệ gì, ngô tất sẽ đồ diệt Huyết Hải của ngươi!" Minh Hà lại không bị lời uy hiếp của Thông Thiên làm lung lay, chỉ lo ngăn cản Thông Thiên xuống cứu Diệp Hàn.

Phía dưới, hóa thân Huyết Thần Tử tức thì lướt qua hư không, đấm một quyền về phía Diệp Hàn.

Một quyền này, có đủ năng lực hủy thiên diệt địa!

"Xong rồi, xong rồi!" Thông Thiên lo đến sắp khóc.

Nhưng mà, Diệp Hàn phía dưới lại ha ha cười một tiếng, nói: "Lão già Minh Hà, có giỏi thì đánh ta đi, xem tiểu gia đây có sợ không?" Trong lúc nói chuyện, quyền ảnh của Minh Hà đã đến.

Diệp Hàn lại không hề phòng ngự, đợi đến lúc nắm đấm ở trước mặt, mới khẽ rung người, sau lưng hiện ra một đạo kim luân màu vàng.

Trên kim luân, vô tận kim quang tỏa ra, sáng chói lóa, lóa cả mắt người!

"Minh Hà, có giỏi thì đánh ta đi, xem tiểu gia ta đây có sợ không?" Diệp Hàn đối mặt với đòn tấn công của Minh Hà, hiên ngang không sợ!

Nắm đấm kia giữa không trung ầm ầm hạ xuống, đồng thời khóa chặt Diệp Hàn, khiến hắn không thể di chuyển dù chỉ một phân.

Uy áp vô song, gần như có thể đè nát một Đại La Kim Tiên.

May mà thân thể Diệp Hàn đã được mười giọt bản nguyên tinh

huyết của Bàn Cổ cải tạo, nay còn mạnh hơn cả thân thể Tổ vu, uy áp từ một quyền của Minh Hà cũng không đến mức làm hắn bị thương.

"Khai cho ta!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, ngay trước khi nắm đấm đánh tới, sau lưng hắn đột nhiên hiện ra một đạo kim luân vàng óng.

Vô tận kim quang tỏa ra bốn phía, lóa cả mắt chó!

"…" Thông Thiên vốn đang bi phẫn, sau khi nhìn thấy kim luân đột nhiên trở nên kinh ngạc.

Minh Hà thì sắc mặt biến đổi, hét lớn một tiếng "Không ổn!", muốn thu nắm đấm lại nhưng đã không kịp.

Ầm… Nắm đấm khổng lồ, toàn bộ rơi lên trên kim luân kia.

Thân thể Diệp Hàn trực tiếp bị đánh bay vạn dặm, sau đó rơi xuống biển.

Nhưng chưa đến một hơi thở, Diệp Hàn đã bình an vô sự bay ra khỏi mặt biển, đứng giữa hư không.

Ngược lại là Minh Hà, đột nhiên lại phun ra mấy ngụm máu tươi.

Ầm ầm ầm… Trên bầu trời quang đãng, vô tận mây đen ngưng tụ, sau đó một tia sét khổng lồ xuyên qua ức vạn dặm hư không, trực tiếp giáng xuống đỉnh đầu Minh Hà!

Phụt… Phụt phụt… Minh Hà bị thiên lôi đánh trúng, lại phun ra mấy ngụm máu tươi, sau khi thiên lôi qua đi, thì khí tức đã suy yếu.

Khí thế trên người, đang dần dần tiêu tán.

Tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, trực tiếp rớt xuống Chuẩn Thánh trung kỳ.

"Tiểu tử!" Minh Hà đứng không vững, nhìn Diệp Hàn, nói: "Giỏi lắm, mối thù bị đánh rớt cảnh giới hôm nay, ngày sau Minh Hà nhất

định sẽ đích thân đến đòi, cáo từ!" Nói xong, Minh Hà trực tiếp xé rách hư không, rời đi.

Lúc này, thân ảnh của Lão Tử và Nguyên Thủy cũng từ trong hư không hiện ra.

"Công Đức Kim Luân!" Lão Tử nhìn kim luân vàng óng sau lưng Diệp Hàn, trong con ngươi tỏa ra một trận kinh ngạc: Tên tiểu tử này, làm sao có được nhiều công đức như vậy?

"Đúng là phúc trạch sâu dày!" Nguyên Thủy lắc đầu, nói: "Lại để ta và Đại sư bá một phen kinh hãi!" Ở Hồng Hoang, nhiều hay ít công đức của Thiên đạo đại biểu cho mức độ công nhận của Thiên đạo đối với người đó, nếu có kẻ mạnh mẽ ra tay làm hại người có đại công đức, chính là đối đầu với Thiên đạo, Thiên đạo sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Cho nên, trời cao giáng xuống vô biên lôi kiếp, trực tiếp đánh Minh Hà rớt cảnh giới!

Cảnh tượng vừa rồi, khiến Nguyên Thủy và Lão Tử trong lòng run rẩy.

Chương 68

Nếu không phải Diệp Hàn có công đức hộ thể, cho dù Lão Tử và Nguyên Thủy đến kịp, băm vằm Minh Hà Lão Tổ thành tám mảnh, e là Diệp Hàn cũng không sống nổi!

"Hừ…" Thông Thiên vẫn chưa nguôi giận, nhìn về hướng Minh Hà Lão Tổ biến mất, nói: "Sớm muộn gì bản tọa cũng sẽ đồ diệt Huyết Hải của hắn!" "Tam đệ, vạn vật đều có định số!" Lão Tử nhìn Thông Thiên, nói: "Lần này hữu kinh vô hiểm, hãy bình tâm tĩnh khí!" Thông Thiên hít sâu một hơi, miễn cưỡng bình tĩnh lại, một bước bước ra trước mặt Diệp Hàn, vỗ vỗ vai hắn, quan tâm hỏi: "Đồ đệ, không sao chứ?" "Không sao, Sư tôn!" Diệp Hàn thu lại Công Đức Kim Luân lóa mắt sau lưng, nói: "Đa tạ Sư tôn cứu giúp!" "Không bị thương là được rồi!" Thông Thiên nhìn Diệp Hàn nói: "Tu vi của con còn thấp, sau này đi lại ở Hồng Hoang, cần phải cẩn thận!" "Đa tạ Sư tôn dạy bảo!" Diệp Hàn chắp tay hành lễ, trong lòng lại cảm động vô cùng.

Ở cùng Thông Thiên không cảm thấy gì, bây giờ mới biết sư tôn nhà mình mạnh mẽ và bao che đến mức nào.

"Được rồi, tiểu tử!" Nguyên Thủy nói: "Một mình ở ngoài, cẩn thận nhiều hơn, lần sau gặp phải chuyện như vậy, mau gọi Sư tôn, còn có ta và Đại sư bá!" "Đúng vậy!" Lão Tử nói: "Nếu không phải ta trong lòng có cảm ứng, lần này cũng không xong rồi!" "Thôi được rồi!" Thông Thiên nói: "Con tự lo cho tốt là được." Nói xong lại vung tay, cách không tóm lấy thái tử Nam Hải Ngao Quyển.

"Ngao Quyển, ra mắt các vị tiền bối!" Lần đầu tiên gặp Tam Thanh, Ngao Quyển trong lòng căng thẳng vô cùng.

“Ừm, Ngũ trảo kim long, không tồi, miễn cưỡng xứng làm thú cưỡi cho đệ tử của ta!” Thông Thiên lạnh nhạt nói: “Hầu hạ cho tốt, sau này bản tọa sẽ hứa cho ngươi một hồi tạo hóa!” “Vâng!” Ngao Quyển kích động cúi người: “Ngao Quyển đa tạ tiền bối!” Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân đã phân phát thánh vị, Tam Thanh là thánh nhân chắc như đinh đóng cột.

Hơn nữa, Tam Thanh cho dù không phải thánh nhân, cũng là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, thân phận như vậy, ở Hồng Hoang ai dám không kính?

Ba người Thông Thiên lại dặn dò Diệp Hàn một phen, rồi xé rách không gian rời đi.

Ngao Quyển nhìn Diệp Hàn, trong lòng hồi lâu khó bình tĩnh.

Đời này gặp được đại lão gia, cũng không biết rốt cuộc là kiếp nạn hay phúc duyên. 45.

Nói là kiếp nạn đi, lại không hiểu thấu trở thành người dưới môn hạ Tam Thanh.

Nói là cơ duyên đi, lại phải làm thú cưỡi cho người ta.

Ngao Quyển trong lòng có chút mâu thuẫn.

“Được rồi!” Diệp Hàn tiễn Tam Thanh đi, nhìn Ngao Quyển nói: “Đừng đứng ngây ra đó nữa, mau hiện ra bản thể cho ta, ta phải lên đường.

Minh Hà chết tiệt, sớm muộn gì lão tử cũng đến Huyết Hải tính sổ, đánh ta một quyền, chuyện này không thể xong được đâu.” Ngao Quyển đã hiện ra bản thể nghe xong lời này, khóe miệng giật giật.

Đánh ngài một quyền, người ta đã bị rớt cảnh giới rồi, còn muốn thế nào nữa?

Nhưng mà, Công Đức Kim Luân của đại lão gia quả là lớn thật, cái vòng vừa rồi chắc phải có một ngàn vạn điểm công đức nhỉ.

Ta còn nói đại lão gia bỏ ra hơn một triệu luyện hóa pháp bảo mà không chớp mắt, ra là thật sự có quá nhiều công đức.

Không biết lão gia kiếm được những công đức này từ đâu, có vẻ không khó lắm thì phải!

Trên đường đi tiếp theo, không gặp phải bất kỳ sự cố nào nữa.

Thỉnh thoảng gặp phải vài tiểu yêu không có mắt, đều bị Ngao Quyển tiện tay xử lý.

Diệp Hàn cũng không nhàn rỗi, trên đầu Ngao Quyển, hắn đem toàn bộ pháp bảo cướp được từ tay Ti Thấp Nô cho vào Càn Khôn Đỉnh luyện lại một lần, hậu thiên phản tiên thiên.

Mấy chục kiện Tiên thiên linh bảo, lại được sinh ra.

Đường dài đằng đẵng, lại qua khoảng một trăm năm, Diệp Hàn mang theo Ngao Quyển, cuối cùng cũng đến được đích của chuyến đi này: Tam Tiên Đảo.

Vùng biển ức vạn dặm xung quanh Tam Tiên Đảo, toàn bộ đều bị hơi nước bốc hơi bao phủ, người tiến vào trong đó sẽ không phân biệt được phương hướng, không phân biệt được mình là ai.

Cho nên, cho dù có tu sĩ tìm đến khu vực này, cũng chưa chắc có thể tìm thấy cái gọi là Tam Tiên Đảo.

Sau khi Diệp Hàn tiến vào một vùng sương mù thì phát hiện, ở đây không chỉ không phân biệt được phương hướng, thậm chí thần thức cũng không thể phóng ra quá xa.

Chẳng trách Tam Tiên Đảo tuy lớn, nhưng lại ít người tìm thấy, ra là vậy.

May mà Diệp Hàn có bản đồ do hệ thống thưởng, trên đó có một chấm xanh nhỏ đang di chuyển chậm rãi, chính là vị trí của Diệp Hàn và Ngao Quyển, chỉ dẫn đến khu vực mục tiêu, chính là Tam Tiên Đảo.

Đơn giản mà nói, cứ theo định vị mà đi là được.

Vào trong sương mù, Ngao Quyển lại bay thêm một tháng, cuối cùng cũng đến được hòn đảo lớn nhất trong Tam Tiên Đảo: Bồng Lai.

Trong sương mù không phân biệt được đông tây, nhưng sau khi Diệp Hàn đặt chân lên đảo Bồng Lai, lại là một cảnh tượng khác.

Ngay khoảnh khắc một chân đạp lên tiên đảo, hắn phát hiện sương mù nơi đây đã tan đi, trên đầu là trời xanh mây trắng.

Đáng tiếc là, không thể trực tiếp đi vào trong đảo, men theo bốn phía hòn đảo, có một tòa tiên thiên trận pháp gần như lớn bằng hòn đảo phong bế, khiến Diệp Hàn có thể chạm tới, nhưng không vào được.

"Mở cho ta!" Diệp Hàn tế ra A Tỳ kiếm vừa luyện hóa không lâu, đâm mạnh vào tiên thiên đại trận.

Nhưng tiên thiên đại trận trong truyền thuyết này, còn mạnh hơn tất cả các tiên thiên đại trận mà Diệp Hàn từng tiếp xúc, cực phẩm Tiên thiên linh bảo lục tiên kiếm đâm nửa ngày, vẫn không đâm thủng được.

Làm sao bây giờ?

Đều đã đến đây, không thể nào quay về.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, tay cầm A Tỳ kiếm, lại một lần nữa vung kiếm ra.

Chương 69

"Lực chi Đại đạo, gia trì!" Lần này, Diệp Hàn không chỉ dùng toàn bộ pháp lực, mà còn gia trì thêm 30% Lực chi Đại đạo.

Ầm… Sau khi được Lực chi Đại đạo gia trì, quả nhiên có hiệu quả.

Dưới một kích này, cuối cùng cũng đánh mở được một lỗ hổng hình tròn trên tiên thiên đại trận.

Diệp Hàn không nói hai lời, thân hình lóe lên tiến vào trong.

Ầm… Ngay khoảnh khắc Diệp Hàn tiến vào tiên thiên đại trận, lỗ hổng trận pháp bị đâm thủng sau lưng tự động lành lại.

Hít… Đập vào mặt là một luồng linh khí vô song.

Trong không khí, đều là những giọt nước nhỏ li ti do linh khí ngưng kết thành.

Hít một hơi, Diệp Hàn đều cảm giác cảnh giới dường như có dấu hiệu buông lỏng.

Mức độ linh khí nồng đậm ở đây, thậm chí còn mạnh hơn Côn Luân Sơn gấp mấy chục lần.

Quả nhiên là tiên đảo!

Diệp Hàn mở mắt, nhìn bốn phía.

Nơi tầm mắt có thể thấy, là cảnh sắc vô biên vô tận, cổ thụ chọc trời, một vùng đất xanh mướt không thấy bờ, vô số tiên thảo địa bảo.

Không hổ là tiên đảo!

Diệp Hàn vung tay, thảo dược trong phạm vi mười dặm xung quanh, cùng với cả lớp đất, đều bị Diệp Hàn thu vào ba mươi sáu tiểu

thiên thế giới.

"Thu!" Diệp Hàn không chút khách khí, trực tiếp bay lên không trung, thấy nơi nào có nhiều thiên tài địa bảo, liền đưa tay ra hút lấy, cho vào Định Hải Châu.

Đi mãi đi mãi!

Tuy gọi là Tam Tiên Đảo, nhưng trong mắt Diệp Hàn, hòn đảo này cũng không khác gì một đại lục bình thường, dù sao chiều dài chiều rộng ít nhất cũng có ức vạn dặm.

Diệp Hàn đi từ rìa đảo vào trung tâm, vừa đi vừa cạo đất thu lấy linh dược linh thảo, các loại thiên tài địa bảo.

Đáng tiếc, dù làm vậy, cũng mất trọn một năm thời gian, vẫn chưa đi đến trung tâm hòn đảo.

Mãi cho đến khi ba mươi sáu tiểu thiên thế giới trong Định Hải Châu bị các loại linh thảo và đất đai lấp đầy, Diệp Hàn mới cẩn thận thu lại, sau đó giang rộng Phong Lôi Nhị Sí, bay về phía trung tâm tiên đảo Bồng Lai.

Lại một năm sau!

Diệp Hàn dù đã giang rộng Phong Lôi Nhị Sí, cũng phải bay trọn một năm, mới đến được vị trí trung tâm tiên đảo.

Nơi đây, có một cây đại thụ chọc trời, kích thước tương đương với cây Phong Lôi Hạnh lúc trước ở đảo Phong Lôi.

Nhưng cây này, lại không phải Phong Lôi Hạnh, mà là Hoàng Trung Lý!

Không sai, từ xa, Diệp Hàn đã ngửi thấy mùi vị của Hoàng Trung Lý.

Lúc ở Tử Tiêu Cung, Nữ Oa từng tặng Diệp Hàn một quả Hoàng

Trung Lý, sau khi Diệp Hàn ăn xong, tu vi tăng vọt, mất ba ngàn năm mới tiêu hóa hết, từ Kim Tiên sơ kỳ, một mạch tăng lên Kim Tiên đỉnh phong.

Hoàng Trung Lý ba vạn năm một lần ra hoa, ba vạn năm một lần kết quả, ba vạn năm một lần chín, mỗi lần ra hoa kết quả chín muồi, chỉ có chín quả.

Chín vạn năm, mới thai nghén ra chín quả, năng lượng trong Hoàng Trung Lý có thể thấy được.

Diệp Hàn không biết Hoàng Trung Lý của Nữ Oa từ đâu ra, nhưng chắc chắn không phải từ cây này. 46.

Hoàng Trung Lý và Phong Lôi Hạnh, hồ lô đằng và các loại tiên thiên linh căn không giống nhau, sau khi hái quả đi, linh căn sẽ không khô héo mà tiếp tục ra hoa kết quả!

Cho nên, quả có ích, cây còn có ích hơn.

"Đi!" Diệp Hàn không cần biết ba bảy hai mốt, trực tiếp nhổ cả cây Hoàng Trung Lý từ trong tảng đá cứng rắn ra, sau đó cho vào Định Hải Châu.

Phụt… Cùng với việc Diệp Hàn nhổ tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý lên, linh khí trên toàn bộ tiên đảo Bồng Lai đột nhiên trở nên mỏng manh.

Sau đó, tiên thiên đại trận kiên cố không thể phá vỡ ở vòng ngoài, cũng trong nháy mắt, sụp đổ.

Vô tận linh khí, từ tiên đảo Bồng Lai, thoát ra biển lớn, hòa vào không khí Hồng Hoang.

Tiên đảo Bồng Lai, càn quét xong.

Diệp Hàn hơi có chút thất vọng.

Trong mấy cuốn tiểu thuyết mạng chết tiệt, lúc nào cũng có tình tiết càn quét Tam Tiên Đảo.

Nào là Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Thí Thần Thương.

Chương 70

Sự thật chứng minh, những thứ đó khả năng đều là giả.

Trên tiên đảo Bồng Lai, ngoài một cây Hoàng Trung Lý, cũng không có gì khác.

Ai!

Nhưng nghĩ lại, Diệp Hàn cũng thấy nhẹ nhõm.

Thí Thần Thương là thứ gì, đó là chí bảo của Ma tộc La Hầu.

La Hầu là ai?

Năm xưa Bàn Cổ đại chiến ba ngàn ma thần, ba ngàn ma thần thân tử đạo tiêu, vô tận nguyên thần hòa vào nhau, mới sinh ra Ma tộc La Hầu.

Thí Thần Thương là thần binh của La Hầu.

La Hầu là sinh linh sau khi Hồng Hoang khai tịch, Tam Tiên Đảo là do mảnh vỡ hỗn độn lúc Hồng Hoang khai tịch hình thành, sau khi hình thành chưa từng được sinh linh Hồng Hoang ghé thăm.

Vậy thì theo dòng thời gian, trong Tam Tiên Đảo không thể có thần binh Thí Thần Thương của La Hầu. 47.

Tự nhiên đã Thí Thần Thương không có ở đây, vậy thì Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng không có.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là do một thành khai thiên công đức dung hợp với hồng mông khí tức tạo thành, là cây thước đầu tiên giữa trời đất, thời gian hình thành chắc chắn sớm hơn La Hầu một chút, nhưng tuyệt đối không thể sớm hơn Tam Tiên Đảo.

Hiểu rõ mấu chốt trong đó, Diệp Hàn liền không còn bận tâm nữa.

Trực tiếp bay về chỗ Ngao Quyển, sau đó cưỡi lên Ngao Quyển bay về phía tiên đảo thứ hai.

Tiên đảo thứ hai, tên là Doanh Châu.

Đảo Doanh Châu cách đảo Bồng Lai không xa, Ngao Quyển mang theo Diệp Hàn, chỉ mất khoảng mười năm thời gian, đã đến nơi.

Nhìn thấy tiên thiên trận pháp ở vòng ngoài cùng của hòn đảo, Diệp Hàn đã yên tâm được một nửa.

Tiên thiên đại trận còn đó, chứng tỏ hòn đảo này cũng giống như Bồng Lai, chắc là chưa có ai ghé thăm.

Ầm… Lần này đã có kinh nghiệm, Diệp Hàn tế ra A Tỳ kiếm, trực tiếp gia trì thêm Lực chi Đại đạo, đục một cái lỗ trên tiên thiên đại trận, sau đó lóe thân tiến vào đảo Doanh Châu.

Cũng giống như đảo Bồng Lai, nơi đây cũng có linh khí nồng đậm đến cực hạn, khiến Diệp Hàn chỉ muốn ở lại đây bế quan tu hành.

Nhưng Diệp Hàn biết, đây không phải nơi để bế quan, lúc này cũng không phải lúc để bế quan.

Trước tiên tìm kiếm bảo vật.

Lần này Diệp Hàn đối với những tiên thảo linh thảo bình thường trên đảo, thì liếc mắt cũng không thèm, trực tiếp tế ra Phong Lôi Nhị Sí, bay về phía trung tâm hòn đảo.

Một năm sau!

Diệp Hàn đã đến trung tâm hòn đảo.

Nhìn ao nước trước mặt bốc hơi sương mù, và những đóa sen trong ao, Diệp Hàn hít sâu một hơi.

Linh hồn run rẩy!

Nước không quan trọng!

Hoa sen mới quan trọng. 48.

Ở vị trí trung tâm nhất của ao sen rõ ràng là một đài sen trắng muốt, hoa nở mười hai phẩm.

Diệp Hàn liếc mắt một cái, tức thì nhận ra lai lịch của đài sen.

Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!

Năm xưa Sáng Thế Thanh Liên thai nghén ra Bàn Cổ xong, vì không nhận được công đức khai thiên mà vỡ nát, thân thể hóa thành vô số bảo vật, trong đó có năm hạt sen, một hạt chín muồi hóa thành Tạo Hóa Thanh Liên, Tạo Hóa Thanh Liên lại bị Tam Thanh chia nhau.

Bốn hạt sen chưa chín muồi, một là Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, được Hồng Quân ban cho Tiếp Dẫn đạo nhân, một là Diệt Thế Hắc Liên, bị Ma tộc La Hầu đoạt được, sau khi La Hầu chết, không rõ tung tích, một là Nghiệp Hỏa Hồng Liên, bạn sinh của Minh Hà Lão Tổ, hiện đang ở U Minh Huyết Hải, cái cuối cùng, chính là Tịnh Thế Bạch Liên.

Cả bốn đều phát triển thành đài sen mười hai phẩm, đều là chí bảo phòng ngự hàng đầu của Hồng Hoang.

"Cho ta!" Diệp Hàn tế ra A Tỳ kiếm, trực tiếp chém Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên xuống, hóa thành một đài sen, rơi vào lòng bàn tay Diệp Hàn.

Một luồng khí tức, tức thì truyền vào nguyên thần Diệp Hàn.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo!

Chương 71

Đài sen này, lại là một cực phẩm Tiên thiên linh bảo, sau khi luyện hóa chuyên về phòng ngự, năng lực phòng ngự của nó, còn trên cả Tiên thiên Ngũ phương kỳ, ước chừng so với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử, Chư Thiên Khánh Vân của Nguyên Thủy, hai kiện chí bảo phòng ngự này, cũng chỉ kém một chút.

Không tồi!

Diệp Hàn thu lại đài sen Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, sau đó ánh mắt di chuyển xuống, rơi lên ao nước bốc hơi mù mịt.

"Khai!" Diệp Hàn tay áo vung lên, vô tận sương mù bị xua tan.

Phía dưới, lộ ra một ao chất lỏng màu trắng sữa.

Không phải thứ chất lỏng không thể miêu tả nào đó, mà là thần thủy thực sự.

Tam Quang Thần Thủy.

Diệp Hàn đã từng uống Tam Quang Thần Thủy của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho nên vừa rồi liếc mắt đã ngửi thấy mùi vị của Tam Quang Thần Thủy.

Nhìn Tam Quang Thần Thủy trước mặt, Diệp Hàn cười!

Cười điên cuồng!

"Ha ha ha ha…" Thật sự cười rồi.

Cái gọi là Tam Quang Thần Thủy, chính là thần vật được hình thành do Nhật quang thần thủy, Nguyệt quang thần thủy và Tinh quang thần thủy hội tụ lại.

Nghe nói một giọt, có thể sinh tử nhân nhục bạch cốt.

Có thể giải mọi loại độc trên đời.

Có thể tức thì hồi phục pháp lực đã cạn kiệt của tu sĩ. 49.

Trong bình Bát Bảo Lưu Ly của Nguyên Thủy Thiên Tôn có nửa bình, coi còn quý hơn cả cháu trai, ngay cả Thông Thiên ra mặt cũng chỉ xin được một giọt.

Giờ thì hay rồi… Diệp Hàn nhìn ao nước trước mặt.

Của ta ở đây, mẹ nó có đầy cả một ao.

Nhị sư bá, hỏi ngài có tức không?

Cả một ao!

Diệp Hàn không vội thu, ước lượng một chút.

Ao nước cũng không lớn, rộng khoảng một trăm trượng, dài một trăm trượng.

Độ sâu của ao nước thì sao?

Diệp Hàn đo thử, sâu khoảng mười trượng.

Nếu tính theo thể tích của hậu thế, khoảng hai triệu bảy trăm vạn khối!

Ừm!

Không nhiều không nhiều, gần ba triệu tấn thôi.

"Thu cho ta!" Diệp Hàn cầm Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp thu sạch cả ao Tam Quang Thần Thủy trong nháy mắt!

Sau khi thu cả ao mấy trăm vạn tấn Tam Quang Thần Thủy, Diệp Hàn không rời đi ngay.

Bởi vì, trong ao ngoài Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đã bị hái đi, còn có rất nhiều đài sen khác.

Đỏ, trắng, vàng, đen, đủ cả.

Giống như Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, đều do cùng một cây sen sinh ra.

Vậy thì, chúng cũng đều do hạt sen Sáng Thế Thanh Liên chưa chín muồi kia diễn hóa, chỉ là những đài sen này tiên thiên bất túc, không phát triển thành mười hai phẩm mà thôi.

Hai đóa cao nhất, là bát phẩm!

Còn lại thất phẩm, lục phẩm, ngũ phẩm đều có.

Tuy không đáng giá, nhưng ít nhiều cũng là bảo vật phòng ngự, Diệp Hàn tự nhiên không thể bỏ qua, trực tiếp tế ra A Tỳ kiếm, một kiếm chém xuống, hơn mười đài sen đều bay vào tay.

Những thứ này, sau này có thể thưởng cho sư đệ sư muội.

Diệp Hàn biết, sau khi Thông Thiên thành thánh sẽ thu nhận đệ tử, chuẩn bị thêm vài món quà, không bao giờ là sai.

"Mở cho ta!" Sau khi thu những đài sen tiên thiên bất túc, Diệp Hàn tiếp tục vung trường kiếm, một kiếm chém rách mặt đất.

Chương 72

Cũng học theo sư bá, cái gọi là trảm thảo trừ căn, à không, phải là nhạn quá bạt mao.

Năm xưa Lão Tử đã hóa củ sen của Nhị thập tứ phẩm Tạo Hóa Thanh Liên thành một cây Thái Ất phất trần, không lẽ Nhị thập tứ phẩm Tạo Hóa Thanh Liên có củ sen, mà thập nhị phẩm lại không có?

Thế là, Diệp Hàn một kiếm chém rách mặt đất.

Không lâu sau, một đoạn củ sen hiện ra.

Đoạn củ sen trắng muốt kia, to gần bằng thân người, dài hơn mười mét.

Trên đó trong suốt như pha lê, không dính một chút bụi bẩn phàm trần, dù đứng xa, Diệp Hàn cũng có thể ngửi thấy một mùi hương thanh khiết nhàn nhạt từ củ sen.

"!" Diệp Hàn cách không đưa tay, dùng pháp lực hút củ sen vào tay.

Củ sen trắng vào tay mát lạnh, tinh xảo như ngọc!

Bạch Ngọc Liên Ngẫu a!

Diệp Hàn hít sâu một hơi, không ngớt lời xuýt xoa.

Linh lực và linh khí ẩn chứa trong củ sen dường như còn nồng đậm hơn cả Tam Quang Thần Thủy, nếu nuốt cả củ sen này, e là tu vi lập tức có thể tăng lên.

Đồ tốt!

Diệp Hàn tuy không biết thứ này có tác dụng lớn đến đâu, nhưng suy đoán, hiệu quả tuyệt đối không thua kém Hoàng Trung Lý, có thể,

còn mạnh hơn Hoàng Trung Lý.

Dù sao, cũng là do hạt sen Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, tuy chỉ là một hạt sen chưa chín muồi.

Trước tiên cứ thu đã, đợi khi về Côn Luân, lấy ra cho Đại sư bá Lão Tử xem, Lão Tử là chuyên gia luyện đan, chắc chắn có hiểu biết về thiên địa linh bảo, nhờ ngài xem qua, có khi còn luyện được thành đan.

Diệp Hàn thu lại Bạch Ngọc Liên Ngẫu, lại dùng A Tỳ kiếm hung hăng chém vào lớp bùn đất dưới ao, hy vọng có thể vơ vét thêm được chút gì đó cuối cùng.

Nhưng đáng tiếc.

Hết rồi!

Phụt… Ngay khoảnh khắc Diệp Hàn thu lại Bạch Ngọc Liên Ngẫu, tiên thiên đại trận của cả đảo Doanh Châu cũng theo đó mà vỡ.

Đồng thời, vô tận linh khí thiên địa nồng hậu tỏa ra, tiến vào Đông Hải, trở thành một phần của Hồng Hoang.

Linh khí của đảo Doanh Châu, tự nhiên cũng trở nên mỏng manh.

"Đại lão gia!" Ngao Quyển thở hổn hển chạy tới. 50.

Diệp Hàn đi từ vòng ngoài vào trung tâm, dùng Phong Lôi Nhị Sí để di chuyển, tốc độ tự nhiên nhanh hơn Ngao Quyển.

Ngao Quyển dù đã dùng hết sức, cũng chỉ vừa kịp đến muộn.

"Bản tọa ở đây được một ít chỗ tốt, ban cho ngươi một ít, sau này có khi hữu dụng!" Diệp Hàn lấy ra một cái bình ngọc, trực tiếp rót đầy một bình Tam Quang Thần Thủy, sau đó ném cho Ngao Quyển.

"…" Ngao Quyển sau khi nhìn thấy Tam Quang Thần Thủy, hơi kinh ngạc.

Trước kia, hắn đã ăn một giọt của Diệp Hàn, bây giờ, là cả một bình a!

Tương truyền một trong Tam Thanh là Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng chỉ có nửa bình thôi.

"Đa tạ đại lão gia, đa tạ đại lão gia!" Ngao Quyển tâm tình kích động vạn phần, trực tiếp quỳ xuống đất, dập đầu mấy cái thật mạnh cho Diệp Hàn.

Tam Quang Thần Thủy, một giọt, là một mạng!

Đại lão gia lại hào phóng như vậy, ra tay là cả một bình?

Bây giờ, Ngao Quyển không còn nghi ngờ gì nữa, việc được đại lão gia Diệp Hàn thu nhận dưới trướng, không phải kiếp nạn, mà là cơ duyên và phúc trạch của Ngao Quyển.

Sau này, cho dù bị anh chị em kia chế giễu, cũng có thể ưỡn ngực nói: Đại lão gia nhà ta là thủ đồ của Tam Thanh, thì sao?

Đáng tiếc, bây giờ Tam Thanh chưa thành thánh, nếu có thể sớm thành thánh thì tốt rồi.

"Được rồi, còn một tiên đảo nữa, chúng ta đi trước đi!" Diệp Hàn thân hình hóa thành một luồng lưu quang đáp xuống đầu rồng của Ngao Quyển, Ngao Quyển gầm lên một tiếng, mang theo Diệp Hàn bay nhanh về phía hòn đảo thứ ba.

Hòn đảo thứ ba, tên là Phương Trượng.

Nhìn từ bản đồ, đây là hòn đảo nhỏ nhất trong Tam Tiên Đảo.

Nhưng lại là hòn đảo nhỏ gần đại lục Hồng Hoang nhất, trong tình huống bình thường nếu đi từ Hồng Hoang, chắc chắn sẽ đặt chân lên hòn đảo này trước tiên, nhưng Diệp Hàn lại khá kỳ quặc, lúc lựa chọn, đã chọn cái lớn trước.

Ngao Quyển bay một mạch, khoảng mười năm sau, cuối cùng cũng đến được hòn đảo thứ ba.

Chương 73

Nhưng, đợi đến khi Diệp Hàn đáp xuống đảo, nhìn hòn đảo trước mặt, lông mày lại không khỏi nhíu lại.

Hòn đảo này, không hề có tiên thiên đại trận.

Về lý thuyết, dường như không thể nào.

Vì cùng là Tam Tiên Đảo, Doanh Châu và Bồng Lai đều có tiên thiên trận pháp hộ trì, Phương Trượng không thể nào không có.

Nếu có, thì đã đi đâu?

Chẳng lẽ, đã bị kẻ khác nhanh chân đến trước?

"Chết tiệt…" Sắc mặt Diệp Hàn tức thì tối sầm lại: Có kẻ trộm tiên đảo của lão tử?

Căn cứ vào kinh nghiệm càn quét hai hòn đảo tiên trước đó của Diệp Hàn, tiên thiên trận pháp cực kỳ mạnh mẽ, cho dù là Đại La Kim Tiên hay Chuẩn Thánh cũng chưa chắc đã phá được.

Chỉ có thể mở một cái lỗ trên trận pháp rồi chui vào.

Bây giờ trận pháp đã biến mất, chỉ có một khả năng.

Đó là linh căn quan trọng nhất trên đảo đã bị người ta lấy đi, trận pháp tự nhiên sẽ bị phá vỡ.

"Đi, lên xem thử!" Diệp Hàn dẫn theo Ngao Quyển, đặt chân lên hòn đảo.

Trên đảo là một mảnh trời quang, mặt trời chói chang, không có sương mù dày đặc như trên biển.

Không còn rõ ràng nữa, linh khí trên đảo và trên biển đã không còn khác biệt.

Đúng vậy, đại trận đã bị phá, linh khí bên trong đều đã tiêu tán hết.

Trước mắt, toàn bộ hòn đảo dường như đã bị cạo sâu ba thước đất.

Linh thảo, thiên tài địa bảo, tất cả đều bị đào đi, ngay cả một lớp đất bùn trên đảo cũng bị càn quét sạch sẽ.

"Thật là độc ác…" Khóe miệng Diệp Hàn giật giật.

Cái quái gì vậy!

Lẽ nào tám kiếp rồi chưa thấy bảo bối, phải càn quét hòn đảo thành ra thế này sao?

Lúc Diệp Hàn mắng chửi, hắn hoàn toàn quên mất tình cảnh lần đầu tiên tiến vào đảo Bồng Lai.

"Đi!" Lần này, biết rõ đồ vật trên đảo Phương Trượng đã bị người ta càn quét sạch sẽ, Diệp Hàn cũng không cần vội vàng lên đường nữa, ngồi trên đầu Ngao Quyển, thong thả bay về phía trung tâm hòn đảo. 51.

Lão tử thực sự muốn xem xem rốt cuộc là tu sĩ nào vô sỉ đến mức ngay cả đất trên đảo cũng phải xới lên một tấc.

Diệp Hàn tức giận bất bình!

Một năm sau, Diệp Hàn lượn đến trung tâm hòn đảo.

Những gì thấy được trong suốt một năm khiến Diệp Hàn không nỡ nhìn thẳng vào hành vi của tu sĩ kia.

Toàn bộ hòn đảo, thật sự bị càn quét sạch sẽ.

Cỏ cũng không còn một cọng.

Diệp Hàn nghi ngờ, nếu không có hơn ngàn năm thời gian, thì căn bản không thể nào càn quét hòn đảo sạch sẽ đến như vậy!

Nhân tài a!

Cuối cùng cũng đến được trung tâm hòn đảo.

Theo lẽ thường, trung tâm đảo chắc chắn có đồ tốt, nhưng bây giờ hiển nhiên là chẳng còn gì cả.

Chỉ còn lại một cái ao sâu hoắm.

Trong ao, đúng là có một ít tiên linh dịch, nhưng tiên linh dịch này lại không phải Tam Quang Thần Thủy, phẩm chất kém xa Tam Quang Thần Thủy, chắc chỉ có thể nuôi dưỡng linh căn bình thường mà thôi.

"Đại, đại lão gia!" Ngao Quyển ở phía sau, muốn nói lại thôi, mặt mày tươi cười.

Diệp Hàn nhìn nó hỏi: "Chuyện gì?" Ngao Quyển nói: "Trước đó trên hai đảo Bồng Lai và Doanh Châu có không ít đồ tốt, Ngao Quyển muốn đi càn quét một phen, xin đại lão gia ân chuẩn!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Đi đi, cũng đừng để người khác hời!" "Đa tạ đại lão gia, đa tạ đại lão gia!" Ngao Quyển lập tức bay đi, hướng về hai hòn đảo trước đó.

Nhìn cái ao nước trước mặt, Diệp Hàn khẽ trầm ngâm, tay phải vốc một nắm nước từ trong ao lên ngửi ngửi, tiên linh khí trong nước đã cực kỳ loãng. 52.

Nhìn cái ao này, trước đây hẳn là cũng đã nuôi dưỡng tiên thiên linh căn, chỉ là tiên thiên linh căn trong đó e là đã bị người ta đào đi vô số năm rồi.

Chương 74

Không biết, dưới đáy ao, liệu có dị bảo giống như Tịnh Thế Bạch Liên không.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Hàn lóe lên.

Ừm, tìm thử xem!

"Hây, mở ra cho ta!" Diệp Hàn vung một chưởng, pháp lực bàng bạc tuôn ra, trong nháy mắt tách nước trong ao ra.

Chưa thấy có bảo vật gì bên dưới hay không, nhưng lại thấy một cảnh tượng khiến Diệp Hàn hộc máu.

"A…" Một tiếng hét cao vút của phụ nữ đột nhiên vang lên từ đáy ao.

Sau đó một thân thể trắng nõn… à không đúng, một thân hình, dưới sự hỗ trợ của pháp lực Diệp Hàn, bất ngờ bay lên không trung.

Trắng thật!

Ấn tượng đầu tiên của Diệp Hàn.

Đẫy đà thật!

Ấn tượng thứ hai.

Còn ấn tượng thứ ba, những gì cần thấy đều đã thấy cả rồi.

Là người quen cũ.

Không phải là Tây Vương Mẫu đứng đầu nữ tiên sao, sao lại trốn dưới đáy ao làm gì?

"Ta muốn giết ngươi!" Pháp lực của Tây Vương Mẫu trong nháy mắt tuôn ra, tạo thành một bộ pháp y che lấy thân thể, sau đó từ trên

không điểm một chỉ.

Ầm… Sát khí vô tận, xen lẫn với cơn thịnh nộ vô biên.

Diệp Hàn không dám xem thường!

Cọp cái nổi điên, thật sự không đỡ nổi. 53.

Ầm… Diệp Hàn sử dụng Càn Khôn Đỉnh, đỡ lấy một chiêu.

"Diệp… Diệp đạo hữu…" Sau khi Tây Vương Mẫu tung một chiêu, cảm thấy Càn Khôn Đỉnh đối diện có chút quen thuộc, lúc này mới phát hiện người trước mặt là Diệp Hàn.

Sau đó, mặt nàng "bá" một tiếng đỏ bừng.

Vốn tưởng tắm trần ở nơi hoang dã không ai biết, ai ngờ lại đụng phải bạn học cũ.

Lẽ nào ta phải lấy thân báo đáp sao, đồ khốn?

Thật là xấu hổ!

Tây Vương Mẫu hiện giờ tu vi đã gần đến Chuẩn Thánh, thần thức cường đại vô cùng, nhưng cái ao chết tiệt này lại có chức năng ngăn cản thần thức, cho nên lúc Diệp Hàn đến nàng không hề phát hiện, nếu không cũng sẽ không đến nông nỗi này.

"Khụ khụ khụ…" Diệp Hàn thật ra cũng rất xấu hổ, khẽ thu Càn Khôn Đỉnh trong tay lại, nhẹ giọng nói: "Cái đó, ta vừa rồi không thấy gì cả, thật đấy, thật sự không thấy!" Miệng thì nói không thấy, nhưng ánh mắt lại quét qua người Tây Vương Mẫu.

Hành động này khiến toàn thân Tây Vương Mẫu căng cứng, kinh hãi đến khép không nổi chân!

Tây Vương Mẫu dĩ nhiên biết, e là sớm đã bị nhìn sạch sẽ rồi!

"Cái đó, nương nương tại sao lại ở đây?" Diệp Hàn cố ý lảng đi

không khí khó xử.

Vẻ xấu hổ trên mặt Tây Vương Mẫu có hơi giảm bớt, nàng hít sâu một hơi, khom người với Diệp Hàn, nói: "Thiếp thân ở đây, cùng phu quân tìm bảo vật!" Ồ… Diệp Hàn hiểu ngay!

Phu quân của Tây Vương Mẫu chính là Đông Vương Công.

Hai người được Đạo Tổ sắc phong, một người là thủ lĩnh nam tiên, một người là thủ lĩnh nữ tiên!

Diệp Hàn nhìn Tây Vương Mẫu!

Đặc biệt là sau khi chứng kiến sự phóng khoáng của Tây Vương Mẫu, lại càng nhìn thêm hai mắt.

Nhìn kỹ, Tây Vương Mẫu cũng khá ưa nhìn.

Tây Vương Mẫu khuôn mặt đầy đặn, vóc dáng cân đối, đúng là một người vợ tuyệt vời.

Chậc chậc chậc, không phát hiện ra, bây giờ nhìn một cái, quả thực có chút khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

"Diệp đạo hữu, mời theo ta!" Tây Vương Mẫu bay lên, đi về phía sau, chưa đến nửa ngày, đã hạ xuống một ngọn núi xanh tươi.

Trên núi có một tòa cung điện, là nơi ở tạm thời của Tây Vương Mẫu.

Chương 75

"Mời ngồi!" Diệp Hàn là đệ tử của Tam Thanh, được Hồng Quân coi trọng, thân mang chí bảo.

Cho nên Tây Vương Mẫu đối với Diệp Hàn rất khách khí.

Không chỉ mời Diệp Hàn vào đạo trường, tự mình pha trà linh, mà còn dâng lên một đĩa tiên đào.

"Trà ngon!" Diệp Hàn nhấp hai ngụm, cảm thấy không có vị gì.

Khoảng thời gian này, hắn đều dùng Tam Quang Thần Thủy làm đồ uống, bây giờ uống trà linh, quả thực có chút vô vị.

"Diệp đạo hữu, thử tiên đào đi!" Tây Vương Mẫu mỉm cười ra hiệu.

Diệp Hàn đưa tay lấy một quả, thầm nghĩ: Bà cô này sẽ không ngấm ngầm hạ độc ta chứ.

Hắn đưa lên mũi ngửi ngửi, nói: "Tiên quả?" Vừa nói vừa cắn một miếng.

Có hạ độc, lão tử cũng không sợ, bởi vì lão tử có Tam Quang Thần Thủy.

Nhưng mà, sau khi ăn một miếng tiên đào, suy nghĩ về việc Tây Vương Mẫu hạ độc của Diệp Hàn lập tức bị ném lên chín tầng mây.

Tiên đào vừa vào miệng, một luồng năng lượng tinh thuần theo đường ruột của Diệp Hàn, xông thẳng đến tứ chi bách hài.

Cảm giác này, gần giống như lúc ăn quả Hoàng Trung Lý mà Nữ Oa cho.

Ừm, vẫn kém một chút.

Năng lượng trong quả đào, không tinh thuần và dồi dào bằng Hoàng Trung Lý!

"…" Diệp Hàn nhìn quả đào, lại nhìn Tây Vương Mẫu, rồi lại nghĩ đến thân phận của Tây Vương Mẫu, trong nháy mắt hiểu ra: "Chẳng lẽ là Bàn Đào, một trong mười đại tiên thiên linh căn trong truyền thuyết?" "Không sai!" Tây Vương Mẫu nhìn Diệp Hàn, mỉm cười nói: "Diệp đạo hữu thật có mắt nhìn, cây Bàn Đào này chính là thứ ta có được trên đảo Phương Trượng." Ra vậy, cây Bàn Đào chính là linh căn mọc trên đảo tiên Phương Trượng.

Chả trách! 54.

Chả trách hắn không có cơ duyên với hòn đảo tiên thứ ba, thay vì nói không có cơ duyên với hòn đảo tiên thứ ba, chẳng thà nói hắn không có cơ duyên với cây Bàn Đào.

Cây Bàn Đào, vốn thuộc sở hữu của Vương Mẫu Nương Nương. 55.

Xem ra tuy có hệ thống làm công cụ hỗ trợ, nhưng có một số tính toán của Thiên Đạo vẫn không thể vượt qua được.

Diệp Hàn ăn hết quả đào, pháp lực trong cơ thể lập tức bàng bạc, nhưng nơi này không phải nơi tu luyện, Diệp Hàn liền cưỡng ép áp chế luồng năng lượng bàng bạc đó lại, thong thả trò chuyện với Vương Mẫu.

Trong lúc trò chuyện, Diệp Hàn biết được. 56.

Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công sau khi nghe Hồng Quân giảng đạo liền nhận được cảm ứng của tiên sơn, suốt chặng đường tìm kiếm, đến Đông Hải không lâu liền tìm được đảo tiên Phương Trượng.

Nhưng, nơi này bị sương mù bao phủ, bên trong không phân biệt

được phương hướng, thần thức lại không thể quét ra ngoài, cho nên hai người tuy đã tìm được đảo tiên Phương Trượng, nhưng cuối cùng vẫn không thể tìm được Bồng Lai và Doanh Châu.

Cho nên, sau khi thu được cây Bàn Đào, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hai người chỉ làm hai việc.

Việc thứ nhất, chính là càn quét sạch sẽ đảo tiên Phương Trượng, bất kỳ thiên tài địa bảo nào cũng không bỏ sót.

Việc thứ hai, chính là tiếp tục tìm kiếm hai hòn đảo tiên còn lại.

Ví dụ như Đông Vương Công, đã ra ngoài tìm kiếm mấy trăm năm, đến nay vẫn bặt vô âm tín.

"Tiên đảo, nghe nói là do mảnh vỡ của Hỗn Độn hóa thành, trên đó có thiên cơ che đậy, hẳn là không dễ tìm!" Diệp Hàn nhìn Tây Vương Mẫu, nói: "Nương nương có thể tìm được một hòn, đã là đại cơ duyên rồi, hai hòn còn lại, không biết ở nơi nào?" "Haizz!" Tây Vương Mẫu thở dài một hơi, nói: "Thật ra có cây Bàn Đào, thiếp thân đã mãn nguyện rồi, chỉ là Đông Hoa có chút không cam lòng mà thôi!" "Không sao!" Diệp Hàn nói: "Đối với tu sĩ chúng ta, thời gian chỉ là một khái niệm, từ từ tìm kiếm, luôn có thể tìm được!" "Ha ha ha ha…" Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng cười tiêu sái hào sảng.

Sau đó, Diệp Hàn ngẩng đầu, ngây người tại chỗ.

"Muội tử, ca ca về rồi!" Giọng của Đông Hoa Đế Quân bên ngoài, không hề kiêng dè: "Tắm rửa sạch sẽ chưa?" Nói đến cuối cùng, giọng của Đông Vương Công trở nên cực kỳ bỉ ổi.

Khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Mặt Tây Vương Mẫu, lại đỏ bừng.

Lần này còn đỏ hơn lần trước, trong sắc đỏ còn pha chút đen.

Tây Vương Mẫu nhìn thấy trong mắt Diệp Hàn lộ ra một nụ cười đầy ý vị, đột nhiên ngẩng đầu, nói: "Không, Diệp đạo hữu, thật ra, không phải như vậy, vừa rồi ta chỉ tắm rửa bình thường, không biết Đông Hoa, sẽ quay về…" "Khụ khụ khụ…" Diệp Hàn cảm thấy xấu hổ vô cùng, vỗ vỗ ngực ho khan hai tiếng, nói: "Cái đó, nương nương có việc chính quan trọng, tại hạ e là phải cáo lui rồi!" "Ta… ta…" Tây Vương Mẫu nhìn Diệp Hàn từ từ rời đi, một khuôn mặt đỏ bừng như sắp nhỏ ra máu.

Xong rồi!

Vốn đã bị nhìn lén, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, hắn sẽ không nghĩ, ta là loại người phong lưu thành tính chứ?

Tây Vương Mẫu tức đến muốn khóc.

Chương 76

Mình đã chọc ai ghẹo ai chứ, hình tượng tốt đẹp sao lại bị hủy hoại như vậy?

"Ủa, Diệp đạo hữu…" Đông Vương Công hạ xuống đất, thấy Diệp Hàn đang đi ra ngoài, liền có chút kinh ngạc.

Diệp Hàn khẽ mỉm cười, lộ ra một nụ cười mà đàn ông nào cũng hiểu, vỗ vỗ vai Đông Vương Công nói: "Đông Hoa đạo hữu, đã lâu không gặp!" "Diệp đạo hữu…" Đông Vương Công ngơ ngác.

Diệp Hàn nói: "Nương nương sợ là chờ sốt ruột rồi, Đông Hoa đạo hữu, mau đi an ủi nương nương đi!" Phía sau, Tây Vương Mẫu nghe thấy câu nói này của Diệp Hàn, mắt tối sầm lại, suýt nữa ngất đi!

Ban đầu, Diệp Hàn dự định ở lại đảo Phương Trượng thêm một thời gian, xem có thể lừa Đông Vương Công sớm thành lập viễn cổ thiên đình, phân chia khí vận thiên đình của Đế Tuấn không.

Nhưng nhìn bộ dạng nóng như lửa đốt, vội vàng không thể chờ đợi của hai vợ chồng này, Diệp Hàn cảm thấy, thôi bỏ đi.

Làm phiền vợ chồng người ta, không tốt! 57.

Thế là Diệp Hàn trực tiếp sử dụng Phong Lôi Nhị Sí, tốn mấy năm thời gian mới tìm được đảo Doanh Châu.

Đảo Doanh Châu tuy không còn tiên thiên đại trận phong tỏa, nhưng hòn đảo vẫn cực kỳ khó tìm, nếu không phải thần thức của Diệp Hàn mạnh mẽ, chắc chắn cũng không tìm được.

Trên đảo, Ngao Quyển học theo Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, đang tiến hành càn quét sâu ba thước đất.

Diệp Hàn không quan tâm, ngồi xếp bằng trên đảo tu hành một chút.

Mười năm sau, Ngao Quyển đã càn quét gần hết hòn đảo, hai người mới lên đường rời đi. … Đông Hải mênh mông, vô biên vô tế.

Diệp Hàn có bản đồ Đông Hải trong tay, nên cũng không sợ lạc đường.

Nhìn đại dương vô biên vô tận, Diệp Hàn cực kỳ nghi ngờ, nếu không có bản đồ, e là Đại La Kim Tiên, nếu không có pháp môn đặc biệt, lâu ngày cũng chưa chắc không bị lạc đường.

Vèo… Ngao Quyển mang theo Diệp Hàn, bay nhanh trong đại dương mênh mông.

Ba hòn đảo tiên đã bị càn quét hai hòn, Diệp Hàn cũng đã có được cơ duyên không tồi, cho nên sau khi hoàn thành việc này, liền đi về phía đại lục Hồng Hoang.

Không biết bất giác, trăm năm đã trôi qua.

Một ngày nọ, đột nhiên nhìn thấy trên bản đồ có một hòn đảo lớn hình con ngao vàng, trên bản đồ hiện tên của hòn đảo này: Đảo Kim Ngao!

Nghĩ đến đây… đảo Kim Ngao?

Diệp Hàn khẽ sững sờ, sau đó nói với Ngao Quyển: "Dừng lại, hạ xuống hòn đảo kia!" Ngao Quyển tuân lệnh, hạ xuống đảo.

Ầm… Diệp Hàn vừa nhảy xuống đất, đã cảm nhận được một luồng tiên linh chi khí nồng đậm.

Đảo Kim Ngao sau này chính là đạo trường của sư tôn Thông Thiên, Diệp Hàn chắc chắn phải xem thử.

Linh khí trên đây dồi dào, tuy không thể so với ba hòn đảo tiên

trước đó, nhưng ba hòn đảo tiên đó là do có đại trận tiên thiên khổng lồ bao phủ toàn đảo, khiến linh khí không thể thoát ra ngoài, mới tạo thành linh khí nồng đậm như vậy.

Đảo Kim Ngao lại khác.

Trên đảo Kim Ngao, linh mạch vô số, bản thân linh khí nồng đậm, cho dù linh khí không ngừng khuếch tán ra biển lớn, vẫn có thể duy trì độ nồng đậm như vậy, chứng tỏ bản nguyên của hòn đảo này, có lẽ còn cao hơn ba hòn đảo tiên.

Đó là một phương diện về linh khí.

Phương diện khác là khí vận. 58.

Khí vận của hòn đảo này không tồi, Diệp Hàn cảm thấy sau này sư tôn sở dĩ có thể để mắt đến hòn đảo này e là cũng có liên quan đến những điều này.

Ngoài ra, hình dáng bên ngoài của hòn đảo này giống như một con rùa khổng lồ, rùa ở Hồng Hoang là linh thú, cũng là một biểu tượng của sự may mắn và cát tường.

"Ở đây!" Diệp Hàn nói với Ngao Quyển: "Ta đi dạo một lát!" Núi Côn Luân định sẵn không thể chịu đựng khí vận của ba vị Thánh Nhân, cho nên Tam Thanh phân gia tự nhiên là chuyện sớm muộn, không liên quan đến giáo nghĩa.

Đã là sớm muộn phải phân gia, Diệp Hàn cảm thấy nên bố trí hòn đảo này trước một phen, để chuẩn bị.

Ví dụ như, bố trí một cái cấm chế, ngăn linh khí tiếp tục thoát ra ngoài.

Diệp Hàn bay lên, lượn một vòng trên đảo Kim Ngao, sau đó hạ xuống một ngọn núi trên đảo.

Linh khí trên núi nồng đậm đến cực hạn, dường như có dấu hiệu ngưng tụ thành chất lỏng.

Diệp Hàn nhìn xuống dãy núi bên dưới, phát hiện một ngọn núi lớn, gần như toàn bộ do linh mạch cấu thành.

"Nơi tốt a!" Diệp Hàn cảm thán một câu, chả trách sư tôn lại chọn đạo trường ở đây.

"Ai?" Đúng lúc này, một giọng nói thô bạo truyền đến từ không xa, sau đó trong một hang động, đột nhiên lóe ra một bóng người.

Chương 77

Đó là một sinh linh, giống người mà không phải người, hai tai dài vô cùng, thân hình thấp lùn, tay cầm một cây lang nha bổng tiên thiên, hét về phía Diệp Hàn: "Kẻ nào, dám xông vào địa bàn của ta?" Diệp Hàn vừa nhìn, lập tức trong lòng cười thầm. 59.

Vừa rồi không triển khai thần thức xem kỹ, để ta xem là ai nào, hóa ra không phải là Trường Nhĩ Định Quang Tiên sao?

Trường Nhĩ Định Quang Tiên, là một trong Thất Tiên Tùy Thị của Thông Thiên, bản thể là một con thỏ tu luyện thành hình, giỏi nịnh nọt, được Thông Thiên tin tưởng.

Sau này tứ giáo quyết liệt, Tây Phương giáo liên hợp với Nhân giáo, Xiển giáo cùng nhau bắt nạt Tiệt giáo, phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên.

Ở thời khắc khó khăn nhất, Thông Thiên bày ra Vạn Tiên Đại Trận, ngấm ngầm dùng Lục Hồn Phiên để lấy mạng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Lão Tử, Khương Tử Nha và Võ Vương Cơ Phát, liền giao đạo cụ quan trọng cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Nhưng, tên Trường Nhĩ Định Quang Tiên này không những không tuân theo lệnh của Thông Thiên, mà còn quay sang giao Lục Hồn Phiên cho Lão Tử, phản bội Tiệt giáo.

Loại người này, không thể giữ lại.

Trong mắt Diệp Hàn, tỏa ra sát ý nhàn nhạt.

"Dám xông vào bảo địa của ta, hôm nay nhất định khiến ngươi chết không toàn thây!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên là tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, tự nhiên phát hiện Diệp Hàn cũng là tu vi Thái Ất Kim

Tiên.

Sở dĩ có tự tin lớn như vậy, là vì cây lang nha bổng trong tay Trường Nhĩ Định Quang Tiên là tiên thiên bảo vật, sắc bén vô cùng.

Tuy là hạ phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng Trường Nhĩ Định Quang Tiên lại dựa vào bảo vật này, một lần quét sạch vô số đại yêu ở vùng biển xung quanh, hiện tại đang lúc tự tin bùng nổ, làm sao để Diệp Hàn vào mắt.

"Chết cho ta!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên bước chân một cái, cây lang nha bổng trong tay giơ cao, từ xa nhắm vào Diệp Hàn, một gậy hạ xuống.

Ầm… Uy lực của cây gậy đó phi phàm, khuấy động năng lượng không gian, hấp thu đến mức ánh mặt trời cũng tối đi vài phần, trên bầu trời lộ ra ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao.

Vô tận huyền hoàng chi khí mang theo phù văn màu vàng, đè xuống.

Trong mắt Trường Nhĩ Định Quang Tiên, lóe lên sự tự tin vô thượng.

Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, thì sao?

Gặp phải tiên thiên bảo vật của ta, có thể sống sót sao?

Nhưng, một khắc sau! 60.

Keng… Cây lang nha bổng tiên thiên của Trường Nhĩ Định Quang Tiên hung hăng hạ xuống, cảnh mưa máu trong tưởng tượng không xuất hiện, thực tế là một tiếng vang giòn tan làm cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên tê dại cả hổ khẩu!

"…" Chỉ thấy một cái đỉnh lớn cổ xưa, từ hư không xuất hiện, chắn trên đầu Diệp Hàn!

"… Tiên thiên chí bảo?

Mẹ ơi, chạy…" Trường Nhĩ Định Quang Tiên cũng quả quyết, sau khi nhìn thấy tiên thiên chí bảo, trực tiếp hóa thành một luồng ánh sáng bỏ chạy.

Phía sau, Diệp Hàn thì im lặng rút ra kiếm A Tỳ.

Cách vô số không gian, một kiếm chém xuống!

"Mẹ ơi… cực phẩm tiên thiên linh bảo, mạng ta thôi rồi!" Pfft… Thân thể của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, dưới một luồng kiếm khí hủy diệt vô song, trực tiếp vỡ nát, mưa máu bay tung tóe.

Ngay cả nguyên thần cũng không kịp thoát ra, thần hồn câu diệt!

Trường Nhĩ Định Quang Tiên, chết!

"Đại lão gia!" Ngao Quyển lại đến muộn!

Nghe thấy động tĩnh liền lập tức bay đến, nhưng sau đó, phát hiện đại lão gia một kiếm chém xuống, một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, bị một chiêu miểu sát.

Đại lão gia thật lợi hại.

Cùng cấp vô địch, đây mới là cùng cấp vô địch.

Một chiêu, ngay cả sức phản kháng cũng không có, nguyên thần cũng không kịp chạy thoát.

"Đại lão gia thần thông cái thế, Ngao Quyển bội phục không thôi!" Lần này, Ngao Quyển thật tâm bội phục, không có chút nào thành phần giả dối khoa trương.

"Được rồi!" Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Chỉ là một tên rác rưởi mà thôi, dọn dẹp chiến trường đi, những thứ đó lão gia ta không thèm, những gì ngươi nhìn trúng, cứ lấy hết đi… Hửm?" Ánh mắt Diệp Hàn khẽ co lại, nói: "Đợi đã!" Thân hình đột nhiên lóe lên, hạ xuống nơi

Trường Nhĩ Định Quang Tiên vừa bị nghiền nát.

Trên mặt đất, một đống vũ khí rơi vãi tứ tung.

Những vũ khí hậu thiên sơ cấp đó, Diệp Hàn thật sự một chút cũng không thèm, ngay cả cây lang nha bổng tiên thiên kia, Diệp Hàn cũng không liếc mắt nhìn nhiều.

Nhưng, có một vật phẩm, lại khiến tim Diệp Hàn đập thình thịch.

"Đinh đông… phát hiện Hỗn Độn chí bảo… Hỗn Độn Châu!" Hệ thống đưa ra gợi ý.

Chương 78

Diệp Hàn nhìn viên châu đen kịt trước mắt, kích động vô cùng!

Hỗn Độn Châu?

Cái mô-típ viết nát trong tiểu thuyết xuyên không Hồng Hoang, cũng bị ta gặp phải rồi sao?

Cũng đúng!

Xuyên không đến Hồng Hoang mà không chơi Hỗn Độn Châu một lần, sau này gặp lại mấy bạn xuyên không khác cũng không dám khoe.

Thu!

"Ừm…" Diệp Hàn nhìn Ngao Quyển, nhàn nhạt nói: "Bây giờ, có thể thu bảo vật rồi, à, đúng rồi, từ hôm nay trở đi, hòn đảo này là địa bàn của chúng ta, rảnh rỗi thì tuần tra nhiều một chút, không cho phép sinh linh khác vào, việc gì không giải quyết được, thì đến tìm ta!" "Vâng!" Ngao Quyển mừng rỡ.

Đây là kiện tiên thiên linh bảo thứ hai mà hắn nhặt được.

Đại lão gia thật hào phóng!

Nhanh chóng nhặt sạch đồ vật mà Trường Nhĩ Định Quang Tiên để lại, Ngao Quyển hóa thành rồng, trực tiếp bay lượn trên toàn bộ hòn đảo, qua lại tuần tra, đề phòng người khác xâm nhập.

Diệp Hàn, thì ở trên đỉnh núi dùng kiếm A Tỳ đẽo ra một bãi đất bằng phẳng, pháp lực tuôn ra, trong nháy mắt xây dựng một tiểu viện nhỏ.

Sau đó, lại tăng thêm vô số cấm chế xung quanh tiểu viện.

Một đạo trường nhỏ, đã hình thành.

Diệp Hàn sau khi vào trong viện, đầu tiên là đưa tay ra, lấy ra hắc hồ lô tiên thiên.

Hồ lô đen được hái từ cây hồ lô đẳng tiên thiên, là quang âm hồ lô, có thể thay đổi cục bộ quy tắc thiên địa, khiến tốc độ thời gian trôi nhanh hơn 100 lần.

Diệp Hàn treo hồ lô trên đỉnh đầu, trong đạo trường xây dựng một không gian quang âm, tốc độ thời gian trôi bên trong, đúng bằng một trăm lần.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Diệp Hàn bắt đầu bế quan.

Việc đầu tiên khi bế quan, là nghiên cứu Hỗn Độn Châu.

Thần thức quét qua, phát hiện trong Hỗn Độn Châu có một không gian rộng khoảng vài chục trượng, bên trong hỗn hỗn độn độn, căn bản không có bất kỳ sinh cơ nào, cũng không có khái niệm thời gian trôi qua. 61.

Theo hiểu biết của Diệp Hàn, Hỗn Độn chí bảo Hỗn Độn Châu có thể diễn hóa ra một phương Hỗn Độn thế giới, trong đó lại có thể nuôi dưỡng ra thế giới cấp bậc như Hồng Hoang, nhưng cụ thể diễn hóa thế giới như thế nào thì không rõ.

Lẽ nào giống như các bảo vật khác, Hỗn Độn thế giới cũng có thể luyện hóa?

Thử một chút!

Diệp Hàn cũng không biết Hỗn Độn Châu rốt cuộc có bao nhiêu tầng cấm chế, liền tiện tay từ hệ thống xé xuống một triệu công đức, ầm một tiếng đánh vào Hỗn Độn Châu. 62.

Rung động… Hỗn Độn Châu tỏa ra một luồng ánh sáng dịu nhẹ, sau đó bắt đầu thôn phệ giá trị công đức với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Một triệu giá trị công đức đổ vào, đến một sợi lông phản ứng cũng không có!

Không thể nào?

Đó là một triệu giá trị công đức a, ngay cả một tầng cũng không luyện hóa được?

"Tiếp, lão tử không tin!" Diệp Hàn nổi tính bướng bỉnh, nhất định phải xem rốt cuộc nó có thể ăn bao nhiêu.

Hú… Lại hai triệu.

Lại hai triệu giá trị công đức bị Diệp Hàn tế ra, đánh vào Hỗn Độn Châu.

Rung động… Hỗn Độn Châu trong nháy mắt ăn sạch công đức, sau đó giống như trước, không có bất kỳ biến hóa nào!

"Tiếp, mẹ nó!" Diệp Hàn đau lòng lại lấy ra hai triệu giá trị công đức đánh vào Hỗn Độn Châu.

Ầm… Lần này, Hỗn Độn Châu cuối cùng cũng có biến hóa.

Trong viên châu màu đen, đột nhiên lóe lên ánh sáng chín màu.

Sau đó, một luồng khí tức huyền diệu quẩn quanh trong không gian, giữa Diệp Hàn và Hỗn Độn Châu, thiết lập một mối liên hệ đặc biệt. 1/9!

Trọn vẹn năm triệu giá trị công đức, mới mở được một tầng cấm chế của Hỗn Độn Châu?

Khóe miệng Diệp Hàn co giật.

Chương 79

Cho dù là tiên thiên chí bảo, năm triệu cũng đủ để giải trừ trực tiếp rồi.

Nhưng, khi thấy cấm chế của Hỗn Độn Châu chỉ có 9 tầng, trong lòng Diệp Hàn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

May mà không phải loại bốn năm chục tầng.

Diệp Hàn dùng thần thức quét vào Hỗn Độn Châu, phát hiện không gian trong Hỗn Độn Châu đã thay đổi.

Sau khi giải phong một tầng, không gian vốn chỉ rộng vài chục trượng, bây giờ đã rộng khoảng vạn dặm.

Hơn nữa, hỗn độn chi khí bên trong, dường như còn nồng đậm hơn.

Nhưng, không gian vẫn hỗn hỗn độn độn, không có thời gian trôi qua, không có sinh cơ chi lực.

Diệp Hàn đặt một cành tiên thảo vào trong Hỗn Độn Châu, cành tiên thảo đó chỉ trong chốc lát, đã bị gió hỗn độn thổi cho nghịch diễn thành địa hỏa thủy phong.

Diệp Hàn lại thử nghiệm vài lần, phát hiện không chỉ tiên thảo, mà cả đá, kim loại và các vật phẩm khác đặt vào, cũng lập tức tan chảy.

Cái quái gì vậy?

Vậy lão tử cần Hỗn Độn Châu để làm gì?

Diệp Hàn buông lời phàn nàn, nhưng trong ý thức lập tức truyền đến một tin tức.

Hóa ra Hỗn Độn Châu, có một tác dụng: che đậy thiên cơ!

Nếu làm một số chuyện thậm chí không muốn để Thiên Đạo phát hiện, có thể dùng thứ này để che đậy thiên cơ. 63.

Trong Hỗn Độn Châu tuy đặt bất kỳ vật phẩm nào cũng sẽ bị nghịch diễn thành địa hỏa thủy phong, nhưng là chủ nhân, bản thể Diệp Hàn thực sự có thể đi vào mà không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Đồng thời, Hỗn Độn Châu cũng là một kiện phòng ngự chí bảo, lúc đấu pháp không đỡ nổi, chui vào Hỗn Độn Châu, liền có thể tránh được một đợt tấn công.

Nhưng cũng đồng nghĩa, Hỗn Độn Châu đã bị bại lộ!

Sau khi biết được một số công năng của Hỗn Độn Châu, trong lòng Diệp Hàn cân bằng lại một chút, thầm nghĩ năm triệu giá trị công đức, cũng không thể tiêu uổng được.

Thu lại Hỗn Độn Châu, Diệp Hàn hít sâu một hơi, bắt đầu bế quan tu luyện. 64.

Lần trước ở chỗ Vương Mẫu ăn một miếng Bàn Đào, trong đó chứa đựng năng lượng khổng lồ, lúc đó bị Diệp Hàn cưỡng ép áp chế trong cơ thể, bây giờ đúng lúc luyện hóa, thử xem có thể một lần đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ không!

Trong Hồng Hoang, tu hành không có năm tháng.

Trong chớp mắt, năm trăm năm đã trôi qua.

Trong đạo trường Diệp Hàn cuối cùng cũng mở mắt ra.

Thật đáng tiếc, vốn tưởng một quả Bàn Đào có thể khiến hắn từ Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Tiếc là không được!

Diệp Hàn nghĩ, ước chừng một mặt là năng lượng trong Bàn Đào trông có vẻ mạnh mẽ hùng hậu, nhưng thực ra so với Hoàng Trung

Lý, vẫn kém.

Dù sao, cùng là tiên thiên linh căn, Hoàng Trung Lý và Bàn Đào, đều ba vạn năm ra hoa, ba vạn năm kết quả, ba vạn năm chín, Hoàng Trung Lý trong chín vạn năm thời gian, chỉ kết được chín quả.

Bàn Đào, lại kết ra hàng trăm quả.

Nếu tính theo định luật bảo toàn năng lượng, một quả Hoàng Trung Lý e là có thể bỏ xa Bàn Đào 10086 con phố.

Đương nhiên rồi, còn có một nguyên nhân khác.

Đó là căn nguyên!

Căn nguyên trước kia của Diệp Hàn là một tảng đá bình thường, sau khi được mười giọt Bàn Cổ bản nguyên tinh huyết cải tạo, căn nguyên được xem là số một Hồng Hoang.

Căn nguyên tốt, không chỉ xuất thân cao quý, mà trong quá trình tu hành căn cơ tự nhiên sâu dày, phúc trạch miên trường.

Căn nguyên càng sâu dày, tu vi của tu sĩ càng mạnh mẽ, cùng cấp vô địch.

Nhưng cũng có một vấn đề, đó là tiêu hao năng lượng cũng nhiều hơn tu sĩ bình thường.

Ví dụ như lần này Diệp Hàn, nếu đổi thành người khác, e là một quả Bàn Đào đã sớm đột phá rồi, nhưng đối với Diệp Hàn, năng lượng của một quả Bàn Đào, lại thiếu một chút.

"Bàn Đào không đủ, dùng công đức trị bù vào!" Diệp Hàn mở hệ thống ra xem, Hoàng Trung Lý trong ba mươi sáu viên Định Hải Châu vẫn chưa chín, chỉ có thể dùng công đức trị thay thế trước.

Giá trị công đức, còn hơn bốn triệu điểm.

Chương 80

Lấy một triệu trước. 65.

Ầm… Một triệu giá trị công đức bị Diệp Hàn đánh vào cơ thể, lập tức một luồng năng lượng bàng bạc trào tới tứ chi bách hài.

Diệp Hàn phảng phất như nằm trong một đại dương năng lượng ôn hòa.

Cứ như vậy, một năm, hai năm, ba năm!

Trong chớp mắt, lại trăm năm trôi qua.

Trăm năm sau, cùng với một tiếng hét dài của Diệp Hàn, ngũ khí trong ngực sôi trào hỗn hợp, lại phân thành năm nơi, mỗi một nơi khí tức, đều mạnh mẽ hơn trước.

Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, đạt thành!

Luyện hóa năng lượng trong Bàn Đào và công đức trị, Diệp Hàn đã dùng sáu trăm năm.

Sáu trăm năm nghe có vẻ dài, nhưng tương đối, lại cũng ngắn, bởi vì nếu không sử dụng Bàn Đào, công đức trị những ngoại lực này, chỉ dựa vào việc hấp thu năng lượng từ không khí, e là sáu mươi vạn năm cũng chưa chắc đủ!

Đương nhiên, bởi vì quan hệ thời gian trường do quang âm hồ lô cung cấp, Diệp Hàn tuy đã tu hành sáu trăm năm.

Nhưng ra khỏi trận pháp, bên ngoài mới chỉ trôi qua sáu năm mà thôi.

Sáu năm, đối với tu sĩ trong Hồng Hoang, chỉ là một cái chớp mắt.

“Đại lão gia, ngài sao lại xuất quan nhanh vậy?” Ngao Quyển hóa

thành một luồng kim quang, hạ xuống trước mặt Diệp Hàn.

"Ủa, đại lão gia, ngài… đột phá Thái Ất trung kỳ rồi!" Khí tức trên người Diệp Hàn không hề che giấu, cho nên Ngao Quyển liền có thể cảm nhận được ngay lập tức.

"Ừm!" Diệp Hàn nhàn nhạt đáp lại một câu.

Trong lòng Ngao Quyển, lại dấy lên sóng to gió lớn.

Sáu năm trước, lão gia mới là tu vi sơ kỳ, bế quan sáu năm ra ngoài, đã đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Sáu năm a!

Trời ơi!

"Chúc mừng đại lão gia, hạ hỉ đại lão gia!" Trên mặt Ngao Quyển, không che giấu được vẻ kinh ngạc: Đại lão gia, tuyệt đối là tu sĩ có thiên phú nhất mà ta từng gặp trong đời, không có ai khác.

"Ầm…" Diệp Hàn giơ tay lên, một tấm bia đá cao vạn trượng, từ đỉnh núi cao nhất của đảo Kim Ngao mọc lên.

Lại rút ra kiếm A Tỳ, kiếm khí tung hoành, vung tay viết xuống mấy chữ lớn.

Đạo trường của Đại đệ tử Thượng Thanh Diệp Hàn!

Mấy chữ này, đã chiếm lấy đảo Kim Ngao.

Diệp Hàn tin rằng, dựa vào ba chữ "Đại đệ tử Thượng Thanh", trong toàn bộ Hồng Hoang không nể mặt, hẳn là không nhiều.

Đặc biệt, đợi sư tôn thành Thánh sau này.

Sau khi viết xong chữ, Diệp Hàn liền cưỡi kim long bay lên, hướng về đại lục Hồng Hoang.

"Đinh đông…" Trên đường bay, giọng nói của hệ thống lại vang

lên.

“Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, hiện tại phát hành nhiệm vụ, mời chủ nhân đưa ra lựa chọn!” “Lựa chọn 1: Du lịch Hồng Hoang, hoàn thành nhiệm vụ nhận được phần thưởng 5 triệu điểm công đức trị!” “Lựa chọn 2: Trực tiếp quay về núi Côn Luân, hoàn thành nhiệm vụ nhận được phần thưởng 5 triệu điểm công đức trị!” Gợi ý: Hai hạng mục có thể lựa chọn đồng thời!

Đếm ngược: Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm… Nhìn lựa chọn này, mắt Diệp Hàn lập tức sáng lên.

Những lựa chọn trước đây, đều có trọng tâm riêng, phần thưởng công đức trị cũng có nhiều có ít, hơn nữa, chỉ có thể lựa chọn một hạng mục.

Lần này, hệ thống bị chập mạch sao?

Cả hai hạng mục đều có thể lựa chọn, phần thưởng giống nhau.

Hoàn thành đều có phần thưởng?

“Ta chọn 1 và 2!” Loại câu hỏi cho điểm này, không lấy thì phí.

“Đi!” Diệp Hàn vỗ một cái lên đầu Ngao Quyển: “Tăng tốc tiến lên, trước tiên du lịch Hồng Hoang, sau đó về sư môn.” Hắc hắc, một ngàn vạn công đức trị dễ dàng có được.

Ngao Quyển tăng tốc bay.

Ba trăm năm sau, cuối cùng cũng từ đại dương mênh mông, đến được đại lục Hồng Hoang.

Một luồng khí vị quen thuộc truyền đến, Diệp Hàn hít sâu một hơi.

Chương 81

“Lão gia, chúng ta đi đâu?” Ngao Quyển hỏi Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: “Đi thẳng đến núi Bất Chu!” Truyền thuyết núi Bất Chu là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, trên đó bảo vật vô số, dưới núi sinh sống Vu tộc, sau núi là một biển U Minh Huyết Hải, trong đó có Minh Hà Lão Tổ, ước chừng bây giờ tộc A Tu La chưa tồn tại.

Hơn nữa, núi Bất Chu là điểm phân chia đông tây của Hồng Hoang.

Thế giới phương đông, chính là phía đông núi Bất Chu, thuộc địa bàn của Tam Thanh.

Thế giới phương tây, chính là phía tây núi Bất Chu, là địa bàn của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Tây Phương giáo sau này.

Gần núi Bất Chu, thuộc địa bàn của Vu tộc.

Phía trên ba mươi ba tầng trời thiên đình chưa được thành lập, một khi thành lập, sẽ là địa bàn của Đế Tuấn và các Yêu tộc.

Phân chia địa bàn Hồng Hoang, dễ dàng nhận biết.

Thế giới Hồng Hoang vô hạn lớn, núi Bất Chu tuy ở trung tâm Hồng Hoang, nhưng với tốc độ hiện tại của Diệp Hàn và Ngao Quyển, từ bờ Đông Hải đến núi Bất Chu, cũng cần mấy trăm năm thời gian.

Diệp Hàn lười biếng nằm trên người Ngao Quyển, lướt qua thế giới Hồng Hoang.

Nơi đi qua, vô số sinh linh và chủng tộc, đều quỳ lạy.

Kim long a!

Ngũ trảo kim long.

Nhưng, lại rất ít người có thể nhìn thấy bóng dáng Diệp Hàn trên kim long.

Một ngày nọ, sau khi bay được hai trăm năm, Diệp Hàn và Ngao Quyển dừng lại.

Có người chặn đường!

Người này thân hình cao lớn, toàn thân huyết khí ngút trời, ngồi trên một con voi khổng lồ, nhìn Diệp Hàn và Ngao Quyển, trong mắt lộ ra vẻ tham lam vô tận: "Không tệ, không tệ, cước lực này, có duyên với bần đạo!" "Cước lực này, có duyên với bần đạo!" Tu sĩ cao lớn nhìn Ngao Quyển, trong mắt lộ ra vẻ tham lam vô tận.

Long tộc vốn là dị chủng ở Hồng Hoang, ngũ trảo kim long, lại càng là vương giả trong long tộc.

Có thể để vương giả trong long tộc làm tọa kỵ, quả nhiên oai phong.

Nhìn tên trước mặt, trán Diệp Hàn tối sầm: Mẹ kiếp, dám cướp rồng, không biết lão già ta có mang theo gạch không?

Không mang gạch thì coi chừng, rồng cướp không được, người cũng chạy không thoát!

"Tiểu gia ta là rồng!" Diệp Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn tu sĩ áo đỏ trước mặt.

"Bản tọa biết!" Tu sĩ áo đỏ nhìn Diệp Hàn, mặt mày tươi cười, sau đó, đột nhiên toàn thân khí thế biến đổi.

Ầm… một luồng khí tức đặc trưng của tu sĩ Đại La Kim Tiên, ầm ầm xuất hiện, bao phủ lấy Diệp Hàn và Ngao Quyển.

Diệp Hàn khẽ nheo mắt.

Từ khí thế phán đoán, tên này hẳn là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

"Bản tọa, một trong tứ đại ma tướng của U Minh Huyết Hải, Nhân Đà La, còn có tên là Đế Thích Thiên!" Uy áp trên người Đế Thích Thiên triển khai, trực tiếp đè xuống Diệp Hàn, miệng thì hỏi: "Có từng nghe danh hiệu của bản tọa chưa?" U Minh Huyết Hải, là một tồn tại đặc biệt trong Hồng Hoang, vì nguyên nhân của Minh Hà Lão Tổ, có thể nói là uy danh lừng lẫy.

Đế Thích Thiên là một trong tứ đại ma tướng của U Minh Huyết Hải, tự cho rằng danh tiếng của mình rất lớn.

Tiếc là, Diệp Hàn chỉ nhàn nhạt lắc đầu, nói: "Chưa nghe, cút ngay cho tiểu gia ta!" 66.

"Ha ha…" Đế Thích Thiên cười nhưng không có ý định rời đi, tay khẽ đưa ra chỉ vào Diệp Hàn nói: "Tư chất không tồi, đúng lúc có thể làm đệ tử dưới trướng của ta, mau bái sư, sau khi bái sư vi sư sẽ tặng một món quà ra mắt không tồi, sau đó đưa con rồng này cho ta là được!" Đây chính là cái gọi là "có duyên" của Đế Thích Thiên.

Trong Hồng Hoang, rất coi trọng nhân quả.

Có những thứ cưỡng ép cướp đoạt sẽ dính phải nhân quả, nhưng, nếu để Diệp Hàn bái hắn làm sư phụ, đi một vòng để có được con ngũ trảo kim long, liền có thể tránh được nhân quả dính thân.

"Tính toán thật như ý!" Diệp Hàn cười lạnh nhìn Đế Thích Thiên, nhàn nhạt nói: "Năm xưa, ta và Minh Hà Lão Tổ nhà ngươi cùng là ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, gặp ta cũng phải gọi một tiếng đạo hữu, ngươi bắt ta bái ngươi làm sư phụ, tiểu gia hỏi một câu, cái thứ như ngươi, cũng xứng?" Sắc mặt Đế Thích Thiên, trong nháy mắt bị tức đến đỏ bừng.

Hắn là ai?

Đường đường ma tướng của U Minh Huyết Hải, tu vi Đại La Kim Tiên.

Một tên Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé dám nói khoác lác đi Tử Tiêu Cung, còn sỉ nhục lão tổ của ta?

"Chết!" 67.

Đế Thích Thiên đưa tay ra, vô tận pháp lực tuôn ra, tự nhiên hình thành một không gian huyết hải bao phủ lấy Diệp Hàn.

Chỉ là một Thái Ất Kim Tiên, giết rồi cũng không ngại dính thêm chút nhân quả, sau này tìm lão tổ dùng Nghiệp Hỏa Hồng Liên đốt cháy, chẳng qua là tốn chút công, không có gì to tát.

Nhưng, một khắc sau!

Chương 82

Sắc mặt của Đế Thích Thiên lại đại biến.

Chỉ thấy, Diệp Hàn im lặng rút ra một thanh kiếm.

Thanh kiếm đó, Đế Thích Thiên không thể quen thuộc hơn.

Không phải là kiếm A Tỳ của giáo chủ lão tổ sao?

Không phải đã được giáo chủ ban cho đại ca Thấp Bà Nô rồi sao?

Sao lại… Đế Thích Thiên trong nháy mắt hiểu ra: "… ngươi là Diệp Hàn!" Nói xong, kinh hãi thất sắc, lập tức thu lại pháp lực, muốn bỏ chạy!

Sao có thể không biết.

Năm xưa đại ca của hắn, cũng là lão đại của tứ đại ma tướng huyết hải Thấp Bà Nô, thân mang trung phẩm tiên thiên linh bảo Phương Thiên Họa Kích, cực phẩm tiên thiên linh bảo A Tỳ Kiếm.

Bản thân Thấp Bà Nô, là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Trong tình huống đó lại gãy kích trong tay Diệp Hàn!

Tu vi của hắn so với đại sư huynh kém một chút, nhưng linh bảo lại kém hơn quá nhiều.

Làm sao có thể đánh?

Ra vẻ không thành, chỉ có thể chạy thôi?

"Chạy?" Diệp Hàn lạnh lùng cười một tiếng!

Sau đó, tay vung lên, từ xa một đạo kiếm khí hủy diệt vô song vung ra.

Một kiếm vung ra, hư không nứt toác.

Hỗn độn chi khí màu đen từ khe nứt lộ ra, như thể bầu trời bị vạch một đường màu đen. 68.

Ầm… Kiếm khí hủy diệt vô song từ phía sau oanh kích vào lưng Đế Thích Thiên.

Lúc này Đế Thích Thiên, đã chạy thoát vạn dặm.

Nhưng dù là vạn dặm, vẫn bị một kiếm đuổi kịp, và phá vỡ nhục thân. 69.

Phong Lôi Nhị Sí sau lưng Diệp Hàn vung ra, chỉ trong vài hơi thở đã đuổi kịp, đưa bàn tay lớn ra tóm lấy, tóm chặt lấy nguyên thần của Đế Thích Thiên trong lòng bàn tay.

Trong hư không tại chỗ, trôi nổi mấy kiện pháp bảo, và một con voi khổng lồ ngơ ngác.

Con voi khổng lồ, chính là tọa kỵ ban đầu của Đế Thích Thiên.

"Diệp đạo hữu, à không, Diệp sư thúc, Diệp sư thúc tha mạng, tha mạng a!" Đế Thích Thiên nhìn Diệp Hàn, la hét inh ỏi.

Phía sau, Ngao Quyển cũng bay tới, tức giận vung mấy vuốt về phía Đế Thích Thiên: "Ngươi nói lại một câu có duyên với ta xem?" Ngao Quyển thật sự tức giận.

Khó khăn lắm mới theo được đại lão gia, bây giờ có người muốn chia rẽ hắn với đại lão gia?

Có lý nào lại như vậy!

"Diệp sư thúc, Diệp sư thúc!" Đế Thích Thiên không ngừng cầu xin: "Nhìn mặt mũi của Minh Hà Lão Tổ nhà ta, Diệp sư thúc tha cho ta đi, ta sai rồi, ta thật sự biết sai rồi, sau này, không bao giờ dám nữa!" "Minh Hà Lão Tổ?" Diệp Hàn lạnh lùng cười một tiếng: "Xin lỗi, cái thứ đó là gì?

Mặt mũi của hắn, ở chỗ tiểu gia ta, một xu cũng không đáng. 70.

Không ngại nói cho ngươi biết, năm xưa ta chém giết tên Thấp Bà Nô kia, lão già Minh Hà từng đích thân ra tay với bản tiểu gia, tiếc là bản tiểu gia không hề hấn gì, Minh Hà trái lại cảnh giới tụt xuống Chuẩn Thánh trung kỳ!" "…" Đế Thích Thiên kinh hãi. 71.

Chỉ nghe nói sư huynh và Diệp Hàn chiến đấu, chứ không biết chuyện Minh Hà ra tay với Diệp Hàn.

Quan trọng là, cảnh giới của lão tổ thật sự đã tụt xuống trung kỳ, lẽ nào thật sự là do tên nhóc này làm?

Không thể tin nổi!

Đế Thích Thiên hít mấy ngụm khí lạnh.

Ngay cả Minh Hà Lão Tổ cũng không làm gì được, tên này rốt cuộc có át chủ bài gì?

Ta thật là mắt chó mù, lại đi gây sự với loại người này.

Chương 83

Đế Thích Thiên hối hận không thôi.

Diệp Hàn thì nhốt nguyên thần lại, nhẹ nhàng ném vào không gian hệ thống, nói: "Ở yên đó đi, bản tọa hiện tại tâm tình tốt, không giết ngươi!" Lúc Diệp Hàn nhốt nguyên thần của Đế Thích Thiên lại!

Bên cạnh, Ngao Quyển cũng nhanh nhẹn dọn dẹp xong chiến trường.

"Đại lão gia!" Ngao Quyển mặt mày cung kính, chạy đến trước mặt Diệp Hàn báo cáo: "Một kiện tiên thiên linh bảo, mười mấy kiện hậu thiên linh bảo, còn có cái thứ này!" Vừa nói, vừa dắt theo một con voi to béo.

Là tọa kỵ của Đế Thích Thiên.

"Linh bảo ngươi lấy luyện hóa dùng đi!" Diệp Hàn vung tay, đưa toàn bộ bảo bối cho Ngao Quyển.

Đương nhiên rồi, đây cũng là việc Ngao Quyển thích nhất.

Còn tọa kỵ.

"Thứ này trông có vẻ ngốc nghếch!" Diệp Hàn nhìn con voi khổng lồ, nói: "Giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì!" "Đại lão gia đừng giết ta, cầu đại lão gia đừng giết ta!" Con voi to béo có thể nghe hiểu lời của Diệp Hàn, vội vàng quỳ xuống đất, nhân tính hóa dập đầu với Diệp Hàn, nói: "Tiểu nhân là U Minh Kim Tượng, là con voi đầu tiên trong Hồng Hoang từ khi trời đất mới mở, xin đại lão gia tha mạng, tiểu nhân sau này sẽ hầu hạ ngài…" "Được rồi được rồi!" Diệp Hàn xua tay.

Tên này là con voi đầu tiên từ khi trời đất mới mở?

Có chút thú vị!

Diệp Hàn nhìn xem, hóa ra là một con voi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

"Bản tọa tha cho ngươi một mạng, từ nay về sau làm tọa kỵ của ta, được không?" Diệp Hàn hỏi con voi.

Kim Tượng tự nhiên không có lý do gì không đồng ý, trực tiếp trở thành tọa kỵ thứ hai của Diệp Hàn.

"Ừm, tọa kỵ này, vững!" Diệp Hàn ngồi trên lưng Kim Tượng, tuy không oai phong như ngũ trảo kim long của Ngao Quyển, nhưng cũng tạm được.

"Đi thôi, dạo một vòng!" Kim Tượng nghe lời Diệp Hàn, trong nháy mắt bay lên.

Tốc độ bay của nó, không kém Ngao Quyển bao nhiêu!

Đây cũng là niềm vui bất ngờ của Diệp Hàn, không ngờ con voi trông ngốc nghếch này, lại bay khá nhanh.

Không tồi!

Diệp Hàn cưỡi trên lưng đại tượng, du lịch Hồng Hoang, phía sau có Ngao Quyển bay theo, đi được không lâu, đột nhiên nhìn thấy trong một sơn cốc nào đó, có một bóng dáng quen thuộc, đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, ngẩng đầu suy tư.

Diệp Hàn từ trên không hạ xuống, mỉm cười với bóng dáng đó, nói: "Nữ Oa đạo hữu, vẫn khỏe chứ?" Hóa ra người đang ngẩng đầu suy tư, chính là Nữ Oa.

"A…" Nữ Oa nhìn thấy Diệp Hàn, mắt đột nhiên sáng lên, nói: "Diệp đạo hữu, a, đã lâu không gặp nga!" Nữ Oa nhìn thấy Diệp Hàn, tỏ ra rất vui mừng.

“Còn không phải sao?” Diệp Hàn nghiêm túc nói bậy: “Đã mấy triệu năm rồi a!” “Mấy triệu năm?” Nữ Oa ngạc nhiên: Từ khi Tử Tiêu Cung giảng đạo kết thúc, cũng mới được vạn năm thôi mà, sao lại có mấy triệu năm?

“Ha!” Diệp Hàn nói: “Thường nói, một ngày không gặp tựa ba thu, chúng ta chẳng phải đã mấy triệu năm không gặp rồi sao?” “Phụt…” Nữ Oa che miệng cười, má hơi ửng hồng.

“Phục Hy đạo hữu đâu?” Diệp Hàn ra vẻ quen thân, trực tiếp nhảy lên tảng đá, ngồi bên cạnh Nữ Oa.

Nữ Oa tự nhiên cũng không để ý.

“Anh trai ta á, bị Yêu Hoàng đại nhân gọi đi rồi!” Nữ Oa nói: “Đế Tuấn hình như, muốn thương nghị đại sự, muốn anh trai ta đi nghiên cứu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, anh trai ta đam mê trận pháp, nên đi rồi!” Trong lòng Diệp Hàn khẽ giật mình.

Thiên đình, sắp thành lập rồi sao?

Thiên đình vừa lập, vậy thì Vu Yêu đại chiến cũng sắp đến rồi.

“A…” Nữ Oa đột nhiên kinh ngạc, nói: “Diệp đạo hữu, ngươi, Thái Ất Kim Tiên trung kỳ rồi, nhanh quá đi!” Từ Tử Tiêu Cung chia tay mới được vạn năm, Diệp Hàn đã là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ?

Trong lòng Nữ Oa, bị chấn động một cái.

Năm xưa, ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, Diệp Hàn lúc mới vào mới là tu vi Thiên Tiên, nghe đạo vạn năm, đột phá Kim Tiên hậu kỳ đại viên mãn, cũng là lúc Diệp Hàn Kim Tiên đại viên mãn, hai người chia tay.

Một lần chia tay vạn năm, đã thăng hai cấp nhỏ.

Quá khủng bố rồi!

Người khác từ Kim Tiên đỉnh phong đến Thái Ất trung kỳ, cho dù

là thiên tài, cũng cần trăm vạn năm thời gian chứ!

Nhưng hắn mới vạn năm thôi?

"Ha ha!" Diệp Hàn khẽ mỉm cười, nói: "Ta, tùy tiện luyện luyện, tùy tiện luyện luyện!" "Cái gì!" Nữ Oa lườm hắn một cái.

Tuy lườm Diệp Hàn, nhưng thực ra trong lòng Nữ Oa rất vui, ít nhất một điểm, Diệp Hàn người này không đáng ghét, mỗi lần gặp, tâm tình đều tốt.

Tên này hình như rất biết nói chuyện, lại còn trông… ừm, có chút đẹp trai!

"Nữ Oa đạo hữu, vừa rồi ta bay trên trời, thấy ngươi ngẩng đầu, không động đậy, đang nghĩ gì vậy?" Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, hỏi.

Chương 84

Nữ Oa cũng hiếm khi tinh nghịch, khóe miệng khẽ nhếch, mặt cười ngẩng lên, một bộ dạng kiêu ngạo nói: "Đoán xem?" Diệp Hàn thầm nghĩ: Ta lại không phải giun trong bụng ngươi, ta đoán cái kẹo mút!

Nhưng miệng, lại nói: "Ta đoán, đang nghĩ đến ta!" "Ta phi!" Má Nữ Oa đỏ bừng, như quả táo sau sương thu: "Đừng nói bậy, ai thèm nghĩ đến ngươi?" "Hả?" Diệp Hàn khoa trương ngẩng mặt, nói: "Không nghĩ đến ta?

Hu hu hu… tội nghiệp ta ngày ngày đêm đêm, một ngày không gặp như cách ba thu, ngươi, mấy triệu năm đều không nghĩ đến ta?

Có lương tâm không?" Nữ Oa lập tức ngượng chín người.

Cả đời này, nàng cũng chưa từng nói chuyện với ai như vậy.

Nhìn bộ dạng như thật của Diệp Hàn, khẽ hít một hơi, nói: "Đừng buồn nữa, ta nghĩ đến ngươi rồi, được chưa?" "Thật không?" Diệp Hàn lập tức "chuyển buồn thành vui".

Nữ Oa thì đỏ mặt cúi đầu, không nói gì nữa.

Lặng im hồi lâu, Nữ Oa nói: "Thật ra, vừa rồi ta đang ngộ đạo!" "Ngộ đạo?" Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, vì tu vi tương đối thấp, Nữ Oa lại là cấp bậc Chuẩn Thánh rồi, Nữ Oa bình thường tương đối kín đáo không thể hiện pháp lực, cho nên Diệp Hàn không thể nhìn ra Nữ Oa rốt cuộc là Chuẩn Thánh sơ kỳ hay trung kỳ.

Nhưng, lẽ nào chuẩn bị tạo người?

"Ta đang nghĩ!" Nữ Oa đột nhiên nghiêm túc nói: "Hồng Hoang khai tịch đến nay, linh khí giữa trời đất ngày càng loãng, sát khí ngày

càng nặng.

Sinh linh Hồng Hoang thích sát lục, lại không có lòng bi mẫn, khiến trời đất điêu tàn, sinh linh bất an.

Trên đời, liệu có một loại sinh linh nào, mang lòng bi mẫn, làm việc cân bằng, có thể quét sạch sát phạt trong Hồng Hoang không?" "…" Trong lòng Diệp Hàn chấn động: Không phải là sắp tạo người rồi sao?

"Đinh đông…" Đúng lúc này, hệ thống ràng buộc trong cơ thể Diệp Hàn, cũng phát ra âm thanh.

"Đinh đông…" "Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, hiện tại phát hành nhiệm vụ, mời chủ nhân đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn 1: Giúp đỡ Nữ Oa, hoàn thành nhiệm vụ tạo người, thưởng 5 triệu điểm công đức trị!" "Lựa chọn 2: Nữ Oa tạo người, chủ nhân không tham gia, không giúp đỡ, thưởng 50 vạn điểm công đức trị!" Gợi ý: Chỉ có thể chọn một hạng mục.

"Ta chọn 1!" Diệp Hàn trước khi hệ thống đếm ngược kết thúc, quả quyết lựa chọn 1.

Câu hỏi lựa chọn này, lại là câu hỏi cho điểm.

Nữ Oa tạo người, cần giúp đỡ chẳng qua là cung cấp một số nguyên liệu và công cụ mà thôi.

Hiện tại, mấy vật phẩm cần thiết để tạo người đều đã đủ, hồ lô tiên thiên, Tam Quang Thần Thủy, Càn Khôn Đỉnh đều ở trên người Diệp Hàn, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, thì ở trên người Nữ Oa.

Đưa đồ vật ra, năm triệu công đức trị về tay.

Câu hỏi cho điểm!

"Vấn đề này, ta đã suy nghĩ một ngàn năm, nhưng vẫn không có

chút manh mối nào!" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, hy vọng có thể tìm được một tia đáp án từ Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười cười!

"Hồng Hoang vạn tộc, đều không có chủng tộc nào phù hợp sao?" "Không có!" Nữ Oa lắc đầu, nói: "Việc này, là cơ duyên của ta.

Năm xưa Đạo Tổ nói ta có một trận đại cơ duyên, chính là ở đây, nhưng ta mãi không tìm ra cách!" Nhìn Diệp Hàn, mắt Nữ Oa lập tức sáng lên, nói: "Diệp đạo hữu lúc này hạ phàm nơi này, lẽ nào là ý trời, muốn Diệp đạo hữu giúp Nữ Oa hoàn thành một trận cơ duyên?" Nữ Oa dường như đã nhìn thấu Diệp Hàn!

Diệp Hàn nhíu mày, cũng không hiểu rõ nữa.

Xem ra, đồ vật đều ở trên người lão tử, hệ thống lại giao nhiệm vụ cho lão tử, lẽ nào, thật sự là ý trời?

Kệ đi!

Hoàn thành nhiệm vụ là được rồi.

"Nếu có thể giúp được gì, Diệp mỗ nhân tự nhiên không từ chối!" Diệp Hàn cười cười, nói: "Thật ra, chủng tộc mà Nữ Oa đạo hữu vừa nói, không phải là không có!" "Hửm?" Nữ Oa quay đầu lại, nhìn Diệp Hàn nói: "Có sao?

Ở đâu, là chủng tộc nào?" Diệp Hàn khẽ mỉm cười, hỏi: "Trong Hồng Hoang, có tổng cộng bao nhiêu chủng tộc?" Nữ Oa nhíu mày nói: "Trong Hồng Hoang, các chủng tộc lớn nhỏ, không dưới vạn!" "Tốt lắm!" Diệp Hàn nói: "Nữ Oa đạo hữu có biết, vạn chủng tộc, lại từ đâu mà có?" Nữ Oa sững sờ, vấn đề này, quá đơn giản rồi.

"Có thể từ đâu, chẳng phải là Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân hóa Hồng Hoang vạn vật, sau đó…" Ầm… trong một khoảnh khắc!

Nữ Oa đột nhiên giác ngộ!

Đúng vậy!

Bàn Cổ khai thiên tích địa, chính là một quá trình từ không thành có.

Hồng Hoang từ đâu mà có?

Vạn tộc lại từ đâu mà có? 72.

Chẳng phải đều là Bàn Cổ dựa vào sức một mình, từ hỗn độn khai phá ra sao?

Trên đời vốn không có đường, người đi nhiều rồi, cũng biến thành đường!

Nữ Oa tuy không biết câu nói nổi tiếng này, nhưng trong một khoảnh khắc, lại hiểu được đạo lý trong đó.

Chương 85

Bàn Cổ có thể thân hóa vạn vật, thành vạn tộc Hồng Hoang.

Ta, Nữ Oa, muốn tìm một chủng tộc có thể tịnh hóa sát khí trời đất, trong Hồng Hoang không có, vậy thì ta sẽ học theo Bàn Cổ, tái tạo một tộc.

Trong một khoảnh khắc, ánh mắt vốn mê mang của Nữ Oa, trở nên trong suốt vô cùng.

Một loại giác ngộ từ trong tâm, từ trong ra ngoài tỏa ra: "Đa tạ, Diệp đạo hữu!" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, ánh mắt tràn đầy cảm kích.

"Xem ra, ngươi đã hiểu rồi!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Cái gọi là nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Tất cả mọi thứ trên đời, thực ra đều là một quá trình từ không thành có!" "Không sai!" Nữ Oa nói: "Đã là Hồng Hoang không có chủng tộc ta cần, vậy ta sẽ tái tạo một tộc, là Tiên Thiên Nhân Tộc.

Tộc này, sinh ra đã là tiên thiên đạo thể, không cần hóa hình, sinh ra đã có linh trí, thế nào?" Diệp Hàn vỗ tay, nói: "Đại thiện!" Bàn Cổ khai thiên tích địa, cho nên hình tượng của Bàn Cổ, trong mắt sinh linh Hồng Hoang chính là "đạo thể".

Sinh linh trong Hồng Hoang, không có loại nào sinh ra đã là đạo thể, đều có hình thù kỳ quái, chim bay thú chạy, mỗi loại mỗi khác, chỉ khi tu vi đạt đến một giai đoạn nào đó, mới có thể hóa ra hình người.

Hình người, chính là hình tượng của Bàn Cổ đại thần, cho nên cũng được gọi là "đạo thể".

Người mà Nữ Oa sáng tạo, chính là tiên thiên đạo thể, sinh ra đã là hình người.

Biết phải làm gì là một chuyện, nhưng cụ thể làm thế nào, lại là một chuyện khác.

Nữ Oa biết phương hướng, nhưng đối với việc tạo người như thế nào, lại chưa ngộ ra.

Diệp Hàn cũng không làm phiền.

Nữ Oa tại chỗ tiếp tục suy tư.

Cuối cùng, trăm năm sau, Nữ Oa đột nhiên ngẩng đầu, một khối đất sét mang theo tiên thiên khí tức nồng đậm được lấy ra, nói: "Ta tạo người, sẽ dùng thứ này làm dược liệu, đây, cũng là cơ duyên Diệp đạo hữu tặng cho Nữ Oa!" "Ừm!" Hắn cũng gật đầu.

Nữ Oa nói: "Diệp đạo hữu, Nữ Oa cần mượn đạo hữu mấy món đồ!" "Không sao!" Diệp Hàn khẽ mỉm cười, đưa tay ra, Càn Khôn Đỉnh liền được tế ra.

Ầm… Trong Càn Khôn Đỉnh, cây hồ lô đằng khô héo, một vò Tam Quang Thần Thủy, được lấy ra đưa đến trước mặt Nữ Oa.

Nữ Oa lập tức kinh ngạc nhìn Diệp Hàn, hỏi: "Diệp đạo hữu, sao ngươi biết ta muốn hỏi đạo hữu mượn hai vật này?" Diệp Hàn nói: "Chứng tỏ hai chúng ta tâm linh tương thông thôi!" Một câu nói, má Nữ Oa lại đỏ bừng.

"Còn có cái này!" Diệp Hàn cũng đưa Càn Khôn Đỉnh cho Nữ Oa.

Càn Khôn Đỉnh có công hiệu nghịch thiên hậu thiên phản tiên thiên, Nữ Oa muốn tạo ra tiên thiên nhân tộc, thiếu thứ này không được.

"Đa tạ Diệp đạo hữu!" Nữ Oa hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy cảm kích đối với Diệp Hàn.

"Đinh đông…" Trong đầu Diệp Hàn, giọng nói của hệ thống vang

lên: “Kiểm tra độ hảo cảm của Nữ Oa đối với chủ nhân tăng lên!” “60/100…” “70/100…” “80/100…” “90/100…” “100/100…” “Chúc mừng chủ nhân, hảo cảm của Nữ Oa đối với chủ nhân đã đầy!” Đầy rồi? 73.

Diệp Hàn khẽ sững sờ, sau đó trong lòng mừng rỡ, trên mặt lộ ra một bộ dạng bỉ ổi: Không phải là có thể… hừ hừ… Ánh mắt Nữ Oa quyến rũ mê người!

Diệp Hàn thì lại có vẻ mặt vô cùng gian xảo.

Nữ Oa lườm hắn một cái, hỏi: “Để làm gì?” Diệp Hàn cười ha hả, đáp: “Tạo người!” “Không tin!” Nữ Oa ra vẻ như một thiếu nữ.

Diệp Hàn lại nói: “Ta có thể thề với trời...” “Đừng!” Nữ Oa ngăn Diệp Hàn lại, nói: “Ngươi giúp ta tạo người đi!” Nói xong, nàng hít sâu một hơi, ném một phần Cửu Thiên Tức Nhưỡng và dây Hồ Lô Đằng lên không trung.

“Vỡ cho ta!” Ầm...

Theo tiếng quát của Nữ Oa, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Hồ Lô Đằng trên không trung đều hóa thành bột mịn, sau đó trộn lẫn vào nhau, lơ lửng trước mặt Nữ Oa và Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười nói: “Cần dùng Tam Quang Thần Thủy trộn lẫn.” Nữ Oa gật đầu, đưa tay bắn ra thần thủy, trộn cả ba lại với nhau.

Tam Quang Thần Thủy, Hồ Lô Đằng và Cửu Thiên Tức Nhưỡng vừa hòa vào nhau liền hóa thành một khối đất sét màu trắng.

Ba loại thần vật này, đương nhiên có thể tạo ra người.

Nữ Oa nhìn thấy, đưa tay véo một mẩu từ khối đất, pháp lực tuôn trào, trong nháy mắt một hình người nhỏ bé đã được nặn ra.

Có mũi có mắt, sống động như thật.

Đáng tiếc là vật chết, không có thần hồn!

"Thế nào?" Nữ Oa đưa cho Diệp Hàn xem.

Diệp Hàn nhìn qua, sau đó lộ vẻ kinh ngạc khoa trương, nói: "Nữ Oa, sao lại nặn ra người như thế này!" "Ta nặn sai rồi à?" Nữ Oa ngơ ngác nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn chỉ vào hình nhân đất sét, nói: "Xem này, hình nhân ngươi nặn không mặc quần áo, lại là đàn ông, trời đất ơi... trông giống quá đi, không lẽ..." Diệp Hàn tỏ vẻ lo lắng!

Nữ Oa lập tức đỏ bừng mặt, bĩu môi lườm Diệp Hàn một cái, nói: "Đừng có đứng đắn nữa, mau giúp ta nặn người đi!" "Tuân lệnh!" Sau đó, Diệp Hàn và Nữ Oa hai người chia nhau công việc.

Chương 86

Nữ Oa không dám nặn đàn ông nữa, chỉ nặn phụ nữ, còn Diệp Hàn nặn đàn ông.

Một ngày trôi qua, họ đã nặn được đủ ba nghìn hình người, nam nữ mỗi bên một nửa.

Cuối cùng vẫn còn lại một mẩu đất sét nhỏ.

Nữ Oa cầm lấy, dùng một nửa trong đó nặn thành hình Diệp Hàn, quay sang nói với hắn: "Xem này, thế nào?" Diệp Hàn bĩu môi, nói: "Không giống!" "Chỗ nào không giống, rõ ràng là rất giống mà!" Lúc nặn hình Diệp Hàn, Nữ Oa đã dùng cả thần thức và pháp lực, không thể nào không giống được.

Sau đó, Diệp Hàn buông một câu: "Đoạn giữa không giống!" Rồi, không có sau đó nữa.

Nữ Oa đuổi đánh Diệp Hàn mấy nghìn dặm mới dừng lại.

"Nặn thêm một cái nữa đi!" Diệp Hàn cầm lấy mẩu đất còn lại, nhưng bị Nữ Oa xấu hổ giật lấy, nói: "Ngươi chắc chắn nặn không giống đâu, để ta." Nói rồi, pháp lực tuôn trào, nàng lại nặn ra một hình Nữ Oa, nhưng lần này lại không dám cho Diệp Hàn xem, đó là hình tượng chân thân của nàng, loại không một mảnh vải che thân.

"Được rồi!" Nữ Oa giấu hình tượng Diệp Hàn và hình tượng của mình vào không gian pháp bảo, nhìn ba nghìn hình nhân đất sét trên mặt đất, nói: "Những hình nhân này có hình hài, nhưng không có thần hồn, nên không thể trở thành sinh linh!" "Ừm!" Diệp Hàn nói: "Ngươi định làm thế nào?" Nữ Oa đáp: "Tự nhiên là chém một phần hồn phách của bản thân, ban cho chúng linh tính!" Dứt lời, pháp lực trên người Nữ Oa tuôn ra, từng đạo thần hồn từ cơ thể nàng bị xé rách,

sau đó chui vào thân thể của ba nghìn Nhân tộc kia.

Cơ thể Nữ Oa chợt trở nên yếu ớt, sắc mặt cũng tái nhợt trong giây lát.

"Nữ Oa đạo hữu!" Diệp Hàn lo lắng vội vàng đến đỡ lấy nàng.

Nữ Oa nói: "Ngô không sao, nghỉ ngơi một lát là được!" Ánh mắt nàng sáng rực nhìn về phía ba nghìn Nhân tộc kia, miệng quát lên: "Bây giờ không tỉnh, còn đợi đến khi nào?" Nghe thấy lời sấm của Nữ Oa, ba nghìn người nhỏ bé trần truồng lập tức cử động, chỉ trong vài hơi thở đã lớn bằng kích thước người trưởng thành, đồng loạt quỳ rạp xuống đất trước mặt Nữ Oa: "Ra mắt Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương!" "Thiện!" Nữ Oa trong lòng vô cùng vui mừng, lập tức đứng dậy, ngẩng mặt nhìn trời, nói: "Ngô là Nữ Oa, hôm nay tạo ra một chủng tộc mới ở Hồng Hoang, tên là Nhân tộc, sinh ra đã có đạo thể, để chống lại sát khí Hồng Hoang, Nhân tộc, lập!" "Ầm ầm ầm..." Lời Nữ Oa vừa dứt, trên khắp bầu trời Hồng Hoang, vô tận mây vàng dày đặc.

Một lát sau, công đức hạ xuống.

Ánh sáng vàng của công đức chia làm ba phần, trong đó tám phần rơi xuống người Nữ Oa, một phần rơi xuống người Diệp Hàn, phần còn lại rơi xuống ba nghìn Nhân tộc trên mặt đất.

Ầm...

Ngay khoảnh khắc công đức hạ xuống, ba nghìn Nhân tộc trên mặt đất, người nào người nấy đều đột phá, tất cả đều đạt tu vi Kim Tiên sơ kỳ.

Kim Tiên, ở trong Hồng Hoang đã có thực lực nhất định, nhưng vẫn chỉ là tồn tại như con kiến.

Nhưng có thể trở thành Kim Tiên, đã có một số năng lực tự vệ cơ

bản, có thể tham ngộ thiên địa, về lý thuyết tuổi thọ không có giới hạn.

Một phần công đức rơi xuống người Diệp Hàn đã được hắn định lượng.

Một thành công đức kim quang, ước chừng khoảng năm mươi triệu!

Như vậy, có thể tính ra, lần tạo người thành công này, thiên đạo đã hạ xuống tổng cộng năm trăm triệu công đức, Diệp Hàn và ba nghìn Nhân tộc mỗi bên được năm mươi triệu, Nữ Oa một mình được bốn trăm triệu.

Bốn trăm triệu điểm công đức!

Diệp Hàn cũng phải hít một hơi khí lạnh.

Nếu cho mình, e là có thể đột phá Chuẩn Thánh rồi.

"Đa tạ Diệp đạo hữu đã tương trợ thành toàn!" Nhận được công đức, Nữ Oa mới biết cơ duyên này lớn đến mức nào, lòng cảm kích đối với Diệp Hàn tự nhiên không lời nào tả hết.

"Không khách khí!" Diệp Hàn cười cười.

Nữ Oa lại nói: "Ngô muốn bế quan, đột phá cảnh giới vô thượng kia, Diệp đạo hữu có thể hộ pháp cho ngô không?" "Thiện!" Diệp Hàn đáp: "Tất nhiên là bằng lòng!" Để lại Ngao Quyển trông coi Tiên thiên Nhân tộc vừa mới ra đời, Diệp Hàn cùng Nữ Oa đến một sơn cốc gần đó, bắt đầu bế quan!

Sáu nghìn năm sau!

Trên bầu trời xung quanh, đột nhiên cuộn trào vô tận mây tím...

Diệp Hàn ngẩng đầu nhìn lên!

Trong lòng lập tức kinh ngạc!

Tử khí đông lai ba vạn dặm, thành công rồi sao?

Ánh mắt Diệp Hàn nhìn chằm chằm vào trận pháp nơi Nữ Oa bế quan.

Ầm...

Đột nhiên, trận pháp vỡ tan, một luồng uy áp mênh mông vô song lập tức truyền khắp bốn phương.

Vạn tộc trong khắp Hồng Hoang, giữa trời đất, tất cả đều cảm nhận được một luồng uy nghiêm như trời đất.

Đó là uy của Thánh nhân.

"Ngô, Nữ Oa!" Giọng nói của Nữ Oa, trong trẻo mang theo một chút cao quý không vướng bụi trần, lấy nơi này làm trung tâm, lan tỏa ra khắp bốn phương tám hướng của Hồng Hoang: "Hôm nay tạo người thành Thánh!" Thánh nhân mở miệng, trời rơi hoa vàng, đất nở kim liên!

Vô tận kim liên, tầng tầng lớp lớp trải rộng, trong không trung phiêu đãng mùi hương lạ.

Hàng tỷ sinh linh Hồng Hoang, không ai không hướng về phía Nữ Oa mà cúi đầu bái lạy, ngay cả những cây cỏ không có ý thức và thần hồn cũng dường như cúi đầu.

"Chúc mừng đệ tử của Ngô, Nữ Oa thành Thánh!" Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung, giọng nói trống rỗng cao xa, tràn đầy vẻ thờ ơ của Hồng Quân Lão Tổ truyền đến.

Chương 87

"Tam Thanh Lão Tử, chúc mừng Nữ Oa đạo hữu thành Thánh vị!" "Tam Thanh Nguyên Thủy, chúc mừng Nữ Oa đạo hữu!" "Tam Thanh Thông Thiên, chúc mừng Nữ Oa đạo hữu!" "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, chúc mừng Nữ Oa đạo hữu thành Thánh!" "Ha ha ha, Yêu Hoàng Đế Tuấn, chúc mừng Nữ Oa nương nương thành Thánh!" "Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, chúc mừng Nữ Oa nương nương thành Thánh..." Vô số giọng nói chúc mừng của các đại lão Hồng Hoang truyền đến.

Nữ Oa không hề đáp lại, chân bước một bước, đứng trên hư không trước mặt Diệp Hàn.

"Diệp Hàn, chúc mừng Nữ Oa nương nương thành Thánh!" Diệp Hàn cũng chắp tay ra hiệu. 74.

Nữ Oa nhìn về phía Diệp Hàn, ánh mắt đầy vẻ hờ hững, không còn vẻ quyến rũ dịu dàng như trước, lạnh nhạt nói: "Diệp Hàn, thấy Bản Thánh mà không quỳ, ngươi có biết tội không?" "Gì!" Diệp Hàn ngẩn người.

Không thể nào!

Lão tử giúp ngươi... vừa mới thành Thánh, đã qua cầu rút ván rồi à?

"Không quỳ?" Uy áp của Nữ Oa bùng nổ, ép thẳng về phía Diệp Hàn.

Ánh mắt Diệp Hàn lạnh đi, nói: "Có bản lĩnh, thì ép nát ta thử xem!" "Phụt..." Nữ Oa cuối cùng không nhịn được cười, nói: "Ây u, có cốt khí ghê nhỉ, đối mặt với Thánh nhân mà còn dám cứng đầu như vậy, ta thấy ngươi không sợ chết đâu!" Nữ Oa lại khôi phục lại biểu cảm, ngôn ngữ và hành động như trước.

Đối với Diệp Hàn, tâm cảnh của nàng không có bất kỳ thay đổi nào.

Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, cuối cùng thở phào một hơi dài.

Điều Diệp Hàn sợ nhất là sau khi Nữ Oa thành Thánh, sẽ trở nên vô tình vô dục, như vậy thì còn gì thú vị nữa.

Thánh nhân chém đi thiện, ác, tự ngã tam thi, về cơ bản đã là hai người hoàn toàn khác so với trước đây.

Nhưng... nhìn Nữ Oa, Diệp Hàn lập tức hiểu ra!

Phương pháp thành Thánh của Nữ Oa là đi theo con đường công đức thành Thánh, cũng là loại thứ ba mà Hồng Quân đã nói, khác với những người khác, không hề chém đi thiện ác tự ngã tam thi.

Cho nên, Nữ Oa sau khi thành Thánh vẫn giữ được tính tình ban đầu.

Thật là đáng quý.

Nhưng, lúc đầu Hồng Quân cũng đã nói, công đức thành Thánh là loại yếu nhất trong ba loại thành Thánh.

Diệp Hàn mở hệ thống ra, nhìn thấy độ hảo cảm của Nữ Oa đối với mình vẫn là 100, không thay đổi, hắn cũng yên tâm, cười ha ha nói: "Diệp mỗ ta trời sinh xương cốt cứng rắn, ngươi có ép thế nào, ta cũng không ngã đâu!" "Vậy sao?" Nữ Oa áp sát, đáp xuống trước mặt Diệp Hàn, đôi mắt quyến rũ đảo một vòng, hỏi: "Phải ép thế nào, Diệp đạo hữu mới chịu ngã?" "Thử xem!" "Khà khà khà..." Nữ Oa cười, nói: "Được rồi, đa tạ Diệp đạo hữu đã hộ đạo, vì ân thành toàn này, Nữ Oa khắc ghi trong lòng, vĩnh thế không quên.

Ngô cần phải ổn định cảnh giới, về Oa Hoàng Cung bế quan một thời gian trước, sau này nếu nhớ ta, thì đến ba mươi ba tầng trời tìm ta nhé!" Nói xong, thân ảnh lóe lên, biến mất trong hư không.

Sức mạnh của Thánh nhân như Thiên đạo vận hành, tùy tâm sở dục, một ý niệm là có thể đến bất kỳ nơi nào trong Hồng Hoang, căn bản không cần xé rách không gian.

"Thành Thánh, thật tốt!" Diệp Hàn nhìn về hướng Nữ Oa biến mất, lòng đầy ngưỡng mộ.

Nhưng ngưỡng mộ cũng vô dụng!

Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, sau đó xoay người bay đi.

Thân hình lóe lên, hắn đã đến nơi Nữ Oa tạo người lúc đầu.

Nữ Oa bế quan, một lần bế quan là sáu nghìn năm, Diệp Hàn cũng đã ở bên cạnh bảo vệ nàng sáu nghìn năm.

Sáu nghìn năm, đối với tu sĩ bình thường, chỉ là một cái chớp mắt, nhưng đối với Nhân tộc, lại là một khoảng thời gian dài đằng đẵng.

Một trăm năm, có thể sinh sôi nảy nở bốn thế hệ.

Cho dù, cuộc sống ở Hồng Hoang gian khổ, tỷ lệ sống sót của con người chỉ có 50%, trong vòng một trăm năm, số lượng con người cũng có thể tăng lên gấp năm lần so với ban đầu.

Theo cơ số này, một nghìn năm có thể sinh sôi ra năm tỷ dân số.

Sáu nghìn năm, dân số đã lên đến hàng trăm tỷ.

Tốc độ sinh sôi của Nhân tộc tuy nhanh, nhưng thể chất tương đối yếu ớt, trừ lứa ba nghìn Tiên thiên Nhân tộc đầu tiên trời sinh đã có tu vi Kim Tiên, những Nhân tộc còn lại sinh ra chỉ là phàm nhân.

Phàm nhân phải trải qua cửu kiếp mới có thể thành Địa Tiên thấp nhất.

Trong Nhân tộc, lại không có phương pháp tu hành tốt, nên số người có thể tu đạo cực kỳ ít, đại bộ phận đều qua đời khi tuổi thọ gần trăm năm.

“Đại lão gia!” Ngao Quyển thấy Diệp Hàn, vội vàng chào đón.

Diệp Hàn lạnh nhạt nói: “Nơi này là phúc địa của Hồng Hoang, xung quanh đều là Yêu tộc, Nhân tộc nếu sinh sôi nảy nở ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành huyết thực trong miệng đại yêu.

Ngươi hãy đưa những người này đến bờ Đông Hải, chọn một nơi tương đối an toàn, để Nhân tộc sinh sôi nảy nở.” “Vâng!” Ngao Quyển cúi người hành lễ với Diệp Hàn.

Diệp Hàn lại nói: “Ngươi cũng hãy ở lại bờ Đông Hải, bảo vệ Nhân tộc, nếu có vấn đề gì không giải quyết được, có thể gọi ta!” “Vâng, Đại lão gia!” Ngao Quyển tuân theo sự sắp đặt của Diệp Hàn, chia từng đợt di dời Nhân tộc đến bờ Đông Hải.

Chương 88

Trong vạn năm sau đó, Diệp Hàn đều du ngoạn ở Hồng Hoang.

Trong khoảng thời gian này, Tam Thanh lần lượt thành Thánh.

Khi Tam Thanh thành Thánh, liền tự lập giáo.

Thái Thanh Lão Tử lập Nhân giáo, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn lập Xiển giáo, Thượng Thanh Thông Thiên giáo chủ lập Tiệt giáo.

Theo vai vế, Diệp Hàn là thủ đồ của Tiệt giáo, cũng là thủ đồ của Tam Thanh.

Vạn năm sau, trời đất Hồng Hoang đột nhiên tử khí đông lai mười vạn dặm, hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở phương Tây, phát ra bốn mươi tám đại nguyện, mượn đại công đức từ Thiên đạo, sau đó chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành Thiên đạo Thánh nhân, và lập ra Tây Phương giáo!

Đến đây, Hồng Hoang Tứ giáo Lục Thánh đã ra đời!

Diệp Hàn du ngoạn Hồng Hoang vạn năm, có vẻ như không bế quan, tu vi cũng không có đột phá lớn.

Nhưng, vạn năm du ngoạn đã giúp Diệp Hàn tăng thêm kiến thức, đồng thời cũng ổn định tâm cảnh của mình.

Kể từ khi hóa hình, tu vi của Diệp Hàn đã tăng lên đều đặn, tốc độ cực kỳ nhanh.

Tu hành tăng trưởng nhanh chóng đồng thời cũng mang đến sự bất ổn trong tâm cảnh, gieo mầm họa ẩn cho tương lai.

Nhưng lần du ngoạn này đã giúp hắn loại bỏ từng mầm họa đó.

Trong thời gian du ngoạn, hắn đã luyện hóa Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, và một phần Hỗn Độn Châu.

Diệp Hàn phát hiện, lần thứ hai luyện hóa Hỗn Độn Châu đã tốn hết một triệu điểm công đức, lần thứ ba còn quá đáng hơn, trực tiếp tốn hai triệu.

Ba triệu điểm công đức bỏ vào, Hỗn Độn Châu đã được luyện hóa ba tầng.

Nhưng, nhìn sự thay đổi bên trong Hỗn Độn Châu, Diệp Hàn có chút lạnh lòng.

Ngoài việc trở nên lớn hơn, lớn hơn nữa, dường như không có tác dụng gì khác.

Vì vậy, Diệp Hàn liền dập tắt ý định luyện hóa tầng thứ tư của Hỗn Độn Châu trong thời gian ngắn.

Thứ này, ngoài việc tiêu hao điểm công đức, cũng không có thay đổi về chất.

Năm mươi triệu điểm công đức mà Diệp Hàn nhận được nhờ giúp Nữ Oa tạo người, cũng chỉ còn lại hai mươi triệu.

Cộng thêm những nhiệm vụ lặt vặt khác, cũng chỉ còn hai mươi lăm triệu.

"Sư tôn và các sư bá đã chứng đạo Hỗn Nguyên, trở thành Thánh nhân, mình vẫn chưa quay về!" Diệp Hàn lẩm bẩm: "Đã đến lúc trở về Côn Luân Sơn, bế quan đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên!" Lúc này, tâm cảnh đã ổn định, trong không gian hệ thống có hơn hai mươi triệu điểm công đức.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Hàn gần như đã dùng quang âm trường do Quang Âm Hồ Lô tạo ra bao phủ lên cây Hoàng Trung Lý, nên Hoàng Trung Lý trong thời gian này đã chín thêm một lần!

Mỗi một quả Hoàng Trung Lý đều tỏa ra năng lượng vô song.

Còn có một củ sen đào được trước đó.

Cộng thêm vô số thiên tài địa bảo, đột phá Đại La Kim Tiên có lẽ cũng không thành vấn đề.

"Về!" Diệp Hàn vung tay, cưỡi cự tượng bay về phía Côn Luân Sơn.

Ba trăm năm sau, cuối cùng cũng đã đến danh sơn thiên hạ Côn Luân.

"Di... tiểu tử Diệp về rồi!" Lão Tử và Nguyên Thủy đang bế quan đột nhiên sinh ra cảm ứng, cảm nhận được Diệp Hàn đi du ngoạn trở về, liền tự mình dừng đả tọa, từ đạo trường đi ra.

Đương nhiên, người ra sớm nhất là Thông Thiên giáo chủ.

Đệ tử đắc ý nhất của mình trở về, đã lâu không gặp, chắc chắn phải trò chuyện.

"Đệ tử, bái kiến Sư tôn, Đại sư bá, Nhị sư bá!" Diệp Hàn nhìn ba vị Thánh nhân đang tỏa ra uy áp nhàn nhạt, không dám chậm trễ, vội vàng hành lễ.

Tam Thanh hài lòng gật đầu.

"Không tệ!" Lão Tử nói: "Thái Ất Kim Tiên trung kỳ." "Ừm, tốc độ không tồi, đã rất nhanh rồi!" "Bảo bối đồ đệ, mau ngồi xuống!" Thông Thiên tuy giờ đã là Thánh nhân, chém đi thiện ác tự ngã tam thi, nhưng tình cảm đối với Diệp Hàn thì không hề thay đổi.

"Tiểu tử, ngồi xuống nói chuyện!" Tam Thanh mỗi người ngồi trên một vân đài, lập tức hóa ra vân đài thứ tư, ý bảo Diệp Hàn ngồi lên.

Diệp Hàn lập tức xua tay nói: "Đệ tử không dám, sao dám ngồi

cùng Sư tôn và các sư bá!" "Bảo ngươi ngồi thì ngồi!" Lão Tử không khách khí vung tay, trực tiếp nhấc Diệp Hàn ném lên vân đài đó.

Thông Thiên ha ha cười lớn, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gật đầu.

Nguyên Thủy nói: "Diệp tiểu tử, lần này ra ngoài du ngoạn, chắc hẳn có cơ duyên gì đó!" "Hắc hắc!" Diệp Hàn cười, nói: "Cũng có được chút cơ duyên!" Nói rồi, hắn lấy ra bốn chén linh trà, cách không ném cho Tam Thanh mỗi người một chén, nói: "Đệ tử tình cờ có được, Sư tôn, các sư bá, nếm thử xem sao?" "..." Thông Thiên dù là Thánh nhân, thấy Diệp Hàn ném đồ vật như vậy cũng khẽ giật mình.

Nguyên Thủy thân mình chấn động!

Chương 89

Lão Tử vẻ mặt như giếng cổ không gợn sóng, nhưng trong mắt rõ ràng bắn ra hai đạo quang mang.

"Tam Quang Thần Thủy?" Tam Thanh quay đầu, đồng loạt nhìn về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Không sai, chính là Tam Quang Thần Thủy, giống hệt bình của Nhị sư bá ngài, hàng thật giá thật!" "Tiểu tử!" Thông Thiên chỉ vào Diệp Hàn, nói: "Đây là thần vật, một giọt có thể cứu một mạng người, tình cờ có được đã là cơ duyên, sao có thể lãng phí như vậy!" "Ha!" Lão Tử nói: "Lấy thứ này làm linh trà uống, ha ha, đến Thánh nhân như chúng ta cũng không dám xa xỉ như vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, thực ra đối với Tam Quang Thần Thủy, ông là người có quyền phát ngôn nhất, vì trong Bát Bảo Lưu Ly Bình của ông có nửa bình nhỏ, thứ này đối với Thánh nhân cấp bậc của họ dùng không lớn, nhưng đối với Chuẩn Thánh trở xuống, lại là chí bảo.

Diệp Hàn lãng phí như vậy, rõ ràng Nguyên Thủy Thiên Tôn không tán thành.

Nhưng, Nguyên Thủy lần này lại ngậm miệng, không nói gì!

"Sư tôn, các sư bá!" Diệp Hàn thành khẩn nói: "Dù là thứ quý giá đến đâu, cũng không thể sánh bằng địa vị của Sư tôn và các sư bá trong lòng Diệp Hàn, cho nên, đệ tử mới đem thần bảo này cho Sư tôn và các sư bá uống, các người cứ uống trước đi, uống xong rồi trách mắng đệ tử cũng không muộn!" Tam Thanh nhìn nhau, sau đó hít một hơi thật sâu, uống cạn Tam Quang Thần Thủy.

"Ha ha!" Thông Thiên nói: "Chúng ta, quả là xa xỉ!" Ầm ầm ầm...

Lời Thông Thiên vừa dứt, Diệp Hàn liền vung tay.

Sau đó, ba cái vại nước được Diệp Hàn trực tiếp tế ra, mỗi cái vại cao hai mét, đường kính hơn một mét.

"Cơ duyên của đệ tử không tệ!" Diệp Hàn cười tủm tỉm nhìn Tam Thanh, nói: "Ba vại thần thủy, Sư tôn và các sư bá, mỗi người một vại, nếu uống hết, đệ tử lại rót thêm!" Ầm...

Diệp Hàn vung tay, ba cái vại lớn, lần lượt bay đến trước mặt Tam Thanh.

"..." Lão Tử chấn kinh!

"Tam Quang Thần Thủy?" Thông Thiên động lòng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nếm thử, sau đó khóe miệng co giật: Thật sự là Tam Quang Thần Thủy!

Trong Bát Bảo Lưu Ly Bình của Nguyên Thủy chỉ có nửa bình Tam Quang Thần Thủy, đã được coi như bảo bối, bây giờ sư điệt của mình trực tiếp tặng một vại...

Hình như, mình bị coi thường rồi!

"Tiểu tử!" Thông Thiên chỉ vào Diệp Hàn, ha ha cười lớn: "Cơ duyên không tệ nhỉ, lấy đâu ra nhiều thần thủy thế?" "Ai..." Nguyên Thủy Thiên Tôn thở dài một hơi, nói: "So với ngươi, chút thần thủy trong bình của bản tọa thật sự có thể vứt đi rồi, Diệp tiểu tử quả nhiên cơ duyên sâu dày!" Đối với sự hiếu kính của Diệp Hàn, Tam Thanh quả quyết nhận lấy, không những nhận, mà còn nhận một cách rất yên tâm.

Không lấy thì thiệt!

"Sư tôn, các sư bá!" Tam Thanh vừa nhận ba vại Tam Quang Thần Thủy, Diệp Hàn lại vung tay, ba quả Hoàng Trung Lý bay ra, mỗi

người một quả: "Đệ tử phát hiện ở trên Bồng Lai Tiên Đảo, đệ tử biết, thứ này đối với Sư tôn và các sư bá đã không còn tác dụng, nhưng vật này ngoài việc tăng tiến tu vi, còn chua ngọt ngon miệng, ba vị có thể nếm thử, là lòng hiếu kính của đệ tử!" Nhìn Hoàng Trung Lý trước mặt, Tam Thanh lại một lần nữa chấn kinh!

"Diệp tiểu tử, cơ duyên của ngươi thật khiến Đại sư bá ta ghen tị!" Lão Tử ít nói, lúc này cũng không khỏi cảm khái, lắc lắc quả Hoàng Trung Lý trong tay, nói: "Thời trẻ của Ngô, chưa từng gặp thần vật như vậy, cũng là khí vận của ngươi, nhưng vật này, đối với chúng ta hẳn là không có tác dụng!" Tam Thanh bây giờ đều đã thành Thánh nhân, năng lượng chứa trong Hoàng Trung Lý đối với họ là không đáng kể.

Quả thực là gân gà.

"Có!" Diệp Hàn vung tay, lấy ra một củ sen bạch ngọc đào được từ Doanh Châu Đảo, đặt trước mặt Lão Tử hỏi: "Đại sư bá, ngài xem giúp đệ tử, xem thứ này có thể luyện đan không?" Lão Tử liếc nhìn, mí mắt giật giật, nói: "Là, Tịnh Thế Bạch Liên Liên Ngẫu!" "Đại sư bá tuệ nhãn!" Diệp Hàn cảm giác như được tán thưởng.

Lão Tử lắc đầu, nói: "Củ sen này ẩn chứa linh khí trời đất, là thượng phẩm bổ dưỡng, không cần luyện hóa, ăn ngay là được!

Vật này đối với các đệ tử của ngươi có chút tác dụng, thu lại đi!" Thông Thiên nói: "Ha, lòng hiếu thảo của ngươi, chúng ta đều hiểu, nhưng Hoàng Trung Lý, cho ta cũng lãng phí, thu về đi!" "Ừm!" Nguyên Thủy cũng gật đầu: "Tam Quang Thần Thủy ta giữ lại, những thứ khác ngươi mang về!" "Vâng, các sư bá!" Diệp Hàn lại thu Hoàng Trung Lý về.

Chỉ tặng ba vại Tam Quang Thần Thủy. 75.

Lời của Sư tôn và các sư bá cũng đúng, Hoàng Trung Lý cũng tốt,

Bạch Ngọc Liên Ngẫu cũng vậy, đối với cấp bậc Thánh nhân thật sự không có tác dụng lớn.

"Đi đi!" Thông Thiên vung tay, trực tiếp đưa Diệp Hàn ra ngoài đại điện: "Vi sư và hai vị sư bá, gần đây đã thu nhận không ít đệ tử, với tư cách là thủ đồ của Tam Thanh, cũng là đại đệ tử của Tiệt giáo ta, ngươi nên đi gặp các sư đệ và sư muội!" "Vâng, Sư tôn!" Diệp Hàn bị đưa ra ngoài điện, vẫn hướng về đại điện hành lễ, sau đó mới rời đi.

"Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, Côn Luân Sơn là đạo trường của ba vị Sư tôn, các ngươi phải tôn trọng một chút, không được bay, không được bay, không được bay!" Đa Bảo đứng trên quảng trường trước đạo trường Côn Luân, nhìn mấy danh đệ tử trước mặt, vẻ mặt nghiêm túc.

"Lời của ta, các ngươi đều coi như gió thoảng bên tai phải không, nhìn ngang ngó dọc cái gì, ngươi đó, Thái Ất chân nhân, lần sau để ta bắt được ngươi bay trên không, cẩn thận ta đánh ngươi!" Đa Bảo nhìn một tu sĩ mập lùn.

Thái Ất chân nhân rõ ràng vẻ mặt không phục, nói: "Đa Bảo sư huynh, chúng ta người ngay không nói chuyện mờ ám, ta biết, quy củ không được bay trên Côn Luân Sơn là do huynh định ra, nhưng Sư tôn, Sư bá và Sư thúc, đều không nói những lời tương tự, dựa vào đâu mà không cho chúng ta bay?" "Đúng vậy!" Bên cạnh Thái Ất chân nhân, Phổ Hiền chân nhân cũng vẻ mặt không phục: "Huynh lại không phải chưởng môn Côn Luân phái, dựa vào cái gì mà quản chúng ta, đây cũng không phải địa bàn của một mình Tiệt giáo, đệ tử Xiển giáo chúng ta bay, huynh quản được sao?" "Ầm..." Bên cạnh, đại đệ tử ngoại môn tinh anh của Tiệt giáo, Triệu Công Minh cưỡi một con hổ đen, ầm ầm đáp xuống giữa sân, nhìn Thái Ất chân nhân và Phổ Hiền chân nhân, nói: "Ta thấy Đa Bảo sư huynh nói có lý, nếu không phục,

chúng ta đánh một trận!" Thái Ất chân nhân và Phổ Hiền chân nhân quả quyết ngậm miệng, không nói nữa.

Hiện tại hai người mới là Kim Tiên, Triệu Công Minh trước mắt tuy là đệ tử ngoại môn, nhưng đã là tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, cao hơn Đa Bảo một bậc.

Nhưng, hai người cũng không thể làm yếu khí thế của Xiển giáo.

Phổ Hiền chân nhân nói: "Ta tự nhiên không đánh lại Triệu sư huynh, nhưng huynh đừng vội, đợi lát nữa Quảng Thành Tử sư huynh về, có thể tìm huynh ấy thử xem." Nói rồi, Phổ Hiền và Thái Ất chân nhân hai người, liếc nhìn Đa Bảo.

Lần trước Đa Bảo hẹn đánh nhau với Quảng Thành Tử, bị đánh thành đầu heo, chuyện này ở Tam giáo đã trở thành trò cười.

Quả nhiên, vừa nhắc đến Quảng Thành Tử, cả khuôn mặt Đa Bảo đều đen lại.

Trong khoảng thời gian hai ba vạn năm Diệp Hàn du ngoạn bên ngoài, Đa Bảo ở Côn Luân Sơn cũng có cơ duyên, đột phá Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Trong Thập Nhị Kim Tiên mà Nguyên Thủy Thiên Tôn thu nhận, đại đệ tử Quảng Thành Tử là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, Quảng Thành Tử đánh nhau cực kỳ mạnh mẽ, cùng cấp ít gặp đối thủ, trong tay có một quả Phiên Thiên Ấn, được tế luyện thuần thục, từng oanh sát tu sĩ đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên.

Lần trước Đa Bảo liền bị Quảng Thành Tử đè xuống đất ma sát một trận, trở thành bài học sâu sắc nhất.

"Nếu Đại sư huynh ở đây thì tốt rồi!" Trong lòng Đa Bảo, vô số lần gọi tên Diệp Hàn, đáng tiếc tên này như thể đã biến mất khỏi nhân gian, không một tin tức, nhà cũng không về.

Chương 90

Đại sư huynh ơi, Đa Bảo nhớ huynh lắm rồi!

Trong mắt Đa Bảo, lộ ra một tia tưởng niệm.

Đúng lúc này, trên trời đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Sau đó, đệ tử Tam giáo đồng loạt nhìn lên, sắc mặt lập tức đen lại.

Hay thật!

Vừa rồi Đa Bảo sư huynh đang giáo huấn người khác, không cho bay trên trời, bây giờ lại có một đệ tử to gan bay tới.

Hình như... tên này hình như không phải là môn hạ của Tam Thanh.

"Cẩu tặc to gan!" Với tư cách là tay sai số một của Đa Bảo, Triệu Công Minh nhìn bóng người trên trời, thấy lại không phải môn đồ của Tam Thanh, một chiếc Hỗn Nguyên Chùy trong tay, trực tiếp phi lên oanh kích.

Trong Hồng Hoang, muốn ra tay trước để chiếm lợi thế, không ai nhanh bằng Triệu Công Minh, nên Triệu Công Minh còn được gọi đùa là tay súng nhanh nhất Hồng Hoang.

Ầm...

Uy thế Thái Ất Kim Tiên trung kỳ bùng phát, dưới một chùy của Triệu Công Minh, năng lượng và uy thế ngưng tụ đủ để chém núi đoạn sông.

Nhưng, người ở trên chỉ nhẹ nhàng vung tay, liền bắt được Hỗn Nguyên Chùy của Triệu Công Minh.

"To gan!" 76.

Các đệ tử Tiệt giáo khác thấy vậy dồn dập rút vũ khí ra.

"To gan!" Đa Bảo sau khi nhìn rõ người, sắc mặt vui mừng, sau đó quát lớn với mọi người: "Là Đại sư huynh, người mà ta thường nói với các ngươi, nhân vật truyền kỳ của Tiệt giáo chúng ta, Đại sư huynh Diệp Hàn!" "Là Đại sư huynh!" "Là Đại sư huynh trong truyền thuyết!" "Diệp sư huynh!" Mọi người nhìn Diệp Hàn, khẽ ngẩn người.

Diệp Hàn sờ sờ mặt mình, nói một câu: "Nhìn ta làm gì... trên mặt ta có kẹo mút à?" Cái quái gì là kẹo mút?

Đa Bảo gần như mừng rơi nước mắt.

Hơn hai vạn năm, trời ơi, cuối cùng cũng lại được gặp Đại sư huynh.

Đúng vậy, là Đại sư huynh, vừa mở miệng đã có mùi vị của Đại sư huynh.

"Đại sư huynh ơi, Đa Bảo nhớ huynh muốn chết!" Đa Bảo gần như muốn gào khóc.

Sau đó, ánh mắt của mọi người lại tập trung vào Đa Bảo.

Đa Bảo là ai, ngoài Diệp Hàn ra, là đệ tử nhập môn Tam Thanh sớm nhất, có uy vọng cao trong Tiệt giáo, bình thường nói một là một, nghiêm túc không ai bằng, hôm nay sao vậy?

Vì thấy Đại sư huynh, nên mới kích động như vậy.

"Ai!" Diệp Hàn một bước bước ra, đáp xuống đất, vỗ vỗ vai Đa Bảo, nói: "Tiểu tử ngươi cũng không tệ, đã đột phá Thái Ất Kim Tiên rồi." Tiểu tử? 77.

Mọi người nghe Diệp Hàn gọi Đa Bảo như vậy, đồng loạt lộ vẻ kinh ngạc tột độ.

Không phải chứ, Đa Bảo sư huynh, từ khi nào lại có thể bị gọi là "tiểu tử"?

"Đại sư huynh à!" Đa Bảo kéo áo Diệp Hàn, lau nước mắt.

Trán Diệp Hàn nổi gân xanh: Mẹ nó, người không biết còn tưởng lão tử và ngươi là đoạn tụ.

Nhưng đồng thời trong lòng Diệp Hàn cũng than thở: Sự đời dâu bể, bây giờ Đa Bảo hẳn đang ở thời kỳ ấu niên, nên mới đa sầu đa cảm như vậy, ai mà ngờ được, tên kéo áo lau nước mắt này, sau này lại là Như Lai Phật Tổ!

"Được rồi!" Diệp Hàn vung tay.

"Đại sư huynh!" Triệu Công Minh "phịch" một tiếng, quỳ rạp xuống trước mặt Diệp Hàn: "Tiểu đệ không biết Đại sư huynh giá lâm, xin đừng trách tội, tiểu đệ đáng chết, xin Đại sư huynh trách phạt!" Triệu Công Minh mồ hôi đầy đầu.

Không phải vì Diệp Hàn mạnh hơn hắn, từ khi Triệu Công Minh gia nhập Tiệt giáo hơn một vạn năm, đã nghe quá nhiều truyền thuyết về Diệp Hàn.

Nghe quá nhiều những lời đồn thổi khó tin về Diệp Hàn.

Những câu chuyện đó, đến bây giờ, Triệu Công Minh vẫn cảm thấy không thể nào.

Nhưng không thể phủ nhận, vị Đại sư huynh này ở Tam Thanh môn hạ có địa vị, tuyệt đối là dưới ba người, trên vạn vạn người.

"Người không biết, không có tội!" Diệp Hàn đưa Hỗn Nguyên Chùy cho Triệu Công Minh, nói: "Tu vi không tệ, lực đạo trên tay cũng khá mạnh, ra tay như chớp, là một nhân tài hiếm có!" Triệu Công Minh ha ha cười, lập tức xấu hổ.

“Ra mắt Đại sư huynh!” Đa Bảo đứng dậy, cung kính hành lễ với Diệp Hàn.

Chương 91

Sau đó, tất cả mọi người phía sau đều chắp tay với Diệp Hàn.

"Ra mắt Đại sư huynh!" "Ra mắt Đại sư huynh!" Ngay cả Thái Ất chân nhân, Phổ Hiền chân nhân hai vị, cũng đều tò mò nhìn Diệp Hàn, cúi người hành lễ.

Nhưng, so với Đa Bảo và những người khác, hai vị tuy cũng đang hành lễ, nhưng lại thiếu đi sự tôn trọng.

"Được rồi, không cần đa lễ!" Diệp Hàn chỉ vào đại điện phía sau: "Vào trong đi!" "Vâng!" Mọi người đồng thanh đáp.

Nhưng, Thái Ất chân nhân và Phổ Hiền chân nhân lại đi ra, chắp tay với Diệp Hàn: "Diệp sư huynh, hai người chúng ta có chút việc vặt cần xử lý, nếu không sợ bị Sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng phạt!" Một câu nói, đã chỉ ra sự thật rằng họ và Diệp Hàn không cùng một giáo phái.

Diệp Hàn lập tức cũng hiểu ra, nói: "Nghe nói Nhị sư bá có Thập Nhị Kim Tiên, không biết hai vị là?" Đa Bảo đi ra, vội vàng giải thích một phen.

Diệp Hàn nói: "Hai vị tùy ý!" Nói xong, hắn dẫn một đám người, hùng hổ đi vào đại điện.

Diệp Hàn ngồi ở vị trí chủ tọa, các sư đệ sư muội bên dưới đều đứng thẳng, không ai dám ngồi.

"Đại sư huynh!" Đa Bảo vẻ mặt nịnh nọt, khiến các sư đệ sư muội xung quanh đều hoài nghi nhân sinh, nghiêm trọng nghĩ rằng Đa Bảo sư huynh hôm nay đã bị đổi người.

"Tiểu đệ xin giới thiệu cho huynh những sư đệ sư muội mới này!"

“Ừm!” Diệp Hàn gật đầu.

Đa Bảo vung tay, ba nữ tu đi lên, đều là tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, cao hơn Diệp Hàn, còn cao hơn Đa Bảo nhiều.

“Đây là ba đệ tử nội môn của Sư tôn, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu!” “Bái kiến Đại sư huynh!” Ba vị Thánh Mẫu, thành kính khấu bái Diệp Hàn.

Diệp Hàn nhàn nhạt cười, sau đó vung tay.

Xoạt!

Ba sọt bảo bối được đưa đến trước mặt ba người, mỗi người một sọt!

“Lần đầu gặp mặt, không có lễ vật đặc biệt gì, vài kiện linh bảo, mời ba vị sư muội nhận cho!” Nhìn linh bảo trước mặt, tim ba vị Thánh Mẫu đều sắp ngừng đập.

Tiên thiên linh bảo.

Sư tôn lúc đầu chỉ tặng mỗi người một kiện Tiên thiên linh bảo, không ngờ sư huynh cũng hào phóng như vậy, vừa ra tay đã là Tiên thiên linh bảo.

Quan trọng nhất, mẹ nó không phải một kiện, mà là một sọt!

“...” Kim Linh Thánh Mẫu dụi dụi mắt, tưởng mình nhìn nhầm.

Quy Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu đều có cảm giác như đang mơ!

Một đám đệ tử phía sau, gần như đều ngừng thở.

Quá chấn động.

Quà gặp mặt của Đại sư huynh, thật quá bá đạo.

“Sao vậy?” Diệp Hàn nhàn nhạt nói: “Ba vị sư muội, chê quà gặp

mặt của vi huynh không đủ sao?" "Không không không..." Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu ba người, vội vàng thu bảo vật trước mắt, cảm ơn rối rít, khóe mắt đều ươn ướt.

Cảm động quá, quá khiến người ta cảm động!

Bên cạnh Đa Bảo, vẻ mặt nóng rực.

Đúng, chính là cảm giác này, mẹ nó, thật sướng.

Lúc đầu sư huynh cho ta bảo bối, cũng là vung tay một đống!

Sư huynh ơi, sư đệ hai vạn năm rồi, chưa được trải nghiệm cảm giác nhận bảo sướng tay này.

"Đại sư huynh!" Đa Bảo kéo Triệu Công Minh đến: "Đây là Triệu Công Minh, Công Minh nhập môn muộn hơn một chút, là đại đệ tử ngoại môn tinh anh." "Tốt!" Diệp Hàn gật đầu.

Triệu Công Minh chắp tay nói: "Triệu Công Minh, ra mắt Đại sư huynh!" "Không tệ!" Diệp Hàn vung tay, cũng một sọt Tiên thiên linh bảo ném vào mặt Triệu Công Minh, một sọt, đủ mười mấy kiện.

Đều là Tiên thiên linh bảo.

"Tạ Đại sư huynh!" Trong lòng Triệu Công Minh, tự nhiên là vui mừng khôn xiết.

Vốn tưởng vừa rồi đắc tội với Đại sư huynh, Đại sư huynh sẽ cho hắn một bài học.

Không ngờ, Đại sư huynh lòng dạ rộng lượng, chẳng những không trách tội, mà còn ban thưởng như thường.

Đại sư huynh thật là người tốt, sau này, Triệu Công Minh ta đối với Đại sư huynh, tuyệt đối một lòng một dạ.

"Tam Tiêu tiên tử!" Đa Bảo kéo ba chị em dáng người uyển

chuyển, dung mạo thanh thuần phía sau ra: "Tam Tiêu là em gái của Triệu Công Minh, bốn người đều sinh ra vào thời khai thiên tích địa, do điềm lành hóa thành, pháp lực cao cường!" Ánh mắt Diệp Hàn lướt qua, trong lòng lập tức kinh ngạc.

Chỉ thấy ba chị em mỗi người một vẻ, nhưng có một điểm chung, đó là: xinh đẹp.

Ba người, là ba người phụ nữ mà Diệp Hàn thấy phù hợp nhất với hai chữ "tiên tử" sau vô số năm xuyên việt.

Chương 92

Áo đỏ cổ trắng, đầu đội châu anh, chân tuy đi giày cỏ, nhưng không che được làn da trắng nõn.

Mang lại cho người ta cảm giác vô cùng linh động.

Quan trọng nhất, là tu vi của ba người.

Ba người còn bá đạo hơn Triệu Công Minh, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đều là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Vân Tiêu, kinh ngạc thay đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Bỏ xa Diệp Hàn 10086 con phố.

Nhưng, tuy ba chị em tu hành cao, nhưng đối với Diệp Hàn lại cực kỳ tôn trọng.

"Ra mắt Đại sư huynh!" "Đại thiện!" Diệp Hàn khẽ cười, vung tay, lại ba sọt Tiên thiên linh bảo được tặng ra, lần lượt rơi xuống trước mặt Tam Tiêu.

"Đa tạ Đại sư huynh!" Tam Tiêu tuy pháp lực cao cường, cũng có Kim Giao Tiễn, Hỗn Nguyên Kim Đấu các loại bảo vật, nhưng không nhiều.

Bây giờ Diệp Hàn một hơi tặng mỗi người mười mấy kiện Tiên thiên bảo vật, tự nhiên vui mừng không thôi.

"Đây là, quà gặp mặt!" Diệp Hàn nói rõ.

Quà gặp mặt, nên không có phần của Đa Bảo.

Nhưng tiếp theo.

Diệp Hàn lại nói: "Lần này ta ra ngoài, có được chút cơ duyên, cũng chia sẻ cho các vị sư đệ sư muội!" Vung tay, tám quả Hoàng

Trung Lý bay ra.

Trước mặt Đa Bảo, Triệu Công Minh, Tam Thánh Mẫu, Tam Tiêu, mỗi người rơi xuống một quả.

Hoàng Trung Lý, là quả kết trên cây, cây của Diệp Hàn, ba vạn năm mới ra hoa, ba vạn năm mới kết quả, ba vạn năm mới chín.

Chín vạn năm có thể được chín quả.

Nhưng nếu dùng quang âm trường của Quang Âm Hồ Lô bao phủ, bên ngoài chỉ cần chín trăm năm, là có thể được chín quả.

Cho nên thứ này, đối với Diệp Hàn không đặc biệt hiếm có, trong vạn năm du ngoạn, đã thúc chín vô số lần, Hoàng Trung Lý trên người có mấy chục quả.

Hoàng Trung Lý, trong Hồng Hoang truyền rằng, chỉ cần một quả là có thể đột phá Đại La Kim Tiên.

Tự nhiên là lời đồn thổi sai lệch.

Hoàng Trung Lý, tự nhiên không có hiệu quả như vậy.

Nhưng, lại có thể khiến tu sĩ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đại viên mãn, đột phá Đại La Kim Tiên.

Điều này có nghĩa là, sở hữu một quả Hoàng Trung Lý, ít nhất có thể tiết kiệm được trăm vạn năm thậm chí còn lâu hơn thời gian ngồi khô tu hành.

Bảo vật như vậy, mọi người tự nhiên không thể từ chối.

Tám người nhận Hoàng Trung Lý, tự nhiên cảm ơn Diệp Hàn rối rít.

"Còn nữa!" Diệp Hàn lại lấy ra một vò Tam Quang Thần Thủy, đưa cho Đa Bảo, nói: "Đa Bảo sư đệ, với tư cách là Đại sư huynh, những năm qua ta không ở trong tông môn, các sư đệ sư muội đều nhờ

ngươi quản giáo, vất vả cho ngươi rồi, đây là bồi thường cho ngươi, là Đại sư huynh ta cảm ơn ngươi!" Nhưng, ngoài Đa Bảo ra, Tam Quang Thần Thủy, các sư đệ sư muội khác, cũng đều có một bình.

Nhưng rõ ràng, một bình so với một vò của Đa Bảo, kém quá nhiều.

"Sư huynh!" Đa Bảo kích động đến mức nước mắt lưng tròng.

Ta biết mà, sư huynh sẽ không quên ta, sư huynh đối với Đa Bảo ta, thật sự quá tốt.

"Được rồi, bảo vật nhiều như vậy, các ngươi tự tiện!" Diệp Hàn phân phát xong bảo vật, liền từ chỗ ngồi đi xuống, đi ra ngoài.

Phía sau Đa Bảo, Triệu Công Minh chào Diệp Hàn một tiếng, vội vàng quay về bế quan.

Nhưng, Tam Tiêu, Tam Thánh Mẫu sáu người, lại đều đi theo Diệp Hàn, dường như không có ý định rời đi.

Đến một lương đình, Diệp Hàn ngồi xuống, sáu nữ tử còn lại cũng tách ra, đứng bên cạnh Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười tươi nhìn họ, hỏi: "Các sư muội, có chuyện gì sao?" "Hi hi..." Bích Tiêu hoạt bát nhất, nhảy đến trước mặt Diệp Hàn, chớp chớp đôi mắt to hỏi: "Đại sư huynh, mấy chị em chúng ta, thực ra có mấy chuyện muốn thỉnh giáo, Đa Bảo sư huynh nói, chúng ta không tin lắm!" "Đúng vậy!" Quy Linh Thánh Mẫu nói: "Đa Bảo sư huynh nói, huynh vừa gặp Nhị sư bá, đã cải tiến thần thông Súc Địa Thành Thốn của Nhị sư bá, có thật không?" "..." Trán Diệp Hàn nổi gân xanh.

Nếu ta nói thật, sợ Nhị sư bá sẽ đánh ta mất.

"Cái này..." Diệp Hàn cười khổ, gật đầu, nói dối sẽ trái với lương tâm của mình, so sánh một chút, Diệp Hàn cảm thấy thành thật một

chút vẫn tốt hơn.

"Yeah... là thật!" Quỳnh Tiêu nói: "Ta nói đúng mà, ngộ tính của Đại sư huynh thật cao!" "Đúng rồi, đúng rồi!" Kim Linh Thánh Mẫu hỏi: "Ta nghe Đa Bảo sư huynh nói, Đại sư huynh lúc ở Tử Tiêu Cung nghe giảng, Đạo Tổ lão nhân gia còn khen ngợi ngài, có phải không?" "Có!" Diệp Hàn nói: "Đạo Tổ khen ta lương thiện!" "Thế còn Nữ Oa thì sao?" Bích Tiêu một khuôn mặt tươi cười gần như sắp áp vào mặt Diệp Hàn: "Ta nghe nói, Nữ Oa Thánh nhân rất thích trò chuyện với sư huynh, nghe nói Thánh vị của Nữ Oa Thánh nhân, là do sư huynh nhường cho đó, phải không?" "Không sai!" Diệp Hàn gật đầu.

"Ai da sư huynh, thật ngốc!" Vô Đương Thánh Mẫu ngồi xổm trước mặt Diệp Hàn, nói: "Thánh vị tốt như vậy, tại sao lại nhường cho người khác, còn nữa, lúc Đạo Tổ phân phát Hồng Mông Tử Khí, tại sao huynh lại không lấy, cuối cùng lại để cho Hồng Vân Lão Tổ hời?" "Đúng vậy sư huynh!" Vân Tiêu ít nói, nhưng tu vi cao nhất cũng vẻ mặt nghi hoặc nhìn Diệp Hàn: "Đại sư huynh, đó là cơ sở để thành Thánh, nếu lúc đó huynh lấy, chẳng phải trên Côn Luân Sơn chúng ta đã có bốn vị Thánh nhân, thiên hạ này, ai dám chọc vào chúng ta!" Vân Tiêu vừa hỏi vậy, hiện trường lập tức yên tĩnh lại.

Thậm chí, ba vị Thánh nhân trong đạo trường phía sau, cũng đều ngừng ngộ đạo, phân ra một tia thần hồn chuyển đến chỗ Diệp Hàn.

Chương 93

78.

Bởi vì Tam Thanh cũng luôn không hiểu tại sao Diệp Hàn lại nhường đi đạo Hồng Mông Tử Khí đó.

Dù sao, Thánh vị có thể không cần, nhưng Hồng Mông Tử Khí rõ ràng là thừa ra một đạo mà.

Lấy cũng không có hại gì.

"Ha ha!" Diệp Hàn cười nói: "Thiên địa vạn vật, đều có định số, Hồng Mông Tử Khí và ta vô duyên, để lại cho người có duyên cũng là lễ vật, người có duyên đó, hiện tại vẫn chưa xuất thế, Ngô có lấy cũng có tác dụng gì?" "Hơn nữa!" Diệp Hàn khẽ cười: "Hiện tại Lục Thánh đã sớm chứng đạo, nhưng Hồng Vân Lão Tổ cũng có Hồng Mông Tử Khí, đã ngộ đạo chưa?

Chưa, đã thành Thánh chưa?

Chưa...

Cho nên, lúc đầu Ngô liền không lấy!" "Ồ ồ..." Sáu người gật đầu, nửa hiểu nửa không.

Tam Thanh phía sau lại rơi vào trầm tư: Xem ra, Diệp tiểu tử hẳn đã nhìn thấu được thiên cơ nào đó.

Tam Thanh nhanh chóng suy diễn.

Nhưng, dù hiện tại là tu vi Thánh nhân, cũng chỉ có thể mơ hồ suy ra được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng có chút huyền cơ, lại không thể dự đoán được sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

"Đúng rồi, Đại sư huynh, ta có một vấn đề!" Vân Tiêu nhìn Diệp

Hàn, chiếc mũi xinh khẽ nhếch lên, nói: "Nghe nói lúc đầu sư huynh đi Tử Tiêu Cung nghe đạo, mới chỉ là tu vi Kim Tiên sơ kỳ, làm thế nào tiến vào Hỗn Độn, đi đến Tử Tiêu Cung được?" "Đúng vậy!" Vân Tiêu vừa hỏi, những người khác cũng đều tò mò nhìn Diệp Hàn.

Mọi người đều biết, gió Hỗn Độn sắc bén vô cùng, thổi qua vạn vật tiêu tan, nghịch diễn địa hỏa thủy phong, thổi bay Đại La Kim Tiên tu vi, nếu không tuyệt đối không thể tiến vào.

Diệp Hàn cười cười, nói: "Nói ra có thể các ngươi không tin, lúc đó ta cưỡi trên đầu Sư tôn mà đi." Hả?

"Cái gì?" "..." Lời này của Diệp Hàn vừa nói ra, miệng của sáu nữ tử xung quanh đều há to có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Tam Thanh đang chú ý ở phía sau, sắc mặt khẽ cứng lại, Thông Thiên mặt còn đen như đít nồi: Tên nghịch đồ này!

Đợi lão tử ra ngoài, phải dạy dỗ ngươi một trận.

Vấn đề của ba nữ tử đã hỏi xong, mang theo lòng sùng bái Diệp Hàn rời đi, mỗi người trở về bế quan.

Lần này Diệp Hàn cho Hoàng Trung Lý và pháp bảo, nên ai tu hành thì tu hành, ai luyện hóa thì luyện hóa.

Diệp Hàn cũng đi bế quan.

Trong hệ thống có hơn hai mươi triệu điểm công đức, có vô số thiên tài địa bảo, không thể lãng phí.

"Đinh đông...

Chúc mừng Túc chủ, hoàn thành nhiệm vụ trở về Côn Luân Sơn, thưởng điểm công đức 5 triệu!" Xem kìa, lại có thêm rồi.

Bế quan thôi!

Diệp Hàn trực tiếp trở về đạo trường của mình, bắt đầu bế quan.

Xiển giáo, trong một đại điện khác!

Thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên, Quảng Thành Tử, cuối cùng cũng đã trở về.

Mười một người còn lại xếp thành hai hàng vây quanh Quảng Thành Tử.

"Đại sư huynh!" "Đại sư huynh!" "Chúc mừng Đại sư huynh, tu vi của Đại sư huynh, lại tinh tiến rồi." Nhìn Quảng Thành Tử hiện tại là tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, mọi người lại một lần nữa chấn kinh.

"Ừm!" Quảng Thành Tử gật đầu, sắc mặt nghiêm túc nói: "Lần này ra ngoài, gặp được chút cơ duyên, nên đã đột phá Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!" "Chúc mừng Đại sư huynh!" Mọi người chúc mừng một phen.

Sau đó, Thái Ất chân nhân chậm rãi bước ra, nói: "Đại sư huynh, có một chuyện có lẽ ngài không biết, vị kia của Tiệt giáo, đã trở về!" "Ai?" Quảng Thành Tử thân mình run lên, quay lại nhìn Thái Ất chân nhân một cái: "Hắn, hắn trở về rồi!" "Không sai!" Phổ Hiền chân nhân nói: "Mấy năm trước, chúng ta tận mắt chứng kiến, Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng sư huynh, các vị của Tiệt giáo đối với vị Đại sư huynh này sùng bái lắm, mấy năm nay, đệ tử ngoại môn cũng đều đang ca tụng." "Còn nữa, ngay cả đệ tử ký danh, tùy tùng của Xiển giáo chúng ta, cũng đều đi theo thổi phồng!" Thái Ất chân nhân liếc nhìn Quảng Thành Tử một cái: "Đại sư huynh, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng đối với Xiển giáo chúng ta không lợi.

Nhỏ thì tổn hại thanh danh Xiển giáo, hại danh tiết của Đại sư huynh ngài, lớn thì họa loạn giáo nghĩa của Xiển giáo chúng ta..." "Đại sư huynh!" Phổ Hiền vô cùng nghiêm túc nhìn Quảng Thành Tử:

“Hiện tại chúng ta tuy là môn hạ của Tam Thanh, nhưng Tam Thanh đã tự lập giáo, chúng ta không thể không vì Xiển giáo mà suy nghĩ, có lẽ ngài không biết, Diệp Hàn đó sau khi trở về, khắp nơi mua chuộc lòng người, nghe nói trong Xiển giáo chúng ta, không ít đệ tử đã nhận lợi ích của hắn!” “Ha!” Ánh mắt của Thái Ất chân nhân, rơi xuống người Hoàng Long chân nhân: “Ví dụ như Hoàng Long sư đệ, ta nghe nói Diệp Hàn tặng một kiện Tiên thiên linh bảo!” “Tiên thiên linh bảo?” Quảng Thành Tử trong lòng run lên.

Lúc đầu Thập Nhị Kim Tiên nhập môn, Sư tôn cũng chỉ ban cho mấy kiện bảo vật thôi, người được nhiều nhất, Tiên thiên bảo vật cũng chỉ có hai kiện.

Diệp Hàn ra tay hào phóng vậy sao, vừa ra tay đã là một kiện Tiên thiên linh bảo.

Quảng Thành Tử nhìn Hoàng Long chân nhân.

Hoàng Long chân nhân dứt khoát thừa nhận, thẳng thắn nói: “Đại sư huynh, cũng không phải một mình ta nhận lợi ích, hơn nữa, Diệp Hàn là Đại sư huynh của Tam Thanh chúng ta, ban thưởng bảo vật, ta không thể không nhận!” “Đúng vậy!” Cụ Lưu Tôn đi ra, giúp Hoàng Long chân nhân nói: “Hôm đó Diệp Hàn tặng bảo bối, là quà gặp mặt, ai cũng có một kiện, ngay cả đệ tử ngoại môn và đệ tử ký danh đều có Tiên thiên linh bảo, nếu chúng ta không lấy, chẳng phải là không hay sao?” “Xem!

Xem!

Xem!” Thái Ất chân nhân nhảy dựng lên, nói: “Đại sư huynh, thấy chưa, bây giờ đã như vậy rồi, hai người họ đang nói giúp cho Diệp Hàn!” “Ha!” Ngọc Đỉnh chân nhân nói: “Đại sư huynh, thực ra, cũng không thể trách Cụ Lưu Tôn và Hoàng Long, Diệp Hàn ban thưởng bảo vật, mọi người đều lấy, ta cũng nhận được hai kiện Tiên thiên

bảo vật, nhưng nhận bảo thì nhận bảo, lòng của ta, vẫn ở Xiển giáo!" "Chúng ta, lòng đều ở Xiển giáo!" Mấy người còn lại chủ động đi ra hành lễ với Quảng Thành Tử.

Khóe miệng Quảng Thành Tử co giật, cũng không nói gì.

Chương 94

Cái gọi là pháp bất trách chúng, hôm nay nếu trách phạt, mấy người này e rằng sau này sẽ không cùng một lòng với mình.

Nhưng, Diệp Hàn cũng có bản lĩnh, nhiều Tiên thiên linh bảo như vậy sao?

"Hừ..." Quảng Thành Tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Tên Diệp Hàn đó, trong tay Tiên thiên linh bảo không ít, nỡ lòng nào một lần cho ra mười mấy cái?" Khi Quảng Thành Tử đang thắc mắc tại sao Diệp Hàn lại có nhiều bảo bối như vậy, Xích Tinh Tử bên cạnh lại khinh thường cười một tiếng, nói: "Sư huynh không biết đó thôi, nghe nói hôm Diệp Hàn về, đệ tử tinh anh trong Tiệt giáo ai cũng được bảo vật, người ta ban thưởng không tính theo kiện, mà tính theo sọt, phàm là đệ tử Tiệt giáo, một người một sọt, toàn là Tiên thiên linh bảo!" "Gì?" Quảng Thành Tử nhất thời kinh ngạc không biết nói gì.

Cụ Lưu Tôn lại nói: "Mỗi người còn được tặng một quả Hoàng Trung Lý!" Quảng Thành Tử nhíu mày!

Hoàng Long nói: "Mỗi người một bình Tam Quang Thần Thủy!" Nghe đến đây, mặt Quảng Thành Tử đều đen lại.

Không phải ghen tị Diệp Hàn giàu có, mà là hoàn toàn cảm nhận được địa vị Đại sư huynh Xiển giáo của mình, trong lòng chúng đệ tử Xiển giáo đã đến mức lung lay sắp đổ.

Anh em nhà mình, khi bàn về Diệp Hàn, hoặc là ngưỡng mộ, hoặc là sùng bái.

Trong lòng đâu còn một chút vị trí nào cho Quảng Thành Tử ta?

Không được!

Tuyệt đối không được!

Tuyệt đối không thể để sự việc phát triển như vậy.

“Pháp bảo không thể đại biểu cho tất cả!” Quảng Thành Tử nhìn các sư đệ của mình, lạnh lùng nói: “Hành tẩu Hồng Hoang, quan trọng nhất là thực lực, có thực lực mới có thể sinh tồn, các vị hãy ghi nhớ!” “Vâng!” 79.

Thái Ất chân nhân nói: “Đại sư huynh, ngài bây giờ là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, Diệp Hàn đó cũng chỉ mới trung kỳ tu vi, đều cùng là Đại sư huynh, tiểu đệ cảm thấy ngài có thể đi tìm Diệp Hàn đó làm một trận, xem xem Đại sư huynh Tiệt giáo lợi hại hay Đại sư huynh Xiển giáo chúng ta bản lĩnh cao hơn một bậc!” “Đúng!” Phổ Hiền nói: “Cũng có thể nhân cơ hội này vãn hồi thể diện cho Xiển giáo chúng ta!” Hai người vừa nói vậy, những người khác cũng đều mắt sáng lên.

Không nói gì khác, trận đấu này nếu có thể diễn ra, ít nhất cũng là một trận náo nhiệt rất hay, phải không?

Mọi người đều nói Diệp Hàn giỏi, năm xưa, đi Tử Tiêu Cung, ngay cả Đạo Tổ cũng khen ngợi, nhưng nói cho cùng, hình như chưa có chiến tích nào.

“Vậy thì thử xem!” Quảng Thành Tử nói: “Theo ta đi tìm Diệp Hàn đó!” Mọi người đi theo Quảng Thành Tử, hùng hổ đi ra.

Rào rào...

Một đội người ngựa lớn, từ đạo trường bên Xiển giáo trực tiếp ra cửa, đi về phía Tiệt giáo.

Lập tức, thu hút sự chú ý của toàn bộ đệ tử môn phái.

“Làm gì vậy?” “Thập Nhị Kim Tiên hôm nay khí thế không đúng nha!” “Chẳng lẽ, lại đi đánh Đa Bảo?” “Không phải là đi tìm Đại sư huynh gây sự chứ?” “Hắc hắc, có trò vui để xem rồi, mau đi xem!”

Đồng thời, bên Tiệt giáo, mọi người cũng nhận được tin tức.

"Cái gì?" Đa Bảo đang tu hành, kinh ngạc.

Người của Xiển giáo, đều đến rồi?

"Ra ngoài gặp bọn họ!" Hiện tại có Diệp Hàn chống lưng, Đa Bảo tự nhiên không sợ.

Nhưng khi Đa Bảo ra ngoài lại đau trứng phát hiện, Đại sư huynh bế quan rồi.

"Đa Bảo sư huynh!" Đa Bảo ra đại sảnh không lâu, bên ngoài Tam Tiêu, Tam Thánh Mẫu, Triệu Công Minh và những người khác, cũng đều chạy đến.

"Đa Bảo sư huynh, nghe nói Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo đều đến rồi!" "Đúng vậy, bây giờ đang ở quảng trường bên ngoài Tiệt giáo chúng ta!" "Hình như Quảng Thành Tử đã trở về!" Mọi người nhìn Đa Bảo.

Đa Bảo cắn răng, nói: "Đại sư huynh bế quan rồi, chuyện này không thể nói với Đại sư huynh, đi, theo ta ra ngoài!" Đa Bảo cũng không chịu yếu thế, dẫn bảy người ra cửa.

Hai đội người ngựa, liền gặp nhau trên quảng trường giữa Tiệt giáo và Xiển giáo!

"Quảng Thành Tử!" Đa Bảo cách không chỉ vào Quảng Thành Tử, hỏi: "Ngươi mang nhiều người như vậy, làm gì?" Quảng Thành Tử cười mà như không cười, đứng ra giữa, nói: "Đa Bảo, lần trước bị ta đánh chưa đau sao!" "Ta phi!" Không nhắc đến lần trước thì thôi, vừa nhắc đến, Đa Bảo liền giận sôi máu.

Lần trước Quảng Thành Tử đánh hắn đến mặt sưng vù.

"Xem ngươi có thể làm gì!" Vân Tiêu tu vi Đại La đỉnh phong,

nhìn Quảng Thành Tử vẻ mặt lạnh lùng cười: “Hay là, ngươi thử với ta!” Quảng Thành Tử lại không sợ Vân Tiêu, nói: “Sư muội nếu muốn đánh, đi tìm Nhiên Đăng phó giáo chủ nhà ta!” Lần trước đánh nhau ba chị em Tam Tiêu có mặt, đáng tiếc Nhiên Đăng của Xiển giáo ở bên cạnh xem, Tam Tiêu không dám động thủ.

Dù sao, Nhiên Đăng là Chuẩn Thánh, ba chị em Tam Tiêu cộng lại cũng không đánh lại một người.

“Hôm nay!” Quảng Thành Tử chỉ vào Đa Bảo nói: “Ngô đối với ngươi không có hứng thú, nghe nói Đại sư huynh Diệp Hàn của các ngươi đã trở về, gọi hắn ra, Quảng Thành Tử nghe Diệp sư huynh thần thông quảng đại, đặc biệt đến thỉnh giáo!” “Thứ rác rưởi!” Đa Bảo cười lạnh: “Sư huynh ta một quyền có thể đấm chết một đám như ngươi, không tin sao, sư huynh ta hôm nay bế quan, không rảnh để ý đến ngươi, cút đi!” Đa Bảo xua xua tay với Quảng Thành Tử!

“Bế quan?” Quảng Thành Tử ha ha cười lớn: “Ta nghe nói, Đại sư huynh của các ngươi cũng vừa mới trở về, không phải là sợ rồi chứ, nên mới đi bế quan.

Không tin sao, nếu Đại sư huynh của các ngươi sợ rồi, nguyện ý làm rùa rụt cổ, cũng không sao cả, Quảng Thành Tử ta quay về là được!” “Ai?” Lời Quảng Thành Tử vừa dứt, trong hư không, liền hiện ra một bóng người áo đen. (Nếu mọi người cảm thấy quyển sách này được, xin hãy nể mặt, thiết lập tự động đăng ký nhé!) “Ai nói?” Thân ảnh Diệp Hàn, từ trong hư không hiện ra.

Một thân áo đen, trên người tỏa ra uy áp nhàn nhạt, khí tức có chút hỗn loạn.

Vừa nhìn đã biết, vừa mới thoát ra khỏi trạng thái bế quan.

“Đại sư huynh!” Đa Bảo thấy Diệp Hàn, vội vàng hành lễ.

“Đại sư huynh!” “Đại sư huynh!” Tam Tiêu, Triệu Công Minh, Tam Thánh Mẫu, cùng các đệ tử ký danh khác, sau khi thấy thân ảnh Diệp Hàn, cũng đều cung kính hành lễ.

Chương 95

Thậm chí, không ít đệ tử ký danh của Xiển giáo, cũng đều hành lễ.

Thấy cảnh này, sắc mặt Quảng Thành Tử tự nhiên đen lại.

Lúc đầu Diệp Hàn không ở đây, địa vị của Quảng Thành Tử ở Côn Luân Sơn, có thể nói là ngang hàng với Đa Bảo, hơi chiếm ưu thế.

Bây giờ, Diệp Hàn vừa về, trên Côn Luân Sơn, toàn bộ đều cúi đầu nghe lời?

"Không cần đa lễ!" Diệp Hàn đứng trên hư không, từ trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt liếc nhìn Quảng Thành Tử một cái, nói: "Ngươi là Quảng Thành Tử?" "Không sai!" Quảng Thành Tử hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ tuyệt đối không thể thua về khí thế.

"Vừa rồi bản tọa nghe, ngươi mắng ta là rùa rụt cổ?" 80.

Trong mắt Diệp Hàn phát ra một trận hàn ý: "Vân Tiêu!" "Có!" Giọng nói của Vân Tiêu, trong trẻo dễ nghe.

Diệp Hàn nói: "Quảng Thành Tử mục vô tôn trưởng, đáng đánh, tát vào miệng cho ta!" "Vâng!" Vân Tiêu nghe vậy, lập tức vui mừng.

Sớm đã muốn ra tay dạy dỗ tên Quảng Thành Tử đáng ghét này, nhưng không có ai chống lưng, lại có chút sợ Nhiên Đăng, nên không có cơ hội ra tay.

Bây giờ được Diệp Hàn chỉ thị, tự nhiên vui mừng.

Tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sinh linh thành Đại La Kim Tiên từ thời khai thiên tích địa, pháp thuật cao thâm đến mức nào, chỉ cần một ý niệm, liền trực tiếp phong tỏa Quảng Thành Tử.

“Ngươi!” Quảng Thành Tử trở thành con cừu non chờ làm thịt, một khuôn mặt đỏ như cua.

Không ngờ Diệp Hàn căn bản không chơi theo lẽ thường, vừa đến đã để Vân Tiêu dạy dỗ mình.

Nếu hôm nay bị tát, e rằng thật sự sẽ mất hết thanh danh.

“Diệp Hàn!” Quảng Thành Tử vẫn lớn tiếng hét: “Có giỏi thì đấu với ta một trận, Quảng Thành Tử ta há sợ ngươi sao?” “Vô Lượng Thiên Tôn!” Cùng lúc đó, trong hư không lại lóe lên, một sinh linh hình người cao gầy hiện thân, toàn thân uy áp vô song, vừa xuất hiện, liền phá tan không gian giam cầm xung quanh thân thể Quảng Thành Tử.

“Nhiên Đăng đạo nhân!” “Nhiên Đăng phó giáo chủ!” “Nhiên Đăng sư huynh!” “Lần này, có kịch hay xem rồi!” Mọi người bàn tán xôn xao!

Nhiên Đăng nhìn Diệp Hàn, khẽ cười, chắp tay nói: “Diệp đạo hữu, đã lâu không gặp!” Lúc đầu ở Tử Tiêu Cung nghe giảng, hai người đều có mặt.

Nhiên Đăng và Diệp Hàn tự nhiên quen biết nhau.

Sau này Nhiên Đăng thành Chuẩn Thánh, tìm chỗ dựa là Nguyên Thủy, và đầu nhập môn hạ Xiển giáo, không được coi là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng vì mọi người đều có nghĩa tình cùng nghe đạo trong Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không coi hắn như đệ tử, chỉ phong cho một chức phó giáo chủ, và không truyền thụ tiên pháp tiên thuật.

Nhưng, chính vì vậy, địa vị của hắn mới khá lúng túng.

Nói là lãnh đạo, trên có Tam Thanh, không phải lãnh đạo.

Nói là đệ tử, dưới toàn là thân truyền, cũng không phải là đệ tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn sủng ái.

Nếu Diệp Hàn và Quảng Thành Tử hai người đấu tay đôi, Nhiên Đăng sẽ không ra mặt.

Nhưng hôm nay, Diệp Hàn để Vân Tiêu lấy lớn hiếp nhỏ, Nhiên Đăng liền ngồi không yên, hắn cũng là đệ tử trên danh nghĩa của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không thể không quản!

Nhưng, Diệp Hàn đối diện lại căn bản không nể mặt.

"Đánh cho ta!" Diệp Hàn chẳng thèm liếc nhìn Nhiên Đăng lấy một cái, lại một lần nữa hạ lệnh cho Vân Tiêu.

Hắn vừa nói, Nhiên Đăng lúng túng, mọi người chấn kinh.

Đại sư huynh, ngay cả Nhiên Đăng phó giáo chủ cũng dám đắc tội.

"Vâng!" Vân Tiêu tự nhiên nghe lời Diệp Hàn, ý niệm lại động, phong tỏa bốn phía Quảng Thành Tử, ngọc thủ duỗi ra, một tiếng "bốp" vang vọng mây trời, lại để lại trên mặt Quảng Thành Tử một dấu năm ngón tay.

"Một cái tát, đánh tội ngươi không kính tôn trưởng, không tôn sư huynh!" Vân Tiêu đánh xong, sau đó lui về.

Diệp Hàn lúc này mới ngẩng đầu, nhìn Nhiên Đăng nói: "Hóa ra là Nhiên Đăng đạo hữu, thất kính thất kính, không biết đạo hữu có gì phân phó?" Mặt Nhiên Đăng đen lại: "....." "Ai..." Nhiên Đăng thở dài một hơi, nói: "Phong thái của Diệp đạo hữu, không giảm so với năm xưa!" "Ha ha ha!" Diệp Hàn cười lớn, nói: "Chưa kịp chúc mừng Nhiên Đăng đạo hữu, đã là Chuẩn Thánh, không tệ!" "Thôi, thôi!" Nhiên Đăng phất tay, nói: "Ngươi tự lo liệu đi!" Nói xong, xoay người bỏ đi.

Vô số môn đồ trên mặt đất, toàn bộ đều kinh ngạc thất sắc...

Đại sư huynh nói chuyện với phó giáo chủ như vậy, hoàn toàn không coi phó giáo chủ ra gì!

Phó giáo chủ phủi tay không quản nữa.

Mặt Quảng Thành Tử, đỏ rồi lại đỏ, trong lòng có vô tận oán khí, nhưng không dám phát tiết.

Bây giờ Nhiên Đăng đi rồi, không có ai chống lưng, lại không đánh lại Vân Tiêu, phát tiết cũng vô dụng.

"Quảng Thành Tử!" Ánh mắt Diệp Hàn chuyển xuống, lạnh nhạt nói: "Ngươi muốn khiêu chiến bản tọa, Ngô liền cho ngươi một cơ hội.

Nhưng chúng ta dù sao cũng cùng thuộc hệ Tam Thanh, sư bá đối với ta ân nặng như núi, đao binh tương hướng cũng không hay." "Như vậy đi!" Diệp Hàn nói: "Chúng ta cảnh giới tương đương, liền đối một quyền, một quyền định thắng phụ, thế nào?" "Tốt!" Quảng Thành Tử đang sầu não không có cách nào gỡ lại thể diện, lần này Diệp Hàn chủ động đề nghị muốn đối chiến, khiến hắn nhìn thấy vô tận ánh sáng.

Một quyền định thắng phụ?

Đó là so sánh lực bộc phát!

Chương 96

Hừ!

Đợi lát nữa, sẽ có kịch hay xem.

Trong nhận thức của Quảng Thành Tử, Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, và Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, sức mạnh căn bản không cùng một cấp bậc.

Thậm chí có thể nói, là trời đất khác biệt.

"Sắp đánh rồi sao?" "Không biết Đại sư huynh và Quảng Thành Tử, rốt cuộc ai lợi hại hơn?" "Đương nhiên là Đại sư huynh, còn phải hỏi, Quảng Thành Tử là cái thứ rác rưởi!" "Ta cảm thấy khó nói, tuy ta thích Đại sư huynh, cũng ủng hộ Đại sư huynh hơn, nhưng Quảng Thành Tử cao hơn Đại sư huynh một cấp bậc mà!" "Quảng Thành Tử mạnh mẽ, vượt xa cùng cấp, lo cho Đại sư huynh quá!" Các đệ tử xung quanh, bất luận nội môn ngoại môn, Tiệt giáo hay Xiển giáo, đều bàn tán xôn xao.

Thân hình Diệp Hàn khẽ động, đáp xuống đất.

Sau đó lạnh nhạt liếc nhìn Quảng Thành Tử một cái, nói: "Một quyền định thắng phụ, đến đi!" Trên quảng trường, đám người nhường ra một khoảng đất lớn.

Quảng Thành Tử cách đó trăm mét, đột nhiên gia tốc, đồng thời cách không một quyền, oanh kích về phía Diệp Hàn.

Ầm...

Một quyền oanh ra, vô tận quyền phong thổi tới, thổi bay vạt áo các đệ tử xung quanh bay phấp phới.

Diệp Hàn, ở chính giữa trung tâm quyền phong, lại không hề nhúc

nhích.

"Hừ, tìm chết!" Quảng Thành Tử thân hình sau mà đến trước, lại liên tiếp tung ra hai quyền.

Ba đạo quyền ảnh hợp thành một, uy lực của một chiêu này, ngay cả Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, thậm chí Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cũng tuyệt đối không dám đón đỡ.

Diệp Hàn, lại chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng Diệp Hàn vẫn đón đỡ.

Khi nắm đấm của Quảng Thành Tử sắp đến trước mặt Diệp Hàn, Diệp Hàn cuối cùng cũng chậm rãi nhấc tay phải lên, cũng không thấy có động tác dùng sức nào.

Chỉ là một quyền nhẹ nhàng, tùy ý đánh ra.

Ầm...

Diệp Hàn và Quảng Thành Tử, hai nắm đấm chạm vào nhau.

Sau đó, Diệp Hàn không hề nhúc nhích.

Còn Quảng Thành Tử thì đột nhiên hóa thành một vệt sáng, bay ngược ra xa vạn dặm giữa bầu trời vô tận!

Ầm...

Hai người đối quyền, Diệp Hàn vẫn không nhúc nhích.

Thân thể Quảng Thành Tử lại hóa thành một luồng sáng, bay ngược ra ngoài.

"..." Nhìn thấy cảnh này, chúng đệ tử đều kinh ngạc.

Cảnh tượng này cực kỳ chấn động.

Sự chênh lệch thể hiện ra quá lớn, lớn đến mức không thể so sánh.

Thứ nhất, về cảnh giới, Quảng Thành Tử cao hơn một chút.

Diệp Hàn thấp hơn một bậc.

Thứ hai, ba quyền của Quảng Thành Tử hợp nhất, uy lực vô song, thậm chí có uy thế giết được Đại La Kim Tiên.

Diệp Hàn chỉ nhẹ nhàng tung ra một quyền tùy ý.

Cuối cùng, Quảng Thành Tử bị đánh bay vạn dặm, còn Diệp Hàn lại không lùi một bước.

Thậm chí, ngay cả khí tức và y phục trên người cũng không hề thay đổi.

"Sức mạnh của Đại sư huynh thật đáng sợ!" "Đại sư huynh lợi hại!" "Ta đang mơ sao, sao lại có thể tùy tiện một quyền đánh bay Quảng Thành Tử, thật là tùy tiện..." "Trời ạ, cuối cùng ta cũng được chứng kiến uy lực của Đại sư huynh!" "Chậc chậc chậc, thấy chưa, đây mới thực sự là đồng giai vô địch!" ...Chúng đệ tử bàn tán xôn xao!

Tam Tiêu, Tam Thánh Mẫu và Triệu Công Minh cũng kinh ngạc đến mức không khép được miệng.

Đa Bảo cũng lộ vẻ chấn kinh, vì tuy đã ở bên Diệp Hàn một thời gian dài, từng phá kỷ lục Hồng Hoang, từng chém gió với Diệp Hàn suốt ba ngàn năm trong Tử Tiêu Cung.

Nhưng, nói thật, Đa Bảo không thực sự hiểu rõ thực lực của Diệp Hàn.

Bởi vì trong khoảng thời gian quen biết Diệp Hàn, hắn căn bản chưa từng ra tay!

Vì vậy, sự chấn động trong lòng Đa Bảo không hề thua kém các sư đệ sư muội khác.

Chỉ là Đa Bảo không thể biểu hiện ra ngoài.

Chương 97

"Xem kìa, ai nấy đều kinh ngạc!" Đa Bảo ra vẻ như chưa từng thấy chuyện đời, nhìn Tam Tiêu và Tam Thánh Mẫu nói: "Chỗ lợi hại thật sự của Đại sư huynh, các ngươi còn chưa thấy đâu, đợi đến khi được chứng kiến, đó mới gọi là sướng!" Ực...

Vầng trán Diệp Hàn hiện ra vài vạch đen: Lời này nghe sao mà muốn ăn đòn thế!

Nhưng Diệp Hàn nhìn nắm đấm của mình, rất hài lòng.

Không nói đến những thứ khác, đối với thứ mà hắn tự tin nhất chính là sức mạnh.

So về sức mạnh, ai có thể bì được với Bàn Cổ chứ, cơ thể của ta đã được mười giọt Bàn Cổ bản nguyên tinh huyết cải tạo, hiện giờ đứng ở đây không khác gì một tiểu Bàn Cổ, lại dám so quyền với ta, ha ha...

"Vút..." Cuối cùng, Quảng Thành Tử hóa thành một luồng sáng, đáp xuống quảng trường.

Lúc này, sắc mặt y đỏ bừng, đỏ đến tận mang tai.

Thập nhị kim tiên của Xiển giáo, những người còn lại đều cảm thấy có chút mất mặt.

Cảnh giới mọi người đều tương đương, nhưng chiến lực hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

Cảm nhận được ánh mắt của các sư đệ nhà mình, trong lòng Quảng Thành Tử càng thêm khó chịu.

Hít...

Quảng Thành Tử trực tiếp lấy ra một kiện linh bảo, nói với Diệp Hàn: "Diệp sư huynh, Quảng Thành Tử không giỏi quyền pháp, nhưng trên phương diện linh bảo cũng có chút sở trường, hy vọng được thỉnh giáo Diệp sư huynh vài chiêu, sinh tử bất luận!" "..." Mọi người nhìn quảng trường, lại một lần nữa chấn kinh: Còn muốn đánh?

"Ha, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!" Diệp Hàn nhìn Quảng Thành Tử, thản nhiên nói một câu. 81.

Quảng Thành Tử trong lòng không phục: "Xin Diệp sư huynh tác thành!" "Thôi được!" Diệp Hàn phất tay, một giọt Tam Quang Thần Thủy bay ra, bay thẳng đến trước mặt Quảng Thành Tử: "Tam Quang Thần Thủy, có thể chữa lành vết thương vừa rồi, ăn đi, đừng nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ!" "Hừ!" Trên người Quảng Thành Tử quả thực đã bị một quyền kia của Diệp Hàn gây ra thương thế, liền nuốt Tam Quang Thần Thủy, vết thương trên người lập tức hồi phục hoàn toàn.

"Có thể ra tay rồi!" Diệp Hàn đứng yên tại chỗ không động.

Quảng Thành Tử lật tay, lấy ra một phương ấn tỷ.

"..." Nhìn thấy vũ khí của Quảng Thành Tử, mọi người lập tức kinh hãi.

"Ta biết Quảng Thành Tử có át chủ bài mà, hóa ra là Phiên Thiên Ấn!" "A, Phiên Thiên Ấn là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, quả thực lợi hại vô cùng!" "Không chỉ vậy, nghe nói linh bảo này được Quảng Thành Tử dùng công đức tế luyện, giết người không dính nhân quả, uy lực đã đạt đến cấp bậc cực phẩm tiên thiên linh bảo!" "Không biết Đại sư huynh có bảo vật gì không!" "Yên tâm đi, Đại sư huynh tùy tay ban thưởng đều là tiên thiên linh bảo, sao có thể thiếu bảo bối được chứ!" ...

"Hây!" Quảng Thành Tử nhảy lên không trung, Phiên Thiên Ấn

trong tay từ xa đập xuống, cái ấn kia trong nháy mắt biến lớn, trên đó kim quang lấp lánh, tràn ngập tiên thiên chi khí, uy lực cường đại, khiến các tu sĩ xung quanh đều phải lùi lại né tránh.

Thế nhưng, Diệp Hàn ở trung tâm cuộc tấn công lại không hề nhúc nhích.

"Ầm..." Trong nháy mắt!

Ba món bảo vật từ trên đỉnh đầu Diệp Hàn hiện ra.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!

Càn Khôn Đỉnh!

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Ba món chí bảo phòng ngự, hình thành ba lớp bảo vệ tuyệt thế vô song, bao bọc Diệp Hàn bên trong.

Ầm...

Phiên Thiên Ấn đập lên lớp quang màng đó, cũng chỉ khiến lớp quang màng phòng ngự rung động vài cái mà thôi.

Diệp Hàn, ngay cả thân thể cũng không động đậy.

"..." Trong mắt mọi người, lộ ra vẻ kinh ngạc vô hạn.

Cực phẩm tiên thiên linh bảo phòng ngự!

Tiên thiên chí bảo!

Thượng phẩm tiên thiên linh bảo phòng ngự! ...Đại sư huynh đồng thời sở hữu ba món chí bảo phòng ngự!

Ầm!

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, đột nhiên, trên người Diệp Hàn tỏa ra ánh sáng, ba mươi sáu viên Định Hải Châu màu xanh biếc bay ra, đập về phía Quảng Thành Tử.

“Lại một kiện tiên thiên chí bảo nữa!” Cảm nhận được uy thế tỏa ra từ Định Hải Châu, mọi người lại một lần nữa kinh hãi thất sắc.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu vốn là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Sau khi Diệp Hàn thu thập đủ ba mươi sáu viên, lại dùng tiên thiên linh bảo Càn Khôn Xích diễn hóa thành ba mươi sáu thế giới, hiện tại đã là một tiên thiên chí bảo.

Chương 98

Nhìn ba mươi sáu viên Định Hải Châu đang lao tới từ xa, sắc mặt Quảng Thành Tử trở nên khổ sở, thầm nghĩ: Mạng ta xong rồi!

Nhưng, những viên Định Hải Châu đó lại không rơi xuống người y, chỉ lượn lờ xung quanh, mỗi viên chiếm một phương vị, khóa chặt thân thể Quảng Thành Tử giữa hư không, không thể động đậy.

Sau đó, một thanh bảo kiếm màu đen đỏ tràn ngập khí tức hủy diệt bay tới từ xa, lơ lửng trên đỉnh đầu Quảng Thành Tử, mũi kiếm chĩa thẳng vào mi tâm.

"...Lại là cực phẩm tiên thiên linh bảo?" Mọi người lại kinh hãi!

Quảng Thành Tử thì mặt đầy vẻ thất bại.

Tay không đấu quyền, Quảng Thành Tử một chiêu bị đánh bay.

Bây giờ so pháp bảo, Quảng Thành Tử cũng thua hoàn toàn.

Trên quảng trường, bàn tán xôn xao.

Quảng Thành Tử lại cười khổ, nhìn Diệp Hàn nói: "Sư tôn và sư thúc quả là ban cho ngươi không ít thứ tốt!" "Sai!" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Thượng phẩm linh bảo Ngũ Phương Kỳ đúng là Nhị sư bá ban cho, nhưng những thứ khác, đều là do ta dựa vào cơ duyên và thực lực mà có được!" Diệp Hàn nhìn Quảng Thành Tử: "Thanh kiếm trước mặt ngươi, có biết đây là vật gì không?" "Vật gì?" Quảng Thành Tử nhìn Diệp Hàn.

Vô số đệ tử trên quảng trường cũng đều tỏ vẻ tò mò.

"A Tỳ Kiếm, chí bảo bạn sinh của Minh Hà lão tổ ở U Minh Huyết Hải." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Là do ta chém giết đệ tử của Minh Hà là Tì Thấp Nô và Đế Thích Thiên mà có được!" ...Lần này, cả

quảng trường đều sôi sục.

Minh Hà lão tổ, đó là nhân vật nổi danh trong Hồng Hoang.

Ai mà không biết Minh Hà lão tổ, đã trở thành Chuẩn Thánh đại năng từ trước cả Tam Thanh, dưới trướng có Tứ đại Ma tướng, Tứ đại Ma vương, càng thêm uy danh hiển hách!

Hai vị mà Diệp Hàn vừa nói đều có tu vi Đại La Kim Tiên.

Hai vị đó cầm A Tỳ Kiếm lại bị Đại sư huynh chém giết?

"Đại sư huynh, thật mạnh!" Ánh mắt Đa Bảo lóe lên kim quang kỳ dị.

Ở cùng Đại sư huynh nhiều năm như vậy, chưa từng biết Đại sư huynh lại mạnh mẽ đến thế.

Đánh nhau với Đại La Kim Tiên, mà còn thắng?

Vô Đương Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu ba người cũng đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Diệp Hàn.

Sắc mặt Quảng Thành Tử trắng bệch, vẻ mặt thất bại.

Y cảm thấy, việc thất bại nhất mà mình đã làm không phải là đấu pháp với Diệp Hàn, mà là bị mấy vị sư đệ lừa gạt.

Những người này, không một ai biết rõ lai lịch của Diệp Hàn, căn bản không ai biết chiến lực của Diệp Hàn.

Đây mới là thất bại lớn nhất.

"Ta, không bằng Đại sư huynh!" Quảng Thành Tử tuy cay đắng, nhưng sự thật này lại không thể không thừa nhận.

"Ầm..." Diệp Hàn phất tay, thu hồi tất cả pháp bảo.

Bích Tiêu nhỏ giọng nói: "Hai vị tỷ tỷ, ta thấy hai người cũng chưa chắc đánh thắng được Đại sư huynh đâu!" "Ừm!" Quỳnh Tiêu

nói: “Một kiếm vừa rồi của sư huynh, ta chắc chắn không đỡ nổi, còn có tiên thiên chí bảo ba mươi sáu viên Định Hải Châu kia, quả thực lợi hại vô cùng, đại tỷ, tỷ thấy sao?

Có chắc chắn không!” Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu nhìn về phía Vân Tiêu.

Trong Tam Tiêu, Vân Tiêu lớn nhất, là sinh linh từ trước khi khai thiên lập địa, tuy tu vi tiến cảnh chậm chạp, nhưng không thể phủ nhận, Vân Tiêu thật sự rất mạnh.

Nhưng, ngay cả Vân Tiêu cũng lắc đầu, nói: “Thật ra, vừa rồi Đại sư huynh chưa hề dùng toàn lực, nếu dùng toàn lực, ta cũng chưa chắc là đối thủ của huynh ấy.” Vân Tiêu thầm đánh giá trong lòng.

Không nói đến lực công kích của Diệp Hàn ra sao, chỉ riêng ba món bảo vật phòng ngự kia, Vân Tiêu đã không phá được, như vậy Đại sư huynh đã đứng ở thế bất bại rồi.

Còn đánh thế nào được nữa?

Bên này!

Sau khi Diệp Hàn thu hồi linh bảo, Quảng Thành Tử liền từ hư không rơi xuống, đứng trên mặt đất, thân thể có chút cứng đờ, cũng không dám nhìn Diệp Hàn, chỉ cúi đầu nhìn đất.

“Quỳ xuống!” Diệp Hàn nhìn Quảng Thành Tử, thản nhiên nói một câu.

“Hả?” Mọi người kinh ngạc, nhìn về phía Diệp Hàn.

Quảng Thành Tử cũng không hiểu: Tại sao bắt ta quỳ xuống?

Tuy ta thua ngươi, nhưng mọi người đều là sư huynh sư đệ, cùng một bối phận, tại sao lại bắt ta quỳ xuống, quá đáng rồi.

Mọi người nhìn Diệp Hàn, cũng cảm thấy quá đáng.

Quảng Thành Tử nói: “Đại sư huynh, Quảng Thành Tử có thể quỳ trời đất, quỳ sư tôn, nhưng không biết, tại sao phải quỳ ngươi?” “Đúng vậy!” “Đại sư huynh, đừng tưởng ngươi là Đại sư huynh của Xiển giáo chúng ta mà làm càn, cũng không có lý do gì bắt Quảng Thành Tử sư huynh quỳ xuống!” “Đại sư huynh, đừng quá đáng quá!” “Chúng ta tuy tài nghệ không bằng người, nhưng cùng lắm là chết, chứ không chịu sự sỉ nhục này!” “Xiển giáo chúng ta không sợ Tiệt giáo!” ...Vừa nghe phải quỳ xuống, Thập nhị kim tiên cũng không chịu.

Vì đây không phải là chuyện của một mình Quảng Thành Tử, nếu quỳ xuống, mất mặt, là mất mặt của cả Xiển giáo.

Chương 99

"Sư huynh!" Đa Bảo nhìn Diệp Hàn, nói: "Hay là, thôi đi!" Diệp Hàn lại phất tay ngăn Đa Bảo lại, nhìn về phía Quảng Thành Tử nói: "Ta không phải bắt ngươi quỳ ta, mà là bắt ngươi quỳ tạ sư bá!" Nói xong, Diệp Hàn nhường ra vị trí, phía sau chính là đạo trường của Tam Thanh.

"Ta nói lại một lần nữa, quỳ xuống!" Diệp Hàn nhìn Quảng Thành Tử, trong mắt lạnh lẽo vô hạn: "Hôm nay ta thay sư bá, quản giáo ngươi!" "Hừ..." Quảng Thành Tử hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn quỳ xuống trước đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Dù sao, quỳ trước Nguyên Thủy Thiên Tôn là sư tôn, không mất mặt.

Những lời bàn tán của người khác tự nhiên cũng im bặt.

Diệp Hàn thản nhiên hỏi: "Quảng Thành Tử, ta hỏi ngươi, có biết tội không?" Quảng Thành Tử nghiến răng, nói: "Quảng Thành Tử không nên mạo phạm Đại sư huynh!" "Còn gì nữa không?" Diệp Hàn hỏi.

Quảng Thành Tử lại lắc đầu, nói: "Ngoài ra, Quảng Thành Tử vô tội!" "Ha ha ha ha..." Diệp Hàn ngửa mặt lên trời cười lớn: "Vô tội, vô tội...

Ngươi dám nói vô tội, sư huynh nói cho ngươi biết, tội của ngươi rất lớn!" "Xin Đại sư huynh chỉ giáo!" Quảng Thành Tử tỏ ra vô cùng không phục.

Diệp Hàn sắc mặt nghiêm lại, ánh mắt lần lượt nhìn qua, từ Quảng Thành Tử, Thập nhị kim tiên, sau đó hỏi: "Trong Hồng Hoang có một câu nói, mọi người đều thuộc lòng, gọi là hồng hoa bạch ngẫu

thanh liên diệp, Tam Thanh vốn một nhà, có biết đây là ý gì không?" ...Mọi người ngẩn ra!

Quảng Thành Tử suy nghĩ một chút, rồi nói: "Ý là, Tam Thanh Đạo Tổ ba người chúng ta, Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh, đều do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, cùng chung nguồn gốc." "Không sai!" Diệp Hàn nói: "Sư tôn, các sư bá, đều do nguyên thần Bàn Cổ dung hợp với tinh hoa khai thiên và công đức khai thiên mà hóa thành, là Bàn Cổ chính tông, Tam Thanh một thể, trong Hồng Hoang ai có thể lay động được địa vị của Côn Luân Sơn chúng ta.

Nhưng, Quảng Thành Tử, ngươi nói xem, ngươi là Đại sư huynh của Xiển giáo, có làm được câu Tam Thanh một thể không?" "..." Một câu hỏi của Diệp Hàn, khiến Quảng Thành Tử cứng họng.

"Những việc ngươi làm, là khiến Tam Thanh một thể, hay là khiến Tam Thanh chia rẽ?" Diệp Hàn hỏi tiếp.

Quảng Thành Tử lập tức mồ hôi lạnh sau lưng, toàn thân run rẩy.

Trước đây không để ý, nhưng bị Diệp Hàn hỏi như vậy, còn cần phải nói sao?

"Đệ tử, biết tội!" Quảng Thành Tử lần này thật sự sợ hãi, hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, dập đầu mấy cái.

Thập nhị kim tiên còn lại cũng đều quỳ xuống, nói: "Đệ tử biết tội!" Năng lực của Thánh nhân, trong một ý niệm, có thể quan sát thập phương, những toan tính nhỏ trong lòng mọi người, sao có thể che giấu được?

Nhưng, sau khi mọi người quỳ xuống, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong đạo trường lại chậm chạp không có phản ứng.

Lúc này Nguyên Thủy, lại nhíu mày.

Diệp Hàn nói không sai, cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Tam

Thanh cũng bị đám đệ tử làm cho tan nát.

Nhưng xử trí thế nào đây?

"Quảng Thành Tử!" Diệp Hàn nhìn Quảng Thành Tử, nói: "Ngươi dẫn đầu gây chuyện, xuyên tạc giáo nghĩa của Tiệt giáo và Xiển giáo, phạt vào Tư Nhai của Côn Luân Sơn, diện bích vạn năm!" "Các đệ tử còn lại, phàm ai có lòng bất mãn, trước đây có tranh chấp hơn thua, tự mình tỉnh ngộ!" "Vâng, Đại sư huynh!" Mọi người hành lễ với Diệp Hàn.

Nhưng Quảng Thành Tử lại có ý kiến.

Tư Nhai của Côn Luân Sơn là một nơi do Thông Thiên chuyên môn mở ra, bên trong không có nửa điểm linh lực, một khi tiến vào, tu vi sẽ đình trệ không tiến.

Tuy đối với tu sĩ vạn năm thời gian không dài, nhưng vạn năm cũng không ngắn.

"Hử?" Diệp Hàn nói: "Có ý kiến?" Đúng lúc này, giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên từ trong đạo trường truyền ra.

"Quảng Thành Tử, Thập nhị kim tiên, cứ theo lời Đại sư huynh Diệp Hàn, Quảng Thành Tử vào Tư Nhai Côn Luân Sơn, diện bích vạn năm.

Các kim tiên còn lại, tự mình tỉnh ngộ!" "Vâng!" Sư tôn đã hạ pháp chỉ, Quảng Thành Tử tự nhiên không dám không tuân.

Đồng thời, giọng nói của Thông Thiên cũng truyền ra: "Chúng đệ tử Tiệt giáo, cũng tự mình tỉnh ngộ!" "Vâng, sư tôn!" Chúng nhân Tiệt giáo tự nhiên cũng quỳ xuống, cung kính!

Đến đây, một hồi sóng gió cuối cùng cũng kết thúc.

Nhưng, Diệp Hàn lại nhíu mày: Nếu đám đệ tử sớm muộn gì cũng

ở cùng một chỗ, mà giáo nghĩa của Tam Thanh lại không giống nhau, cứ như vậy, sớm muộn gì cũng sinh ra tai họa.

Xem ra!

Tam Thanh phân gia, là chuyện sớm muộn thôi.

Diệp Hàn biết rõ, Tam Thanh phân gia, là chuyện sớm muộn.

Một là, vì giáo nghĩa khác nhau, ma sát giữa các đệ tử không ngừng, cuối cùng chắc chắn sẽ phát triển thành đối đầu.

Thứ hai, Côn Luân Sơn tuy là thánh địa tu đạo đệ nhất thiên hạ, nhưng cũng không thể nào chịu đựng được khí vận của ba vị Thánh nhân.

Vì vậy, phân gia là chuyện sớm muộn.

Nhưng phân gia rồi, có thể đảm bảo Tam Thanh không nội chiến không?

Chắc chắn là không thể.

Tam Thanh nội chiến, đặc biệt là sự đối lập giữa Tiệt giáo và Xiển giáo, phần lớn là do giáo nghĩa gây ra.

Đương nhiên, trong đó cũng có tính toán của Hồng Quân thậm chí là Thiên Đạo.

Thôi, không nghĩ nhiều nữa!

Chương 100

Diệp Hàn phất phất tay, đang định quay về bế quan, thì đột nhiên nhận được tin nhắn của sư tôn.

Thông Thiên bảo hắn đến đạo trường Tam Thanh.

Diệp Hàn cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp hóa thành lưu quang, bay vào đạo trường Tam Thanh.

Tam Thanh bế quan, thực ra không ở cùng một chỗ, nhưng hôm nay, ba người lại đều tụ tập ở đạo trường của Lão Tử.

"Tiểu tử Diệp đến rồi!" Thấy Diệp Hàn, Lão Tử và Nguyên Thủy gật đầu.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, nói với Diệp Hàn: "Hôm nay, ngươi làm rất tốt, hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, Tam Thanh vốn một nhà.

Câu nói này hay lắm." "Ngồi xuống đi!" Tam Thanh ngồi ở trên, bên dưới tự nhiên có một chỗ cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn ngồi dưới ba vị Thánh nhân, trong lòng có chút thấp thỏm, vì chuyện hôm nay, dù sao cũng chạm đến nỗi đau của Tam Thanh.

Trừng phạt Quảng Thành Tử, nói trắng ra, Quảng Thành Tử là ái đồ của Nhị sư bá Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ai biết được Nhị sư bá có vì chuyện này mà sinh ra hiềm khích với mình không.

"Hôm nay gọi ngươi đến, là có một việc quan trọng cần thương nghị!" Lão Tử nhìn Diệp Hàn, thản nhiên nói.

Diệp Hàn lập tức thụ sủng nhược kinh, chắp tay nói: "Đệ tử

không dám, đệ tử đức mỏng tài hèn, sư tôn và các sư bá có quyết định gì, chỉ cần phân phó là được!" "Tiểu tử Diệp, không cần căng thẳng!" Nguyên Thủy phất tay: "Việc này, liên quan đến ba giáo chúng ta!" "Để ta nói đi!" Thông Thiên nói: "Khí vận Côn Luân không tầm thường, nhưng hiện nay ta và các sư bá ba người đều đã thành Thánh, khí vận nơi này không đủ để chống đỡ đạo nghĩa của ba giáo, vì vậy, Đại sư bá quyết định ra ngoài tìm lại đạo trường." "Không sai!" Lão Tử nhìn Diệp Hàn, nói: "Việc này, quả thực cần cho ngươi biết.

Ngô lập Nhân giáo, giáo nghĩa là giáo hóa tân sinh Nhân tộc, Nhân tộc do Nữ Oa Thánh nhân và tiểu tử Diệp hai người cùng sáng tạo, hiện nay lại được ngươi che chở, Ngô đi Nhân tộc lập giáo, cần phải thương lượng với ngươi!" "Vâng!" Lão Tử lại nói: "Đệ tử của Ngô, hiện đã xuất thế ở Nhân tộc, lần này, tiện thể thu nhận đệ tử này!" "Đệ tử không có ý kiến!" Diệp Hàn nói: "Nhưng đệ tử từng đáp ứng Nữ Oa nương nương, một đời che chở Nhân tộc, vì vậy đệ tử cũng nói rõ với sư bá, sau này đệ tử vào Nhân tộc, khó tránh khỏi cần truyền bá giáo nghĩa Tiệt giáo, Tiệt giáo, cũng muốn hưởng khí vận Nhân tộc!" "Đó là tự nhiên!" Lão Tử tuy là Thánh nhân, nhưng lúc này đại kiếp chưa đến, tự nhiên không nhìn ra khí vận Nhân tộc sau này, vì vậy liền trực tiếp đáp ứng.

"Như vậy, rất tốt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đại hỷ.

Lão Tử phất tay, nói: "Hai vị sư đệ, tiểu tử Diệp, Ngô đi đây!" Nói xong, trực tiếp rời đi.

Cũng khiến Diệp Hàn trợn mắt há mồm, Lão Tử sư bá, làm việc quả thật quyết đoán.

"Nhị huynh!" Sau khi Lão Tử đi, Thông Thiên mỉm cười, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Ta cũng đã xuất quan, đạo trường của

ta ở trong Đông Hải, e là cũng không thể cùng huynh luận đạo ở Côn Luân, hôm nay, ta cũng phải rời đi!" Thánh nhân nhìn thấu quá khứ tương lai, Thông Thiên tự nhiên sẽ không nói dối.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, trong mắt có một tia thương cảm, nói: "Tất cả đều muốn đi sao?" Thông Thiên thở dài một hơi, gật đầu nói: "Sau này ta và nhị huynh cần phải tự mình ước thúc đệ tử, đừng để tranh chấp giữa các đệ tử, ảnh hưởng đến tình huynh đệ chúng ta!" "Tự nhiên!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mở miệng.

Thông Thiên liền đưa Diệp Hàn rời khỏi đạo trường của Nguyên Thủy.

Trong ngày hôm đó, Thông Thiên liền dẫn chúng đệ tử Tiệt giáo rời khỏi Côn Luân Sơn, đi về phía Đông Hải.

Nhưng, Diệp Hàn lại không đi theo.

Vì Diệp Hàn vừa mới từ Đông Hải về không lâu, nên đã đưa vị trí cụ thể của Kim Ngao Đảo cho Thông Thiên.

Đến đây, Tam Thanh phân gia, mỗi người có đạo trường riêng. 82.

Diệp Hàn rời khỏi Côn Luân, trong lòng cũng cảm khái muôn vàn, thầm nghĩ: Cảnh tượng ấm áp ở cùng sư tôn và hai vị sư bá e là cả đời này cũng không còn nữa.

Nhưng có một số việc, quả thực khó có thể thay đổi.

Sau khi rời khỏi Côn Luân, Diệp Hàn tiếp tục cưỡi Bổn Bổn Tượng du lịch Hồng Hoang, muốn tìm một nơi tốt để bế quan.

Nhiệm vụ hệ thống lần trước phát ra, chỉ hoàn thành một nửa ở Côn Luân, còn lại 500 điểm công đức từ việc du lịch Hồng Hoang vẫn chưa lấy được.

Dù sao, cũng đến lúc đột phá rồi.

Đi đâu bây giờ?

Trước tiên đến Bất Chu Sơn dạo một vòng đi, dù sao đây cũng là cảnh quan địa lý mang tính biểu tượng trong Hồng Hoang, đã đến rồi sao có thể không đi, biết đâu lại phát hiện ra cơ duyên gì đó! ...Yêu tộc!

Trong một tòa cung điện nguy nga ở Tam Thập Tam Thiên.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng cùng mười đại yêu thánh khác đều có mặt.

Đương nhiên, bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, có cả Phục Hy.

"Chư vị!" Đế Tuấn từ trên ghế đứng dậy, nhìn từng vị Chuẩn Thánh trước mặt, trên mặt hiện lên dã tâm vô tận: "Hiện nay Đạo Tổ giảng đạo trong Tử Tiêu Cung đã qua mấy vạn năm, giữa thiên địa, cũng chỉ có sáu người kia thành Thánh.

Ta muốn thống lĩnh Yêu tộc, thành tựu thánh vị vô thượng, nên làm thế nào?" Ánh mắt Đế Tuấn lướt qua mặt mọi người.

Mọi người đều im lặng không nói.

Dù sao, chuyện thành Thánh, ai mà biết được?

Đế Tuấn nhìn Phục Hy, hỏi: "Phục Hy huynh, nghĩ sao?" Phục Hy ha ha cười, lộ ra vẻ mặt hiền hậu, nói: "Muội muội nhà ta thành Thánh, là vì công đức tạo người và đạo cơ của Hồng Mông Tử Khí, còn những thứ khác, Phục Hy cũng không hiểu!" "Phục Hy có thể cống hiến cho Đế Tuấn huynh, cũng chỉ có thể tham ngộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" "Đại thiện!" Đế Tuấn nói: "Có Phục Hy vì ta tham ngộ đại trận, trận này, tất nhiên có thể kinh thiên động địa!" Nói xong, ánh mắt Đế Tuấn rơi xuống người Côn Bằng: "Côn Bằng huynh, nghĩ sao?" Côn Bằng nhìn Đế Tuấn, nhíu mày nói: "Ta cũng

không biết!" "Bạch Trạch!" Đế Tuấn điểm danh Bạch Trạch: "Ngươi là trí giả của Yêu tộc ta, có thể vì ta phân ưu không?" "Đại ca!" Bạch Trạch đứng dậy, nói năng hùng hồn: "Quan sát Lục Thánh, thành Thánh dựa vào hai thứ, thứ nhất là Hồng Mông Tử Khí, thứ hai là vô lượng công đức." "Không sai!" Đế Tuấn nói: "Nói tiếp đi!" "Vâng!" Bạch Trạch nói: "Trước tiên là Hồng Mông Tử Khí, mọi người đều biết, Hồng Mông Tử Khí tổng cộng có bảy đạo, Lục Thánh mỗi người được một đạo, nhờ đó thành Thánh, đạo cuối cùng, lại ở trong tay Hồng Vân, vì vậy..." Nói đến đây, Bạch Trạch liền không nói tiếp.

Chương 101

Tin rằng, Đế Tuấn nên hiểu.

Đế Tuấn tự nhiên hiểu, mấy vạn năm trước đã hiểu rồi.

"Đáng tiếc!" Đế Tuấn nói: "Hồng Vân kia trốn trong Ngũ Trang Quán, Ngũ Trang Quán có Trấn Nguyên Tử trấn giữ, dùng Địa Thai Mô khởi động trận pháp phòng ngự, quả thực không dễ mưu đồ, nói điều thứ hai đi!" "Điều thứ hai, chính là vô lượng công đức!" Bạch Trạch nói: "Nữ Oa nương nương dùng công đức tạo người, kết hợp với Hồng Mông Tử Khí thành Thánh, thuộc hạ cảm thấy, đại ca muốn có được công đức nhiều gấp vô số lần so với Nữ Oa nương nương, liền có thể thoát ly Hồng Mông Tử Khí, chỉ dựa vào công đức thành Thánh!" "Làm thế nào để có được vô lượng công đức?" Đế Tuấn đứng dậy, nhìn Bạch Trạch.

Bạch Trạch mở miệng nói: "Thống nhất Hồng Hoang vạn tộc!" "Hử?" Nghe xong lời của Bạch Trạch, không chỉ Đế Tuấn, mà tất cả những người khác, đều tập trung ánh mắt vào người Bạch Trạch.

"Thống nhất Hồng Hoang?" "..." "Quá khó rồi!" Côn Bằng, Thái Nhất, Phục Hy, đều cảm thấy không có khả năng.

Đế Tuấn cũng lắc đầu, nói: "Chỉ bằng mấy người chúng ta, muốn thống nhất Hồng Hoang vạn tộc, có chút viển vông!" "Không phải vậy!" Bạch Trạch hít sâu một hơi, nói: "Ta nghe nói, thủ lĩnh của nam tiên là Đông Vương Công, đã thành lập viễn cổ thiên đình ở hải ngoại tiên đảo, muốn làm chủ Hồng Hoang, vạn năm qua, đã có vô số đại tu sĩ theo về, hiện nay thế lực không thể xem thường!" "Ừm!" Đế Tuấn đứng dậy, chắp tay sau lưng, nói: "Việc này ta cũng có nghe qua, Đông Vương Công kia chẳng qua là một tên hề nhảy nhót, cũng muốn

trở thành chủ nhân Hồng Hoang, thật đáng cười, đáng cười...” “Đại ca anh minh!” Bạch Trạch cúi người, nói: “Đông Vương Công người này, tầm mắt hạn hẹp không có lòng dạ, chắc chắn không thể thành sự, nhưng đại ca ngài thì khác, với uy vọng của ngài và Thái Nhất huynh ở Hồng Hoang, có địa vị của Phục Hy huynh trong Yêu tộc, có sự ủng hộ của mười đại yêu thánh chúng ta, nếu thành lập một thế lực, thiên hạ tất sẽ quy phục.

Đến lúc đó, lấy Yêu tộc chúng ta làm trung tâm, thu phục thiên hạ, chinh phạt những kẻ bất phục, liền có thể kiến tạo công nghiệp vạn thế.

Việc này nếu thành, Thiên Đạo tất sẽ giáng xuống vô lượng công đức!” “Dựa vào vô lượng công đức này, đại ca dù không có Hồng Mông Tử Khí, nhất định cũng có thể nhất cử chứng đạo Hỗn Nguyên!” “Nói không sai!” Ánh mắt Đế Tuấn chợt sáng lên, nhưng ngay sau đó lại nhíu mày: “Lời Bạch Trạch nói có lý, nhưng muốn thống nhất Hồng Hoang vạn tộc, khó khăn biết bao?

Chưa nói đến đám xương cứng Vu tộc dưới chân Bất Chu Sơn.

Trong Hồng Hoang, có vô số chủng tộc, ví dụ như thượng cổ Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc, lại có tộc nào dễ đối phó?” “Theo ta thấy!” Đông Hoàng Thái Nhất loảng xoảng đứng dậy, nói: “Làm gì có chuyện phiền phức như vậy, chúng ta trực tiếp đi, đập nát cái Ngũ Trang Quán rách của Trấn Nguyên Tử, cướp lấy Hồng Mông Tử Khí, không phải là đơn giản nhất sao?” “Được rồi!” Đế Tuấn nói: “Bạch Trạch nói có lý, như vậy đi, chúng ta, trước tiên lập một thế lực, quy tụ Yêu tộc.

Muốn đứng vững trong Hồng Hoang, không có thế lực là không được!” Nói xong, Đế Tuấn một bước bước ra, đứng giữa hư không.

“Thiên Đạo ở trên, hôm nay hoàng giả Yêu tộc ta Đế Tuấn, tại

Tam Thập Tam Thiên lập Thiên Đình thánh triều, dùng Hà Đồ Lạc Thư, Hỗn Độn Chung trấn áp khí vận Thiên Đình, thống ngự Yêu tộc trong thiên hạ, kiến lập trật tự, điều hòa âm dương, hợp với Thiên Đạo, tái tạo càn khôn, nhật nguyệt tuần hoàn, Thiên Đạo giám chi." "Thiên Đình, lập!" Đế Tuấn hét lớn một tiếng, âm thanh vang vọng khắp vũ trụ.

Lập tức, tử khí từ phương đông kéo đến, kim quang rực rỡ, vô tận tường thụy hiện ra.

Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo cũng có phản ứng, trực tiếp giáng xuống vô biên công đức, khiến tu vi của Đế Tuấn, trực tiếp từ Chuẩn Thánh trung kỳ, một bước nhảy vọt lên Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Trong Hồng Hoang, vô số Yêu tộc trong lòng cảm ứng, hướng về vị trí của Thiên Đình mà cúi đầu bái lạy.

Đế Tuấn vốn là lãnh tụ Yêu tộc, em trai Đông Hoàng Thái Nhất càng cầm trong tay Hỗn Độn Chung, chiến lực vô song, dưới trướng hai người có mười đại yêu thánh, mỗi một vị yêu thánh đều cai quản một vùng đất rộng lớn, yêu binh vô số.

Vì vậy, Đế Tuấn lập Thiên Đình để hiệu lệnh Yêu tộc trong thiên hạ, tất cả các yêu đều không có ý kiến.

Mười đại yêu thánh lần lượt cúi xuống.

"Thuộc hạ, bái kiến Đế quân!" Bao gồm cả Đông Hoàng Thái Nhất, tất cả mọi người đều lộ vẻ vui mừng, chỉ có trên mặt Côn Bằng lóe lên một tia âm u, nhưng lại bị che giấu đi trong nháy mắt.

"Đại thiện, chư vị đứng dậy!" Đế quân nói: "Hiện nay Thiên Đình đã lập, ta là Thiên Đế, Anh Chiêu, sai người đi Ngũ Trang Quán dò la, một khi có tin tức của Hồng Vân, lập tức báo cáo!" "Vâng!" Anh

Chiêu nhận lệnh đi.

Đế quân lại nói: "Những người còn lại, chỉnh hợp các bộ tộc Yêu tộc, ngày đêm luyện binh không được sai sót, bản đế dự cảm, giữa Vu và Yêu, tất sẽ có một trận chiến, chúng ta, nên chuẩn bị sẵn sàng!" "Vâng!" "Phục Hy!" Đế quân nói: "Mau chóng tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư, hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, việc này, đã gấp rút lắm rồi!" ...

"Thiên Đình, cuối cùng cũng thành lập rồi sao?" Diệp Hàn ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời xanh trên đỉnh đầu, mày hơi nhíu lại.

Sau khi Thiên Đình thành lập, Đế Tuấn chỉnh hợp Yêu tộc, sau đó sẽ là trận đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất.

Vậy thì, khoảng cách đến lúc Đế Tuấn luyện chế Đồ Vu Kiếm cũng không còn xa nữa.

Luyện chế Đồ Vu Kiếm cần phải giết vô số Nhân tộc, nhất định không thể để Đế Tuấn thực hiện được!

"Đinh đông..." Đúng lúc này, hệ thống trong đầu Diệp Hàn vang lên: "Chúc mừng túc chủ, đã đến Bất Chu Sơn, hoàn thành nhiệm vụ du lịch Hồng Hoang, đặc biệt ban thưởng 5 triệu điểm Công đức!" Cuối cùng cũng hoàn thành.

Diệp Hàn nằm trên lưng Bổn Bổn Tượng, đưa tay kéo giao diện hệ thống ra.

Bên trong, điểm công đức đã có ba mươi triệu.

Đến lúc bế quan đột phá một phen rồi.

Diệp Hàn ngẩng đầu, nhìn ngọn núi đen kịt trước mắt.

Bất Chu Sơn sao?

So với Côn Luân Sơn, Bất Chu Sơn rất lớn, vô cùng lớn.

Đen kịt nối liền trời đất, trên không thấy đỉnh, vì từ lưng chừng núi trở lên, cả ngọn núi đã bị chôn vùi trong mây trắng.

Xung quanh, không nhìn ra rộng bao nhiêu, thứ trải dài trước mặt Diệp Hàn, càng giống như một bức tường.

Chưa đến Bất Chu Sơn, Diệp Hàn đã cảm nhận được một luồng uy áp nhàn nhạt.

Uy áp của Bàn Cổ.

Truyền thuyết trên Bất Chu Sơn, đâu đâu cũng có loại uy áp này, càng lên cao, uy áp càng mạnh.

Tu sĩ Thái Ất Kim Tiên, thậm chí còn không thể lên tới đỉnh.

Hơn nữa, trên Bất Chu Sơn có một loại cấm chế tự nhiên, tu sĩ bình thường, dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể bay lượn trên đó.

Chương 102

Nhưng Vu tộc thì ngoại lệ.

Uy áp của Bàn Cổ có tác dụng với sinh linh bình thường trong Hồng Hoang, nhưng lại vô hiệu với Vu tộc.

Bởi vì Vu tộc, vốn do tinh huyết và nhục thân của Bàn Cổ hóa thành, cùng nguồn cùng gốc, tự nhiên sẽ không bị bài xích.

Vốn dĩ Diệp Hàn cũng bị bài xích, nhưng khi khí tức tinh huyết Bàn Cổ nồng đậm trong cơ thể hắn được giải phóng ra, uy áp trên toàn bộ Bất Chu Sơn đối với hắn, liền không còn tồn tại.

Nhưng Diệp Hàn không trực tiếp bay lên đỉnh Bất Chu Sơn, mà chắp tay sau lưng, từ chân núi bắt đầu, từng bước từng bước leo lên.

Đi trên Bất Chu Sơn, một mặt là để chiêm ngưỡng sức mạnh vĩ đại của Bàn Cổ, một mặt là tìm bảo vật, nếu trực tiếp nhảy lên đỉnh núi, sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Hơn nữa, Bất Chu Sơn là trụ chống trời, trên đó có Tam Thập Tam Tầng Thiên.

Chậm rãi lên núi, từ từ thưởng thức phong cảnh, cũng rất tốt.

Diệp Hàn chậm rãi đi, thoáng chốc, mấy chục năm đã trôi qua.

Mấy chục năm sau, cuối cùng hắn cũng đặt chân lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Trên đỉnh núi không có phong cảnh gì, đáng tiếc là, Diệp Hàn đi suốt một đường, lại không phát hiện ra bảo vật nào.

Thôi, tìm một nơi bế quan vậy.

Ngay tại Bất Chu Sơn.

Diệp Hàn tìm một sơn động ẩn khuất trên đỉnh núi, dùng trận pháp phong bế sơn động, liền bắt đầu bế quan.

Vì trên Bất Chu Sơn có uy áp của Bàn Cổ, nên tu sĩ ở đây rất ít.

Diện tích Bất Chu Sơn lớn đến mức khó có thể tưởng tượng, Diệp Hàn bế quan ở đây, cũng không sợ bị người khác làm phiền.

Sau khi tiến vào đạo trường, Diệp Hàn từ bên trong gia cố trận pháp, lại lấy ra Quang Âm Hồ Lô, tạo ra một trường thời gian trong đạo trường.

"Ầm..." Hồ lô màu đen, trong nháy mắt lơ lửng ngược trên đỉnh đầu Diệp Hàn, bên trong hồ lô một đạo phù văn đại đạo màu vàng lóe sáng, vô số đạo vận từ đó chảy ra, bao bọc một không gian rộng mấy trăm trượng, trở thành một trường thời gian.

Lưu tốc thời gian trong trường thời gian, vừa vặn là 100.

Diệp Hàn ngồi ngay ngắn trong trường thời gian, mở hệ thống ra.

Trên bảng hệ thống hiển thị, tu vi hiện tại của hắn là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, trong hệ thống có ba mươi lăm triệu điểm công đức có thể sử dụng.

Vậy bắt đầu đột phá thôi!

"Ầm..." Diệp Hàn đưa tay ra, trực tiếp lấy ra năm triệu điểm công đức, một hơi đánh vào trong cơ thể.

Năng lượng màu vàng vô tận, xông vào cơ thể Diệp Hàn, tứ chi bách hài.

Một cảm giác ấm áp, khiến Diệp Hàn cảm nhận được sự ấm áp như của người mẹ.

Nhưng, năng lượng trong công đức tuy tinh thuần ôn hòa, nhưng cũng cần thời gian để luyện hóa.

Trong tình huống bình thường, từ giữa thiên địa hấp thu linh khí tu luyện, từ Thái Ất Kim Tiên trung kỳ đến Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, ít nhất cần mấy trăm vạn năm.

Diệp Hàn dù đã sử dụng công đức, cũng chỉ là nén thời gian này lại, chứ không thể trực tiếp bỏ qua.

Tu hành không có năm tháng!

Hồng Hoang không biết năm!

Thời gian trong lúc ngồi xếp bằng, từng chút một trôi đi.

Trong nháy mắt, ba vạn năm đã qua.

Ầm...

Cuối cùng, Diệp Hàn hấp thu toàn bộ công đức trong cơ thể, đồng thời, tu vi của hắn cũng nhất cử đột phá, đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Đến Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, Diệp Hàn rõ ràng cảm nhận được, ngũ khí trong lồng ngực đã đại thành, tam hoa trên đỉnh đầu ẩn hiện.

Nhưng, tam hoa hiện tại, chỉ tồn tại như hư ảnh trong đầu, chứ không thể lộ ra ngoài đỉnh đầu.

Theo nhận thức chung trong Hồng Hoang, chỉ có cấp bậc Đại La Kim Tiên, mới có thể triển khai tam hoa, thành tựu Đại La.

Đại La Kim Tiên, trong Hồng Hoang đã là cường giả, giơ tay nhấc chân, đều có sức mạnh to lớn.

Mất ba vạn năm thời gian, mới từ trung kỳ đột phá lên hậu kỳ.

Trong đó Diệp Hàn còn bổ sung thêm ba triệu năng lượng.

Chương 103

Tám triệu điểm công đức mới đột phá.

Vậy nếu từ hậu kỳ, lên đại viên mãn thì sao?

Tiếp tục thôi!

Diệp Hàn không xuất quan, tiếp tục ngồi ngay ngắn trong đạo trường, lại đưa tay từ hệ thống lấy ra một đoàn năng lượng.

Lần này, Diệp Hàn lấy ra một ngàn vạn điểm công đức.

Ầm...

Một ngàn vạn điểm công đức đánh vào, năng lượng vô tận chảy vào tứ chi bách hài. 83.

Diệp Hàn trong nháy mắt tiến vào trạng thái nhập định, Đạo Đức Chân Kinh trong cơ thể vận chuyển trơn tru như ý, vô số năng lượng bên ngoài được chuyển hóa thành pháp lực tinh thuần, xung kích vào rào cản của cơ thể.

Đồng thời, ngũ khí trong lồng ngực Diệp Hàn dâng lên, một mẫu khánh vân trên đỉnh đầu lặng lẽ nở rộ.

Khánh vân màu vàng đất, lên xuống phập phồng, trên đó huyền hoàng nhị khí lưu chuyển, nhìn từ xa có cảm giác ảo ảnh không chân thực.

Trong khánh vân đó, Càn Khôn Đỉnh, ba mươi sáu viên Định Hải Châu, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, A Tỳ Kiếm, Bát Cảnh Cung Đăng, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ các loại bảo vật, giao nhau bay lên, lúc ẩn lúc hiện, giữa vô số bảo vật, một đóa hoa sen chỉ có nụ, trong khánh vân lắc lư.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi.

Nháy mắt, bóng câu qua cửa sổ!

Mười vạn năm thoáng qua.

Trong mười vạn năm, Diệp Hàn ngoài một ngàn vạn điểm công đức lúc ban đầu, lại bổ sung thêm năm triệu.

Trọn vẹn một ngàn năm trăm vạn điểm công đức hấp thu sạch sẽ, cuối cùng, cũng có động tĩnh.

Ầm ầm ầm...

Khánh vân trên đỉnh đầu, đột nhiên lên xuống chấn động.

Một nụ hoa trong lá sen đó, lại theo hướng chấn động của khánh vân, vút ra, một phân thành ba.

Ba nụ hoa trong nháy mắt nở rộ.

Tam hoa thân khai, hoa khai cửu phẩm!

Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đại viên mãn, cuối cùng cũng đến.

Diệp Hàn mở mắt, trong đôi mắt lóe lên một đạo kim quang, bay vào hư không.

Kinh ngạc nhìn tam hoa trên đỉnh đầu, có chút ngơ ngác và không biết phải làm sao.

Tam hoa tụ đỉnh, không phải cần đến Đại La Kim Tiên mới làm được sao, tại sao ta chưa đột phá Đại La, lại tam hoa tụ đỉnh rồi?

Hơn nữa, còn là hoa khai cửu phẩm?

Trong Hồng Hoang, dưới Thiên Đạo, chín là số cực.

Nói cách khác, tam hoa của bất kỳ ai nở rộ, đều không thể đạt đến cửu phẩm, vì số chín là số cực, đại biểu cho ý nghĩa có thể nhìn thấy mà không thể với tới.

Diệp Hàn biết, Tam Thanh năm xưa lúc là Đại La Kim Tiên, đều là hoa khai thất phẩm.

Hồng Quân không rõ, nhưng cũng tuyệt đối không thể là cửu phẩm.

Ta, cửu phẩm?

Ầm ầm ầm...

Trong lúc Diệp Hàn đang thắc mắc, trên hư không vô tận, đột nhiên xuất hiện một đám mây đen kịt.

Sau đó, trong phạm vi trăm vạn dặm, mây đen hội tụ.

Toàn bộ bầu trời, trong nháy mắt trở nên đen kịt như mực, giữa đám mây đen đó, sấm chớp rền vang, trong khoảnh khắc hình thành một hồ sấm sét to lớn, rộng chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín dặm.

"Kiếp lôi chín vạn dặm?" Trong mắt Diệp Hàn đột nhiên sinh ra một tia kinh khủng.

Đây là diệt thế kiếp lôi, nếu một đạo kiếp lôi rơi xuống, ta sẽ lập tức đi gặp Diêm Vương.

Mẹ nó, quả nhiên!

Ta hoa khai cửu phẩm, đã vượt qua giới hạn mà Thiên Đạo có thể chịu đựng, nên Thiên Đạo muốn diệt ta sao?

Chương 104

Trong Hồng Hoang, ánh mắt của vô số sinh linh, đều hướng về đỉnh Bất Chu Sơn.

"Trời ơi, diệt thế kiếp lôi, là ai, đã làm gì?" "Là ai vậy, khiến Thiên Đạo kiêng kỵ như thế?" "..." ...Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa các vị Thánh nhân, ánh mắt cũng đều nhìn về phía đó.

Nhìn xuyên hư không, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Có người bấm ngón tay tính toán, nhưng cũng chỉ có thể thấy trước mắt một mảng mịt mờ, không rõ ràng.

Phảng phất như có thứ gì đó nghịch thiên, che đậy thiên cơ.

Không sai!

Diệp Hàn đang dùng Hỗn Độn Châu, che đậy thiên cơ.

Khiến cho trong khoảnh khắc lôi kiếp rơi xuống, Thiên Đạo không thể tìm ra dấu vết.

Nhưng, Thiên Đạo dường như không cam tâm, kiếp vân và kiếp lôi vô tận gầm thét trên bầu trời Bất Chu Sơn, mãi không tan.

Hai canh giờ sau, khi kiếp lôi của Thiên Đạo cuối cùng không tìm được mục tiêu, liền tan đi.

Lúc này Diệp Hàn, đã sớm thu hồi tam hoa, Thiên Đạo không còn tìm ra dấu vết được nữa.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy, tu hành không thể tiếp tục được nữa.

Nhưng, trong túi còn một ngàn hai trăm vạn điểm công đức, không thể lãng phí.

Làm gì đây?

Xem xem có thể trợ giúp lĩnh ngộ đạo không.

Diệp Hàn nhìn vào sự lý giải của mình đối với Đại Đạo.

Lực chi Đại đạo, 30%.

Thời gian Đại đạo, 1%.

"Ầm..." Diệp Hàn trước tiên lấy ra hai triệu điểm công đức, một hơi nhét vào Lực chi Đại đạo.

Ầm!

Công đức đánh vào Lực chi Đại đạo, mức độ lĩnh ngộ liền tăng lên, từ 30% tăng lên 33%.

Hai triệu?

Chỉ tăng được hai điểm?

Ít quá rồi!

Thôi, lại nào.

Diệp Hàn đem một ngàn vạn điểm công đức còn lại, toàn bộ đập vào Lực chi Đại đạo.

Điều khiến Diệp Hàn muốn chửi thề là, lần này còn quá đáng hơn.

Một ngàn vạn điểm công đức đập xuống, mức độ lĩnh ngộ Lực chi Đại đạo từ 33% tăng lên 39%.

Chỉ tăng được 6 điểm?

Xem ra, lĩnh ngộ Đại đạo tuy tính bằng phần trăm, nhưng càng về sau, càng khó.

Đến đây, công đức đã tiêu hao hết!

Tu vi của Diệp Hàn đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên viên mãn, chỉ còn

một bước nữa, là có thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng, vừa mới Thái Ất viên mãn, Diệp Hàn đã tam hoa thịnh khai, chiến lực hiện tại, không kém bất kỳ Đại La đỉnh phong nào.

Ngay cả trong tay Chuẩn Thánh tu sĩ, Diệp Hàn ước tính cũng có thể đứng ở thế bất bại.

Dù sao, trong tay hắn có nhiều bảo vật như vậy.

Cuối cùng cũng có năng lực tự vệ.

Hít...

Diệp Hàn một bước bước ra khỏi đại trận.

Tuy Diệp Hàn từ trung kỳ liên phá hai cấp đột phá lên Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, mất mười ba vạn năm, nhưng vì ảnh hưởng của trường thời gian Quang Ảnh Hồ Lô, bên ngoài, mới chỉ trôi qua vỏn vẹn một ngàn ba trăm năm.

Một ngàn ba trăm năm, còn không bằng thời gian những đại lão Hồng Hoang kia trở mình, rất ngắn.

Chương 105

Đứng trên đỉnh Bất Chu Sơn, Diệp Hàn hít sâu một hơi, hướng về Bất Chu Sơn tung một quyền.

Một quyền này, là để thử nghiệm, sau khi tiến giai Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, lĩnh ngộ Lực chi Đại đạo 39%, sức mạnh rốt cuộc mạnh đến đâu.

Ầm...

Diệp Hàn một quyền tung ra.

Trên cả cánh tay, phù văn Lực chi Đại đạo quấn quanh biến đổi, đạo vận vô tận theo sau.

Quyền mang màu vàng, phá tan vạn vật, thực sự rơi xuống Bất Chu Sơn.

Ầm...

Dưới một quyền, cả Bất Chu Sơn đều chấn động.

Sức mạnh, so với trước khi đột phá, lại mạnh hơn gấp trăm lần không chỉ.

"Hiện tại, nếu chỉ nói về sức mạnh, sức mạnh của ta hẳn là không thua kém những Tổ Vu kia!" Trong mắt Diệp Hàn, tràn đầy tự tin.

Dù sao, cơ thể đã được mười giọt tinh huyết Bàn Cổ cải tạo, sự cường hãn và sức mạnh của cơ thể, Tổ Vu không thể bì được.

Hơn nữa, lĩnh ngộ Lực chi Đại đạo đã 39%, tin rằng càng không có Tổ Vu nào có thể sánh bằng.

Vì vậy, Diệp Hàn hiện tại cảnh giới tuy kém một chút, nhưng sức mạnh cảm thấy có thể so sánh với Tổ Vu.

Vậy thì... vấn đề đến rồi.

Một quyền dốc toàn lực, cũng chỉ khiến Bất Chu Sơn hơi rung động, Diệp Hàn tin rằng, sức mạnh có tăng lên gấp mười, gấp trăm lần, cũng chưa chắc có thể lay động được Bất Chu Sơn.

Nhưng tại sao, trong trận chiến Vu Yêu, Tổ Vu Cộng Công chỉ một đầu đã có thể đâm gãy Bất Chu Sơn chống đỡ thiên địa?

Quả thực có chút khó hiểu, e rằng trong đó, cũng không thể thiếu tính toán của Thiên Đạo, Hồng Quân đối với Bàn Cổ.

"To gan!" Không lâu sau khi nắm đấm của Diệp Hàn hạ xuống, trên đỉnh núi đột nhiên truyền đến một giọng nói dễ thương, mắng Diệp Hàn.

Ai?

Diệp Hàn quay đầu, nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện có người.

"Là ai, ra đây!" Diệp Hàn lập tức cảnh giác.

Với thần thức của mình, lại không phát hiện ra người, có thể thấy, người này có chút đạo hạnh, không phải là Thập Nhị Tổ Vu chứ.

Nhưng vừa rồi, rõ ràng là giọng của một cô bé dễ thương mà.

"Hi hi hi... không tìm được ta, không tìm được ta..." Giọng nói dễ thương của cô bé lại truyền đến, âm thanh lúc cao lúc thấp, lúc trái lúc phải, lúc trên lúc dưới.

Thật quỷ dị.

Nhưng, Diệp Hàn lại cười.

Đối phương rõ ràng là một đứa trẻ linh trí chưa phát triển, nghe giọng điệu nói chuyện có thể biết được phần nào.

“Nói cho ta biết, ngươi là ai?” Diệp Hàn mỉm cười nói một câu, đồng thời, thần thức lan tỏa ra khắp nơi.

“Không nói cho ngươi, ngươi là người xấu, dám đánh ta, đánh đau quá!” “Đánh ngươi?” Diệp Hàn hơi nhếch mép, ta vừa rồi rõ ràng là đánh Bất Chu Sơn mà?

Bất Chu Sơn...

Bất Chu Sơn...

Bất Chu Sơn!

Diệp Hàn dường như đã nắm bắt được điểm mấu chốt, mày nhíu lại, một lúc sau, trong lòng liền có một suy đoán: Chẳng lẽ, tên này là sơn linh của Bất Chu Sơn?

Thử xem!

“Ngươi tên là gì?” Diệp Hàn nói: “Ta vừa rồi đánh ngọn núi lớn, sao lại đánh trúng ngươi, chẳng lẽ, ngươi là Bất Chu Sơn sao?” “A...” Giọng nói dễ thương kinh ngạc một trận: “Hỏng rồi hỏng rồi, lỡ miệng rồi!” “Ra đây!” Diệp Hàn ngồi xuống trên đỉnh Bất Chu Sơn, nói: “Ra đây, ta biết ngươi là sơn linh của Bất Chu Sơn, ra đây, ca ca cho ngươi đồ ngon ăn, được không?” “Lừa người!” Sơn linh hiển nhiên không tin lời Diệp Hàn, nói: “Ngươi có thể có đồ gì ngon chứ?” “Vậy ngươi thích ăn gì?” “Ta thích ăn, thiên tài địa bảo!” ...Sở thích này, có hơi xa xỉ nhỉ.

Nhưng mà...

Khóe miệng Diệp Hàn, hơi lộ ra một nụ cười, sau đó lật tay, một quả trái cây liền được lấy ra.

Chính là Hoàng Trung Lý.

Chương 106

Hoàng Trung Lý vừa xuất hiện, một mùi hương ngọt ngào liền lan tỏa khắp đỉnh Bất Chu Sơn, trong đó ẩn chứa năng lượng vô song.

"Đồ tốt!" Vút...

Một bóng người đột nhiên từ hư không lóe lên, hóa thành một cô bé cao chỉ bằng một nửa Diệp Hàn, đưa tay liền cướp lấy Hoàng Trung Lý trong tay Diệp Hàn, sau đó lại "vút", biến mất không thấy tăm hơi.

"Hi hi hi hi hi..." Sau khi thành công, sơn linh Bất Chu Sơn vô cùng vui mừng, vẻ mặt đắc ý với Diệp Hàn.

"Tọp tẹp tọp tẹp..." Diệp Hàn nghe thấy một trận tiếng nhai, sau đó một giọng nói không rõ ràng truyền đến: "Ừm, ngon thật, quả này ngon thật, ngươi lấy ở đâu vậy?" "Tại sao ta phải nói cho ngươi biết!

Ha ha..." Diệp Hàn nói: "Đứa trẻ này, thật vô lễ, xem kìa, cướp quả của ta, cũng không biết nói lời cảm ơn!" "Cảm ơn!" Lời Diệp Hàn vừa dứt, cô bé đã cảm ơn, cảm ơn xong lại hỏi: "Đại ca ca, ta lại cảm ơn ngươi, ngươi còn quả nữa không?" "Hoa hoa hoa..." Diệp Hàn lại rót một chén Tam Quang Thần Thủy, phất tay biến ra một chiếc ghế thái sư, sau đó ngồi xuống, chậm rãi thưởng thức: "Ừm, ngon thật, có muốn một chút không?" "Ta..." Cô bé suy nghĩ hồi lâu, hóa thành một bóng ảnh, lao về phía Diệp Hàn.

Đáng tiếc, lần này Diệp Hàn đã có phòng bị, nên không cướp được.

Liên tục cướp mấy lần, đều không thành công.

Cô bé không chịu nổi mùi hương quyến rũ tỏa ra từ Tam Quang

Thần Thủy, cuối cùng đứng trước mặt Diệp Hàn.

Diệp Hàn nhìn cô bé, mỉm cười.

Là một tiểu loli, trông mũm mĩm rất đáng yêu.

"Đại ca ca, cho ta nếm thử được không?" Tiểu loli nuốt nước bọt, vẻ mặt khao khát nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Đương nhiên là được!" Nói đoạn, hắn phất tay hóa ra một cái bàn, đưa một chén Tam Quang Thần Thủy cho tiểu loli.

Tiểu loli nhận lấy, ực ực mấy hơi liền uống cạn.

"Ngon thật!" Tiểu loli nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn lại rót ra một chén nữa.

Sau mấy lần như vậy, tiểu loli cuối cùng cũng có chút ngại ngùng, nói: "Đại ca ca, người tốt thật!" "Ha ha!" Diệp Hàn cười cười, hỏi: "Ngươi là sơn linh của Bất Chu Sơn, đúng không?" "Ừm ừm ừm..." Sơn linh gật đầu, nói: "Ta mới manh nha linh trí không lâu, chắc cũng mới mấy chục triệu năm, nơi này quanh năm không có người, chán lắm, may mà có đại ca ca đến!" "Ngươi tên là gì?" Diệp Hàn hỏi.

Sơn linh có chút thất vọng nói: "Ta không có tên." Nghe Diệp Hàn hỏi tên, sơn linh của Bất Chu Sơn rõ ràng có chút thất vọng.

Diệp Hàn nói: "Ta đặt cho ngươi một cái tên, được không?" "Được!" Mắt sơn linh sáng lên, khao khát nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười ha ha nói: "Xem bộ dạng tham ăn của ngươi, gọi là Tiểu Tham Ăn đi!" "Không muốn, khó nghe quá!" Má loli, trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, dường như có chút xấu hổ.

"Vậy, Tiểu Tham Uống?" "Khó nghe chết đi được!" Sơn linh nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt u oán.

Diệp Hàn nghĩ một lúc, nói: "Ngươi là sơn linh của Bất Chu Sơn, ừm, Chu Chu, Linh Linh, Sơn Sơn, chọn một cái đi!" "Tạm được!" Sơn linh nghĩ một lúc, nói: "Vậy ta chọn Linh Linh đi, ta cảm thấy, tên Linh Linh, hợp với ta nhất." "Ủa, đại ca ca, người tên là gì?" Linh Linh hỏi Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Ta họ Diệp, tên Diệp Hàn!" "Oa, đại ca ca, tên của người ngầu quá, ta quyết định rồi, sau này, ta tên là Diệp Linh, theo họ của đại ca ca, được không?" "Được chứ!" Diệp Hàn thấy Linh Linh ngây thơ lãng mạn như vậy, cũng vui vẻ.

Sau đó, hắn lại từ hệ thống lấy ra một miếng ngó sen bạch ngọc nhỏ, đưa cho Linh Linh nói: "Nếm thử xem, thế nào?" "Rộp, rộp!" Linh Linh nhận lấy ngó sen bạch ngọc, mấy miếng liền nuốt vào bụng: "Ngon, ngọt thơm ngon miệng, giòn!" "Ha ha!" Diệp Hàn nói: "Ngươi thích là được!" Nói xong, hắn đem cả một củ ngó sen bạch ngọc lớn đào từ gốc của Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên trong hệ thống, toàn bộ tặng cho Linh Linh, nói: "Củ ngó sen này, là ta ngẫu nhiên có được, bây giờ tặng hết cho ngươi!" "Cảm ơn đại ca ca!" Mắt Linh Linh tràn đầy cảm kích, cung kính nhận lấy ngó sen, sau đó cất đi, nói với Diệp Hàn: "Đại ca ca, tại sao người lại tốt với ta như vậy?" "Ta, thích ngươi mà!" Diệp Hàn cười nói.

"Thật không?" Mắt Linh Linh sáng lên, kéo tay Diệp Hàn nói: "Đại ca ca thích Linh Linh, Linh Linh cũng thích đại ca ca.

Đại ca ca, đến nhà ta làm khách đi!" Linh Linh kéo Diệp Hàn, mấy lần lướt đi, liền từ một khe nứt trên núi, tiến vào bên trong Bất Chu Sơn.

Tuy, Linh Linh đi rất tùy ý, nhưng Diệp Hàn lại âm thầm quan sát.

Nơi này, tu sĩ không quen thuộc, thật sự không tìm được.

Trong lòng Bất Chu Sơn, có một luồng linh khí dị thường nồng

đậm, nồng đậm đến mức khiến người ta khó thở.

Mức độ nồng đậm của linh khí ở đây, thậm chí còn hơn cả Tam Tiên Đảo.

Chẳng trách có thể thai nghén ra sơn linh như Linh Linh, ai có thể ngờ, bên trong Bất Chu Sơn, lại có nhiều linh lực như vậy.

"Đến rồi!" Linh Linh đột nhiên dừng lại, nói: "Đến nhà ta rồi!" Diệp Hàn đứng giữa không trung, nhìn xung quanh.

Không gian ở đây, có dạng hình trụ, trên vách đá xung quanh khảm đầy minh châu, chiếu sáng không gian như ban ngày.

Phía trên không gian thông thẳng đến một góc bí mật nào đó trên đỉnh núi, bên dưới, là một hồ nước màu trắng sữa.

Linh khí, chính là từ hồ nước bên dưới tỏa ra. ...Diệp Hàn nhìn hồ nước đó, đồng tử hơi co lại.

Thứ này, trông quen mắt.

"Tủy của Bất Chu Sơn, bên trong ẩn chứa năng lượng vô tận, nhưng mùi vị... khặc khặc khặc..." Linh Linh nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu, nói: "Khó ăn quá, nhiều năm như vậy, ta chỉ nhìn thôi, chưa từng ăn!" Tủy của Bất Chu Sơn?

Diệp Hàn cuối cùng cũng hiểu ra.

Chương 107

Bất Chu Sơn, vốn do xương sống của Bàn Cổ hóa thành.

Vậy tủy của Bất Chu Sơn, chẳng phải là tủy sống của Bàn Cổ sao, tủy sống là tinh hoa của cơ thể, Bàn Cổ lại là đại thần khai thiên lập địa, vì vậy, linh khí trong tủy núi tại sao lại nồng đậm như vậy, cũng giải thích được rõ ràng.

Thứ này nếu ăn, ước chừng có thể tăng tu vi.

Nhưng đúng như Linh Linh nói, Diệp Hàn vừa nghĩ đến tủy xương người, mùi vị kỳ quái, liền không còn hứng thú.

Tuy không thể ăn, nhưng phải lấy đi.

"Ngươi không ăn, thì tặng cho ta đi!" Diệp Hàn nhìn Linh Linh.

Linh Linh gật đầu: "Được thôi, thứ này đối với ta, không có tác dụng, đại ca ca nếu thích, thì lấy hết đi!" "Vậy ta không khách khí đâu!" Diệp Hàn phất tay, đem toàn bộ một hồ thần tủy bên dưới mang đi, đặt vào tiểu thiên thế giới trong Định Hải Châu, để nuôi dưỡng Hoàng Trung Lý.

"Đại ca ca tặng ta nhiều đồ ngon như vậy, ta cũng không có đồ gì ngon để tặng lại đại ca ca, nhưng, những bảo bối trên Bất Chu Sơn, đều bị ta lấy hết rồi, những thứ này đối với ta không có tác dụng, đều tặng cho đại ca ca đi!" Sơn linh dẫn Diệp Hàn đến một căn phòng khác.

Sau khi Diệp Hàn vào, nhìn những bảo vật trong phòng, lập tức kinh ngạc đến ngẩn người.

Trọn vẹn một căn phòng, toàn là bảo vật.

Chính xác mà nói, toàn là linh bảo.

Tiên thiên linh bảo có mấy trăm kiện, hậu thiên linh bảo mấy vạn kiện.

Thậm chí, còn có cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Diệp Hàn đưa tay ra, một luồng sáng bay đến, rơi vào tay hắn.

Một cây thước!

Diệp Hàn trong nháy mắt nhận ra: Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Thứ này là hậu thiên bảo vật, nhưng lại là hậu thiên sát phạt chí bảo.

Năm xưa Bàn Cổ khai thiên lập địa, sau khi thân thể hóa thành vạn vật Hồng Hoang, công đức khai thiên lại được chia làm mười phần.

Trong đó ba phần rơi xuống người Tam Thanh, diễn hóa thành Lão Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ, ba người được công đức khai thiên, trực tiếp hóa hình, sau khi hóa hình liền là Thái Ất Kim Tiên.

Hai phần hỗn hợp với tinh huyết Bàn Cổ, diễn hóa thành Thập Nhị Tổ Vu.

Ba phần rải rác khắp Hồng Hoang, nuôi dưỡng vạn vật, trở thành Hồng Hoang vạn tộc sau này.

Đó mới là tám phần.

Hai phần còn lại, một phần hỗn hợp với thiên địa huyền hoàng chi khí, hóa thành Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, là hậu thiên đệ nhất công đức phòng ngự chí bảo, trong tay Thái Thanh Lão Tử.

Một phần khác, dung hợp với Hồng Mông Tử Khí, hóa thành Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Vì vậy chỉ cần xem lai lịch, liền biết vật này không tầm thường.

“Quả là một món đồ tốt!” Diệp Hàn nhìn một lúc, hỏi Linh Linh: “Ngươi không cần sao?” “Ta không cần!” Linh Linh lắc đầu.

Diệp Hàn cũng hiểu, Linh Linh là sơn linh của Bất Chu Sơn, nói trắng ra bản thân cũng là một món bảo vật, tự nhiên không cần bảo vật khác.

“Những thứ này, đều tặng cho đại ca ca!” Linh Linh chỉ vào đống bảo vật đầy nhà.

“Được” Diệp Hàn cũng không khách khí, trực tiếp phất tay, tất cả linh bảo đều bị hắn mang đi.

Dù sao, để ở chỗ Linh Linh cũng không có tác dụng, chẳng bằng lấy đi.

“Linh Linh, cảm ơn ngươi!” Diệp Hàn nhìn cô bé, đột nhiên hỏi: “Hay là, bái ta làm sư phụ, làm đệ tử của ta đi, ta còn chưa có đệ tử nào?” “Được ạ, được ạ!” Linh Linh vui mừng nhảy lên, nhưng ngay sau đó, lại có chút không vui nói: “Nhưng đại ca ca, Linh Linh không thể rời khỏi Bất Chu Sơn.” Linh Linh là sơn linh, nói không hay một chút, chỉ là một khí linh, đối với bản thể của vật phẩm, đều khá quyến luyến.

Diệp Hàn nói: “Bất Chu Sơn, sau này sẽ có một kiếp nạn, nếu ngươi cứ ở đây, e rằng khó thoát khỏi kiếp nạn, chẳng bằng theo ta rời đi, sau này, ngươi sẽ tự hiểu lời ta nói không phải là hư!” “...” Thực ra, trong thâm tâm Linh Linh, cũng có cảm ứng.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng đồng ý, nói: “Được thôi, từ hôm nay, người là sư tôn của ta, không, Linh Linh thích gọi là đại ca ca!” “Thiện!” Diệp Hàn cười nói: “Xưng hô không quan trọng, tùy ngươi thôi!” “Cảm ơn đại ca ca!” Diệp Hàn cất Linh Linh đi, sau đó trực tiếp bay lên đỉnh núi.

Bảo vật trên Bất Chu Sơn, Linh Linh là người rõ nhất.

Những thứ còn lại cũng không có gì quá tốt, nên Diệp Hàn không định tốn công sức tìm kiếm thêm. 84.

Hắn trực tiếp sử dụng Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, ngồi lên trên đó, Linh Linh ngồi bên cạnh, bay xuống chân núi Bất Chu.

Theo lẽ thường, trong phạm vi Bất Chu Sơn có một cấm chế đặc biệt của trời đất, khiến người ta không thể bay lượn.

Nhưng cơ thể Diệp Hàn đã được mười giọt tinh huyết bản nguyên của Bàn Cổ cải tạo, khí tức Bàn Cổ trên người còn đậm đặc hơn cả Thập Nhị Tổ Vu và Tam Thanh, nên quy tắc đặc biệt này không có tác dụng gì với hắn.

Linh Linh thì càng không cần phải nói, là sơn linh của Bất Chu Sơn, tự nhiên có thể làm theo ý muốn.

Chương 108

Trên Bất Chu Sơn, các tu sĩ khác bị cấm chế đặc biệt ảnh hưởng không thể bay, Vu tộc có thể bay, nhưng Vu tộc lại kính sợ Bàn Cổ nên cũng không bay trên Bất Chu Sơn.

Vì vậy, việc Diệp Hàn bay lên có phần đột ngột.

Chỉ cần là Vu tộc trên Bất Chu Sơn, tất cả đều có cảm ứng.

Trong đó có một vị Đại vu tên là Khoa Phụ, thuộc bộ lạc của Hậu Thổ, sau khi thấy Diệp Hàn bay đi như một luồng sáng thì lập tức nổi giận, quát: "Tên nhãi kia, dám không tôn kính Phụ Thần sao?" Khoa Phụ tưởng người bay trên đó là đệ tử Vu tộc!

Dù sao, trong nhận thức của gã, ngoài Vu tộc ra, không có sinh linh nào khác có thể bay.

"Ầm..." Khoa Phụ không nói hai lời, trực tiếp dùng lực dậm chân, cả cơ thể bay ra như một viên đạn pháo, tung một quyền giữa không trung đánh về phía Diệp Hàn.

Ầm!

Vu tộc là do huyết mạch của Bàn Cổ hóa thành, tự nhiên kế thừa một phần sức mạnh của Bàn Cổ.

Khoa Phụ thân là Đại vu, tu vi ngang với Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang, thiên phú thần thông sức mạnh vô cùng to lớn, nên một quyền tung ra đủ sức hủy diệt hư không.

Ầm...

Ảnh quyền màu vàng kim, cách xa vạn dặm không gian, đập thẳng lên đài sen của Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên của Diệp Hàn.

Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên lập tức bùng phát một luồng thần quang màu trắng, toàn thân tỏa sáng rực rỡ, một lớp màng ánh sáng có thể thấy bằng mắt thường hiện ra, chính diện đỡ lấy một quyền của Khoa Phụ.

Ầm...

Ảnh quyền và màng sáng va chạm, tạo ra một vụ nổ dữ dội không gì sánh bằng.

Màng sáng hơi tối đi một chút, quyền mang biến mất.

Diệp Hàn đã nhẹ nhàng dùng Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên đỡ được đòn tấn công của Khoa Phụ.

Cùng lúc đó, Khoa Phụ thi triển thuật Cản Sơn Truy Hải, thoáng chốc đã đến vị trí của Diệp Hàn.

"Tên nhãi kia, cút xuống cho ta!" Khoa Phụ vẫn cho rằng người ở trên là một đệ tử Vu tộc.

Diệp Hàn vung tay thu lại Tịnh Thế Bạch Liên, cùng Linh Linh hiện ra thân hình, đứng giữa hư không, từ trên cao nhìn xuống nói: "Ngươi là ai, vì sao lại ồn ào cản đường ta?" "Ta là Đại vu Khoa Phụ của bộ lạc Hậu Thổ!" Khoa Phụ giơ cây rìu lớn trong tay lên, nói với Diệp Hàn: "Ngươi ở bộ lạc nào, mau xuống đây cho ta trước đã!" "Không tệ!" Ầm...

Đúng lúc này, bên phải Diệp Hàn, lại có một sinh linh tướng mạo kỳ dị khác đáp xuống đất, ngay khoảnh khắc chạm đất, mặt đất rung chuyển.

Chỉ thấy người này thân rắn chín đầu, một luồng khí tức sức mạnh cuồn cuộn từ trên người tuôn ra, lan tỏa khắp bốn phương.

"Tướng Liễu huynh!" Khoa Phụ thấy Tướng Liễu, chắp tay hành lễ.

Tướng Liễu gật đầu, sau đó chín cái đầu cùng ngẩng lên, nói với Diệp Hàn: "Ta là Đại vu Tướng Liễu của bộ tộc Cộng Công thị, hôm nay ngươi bất kính với Phụ Thần, tội không thể tha, còn không mau xuống đây!" Cả hai nhìn Diệp Hàn, đều tưởng hắn là người của Vu tộc.

Diệp Hàn lại không hề nao núng, đứng giữa hư không nhìn Khoa Phụ thân hình cao lớn và Tướng Liễu hình thù kỳ dị bên dưới, nói: "Kính sợ Bàn Cổ không sai, nhưng ta không phải Vu tộc, việc ta bay ở đây có cản trở gì các ngươi không, mau cút đi, nếu không, đừng trách ta không khách khí!" "Cái gì?" Tướng Liễu và Khoa Phụ nghe lời Diệp Hàn, lập tức kinh ngạc nói: "Không thể nào, nếu không phải Vu tộc, làm sao có thể bay ở đây?" "Cho dù không phải Vu tộc, cũng không được phép làm càn ở thánh địa của Vu tộc chúng ta!" Khoa Phụ hít sâu một hơi, thân hình vốn đã cao lớn, thoáng chốc lại biến to hơn nữa.

Ầm ầm ầm...

Thân thể Khoa Phụ trực tiếp biến thành to lớn như chống trời đạp đất, thân cao ức vạn trượng, tay cầm một cây rìu lớn, chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng đã có vài phần uy thế của Bàn Cổ.

"Chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên, lại dựa vào sức mạnh pháp bảo để đỡ một quyền của ta, hôm nay, ta sẽ cho ngươi biết, trước sức mạnh tuyệt đối, mọi ngoại lực đều là vô ích!" Vu tộc kính sợ Bàn Cổ, sùng bái sức mạnh, vì vậy, người Vu tộc ít khi sử dụng linh bảo.

Dù có sử dụng cũng không coi trọng như các tu sĩ khác trong Hồng Hoang.

Người Vu tộc chỉ sùng bái sức mạnh, cho rằng chỉ có sức mạnh mới là chính đạo.

"Nhận một quyền của ta!" Khoa Phụ sau khi biến lớn, tung một

quyền ra. 85.

Một quyền to như núi non, quyền mang vô tận bộc phát, một quyền đánh xuống xé rách hư không, khí hỗn độn thẩm thấu vào, địa hỏa thủy phong hoành hành.

Một quyền này, có thể nói là mạnh mẽ vô song.

Thậm chí, đã chạm đến ngưỡng của Chuẩn Thánh.

"Đại ca ca!" Thấy Khoa Phụ hung hãn như vậy, Linh Linh sợ đến run lẩy bẩy.

"Đừng sợ!" Diệp Hàn vỗ vai Linh Linh, nói: "Trốn sau lưng ta!" Linh Linh nép sau lưng Diệp Hàn.

Diệp Hàn nhìn nắm đấm của Khoa Phụ bay tới, đột nhiên hét lớn một tiếng, cũng vung một quyền ra.

Không dùng bất kỳ pháp bảo nào, cũng không dùng bất kỳ pháp lực nào.

Chỉ đơn thuần là sức mạnh.

Sức mạnh đáng sợ của cơ thể sau khi được mười giọt tinh huyết rèn luyện.

Chương 109

Không!

Chỉ thế này hiển nhiên là không đủ.

“Lực chi đại đạo, gia trì!” Diệp Hàn cũng tung ra một quyền.

Khoa Phụ thấy Diệp Hàn làm vậy, ánh mắt thoáng hiện ý cười: Dám so sức mạnh với ta, đúng là tìm chết.

Nhưng, ngay giây tiếp theo.

Đồng tử của Khoa Phụ lại co rụt lại.

Chỉ thấy trên cánh tay Diệp Hàn, vô tận kim văn quấn quanh, đạo vận của Lực chi đại đạo ngưng tụ không tan, nắm đấm tuy nhỏ, nhưng nơi quyền mang đi qua cũng xé rách hư không, làm rò rỉ gió hỗn độn.

“Ầm...” Hai nắm đấm, một lớn một nhỏ, va chạm giữa hư không.

Vù...

Ngay khoảnh khắc quyền mang va chạm, quyền phong từ nắm đấm to như núi của Khoa Phụ thổi bay tay áo Diệp Hàn phần phật.

Nhưng lại không thể gây ra chút tổn thương nào.

Ầm...

Hai nắm đấm chạm nhau.

Sau đó, từ từ tách ra.

Diệp Hàn đứng giữa hư không, bị lực xung kích khổng lồ từ nắm đấm của Khoa Phụ đẩy lùi về sau mấy trăm trượng.

Nhưng Khoa Phụ, thân hình to như núi, thân thể cao ức vạn

trượng, lại bị một quyền của Diệp Hàn đánh bay ngược ra sau, hóa thành một luồng sáng, trong nháy mắt bị hất văng xa vạn dặm.

Bành...

Thân thể Khoa Phụ bị đánh bay, sau đó đập mạnh vào Bất Chu Sơn.

Thân núi Bất Chu bị đập lõm một rãnh sâu khổng lồ.

Khoa Phụ miệng phun máu tươi, toàn thân đã bị thương rất nặng.

"Ngươi... phụt..." Khoa Phụ gắng gượng đứng dậy từ mặt đất, nhìn Diệp Hàn, kinh hãi tột độ.

Gần đó!

Tướng Liễu càng kinh hãi thất sắc.

Chỉ bằng sức mạnh thuần túy mà có thể đánh bại hoàn toàn Khoa Phụ?

Thấp hơn cả một cảnh giới?

Đây là khái niệm gì?

Điều này cho thấy, lực huyết mạch trong cơ thể người trước mắt này, tuyệt đối cao hơn Vu tộc quá nhiều!

Hoặc là, tu luyện Lực chi đại đạo đã cực kỳ tinh thâm.

Nhưng...

điều này không thể nào.

"..." Tướng Liễu nhìn Diệp Hàn, mặt đầy kinh ngạc.

Cách đó vạn dặm, Khoa Phụ sau khi phun ra mấy ngụm máu tươi, nội tức cuối cùng cũng ổn định lại, dùng lực dưới chân, một bước nhảy ra, không lâu sau đã đáp xuống trước mặt Diệp Hàn.

Dù bị thương nặng, Khoa Phụ vẫn không hề sợ hãi, nhìn Diệp Hàn

nói: “Ngươi rất mạnh, sức mạnh của ta, không bằng ngươi!” “Ta cũng không bằng!” Tướng Liễu thân hình lóe lên, đứng sau lưng Diệp Hàn.

Hai người tạo thành thế gọng kìm, kẹp Diệp Hàn ở giữa.

“Tuy ta đánh không lại ngươi, nhưng, Bất Chu Sơn là do xương sống của Phụ Thần hóa thành, đồng thời cũng là thần sơn của Vu tộc ta, vị đạo hữu này sức mạnh cường đại, chúng ta không bằng, nhưng nếu có kẻ nào cố tình sỉ nhục Vu tộc ta, chúng ta dù có tan xương nát thịt, cũng phải chiến đấu đến cùng!” Trong mắt Tướng Liễu, lộ ra một tia quyết liệt.

Tu sĩ Vu tộc, không sợ chết.

Không chỉ nhục thân cường hãn, ý chí cũng cường hãn như vậy.

“Đại ca ca, anh lợi hại thật!” Linh Linh nhìn Diệp Hàn, giơ ngón cái lên: “Tên hung dữ kia, yếu quá đi!” “Không phải!” Diệp Hàn kéo Linh Linh lại, nói: “Thực ra, hắn rất mạnh, chỉ là gặp phải ta mà thôi!” “Vâng!” Linh Linh gật đầu, nghiêm túc nói: “Đại ca ca là mạnh nhất!” “Vậy nên!” Ánh mắt Diệp Hàn rời khỏi Linh Linh, lại nhìn sang Khoa Phụ: “Bất Chu Sơn là thần sơn của Hồng Hoang, chúng ta cũng kính sợ Bàn Cổ, nhưng Vu tộc các ngươi coi Bất Chu Sơn là tài sản riêng, có phải là quá đáng rồi không?

Hơn nữa, ta bay ở đây, cũng không phải hai người các ngươi có thể xen vào!” Vừa nói, hắn vừa vung tay.

Chương 110

Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên được tế ra, xoay tít.

Linh Linh một cái lộn người ngồi lên trên.

Diệp Hàn đang định rời đi, bỗng phát hiện không gian xung quanh mình đột nhiên siết chặt lại...

Không gian cấm cố!

Diệp Hàn nhận ra ngay lập tức, cũng phân biệt được, một tay không gian cấm cố này chơi rất đẹp, hẳn là người đã lĩnh ngộ không gian đại đạo đến cảnh giới cực cao, mới có thể thi triển thần thông như vậy.

Diệp Hàn tự nhiên không cho rằng đó là thần thông do Tướng Liễu và Khoa Phụ thi triển.

Ánh mắt hắn nhìn về phía hư không.

Quả nhiên, một giây sau, không gian trong hư không khẽ động, hơn mười bóng người lóe lên, bao vây Diệp Hàn từ trước, sau, trái, phải, trên, dưới.

Mỗi một bóng người, đều tỏa ra uy thế vô song.

Mười hai luồng uy áp Chuẩn Thánh, lập tức bao trùm.

"Sinh linh phương nào, dám xông vào Bất Chu Sơn của ta!" Người dẫn đầu thân như túi da vàng, đỏ như lửa son, sáu chân bốn cánh, hỗn độn không mặt mũi.

"Bái kiến Tổ Vu đại nhân!" Tướng Liễu và Khoa Phụ thấy mười hai vị Tổ Vu đều đến, cùng lúc hành lễ.

Diệp Hàn, tự nhiên cũng nhận ra, đây là Thập Nhị Tổ Vu.

Ngoài Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, còn có thế lực nào có thể một lúc đưa ra mười hai vị Chuẩn Thánh.

"...Là ngươi đánh bị thương Khoa Phụ?" Bên cạnh, một tu sĩ toàn thân tỏa ra khí tức thuộc tính hỏa nhàn nhạt, lập tức trừng mắt giận dữ nhìn Diệp Hàn, sau đó dùng lực dưới chân, thân hình bay vọt lên, một quyền đánh về phía Diệp Hàn: "Để Chúc Dung ta, lĩnh giáo cao chiêu của các hạ!" "Hừ!" Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng, vẻ ngoài tỏ ra cực kỳ thoải mái, nhưng sâu trong nội tâm lại vô cùng thận trọng.

Dù sao, lần này khác với lần trước.

Khoa Phụ chỉ là Đại vu có tu vi Đại La Kim Tiên, còn lần này là Tổ Vu cấp bậc Chuẩn Thánh.

Đối mặt với nắm đấm của Chúc Dung, Diệp Hàn không hề tế ra bất kỳ pháp bảo phòng ngự nào, vẫn là một quyền đánh ra, chọn cách đối đầu trực diện với Chúc Dung.

"Tìm chết!" Thấy Diệp Hàn tự đại như vậy, Chúc Dung càng thêm nổi giận, không khỏi gia trì thêm mười hai phần sức mạnh vào nắm đấm.

Nắm đấm của Diệp Hàn, tự nhiên cũng tung hết hỏa lực, Lực chi đại đạo phát huy đến cực hạn.

"Ầm..." Hai nắm đấm nện vào nhau, rồi lại tách ra trong chớp mắt.

Làn sóng năng lượng vô tận bùng nổ, xé toạc hư không, sau đó dư chấn lan ra bốn phương tám hướng theo hình vòng tròn, quét ngang vạn vật.

Sau một quyền.

Thân hình Diệp Hàn đột nhiên lùi lại trăm dặm.

Chúc Dung, lại chỉ lùi lại mười dặm.

Sự chênh lệch thực lực, rõ ràng trong nháy mắt, sau một quyền này, ngũ tạng lục phủ của Diệp Hàn bị chấn động đến khí tức cuộn trào.

"Haizz, cảnh giới chênh lệch quá nhiều rồi!" Diệp Hàn tiếc nuối hít sâu một hơi, ổn định thân hình.

Hắn mới chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, đối diện là Chúc Dung, Tổ Vu cấp bậc Chuẩn Thánh, có thể cứng rắn đỡ một quyền toàn lực của Chúc Dung đã đủ để kiêu ngạo khắp Hồng Hoang.

"..." "Không bị thương?" "Chỉ lùi lại trăm dặm?" "Thể chất này..." ...

Thập Nhị Tổ Vu, không ai không kinh ngạc.

Dù sao, Diệp Hàn chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đại viên mãn, so với Chúc Dung chênh lệch quá nhiều.

Vậy mà, cách biệt nhiều cảnh giới như vậy, có thể đối quyền với Chúc Dung, chỉ rơi vào thế hạ phong, chứ chưa thực sự thất bại.

Thật là quỷ dị!

Đương nhiên, Diệp Hàn sau khi thử sức mạnh của Chúc Dung, cũng hoàn toàn yên tâm.

Tuy đánh không lại Thập Nhị Tổ Vu, nhưng Thập Nhị Tổ Vu muốn tiêu diệt hắn, cũng tuyệt không phải là chuyện một sớm một chiều.

Hắn có đủ thời gian để cầu cứu viện.

"Vị đạo hữu này!" Lão đại của Thập Nhị Tổ Vu, Đế Giang lên tiếng, nhìn về phía Diệp Hàn.

Vừa rồi, chính hắn đã thi triển không gian pháp thuật, cấm cố Diệp Hàn trong một vùng hư không: "Đạo hữu không phải người Vu tộc ta,

nhưng trên người lại có khí tức Bàn Cổ mạnh mẽ, là vì sao?" "Không sai!" Chúc Dung nhìn Diệp Hàn, nói: "Khí tức Bàn Cổ trên người ngươi từ đâu mà có, mau nói thật!" Các Tổ Vu còn lại, cũng đều nhìn chằm chằm Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười ha ha, nói: "Ta là thủ đồ của Tam Thanh, sư tôn ta chính là Bàn Cổ chính tông, ta tu luyện cũng là Bàn Cổ đạo pháp, trên người có khí tức Bàn Cổ, chẳng phải rất bình thường sao!" "Nói bậy!" Trong Thập Nhị Tổ Vu, người nóng tính nhất là Cộng Công vừa nghe Diệp Hàn nhắc đến bốn chữ "Bàn Cổ chính tông" liền nhảy dựng lên, chỉ vào Diệp Hàn nói: "Nói bậy, mười hai Tổ Vu chúng ta mới là Bàn Cổ chính tông, Tam Thanh mấy tên..." Cộng Công vốn định nói "mấy tên chó má", nhưng nghĩ lại Tam Thanh bây giờ đều là thánh nhân, liền cứng rắn nuốt lại chữ "chó má" vào bụng.

"Đạo hữu nói vậy, không đúng rồi!" Trong Thập Nhị Tổ Vu, người có tính tình ôn hòa nhất, tướng mạo cũng dịu dàng tao nhã nhất là nữ thần hệ Thổ trung ương Hậu Thổ nhìn Diệp Hàn, cười nói: "Tam Thanh là do nguyên thần của Phụ Thần hóa thành, chúng ta là do tinh huyết của Phụ Thần hóa thành, mọi người đều nhận được tinh nghĩa và công đức khai thiên, vốn là một thể.

Chương 111

Đáng tiếc Tam Thanh lại bái sư Hồng Quân, thì còn tư cách gì mà tự xưng là Bàn Cổ chính tông?" "Đúng vậy!" Chúc Dung nói: "Tam Thanh phản bội Phụ Thần, đầu quân cho Hồng Quân và Thiên Đạo, căn bản không có tư cách là chính tông, muốn nói chính tông, mười hai Tổ Vu chúng ta mới là Bàn Cổ chính tông!" Diệp Hàn chỉ có một mình.

Bên Thập Nhị Tổ Vu lại có mười hai người, mười hai người cùng lúc cãi nhau, Diệp Hàn có mười cái miệng cũng không cãi lại.

Hơn nữa, chuyện Bàn Cổ chính tông này, thực sự không dễ xác định.

Diệp Hàn cũng không thể tùy tiện thay Tam Thanh quyết định, chỉ hỏi: "Không nói sư tôn ta và hai vị sư bá, dám hỏi chư vị, lại có tư cách gì, tự xưng là Bàn Cổ chính tông?" Đá bóng à?

Ai cũng hiểu.

Không phải ta không xứng à, vậy thì tại sao ngươi lại xứng?

Lập tức chuyển vấn đề sang phía Tổ Vu, dù sao, mặc kệ thế nào, ta luôn có thể tìm ra điểm để phản kích!

"Sư tôn và hai vị sư bá của ta, là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nay đã thành thánh nhân quả vị!" Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ, thản nhiên nói: "Nếu không phải Bàn Cổ chính tông, lẽ nào là các ngươi?" "Vô nghĩa, đương nhiên là chúng ta!" Ánh mắt Đế Giang lạnh đi.

Chúc Dung, Cộng Công, Huyền Minh, Cường Lương... nhìn Diệp Hàn, cũng một vẻ đương nhiên.

"Vị đạo hữu!" Trong Thập Nhị Tổ Vu, người tương đối dịu dàng

nhất vẫn là Hậu Thổ, nàng đứng ra nói với Diệp Hàn: "Chúng ta tự nhiên là Bàn Cổ chính tông, Bàn Cổ là Phụ Thần của chúng ta, trong đó còn có duyên do khác ta không thể nói chi tiết với ngươi, nhưng, chúng ta là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, Bàn Cổ Phụ Thần là dùng lực chứng đạo, nay Tam Thanh vứt bỏ di trạch của Phụ Thần, ngươi nói xem, họ còn có tư cách kế thừa Bàn Cổ chính tông không?" "Huống hồ, vừa rồi ta cũng đã nói!" Hậu Thổ nói: "Phụ Thần dùng lực chứng đạo, truyền thừa ý chí bất khuất, chúng ta kế thừa di chí của Phụ Thần, không tu nguyên thần, chuyên tu sức mạnh, nếu luận về khí huyết sức mạnh, Tam Thanh lại làm sao so được với chúng ta!" "Tiểu muội nói rất đúng!" Đế Giang là người đầu tiên đứng ra khẳng định.

"Ta thấy, lời của tiểu muội, giống hệt ý của ta!" "Tiểu muội nói hay lắm!" "Lời của tiểu muội, ta phải nói!" ... 86.

Thập Nhị Tổ Vu không giỏi ăn nói, nhưng Hậu Thổ lại miệng lưỡi lanh lợi, nên Hậu Thổ vừa nói xong, những người khác đều lần lượt tỏ vẻ đồng tình.

"Thế nào?" Hậu Thổ đôi mắt đẹp khẽ chuyển, nhìn về phía Diệp Hàn: "Vị đạo hữu, có phải đã không còn lời nào để nói rồi không?" "Ha ha..." Diệp Hàn khẽ cười: "A ha ha ha..." "Theo logic của các ngươi, ai có sức mạnh cường đại, ai có khí huyết chi lực dồi dào, người đó chính là Bàn Cổ chính tông, đúng không?" Diệp Hàn nhìn về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ khẽ nhíu mày, cảm thấy trong lời nói của Diệp Hàn có ẩn ý.

Nhưng bên cạnh, mấy vị đại lão thô kệch khác đã lên tiếng.

"Không sai!" Đế Giang nói: "Trong Hồng Hoang, nếu so về sức mạnh, ai có thể thắng được Vu tộc ta?

Tam Thanh có đại pháp lực, đại thần thông.

Nhưng nói không hay một chút, đó là mượn sức mạnh của Thiên Đạo, không có sức mạnh Thiên Đạo gia trì, họ đều không là gì cả!" "Nếu nói về khí huyết chi lực của Bàn Cổ!" Chúc Dung nói: "Ai có thể sánh được với mười hai Tổ Vu chúng ta, Tam Thanh cũng không được!" "Chúng ta là chính tông, Tam Thanh là hàng nhái!" Cộng Công là một tên đầu gỗ, không nói ra được đạo lý, nhưng mặt mày lại chắc nịch rằng mình là Bàn Cổ chính tông.

"Bốp bốp bốp..." Diệp Hàn nhìn Thập Nhị Tổ Vu, vỗ tay thật mạnh, nói: "Nói hay lắm, nói hay lắm... ai sức mạnh lớn, người đó là Bàn Cổ chính tông, vậy ta hỏi các vị, sức mạnh của các vị so với ta, thì thế nào?" Trong mắt Diệp Hàn, mang theo một nụ cười nhàn nhạt, nhìn những người xung quanh.

Vừa hỏi câu này, xung quanh Thập Nhị Tổ Vu lại im lặng.

Không còn cách nào khác.

Nếu so về sức mạnh, so với Diệp Hàn thực sự còn kém xa.

Đương nhiên, sức mạnh của Thập Nhị Tổ Vu hiện tại, nếu đấu đơn, thực sự mạnh hơn Diệp Hàn, mạnh hơn không ít.

Nhưng đừng quên, Diệp Hàn bây giờ mới là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong viên mãn, còn họ đã sớm là Chuẩn Thánh.

Sức mạnh của Diệp Hàn mà họ so sánh, tự nhiên là sức mạnh khi mọi người ở cùng một cảnh giới.

"Ầm..." Diệp Hàn cũng không nói nhiều, trực tiếp đưa tay phải ra phía trước, gia trì Lực chi đại đạo lên trên.

Ong ong... ong ong... 39% Lực chi đại đạo, tuy không nhiều, nhưng ở trước mặt Tổ Vu, cũng không ít.

Chỉ thấy trên cánh tay Diệp Hàn, phù văn Lực chi đại đạo quấn quanh, đạo vận ngưng tụ không tan, từng đạo phù văn đại đạo màu vàng kim sáng chói mắt.

"..." Đế Giang nhìn cánh tay Diệp Hàn, trong lòng đột nhiên giật thót.

Các Tổ Vu còn lại cũng kinh ngạc.

Không còn cách nào!

Tuy Tổ Vu cường đại, nhưng không phải vì tu tập Lực chi đại đạo, mà là do lực huyết mạch.

Nếu nói về Lực chi đại đạo, một mình Diệp Hàn cũng đủ để nghiền ép Thập Nhị Tổ Vu.

"Theo logic của chư vị..." Diệp Hàn thản nhiên nhìn Thập Nhị Tổ Vu: "Chẳng phải từ hôm nay trở đi, ta, Diệp Hàn, mới là Bàn Cổ chính tông trong Hồng Hoang sao?" "..." Các Tổ Vu nhìn nhau.

Vừa rồi chính họ nói, ai sức mạnh lớn, người đó là Bàn Cổ chính tông.

Chương 112

Bây giờ Diệp Hàn không chỉ thể hiện sức mạnh, mà còn thể hiện sự lĩnh ngộ về Lực chi đại đạo.

"Lời của Diệp đạo hữu sai rồi!" Vào lúc các vị Tổ Vu đều á khẩu không nói nên lời, lại là Tổ Vu Hậu Thổ đứng ra, nhìn Diệp Hàn thản nhiên nói: "Không sai, chúng ta quả thực đã nói, ai sức mạnh lớn, người đó là Bàn Cổ chính tông, nhưng, điều đó phải nằm trong phạm vi di trạch của Bàn Cổ.

Nghe nói căn nguyên của Diệp đạo hữu chỉ là một tảng đá trong Hồng Hoang mà thôi, không có quan hệ gì với Bàn Cổ, cho dù sức mạnh có lớn đến đâu, cũng không phải là Bàn Cổ chính tông!" "Đúng đúng đúng đúng..." Đế Giang kích động nhìn Hậu Thổ một cái, rồi nói với Diệp Hàn: "Suýt nữa bị tên nhóc này lừa vào tròng, Tổ Vu chúng ta và Tam Thanh, đều là huyết mạch Bàn Cổ, ngươi không phải, sức mạnh có lớn cũng vô dụng, lấy gì mà tranh với chúng ta?" "Đúng vậy!" "Tên nhóc này, giỏi lừa người thật!" ...

"Ai nói ta là một tảng đá thì không thể có huyết mạch Bàn Cổ?" Diệp Hàn nhún vai, nhìn Hậu Thổ, nói: "Biết đâu, huyết mạch Bàn Cổ trên người ta còn nồng đậm hơn các ngươi thì sao?

Phải biết rằng, vạn vật Hồng Hoang đều do Bàn Cổ hóa thành, cho nên, nếu nói là di trạch của Bàn Cổ, ta cũng có phần!" "Phụt..." "Ha ha ha..." "Cười chết mất..." "Nói có lý thật..." Các Tổ Vu nhìn Diệp Hàn, đều cười ha hả.

Hậu Thổ cười nói: "Nếu nói như vậy, quả thực cũng đúng, nhưng, ngươi có chắc chắn, huyết mạch chi lực của một tảng đá quèn, có thể sánh được với Tổ Vu chúng ta không?" "Có thể đánh cược!" Diệp

Hàn nhìn Hậu Thổ, cười tà mị: “Cược xem ai có huyết mạch chi lực nồng đậm hơn, thế nào?

Nếu ta, Diệp Hàn, thua, tùy các vị xử trí, không oán không hối!” “Được!” Đế Giang, Chúc Dung, Cộng Công, Cường Lương...

đồng thanh đáp ứng.

Hậu Thổ nhíu mày, hỏi: “Vậy nếu đạo hữu thắng, muốn gì?” “Này, tiểu muội, lo gì chứ?” “Hắn làm sao có thể thắng?” “Chết cũng không thể thắng!” “Nếu hắn thắng, ta ăn một cân đá Bất Chu Sơn!” Chúc Dung vỗ vỗ bụng.

Hậu Thổ suy nghĩ một chút, cũng phải.

Chỉ là một tảng đá, làm sao có thể thắng được chứ?

Diệp Hàn lại cười cười nói: “Đã là đối cược, vậy phải có tiền cược, ta đã nói rồi, nếu bỉ nhân thua, mặc cho các ngươi xử trí.

Nhưng nếu bỉ nhân thắng, ta có một yêu cầu quá đáng!” “Nói!” Đế Giang nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ, khẽ cười, nói: “Nếu ta thắng, ta muốn Hậu Thổ làm đạo lữ của ta!” Tình yêu thời thượng cổ, thường mộc mạc không hoa mỹ như vậy.

“...” Trán của Thập Nhị Tổ Vu đen lại.

Gương mặt Hậu Thổ, càng đen hơn xen lẫn chút hồng, nói: “Nói bậy bạ gì đó?” “Sao?” Diệp Hàn nhìn Đế Giang, nói: “Không dám cược sao?

A ha ha... ta thì không biết sợ là gì đâu?

Dù sao, nếu các ngươi thắng, vụ cược này cũng chẳng là gì.

Nhưng nếu ta thắng, chứng tỏ căn nguyên và huyết mạch chi lực của ta đều mạnh hơn các ngươi, em gái gả cho ta, cũng không bị thiệt

thòi?" Mắt Đế Giang sáng lên, thầm nghĩ: Đúng vậy!

"Đại ca, đừng mà!" Hậu Thổ ra vẻ bất lực không nơi nương tựa.

Đế Giang lại nói: "Sợ gì, hắn cũng không thắng được!" Nói xong, nhìn về phía Diệp Hàn, nói: "Vụ cược này, mười hai Tổ Vu chúng ta nhận!" "Vụ cược này, mười hai Tổ Vu chúng ta nhận!" "Đúng, chúng ta nhận!" "Chúng ta sợ ngươi chắc!" "Hừ!" ...

Các Tổ Vu ai nấy đều không phục.

Chỉ có Hậu Thổ, mặt vừa ngơ ngác vừa cay đắng: "Các ca, đừng mà!" Hậu Thổ lúc này, đâu còn nửa điểm dáng vẻ uy nghiêm của Tổ Vu, hoàn toàn là một con cừu non bị bán đi!

"Nói miệng không bằng chứng!" Diệp Hàn nhìn các Tổ Vu, nói: "Hay là, lập một lời thề Thiên Đạo đi!" "Thề cái rắm!" Vừa nghe Diệp Hàn nói lập lời thề Thiên Đạo, Đế Giang liền nổi nóng: "Vu tộc chúng ta, không kính trời, không lạy đất, không tôn thánh nhân, chỉ tôn Bàn Cổ là Phụ Thần, bắt ta lập lời thề Thiên Đạo à?" "Hừ!" Chúc Dung nói: "Yên tâm đi, mười hai Tổ Vu chúng ta, nói lời giữ lời, vụ cược này, liền lấy nhân cách của Phụ Thần Bàn Cổ chúng ta ra làm đảm bảo!" "Thôi được rồi!" Diệp Hàn khẽ thở dài, thuận tiện mặc niệm cho Bàn Cổ ba phút: Xem đám hậu duệ vô tích sự này đi, người ta đã chết rồi, còn lôi người ta ra, dùng nhân cách để làm đảm bảo.

Có phải chịu trách nhiệm liên đới không đây...

"Đi, theo ta đến điện thờ Bàn Cổ!" Đế Giang vung tay, không gian dao động, sau đó, Diệp Hàn chỉ cảm thấy thời không xung quanh biến ảo, khi ngẩng đầu lên lần nữa, người đã không còn ở trên Bất Chu Sơn, mà đã đến chân núi Bất Chu Sơn.

Đối với thủ đoạn của Đế Giang, Diệp Hàn âm thầm kinh hãi: Không gian đại đạo đã thành thạo rồi đây.

Không gian đại đạo, và xé rách không gian lại là hai khái niệm khác nhau.

Xé rách không gian, là mượn hỗn độn để di chuyển, có thể dịch chuyển tức thời đến mục tiêu, nhưng yêu cầu người thi pháp phải có thân thể cường tráng.

Không gian thần thông, lại không phải thông qua hỗn độn, mà là thông qua pháp tắc không gian, tiến hành dịch chuyển không gian.

Vì vậy, cho dù là tu sĩ cấp thấp, không chịu nổi gió hỗn độn thổi qua, cũng không sao.

"Đây là điện thờ Bàn Cổ, dùng để tế lễ Phụ Thần chúng ta, đồng thời, cũng là đạo trường của chúng ta!" Đế Giang chỉ vào một tòa đại điện phía sau.

Ánh mắt Diệp Hàn, liền rơi vào tòa đại điện đó.

Đại điện cao đến vạn trượng, trông cổ kính không hoa mỹ, nhưng lại có một luồng uy áp nhàn nhạt, truyền ra bốn phương.

Ngay cả các Tổ Vu ở xung quanh điện thờ Bàn Cổ, cũng không dám sử dụng pháp lực.

"Đi thôi, theo ta vào thần điện!" Đế Giang nhìn Diệp Hàn, cười như không cười.

Ngay sau đó một bước bước ra, đi về phía điện thờ Bàn Cổ.

Điện thờ Bàn Cổ, là thánh điện của Vu tộc, tương truyền là do trái tim của Bàn Cổ đại thần hóa thành, bên trong tràn đầy khí huyết chi lực, ngoài Tổ Vu ra, bất kỳ ai khác đều không được vào.

Đương nhiên rồi!

Chương 113

Điện thờ Bàn Cổ cũng giống như Bất Chu Sơn, trong đó có một loại pháp tắc khá đặc biệt, tự nhiên ngăn cản người ngoài Vu tộc tiến vào, mà loại pháp tắc chi lực này, còn mạnh hơn cả pháp tắc chi lực ngăn cản bay lượn trên Bất Chu Sơn.

Khi Diệp Hàn đặt một chân vào điện thờ Bàn Cổ, cảm nhận được một luồng lực bài xích nhàn nhạt.

Nhưng, đồng thời, Diệp Hàn cũng phóng ra một tia khí tức tinh huyết Bàn Cổ, ngay sau đó, lực bài xích liền biến mất không tăm tích.

Một bước chân vào điện thờ Bàn Cổ, khí huyết chi lực vô biên ập tới!

"Hửm?" Thấy Diệp Hàn thuận lợi tiến vào điện thờ Bàn Cổ, Đế Giang, Chúc Dung, Cộng Công... trong lòng đều kinh ngạc.

Không còn cách nào, nơi này trừ phi là Vu tộc hoặc tu sĩ có tinh huyết Bàn Cổ mới có thể vào được.

Diệp Hàn vào được, điều đó nói lên điều gì?

Nói lên trên người hắn, nhất định đang chảy dòng máu của Bàn Cổ.

Hậu Thổ ở xa, trong lòng lại giật thót, có một dự cảm cực kỳ không tốt.

"Điện thờ Bàn Cổ này, là thánh điện của Vu tộc ta, người không phải Vu tộc không thể vào!" Đế Giang nhìn Diệp Hàn, nói: "Ngươi chắc chắn, mình không phải Vu tộc?" Diệp Hàn cười cười, nói: "Đế Giang đạo hữu, ta là thủ đồ của Tam Thanh, cả Hồng Hoang đều biết, ta vốn là một tảng đá cứng, nghe Tam Thanh luận đạo có cảm ngộ mà

hóa hình thành công, ngươi nói ta có phải Vu tộc không?" "Được!" Thập Nhị Tổ Vu gật đầu, nói: "Bắt đầu đi!" Cường Lương đi vào trong đại điện, bê ra một tảng đá màu đỏ xám, trên đó hồng quang lấp lánh.

"Đây là Thần thạch Bàn Cổ!" Đế Giang nói: "Là do một đốt xương ngón tay của Bàn Cổ Phụ Thần hóa thành, chuyên dùng để kiểm tra huyết mạch chi lực.

Diệp đạo hữu, mời lên, các vị huynh đệ cũng vậy!" Mọi người cùng xông lên.

Đế Giang hít sâu một hơi, đặt tay phải lên tảng đá màu đỏ xám đó, khí huyết chi lực trong cơ thể tuôn ra, bị tảng đá hấp thu.

Một lát sau! 87.

Trên tảng đá chợt lóe lên, một quả cầu ánh sáng màu vàng kim bùng phát ra, trên lớp vỏ xám đó rõ ràng hiện ra sáu đường vân màu vàng kim.

Đế Giang lấy tay ra, nói với Diệp Hàn: "Thấy chưa, ta là huyết mạch lục phẩm." "Huyết mạch Hồng Hoang!" Đế Giang nói: "Căn nguyên thấp nhất, như sơn thạch tinh quái, thường là huyết mạch nhất phẩm, cây cỏ hóa hình, là nhị phẩm, yêu quái tinh linh, người có cơ duyên là tam phẩm, ngay cả Tam Thanh, ta đoán cũng không quá tứ phẩm, tối đa là ngũ phẩm mà thôi." "Không sai!" Hậu Thổ nhìn Diệp Hàn nói: "Cửu là cực hạn, tương truyền huyết mạch của Bàn Cổ Phụ Thần, là cửu phẩm!" "Mời Diệp đạo hữu lên trước!" Đế Giang làm một tư thế mời.

Diệp Hàn nhíu mày, một bước bước ra, đứng trước tảng đá xám đó.

Trên tảng đá, hồng quang lúc ẩn lúc hiện.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, đặt tay lên tảng đá.

"Tiểu muội không cần lo lắng!" Chúc Dung nói với Hậu Thổ: "Theo lý mà nói, thủ đồ của Tam Thanh là do đá cứng hóa thành, đáng lẽ là nhất phẩm, cho dù có chút cơ duyên, cũng không quá tam phẩm, chắc chắn không thể so với huyết mạch lục phẩm của chúng ta." "Yên tâm đi!" Huyền Minh cũng an ủi: "Tiểu muội, trong Hồng Hoang, không có chủng tộc nào, có thể mạnh hơn huyết mạch chi lực Bàn Cổ trong cơ thể Vu tộc chúng ta đâu, chúng ta là Tổ Vu đó!" "Thua chắc rồi, tiểu muội, lát nữa hắn thua, ta nhất định phải cho hắn biết tay!" ...

Mọi người bàn tán xôn xao, tâm tư Hậu Thổ hơi ổn định lại.

Nhưng, mười hai đôi mắt, lại nhìn chằm chằm vào tay Diệp Hàn.

"Diệp đạo hữu, chỉ cần phóng ra một chút huyết mạch chi lực là được!" Đế Giang nhắc nhở một câu.

Diệp Hàn gật đầu, tay phải đặt trên tảng đá hơi dùng lực, trong lòng bàn tay khí huyết chi lực vô tận tuôn ra.

Ầm...

Một tiếng nổ lớn gấp mấy chục lần so với của Đế Giang vừa rồi đột nhiên vang lên, sau đó trên tảng đá ánh sáng rực rỡ. 88.

Ánh sáng ngũ sắc thay nhau lóe lên, sau đó trên lớp vỏ đá xám đó rõ ràng sáng lên một đường vân màu vàng kim.

"Nhất phẩm?" Chúc Dung cười ha hả, nói: "Ta biết mà..." Nhưng lời của gã chưa nói xong, đường vân thứ hai cũng đã hình thành.

Sau đó!

Ba đường!

Bốn đường!

Năm đường!

Sáu đường!

Bảy đường!

Tám đường!

Trên lớp vỏ đá xám, hiện ra trọn vẹn tám đường vân màu vàng kim.

Bát phẩm huyết mạch!

Chương 114

...

"..." Cả người Đế Giang, tràn đầy kinh ngạc.

Các Tổ Vu còn lại, sắc mặt đại biến.

Đặc biệt là Hậu Thổ, một vẻ mặt không thể tin nổi nhìn về phía Diệp Hàn, gương mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, miệng nhỏ mở ra, hồi lâu không thể khép lại.

Bát phẩm!

Tên này, là bát phẩm huyết mạch!

Sao có thể?

Sao có thể?

Bàn Cổ Phụ Thần, cũng chỉ là cửu phẩm thôi mà!

Làm sao có thể sở hữu huyết mạch chi lực cao như vậy?

Huyết mạch chi lực của Diệp Hàn, là bát phẩm?

Thấy cảnh này, Thập Nhị Tổ Vu đều không bình tĩnh được nữa!

Đế Giang kinh ngạc!

Chúc Dung và những người khác thì mặt đầy vẻ không thể tin nổi, đồng thời, cũng không quá tin tưởng.

Hậu Thổ, lại có chút run rẩy.

Thương tâm, số phận của mình sao lại khổ thế này, sao lại bị các ca ca bán đi một cách khó hiểu như vậy.

Lời cá cược này sợ rằng không thể nuốt lời được, vì đều đã lấy nhân cách của Phụ Thần ra thề rồi mà.

Phải làm sao đây?

Trán Hậu Thổ đầy vạch đen, mồ hôi thơm chảy dọc theo chiếc cổ trắng ngần.

"Không thể nào!" Chúc Dung một bước tiến lên, đến trước tảng đá xám khổng lồ đó, đưa tay gỡ tay Diệp Hàn ra khỏi tảng đá, tám đường vân màu vàng kim trên tảng đá tự nhiên biến mất.

Sau đó, Chúc Dung đặt tay mình lên, khí huyết chi lực vô tận tuôn ra.

Ầm...

Trên tảng đá xám hồng quang hiện lên, sau đó sáu đường vân màu vàng kim lần lượt xuất hiện nhanh chóng.

Lục phẩm huyết mạch!

Không sai!

Tảng đá không có vấn đề.

"Để ta thử!" Các Tổ Vu khác không tin, cũng lần lượt chạy lên thử.

Kết quả lại khiến họ vô cùng thất vọng, đặc biệt là Hậu Thổ.

Lục phẩm!

Mười hai Tổ Vu, toàn bộ đều là lục phẩm huyết mạch.

Sao có thể chứ?

"Lần nữa!" Đế Giang không tin Diệp Hàn.

Diệp Hàn thử lại trên tảng đá một lần nữa, nhưng kết quả tự nhiên vẫn như cũ.

Tám đường kim văn, bát phẩm huyết mạch!

"Sao có thể?" Đế Giang hít một hơi lạnh: Bát phẩm huyết mạch,

và lục phẩm huyết mạch đừng nhìn chỉ có chênh lệch hai cấp.

Nhưng, huyết mạch chi lực của bát phẩm huyết mạch, lại nồng đậm hơn lục phẩm trăm nghìn lần.

Cũng có nghĩa là, nếu Diệp Hàn và họ cùng cấp bậc, Diệp Hàn thi triển sức mạnh cực hạn, liền có thể nghiền ép họ gấp trăm nghìn lần.

Trong Hồng Hoang, làm sao có thể có tinh huyết Bàn Cổ tinh thuần như vậy!

"Ta cảm thấy, cũng không thể tin nổi!" Chúc Dung nhìn Diệp Hàn, trong lòng nghi ngờ vẫn chưa tan.

"Ha ha..." Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ, cười cười: "Chẳng lẽ, định quỵt nợ?" Ầm...

Chương 115

Sắc mặt Diệp Hàn đột nhiên lạnh đi.

Trong cơ thể, toàn bộ khí huyết chi lực tuôn ra, quét ngang đại điện Bàn Cổ.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ điện thờ Bàn Cổ đều bị khí huyết chi lực nồng đậm bao phủ, Thập Nhị Tổ Vu ở trong đó, không ai không run rẩy, giống như gặp phải thiên địch.

Huyết mạch chi lực.

Giữa cùng một huyết mạch chi lực, huyết mạch cao cấp, đối với huyết mạch thấp cấp có sự áp chế tự nhiên.

Nếu tu vi của Diệp Hàn cao hơn một chút, ở tầng Chuẩn Thánh, khi đối trận với Tổ Vu căn bản không cần ra tay, chỉ bằng huyết mạch chi lực của bản thân, liền có thể khiến các Tổ Vu này run rẩy, mất hết khả năng chiến đấu.

Đương nhiên, áp chế huyết mạch chỉ giới hạn giữa cùng chủng tộc!!

Các Tổ Vu cuối cùng cũng hiểu ra.

Huyết mạch Bàn Cổ, đây là huyết mạch chi lực Bàn Cổ cao cấp hơn.

"Đế Giang, có phục không?" Diệp Hàn nhìn Đế Giang, nói: "Lúc lập ước ban đầu, ngươi đã lấy nhân cách của Phụ Thần Bàn Cổ ra làm bảo chứng đấy!" "Ta phục!" Đế Giang nói: "Nguyện cược nguyện thua!" "Ha ha ha!" Diệp Hàn cười ha hả, thu lại khí huyết trên người!

"Không!" Hậu Thổ mặt mày cay đắng, đáng thương nhìn đại ca:

“Đại ca, không thể đối xử với muội như vậy!” “Ai!” Đế Giang nói: “Tiểu muội, đại ca xin lỗi muội, nhưng... ai...

đại ca, cũng không còn cách nào!” “Tiểu muội à!” Chúc Dung đi tới, mặt đầy vẻ cưng chiều nhìn Hậu Thổ, nói: “Thực ra, đổi một góc nhìn khác, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt, muội xem, muội phu huyết mạch chi lực cao như vậy, nếu làm đạo lữ của muội, đối với tu hành có vô tận lợi ích, chờ các ngươi sinh con...” “Cút!” Hậu Thổ vừa xấu hổ vừa tức giận, một cước đá bay Chúc Dung.

“Ầm ầm ầm...” Thân thể Chúc Dung rơi vào tường của thần điện, va chạm khiến cả thần điện lung lay sắp sập.

“Ai...” Cùng lúc đó, một tiếng thở dài, phảng phất như xuyên qua vô số năm tháng, từ hư không bốn phía, từ từ truyền đến.

“Ai?” Một tiếng thở dài, quá tang thương.

Tang thương đến nỗi chỉ cần nghe thấy, trong lòng liền sinh ra vô tận thương cảm.

Diệp Hàn trong lòng căng thẳng, sau đó tinh thần tập trung cao độ, toàn thân cảnh giác.

Cùng lúc đó, trong toàn bộ điện thờ Bàn Cổ, những khí huyết chi lực nồng đậm đó từ từ ngưng tụ, ở giữa không trung thần điện, ngưng tụ thành một bóng ảo vĩ ngạn.

Bóng ảo cao trăm trượng, tay cầm một cây rìu lớn.

Bóng ảo rất nhạt, nhạt đến trong suốt, từ một bên có thể nhìn thấy đồ vật ở bên kia.

Bàn Cổ!

Bóng người này, Diệp Hàn đã từng thấy.

Lúc hấp thu bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ, từng lĩnh ngộ Lực

chi đại đạo, liền thấy cảnh Bàn Cổ khai thiên tích địa tái diễn.

Vì vậy, lúc này liền nhận ra.

“Phụ Thần!” 89.

Thập Nhị Tổ Vu cũng đều kinh ngạc, sau đó dồn dập quỳ xuống đất.

“Bái kiến Phụ Thần!” “Thiện...” Bóng ảo của Bàn Cổ, gật đầu với Thập Nhị Tổ Vu, sau đó ánh mắt lướt qua, lại nhìn về phía Diệp Hàn không xa, lại gật đầu một cái.

“Các con, đứng lên!” 90.

Giọng nói Bàn Cổ vừa dứt, Thập Nhị Tổ Vu dồn dập đứng dậy, ai nấy đều vô cùng khát vọng nhìn Bàn Cổ.

Bàn Cổ lại nói: “Các con Tổ Vu, lui ra trước.

Diệp Hàn, ở lại!” “...” Đế Giang và Thập Nhị Tổ Vu sững sờ.

Tại sao, lại bảo chúng ta lui ra, mà lại giữ một người ngoài ở lại? 91.

Nhưng đã có Bàn Cổ hạ lệnh, Thập Nhị Tổ Vu không có lý do gì không tuân theo.92.

Lượt lượt cung kính lui về phía sau, ra khỏi điện thờ Bàn Cổ.

Cửa thần điện, đã được đóng lại.

Trong điện thờ Bàn Cổ, cũng chỉ còn lại Diệp Hàn và bóng ảo của Bàn Cổ.

“Tiểu tử Diệp Hàn, bái kiến Bàn Cổ đại thần!” Diệp Hàn khẽ hành lễ với Bàn Cổ.

Bàn Cổ gật đầu, nói: “Thiện, cơ duyên của ngươi, cũng không tệ!” Bóng ảo Bàn Cổ vừa nói, vừa đưa tay ra, một ý niệm màu trắng liền

bay ra, ánh sáng lóe lên, trên đỉnh đầu Diệp Hàn liền xuất hiện một mẫu khánh vân, trong đó tất cả bảo vật, đều lộ ra không sót thứ gì.

Chương 116

Diệp Hàn lập tức kinh hãi.

Chỉ là một bóng ảo, vung tay liền mở được khánh vân.

Tu vi này...

Vút...

Bàn Cổ dường như không có hứng thú với các bảo vật khác, lại đưa tay hút lấy viên Hỗn Độn Châu đen tuyền trong nguyên thần của Diệp Hàn, trong mắt khẽ cười, nói: "Có thể có được vật này, chứng tỏ ngươi và ta, có duyên." 93.

"Vật này phi phàm, cầm về chu đáo tham ngộ đi!" Bàn Cổ trả Hỗn Độn Châu lại cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn thu lại Hỗn Độn Châu, trong lòng vững tâm hơn, điều này cho thấy, Bàn Cổ không có ý gây khó dễ.

"Bàn Cổ tiền bối!" Diệp Hàn chắp tay hỏi: "Ngài còn sống sao?" "Không!" Bàn Cổ lắc đầu, lại thở dài một hơi thật sâu, nói: "Bàn Cổ đã chết vô số năm, nay ở trước mắt ngươi, chẳng qua là một luồng chấp niệm của ta mà thôi!" Chấp niệm?

Bàn Cổ khai thiên tích địa, cũng đã thành công, có thể có chấp niệm gì?

"Ngươi tên là Diệp Hàn?

Căn nguyên chỉ là một tảng đá cứng?" Ánh mắt của Bàn Cổ, nhìn chằm chằm vào cơ thể Diệp Hàn, nhìn rất lâu, mới từ từ mở miệng.

"Đúng vậy!" Diệp Hàn chắp tay.

Bàn Cổ gật đầu, nói: "Sau khi ta chết, thân hóa vạn vật Hồng

Hoang, sau đó diễn hóa thành vạn tộc Hồng Hoang, trong vạn tộc, Vu tộc có huyết mạch chi lực tinh thuần nhất, cũng chỉ là lục phẩm mà thôi, ngươi lại làm sao, sở hữu được bát phẩm huyết mạch chi lực?" Không chỉ Tổ Vu thắc mắc, Bàn Cổ cũng thắc mắc.

Diệp Hàn cười khổ: Ta nói là hệ thống thưởng, ngài tin không?

Hiển nhiên, nói chuyện hệ thống với Bàn Cổ, có chút không thích hợp, chỉ có thể nói: "Vãn bối có cơ duyên, từng nhận được bản nguyên tinh huyết của tiền bối, cải tạo thân thể, vì vậy huyết mạch chi lực trong cơ thể nồng đậm hơn một chút!" "Bản nguyên tinh huyết của ta?" Bàn Cổ càng thêm nghi ngờ.

Bản nguyên tinh huyết của ta bị lấy ra lúc nào?

Bàn Cổ nhắm mắt bấm ngón tay, tính toán nửa ngày cũng không ra được nguyên do, sau đó lại thở dài một tiếng, nói: "Thôi bỏ đi, chuyện cũ đừng truy cứu, không nói cũng được!" Nói xong, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Diệp Hàn.

Tuy, Bàn Cổ bây giờ chỉ là một bóng ảo do tàn hồn chấp niệm ngưng tụ thành, nhưng giữa cử chỉ, lại có uy thế đáng sợ, một ánh mắt, cũng có thể khiến người ta thần hồn bất định.

Diệp Hàn âm thầm kinh ngạc, thầm nghĩ: Không biết, lúc khai thiên tích địa, Bàn Cổ đại thần rốt cuộc có tu vi gì?

Hồng Quân dùng lực chứng đạo thất bại, thật sự là như vậy sao?

Dường như, Bàn Cổ so với thánh nhân Thiên Đạo, thậm chí Hồng Quân, càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ hơn.

"Không cần biết nhân quả!" Bàn Cổ nhìn Diệp Hàn, nói: "Nay ngươi thân mang bát phẩm huyết mạch chi lực, tuy so với ta trước kia còn kém một chút, nhưng cũng miễn cưỡng có thể tu luyện thần thông của ta, hôm nay, ta liền truyền cho ngươi thần thông, ngày sau cần

chăm chỉ tu tập, đừng lười biếng!" Cái gì?

Diệp Hàn nhìn Bàn Cổ, trong mắt sững sờ.

Không phải chứ, gặp mặt liền truyền công pháp?

Một luồng chấp niệm của Bàn Cổ đại thần, không phải là giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, vì tìm đệ tử, tiếp tục truyền thừa hương hỏa chứ?

Không đến mức đó chứ, Bàn Cổ đã siêu thoát chúng sinh, điểm này không nhìn thấu sao?

Vút!

Trong lúc Diệp Hàn đang ngẩn người, hai hạt ánh sáng tím như hạt gạo, đột nhiên bị Bàn Cổ búng ngón tay ra, thẳng vào mi tâm Diệp Hàn.

Sau khi hai luồng ánh sáng đó dung nhập vào nguyên thần, Diệp Hàn lập tức biết Bàn Cổ đã truyền công pháp.

"Cửu Chuyển Huyền Công" "Cửu Chuyển Nguyên Công" Hai môn công pháp, một môn chuyên tu nguyên thần, một môn chuyên tu nhục thân, là công pháp mạnh nhất trong cả Hồng Hoang, không có một trong hai.

Tam Thanh và Tổ Vu, cũng không có được hai môn công pháp này.

Nhưng, Tam Thanh được tinh nghĩa khai thiên, ngộ ra một bộ 《Bát Cửu Huyền Công》 cũng có chút tương tự với Cửu Chuyển Huyền Công của Bàn Cổ, nhưng về phẩm chất, kém xa quá nhiều.

Cửu Chuyển Huyền Công, có thể nghiền ép Bát Cửu Huyền Công 10086 con phố.

"Hôm nay truyền cho ngươi hai môn thần công!" Bàn Cổ nhìn Diệp Hàn, thản nhiên nói: "Hy vọng ngươi có thể siêu thoát Hồng

Hoang và hỗn độn, đến lúc đó, có thể giúp ta một việc!" Quả nhiên!

Diệp Hàn trong lòng giật mình, thiên hạ quả nhiên không có bữa trưa miễn phí.

Nhận được hai môn công phu của người ta, người ta quả nhiên tìm đến nhờ vả.

"Xin tiền bối phân phó!" Diệp Hàn chắp tay với Bàn Cổ.

Bàn Cổ gật đầu, đưa tay ra, lấy ra một viên châu màu trắng, cách không ném cho Diệp Hàn, nói: "Đây là tàn hồn của ta, trong đó phong ấn một tia ký ức của ta, có liên quan đến kẻ thù của ta.

Nếu có cơ duyên, đến được Hồng Mông, hãy giao vật này cho tộc trưởng của Bàn thị nhất tộc, tự nhiên sẽ có người vì ta báo thù rửa hận!" ...

Diệp Hàn nhất thời có chút ngơ ngác.

Chương 117

Thâm cừu đại hận, kẻ thù, Hồng Mông!

Không phải là Hồng Hoang sao?

"Đương nhiên rồi!" Bàn Cổ nói: "Ta cũng không ép buộc, năm đó với thần thông của ta, còn không thể thoát khỏi một phương thiên địa, nếu ngươi có thể tham ngộ hai môn thần thông của ta, có lẽ có một tia cơ hội.

Nếu cả đời không thể đi ra khỏi phương này, chuyện này liền thôi!" Nói trắng ra, Bàn Cổ cũng không có cách nào.

Khó khăn lắm mới gặp được một tu sĩ thân mang đại cơ duyên, đại khí vận, chỉ có thể thử một lần.

Tuy, tư chất của Diệp Hàn trong mắt ông có chút thấp, nhưng trong Hồng Hoang, có thể xuất hiện một tu sĩ có tư chất như Diệp Hàn, đã là có thể gặp không thể cầu.

Không có cái tốt hơn, chỉ có thể chọn cái tốt nhất thôi.

"Tiền, tiền bối!" Diệp Hàn cầm viên hồn châu màu trắng đó, hỏi Bàn Cổ: "Hồng Mông là gì, làm sao mới có thể đến được?" Bàn Cổ liếc Diệp Hàn một cái, nói: "Khi cơ duyên đến, ngươi tự nhiên sẽ biết!" "Thôi bỏ đi, giúp ngươi thêm một lần nữa!" Bàn Cổ hít sâu một hơi, sau đó vung tay lớn.

Trong toàn bộ điện thờ Bàn Cổ, khí huyết chi lực vô tận ngưng tụ, sau đó ép về phía Diệp Hàn.

"Thần điện này, là do trái tim của ta hóa thành, hôm nay, ta liền dùng máu trong tim, tặng ngươi thêm một tầng tạo hóa, trợ ngươi nhập vào cảnh giới Đại La..." Giọng nói của Bàn Cổ, vang lên trong

đầu Diệp Hàn.

Đồng thời, khí huyết chi lực vô tận bên ngoài, năng lượng vô tận, ập về phía Diệp Hàn.

"Ầm ầm ầm..." Diệp Hàn chỉ cảm thấy trong cơ thể như muốn nổ tung, chỉ trong nháy mắt, liền trải qua quá trình từ đau khổ vô tận, đến hưởng thụ lười biếng vô tận.

Ầm...

Bức tường trong cơ thể, vào một thời khắc nào đó ầm ầm vỡ ra.

Trên đỉnh đầu Diệp Hàn, một mẫu khánh vân bay ra, trong đó ánh sáng lấp lánh, chư thiên bảo vật trôi nổi, khí huyền hoàng quấn quanh trên đó.

Phụt...

Ba đóa hoa sen, từ trong khánh vân đột nhiên vươn ra.

Sau đó, tam hoa vốn đã nở chín phẩm, đột nhiên lại nở rộ lần nữa.

Ánh sáng chín màu quấn quanh trong đó, tử khí vô tận ngưng tụ.

Hoa nở... mười hai phẩm.

Dưới Thiên Đạo, cực số là chín.

Nhưng dưới Đại Đạo, cực số lại là mười hai. 94.

Diệp Hàn bản thân đã nuốt chửng một phần Đại Đạo đã ẩn đi, nay tư chất ngộ tính cuối cùng đã được thể hiện một cách triệt để.

"...Hoa nở mười hai phẩm?" Ngay cả Bàn Cổ, cũng kinh ngạc động dung.

Hoa nở mười hai phẩm, cho dù ở thế giới Hồng Mông, cũng là sự tồn tại trong truyền thuyết.

Ầm ầm ầm...

Trong nháy mắt, kiếp lôi Thiên Đạo lại ngưng tụ.

Nhưng, Bàn Cổ vung tay, lại che giấu thiên cơ, kiếp lôi đó không có dấu vết để tìm, tự nhiên liền tiêu tan đi.

Hô...

Diệp Hàn hít sâu một hơi, cảm giác cơ thể đã xảy ra sự biến đổi về chất.

Trong cơ thể, ngũ khí bốc hơi, trên đỉnh đầu, tam hoa nở rộ.

Lúc này, dường như có pháp lực dùng không hết.

"Đa tạ, Bàn Cổ tiền bối!" Diệp Hàn bái tạ Bàn Cổ.

Từ Thái Ất Kim Tiên đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cho dù dùng công đức trị để đột phá, cũng cần trăm vạn năm thời gian để tiêu hóa.

Bây giờ tốt rồi, dưới sự trợ giúp của Bàn Cổ, lập địa thành Đại La.

"Không tệ!" Bàn Cổ gật đầu, nói: "Tư chất của ngươi, so với dự đoán của ta, còn tốt hơn, như vậy, ngày sau nếu có cơ duyên, xin hãy đem tàn hồn của ta, gửi đến Bàn thị nhất tộc." "Đinh đông..." "Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, hiện tại khởi động, mời túc chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn 1: Đáp ứng Bàn Cổ, thưởng một lá Phong Hồn Phù, phong ấn triệt để tàn hồn của Bàn Cổ, đề phòng Bàn Cổ đoạt xá.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thưởng vật phẩm thần bí..." "Lựa chọn 2: Không đáp ứng Bàn Cổ, không có phần thưởng!" ...

Âm thanh của hệ thống, cũng vang lên vào lúc này.

Chương 118

Quá tốt rồi.

Diệp Hàn trong lòng vui mừng.

Trước đó, điều hắn sợ nhất là Bàn Cổ giở trò, bề ngoài thì tốt, vừa truyền thần thông, vừa giúp đỡ đột phá, nhưng đồng thời lại đưa cho một tàn hồn.

Lỡ như ngày nào đó bị đoạt xá, khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Bây giờ, hệ thống đầu tiên thưởng Phong Hồn Phù, vạn vô nhất thất rồi.

Hàng hệ thống sản xuất, tất là hàng tinh phẩm, không có vấn đề gì.

"Ta chọn 1!" Diệp Hàn quả quyết chọn 1.

Đồng thời, bái lạy Bàn Cổ, nói: "Vãn bối chịu ơn sâu của tiền bối, nếu có một ngày đến được Hồng Mông, nhất định sẽ hoàn thành lời dặn của tiền bối!" Diệp Hàn thu lại viên hồn châu đó, đồng thời dùng Phong Hồn Phù do hệ thống cấp, phong ấn triệt để hồn phách của Bàn Cổ.

"Thiện, đại thiện!" Bóng ảo Bàn Cổ vô cùng vui mừng.

Vốn dĩ, chỉ là đánh cược, trong đám bí ngô chọn ra tướng quân.

Nhưng nay xem ra, đã chọn đúng người rồi, tư chất của Diệp Hàn, vượt xa tưởng tượng của ông, huyết mạch chi lực có lẽ không bằng, nhưng ngộ tính thậm chí còn mạnh hơn ông năm xưa vô số lần.

Nếu cả Hồng Hoang, người có khả năng hoàn thành nhiệm vụ nhất, cũng chỉ có Diệp Hàn.

"Các ngươi, vào đi!" Bàn Cổ vung tay, cửa lớn thần điện mở ra.

Bên ngoài, Đế Giang và mười một Tổ Vu khác nghe lệnh Bàn Cổ, ai nấy đều cúi đầu tiến vào đại điện.

Nhưng sau khi vào đại điện, mọi người kinh ngạc phát hiện, thần điện vốn dĩ khí huyết chi lực nồng đậm, lúc này đã trở nên cổ kính trang nghiêm, khí huyết chi lực đã bị rút cạn, không còn một tia.

Tình hình gì đây?

Nhưng Bàn Cổ ở trước mặt, mọi người cũng không dám hỏi.

"Chúng ta, bái kiến Phụ Thần!" Thập Nhị Tổ Vu quỳ lạy.

Chờ quỳ lạy xong, Bàn Cổ mới nói: "Đều ngồi đi!" "Ta, hôm nay đã đem truyền thừa truyền cho Diệp Hàn!" Bàn Cổ chỉ vào Diệp Hàn, nói: "Diệp đạo hữu nhận được truyền thừa của ta, nên là Bàn Cổ chính tông, đồng thời, cũng là tôn chủ của Vu tộc, từ hôm nay, liền là Vu Tôn, sau này hành sự ở Hồng Hoang, các ngươi phải nghe theo hiệu lệnh của hắn!" ...

Thập Nhị Tổ Vu, không ai không hít một hơi lạnh.

Tình hình gì đây?

Diệp Hàn biến thành "Diệp đạo hữu" của Phụ Thần, mà Diệp Hàn còn là "Vu Tôn?" "Hử?" Bàn Cổ nhìn Đế Giang và những người khác: "Các ngươi, muốn kháng mệnh sao?" "Chúng ta không dám!" Đế Giang vội vàng đứng dậy, Thập Nhị Tổ Vu đối với lời của Bàn Cổ, tự nhiên răm rắp nghe theo, chỉ là tin tức đến quá đột ngột, khiến mọi người có chút trở tay không kịp, nhất thời chưa phản ứng lại được mà thôi.

"Chúng ta tuân mệnh!" Thập Nhị Tổ Vu cúi đầu trước Bàn Cổ, sau đó quay sang Diệp Hàn bái lạy: "Chúng ta, bái kiến Vu Tôn!" "Chư vị không cần khách khí!" Diệp Hàn cũng có chút ngơ ngác, nhất thời chưa thích ứng được.

“Được rồi, ngồi đi!” Bàn Cổ ở trên, nhìn Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, thở dài một hơi thật sâu, nói: “Ta thân vẫn vô số kỷ nguyên, nay ở trước mặt các ngươi chỉ là một luồng chấp niệm, nay đạo của ta đã truyền, không còn gì hối tiếc, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không hiện thân nữa!” “Phụ Thần!” “Phụ Thần ơi!” ...

Nghe Bàn Cổ nói vậy, Thập Nhị Tổ Vu không ai không thương tâm rơi lệ.

“Ai!” Bàn Cổ nhìn Thập Nhị Tổ Vu, giống như nhìn những đứa trẻ, nói với Diệp Hàn: “Diệp đạo hữu, sau này Vu tộc, cũng phiền ngươi chiếu cố một hai.” “Bàn Cổ tiền bối nói quá lời rồi!” Diệp Hàn chắp tay hành lễ với Bàn Cổ, nhưng lời nói lại không được trọn vẹn.

Bàn Cổ bảo hắn chăm sóc Vu tộc, nhưng Diệp Hàn lại biết, Vu tộc định sẵn sẽ biến mất khỏi Hồng Hoang.

Nếu không, Vu yêu không biến mất, Nhân tộc làm sao hưng thịnh.

“Thiện!” Bàn Cổ coi như Diệp Hàn đã đồng ý, gật đầu với hắn, nói: “Ta, đi đây, Diệp đạo hữu, chúng ta hữu duyên tái kiến!” Nói xong, bóng ảo đó hóa thành thanh khí, biến mất không tăm tích.

Chấp niệm của Bàn Cổ tiêu tan, thiên địa Hồng Hoang cũng phủ một tầng bi ai, Bất Chu Sơn khẽ rung động.

Vô số dặm xa.

Tam Thanh mỗi người đều ở đạo trường của mình mở mắt, cả hai mắt đều trực tiếp vô tận mờ mịt, có sắc bi ai không rõ nguyên nhân!

“Hu hu hu hu...” Thập Nhị Tổ Vu, cả Vu tộc, đều phủ phục trên đất đại khốc, bi thương không dứt. ...

Diệp Hàn không quan tâm đến Thập Nhị Tổ Vu, ra khỏi đại điện Vu tộc.

“Đại ca ca!” Không xa, Linh Linh bay tới, trực tiếp ôm lấy Diệp Hàn, nói: “Sợ chết em rồi, Linh Linh tưởng người xấu bắt anh đi rồi, Linh Linh tưởng, anh không cần Linh Linh nữa!” “Không có!” Diệp Hàn cưng chiều vỗ vai Linh Linh, nói: “Đừng sợ!” “Vâng!” Linh Linh gật đầu, nhưng trong mắt lại ngấn lệ, nói với Diệp Hàn: “Không biết vì sao, em đột nhiên rất muốn khóc!” Diệp Hàn lập tức hiểu ra.

Linh Linh là sơn linh của Bất Chu Sơn, mà Bất Chu Sơn lại là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành.

Vì vậy, từ ý nghĩa này, căn nguyên của Linh Linh, thực ra cũng thuộc một mạch của Bàn Cổ, một tia khí tức cuối cùng của Bàn Cổ tiêu tán trong Hồng Hoang, tự nhiên cảm nhận được bi ai.

“Khóc đi!” Diệp Hàn xoa đầu Linh Linh.

Linh Linh lại lắc đầu: “Linh Linh không khóc!” ...

Chương 119

Nửa ngày sau, Thập Nhị Tổ Vu cuối cùng cũng điều chỉnh lại tâm trạng, lại ra bái kiến Diệp Hàn.

Thấy Diệp Hàn đã đột phá tu vi Đại La Kim Tiên, mọi người lại lần nữa kinh ngạc.

"Vu Tôn, đã là Đại La Kim Tiên!" "Vu Tôn tu hành, sao lại nhanh như vậy?" Mọi người bàn tán xôn xao.

Đế Giang lại tiến lên, chắp tay với Diệp Hàn nói: "Vu Tôn, chúng ta đã chuẩn bị cung điện đạo trường cho Vu Tôn, Vu Tôn cứ ở lại Vu tộc một thời gian đi!" Diệp Hàn gật đầu.

Bây giờ, hắn cũng cần bế quan.

Dù sao, Bàn Cổ đã truyền hai đại thần công, hắn cũng cần bế quan tham ngộ.

Nếu, có thể tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》 và 《Cửu Chuyển Nguyên Công》 thêm mấy tầng, thực lực, chắc chắn sẽ có một bước tiến lớn.

Thế là, Diệp Hàn liền mang theo Linh Linh, dưới sự dẫn dắt của Đại vu Khoa Phụ, đến một nơi phong cảnh tuyệt đẹp trên Bất Chu Sơn, nơi đó, dưới chân núi, bên bờ huyết hải, sừng sững một tòa cung điện khổng lồ.

Diệp Hàn và Linh Linh, liền tạm thời cư trú ở đó.

Một ngày nọ, Hậu Thổ đột nhiên chạy đến.

"Đinh đông..." Hệ thống lúc này đột nhiên vang lên, cho Diệp Hàn một tin tức bất ngờ: "Báo cáo túc chủ, phát hiện có người đối với túc chủ sinh ra hảo cảm, hảo cảm độ 80!" Hậu Thổ đối với ta, đã có 80

hảo cảm độ?

Diệp Hàn cũng sững sờ: Lúc đánh cược ban đầu, một bộ dạng sống không bằng chết, bây giờ lại có hảo cảm với ta.

"Hậu Thổ đạo hữu!" Diệp Hàn nhìn nữ tử Vu tộc xinh đẹp trước mặt, thu lại trận pháp, hỏi: "Không biết đạo hữu, đến đây có việc gì?" "Thực hiện lời cược!" Sắc mặt Hậu Thổ ửng hồng, sau đó cắn răng, y phục trên người tuột xuống, lộ ra làn da khỏe khoắn.

Diệp Hàn thực chỉ đại động!

Sau đó!

Trên hoang nguyên, liệt hỏa bùng cháy!

Bên này, Diệp Hàn đang say sưa, chuẩn bị giao thủ với Hậu Thổ.

Đột nhiên, đỉnh đầu thoáng qua một tia thanh minh, Diệp Hàn bỗng cảm nhận được vô tận ý lạnh, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng.

Hừ...

Một tiếng hừ lạnh, tựa như từ ngoài ba mươi ba tầng trời truyền đến, trong đó bao hàm vô tận băng hàn.

Cho dù là Đại La Kim Tiên như Diệp Hàn, Chuẩn Thánh như Hậu Thổ, cũng bị tiếng hừ đột ngột này kinh hãi đến đáy lòng lạnh toát.

Đồng tử Diệp Hàn nhìn về phía hư không, sau đó cười khổ.

Mới vừa được thả rông, ở bên ngoài ăn vụng, bà vợ cả ở nhà đã có ý kiến rồi...

Hô...

Một tiếng hừ cũng không sao, Diệp Hàn không bị ảnh hưởng quá lớn, nhưng Hậu Thổ ở dưới thân lại lập tức mất hết hứng thú, không còn chút hứng trí nào, một màn kịch hay cuối cùng lại kết thúc một

cách qua loa. 95.

Thực ra Diệp Hàn cũng có thể tế ra Hỗn Độn Châu để che giấu thiên cơ, nhưng đã lúc đầu không tế ra, sau này mới tế ra cũng không còn ý nghĩa gì nữa, đến lúc đó lỡ như Nữ Oa đích thân xuống kiểm tra thì thật khó xử.

Thôi rồi...

Mẹ kiếp!

Diệp Hàn trong lòng thầm mắng một câu, sau đó vung tay, bày ra tầng tầng lớp lớp trận pháp cấm chế.

Tu luyện, ta bế quan không được sao?

Dù sao, đánh cược thắng rồi, đạo lữ của mình cũng không chạy được, sau này về rồi làm công tác tư tưởng với Nữ Oa sau.

Đạo Đức Chân Kinh trong cơ thể Diệp Hàn vận chuyển một vòng, xua tan hết những cảm xúc tích cực và tiêu cực vừa nãy, sau đó hít sâu một hơi, lấy ra Quang Âm Hồ Lô màu đen.

Trong đạo trường bố trí một thời gian trường, phạm vi trăm trượng thời gian đại đạo pháp tắc bị thay đổi, tốc độ chảy biến thành 100 lần.

Diệp Hàn một bước bước vào thời gian trường, bắt đầu tham ngộ《Cửu Chuyển Huyền Công》.

Cửu Chuyển Huyền Công, tổng cộng có chín chuyển!

Mỗi khi tiến bộ một chuyển, sức mạnh liền tăng lên một bội.

Tầng thứ nhất đơn giản, dựa vào ngộ tính đệ nhất Hồng Hoang và huyết mạch chi lực đệ nhất Hồng Hoang, chỉ dùng một trăm năm, liền đạt đến cảnh giới huyền công nhất chuyển.

Chuyển thứ hai, có chút khó khăn hơn.

Diệp Hàn tu luyện chuyển thứ hai, dùng hết một nghìn năm.

Chương 120

Chuyển thứ ba, dùng hết năm nghìn năm thời gian.

Chuyển thứ tư dùng ba vạn năm.

Mười vạn năm sau, Diệp Hàn thành công bước vào huyền công đệ ngũ chuyển.

Nhìn lại thời gian, từ chuyển thứ nhất bắt đầu, đến chuyển thứ năm, Diệp Hàn đã dùng trọn vẹn không dưới mười lăm vạn năm.

Trong trận pháp mười lăm vạn năm, bên ngoài trận pháp, lại mới qua một nghìn năm trăm năm mà thôi. 《Cửu Chuyển Huyền Công》 đến ngũ chuyển, Diệp Hàn liền xuất quan.

Bởi vì theo suy đoán của Diệp Hàn, nếu muốn ngộ thông chuyển thứ sáu, không có mấy chục vạn năm thời gian thì đừng nghĩ đến.

Cho dù có thời gian trường gia trì, cũng cần mấy nghìn năm thậm chí cả vạn năm thời gian, Diệp Hàn thực sự không có nhiều thời gian như vậy.

Hiện tại, Đế Tuấn lập thiên đình chỉnh hợp Yêu tộc, đại chiến Vu yêu lần thứ nhất sắp bùng nổ.

Diệp Hàn không định tham dự vào lượng kiếp Vu yêu, điều hắn muốn, chỉ là bảo vệ tốt Nhân tộc.

Vu tộc và Yêu tộc, tất định sẽ trở thành quá khứ.

Trước đó Bàn Cổ khẩn cầu Diệp Hàn chiếu cố Vu tộc, Diệp Hàn đã hàm hồ từ chối, nhưng cũng sẽ vào thời điểm thích hợp cố gắng bảo lưu một tia truyền thừa của Vu tộc, chứ cũng không có sức cứu vãn cả Vu tộc.

Nói không hay một chút, Vu tộc chủng tộc này, bất luận thực lực hay ý chí, đều quá mạnh mẽ, thực sự không thích hợp tiếp tục làm chủ Hồng Hoang.

Vu yêu hai tộc không diệt, Nhân tộc làm sao có thể tỏa sáng?

Vì vậy, Diệp Hàn liền xuất quan, chuẩn bị rời khỏi Vu tộc.

"Đại ca ca, anh xuất quan rồi!" Linh Linh là người đầu tiên cảm nhận được Diệp Hàn xuất quan, vui mừng cảm giác.

Hơn một nghìn năm không gặp Diệp Hàn, nàng đối với Diệp Hàn càng thêm ỷ lại.

"Sao vậy?" Diệp Hàn hỏi Linh Linh.

Linh Linh bĩu môi nói: "Em không có đồ ăn ngon nữa rồi, bạch ngọc liên ngẫu cũng ăn hết rồi!" "Ha ha ha!" Diệp Hàn lấy ra một vò Tam Quang Thần Thủy cho nàng uống, lại lấy ra mấy quả Hoàng Trung Lý tặng cho Linh Linh.

Linh Linh lúc này mới vui vẻ.

"Bái kiến Vu Tôn!" Thập Nhị Tổ Vu, lần lượt đến.

"Vu Tôn!" Đế Giang mặt mày tươi cười nhìn Diệp Hàn, nói: "Ta cảm giác, sức mạnh của Vu Tôn, dường như lại mạnh hơn không ít!" "Ừ!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Tu vi đột phá rồi, sức mạnh tự nhiên tăng lên không ít, đúng rồi, Đế Giang, ngươi dùng toàn lực, hai chúng ta đối một quyền thế nào?

Ta xem xem, sức mạnh hiện tại của ngươi, đã đến trình độ nào?" "Được!" Trong mắt Đế Giang, lộ ra vô tận chiến ý.

Vu tộc thân thể cường hãn, lại càng hiếu chiến.

Gặp được tu sĩ sức mạnh thuần túy như Diệp Hàn, là chuyện vui nhất của Tổ Vu.

Hai người đứng trên một bãi đất trống rộng rãi bên ngoài, Đế Giang nói: "Vu Tôn, thuộc hạ không khách khí nữa, ngài phải chiếu cố thuộc hạ một chút đấy!" Vừa nói, cách không một quyền đánh tới.

Ầm...

Đế Giang giỏi sử dụng không gian thần thông.

Tuy khoảng cách với Diệp Hàn tương đối xa, nhưng cũng chỉ trong một hơi thở, nắm đấm của Đế Giang, liền đột ngột xuất hiện sau lưng Diệp Hàn.

Một chiêu này, không chỉ sức mạnh cường đại thuần túy, mà còn dung hợp cả không gian thần thông.

"Vu Tôn cẩn thận!" Hậu Thổ che miệng nhỏ, hét lớn một tiếng.

Hét xong lại cảm thấy hơi không ổn, lập tức mặt đỏ bừng.

Diệp Hàn khẽ cười, một cái xoay người, tay phải nắm thành quyền, cùng nắm đấm của Đế Giang nện vào nhau.

Ầm...

Một quyền này, Diệp Hàn chỉ dùng bảy phần lực.

Vậy mà, Đế Giang lại bị một quyền của Diệp Hàn đánh bay lùi trăm dặm.

"Vu Tôn!" "..." "Lợi hại quá!" "Sức mạnh thật mạnh!" ... 96.

Các Tổ Vu còn lại dồn dập bàn luận.

Không lâu sau, Đế Giang từ xa bay về, nhìn Diệp Hàn với vẻ mặt hâm mộ nói: "Sức mạnh của Vu Tôn, đã vượt qua chúng ta rồi sao?" Diệp Hàn khẽ cười không nói.

Chương 121

Nếu nói cho Đế Giang biết, vừa rồi hắn chỉ dùng bảy phần lực, không biết Đế Giang sẽ có cảm nghĩ gì.

"Vu Tôn!" Đế Giang cung kính đi theo sau Diệp Hàn, nói: "Tuy, một quyền vừa rồi của Vu Tôn đã thắng Đế Giang, nhưng, nếu mười hai Tổ Vu chúng ta tế ra Thập nhị đô thiên thần sát đại trận, gọi ra chân thân của Phụ Thần, sức mạnh của Vu Tôn, lại không thể so sánh được!" Hả!

Đồng tử Diệp Hàn, đột nhiên sáng lên.

Đế Giang không nói, hắn cũng quên mất.

Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Vu tộc có Thập nhị đô thiên thần sát đại trận.

Trong đó, Thập nhị đô thiên thần sát đại trận tập hợp sức mạnh của mười hai Tổ Vu, triệu hoán ra một tôn chân thân Bàn Cổ, sức mạnh của chân thân Bàn Cổ bùng nổ, mỗi đòn tấn công đều vô hạn tiếp cận thánh nhân vĩ lực.

"Được, hôm nay ta, sẽ thử một lần, Thập nhị đô thiên thần sát đại trận!" Trong mắt Diệp Hàn, cũng tràn đầy chiến ý hừng hực.

"Được!" Đế Giang nói: "Hôm nay chúng ta, xin đắc tội." "Huynh đệ, bố trận!" Thập Nhị Tổ Vu, dưới sự điều động của Đế Giang, mỗi người cầm một lá cờ trận, Thập nhị đô thiên thần sát đại trận lấy mười hai lá cờ trận làm trung tâm, lấy mười hai Tổ Vu làm mắt trận, lập tức được tế ra.

Ầm...

Một thân thể vĩ ngạn, đáp xuống mặt đất, thân thể đó đen kịt, tràn

đầy sức mạnh vô tận, tay cầm một cây Khai Thiên Phủ, thân thể vạn trượng, chém một rìu về phía Diệp Hàn.

Sức mạnh thuần túy.

Lưỡi rìu phá tan không gian, ánh rìu màu vàng kim, hủy diệt vạn vật.

Vô tận phù văn Lực chi đại đạo gia trì trên đó.

Ầm...

Một rìu, trời đất vì nó mà thất sắc, vô số không gian vỡ nát, khí hỗn độn vô tận từ những khe nứt không gian vỡ nát ùa vào.

Tinh thần rung chuyển, đại địa gào thét.

Dưới uy thế như vậy, Diệp Hàn không hề sợ hãi, hét lớn một tiếng, đối diện với ánh rìu đó, tung ra một quyền.

"Cho ta phá..." Ầm...

Diệp Hàn tung ra một quyền!

Không gian vô tận cũng bị đánh thành hư vô, hỗn độn chi khí mang theo địa hỏa thủy phong tràn vào, trong nháy mắt ăn mòn vạn vật.

Tinh thần rung chuyển, đại địa gào thét.

Nắm đấm của Diệp Hàn hóa thành một hư ảnh khổng lồ, trên đó có Lực chi đại đạo bao quanh, đạo vận ngưng tụ mà không tan.

Ầm...

Quyền mang và rìu mang cuối cùng cũng va chạm vào nhau.

Một làn sóng xung kích bùng nổ vô song, thành hình vòng tròn lan ra bốn phương tám hướng.

Nơi nó đi qua, vạn vật hóa thành tro bụi.

Ở phía xa, đạo trường của Diệp Hàn dưới một đòn công kích đã

biến thành hư vô.

Phụt...

Bên trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cú va chạm vô song ấy cuối cùng cũng gây ra thương tổn không nhỏ cho Diệp Hàn.

Thân thể Diệp Hàn trực tiếp bị đánh bay, trong nháy mắt bay xa vạn dặm.

Nhưng đồng thời!

Cú đấm kia của Diệp Hàn cũng gây ra phá hoại nhất định cho Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Mười hai Tổ vu, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, khí tức trong cơ thể không thông suốt, Bàn Cổ chân thân ngưng tụ ra không thể thi triển đòn công kích thứ hai liên tục.

Phụt...

Phụt phụt...

Mấy người có tu vi thấp nhất là Cường Lương, Huyền Minh và Hậu Thổ thậm chí còn thổ ra mấy ngụm máu. "..." Đế Giang vội vàng thu lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhìn mấy đệ đệ muội muội, hỏi: "Không sao chứ?" Ba người chỉ bị thương nhẹ, lắc đầu đáp: "Mau đi xem Vu Tôn!" Cả bọn vội vàng đứng dậy, vừa đi vừa tìm kiếm Diệp Hàn.

Lại thấy sau lưng Diệp Hàn hiện ra Phong Lôi Nhị Sí, đã bay trở về. "Vu Tôn, ngài không sao chứ!" "A, Vu Tôn, vừa rồi hình như ngài thổ huyết rồi!" "Không bị thương chứ ạ..." Mười hai Tổ vu tính cách thẳng thắn, ý chí kiên cường.

Vừa rồi ra tay không hề nương tay, bây giờ thấy Diệp Hàn bị thương, ai nấy đều lo lắng.

Chương 122

Diệp Hàn nói: "Đúng là bị thương một chút, nhưng các vị không cần lo cho ta, ta ổn rồi." Nói đoạn, thấy sắc mặt mọi người đều trắng bệch, Diệp Hàn búng ngón tay lấy ra mười hai giọt Tam Quang Thần Thủy, ban cho mỗi người một giọt.

Cả bọn uống Tam Quang Thần Thủy xong, thân thể lập tức hồi phục. "Vu Tôn thật cường đại!" "A, hóa ra cú đấm vừa rồi đối chọi với Đế Giang đại ca, ngài vẫn chưa dùng toàn lực!" "Vừa rồi, Bàn Cổ chân thân mà chúng ta ngưng tụ ra suýt chút nữa đã sụp đổ!" "Huyết mạch chi lực của Vu Tôn, khiến chúng ta bội phục!" Mười hai Tổ vu, từng người một thi nhau nịnh nọt.

Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Như vậy, cũng có thể cân nhắc cải tiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" "Không tệ!" Mọi người gật đầu.

Đương nhiên, qua lần so tài này, Diệp Hàn cảm thấy rất hài lòng với sức mạnh mà mình có thể nắm giữ.

Không nói đâu xa, chỉ riêng sức mạnh thuần túy đã có thể nghiền ép Tổ vu, thậm chí còn có thể gây tổn thương ở mức độ nhất định cho Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận là trận pháp cùng cấp bậc với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vậy thì sau này nếu đột phá Chuẩn Thánh, chẳng phải có thể tay không đối đầu với hai đại trận pháp này sao?

Trong mắt Diệp Hàn, thần thái rạng rỡ.

Đột nhiên, nguyên thần khẽ động, một cảm giác u ám lại dâng lên. "Sao vậy?

Vu Tôn!" Cảm nhận được sắc mặt Diệp Hàn thay đổi, mười hai Tổ vu vội vàng hỏi.

Diệp Hàn nói: "Không sao, không liên quan đến các vị, chỉ là có mấy con kiến đang nhảy nhót thôi, các vị, mọi người cứ tu hành ở đây, ta cần rời đi một thời gian!" "Vu Tôn cứ tự nhiên!" Mười hai Tổ vu chắp tay, sau đó ai về chỗ nấy.

Diệp Hàn vừa nhận được lời cầu cứu của Ngao Quyển, Ngao Quyển và Diệp Hàn nguyên thần là một thể, chỉ cần phát tín hiệu, Diệp Hàn liền biết đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên lai, Ngao Quyển đang bảo vệ Nhân tộc, lại bị đám rồng từ Long cung Nam Hải đến gây phiền phức.

Hình như Long cung Nam Hải đã làm bị thương không ít người của Nhân tộc!

Hừ...

Tìm chết!

Diệp Hàn trực tiếp dùng tay xé rách không gian, thân hình lóe lên, tiến vào hư không.

Lúc xuất hiện lần nữa, đã đến bờ Đông Hải. ... "Ngao Quyển, chậc chậc chậc... thật không ngờ..." 97.

Một tu sĩ mặc y phục màu vàng, trên trán có hai cái sừng rồng đứng giữa hư không nhìn Ngao Quyển, trong mắt lộ ra vẻ trêu tức: "Nhiều năm không gặp, lại sa cơ thành tùy tùng của người khác, trở thành tọa kỵ của người khác." "Ai!" Một Long tộc áo vàng khác cũng cười nói: "Đúng vậy, thái tử Long cung Nam Hải ngày xưa, tồn tại cao quý biết bao, nay lại trở thành tọa kỵ của người khác, thật đáng cười, đáng cười a..." "Ngao Quyển, trong cơ thể ngươi chảy dòng máu dị chủng Hồng Hoang cao quý, là huyết mạch của Long vương,

vậy mà lại tự cam đọa lạc!" "Tự cam đọa lạc thì không sao, nhưng làm như vậy lại làm nhục thanh danh của Long tộc chúng ta, hôm nay bọn ta đến đây, chính là để lấy mạng ngươi!" "Răng rắc, răng rắc!" Bên cạnh, mấy con rồng hiện ra bản thể, giương nanh múa vuốt bắt lấy người của Nhân tộc, trực tiếp cho vào miệng nhai, máu tươi đỏ thẫm chảy dọc khóe miệng xuống. "Súc sinh!" Ngao Quyển tức giận đến run rẩy, nói: "Không được làm hại tính mạng của Nhân tộc nữa!" "Ừm, mùi vị không tệ!" Mấy chục con kim long đi cùng cũng đều bắt lấy người của Nhân tộc, trực tiếp ăn sống: "Nhân tộc tuy là chủng tộc hậu thiên ti tiện, nhưng linh khí lại rất dồi dào!" "...

Chết tiệt!" Ngao Quyển tế ra Phương Thiên Họa Kích trong tay, lao thẳng đến những con cự long đang ăn thịt người kia. "Ha ha, trung phẩm tiên thiên linh bảo, đồ tốt!" "Lên cho ta!" Mấy chục con cự long cùng nhau xông lên.

Chỉ trong vài hơi thở, đã khống chế được Ngao Quyển. "Ngao Quyển, đừng phản kháng nữa, ngươi làm nhục thanh danh của Long tộc.

Phụ thân của ngươi vì hành vi của ngươi mà cũng đã thoái vị Long vương Long cung Nam Hải, bây giờ, phụ thân ta mới là Long vương, ta chính là thái tử Nam Hải!" "Huynh đệ, đợi ta giết Ngao Quyển xong, các ngươi có thể thỏa thích hưởng thụ huyết thực, cướp bóc một phen!" "Vâng, thái tử điện hạ!" "Ha ha, mùi vị của Nhân tộc, thật không tệ!" "Ta cũng không ăn nhiều, ăn một triệu người là được!" "Trong cơ thể Nhân tộc có tiên thiên linh khí, nếu có thể ăn một triệu người, không chừng tu vi cũng có thể tiến giai!" Tất cả các con cự long đều lộ ra vẻ tham lam. "Ngươi dám!" Mặc dù bị mọi người đè lại, nhưng Ngao Quyển lại gầm lên một tiếng, nói: "Nhân tộc là do Thánh nhân Nữ Oa nương nương tạo ra, hôm nay các ngươi tạo ra sát nghiệt vô biên, sớm muộn cũng sẽ đại họa lâm đầu!" "Ha ha ha!" Thái

tử Long cung Nam Hải mới nhậm chức, Ngao Thông, phá lên cười, nói: "Thì đã sao?

Nữ Oa nương nương tạo ra con người, chẳng phải vì tạo người có tiên thiên công đức, bây giờ đã thành Thánh, lại có ai quan tâm đến sự sống chết của mấy sinh linh yếu ớt này chứ?" "Hơn nữa!" Ngao Thông cười tủm tỉm nhìn Ngao Quyển: "Ngươi nói, bản thái tử sẽ đại họa lâm đầu?

Vậy thì, để ta xem, đại họa đâu, ở đâu có đại họa, giáng xuống đầu ta một cái xem nào!" Lời còn chưa dứt, bỗng thấy trên trời bay tới một cái lò luyện đan khổng lồ, trong nháy mắt khóa chặt hắn, sau đó đập xuống.

Ầm...

Thân thể của Ngao Thông, trực tiếp bị đập nát mất một nửa.

Đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng lại không nói nên lời. "...

Không phải ngươi nói muốn đại họa lâm đầu sao!" Bóng dáng Diệp Hàn chậm rãi hiện ra giữa không trung, thản nhiên nhìn mấy chục con cự long xung quanh. "...

Không phải ngươi nói muốn đại họa lâm đầu sao!" Diệp Hàn chắp tay sau lưng, đứng sừng sững giữa hư không, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía Ngao Thông bị đập nát nửa người.

Ngao Thông chỉ mới là tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong.

Chương 123

Vừa rồi nếu Diệp Hàn không cố ý nương tay, lúc này hắn đã chết dưới Càn Khôn Đỉnh, loại chết không còn mảnh vụn. "Đại lão gia...

Đại lão gia, ngài đến rồi!" Ngao Quyển nhìn Diệp Hàn, khóc lóc nói: "Ngao Quyển không bảo vệ tốt Nhân tộc, đã gây phiền phức cho đại lão gia rồi." Ánh mắt Diệp Hàn dần dần chuyển sang Nhân tộc.

Vô số nhà cửa đổ nát, khắp nơi là người của Nhân tộc đang chạy trốn.

Vô số người trở thành thức ăn trong miệng mấy chục con cự long, thậm chí có con cự long, lúc này vẫn đang thưởng thức mỹ vị của Nhân tộc, nhai ngấu nghiến, như không có ai ở bên cạnh.

Nhân tộc gặp nạn lần này, con số lên đến hàng trăm triệu.

Không ngờ, Nhân tộc không bị Yêu tộc tấn công, mà lại bị Long tộc tàn sát trước cả trăm triệu người. "Chết tiệt!" Ánh mắt Diệp Hàn lạnh băng. "Kẻ nào?" 98.

Ngao Thông cuối cùng cũng sử dụng đại thần thông vá lại nửa thân thể còn lại, trong nháy mắt hóa thành cự long vạn trượng đứng giữa hư không, đối đầu với Diệp Hàn, hỏi: "Vừa rồi là ngươi đập bản thái tử?" "Ngươi có biết, bản thái tử là ai không?

Ta là thái tử Long cung Nam Hải!" "Hôm nay ngươi làm ta bị thương, bản thái tử sẽ diệt cả thế lực sau lưng ngươi, bất kể là ai?" Thân thể Ngao Thông run rẩy, chỉ vào Diệp Hàn, nói toàn những lời trút giận.

Diệp Hàn chỉ thản nhiên đứng giữa hư không, không đáp lại.

Cùng lúc đó, mấy chục con cự long cuối cùng cũng phản ứng lại,

thả Ngao Quyển ra, bay lên trời, vây quanh Diệp Hàn. "...

Ngươi muốn diệt thế lực sau lưng ta?" Diệp Hàn lạnh lùng nhìn Ngao Thông, nói: "Câu đó nên là ta nói mới đúng, với tội ác các ngươi đã gây ra ở Nhân tộc, Long cung Nam Hải, cũng không cần thiết phải tồn tại nữa." "Ha ha ha ha..." Ngao Thông phá lên cười, nói: "Nói khoác không biết ngượng, chỉ là một tên Đại La sơ kỳ, ngươi tưởng mình là ai?" "Nghe cho kỹ đây!" Diệp Hàn nói: "Ta là thủ đồ của Tam Thanh, đệ tử thủ tịch dưới trướng Thượng Thanh Thánh nhân, Thông Thiên giáo chủ, Diệp Hàn!" "Cũng là người sẽ diệt Nam Hải Long tộc!" Giọng nói của Diệp Hàn không lớn, thản nhiên truyền đi.

Nhưng thân thể Ngao Thông lại run lên trong nháy mắt!

Thủ đồ của Tam Thanh, dưới trướng Thông Thiên Thánh nhân? "Bây giờ, ngươi còn muốn diệt thế lực của ta không?" Diệp Hàn hỏi Ngao Thông.

Ngao Thông lại không dám nói gì nữa.

Giáo thống của Thánh nhân, vừa rồi không biết, người không biết không có tội, nhưng bây giờ đã biết, nếu dám diệt giáo thống của Thánh nhân, vậy thì trong khoảnh khắc sẽ tan thành tro bụi. "Nhân tộc do Diệp Hàn ta bảo hộ, các ngươi đã giết nhiều người như vậy, nể mặt Ngao Quyển, ta cho các ngươi mười hơi thở!" Diệp Hàn nhìn mấy chục con cự long xung quanh: "Tự vẫn tạ tội, nếu không, các ngươi sẽ hối hận khi đến thế giới này!" Lời này vừa nói ra, Long tộc lập tức kinh hãi thất sắc.

Ngao Thông nói: "Vị đạo hữu này, à không, vị tiền bối này, ta nguyện ý bồi thường.

Ta đã giết một số Nhân tộc thấp kém, nhưng, ta nguyện ý trả giá cho việc này, xin tiền bối lượng thứ, vãn bối có lý do..." Vút...

Lời của Ngao Thông còn chưa nói xong, chỉ thấy Diệp Hàn búng ngón tay một cái, trên trời bỗng bay tới một luồng sáng.

Ngọn lửa màu tím đó lóe lên trong nháy mắt, bao bọc toàn bộ cơ thể hắn. "A..." Ngọn lửa bao bọc Ngao Thông trong khoảnh khắc, thiêu rụi toàn bộ cơ thể hắn thành tro bụi, chỉ để lại một đạo nguyên thần trong ngọn lửa, bị lửa tím thiêu đốt. "A... a..." "A...

đau chết ta..." Thứ mà Diệp Hàn thi triển ra chính là ngọn Bát Cảnh Cung Đăng mà Thái Thanh Lão Tử ban cho năm xưa, bên trong có chứa một luồng tiên thiên tử hỏa, tên là Phần Thiên Tử Hỏa, có thể thiêu đốt vạn vật. "Còn, tám hơi thở!" Diệp Hàn không thèm nhìn mấy chục con rồng xung quanh, ánh mắt lại rơi trên nguyên thần của Ngao Thông phía trước. ...

Những con cự long còn lại nhìn nhau.

Nhưng giữa sự sống và cái chết có sự kinh hoàng tột độ, ai lại có dũng khí đối mặt với tử vong chứ? "Giết!" Mấy chục con cự long nhìn nhau một cái, gần như đồng thời lao về phía Diệp Hàn.

Mấy chục con rồng, đa số đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên, có hai con là Đại La Kim Tiên trung hậu kỳ.

Mấy chục đòn công kích toàn lực giáng xuống, uy thế có thể thấy được.

Tuy nhiên!

Diệp Hàn không hề động đậy, chỉ đợi mấy chục luồng sáng sắp chạm vào người mình, thân thể bỗng nhiên biến lớn.

Ầm...

Một người khổng lồ cao vạn trượng xuất hiện giữa hư không.

Chương 124

Ầm...

Ầm ầm...

Mấy chục luồng sáng lần lượt giáng xuống người Diệp Hàn.

Nhưng, Diệp Hàn không hề tế ra bất kỳ pháp bảo hay phòng ngự nào, chỉ dựa vào thân thể cường tráng, đỡ hết tất cả các đòn công kích, mặt không biến sắc.

Bản thân cơ thể của Diệp Hàn đã được mười giọt Bàn Cổ bản nguyên tinh huyết cải tạo, đã trở nên vô cùng cường tráng, bây giờ 《Cửu Chuyển Huyền Công》 đã đạt đến ngũ chuyển, linh bảo thông thường đã khó có thể làm hắn bị thương.

Tiên thiên linh bảo thông thường cũng có thể dùng thân thể cứng rắn chống đỡ. "..." "..." "Mau chạy a..." Thấy Diệp Hàn cường hãn như vậy, chúng long vừa kinh ngạc, trong lòng lập tức dâng lên nỗi sợ hãi vô biên, từng con một tứ tán bỏ chạy. "Hừ..." Diệp Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Ta đã cho cơ hội, các ngươi không cần, vậy thì đừng trách ta!" Lật tay một cái, một thanh bảo kiếm đen pha đỏ hiện ra trong tay, chính là A Tỳ Kiếm.

Trên A Tỳ Kiếm, có một tia lửa tím bao quanh, chính là Phần Thiên Tử Hỏa. "Chết!" Diệp Hàn hướng về phía những con cự long đang bỏ chạy, vung một kiếm ra.

Vút...

Kiếm khí vô tận, mang theo sức mạnh hủy diệt và Phần Thiên Tử Hỏa, bay về phía chân trời.

Một kiếm vung ra, hư không trên trời bị cắt ra một vết rách lớn

đáng sợ, hỗn độn chi khí vô tận nghịch diễn địa hỏa thủy phong, từ trên trời chảy xuống. "A..." "Đau chết ta..." Mấy chục con cự long, không một con nào ngoại lệ, toàn bộ bị chém nát thân thể.

Nguyên thần thì bị Phần Thiên Tử Hỏa bao vây, không thể trốn thoát. "Thu!" Diệp Hàn vung tay, mấy chục luồng lửa tím hóa thành lưu quang quay về trong tay, đồng thời mang theo nguyên thần của tất cả các con cự long. "Hãy từ từ hưởng thụ lửa tím nướng chín đi!" Diệp Hàn khẽ nheo mắt, thu tất cả nguyên thần lại, bỏ vào Tam Thập Lục Chư Thiên: "Chỉ khi nào thiên địa trở về hỗn độn, các ngươi mới có thể tiêu vong!" Diệp Hàn không phải là người tàn nhẫn.

Ví dụ như trước đó, khi đánh giết ma tướng Đế Thích Thiên của U Minh Huyết Hải, hắn cũng chỉ giam cầm nguyên thần mà thôi, sau này tâm trạng tốt, không chừng sẽ giao cho Minh Hà lão tổ làm giao dịch, chứ không hề tra tấn.

Nhưng mấy chục con cự long này đã giết quá nhiều người của Nhân tộc, đã chạm đến giới hạn của Diệp Hàn.

Diệp Hàn, kiếp trước là người, trong xương cốt, vĩnh viễn là người. "Đại lão gia!" Ngao Quyển thân mình đầy thương tích, quỳ trước mặt Diệp Hàn: "Ngao Quyển, có tội.

Ngao Quyển, đã gây phiền phức cho đại lão gia rồi!" "Không trách ngươi!" Diệp Hàn vung tay ném ra một giọt Tam Quang Thần Thủy: "Uống đi, hồi phục cơ thể, sau đó đi an ủi Nhân tộc, thống kê tình hình thương vong của Nhân tộc, rồi cùng ta đến Nam Hải!" Mặc dù, mấy chục con cự long đều đã bị báo ứng.

Nhưng Diệp Hàn lại không cho rằng, chỉ mười mấy con cự long, có thể đền mạng cho những người của Nhân tộc đã chết.

Nam Hải Long tộc, nhất định phải trả giá cho việc này! "Vâng, đại lão gia!" Ngao Quyển đứng dậy, đi lo liệu hậu sự cho Nhân tộc.

Lúc Ngao Quyển an ủi Nhân tộc, Diệp Hàn cũng không rảnh rỗi, tự nhiên cũng chạy đến xem xét Nhân tộc.

Bây giờ!

Nhân tộc đang sinh sôi nảy nở ở bờ Đông Hải, trở thành tộc quần lớn nhất ở đây.

Nếu chỉ tính về số lượng, Nhân tộc đã trở thành tộc quần lớn nhất toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng, thực lực của tộc quần này lại yếu ớt đến đáng thương.

Đừng nhìn số lượng dân số đã lên đến hàng vạn tỷ, nhưng toàn bộ Nhân tộc, không có một cường giả nào ra hồn.

Mạnh nhất, chính là ba ngàn tiên thiên Nhân tộc năm xưa.

Đương nhiên, có một đệ tử Nhân tộc là Huyền Đô Đại Pháp Sư bị Lão Tử thu nhận, nhưng tu vi của Huyền Đô Đại Pháp Sư bây giờ chắc cũng còn thấp.

Ánh mắt Diệp Hàn xuyên qua hư không, rơi vào một nơi khác ở bờ Đông Hải.

Trên núi Thủ Dương.

Núi Thủ Dương cách nơi này rất xa, nhưng Đại sư bá Lão Tử là Thánh nhân, không thể nào không biết chuyện xảy ra ở đây.

Nhân tộc bị tàn sát nhiều như vậy, nhưng Đại sư bá Lão Tử vẫn bế quan không hiện thân, cũng không cho Huyền Đô ra mặt.

Xem ra, Đại sư bá lập giáo ở Nhân tộc, chắc chắn chỉ vì công đức, chứ không thực sự quan tâm đến sự sống chết của Nhân tộc.

Ai...

Diệp Hàn hít một hơi thật sâu.

Chương 125

Nhưng lại không thể trách móc.

Không có cách nào, Thánh nhân vô tình, tình cảm của Thánh nhân chỉ giới hạn trong quan hệ sư đồ và truyền thừa.

Huống chi Thái Thượng Vong Tình, đạo mà Lão Tử tu luyện, bản thân nó là vô tình đạo.

Kỳ vọng Lão Tử ra tay, e rằng có chút xa vời.

Hơn nữa, không chỉ Lão Tử, những người khác như Thông Thiên, Nguyên Thủy, Nữ Oa, cũng sẽ không ra tay.

Mỗi hành động của Thánh nhân đều ảnh hưởng đến thiên cơ, lại càng hiểu rõ thiên cơ, cho nên, càng là Thánh nhân, càng không thể tùy ý ra tay.

Diệp Hàn cũng hiểu!

Biết rằng, Nhân tộc, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cá chép vượt vũ môn, cuối cùng sẽ hóa rồng, chỉ là trước khi hóa rồng, những gian nan phải trải qua, e rằng không ít.

Diệp Hàn đi lại giữa Nhân tộc, thấy quá nhiều cảnh thê lương.

Những con cự long bị giết chết, từ trên trời rơi xuống, rơi xuống đất.

Trong máu rồng vàng óng, thịt rồng, ẩn chứa năng lượng vô song, con người yếu ớt như con kiến, bu đầy lên những xác rồng đó, bắt đầu gặm, xé.

Nhưng, Diệp Hàn cũng thấy, con người bây giờ đang ở giai đoạn mông muội, chủ yếu là hái lượm, săn bắn là phụ.

Sau khi săn được động vật, cũng xé ra ăn sống, chứ không hề nấu nướng.

Con người, chưa biết dùng lửa.

Diệp Hàn chau mày thật chặt.

Con người không biết sử dụng lửa, vậy thì thể chất vốn đã yếu ớt, lại càng dễ mắc bệnh.

Phát minh ra lửa, đã là việc cấp bách.

Đêm đó!

Trong bộ lạc Phong Cổn của Nhân tộc, thủ lĩnh bộ lạc Phong Doãn Xúc đi vào giấc mộng.

Trong mộng, y thấy một vị thần tiên áo đen trẻ tuổi, đang ăn thức ăn, thức ăn đó ngoài giòn trong mềm, thơm ngon lạ thường. 99.

Phong Doãn Xúc lấy hết can đảm bước lên hỏi: "Xin hỏi tiên nhân, đây là vật gì?" Tiên nhân mỉm cười, đưa một miếng thức ăn cho Phong Doãn Xúc nếm thử, sau khi nếm thử, Phong Doãn Xúc hết lời khen ngợi.

Đồng thời, gọi thức ăn của tiên nhân là "tiên vật".

Tiên nhân lại nói: "Không phải tiên vật, thực ra, chỉ là một con thỏ hoang bình thường thôi!" "Thỏ hoang?" Phong Doãn Xúc lập tức ngây người.

Thịt thỏ hoang có mùi tanh vô cùng, sao lại ngon như vậy.

Vị tiên nhân kia mỉm cười, lật tay một cái, liền hiện ra một ngọn lửa nhỏ, sau đó vươn tay tóm một con thỏ hoang, bắt đầu nướng.

Chẳng mấy chốc, thịt thỏ hoang đã xèo xèo mỡ, mùi thơm nức mũi.

Phong Doãn Xúc bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai là vật phẩm được nướng bằng lửa a.

Nhưng, đối với lửa, Phong Doãn Xúc luôn mang lòng kính sợ.

Thứ này là ngẫu nhiên sinh ra, căn bản không thể lưu trữ, làm sao có được đây?

Tiên nhân mỉm cười, bèn truyền cho y phương pháp tạo ra lửa.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Phong Doãn Xúc tỉnh lại, phát hiện trong miệng vẫn còn lưu lại hương vị của thức ăn nướng chín, giấc mộng đêm qua, y nhớ rõ mồn một. "Đá, và củi khô ma sát với nhau, có thể sinh ra lửa?" Phong Doãn Xúc tìm những người đàn ông trong bộ lạc, cùng nhau làm việc này.

Dùng que đá khoan vào thân cây khô, quả nhiên, không lâu sau, liền có tia lửa bắn ra, thêm cỏ khô thổi vào, trong nháy mắt liền sinh ra lửa. "Lửa!" "Ta có thể tạo ra lửa rồi!" "Lửa!" "Cảm tạ tiên nhân, ban cho ta mồi lửa!" "Sau này, ta có thể tạo ra lửa bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu!" Phong Doãn Xúc và người trong bộ tộc, hướng lên trời tế bái.

Ầm ầm ầm...

Đột nhiên, trời cao giáng xuống công đức vô biên.

Trong đó năm phần rơi vào cơ thể Phong Doãn Xúc, khiến y lập tức trở thành Đại La Kim Tiên.

Chương 126

Hai phần rơi vào que đá và củi khô dùng để khoan gỗ, que đá và củi khô biến thành hậu thiên linh bảo.

Ba phần công đức còn lại, liền rơi vào trong cơ thể Diệp Hàn.

Bóng dáng Diệp Hàn cũng xuất hiện trước mặt Phong Doãn Xúc vào lúc này. "Tiên nhân!" Phong Doãn Xúc mặc dù đã là Đại La Kim Tiên, nhưng sau khi thấy Diệp Hàn, vẫn quỳ lạy. "Đứng dậy!" Diệp Hàn nói: "Từ hôm nay, ngươi tên là Toại Nhân Thị, hãy truyền phương pháp tạo lửa cho toàn bộ Nhân tộc, dùng lửa chiếu sáng, nấu chín thức ăn!" "Vâng!" Toại Nhân Thị nói: "Toại Nhân Thị, tuân mệnh!" ...

Sau đó, Diệp Hàn dùng phương pháp tương tự, truyền đạo cho Nhân tộc.

Trong Nhân tộc, lần lượt xuất hiện Toại Nhân Thị, Truy Y Thị và Hữu Sào Thị.

Đến đây, thuật tạo lửa, dệt vải, xây nhà được truyền bá trong Nhân tộc, bệnh tật trong nhân gian giảm bớt, Nhân tộc cũng bước vào thời kỳ văn minh sơ khai mông muội.

Vì tạo lửa, dệt vải, xây nhà, trời cao giáng xuống công đức vô biên.

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị ba người, lần lượt thành Đại La Kim Tiên quả vị.

Ba người cũng trở thành Nhân Tộc Tam Tổ!

Đồng thời, mỗi người đều có ba phần công đức rơi vào trong cơ thể Diệp Hàn.

Công đức này cũng không ít, mỗi người đóng góp cho Diệp Hàn công đức, có đến cả triệu. "..." Thấy Diệp Hàn kiếm được công đức, người trong Hồng Hoang ai nấy đều trợn tròn mắt.

Dạy Nhân tộc tạo lửa, dệt vải, xây nhà, có thể nhận được công đức?

Cũng quá đơn giản rồi!

Ngay cả Thánh nhân Lão Tử ở gần nhất, sau khi thấy phương pháp kiếm công đức của Diệp Hàn, cũng không khỏi cười khổ một tiếng: Tiểu tử này!

Đương nhiên, điều họ không biết là, Diệp Hàn dạy Nhân tộc, mục đích ban đầu chỉ là để giúp đỡ Nhân tộc, thật tâm thật ý muốn giúp Nhân tộc thoát khỏi cảnh khốn khó hiện tại.

Còn về công đức?

Mặc dù không ít, nhưng Diệp Hàn lại không phải vì công đức mà làm.

Bên này, Diệp Hàn giúp Nhân tộc thoát khỏi trạng thái nguyên thủy mông muội, bên kia, Ngao Quyển cũng đã an ủi xong Nhân tộc, những người bị ảnh hưởng đã xây dựng lại nhà cửa. "Đại lão gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong!" "Tốt!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Đến Nam Hải, dẫn đường đi, lần này đi, diệt sát nhất mạch của Ngao Thông, thuận tiện cứu phụ mẫu của ngươi!" "Tạ đại lão gia!" Ngao Quyển hóa thành kim long, đưa Diệp Hàn bay về phía Nam Hải.

Trước khi đi, Diệp Hàn đã bảo Bổn Bổn Tượng đi bảo vệ Linh Linh.

Hơn nữa, để đảm bảo an toàn, Diệp Hàn đã đưa Bổn Bổn Tượng và Linh Linh đến đạo trường ở núi Thủ Dương của Lão Tử, sợ có người mưu đồ.

Diệp Hàn khẩn cầu, Lão Tử tự nhiên sẽ không từ chối. "Cứ yên tâm mà đi!" Lời nói của Lão Tử với Diệp Hàn, một mặt, Lão Tử đã hứa với Diệp Hàn, sẽ bảo đảm an toàn cho hai người.

Đồng thời, cũng truyền đạt cho Diệp Hàn một ý: Nam Hải Long tộc, cứ mặc sức mà quậy, yên tâm, có sư bá ta làm hậu thuẫn.

Bên phía sư tôn Thông Thiên, càng không cần phải nói.

Mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa, Diệp Hàn liền đưa Ngao Quyển, trực tiếp bay về phía Nam Hải.

Diệp Hàn thực ra có thể trực tiếp xé rách hư không để đến Nam Hải, nhưng hắn lại không làm vậy.

Hắn ngồi trên đỉnh đầu của Ngao Quyển, bay về phía Nam Hải.

Hướng thế nhân tuyên bố: Lão tử đã thu phục Long tộc làm tọa kỵ, thì sao?

Trên đường bay của Ngao Quyển, Diệp Hàn trong nháy mắt bố trí ra tầng tầng trận pháp, đồng thời tế ra hắc hồ lô, hoàn toàn coi đầu của Ngao Quyển như một đạo trường, ở trong đó tham ngộ đạo pháp.

Lần này tham ngộ không phải là 《Cửu Chuyển Huyền Công》, mà là 《Cửu Chuyển Nguyên Công》.

Bàn Cổ năm xưa truyền cho Diệp Hàn hai đạo thần thông, một là Cửu Chuyển Huyền Công tu luyện thân thể, nghe nói luyện đến cửu chuyển, liền có thể lấy lực chứng đạo, thành Thánh nhân vạn ma bất diệt.

Thứ hai, chính là Cửu Chuyển Nguyên Công, Cửu Chuyển Nguyên Công chuyên tu nguyên thần, nếu tu luyện đến cửu chuyển, cũng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Hơn nữa, sau khi tu luyện Cửu Chuyển Nguyên Công, nguyên thần

và ý thức của tu sĩ sẽ vô cùng cường đại, nếu nguyên công đạt đến cửu chuyển, cho dù chỉ dựa vào uy áp của nguyên thần, cũng có thể trực tiếp nghiền nát tu sĩ cùng cấp.

Khủng bố đến như vậy.

Diệp Hàn ngộ đạo trên đầu rồng, một lần ngộ đạo là ba vạn năm.

Thời gian ba vạn năm thoáng qua, Diệp Hàn đã tu luyện 《Cửu Chuyển Nguyên Công》 đến đệ tam chuyển, lúc này nguyên thần và thần thức, so với trước khi tu luyện, đã cường đại hơn gấp mười.

Chương 127

Dưới sự gia trì của thời gian trận, đã qua ba vạn năm.

Nhưng trên thực tế, Ngao Quyển trên đại lục Hồng Hoang, mới bay được ba trăm năm mà thôi.

Ba trăm năm sau, hai người đã đến Nam Hải.

Bờ Nam Hải, Diệp Hàn nhìn biển Nam Hải sóng dữ, hỏi Ngao Quyển: "Còn bao xa?" Ngao Quyển nói: "Bay thêm khoảng một trăm năm nữa là đến!" "Không đợi nữa!" Diệp Hàn vung tay, trực tiếp xé rách hư không. "..." Thấy thủ đoạn của Diệp Hàn, Ngao Quyển lại một lần nữa kinh ngạc.

Xé rách hư không, không phải ai cũng làm được, thông thường, chỉ có những cường giả tuyệt thế đạt đến tu vi Chuẩn Thánh, mới có thể làm được.

Thỉnh thoảng, có những người có tư chất kinh thiên động địa, khi ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong đại viên mãn, cũng có thể làm được.

Ví dụ như Tam Thanh năm xưa, Tây phương nhị Thánh v.v...

Nhưng, giống như Diệp Hàn, ở Đại La sơ kỳ, trực tiếp xé rách hư không Hồng Hoang, lại là chuyện chưa từng nghe thấy. "Đi!" Diệp Hàn nhìn Ngao Quyển, hỏi: "Cơ thể chịu nổi không?" "Chịu nổi!" Ngao Quyển là dị chủng Hồng Hoang, mặc dù chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn, nhưng chịu được hỗn độn chi phong không thành vấn đề. "Đi!" Diệp Hàn đưa Ngao Quyển, trong nháy mắt bay vào hỗn độn.

Sau đó, lại một lần nữa xé rách hư không, đã ở trung tâm Nam Hải.

Nơi đây, biển cả mênh mông, sóng dữ ngập trời.

Nhưng, linh khí ở đây lại vô cùng nồng đậm, sinh vật sống trong nước nào chỉ vạn tộc.

Trên mặt nước, một tòa cung điện rộng hàng vạn dặm lấp lánh vạn đạo kim quang, huy hoàng vô cùng.

Long cung Nam Hải, không giống như Long cung Đông Hải ở dưới đáy biển.

Long cung Nam Hải được xây dựng trên mặt biển.

Sau Long Hán đại kiếp, Long vương vẫn lạc, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân liền bị Thiên đạo vứt bỏ, khí vận ngày càng sa sút.

Sau đó, Phượng tộc quy về Bất Diệt Hỏa Sơn, Kỳ Lân nam hạ Thập Vạn Đại Sơn, Long tộc thì chiếm cứ hải vực Hồng Hoang, trở thành bá chủ ngoại hóa, vẫn xưng vương xưng bá, nhưng không dám đặt chân lên Hồng Hoang nữa.

Sau này, Long tộc phân hóa, chia thành Long cung Đông Hải, Long cung Bắc Hải và Long cung Nam Hải, nhưng về cơ bản, bất kể là Long tộc Bắc Hải, Nam Hải hay Đông Hải, đều là một nhà, đều là hậu duệ của Long vương. "Chính là Long cung Nam Hải!" Ngao Quyển nhìn Long cung Nam Hải, vẻ mặt lộ ra một tia phức tạp.

Năm xưa, đại lão gia đã cứu mạng hắn, nhưng cũng vì trở thành tọa kỵ của đại lão gia, phụ mẫu hắn bị Long tộc uy hiếp thoái vị, thậm chí bị giam cầm.

Bây giờ trở lại đây, nội tâm Ngao Quyển ngũ vị tạp trần. "Được!" Diệp Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó tay phải nắm quyền hơi nâng lên.

Đột nhiên, một quyền oanh ra.

Ầm...

Trên cánh tay của Diệp Hàn, vô tận phù văn của Lực chi đại đạo bao quanh.

Một quyền oanh ra, trong hư không liền hình thành một hư ảnh nắm đấm khổng lồ.

Men theo mặt biển bay đi với tốc độ cực nhanh, nơi nó đi qua, hư không bị xé rách, vô tận hỗn độn chi khí bay ra.

Trên mặt nước, hình thành một rãnh nước hình bán nguyệt sâu đến ngàn trượng.

Ầm...

Nắm đấm khổng lồ đó, trong quá trình tiến tới, đang không ngừng hấp thu linh lực trong không khí xung quanh.

Trong một hơi thở, nắm đấm đã đến vị trí của Long cung.

Ầm...

Nắm đấm đến, đầu tiên oanh kích vào màng sáng phòng ngự của Long cung.

Màng sáng trận pháp, dưới uy lực của nắm đấm Diệp Hàn, không chống đỡ được 0.1 giây, trực tiếp vỡ tan.

Ầm...

Lực dư của nắm đấm khổng lồ đó không giảm, trực tiếp oanh vào bản thể của Long cung.

Long cung rộng hàng vạn dặm, dưới một quyền của Diệp Hàn, trực tiếp vỡ thành vô số mảnh vụn.

Hống...

Chương 128

Một tiếng rồng gầm khổng lồ, từ trong Long cung Nam Hải truyền ra.

Cùng lúc đó, vô số tiếng rồng gầm, liên miên không dứt.

Sự phẫn nộ vô tận, dường như muốn lật tung cả một vùng biển.

Hống...

Hống hống...

Từng con cự long bay ra.

Có màu vàng, màu đen, màu đỏ, màu trắng, màu xanh!

Những con cự long đủ màu sắc, bay lượn trên trời, cũng chỉ trong nháy mắt, đã bao vây không gian nơi Ngao Quyển và Diệp Hàn đang đứng.

Trong đó, còn có một con kim long thân thể cao đến vạn trượng, một tiếng gầm giận dữ hóa thành một lão giả mặc áo bào vàng, đầu đội vương miện, đứng giữa hư không, toàn thân tỏa ra sự phẫn nộ vô tận. "Ngươi là ai, dám hủy Long cung của ta?" Ánh mắt của Long vương, nhìn thẳng vào Diệp Hàn, không hề động đậy, nhưng uy áp vô tận lại tự nhiên tiêu tán. "Ồ...

Ngao Quyển?" Long vương sau khi thấy Ngao Quyển, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Tên vô liêm sỉ này, còn có mặt mũi quay về?

Long tộc ta là dị chủng Hồng Hoang thượng cổ, là tồn tại cao quý biết bao, ngươi tự hạ thấp thân phận, làm tọa kỵ của người ta.

Mặt mũi của Long tộc, đều bị ngươi làm mất hết rồi..." Đầu của Ngao Quyển rụt lại, dường như có chút sợ hãi người này, thấp giọng

nói với Diệp Hàn: "Đại lão gia, người này vốn là trưởng lão của Long tộc Nam Hải chúng ta, tên là Ngao Hung, bây giờ, e rằng đã đăng cơ làm Long vương!" "Hừ..." Diệp Hàn nhìn Ngao Hung, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường, thản nhiên nói: "Long tộc là dị chủng Hồng Hoang, là một trong tam tộc thượng cổ, bản tọa tự nhiên biết.

Nhưng bây giờ lại bị Thiên đạo vứt bỏ, một chủng tộc bị Thiên đạo vứt bỏ, có mặt mũi gì mà tự xưng là tồn tại cao quý, Ngao Hung, mở to mắt ra mà nhìn Hồng Hoang bây giờ đi, đừng có nằm mơ nữa..." "Không chỉ Long tộc các ngươi, hãy mở to mắt ra mà nhìn, Hồng Hoang bây giờ, có chuyện gì liên quan đến Long tộc các ngươi không?" Diệp Hàn nhìn Ngao Hung trước mặt.

Vẻ mặt thản nhiên.

Ngao Hung nhìn Diệp Hàn, cười lạnh nói: "Không sai, khí vận của Long tộc ta quả thực không bằng xưa, mới khiến cho kẻ tiểu nhân lên ngôi, như Yêu tộc, Vu tộc những kẻ thấp hèn đó làm chủ Hồng Hoang, nhưng, dám hỏi ngươi, ngươi lại là ai?" "Ngươi lại có tư cách gì, trào phúng Long tộc ta?" 100.

Ánh mắt của Ngao Hung tràn đầy hung lệ, con ngươi chuyển động, một luồng uy áp đặc trưng của Long tộc che trời lấp đất tràn về phía Diệp Hàn.

Ngao Hung là tu sĩ Đại La Kim Tiên đại viên mãn, lại là Long tộc, thân thể cường tráng, pháp lực thần thông cũng không phải chủng tộc bình thường có thể so sánh, cho nên hắn cho rằng chỉ cần dựa vào uy áp và khí thế, là có thể đánh bại Diệp Hàn.

Nào biết Diệp Hàn căn bản không hề bị ảnh hưởng. "Hét!" Đối mặt với uy áp của Long vương, nguyên thần Diệp Hàn khẽ động, 《Cửu Chuyển Nguyên Công》 vận chuyển, đột nhiên hét lớn một tiếng vào Long vương, thần thức vô tận quét ngang.

Phụt...

Long vương Ngao Hung vạn lần không ngờ, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, uy áp cộng thêm khí thế hai tầng áp chế, lại bị đối phương phản đòn, lập tức thổ ra một ngụm máu tươi, thân thể lảo đảo không ngừng. "..." Ngao Hung lại thổ ra một ngụm máu tươi, nhưng tức đến không nói nên lời.

Không có cách nào, hắn khiêu khích trước, nếu không phải thần thức và khí thế đồng thời mở ra, thần thức của Diệp Hàn dù có lợi hại, cũng tuyệt đối không thể gây ra thương tổn lớn như vậy cho hắn. "Ngươi hỏi bản tọa là ai?" Khóe miệng Diệp Hàn lộ ra một nụ cười, tay phải nâng lên, tế ra một luồng Phần Thiên Tử Hỏa, lơ lửng cháy trong hư không, trong ngọn lửa tím đó, hơn ba mươi nguyên thần của Long tộc, đang gào thét không ngừng.

Cường đại như Ngao Hung, tự nhiên nhận ra con trai mình và thuộc hạ ngay lập tức. "Thông nhi..." Ngao Hung tâm thần chấn động, lại một ngụm máu tươi thổ ra. "...

Là ngươi giết?

Ngươi là người của Nhân tộc?" Ngao Hung không dám tin vào những gì trước mắt.

Hắn phái con trai đến Nhân tộc tìm Ngao Quyển, muốn nhổ cỏ tận gốc, trừ hậu họa vĩnh viễn, vì sự ổn định của ngôi vị Long vương, không tiếc bất cứ giá nào.

Đương nhiên, tội danh mà hắn gán cho Ngao Quyển là làm mất mặt Long tộc.

Hắn hạ lệnh cho Ngao Thông, ra lệnh tàn sát Nhân tộc, cho Nhân tộc một bài học.

Không ngờ, con trai hắn lại bị người khác giết chết, chỉ còn lại

nguyên thần! "Không phải!" Diệp Hàn nói: "Nhưng, Nhân tộc do ta bảo hộ, huống hồ, Nhân tộc là do bản tọa hiệp trợ Nữ Oa nương nương sáng tạo ra, há có thể để cho lũ súc sinh các ngươi làm hại?" "..." Ngao Hung lập tức kinh hãi.

Tồn tại có thể cùng Nữ Oa tạo ra con người, tuyệt đối không phải người bình thường, bây giờ Nữ Oa đã thành Thánh, người này lại dám mượn chuyện của Thánh nhân ra nói, có thể thấy không thể là bịa đặt, nếu không Nữ Oa cũng sẽ giáng xuống trừng phạt.

Vậy thì, hình như mình đã gây ra họa lớn!

Thân thể Ngao Hung run lên! "Long tộc các ngươi, chạy đến Nhân tộc gây họa cho Nhân tộc, chuyện này, bản tọa hôm nay nhất định phải đòi một lời giải thích!" Diệp Hàn nhìn Ngao Quyển, hỏi: "Ngao Quyển, hãy kể tổn thất của Nhân tộc cho Long vương nghe!" "Vâng, đại lão gia!" Ngao Quyển hít một hơi thật sâu, nhìn Ngao Hung nói: "Ngao Hung, con trai ngươi là Ngao Thông, đã đưa ba mươi sáu thần long xông vào nơi tập trung của Nhân tộc, gây ra hàng trăm triệu người của Nhân tộc không nhà để về, lại có mười vạn người mất mạng, trở thành thức ăn trong miệng của Long tộc!" "Ngươi nghe thấy chưa?" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Không nhà để về không tính, mười vạn mạng người, Long vương chuẩn bị xử lý thế nào?" Chẳng phải chỉ là mười vạn mạng người sao?

Chương 129

Ngao Hung vừa nghe, thầm nghĩ: May quá, không gây ra thương vong quá lớn.

Theo như số lượng của Nhân tộc, đã lên đến vạn tỷ, mười vạn chỉ là một giọt nước trong biển cả mà thôi. "Được, được!" Ngao Hung nói: "Bản vương sẽ cho người đến Nhân tộc, bồi thường!" "Không được!" Diệp Hàn lắc đầu, "Không đủ, bảo bối trong Long cung tuy nhiều, nhưng bản tọa, không coi trọng!" "Vậy ngươi muốn thế nào?" Ngao Hung nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn thản nhiên nói: "Một mạng đền một mạng, giết mười vạn Long tộc là được!" 101. "Phóng tứ!" Ngao Hung lập tức đại nộ.

Trong mắt hắn, Long tộc là tồn tại cao cao tại thượng trong toàn bộ Hồng Hoang, đó là dị chủng Hồng Hoang, huyết mạch cao quý.

Còn Nhân tộc?

Chỉ là một tộc hậu thiên được tạo ra mà thôi. "Nhân tộc nhỏ bé, cũng dám đòi một mạng đền một mạng với Long tộc ta!

Giết mười vạn Long tộc của ta... ha ha ha..." Ngao Hung lộ ra vẻ lạnh lùng: "Đừng nói là ngươi, Thánh nhân cũng không thể!" "Vậy sao, nếu đã như vậy, không cần thiết phải đàm phán nữa!" Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, sau đó vươn tay lấy ra A Tỳ Kiếm, sát phạt hủy diệt kiếm ý vô tận xuyên thấu trời đất: "Bản tọa ra tay không có chừng mực, giết nhiều, ta không chịu trách nhiệm đâu!" 102. "Ta thực sự muốn xem ngươi có bản lĩnh gì?" Ngao Hung vươn tay, lấy ra thánh vật chữa thương nuốt xuống, vết thương trong cơ thể vừa bị thần thức của Diệp Hàn quét qua lập tức phục hồi, sau đó, một cây thần chùy hiện ra trong tay, nói: "Các hạ khiêu khích Long tộc, ta giết

ngươi, cũng không có gì là không thể!" Ầm...

Tiên hạ thủ vi cường.

Long vương Ngao Hung tu vi Đại La Kim Tiên đại viên mãn, một chùy oanh xuống Diệp Hàn.

Trên cây chùy, mang theo huyền hoàng chi khí vô tận, một chùy vung ra, đập vỡ hư không. "Hừ..." Diệp Hàn cầm A Tỳ Kiếm trong tay giơ cao, dùng kiếm làm đao, từ trên xuống dưới vung mạnh.

Trên kiếm, phù văn của Sát lục đại đạo, Hủy diệt đại đạo, Lực chi đại đạo lấp lánh, trong nháy mắt hợp thành một luồng kiếm khí vô song, một nhát chém ra.

Ầm...

Kiếm khí sắc bén, trực tiếp chém hư ảnh cây chùy thành mảnh vụn, sau đó thế đi không giảm, một kiếm chém vào thân thể của Ngao Hung. "Mở ra cho ta!" Ngao Hung là Long vương Nam Hải, trên người bảo vật vô số.

Trước khi kiếm khí của Diệp Hàn đến, hắn đã tế ra ba tầng phòng ngự.

Phụt...

Phụt...

Phụt...

Nhưng, ba tầng phòng ngự, dưới một luồng kiếm khí của Diệp Hàn, giống như giấy hồ, trong khoảnh khắc toàn bộ vỡ tan.

Phụt...

Lực dư cuối cùng của kiếm ý đó, chém vào thân thể của Long vương.

Một trận mưa máu vàng óng, trong nháy mắt bay ra.

Nhưng, Long vương tuy bị thương, nhưng vết thương cũng không quá nặng, cũng chưa mất đi sức chiến đấu. "Lại nữa!" Diệp Hàn không đợi Long vương nuốt thánh dược chữa thương, trực tiếp hóa thành quả pháo, hướng về phía thân thể của Long vương Ngao Hung, một quyền đấm ra. "Lực chi đại đạo, gia trì!" "Huyền công ngũ chuyển, ra cho ta!" Ầm...

Sau khi được Cửu Chuyển Huyền Công và Lực chi đại đạo gia trì, một quyền của Diệp Hàn có thể oanh bạo trời đất.

Huống chi chỉ là Long vương.

Bành...

Trước khi Long vương kịp phản ứng, nắm đấm của Diệp Hàn đã cách không giáng xuống, một quyền đánh tới, Long vương vội vàng hóa ra bản thể, muốn dựa vào thân thể vạn trượng của mình để đỡ một quyền của Diệp Hàn.

Tiếc là, hắn đã đánh giá quá cao mức độ cường tráng của cơ thể mình, cũng đánh giá quá thấp công kích của Diệp Hàn.

Cuối cùng, thân rồng hóa thành mưa máu bay ra, rơi xuống mặt biển, giống như mưa vàng.

Nguyên thần của Long vương Ngao Hung, thì bị Diệp Hàn vươn tay tóm vào trong tay, ném vào Phần Thiên Tử Hỏa. "A..." Toàn thân Ngao Hung, run rẩy, đau đến không muốn sống. "A...

Chương 130

a..." Ngao Hung ở trong Phần Thiên Tử Hỏa, thảm thiết kêu la.

Diệp Hàn thản nhiên liếc nhìn một cái, nói: "Ta đã cho ngươi đường đi mà ngươi không đi, tự tìm lấy, đừng trách ta." Nói xong, hắn vung tay thu ngọn lửa tím lại.

Xung quanh, vô số đệ tử Long tộc nhìn thấy cảnh này, đều có chút kinh hãi.

Ban đầu, vì Long cung bị hủy, họ định dạy dỗ tên tu sĩ to gan này, nhưng sau khi thấy sự cường hãn và mạnh mẽ của Diệp Hàn, liền trở nên lúng túng.

Đánh cũng không phải, đi cũng không phải. 103.

Đặc biệt là sau khi Long vương bị bắt, cả Long cung Nam Hải như rắn mất đầu, nghe theo ai đây?

Thế là, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về mấy vị trưởng lão của Long tộc.

Các trưởng lão cũng có tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng so với Long vương Ngao Hung, còn kém xa. "Mười vạn Long tộc, trước tiên thu chút lãi đã!" Diệp Hàn không quan tâm trên đó có ai, A Tỳ Kiếm trong tay vung lên.

Hú...

Kiếm ý vô tận vung ra, một luồng kiếm mang dài vạn dặm chém thẳng xuống bầu trời.

Trong hư không, vô số Long tộc bị trực tiếp nghiền nát, lần lượt rơi xuống.

Trên cả mặt biển, mưa máu tầm tã. "Mau chạy!" Phần lớn Long tộc, đều sợ hãi tứ tán bỏ chạy, chui xuống nước. "Hừ!" Diệp Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó tế ra một tia lửa tím, hóa thành một biển lửa trên không, truy đuổi những Long tộc đang bỏ chạy. "Ngươi, quá đáng rồi!" Cảnh này, ngay cả Ngao Quyển nhìn thấy cũng run rẩy cả người và tim. "To gan!" Đúng lúc này, dưới đáy biển đột nhiên truyền ra một tiếng quát vô song, sau đó, một con ngũ trảo kim long đột nhiên từ dưới đáy biển lao ra.

Hống...

Tiếng rồng gầm vô tận, vang vọng trời đất.

Một luồng uy áp khí thế tự nhiên, lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Ngay cả Diệp Hàn, dưới luồng uy áp này, cũng hơi run rẩy. "Thái thượng trưởng lão, là Thái thượng trưởng lão của Long tộc chúng ta!" "Thật sự là Thái thượng trưởng lão!" "Thái thượng trưởng lão đã bế quan vô số năm rồi, ta sắp quên mất ngài!" "A, Thái thượng trưởng lão đến rồi, chúng ta được cứu rồi, Thái thượng trưởng lão, là cường giả Chuẩn Thánh!" ...

Hống...

Thân thể ngũ trảo kim long dài mười vạn trượng, trong nháy mắt hóa thành một lão giả uy nghiêm, toàn thân vàng óng, trên đỉnh đầu có sừng vàng, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Diệp Hàn, nói: "Tiểu tử, chuyện vừa rồi, ta ở dưới đã nghe thấy rồi, ngươi đã bắt được hai cha con Ngao Hung và Ngao Thông, cũng đã tìm được kẻ đầu sỏ gây họa, nể mặt ngươi có duyên với Nữ Oa nương nương, ta không tính toán với ngươi, lui đi!" Lúc Thái thượng trưởng lão của Long tộc nói chuyện, một luồng khí thế bàng bạc oanh ra, bốn phía xung quanh, không gian hơi run rẩy.

Tất cả các thần long, đều cúi đầu.

Chuẩn Thánh vượt xa Đại La Kim Tiên quá nhiều, mỗi cử động đều ẩn chứa thiên đạo chi lực, mặc dù so với Thánh nhân còn kém xa, nhưng đồng thời, cũng vượt xa Đại La Kim Tiên quá nhiều. "Đi?" Khóe miệng Diệp Hàn lộ ra một nụ cười lạnh: Giết mười vạn người của Nhân tộc ta, rồi bảo ta đi?

Lão già, ngươi nghĩ nhiều quá rồi! "Hử?" Thái thượng trưởng lão nhìn Diệp Hàn, ánh mắt lạnh đi, nói: "Chẳng lẽ, các hạ thật sự muốn giết mười vạn Long tộc của ta sao?

Hừ... có ta là Ngao Cầm ở đây trấn giữ, đừng hòng!" "Hừ!" Diệp Hàn nhìn Ngao Cầm, không hề sợ hãi: "Long tộc giết mười vạn người của Nhân tộc ta, ta tất sẽ giết mười vạn Long tộc.

Chuẩn Thánh thì đã sao?" "Chém cho ta!" Diệp Hàn vươn tay, A Tỳ Kiếm cầm trong tay, pháp lực vô tận rót vào, sau đó cách không chém một kiếm về phía Chuẩn Thánh kia. "Ánh sáng của đom đóm!" Ngao Cầm nhìn một kiếm mà Diệp Hàn chém tới, con ngươi hơi kinh ngạc, nhưng hắn là Chuẩn Thánh, tự nhiên sẽ không sợ hãi.

Ngao Cầm vươn tay lấy ra một cây đàn, trong nháy mắt tế ra, cưỡng ép đỡ lấy một luồng kiếm khí của Diệp Hàn, nói: "Thiếu niên, sự cường đại của Chuẩn Thánh không phải ngươi có thể tưởng tượng được, ta cho ngươi một cơ hội nữa, đi, hoặc là chết!" "Chuẩn Thánh có thể đánh chết ta, còn chưa ra đời đâu?" Diệp Hàn thu hồi bảo kiếm.

Vừa rồi, chỉ là thăm dò sức mạnh của Chuẩn Thánh mà thôi, một kiếm kia, hắn vẫn chưa dùng toàn lực.

Hơn nữa, mười hai Tổ vu đều là Chuẩn Thánh, lão tử một quyền là có thể đánh bay, có cái gì mà ghê gớm, mạnh hơn Đế Giang sao? "Nhận một quyền của ta!" Thân thể Diệp Hàn uốn cong như cánh

cung, sau đó một quyền oanh ra.

Hoàn toàn bộc phát!

Lực chi đại đạo gia trì lên đó, Cửu Chuyển Huyền Công gia trì lên đó.

Chương 131

Diệp Hàn một quyền vung ra, sức mạnh vô tận, giáng về phía Chuẩn Thánh trung kỳ Ngao Cầm.

Trên bầu trời sau lưng, để lại một vệt đuôi dài màu đen.

Đó không phải là ngọn lửa, mà là nắm đấm ma sát với hư không, sau khi ma sát rách hư không, hỗn độn chi khí xâm nhập vào hình thành cảnh tượng hùng vĩ. "...

Thật mạnh!" Ngao Cầm nhìn một quyền của Diệp Hàn, trong lòng không khỏi run lên.

Nhưng, hắn là Chuẩn Thánh trung kỳ, đối diện Diệp Hàn, chỉ là Đại La sơ kỳ.

Có thể nói, sự khác biệt giữa hai người, giống như vực sâu, cho nên Ngao Cầm tự nhiên không thể bị dọa chạy.

Hắn cầm cây đàn trong tay, cũng rót ra nguyên lực vô tận, trong nháy mắt hình thành một màng sáng phòng ngự. "Thiên Ma Cầm, mở cho ta!" "Thái Hư Nguyên Giáp, mở!" "Long Chi Phòng Ngự, mở!" Ba tầng phòng ngự, trong nháy mắt được Ngao Cầm mở ra.

Cùng lúc đó, Ngao Cầm cũng hít một hơi thật sâu, hướng về phía Diệp Hàn đánh ra một quyền.

Hai luồng sáng, oanh nhiên va chạm trên không trung.

Ầm...

Năng lượng vô tận bộc phát.

Trước người Ngao Cầm, ba tầng màng sáng giống như giấy hồ, bị Diệp Hàn đập vỡ.

Nắm đấm của Diệp Hàn, hung hăng oanh kích vào nắm đấm của Ngao Cầm.

Bằng mắt thường có thể thấy, cánh tay, nắm đấm của Ngao Cầm, trong một khoảnh khắc vỡ nát, bị cự lực của Diệp Hàn oanh thành vụn. "Chết cho ta!" Diệp Hàn thế đi không giảm, lại một quyền vung ra, trực tiếp oanh kích vào ngực của Ngao Cầm.

Phụt...

Ngao Cầm phun ra một ngụm máu, thân thể trong nháy mắt lùi về phía sau trăm vạn dặm.

Diệp Hàn cũng lùi về phía sau, trong nháy mắt đã lùi trăm vạn dặm.

Không có cách nào, Chuẩn Thánh trung kỳ Ngao Cầm, tu vi ở đó, một quyền toàn lực, mặc dù nắm đấm bị Diệp Hàn đánh nát, nhưng sức mạnh trên một quyền đó, lại giáng thật mạnh vào người Diệp Hàn.

Diệp Hàn bị đánh lui trăm vạn dặm, trên mặt biển vạch ra một rãnh dài trăm vạn dặm.

Nhưng, vì thân thể cường tráng, dù đã lùi trăm vạn dặm, nhưng không hề bị thương, chỉ là, một quyền vừa rồi, là cực hạn của Diệp Hàn, một quyền, đã rút cạn toàn bộ linh lực trong cơ thể.

Cho nên Diệp Hàn trông có vẻ, sắc mặt trắng bệch như giấy. "Hô..." Hít một hơi thật sâu, một cốc Tam Quang Thần Thủy ực ực uống cạn.

Khí tức trong cơ thể, trong nháy mắt hồi phục đầy, đầy máu hồi sinh.

Chuẩn Thánh Ngao Cầm ở trăm vạn dặm xa, thì một bộ dạng thê thảm vô cùng.

Một cánh tay bị đánh nát, ngực trước cũng lõm vào một hố lớn. "Mạnh!" Ngao Cầm nhìn Diệp Hàn, ngực phập phồng.

Một quyền vừa rồi của Diệp Hàn, hắn đã cảm nhận được triệt để, căn bản không phải là sức mạnh mà Đại La Kim Tiên nên có, ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng không thể khiến Ngao Cầm bại thảm như vậy.

Khi giao thủ, Ngao Cầm một lần tế ra ba tầng phòng ngự chí cường, ngược lại Diệp Hàn, lại dùng thân thể cứng rắn chống đỡ công kích của hắn.

Một quyền phân cao thấp. "Nhưng!" Ngao Cầm há miệng, nuốt một viên linh dịch, vết thương trên cơ thể, cũng gần như hồi phục trong một khoảnh khắc: "Thì đã sao?

Ngươi cũng không giết được bản tọa!" "Giết không được bản tọa, muốn giết Long tộc của ta, đúng là người si nói mộng!" Ngao Cầm mặc dù bội phục sức mạnh và chiến đấu lực của Diệp Hàn.

Nhưng, Diệp Hàn muốn giết người dưới mí mắt hắn, hắn lại không cho rằng có thể thành công. "Vậy sao?" Diệp Hàn vung tay, lại một lần nữa tế ra A Tỳ Kiếm, cách không vung một cái, một kiếm chém xuống!

Một luồng kiếm khí vô song quét ngang bốn phương, trong nháy mắt lao về phía Long tộc.

Phụt phụt phụt...

Trong nháy mắt, đã có mấy trăm con rồng bị chém rơi.

Ngươi nói ta không giết được Long tộc, hôm nay, ta cho ngươi xem, ta đồ long như thế nào.

Chương 132

"Giết!" Thân thể Diệp Hàn run lên, ba mươi sáu viên Định Hải Châu sau lưng lao về phía Ngao Cầm.

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, chính là sức mạnh của ba mươi sáu phương thế giới giáng xuống. "Tiên thiên... chí bảo?" Thấy Diệp Hàn có tiên thiên chí bảo, trong lòng Ngao Cầm lập tức dâng lên một dự cảm không lành, chân khẽ động, né tránh công kích của ba mươi sáu Định Hải Châu.

Một lần né không sao, nhưng lại nhường đường cho ba mươi sáu viên Định Hải Châu.

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, lần lượt bay ra, oanh sát về phía hư không.

Ầm...

Ầm...

Ầm...

Trên bầu trời, vô số thi thể cự long rơi xuống, đồng thời, lại có vô số cự long, trực tiếp bị nghiền nát thành vụn. "Chạy a!" Cự long không còn đường trốn, lần lượt chui xuống biển.

Biển, là một rào cản tự nhiên.

Lặn xuống biển, họ cho rằng Diệp Hàn sẽ không còn cách nào. "Hừ!" Diệp Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Xuống biển, là không cần chết nữa sao?" "Định cho ta!" Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, khóa chặt một vùng biển.

Đại dương vô tận, trong nháy mắt biến thành băng lạnh vạn năm.

Những Long tộc đã chui xuống biển, toàn bộ bị đóng băng. "Phá!" Diệp Hàn thi triển cự lực, một quyền oanh cả một tảng băng khổng lồ lên trời.

Sau đó, A Tỳ Kiếm vung lên, một kiếm chém tới.

Lập tức, lại có vô tận xác rồng từ trên trời rơi xuống. "...

Đáng ghét, chết tiệt!" Ngao Cầm nhìn chủng tộc bị tàn sát như vậy, trong lòng rỉ máu, giơ tay chỉ, chỉ vào Diệp Hàn nói: "Tu hành trong Hồng Hoang không dễ, sao lại độc ác như vậy?" "Độc ác sao?" Diệp Hàn thản nhiên nhìn Ngao Cầm, nói: "Năm xưa Long tộc Ngao Thông, tiến vào Nhân tộc của ta, một ngụm nuốt chửng ngàn trăm, thì không độc ác sao?" "Được được được, lão phu hôm nay muốn xem, rốt cuộc ngươi có bản lĩnh gì!" Trong mắt Ngao Cầm lộ ra một tia quyết tuyệt, nói: "Long tộc bí thuật, huyết mạch thăng cấp, phá cho ta!" Ầm...

Tu vi của Ngao Cầm, trong một khoảnh khắc tăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đây là một loại bí thuật của Long tộc, không đến thời khắc quan trọng sẽ không sử dụng.

Đó là vì, bí thuật này mặc dù có thể khiến tu vi tạm thời tăng lên một cấp, nhưng sau khi tác dụng của bí thuật kết thúc, cảnh giới của bản thân cũng sẽ rơi xuống một cấp.

Thái thượng trưởng lão Ngao Cầm, bây giờ là Chuẩn Thánh trung kỳ, sau khi bí thuật kết thúc, sẽ rơi xuống sơ kỳ.

Người bình thường, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Ầm...

Tu vi của Ngao Cầm, trong nháy mắt đạt đến hậu kỳ, đồng thời, khí thế trên người trở nên bàng bạc vô lượng hơn. "Chết!" Lần này, là

Ngao Cầm chủ động ra tay, một vuốt rồng khổng lồ, cách không tóm về phía Diệp Hàn.

Trên vuốt rồng, tự mang chức năng khóa không gian.

Trong nháy mắt khóa chặt một phương không gian nơi Diệp Hàn đang đứng.

Con ngươi của Diệp Hàn, hơi động: Sau khi Ngao Cầm sử dụng bí thuật, chiến đấu lực đã mạnh lên gấp mười không chỉ.

Tu sĩ Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh hậu kỳ, khác biệt lớn như vậy sao? "Mở cho ta!" Đối mặt với một vuốt toàn lực của Ngao Cầm hậu kỳ, một vuốt này nhìn như là một thần thông thiên mệnh, Diệp Hàn tự nhiên không dám sơ suất, trực tiếp vươn tay, tế ra ba món phòng cụ.

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Càn Khôn Đỉnh!

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!

Ba món đồ phòng ngự tuyệt thế, trong nháy mắt hình thành ba lớp màng sáng bảo vệ.

Ầm...

Phòng ngự và vuốt rồng va chạm vào nhau.

Chương 133

Sau đó, thân thể Diệp Hàn bay ngược trăm vạn dặm, nhưng vuốt rồng tuy mạnh, nhưng lại không thể phá vỡ phòng ngự của Diệp Hàn. "..." Sau khi thấy ba món chí bảo phòng ngự của Diệp Hàn, trong lòng Ngao Cầm giật thót một cái, đột nhiên quát hỏi: "Các hạ, rốt cuộc là ai?" Người có thể lấy ra ba món trọng bảo như vậy, tuyệt đối không phải nhân vật bình thường.

Lại có liên quan đến Nữ Oa nương nương, chẳng lẽ... "Hừ..." Diệp Hàn nói: "Nói nhảm nhiều quá, đánh xong rồi, đến lượt ta!" Hú...

Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, hướng về phía Ngao Cầm oanh ra một quyền.

Đồng thời!

Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Phần Thiên Tử Hỏa, A Tỳ Kiếm, theo một đòn của Diệp Hàn, cũng lần lượt bay ra.

Từ năm phương vị, khóa chết Ngao Cầm.

Một món tiên thiên chí bảo, một món hậu thiên sát phạt chí bảo, hai món cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Mấy món bảo vật vừa ra.

Sắc mặt Ngao Cầm ngẩn ra.

Sau đó, không quay đầu lại, thậm chí cả thân thể cũng vứt bỏ, trực tiếp lột xác, chỉ còn lại nguyên thần, chạy trốn thật xa.

Chuẩn Thánh hậu kỳ Ngao Cầm, trực tiếp bỏ chạy...

Thực ra, Ngao Cầm bỏ chạy, thật sự là may mắn nhặt về được

một mạng.

Nếu không, mấy món sát phạt chí bảo của Diệp Hàn, cộng thêm một quyền, nếu Ngao Cầm không đi, thật không biết nguyên thần có thể trốn thoát được không. "Hừ..." Diệp Hàn thu hồi bảo vật, mắng một câu đồ nhát gan.

Xung quanh, vô số Long tộc cũng lần lượt bỏ chạy.

Diệp Hàn nhìn mặt biển, vừa rồi một trận đại chiến với Ngao Cầm, sóng xung kích lan tới, vô số Long tộc hóa thành tro bụi.

Không nói đâu xa, trong quá trình đó, Long tộc mà Diệp Hàn giết, cũng có đến mấy vạn.

Nhưng Nam Hải Long tộc, chỉ là một nhánh nhỏ của toàn bộ Long tộc Hồng Hoang, Long tộc Hồng Hoang, có đến hàng trăm tỷ, mấy vạn, tự nhiên không thể làm tổn hại đến gân cốt. "Đại lão gia!" Ngao Quyển bước tới, quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn giữa hư không, nói: "Ngao Quyển cầu xin đại lão gia, tạm nguôi cơn thịnh nộ..." Ngao Quyển là Long tộc, mặc dù lòng hướng về Diệp Hàn, lúc thấy Nhân tộc bị tàn sát, cũng đã giết một số ác long đáng ghét của Long tộc, nhưng, nhìn thấy đồng loại bị tàn sát như vậy, cuối cùng trong lòng cũng không nỡ. "Thôi được!" Diệp Hàn nói: "Ngao Thông giết mười vạn người của Nhân tộc ta, chuyện này giao cho ngươi xử lý, đem mười vạn Long tộc thuộc hệ của Ngao Thông, đưa về Nhân tộc cho ta, tế điện những người của Nhân tộc đã bị giết!" "Vâng!" Ngao Quyển cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu chỉ nhắm vào gia tộc của Ngao Thông, cũng có thể chấp nhận. "Đa tạ đại lão gia!" Ngao Quyển lại nói: "Ngao Quyển đi thăm phụ thân của ta!" "Phụ thân ngươi?" Diệp Hàn biết, phụ thân của Ngao Quyển, cũng từng là Long vương Nam Hải: "Phụ thân ngươi hiện ở đâu?" Trên mặt Ngao Quyển lộ ra một tia bi thương, nói: "E

rằng, phụ thân lúc này đang bị giam cầm ở U Minh biển sâu.

U Minh chi hải, ở dưới Long cung, sâu vạn dặm." "Thôi được!" Diệp Hàn nói: "Ta giúp ngươi một tay." Nói đoạn, ba mươi sáu viên Định Hải Châu trong tay đánh ra, bay vào đại hải. "Định!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, một vùng biển liền bị định trụ.

Sau đó, thi triển đại pháp lực, đào rỗng toàn bộ một vùng biển dưới Long cung, hình thành một động huyệt sâu thẳm.

Ngao Quyển bay vào, không lâu sau, đã đưa phụ thân hắn là Ngao Nhuận từ dưới đáy biển lên.

Long vương Ngao Nhuận, cũng là tu sĩ Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng lúc này, vì bị giam cầm dưới đáy biển, pháp lực trên người bị cấm cố. "Oanh!" Diệp Hàn trực tiếp vung tay, phá tan cấm chế trong cơ thể Ngao Nhuận. "Đa tạ Diệp đạo hữu!" Ngao Nhuận chắp tay với Diệp Hàn, nói: "Khuyển tử mấy năm nay, đa tạ Diệp đạo hữu chiếu cố!" "Long Vương không cần như vậy!" Diệp Hàn thản nhiên nhìn Ngao Nhuận một cái, nói: "Là tùy tùng của ta, ta tự nhiên sẽ chiếu cố!" "Đây là phúc của con trai ta!" Ngao Nhuận nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt đầy cung kính.

Thực ra, nhiều năm trước, khi biết con trai mình là Ngao Quyển làm tọa kỵ cho một sinh linh trong Hồng Hoang, nói thật, lúc đó ông ta cũng vô cùng tức giận.

Dù sao thì Long tộc cũng là dị chủng của Hồng Hoang, huyết thống cao quý, sao có thể tùy tiện làm tọa kỵ cho người khác được?

Nhưng sau đó Ngao Nhuận suy nghĩ lại, con trai mình là Ngao Quyển tuyệt đối không phải loại người dễ dàng khuất phục, trong tình huống bình thường, thà chết chứ không chịu cúi đầu.

Vì vậy, Ngao Nhuận khá là thông minh, không đùng đùng nổi giận

đi tìm Diệp Hàn gây sự, mà trước tiên tìm hiểu tình hình của con trai và Diệp Hàn từ bên ngoài.

Không tìm hiểu thì thôi, vừa tìm hiểu đã giật nảy mình.

Hóa ra là thủ đồ của Tam Thanh, còn được Đạo Tổ Hồng Quân ưu ái trong Tử Tiêu Cung.

Khi đó, Long vương Ngao Nhuận cũng không trực tiếp đi gây sự với Diệp Hàn mà cho hủy hết những lời đồn liên quan, đề phòng có kẻ lấy chuyện này ra làm khó dễ.

Sau này Tam Thanh thành Thánh, Long vương Ngao Nhuận thậm chí còn mừng thầm.

Đừng coi thường việc làm tùy tùng, nếu làm tốt thì sẽ có một tương lai sáng lạn.

Chương 134

So với khí vận ngày càng suy tàn của Long tộc, con trai ông ta có thể đầu nhập vào môn hạ của Tam Thanh, đúng là gặp vận may cứt chó.

Làm tùy tùng thì sao, làm tọa kỵ thì thế nào?

Cùng là tam đại tộc thượng cổ, tộc Kỳ Lân có thiếu kẻ làm tọa kỵ cho người khác không?

Thủy tổ Kỳ Lân thậm chí còn đem con ruột của mình là Tứ Bất Tượng tặng cho đại lão làm tọa kỵ.

Con trai ông ta Ngao Quyển tuy cao quý, nhưng có thể cao quý hơn con trai của Thủy Kỳ Lân sao?

Thế nhưng, Ngao Nhuận vạn lần không ngờ tới, Đại trưởng lão lại lấy cớ này để công khai phản bội, nhân lúc ông ta suy yếu đã bắt trói rồi đày vào vực sâu U Minh.

"Ai...

Thế sự vô thường a!" Ngao Nhuận nhìn Long cung đổ nát, khẽ thở dài.

Diệp Hàn tiện tay đánh ra một đạo Tam Quang Thần Thủy, nói: "Hồi phục đi, bản tọa có chuyện muốn bàn với ngươi!" "Ân!" Ngao Nhuận tự nhiên không khách sáo, sau khi nuốt Tam Quang Thần Thủy, thương thế trên người hoàn toàn hồi phục, sau đó vung tay một cái, trên mặt biển sóng cả trập trùng, một tòa Long cung hoàn toàn mới hiện ra trước mắt mọi người, giống hệt như cái trước đó.

"Diệp đạo hữu, mời vào trong!" Diệp Hàn theo Ngao Nhuận vào Nam Hải Long Cung.

Trong đại điện Long cung, Diệp Hàn không chút khách khí ngồi lên chủ vị, hai cha con Ngao Nhuận và Ngao Quyển thì đứng ở đó.

"Lần này, Ngao Thông đã giết mười vạn Nhân tộc của ta!" Diệp Hàn thản nhiên nhìn Ngao Nhuận, nói: "Ta phải dùng mười vạn Long tộc mới nguôi giận.

Bây giờ Ngao Hung đã bị ta bắt, ngươi có thể kế nhiệm vị trí Long vương, để Ngao Quyển dẫn mười vạn Long tộc đến Nhân tộc chịu tội đi.

Đương nhiên, tốt nhất là người của tộc Ngao Thông." Diệp Hàn nói xong liền trực tiếp rời đi, xé rách không gian, tức khắc quay về lãnh địa Nhân tộc.

Tin rằng, Ngao Nhuận đã làm Long vương của Long tộc vô số năm, hẳn là biết nên ứng đối thế nào.

Đồng thời lúc Diệp Hàn rời đi, giọng nói của Ngao Nhuận truyền khắp cả Hồng Hoang: "Ân oán với Nhân tộc đã xong, Ngao Nhuận mời Nam Hải Long tộc, quay về!" Trước đó, vì Diệp Hàn đại náo Nam Hải, Nam Hải Long tộc chết và bị thương vô số, đại bộ phận đã bỏ trốn.

Bây giờ Ngao Nhuận kế vị nhưng lại chẳng có một ai dưới trướng.

Vì vậy, Ngao Nhuận trực tiếp phát ra thông cáo, nói cho Nam Hải Long tộc biết, ân oán với Nhân tộc đã kết thúc.

Vừa nghe tin này, tất cả những Long tộc đã bỏ trốn của Nam Hải đều quay trở về.

Nhưng họ không biết rằng, Long tộc bình thường quay về Nam Hải thì vẫn như cũ, nhưng những kẻ thuộc phe Ngao Thông quay về, chờ đợi chúng lại là một tấm lưới trời lồng lộng.

“Ể, ân oán giữa Nam Hải và Nhân tộc sao lại xong rồi?” “Không thể nào, không phải Diệp Hàn muốn giết mười vạn Long tộc để báo thù cho Nhân tộc sao?

Mới giết có mấy vạn đã rời đi rồi!” “Xem ra Long tộc đã đưa ra bảo vật quý giá!” “Chậc chậc chậc, đúng là có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ!” “Thế tử đi Nhân tộc, mặc niệm!” ...

Những đại lão trong Hồng Hoang, dù thân ở nơi nào, tự nhiên đều có thể nhìn xuyên qua hư không, chiếu ánh mắt đến bất kỳ góc nào.

Diệp Hàn với tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, mạnh mẽ đối chiến với Chuẩn Thánh của Nam Hải, dọa Chuẩn Thánh Nam Hải chạy mất dép, cảnh tượng đó đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng mọi người.

Ai có thể ngờ được, một Đại La Kim Tiên nho nhỏ lại có thể đối đầu với Chuẩn Thánh.

Nhưng Diệp Hàn đã thật sự làm được.

Tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều cảm thấy chấn động.

Nhưng tình tiết tiếp theo lại có chút khiến người ta không hiểu nổi.

Diệp Hàn không giết người sao?

Vậy đến Nam Hải có ý nghĩa gì?

Có người, tuy miệng không nói, nhưng trong lòng lại ném cho Diệp Hàn một ánh mắt khinh thường: không có cốt khí, không đủ cứng rắn.

Nhưng, ngay khi những người đó cho rằng thủ đoạn của Diệp Hàn không ra gì, một cảnh tượng cực kỳ chấn động đã xảy ra.

Từ Nam Hải đến bờ Đông Hải nơi Nhân tộc sinh sống, trên suốt quãng đường, vô số tu sĩ Long tộc bị áp giải, bay qua bầu trời, tiến về

phía Nhân tộc.

“Đây là trò gì vậy?” Người trong Hồng Hoang lại một lần nữa ngơ ngác.

Nhưng, sau khi đếm lại, phát hiện số người bị áp giải này không nhiều không ít, vừa đúng mười vạn, mọi người mới lập tức kinh hãi.

Hiểu rồi!

Không phải Diệp Hàn không giết, không ra tay.

Mà là con dao của hắn, vẫn chưa mài xong.

“...” “Mười vạn Nhân tộc, thật sự đáng giá mười vạn Long tộc sao?” “Mạng của Nhân tộc, từ khi nào lại đáng tiền như vậy?” “Long tộc ư?

Đó là Long tộc, nhân vật chính của trời đất một thời sao?” “Ai, Long tộc, thật sự đã suy tàn rồi!” “Nhớ kỹ, sau này, không ai được phép chọc vào Nhân tộc, càng không được chọc vào Diệp Hàn, nếu không, không đợi Diệp Hàn tìm đến cửa, lão tử sẽ xử lý ngươi trước!” ...

Chương 135

Trong Hồng Hoang, lại một lần nữa sôi trào.

Trăm năm sau, dưới sự dẫn dắt của Ngao Quyển, mười vạn Long tộc cuối cùng cũng đến nơi tập trung của Nhân tộc, bờ Đông Hải.

Tại đây, Diệp Hàn đã lập ra một đạo trường tạm thời.

Cũng có thể gọi là pháp trường.

Trên pháp trường, dựng lên mười vạn cột đá cao lớn, mỗi cột đá đều cao vạn trượng.

Mười vạn Long tộc do Ngao Quyển mang đến, mỗi con rồng đều bị trói trên một cột đá, cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ.

"Đại lão gia!" Ngao Quyển nhìn mười vạn Long tộc bị trói trên cột đá, tâm trạng tốt hơn một chút, nói: "Những kẻ này, đều là Long tộc thuộc phe của Ngao Hung và anh chị em của hắn, vừa đúng mười vạn!" "Rất tốt!" Diệp Hàn nói: "Lui ra đi!" Nói xong, hắn bỗng ngẩng mặt lên trời, lớn tiếng nói: "Trăm năm sau, Diệp Hàn ta tại bờ Đông Hải, giết mười vạn rồng, để tế mười vạn đồng bào Nhân tộc đã bị tuyệt diệt của ta, tại đây mời các vị trong Hồng Hoang đến quan lễ!" "Trăm năm sau, Diệp Hàn ta tại bờ Đông Hải, giết mười vạn rồng, để tế mười vạn đồng bào Nhân tộc đã bị tuyệt diệt của ta, tại đây mời các vị trong Hồng Hoang đến quan lễ!" Giọng nói của Diệp Hàn, sau khi được pháp lực gia trì, truyền đi bốn phương tám hướng.

Toàn bộ Hồng Hoang, hàng vạn chủng tộc, đều nghe thấy.

"Cái gì?

Muốn cử hành điển lễ giết rồng?" "Không thể nào, đây không phải là dồn Long tộc vào chỗ chết sao?" "Loại điển lễ này, ai dám tham gia

chứ, ai đi thì chẳng phải là trở thành kẻ địch của Long tộc sao?" "Chắc chắn không ai đi đâu!" ...

Trong Hồng Hoang, vô số chủng tộc đều kinh ngạc trước hành động của Diệp Hàn.

Tuy rằng, hiện nay Long tộc đã suy tàn, khí vận không còn.

Nhưng đó là so với những chúa tể của Hồng Hoang, chứ không phải so với những chủng tộc bình thường.

Ngoài Vu tộc, Yêu tộc, Nhân tộc ra, trong Hồng Hoang không có nhiều gia tộc có thể sánh được với Long tộc, vì vậy, tuyệt đại đa số thế lực và chủng tộc đều không dám công khai đối đầu với Long tộc.

Dù sao, họ cũng từng là nhân vật chính của trời đất.

"Ta, đệ tử thân truyền của Tiệt giáo, Đa Bảo Đạo Nhân, trăm năm sau sẽ đến bờ Đông Hải, tham gia đại điển giết rồng của Nhân tộc!" Giữa lúc mọi người trong Hồng Hoang đều cho rằng sẽ không có ai tham dự, Tiệt giáo đột nhiên lên tiếng.

Người biết chuyện đều biết, Diệp Hàn thực ra là đại đệ tử của Tiệt giáo, Tiệt giáo ra mặt cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng nhiều sinh linh thực ra không biết Diệp Hàn là người của Tiệt giáo, nên có chút kinh ngạc đến chết lặng.

"Ta, đại đệ tử của Xiển giáo, Quảng Thành Tử, trăm năm sau sẽ đến bờ Đông Hải, tham gia đại điển của Nhân tộc!" Giọng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, từ trên Côn Luân Sơn truyền đến.

"Nhân giáo, đại đệ tử Huyền Đô Đại Pháp Sư, trăm năm sau, sẽ đến bờ Đông Hải, tham gia đại điển giết rồng của Nhân tộc!" Ba vị Thánh nhân, đồng loạt lên tiếng, ủng hộ Diệp Hàn.

Lập tức, trong Hồng Hoang, vô số người chấn kinh.

“Nhân tộc Diệp Hàn này, rốt cuộc có lai lịch gì?” “Vì sao Tam Thanh lại ủng hộ Nhân tộc!” “Nhân tộc, không phải là chủng tộc yếu đuối đó sao?” ...

Giữa lúc Hồng Hoang đang nghị luận xôn xao, lại có một giọng nói khác truyền đến.

“Bất Chu Sơn, Vu tộc, Hậu Thổ Tổ Vu, trăm năm sau sẽ đến bờ Đông Hải, quan lễ!” Vu tộc cũng đi?

Vu tộc, đó là nhân vật chính của Hồng Hoang hiện nay, thân thể cường hãn, chiến đấu vô song, không tôn trời, không kính đất, không bái Thánh nhân!

Nhưng, lần này vì sao lại đi quan lễ của Nhân tộc! ...

Trong Hồng Hoang, vô số người chấn kinh.

“Ta, Nữ Oa của Oa Hoàng Cung, trăm năm sau, sẽ đích thân đến Nhân tộc, quan lễ!” Giọng nói cuối cùng, thanh lãnh như không vướng bụi trần, nhưng khi giọng nói cuối cùng này truyền ra, ngay cả Diệp Hàn cũng có chút đau đầu.

Không thể nào!

Hậu Thổ muốn đến thì thôi đi.

Nữ Oa, người này, quá không có chủ kiến rồi?

“Hừ...” Sau khi nói xong, Nữ Oa còn hừ lạnh một tiếng.

Tuy không nói gì, nhưng lại khiến người trong Hồng Hoang suy đoán vô tận.

Nhất thời, cả Hồng Hoang nghị luận xôn xao.

Đông Hải!

Tổ địa của Long tộc!

Trong một eo biển ẩn khuất u ám, một tòa cung điện rực rỡ, dưới đáy biển lấp lánh ánh sáng chín màu.

Bên ngoài cung điện, một kết giới hình bán cầu, kết giới có ba trăm sáu mươi Tiên thiên linh bảo làm trận tâm, ba vạn sáu nghìn linh mạch làm nền móng, cùng nhau chống đỡ.

Đây là đại trận hộ tộc của Long tộc.

Chương 136

Trận pháp này không giỏi sát phạt, nhưng nếu nói về phòng ngự, tuyệt đối là đại trận phòng ngự đệ nhất trong cả Hồng Hoang.

Bên trong đại trận, linh khí đậm đặc đến cực hạn.

Vô số du long bơi lượn xung quanh cung điện, làm vệ thú.

Trong Long cung, bỗng nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh.

"Diệp Hàn, khinh người quá đáng!" Một Long vương mặc quan miện, toàn thân vàng óng, ngồi trên chính vị của đại điện.

"Nam Hải Long tộc vô năng, bị Diệp Hàn bắt đi mười vạn Long tộc, mười vạn Long tộc là chuyện nhỏ, nhưng mời vô số chủng tộc trong Hồng Hoang đến quan lễ, chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Long tộc chúng ta!" "Đáng chết!" "Diệp Hàn, đáng bị thiên đao vạn quả!" ...

Bên dưới, vô số giọng nói phụ họa theo Long vương.

Nhưng cũng chỉ là cáo mượn oai hùm, hô hào khẩu hiệu mà thôi.

Ai cũng không thể làm gì được Diệp Hàn.

"Bệ hạ!" Quy thừa tướng chậm rãi đi ra chính giữa đại điện, quỳ xuống, bi thương nói: "Kim long khí vận của Long tộc, lại yếu đi một phần!" Long mục của Long vương Ngao Quảng co lại, vội vàng ngẩng đầu.

Quả nhiên, kể từ khi Diệp Hàn công bố đại điển giết rồng, kim quang trên kim long của Long cung lại yếu đi một phần.

Kim long này là kim long khí vận, hiển thị khí vận của một tộc.

Tương truyền trước đại kiếp Long Phượng, khí vận Long tộc đạt

đến đỉnh phong, trên kim long có trăm vạn đạo quang hoa, vô tận thần quang phát ra, kim long khí vận vừa xuất hiện, hơn nửa Hồng Hoang đều có thể thấy được kim quang chói lọi đó.

Bây giờ kim long khí vận, lại u ám không có ánh sáng.

Cho dù đặt ở một quảng trường nào đó, nhìn qua cũng chỉ là một bức tượng màu vàng của Long tộc mà thôi.

"Chuyện của Diệp Hàn, Long tộc chúng ta cũng phải đi!" Hú...

Một tiếng rồng gầm khổng lồ, từ nơi sâu hơn của biển sâu truyền đến.

Tức thì, một con hắc sắc cự long dài trăm vạn dặm, từ đáy biển thò ra, một hơi thở trực tiếp tiến vào trong Long cung.

"Chúc Long lão tổ!" Sau khi nhìn thấy cự long, tất cả sinh linh của Long tộc, bao gồm cả Long vương Ngao Quảng, toàn bộ quỳ trên mặt đất, hướng Chúc Long hành lễ.

"Được rồi!" Chúc Long biến hóa thành một lão giả có dung mạo kỳ lạ, đứng đó: "Đứng dậy cả đi!" "Vâng, lão tổ!" Mọi người đứng dậy.

Trong con ngươi của Chúc Long, lộ ra một tia đục ngầu.

Chúc Long, là em trai của Long vương, đại năng thời thượng cổ, tu vi của ông ta thông thiên triệt địa, tuy chưa đạt đến tầng thứ Thánh nhân, nhưng được cho là đã vượt qua Chuẩn Thánh đại viên mãn bình thường.

Thời thượng cổ, quy tắc trời đất chưa hoàn thiện, Chúc Long chưởng quản thời thần trời đất, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, một thân pháp lực sâu không lường được.

Sau khi Long vương vẫn lạc, Chúc Long bảo vệ Long tộc, đưa

toàn bộ Long tộc đến Đông Hải.

Vì khí vận Long tộc điêu tàn, Chúc Long ẩn sâu dưới đáy biển, vô số vạn năm chưa từng xuất hiện.

Bây giờ, lại lộ diện.

"Để Thanh Long đi tìm Diệp Hàn, cố gắng hết sức không để hắn giết rồng công khai, nếu không, kim long khí vận của Long tộc chúng ta tất sẽ sụp đổ, đến lúc đó, chúng ta mới thật sự bị thiên đạo ruồng bỏ!" "..." Ngao Quảng sững sờ.

Chúc Long nói: "Đi đi, mang theo trọng bảo!" Chúc Long vẫy vẫy tay, Ngao Quảng chỉ có thể ấm ức gật đầu.

Không nói mấy câu, thân hình Chúc Long lóe lên, liền biến mất khỏi Long cung.

Đồng thời, xuất hiện trên mặt biển bên ngoài Đông Hải, ánh mắt ngưng tụ như sợi chỉ, nhìn chăm chú vào một nơi trên mặt biển Đông Hải, thản nhiên nói: "Đại ca, vì Long tộc, ta cũng chỉ có thể vứt bỏ cái mặt già này, đi cầu xin những tiểu bối đó, bây giờ khí vận Long tộc sắp cạn, tiểu đệ đã cố hết sức rồi." Giữa trời đất vang lên một tiếng than bi thương.

Thân ảnh Chúc Long hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía đảo Kim Ngao.

Bờ Đông Hải, Nhân tộc!

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Diệp Hàn nhìn Ngao Quyển, trầm tư hồi lâu, nói: "Ngao Quyển, chuyện này ngươi làm không tệ!" Diệp Hàn chỉ, tự nhiên là chuyện bắt giữ mười vạn Long tộc.

Hắn hiểu rằng, nội tâm của Ngao Quyển thực ra rất đau khổ, nhưng Ngao Quyển đã làm được.

“Bản tọa hiểu, trong lòng ngươi thực ra có chút không nỡ!” “Vâng!” Ngao Quyển gật đầu, nói: “Nhưng Ngao Hung và Ngao Thông mưu đồ đoạt đại vị của phụ vương ta, đáng chết vạn lần, bây giờ đại lão gia muốn giết mười vạn Long tộc, chỉ đích danh muốn Ngao Quyển bắt giữ phe của Ngao Hung, là đã cho tiểu nhân mặt mũi rồi.

Ngao Quyển cảm kích không hết!” “Hiểu là tốt rồi!” Diệp Hàn thản nhiên nói: “Từ hôm nay trở đi, ta phong ngươi làm người bảo vệ Nhân tộc, từ nay về sau, hiệp định chủ tớ giữa chúng ta kết thúc, ngươi khôi phục thân tự do đi!” “Hả?” Ngao Quyển trong lòng rung động: năm đó, giao ước với đại lão gia là một triệu năm, bây giờ tuy đã qua mười mấy vạn năm, nhưng cách một triệu năm còn xa lắm.

Hú!

Diệp Hàn vung tay, lấy ra nô ấn thiên đạo trong nguyên thần, vung tay một cái liền nghiền nát: “Hôm nay, Ngao Quyển, ngươi là người bảo vệ Nhân tộc, đồng thời là đồ đằng của Nhân tộc, bảo vệ Nhân tộc, hưởng khí vận vô tận của Nhân tộc, có bằng lòng không!” “Ngao Quyển, bằng lòng!” Vừa nghe Diệp Hàn phong làm đồ đằng của Nhân tộc, Ngao Quyển lập tức mừng rỡ, phủ phục xuống đất bái tạ.

“Được rồi, đi đi!” “Vâng, đại lão gia!” Tuy rằng Diệp Hàn đã giải trừ nô ấn giữa hai người, nhưng Ngao Quyển vẫn gọi Diệp Hàn là đại lão gia. ...

Chương 137

Sau khi Ngao Quyển rời đi, Diệp Hàn cũng bước một bước, thân ảnh biến mất trong hư không.

Khi xuất hiện lại, đã ở trên không Thủ Dương Sơn.

Thủ Dương Sơn, Diệp Hàn hạ xuống.

Đây là đạo trường của Đại sư bá Lão Tử, phải tỏ ra tôn trọng.

"Đại sư huynh!" Đứa con cưng duy nhất, đệ tử thân truyền duy nhất của Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư, đích thân ra sơn môn Thủ Dương Sơn, cung nghênh Diệp Hàn: "Huyền Đô, ra mắt Đại sư huynh!" Diệp Hàn là thủ đồ của Tam Thanh, được Tam Thanh vô cùng yêu quý, điểm này, Huyền Đô rất rõ.

"Ừm!" Diệp Hàn nhìn Huyền Đô: "Là Huyền Đô sư đệ phải không?" "Vâng!" Huyền Đô là Hậu thiên Nhân tộc, sau khi Tam Thanh phân gia, Lão Tử đã thu nhận làm đồ đệ ở Thủ Dương Sơn, tuy là Nhân tộc, nhưng căn cốt bất phàm, phúc trạch sâu dày.

Bây giờ Huyền Đô, tu đạo ở Thủ Dương Sơn mấy vạn năm, tu vi cũng đã Kim Tiên viên mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên.

"Đa tạ Đại sư huynh!" Huyền Đô nhìn Diệp Hàn, hai mắt hơi hoe đỏ, hướng Diệp Hàn hành một đại lễ quỳ lạy.

Diệp Hàn kinh hãi thất sắc, vội vàng đỡ Huyền Đô dậy, nói: "Huyền Đô sư đệ, ta không chịu nổi đâu, chúng ta là sư huynh đệ, sao có thể quỳ ta!" "Ta quỳ sư huynh, không phải vì là đồng môn sư huynh đệ!" Huyền Đô hít sâu một hơi, nói: "Là vì Nhân tộc, những việc sư huynh đã làm, Huyền Đô đều thấy trong mắt, cảm kích trong lòng,

Nhân tộc nếu không có sư huynh, e rằng lần này không biết đã chết bao nhiêu người!" "Ồ..." Diệp Hàn lập tức hiểu ra, gật gật đầu.

Huyền Đô cũng là một người phúc trạch, thật thà đôn hậu, Diệp Hàn tiện tay sờ, từ trong túi lấy ra một quả Hoàng Trung Lý, đưa cho Huyền Đô nói: "Lần đầu gặp mặt, không có gì tốt, một quả linh quả, nhận lấy đi!" "Vâng, tạ Đại sư huynh!" Huyền Đô nhận linh quả xem xét, trong lòng kinh ngạc, nói: "Hoàng Trung Lý?" "Ừm!" Diệp Hàn nói: "Đây là quả kết từ một trong thập đại tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý, chín vạn năm mới được chín quả, năm đó ta ăn một quả Hoàng Trung Lý, tu vi từ Kim Tiên sơ kỳ trực tiếp thăng lên Kim Tiên hậu kỳ, cẩn thận luyện hóa, quả này có thể giúp ngươi đột phá đến Thái Ất trung kỳ!" "..." Huyền Đô lập tức nói: "Sư huynh, vật này quá quý giá, Huyền Đô không thể nhận!" Soạt soạt...

Huyền Đô còn chưa dứt lời, Diệp Hàn lại ném cho Huyền Đô một rổ Tiên thiên linh bảo: "Một rổ này chắc có mười mấy món, đều là Tiên thiên linh bảo, cũng cho ngươi đó, nhận lấy đi!" "..." Huyền Đô đang định từ chối, nhưng Diệp Hàn đã sớm tiêu sái rời đi.

Trong lòng Huyền Đô, ấm áp lạ thường.

Từ trước đến nay, tính cách hắn cô độc, sư tôn Lão Tử bình thường ngoài giảng đạo ra, đối với hắn chỉ có nghiêm khắc và nghiêm khắc, vì vậy Huyền Đô ở Thủ Dương Sơn cũng không nhận được nhiều sự quan tâm.

Lần này, sư tôn Lão Tử bảo Huyền Đô ra nghênh đón Đại sư huynh, nói là có một phen cơ duyên.

Huyền Đô vạn lần không ngờ, cơ duyên này lại lớn đến vậy.

Đại sư huynh, đúng là người tốt!

"Ai, sư huynh, sư huynh, sư tôn bảo huynh đến hậu điện tìm

ngài!" Huyền Đô lại quên mất câu quan trọng nhất, vội vàng đuổi theo Diệp Hàn, chạy nửa ngày sau đến đạo trường của Lão Tử ở hậu điện, lại thấy Diệp Hàn đã ở đó.

Bên này, Lão Tử mặt treo nụ cười, nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt đầy hài lòng: "Diệp tiểu tử, tốc độ đột phá của ngươi, chậc chậc chậc...

Đại La Kim Tiên!" "Ai, lão phu một đống tuổi rồi, so với ngươi quả thực là sống uổng!" Thấy Lão Tử nói chuyện với Diệp Hàn như vậy, Huyền Đô suýt chút nữa rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Không thể nào, đây là... sư tôn sao?

Sư tôn, cũng biết cười sao?

Nhưng, khi Lão Tử chuyển ánh mắt sang người Huyền Đô, lại đột nhiên nghiêm túc, nói: "Huyền Đô, sư huynh ban cho ngươi Hoàng Trung Lý, không mau đi luyện hóa đột phá, còn ở đây làm gì?" "Vâng!" Huyền Đô trán đẫm mồ hôi lạnh, vội vàng lui ra.

Sau khi Huyền Đô đi, Diệp Hàn cười nói: "Ngài là Thánh nhân, vạn kiếp bất diệt, sao lại ghen tị với ta chứ?" Hôm nay nhìn thấy Đại sư bá, ánh mắt của Đại sư bá cứ luôn phiêu hốt bất định.

Diệp Hàn cảm thấy, lão già này chắc chắn đang tính kế gì đó.

"Đại sư bá, tọa kỵ của con đâu, đệ tử của con đâu?" Diệp Hàn hỏi Lão Tử.

Lần này từ Nhân tộc đến, Diệp Hàn là để lấy lại tọa kỵ và Linh Linh.

"Tọa kỵ à, tọa kỵ ở phía sau, Huyền Đô chăm sóc rất tốt cho nó, tọa kỵ đó không tệ đâu!" Lão Tử cười nhìn Diệp Hàn, lại nói: "Mà này, đệ tử của ngươi, không phải gọi ngươi là đại ca ca sao?" "Vâng!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Là có gọi!" "Nhóc con!" Lão Tử chỉ vào Diệp Hàn, nói: "Thu nhận đệ tử là chuyện lớn như vậy, không

thỉnh thị sư tôn của ngươi sao?" "Ờ..." Diệp Hàn sờ sờ trán, nói: "Quả thật là chưa, nhưng đệ tử cũng chưa truyền thụ huyền môn chi pháp, để con quay về, bẩm báo sư tôn sau vậy!" "Ai nha, Diệp tiểu tử à!" Lão Tử mặt đầy nụ cười, trông đặc biệt giả tạo: "Đại sư bá thương lượng với con một chuyện!" "Chuyện gì?" Diệp Hàn trong lòng, bỗng nhiên cảnh giác: lão già này thật sự muốn tính kế ta.

"Khụ khụ khụ..." Lão Tử có chút ngượng ngùng, nhưng cuối cùng vẫn nói với Diệp Hàn: "Tiểu Linh Linh kia, bây giờ vẫn chưa chính thức trở thành đệ tử của con, có thể nào, nhường lại cho lão phu, để nó làm đệ tử của lão phu không!" Phụt...

Diệp Hàn phun một ngụm nước bọt, bay xa ba mét.

Quả nhiên!

Ta biết ngay mà, lão già này muốn tính kế ta.

Cướp đệ tử của ta?

Lão già xấu xa, già rồi mà còn hư hỏng thế này...

Thật sự, khi Diệp Hàn nghe Lão Tử muốn cướp đệ tử của mình, hắn chỉ thiếu chút nữa là liều mạng.

Nhưng lại không đánh lại Lão Tử.

Hơn nữa, Đại sư bá đối với mình thật sự không tệ.

Từ trước đến giờ, thật không có gì để nói, thậm chí còn tốt hơn cả đối với đệ tử Huyền Đô của ông ta.

Diệp Hàn thật sự không có cách nào từ chối.

"Đại sư bá à!" Diệp Hàn mặt mày khổ sở: "Hóa ra con gửi một người đến chỗ ngài, nhờ ngài trông nom một thời gian, một thời gian sau liền biến thành của ngài rồi!" "Cũng không thể nói vậy!" Lão Tử trong lòng mừng như hoa nở, với sức mạnh của Thánh nhân, một hơi

thở biết được thiên đạo, tâm ý của Diệp Hàn đã định, tự nhiên hiểu rõ: "Ha ha...

Chương 138

Linh Linh biến thành tiểu sư muội, không phải tốt hơn đệ tử sao?

Hơn nữa, lão phu chỉ thu nhận làm đệ tử, chứ không hạn chế hành tung, sau này, nếu nó bằng lòng theo con du lịch Hồng Hoang, ta tự nhiên không có gì không được!" "Lão nhân gia, nhãn quang thật sắc bén!" Diệp Hàn liếc Lão Tử một cái.

Lão Tử cười hắc hắc.

Đùa chứ, ông ta là ai, là Thánh nhân.

Sao có thể không nhìn ra căn nguyên của Linh Linh.

Nói không dễ nghe, Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, Linh Linh lại là sơn linh của Bất Chu Sơn, căn nguyên của Linh Linh, so với Tam Thanh, cũng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Đệ tử như vậy, cầm đèn lồng đi tìm cũng không thấy.

Nếu Diệp Hàn là loại đệ tử vạn người có một, siêu quần bạt tụy, được 100 điểm, thì Linh Linh ít nhất cũng được 95 điểm.

"Đau lòng quá!" Diệp Hàn che ngực, nhìn Lão Tử nói: "Đại sư bá, ngài phải bồi thường cho con chút bảo vật, không thì con khó chịu lắm..." "Cút!" Lão Tử nói: "Nhóc con, bảo vật của ngươi vô số, đến Đại sư bá ta nhìn còn thèm, còn có ý tốt hỏi ta xin bảo vật?

Hừ..." "A, đại ca ca, anh đến rồi!" Thân hình nhỏ bé chưa đầy một mét của Linh Nhi đột nhiên chạy về phía Diệp Hàn, trực tiếp bay vào lòng hắn.

"Đại ca ca, anh đi đâu vậy, sao lâu thế không đến đón Linh Linh, Linh Linh buồn chết đi được!" "Anh không phải đến rồi sao?" Diệp

Hàn sờ sờ đầu Linh Linh, đưa tay ra, lại lấy ra mấy quả Hoàng Trung Lý, đưa cho Linh Linh.

"A, đồ ăn ngon!" Linh Linh nhận Hoàng Trung Lý, trực tiếp nuốt một quả.

"Linh Linh à!" Diệp Hàn ngồi xổm xuống, nhìn Linh Linh, nói: "Đại ca ca thương lượng với em một chuyện, em xem, đại ca ca quá bận rộn, bình thường không thể chăm sóc em được, hay là, em bái vị lão gia gia này làm sư phụ được không, vị lão gia gia này lợi hại lắm, là Thánh nhân đó." "Thánh nhân?" Linh Linh nhìn Lão Tử, chớp chớp mắt, nói: "Không phải Thánh nhân, trông xấu quá, Linh Linh không muốn bái sư!" Diệp Hàn: "....." Lão Tử: "....." "Con nít!" Lão Tử lại không trách mắng, ngược lại cười hì hì nhìn Linh Linh, đưa tay ra, một tòa tháp nhỏ liền lơ lửng giữa không trung, nói: "Xem cái này thế nào, nếu bái ta làm sư phụ, ta sẽ tặng bảo bối này cho con!" Linh Linh tuy không có hứng thú với bảo vật, nhưng căn nguyên của nó đặc biệt, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra tốt xấu của bảo vật, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, quả thực khiến nó kinh ngạc.

Hơn nữa, trên tháp có huyền huyễn chi khí do một thành khai thiên công đức dung hợp, khiến Linh Linh cảm thấy vô cùng thân thiết.

"Đây là Đại sư bá của ta!" Diệp Hàn nói: "Bái Đại sư bá làm sư phụ, sau này con vẫn gọi ta là ca ca, hoặc gọi ta sư huynh đều được.

Nhưng nếu bái ta làm sư phụ, thì phải gọi ta là sư tôn!" "Không muốn!" Linh Linh nhìn Diệp Hàn, nói: "Sư tôn khó nghe chết đi được, con muốn gọi ca ca, muốn gọi ca ca." Nói xong, nhìn Lão Tử, nói: "Con đồng ý, bái ngài làm sư phụ!" "Tốt, tốt, ha ha ha ha..." Lão Tử cười sảng khoái.

Sau đó, trực tiếp nhét Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp vào

tay Linh Linh, nói: "Từ nay về sau, con là đệ tử quan môn của Thái Thanh Lão Tử ta, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp này, ban cho con!" ...

Diệp Hàn nhìn cảnh tượng này, thân thể chấn động.

Vừa rồi, hắn còn tưởng Đại sư bá nói đùa, không ngờ Đại sư bá chơi thật.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, là hậu thiên đệ nhất phòng ngự chí bảo, càng là bảo bối yêu quý của Đại sư bá, vậy mà nỡ lòng tặng cho tiểu đệ tử. ...

Cảnh tượng này, khiến Diệp Hàn nhìn mà có chút đau đầu.

Lão già này, thật sự chơi lớn.

"Đến đây, sư tôn nói cho con nghe, phương pháp khống chế Huyền Hoàng Tháp!" "Còn nữa, đồ đệ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, cực phẩm Tiên thiên linh bảo, sau khi luyện hóa kỳ tử, lúc đánh nhau với người khác thì tế ra, chỉ cần chống đỡ được ba hơi thở là được, nhớ kỹ, ba hơi thở!" Lão Tử không cầu mong đệ tử của mình có thể đánh thắng.

Đánh thắng hay không không quan trọng, dù sao chỉ cần chống đỡ được ba hơi thở là đủ rồi.

Trong ba hơi thở, Lão Tử sẽ đích thân đến, ta xem xem ai dám bắt nạt đệ tử của ta.

"Được rồi!" Linh Linh một bộ miễn cưỡng chấp nhận, "Sư tôn, hay là ngài cho con ít linh quả đi!" "Linh quả, ta có rất nhiều!" Lão Tử tung hoành Hồng Hoang vô số năm, lại là bậc thầy luyện đan, sao có thể không có linh quả: "Những linh quả đó ăn chán lắm, ở chỗ sư tôn có đồ ăn ngon hơn!" "Xem đây!" Lão Tử mặt đầy nụ cười, lấy ra một cái hồ lô màu tím.

Khoảnh khắc nhìn thấy hồ lô màu tím, khóe miệng Diệp Hàn co giật hai cái.

Súc sinh a, đó là tiên đan a, tiên đan mà coi như đồ ăn vặt để ăn sao?

"Sư bá à, tiên đan của ngài, có thể ban cho đệ tử một ít không?" Diệp Hàn chạy đến trước mặt Lão Tử.

Lão Tử liếc Diệp Hàn một cái, sau đó lấy ra một trăm viên đưa cho Diệp Hàn, nói: "Nhóc con đã là Đại La Kim Tiên rồi, ăn vào cũng không có tác dụng!" Diệp Hàn mặt mày đen lại.

Lão Tử lại vui vẻ nhét cả hồ lô vào tay Linh Linh: "Đồ nhi, cầm lấy ăn đi, lát nữa ăn xong nói với sư tôn, ở chỗ sư tôn có không ít đâu!" "Vâng ạ!" Linh Linh lập tức vui mừng khôn xiết.

Cuối cùng cũng có đồ ăn rồi.

"Rắc..." Một viên tiên đan mang ánh sáng tím được ném vào miệng, nhẹ nhàng cắn một cái, Linh Linh một bộ biểu tình say sưa: "Oa, ngon quá, mùi vị thật tuyệt!" "Phải không!" Lão Tử cười ha ha, lòng già vui sướng, khoác lác với Linh Linh: "Thuật luyện đan của vi sư, đó là đứng đầu cả Hồng Hoang, nếu tự nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất." "Vâng vâng vâng... sư tôn thật tốt!" Linh Linh một vẻ ngây thơ nhìn Lão Tử, chớp mắt đã ăn năm sáu viên tiên đan, vừa ăn vừa nói: "Sư tôn, mùi vị tiên đan của ngài đều giống nhau, lần sau luyện đan, làm thêm chút vị khác cũng tốt!" "Không vấn đề!" Lão Tử vỗ vỗ ngực, nói: "Đồ đệ, con thích vị gì?" "Vị ngũ hương đi, đệ tử thích vị ngũ hương, vị thịt nướng cũng không tệ!

Sư tôn, sư tôn... ngài sao vậy, sắc mặt ngài có vẻ không tốt lắm!" Sắc mặt Lão Tử tái nhợt.

Diệp Hàn lén lút cười, cả người đều run lên.

Diệp Hàn liếc một cái, một mình đến, lúc đi cũng một mình.

Vốn định mang tiểu Linh Linh đi cùng, nhưng Lão Tử muốn truyền thụ một số đạo pháp cơ bản, đành phải thôi.

Chương 139

Dù sao, Thủ Dương Sơn cách nơi ở của Diệp Hàn tại Nhân tộc cũng không xa, sau này rảnh rỗi thường xuyên đến thăm là được.

Diệp Hàn cười Bổn Bổn Tượng bay đi! ...

Một nơi khác!

Đông Hải, đảo Kim Ngao, trong Bích Du Cung.

Lão tổ Long tộc Chúc Long, từ Đông Hải Long Cung xuất phát, trực tiếp giáng lâm trên đảo Kim Ngao.

Chỉ thấy trên đảo Kim Ngao, tường thụy ngàn vạn, kim quang vạn đạo.

Linh khí do vô số linh căn tỏa ra, ngưng tụ mà không tan, bị một tòa tụ linh trấn khổng lồ bao bọc, không chút rò rỉ ra ngoài.

Đạo trường của Thánh nhân, tự nhiên tỏa ra uy áp vô tận.

Ngay cả Chúc Long, sau khi nhìn thấy đạo trường của Thông Thiên, cũng không khỏi cảm khái.

Từng có lúc, ông ta và Tam Thanh cũng có vài lần gặp mặt, Chúc Long khi đó, là Long tộc, nhân vật chính của trời đất, lại là linh tính của Long tộc, tung hoành Hồng Hoang, nào có coi Tam Thanh ra gì?

Ngay cả thời đại kiếp Long Hán, Tam Thanh cũng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng bây giờ, thời thế đã thay đổi, vật đổi sao dời.

Tam Thanh hiện nay, đều đã thành Thánh.

Đó là Thánh nhân a, vạn kiếp bất diệt.

Lúc đó tự cho là cao cao tại thượng, bây giờ lại phải đến cửa cầu kiến hậu bối, Chúc Long một trận cảm khái, nhưng không dám thất lễ, hướng sơn môn đảo Kim Ngao bái một cái, nói: "Cố nhân Chúc Long, cầu kiến Thông Thiên đạo hữu!" "To gan!" Đang tuần tra trên đảo Kim Ngao, Triệu Công Minh sau khi nhìn thấy Chúc Long, lập tức nổi giận đùng đùng.

Sư tôn ta là Thánh nhân, ngươi dám xưng là đạo hữu?

Sống không muốn nữa rồi!

"Tặc tử to gan, vì cớ gì xông vào sơn môn của ta!" Triệu Công Minh được xưng là tay nhanh nhất Hồng Hoang, vừa nói vừa tế ra Hỗn Nguyên Chùy, định đập vào đầu Chúc Long.

"Công Minh, không được vô lễ, mời Chúc Long vào!" Sư tôn, giọng nói của Thông Thiên từ trong Bích Du Cung truyền ra, lập tức mây trên trời cuộn trào, tử khí đông lai, dị tượng đột sinh.

"Vâng!" Sư tôn đã lên tiếng, Triệu Công Minh sao dám làm càn, đành phải cung kính mời Chúc Long vào Bích Du Cung.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên cao tọa trên vân đài, sắc mặt không gợn sóng, một đôi mắt bình tĩnh như nước, nhìn Chúc Long nói: "Ý của ngươi, ta đã biết!" Chúc Long sau khi nhìn thấy Thông Thiên, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, thân thể không ngừng run rẩy, đến lúc này mới biết sức mạnh vĩ đại của Thánh nhân ngang với thiên đạo, trong nháy mắt có thể hủy diệt một phương thế giới.

Lần này, đúng là đã quá tự đại rồi!

Dám gọi là "đạo hữu".

"Chúc Long, bái kiến Thông Thiên thánh nhân!" Chúc Long ngoan ngoãn quỳ xuống đất, trong đôi mắt già nua đục ngầu chảy ra nước mắt, lệ rơi đầy mặt: "Xin Thánh nhân thương xót Long tộc chúng

con!" Thông Thiên liếc nhìn Chúc Long.

Chúc Long, là cường giả thượng cổ, thời kỳ viễn cổ pháp tắc trời đất chưa hoàn thiện, Chúc Long chưởng quản thời thần trời đất, bốn mùa, có vô thượng thần thông, tương truyền mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, hít vào là đông, thở ra là hạ, thời đó uy phong biết bao.

Chỉ là bây giờ, khí vận Long tộc đã cạn kiệt.

"Thiên đạo như vậy, không thể thay đổi!" Đối mặt với lời cầu xin của Chúc Long, Thông Thiên chỉ dùng tám chữ để trả lời.

Chúc Long biết thiên đạo, cũng biết khí vận Long tộc không thể trở lại như xưa, nhưng vẫn nói: "Diệp Hàn kia, là đệ tử của Thông Thiên thánh nhân, chúng con phạm phải sát kiếp, cũng không nên bắt đi mười vạn Long tộc, áp giải đến Nhân tộc cử hành đại điển giết rồng, hành động này không khác gì đổ dầu vào lửa, là hủy đi chút khí vận cuối cùng của Long tộc chúng con, mong Thánh nhân lòng dạ như biển, tha thứ cho Long tộc!" Thông Thiên trong lòng cười lạnh.

Cầu xin ta, muốn ta ra lệnh cho đệ tử dừng việc cử hành đại điển giết rồng sao?

Như vậy Long tộc thì sướng rồi, nhưng đệ tử của ta thì sao?

"Tự làm bậy, không thể sống!" Thông Thiên lạnh lùng ném ra sáu chữ, sau đó vung tay, liền đưa Chúc Long ra khỏi đảo Kim Ngao.

Chúc Long lập tức kinh hãi, nhìn đảo Kim Ngao xa xăm, nhất thời ngẩn ngơ không biết làm sao?

Long tộc, chẳng lẽ thật sự đến đây là hết?

"Chúc Long tiền bối!" Xa xa, Triệu Công Minh cưỡi hắc hổ đứng giữa hư không, nói với Chúc Long: "Sư tôn của tôi có lời khuyên, hôm nay Long tộc không chỉ tổn thất mười vạn, nếu không nhanh chóng tìm một chỗ dựa để tích tụ khí vận, thì sát kiếp không còn xa nữa

đâu!" "Chỗ dựa?" Khóe miệng Chúc Long giật giật, Long tộc đã đến mức phải tìm chỗ dựa rồi sao?

"Xin tiểu hữu chỉ điểm!" Chúc Long chắp tay với Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh nói: "Khí vận Nhân tộc đang thịnh, nếu Chúc Long tiền bối dẫn dắt Long tộc quy phụ Nhân tộc, từ nay trở thành người bảo vệ Nhân tộc, chẳng phải là chuyện tốt sao?" Nói xong, Triệu Công Minh cười hổ rời đi.

Nhân tộc...

Con ngươi của Chúc Long lóe lên mấy cái, sau đó hừ lạnh một tiếng rời đi.

Người ta nói lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, Long tộc cho dù khí vận cạn kiệt, cũng mạnh hơn một chủng tộc hậu thiên, bắt Long tộc ta khuất phục trở thành người bảo vệ Nhân tộc?

Chương 140

Không thể nào! ...

Hai đóa hoa nở, mỗi đóa một cành.

Bên này, Diệp Hàn cưỡi Bổn Bổn Tượng, thong thả từ Thủ Dương Sơn trở về, giữa đường lại bị một người mặc thanh y chặn đường.

Chỉ thấy người đó đứng giữa hư không, một thân thanh y, khí tức Đại La Kim Tiên hậu kỳ đỉnh phong, không hề che giấu tỏa ra bốn phương.

Người này!

Rất mạnh.

Khoảnh khắc Diệp Hàn nhìn thấy người mặc thanh y, từ khí tức tỏa ra từ người đó có thể phán đoán được, người này tuy có tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng sức chiến đấu của hắn, vượt xa vô số tu sĩ Đại La Kim Tiên.

Thậm chí, có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh.

"Diệp Hàn..." Con ngươi của người mặc thanh y đột nhiên mở ra, nhìn Diệp Hàn, thản nhiên nói: "Nghe nói ngươi rất lợi hại, Đại La Kim Tiên có thể đánh bại tu sĩ Chuẩn Thánh trung kỳ, không tệ!" "Không may, ta cũng từng nghiền ép Chuẩn Thánh trung kỳ, vì vậy, đặc biệt đến để xem, ngươi có mạnh hơn ta không!" Giọng của người mặc thanh y trong trẻo.

Hắn đứng trên cao nhìn xuống Diệp Hàn.

Diệp Hàn con ngươi hơi nheo lại, một luồng thần thức bàng bạc đột nhiên quét ngang.

Chỉ trong một khoảnh khắc, liền nhận ra thân phận của người này.

Long tộc!

Hơn nữa, là Thanh Long của Long tộc!

"Đông phương Ất Mộc Thanh Long!" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Người duy nhất trong Long tộc được thiên đạo ưu ái!" "Ha ha..." Thanh Long cười ha ha, nói: "Không ngờ, Diệp đạo hữu lại nhận ra tại hạ." Khí vận Long tộc ngày càng suy yếu, bị thiên đạo ruồng bỏ, nhưng có một người ngoại lệ, đó chính là Thanh Long.

Diệp Hàn là người xuyên việt, tự nhiên biết sau này Bất Chu Sơn gãy, chúng thánh vá trời, sau đó lại lấy bốn chân của Huyền Quy Bắc Hải làm bốn trụ chống trời, hóa thành tứ cực của trời.

Tứ cực đều có thánh thú bảo vệ.

Trong đó, bảo vệ cực Đông, chính là Thanh Long.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Thanh Long được thiên đạo ưu ái.

"Tại hạ Đông Hải Ngao Tuyên!" Thanh Long mỉm cười: "Quả thực là một con Thanh Long, nhưng, cái gì mà Đông phương Ất Mộc, lại không liên quan đến ta!" Diệp Hàn cười nói: "Đó là sứ mệnh của ngươi!" "Diệp đạo hữu, vì sao lại biết sứ mệnh của ta?" Thanh Long thân hình lóe lên, vạn dặm trong nháy mắt, lại đứng trước mặt Diệp Hàn.

"Diệp đạo hữu, vì sao lại biết sứ mệnh của ta?" Thanh Long một cái lướt người bay vạn dặm, đáp xuống trước mặt Diệp Hàn.

"Ta không thể biết sứ mệnh của ngươi sao?" Diệp Hàn cười nhìn Thanh Long, nói: "Khí vận Long tộc đã cạn kiệt, bị thiên đạo ruồng bỏ, ngươi nghĩ xem, vì sao ngươi lại được thiên đạo ưu ái?

Nếu không phải gánh vác sứ mệnh, ngươi có thể như vậy sao?" ...

Thanh Long, quả thực là con rồng duy nhất trong Long tộc được hưởng sự ưu ái của thiên đạo.

Điểm này, vô số Long tộc đều trăm mối không giải được, thậm chí Chúc Long cũng chuyên môn nghiên cứu, kết quả cũng không nghiên cứu ra được cái gì.

Hôm nay nghe Diệp Hàn nói ra, Thanh Long nửa tin nửa ngờ.

Nhưng, một lát sau, liền cười cười, không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Bởi vì hôm nay hắn tìm Diệp Hàn, không phải vì chuyện này, mà là vì Long tộc.

"Nghe văn Diệp đạo hữu, với tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đối đầu với trưởng lão Chuẩn Thánh của Long tộc ta mà không rơi vào thế hạ phong, Ngao Tuyên vô cùng bội phục, vì vậy hôm nay, muốn đến lĩnh giáo!" Thanh Long nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu nói: "Sao, Thanh Long đạo hữu muốn báo thù cho Long tộc?" "Không phải!" Thanh Long nói: "Có thể nói là thấy người tài thì ngứa nghề, ta cũng từng ở Đại La Kim Tiên đánh bại Chuẩn Thánh, vì vậy muốn lĩnh giáo thực lực của Diệp đạo hữu mà thôi!" Không thể không nói, Thanh Long được thiên đạo ưu ái, cả khí chất và thực lực của người này, đều không phải Long tộc bình thường có thể sánh được.

Ngay cả khi khiêu khích hôm nay, cũng cho người ta một cảm giác như gió xuân ấm áp.

"Không biết Diệp đạo hữu, có thể nể mặt không?" Thanh Long mỉm cười nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Tự nhiên, Thanh Long đạo hữu thành tâm mời, Diệp Hàn liền phụng bồi đến cùng." "Vậy Thanh Long xin tạ trước!"

Thanh Long chắp tay: “Nhưng, ta phải chiếm một chút lợi thế.” Nói xong, một luồng khí thế bùng nổ.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đại La Kim Tiên đỉnh phong đánh một Đại La Kim Tiên sơ kỳ như Diệp Hàn, quả thực là chiếm lợi thế lớn.

“Ầm...” 104.

Diệp Hàn không chịu yếu thế, tuy chỉ có Đại La Kim Tiên sơ kỳ nhưng khí thế bùng nổ cũng không hề che giấu, mức độ sắc bén không hề thua kém Thanh Long.

“Tốt!” Trong mắt Thanh Long, tràn đầy chiến ý: “Lần tỷ thí này, quả thực cần có một chút cược.” “Nếu ta may mắn thắng Diệp đạo hữu, xin Diệp đạo hữu giơ cao đánh khẽ, thả mười vạn Long tộc của ta... thế nào?” Trên người Thanh Long, chiến ý rực cháy.

Chương 141

"Có thể!" Diệp Hàn không hề do dự đã đồng ý, tương tự, nói: "Nếu bản tọa thắng Thanh Long đạo hữu, thì lại thế nào?" "Tất cả nghe theo ngài!" Thanh Long hét lớn một tiếng.

Hôm nay, trông có vẻ ôn hòa, thực ra là sinh tử đấu.

Thanh Long tất nhiên sẽ dùng hết toàn lực, vì vậy, hắn cảm thấy không thể bại.

Đương nhiên, cũng có thể bại, nhưng, vì mười vạn Long tộc, nói nhiều cũng vô ích, chỉ có thể đi một bước xem một bước, bây giờ thế chủ động không ở chỗ hắn, mà ở chỗ Diệp Hàn.

"Vậy được!" Diệp Hàn nhìn Thanh Long, cười cười: "Nếu ta thắng, ngươi sẽ làm tọa kỵ tùy tùng cho ta, cho đến khi sứ mệnh của ngươi kết thúc!" "Tự nhiên!" Thanh Long nói: "Thanh Long tất nghe theo ngài!" Nói xong, hai người hướng về thiên đạo, mỗi người phát thệ.

Ầm...

Sau khi phát thệ thiên đạo, Thanh Long cũng không nói gì, trực tiếp hướng Diệp Hàn một quyền oanh tới.

"Đến hay lắm!" Diệp Hàn không dám đại ý, cũng xuất quyền.

Ầm...

Nắm đấm của hai người tức khắc va chạm vào nhau, không có bất kỳ pháp lực nào, chỉ đơn thuần là sức mạnh va chạm.

Một kích qua đi, thân thể hai người mỗi người lui về sau trăm dặm.

Đồng thời, hai người cũng đều kinh ngạc.

Diệp Hàn không ngờ, sức mạnh của Thanh Long lại lớn đến vậy, tuy một kích vừa rồi chưa dùng toàn lực, nhưng có thể cảm nhận được, sức mạnh của Thanh Long, còn cao hơn một bậc so với Chuẩn Thánh của Nam Hải là Ngao Cầm.

Thanh Long cũng kinh hãi thất sắc.

Từ khi sinh ra đến nay, một đường thuận lợi, thực sự là đồng giai vô địch, thỉnh thoảng cũng có thể vượt cấp miểu sát.

Nhưng, hôm nay lại là ngoại lệ, đối đầu một quyền với một tu sĩ có cảnh giới thấp hơn mình, lại hơi rơi vào thế hạ phong?

Thanh Long lập tức thận trọng.

Diệp Hàn đứng giữa hư không, cũng không vội ra tay.

Tuy sức chiến đấu của hắn mạnh, nhưng tương đối mà nói, năng lực phòng ngự càng biến thái hơn, nếu tế ra toàn bộ bảo vật phòng ngự, trừ khi là Thánh nhân, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó lòng phá vỡ.

"Hống..." Thanh Long hét lớn một tiếng, tay phải nắm chặt quyền, cách xa hai trăm dặm, lại một lần nữa một quyền oanh hướng Diệp Hàn.

Lần này, trên nắm đấm của hắn, đã vận dụng bản nguyên chi lực, thậm chí có cả khí vận thiên đạo gia trì.

Vì vậy, một quyền này, so với một quyền vừa rồi, lại mạnh hơn gấp mười lần không chỉ.

Ầm...

Một quyền oanh ra, sức mạnh đơn thuần ép nát không gian, liền đánh ra một đạo hắc sắc hỗn độn chi khí.

Đồng thời, quyền mang ngưng tụ mà không tan, mang theo sức mạnh vô song, ép về phía Diệp Hàn.

Một quyền đánh ra, tự mang kỹ năng khóa không gian, khiến Diệp Hàn đang ở chính giữa trung tâm công kích của quyền phong, thân thể tạm thời không thể di động!

"Đến hay lắm!" Diệp Hàn con ngươi hơi nheo lại, trên người vô tận chiến ý bùng nổ.

Thanh Long không dùng pháp bảo, dựa vào sức mạnh tinh thuần của thân thể.

Vậy được, lấy sức mạnh đối sức mạnh!

"Cho ta, mở!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, thân thể hơi rung lên, không gian bị cấm cố xung quanh tức khắc vỡ nát.

Sau đó, một quyền mạnh mẽ oanh ra.

Ầm...

Lực chi đại đạo... gia trì!

Cửu Chuyển Huyền Công... gia trì!

Dưới sự gia trì của hai đạo cự lực, cả cánh tay của Diệp Hàn đều bị phù văn màu vàng kim bao bọc!

Ầm...

Hai quyền mang oanh vào nhau.

Nổ tung phát ra vô tận quang mang.

Chương 142

Quang mang đó chói mắt, gần như khiến người ta không thấy rõ tình hình nơi nắm đấm giao nhau, nhưng, sau khi nổ tung, một luồng sóng ánh sáng vô song lại quét về bốn phương.

Ầm...

Bốn phương trời đất, vạn vật hóa thành tro bụi.

Nắm đấm của Diệp Hàn và Ngao Tuyên, lại đối đầu nhau, không tách ra.

Phụt...

Khắc sau, Ngao Tuyên đột nhiên mở miệng, một ngụm máu vàng phun ra.

"...

Thật mạnh!" Ngao Tuyên tuy thổ huyết, nhưng chiến ý trong mắt càng mạnh hơn, hét lớn một tiếng.

"Hống..." Một tiếng rồng gầm, Ngao Tuyên lập tức hóa ra bản thể, một tôn Thanh Long cao đến mười vạn trượng ngẩng đầu đứng giữa hư không, thân thể một vòng xoáy, long thủ hướng Diệp Hàn lao tới.

"Ngao hống..." Hơi thở rồng lay động, vạn vật yên diệt.

Khi đầu lâu của Ngao Tuyên bay về phía Diệp Hàn, đột nhiên giơ vuốt rồng tay phải, hướng Diệp Hàn một vuốt vỗ xuống.

Sức mạnh!

Vẫn là sức mạnh đơn thuần.

"Hừ..." Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng, hiên ngang không sợ.

Khi cự trảo cách Diệp Hàn mấy chục dặm, Diệp Hàn cũng hét lớn một tiếng, thân thể tức khắc biến lớn.

"Hống..." Diệp Hàn hét lớn một tiếng, một thân thể cũng cao đến vạn trượng, sừng sững giữa trời đất.

Thân ảnh đó đen kịt, toàn thân tràn đầy sức mạnh vô tận, một tay cầm cự phủ hư không, chính là tướng Bàn Cổ.

Tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đến cảnh giới nhất định, liền có thể sử dụng tướng Bàn Cổ để chiến đấu.

"Ầm..." Tướng Bàn Cổ giơ cự phủ, hướng về Thanh Long, một phủ chém xuống.

Tương tự, sức mạnh thuần túy.

Ngao Tuyên hóa ra bản thể, một vuốt xé trời, vô tận hư không bị năm vuốt hóa thành năm vết nứt đen sâu hoắm, hỗn độn chi khí tức khắc tràn vào, nghịch diễn địa hỏa thủy phong.

Bên này, Diệp Hàn hóa ra tướng Bàn Cổ, cũng giơ phủ xé rách hư không.

Một mảnh trời đất, vô tận hỗn độn bao quanh, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng sẽ bị nghịch diễn hòa tan.

Hai người, đều đã tung ra một kích sức mạnh mạnh nhất.

Ầm...

Phủ của Diệp Hàn, chính giữa vuốt rồng của Thanh Long.

Hai thứ va chạm vào nhau.

Hư không bị đánh nát, càng nhiều hỗn độn chi khí tràn vào.

Nơi va chạm, lại phát ra vô tận thần quang, giống như bom nguyên tử nổ tung.

Xung quanh, vô số sinh linh và đại địa bị hủy diệt.

Một phủ hạ xuống, pháp lực của Diệp Hàn bị rút cạn, sắc mặt tái nhợt rơi xuống giữa hư không, biến trở lại hình dáng ban đầu.

Ngao Tuyên thì thảm hơn.

Dưới một phủ của Diệp Hàn, Ngao Tuyên lùi lại vạn dặm, cả vuốt rồng bị trực tiếp xé rách chém đứt, long khu không chịu nổi lực công kích khổng lồ của Diệp Hàn, cũng bị xé rách thành hai nửa.

Mưa máu vàng, lăn xuống hư không đại địa, nhuộm cả bầu trời một màu vàng óng.

"Hô..." Diệp Hàn mở miệng nuốt một giọt Tam Quang Thần Thủy.

Đồng thời, vung tay, một giọt Tam Quang Thần Thủy khác bay đến trước mặt Thanh Long.

Cuộc tỷ thí sức mạnh giữa hai người, đã có kết quả.

Diệp Hàn thắng chắc, Thanh Long thì thảm bại.

Thanh Long cũng không khách sáo, trực tiếp nuốt giọt Tam Quang Thần Thủy mà Diệp Hàn đưa, thân thể hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhưng ngay cả sau khi hồi phục, sắc mặt hắn vẫn tái nhợt vô cùng.

Ầm...

Chương 143

Bên này, Diệp Hàn vung tay!

Sau lưng Phong Lôi Nhị Sí tế ra, một đôi cánh một xanh một trắng giang rộng.

Sau đó, bảo vật toàn thân tỏa sáng.

Càn Khôn Đỉnh!

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!

Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên!

Ba Mươi Sáu Hạt Định Hải Châu!

Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

A Tỳ Kiếm!

Sáu món chí bảo Hồng Hoang.

Ba công kích, ba phòng ngự, bảo vệ toàn thân.

"Sức mạnh ngươi thua ta rồi, hay là, chúng ta lại tỷ thí pháp bảo và tốc độ?" Diệp Hàn nhìn Thanh Long cách xa vạn dặm, thản nhiên nói một câu.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Thanh Long, lộ ra một tia bất lực.

Tốc độ, đối phương có Phong Lôi Nhị Sí, thứ này một hơi thở vạn dặm, so thế nào?

Còn về pháp bảo!

Nhìn sáu món pháp bảo lơ lửng quanh người Diệp Hàn, đầu Ngao Tuyên muốn nổ tung.

Chết tiệt!

Hai món Tiên thiên chí bảo.

Ba món cực phẩm Tiên thiên linh bảo, một món hậu thiên đệ nhất công phạt chí bảo.

Tên này... có phải là người không?

"Ta thua rồi!" Thanh Long bất đắc dĩ cười cười.

Từ khi ra đời đến nay, vô số vạn năm.

Đồng giai chiến đấu chưa từng có thất bại, vượt giai chiến đấu cũng từng giết Chuẩn Thánh, Thanh Long hôm nay đối mặt với Diệp Hàn có cảnh giới thấp hơn, đã bại.

Bại một cách triệt để.

Thanh Long biết: nếu như, vừa rồi Diệp Hàn nhân lúc hắn bị trọng thương trực tiếp tế ra pháp bảo, tám phần là mạng nhỏ của hắn đã phải giao nộp ở đây rồi.

Nhưng Diệp Hàn lại không làm vậy, không những không thừa cơ lúc người gặp nguy, thậm chí còn cho hắn một giọt Tam Quang Thần Thủy.

"Nếu đã như vậy, vậy thì thực hiện giao ước đi!" Diệp Hàn thản nhiên liếc Thanh Long một cái, nói: "Đừng nghĩ đến việc tự bạo, thân là thánh thú, sau này phải trấn thủ trời đất, đây là sứ mệnh của ngươi, nếu vi phạm thiên đạo, phúc trạch sẽ biến thành tai kiếp giáng xuống đầu Long tộc!" "Ta tự nhiên hiểu!" Thanh Long nhìn Diệp Hàn, hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng cúi cái đầu cao quý đó xuống: "Ngao Tuyên, ra mắt đại lão gia, từ nay về sau, làm tọa kỵ tùy tùng cho đại lão gia!" "Rất tốt!" Diệp Hàn mừng rỡ, trực tiếp vung tay, ngồi trở lại trên Bổn Bổn Tượng, nói với Ngao Tuyên: "Theo ta, đến Nhân tộc đi!"

...

Đông Hải!

Trong Long cung của tộc Long!

Đông Hải Long vương Ngao Quảng nổi giận, đập bàn rồng nói: "Còn có lý lẽ không, còn có lý lẽ không, khinh người quá đáng?" "Thanh Long, cũng bị thu phục rồi?" "Thanh Long trở thành tọa kỵ của Diệp Hàn?" "Long tộc ta, xong rồi?" "Ai, sao có thể như vậy, Thanh Long là con rồng duy nhất trong tộc ta được thiên đạo ưu ái mà!" ...

Bên dưới, các con rồng nghị luận xôn xao.

Lão tổ Chúc Long hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng mở mắt, thản nhiên nói: "Ngao Quảng, hạ lệnh đi, từ hôm nay, bất kể là Đông Hải, Nam Hải, hay Bắc Hải, Long tộc chúng ta phong biển, trong vòng một trăm triệu năm, bất kỳ Long tộc nào cũng không được bước chân vào Hồng Hoang một bước!" "..." Ngao Quảng thân thể run lên, "Vậy, mười vạn Long tộc ở Nhân tộc thì sao, lão tổ, chúng ta cứ để Diệp Hàn giết đi như vậy sao?" "Tự làm bậy, không thể sống!" Chúc Long hừ lạnh một tiếng, rời đi!

Nhiều ngày sau, Long tộc chính thức công cáo Hồng Hoang, phong biển không ra.

Cả Hồng Hoang, kinh hãi thất sắc. ...

Trong nháy mắt, trăm năm đã qua.

Ngày giết rồng mà Nhân tộc đã hẹn cũng sắp đến.

"Ha ha..." Một giọng nói thô cuồng mang theo chút cuồng nhiệt, từ hư không truyền đến.

Chỉ thấy Đa Bảo lắc lư thân thể béo mập từ trên mây hạ xuống, đi theo sau hắn, chính là Tam Tiêu.

Chương 144

"Đại sư huynh!" Đa Bảo sau khi nhìn thấy Diệp Hàn, chạy một mạch tới, cho Diệp Hàn một cái ôm lớn: "Đại sư huynh lợi hại quá, đánh Long tộc đến không còn chút sĩ diện nào, trực tiếp phong biển!" Diệp Hàn thản nhiên cười cười.

Tất cả, chẳng qua là Long tộc tự làm bậy mà thôi.

Nói là đánh Long tộc đến phong biển, Diệp Hàn tự hỏi mình không có năng lực đó, sở dĩ xuất hiện kết quả này, là vì sau lưng hắn, có sư tôn, có hai vị sư bá.

Ba Thánh nhân chống lưng, Long tộc tự biết không chiếm được lợi, chỉ có thể phong biển để giảm bớt tổn thất.

Đây cũng không phải là một hành động thiếu sáng suốt.

"Đại sư huynh!" Tam Tiêu chạy đến, vây quanh Diệp Hàn, mỗi người trên mặt đều lộ ra nụ cười thanh thuần.

"Ba vị sư muội khỏe không!" "Chúc mừng sư huynh!" Vân Tiêu nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt kinh ngạc: "Mới bao lâu không gặp sư huynh, sư huynh đã đột phá Đại La Kim Tiên!" "Oa, sư huynh, thật nhanh!" "Quá nhanh rồi!" Diệp Hàn mặt mày khổ sở, đối với chữ "nhanh" này, hắn có cách hiểu khác.

Bên cạnh, Đa Bảo có vẻ hơi lúng túng, đồng thời trong lòng cũng cảm khái vạn phần.

Mới bao nhiêu năm chứ.

Khi bái sư lúc đó, hắn là Kim Tiên đỉnh phong đại viên mãn, Đại sư huynh mới chỉ là Kim Tiên sơ kỳ.

Bây giờ mới qua mười mấy vạn năm, hắn mới là Thái Ất Kim

Tiên trung kỳ, sư huynh đã thành Đại La quả vị.

"Mọi người cũng không tệ!" Diệp Hàn cười cười, nhìn Đa Bảo: "Đa Bảo cũng không tệ, đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ!" Đa Bảo mặt mày, lập tức khổ sở.

Nói thật, tốc độ đột phá của Đa Bảo, đã nhanh rồi.

Chỉ là so với Diệp Hàn có chút không đáng kể mà thôi.

"Thêm một thời gian nữa, e rằng Đại sư huynh cũng sắp vượt qua ta!" Vân Tiêu nhìn Diệp Hàn, mỉm cười.

Đúng lúc này, trên bầu trời lại vang lên một giọng nói.

"Đại đệ tử Nhân giáo Huyền Đô đến đây, ra mắt Đại sư huynh!" "Đại ca ca, Linh Linh cũng đến rồi!" Giọng của Linh Linh, cũng trong trẻo truyền đến.

Sau đó trên bầu trời, hai hư ảnh từ xa đến gần bay tới, đáp xuống trước mặt mọi người.

Thủ Dương Sơn cách đạo trường của Diệp Hàn gần, hai người bay mấy ngày là đến.

"Đại ca ca!" Linh Linh sau khi nhìn thấy Diệp Hàn, trực tiếp bay tới, chui vào lòng Diệp Hàn.

"Ha ha ha..." Diệp Hàn cười lớn.

"Huyền Đô, tham kiến Đại sư huynh!" Huyền Đô cung kính, hướng Diệp Hàn hành đại lễ.

"Mau, vào trong nói chuyện đi!" Diệp Hàn gọi mọi người vào đại điện.

Huyền Đô đối với Diệp Hàn, là sự tôn kính từ tận đáy lòng.

Một là, Tam Thanh đối với Diệp Hàn cực kỳ coi trọng, Diệp Hàn

thậm chí còn nói nói cười cười với Lão Tử, khiến Huyền Đô đối với Diệp Hàn vô cùng kính phục.

Hai là, lần trước gặp mặt, Diệp Hàn vừa ra tay, đã khiến Huyền Đô hoàn toàn khâm phục.

Lễ gặp mặt lần trước, không chỉ có Hoàng Trung Lý, mà còn có hơn hai mươi món Tiên thiên linh bảo, đã khiến Huyền Đô kích động suốt nhiều năm.

Hơn nữa, quả Hoàng Trung Lý đó đến bây giờ vẫn chưa ăn.

Diệp Hàn dẫn mọi người vào đại điện.

Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu và Đa Bảo, đều tò mò nhìn Huyền Đô, hỏi: "Là đệ tử duy nhất của Đại sư bá, Huyền Đô sao?" Huyền Đô tu vi có chút thấp, nhưng ở đây không ai khinh thường, dù sao, cũng là đồ đệ của Lão Tử.

"Không dám!" Huyền Đô hướng mấy người hành lễ, nói: "Huyền Đô ra mắt các vị sư huynh, sư tỷ." Diệp Hàn cười, lần lượt giới thiệu cho Huyền Đô.

Sau đó, lại nói: "Bây giờ, Huyền Đô không phải là đệ tử duy nhất của Đại sư bá đâu, xem cái này đi!" Nói đoạn, ném Linh Linh từ trong lòng ra đất, nói: "Con bé này, cũng là đệ tử thân truyền của Đại sư bá, nhưng lại không có chút dáng vẻ của đệ tử!" "Oa, tiểu sư muội thật đáng yêu a!" Vân Tiêu mẫu tính bộc phát, ngồi xuống sờ sờ đầu Linh Nhi.

Tam Tiêu lại lấy ra các loại linh quả dỗ dành, không bao lâu, mấy người đã chơi đùa với nhau.

"Đệ tử Xiển giáo Quảng Thành Tử, ra mắt Diệp sư huynh!" Quảng Thành Tử hóa thành một đạo kim quang, đáp xuống bên ngoài đại điện, tự có người dẫn Quảng Thành Tử vào đại điện.

Không khí trong cả đại điện, trong nháy mắt hạ xuống.

Trước khi Quảng Thành Tử đến, mọi người ở đây nói nói cười cười, sau khi Quảng Thành Tử đến, mọi người lập tức không nói nữa, ánh mắt đều chuyển, rơi vào trên người Quảng Thành Tử.

Không có lý do gì khác!

Khi Tam Thanh chưa phân gia, đệ tử Tiệt giáo và đệ tử Xiển giáo đã có hiềm khích, Quảng Thành Tử từng đánh Đa Bảo, Diệp Hàn càng đánh Quảng Thành Tử không ngóc đầu lên được.

Sau này còn bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giam ở Côn Luân Sơn suy ngẫm vạn năm.

"Quảng Thành Tử, ra mắt Đại sư huynh!" Quảng Thành Tử hướng Diệp Hàn hành lễ, đồng thời thần thức có ý vô ý quét ra, xem xét tu vi của Diệp Hàn.

Chương 145

Nhưng vừa quét qua, chỉ cảm thấy thần thức ở trên người Diệp Hàn, giống như một giọt nước rơi vào biển lớn, xung quanh mênh mông vô tận, làm sao có thể cảm nhận được nửa phần khí tức của Diệp Hàn?

Quảng Thành Tử trong lòng kinh hãi.

Tình huống này chỉ có thể giải thích một vấn đề, đó là tu vi của đối phương, cao hơn mình quá nhiều.

Quảng Thành Tử trong lòng lập tức kinh hãi thất sắc.

Diệp Hàn nhìn tu vi của Quảng Thành Tử, cũng hơi kinh ngạc.

Khi Quảng Thành Tử ở Côn Luân Sơn lúc đó, là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Mới bao nhiêu năm không gặp, đã đại viên mãn.

Xem ra, Quảng Thành Tử bị phạt suy ngẫm vạn năm, Nhị sư bá Nguyên Thủy Thiên Tôn đã mở cho hắn lò luyện riêng.

Nếu không, Quảng Thành Tử vạn lần không thể đạt đến Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

"Không tệ, chúc mừng Quảng Thành Tử sư đệ, bây giờ đã Thái Ất viên mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể đạt đến Đại La Kim Tiên!" "Tàm quý, tàm quý!" Quảng Thành Tử ở trước mặt Diệp Hàn, tự nhiên không dám nhận!

"Các vị ngồi cả đi!" Diệp Hàn mời mọi người ngồi, dâng lên linh trà.

Không bao lâu, bên ngoài lại vang lên một giọng nói nũng nịu: "Vu

tộc, Tổ Vu Hậu Thổ, đến quan lễ.

Vu Tôn có ở đây không ạ...” Nghe giọng của Hậu Thổ, Diệp Hàn mỉm cười.

Vội vàng ra ngoài nghênh đón.

Không nói gì khác, Hậu Thổ là người của mình, dựa vào thực lực mà giành được đạo lữ.

“Vu Tôn!” Hậu Thổ sau khi gặp Diệp Hàn, mặt nhỏ trước tiên ửng hồng, sau đó lại cung kính hành lễ.

Diệp Hàn vội vàng kéo nàng dậy, nói: “Gặp ta hành lễ làm gì, nàng là đạo lữ của ta, sau này ở bên ngoài, không cần gọi ta là Vu Tôn!” “Vậy ta gọi là gì?” Hậu Thổ đỏ mặt, giãy khỏi tay Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: “Gọi ta là gì, phải xem trường hợp, ví dụ, có lúc, có thể gọi ta là Diệp đạo hữu, có lúc, cũng có thể gọi ta là thân ái...” “Đi đi!” Hậu Thổ xấu hổ đến mặt đỏ bừng, không khỏi lại nhớ đến đêm đó, vốn đã sắp đi vào quỹ đạo, kết quả bị người trên cửu thiên kia làm hỏng.

Thật đáng ghét!

Lúc này, tim Hậu Thổ như nai con chạy loạn, một khuôn mặt trắng hồng, vô cùng đáng yêu.

“Mời vào, Tổ Vu đại nhân!” Diệp Hàn mời Hậu Thổ vào đại điện.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn.

Vu tộc, tự nhiên đều đã nghe nói, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Tổ Vu.

“...” Bích Tiêu ghé đầu sát vào chị gái Vân Tiêu, hỏi: “Không phải đều nói Vu tộc nhục thân cường hãn, tu vi cao tuyệt, nhưng dung mạo kỳ quái sao, vì sao Tổ Vu này lại xinh đẹp như vậy, xem kìa, còn đẹp

hơn cả chị nữa!" Vân Tiêu lập tức mặt đen lại, thầm nghĩ: có ai nói chuyện như vậy không?

Nhưng, biết tính khí của Bích Tiêu, cũng không trách mắng, nói: "Không phải, nhưng trong mười hai Tổ Vu, tương truyền nhỏ nhất là Hậu Thổ Tổ Vu, quả thực mỹ diễm vô cùng, hôm nay gặp mặt quả nhiên không sai!" "Chị nói xem, cô ấy có phải với Đại sư huynh, cái gì cái gì đó không..." "Nhiều chuyện!" ...

Ầm...

Qua một lúc nữa, giữa trời đất, đột nhiên xuất hiện một luồng linh lực bàng bạc.

Sau đó, tử khí đông lai ba vạn dặm.

"Bản cung hình như nghe thấy, có người đang nói xấu ta!" Một giọng nói thanh cao, từ trên cửu tiêu truyền đến.

Sau đó, trong đại điện của Diệp Hàn, vô tận kim hoa bay lượn, từng tầng kim liên mọc lên.

Thánh nhân giá lâm, dị tượng phân trình.

Thân hình tuyệt thế của Nữ Oa, từ trên cửu thiên, phiêu diêu đến trong đại điện của Diệp Hàn.

Một luồng uy áp khiến vạn vật sinh linh run rẩy, quét ngang bốn phương.

"Chúng con, ra mắt Thánh nhân!" Tất cả mọi người, đều lần lượt bái phục xuống đất.

Ngay cả Diệp Hàn cũng hướng Nữ Oa chắp tay hành lễ.

Chỉ có một ngoại lệ, đó là Hậu Thổ.

Tổ Vu không bái trời, không bái đất, không quỳ Thánh nhân, chỉ tôn Bàn Cổ.

“Đứng dậy cả đi!” Nữ Oa thản nhiên liếc nhìn mọi người một cái, ánh mắt dịch lên, rơi vào trên người Hậu Thổ.

Hậu Thổ cảm giác cả thân tâm đều bị xuyên thấu trong một khoảnh khắc, nhưng lại không có chút sợ hãi nào, thân thể rung lên, ánh mắt cũng chiếu lại, quyến rũ như tranh, nhẹ nhàng như gió!

“Cũng có một bộ da túi không tệ!” Nữ Oa thản nhiên nói một câu, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn Diệp Hàn, cũng lạnh lùng như vậy nói: “Ngươi là người bảo vệ Nhân tộc, Nhân tộc do ta tạo ra, đi cùng ta, đến Nhân tộc xem xem!” “Vâng, cẩn tuân thánh mệnh của Nương nương!” Diệp Hàn dẫn Nữ Oa, ra khỏi đại điện, đứng giữa hư không.

Chương 146

Vừa ra hư không, lại thấy Nữ Oa vung tay, che đậy thiên cơ, sau đó nhìn Diệp Hàn cười một tiếng, nói: "Cũng biết giả vờ lắm!" "Ta giả vờ gì?" Diệp Hàn nhún vai với Nữ Oa.

"Biết sai chưa?" Trong mắt Nữ Oa lộ ra một vẻ thần sắc kỳ lạ.

"Tiểu nhân không biết, xin Nương nương minh thị!" "Minh thị!" Nữ Oa đưa tay, ngón tay ngọc thon dài véo vào cánh tay Diệp Hàn, dùng sức vặn một cái, hỏi: "Không biết?" "Đau đau đau đau..." Diệp Hàn đau đến nhe răng trợn mắt.

Mẹ kiếp, phụ nữ đều một đức hạnh, cho dù là Thánh nhân.

Đương nhiên, điểm khác biệt duy nhất: Thánh nhân ra tay, véo người ta đau chết đi được!

"Đau chết tôi rồi!" Diệp Hàn đau đến nhe răng.

Thân thể hiện giờ của hắn cực kỳ mạnh mẽ, nếu không phải thánh nhân như Nữ Oa ra tay, không ai có thể véo nổi hắn.

"Hừ..." Nữ Oa chu môi, nói: "Giờ thì biết sai chưa?" "Biết rồi, biết rồi!" Diệp Hàn giơ tay đầu hàng.

Nữ Oa hỏi: "Vậy nói cho ta nghe, sai ở đâu!" "Tôi..." Trán Diệp Hàn tối sầm lại, im lặng một lúc rồi nói: "Sai ở chỗ... tôi bất kính với nương nương, không được, lúc nãy nghênh tiếp không đủ long trọng, còn có... mấy năm nay cũng không đến Oa Hoàng Cung thăm nương nương!" "Không đúng!" Nữ Oa tiếp tục véo.

"Thôi được rồi, tôi đau chết mất, véo nữa là tôi liều mạng với nàng đấy!" Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, mặt dày mày dạn giở thói vô lại.

Nữ Oa bật cười, buông tay ra, nói: "Lần sau có làm chuyện mờ ám

với người khác, đừng làm dưới mí mắt ta, cũng đừng để ta nhìn thấy!" Ánh mắt Diệp Hàn sáng lên.

Cuối cùng hắn cũng biết Nữ Oa tức giận chuyện gì.

Lần trước đến Vu tộc, hắn không hiểu sao lại được làm Vu Tôn của Vu tộc, nhân cơ hội cá cược với Vu tộc đã thắng được Hậu Thổ làm đạo lữ, sau đó Hậu Thổ sưởi ấm cho hắn, hai người đang lúc nồng nàn thì Nữ Oa đột nhiên hừ lạnh một tiếng, thiếu chút nữa khiến Diệp Hàn biến thành liệt dương.

Hóa ra là Nữ Oa tức giận chuyện này.

Nhưng, mẹ nó có trách tôi được không?

Là nàng nhìn trộm mà?

Không, thánh nhân cũng biết ghen sao?

Đây là một vấn đề đáng để suy ngẫm.

"Hừ, còn nói nữa..." Nữ Oa cố tình sa sầm mặt.

Thánh nhân chỉ trong một hơi thở có thể biết được vạn sự, những suy nghĩ nhỏ nhặt trong lòng Diệp Hàn tự nhiên không thể che giấu trước mặt Nữ Oa.

"Ta thích xem đấy, thì sao?" Nữ Oa bước một bước tới gần Diệp Hàn, bàn tay lặng lẽ véo lấy cánh tay hắn, nói: "Bây giờ gan to lắm nhỉ!" "Không có!" Diệp Hàn nhe răng.

Nữ Oa buông ra, nói: "Lần sau còn có chuyện như vậy, nhớ che giấu thiên cơ, nếu để ta thấy được, ta sẽ thu luôn công cụ gây án tại trận!" "Được được được!" Diệp Hàn thở phào một hơi: May mà Nữ Oa rộng lượng, không tính toán chuyện hắn mây mưa với người phụ nữ khác, nếu không thì thật đau đầu.

Về phần che giấu thiên cơ, đó là điều chắc chắn phải làm.

Nếu không lần sau đang mây mưa với phụ nữ mà đột nhiên cảm giác Lục Thánh Hồng Hoang đều đang nhìn, thì mẹ nó xấu hổ biết bao?

Chuyện của hai người đã giải quyết xong, Diệp Hàn đi cùng Nữ Oa dạo một vòng quanh Nhân tộc.

Khi trở lại đạo trường, khách khứa từ các nơi gần như đã đến đủ.

Đương nhiên, thời gian của đại điển Sát Long cũng đã đến.

Diệp Hàn tự nhiên không trì hoãn, trực tiếp bảo Ngao Quyển và Ngao Tuyên lui đi, rồi dẫn theo đông đảo khách khứa đến quảng trường Đồ Long.

Trên quảng trường Đồ Long, có mười vạn cây cột cao vạn trượng được dựng lên.

Trên mỗi cây cột đều trói một con rồng, có con màu vàng, có con màu xanh, có con màu đen, có con màu đỏ, có con màu trắng.

Tất cả những con rồng đều không thể cử động, trong mắt tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận.

Nỗi sợ hãi trước cái chết này đã giày vò chúng suốt một trăm năm.

Giờ đây, khi cái chết thực sự đến gần, có vài con rồng thậm chí bắt đầu gào thét, khóc lớn.

Diệp Hàn nhường vị trí chủ tọa cho Nữ Oa.

Nữ Oa vừa xuất hiện, vô số sinh linh, tộc nhân của Nhân tộc đều đồng loạt quỳ xuống.

“Kính kiến Nữ Oa thánh nhân!” “Kính kiến Nữ Oa nương nương!” “Bái kiến Thánh Mẫu!” ...

Các loại âm thanh vang lên không ngớt.

Nữ Oa nói: “Các vị hãy đứng lên!”, vừa mở miệng, trong hư không kim hoa rơi loạn, từng đóa kim liên nở rộ.

Chương 147

Mùi hương vô tận ập đến.

Thánh nhân mở lời, trời có dị tượng.

"Nhân tộc, là do bản cung và Diệp Hàn cùng nhau sáng tạo, bản cung giao trọng trách bảo vệ Nhân tộc cho Diệp Hàn, bản cung là Thánh Mẫu của Nhân tộc, Diệp Hàn sẽ là Thánh Phụ của Nhân tộc!" Giọng nói của Nữ Oa trong trẻo, cao xa, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Vô số tộc nhân Nhân tộc phía dưới nghe xong, lại đồng loạt quỳ xuống: "Bái kiến Thánh Mẫu, bái kiến Thánh Phụ!" Thánh Phụ?

Cái danh xưng vừa không ra gì vừa khó xử này thật sự khiến Diệp Hàn có chút đau đầu. 105.

Nhưng đã Nữ Oa đã nói ra thì cũng chỉ có thể như vậy.

"Diệp Hàn!" Nữ Oa giao quyền phát biểu cho Diệp Hàn, nói: "Phần còn lại, ngươi chủ trì đi!" "Vâng!" Diệp Hàn cung kính hành lễ với Nữ Oa: "Diệp Hàn xin tuân theo thánh mệnh của nương nương." Nói xong, hắn xoay người ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo vô tận, lớn tiếng nói: "Các ngươi Long tộc, là dị chủng của Hồng Hoang, tự cho mình cao hơn Nhân tộc một bậc, liền ra tay tàn sát Nhân tộc, giết mười vạn người của tộc ta.

Hôm nay, Ngô Diệp Hàn, người bảo vệ Nhân tộc, sẽ giết mười vạn Long tộc, để tế điện những người đã chết dưới tai họa của Long tộc." "Hôm nay cử hành đại điển Đồ Long, để cáo tri các tộc trong Hồng Hoang!" Giọng Diệp Hàn truyền khắp đại địa Hồng Hoang: "Nhân tộc là một trong các tộc quần của Hồng Hoang, nếu có kẻ nào lòng dạ bất chính, dám cho rằng Nhân tộc dễ bắt nạt, giết một người

của tộc ta, ta ắt sẽ giết một người của tộc đó, giết mười người của tộc ta, ta ắt sẽ lấy mười mạng đền, Diệp Hàn ta nói là làm, quyết không nuốt lời!" ...

Nhân tộc, từ khi nào lại có giá trị như vậy?

Trong Hồng Hoang, vô số đại tộc nghe lời tuyên bố của Diệp Hàn xong đều sững sờ.

Một chủng tộc hậu thiên được tạo ra, đến mức đó sao?

Nhưng vì Diệp Hàn quá mạnh mẽ, càng vì thế lực đứng sau Diệp Hàn, trong Hồng Hoang thật sự không ai dám đến gây phiền phức cho Nhân tộc.

"Đa tạ Thánh Phụ!" "Ân tình của Thánh Phụ, loài người không gì báo đáp nổi!" "Từ nay về sau, loài người sẽ lập miếu Thánh Phụ cùng miếu Thánh Mẫu, để bày tỏ ân tình đối với Thánh Phụ!" ...

Nhân tộc vốn yếu ớt, thân thể và linh hồn đều vô cùng nhỏ yếu, không có thiên phú thần thông, không có thiên phú truyền thừa.

Hai điểm này khiến Nhân tộc càng thêm yếu đuối.

Trong Hồng Hoang, thường xuyên có các chủng tộc khác bắt nạt Nhân tộc.

Nhưng, từ hôm nay trở đi, Diệp Hàn chính là người bảo vệ Nhân tộc.

Vậy thì, ai còn dám bắt nạt Nhân tộc?

Ngay cả Long tộc cũng bị Nhân tộc chúng ta giết, chúng ta còn sợ ai?

Nhân tộc, dưới sự bảo vệ của Diệp Hàn, trong nháy mắt bùng phát ra sự tự tin chưa từng có.

Ầm...

Bằng mắt thường có thể thấy được.

Trước cửa đạo trường của Diệp Hàn, một hư ảnh kim sơn hình thành, lơ lửng giữa không trung.

Hư ảnh kim sơn đó rất mờ nhạt.

Nhưng, ánh sáng lấp lánh trên đó lại tràn ngập sức sống vô tận. ...

Vô số người nhìn về phía kim sơn đó.

Diệp Hàn tự nhiên cũng nhận ra, đó là kim sơn khí vận.

Giống như kim long khí vận của Long tộc, hỏa phượng khí vận của Phượng tộc, trường hà khí vận của Yêu tộc, đều đại diện cho khí vận của một tộc.

"Nhân tộc chúng ta cũng có khí vận!" "Nhân tộc cũng có thể được Thiên Đạo che chở sao?" ...

Sau khi thấy kim sơn khí vận, Nhân tộc vui mừng khôn xiết.

Các chủng tộc khác trong Hồng Hoang thì trong lòng kinh hãi.

"Đại điển Đồ Long, bây giờ bắt đầu!" Diệp Hàn vung tay, một tia tử hỏa bay ra.

Trong tử hỏa, nguyên thần của Ngao Hung và Ngao Thông tạm thời bị cấm cố, không bị liệt hỏa thiêu đốt.

"Ngao Hung, Ngao Thông!" Diệp Hàn chỉ vào quảng trường Đồ Long: "Nhìn xem, vì các ngươi tùy ý tàn sát Nhân tộc, hôm nay, bản tọa sẽ đồ sát toàn bộ mười vạn Long tộc thuộc chi mạch Nam Hải của các ngươi, để đền mạng cho Nhân tộc, hãy nhìn cho kỹ đi!" "A..." "Không muốn..." Trên mặt Ngao Hung và Ngao Thông tràn ngập hối hận vô tận.

Sớm biết vậy, đã không gây sự với Nhân tộc.

Tuy nhiên, trên đời lại không có thuốc hối hận.

“Ầm...” Diệp Hàn đưa tay ra, lại có một đóa Phần Thiên Tử Hỏa được tế ra.

Sau đó, tử hỏa chia thành mười vạn, mười vạn đốm lửa bay ra, mỗi một đốm dung nhập vào cơ thể của một tu sĩ Long tộc.

Chương 148

Ầm...

Hơn mười vạn đóa tử hỏa đồng thời bùng cháy.

Toàn bộ quảng trường đều bị bao phủ trong ngọn lửa màu tím.

"A..." "A... a..." "Đau chết ta rồi!" "Tha mạng!" ...

Long tộc đang gào thét, đang khóc ra máu.

Trên mặt Ngao Hung và Ngao Thông tràn ngập vẻ hối hận vô tận.

Nếu có một cơ hội nữa, tuyệt đối sẽ không vô cớ gây sự với Diệp Hàn.

Càng không gây sự với Nhân tộc.

Ai có thể ngờ, một chủng tộc yếu đuối như vậy lại có một người khó chơi như thế bảo vệ.

Trong Hồng Hoang, vô số đại năng nhìn cảnh tượng trên quảng trường Đồ Long, toàn bộ đều kinh hãi.

Cùng lúc đó!

Trong Long cung, kim long khí vận treo trên không trung Long cung của Long tộc cuối cùng đã cạn kiệt chút năng lượng cuối cùng, ầm ầm vỡ nát.

Thượng cổ tam đại chủng tộc, dị chủng của Hồng Hoang!

Cuối cùng, đã bị Thiên Đạo hoàn toàn vứt bỏ.

Ngược lại, Nhân tộc!

Kim sơn khí vận trước đại điện của Diệp Hàn, sau khi mười vạn Long tộc bị đồ sát toàn bộ, đột nhiên kim quang đại phóng, hư ảnh

kim sơn đó lại ngưng thực thêm một phần.

Nhân tộc hưng thịnh, Diệp Hàn tự nhiên được lợi.

Đồng thời, Tiệt giáo cũng từ chỗ Diệp Hàn thu được vô số khí vận.

Thông Thiên nhìn khí vận Tiệt giáo tăng lên, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

"Không tệ, tiểu tử tốt!" ...

Cùng lúc đó, cách đó ức vạn dặm.

Trong Ngũ Trang Quán!

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đang ngồi dưới cây nhân sâm quả thong thả uống trà, đánh cờ.

Trấn Nguyên Tử mỉm cười, nói: "Diệp đạo hữu thật phi thường nhân!" "Haizz!" Hồng Vân thở dài một hơi: "Ai có thể ngờ, Long tộc từng một thời tung hoành trong Hồng Hoang, độc bước thiên hạ, nay lại bị Diệp đạo hữu làm cho ra nông nỗi này." "Không hẳn!" Trấn Nguyên Tử nói: "Cũng là do bản thân Long tộc khí vận tiêu tan gần hết, lại không tự biết, tác nghiệt quá sâu." "Đúng rồi!" Trấn Nguyên Tử chuyển chủ đề, nhìn Hồng Vân nói: "Lão hữu, không biết lần bế quan tham ngộ này, có tìm ra được huyền bí của Hồng Mông Tử Khí không?" "Ai..." Hồng Vân thở ra một hơi thật dài, tâm trạng phiền muộn cực độ.

Phải biết rằng, năm xưa Hồng Quân ban bảo, Lục Thánh và hắn, mỗi người đều được một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Lục Thánh lần lượt tham ngộ, sau đó dùng Hồng Mông Tử Khí dung hợp Thiên Đạo, trở thành thánh nhân.

Nhưng, tại sao chỉ riêng hắn lại không thể tham ngộ được.

Người ta đã thành thánh mấy vạn năm. 106.

Ta lại ngay cả một chút manh mối cũng chưa từng nhìn thấu?

Cũng quá vô lý rồi.

"Đừng vội!" Trấn Nguyên Tử nhìn Hồng Vân, an ủi nói: "Tham ngộ đại đạo, đâu phải một sớm một chiều là có thể thành, lão hữu cứ yên tâm ở chỗ ta tham ngộ, không thành đại đạo, không ra khỏi cửa này, tự nhiên sẽ không có trở ngại!" Nói đoạn, Trấn Nguyên Tử vung tay, hai quả nhân sâm quả được hái xuống.

Một quả trong đó đưa đến trước mặt Hồng Vân. 107.

Hồng Vân cũng không khách khí, cầm lấy ăn hết trong ba miếng, thở dài nói: "Lão hữu à, đừng lừa ta nữa, ta sao có thể không biết hiện nay Yêu tộc, U Minh Huyết Hải nhất tộc, Phượng tộc đều đang hổ thị đam đam, canh giữ ngoài cửa!" "Hơn nữa, trong thời gian ta bế quan, bọn chúng đã tấn công Ngũ Trang Quán mấy lần rồi đúng không!" Hồng Vân nhìn Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử mỉm cười, nói: "Yên tâm đi, Ngũ Trang Quán của ta không dễ bị công phá như vậy đâu, dù sao, ta có đại trận được Địa Thư gia trì, một trăm Chuẩn Thánh cũng chưa chắc phá được!" "Nhưng, ta nghe nói, Yêu tộc dựa vào Hà Đồ Lạc Thư diễn hóa ra một đạo Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, rất lợi hại, sợ rằng..." Nghe những lời của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng trầm mặc.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, thực ra đã dùng rồi.

Lần trước Ngũ Trang Quán suýt chút nữa bị phá, đó chỉ là bản bán thành phẩm của đại trận.

"Hồng Vân lão hữu!" Trấn Nguyên Tử nói: "Yên tâm, ta bây giờ đi tham ngộ Địa Thư.

Chương 149

Đế Tuấn từ Hà Đồ Lạc Thư có thể diễn hóa ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Địa Thư của ta chẳng lẽ kém hơn Hà Đồ Lạc Thư sao?

Hừ, đợi ta ngộ ra Địa Thư, xem chúng làm sao phá được Ngũ Trang Quán của ta!" Nói xong, Trấn Nguyên Tử trực tiếp bế quan.

Sau khi Trấn Nguyên Tử bế quan, Hồng Vân lại nhíu mày.

Hồng Vân người này, có chút hủ bại, có lúc yêu danh tiếng, thậm chí vì danh tiếng mà bị ràng buộc, trong mắt nhiều người bao gồm cả Diệp Hàn, Hồng Vân là một gã ngốc.

Nhưng không thể phủ nhận, Hồng Vân lại là một người lương thiện.

Chưa từng gây họa cho người khác, càng không liên lụy đến lão hữu của mình.

Chính vì lương thiện, Trấn Nguyên Tử mới chịu làm bạn với Hồng Vân.

"Ta phải rời đi thôi!" Hồng Vân ngồi dưới cây nhân sâm quả, nhíu mày tự nói: "Không thể liên lụy lão hữu, nhưng...

đi đâu mới có thể tránh nạn đây?" "Ừm..." Mắt Hồng Vân đột nhiên sáng lên.

Hắn nghĩ đến một người.

Người này, không chỉ quyền thế đủ lớn, đối với hắn còn có ơn giúp đỡ.

Người đó chính là Chuẩn Đề.

Suy nghĩ của Hồng Vân không sai.

Năm xưa trong Tử Tiêu Cung, Hồng Vân dù sao cũng có ơn nhường chỗ cho Chuẩn Đề, trong đó có đại nhân quả, nếu trốn đến thế giới phương Tây, Chuẩn Đề tuyệt đối không thể để mặc người khác giết hắn.

Hơn nữa, hiện nay Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đã thành thánh, vừa hay hắn lại không tham ngộ ra được manh mối của Hồng Mông Tử Khí, nếu có thể thỉnh giáo một phen, chẳng phải là làm ít công to sao?

Mắt Hồng Vân càng ngày càng sáng.

Sau đó, để không làm phiền Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân lặng lẽ ra khỏi đại trận Ngũ Trang Quán.

Hồng Vân vừa ra khỏi đại trận, ngay lập tức bị các thế lực các phương phát hiện.

Đương nhiên, sau khi ra khỏi đại trận, để tránh đêm dài lắm mộng, Hồng Vân trực tiếp ra tay, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ dâng trào, một tay chộp vào hư không, hy vọng có thể trực tiếp đến thế giới phương Tây.

Nhưng, sau khi chộp, liền cảm thấy không ổn.

Không biết có phải có người tính kế hay không, tóm lại hư không lại vô cớ không thể phá vỡ được.

Không thể xé rách hư không, muốn đến phương Tây nói dễ vậy sao?

Nhưng lúc này Hồng Vân không thể lo được nhiều như vậy, mắt thấy tai mắt mai phục của các tộc đều ở đây, vội vàng tế ra Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, chống đỡ vài chiêu, sau đó nhân thế xông ra, bay về phía phương Tây!

Hồng Vân rời Ngũ Trang Quán, tiến về thế giới phương Tây.

Trong chốc lát, vô số người trong Hồng Hoang mở mắt ra.

Đế Tuấn: "Hồng Vân ra rồi, chúng ta, chính là lúc ra tay!" "Không sai!" Đông Hoàng Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung, cùng Đế Tuấn một trước một sau đi chặn đường.

Minh Hà trong Huyết Hải, Minh Hà lão tổ cũng ngước đôi mắt, bắn về một phương trời đất.

"Hồng Vân, cuối cùng cũng chịu ra rồi sao?

Ta Minh Hà chứng đạo, chỉ còn thiếu bước cuối cùng!" Vù...

Thân ảnh Minh Hà biến mất trên không trung.

"Đinh đông..." Lúc này, trong đầu Diệp Hàn, giọng nói của hệ thống cũng truyền đến: "Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, hiện tại phát hành nhiệm vụ." "Lựa chọn 1: Thu thập đạo Hồng Mông Tử Khí thứ bảy, bảo vệ tàn hồn của Hồng Vân, thưởng 5 triệu điểm công đức, đồng thời, thưởng một thẻ trải nghiệm Thánh nhân!" "Lựa chọn 2: Mặc kệ, thưởng 1 triệu điểm công đức!" Gợi ý: Chỉ có thể chọn một!

"Đinh đông..." Lúc này, trong đầu Diệp Hàn, giọng nói của hệ thống cũng truyền đến: "Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, hiện tại phát hành nhiệm vụ." "Lựa chọn 1: Thu thập đạo Hồng Mông Tử Khí thứ bảy, bảo vệ tàn hồn của Hồng Vân, thưởng 5 triệu điểm công đức, đồng thời, thưởng một thẻ trải nghiệm Thánh nhân!" "Lựa chọn 2: Mặc kệ, thưởng 1 triệu điểm công đức!" Gợi ý: Chỉ có thể chọn một!

Đếm ngược: Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm...

"Ta chọn 1!" Diệp Hàn quả quyết lựa chọn 1.

Nếu chỉ là 5 triệu điểm công đức, hắn thật sự không muốn tranh giành vũng nước đục này.

Dù sao, cả người Hồng Vân đều là rắc rối.

Nhưng, lại có một thẻ trải nghiệm Thánh nhân.

Thẻ trải nghiệm Thánh nhân?

Diệp Hàn đại khái hiểu được, đó là sau khi sử dụng, sẽ có được tu vi và sức mạnh của thánh nhân trong một thời gian ngắn. ...

Chương 150

Loại thẻ này, tuyệt đối trâu bò.

Vào thời khắc quan trọng, có thể từ trong tay thánh nhân giành lại một mạng sống a.

Ai mà không động lòng?

Làm tới!

Nhưng, theo gợi ý của hệ thống, Hồng Vân hiện tại hành trình gấp gáp, người mưu đồ lại rất nhiều.

Cho nên, việc cấp bách của Diệp Hàn là phải xuất phát ngay lập tức.

May mà, hệ thống đã chỉ ra địa điểm chính xác mà Hồng Vân gặp nạn, hắn cũng chỉ cần đến đó, ngồi chờ thỏ là được.

Ầm...

Diệp Hàn vừa ngẩng tay, pháp lực xé rách không gian.

Sau đó, hắn liền trực tiếp đến nơi Hồng Vân tự bạo, rồi dùng một luồng hỗn độn chi khí trong Hỗn Độn Châu che giấu thiên cơ, cuối cùng ẩn nấp trong một không gian xung quanh. ...

Bên này, sau khi Hồng Vân ra khỏi Ngũ Trang Quán!

Vô số đại năng Hồng Hoang nghe tin kéo đến.

Năm xưa Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung ban tặng Hồng Mông Tử Khí, tổng cộng có bảy đạo, sáu người còn lại đều đã thành thánh, chỉ có Hồng Vân nắm giữ Hồng Mông Tử Khí mà chưa thể thành thánh.

Không khỏi cho mọi người không gian tưởng tượng.

Hầu như tất cả mọi người đều cho rằng: Hồng Vân ngộ tính không được, hoặc là cơ duyên không đủ, hoặc là khí vận không đủ.

Tóm lại, hắn không được, ta chắc chắn được.

Mang theo suy nghĩ này, mọi người đều đổ về một phương trời đất.

Ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung.

Nhìn Hồng Vân ra khỏi Ngũ Trang Quán, Hồng Quân vung tay, liền định trụ một phương không gian, khiến Hồng Vân không thể xé rách hư không để đến thế giới phương Tây.

Tất cả, đều là kế hoạch của Thiên Đạo và Hồng Quân.

Mạng của Hồng Vân, sớm đã vào khoảnh khắc tiếp nhận Hồng Mông Tử Khí, không còn thuộc về hắn nữa.

Đây cũng là lý do tại sao năm xưa Diệp Hàn không muốn Hồng Mông Tử Khí.

Đương nhiên, người khác cũng không biết tất cả những điều đằng sau.

Sáu vị thánh nhân còn lại, cũng đều quay đầu, hờ hững nhìn Hồng Vân một cái.

Thánh nhân, một hơi thở liền minh bạch vạn vật, nhân quả trong đó, sao có thể không nhìn rõ.

Nhưng Tây phương nhị thánh lại có chút rối rắm.

Tiếp Dẫn mặt khổ, nhìn sư đệ Chuẩn Đề, nói: “Hai ta nợ Hồng Vân đạo hữu đại nhân quả, lần này nếu không ra tay, sợ rằng...” “Ai...” Chuẩn Đề cười ha ha, nói: “Cái gì là nhân quả?

Hồng Vân còn, chúng ta tự nhiên nợ hắn nhân quả, nếu Hồng Vân cũng không còn, nhân quả liền không có chỗ để đặt!” “...” Tiếp Dẫn

cũng bị sự vô sỉ của sư đệ làm cho kinh ngạc.

Chuẩn Đề lại cười, miễn cưỡng giải thích một phen: "Chúng ta đã phát bốn mươi tám đại nguyện, đều là nhờ công đức Thiên Đạo thành thánh, tự nhiên phải che chở chúng sinh, siêu độ tất cả ách nạn, Hồng Vân vốn là sinh linh Hồng Hoang, nhân quả của chúng ta với vạn vật Hồng Hoang, cũng coi như đã xong..." Tiếp Dẫn sững sờ. ...

Lại có thể đem nhân quả nợ Hồng Vân, đổ cho chúng sinh Hồng Hoang?

Hồng Vân có đồng ý không?

Nhưng, Chuẩn Đề nói đúng, lúc này, quả thật không thể ra tay.

Đều là Thiên Đạo định sẵn rồi, nếu cưỡng ép ra tay, chẳng phải là nghịch thiên hành sự sao? ...

Cuối cùng, Hồng Vân trong sự vây đuổi chặn đường của mọi người, đã đến gần khu vực không gian mà Diệp Hàn ẩn nấp.

"Hồng Vân, quả nhiên đến rồi!" Diệp Hàn trốn trong bóng tối, mắt hơi nheo lại.

Ngay lập tức, hắn cảm nhận được vài đạo không gian dao động.

Sau đó, vài bóng người đồng thời hiện ra.

Chương 151

"Hồng Vân đạo hữu, định đi đâu vậy!" Một giọng nói trong trẻo vang lên trên đầu Hồng Vân.

Hồng Vân đang hoảng loạn bỏ chạy, lập tức kinh hãi, đứng tại chỗ ngẩng đầu nhìn: "Đế Tuấn?" "Còn có bản tọa!" Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Đông Hoàng Chung, cùng Đế Tuấn từ các hướng khác nhau, bao vây Hồng Vân.

Sau đó, vài đạo không gian dao động truyền đến, Thập Đại Yêu Thánh mỗi người trấn giữ một phương vị.

Trước các Yêu Thánh, còn có một thân thể to lớn, cánh trải vạn dặm, đối với Hồng Vân trừng mắt nhìn, chính là Côn Bằng.

"Hồng Vân!" Côn Bằng nhìn Hồng Vân, nói: "Trong Tử Tiêu Cung, nợ ta nhân quả, có thể trả rồi!" "Giao Hồng Mông Tử Khí của ngươi ra!" Côn Bằng tương đối trực tiếp.

Đế Tuấn thì uyển chuyển hơn một chút: "Không sai, Hồng Vân đạo hữu, Hồng Mông Tử Khí đó cần cơ duyên, vốn không phải của ngươi, ngươi đã lãng phí vô số năm tham ngộ, lại không thu được gì, chứng tỏ ngươi với vật này vô duyên, nếu chịu hiến cho bản đế, bản đế phong ngươi làm Yêu Hoàng, vĩnh hưởng khí vận Thiên Đình, thế nào?" "Hoa ngôn xảo ngữ!" Hồng Vân nhìn Đế Tuấn, không có chút thiện cảm nào: "Hồng Mông Tử Khí là Đạo Tổ tự tay ban tặng, các ngươi, sao dám cướp đoạt?" Hồng Vân lôi Đạo Tổ ra.

Đế Tuấn ha ha ha cười lớn, nói: "Không có a, chúng ta, nào có cướp đoạt gì, ta chỉ khuyên đạo hữu, hiến Hồng Mông Tử Khí cho bản đế mà thôi!" "Đúng vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất, nói: "Ngươi nếu không theo, trước hết hỏi Đông Hoàng Chung trong tay ta!" Ầm...

Đông Hoàng Chung là tiên thiên chí bảo, bản thể vừa xuất, uy áp vô tận hiển hiện, trấn áp một phương.

"Hừ..." Một tiếng hừ lạnh, tựa như từ địa ngục vô tận, "Đông Hoàng Chung, trong mắt ta, cũng không hơn gì!" Vút...

Cách đó vô số dặm, một đạo kiếm khí sắc bén vô song cắt phá hư không, từ xa chém xuống.

Keng...

Đông Hoàng Thái Nhất giơ Hỗn Độn Chung, vừa vặn đỡ được.

Sau đó, liền thấy bóng dáng Minh Hà lão tổ, chậm rãi ngưng tụ từ trong hư không.

Minh Hà tay cầm Nguyên Đồ Kiếm, chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cách xuất hiện cực kỳ chấn động lòng người.

Sau lưng hắn, Thập Đại Huyết Thần Tử hộ vệ, mỗi một Huyết Thần Tử đều là một phân thân, đều có năng lực của Chuẩn Thánh.

Hơn nữa, sau khi Nữ Oa tạo người thành thánh, Minh Hà bắt chước Nữ Oa, tạo ra A Tu La nhất tộc, trên trời giáng xuống vô biên công đức, khiến tu vi của hắn một bước đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong đại viên mãn.

Cho nên, thực lực của Minh Hà, hiện nay tuyệt đối có thể ngang hàng với Đế Tuấn.

"Hồng Vân đạo hữu!" Minh Hà nhìn Hồng Vân, nói: "Minh nhân bất thuyết ám thoại, ta chỉ thiếu đạo cơ, liền có thể chứng đạo thành thánh, giao Hồng Mông Tử Khí cho ta, ta bảo vệ ngươi chu toàn, bảo đảm ngươi vô lượng lượng kiếp bất diệt!" "Các ngươi, đã từng hỏi bản quân chưa!" Một giọng nói cao ngạo, trong trẻo vang lên từ hư không.

Chốc lát, Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu mang theo đông đảo đại năng của Viễn Cổ Thiên Đình, cũng đã đến.

Một phương trời đất, lập tức tụ tập những tồn tại tinh anh nhất của toàn bộ Hồng Hoang.

Trong bóng tối, còn có rất nhiều Chuẩn Thánh.

Đáng tiếc, thấy ba thế lực lớn nhúng tay, những người đó liền không dám lộ diện.

Trong đó, có Nhiên Đăng đạo nhân.

Nhiên Đăng đạo nhân lắc đầu, trực tiếp rời đi.

Nơi này, không phải là nơi hắn có thể nhúng tay.

Có người rời đi, đương nhiên, cũng có người lựa chọn ở lại.

Dù sao, đó là Hồng Mông Tử Khí nha!

Vạn nhất có thể nhặt được thì sao?

"Minh Hà, ngươi xác định, cũng muốn tranh vũng nước đục này?" Mắt Đế Tuấn nhìn về phía Minh Hà lão tổ.

Minh Hà lão tổ hiện nay là Chuẩn Thánh đại viên mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào thánh nhân.

Nhưng bước này, lại như vực sâu không đáy, khiến người ta tuyệt vọng.

Đế Tuấn cũng là Chuẩn Thánh, nhưng Đế Tuấn hiện nay mới là Chuẩn Thánh hậu kỳ, chưa đại viên mãn.

Nhưng bên cạnh Đế Tuấn người đông, cũng không sợ Minh Hà lão tổ.

"Hồng Mông Tử Khí, vốn là người có duyên được!" Minh Hà nhàn nhạt đáp lại Đế Tuấn một câu, Nguyên Đồ Kiếm trong tay rung

lên vài cái.

Ầm...

Khi mọi người đang tranh chấp không ngớt, trong hư không, lại có một đạo không gian dao động.

Không gian đó bị xé rách, hơn mười con phượng hoàng mang theo ánh lửa, từ trong đó bay ra.

Trong hơn mười người, có ba người là Chuẩn Thánh, những người còn lại đều là tu vi Đại La Kim Tiên.

Diệp Hàn nhìn Phượng tộc, lạnh lùng cười một tiếng.

Phượng tộc, giống như Long tộc, thuộc thượng cổ tam đại chủng tộc của Hồng Hoang, nhưng hiện nay đã bị Thiên Đạo vứt bỏ, lại còn vọng tưởng nhúng một chân vào?

Chương 152

Thật không biết sống chết!

Hử?

Mắt Diệp Hàn khẽ động.

Khi nhìn lão tổ Phượng tộc kia, Hỗn Độn Châu trong nguyên thần của Diệp Hàn rung lên, phảng phất như trên người lão tổ kia, có thứ gì đó hấp dẫn Hỗn Độn Châu, Hỗn Độn Châu muốn thôn phệ!

Thứ gì vậy?

Diệp Hàn nhíu mày.

Nhưng, hiện tại quả thực không phải lúc để ý những chuyện này.

"Phượng tộc?" Minh Hà, Đông Vương Công, Đế Tuấn đều nhướng mày, nhìn về phía hơn mười con phượng hoàng kia.

Đông Vương Công cười lạnh, nói: "Phượng tộc cũng muốn chia một chén canh sao?" Tộc trưởng Phượng tộc Phượng Khê hướng Đế Tuấn chắp tay, nói: "Phượng tộc có tự biết mình, sao dám tham công của trời?

Phượng tộc đến đây, là để trợ giúp Thiên Đế một tay!" Hả?

Tộc trưởng Phượng tộc một câu nói ra, mọi người lập tức kinh hãi.

Đế Tuấn thì đại hỷ, ha ha cười lớn nói: "Thiện, đại thiện, như vậy, hôm nay đại sự thành rồi!" 108.

Phượng tộc sở dĩ lấy lòng Đế Tuấn như thế là vì bị kết cục của Long tộc kích thích.

Long tộc vì giết chết mười vạn Nhân tộc, bị Diệp Hàn đánh cho

tơi bời, đến nỗi kim long khí vận cũng vỡ nát, phải phong biển không ra.

Phượng tộc và Long tộc, thực ra vận mệnh là một thể.

Đều là thượng cổ tam tộc, hiện nay bị Thiên Đạo vứt bỏ. 109.

Cái gọi là thỏ chết cáo buồn, Phượng tộc cảm thấy phải tìm một chỗ dựa để hưởng chút khí vận.

Suy đi nghĩ lại, liền lập tức nhắm vào Thiên Đình.

Hiện nay Thiên Đình, khí vận đang thịnh, Yêu tộc là đại tộc số một Hồng Hoang, thế lực của Đế Tuấn tuy mới thành lập không lâu, nhưng xét về thực lực, hoàn toàn có thể nghiền ép các chủng tộc khác.

"Hồng Vân đạo hữu!" Đế Tuấn đắc ý nhìn Hồng Vân, nói: "Khí vận Thiên Đình của ta, như mặt trời giữa trưa, bản đế khuyên ngươi một câu, đầu quân cho ta, dù sao cũng tốt hơn!" "Hừ..." Hồng Vân hừ lạnh một tiếng, rồi đột nhiên đưa tay xé về phía bầu trời.

Đáng tiếc, giống như trước, không biết vì sao, không thể xé rách bầu trời để trốn thoát.

Vừa rồi Phượng tộc, rõ ràng có thể xé rách không gian, tại sao ta lại không có cách nào xé rách không gian?

Hồng Vân nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, trong lòng một luồng thanh khí dâng lên, trong nháy mắt liền hiểu được vận mệnh của mình.

"Có người tính kế ta a!" Sắc mặt Hồng Vân khổ sở: Hôm nay, chẳng lẽ đã định phải vẫn lạc ở đây sao?

"Thôi vậy, thôi vậy!" Hồng Vân vung tay, một đạo Hồng Mông Tử Khí dài một thước, rộng ba tấc được lấy ra, lơ lửng trên không trung, nói: "Ta biết hôm nay khó thoát một kiếp, đây là Hồng Mông Tử

Khí, người có duyên, đều có thể lấy!" ...

Nhìn thấy Hồng Mông Tử Khí, mắt mọi người sáng lên.

Sau đó, vài đạo lưu quang đồng thời bay về phía Hồng Vân.

Có Đế Tuấn, Đông Hoàng, Côn Bằng, Minh Hà, Đông Vương Công, Phượng Khê... một đám Chuẩn Thánh.

Lúc này, ai tốc độ nhanh, Hồng Mông Tử Khí là của người đó.

Nhưng, khi mọi người hóa thành lưu quang, sắp đến bên cạnh Hồng Vân, đột nhiên thấy thân thể Hồng Vân trong nháy mắt phình to, một luồng khí tức hủy thiên diệt địa truyền khắp thời không xung quanh.

"Mau đi!" Đông Hoàng Thái Nhất mắt nhanh tay lẹ, một tay kéo Đế Tuấn, rồi dùng Đông Hoàng Chung hộ thể, nói: "Gã này muốn tự bạo!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn ra, những người khác tự nhiên cũng nhìn ra.

Cho nên, trong khoảnh khắc Hồng Vân tự bạo, những người khác nhanh chóng lùi lại.

Chỉ có một người, kiên quyết bay về phía Hồng Vân.

Đó là Minh Hà lão tổ.

"Ha ha ha..." Hồng Vân điên cuồng cười lớn nói: "Lão phu muốn xem, ai có được cơ duyên này!" Ầm...

Nguyên thần Hồng Vân tự bạo.

Tu vi và khí vận cả đời, trong một khoảnh khắc hủy diệt.

Hồng Vân, bản thân lại là đại tu sĩ Chuẩn Thánh, năng lượng va chạm của tự bạo có thể tưởng tượng được.

Chương 153

Ngay cả Diệp Hàn trong hư không, cũng trong khoảnh khắc đó, vội vàng chui vào trong Hỗn Độn Châu.

Nhưng, Minh Hà lại không lùi lại.

Minh Hà dựa vào có bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, luyện chế ra bốn trăm tám mươi triệu phân thân, huyết mạch không khô, Minh Hà không chết!

Cho nên, dù đối mặt với Hồng Vân tự bạo, Minh Hà vẫn không lùi bước.

Nhưng, cuối cùng, hắn đã đánh giá cao năng lực của mình, đánh giá thấp năng lượng tự bạo của một đại tu sĩ Chuẩn Thánh.

Ầm...

Thân thể Hồng Vân, trong chốc lát liền hóa thành vô số mảnh vụn nhỏ.

Sau đó, không gian xung quanh, trực tiếp bị hủy diệt!

Vô tận hỗn độn chi phong thổi qua.

Thân thể Minh Hà, tự nhiên không có ngoại lệ trực tiếp nổ tung.

Một làn sóng ánh sáng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lấy Hồng Vân làm trung tâm, lan ra bốn phương tám hướng.

Nơi nó đi qua, vạn vật hóa thành bụi phấn.

Vù...

Sau khi Hồng Vân tự bạo, Diệp Hàn lập tức ra khỏi Hỗn Độn Châu.

Tay hắn đưa ra, trong nháy mắt thu Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô và tám đoạn Hồng Mông Tử Khí bị nổ thành ba dài năm ngắn vào trong túi.

Một chiêu, một tia hồn phách còn sót lại của Hồng Vân cũng bị thu vào Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô.

Lúc này, Diệp Hàn cảm giác, có người từ bốn phương tám hướng đang đến.

Nhưng, một đóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên đang trôi nổi trong hư không trước mắt, và một thanh kiếm đen kịt đen kịt thấu hồng, khiến hắn không thể bước đi được.

"Cho ta!" Diệp Hàn đưa tay, thu hai bảo vật do Minh Hà lão tổ để lại tại chỗ, sau đó đưa tay xé rách hư không, trốn ra ngoài.

Tu vi của Diệp Hàn lúc này, nếu đấu tay đôi có thể cứng rắn chống lại Minh Hà, Đế Tuấn và những người khác không chết, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của những người này.

Huống hồ, nơi này không chỉ có một người.

Ở lại đây làm gì?

Ầm...

Diệp Hàn vừa rời đi, liền có vài đạo quang ảnh bay đến.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Đông Vương Công, Côn Bằng đến nhanh nhất.

Sau đó mới là phân thân của Minh Hà và Phượng Khê của Phượng tộc.

"Hồng Mông Tử Khí đâu?" Minh Hà hỏi Đế Tuấn.

Đế Tuấn mặt âm trầm, nói: "Ta cũng không thấy." "Vậy...

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên của ta, và Nguyên Đồ Kiếm đâu?" Minh Hà ngơ ngác nhìn Đế Tuấn.

Đế Tuấn lại nói: "Bản đế sẽ tham lam bảo vật của ngươi sao?" "Không phải!" Đế Tuấn nhìn hư không còn đang rung chuyển, nói: "Vừa rồi hình như có người từ đây xé rách hư không trốn đi!" "Phụt..." Minh Hà đột nhiên phun ra một ngụm máu, lớn tiếng nói: "Khốn kiếp, có người đang luyện hóa Nguyên Đồ Kiếm của ta!" "Cút cho ta!" Minh Hà tâm có cảm ứng, tự nhiên biết vị trí của Diệp Hàn, đưa tay xé, rời khỏi không gian.

Sau đó, vài bóng người cùng Minh Hà, rơi xuống trước mặt Diệp Hàn.

"Đinh đông..." "Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt thưởng 5 triệu điểm công đức, thưởng một thẻ trải nghiệm Thánh nhân, mời túc chủ chú ý kiểm tra!" Diệp Hàn nhận được điểm công đức xong, không nói hai lời.

Trực tiếp xé một trăm năm mươi vạn điểm công đức, đập vào trong Nguyên Đồ Kiếm.

Phụt...

Nguyên Đồ Kiếm và A Tỳ Kiếm giống nhau, đều có 44 tầng cấm chế.

Dưới một trăm năm mươi vạn điểm công đức, trực tiếp bị Diệp Hàn toàn bộ luyện hóa.

Diệp Hàn không sợ sao!

Minh Hà lão tổ đã sống vô số năm, sâu không lường được, không nhanh chóng luyện hóa bảo bối, không chừng bảo bối giây tiếp theo sẽ bị Minh Hà khống chế, phản kích.

"Lại!" Luyện hóa xong Nguyên Đồ Kiếm, Diệp Hàn lại xé hơn ba

triệu điểm công đức, đánh vào trong Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng trong nháy mắt bị Diệp Hàn luyện hóa.

Chương 154

Đến đây, hai kiện bảo vật đều trở thành của Diệp Hàn.

Nhưng vấn đề đến rồi!

Hai kiện bảo vật và tâm thần của Minh Hà tương liên, hiện nay bị cưỡng ép xóa bỏ luyện hóa, vị trí của Diệp Hàn cũng trong nháy mắt bị lộ ra.

Thế là, có cảnh tượng vừa rồi.

Vài vị Chuẩn Thánh đồng thời rơi xuống trước mặt Diệp Hàn.

"A..." Diệp Hàn nhìn mấy người, hơi kinh ngạc, nói: "Mấy vị đạo hữu, thật trùng hợp nga!" "Trùng hợp cái đầu ngươi!" Minh Hà thấy Diệp Hàn xong, không nói hai lời, trực tiếp đưa tay, pháp lực vô tận đánh về phía Diệp Hàn.

"Ta kháo...

Mẹ nó vừa lên đã đánh?" Diệp Hàn vội vàng lùi lại, đồng thời pháp bảo trong tay ném ra, thật trùng hợp lại ném ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Bành...

Nghiệp Hỏa Hồng Liên bị Diệp Hàn luyện hóa, tự nhiên ứng dụng đắc tâm ứng thủ.

Thứ này phòng ngự vô song, lập tức hóa giải công kích của Minh Hà thành vô hình.

Minh Hà thấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong nháy mắt đã trở thành bảo vật của người khác, bị đem ra đối phó mình, trong lòng như ăn phải một vạn con ruồi, hét lớn một tiếng: "Tìm chết!" "Bành..." Lần

này càng gay gắt hơn.

Diệp Hàn trực tiếp tế ra Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Càn Khôn Đỉnh và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, rồi ngồi xuống đất, không động đậy, vừa nhìn Minh Hà công kích, vừa thong thả uống nước.

Uống chính là Tam Quang Thần Thủy.

Minh Hà là Chuẩn Thánh đại tu sĩ, không cùng một loại với Chuẩn Thánh hạng hai như Ngao Cầm ở Nam Hải.

Có thể nói như vậy, Minh Hà một chưởng có thể đánh cho loại Chuẩn Thánh như Ngao Cầm thần hồn câu diệt.

Cho nên, Diệp Hàn dù lấy ra bốn kiện pháp bảo phòng ngự, ánh sáng trên pháp bảo cũng không ngừng mờ đi.

Nhưng Diệp Hàn cũng không lo lắng.

Mờ đi, chỉ cần uống một ngụm Tam Quang Thần Thủy, là lại có.

Ông ông... 110.

Một ngụm Tam Quang Thần Thủy vào bụng, pháp lực trong cơ thể Diệp Hàn dâng trào, lập tức bốn kiện phòng cụ trên người phát ra hào quang rực rỡ.

Minh Hà đánh nửa ngày, ngay cả cái mai rùa của Diệp Hàn cũng không phá được, tức đến run rẩy, nhưng cũng dừng tay, chỉ vào Diệp Hàn nói: "Diệp đạo hữu, có phải khi người quá đáng?" Diệp Hàn cười nhìn Minh Hà, nói: "Bản tọa, chưa từng khi dễ người khác!" Minh Hà hít sâu một hơi, nói: "Diệp đạo hữu, lần trước đệ tử của ta vô năng, bị ngươi đoạt mất A Tỳ Kiếm, ta Minh Hà nhận là mình xui xẻo, nhưng lần này, lão phu không đắc tội ngươi, cớ gì lại đoạt liên đài và Nguyên Đồ Kiếm của ta?" Diệp Hàn nói: "Minh Hà đạo hữu nói đùa rồi, bảo vật thiên hạ, vốn là người có duyên được, ngươi muốn bảo vật làm

gì, không bằng đầu nhập môn hạ Tiệt giáo của ta, ta bảo đảm ngươi vô lượng lượng kiếp bất diệt, thế nào?" Phụt...

Minh Hà thật sự phun ra một ngụm máu tươi.

Lời này vừa rồi hắn nói với Hồng Vân, bây giờ thì hay rồi, Diệp Hàn nguyên phong bất động trả lại, khiến hắn không nói được lời nào.

"Minh Hà đạo hữu!" Diệp Hàn thu pháp bảo, đứng trong hư không, lúc nào cũng đề phòng Minh Hà ra tay, nói: "Vừa rồi ngươi hỏi Hồng Vân lão tổ muốn Hồng Mông Tử Khí, lý lẽ hùng hồn, sao đến lượt mình, lại tức giận như vậy?" "Bản tọa không quan tâm!" Minh Hà vung tay lớn: "Hôm nay, dù có tìm Thông Thiên thánh nhân, ngươi cũng phải trả lại pháp bảo của ta, nếu không bản giáo chủ thề không bỏ qua!" "Vậy thì lại!" Diệp Hàn không nói hai lời, loảng xoảng tế ra một vò lớn Tam Quang Thần Thủy.

Sau đó, bốn kiện chí bảo phòng ngự vung ra tế ra, nói: "Đánh ta thử xem, ta xem ngươi có phá được phòng ngự của ta không?" ...

"Xì xì xì..." "Ta..." Mọi người nhìn một vò lớn Tam Quang Thần Thủy trước mặt Diệp Hàn, lập tức sắc mặt biến đổi, trở nên tham lam vô cùng.

Nhưng nhìn mặt Diệp Hàn, lại thấy đau đầu.

Mẹ nó thủ đồ của Tam Thanh, ai dám động vào?

"..." Minh Hà mặt đen lại, răng cắn ken két, nhưng lại không ra tay.

"Hừ..." Đông Vương Công vung tay, nói: "Minh Hà lão tổ, chuyện của ngươi lát nữa hãy nói!" nói xong, quay sang Diệp Hàn hỏi: "Diệp đạo hữu, ta chỉ hỏi một câu, Hồng Mông Tử Khí kia, có phải bị ngươi lấy đi rồi không?" "Ta?" Diệp Hàn chỉ vào mũi mình, cười lạnh một câu: "Ngươi nghĩ là ta sao?" "Hừ, chẳng lẽ không phải?" Đông

Vương Công sắc mặt lạnh đi, đưa tay định động thủ.

"...Đồ ngu!" Diệp Hàn cười: "Ngươi cũng muốn động thủ?" "Sư huynh!" Tây Vương Mẫu nhìn Diệp Hàn một cái, đưa tay kéo Đông Vương Công, nói: "Chuyện này, chắc chắn không phải do Diệp đạo hữu làm!" "Tại sao?" Đông Vương Công không hiểu nhìn Tây Vương Mẫu.

Những người khác như Đế Tuấn, Đông Hoàng, Phượng Khê, Côn Bằng, cũng đều nhìn về phía Tây Vương Mẫu.

Trong ánh mắt mọi người, đều hiện lên vẻ hứng thú.

Tây Vương Mẫu mặt đỏ lên, nói: "Ý của ta là, năm xưa ở Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ tự tay ban Hồng Mông Tử Khí, Diệp đạo hữu còn từ chối, lúc này sao có thể mạo hiểm đi tranh đoạt?

Chẳng phải là thừa thãi sao?" "A...

đúng vậy!" Đông Vương Công mắt sáng lên, đột nhiên, khí thế trong tay thu lại.

Đế Tuấn, Đông Hoàng và những người khác, lại có vẻ không chịu bỏ qua.

Đặc biệt là Côn Bằng, lạnh lùng nhìn Diệp Hàn.

Chương 155

"Diệp đạo hữu!" Côn Bằng nhìn Diệp Hàn, hỏi: "Ngươi thật sự không thấy Hồng Mông Tử Khí kia?" "Thấy rồi!" Diệp Hàn gật đầu, nói.

"Ở đâu?" Côn Bằng, Đế Tuấn và những người khác, vội vàng hỏi Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Lúc Hồng Vân lấy ra, chẳng phải các ngươi đều thấy rồi sao?

Hỏi ta làm gì!" "..." Côn Bằng nghẹn lời, rồi lại hỏi: "Sau khi Hồng Vân tự bạo, chúng ta không tìm thấy Hồng Mông Tử Khí, có phải do ngươi lấy đi không?" Diệp Hàn lười trả lời, trực tiếp lườm Côn Bằng một cái, rồi chửi hai chữ: "Đồ ngu!" "Ngươi!" Côn Bằng bị Diệp Hàn chọc tức, suýt nữa nổi điên, nhưng nghĩ đến thân phận của Diệp Hàn, lại không dám động thủ.

Bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất tính tình nóng nảy, vung tay ném ra Đông Hoàng Chung, nói: "Các ngươi đều sợ Tam Thanh, lão tử không sợ, tránh ra, để ta đập chết thằng chó này!" "Nhị đệ, bình tĩnh, bình tĩnh!" Đế Tuấn cưỡng ép ấn Đông Hoàng xuống, rồi ánh mắt chuyển sang nhìn Diệp Hàn, hỏi: "Diệp đạo hữu, bần đế có một câu hỏi, mong Diệp đạo hữu giải đáp!" "Năm xưa trong Tử Tiêu Cung, đạo hữu cực lực từ chối Hồng Mông Tử Khí, có thể thấy trong Hồng Mông Tử Khí, có huyền cơ khác!" Đế Tuấn nói xong, hướng Diệp Hàn cúi đầu thật sâu!

Đế Tuấn rất lịch sự, hỏi xong, liền hành lễ với Diệp Hàn.

Hắn vừa hỏi, những người khác cũng không tự chủ được nhìn về phía Diệp Hàn.

Đúng vậy!

Quá khó tin.

Nếu nói là đệ tử Hồng Quân, Diệp Hàn từ chối là có nguyên nhân, có thể lấy đệ tử Tam Thanh làm cớ.

Nhưng Hồng Mông Tử Khí, từ chối làm gì?

"Thật sự muốn biết?" Diệp Hàn nhìn Đế Tuấn!

Đế Tuấn và những người khác đều gật đầu.

Diệp Hàn nói: "Chuyện này, liên quan đến huyền bí thành thánh, bản tọa tại sao phải nói cho các ngươi?

Đúng rồi, nếu muốn ta nói, cũng không thể nói suông như vậy, không thể để tiểu gia ta nói không công được!" Vừa nghe liên quan đến huyền bí thành thánh, mọi người đều hứng thú.

Đặc biệt là Đế Tuấn.

Đế Tuấn là Thiên Đế, bảo vật vô số, vung tay lấy ra một đoàn Thái Dương Tinh Hỏa, đặt trước mặt Diệp Hàn, nói: "Đây là Nhật Tinh, có thể ngộ bất khả cầu, có thể nâng cấp đẳng cấp hỏa diễm, vật này tặng cho Diệp đạo hữu, bây giờ có thể nói được rồi chứ?" Diệp Hàn đại hỷ!

Thứ này chắc chắn có tác dụng, đặc biệt là Bát Cảnh Cung Đăng, trong đó có một luồng Phần Thiên Tử Hỏa, nếu dùng Nhật Tinh để nâng cấp, liệu có nâng cấp linh bảo lên một bậc không?

Không chắc!

Quay về luyện hóa thử xem.

"Ha ha..." Diệp Hàn nhìn Đế Tuấn, nói: "Tự nhiên không vấn đề." rồi ánh mắt chuyển sang nhìn Minh Hà: "Minh Hà đạo hữu tặng hai kiện bảo vật cho ta, tự nhiên cũng có thể nghe." "Ta..." Minh Hà mặt

đen lại: Gã này sao lại vô liêm sỉ như vậy, rõ ràng là cướp bảo bối của ta, bây giờ lại nói là ta tặng.

Nhưng nghĩ lại, thành thánh là chuyện lớn, liền gắng nhịn không phát tác.

"Ừm..." Diệp Hàn nhìn Tây Vương Mẫu, nói: "Năm xưa từng nhận một quả bàn đào của nương nương, tình cảnh này, ký ức vẫn còn mới, vĩnh thế không dám quên, cho nên nương nương tự nhiên cũng có thể nghe!" Vương Mẫu vừa nghe "tình cảnh này, ký ức vẫn còn mới", đột nhiên nhớ lại cảnh tượng xấu hổ năm đó, không khỏi mặt đỏ lên, đỏ đến tận cổ.

Hử?

Đông Vương Công vừa nhìn phản ứng của Tây Vương Mẫu, trong lòng lập tức nghi ngờ, nhìn Vương Mẫu, lại nhìn Diệp Hàn, hỏi: "Hai người, năm xưa có chuyện gì?" "Liên quan gì đến ngươi?" Diệp Hàn lườm Đông Vương Công một cái.

"..." Hắn vừa nói, Đông Vương Công càng nghi ngờ hơn.

Ánh mắt Diệp Hàn, lại chuyển sang lão đại Phượng tộc Phượng Khê.

Sau đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Gần đây hắn luôn cảm giác trên người Phượng Khê có thứ gì đó mà Hỗn Độn Châu muốn thôn phệ, đáng tiếc không biết là gì.

Mèo mù vớ cá rán vậy.

"Phượng tộc trưởng!" Diệp Hàn nhìn Phượng Khê, nói: "Ngài lão nhân gia sẽ không chiếm chút tiện nghi của vãn bối chứ?" "Hừ!" Phượng Khê hừ lạnh một tiếng, nói: "Lão phu không nghe là được!" nói xong, trực tiếp xé rách không gian rời đi, cũng khiến khóe miệng Diệp Hàn co giật một hồi.

Mẹ nó.

Gã này bị kích thích sao?

Nhưng, thần thức của Diệp Hàn mạnh mẽ, sớm đã đánh dấu trên thần thức của Phượng Khê, cũng không lo hắn sẽ chạy thoát khỏi sự truy tung.

"Bây giờ, Diệp đạo hữu có thể nói được rồi chứ!" Đế Tuấn hỏi Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Tự nhiên, năm xưa Diệp Hàn tại sao không nhận đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay Đạo Tổ?

Ha ha... ta hỏi các vị, Hồng Vân tham ngộ Hồng Mông Tử Khí vô số năm, tại sao lại không thành thánh, thậm chí, ngay cả nửa điểm huyền cơ trong đó cũng không nhìn ra?

Các vị có biết không?" "..." Mọi người nhìn nhau.

Diệp Hàn lại hỏi: "Các vị có biết, trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ thu đồ, tại sao không nhiều không ít, vừa đúng sáu vị?" "Tại sao sáu vị, Đạo Tổ thích thế!" Đông Vương Công không ưa bộ mặt vênh váo của Diệp Hàn, chen vào một câu.

Chương 156

Nhưng, ngay sau đó, Đế Tuấn và những người khác, đều liếc hắn một cái như nhìn kẻ ngốc.

Thích sao?

Thánh nhân mỗi lời nói hành động đều hợp Thiên Đạo, sao có thể tùy ý được?

"Bản đế đoán, chắc chắn là do Thiên Đạo định sẵn!" Đế Tuấn nói: "Không biết, có huyền cơ gì?" "A!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng gật đầu, nói: "Bồ đoàn màu tím, cũng có sáu cái, và số lượng đệ tử của Đạo Tổ gần như giống hệt nhau." "Hừ..." Diệp Hàn cười lạnh, sau đó ngẩng tay, phân ra hỗn độn chi khí, che giấu toàn bộ thiên cơ của một mảnh hư không.

Đế Tuấn và những người khác bừng tỉnh đại ngộ, cũng tự thi triển thủ đoạn, che giấu thiên cơ.

Lời họ đang bàn luận, đều liên quan đến Thiên Đạo, nếu bị Thiên Đạo nghe lén, chẳng phải hỏng chuyện sao?

"Không sai, các vị cũng chú ý đến một điểm!" Diệp Hàn cười nói: "Năm xưa, trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ giảng bài, từng nói pháp môn thành thánh có ba, các vị có nhớ không." Minh Hà gật đầu, nói: "Không sai, Đạo Tổ nói, một là Dĩ Lực Chứng Đạo, hai là pháp môn Trảm Tam Thi, ba là công đức vô lượng thành đạo." Những người khác cũng gật đầu.

Diệp Hàn nói: "Không sai, nhưng, dung hợp Hồng Mông Tử Khí thành Thiên Đạo thánh nhân, các vị có biết dưới Thiên Đạo, chín là số chi cực, vị trí thánh nhân, sao có thể không có hạn chế!" "..." Diệp Hàn vừa dứt lời, mắt mọi người đều sáng lên.

Sau đó, lại mất đi thần thái.

"Ý của Diệp đạo hữu là, vị trí thánh nhân, có một số lượng nhất định?" "Không sai!" Diệp Hàn nói: "Theo ta suy đoán, chín là số chi cực, tự nhiên không thể đạt đến chín, cho nên, số lượng Thiên Đạo thánh nhân, nên dừng lại ở tám vị." "Vậy cũng không đúng nha!" Đông Vương Công nói: "Thánh nhân trong Hồng Hoang, Đạo Tổ và Lục Thánh, tổng cộng mới có bảy người, chẳng phải nên còn một người sao?

Vậy, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, chẳng phải ứng với vị thánh vị cuối cùng sao?" Diệp Hàn ném cho hắn ánh mắt khinh bỉ: "Nếu như vậy, ngươi nghĩ năm xưa ta sẽ không nhận Hồng Mông Tử Khí sao?" "Tại sao?" Ánh mắt của Đế Tuấn, Đông Hoàng, Minh Hà, Đông Vương Công, Côn Bằng và những người khác, lại lần nữa rơi vào trên người Diệp Hàn.

Cuối cùng đã quay lại vấn đề mà Đế Tuấn hỏi ban đầu.

Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Hồng Hoang Lục Thánh, cộng thêm vị Đạo Tổ trong Tử Tiêu Cung, tự nhiên chỉ có bảy vị.

Nhưng mọi người có nghĩ, Thiên Đạo lại là vật gì?" "Thiên Đạo?" Mọi người ngẩn ra, ngược lại không nghĩ tới.

Diệp Hàn nói: "Thiên Đạo, cũng là thánh vị, tự nhiên, cũng nên tính trong đó.

Hiện nay Hồng Vân thân tử, Hồng Mông Tử Khí tiêu tán, chẳng phải chính là ứng với suy đoán của ta năm xưa sao?" Thân thể mọi người chấn động.

Không sai!

Thiên Đạo, có sức mạnh, có ý thức.

Nếu nói như vậy, Thiên Đạo tuy hư vô mờ mịt, nhưng cũng nên

thuộc loại sinh linh, tự nhiên cũng là cấp bậc thánh nhân.

Như vậy, thánh vị giữa trời đất, thực ra sớm đã định rồi.

Nhưng... sau khi biết được kết quả này, sắc mặt mọi người đều không tốt.

Phải biết, phân tích như vậy của Diệp Hàn, tương đương với việc cắt đứt niệm tưởng thành thánh của tất cả mọi người.

Đế Tuấn mặt đen lại, nhưng lại có một tia không cam lòng, nhìn Diệp Hàn nói: "Thật sự một tia hy vọng cũng không có?" "Đúng vậy!" Minh Hà mặt đầy không cam lòng: "Thiên Đạo, sao có thể cắt đứt cơ duyên của chúng ta?" "Tự nhiên sẽ không!" Diệp Hàn cười nói: "Giáo nghĩa Tiệt giáo của ta, là Thiên Đạo không tuyệt, để lại một đường, tự nhiên, là có cơ hội!" "Giáo nghĩa Tiệt giáo của ta, là Thiên Đạo không tuyệt, để lại một đường, tự nhiên, là có cơ hội!" Diệp Hàn nhìn mọi người, mỉm cười.

Nhưng hắn cũng chỉ nói đến đây, không nói tiếp nữa.

Đông Vương Công nghe đến chỗ hứng thú, nói: "Nói tiếp đi chứ!" Diệp Hàn lại ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ: "Ta tại sao phải nói, vừa rồi Đế Tuấn rõ ràng hỏi tiểu gia ta tại sao không nhận Hồng Mông Tử Khí, hiện nay, vấn đề của ta đã trả lời rồi, các vị, có thể đi được rồi!" "..." Đế Tuấn, Đông Vương Công và những người khác, sắc mặt đen lại.

Nghe đến chỗ quan trọng, lại không nói nữa?

"Diệp đạo hữu, khi người quá đáng!" Đông Hoàng nhìn Diệp Hàn, mặt đầy khó chịu.

Hơn nữa, Đông Hoàng đã khó chịu với Diệp Hàn từ lâu, nếu không phải Đế Tuấn kéo lại, sớm đã lao lên đánh rồi.

"Ai..." Đế Tuấn ngược lại có khí khái của vương giả, vung tay,

nói: "Thái Nhất, hôm nay ta mang theo bảo vật có hạn, lấy Nhật Tinh ra đi!" "Hừ!" Đông Hoàng Thái Nhất không nghe lời ai, nhưng lại nghe lời đại ca Đế Tuấn.

Không có cách nào, mặt đen lại từ trong cơ thể mò ra một khối Nhật Tinh lớn hơn của Đế Tuấn vừa rồi, đưa cho Diệp Hàn nói: "Đừng có giở trò với ta nữa!" "Ha ha!" Diệp Hàn đưa tay nhận Nhật Tinh, vội vàng cất đi.

Đây là thứ tốt.

"Minh Hà đạo hữu!" Diệp Hàn nhìn Minh Hà, nói: "Lần thứ hai, bản tọa cũng không hỏi ngươi đòi bảo bối nữa, Nguyên Đồ Kiếm, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, coi như là thù lao cho hai lần giảng đạo của lão phu đi, được rồi ha, từ nay về sau, không được quấy rầy!" "..." Minh Hà mặt đã cứng đờ, lúc này càng đen hơn: Trong Hồng Hoang, lại có kẻ vô liêm sỉ như vậy.

"Còn về nương nương!" Diệp Hàn nhìn Tây Vương Mẫu, lộ ra một nụ cười hòa nhã: "Nương nương là người quen cũ của Diệp Hàn, bảo vật thì không cần nữa!" "Hử?" Đông Vương Công cảm giác trên đầu mình hình như có chút màu xanh tha thứ, nhìn ánh mắt có chút mờ ám của Diệp Hàn và Tây Vương Mẫu, luôn cảm thấy không đúng.

Nhưng cụ thể không đúng ở đâu?

Cũng không biết!

"Côn Bằng!" Diệp Hàn nhìn Côn Bằng, nói: "Vừa rồi nghe không nửa ngày, đừng tưởng ta không biết, nếu còn nghe chùa, cút cho ta!" Cánh Côn Bằng run lên, cuối cùng cắn răng, nhổ hai chiếc lông vũ bảy màu trên cánh trái và phải của mình xuống, đưa cho Diệp Hàn nói: "Đây là hai chiếc lông vũ bản nguyên của ta, chứa đựng đạo bản nguyên của ta!" "Thứ rách!" Diệp Hàn miệng chửi một câu, trong lòng lại vui sướng nhận lấy.

Thứ Côn Bằng đưa xem ra không đáng tiền, nhưng đối với Diệp Hàn, tác dụng lại không nhỏ, hai chiếc lông vũ bản nguyên, có thể dùng để thăng cấp Phong Lôi Nhị Sí.

“Giờ, có thể nói được rồi chứ!” Minh Hà nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: “Tự nhiên có thể!” “Hiện nay thánh vị đã đủ, nếu muốn thành thánh có thể nói là khó hơn lên trời!” Diệp Hàn hít sâu một hơi, bắt đầu bịa chuyện, thực ra cũng không thể nói là bịa chuyện, những gì hắn nói, về cơ bản đều là sự thật.

Chương 157

"Nhưng, Thiên Đạo không tuyệt, trong đó có một đường!" "Lúc này, pháp môn thành thánh có hai!" Diệp Hàn đưa ra hai ngón tay.

Mấy người xung quanh, đều vươn cổ lắng nghe cẩn thận.

"Thứ nhất, là Dĩ Lực Chứng Đạo!" Diệp Hàn nói: "Đạo Tổ cũng đã nói, pháp môn thành thánh không chỉ có một, Dĩ Lực Chứng Đạo tuy khó một chút, nhưng cuối cùng vẫn có hy vọng.

Dưới Thiên Đạo, số chi cực là chín, nhưng dưới Đại Đạo, số chi cực lại là mười hai!

Cũng có nghĩa là, dưới Đại Đạo có mười hai tôn thánh nhân có thể thành!" Lời của Diệp Hàn vừa dứt, sắc mặt người xung quanh lập tức đen lại.

Mẹ nó chẳng phải nói nhảm sao?

Mọi người đều biết Đại Đạo thánh nhân có thể chứng đạo, không vấn đề.

Cần ngươi nói sao?

Chỉ là Dĩ Lực Chứng Đạo, quá gian nan, năm xưa Bàn Cổ đều thất bại, bảo ta Dĩ Lực Chứng Đạo?

Mọi người nhìn Diệp Hàn, suýt nữa muốn động thủ đánh người.

"Các vị đừng tức giận!" Diệp Hàn nói: "Không phải còn có thứ hai sao, thứ hai, dưới Thiên Đạo, số chi cực là chín, hiện nay lại chỉ có tám tôn thánh nhân, tuy số chi cực không thể đạt được, nhưng thế sự vô tuyệt đối!" "Ví dụ!" Diệp Hàn dừng một chút, nhìn Minh Hà lão tổ nói: "Minh Hà giáo chủ, bắt chước Nữ Oa sáng tạo A Tu La nhất tộc, liền có công đức vô lượng giáng xuống, đáng tiếc, thiếu một chút, nếu

có thể làm một chuyện công đức vô lượng, hướng Thiên Đạo đòi công đức khổng lồ, liền có thể lấy đó làm khế cơ, đột phá tám, từ đó đạt đến số chi cực chín, thành Thiên Đạo chi hạ, vị thánh nhân cuối cùng!" "Đương nhiên rồi!" Diệp Hàn tiếp tục nói: "Cần một lượng lớn, khó có thể tưởng tượng được điểm công đức, có được nhiều công đức như vậy, liền có thể trực tiếp lấy công đức thành thánh, cũng không cần Hồng Mông Tử Khí làm đạo cơ!" "Như vậy, chính là hai loại pháp môn thành thánh trong tình huống hiện nay." Diệp Hàn nhìn mọi người, cũng không nói dối.

Loại thứ nhất, là Dĩ Lực Chứng Đạo.

Loại này, Diệp Hàn tin rằng sẽ không có ai lựa chọn, bởi vì, con đường này quá khó, khó đến nỗi Bàn Cổ cũng không thành công.

Một điểm này, liền khiến vô số người chùn bước.

Hơn nữa, dù có người muốn Dĩ Lực Chứng Đạo, nhưng từ đâu tham ngộ Tam Thiên Đại Đạo?

Phải biết, Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi lại Tam Thiên Đại Đạo, hiện nay đã vỡ nát, mảnh vỡ lớn nhất, ở trong tay Hồng Quân, ai lại có thể tham ngộ?

Diệp Hàn thì khác.

Diệp Hàn tuy không có Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng lại dung hợp mười giọt tinh huyết bản nguyên của Bàn Cổ, trong đó có Lực Chi Đại Đạo.

Trong hồ lô Quang Âm màu đen, tiên thiên đã có một mai Thời Gian Đại Đạo.

Cho nên Dĩ Lực Chứng Đạo, Diệp Hàn có thể, người khác lại không thể.

Cho nên, Diệp Hàn dù nói ra cũng không sao, hơn nữa, thứ này là

chuyện cũ rích, Đạo Tổ Hồng Quân sớm đã chỉ rõ.

Về phần con đường thứ hai công đức thành thánh đột phá số chi cực của Thiên Đạo, cũng không sai.

Nhưng, con đường này sau này bị Hậu Thổ đi mất.

Hậu Thổ thân hóa luân hồi, công đức nhận được còn nhiều hơn Nữ Oa rất nhiều, cho nên khi chứng đạo, thậm chí ngay cả Hồng Mông Tử Khí cũng không sử dụng.

Cho nên, con đường thứ hai về cơ bản cũng bị chặn lại, chỉ là Đế Tuấn và những người khác không biết mà thôi.

"Ai..." Đế Tuấn thở dài một hơi, gật đầu nói: "Diệp đạo hữu nói có lý, chúng ta nếu muốn thành thánh, liền tranh thủ vị thánh vị cuối cùng, Diệp đạo hữu, Đế Tuấn cáo từ!" Biết được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng không có tác dụng, mọi người quả nhiên đều không còn tâm tư tiếp tục tìm kiếm.

Sau đó, lần lượt rời đi.

Còn lại, chỉ có Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu ở lại hiện trường.

Đông Vương Công chắc là bị lừa đá vào đầu, nhìn Diệp Hàn mở miệng câu đầu tiên: "Diệp Hàn, ngươi và đạo lữ của ta, có phải đã làm chuyện mèo mả gà đồng không?" "Đông Hoa!" Tây Vương Mẫu vừa nghe, lập tức ngẩn ra, đại nộ nói: "Ngươi nói bậy gì vậy?" Một khuôn mặt của Vương Mẫu, trắng bệch xen lẫn hồng, vô tận tức giận!

"Hừ... ta nói bậy..." 111.

Đông Vương Công nói: "Hai người nói chuyện trực tiếp, tình ý nồng nàn, liếc mắt đưa tình, coi ta là mù sao?" "Ặc..." Sắc mặt Diệp Hàn đen lại, trực tiếp vung tay nói: "Hai người từ từ mà cãi, nhưng

đừng lôi ta vào, nếu không tiểu gia quay đầu lại sẽ cho ngươi biết, thế nào là tàn nhẫn!" Nói xong, thân hình lóe lên xé rách hư không đi mất.

Đối mặt với sự gây rối vô cớ của Đông Vương Công, Diệp Hàn trực tiếp bỏ chạy!

Dù sao thì hắn cũng đã nhìn toàn thân Tây Vương Mẫu từ trên xuống dưới không sót một chi tiết nào, thậm chí lúc đó còn dùng thần thức để dò xét huyền cơ bên trong.

Nhưng nói cho chính xác thì đó chỉ là một khoảnh khắc lúng túng mà không ai mong muốn xảy ra… Cơ duyên, hiểu không?

Ta căn bản chẳng có chút quan hệ đạo lữ nào cả.

Nhưng Diệp Hàn cũng không giải thích.

Sau khi bỏ chạy, thần thức vô tận của Diệp Hàn quét ra, một luồng khí tức quen thuộc liền bị hắn tóm được.

Lúc vừa gặp tộc trưởng Phượng tộc Phượng Khê, hắn cảm giác trên người nàng có một luồng khí tức mà Hỗn Độn Châu rất thích, tựa như muốn thôn phệ vậy.

Nhưng rốt cuộc đó là thứ gì thì Diệp Hàn lại không rõ, chỉ biết đó là một thứ thuộc tính Hỏa.

Chương 158

Chuyện này liên quan đến hỗn độn chí bảo Hỗn Độn Châu, Diệp Hàn tự nhiên không dám lơ là, cho nên trước đó đã lặng lẽ để lại một tia thần hồn tiêu thức trên người Phượng Khê để tiện cho việc tìm kiếm.

Thần thức ngộ tính của Diệp Hàn vốn đã mạnh mẽ, sau khi tu luyện «Cửu Chuyển Nguyên Công» thì mức độ mạnh mẽ của thần thức không thua kém Thánh nhân.

Dù sao thì, chúng sinh trong Hồng Hoang đều tôn sùng sức mạnh, thứ đến là đạo pháp, cuối cùng mới là pháp bảo linh bảo, không ai coi trọng thần thức, càng không có ai chuyên môn đi tu luyện thần thức.

Cho nên Diệp Hàn tuy chỉ mới nguyên công tam chuyển, nhưng thần thức đã thuộc vào hàng ngũ đỉnh cấp nhất Hồng Hoang.

Diệp Hàn phất tay, lần nữa xé rách không gian, trong một hơi thở đã đến khoảng không không xa tộc trưởng Phượng tộc Phượng Khê.

Diệp Hàn vốn định sẽ nói chuyện sâu hơn với Phượng Khê, tiện thể dùng bảo bối của mình để đổi lấy thứ liên quan đến Hỗn Độn Châu trên người nàng, chứ không hề có ý định cướp đoạt.

Nhưng khi nhìn thấy Phượng Khê, Diệp Hàn lại không lộ diện.

Bởi vì Phượng Khê đang ở cùng với Đông Hoàng, Đế Tuấn, Côn Bằng và những người khác.

Trong tình huống này, không thích hợp để xuất hiện.

Làm sao bây giờ?

Đợi thôi!

Dù sao cũng đã để lại thần thức tiêu ký trên người Phượng Khê, nàng không thể thoát khỏi sự truy tung của hắn được.

Nhưng Diệp Hàn vạn lần không ngờ tới, Phượng Khê lại đi theo Đế Tuấn, hướng về Thiên Đình trên ba mươi ba tầng trời.

Thật khó xử, không thể lúc nào cũng giám sát nàng được.

Diệp Hàn dứt khoát sử dụng một tiểu thần thông trong «Cửu Chuyển Nguyên Công», tách ra một tia thần hồn chuyên giám sát Phượng Khê, còn bản thân thì tìm một ngọn núi lớn hẻo lánh, bố trí đạo trường rồi bắt đầu bế quan.

Đầu tiên, Diệp Hàn lấy ra hai chiếc lông vũ mà hắn đã tống tiền được từ Côn Bằng.

Hai chiếc lông vũ này tuy không phải là tiên thiên bảo vật, nhưng lại có công dụng khác, trên lông vũ có pháp lực phi hành gia trì, sở hữu đạo pháp phi hành thiên bẩm.

Diệp Hàn không nói hai lời, trực tiếp luyện hóa hai chiếc lông vũ.

Sau đó, một đôi cánh Phong Lôi Nhị Sí một xanh một trắng hiện ra sau lưng hắn. "Cho ta dung hợp!" Diệp Hàn quát lớn, hai chiếc lông vũ trong tay liền hóa thành hai luồng sáng, lần lượt tiến vào hai cánh Phong Lôi bên trái và bên phải.

Ầm...

Một luồng năng lượng dao động kịch liệt truyền ra.

Sau đó, có thể thấy bằng mắt thường, trên đôi cánh Phong Lôi Nhị Sí sau lưng Diệp Hàn đều dung nhập một tia màu đỏ rực.

Hỏa khí trên đó ngút trời, sức mạnh cuồng bạo. "Vù..." Diệp Hàn vận pháp lực, Phong Lôi Nhị Sí sau lưng trực tiếp bung ra, lớn hơn trước gấp mười lần.

Đôi cánh nhẹ nhàng vỗ một cái, thân hình hắn tức thì đã ở ngoài ngàn dặm vạn dặm. "Tốc độ..." Diệp Hàn kinh ngạc đến ngây người.

Thứ này quả là lợi khí khi cướp bảo vật ở cự ly ngắn.

Đương nhiên, cự ly dài thì không cần dùng đến, cứ trực tiếp xé rách hư không là được.

Sau khi Phong Lôi Nhị Sí tiến hóa, hắn cũng ngồi xuống, đưa tay lấy ra một vật phẩm khác.

Thái Dương Tinh Hoa.

Đế Tuấn và Đông Hoàng gọi nó là Nhật Tinh!

Phù...

Dù với tu vi hiện tại của Diệp Hàn, khi cầm Nhật Tinh trong tay vẫn cảm thấy một luồng năng lượng nóng bỏng truyền đến.

Bên trong Nhật Tinh chính là tinh hoa của Hỏa, theo lời của Đế Tuấn thì có thể tiến hóa các loại hỏa diễm.

Vậy không biết, Phần Thiên Tử Hỏa, có thể tiến hóa được không?

Diệp Hàn phất tay, Bát Cảnh Cung Đăng được tế ra.

Bát Cảnh Cung Đăng là một trong những bảo vật đầu tiên của Diệp Hàn, do Đại sư bá Thái Thượng Lão Tử tặng, là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, bên trong chứa một đóa Phần Thiên Tử Hỏa, có thể đốt cháy trời đất vạn vật.

Mạnh hơn Tam Muội Chân Hỏa rất nhiều.

Phù...

Chương 159

Sau khi Phần Thiên Tử Hỏa được tế ra, ngọn lửa liền nhảy múa, tựa như có linh tính, nhìn chằm chằm vào Nhật Tinh trong tay Diệp Hàn, thèm đến nhỏ dãi. "Ăn đi!" Diệp Hàn cười ha hả, ném Nhật Tinh qua.

Ầm...

Phần Thiên Tử Hỏa đột nhiên hóa thành một khối lớn, bao bọc lấy Nhật Tinh.

Diệp Hàn lại lấy ra khối Nhật Tinh thứ hai, cũng đưa cho Tử Hỏa.

Tử Hỏa không chút khách khí, thu lấy hai khối Nhật Tinh, rồi ngay dưới mí mắt Diệp Hàn, bắt đầu hấp thu năng lượng thuộc tính Hỏa vô thượng bên trong Nhật Tinh.

Tu hành không có năm tháng!

Trong nháy mắt, ngàn năm thời gian đã trôi qua.

Ngàn năm sau, Phần Thiên Tử Hỏa đã hấp thu triệt để năng lượng trong Nhật Tinh, toàn bộ ngọn lửa từ màu tím trước đó đã biến thành màu tím đen.

Lúc này, Tử Hỏa nhìn bề ngoài không có chút nhiệt độ nào.

Dù dùng tay chạm vào cũng giống như một vật phẩm bình thường.

Nếu đặt trong ao nước, người ta sẽ lầm tưởng đó là nước màu tím đen.

Bởi vì sau khi Phần Thiên Tử Hỏa tiến hóa, năng lượng trong lửa ngưng tụ mà không tán, nội liễm bên trong, không có một tia nào phát ra ngoài.

Nhưng một khi năng lượng được giải phóng, nó sẽ thật sự có năng lực đốt trời nấu biển. "Về!" Diệp Hàn phất tay, ngọn lửa màu tím đen liền bay trở về Bát Cảnh Cung Đăng.

Ầm...

Ngay khoảnh khắc Tử Hỏa bay về, Bát Cảnh Cung Đăng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, vô tận quang hoa tuôn ra.

Phẩm chất của Bát Cảnh Cung Đăng đã thăng lên một bậc, đạt tới cấp bậc cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Chỉ là, vì Diệp Hàn dùng Nhật Tinh để tế luyện, tiên thiên linh bảo đã biến thành hậu thiên linh bảo.

Đối với Diệp Hàn thì đây không phải là chuyện lớn, chỉ cần đặt vào trong Càn Khôn Đỉnh tế luyện lại, trong nháy mắt sẽ biến trở lại thành tiên thiên linh bảo. "Cực phẩm tiên thiên linh bảo!" Diệp Hàn nhìn Bát Cảnh Cung Đăng trong tay, trong lòng vui như điên.

Nhật Tinh lấy được từ Đế Tuấn quả nhiên lợi hại.

Cái đèn này công phòng nhất thể, nay đã là cực phẩm tiên thiên linh bảo, tác dụng sau này có thể phát huy sẽ càng mạnh hơn. "Ha ha..." Ầm...

Tử Hỏa vừa xuất hiện, tức thì, những nguyên thần vốn đang bị thiêu đốt trong hệ thống lại một lần nữa kêu thảm.

Tiếng kêu thảm thiết bây giờ còn thê thảm hơn trước gấp mười lần.

Diệp Hàn thu hồi Bát Cảnh Cung Đăng, sau đó thần thức đột nhiên khẽ động.

Phượng Khê, có động tĩnh?

Diệp Hàn đưa tay, xóa đi cấm chế xung quanh.

Bên trong một ngàn năm, bên ngoài mới qua mười năm.

Trong thần thức của Diệp Hàn, Phượng Khê đã xé rách không gian, đi đến Bất Diệt Hỏa Sơn.

Bất Diệt Hỏa Sơn chính là tổ địa của Phượng tộc.

Diệp Hàn cũng không chút do dự, phất tay xé rách hư không, đến ngoại vi Bất Diệt Hỏa Sơn. "Ầm..." Diệp Hàn vừa mới đáp xuống, một luồng linh khí thuộc tính Hỏa nồng đậm liền ập vào mặt.

Trong không khí, lan tỏa một luồng khí tức thuộc tính Hỏa nồng đậm.

Bất Diệt Hỏa Sơn, là nó!

Bất Diệt Hỏa Sơn?

Diệp Hàn nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng hơi chấn động.

Chỉ thấy mặt đất trước mắt, màu đen pha chút đỏ, có thể nói là đất đỏ ngàn dặm.

Trên toàn bộ ngọn núi, không có một ngọn cỏ cây nào.

Chương 160

Xung quanh Bất Diệt Hỏa Sơn ức vạn dặm, cũng không có cỏ cây, chỉ có nhiệt khí vô tận, vô số dung nham địa ngục.

Trên đỉnh núi lửa, thỉnh thoảng có dung nham rực lửa phun ra, khu vực ức vạn dặm đều phảng phất như một vùng địa ngục. "Hú hú..." "Thu thu..." Mấy tiếng phượng hoàng kêu vang.

Sau đó, những con phượng hoàng mang theo một thân lửa, từ bốn phương tám hướng bay tới, có con đậu trên núi lửa, có con lao vào hư không.

Phượng hoàng được mệnh danh là bất tử điểu, thân mang hỏa tinh, nên rất thích lửa.

Không lâu sau, ánh mắt Diệp Hàn khẽ động.

Thần thức quét qua, quả nhiên thấy bóng dáng Phượng Khê thoáng hiện trong hư không, tiến vào bên trong Bất Diệt Hỏa Sơn.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, nhìn Bất Diệt Hỏa Sơn, cả người trở nên mơ hồ, ba hơi thở sau, tại chỗ cũ một con phượng hoàng khổng lồ bay vút lên trời, chính là Diệp Hàn lợi dụng thuật ba mươi sáu Thiên Cương biến hóa, biến bản thể thành một con phượng hoàng.

Trong Tử Tiêu Cung, khi Hồng Quân giảng đạo, thỉnh thoảng cũng sẽ giảng thuật đạo pháp thần thông, thuật Thiên Cương ba mươi sáu biến, bảy mươi hai Địa Sát biến hóa, đều là từ chỗ Hồng Quân mà có được.

Diệp Hàn học được một thức trong đó tên là "Thai Hóa Dịch Hình", sau khi thi triển có thể biến đổi dung mạo, thay đổi cá thể từ đầu đến chân khiến không ai nhận ra. "Thu thu..." Diệp Hàn hóa thành

phượng hoàng, kêu một tiếng dài rồi bay vút lên, sau đó một hơi chui vào miệng núi lửa của Bất Diệt Hỏa Sơn, theo ấn ký trong thần thức, nháy mắt xuyên qua mấy chục lớp dung nham. "Ai đó?" Tộc trưởng Phượng tộc Phượng Khê, đột nhiên quay đầu lại, lại thấy một con phượng hoàng to lớn xông vào, lập tức đại nộ, phất tay đánh cho con phượng hoàng do Diệp Hàn hóa thành một cái lảo đảo, nói: "Đây là cấm địa của Bất Diệt Hỏa Sơn, không có lệnh của ta, bất cứ ai cũng không được vào, các ngươi không biết quy củ sao?" Diệp Hàn ngẩn người, thầm nghĩ mẹ nó Phượng tộc lại có cấm địa.

Nhưng để tránh bị lộ, hắn vội vàng rời đi.

Diệp Hàn vỗ cánh rời đi.

Nhưng ngay lập tức, trong khoảnh khắc rời đi, hắn đã hóa thành một hạt bụi, xuyên qua hư không, bám vào người tộc trưởng Phượng Khê, không để lại dấu vết. "Hừ!" Phượng Khê lạnh lùng hừ một tiếng, đợi con phượng hoàng kia đi xa, mới mở lại lớp dung nham, tiến vào nơi sâu hơn dưới lòng đất.

Cứ như vậy, sau khi xuyên qua mấy trăm lớp dung nham, Phượng Khê đã đến nơi sâu trong lòng đất.

Nhiệt độ dung nham ở đây cao hơn bên trên gấp vạn lần, dù với tu vi Chuẩn Thánh của Phượng Khê, đến đây cũng có chút khô miệng khô lưỡi.

Nhưng may mắn là cuối cùng cũng đến nơi.

Phượng Khê đến trước một lớp bình chướng cuối cùng, cúi người hành lễ với một đại trận, nói: "Bất hiếu tử tôn Phượng Khê, ra mắt lão tổ!" Lão tổ?

Diệp Hàn hóa thành một hạt bụi, bám trên người Phượng Khê, tự nhiên có thể nghe được lời nói.

Sau khi nghe lời Phượng Khê, Diệp Hàn thầm nghĩ: Phượng Khê không phải là tộc trưởng Phượng tộc sao?

Lại có lão tổ?

Chẳng lẽ là thái thượng trưởng lão của Phượng tộc?

Nhìn Phượng Khê cung kính với lão tổ như vậy, bản thân Phượng Khê tu vi đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, tu vi của lão tổ kia chẳng phải đã đột phá tận trời xanh rồi sao.

Nhưng điều khiến Diệp Hàn kinh ngạc là, hắn nhanh chóng nghe được giọng của lão tổ. "Vào đi!" Một giọng nữ trong trẻo từ trong đại trận truyền ra.

Sau đó, đại trận mở ra một lối nhỏ, Phượng Khê bước chân vào trong.

Diệp Hàn phóng ra một chút thần thức, cực kỳ cẩn thận.

Cuối cùng, hắn đã thấy được dáng vẻ của lão tổ: trông như một phu nhân khoảng ba mươi tuổi ở hậu thế, một thân cung trang màu đỏ rực, mắt sáng răng trắng, thần quang chiếu người.

Một người phụ nữ có dung mạo và khí chất không thua Nữ Oa.

Nhưng sắc mặt lại trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt tuy tinh quang lấp lánh, nhưng trông lại có vẻ hữu khí vô thần.

Tựa như đã bị trọng thương không thể hồi phục! "Phượng Khê ra mắt lão tổ!" Phượng Khê run rẩy, trực tiếp quỳ xuống đất dập đầu. "Lần này con ra ngoài, đã tìm về được dị bảo của Phượng tộc ta, hy vọng có thể giúp ích cho thương thế của lão tổ!" Phượng Khê vừa nói, vừa từ không gian của mình lấy ra một viên châu màu đỏ rực lớn bằng nắm tay, dâng lên.

Ánh mắt Diệp Hàn lập tức tràn đầy vẻ nóng rực.

Chính là thứ này!

Hỗn Độn Châu đã có ký ức, bảo vật mà nó muốn thôn phệ, chính là vật này. "Hỏa Nguyên Châu!" Phu nhân kia kinh hãi thất sắc, hít sâu một hơi nói: "Không sai, chính là bảo vật đã thất lạc nhiều năm của Phượng tộc ta, hôm nay có thể tìm về, ngươi đã lập đại công." "Được rồi!" Phu nhân phất tay áo: "Ta đã biết, lui ra đi!" "Vâng!" Phượng Khê cung kính lui ra khỏi đại trận.

Nhưng Diệp Hàn đã hóa thành một hạt bụi, lại tự động rơi xuống, ở lại đây.

Chương 161

"Đinh đong...

Phát hiện cường địch, đang quét hình!" "Quét hình hoàn tất!" Hệ thống chủ động ra tay, gần như trong nháy mắt đã quét ra thông tin của phu nhân trước mặt.

Nghe thấy giọng của hệ thống, Diệp Hàn cũng hơi kinh ngạc.

Đời này, hắn đã sống ở Hồng Hoang mười mấy vạn năm, đã gặp qua không biết bao nhiêu người.

Nhưng hệ thống chủ động quét hình chỉ có hai lần, một lần là trước khi hóa hình, quét hình Tam Thanh.

Lần này, là quét hình vị phu nhân này.

Diệp Hàn mở hệ thống, nhìn vào bảng điều khiển.

Mục tiêu: Nguyên Phượng!

Tu vi: Siêu việt Chuẩn Thánh, dưới Thánh nhân.

Sau khi thấy mấy chữ này, tim Diệp Hàn bắt đầu đập mạnh.

Nguyên Phượng!

Lạy trời, ta đã thấy được cái gì đây?

Con phượng hoàng đầu tiên giữa trời đất.

Một trong ba đại chủng tộc thời thượng cổ Hồng Hoang là Phượng tộc, chính là do người này sinh sôi nảy nở… Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân.

Ba người này, xưng bá Hồng Hoang vô số năm, tu vi cao tuyệt, trấn áp vạn cổ.

Trong thời đại không có Thánh nhân đó, ba người này đại diện cho đỉnh cao nhất của toàn bộ Hồng Hoang.

Nhưng Long Vương, Thủy Kỳ Lân đều đã vẫn lạc, tại sao Nguyên Phượng lại còn sống?

Nguyên Phượng còn sống, vậy chẳng phải thực lực của Phượng tộc mạnh hơn Long tộc, Kỳ Lân tộc rất nhiều sao?

Nhưng Diệp Hàn nghĩ lại, còn sống thì sao?

Phượng tộc nay đã bị Thiên Đạo vứt bỏ, cho dù là Nguyên Phượng, chẳng phải cũng không dám ra khỏi Bất Diệt Hỏa Sơn sao? "Lén lút rình mò bản cung đã lâu, không định ra ngoài sao?" Diệp Hàn đang miên man suy nghĩ, đột nhiên thấy hai mắt Nguyên Phượng đã nhắm thẳng vào mình.

Mẹ kiếp… Diệp Hàn kinh hãi.

Mẹ nó thế mà cũng bị phát hiện?

Không hổ là Nguyên Phượng a. "Hừ..." Thấy Diệp Hàn vẫn không có động tĩnh, Nguyên Phượng phất tay, một luồng Phượng Hoàng Chân Hỏa bay ra, lao về phía không gian Diệp Hàn đang ở.

Ầm!

Diệp Hàn vội vàng né tránh, đồng thời thân hình hiện ra. "Gan cũng không nhỏ!" Nguyên Phượng nhìn Diệp Hàn, sắc mặt bình thản, giọng nói lạnh lùng: "Dám xông vào tổ địa của Phượng tộc ta, có biết không, chỉ là một Đại La Kim Tiên, bản tọa một ý niệm là có thể giết ngươi!" "Không tin!" Diệp Hàn thẳng thừng lắc đầu, nói: "Ngươi tuy lợi hại, nhưng xin cũng đừng có chém gió... quá!" "?" Nguyên Phượng nhìn Diệp Hàn, trong mắt lóe lên một tia hàn quang, và một tia nghi hoặc.

Nàng cứ ngỡ mình đã nghe nhầm.

Một tu sĩ Đại La Kim Tiên nho nhỏ, mẹ nó còn là sơ kỳ, lại dám nghi ngờ thực lực của ta? "Ta chém gió... quá?" Nguyên Phượng nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười nói: "Không sai, ngươi lợi hại, nhưng một ý niệm giết được ta, thì không được!" "Ha ha..." Nguyên Phượng bật cười ha hả, sau đó lại trầm tư một chút, hỏi một câu khiến Diệp Hàn á khẩu: "Gió... là cái gì?" "Ta..." Lạy trời đất, vấn đề đơn giản như vậy mà cũng không biết? "Gió..." Diệp Hàn cảm thấy không cần giải thích, hít sâu một hơi nói: "Đương nhiên là nói khoác thôi, là phương ngữ quê ta, sợ ngươi nghe không hiểu!" "Hừ...

Nếu bản tọa đã nói khoác, vậy bản cung cho ngươi xem!" Ầm...

Nguyên Phượng không hề động đậy, nhìn Diệp Hàn, trực tiếp một luồng thần thức cường hãn vô song quét ra.

Luồng thần thức đó như thực chất, cách không hung hăng lao về phía Diệp Hàn.

Ầm...

Chương 162

Thần thức va vào người Diệp Hàn.

Sắc mặt Diệp Hàn trắng bệch, nhưng vẫn không lùi bước.

Hắn trực tiếp dựa vào thần thức mạnh mẽ của mình, đỡ lấy một đòn công kích của Nguyên Phượng. "Hừ..." Sắc mặt Diệp Hàn tuy trắng bệch, thần thức cũng bị tổn thương một chút, nhưng dưới sự vận chuyển của «Cửu Chuyển Nguyên Công», rất nhanh đã hồi phục như cũ. "Có qua có lại, mới toại lòng nhau!" Diệp Hàn nhìn Nguyên Phượng, ánh mắt chợt lạnh đi, một luồng thần thức cường hãn vô song tương tự quét ra, cách không đánh về phía Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng đang chìm đắm trong suy tư tại sao nguyên thần của Diệp Hàn lại mạnh mẽ đến vậy, lại bị Diệp Hàn trong nháy mắt quét trúng. "A..." Một tiếng kêu thảm thiết!

Thân thể Nguyên Phượng bay ra, hung hăng rơi xuống đất.

Phụt...

Sắc mặt Nguyên Phượng trắng bệch, phun ra một ngụm máu, càng không thể tin được mà nhìn về phía Diệp Hàn.

Cường độ thần thức của hai người tương đương nhau.

Ta là tồn tại siêu việt Chuẩn Thánh, năm đó từng ngẫu nhiên có được một bộ pháp thuật tu luyện thần hồn!

Nay tuy thân thể bị thương, nhưng cường độ thần thức tuyệt đối có thể so sánh với Thánh nhân.

Nhưng... lại không làm gì được một Đại La Kim Tiên sơ kỳ nho nhỏ?

Tại sao... thần hồn của hắn lại mạnh mẽ đến vậy? "Thấy chưa, ta không nói sai!" Diệp Hàn nhìn Nguyên Phượng, nhàn nhạt nói: "Ngươi đang chém gió!" "Phù..." Nguyên Phượng nhắm mắt, ngồi xếp bằng một lát, ổn định lại thần hồn, liền mở mắt nhìn Diệp Hàn, nói: "Ta quả thực đã xem thường ngươi!" "Ta hỏi lại một lần nữa!" Tâm trạng của Nguyên Phượng lại trỗi dậy.

Nàng cảm thấy mình, một lão tổ đã sống vô số kỷ nguyên, trong nháy mắt lại bị một hậu bối dắt mũi.

Vốn dĩ là tra hỏi tên này tại sao lại vào cấm địa Phượng tộc, nhưng nói qua nói lại, lại biến thành rốt cuộc có thể dùng một ý niệm giết người được không.

Thật là nực cười. "Ngươi vào cấm địa Phượng tộc ta, có ý đồ gì?" Gương mặt xinh đẹp của Nguyên Phượng, ánh mắt băng lãnh, cách không nhìn Diệp Hàn, khiến Diệp Hàn cảm thấy thân thể hơi lạnh...

Câu hỏi này, không dễ trả lời, không thể nào nói ta đến đây là vì muốn Hỏa Nguyên Châu của ngươi được! "Cái này..." Diệp Hàn gãi đầu, nhìn Nguyên Phượng, mắt đảo một vòng, nói: "Ta nói ta đi dạo loanh quanh, không biết ngươi có tin không?" "Tin!" Nguyên Phượng khẽ cười, như trăm hoa đua nở. "Thật sự tin?" Diệp Hàn nhìn Nguyên Phượng, trong một khoảnh khắc, tâm trí khẽ động, có chút cảm giác động lòng.

Nữ nhân này, lúc cười thật đẹp.

Tiếc là, trong xương cốt lại là một lão yêu quái. "Bản cung tự nhiên tin!" Nguyên Phượng vừa dứt lời, cách không một chưởng đánh tới.

Một chưởng đánh ra, vô ảnh vô hình, vô thanh vô tức.

Có thể nói, pháp thuật của Nguyên Phượng đã đạt tới cảnh giới

cao nhất mà pháp thuật dưới Thánh nhân có thể đạt được.

Một chưởng đánh ra, tất cả sức mạnh ngưng tụ mà không tán, căn bản không nhìn thấy.

Nhưng một luồng sức mạnh hùng hồn kia, lại đột nhiên đánh về phía Diệp Hàn. "Hừ..." Diệp Hàn hừ một tiếng, đã sớm có chuẩn bị.

Hắn phất tay một cái, tế ra bốn kiện bảo vật là Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Càn Khôn Đỉnh. "Ầm..." Luồng sức mạnh đó đánh vào bốn kiện bảo vật.

Ánh sáng trên bảo vật tối đi, thân hình Diệp Hàn tức thì bay ra.

Sức mạnh này, so với Minh Hà lão tổ căn bản không cùng một đẳng cấp.

Phụt...

Diệp Hàn phun ra một ngụm trọc khí, tự nhiên cũng không cam chịu bị đánh, tay vung lên, tế ra Nguyên Đồ và A Tỳ, cách không vung ra hai kiếm.

Ầm...

Chương 163

Hai đòn công kích, lại bị một lớp quang màng do Nguyên Phượng tế ra trước mặt chặn đứng. "Tư chất cũng không tệ!" Nguyên Phượng nhìn Diệp Hàn, lạnh lùng cười, trong nụ cười có vô tận sự khiêu khích. "Lại nữa!" Diệp Hàn phất tay, ba mươi sáu viên Định Hải Châu, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hai kiện sát phạt chí bảo đánh ra.

Đồng thời, lực chi đại đạo gia trì, một quyền theo sau đó.

Ầm...

Ba chiêu công kích, gần như cùng lúc phát động, cùng lúc rơi vào lớp phòng hộ màu đỏ rực của Nguyên Phượng.

Phụt...

Dù là Nguyên Phượng, cũng phải lùi lại trăm dặm.

Đòn công kích của Diệp Hàn đối với Nguyên Phượng quá yếu, nhưng có thể dùng tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cứng rắn đối đầu với Nguyên Phượng, và đẩy lùi Nguyên Phượng trăm dặm.

Trong mắt Nguyên Phượng, đây chính là kỳ tích.

Điểm này, e rằng ngay cả Chuẩn Thánh bình thường cũng không làm được. "Phù..." Pháp lực trong cơ thể Diệp Hàn đã cạn kiệt, hắn há miệng, nuốt một ngụm Tam Quang Thần Thủy.

Tức thì, pháp lực trong cơ thể lại dồi dào.

Trong mắt Nguyên Phượng hiện ra ánh sáng kỳ dị, thần thức lại một lần nữa quét về phía Diệp Hàn, lập tức kinh hãi, nói: "Căn nguyên chi lực của ngươi sao lại nồng hậu đến vậy?" "Căn nguyên chi lực?" Diệp Hàn ngẩn người.

Chỉ nghe nói căn nguyên, chưa từng nghe nói căn nguyên chi lực a. "Thiên tư của ngươi cao đến mức ta cả đời mới thấy!" Ánh mắt Nguyên Phượng sáng rực, nhìn Diệp Hàn, để lộ ra vẻ tham lam vô tận.

Sau đó, chân hạ sinh phong, từng bước đi về phía Diệp Hàn.

Một luồng dị hương, đột nhiên sinh ra trong hư không. "Làm gì vậy?" Diệp Hàn nhìn ánh mắt có chút tham lam của Nguyên Phượng, toàn thân nổi da gà: Gã này, không phải là muốn uống máu ta, để tăng cường căn nguyên chi lực của mình chứ? "Đừng!" Diệp Hàn xua tay, trong lòng có chút sợ hãi.

Tuy hắn mạnh, nhưng nếu thật sự đánh với Nguyên Phượng, e rằng cũng sẽ bị miểu sát trong phút chốc. "Ngươi mà lại gần, ta lập tức thông báo cho sư tôn ta, ta nói cho ngươi biết, sư tôn ta là Thánh nhân, ngươi...

ực!" Trong nháy mắt, sự căng thẳng trong lòng Diệp Hàn tan biến, thay vào đó là: ực.

Một ngụm nước bọt bị nuốt xuống.

Chỉ thấy Nguyên Phượng đi tới, đưa tay phất một cái cách tuyệt thiên cơ, sau đó y phục do đạo pháp huyễn hóa trên người đều tan biến, lộ ra một thân hình diệu mạn vô cùng. "Không, đừng!" Hai chân Diệp Hàn mềm nhũn.

Nguyên Phượng thở dài một hơi thật sâu, nói: "Khí vận Phượng tộc đã tận, ta sắp vẫn lạc, trước khi vẫn lạc, thượng thiên đã ban ngươi cho ta, bản cung muốn mượn căn nguyên chi lực của ngươi để sinh một đứa con, nối tiếp ý chí của ta!" "Đừng!" Diệp Hàn cảm giác, không gian xung quanh mình bị từng lớp từng lớp khóa chặt, động cũng không động được: "Ngươi là Nguyên Phượng a, không thể làm như vậy được!" Diệp Hàn muốn (tâm) khóc (triều) không (dâng) ra (trào) nước mắt, run (nước) rẩy (bọt) bần (nuốt) bật (thẳng).

Diệp Hàn run rẩy, nội tâm vô cùng rối rắm.

Mẹ nó, lão tử ở Hồng Hoang vô số năm, mẹ nó lần đầu còn trong trắng?

Lần này, bị người ta hiếp rồi? "Không cam tâm a..." Diệp Hàn hét lớn một tiếng, nội tâm tràn đầy bi thương.

Lão yêu quái chết tiệt này, mẹ nó không biết đã sống bao nhiêu tuổi rồi, nếu tính theo tuổi tác, đã là bà lão rồi.

Nếu không phải vì trông xinh đẹp, lão tử chắc chắn sẽ liều chết phản kháng.

Ô ô ô...

Trong trận pháp, vang lên một trận tiếng khóc thống khổ của Diệp Hàn, triền miên không dứt.

Một lần khóc, liền khóc ba trăm năm.

Ba trăm năm sau, Diệp Hàn chỉ cảm thấy một luồng tinh khí trong cơ thể không thể khống chế mà tuôn ra, xông vào vùng hư vô phiêu miểu kia. "Phù..." Mẹ nó, cuối cùng cũng xong.

Diệp Hàn một mặt khổ sở!

Có cảm giác sầu muộn như bạn gái mình sắp mừng thọ tám mươi, mình nên tặng quà gì đây.

Chương 164

"Diệp lang..." Nguyên Phượng như mê man, đưa cánh tay ra, muốn nắm lấy Diệp Hàn.

Diệp Hàn lại đáp lại một chữ "Cút".

Bi thảm a. "Ta sẽ chịu trách nhiệm!" Nguyên Phượng nhìn Diệp Hàn, ánh mắt nhu hòa, không còn vẻ băng lãnh bá đạo như trước. "Thôn phệ tinh khí của ta rồi, cách ta xa một chút!" Diệp Hàn có chút tự kỷ ngồi trên đất, giống như một đứa trẻ bị cô giáo gọi lên văn phòng rồi ngược đãi một trận, cúi đầu nói: "Thật ra, từ khi ta hóa hình đến nay, đây là lần đầu tiên chịu thiệt!" "Yên tâm!" Nguyên Phượng phất tay, vô tận pháp lực tạo thành một bộ cung trang màu đỏ rực, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Diệp Hàn, nói: "Diệp lang, tuy ta đã hấp thu tinh khí của ngươi, nhưng căn nguyên chi lực và tư chất của ngươi sẽ không bị ảnh hưởng gì, một trăm năm nữa, ta sẽ sinh con, đứa con có thiên tư cao nhất của ta, cũng là con của ngươi, nhìn xem..." Vừa nói, Nguyên Phượng vừa nắm tay Diệp Hàn, đặt lên bụng mình.

Diệp Hàn nhất thời tò mò, đưa thần thức quét vào bụng Nguyên Phượng, kinh ngạc phát hiện ở đó có một luồng nguyên khí âm dương giao hòa đang ngưng tụ nhảy múa...

Con của ta sao?

Trong mắt Diệp Hàn hiện lên một thoáng mê mang.

Về con cái, lúc bình thường không có việc gì làm Diệp Hàn cũng từng ảo tưởng, có lúc cảm thấy con của mình nên sinh ra cùng Nữ Oa, có lúc lại cảm thấy Hậu Thổ cũng được, thậm chí không biết xấu hổ mà ảo tưởng đến Tam Tiêu, Tây Vương Mẫu.

Nhưng vạn lần không ngờ, mẹ nó lại làm với Nguyên Phượng!

Bảo bảo trong lòng khổ quá.

Nhưng ngay sau đó, Diệp Hàn lại nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng.

Khi đọc sách, hắn biết Nguyên Phượng trước khi chết, từng sinh ra một quả trứng phượng hoàng, sau này nở ra Khổng Tuyên, sở hữu thiên phú thần thông Ngũ Sắc Thần Quang, không vật gì không quét được.

Lão tử làm lớn bụng Nguyên Phượng, không phải là sắp sinh ra Khổng Tuyên chứ. "Không phải là Khổng Tuyên chứ?" Diệp Hàn ngạc nhiên, tự lẩm bẩm.

Nguyên Phượng mắt đẹp long lanh, nhìn Diệp Hàn nói: "Sao có thể?

Người ta mang thai con gái, sao có thể đặt tên Khổng Tuyên khó nghe như vậy, ta thấy, ta nên đặt cho con một cái tên hay, ừm...

đúng rồi, ta cảm nhận được, đứa con ta mang thai, sau này tất nhiên sẽ có căn nguyên sâu dày, thiên phú dị bẩm!" Nghe không phải là Khổng Tuyên, trong lòng Diệp Hàn cảm thấy dễ chịu hơn một chút. "Ta đi đây!" Diệp Hàn đứng dậy, nhàn nhạt nói: "Chuyện hôm nay, ta coi như chưa từng xảy ra, ngươi cũng không cần chịu trách nhiệm, ta hy vọng chuyện này, không ai biết!" Diệp Hàn đứng dậy định đi. "Đừng!" Nguyên Phượng đột nhiên đuổi theo, nắm lấy Diệp Hàn, một mặt cầu xin nói: "Ở bên ta, được không?" Diệp Hàn nhìn Nguyên Phượng.

Nữ nhân này, thật sự xinh đẹp, bây giờ cũng rất dịu dàng, nhưng Diệp Hàn lại không biết phải đối mặt như thế nào.

Chủ yếu là vì đã giao lần đầu tiên cho một lão yêu quái, hắn có

chút tê dại da đầu. "Không!" Diệp Hàn lắc đầu, nói: "Ta có việc quan trọng!" "Một trăm năm!" Nguyên Phượng đưa ra một ngón tay, nói: "Ở bên ta một trăm năm, một trăm năm sau, ta sẽ vẫn lạc!" Cuối cùng, giọng của Nguyên Phượng đã có chút nghẹn ngào.

Một trăm năm sao?

Trái tim Diệp Hàn rung động, hắn nhìn lại người phụ nữ trước mặt, đột nhiên, một cảm giác đau lòng dâng lên.

Không biết tại sao, tình cảm lại sâu đậm như vậy.

Chẳng lẽ, ta thật sự đã động lòng với nàng.

Thôi kệ. "Xem như vì còn một trăm năm, ta sẽ ở lại với ngươi!" Diệp Hàn nhàn nhạt ngồi xuống.

Mắt Nguyên Phượng lộ ra một tia mỉm cười, gật đầu nói: "Được!" Một trăm năm cuối cùng, hai người đều không tu luyện, cũng không làm những chuyện không đứng đắn kia nữa.

Nguyên Phượng kể lại những kinh nghiệm thời trẻ, Diệp Hàn ngồi bên cạnh lắng nghe.

Mãi đến khi Nguyên Phượng kể xong, Diệp Hàn mới biết, hắn là người đàn ông đầu tiên của Nguyên Phượng, cũng là người đàn ông duy nhất trong đời Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng vốn là dị chủng Hồng Hoang, là con phượng hoàng đầu tiên từ khi khai thiên lập địa, thời viễn cổ sinh sản đều là dùng bản nguyên chi tinh kết hợp với thiên địa linh khí là có thể thai nghén, không liên quan đến nam nữ âm dương.

Điểm này, gần như vượt xa nhận thức của Diệp Hàn.

Nghe xong, lòng Diệp Hàn lại đau nhói.

Đột nhiên, hắn phát hiện ra mình dường như đã thật sự động lòng

với người phụ nữ này, nếu như có thời gian, để nàng làm nữ nhân của mình, cũng chưa chắc không được. "Một trăm năm sau, thật sự phải vẫn lạc sao?" Diệp Hàn nhìn Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng gật đầu, nói: "Đây là thiên mệnh, ta cũng không thể kháng cự.

Nhưng sau khi ta chết, hy vọng Diệp lang có thể thu thập tinh hồn của ta, sau này con lớn lên, để con thôn phệ, có thể tăng tu vi cho nó." Tinh hồn?

Thân thể Diệp Hàn run lên.

Chương 165

Đúng vậy, sau khi Nguyên Phượng niết bàn, vẫn còn hồn phách.

Nếu sau khi Hậu Thổ thân hóa luân hồi, đưa hồn phách này vào trong luân hồi, chẳng phải sẽ có ngày gặp lại sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Hàn có chút kích động. "Diệp lang đến đây, là vì vật này phải không?" Nguyên Phượng vẫy tay, Hỏa Nguyên Châu trên đất liền bị hút vào tay nàng. "Ừm!" Diệp Hàn lúc này cũng không còn giả vờ. "Đây là Hỏa Nguyên Châu!" Nguyên Phượng nói: "Là do tiên thiên tứ nguyên tố ngưng tụ thành, lúc khai thiên lập địa, trong Hồng Hoang sinh ra bốn viên, lần lượt là Hỏa Nguyên Châu, Phong Nguyên Châu, Thủy Nguyên Châu và Địa Nguyên Châu, tương ứng với bốn loại tiên thiên nguyên tố là Địa, Hỏa, Thủy, Phong." "Trong tay Phượng tộc ta, chính là Hỏa Nguyên Châu!" Nghe Nguyên Phượng nói vậy, mắt Diệp Hàn lập tức sáng lên.

Hắn cuối cùng cũng biết, tại sao Hỗn Độn Châu lại có hứng thú với Hỏa Nguyên Châu.

Trong hỗn độn, Địa Hỏa Thủy Phong tàn phá, chỉ có tiên thiên tứ nguyên tố, cũng chính là Địa, Hỏa, Thủy, Phong.

Ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, là hậu thiên ngũ hành.

Hậu thiên ngũ hành là do tiên thiên tứ nguyên tố diễn hóa ra, nhưng trong Hỗn Độn Châu của Diệp Hàn hiện nay, chỉ có hỗn độn chi khí, vừa không có hậu thiên ngũ hành, cũng không có tiên thiên tứ nguyên tố.

Xem ra, Hỗn Độn Châu muốn thôn phệ Hỏa Nguyên Châu, chính là muốn diễn hóa tiên thiên tứ nguyên tố a.

Diệp Hàn cuối cùng đã hiểu.

Đồng thời, hắn cũng đoán rằng, Hỗn Độn Châu muốn diễn hóa thành thế giới hỗn độn chân chính, e rằng chỉ có một viên Hỏa Nguyên Châu là không đủ, phải có cả Địa Nguyên Châu, Phong Nguyên Châu và Thủy Nguyên Châu. "Viên Hỏa Nguyên Châu này, là ta hái được từ sâu trong lòng đất Hồng Hoang!" Nguyên Phượng u u nói: "Bởi vì thiên mệnh thần thông của ta, nên dễ dàng cảm nhận được sự tồn tại của Hỏa Nguyên Châu hơn.

Tiếc là sau này bị tử tôn bất hiếu làm mất, may mà Phượng Khê làm việc chu toàn, nay đã tìm về được." Diệp Hàn hỏi Nguyên Phượng: "Ngươi có biết, ba viên nguyên châu còn lại ở đâu không?" Nguyên Phượng nhìn Diệp Hàn một cách đầy thâm ý, nói: "Ngươi cần những nguyên châu khác sao?" "Ừm!" Diệp Hàn nói: "Trong nguyên châu có chứa năng lượng tiên thiên, nếu có thể hấp thu cũng có lợi vô tận cho tu hành, cho nên ta mới hỏi." 112.

Tuy quan hệ giữa Diệp Hàn và Nguyên Phượng có chút vi diệu, nhưng tự nhiên không thể dễ dàng nói bí mật của mình cho Nguyên Phượng, chỉ đành tìm đại một lý do vụng về.

Nguyên Phượng cũng không hỏi sâu, chỉ nói: "Ta biết, năm đó Long Vương có một viên Thủy Nguyên Châu, Thủy Kỳ Lân có một viên Phong Nguyên Châu, hai người đó giống ta, đều có thiên mệnh thần thông, đối với những tiên thiên nguyên tố cùng thuộc tính, cảm tri lực đặc biệt nhạy bén.

Còn Địa Nguyên Châu, ta cũng không biết ở đâu!" Diệp Hàn gật đầu.

Nay Long Vương và Thủy Kỳ Lân đều đã vẫn lạc, tám phần là hai vật phẩm đó đã rơi vào tay hậu nhân của họ, Kỳ Lân tộc không có chuyện gì có thể đi dạo một vòng.

Nhưng Long tộc đã phong hải tự bế, muốn đi đến đó, e rằng có chút khó khăn.

Còn Địa Nguyên Châu, hiện tại cũng không biết ở đâu.

Xem ra, Hỗn Độn Châu muốn diễn hóa thành thế giới hỗn độn chân chính, e rằng cần không ít thời gian.

Thôi, tạm thời không quan tâm nhiều như vậy. "Ta và ngươi quen biết một phen!" Nguyên Phượng si ngốc nhìn Diệp Hàn, dịu dàng nói: "Lại không ngờ trong tình huống như vậy, có duyên quen biết, lại không có thời gian yêu thương và ở bên nhau, thật là, thiên ý trêu ngươi, tạo hóa trêu người." "Viên Hỏa Nguyên Châu này, cho ngươi vậy!" Nguyên Phượng phất tay, đưa Hỏa Nguyên Châu vào tay Diệp Hàn.

Diệp Hàn nhận lấy, đột nhiên trong lòng khẽ động, nói: "Trong Hồng Hoang, có Hậu Thiên Nhân tộc, tuổi thọ chỉ ngắn ngủi mấy chục năm, trong quá trình đó phải đấu tranh với các loại thiên tai địa hại, bệnh tật, nhưng cũng có thể sinh con đẻ cái, ở bên nhau một đời.

Cho nên, yêu nhau cũng tốt, ở bên nhau cũng tốt, không nằm ở thời gian dài ngắn, mà ở chỗ có tâm hữu linh tê hay không!" "Tâm hữu linh tê?" Nguyên Phượng trong lòng khẽ động, ngay sau đó lại thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Không ngờ, trong Hồng Hoang lại có chủng tộc như vậy?

Yếu ớt như thế, có thể sinh tồn ở Hồng Hoang đã là không dễ rồi!" "Hay là?" Diệp Hàn đột nhiên nảy ra ý nghĩ: "Ta đưa ngươi đến Nhân tộc cảm ngộ một phen?" "Cũng tốt!" Nguyên Phượng gật đầu.

Sau đó, phất tay, đại trận mở ra: "Phượng Khê, vào đây!" Một lát sau, tộc trưởng Phượng tộc Phượng Khê, xuyên qua vô số dung nham đến không gian của Nguyên Phượng.

Nhưng ngay khi nhìn thấy Diệp Hàn, ánh mắt Phượng Khê chấn động, nói: "Ngươi..." "Không được vô lễ!" Nguyên Phượng vung tay áo, khí độ bễ nghễ thiên hạ ngày nào đột nhiên xuất hiện, dọa Phượng Khê run rẩy, vội vàng quỳ xuống. "Diệp Hàn, là khách quý của bản cung!" "Vâng!" Phượng Khê chắp tay với Diệp Hàn: "Ra mắt Diệp đạo hữu!" "Từ hôm nay!" Nguyên Phượng nói với Phượng Khê: "Diệp Hàn, chính là Phượng Tôn của Phượng tộc, sau khi ta niết bàn, mọi việc lớn nhỏ của Phượng tộc do tộc trưởng quyết định, nhưng có một điểm, Phượng tộc từ hôm nay trở đi, không còn phụ thuộc vào Yêu tộc, có thể làm người bảo hộ của Nhân tộc, cùng hưởng khí vận Nhân tộc!" "..." Phượng Khê lập tức kinh hãi.

Nhưng đối với lời của lão tổ, nàng không dám nghi ngờ: "Thuộc hạ, tuân mệnh, thuộc hạ ra mắt Phượng Tôn đại nhân!" "Còn có Phượng tộc Thánh Nữ!" Nguyên Phượng sờ bụng mình, nói: "Ngày ta sinh hạ Phượng Nữ Diệp Xuân, cũng là lúc ta niết bàn, e rằng không thể quay về Phượng tộc nữa, các ngươi phải tôn con gái ta Diệp Xuân, làm Thánh Nữ của Phượng tộc." Phượng Khê kinh hãi, trong mắt lóe lên ánh sáng, nhìn vào bụng Nguyên Phượng, rồi lại nhìn Diệp Hàn, hít sâu một hơi nói: "Thuộc hạ, cẩn tuân thánh mệnh của lão tổ, nếu vi phạm mệnh này, Thiên Đạo tru diệt!" "Tốt!" Nguyên Phượng phất tay, "Vậy thì, ta cùng Diệp Tôn ra ngoài Hồng Hoang, du lịch một trăm năm, một trăm năm sau, ta sẽ niết bàn, không cần tưởng nhớ ta." Nói xong, phất tay xóa mở không gian, cùng Diệp Hàn, quay người biến mất trong Bất Diệt Hỏa Sơn dưới lòng đất.

Sau khi ra khỏi Bất Diệt Hỏa Sơn, hai người đáp xuống bên bờ Đông Hải, trong một thôn làng bình thường của Nhân tộc.

Nguyên Phượng thu hồi pháp lực, hóa thành một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, Diệp Hàn cũng thu hồi pháp lực, thay đổi trang phục một chút, biến thành một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi,

hai người như một cặp vợ chồng trẻ, tùy tiện chọn một bộ tộc xa xôi, sau khi bái kiến trưởng lão trong tộc, liền trở thành một thành viên của Nhân tộc.

Bộ tộc xa xôi này, đã có thêm một màu sắc rực rỡ.

Hai người mới đến, nữ gọi nam là "Diệp lang", nam gọi nữ là "Tiểu Phượng", là một đôi vợ chồng trẻ, hòa thuận ân ái.

Ban ngày Diệp Hàn sẽ mang theo cung tên tự làm, cùng với người trong bộ tộc đi săn bắn; Tiểu Phượng sẽ giống như một phu nhân bình thường, cùng với những phụ nữ trong bộ lạc lên núi hái lượm.

Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Cuộc sống của hai người, hòa thuận và yên bình, với thân phận của Nguyên Phượng, từ khi sinh ra đã có thể tung hoành một phương trời đất, nào từng trải qua cuộc sống của tiểu nhân vật như vậy, nhưng khi thật sự dung nhập vào Nhân tộc, mỗi ngày nhìn trượng phu ra ngoài, mỗi ngày chờ trượng phu trở về.

Ngày qua ngày, dần dần yêu thích cuộc sống thuần phác, giản dị này.

Năm tháng như nước chảy.

Chương 166

Cuộc sống yên bình tĩnh lặng này, kéo dài chín mươi năm.

Chín mươi năm, có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Tù trưởng già của bộ lạc đã chết, tù trưởng kế nhiệm cũng đã chết, tù trưởng đời thứ ba cũng đã là một ông lão tóc bạc phơ.

Những người cùng đi săn với Diệp Hàn, đã đổi hết lớp này đến lớp khác, có người thậm chí đã chết con cháu ba đời.

Tương tự, những người cùng Nguyên Phượng lên núi lao động, cũng từng lớp từng lớp ra đi, về với đất. "Chàng nói đúng!" Một đêm nọ, Nguyên Phượng nằm trong lòng Diệp Hàn, nói: "Đời người không quá mấy chục năm, bi hoan ly hợp, yêu hận tình thù, nhưng cũng là một cuộc đời phong phú.

Trước đây, ta xem thường những sinh linh yếu ớt này, nay xem ra, so với ta, dường như cũng không có gì khác biệt!" "Không sai!" Ánh mắt Diệp Hàn xuyên qua vạn dặm hư không, nhìn những vì sao lấp lánh trên trời: "Thời gian chẳng qua chỉ là một khái niệm, dù dài hay ngắn, đều là một đời." Trong khoảng thời gian du lịch ở Nhân tộc, Diệp Hàn tuy không bế quan, cũng không tham ngộ đại đạo.

Nhưng hắn lại có được một loại ý cảnh chưa từng có, đó chính là: điềm đạm, tự nhiên.

Cái gọi là đại đạo vô hình, thanh tĩnh vô vi, tâm cảnh của Diệp Hàn đã lên một bậc thang mới. "Diệp lang, cảm ơn chàng!" Nguyên Phượng nhẹ nhàng nắm lấy tay Diệp Hàn, nói: "Một trăm năm cuối cùng trong đời ta, là một trăm năm hạnh phúc nhất trong vô số kỷ nguyên ta đã sống, ai... ngày niết bàn đã gần, đời người ngắn ngủi, nếu có kiếp sau, ta nguyện làm đạo lữ của Diệp lang!" Nguyên

Phượng nói xong, trong lòng tựa như có thêm một tầng minh ngộ, mắt đẹp như nước, trên gương mặt trắng nõn, lại đột nhiên tuôn ra vô tận thần quang, khoảnh khắc này, quang thải chiếu người.

Ánh mắt Diệp Hàn chấn động: Cuối cùng, cũng đến rồi sao?

Nguyên Phượng nhàn nhạt cười: "Diệp lang, ta sắp đi, chàng đừng thương bi!" Nói xong, thân thể nàng hóa thành một ngọn lửa!

Trong ngọn lửa đó, có thần phượng nhẹ nhàng múa!

Đồng hoang vô biên!

Sao giăng đại hoang, trong bóng đêm vô tận, điểm xuyết vô số vì sao, khiến cho hoang dã của Nhân tộc càng thêm trống trải.

Trước mặt Diệp Hàn, đột nhiên bùng lên một đống lửa.

Lửa sáng rực.

Trong ánh lửa, Nguyên Phượng một thân cung trang, nở với Diệp Hàn một nụ cười trong sáng vô cùng: "Diệp lang, kiếp sau tái kiến!" Nói xong, thân ảnh biến ảo, hóa thành một con phượng hoàng to lớn ngàn vạn trượng, nhẹ nhàng múa trong ngọn lửa hừng hực. "Thu thu..." Hỏa Phượng hướng về trời cao, phát ra hai tiếng kêu bi thương.

Ngọn lửa vô tận, thiêu đốt hư không.

Dưới sự thiêu đốt của niết bàn chi hỏa, lớp tường hư không như tờ giấy bị đốt thành tro bụi, để lộ ra vô tận hỗn độn chi khí, nghịch diễn Địa Hỏa Thủy Phong.

Trong khoảnh khắc, ánh lửa tắt lịm, thân ảnh Nguyên Phượng không còn, tại chỗ chỉ để lại một quả trứng phượng hoàng màu vàng.

Trên quả trứng phượng hoàng, tỏa ra vô tận thần quang, đâm thủng trời cao. "Hồn hề quy lai!" Diệp Hàn đưa tay, lấy ra Tán Phách Hồ Lô, vẫy tay một cái liền hút tinh hồn của Nguyên Phượng đang

phiêu tán giữa trời đất vào trong, lại thêm Tam Quang Thần Thủy để nuôi dưỡng.

Phượng hoàng niết bàn, bản thân nguyên thần hồn phách đều diệt, chỉ để lại một luồng tinh hồn phiêu dạt giữa trời đất, Diệp Hàn cũng không chắc chắn, một luồng tinh hồn này có thể luân hồi trọng sinh hay không. "Thu về, sau này hãy xem sao!" Diệp Hàn tự nhủ.

Sau đó, hắn phát hiện vô số luồng sáng, từ bốn phương tám hướng bay tới.

Ánh sáng do quả trứng phượng hoàng vừa rồi phát ra quá rực rỡ, đã thu hút vô số tu sĩ mạnh mẽ xung quanh.

Thân thể Diệp Hàn khẽ động, đưa tay lấy quả trứng phượng hoàng đang tỏa sáng lấp lánh, cất vào lòng.

Trong nháy mắt, một luồng tình cảm kỳ lạ dâng lên trong sâu thẳm nội tâm. "Tên tu sĩ kia, thu bảo vật rồi, mau đưa ra đây cho ta!" "Giao ra bảo vật, ta tha cho ngươi không chết!" "Nhanh chóng giao ra bảo vật!"...

Hư không xung quanh, trong nháy mắt bị mấy chục đại tu sĩ Yêu tộc bao vây.

Diệp Hàn không nói gì, trực tiếp lấy ra Nguyên Đồ và A Tỳ nhị kiếm, hai kiếm vung lên.

Vô tận hủy diệt chi lực tuôn ra.

Phụt...

Rào rào...

Trên bầu trời, mưa máu đổ xuống. "Mau chạy a!" "Mau đi!" Những tên Yêu tộc vốn định cướp bảo, lúc này lại tán ra bốn phương tám hướng.

Diệp Hàn tự nhiên không thể tha, giơ tay lên, ba mươi sáu viên Định Hải Châu bay ra, tất cả những đại yêu đang bỏ chạy, toàn bộ đều bị diệt sát trong nháy mắt...

Chương 167

"Lão tổ, niết bàn!" Ức ức dặm xa, trong Bất Diệt Hỏa Sơn.

Vô số Phượng tộc, vào khoảnh khắc Nguyên Phượng niết bàn, trong lòng đều có cảm ứng, nỗi bi thương vô tận từ trong lòng tự nhiên tuôn trào. "Lão tổ a!" "Ô ô..." "Thu thu..." Toàn bộ Phượng tộc, vô số người khóc lóc, bi thương kêu vang! "Ầm..." Khi Phượng tộc đang bi thương, thân ảnh Diệp Hàn từ hư không ngưng tụ, giáng lâm Bất Diệt Hỏa Sơn. "Ai đó?" "Người đâu, kết trận!" Vô số Phượng tộc kinh hãi.

Nhưng ba hơi thở sau, thân ảnh Phượng Khê đã đến, sau khi thấy Diệp Hàn, cung kính hành lễ, nói: "Phượng Khê ra mắt Phượng Tôn đại nhân!" "Ừm!" Diệp Hàn nhàn nhạt đáp một tiếng.

Phượng Khê quay đầu, nói với vô số phượng hoàng trên trời dưới đất: "Nguyên Phượng lão tổ trước khi niết bàn, đã để lại di chí, chúng ta tôn Diệp đạo hữu làm Phượng Tôn của Phượng tộc, tôn ấu nữ của lão tổ, làm Thánh Nữ của Phượng tộc!" Phượng Khê vừa nói, trong lòng mọi người lập tức có cảm ứng, không ai không cung kính phủ phục, hành lễ với Diệp Hàn. "Phượng Tôn!" "Chúng ta, ra mắt Phượng Tôn đại nhân." "Ra mắt Phượng Tôn!"... "Đều đứng dậy đi!" Diệp Hàn nhìn ngàn ức Phượng tộc xung quanh: "Nguyên Phượng lão tổ niết bàn, các ngươi không nên quá bi thương." Vừa nói, hắn từ trong lòng lấy ra một quả trứng phượng hoàng màu vàng trông như tảng đá, trên đó lấp lánh ánh sáng ngũ sắc. "..." 113.

Phượng tộc, tất cả mọi người đều ngửi thấy khí tức thánh khiết cao quý vô song phát ra từ trong quả trứng phượng hoàng, đồng loạt quỳ xuống: "Ra mắt Thánh Nữ!" "Được rồi!" Diệp Hàn phất tay:

"Đều lui ra đi, Phượng Khê, đi cùng ta, đến nơi sâu trong miệng núi lửa của Bất Diệt Hỏa Sơn một chuyến!" "Vâng!" Phượng Khê biết mục đích của Diệp Hàn, liền cung kính dẫn đường.

Hai người xuyên qua vô số dung nham, cuối cùng đã đến nơi sâu trong núi lửa.

Dưới lòng đất, một khối dung nham tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, xuất hiện trước mặt mọi người. "Phượng tộc chúng ta thích lửa!" Phượng Khê nói: "Phượng Tôn đại nhân chỉ cần đưa Thánh Nữ vào trong dung nham là có thể ấp nở!" "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, hai tay nhẹ nhàng ném, liền ném quả trứng ngũ sắc vào trong vô tận dung nham.

Bằng mắt thường có thể thấy, dung nham nóng rực bên dưới, ánh sáng chói mắt phát ra, trong nháy mắt đã tối đi, nhiệt độ trên dung nham cũng từ từ hạ xuống. "..." Thấy cảnh này, Phượng Khê hơi kinh ngạc, sau đó vui mừng nói: "Chúc mừng Phượng Tôn, tư chất của Thánh Nữ, e rằng không thua kém lão tổ a!" Ầm...

Không lâu sau!

Quả trứng phượng hoàng sau khi hấp thu tinh hỏa dưới lòng đất, liền ấp nở, hóa thành một con phượng hoàng lấp lánh ánh sáng ngũ sắc, từ trong dung nham dục hỏa bay vút lên trời. "Thu" một tiếng kêu trong trẻo, vang vọng chín tầng trời.

Thân hình Hỏa Phượng tuy nhỏ, nhưng uy thế vô song phát ra từ trên người, ngay cả Phượng Khê cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Tư chất của Thánh Nữ, thật sự không thua kém lão tổ a. "Xuân Xuân, bái kiến phụ thân!" Diệp Xuân hóa thành một bé gái cao ba thước, cúi đầu lạy Diệp Hàn. "Không tệ!" Diệp Hàn cười ha hả, đưa tay sờ đầu Xuân Xuân.

Diệp Xuân cao ba thước, gần bằng một bé gái bốn năm tuổi, một thân y phục màu đỏ, bảo quang rực rỡ, trên đầu buộc một đuôi ngựa ngắn, khuôn mặt bầu bĩnh, trắng nõn không tì vết, trông vô cùng đáng yêu.

Điều Diệp Hàn chú ý là, Diệp Xuân vừa sinh ra đã hóa hình, trực tiếp đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Căn nguyên đã nồng hậu đến cực hạn.

Dù sao thì, căn nguyên chi lực của Diệp Hàn, trong Hồng Hoang không ai có thể sánh bằng, mẹ của Diệp Xuân là Nguyên Phượng, căn nguyên tự nhiên cũng là tồn tại đỉnh cấp.

Tiếc là, Diệp Xuân dù sao cũng là sinh linh hậu thiên, không phải sinh linh tiên thiên, nếu không sau khi hóa hình, tuyệt đối không chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, trung kỳ cũng có khả năng.

Đương nhiên rồi!

Diệp Hàn biết, cũng không thể đòi hỏi quá cao.

Năm đó khi hắn hóa hình, cũng chỉ là một tên rác rưởi.

Ừm, không đúng!

Tam Thanh, sau khi hóa hình cũng chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là đại năng tiên thiên, Diệp Xuân tự nhiên không thể so sánh, nhưng tư chất của Diệp Xuân, so với Linh Linh ở Bất Chu Sơn, lại không chênh lệch bao nhiêu. "Ba!" Diệp Hàn ôm con gái bảo bối lên, lật tay lấy ra một quả Hoàng Trung Lý, cười nói: "Ba cho con một thứ tốt, ăn ngon lắm, nếm thử đi." "Cảm ơn ba!" Diệp Xuân ngoan ngoãn nhận lấy Hoàng Trung Lý, nhưng lại không ăn ngay, mà cất đi.

Ông ông ông...

Không gian một trận dao động.

Sau đó, trên bầu trời dị hương ập đến, tử khí đông lai ba vạn dặm.

Thân ảnh Nữ Oa liền hiện ra...

Nhìn thấy Nữ Oa, Diệp Hàn theo bản năng mí mắt giật giật: Gã này, không phải là ghen rồi, đến tìm ta gây phiền phức chứ?

Chương 168

Nữ Oa hiện thân, trên bầu trời, tự nhiên hiện ra đủ loại dị tượng.

Tử khí đông lai ba vạn dặm, kim hoa bay lượn, đất sinh kim liên.

Trong một lúc, cả thế giới dưới lòng đất, thậm chí còn hoa mỹ hơn cả trên trời. "Ra mắt Nữ Oa nương nương!" Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, đột nhiên cảm thấy trên cánh tay lạnh toát.

Lần trước cùng Hậu Thổ ngọn lửa mới chỉ cháy được một nửa, đã bị Thánh nhân véo cho một cái suýt chết.

Thánh nhân véo người, thật sự đau.

Lần này, dường như còn nghiêm trọng hơn lần trước, không chỉ lửa cháy rồi, mà còn cháy ròng rã ba trăm năm, cháy ra một đứa con gái.

Nếu Nữ Oa lại ra tay, Diệp Hàn thậm chí còn nghĩ, trên chân không phải cũng sẽ bị véo sao. "Ra mắt Nữ Oa nương nương!" Phượng Khê, Diệp Xuân, hai người chắp tay chào Nữ Oa.

Sắc mặt Nữ Oa không chút gợn sóng, nhìn ba người nói: "Miễn lễ!" Lại nói: "Ngươi lui đi!" Vừa nói vừa phất tay áo, đưa cả người Phượng Khê ra thế giới bên ngoài.

Sau đó, Nữ Oa cứ thế lặng lẽ nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn lập tức mặt mày khổ sở, trán vã mồ hôi lạnh, gã này, thật sự muốn làm vậy sao? "Ngươi tên gì?" Nữ Oa nhìn chằm chằm Diệp Hàn một lúc lâu, cũng không thấy Diệp Hàn nói một lời, đột nhiên ánh mắt chuyển hướng, nhìn bé gái Diệp Xuân.

Diệp Xuân chớp chớp đôi mắt to đáng yêu, nhìn Nữ Oa nói: "Con tên là Diệp Xuân, mẹ con là Nguyên Phượng, cha con là Diệp Hàn!"

Vừa nói, vừa đưa tay nắm lấy vạt áo Diệp Hàn.

Ánh mắt Nữ Oa lập tức lại chuyển hướng, nhìn Diệp Hàn, hỏi: "Con gái của ngươi?" "Ừm...

ừm!

Ha ha..." Diệp Hàn cũng không biết nói gì cho phải.

Nữ Oa hít sâu một hơi, hỏi: "Nguyên Phượng, niết bàn rồi phải không!" "Ừm!" Nhắc đến Nguyên Phượng, sắc mặt Diệp Hàn trở nên có chút bi thương.

Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, nhàn nhạt nói: "Hai người, cũng xứng đôi!" "Không!" Diệp Hàn phản ứng lại, mặt mày khổ sở, nói: "Nữ Oa, nghe ta giải thích, thật ra, ta cũng bị ép buộc, thật đấy.

Ngươi biết Nguyên Phượng là đại năng thượng cổ, một ý niệm là có thể giam cầm nguyên thần của ta, lúc đó ta thân bất do kỷ!" "Ha ha..." Nữ Oa khẽ cười, lộ ra hai hàm răng trắng nõn, trên răng dường như có hàn quang lóe lên, đặc biệt là hai chiếc răng nanh nhỏ bên trái và bên phải, hàn quang càng rõ. "Thân bất do kỷ?" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, cười nói: "Làm tốt lắm, thân bất do kỷ ba trăm năm, e rằng đã quên cả họ mình rồi phải không?" "Ừm..." Diệp Hàn sờ trán, mặt đầy vạch đen. "Được rồi!" Nữ Oa xua tay, nói: "Chuyện rắc rối của hai người, ta không quản, huống hồ nay Nguyên Phượng đã niết bàn, người chết là lớn nhất.

Ta đến đây, là vì nó!" Nữ Oa chỉ tay, chỉ về phía Diệp Xuân, nói: "Con gái ngươi hoạt bát đáng yêu, căn nguyên sâu dày, phúc trạch miên trường, có thể vào môn hạ của ta, trở thành thân truyền đệ tử của ta, thế nào?" Vừa nói, vừa nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn khẽ nhíu mày: Diệp Xuân là con gái mình, vào môn hạ của Nữ Oa, cũng là một lựa chọn không tồi. "Con thấy thế nào?" Diệp

Hàn hỏi con gái Diệp Xuân.

Diệp Xuân một bộ dạng ngoan ngoãn, nói: "Xuân Xuân nghe theo sự sắp xếp của ba và Thánh nhân!" "Đại thiện!" Nữ Oa lập tức vui mừng.

Cái gọi là thấy người tài thì mừng, dù là Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

Ví dụ như Lão Tử, lần trước thấy Linh Linh, ánh mắt đó gần như làm Diệp Hàn say mê.

Tư chất và thiên phú của Diệp Xuân tuyệt đối không kém Linh Linh, lần này Nữ Oa thu đồ đệ, cũng là chuyện hợp tình hợp lý. "Theo ta, đến Oa Hoàng Cung đi!" Nữ Oa đưa tay, nắm lấy bàn tay nhỏ của Xuân Xuân.

Xuân Xuân nhìn về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Đợi một lát!" Vừa nói vừa phất tay, một lá cờ nhỏ liền được tế ra, ném cho Diệp Xuân: "Đây là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ trong tiên thiên ngũ phương kỳ, là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, một khi tế ra, vạn pháp bất xâm, chư tà tránh lui.

Con cầm lấy phòng thân!" "Đây là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng là vô thượng phòng ngự chí bảo, nghiệp hỏa bên trong có thể thiêu đốt nhân quả của bản thân, là cực phẩm tiên thiên linh bảo, thu cất cho kỹ!" "Vâng!" Diệp Xuân cầm Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay.

Diệp Hàn lại phất tay, tế ra Bát Cảnh Cung Đăng, nói: "Đây là Bát Cảnh Cung Đăng, Phần Thiên Tử Hỏa bên trong đã được ta nâng cấp, bảo vật này hiện là cực phẩm tiên thiên linh bảo, ban cho con phòng thân." "Cảm ơn ba!" Diệp Xuân nhận lấy Bát Cảnh Cung Đăng.

Diệp Hàn lại dặn dò mấy câu, Diệp Xuân liền bị Nữ Oa trực tiếp

đưa đi...

Sau khi Nữ Oa đưa Diệp Xuân đi, Diệp Hàn có chút hụt hẫng.

Thật ra, ở cùng Nguyên Phượng cũng đã mấy trăm năm, nói không có tình cảm là giả.

Trong một ngày, Nguyên Phượng niết bàn, con gái cũng bị Nữ Oa dẫn đi.

Diệp Hàn dù lòng tĩnh như nước, cũng không khỏi cảm khái thất lạc.

Nhưng pháp lực trong cơ thể vận chuyển, những cảm xúc tiêu cực như vậy lập tức tan biến.

Chương 169

Phù...

Diệp Hàn giơ tay, trực tiếp xé rách không gian, sau đó thân hình lóe lên, đã trở lại Nhân tộc.

Nhân tộc!

Trong đạo trường bên bờ Đông Hải.

Ngao Quyền, Thanh Long đều ở đây, những người khác trước đó tham gia điển lễ của Nhân tộc cũng đều đã lần lượt rời đi, chỉ có Hậu Thổ tổ vu, đang ở đây chờ đợi. "Vu Tôn!" Hậu Thổ thấy Diệp Hàn trở về, rất vui mừng.

Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ, nội tâm nặng trĩu cuối cùng cũng có được một tia an ủi. "Tại sao chưa về Vu tộc?" Diệp Hàn hỏi Hậu Thổ.

Hậu Thổ nói: "Ta đợi ngươi về, muốn ngươi cùng ta du lịch Hồng Hoang một chuyến, ta đã cảm nhận được trong cõi u minh, có một phần cơ duyên thiên đại, đang chờ đợi ta, nhưng ta lại không có chút manh mối nào!" Thân thể Diệp Hàn run lên.

Thân hóa luân hồi!

Nhưng chuyện Hậu Thổ thân hóa luân hồi, không phải là chuyện sau lần đại chiến Vu Yêu đầu tiên sao?

Tại sao, lại sớm như vậy? "Cũng được!" Diệp Hàn gật đầu đồng ý, lại nói: "Nhưng ta cần bế quan mấy ngày trước, đợi một chút!" Diệp Hàn trực tiếp tiến vào đạo trường bế quan.

Đó là vì, Hỗn Độn Châu trong nguyên thần đang nhảy nhót dữ dội, không ngừng muốn thôn phệ Hỏa Nguyên Châu.

Diệp Hàn phất tay, tế ra vô tận trận pháp.

Sau đó ngồi trong trận pháp, trực tiếp tế ra Hỗn Độn Châu và Hỏa Nguyên Châu. "Phù..." Dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Hàn, Hỗn Độn Châu đột nhiên bạo phát, trực tiếp bay đến bên cạnh Hỏa Nguyên Châu, há miệng, nuốt chửng Hỏa Nguyên Châu.

Mẹ kiếp...

Thấy cảnh tượng này, Diệp Hàn gần như kinh ngạc đến ngây người.

Sao lại có Hỗn Độn Châu không biết xấu hổ như vậy?

Ầm ầm ầm...

Diệp Hàn có thể cảm nhận được, sau khi Hỗn Độn Châu nuốt Hỏa Nguyên Châu, thế giới hỗn độn bên trong đã xảy ra biến hóa.

Hỏa Nguyên Châu dung nhập vào Hỗn Độn Châu, những luồng hỗn độn chi phong chết chóc kia, lại trong nháy mắt mang theo một luồng khí tức thuộc tính Hỏa, tiên thiên chi hỏa.

Không gian bên trong Hỗn Độn Châu, lại lớn thêm vô số lần.

Diệp Hàn thần thức quét vào, trực tiếp ước lượng một chút.

Không gian bên trong Hỗn Độn Châu, nếu phải định lượng, e rằng đã gần bằng diện tích của Hồng Hoang.

Điều quan trọng là, sau khi Hỏa Nguyên Châu dung nhập vào hỗn độn, một luồng thông tin vô song đã truyền vào trong nguyên thần của Diệp Hàn.

Hỏa Nguyên Châu hoàn toàn hòa vào trong Hỗn Độn Châu, một luồng tin tức liền bay vào nguyên thần của Diệp Hàn.

Thế giới Hỗn Độn hiện tại, tuy bốn loại nguyên tố tiên thiên chưa đầy đủ, nhưng đã có thể kết nối với Đại Thiên thế giới.

Nhưng nó không thể tự diễn hóa ra Đại Thiên thế giới.

Nói cách khác, Diệp Hàn có thể dùng đại pháp lực để di chuyển trực tiếp một Đại Thiên thế giới vào bên trong Hỗn Độn Châu, Đại Thiên thế giới sau khi tiến vào Hỗn Độn Châu có thể tự mình vận chuyển mà không cần mượn lực của Hồng Hoang.

Nhưng, Hỗn Độn Châu, vì nguyên do nguyên tố tiên thiên không đầy đủ, lại không cách nào tự diễn hóa ra Đại Thiên thế giới.

Đồng thời, Diệp Hàn cũng biết.

Một khi tìm đủ bốn loại nguyên châu tiên thiên và dung nhập vào Hỗn Độn Châu, thì Hỗn Độn Châu có thể diễn hóa thành một thế giới Hỗn Độn chân chính.

Trở thành một thế giới Hỗn Độn, bên trong không những có thể tự mình diễn hóa ra Đại Thiên thế giới, thậm chí còn có thể khai tịch ra Chân Linh thế giới.

Thế giới trong Hồng Hoang, từ cấp thấp đến cấp cao, được phân thành Tiểu thế giới, Tiểu Thiên thế giới, Trung Thiên thế giới, Đại Thiên thế giới.

Cao nhất chính là Đại Thiên thế giới.

Nhưng trên cả Đại Thiên thế giới, có một loại thế giới, đó là Chân Linh thế giới.

Thế nào là Chân Linh thế giới?

Chân Linh thế giới chính là thế giới ngang hàng với Hồng Hoang.

Chương 170

Nói cách khác, thế giới Hồng Hoang chính là một Chân Linh thế giới.

Về lý thuyết, bên trong Hỗn Độn Châu có thể tồn tại vô số Chân Linh thế giới, nhưng việc khai tịch Chân Linh thế giới quá khó khăn, ngoài việc yêu cầu người khai tịch sở hữu vĩ lực ra, còn cần phải thông thạo ba nghìn Đại Đạo.

Bởi vì một khi Chân Linh thế giới được khai tịch, người khai tịch phải ban cho Chân Linh thế giới các pháp tắc Đại Đạo, định nghĩa những quy luật chung cho Chân Linh thế giới đó.

Bàn Cổ năm xưa khai thiên lập địa, tuy không thể ban cho Hồng Hoang pháp tắc Đại Đạo, cũng không kịp định nghĩa thế giới này, nhưng sau khi chết thân hóa vạn vật Hồng Hoang, chính là đã dùng quy tắc của bản thân dung nhập vào Hồng Hoang, bổ sung đầy đủ quy tắc cho Hồng Hoang.

Sau này Thiên Đạo xuất hiện, quy tắc của Hồng Hoang càng thêm hoàn thiện.

Diệp Hàn hít một hơi thật sâu.

Hỗn Độn Châu, thật sự sở hữu sức mạnh vô cùng.

Muốn khai tịch một Chân Linh thế giới như Hồng Hoang, lại cần phải tham ngộ toàn bộ ba nghìn Đại Đạo.

Khó khăn biết nhường nào!

Tham ngộ một đạo, đã có thể ngộ thông thiên địa, thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cùng hỗn độn vĩnh hằng bất diệt.

Nhưng nếu muốn tham ngộ toàn bộ ba nghìn Đại Đạo, phải đến

năm nào tháng nào?

Nhưng...

điều này cũng chứng minh cho câu nói ở Hồng Hoang, tu sĩ chúng ta, há lại có giới hạn sao?

Dù đã đạt đến tầng thứ Thánh Nhân, cũng không phải vĩnh viễn hưởng thụ vô cực cùng trời đất.

Cũng cần phải thụ lập mục tiêu, ngộ thông ba nghìn Đại Đạo, thật là một hoài bão vĩ đại.

Đương nhiên rồi!

Nếu thật sự ngộ thông ba nghìn Đại Đạo, Diệp Hàn có thể khai tịch Chân Linh thế giới trong Hỗn Độn Châu, đến lúc đó, sức mạnh của Chân Linh thế giới gia trì vào bản thân, sẽ sở hữu vĩ lực đến mức nào?

E rằng vung tay một cái, là có thể hủy diệt thế giới Hồng Hoang.

Không chừng, những tồn tại cao cao tại thượng như Đạo Tổ Hồng Quân, cũng không đủ cho cường giả bấy giờ tát một cái.

"Đường dài thăm thẳm, ta sẽ tìm kiếm trên dưới!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, "Trước mắt, không phải là chuyện Chân Linh thế giới và ba nghìn Đại Đạo, mục tiêu ngắn hạn, trước tiên đi tìm mấy viên nguyên châu tiên thiên kia đã.

Còn thiếu ba cái lận!" Diệp Hàn bèn xuất quan, cùng Hậu Thổ du lịch Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, mấy nghìn năm thời gian đã trôi qua.

Nhưng đáng tiếc, Hậu Thổ vẫn chưa thể ngộ thông Luân Hồi chi đạo.

Thậm chí, Hậu Thổ ngay cả việc mình cần chứng đạo gì cũng

chưa thể hiểu rõ.

Diệp Hàn biết, vạn sự vạn vật, đều có thiên định, bây giờ Hậu Thổ không thể ngộ đạo, dù sao thì đại chiến Vu Yêu vẫn chưa bùng nổ.

Hậu Thổ ngộ được Luân Hồi, đó là chuyện sau đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, đây là thiên số... ...

Ba mươi ba tầng trời, Thiên Đình!

Trong Thiên Cung, Đế Tuấn ngồi cao trên ngự tọa.

Phía dưới, Phục Hy, Đông Hoàng, Côn Bằng ngồi bên dưới Đế Tuấn.

Xuống nữa là thập đại yêu thánh của Yêu tộc.

Những người này, toàn bộ đều có tu vi Chuẩn Thánh, cũng là thành viên nòng cốt của toàn bộ Thiên Đình và Yêu tộc.

Đế Tuấn ngẩng đầu nhìn trời, cuối cùng thở ra một hơi thật dài, nói: "Hiện nay, Phục Hy đạo hữu đã diễn hóa ra Chu Thiên Tinh Đấu đại trận phiên bản hoàn chỉnh, Yêu tộc ta trên dưới một lòng, chiến lực ít nhất đã tăng cường hơn gấp đôi." "Vì vậy, từ hôm nay, Phục Hy cùng với Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng đồng làm Yêu Hoàng của Yêu tộc!" "Tham kiến Yêu Hoàng bệ hạ!" Phía dưới, thập đại yêu thánh đối với ba người phía trên không ai không khâm phục.

"Được rồi!" Đế Tuấn đứng dậy, nói: "Bản đế muốn thành tựu ngôi vị vô thượng đó, mãi mãi bảo vệ Yêu tộc hưng thịnh không ngừng, đáng tiếc thay, trời không giúp ta.

Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, tuy mưu hoạch không tồi, lại không thể đoạt được!" "Đạo Tổ có nói, phương pháp Trảm Tam Thi thành Thánh, lại không khả thi!" Đế Tuấn tiếp tục nói: "Vậy thì chỉ còn một con đường cuối cùng để đi, đó là giành trước mọi người, thu

được vô lượng công đức!" Đây cũng là con đường sáng mà Diệp Hàn đã chỉ điểm.

Năm xưa Diệp Hàn đã nói hai con đường, chỉ nói rõ một trong số đó, còn về con đường Lấy Lực Chứng Đạo, thì đã bị Đế Tuấn trực tiếp bỏ qua.

"Hiện tại!" Côn Bằng gật gật đầu, nói: "Đế Tuấn muốn thu được công đức vô lượng, chỉ có thống nhất vạn tộc Hồng Hoang, một con đường duy nhất này để đi, những cách khác, đều không thể có được công đức vô lượng!" "Không sai!" Đế Tuấn cau mày, nói: "Thống nhất Hồng Hoang, nói thì dễ, nhưng thực thi lại khó khăn biết bao." "Hừ..." Phía dưới, Đông Hoàng Thái Nhất đứng dậy, tức giận nói: "Lũ Phượng tộc chết tiệt, lật lọng tráo trở, lần trước rõ ràng đã đồng ý đầu quân cho Yêu tộc ta, lại không biết vì sao, quay đầu đi về phía Nhân tộc, trở thành kẻ bảo hộ cho cái chủng tộc yếu ớt đó." "Haiz!" Bạch Trạch cũng nói: "Nếu Phượng tộc quy phục, đối với Yêu tộc ta chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh, lúc đó càn quét Hồng Hoang, không thành vấn đề.

Nhưng hiện tại..." "Được rồi!" Đế Tuấn nói: "Phượng tộc gió chiều nào che chiều nấy, tạm thời không bàn đến.

Bản đế hôm nay gọi các ngươi đến, là muốn hỏi ý, ta muốn chinh phạt Hồng Hoang, nên bắt đầu từ đâu?" Chinh phạt Hồng Hoang, thống nhất vạn tộc Hồng Hoang.

Nói thì dễ, nhưng làm thì khó, dù sao Hồng Hoang có vô số chủng tộc.

Chương 171

Đặc biệt là Vu tộc, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân thời tiên thiên, và tộc A Tu La ở biển máu, tộc nào là dễ đối phó chứ?

Bắt đầu từ đâu, là một vấn đề lớn.

"Ta thấy!" Côn Bằng đứng ra trước, đưa ra một ý kiến: "Từ dễ đến khó.

Chúng ta có thể tấn công những chủng tộc nhỏ trong Hồng Hoang trước, như Giao, Thanh Điểu, Bạch Hổ các chủng tộc tương đối nhỏ, dùng cách này để lập uy, từ nhỏ đến lớn, dần dần thôn tính!

Cuối cùng mới ra tay với Long Phượng Kỳ Lân, U Minh Huyết Hải, sau cùng mới quyết chiến với Vu tộc!" "Không được!" Đông Hoàng đứng dậy, nói: "Đánh mấy đứa nhỏ thì có ý nghĩa gì.

Dễ gây mệt mỏi, lúc đó nếu sa lầy, không những tổn hao bản thân, mà còn cho những kẻ mạnh khác cơ hội và thời gian để liên thủ, ý của bản hoàng là, đã đánh thì phải đánh lớn, đánh Phượng tộc trước..." "Thái Nhất!" Đế Tuấn cau mày, nói: "Phượng tộc không thể tùy tiện động đến, Diệp Hàn hiện nay thế lực đang lớn, chúng ta không nên trêu chọc Tam Thanh!" "Vậy thì Vu tộc!" Thái Nhất vỗ vỗ Đông Hoàng Chung của mình, nói: "Vu tộc là khúc xương khó gặm nhất, nhưng nếu chúng ta diệt được Vu tộc, chủng tộc khó đánh nhất Hồng Hoang này, các gia tộc còn lại chẳng phải sẽ sợ hãi mà ngoan ngoãn quy phục sao, đến lúc đó thống nhất Hồng Hoang, tất sẽ công lao vạn cổ, huynh trưởng cũng có thể dựa vào đó mà có được công đức vô lượng, một bước thành Thánh!" "Cho nên, chúng ta nên chinh phạt Vu tộc trước!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Đế Tuấn.

Phía sau, trí giả của Yêu tộc, yêu thánh Bạch Trạch đứng ra, nói:

“Thuộc hạ cảm thấy, Đông Hoàng điện hạ nói có lý, phạt Vu tộc trước, một khi Vu tộc bị diệt, các chủng tộc còn lại chắc chắn sẽ nghe tin mà đầu hàng, dù có một số chủng tộc không hàng, chúng ta cũng có thể dễ dàng càn quét!” “Ta cảm thấy, Đông Hoàng điện hạ nói có lý!” Phía sau, Anh Chiêu và các yêu thánh khác trong thập đại yêu thánh, phần lớn cũng đều tán thành ý kiến của Đông Hoàng Thái Nhất.

“Phục Hy, ngươi thấy sao?” Đế Tuấn hỏi Phục Hy.

Phục Hy đứng dậy, chắp tay nói: “Ta cũng không thể nhìn thấu được lợi hại trong đó, nhưng nếu để Phục Hy chọn, Phục Hy sẽ chọn diệt Vu tộc trước.” “Vì sao?” Đế Tuấn nhìn về phía Phục Hy.

Phục Hy chắp tay nói: “Yêu tộc ta và Vu tộc, vốn không đội trời chung, ma sát giữa Vu và Yêu đã có từ lâu, nếu như lời Côn Bằng nói, tấn công các bộ tộc nhỏ trước, nếu Vu tộc từ sau lưng gây rối, thì sẽ được không bù mất.

Ngược lại, nếu chúng ta chinh phạt Vu tộc, tuyệt đối không có chủng tộc nào khác dám khiêu khích Yêu tộc ta.” “Hơn nữa...” Phục Hy nói: “Cách của Đông Hoàng đạo hữu, ân uy cùng thi triển, là cách nhanh nhất để thống nhất vạn tộc Hồng Hoang!” “Hay!” Đế Tuấn vỗ tay, nói: “Rất hay, cứ theo lời Thái Nhất, các vị sau khi trở về, tự mình thu xếp bộ tộc, tập kết ngoài Nam Thiên Môn, tùy thời đợi lệnh!” “Vâng!” Bạch Trạch và thập đại yêu thánh, trong mắt lóe lên tinh quang.

Chờ đợi ngày này, đã quá lâu rồi.

Vô số kỷ nguyên qua, Yêu tộc phải chịu đựng sự ức hiếp của Vu tộc, không vì lý do gì khác, chỉ vì Vu tộc sùng thượng sức mạnh, thích ăn huyết nhục, rất nhiều Yêu tộc đã phải bỏ mạng trong tay Vu tộc.

Chỉ là, trước đây Yêu tộc không có một thế lực thống nhất, trên Hồng Hoang đại yêu vô số, nhưng đều tự mình cai quản.

Bây giờ thì tốt rồi!

Đế Tuấn thống nhất Yêu tộc, lần này, nhất định phải diệt sạch Vu tộc!

Bạch Trạch, Anh Chiêu và thập đại yêu thánh khác, đã chờ đợi ngày này quá lâu.

Côn Bằng, trong mắt lại lộ ra một tia âm u khó nhận ra.

"Đế quân!" Côn Bằng chắp tay với Đế Tuấn, nói: "Chúng yêu Bắc Hải của ta, tương đối phân tán, tập kết sẽ có chút phiền phức, Côn Bằng cần phải về Bắc Hải, tự mình tổ chức!" "Được!" Đế Tuấn cười cười, nói: "Đi đi." Côn Bằng là yêu sư của Yêu tộc.

Hơn nữa từ vô số kỷ nguyên trước, đã thống lĩnh Bắc Hải, tương đương với vua của Yêu tộc Bắc Hải, ở địa bàn Bắc Hải đó, danh vọng và uy tín của Côn Bằng, vượt xa Đế Tuấn.

Cho nên Đế Tuấn tuy biết rõ Côn Bằng có hai lòng, cũng không thể không nhân nhượng.

Thực sự là Yêu tộc dưới trướng Côn Bằng, rất đông, thực lực cũng mạnh mẽ, so với bất kỳ ai trong thập đại yêu thánh đều mạnh hơn.

Lúc này chính là thời điểm quan trọng chinh phạt Vu tộc, tự nhiên không thể nội loạn.

"Hừ..." Sau khi Côn Bằng đi, Đông Hoàng Thái Nhất mặt mày khó chịu đứng dậy, hung hăng nói: "Lão chim già này, đợi chinh phạt Vu tộc xong, bản hoàng sẽ tự tay làm thịt hắn!" Các yêu thánh còn lại như Bạch Trạch cũng không ưa Côn Bằng.

Đế Tuấn lại quát: "Thái Nhất, không được hỗn láo!" ... ...

Nam cương Hồng Hoang, trong Thập Vạn Đại Sơn!

Nơi này, có một chủng tộc ẩn thế, đồng thời cũng là một trong tam tộc thượng cổ, tộc Kỳ Lân.

So với hai tộc Long và Phượng, danh tiếng của tộc Kỳ Lân có vẻ yếu hơn một chút.

Thực ra, chủng tộc Kỳ Lân có một đặc điểm lớn, đó là giỏi mượn sức để sinh tồn.

Năm xưa thời Long Hán đại kiếp, tộc Kỳ Lân có một lần đi vào đường cùng, gần như đến bước tuyệt chủng.

Thủy Kỳ Lân đã tự mình mang con trai Tứ Bất Tượng đi tìm Hồng Quân, đem Tứ Bất Tượng tặng cho Hồng Quân làm tọa kỵ.

Hồng Quân ra tay, mới miễn cho Kỳ Lân một lần tai kiếp diệt tộc.

Đương nhiên, sau này Tứ Bất Tượng làm tọa kỵ, lại chuyển đến dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó là chuyện sau này.

Nhưng từ đó có thể thấy được, tộc Kỳ Lân giỏi mượn sức để lẩn tránh.

Cùng là một tộc thượng cổ, huyết mạch Kỳ Lân cao quý biết bao, Tứ Bất Tượng, là con trai của Thủy Kỳ Lân, so với Ngao Quảng, Thanh Long của Long tộc cao quý hơn vô số lần, vậy mà cũng có thể hạ mình làm tọa kỵ cho người khác, đủ để thấy.

Đương nhiên, tộc Kỳ Lân cũng bị hai tộc Long Phượng xem thường.

Nhưng Kỳ Lân là một trong tam đại chủng tộc thượng cổ, cũng đối mặt với vận mệnh giống như hai tộc Long Phượng, đó là bị Thiên Đạo ruồng bỏ, khí vận trong tộc ngày càng suy giảm, hiện tại tộc Kỳ Lân tuy vẫn có vạn ức tộc nhân, nhưng cao thủ lại không có mấy người.

Cao thủ cấp Chuẩn Thánh, chỉ có ba người.

Đại La Kim Tiên, không đủ một nghìn!

Chương 172

So với Long tộc và Phượng tộc, thực lực yếu hơn một chút.

Hôm nay, tộc Kỳ Lân sau khi ẩn thế vô số kỷ nguyên, cuối cùng đã đưa ra một quyết định khó khăn: xuất sơn!

Trong đại điện Kỳ Lân.

Tộc trưởng Mặc Vũ ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, nhìn những người tham gia hội nghị phía trước.

Tộc Kỳ Lân, có một tộc trưởng, chín trưởng lão, mười người này nắm giữ sự sinh tồn của cả tộc Kỳ Lân.

Nhưng trong mười người, ngoài tộc trưởng có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, chín trưởng lão còn lại, cũng chỉ có đại trưởng lão, nhị trưởng lão là tu vi Chuẩn Thánh.

Bảy trưởng lão còn lại, chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Bị kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong vô số năm, vì khí vận trong tộc đã cạn kiệt, không thể đột phá.

"Chư vị!" Mặc Vũ nhìn mọi người, nói: "Chắc chư vị đã biết, vạn năm trước, Long tộc đắc tội với môn đồ Tam Thanh là Diệp Hàn, dù có Chúc Long ở đó, cũng chỉ có nước phong biển bế tộc.

Nhưng cùng là chủng tộc thượng cổ, tộc Hỏa Phượng, lại đầu quân cho Nhân tộc, trở thành kẻ bảo hộ cho những sinh linh yếu ớt đó!" "Vâng!" Những người phía dưới đưa ra câu trả lời khẳng định.

Đại trưởng lão Mặc Thanh nói: "Vận mệnh ba tộc chúng ta tương tự, nghe nói tộc Phượng đó từ khi đầu quân cho Nhân tộc, khí vận không giảm mà còn tăng, trong tộc đã có mấy người Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trong vòng vạn năm đã đột phá Chuẩn Thánh!" "Không

sai!" Mặc Vũ nói: "Hôm nay thương nghị, chính là chuyện này.

Hiện nay Long tộc phong biển, Phượng tộc đại hưng, tộc Kỳ Lân chúng ta, nên đi đâu về đâu?

Nếu xuất sơn, cần phải tìm thế lực nào để nương tựa?" Nói đến đây, trong mắt Mặc Vũ lộ ra một tia bi thương.

Cao quý như Kỳ Lân, hiện tại cũng chỉ có thể tìm chủng tộc khác để nương tựa sao?

"Bẩm báo tộc trưởng, ta thấy, khí vận của Nhân tộc, dường như không tồi!" Một Kỳ Lân xếp hạng cuối đứng ra, đưa ra ý kiến của mình.

Nhưng, ý kiến này nhanh chóng bị bác bỏ.

Người bác bỏ, là đại trưởng lão Mặc Thanh.

Mặc Thanh nói: "Nhân tộc, là chủng tộc hậu thiên yếu ớt, tất không thể tồn tại lâu.

Hiện tại Phượng tộc đã quy phục Nhân tộc, chúng ta lại đến, khó tránh khỏi địa vị khó xử, tộc ta và Phượng tộc thủy hỏa bất dung, sao có thể cùng lúc chịu khuất dưới trướng Nhân tộc?" "Đại trưởng lão nói, có lý!" Mọi người lại thảo luận một lúc.

Có người đề nghị Vu tộc, có người đề nghị Yêu tộc.

Có người thậm chí còn nảy ra ý tưởng kỳ lạ, quyết định đầu quân cho tộc A Tu La, có người đề nghị nối lại tình xưa với Long tộc, hai tộc cùng nhau thành lập một chủng tộc mới.

Nhưng, phần lớn ý kiến đều bị trực tiếp phủ quyết.

Cuối cùng, chỉ còn lại hai lựa chọn.

Đầu quân cho Vu tộc, hoặc là Yêu tộc.

Đáp án cuối cùng, chỉ có tộc trưởng quyết định.

Tộc trưởng Mặc Vũ đứng dậy, hít sâu một hơi, nói: "Vu tộc tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, không bái trời, không tôn đất, chủng tộc này sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong, chúng ta không thể đến Vu tộc.

Vậy thì đến Yêu tộc đi!" "Ta nghe nói Đế Tuấn của Yêu tộc, có khí phách lớn, nghị lực lớn, xung quanh quy tụ vô số cường giả, có chí thống ngự Hồng Hoang." "...Khí vận của Yêu tộc hiện nay đang thịnh, vượt xa các gia tộc Hồng Hoang!" Câu nói cuối cùng, mới là mấu chốt của tộc trưởng.

"Khí vận của Yêu tộc hiện nay đang thịnh, vượt xa các gia tộc Hồng Hoang!" Tộc trưởng Mặc Vũ thở dài một hơi, nói: "Ta từng từ xa nhìn thấy sông dài vận mệnh của Yêu tộc, dù là thời viễn cổ của tộc Kỳ Lân ta, cũng xa xa không bằng." "..." Mọi người kinh hãi!

Vì Kỳ Lân ẩn cư ở nam cương Thập Vạn Đại Sơn, nên Kỳ Lân không ra ngoài, đối với tình hình Hồng Hoang hiện tại, cũng chỉ có một ấn tượng mơ hồ mà thôi.

Càng chưa từng thấy khí vận của Yêu tộc.

Bây giờ Mặc Vũ vừa nói, mọi người không ai không động lòng.

Không vì gì khác, khí vận là một thứ tốt.

Nếu tộc Kỳ Lân đầu quân cho Yêu tộc, không nói gì khác, khí vận của tộc Kỳ Lân, tự nhiên sẽ nước lên thuyền lên, theo đó mà tăng lên, lúc đó có khí vận, những Đại La Kim Tiên đỉnh phong của tộc Kỳ Lân bị kìm nén vô số năm tháng, tự nhiên có thể đột phá Chuẩn Thánh.

Có vô số người, có thể đột phá Đại La Kim Tiên.

Đối với tộc Kỳ Lân, là một chuyện tốt.

“Nếu khí vận Yêu tộc quả thật như vậy, chúng ta đầu quân cho Yêu tộc, cũng không làm nhục tổ tiên!” “Đúng vậy, Đế Tuấn lòng có chí lớn, sớm muộn gì cũng sẽ thống nhất vạn tộc Hồng Hoang!” 114.

Nhị trưởng lão cũng phụ họa theo: “Nếu đợi Yêu tộc đến tận cửa tìm tộc Kỳ Lân chúng ta rồi mới quy thuận, chẳng thà bây giờ đi giúp Yêu tộc một tay!” “Không sai!” Đại trưởng lão Mặc Thanh nói: “Gấm trên hoa dễ, đưa than ngày tuyết khó.

Chúng ta lần này đi, chính là đưa than ngày tuyết, chắc chắn Đế Tuấn sẽ cảm ân đái đức.

Nhưng...” Lời của đại trưởng lão hơi dừng lại, mang theo chút thương cảm nói: “Như vậy, sự thanh tịnh ức vạn năm của tộc ta bị phá vỡ, lại phải rơi vào vô biên sát kiếp, định sẵn sẽ có vô số Kỳ Lân vẫn lạc!” “Thế sự không hoàn mỹ!” Tộc trưởng nói: “Đã vậy, đầu quân cho Yêu tộc đi!” Thế là, Kỳ Lân xuất sơn, vạn ức Kỳ Lân từ trong Thập Vạn Đại Sơn lũ lượt kéo ra, hướng về Thiên Đình quy thuận.

Bên này Đế Tuấn nhận được tin, tự nhiên là vui mừng khôn xiết.

Chương 173

... ...

Biết được tin tức tộc Kỳ Lân đầu quân cho Yêu tộc, Diệp Hàn đang cùng Hậu Thổ du lịch Hồng Hoang.

Trong mắt Hậu Thổ, bắn ra hai đạo quang mang sắc bén, nói: "Kỳ Lân quy phụ Yêu tộc, đối với Vu tộc ta, không phải là một tin tốt!" "Ừm!" Diệp Hàn cũng gật đầu.

Theo sự phát triển của cốt truyện Hồng Hoang ban đầu, lúc đại chiến Vu Yêu, không có bóng dáng của ba tộc thượng cổ Long Phượng Kỳ Lân tham gia, nhưng, thế giới Hồng Hoang này, vì sự xuất hiện của hắn, một loại cân bằng nào đó đã bị phá vỡ.

Tộc Kỳ Lân không biết bị kích thích gì, lại đầu quân cho Yêu tộc của Đế Tuấn?

Sắc mặt Diệp Hàn phức tạp.

Như vậy, e rằng Vu tộc khó mà chống đỡ được.

Dù sao, đại chiến Vu Yêu, thực lực hai tộc thực ra tương đương, cuối cùng rơi vào kết cục đồng quy vu tận, bây giờ Kỳ Lân tham gia vào, không hay rồi.

Dù sao, Kỳ Lân dù yếu, cũng là một trong ba tộc thượng cổ.

"Thời gian này, cũng sắp đến lúc Đế Tuấn chứng Thiên Hôn!" Diệp Hàn vốn không có ý định gì với Thiên Hôn của Đế Tuấn.

Vì nếu mọi thứ diễn ra bình thường, Hồng Hoang sẽ đi theo tuyến chính ban đầu.

Nhưng hiện tại, nếu Đế Tuấn lại chứng Thiên Hôn, hai vị nữ thần

trên Thái Âm Tinh gia nhập chiến đoàn, không nghi ngờ gì lại thêm hai vị tướng tài cho Yêu tộc.

Hai nữ thần Hi Hòa và Thường Hi trên Thái Âm Tinh, tuy bình thường không lộ diện, nhưng hai người đều là tu vi Chuẩn Thánh.

"Không được!" Diệp Hàn lắc đầu, xem ra bây giờ, Thiên Hôn cũng phải mưu hoạch rồi.

"Chứng Thiên Hôn?" Hậu Thổ không hiểu nhìn Diệp Hàn.

Lúc này tu sĩ kết hợp, gọi nhau là đạo lữ là được, không có nghi thức, cũng không có danh phận.

Giống như năm xưa Nguyên Phượng cưỡng ép kéo Diệp Hàn phối giống vậy!

Cho nên trong từ điển của Hậu Thổ, tự nhiên không có khái niệm "hôn lễ".

"Không có gì!" Diệp Hàn nói: "Ta chỉ nói bừa thôi, chỉ là một loại nghi thức đặc thù thôi!" "Ừm!" Hậu Thổ quả nhiên không hỏi nữa, nhìn Diệp Hàn, nói: "Vu Tôn, Yêu tộc chuẩn bị xâm lược Vu tộc ta, bây giờ Kỳ Lân gia nhập, càng như hổ thêm cánh, ta phải về giúp các ca ca!" Hậu Thổ là một Tổ Vu, sau khi rời đi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận không thể khởi động, cho nên bắt buộc phải trở về!

"Được!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Nàng đi đi, ta có một việc cần xử lý gấp, nếu có cần, cứ gọi ta, ta sẽ đến ngay." Diệp Hàn hiện tại, thực ra cũng là giúp Vu tộc.

Trước tiên ngăn cản Thiên Hôn đã.

Sau khi Hậu Thổ rời đi, Diệp Hàn trực tiếp xé rách không gian, đến Oa Hoàng Cung ngoài ba mươi ba tầng trời.

Đế Tuấn chứng Thiên Hôn, là một việc lớn trong Hồng Hoang,

nhưng, việc chứng Thiên Hôn, thực ra gốc rễ lại ở hai huynh muội Nữ Oa và Phục Hy.

Theo Diệp Hàn biết, Phục Hy là người đầu tiên đề xuất với Đế Tuấn việc chứng Thiên Hôn, sau đó, Nữ Oa dùng Hồng Tú Cầu để thực thi, mới có Thiên Hôn của Đế Tuấn và Thái Âm nữ thần.

Muốn giải quyết Thiên Hôn của Đế Tuấn, tự nhiên phải bắt đầu từ gốc rễ.

Ầm...

Trong nháy mắt, thân hình Diệp Hàn đã đáp xuống cửa Oa Hoàng Cung ngoài ba mươi ba tầng trời.

Vừa vào cửa, liền thấy trên một cây đại thụ ở cửa, có một con phượng hoàng toàn thân lấp lánh ánh sáng, tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, huyết mạch thuần chính.

"Kim Phượng, kiến Phượng Tôn!" Con phượng hoàng này chính là tùy tùng Kim Phượng của Nữ Oa.

Hiện nay Diệp Hàn quý là Phượng Tôn, Kim Phượng tuy là tùy tùng của Nữ Oa, nhưng cũng là Phượng tộc, thấy Diệp Hàn sao có thể không hành lễ?

"Kim Phượng đạo hữu, miễn lễ!" Quan tam phẩm trước cửa tể tướng, Diệp Hàn lịch sự cười cười, sau đó ánh mắt nhìn vào trong sân của Nữ Oa.

Lại thấy con gái mình, Diệp Xuân, đang cưỡi trên một cậu bé, đi loanh quanh khắp nơi.

"Ây da, sao mà ngốc thế, ai bảo ngươi rẽ!" "Đi thẳng cho ta!" "Nhìn cái đồ ngốc này, đầu gỗ!" "Ây da, cha!" Thấy Diệp Hàn, Diệp Xuân liền mừng rỡ, thân hình nhảy lên bổ nhào vào lòng Diệp Hàn.

Diệp Hàn thấy Diệp Xuân, cũng vui mừng.

Năm xưa đem Diệp Xuân tặng cho Nữ Oa làm đệ tử, nay mấy nghìn năm qua, tu vi của tiểu nha đầu đã từ Thái Ất sơ kỳ lên Thái Ất trung kỳ.

“Không tồi!” Diệp Hàn ha ha cười lớn, ánh mắt lại liếc nhìn cậu bé kia. ... ...

Diệp Hàn nhìn một cái, liền nhận ra.

Chương 174

Kia không phải là Ma Đồng Na Tra...

à không, là Linh Châu Tử Na Tra sao??

"Hu hu hu..." Na Tra từ dưới đất đứng dậy, dụi mắt khóc lóc, nói: "Phục Hy đại lão gia, Phục Hy đại lão gia, Xuân Xuân lại bắt nạt con!" Diệp Xuân là đệ tử thân truyền của Nữ Oa, địa vị trong Oa Hoàng Cung cực cao, Linh Châu Tử Na Tra, chỉ là một tùy tùng mà thôi, địa vị chênh lệch một trời một vực. 115.

Nhưng Phục Hy là người hòa thiện, có lúc sẽ che chở cho Linh Châu Tử, cho nên Linh Châu Tử sau khi bị bắt nạt thường tìm Phục Hy đầu tiên.

"Được rồi, không khóc nữa!" Phục Hy ha ha cười, từ trong Oa Hoàng Cung đi ra, thấy Diệp Hàn liền vội vàng cúi người hành lễ, nói: "Diệp đạo hữu quang lâm Oa Hoàng Cung, thật là lâu lắm rồi không gặp!" "Ha ha!" Thấy Phục Hy, Diệp Hàn cũng vui mừng, gã này có lúc hơi ngáo, nhưng tổng thể, là một người thật thà, phúc hậu.

Và cái loại nhị bức ham hư danh như Hồng Vân, là hai chuyện khác nhau.

"Diệp đạo hữu, mau mau vào trong mời!" Phục Hy mời Diệp Hàn vào trong, Xuân Xuân lại từ lòng Diệp Hàn chạy ra, lại đi bắt nạt Linh Châu Tử.

"Xuân Xuân đúng là quá nghịch ngợm!" Khóe miệng Diệp Hàn, treo một nụ cười.

Phục Hy lại nói: "Oa Hoàng Cung trước đây quá lạnh lẽo, bây giờ có Xuân Xuân, không biết náo nhiệt hơn bao nhiêu!" Phục Hy vừa nói,

vừa liếc mắt ra hiệu, hạ giọng nói: "Thánh nhân, cũng vui lắm đấy!" "Ha ha ha..." Diệp Hàn cười lớn.

Phục Hy nói: "Ta đang chuẩn bị tìm hai đệ tử, để chơi cùng Xuân Xuân trong Oa Hoàng Cung!" "Không được!" Bên trong, Nữ Oa lạnh lùng ra khỏi cửa, nhìn Phục Hy nói: "Xuân Xuân phải tu hành, cả ngày chỉ chơi sao?" Thấy Diệp Hàn, trong mắt lộ ra một tia vui mừng vì lâu ngày gặp lại, nhưng lại thoáng qua.

"Diệp đạo hữu, ca ca, vào trong ngồi đi!" Ba người tiến vào đại điện trong cung, tự mình ngồi xuống.

Sắc mặt Nữ Oa hơi dịu đi một chút, nhìn Diệp Hàn, nói: "Mục đích ngươi đến đây, ta đã biết, nhưng ngươi phải hiểu rõ, Thiên Đạo đã định, đại thế đã xu, không thể thay đổi!" Mắt Diệp Hàn giật giật: Thiên Hôn, quả nhiên là do Thiên Đạo định sẵn.

Nói trắng ra, là phải ứng nghiệm trên người Đế Tuấn.

Cho nên, Thiên Hôn không thể hủy bỏ.

Diệp Hàn đến đây, là muốn thương nghị với Nữ Oa, có thể xóa bỏ Thiên Hôn của Đế Tuấn hay không.

Bây giờ thì hay rồi, chưa kịp mở miệng, Thánh Nhân một niệm quan sát thập phương, đã sớm biết trong lòng mình cầu gì, trực tiếp mở miệng từ chối.

Nhưng, Diệp Hàn biết, Nữ Oa cũng không có cách nào.

Chứng Thiên Hôn bắt buộc phải dùng Hồng Tú Cầu, Nữ Oa tự nhiên phải xuất hiện, nói trắng ra là người chấp hành ý chí của Thiên Đạo.

"Ý chí Thiên Đạo!" Diệp Hàn nhìn Nữ Oa một cái, hỏi: "Vu Yêu hai tộc, kết cục đã định, hiện nay tộc Kỳ Lân cưỡng ép can dự, vì sao không thấy Thiên Đạo phản ứng?" Diệp Hàn vừa hỏi, lại khiến Nữ

Oa giật mình.

Thánh Nhân, tự nhiên có thể động tất một tia thiên cơ, nhưng Diệp Hàn sao có thể biết được kết cục của Vu Yêu?

Điều này, không phải là đoán mò sao?

"Ca ca!" Nữ Oa nhìn Phục Hy nói: "Huynh lui ra đi, ta và Diệp đạo hữu, có chút chuyện cần thương lượng!" Nói xong, không đợi Phục Hy đáp lại, trực tiếp vung tay, liền di chuyển Phục Hy ra ngoài đại điện.

"Diệp đạo hữu, ngươi cũng có thể động xuyên thiên cơ sao?" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, mặt mày kinh ngạc.

Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Ai nói thiên cơ, chỉ có Thánh Nhân mới có thể động xuyên?" Nói xong, nhìn về phía cửa cung, hỏi: "Kết cục của Yêu tộc đã định, vì sao không ngăn cản Phục Hy đạo hữu, để huynh ấy tham gia vào?" "Hô..." Diệp Hàn vừa nói ra câu này, tự nhiên là đã nhìn thấu ván cờ của hai tộc Vu Yêu.

"Ai..." 116.

Nữ Oa thở dài một hơi nói: "Phàm sự đều có nhân quả, đó là nhân quả của ca ca ta, may mà người trung hậu, tuy khó thoát sát kiếp nhưng sau này lại có một phen tạo hóa." Nữ Oa nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu, nói: "Sau khi luân hồi được thành lập, Phục Hy trọng sinh, có thể sẽ có được một tiểu quả vị, không tồi rồi!" "..." Nữ Oa nghe lời Diệp Hàn, lập tức kinh ngạc.

Phải biết, dù là Thánh Nhân, cũng chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được bố cục sau này của Thiên Đạo, biết được huynh trưởng tuy sẽ vẫn lạc, nhưng sau này tất sẽ trọng sinh, thành tựu một phen công nghiệp.

Nhưng cụ thể là gì?

Cũng không thể biết được, có luân hồi, quả vị, càng không thể nhìn xuyên, nhìn thấu.

Vì sao Diệp Hàn... có thể biết được mọi thứ?

Nhưng Nữ Oa tự biết thiên cơ không thể tiết lộ, liền không hỏi nhiều, nói: "Vừa nãy ngươi hỏi bản cung chuyện tộc Kỳ Lân, hừ... tộc Kỳ Lân, không biết Thiên Đạo, tự cho mình là thông minh, không biết sống chết.

Hiện nay tuy mượn được chút khí vận của Yêu tộc, sau này, tất sẽ có lúc hối hận!" "Ừm!" Diệp Hàn cùng Nữ Oa trò chuyện một lúc, liền đứng dậy ra ngoài.

Bỗng nhiên thấy Phục Hy, trong lòng lại có ý nghĩ, thầm nghĩ: Trong Hồng Hoang, tuy đại thế của Thiên Đạo không thể thay đổi, nhưng tiểu thế lại có thể động.

Ví dụ như Thiên Hôn của Đế Tuấn.

Thiên Hôn nếu là đại thế, ý chí Thiên Đạo, thế tất phải hành, vậy thì ứng nghiệm trên người ai, lại là tiểu thế, có thể thay đổi.

Nghĩ đến đây, mắt Diệp Hàn lóe lên, một ý tưởng nảy ra trong đầu.

Chương 175

“Diệp đạo hữu!” Phục Hy chắp tay.

Diệp Hàn nói: “Diệp Hàn muốn cùng đạo hữu uống rượu một phen, không biết có được không!” “Rất hay!” Phục Hy không từ chối, trực tiếp kéo Diệp Hàn vào cung điện của mình.

Diệp Hàn vung tay, che đậy thiên cơ.

“Diệp đạo hữu, ngài...” Diệp Hàn mỉm cười, nói: “Người ngay không nói lời vòng vo, Phục Hy đạo hữu, gần đây có phải đang bận tâm chuyện Thiên Hôn không?” “...” Thân hình Phục Hy giật mình, nhìn Diệp Hàn nói: “Diệp đạo hữu thật là liệu sự như thần, không sai.

Ta chuẩn bị dâng thư lên Đế Tuấn bệ hạ, để ngài cùng Thái Âm nữ thần chứng Thiên Hôn, như vậy, thượng thiên tất sẽ giáng xuống vô biên công đức, nếu có được hai vị nữ thần Thái Âm Tinh tương trợ, lại có tộc Kỳ Lân gia nhập, lần này công phạt Vu tộc, sẽ thành công!” “Đúng vậy!” 117.

Sắc mặt Phục Hy vui mừng tiếp tục nói: “Đế quân là tinh hoa được nuôi dưỡng trong Thái Dương Tinh, nữ thần Thái Âm Tinh là do âm tinh sinh ra, hai bên chứng Thiên Hôn có thể nói là âm dương tương tế, chính là điều hòa Hồng Hoang!” “Phục Hy đạo hữu, nói không sai!” Diệp Hàn nhìn Phục Hy, nói: “Nhưng, đạo hữu có nghĩ đến không, trong đó, có một ẩn hoạn!” “Ẩn hoạn?” Thân hình Phục Hy giật mình.

Diệp Hàn nói: “Đó là tộc Kỳ Lân.

Ta thấy, tộc Kỳ Lân gia nhập Yêu tộc, chưa chắc đã thật lòng, chỉ là vì khí vận của bản thân mà thôi, huống hồ giữa Kỳ Lân và Yêu tộc không có mối liên hệ nào, một khi đại sự có biến, khó tránh khỏi sẽ

xuất hiện tình huống phản chiến.

Cho nên, ta thấy, cách chứng Thiên Hôn này không tồi, nhưng... mục tiêu có thể thay đổi một chút!" "..." Phục Hy hơi cau mày, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Diệp đạo hữu nói, cũng có lý.

Theo ý của đạo hữu, là để Đế quân cùng tộc Kỳ Lân chứng Thiên Hôn?" "Không sai!" Diệp Hàn nói: "Ta nghe nói, tộc Kỳ Lân có một lân nữ, tên Mặc Ngọc, tư chất vô song, lại là một tuyệt thế giai nhân.

Nếu Đế Tuấn có thể cùng tộc Kỳ Lân chứng Thiên Hôn, e rằng lúc đó tộc Kỳ Lân không ra sức cũng không được?" "Lời của Diệp đạo hữu, tự nhiên không sai!

Nhưng Thiên Hôn, là do Thiên Đạo định, sao có thể thay đổi..." "Không phải là thay đổi Thiên Hôn!" Diệp Hàn nói: "Ta có thể nhìn thấu một chút thiên cơ, ý chí Thiên Đạo chỉ cần chứng Thiên Hôn, đó là đại thế, không thể thay đổi.

Nhưng cụ thể ai chứng Thiên Hôn, lại là tiểu thế, có thể thay đổi!" "Nói có lý!" Phục Hy bừng tỉnh ngộ, nói: "May có Diệp đạo hữu nhắc nhở, nếu không đã làm hỏng đại sự của Yêu tộc ta, ai, Phục Hy hồ đồ, Phục Hy hồ đồ quá!

Đa tạ đa tạ..." "Đúng rồi!" Diệp Hàn nhìn Phục Hy, lại cảm thấy không an toàn.

Gã này trông thì trung hậu, nhưng có lúc lại cứng nhắc, vạn nhất dây thần kinh nào đó bị chạm, hoặc là ngẫm lại, lại đi tìm Hi Hòa và Thường Hi, chẳng phải cũng không hay sao?

Làm sao đây?

Diệp Hàn nhíu mày, nảy ra ý.

Cái gọi là, quân tử có thể bị lừa bằng lý lẽ, dùng trên người như Phục Hy, không thể thích hợp hơn.

“Thực ra, Phục Hy đạo hữu!” Diệp Hàn nói với giọng điệu chân thành: “Ta sở dĩ để ngài làm mai cho Đế Tuấn và Mặc Ngọc, thực ra có một nguyên nhân cá nhân.” “Nguyên nhân?” Phục Hy nhìn Diệp Hàn.

Sắc mặt Diệp Hàn đau khổ, giả bộ si tình, nói: “Không biết đạo hữu có hay, ta đã ngưỡng mộ Thái Âm nữ thần từ lâu, nếu gả Thái Âm nữ thần cho Đế Tuấn, chẳng phải khiến nỗi tư niệm của ta không nơi nào đặt.

Cho nên Phục Hy đạo hữu, không thể hại ta được đâu!” “A...” Phục Hy không thể tin nổi nhìn Diệp Hàn, nói: “...” Không nói nên lời, nhưng ngay lập tức giơ ngón tay cái cho Diệp Hàn, nói: “Diệp đạo hữu, quả là tấm gương của chúng ta.” Trong lòng thầm nghĩ em gái ta đều bị ngươi làm cho thần hồn điên đảo, chớp mắt đã cùng Nguyên Phượng của Phượng tộc sinh con gái, bây giờ lại đi tán tỉnh Thái Âm nữ thần.

Trâu bò, trâu bò!

Ta Phục Hy đối với sự ngưỡng mộ của ngài, như nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn, không thể ngăn lại.

Nhìn dáng vẻ của Phục Hy, Diệp Hàn yên tâm rời đi.

Tin rằng, Phục Hy chắc chắn sẽ không nhắc đến chuyện Thiên Hôn của Thái Âm nữ thần nữa.

Phục Hy là người thật thà, dù sau này có suy ngẫm lại sự không ổn trong đó, nhưng cũng sẽ vì không muốn hại Diệp Hàn, mà chọn liên hôn với tộc Kỳ Lân. ... ...

Sau khi Diệp Hàn rời đi, Phục Hy lập tức đến Thiên Đình trên ba mươi ba tầng trời, hiến kế cho Đế Tuấn.

Thực ra Đế Tuấn hùng tâm vĩ đại, đối với nữ sắc cũng không quan

tâm.

Nhưng vừa nghe Thiên Hôn có công đức khổng lồ, lập tức vui mừng khôn xiết, lại thêm Mặc Ngọc của tộc Kỳ Lân, quả thật thiên tư và dung mạo đều không tồi, liền lập tức đồng ý.

Đương nhiên, Đế Tuấn thực ra cũng có tâm tư giống như Diệp Hàn, đều cho rằng nếu liên hôn với tộc Kỳ Lân, liền có thể tăng cường sự khống chế đối với Kỳ Lân.

Một công đôi việc, sao lại không làm?

Bên này Đế Tuấn đã xong, Phục Hy đóng vai trò mai mối, lại chạy đến tộc Kỳ Lân, cùng tộc trưởng Mặc Vũ của Kỳ Lân nói chuyện này.

Mặc Vũ nghe Mặc Ngọc có thể gả cho Đế Tuấn, trở thành Yêu hậu, lập tức mừng rỡ.

Hai tộc lập tức định hôn ước, cách vài ngày, liền mời Nữ Oa đích thân đến, chứng Thiên Hôn.

Nữ Oa nghe nói chứng Thiên Hôn, tự nhiên đến, vì lúc chứng Thiên Hôn, không chỉ hai nhân vật chính của Thiên Hôn có thể có được công đức, Nữ Oa người chứng hôn, cũng có thể có được công đức.

Nhưng, khi thấy nữ chủ của Thiên Hôn không phải là Thái Âm nữ thần, mà là Mặc Ngọc, Nữ Oa hiển nhiên kinh ngạc, vội vàng bấm tay tính toán, lập tức trán tối sầm lại.

Tên Diệp Hàn này, đúng là giỏi tính kế.

Chương 176

Nhưng, tên đã lên cung, không thể không bắn.

Nữ Oa chỉ có thể cứng rắn chứng hôn xong, thượng thiên giáng xuống vô biên công đức.

Chia làm bốn phần, Đế Tuấn, Mặc Ngọc hai người, mỗi người được bốn thành, Nữ Oa được một thành, một thành còn lại, rải rác khắp trời đất Hồng Hoang, vạn vật sinh linh đều có cảm ứng. ... ...

Sau khi Nữ Oa đi, Đế Tuấn khoản đãi mọi người.

Ngày hôm sau, liền ở ngoài Nam Thiên Môn, tuyên bố chinh phạt Vu tộc.

Ngoài Nam Thiên Môn, vô số tu sĩ Yêu tộc, bày binh bố trận, chỉnh tề thống nhất.

Thập đại yêu thánh, mỗi yêu thánh dẫn đầu một phương yêu tu.

"Đại ca!" Đông Hoàng Thái Nhất toàn thân võ trang, tay cầm Đông Hoàng Chung, uy phong lẫm liệt đứng trước trận, nói với Đế Tuấn: "Bộ của thập đại yêu thánh, bộ của Kỳ Lân, đều đã đến đủ, chỉ có bộ của Côn Bằng Bắc Hải chưa đến!" "Bộ của Bắc Hải, bây giờ còn chưa đến sao?" Mắt Đế Tuấn, hơi nheo lại.

Trong Yêu tộc, Bắc Hải chiếm nửa giang sơn, nếu Côn Bằng không đến, e rằng trận này không dễ đánh.

Sợ nhất là, tên Côn Bằng này phản chiến đánh lén.

"Đến rồi!" Đế Tuấn hít sâu một hơi, vung tay nói: "Không đợi nữa, nếu muốn đến, cũng sẽ đến kịp, nếu không muốn đến, đợi thêm bao lâu cũng vô ích." "Vâng!" "Huynh đệ!" Đế Tuấn bay lên trời, hóa thành vạn trượng đạo thân, nói với ức ức yêu binh của Yêu tộc: "Vu

tộc thị mạnh lăng yếu, trước đây khi nhục Yêu tộc, đánh giết Yêu tộc, ăn thịt Yêu tộc.

Nay Yêu tộc ta cuối cùng đã thống nhất, mạnh mẽ chưa từng có, nay chinh phạt Vu tộc, để cho lũ Vu tộc chết tiệt đó biến mất khỏi Hồng Hoang." "Diệt Vu tộc!" "Diệt Vu tộc!" "Diệt Vu tộc!" ... ...

Yêu tộc và Kỳ Lân hợp nhất, khí thế ngút trời, dưới sự dẫn dắt của Đế Tuấn, trực tiếp xông ra khỏi Nam Thiên Môn, xuống hạ giới.

Vô tận yêu binh, trực tiếp từ trên Bất Chu Sơn hạ xuống, trên đại địa của Vu tộc.

Vu tộc, tuy số lượng ít, nhưng cũng có trăm ức.

Đã sớm bày sẵn phương trận, chờ đợi Yêu tộc đến.

"Đến rồi!" Trong thập nhị Tổ Vu, Đế Giang, ánh mắt chuyển động, nhìn lên trời, nói: "Nhị lang Vu tộc, Yêu tộc xâm phạm địa bàn Vu tộc ta, chính là sỉ nhục phụ thần, các ngươi theo ta, cùng nhau giết sạch lũ súc sinh lông lá này." Ầm...

Trong cơ thể Đế Giang, tràn đầy sức mạnh vô tận, đối với vô số Yêu tộc trên không trung, một quyền mạnh mẽ đánh ra.

Sức mạnh vô tận, kết hợp với sức mạnh không gian.

Năng lượng bộc phát từ một quyền, trực tiếp hủy diệt hư không.

Phụt...

Bành...

Nơi quyền mang đi qua, vô số Yêu tộc phía trên, lập tức hóa thành mưa máu.

Dưới một quyền, liền có mấy nghìn Yêu tộc trực tiếp hóa thành tro bụi, dù là yêu tướng tu vi Đại La Kim Tiên, bị quyền mang của Đế Giang chạm vào, cũng phải trọng thương.

“Đánh cho ta...” Thập nhị Tổ Vu, vô số Đại Vu, đồng thời đánh lên trời.

Một quyền một quyền oanh ra.

Chỉ thấy trên bầu trời, dày đặc, vô cùng vô tận yêu thú, không ngừng rơi xuống.

Dưới đất, máu chảy thành sông.

“Chết đi!” Đế Tuấn ở trên cao, thấy cảnh này, nổi giận đùng đùng.

Đưa tay lấy ra Nhật Tinh Luân, hung hăng ném xuống Vu tộc dưới đất.

Ầm...

Trong Nhật Tinh Luân, mang theo lực Nhật Tinh, nơi đi qua, hỏa diễm ngút trời, vô số Vu tộc dưới một đòn của Đế Tuấn, cũng hóa thành tro bụi.

Nhưng, tương đối mà nói, thân thể Vu tộc cường hãn hơn.

Cùng một đòn, Tổ Vu có thể giết mấy nghìn Yêu tộc, Đế Tuấn chỉ có thể giết mấy trăm Vu tộc.

“Chết cho ta!” Bên này, đệ nhất cao thủ Yêu tộc Đông Hoàng Thái Nhất, cầm Hỗn Độn Chung tiên thiên chí bảo, dùng tay vỗ mạnh một cái, hư ảnh của chiếc chuông lớn rơi xuống, trong nháy mắt bao trùm hơn nghìn Vu tộc, trực tiếp một đòn oanh sát.

Đông Hoàng Chung là tiên thiên chí bảo, lực sát thương vô cùng, Vu tộc thấy, cũng phải lui ba phần.

“Chết!” Bạch Trạch, Anh Chiêu, Kế Mông và các yêu thánh khác, lần lượt tham gia chiến trường.

Chương 177

Một trận đại chiến kinh thiên động địa, từ đây mở màn.

Đại chiến Vu Yêu mở màn.

Toàn bộ Hồng Hoang trong nháy mắt chấn kinh.

"Yêu tộc, tuyên chiến với Vu tộc rồi?" "...Huyết khí và sát khí trong Hồng Hoang, đột nhiên nồng đậm!" "Ta cũng nên bế quan, để tránh sát kiếp lần này!" "Ai, sinh linh đồ thán!" ... ...

Vô số người trong Hồng Hoang, không ai không kinh hãi.

Sát kiếp đến, tất cả các chủng tộc trong Hồng Hoang đều sẽ bị ảnh hưởng.

Tuy có lúc không tham gia, nhưng cùng với sát kiếp, sát khí và huyết khí ngày càng sung mãn, linh khí giữa trời đất lại giảm đi, đối với tu hành cực kỳ bất lợi, ảnh hưởng đến đạo tâm của phần lớn tu sĩ.

Có những chủng tộc tính tình nóng nảy, dưới sát khí, sẽ trở nên càng nóng nảy hơn, động một chút là liều mạng, cũng tương đương với việc gián tiếp tham gia vào sát kiếp. ... ...

Trên chiến trường!

Vu Yêu hai tộc tự mình phấn chiến.

Theo chiến lực, chiến đấu lực cá thể của hai tộc không chênh lệch nhiều, nhưng tương đối mà nói, cá thể Vu tộc tương đối mạnh hơn một chút, nhục thân vô địch, cho nên khi đánh, trong tình huống bình thường, Vu tộc vẫn lạc một người, thường thì Yêu tộc phải vẫn lạc mười người.

Nhưng vấn đề là, Vu tộc không thể chiếm được ưu thế.

Vì số lượng Yêu tộc quá đông.

Vu tộc có trăm ức dân số, nhưng yêu binh của Yêu tộc, lại có ức ức.

Yêu tộc còn có tộc Kỳ Lân trợ trận.

Kỳ Lân giỏi tốc độ, bản mệnh thần thông giỏi ngự phong, thường thì một Kỳ Lân phối hợp với Yêu tộc, thi triển phong thuật để khống chế Vu tộc, như vậy, lúc đánh nhau Vu tộc liền có chút không chịu nổi.

"Giết!" Vu tộc tuy dần dần rơi vào thế hạ phong, nhưng chiến ý lại có tăng không giảm.

"Giết cho ta!" Đại Vu Khoa Phụ, gầm lớn một tiếng, đột nhiên hóa thành vạn trượng thân thể, tay cầm một chiếc rìu lớn, giống như một tôn Bàn Cổ nhỏ, một rìu vung ra, lập tức có vô số Yêu tộc rơi xuống.

"Khoa Phụ, ta chiến với ngươi." Một trong thập đại yêu thánh, Cửu Đầu Điểu Quỷ Xa trong nháy mắt đến, tay cầm một cây gậy lớn, một gậy đập xuống.

"Chết cho ta!" Ầm...

Gậy lớn và rìu lớn va chạm.

Thân hình Quỷ Xa không chút lay động, Khoa Phụ lại lùi lại trăm dặm.

Không có cách nào, Khoa Phụ tuy lợi hại, nhưng dù sao cũng là Đại Vu đỉnh phong tương đương với tu vi Đại La Kim Tiên đại viên mãn, tu vi của Quỷ Xa, đã đạt đến Chuẩn Thánh.

"Đối thủ của ngươi, là ta!" Một thân hỏa hồng của Tổ Vu Chúc Dung, cách không một quyền đập tới, quyền mang màu đỏ, trong nháy mắt thiêu rụi hư không, đánh bay Quỷ Xa một quyền.

Ầm...

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm Đông Hoàng Chung, cách không đến.

Thập nhị Tổ Vu, thập đại yêu thánh, cộng thêm Đế Tuấn, Đông Hoàng hai người, thực lực vừa đúng tương đương.

Một trận chiến, đánh đến trời đất thất sắc, cả bầu trời một màu huyết hồng.

Nhưng!

Thực lực Yêu tộc và Vu tộc tương đương, nhưng sau khi Kỳ Lân gia nhập, tình huống trong nháy mắt thay đổi.

"Kỳ Lân Phong Hành trận, khởi!" Bảy trưởng lão tộc Kỳ Lân, theo hình dạng Bắc Đẩu thất tinh, tổ thành một trận pháp lớn, trong trận không ngừng có cuồng phong thổi ra, cuồng phong đó lợi hại hơn cuồng phong bình thường rất nhiều, nơi đi qua, có thể thổi bay vạn vật.

Tuy không bằng Hỗn Độn chi phong, nhưng thổi vào người, cũng khiến người ta khó chịu.

Đặc biệt là lúc đại chiến, loại gió này như hình với bóng, khiến tu sĩ Vu tộc căn bản không thể chuyên tâm tác chiến.

"Các ca ca, tộc Kỳ Lân tham chiến, gây cho chúng ta phiền phức lớn!" Hậu Thổ nhìn Đế Giang và những người khác, dưới ánh huyết quang sắc mặt tái nhợt, cau mày nói: "Hay là, xuất đại trận đi!" "Đại trận?" Đế Giang cũng hơi cau mày.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, là trận pháp đặc hữu của Vu tộc, cũng là lá bài tẩy cuối cùng của Vu tộc.

Nếu xuất đại trận, tương đương với việc tung hết lá bài tẩy, nếu

lúc đó Yêu tộc còn có thủ đoạn, e rằng không dễ đối phó.

Nhưng, nhìn chiến trường một chiều, Đế Giang cắn răng, nói: "Xuất trận!" "Xuất trận!" Thập nhị Tổ Vu, mỗi người giữ một phương vị, lấy mười hai lá cờ làm trận tâm, lấy mười hai Tổ Vu làm trận nhãn, một trận pháp khổng lồ, trong nháy mắt hình thành.

Chương 178

“Hô...” Bằng mắt thường có thể thấy, tinh huyết trong cơ thể mười hai Tổ Vu bị rút cạn, trong trận pháp dung hợp sát khí, huyết khí, linh khí giữa trời đất, hỗn hợp lại hình thành một thân ảnh đen kịt cao đến trăm vạn trượng.

Thân ảnh đó, dù chỉ nhìn một cái, cũng khiến người ta cảm thấy thần hồn kinh hãi.

“...” Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy và những người khác, sau khi thấy thân ảnh này, không ai không linh hồn chấn động, thần hồn run rẩy.

“Bàn Cổ!” Phục Hy nói: “Bàn Cổ chân thân, thập nhị Tổ Vu đã xuất Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của Vu tộc, triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân, mau chạy...” “Rống...” Bàn Cổ chân thân nhìn vô số Yêu tộc, gầm lớn một tiếng, hư ảnh Khai Thiên Phủ trong tay lóe lên, vô tận hư không bị cắt đứt, mặt trời chói lọi trong nháy mắt tối sầm, quang tuyến trong đó bị hút vào Khai Thiên Phủ, gia trì thành năng lượng tinh thuần nhất.

Bầu trời, bỗng chốc đen kịt, vô số tinh tú tỏa sáng.

Ầm...

Một rìu chém xuống, trên trời trong nháy mắt có mấy ức Yêu tộc trực tiếp rơi xuống đất, thân vẫn.

Phụt...

Phụt phụt...

Yêu thánh Kế Mông, bị dư ba của rìu mang làm thương, trực tiếp nửa thân thể bị xé rách, trong nháy mắt trọng thương.

“Khụ khụ khụ...” Kế Mông phun ra một ngụm máu tươi.

“Mau, mau, mau chữa thương cho Kế Mông!” Đế Tuấn ở trên cao, nói: “Tất cả Yêu tộc, lùi lại trăm vạn dặm cho ta, bày trận!” “Ầm...” Yêu tộc lui nhanh, rìu thứ hai của Bàn Cổ chém hụt.

Nhưng, rìu đó chém lên đại địa Hồng Hoang, trên đại địa, lập tức vô số vết nứt xuất hiện, đại địa Hồng Hoang rung chuyển.

“Bố trận!” Phục Hy đứng trên cao, ánh mắt sáng rực, vung tay, Hà Đồ Lạc Thư xuất hiện, trên đó vô tận thanh quang huy sái tứ phương, ánh sáng của các vì sao bị hút sạch, bầu trời biến thành màn đêm đen kịt, tinh tú lấp lánh.

“Các vị giữ vững phương vị!” Theo lệnh của Phục Hy, phía dưới lấy Đế Tuấn, Thái Nhất hai người làm trận tâm, thập đại yêu thánh làm trận nhãn, một tòa đại trận do ba trăm sáu mươi lăm đại năng Yêu tộc điều khiển, hiện ra.

Trận này, chính là Chu Thiên Tinh Đấu đại trận mà Phục Hy đã tham ngộ từ Hà Đồ Lạc Thư!

“Giết!” Đế Tuấn gầm lớn một tiếng.

Phục Hy điều khiển đại trận, trong đại trận, ẩn chứa sức mạnh của ba trăm sáu mươi lăm vì sao, dùng nó để liên kết với vô số tinh tú trên bầu trời, một khi phát động, vô số đại tinh rơi xuống Hồng Hoang.

“Ầm...” “Bành...” “Ầm ầm...” Đại tinh như thiên thạch rơi xuống, nơi đi qua, Vu tộc trên mặt đất chết thương một mảng.

Hơn ba trăm sáu mươi đại tinh, thay nhau rơi xuống đại địa, lập tức gây ra thương vong vô tận cho Vu tộc.

“Giết!” Bên này, Bàn Cổ di chuyển thân thể vạn trượng của mình, một rìu vung ra.

Ầm...

Tương tự, vô tận Yêu tộc, dưới một rìu của Bàn Cổ, hóa thành vô tận mưa máu, rải rác khắp đại địa.

Trong Hồng Hoang, sát khí vô biên.

Dưới đất, máu chảy thành sông.

Cuối cùng, một thời điểm nào đó!

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của Vu tộc đối đầu với nhau.

Một luồng năng lượng dao động hủy thiên diệt địa, lan truyền khắp Hồng Hoang.

"Chết cho ta... tất cả chết cho ta..." Dưới lệnh của Đế Tuấn, Phục Hy điều khiển Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, lao về phía Vu tộc.

Nơi trận pháp đi qua, vô số đại tinh rơi xuống, Vu tộc thương vong thảm trọng.

"Không hay!" Bên Vu tộc, đại ca của thập nhị Tổ Vu Đế Giang thấy Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của Yêu tộc, nói: "Yêu tộc, quả nhiên có chuẩn bị!

Trận pháp này, không yếu hơn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận của chúng ta?" "Đi, qua đó, phá vỡ đại trận đó!" Đế Giang đối với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, rất có lòng tin.

Đại trận của Đế Tuấn, tuy lợi hại, nhưng nếu đối đầu với Đô Thiên Thần Sát đại trận, cũng không được.

Hai bên điều khiển trận pháp di động, không lâu sau, hai đại trận pháp, cuối cùng va chạm.

"Phá cho ta!" Đế Giang gầm lên một tiếng, tinh huyết trong cơ thể chảy ra, hòa vào Bàn Cổ chân thân.

Thập nhị Tổ Vu mỗi người lấy tinh huyết điền vào.

Bàn Cổ chân thân đen kịt tràn đầy sức mạnh, trong nháy mắt lại phình to, rìu lớn trong tay vung lên, trực tiếp chém về phía Chu Thiên Tinh Đấu đại trận.

"Ầm..." Nơi rìu lớn đi qua, hư không bị cắt đứt, tinh thần chấn động.

Phục Hy, thì điều khiển Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, chuyển trận đồ, ba trăm sáu mươi lăm đại tinh hợp thành một, luyện hóa ra một tinh thần khổng lồ, hướng về đỉnh đầu Bàn Cổ chân thân, đập xuống.

Chương 179

Ầm...

Một thời điểm nào đó!

Rìu lớn cuối cùng chém lên đại tinh đó.

Năng lượng vô tận bùng nổ, trong phạm vi ức ức dặm xung quanh, một luồng năng lượng kinh khủng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lao ra, lan tỏa khắp nơi.

Nơi luồng năng lượng đó đi qua, tất cả mọi thứ đều bị hủy diệt.

Tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên, gần như hóa thành tro bụi, mưa máu đầy trời.

Vô số dãy núi bị phá hủy, trên đại địa Hồng Hoang, sông ngòi chảy tứ tung.

Phụt...

Phụt phụt phụt...

Cùng lúc đó, hai bên giao chiến, bất kể là thập nhị Tổ Vu, hay ba trăm sáu mươi lăm đại tu của Yêu tộc chấp chưởng đại trận, toàn bộ đều phun máu tươi.

Dưới một đòn, hai đại trận pháp toàn bộ vỡ nát!

Thập nhị Tổ Vu sắc mặt trắng bệch, tinh huyết trong cơ thể tiêu hao quá độ, trong thời gian ngắn không thể hồi phục, cũng không thể triệu hoán Bàn Cổ chân thân lần nữa.

Yêu tộc cũng vậy, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đã vỡ, trong thời gian ngắn cũng không thể triệu hoán.

"Rút!" Đế Giang vừa thấy, đối diện người đông thế mạnh không

nên ở lâu, trong nháy mắt vung tay, phát động không gian thần thông, mang theo thập nhị Tổ Vu trực tiếp rời đi, đến phía sau chiến trường. 118.

Phía trước vì Yêu tộc và Kỳ Lân tộc liên thủ, cân bằng bị phá vỡ, nhị lang của Vu tộc suốt chặng đường rút lui, cuối cùng từ bỏ phòng tuyến thứ nhất, lui về xung quanh thần điện dưới Bất Chu Sơn.

Bàn Cổ thần điện, là do trái tim của Bàn Cổ hóa thành. 119.

Thập nhị Tổ Vu tinh huyết hao tổn, tu vi chỉ cần ngồi thiền một thời gian là có thể hồi phục.

Hiện nay, khí huyết chi lực trong Bàn Cổ thần điện đã bị Diệp Hàn hấp thụ cạn kiệt, tự nhiên không thể cung cấp năng lượng để thập nhị Tổ Vu tạm thời hồi phục, nhưng, xung quanh Bàn Cổ thần điện, có một loại uy thế khó nói.

Càng gần Bất Chu Sơn, tu sĩ không phải Vu tộc càng bị áp chế, Vu tộc lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Cho nên sau khi lui về Bất Chu Sơn, Yêu tộc trong thời gian ngắn cũng không thể tấn công lên.

Nhưng, lần giao tranh đầu tiên giữa Vu và Yêu, lại kết thúc bằng việc Vu tộc rút lui hoàn toàn, Yêu tộc đại cử tiến công, tuy hiện tại hai bên tạm ngừng chiến, nhưng Yêu tộc chỉ cần điều chỉnh một chút, là có thể một lần công phá Bất Chu Sơn, diệt Vu tộc.

"Hiện nay!" Đế Giang nhìn huynh đệ, nói: "Kỳ Lân gia nhập, Yêu tộc thế lớn, Yêu tộc giành được thắng lợi trận đầu, sĩ khí cao ngút, ngược lại Vu tộc ta, lại không mấy lạc quan!" "Sợ cái quái gì!" Tính tình nóng nảy nhất Hỏa Thần Chúc Dung đứng dậy, đập bàn: "Cùng lắm thì, lão tử xông lên, cùng Đế Tuấn chó má đó đồng quy vu tận!" "Đúng vậy!" Cộng Công nói: "Liều mạng, mọi người đều đừng

sống!" "Nói linh tinh!" Hậu Thổ đứng dậy, nói: "Các ca ca, đừng cãi nhau nữa.

Hiện nay Yêu tộc đại cử tiến công, lấy Vu tộc ta ra khai đao, không ngoài việc Đế Tuấn muốn thống nhất vạn tộc Hồng Hoang, chỉ cần chúng ta kiên trì, Đế Tuấn tất sẽ biết khó mà lui.

Tiểu muội bất tài, xin các ca ca, mời Vu Tôn đi!" "Vu Tôn?" Mắt Đế Giang, bỗng nhiên sáng lên.

Diệp Hàn là Vu Tôn của Vu tộc, nhận đại ân của Bàn Cổ, bản thân chiến đấu lực của Diệp Hàn, còn trên cả Tổ Vu, nếu có thể trợ chiến, Đế Tuấn chắc chắn sẽ kiêng dè.

Dù sao, Diệp Hàn đồng thời cũng là đệ tử của Tam Thanh.

"Không sai, gọi Vu Tôn tương trợ!" "Ta đồng ý, gọi Vu Tôn tương trợ đi!" ... ...

Diệp Hàn ở đạo trường Nhân tộc, bỗng nhiên nhận được tin tức cầu cứu của Hậu Thổ.

Thực ra Diệp Hàn vẫn luôn chờ đợi.

Hắn biết, hiện nay Yêu tộc mang theo dã tâm, cộng thêm sự hỗ trợ của tộc Kỳ Lân, cùng nhau tấn công Vu tộc, Vu tộc tất định không chống đỡ nổi.

Diệp Hàn tự biết mình nhận nhân quả lớn của Bàn Cổ, không đi không được, liền vung tay, trực tiếp xé rách hư không.

Lúc đáp xuống, đã ở tổ địa của Vu tộc.

Ầm...

Diệp Hàn đáp xuống trong Bàn Cổ thần điện.

Trong thần điện, thập nhị Tổ Vu đều có mặt.

“Kiến Vu Tôn!” Thập nhị Tổ Vu thấy Diệp Hàn, vội vàng hành lễ.

Diệp Hàn gật đầu, nói: “Sự tình, ta đã biết!” “Đa tạ Vu Tôn đến viện trợ!” Diệp Hàn không nói nhiều, trực tiếp ngồi vào vị trí đầu, vung tay lấy ra mười hai cái bình nhỏ, lần lượt ném trước mặt mười hai Tổ Vu, nói: “Đây là Tam Quang Thần Thủy, không chắc có thể bổ sung đủ tinh huyết của các vị, nhưng có thể hồi phục thương thế, ít nhất để chư vị, có thể triệu hoán Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận!” “...” Thập nhị Tổ Vu kinh hãi, vội vàng quỳ lạy.

Chương 180

Đồng thời, mọi người uống thần thủy, thương thế trên người tự nhiên hồi phục hoàn toàn. ... ...

Ngày hôm sau, Yêu tộc không ngừng nghỉ, bắt đầu tấn công Bất Chu Sơn.

Đế Tuấn ở trên cao, nhìn Vu tộc cười nói: "Vu tộc ngoan cố chống cự, Yêu tộc ta diệt Vu tộc, chỉ trong nay mai!" "Không sai!" Phục Hy nói: "Một khi Vu tộc bị diệt, các gia tộc Hồng Hoang, không đáng lo ngại, đến lúc đó bệ hạ có thể thu được công đức vô lượng!" "Ha ha ha ha!" Đế Tuấn cười lớn, cười sảng khoái.

Chưa từng nghĩ, Vu tộc lại dễ dàng bị đánh bại như vậy.

"Giết cho ta!" Đế Tuấn ra lệnh một tiếng, vô số Yêu tộc che trời lấp đất, xông về tổ địa của Vu tộc và Bất Chu Sơn.

"Giết!" Kế Mông, Anh Chiêu, Bạch Trạch, Quỷ Xa và các yêu thánh khác, mỗi người dẫn đầu bộ của mình, ai nấy đều chiến ý ngút trời.

Đế Tuấn ý khí phong phát, nói: "Diệt Vu tộc, thẳng tiến Huyết Hải, thuận đường xử luôn cái tên Minh Hà lão tổ chó chết đó!" Nhưng lời vừa dứt, đột nhiên thấy trên đại địa mênh mông, một người khổng lồ cao vạn trượng, đột nhiên ngưng tụ.

Bàn Cổ chân thân.

Tuy so với Bàn Cổ chân thân của hôm qua kém hơn nhiều, nhưng uy thế trên chân thân lại không giảm!

"..." Đế Tuấn lập tức kinh hãi, nói: "Sao có thể, đại trận của Vu tộc hôm qua đã cùng Chu Thiên Tinh Đấu đại trận của trẫm đồng thời

vỡ nát, sao lại ngưng tụ nhanh như vậy?" Hôm qua, đại trận của Yêu tộc và Vu tộc va chạm vào nhau, đồng thời vỡ nát.

Do cờ trận chủ yếu bị phá hủy, ba trăm sáu mươi lăm Yêu tướng của Yêu tộc bị thương nghiêm trọng, nên hôm nay không thể nào bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Thế nhưng Vu tộc, hôm qua mười hai Tổ Vu cũng đã thổ huyết, bị thương không nhẹ.

Dù đã dùng thánh dược chữa thương, cũng không thể nào nhanh như vậy đã có thể bày ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận được chứ?

"Ầm..." Bàn Cổ chân thân vung ra một chiếc rìu lớn, một rìu quét qua, liền có hàng vạn Yêu tộc chết dưới lưỡi rìu.

Ầm...

Ầm...

Bàn Cổ đang tàn sát, Yêu tộc đang ngã xuống.

Nhưng sau khi Đế Tuấn quan sát, sự chấn kinh trong lòng lại vơi đi một chút.

Bàn Cổ chân thân hôm nay tuy uy thế kinh người, nhưng so với thân thể Bàn Cổ hôm qua thì kém đi không ít.

Hôm qua một rìu chém xuống, trăm triệu Yêu tộc bỏ mạng.

Hôm nay, uy lực đã suy yếu hơn trăm lần.

"Tốt!" Đế Tuấn vỗ vỗ ngực, hít sâu một hơi, nói: "Kỳ Lân, mau bày trận, xông lên cho ta!" "Vâng!" Tộc trưởng Kỳ Lân tộc là Mặc Vũ nghe lệnh Đế Tuấn xong, vung tay lên, Kỳ Lân Phong Hành Trận liền được bày ra, nháy mắt thổi về phía Vu tộc.

Những Vu tộc bị phong lực giam cầm liền trở thành cá trên thớt

cho Yêu tộc phía sau, mặc người chém giết.

Cứ như vậy, Yêu tộc tránh nặng tìm nhẹ, đại bộ phận yêu binh yêu tướng đều né tránh phạm vi công kích của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chuyên chọn những Vu tộc ở vòng ngoài để tấn công.

Cứ thế, hai bên lại rơi vào thế cân bằng.

Nhưng theo thời gian trôi đi, thế cân bằng này cũng dần dần nghiêng lệch, ưu thế của Yêu tộc lại hiện ra.

Giữa không trung, Đông Hoàng Thái Nhất nhìn chằm chằm vào thân thể vạn trượng của Bàn Cổ, nói: "Kế Mông huynh, Bạch Trạch huynh, ta có một kế!" "Thái Nhất điện hạ mời nói!" Kế Mông và Bạch Trạch hai người liền đến bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất.

Thái Nhất chỉ vào Bàn Cổ chân thân ở phía xa, nói: "Lát nữa ta sẽ lên thu hút Bàn Cổ chân thân, đỡ lấy một rìu của Bàn Cổ, hai người các ngươi nhân lúc đó, đi tấn công một trong mười hai Tổ Vu, một khi thành công, trận pháp sẽ không đánh mà tự vỡ!" Mắt Kế Mông và Bạch Trạch chợt sáng lên.

Đúng vậy!

Nếu có thể lập tức giết chết một vị Tổ Vu, hoặc làm trọng thương Tổ Vu đó, chắc chắn có thể phá vỡ đại trận.

Một khi đại trận bị phá, Yêu tộc liền có thể tiến thẳng vào.

Đến lúc đó Vu tộc coi như xong.

"Kế này không tồi!" Bạch Trạch gật gật đầu, nhưng lại có chút lo lắng nói: "Chỉ là Thái Nhất điện hạ, một đòn của Bàn Cổ cực kỳ mạnh mẽ, ta e rằng điện hạ không đỡ nổi!" "Yên tâm đi!" Đông Hoàng tự tin tràn trề, vỗ vỗ Đông Hoàng Chung, nói: "Ta có tiên thiên chí bảo hộ thể, không sợ!" "Được!" Ba người bàn bạc xong, liền bắt

đầu hành động.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Đông Hoàng Thái Nhất một mình xông vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vỗ vào Đông Hoàng Chung trong tay, đại chung lập tức biến lớn, bên ngoài chuông hiện ra nhật nguyệt tinh thần, bên trong diễn hóa địa hỏa thủy phong, vô tận huyền hoàng chi khí phun ra nuốt vào, lập tức chụp xuống đỉnh đầu Bàn Cổ.

Tiên thiên chí bảo, uy thế phi thường.

"Muốn chết!" Bàn Cổ trong trận, Đế Giang hét lớn một tiếng, điều khiển chân thân quay đầu, vung đại phủ lên, chém về phía Đông Hoàng Chung.

"Keng..." Rìu lớn và đại chung va chạm, một luồng sóng vô hình khuếch tán ra bốn phía.

"Chính là lúc này!" Kế Mông và Bạch Trạch, hai người nhắm chuẩn thời cơ, thi triển pháp lực Chuẩn Thánh, mỗi người cầm vũ khí, đồng thời đập về phía Hậu Thổ, người yếu nhất trong mười hai Tổ Vu.

Chương 181

"To gan!" "Ngươi dám!" "Chết tiệt!" Mười hai Tổ Vu vừa thấy, lập tức biết được âm mưu của Yêu tộc, nhưng lúc này mọi người đều đang điều khiển đại trận đối kháng với Hỗn Độn Chung, không ai có thể cứu viện, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hậu Thổ dùng nhục thân chịu đựng công kích của hai người.

Kế Mông và Bạch Trạch đều là tu vi Chuẩn Thánh, một đòn này, Hậu Thổ e rằng hơn nửa sẽ trọng thương ngã xuống.

"Chết tiệt!" Trong con ngươi Đế Giang, đột nhiên hóa thành một màu huyết hồng.

"Ta... sắp ngã xuống rồi sao?" Trong lòng Hậu Thổ, một trận mờ mịt.

Nhưng, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, hư không trước mặt Hậu Thổ, bỗng xuất hiện một đài sen trắng tinh, xoay tròn, trong nháy mắt mười hai cánh hoa lần lượt nở rộ, mỗi khi một đóa nở ra, liền có một tầng phòng ngự chống đỡ.

Ầm...

Công kích của Kế Mông và Bạch Trạch, lại bị đài sen kia chặn lại.

Đài sen lại xoay một vòng, trở về trong tay Diệp Hàn, thân thể Diệp Hàn xuất hiện ở bên cạnh, không nói hai lời, vung một quyền ra trước mặt.

Ầm...

Lực chi đại đạo gia trì, toàn bộ cánh tay của Diệp Hàn đều biến thành màu vàng óng.

Vô tận phù văn dày đặc, đại đạo đạo vận tương tùy.

Một quyền tung ra, hư không tan biến.

Bạch Trạch chạy nhanh, né được một đòn, nhưng Kế Mông lại không may mắn như vậy, bị Diệp Hàn một quyền đánh nát nhục thân, chỉ có nguyên thần chạy thoát, ở nơi không xa tái tạo lại thân thể, nhưng bản nguyên tinh huyết toàn bộ rơi vãi khắp trời xanh.

Kế Mông tuy không chết, nhưng cũng đã mất đi năng lực tác chiến.

"Vu Tôn!" Môi Hậu Thổ khẽ động, trong lòng ấm áp.

"Diệp đạo hữu!" Đứng trên hư không, Phục Hy thấy bóng dáng Diệp Hàn, mặt đầy kinh ngạc: Diệp Hàn sao lại chạy đến đây?

"Diệp Hàn?" Đế Tuấn mặt mày âm hàn.

Mười đại yêu thánh còn lại, cũng đều nhíu mày.

Ầm...

Phía trên!

Bàn Cổ một rìu đánh bay Đông Hoàng Chung, Đông Hoàng Thái Nhất phun ra một ngụm máu vàng, bay ngược trở về.

"Thái Nhất!" Đế Tuấn quan tâm nhìn về phía Đông Hoàng, hỏi: "Thương thế thế nào?" Đông Hoàng nén giận một lúc không nói nên lời, qua mấy giây mới nói: "Rất mạnh!" Lại nói với Đế Tuấn: "Ta không sao, đáng tiếc!" Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Diệp Hàn, lập tức giận dữ nói: "Tên họ Diệp kia, đây là đại chiến giữa Vu-Yêu hai tộc chúng ta, ngươi là môn đồ Tam Thanh, vì sao lại nhúng tay?" Vừa rồi nếu không phải Diệp Hàn, kế sách của Đông Hoàng suýt nữa đã thành công.

"Diệp đạo hữu!" Trên mặt Đế Tuấn, một mảnh băng hàn, nhìn Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Vu-Yêu hai tộc chúng ta đại chiến, ngươi

cưỡng ép nhúng tay, chẳng lẽ không biết hành động này là đi ngược lại ý trời sao?" "Bây giờ lui đi!" Đế Tuấn vung tay: "Bản tọa coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nếu không, cho dù đắc tội Tam Thanh, hôm nay ngươi cũng phải bỏ mạng tại đây!" Tất cả mọi người của Yêu tộc đều nhìn chằm chằm Diệp Hàn.

Phục Hy cũng mở miệng nói: "Diệp đạo hữu, ngươi là người biết thiên mệnh, sao không tránh né sát kiếp, lại rước họa vào thân?

Mau mau lui đi, Yêu tộc diệt Vu tộc, đây là đại thế, không thể thay đổi!" Diệp Hàn khẽ cười, nói: "Yêu tộc diệt Vu tộc là đại thế?

Ha ha ha, Đế Tuấn, ngươi không thấy ta đã nhúng tay rồi sao? 120.

Ta thực sự muốn xem xem ngươi làm thế nào để bản tọa bỏ mạng tại đây!" Nói xong, Diệp Hàn hét lớn một tiếng, vung tay, một đoàn tinh huyết từ trong cơ thể bắn ra, lóe lên trong hư không, dung nhập vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Ầm ầm ầm...

Tinh huyết của Diệp Hàn, tinh thuần đến mức nào.

Tuy không phải bản nguyên tinh huyết, nhưng một khi dung nhập, đại trận lập tức xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Thân thể Bàn Cổ, đột nhiên biến lớn.

Từ ức vạn trượng, nháy mắt tăng thêm mấy chục vạn trượng, uy thế vô thượng trên người tỏa ra, một rìu chém xuống, đủ để cắt rách trời xanh, hủy diệt Hồng Hoang!

"Chết cho ta!" Đế Giang gầm lớn một tiếng, điều khiển Bàn Cổ tiến lên. 121.

Thân thể khổng lồ của Bàn Cổ đi đến đâu, Yêu tộc dồn dập ngã xuống, vô số Yêu tộc chết dưới một cái vung tay của Bàn Cổ.

Hơn nữa, sau khi được tinh huyết của Diệp Hàn gia trì, Bàn Cổ chân thân lúc này hai tay cầm rìu, hai rìu đồng thời công kích.

Uy thế như vậy, Yêu tộc trong tình huống không có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận làm sao có thể chống cự.

Chỉ trong một khắc ba giờ, Yêu tộc liền bị tiêu diệt một phần mười.

Chương 182

"Đi, lui, lui binh!" Đế Tuấn trong cơn hoảng loạn hạ lệnh lui binh, đại quân Yêu tộc lui về sau trăm vạn dặm rồi hạ trại.

Yêu tộc lui đi, Vu tộc tự nhiên cũng không đuổi theo.

Sức mạnh của Vu tộc hoàn toàn dựa vào thân thể và sự gia trì của Bàn Cổ, tác chiến trong phạm vi Bất Chu Sơn, đối với họ cực kỳ có lợi, nhưng ra khỏi Bất Chu Sơn, uy áp biến mất, sự hạn chế đối với Yêu tộc giảm đi, tự nhiên phần thắng cũng ít đi một phần.

Hơn nữa, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, dù sao cũng không thể di chuyển tự do như tu sĩ.

Vì vậy, Vu-Yêu tạm thời hưu chiến.

Trong điện Bàn Cổ, Đế Giang nhìn Diệp Hàn, ánh mắt sáng rực, chắp tay nói: "Đa tạ Vu Tôn đã cứu tiểu muội, nếu không có Vu Tôn, e rằng lần này, tiểu muội đã ngã xuống rồi!" "Không cần cảm tạ!" Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Ta nợ Bàn Cổ nhân quả, tự nhiên phải giúp đỡ!" "Ừm!" Đế Giang vui vẻ nói: "Vu Tôn quả nhiên lợi hại, ngài vừa ra mặt, tình thế chiến trường liền lập tức đảo ngược.

Ngày mai chúng ta tập kết binh lực tái chiến, đám Yêu tộc kia không chịu nổi, sớm muộn gì cũng chết hết!" "Không sai!" Chúc Dung nói: "Có Vu Tôn gia nhập, chúng ta diệt đám súc sinh lông lá kia, cũng chỉ là chuyện sớm muộn!" "Nhất thống Hồng Hoang vạn tộc, ta thấy là trò cười!". ...

Có Diệp Hàn gia nhập, mười hai Tổ Vu của Vu tộc hiển nhiên tự tin mười phần.

Diệp Hàn lại nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Các vị cũng đừng mừng

quá sớm, chiến tranh Vu-Yêu hai tộc, tất định là chuyện lâu dài, làm sao có thể trong nháy mắt phân ra thắng bại?

Hơn nữa, Yêu tộc lần này lui đi, tại chỗ tu chỉnh, ngày mai bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thắng bại khó nói!" "Chỉ cần Vu Tôn chịu giúp đỡ, chúng ta nhất định có thể diệt đám súc sinh lông lá kia!" Chúc Dung nói: "Vu Tôn là huyết mạch bát phẩm, tùy tiện một đoàn tinh huyết liền có thể làm cho uy lực Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tăng gấp bội, ngày mai chỉ cần Vu Tôn một đoàn tinh huyết, xem ta chặt đầu chó của Đế Tuấn xuống!" Mọi người, cũng đều nhìn về phía Diệp Hàn.

Tinh huyết không phải bản nguyên tinh huyết, đả tọa tu hành liền có thể khôi phục, lấy một chút máu, thực ra là chuyện nhỏ không đáng kể.

Diệp Hàn lại lắc lắc đầu, nói: "Làm như vậy, chỉ sợ sẽ phản tác dụng!" Đế Giang hỏi: "Vì sao?" Diệp Hàn nói: "Hiện tại Vu-Yêu hai tộc tương đương, không ai nhúng tay, nếu Vu tộc chiếm thượng phong, các ngươi đoán Thánh nhân có còn ngồi yên không?" "Thánh nhân?" Đế Giang nhíu mày, nói: "Nữ Oa?" Mười một Tổ Vu bên dưới, lập tức không nói gì nữa, họ đã quên mất một sự thật, đó là Yêu tộc có một vị Thánh nhân.

Thánh nhân bình thường không quản chuyện Hồng Hoang, không được cưỡng ép can thiệp vào vận hành của trời đất, đó là trong tình huống bình thường.

Nếu chủng tộc đã có nguy hiểm diệt vong, thử hỏi có Thánh nhân nào lại thờ ơ?

"Xin Vu Tôn, ban cho tinh huyết!" Đầu óc Chúc Dung chỉ có một đường gân, không quản nhiều như vậy, trực tiếp 'phịch' một tiếng quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn.

“Xin Vu Tôn, ban cho tinh huyết!” Phía sau, Cộng Công, Cường Lương, Huyền Minh, Cú Mang, Xa Bỉ Thi, Chúc Cửu Âm chờ một đám Tổ Vu, thậm chí cả Hậu Thổ, đều quỳ xuống, xin tinh huyết.

Diệp Hàn thở dài một tiếng, cuối cùng vẫn lấy ra hai đoàn tinh huyết từ trong người, giao cho Đế Giang, nói: “Thôi được, như vậy, thì trận đại chiến đầu tiên của Vu-Yêu, liền có thể kết thúc sớm!” Nghe vậy, mười hai Tổ Vu lập tức mừng rỡ.

Họ cho rằng, Diệp Hàn nói kết thúc sớm, là Vu tộc có thể tiêu diệt Yêu tộc, lại không nghe ra năm chữ “đại chiến đầu tiên” của Diệp Hàn.

Mấy ngày sau!

Vu tộc và Yêu tộc, lại lần nữa đại chiến.

Trận chiến này còn thảm liệt hơn trước.

Một mặt, Yêu tộc miễn cưỡng bày ra đại trận, miễn cưỡng chống đỡ được công kích của Vu tộc.

Mặt khác, mười hai Tổ Vu được tinh huyết của Diệp Hàn, từng người chiến đấu lực bùng nổ, ý chí cao ngút trời, các Đại Vu, Tiểu Vu khác của Vu tộc, dũng mãnh không sợ chết, lấy Bàn Cổ chân thân làm tiên phong, cùng Yêu tộc liều mạng.

Dung nhập tinh huyết của Diệp Hàn, Bàn Cổ chân thân cao đến mấy chục vạn trượng, hai tay cầm rìu lớn, mỗi lần vung xuống, liền có vô số Yêu tộc bỏ mạng nơi trời xanh. 122.

Trên mặt đất khắp nơi đều là thi thể của Vu-Yêu hai tộc, toàn bộ khu vực xung quanh Bất Chu Sơn, vô tận máu huyết hội tụ, ào ào chảy vào U Minh Huyết Hải phía sau.

Cả trận đại chiến Vu-Yêu, nếu nói ai được lợi, Minh Hà lão tổ là người được lợi lớn nhất.

“Giết!” Vu-Yêu hai tộc đều đã giết đến đỏ mắt.

Nhưng so sánh ra, chiến đấu lực của Vu tộc mạnh hơn một chút.

Đại chiến kéo dài mấy tháng, Yêu tộc cuối cùng cũng không chịu nổi đại trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, từng bước thất thủ lui về, mắt thấy Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy sắp bỏ mạng dưới tay Vu tộc.

Đột nhiên, bầu trời Hồng Hoang, mảng huyết hồng kia tan biến, tử khí đông lai mười vạn dặm.

Trên bầu trời, tràn ngập mùi hương lạ.

“Thánh nhân!” “Thánh nhân!” Đế Tuấn nhìn lên trời, gần như muốn khóc: “Thánh nhân cuối cùng cũng muốn ra tay rồi sao?” Đại chiến Vu-Yêu, nếu Thánh nhân ra tay, chỉ có một khả năng, đó là Nữ Oa ra tay.

Nữ Oa vốn là người của Yêu tộc, Đế Tuấn biết, chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn Yêu tộc diệt vong.

Trong Vu tộc, mười hai Tổ Vu nhìn mười vạn dặm tử khí kia, từng người nhíu mày: Nữ Oa, cuối cùng cũng muốn ra tay rồi sao?

Nhưng!

Kết quả lại khiến cả Vu-Yêu hai tộc, đều kinh ngạc tột độ.

Người đến, không phải Nữ Oa.

Mà là Hồng Quân.

Chương 183

Đạo Tổ!

"Đạo Tổ?" 123.

Đế Tuấn và những người khác đã nghe giảng ở Tử Tiêu Cung mấy nghìn năm, tự nhiên nhận ra Hồng Quân, vừa thấy Hồng Quân đến liền đồng loạt quỳ xuống hành lễ với Đạo Tổ.

"Chúng thần, bái kiến Đạo Tổ!" "Kiến Đạo Tổ!" Người của Vu tộc, lại sững sờ đứng tại chỗ, không quỳ không lạy.

"Hừ..." Đế Giang thậm chí còn hừ lạnh một tiếng với Hồng Quân.

Hồng Quân nhìn mọi người, gật gật đầu nói: "Đứng dậy cả đi!" Mọi người đứng dậy.

Hồng Quân vung tay, Bàn Cổ chân thân ngưng tụ trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận liền lập tức sụp đổ tan biến.

"Hồng Quân, ngươi làm gì vậy?" Đế Giang trực tiếp chỉ vào Hồng Quân quát hỏi.

Hồng Quân lại không hề tức giận, chỉ nhàn nhạt nói: "Vu-Yêu hai tộc, không nên gặp kiếp nạn này, đây là Thiên đạo." Nói xong, ánh mắt đặt lên người Đế Tuấn: "Vu tộc hiện tại khí số chưa tận, cũng không nên diệt vong!" "Cẩn tuân pháp chỉ của Đạo Tổ!" Đế Tuấn tuy tiếc nuối, nhưng đối với họ, đây chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Nhất thống Hồng Hoang cố nhiên quan trọng, nhưng nếu Đạo Tổ không đến, e rằng hôm nay bị diệt tộc chính là Yêu tộc rồi.

"Từ nay về sau, Yêu quản thiên, Vu chưởng địa, không can hệ gì đến nhau.

Trong vòng trăm vạn năm, không được đại chiến!" "Cẩn tuân pháp chỉ của Đạo Tổ!" Yêu tộc lại lần nữa bái lạy Hồng Quân.

Hồng Quân nhìn về phía Đế Giang.

Đế Giang hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Nhưng, cũng đã ngầm thừa nhận lời của Hồng Quân, Đế Giang tuy không tôn kính Thánh nhân, nhưng cũng không ngốc, nếu thật dám vi phạm Thiên đạo, e rằng sẽ bị diệt tộc trong nháy mắt.

"Các ngươi, lui xuống đi!" Hồng Quân vung tay, Yêu tộc, Vu tộc đều lui xuống.

Sau khi Vu-Yêu lui đi, bóng dáng Diệp Hàn hiện ra.

"Đạo Tổ!" Diệp Hàn thấy Hồng Quân, cũng không thể không bái lạy.

Hồng Quân gật đầu, nói: "Ta biết ngươi nợ Bàn Cổ nhân quả, nên giúp đỡ Vu tộc, nhưng sau lần này, tuyệt đối không được tái phạm, nếu không, Thiên đạo không dung!" Hồng Quân răn dạy một câu, vung tay, thân hình chìm vào hư không.

Phía bên này, Hồng Quân đã chìm vào hư không.

Yêu tộc lui đi, Vu tộc cũng trở về vùng đất của mình.

Một trận chiến, không phân ra ai thắng ai thua, cũng không có người thắng tuyệt đối.

Ngược lại, Vu-Yêu hai tộc, bao gồm cả Kỳ Lân tộc, đều tổn thất thảm trọng.

Trên mặt đất, máu chảy thành sông.

Trong Hồng Hoang, sát khí ngưng tụ, những cô hồn dã quỷ phiêu đãng giữa trời đất, không nơi nương tựa.

Nếu nói có người thắng, Minh Hà lão tổ trong U Minh Huyết Hải là một người được lợi gián tiếp.

Lần này chiến trường đại chiến Vu-Yêu ở chân núi Bất Chu, cách U Minh Huyết Hải rất gần, Vu-Yêu hai tộc chém giết, vô tận máu huyết chảy vào U Minh Huyết Hải, khiến huyết hải càng thêm mênh mông vô biên, huyết khí bành trướng.

Đương nhiên, đó không phải là quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là, trong U Minh, có tộc A Tu La.

Minh Hà lão tổ và tộc A Tu La nhiều đời lấy U Minh Huyết Hải làm căn cơ tu luyện, nhưng cũng thôn phệ vong hồn.

Vì vậy, vô số hồn phách không nơi nương tựa giữa trời đất, đều bị tu sĩ U Minh Huyết Hải bắt giữ, lôi vào lòng đất.

Minh Hà nhờ đó được lợi, thôn phệ không ít tinh hồn của tu sĩ, tu vi lại tăng thêm một bậc, nhưng vì không có hồng mông tử khí là cơ sở thành đạo, nên tuy vô hạn tiếp cận Thánh nhân, lại không thể thành Thánh nhân.

Lại nói về phía Yêu tộc.

Đế Tuấn thu dọn tàn binh bại tướng, chậm rãi trở về Thiên Đình, vừa đi vừa kiểm điểm nhân số. 124.

Lần đại chiến Vu-Yêu này, tu sĩ cấp Địa Tiên của Yêu tộc tổn thất khoảng ba thành, tầm 30%, tổn thất này khiến sắc mặt Đế Tuấn trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

Nhưng mà, vì thời gian đại chiến kéo dài tương đối ngắn, tương đối tập trung, Yêu tộc cấp Chuẩn Thánh, Đại La bị thương không ít, nhưng chết thì không có mấy người.

Đặc biệt là tu sĩ Chuẩn Thánh, toàn bộ còn sống, chỉ có Kế Mông

bị Diệp Hàn đánh nổ nhục thân, nhưng để hồi phục cũng chỉ là chuyện mấy vạn năm.

Đây coi như là niềm vui bất ngờ của Đế Tuấn.

"Lần này, Phục Hy huynh lập đại công, nếu không có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chúng ta đối đầu với Vu tộc, tổn thất sẽ không thể tưởng tượng!" Đế Tuấn nhìn Phục Hy nói: "Nhưng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, dường như yếu hơn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận một chút, lần này trở về, hy vọng Phục Hy huynh có thể tiếp tục tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư, hoàn thiện trận pháp!" "Nhất định không phụ sứ mệnh!" Phục Hy nhìn Đế Tuấn, chắp tay.

Chương 184

Thực ra, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có vấn đề, Phục Hy biết, nhưng trong lúc vội vã cũng chỉ có thể làm như vậy, nếu có đủ thời gian, Phục Hy có tự tin sẽ tham ngộ toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Phía trước có địch tình!" Đông Hoàng Thái Nhất đứng trên hư không, bỗng nhiên thấy trên đường có vô số đại quân dày đặc, đang ép về phía này, lập tức kinh hãi, vội vàng báo động cho Đế Tuấn.

Đế Tuấn nhíu mày, thầm kêu không hay.

Hiện tại Yêu tộc thương vong quá nặng, nếu bị người khác tấn công, lần này e là gay go rồi.

Nhưng khi nhìn rõ người đến, sắc mặt Đế Tuấn trở nên phức tạp.

Người đến không ai khác, chính là Yêu sư của Yêu tộc, Côn Bằng.

"Đế quân!" Côn Bằng mặt mày áy náy, bay đến trước mặt Đế Tuấn, chắp tay nói: "Côn Bằng thật tội không thể tha thứ, Bắc Hải xa xôi, chủng tộc phức tạp không dễ thu phục, ta thu phục bộ hạ xong liền đến ngay, không ngờ Đế quân chinh phạt đã trở về?" "Hừ..." Đông Hoàng Thái Nhất thấy Côn Bằng xong liền giận dữ.

Mẹ nó, lúc lão tử đánh nhau thì không đến, bây giờ vừa đánh xong, mẹ nó lại đến, cố ý canh giờ à.

"Ha ha ha..." Đế Tuấn lại kéo Côn Bằng, ha ha ha cười lớn, tư thế kiêu hùng vô tận hiện rõ: "Không sao, nay Côn Bằng lão đệ suất lĩnh chúng tướng đến, đủ thấy tấm lòng, chúng ta chinh phạt Vu tộc, sở hướng vô địch, đáng tiếc Đạo Tổ nói Vu tộc khí số chưa tận, không nên chinh phạt, nên đã suất sư trở về." "Nếu vậy, thì khi nào mới

chinh phạt!" Côn Bằng mặt mày nghiêm túc nhìn Đế Tuấn.

Đế Tuấn nói: "Phải đợi trăm vạn năm sau..." Hai nhân vật cấp ảnh đế Oscar, qua lại với nhau, trong khoảnh khắc, đã giao phong mấy lần.

Lại nói về Vu tộc sau trận chiến kiểm điểm nhân số, thực ra cũng tương tự như Yêu tộc, Vu tộc cấp thấp tử thương khoảng ba thành, Đại Vu, Tổ Vu cấp cao lại không có tổn thất.

Hôm đó, Diệp Hàn thấy Đại Vu Khoa Phụ và Đại Vu Hậu Nghệ hai người, đang dẫn một đội Vu binh đi.

Hai người thấy Diệp Hàn xong, tự nhiên tiến lên hành lễ.

Diệp Hàn hỏi: "Hai người đi đâu vậy?" Hiện tại đại chiến Vu-Yêu đã kết thúc, hai người dẫn binh đi làm gì, Diệp Hàn chỉ đơn thuần tò mò mà thôi.

Khoa Phụ và Diệp Hàn tương đối thân quen, liền nói: "Lần này tác chiến với Yêu tộc, chúng ta tuy nhục thân cường hãn, nhưng trước mặt pháp bảo sắc bén của Yêu tộc, lại đột nhiên bị đánh.

Ý của Tổ Vu, là để chúng ta đi kiểm kê bảo khố, lấy pháp bảo linh bảo trong đó ra, xem xem có vật phẩm loại phòng ngự nào không, Vu tộc chúng ta cũng có thể lợi dụng một hai." "Bảo khố?" Diệp Hàn bỗng nhiên hiểu ra, Vu tộc, tự nhiên cũng có bảo khố.

"Tốt!" Diệp Hàn nhìn hai người, nói: "Đi đi, ta cũng đi xem." Theo sau hai người, trong chốc lát đã đến bảo khố của Vu tộc.

Bảo khố của Vu tộc, cũng là một dạng thần điện, vô cùng to lớn.

Trong đó trừ Khoa Phụ và Hậu Nghệ ra, Hậu Thổ cũng ở đó.

Hóa ra, Hậu Thổ chính là Tổ Vu quản lý bảo khố của Vu tộc, chuyên môn phụ trách bảo khố.

"Kiến Vu Tôn!" Hậu Thổ thấy Diệp Hàn, chắp tay hành lễ, sắc

mặt lại không tốt, trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Hàn phát hiện Hậu Thổ dường như đã biến thành một người khác.

"Sao vậy?" Diệp Hàn vung tay, đuổi những người khác đi, đến bên cạnh Hậu Thổ.

Hậu Thổ hít sâu một hơi, nói: "Không biết, từ sau đại chiến Vu-Yêu, ta luôn cảm thấy tâm trạng không tốt.

Có lẽ, là vì tộc ta đã chết quá nhiều người!" Hậu Thổ u u nói, ánh mắt lại hướng về phía xa: "Sát khí giữa trời đất lại nhiều thêm không ít, tộc nhân của ta sau khi chết, hồn phách không nơi nương tựa, toàn bộ bị U Minh Huyết Hải bắt đi, hóa thành thức ăn trong miệng Minh Hà lão tổ, mỗi lần nghĩ đến đây, ta đều cảm thấy thương tâm không thôi!" Nghe Hậu Thổ nói vậy, trong lòng Diệp Hàn chấn động mạnh.

Hậu Thổ, đã bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này rồi sao?

Vậy thì, ta giúp ngươi một tay vậy.

"Ai!" Diệp Hàn cũng ra vẻ bi thiên mẫn nhân: "Nếu như, giữa trời đất có một nơi, chuyên môn cung cấp cho những cô hồn dã quỷ này một chỗ nương tựa, thì tốt rồi!" "Nơi nương tựa?" Con ngươi Hậu Thổ, đột nhiên sáng lên.

Nhưng, lập tức lại lắc lắc đầu, nói: "Giữa trời đất, làm gì có nơi như vậy.

Đúng rồi, hôm nay sao lại có thời gian đến đây?" Nói xong, tâm trạng của Hậu Thổ tốt lên không ít, cười tươi nhìn về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Nghe nói nơi này là bảo khố của Vu tộc, ta đến xem xem, có thể vơ vét được chút bảo bối nào không!" "Phụt!" Hậu Thổ cười một tiếng, nói: "Vu Tôn đại nhân thật biết đùa.

Nhưng mà, bảo bối của Vu tộc ta quả thực rất nhiều, theo ta, ta dẫn ngài đi dạo, nếu gặp được món nào vừa tay, liền tặng cho Vu

Tôn!" Vu tộc có hàng vạn ức nhân khẩu, nhưng người có nguyên thần lại chỉ có mười ba người.

Trong đó mười hai là Tổ Vu, người cuối cùng, là em gái của Cường Lương trong mười hai Tổ Vu, tên là Cửu Phượng, nguyên thần mạnh mẽ, tu vi vô thượng, tuy không phải Tổ Vu, nhưng chiến đấu lực lại đạt đến cấp độ Tổ Vu, cũng là tu vi Chuẩn Thánh.

Hàng vạn ức Vu tộc còn lại, đều không có nguyên thần.

Nói trắng ra, không có nguyên thần liền không thể tế luyện pháp bảo, người của Vu tộc dù có pháp bảo, cũng không biết sử dụng.

Nhưng điều dở khóc dở cười là, Vu tộc lại trấn giữ Bất Chu Sơn, nơi có đầy rẫy bảo vật, vô số năm qua, tu sĩ Vu tộc thu được bảo vật trên Bất Chu Sơn, liền tập trung lại, tạo thành bảo khố Vu tộc quy mô khổng lồ như hiện nay.

"Vậy thì tốt!" Diệp Hàn cũng không khách sáo, trực tiếp theo Hậu Thổ, tiến vào bảo khố của Vu tộc.

Vừa tiến vào bảo khố, Diệp Hàn đã bị những bảo vật trưng bày trong đó làm cho kinh ngạc.

Năm màu sáu sắc, vô số bảo quang, chiếu rọi toàn bộ bảo khố, rực rỡ như Tử Tiêu Cung.

Bảo khố rộng đến hai dặm, dài mấy chục dặm, bảo vật cất giữ trong đó, có thể dùng từ vô số để hình dung.

Diệp Hàn thần thức quét ra, nháy mắt liền thấy mấy kiện tiên thiên bảo vật.

Chương 185

"Bảo vật tuy nhiều!" Hậu Thổ nhìn một phòng đầy bảo vật, nói: "Nhưng Vu tộc ta không có nguyên thần, không thể tu hành đạo pháp, chỉ có thể chú trọng sức mạnh thân thể, nên những bảo vật này, đa số đều không thể sử dụng.

Lần này đại ca để ta xem xem, có thể tìm được pháp bảo loại phòng ngự nào không, để cho nhị lang Vu tộc hộ thân!" "E rằng khó!" Diệp Hàn lắc đầu.

Vu tộc không có nguyên thần, liền không thể tế luyện pháp bảo, dù có chí bảo phòng ngự, nhưng lúc đánh nhau không thể lấy ra, cũng vô dụng.

Diệp Hàn và Hậu Thổ, vừa nói chuyện vừa đi dạo.

Vô số pháp bảo lướt qua dưới mắt, thậm chí có cả thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Nhưng, với thân gia của Diệp Hàn hiện nay, pháp bảo có thể lọt vào mắt lại rất ít, trừ phi là cực phẩm tiên thiên linh bảo, còn những tiên thiên linh bảo thông thường, bản thân Diệp Hàn đã có mấy nghìn kiện.

Phải biết rằng, lúc ở Phân Bảo Nhai của Hồng Quân lão tổ, hắn đã lấy được hơn một nghìn kiện bảo vật, sau đó đều được Diệp Hàn luyện hóa thành tiên thiên bảo vật; sau đó, khi thu Thiểm Linh của Bất Chu Sơn làm đệ tử, bảo bối của Linh Linh cũng bị Diệp Hàn vơ vét sạch.

Cho nên, Diệp Hàn không cần phải vơ vét bảo khố của Vu tộc nữa.

Chỉ xem xem, có pháp bảo đặc thù nào không.

Ví dụ như, Thí Thần Thương của Ma tổ La Hầu, hiện tại Diệp Hàn có thể lọt vào mắt, cũng chỉ có mấy kiện linh bảo nổi tiếng trong Hồng Hoang chưa xuất hiện mà thôi.

Ví dụ như, Ma tổ La Hầu Thí Thần Thương!

Ví dụ như, Hóa Huyết Thần Đao dung nhập Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vào thân mình.

Còn có Lục Hồn Phiên bị Định Quang Tiên trộm đi tặng cho Lão Tử.

Nhưng những bảo vật như vậy, không có cơ duyên không thể thấy, Diệp Hàn và Hậu Thổ đi gần hết một vòng trong bảo khố, cũng không thấy.

"Hửm?" Ánh mắt Diệp Hàn, đột nhiên dừng lại!

Dưới vô số bảo vật, một tia sáng màu tím cực nhỏ lóe lên, gần như trong nháy mắt. 125.

Nếu Diệp Hàn không chú ý thì đã để tia sáng tím kia chạy thoát mất rồi.

"Mở ra cho ta!" Diệp Hàn vung tay, mấy trăm kiện bảo vật chất đống ở một góc bảo khố, toàn bộ bị ném ra.

Sau đó, Diệp Hàn thấy một mảnh vỡ không đều lớn bằng lòng bàn tay, ở trong góc lóe lên ánh sáng tím, nhấp nháy, ánh sáng trên đó yếu ớt, gần như không thấy được bảo khí.

"Đây là cái gì?" Hậu Thổ vung tay, hút mảnh vỡ kia vào trong tay, cảm nhận một lúc, lại không cảm nhận được gì, liền đưa mảnh vỡ cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn cầm trong tay, con ngươi run lên.

Trên mảnh vỡ, có khí tức đại đạo.

Hơn nữa, khí tức hỗn tạp, trên đó dường như có không chỉ một loại đại đạo.

Vô tận đạo vận, từ trên mảnh vỡ, nháy mắt xông vào nguyên thần của Diệp Hàn.

Quan sát kỹ ba phút, Diệp Hàn cuối cùng cũng biết đây là thứ gì.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ, hít sâu một hơi, cảm khái nói: "Không ngờ, lại là một mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp!" "Tạo Hóa Ngọc Điệp?" Nghe Diệp Hàn nói vậy, Hậu Thổ cũng kinh ngạc.

Tương truyền trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, ghi lại ba nghìn đại đạo, tham ngộ bất kỳ một đại đạo nào trong đó, đều có thể thành Hỗn Nguyên vô thượng.

Bản thân Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng là Hỗn Độn chí bảo vượt qua tiên thiên chí bảo.

Cùng Hỗn Độn Châu, Sáng Thế Thanh Liên, Khai Thiên Phủ được gọi là Tứ đại Hỗn Độn chí bảo.

Nhưng vì khi khai thiên không chịu nổi công đức khai thiên mà vỡ thành một khối lớn một khối nhỏ.

Theo Diệp Hàn biết, khối lớn kia, hiện tại đang ở trong tay Đạo Tổ Hồng Quân, khối nhỏ kia, lại lưu lạc ở Bất Chu Sơn, bị Vu tộc nhặt được, rơi vào trong bảo khố của Vu tộc.

"Đáng tiếc!" Diệp Hàn nói: "Chỉ là một mảnh vỡ mà thôi, nhưng dù là một mảnh vỡ, cũng là mảnh vỡ của Hỗn Độn chí bảo.

Vật này, đối với ta có ích, ta tạm thời thu giữ, sau này Vu tộc nếu cần, ta sẽ trả lại!" Đồ của Vu tộc, vì quá quý giá, Diệp Hàn cũng

không tiện chiếm đoạt, chỉ mượn.

Hậu Thổ tự nhiên không có ý kiến.

Có được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, chuyến đi này đã không uổng.

Nhưng điều khiến Diệp Hàn vui mừng là ở phía sau.

Ở góc cuối cùng của bảo khố Vu tộc, Hỗn Độn Châu trong nguyên thần của Diệp Hàn, đột nhiên nhảy lên.

Sự nhảy lên này, tương tự như khi nhìn thấy Hỏa Nguyên Châu của Phượng tộc.

"Chẳng lẽ, lại có tiên thiên nguyên tố?" Diệp Hàn nghi ngờ nhìn qua, đưa tay gạt những bảo vật chất đống xung quanh ra.

Chương 186

Cuối cùng, một viên châu tỏa ra ánh sáng màu vàng đất nhàn nhạt, xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Hàn.

Diệp Hàn đưa tay hút lấy.

"Trên đó, khí tức hỗn độn thật nồng hậu!" Hậu Thổ nhìn viên châu rồi nói.

"Ừm!" Diệp Hàn nói: "Địa hỏa thủy phong, là tiên thiên tứ nguyên tố, sinh ra trong hỗn độn, viên châu này, là do địa nguyên tố trong tiên thiên tứ nguyên tố ngưng tụ thành, cũng là một kiện bảo vật." "Có tác dụng gì?" Hậu Thổ hỏi Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Thứ này không thể công kích, không thể phòng ngự, cũng không dễ bị luyện hóa, càng không phụ trợ tu hành.

Nếu nói có tác dụng, chỉ có một, đó là diễn hóa thế giới, hoặc là tấn cấp pháp bảo.

Coi như là một loại thiên tài địa bảo đi!" "Ồ!" Hậu Thổ gật gật đầu.

Diệp Hàn nói: "Ta vừa hay có một kiện bảo vật, cần địa nguyên tố để tấn cấp, liền thu lấy!" "Vu Tôn cứ tự nhiên!" Thứ này đối với người bình thường, đều không có tác dụng lớn, đối với Vu tộc càng vô dụng, Hậu Thổ tự nhiên sẽ không keo kiệt.

Lần này, Diệp Hàn vào bảo khố của Vu tộc, cũng không lấy linh bảo, chỉ lấy một mảnh vỡ, và một viên châu màu vàng đất.

Hậu Thổ ngược lại cảm thấy, Diệp Hàn quá khách khí rồi.

"Vu Tôn, bên kia thượng phẩm tiên thiên linh bảo cũng có không ít, có thể chọn mấy kiện!" "Không cần!" Diệp Hàn lắc đầu.

Diệp Hàn hiện tại, đã qua giai đoạn tham lam.

Có thể tìm được hai món đồ trong bảo khố của Vu tộc, đã là đại cơ duyên rồi, còn cầu mong gì nữa?

Thượng phẩm tiên thiên linh bảo, hắn cũng không cần.

Hiện tại hắn cần hơn, là tham ngộ đại đạo, diễn hóa thế giới, chuẩn bị cho việc chứng đạo Hỗn Nguyên.

Sau khi có được hai kiện bảo vật, Diệp Hàn lại quét một vòng bảo khố Vu tộc, cũng không phát hiện thứ gì đặc biệt có giá trị, đáng để ra tay.

Còn về những bảo vật trong truyền thuyết như Thí Thần Thương, Lục Hồn Phiên và Hóa Huyết Thần Đao, thì một cái cũng không thấy.

Ra khỏi bảo khố, Hậu Thổ cũng đi ra cùng.

Cửa lớn bảo khố Vu tộc, lại lần nữa đóng lại.

"Vu Tôn!" Hậu Thổ đi đến trước mặt Diệp Hàn, nói: "Ta muốn rời khỏi Vu tộc một thời gian!" "Rời khỏi?" Diệp Hàn hỏi: "Lại đi du lịch Hồng Hoang sao?" "Ừm!" Hậu Thổ nói: "Cơ duyên của ta, vẫn ở trong Hồng Hoang, lần này có chút cảm ngộ, chuyến du lịch này nhất định sẽ có thu hoạch.

Hiện tại Yêu tộc đã lui binh, Hồng Quân yêu cầu hai tộc chúng ta trăm vạn năm không được đại chiến, ta rời đi, cũng sẽ không có vấn đề gì." "À!" Diệp Hàn nói: "Ta cũng sắp rời đi, hay là, chúng ta đi cùng đường nhé?" Lần này, Hậu Thổ lại lắc đầu, nói: "Không, lần này, ta đi một mình, đạo của ta, cuối cùng vẫn cần tự mình thể ngộ." "Đại thiện!" Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ, chân thành khen một câu.

Hậu Thổ thể ngộ nỗi khổ của sinh linh Hồng Hoang, sau khi chết hồn phách không nơi nương tựa, sau này thân hóa luân hồi Hồng Hoang, thành Thánh nhân quả vị.

Trong Hồng Hoang, là tu sĩ duy nhất không dựa vào hồng mông tử khí đạo cơ mà thành Thánh.

Có thể thấy bản thân nàng ngoài có đại cơ duyên ra, còn cần có đại ý chí, đại nghị lực.

Hậu Thổ rời khỏi Vu tộc.

Diệp Hàn tự nhiên cũng rời khỏi Vu tộc, hiện tại trận đại chiến đầu tiên của Vu-Yêu đã kết thúc, tiếp tục ở lại Vu tộc cũng không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa, mấy vạn năm gần đây, lão già hệ thống không có động tĩnh gì, công đức trị cũng dần dần tiêu hao hết, cũng đến lúc về Nhân tộc xem xem, thuận tiện cày chút công đức trị.

Diệp Hàn trực tiếp xé rách không gian, trong khoảnh khắc, đã đến Nhân tộc.

"Đại lão gia!" "Lão gia!" Thanh Long và Ngao Quyển, hai đại long tộc thấy Diệp Hàn xong, đều hành lễ.

Sắc mặt của Thanh Long có chút lạnh lùng, nhưng Ngao Quyển lại vô cùng vui mừng.

Mấy nghìn năm không gặp, tu vi của Ngao Quyển đã đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Diệp Hàn thấy xong, cũng hơi kinh ngạc.

Vì tốc độ của gã này quá nhanh, còn nhanh hơn cả hắn.

Không hợp lý!

Lần trước rời khỏi Nhân tộc đi chặn Hồng Vân, Ngao Quyển mới là Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn, sao lại nhanh như vậy nhảy liền hai cấp, thậm chí vượt qua cả hắn?

"Nhanh vậy?" Diệp Hàn cảm thấy, danh hiệu tay nhanh nhất Hồng

Hoang, nên lấy lại từ Triệu Công Minh, ban cho Ngao Quyển mới đúng.

Ngao Quyển ha ha cười, một vẻ nịnh nọt vô dụng, nhìn Diệp Hàn nói: "Đa tạ đại lão gia, từ khi trở thành đồ đằng của nhân loại, ta hưởng khí vận của Nhân tộc, nên mới như vậy!" "Ồ!" Diệp Hàn lập tức hiểu ra, đồng thời ngước mắt lên nhìn.

Không nhìn không biết, nhìn một cái giật mình.

"Vãi thật..." Diệp Hàn trực tiếp văng tục.

Kim sơn khí vận trên đỉnh đầu vốn chỉ lờ mờ ánh kim, nay đã ngưng thực đến cực hạn, trông không khác gì một ngọn núi vàng thật sự.

Chương 187

Lão tử rời đi mới có một vạn năm, khí vận của Nhân tộc đã nồng đậm đến mức này?

Không hợp lý!

Nhưng suy nghĩ một chút, Diệp Hàn liền hiểu ra.

Đại chiến Vu-Yêu, bất luận là Yêu tộc hay Vu tộc, khí vận của hai tộc đều giảm đi không ít, nhưng giống như năng lượng bảo toàn, tổng số khí vận trong Hồng Hoang không đổi, bên này giảm thì bên kia tăng, khí vận của Nhân tộc tự nhiên tăng lên.

Ngao Quyển lại là đồ đằng của nhân loại, ngồi hưởng khí vận của Nhân tộc.

Cùng là tùy tùng, Thanh Long lại khổ hơn.

Tuy là tùy tùng của Diệp Hàn, cũng có thể hưởng một chút khí vận của Nhân tộc, nhưng so với Ngao Quyển, kém xa.

"Phượng Tôn!" Phía dưới, Phượng Khê tươi cười thấy Diệp Hàn xong, cũng tiến lên, chắp tay hành lễ.

Phượng Khê cũng rất vui.

Trước kia, nàng không hiểu vì sao Nguyên Phượng lại để họ chọn Nhân tộc nương tựa, nhưng đối với lời của Nguyên Phượng, Phượng tộc tự nhiên không dám vi phạm.

Vì vậy, Phượng Khê dẫn Phượng tộc nương tựa vào Nhân tộc, nhưng trong lòng luôn có một chút nghi ngờ.

Đồng thời, cũng cảm thấy hơi mất mặt!

Bây giờ thì tốt rồi, cảm giác mất mặt xấu hổ đó, đã bị ném lên

chín tầng mây.

Vạn vạn không ngờ, khí vận của Nhân tộc lại mạnh mẽ đến vậy.

Phượng tộc, chỉ là chủng tộc bảo hộ của Nhân tộc, chia sẻ một phần khí vận của Nhân tộc, cũng đã như mặt trời ban trưa, trong tộc mấy chục tu sĩ kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trong một đêm toàn bộ đột phá Chuẩn Thánh.

Khí vận của Nhân tộc thịnh vượng, còn hơn cả thời kỳ đỉnh cao nhất của Phượng tộc thượng cổ.

Điểm này, Phượng Khê vạn vạn không ngờ tới.

"Kiến Thánh Phụ!" 126.

Nhân tộc Tam tổ thấy Diệp Hàn xong cũng đồng loạt hành lễ.

"Được rồi, ta lần này trở về, là muốn bế quan một thời gian, tham ngộ đạo pháp!" Diệp Hàn nhìn mọi người nhàn nhạt nói một câu, nói: "Các ngươi, lui xuống đi!" "Vâng!" Mọi người lui xuống, chỉ có Phượng Khê ở lại.

"Phượng Khê tộc trưởng, có chuyện gì sao?" Diệp Hàn ngạc nhiên nhìn Phượng Khê.

Phượng Khê mặt mày tươi cười, chắp tay với Diệp Hàn, nói: "Phượng Khê có một chuyện, phải phiền Phượng Tôn ra tay giúp đỡ!" "Vào trong nói đi!" Diệp Hàn mời Phượng Khê vào đại điện.

Phượng Khê mới nói rõ nguyên do.

Nguyên lai, tổ địa của Phượng tộc, cũng là nơi cư ngụ của tất cả Phượng tộc, là ở Bất Diệt Hỏa Sơn, Bất Diệt Hỏa Sơn nằm ở phía bắc của toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Nhân tộc lại ở bờ Đông Hải.

Cho nên, tổ địa của Phượng tộc và nơi sinh sống của Nhân tộc

cách nhau quá xa. 127.

Ý của Phượng Khê là đã khí vận của Nhân tộc thịnh vượng như vậy, hay là trực tiếp dời cả Phượng tộc đặt ngay trong lãnh địa Nhân tộc, vừa tiện bảo vệ, chẳng phải tốt hơn sao?

Nhưng vấn đề là, tổ địa của Phượng tộc, Bất Diệt Hỏa Sơn thì làm sao? 128.

Bất Diệt Hỏa Sơn không phải do trời đất sinh ra, mà là thời kỳ đỉnh cao của Nguyên Phượng dùng pháp lực vô thượng phối hợp với trọng bảo khai phá ra một đại thiên thế giới.

"Cho nên!" Phượng Khê có chút ngại ngùng nói: "Phượng Tôn, sư tôn của ngài là Thánh nhân, Thánh nhân thủ đoạn thông thiên triệt địa, một ý niệm liền có thể di dời thế giới, có thể để Thông Thiên Thánh nhân, dời Bất Diệt Hỏa Sơn đến Nhân tộc được không?" Phượng Khê biết, việc này rất khó.

Dù sao, Thông Thiên tuy là sư tôn của Diệp Hàn, nhưng cũng là Thánh nhân.

Tính tình của Thánh nhân ai mà đoán được.

Diệp Hàn lại sảng khoái đồng ý: "Không vấn đề, chuyện tốt, ngươi cứ đi đi, trong vòng trăm năm, ta nhất định sẽ giúp ngươi dời đi!" Phượng Khê lui xuống.

Diệp Hàn sở dĩ tự tin như vậy, là vì hắn biết, nếu hắn mở miệng, sư tôn nhất định sẽ đồng ý.

Hơn nữa, dường như cũng không cần phải đi cầu sư tôn.

Gần nhất có Đại sư bá, quan hệ tốt nhất có Nữ Oa.

Tùy tiện một người đều có thể dời tổ địa của Phượng tộc.

Nhưng cách của Diệp Hàn, lại không phải là cầu người giúp đỡ.

Chương 188

Hắn nghĩ, Thánh nhân có đại pháp lực có thể di dời đại thiên thế giới, ta Diệp Hàn tuy không có đại pháp lực, nhưng lão tử có Hỗn Độn Châu.

Hiện tại Hỗn Độn Châu sơ bộ diễn hóa, bên trong có thể đặt đại thiên thế giới, trực tiếp dời đi không phải là được rồi sao?

Sau khi Phượng Khê đi, Diệp Hàn vung tay bố trí trùng trùng trận pháp, bắt đầu bế quan!

Có được Địa Nguyên Châu, Hỗn Độn Châu trong nguyên thần nhảy loạn lên, không thể chờ đợi được nữa.

Được rồi, cho ngươi ăn!

Diệp Hàn vung tay, đưa Địa Nguyên Châu vào trong Hỗn Độn Châu.

Ầm ầm ầm...

Bên trong Hỗn Độn Châu, bắt đầu có biến hóa.

Vốn dĩ, trong đó chỉ có một loại tiên thiên hỏa nguyên tố, nay địa nguyên tố sinh thành, không gian hỗn độn lại lần nữa mở rộng, diện tích bên trong có thể chứa đầy vô số thế giới Hồng Hoang.

Hơn nữa, sau khi được Địa Nguyên Châu diễn hóa, những khí hỗn độn kia lại lần nữa nồng đậm, thổi vào mặt người, có cảm giác đau rát.

Hiện tại địa hỏa thủy phong tuy chưa tụ đủ, nhưng lực lượng của địa hỏa đã bắt đầu có tác dụng.

Sau khi diễn hóa, lượng lớn thông tin từ Hỗn Độn Châu, tràn vào

trong đầu Diệp Hàn. 129.

Lần diễn hóa này cũng giống như lần trước, tuy diện tích tăng lên nhưng lại không có biến hóa về bản chất, trong hỗn độn có thể khai phá đại thiên thế giới, nhưng trong Hỗn Độn Châu lại không thể. 130.

Dù sao đại thiên thế giới cần quy tắc chân linh thế giới gia trì, hiện tại Hỗn Độn Châu không có chân linh thế giới cũng không có quy tắc sức mạnh, đại thiên thế giới sau khi khai phá ra cuối cùng cũng sẽ tan biến vô hình. 131.

Nhưng Hỗn Độn Châu tuy không thể khai phá thế giới, lại có thể chứa đựng thế giới. 132.

Nói cách khác, thế giới được khai phá trong Hồng Hoang, sau khi quy tắc hoàn thiện lại di dời vào trong Hỗn Độn Châu về lý thuyết là có thể.

Hỗn Độn Châu bắt đầu diễn hóa, Diệp Hàn liền không quan tâm nữa.

Ánh mắt của hắn, đặt lên món đồ khác trước mặt.

Đó chính là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Diệp Hàn đưa tay, từ trong Hỗn Độn Châu kéo ra một luồng khí hỗn độn, che lấp thiên cơ, phòng ngừa các Thánh nhân dò xét, sau đó liền lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, bắt đầu nghiên cứu.

Trong tay Diệp Hàn, chỉ là một mảnh vỡ.

Nhưng trên Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi lại ba nghìn đại đạo, mảnh vỡ tuy thiếu sót nghiêm trọng, nhưng trên đó lại ghi lại mấy đại đạo hoàn chỉnh.

Không biết là may mắn, hay là do sự dẫn dắt trong minh minh.

Diệp Hàn phát hiện, trên mảnh vỡ, ghi lại hoàn chỉnh Lực chi đại

đạo, và Không gian đại đạo, Thời gian đại đạo, mấy loại đại đạo xếp hạng hàng đầu trong ba nghìn đại đạo.

Pháp lực thôi động, trên mảnh vỡ vô số xoáy nước phóng ra ánh sáng rực rỡ, dường như có vô tận tinh không vũ trụ, trong vũ trụ đó, các đạo vận hành riêng.

Diệp Hàn không quản Thời gian đại đạo và Không gian đại đạo, chỉ tham ngộ Lực chi đại đạo.

Lần tham ngộ này, nhanh hơn nhiều so với việc chỉ dựa vào Lực chi đại đạo ẩn chứa trên bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ.

Trăm năm thời gian, dưới sự gia trì của thời gian trường, tương đương với một vạn năm.

Một vạn năm bế quan kết thúc, lĩnh ngộ của Diệp Hàn đối với Lực chi đại đạo, đã đạt đến 45%.

Từ 39% tăng lên 45%, tổng cộng sáu phần trăm, trông có vẻ chậm, nhưng Diệp Hàn biết, đã rất nhanh rồi.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp, quả nhiên là đồ tốt." Diệp Hàn hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Nếu có thể lấy được khối kia trong tay Hồng Quân lão tổ, thì tốt biết mấy.

Nhưng, trong thời gian ngắn, e rằng khó mà thực hiện được.

Vạn năm thời gian đã qua, Diệp Hàn vung tay, phá vỡ tầng tầng trận pháp, xuất hiện trong Nhân tộc.

Phượng Khê tự nhiên đúng hẹn đến, đã sớm chờ đợi.

"Chúc mừng Phượng Tôn xuất quan!" Phượng Khê nhìn Diệp Hàn, cảm giác khí tức trên người hắn, dường như càng mạnh mẽ hơn, trong lòng lập tức kinh hãi: Vỏn vẹn trăm năm, lại tăng lên rồi?

"Ừm!" Diệp Hàn gật gật đầu, nói: "Đi đến tổ địa của Phượng tộc

đi!” Nói xong, vung tay nhẹ nhàng xé rách hư không.

Chương 189

Thủ đoạn này, khiến Phượng Khê lại kinh ngạc liên tục, có thể xé rách hư không, đó là thủ đoạn chỉ có Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang mới có.

Đương nhiên, Diệp Hàn là một kẻ dị loại, vốn vẹn Đại La Kim Tiên, đã có thể xé rách không gian.

Nhưng... xé rách không gian Phượng Khê có thể hiểu, nhưng xé rách không gian trông còn dễ dàng hơn cả ta một Chuẩn Thánh hậu kỳ, có chút quá đáng rồi không?

"Đi!" Diệp Hàn dẫn Phượng Khê, trực tiếp đến ngoại vi Bất Diệt Hỏa Sơn của Phượng tộc.

Nhìn Bất Diệt Hỏa Sơn, con ngươi Diệp Hàn khẽ động.

Vô tận thần thức quét ra, lần này, xác thực phát hiện, nơi này là một đại thiên thế giới.

Trong Hồng Hoang, ngoài chân linh thế giới, đại thiên thế giới là cấp độ cao nhất, có thể kết nối với pháp tắc Hồng Hoang, không gian trong đó và Hồng Hoang không khác gì nhau. 133.

Thời thái cổ, quy tắc Hồng Hoang chưa hoàn thiện, Thiên đạo cũng chưa trưởng thành nên những đại thần thông giả như Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân đều có thể mượn sức mạnh của pháp bảo để khai phá ra đại thiên thế giới. 134.

Nhưng hiện tại, vì Thiên đạo kiện toàn, pháp tắc Hồng Hoang cũng hoàn thiện, dưới Thánh nhân dù thần thông cao đến đâu cũng không thể khai phá đại thiên thế giới. 135.

Đại thiên thế giới chỉ có Thánh nhân mới có thể khai phá, cũng

không phải là chuyện một sớm một chiều.

Cho nên, đối với những chủng tộc có đại thiên thế giới, thế giới liền trở nên vô cùng quý giá.

"Hửm..." Diệp Hàn nhìn Phượng Khê, kỳ quái hỏi: "Ngươi kích động như vậy làm gì?" Lão già này, cũng đã sống vô số kỷ nguyên, hôm nay ở đây lại xoa tay, lại nhìn đông ngó tây, dường như nội tâm cũng đang trào dâng.

"Ha ha...

Bẩm Phượng Tôn!" Lão mặt Phượng Khê hơi đỏ lên, nói: "Trừ lần trước Nữ Oa Thánh nhân ra, ta chưa từng gặp Thánh nhân nào khác, hôm nay sắp được gặp Thông Thiên Thánh nhân, ta... ta có chút thất thố, ha ha ha... ha ha!" "Ặc..." Diệp Hàn nhìn Phượng Khê, có chút không nỡ lòng nói: "Cái đó, sư tôn ta hôm nay, e rằng sẽ không đến!" "A?" Phượng Khê nhìn Diệp Hàn, hơi sững sờ, nói: "Vậy... vậy di dời thế giới..." "Để ta!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, vô tận thần thức quét ra.

"Ngươi?" Nghe lời của Diệp Hàn, Phượng Khê kinh ngạc tột độ.

Đùa sao?

Dù là cao thủ Chuẩn Thánh, cũng không thể di dời đại thiên thế giới, một Đại La Kim Tiên sơ kỳ, làm sao có thể...

Ta nhất định nghe nhầm rồi, nhất định nghe nhầm rồi!

"Bất Diệt Hỏa Sơn, lên cho ta!" Ngay khi Phượng Khê cho rằng mình nghe nhầm, trong cơ thể Diệp Hàn, vô tận pháp lực, vô tận sức mạnh, đột nhiên tuôn ra.

Ầm ầm ầm...

Pháp lực và sức mạnh của Diệp Hàn, hóa thành vô tận đại đạo phù

văn bay ra, tầng tầng lớp lớp bao bọc toàn bộ Bất Diệt Hỏa Sơn.

Sức mạnh của các Thánh nhân có thể phá vỡ hư không, có thể một quyền đánh nổ một thế giới, tự nhiên cũng có thể tách một đại thiên thế giới ra, cho nên di dời thế giới, khó nhất không phải là tách thế giới, mà là hai chữ "di dời". 136.

Thánh nhân có sức mạnh khổng lồ, một cái vung tay có thể mặc kệ vạn dặm không gian nên có thể trong nháy mắt mượn sức mạnh của Thiên đạo, di dời đại thiên thế giới từ nơi này đến nơi khác.

Nhưng Chuẩn Thánh không thể, họ chỉ có thể vác thế giới chạy từng bước một.

Nhưng... lộ trình vô số ức dặm chạy đến bao giờ, đó mới là chỗ khó nhất của việc di dời thế giới.

Nhưng Diệp Hàn hiển nhiên không lo lắng về điểm này.

Theo cả Bất Diệt Hỏa Sơn bị tách khỏi thế giới Hồng Hoang, trong nháy mắt, một đại thiên thế giới to lớn, đã bị đưa vào trong Hỗn Độn Châu.

Ầm...

Bất Diệt Hỏa Sơn được đặt vào Hỗn Độn Châu, Hỗn Độn Châu theo đó cũng có một chút phản ứng.

Không rõ ràng, nhưng với tư cách là chủ nhân, Diệp Hàn cảm nhận được, trong Hỗn Độn Châu, đã có thêm một chút sinh cơ, và quy tắc sức mạnh.

Đương nhiên, không phải là tự mình diễn sinh ra quy tắc, mà là mượn quy tắc của Hồng Hoang.

Chương 190

Còn về nơi vốn là Bất Diệt Hỏa Sơn, vốn là đất đỏ ngàn dặm, vô tận nhiệt khí, toàn bộ biến mất.

Một phương trời đất, bình thường, không còn gì đặc biệt.

Phượng Khê nhìn mọi thứ trước mắt, kinh ngạc đến miệng có thể nhét vừa một quả trứng vịt, nhìn Diệp Hàn nói: "Phượng Tôn thật có đại pháp lực, nhưng, đại thiên thế giới kia ở đâu?" Thánh nhân có vĩ lực, có thể trong một hơi thở di dời thế giới đến vô lượng cự ly, nhưng Diệp Hàn hiển nhiên không có năng lực này, nhưng đại thiên thế giới đã đi đâu rồi?

"Ta có một không gian pháp bảo, có thể chứa đại thiên thế giới, đi thôi!" Diệp Hàn vung tay, lại lần nữa xé rách không gian, dẫn Phượng Khê và đại thiên thế giới của Phượng tộc trở về Nhân tộc, sau đó ở nơi không xa đạo trường của Nhân tộc, chọn một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, di dời người của Nhân tộc đi, lấy Bất Diệt Hỏa Sơn của Phượng tộc ra, kết nối lại với thế giới Hồng Hoang, trở thành một bí cảnh của Nhân tộc.

Nơi này, chính là Bất Diệt Hỏa Sơn mới của Phượng tộc.

"Từ hôm nay, chủng tộc bảo hộ của nhân loại, Phượng tộc, nhập cư vào Nhân tộc!" Giọng nói của Diệp Hàn, vang vọng khắp bờ Đông Hải: "Xung quanh bí cảnh của Phượng tộc, người của Nhân tộc không được bước vào.

Đồng thời, Phượng tộc cũng không được tùy ý ra vào Nhân tộc." Cái gọi là chủng tộc bảo hộ, không phải là sớm tối ở cùng nhau, Diệp Hàn cũng không thích Phượng tộc và Nhân tộc không có chuyện gì lại dính vào nhau, vì dù sao chủng tộc khác nhau, thời gian dài dễ sinh ra

bất đồng thậm chí là mâu thuẫn.

Cách ly hai chủng tộc ra, lúc Nhân tộc có nạn, Phượng tộc lại hiện thân cũng không muộn.

"Chúng thần, cẩn tuân mệnh lệnh của Phượng Tôn!" Phượng tộc, đối với Diệp Hàn cúi đầu lạy.

Đồng thời, Nhân tộc cũng dưới sự dẫn dắt của Tam tổ, quỳ lạy Diệp Hàn: "Cẩn tuân mệnh lệnh của Thánh Phụ!". ...

Phượng tộc từ đây an cư lạc nghiệp tại Nhân tộc, Diệp Hàn không có việc gì, bắt đầu suy nghĩ về vấn đề cấp bậc cảnh giới.

Hiện tại, đại chiến Vu-Yêu lần thứ nhất đã kết thúc, lần thứ hai bắt đầu còn một khoảng thời gian.

Hậu Thổ ngộ luân hồi e rằng một sớm một chiều cũng không thể thành công.

Cho nên, Hồng Hoang hiện tại, là một thời kỳ phát triển hòa bình ngắn ngủi, không có quái để đánh.

Vì vậy Diệp Hàn cân nhắc việc nâng cao tu vi, mở hệ thống ra xem, công đức trị trong đó chỉ còn khoảng chục triệu, hiển nhiên không đủ để đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Làm sao bây giờ?

Cày công đức thôi, không có cách nào khác.

Dù sao, trấn giữ kho báu công đức là Nhân tộc, nếu không cày vài trăm triệu, chắc chắn có lỗi với bản thân.

Thế là, Diệp Hàn liền một mình, đi du lịch ở tầng lớp thấp nhất của Nhân tộc.

Nhân tộc, sau vô số năm phát triển, hiện tại số lượng nhân khẩu có thể nói là đệ nhất Hồng Hoang, dù so với Yêu tộc, cũng không hề thua

kém.

Vì tốc độ sinh sản của Nhân tộc, thực sự quá nhanh.

Nhưng, dù nhiều người như vậy, Nhân tộc hiện tại cũng chỉ ở giai đoạn văn minh sơ khai mông muội.

Một ngày nọ, Diệp Hàn thấy một thiếu nữ, quần áo trên người rách rưới, lại một mình đứng trên đỉnh núi, đối mặt với gió nhắm mắt, như tu sĩ ngộ đạo.

Diệp Hàn rất tò mò, liền hạ xuống bên cạnh, hỏi: "Cô là ai?

Ở đây làm gì?" Cô gái dung mạo bình thường, nhưng lại có một đôi mắt trong veo, nhìn Diệp Hàn hỏi: "Tiếng gió rất hay, ngài có nghe không?" "Gió?" Diệp Hàn thầm nghĩ: Gió thì có gì hay, lại không phải âm nhạc?

Nhưng, hai chữ "âm nhạc", trong đầu hắn bỗng nhiên lóe lên.

Đúng vậy, Nhân tộc hiện tại, còn chưa có âm luật, ta sao không dạy cho cô gái này âm luật.

"Âm nhạc trong gió tuy đẹp, nhưng đó là âm thanh của tự nhiên!" Diệp Hàn nhìn thiếu nữ, nhàn nhạt nói: "Nếu, có thể đem vẻ đẹp trong lòng, thổi thành âm thanh, chẳng phải tốt hơn sao?" "Có thể sao?" Thiếu nữ chớp chớp mắt, nhìn về phía Diệp Hàn.

"Có thể!" Diệp Hàn dẫn thiếu nữ, đến bờ sông lấy nước, lại đến chân núi lấy đất sét, sau khi trộn đất sét với nước, nặn ra một vật tròn tròn rỗng ruột, bên ngoài khoét một lỗ nhỏ, một nhạc cụ cổ xưa liền hình thành.

"Chờ chút!" Diệp Hàn khoan gỗ lấy lửa, nung nhạc cụ cho cứng lại, sau đó giao cho thiếu nữ nói: "Vật này, liền có thể đem vẻ đẹp trong lòng, phú cho âm thanh!" "...Thật sao?" Thiếu nữ dưới sự chỉ điểm của Diệp Hàn, cầm nhạc cụ thô sơ kia, bắt đầu thổi.

Không thể không nói, thiếu nữ rất có thiên phú, rất nhanh, một bản nhạc đơn giản, đã được thổi ra, là sáng tác nguyên bản.

Tuy nhiên, Diệp Hàn nghe không có cảm giác gì, thậm chí cảm thấy còn không bằng bài hát thiếu nhi, nhưng không thể phủ nhận, đó cũng là âm nhạc, là âm luật sơ khai nhất.

Là bản nhạc đầu tiên giữa trời đất, thượng thiên tự nhiên sẽ có cảm ứng, nháy mắt giáng xuống công đức vô biên.

"Ầm ầm ầm..." Một đoàn kim quang lớn hạ xuống.

Năm thành rơi vào trong cơ thể Diệp Hàn!

Ba thành rơi vào trong cơ thể thiếu nữ kia, hai thành còn lại, thì rơi lên nhạc cụ.

Diệp Hàn mừng rỡ: Chỉ tạo ra một nhạc cụ thôi, đã có hơn mười triệu công đức trị?

Lợi hại!

Đồng thời, ánh mắt của vô số đại lão trong Hồng Hoang, đều nhìn về phía Diệp Hàn.

Chương 191

"Thượng thiên vô cớ giáng công đức?" "Diệp Hàn, hắn đã làm gì, mà có thể nhận được công đức như vậy?" "Nhìn công đức này, ít nhất cũng phải có mười triệu!"...

Diệp Hàn không để ý đến mọi người trong Hồng Hoang, nói với thiếu nữ kia: "Từ hôm nay, ngươi chính là Nhạc Tổ, vật này tặng cho ngươi, tên là Huân!" "Vâng, đa tạ Thánh Phụ!" Ở gần đây, thiếu nữ tự nhiên biết thân phận của Diệp Hàn.

Diệp Hàn nhận được công đức, ung dung rời đi.

Mấy ngày sau, thấy người của Nhân tộc đều đang thắt nút ghi chép, Diệp Hàn tìm một tu sĩ tên là Thương Hiệt, vừa nhắc nhở, vừa dẫn dắt, mấy năm sau, Thương Hiệt đã sáng tạo ra văn tự của Nhân tộc.

Thương Hiệt tạo chữ, tự nhiên lại có vô lượng công đức hạ xuống.

Ầm ầm ầm...

Thiên hàng công đức.

Nhưng lần này, Diệp Hàn chỉ được một phần nhỏ, chỉ có ba thành, ngược lại Thương Hiệt được năm thành, hai thành công đức còn lại rơi lên những văn tự mà Thương Hiệt tạo ra, văn tự phiêu tán đến khắp nơi trong Nhân tộc Hồng Hoang, để vô số bộ tộc của Nhân tộc cùng nhau học tập.

Nhưng dù Diệp Hàn chỉ được ba thành, công đức trong ba thành đó, cũng có hơn hai mươi triệu.

Xem ra, công đức tạo chữ, còn lớn hơn âm luật.

Diệp Hàn lại nhận được công đức!

Cả Hồng Hoang lại lần nữa chấn kinh.

Nhưng, mọi người cũng chỉ có thể chấn kinh, công đức không phải bảo vật, thứ này cướp cũng không cướp được.

Những ngày tiếp theo.

Diệp Hàn dạy Nhân tộc làm lưới đánh cá để bắt cá trong sông ngòi hồ biển.

Thượng thiên giáng xuống vô lượng công đức.

Diệp Hàn dạy nhân loại làm thuyền bằng gỗ!

Vô lượng công đức hạ xuống!

Cải tiến cung tên!

Công đức hạ xuống!

Thuần phục ngựa hoang trâu rừng để cho nhân loại sai khiến.

Công đức vô biên hạ xuống!

Làm xe lớn, dùng bánh xe lăn để thay thế sức người.

Công đức hạ xuống! ...

Phía Nhân tộc, cả ngày náo động, kết quả làm cho tất cả đại lão trong Hồng Hoang đều ngồi không yên.

Công đức, cũng quá nhiều rồi không?

Kiếm công đức, cũng quá dễ dàng rồi không?

Ầm ầm ầm...

Công đức giáng xuống Nhân tộc, rồi lại rơi xuống đầu Diệp Hàn.

Các vị đại lão Hồng Hoang vừa nhìn thấy, tức thì muốn hộc máu.

Mẹ kiếp, chế tạo một cái xe thôi mà.

Chỉ làm cho loài người một cái xe có bánh xe, mà có nhiều công đức giáng xuống như vậy sao?

Cũng quá đáng quá rồi chứ?

Quá đơn giản rồi!

Ta đây cả ngày vắt óc, moi ruột moi gan để kiếm chút công đức, vất vả vô số năm không bằng công đức của một cái xe sao?

Những đại lão trong Hồng Hoang như Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử...

đều có vẻ mặt cười khổ, đồng thời trong lòng không cam tâm.

Thậm chí, Thông Thiên nhìn đệ tử của mình nhận được công đức như thế cũng có chút không thể tin nổi.

Người ở gần nhất chính là Lão Tử.

Chương 192

Lão Tử thanh tĩnh vô vi, bình thường chuyện gì cũng chẳng quan tâm, ngoài việc đệ tử trưởng thành và Nhân giáo hưng thịnh ra, những thứ khác ông cũng không thèm liếc mắt lấy một lần.

Thế nhưng Diệp Hàn gây ra động tĩnh ở Nhân tộc, khiến khóe miệng Lão Tử giật giật liên hồi.

Quá đáng thật!

Cái tên nhóc Diệp Hàn này, Lão Tử ta lập giáo ở Nhân tộc, công đức thu được trong mấy chục vạn năm, lại không bằng tên nhóc này giơ tay một cái?

Quá đáng!

Đương nhiên, Tam Thanh thì thôi đi, người ghen tị nhất phải kể đến hai vị giáo chủ của Tây Phương giáo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Nhân tộc, đúng là cơ duyên vô hạn a!" Chuẩn Đề nhìn công đức không ngừng rơi xuống đỉnh đầu Diệp Hàn, dù thân là Thánh nhân cũng thấy chua lòm, khó mà kìm nén được!

"Haizz!" Tiếp Dẫn mặt mày sầu khổ, thở dài một hơi thật sâu.

Ai mà ngờ được, một chủng tộc Hậu thiên nhỏ bé yếu ớt ban đầu, giờ đây dưới sự che chở của Diệp Hàn, lại trưởng thành đến mức này?

Khí vận mạnh mẽ, thậm chí còn đè bẹp cả Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc thời Thượng cổ.

"Xem ra, Nhân tộc sắp đại hưng!" Chuẩn Đề là Thánh nhân, trong lòng tự nhiên có chút cảm ứng: "Lại làm lợi cho Tiệt giáo và Nhân giáo, thật đáng thương cho Tây Phương giáo của ta..." Ban đầu, Nữ

Oa thành Thánh đầu tiên, tạo ra chủng tộc loài người Hậu thiên.

Chủng tộc này đặc biệt yếu ớt, chỉ có thể sống được mấy chục năm, không thể tu hành, không thể sử dụng pháp thuật.

Đây đâu phải là một chủng tộc của Hồng Hoang chứ?

Trong mắt các vị đại lão Hồng Hoang, Nhân tộc chỉ là đồ chơi của Thánh nhân mà thôi!

Thậm chí còn không được coi là một chủng tộc!

Sau này khi mọi người lần lượt thành Thánh, lúc Nhân tộc gặp khó khăn, Lão Tử liền sáng lập Nhân giáo, Diệp Hàn còn trực tiếp tuyên bố che chở cho Nhân tộc.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vì sợ hãi Tam Thanh, chỉ có thể chọn vùng Tây phương xa xôi cằn cỗi làm nền tảng phát triển, lập nên Tây Phương giáo.

Thời Thượng cổ, hung thú hoành hành, Ma Tổ La Hầu còn xưng bá Hồng Hoang, sau đó Hồng Quân Đạo Tổ tập hợp đồng đạo Huyền môn, đại chiến với Ma Tổ La Hầu ở Tây phương, một trận tiêu diệt La Hầu, nhưng cũng đánh vỡ vô số linh mạch của thế giới Tây phương, khiến cho nền tảng của Tây phương bị phá hoại, đất đai trở nên cằn cỗi bạc nhược.

Đất đai cằn cỗi, ảnh hưởng không chỉ là linh khí thưa thớt, không có lợi cho tu hành, mà những sinh linh sinh ra ở Tây phương cũng có thiên tư thiếu hụt, so với sinh linh Đông phương thì kém một đoạn dài.

Bao năm qua, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đã sử dụng vô số linh bảo để tu phục đại địa và linh mạch Tây phương, mới khiến cho Tây phương tạm coi là được.

Thế nhưng bây giờ, khí vận của Nhân tộc mạnh mẽ như vậy, so

sánh ra, chút khí vận của Tây Phương giáo quả thực chỉ có thể cho chó ăn!

"Sư huynh!" Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn, hít sâu một hơi nói: "Tây Phương giáo của chúng ta vốn đã kém xa ba giáo phái của Tam Thanh ở Đông phương, nay khí vận Nhân tộc lại thịnh vượng như thế, e rằng sau này chênh lệch sẽ ngày càng lớn.

Ta muốn đi về phía Đông, vào Nhân tộc truyền giáo, sư huynh thấy thế nào?" "Không được!" Tiếp Dẫn nghe lời Chuẩn Đề, lập tức kinh hãi, nói: "Đông phương là địa bàn của ba giáo phái Tam Thanh, chúng ta nếu đến đó truyền giáo, khác nào đổ thêm dầu vào lửa, tranh đoạt khí vận với Tam Thanh, e rằng sẽ không được dung thứ!" "Không sợ!" Chuẩn Đề nói: "Tam Thanh là Thánh nhân, chúng ta cũng là Thánh nhân, được Thiên đạo chiếu cố, vạn kiếp bất diệt, chẳng lẽ hai chúng ta lại sợ Tam Thanh sao?" "Hơn nữa," Chuẩn Đề tiếp tục nói: "Nhân tộc là do Nữ Oa nương nương tạo ra, là sinh linh trong Hồng Hoang, không phải là chủng tộc của riêng Tiệt giáo, cũng không thuộc sở hữu của Nhân giáo.

Chúng ta chỉ đến đó tuyên truyền giáo nghĩa Tây Phương, Nhân giáo và Tiệt giáo có thể làm gì được ta?

Dù có đến chỗ Lão sư, ngài cũng không nói được gì!" "..." Mặc dù lời của Chuẩn Đề cũng có lý, nhưng Tiếp Dẫn vẫn cảm thấy không ổn.

Cụ thể không ổn ở đâu, nhất thời cũng không nói ra được.

"Vậy đi!" Chuẩn Đề lại nói: "Sư huynh trấn giữ núi Tu Di, ta đi đến Nhân tộc xem xét trước, sau này làm thế nào, sẽ bàn bạc sau cũng không muộn!" "Thôi được!" Tiếp Dẫn biết sư đệ Chuẩn Đề thực ra cũng là vì Tây Phương giáo mà bôn ba, tự nhiên không thể ngăn cản, chỉ nhắc nhở: "Gặp chuyện đừng cưỡng cầu, càng đừng cố ra mặt!"

“Xin tuân theo lời dạy của sư huynh!” Chuẩn Đề hành lễ, rồi thân hình xoay chuyển, liền ra khỏi núi Tu Di.

Ra khỏi cửa núi, trên núi Tu Di, một đóa kim liên khổng lồ màu vàng lơ lửng giữa không trung, trên đó kim quang lấp lánh, lưu quang rực rỡ, trông vô cùng uy thế.

Đó chính là khí vận kim liên của Tây Phương giáo trên núi Tu Di.

Khí vận của một tộc hoặc một giáo phái, chính là sự hiển hóa yêu ghét của Thiên đạo, hình dạng mỗi nơi mỗi khác, nhưng công năng đại khái tương tự.

Ví dụ như Long tộc là khí vận kim long, Nhân tộc là khí vận kim sơn, Yêu tộc Thiên đình là khí vận trường hà, còn núi Tu Di lại là khí vận kim liên.

Nhìn khí vận kim liên, Chuẩn Đề khẽ thở dài.

Mặc dù, kim liên trước mắt trông có vẻ mênh mông vô tận, khí vận ngưng tụ trên đó, vô cùng nồng đậm.

Nhưng đó chỉ là biểu tượng, được Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người dùng đại pháp lực gia trì, là biểu tượng để mê hoặc thế nhân.

Khí vận thật sự, Thánh nhân chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu.

Chỉ có những người dưới Thánh nhân mới bị loại biểu tượng này mê hoặc mà thôi.

“Ta đi lần này!

Nhất định phải tranh đoạt khí vận cho Tây phương!” Chuẩn Đề âm thầm thề, vung tay lên, xuyên qua vô số không gian, cả người đã đến bờ Đông Hải.

Thánh nhân xuất hiện, tử khí đông lai!

Thế nhưng, lần này Chuẩn Đề là lén lút đi, không chỉ che đậy thiên

cơ, thậm chí còn che giấu cả khí tức của bản thân, cho nên trời yên biển lặng, trong Hồng Hoang gần như không ai phát hiện.

Chương 193

Chuẩn Đề hóa thành một lão gia gia hiền hòa dễ gần, tiến vào Nhân tộc.

Sau khi nhìn thấy khí vận của Nhân tộc, Chuẩn Đề càng thêm kinh ngạc.

Đương nhiên, đến Nhân tộc, một là để kiếm khí vận, hai là để kiếm công đức.

Ban đầu thấy Diệp Hàn tùy tiện làm một thứ gì đó cũng có thể nhận được vô lượng công đức, Chuẩn Đề cũng ghen tị.

Nhưng thân là Thánh nhân, không thể công khai giành công đức với tiểu bối, chỉ có thể lén lén lút lút mà đến.

Sau khi đến Nhân tộc, Chuẩn Đề dựa vào tài ăn nói khéo léo của mình, nhanh chóng lập được chỗ đứng trong một bộ lạc tên là Bàn Sơn, trở thành người ngoài được hoan nghênh nhất trong bộ lạc.

Một ngày nọ, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Chuẩn Đề quyết định làm một việc lớn!

Diệp Hàn nhận được cơ duyên, chẳng qua là dựa vào việc làm ra những thứ đơn giản như xe lớn, thuần hóa, thuyền, lưới cá v.v...

Hắn làm được, ta đây là Chuẩn Đề tự nhiên cũng làm được.

Hơn nữa, ta thân là Thánh nhân, chắc chắn làm tốt hơn hắn!

Chuẩn Đề là Thánh nhân, Thánh nhân tự nhiên có thủ đoạn của Thánh nhân!

Thực ra Chuẩn Đề cũng đã nghiên cứu cách làm của Diệp Hàn.

Lúc Diệp Hàn mới bắt đầu, chỉ dạy người ta làm ra một loại nhạc

khí là huân để tấu nhạc, sau đó trong loài người có âm nhạc.

Sau đó, Diệp Hàn dạy người ta sáng tạo ra văn tự, loài người liền có văn tự, trời cao giáng xuống vô lượng công đức.

Rồi sau đó là tạo xe, dệt lưới, thuần hóa v.v...

Nếu nhìn ra điểm mấu chốt trong đó sẽ hiểu ra một điều, đó là: giúp đỡ loài người.

Đúng vậy!

Chuẩn Đề hiểu rằng, loài người là chủng tộc được trời cao chiếu cố, ta chỉ cần làm một số việc giúp đỡ loài người, tự nhiên sẽ nhận được vô biên công đức.

Những việc Diệp Hàn làm, thực ra đều là việc nhỏ.

Ta là Thánh nhân, Thánh nhân không làm việc nhỏ, chỉ làm việc lớn.

Chuẩn Đề ở trong Nhân tộc nhắm mắt, dựa vào nhu cầu hiện tại của Nhân tộc, khổ tư suy nghĩ, mất khoảng nửa năm, cuối cùng đã nghĩ ra một cách.

Không phải là giúp đỡ loài người sao?

Đơn giản!

"Bồ Đề lão gia!" Chuẩn Đề vừa mới xuất quan, bên ngoài có tộc trưởng Bàn Sơn thị, trong tay bưng một ít linh quả nói: "Đây là linh quả do bọn trẻ lên núi hái được, vị không tệ, Bồ Đề lão gia ngài nếm thử đi!" "Đại thiện!" Chuẩn Đề nhìn những người chất phác này, trong lòng có chút cảm động, ăn một quả linh quả, nói với tộc trưởng Bàn Sơn thị: "Bàn Sơn tộc trưởng, sau khi về, hãy mời những người có tư chất ưu tú trong Nhân tộc đến, ba ngày sau, ta sẽ truyền một pháp, đảm bảo Bàn Sơn thị nhất tộc, từ nay về sau gối cao không lo!"

“Gối cao không lo?” Bàn Sơn thị không hiểu, ngơ ngác nhìn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề cười nói: “Đừng quan tâm, cứ làm theo lời ta, rồi sẽ biết!” “Vâng, Bồ Đề lão gia!” Bàn Sơn thị lui xuống, chẳng mấy ngày đã tuyên truyền trong bộ tộc, và tìm ra được mấy chục danh đệ tử có tư chất tuyệt giai, đưa đến đạo trường của Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề tự nhiên đúng hẹn xuất hiện.

“Các vị!” Chuẩn Đề nhìn những người đông nghịt trước mặt, trên mặt nở nụ cười tự tin, nói: “Nhân tộc, sống ở Hồng Hoang rất gian khổ, đặc biệt là việc kiếm thức ăn, cực kỳ khó khăn, hôm nay, ta truyền thụ cho Bàn Sơn thị một pháp, có thể điểm đá thành vật, từ nay về sau, không bao giờ phải lo lắng về thức ăn nữa!” “Cái gì?” Bàn Sơn thị dường như không hiểu lắm.

Vô số người khác cũng đều ngơ ngác.

Chuẩn Đề khẽ cười, đưa tay ra, hút một tảng đá lớn ở không xa vào tay, sau đó đặt lên đài cao, hỏi: “Các vị, đây là một tảng đá, chắc các vị đều biết chứ!” “Nói nhảm!” “Ta đương nhiên biết đó là đá!” “Bồ Đề lão gia hôm nay, không phải bị bệnh rồi chứ?” “Bồ Đề lão gia, đó đúng là đá!”...

Đối mặt với những người chất phác như vậy, sắc mặt Bồ Đề tối sầm lại, nhưng vì vô lượng công đức, vẫn nhịn xuống sự nghi ngờ của mọi người.

Hắn đưa tay ra điểm một cái, một tia sáng bay ra, chui vào trong tảng đá đó.

Ầm... trong nháy mắt, tảng đá khổng lồ kia lại biến thành một khối thịt tươi đầm đìa máu!

“...” “Trời ơi...” Mọi người trong Nhân tộc, lập tức kinh hãi.

Đá cũng có thể biến thành thịt sao?

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của loài người, Chuẩn Đề đắc ý cười.

Điểm thạch thành kim, vốn là một trong "Thiên Cang Tam Thập Lục Biến" do Đạo tổ truyền lại, là vô thượng thần thông.

Nhưng Chuẩn Đề lại thay đổi một chút đạo pháp trong đó, biến hiệu quả "điểm thạch thành kim" thành "điểm thạch thành vật", thực chất là ngưng tụ linh lực trời đất, hóa thành huyết nhục, để cho loài người ăn.

Như vậy, điểm thạch thành kim đã bị đổi thành điểm thạch thành vật, từ vô thượng thần thông, biến thành một tiểu pháp thuật.

Thần thông không phải ai cũng học được, nhưng tiểu pháp thuật thì chỉ cần vài đệ tử có tư chất là có thể học được.

Chương 194

"Lão gia là thần nhân a!" "Bồ Đề lão gia thật quá lợi hại!" "Dập đầu lạy Bồ Đề lão gia!" "Bồ Đề lão gia đúng là thần tiên!"...

Người bên dưới thấy thủ đoạn của Bồ Đề, từng người một quỳ rạp xuống đất, dập đầu hành lễ.

Tộc trưởng Bàn Sơn thị càng kinh ngạc không thể tả, nói với Chuẩn Đề: "Bồ Đề lão gia, cầu lão gia truyền thụ pháp này!" Nếu có được phương pháp điểm thạch thành vật, sau này ai còn phải vất vả đi ra ngoài săn bắn nữa.

Săn bắn có rủi ro, sơ suất một chút là có thể mất mạng.

Pháp thuật này, quả thực quá tốt!

"Thiện!" Chuẩn Đề khẽ cười, chỉ vào mấy đệ tử Nhân tộc có tư chất nói: "Các ngươi, theo ta, ta sẽ dạy các ngươi phương pháp điểm thạch thành vật!" Ba mươi bốn đệ tử, nối đuôi nhau vào đạo trường của Chuẩn Đề.

Vì những người này không có chút căn cơ nào, Chuẩn Đề liền dùng vô thượng thần thông, trực tiếp truyền pháp lực vào cơ thể, khiến những người này trong nháy mắt đạt đến tu vi cấp Kim Tiên, sau đó truyền thụ pháp "điểm thạch thành vật", không đến mấy tháng, những người này đã học được tiên pháp.

Khi đệ tử học thành tiên pháp, Chuẩn Đề hướng lên trời, với vẻ mặt sợ người khác nghe thấy, nói nhỏ với Thiên đạo: "Ta, Chuẩn Đề, hôm nay dạy loài người phương pháp điểm thạch thành vật, để trợ giúp Nhân tộc!" Ầm ầm ầm...

Trên bầu trời, trong nháy mắt vang lên tiếng sấm vô tận.

Nghe tiếng sấm, sắc mặt Chuẩn Đề vui mừng.

Đến rồi, quả nhiên, trong Nhân tộc, kiếm công đức quả thực quá dễ dàng.

Nghe tiếng sấm lớn nhỏ, dường như còn nhiều hơn cả công đức mà Diệp Hàn nhận được trước đó.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt Chuẩn Đề đột nhiên biến đổi.

Theo lý mà nói, sau tiếng sấm sẽ là mây vàng, trong mây vàng sẽ rơi xuống vô lượng công đức, nhưng lần này, tại sao trên trời lại xuất hiện mây đen.

Chuẩn Đề đang lúc kinh ngạc, đột nhiên một luồng năng lượng màu đen từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt chui vào cơ thể hắn.

"Khổ rồi..." Sắc mặt Chuẩn Đề khổ sở, gần như muốn khóc.

Diệp Hàn giúp đỡ loài người, có thể nhận được vô tận công đức, tại sao ta tốt bụng giúp đỡ loài người, lại bị Thiên đạo giáng xuống trăm vạn nghiệp lực.

Tại sao?

Tại sao chứ?

Chuẩn Đề sắp hộc máu rồi!

Ngay sau đó, trong đầu chợt lóe sáng, ý chí của Thiên đạo truyền xuống.

Nguyên lai, Diệp Hàn giúp đỡ loài người là thuận theo thiên đạo, phụ trợ loài người trưởng thành, còn Chuẩn Đề giúp đỡ loài người lại là nghịch thiên hành sự, dạy những thứ tiêu cực, sẽ làm hỏng bản tâm của loài người.

Vì thế, giáng xuống vô biên nghiệp lực.

"..." "Chuyện gì vậy?" "Sao lại có nhiều nghiệp lực giáng xuống như vậy!" "Nghiệp lực, là Nhân tộc?

Tại sao Nhân tộc lại có nghiệp lực giáng xuống?"...

Trong Hồng Hoang, vô số ánh mắt của các đại năng đều đổ dồn về một phương trời.

Nhưng phương trời đó dường như đã bị người khác cố ý che đậy thiên cơ, không nhìn ra được tình hình cụ thể.

"..." Trong Tam Thanh, Lão Tử và Thông Thiên đều có đạo thống ở Nhân tộc, đặc biệt là Lão Tử, còn lấy Nhân tộc làm nền tảng, nay Nhân tộc xảy ra biến cố, tự nhiên phải quan sát.

Vừa nhìn, thiên cơ đã bị che đậy.

Nhưng, dù thiên cơ bị che đậy, Thánh nhân nhất tâm bát diện, trong nháy mắt đã biết đây là thủ đoạn của Thánh nhân.

Nếu là thủ đoạn của Thánh nhân, không khó để đoán ra.

Ngoài Tam Thanh ra, Nữ Oa ở Oa Hoàng Cung, Tiếp Dẫn ở núi Tu Di, chỉ thiếu một mình Chuẩn Đề.

"Muốn ăn đòn à!" Thông Thiên tính tình nóng nảy, vừa nhận ra là Chuẩn Đề, trong nháy mắt cách không tung ra một bàn tay khổng lồ, ầm ầm, phá tan hết mọi sự che đậy thiên cơ ở phương trời đó.

Sau đó, vô số người trong Hồng Hoang đều nhìn thấy Chuẩn Đề, cũng tự nhiên biết Chuẩn Đề đã làm chuyện gì!

"Phụt..." Diệp Hàn nhìn thấy, trực tiếp cười phì ra!

"Trời ạ, thì ra là Chuẩn Đề thánh nhân à?" "Chuẩn Đề thánh nhân lại làm chuyện như vậy?" "Chạy đến Nhân tộc kiếm công đức, còn lén lén lút lút che đậy thiên cơ, thật đáng cười!" "Ha ha ha, Thánh nhân cũng không cần mặt mũi nữa sao?" "Phụt..." Hồng Hoang rộng

lớn, không thể tưởng tượng, không chỉ có những đại lão quen thuộc như Đế Tuấn không quá sợ Thánh nhân, mà còn có những sinh linh đắc đạo từ thuở khai thiên lập địa, cũng không đặc biệt nể nang hai vị thánh Tây phương.

Đặc biệt, đệ tử dưới trướng Tam Thanh càng thêm khinh thường, trực tiếp chế giễu.

Chuẩn Đề không còn mặt mũi nào, sắc mặt đỏ bừng, hướng lên trời lạnh lùng "hừ..." một tiếng.

Trong tiếng hừ lạnh, xen lẫn ý chí của Thánh nhân, trong nháy mắt bao trùm Hồng Hoang, nơi nào đi qua, những tiếng chế giễu vừa rồi tự nhiên biến mất.

Nhưng!

Chương 195

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa lại lần nữa "phì" cười.

Ngoài tiếng cười của Nữ Oa, còn có một giọng nữ đồng trong trẻo: "Sư tôn, cái lão đầu kia thật không biết xấu hổ, chạy đến Nhân tộc học theo đa đa của con kiếm công đức, không kiếm được lại còn bị Thiên đạo giáng xuống trăm vạn nghiệp lực!" "Linh Linh, đừng nói bậy!"...

Sắc mặt Chuẩn Đề, lúc đen lúc đỏ.

Dù có là người mặt dày số một Hồng Hoang, bị một nữ đồng chế giễu trước mặt, cũng không chịu nổi.

Nhưng may mắn là, mặt của hắn thật sự đủ dày.

"Sư tỷ à!" Chuẩn Đề hướng về phía Oa Hoàng Cung hành lễ, sau đó nói: "Chuẩn Đề đến Nhân tộc truyền giáo, chưa được sự cho phép của sư tỷ, đặc biệt đến đây tạ tội với sư tỷ.

Nhưng mong sư tỷ thương Tây Phương giáo chúng tôi nghèo khó, vừa không có khí vận, lại không có đệ tử tư chất ưu tú, xin sư tỷ cho phép tôi ở Nhân tộc truyền thụ giáo nghĩa Tây Phương giáo!" Chuẩn Đề cũng lanh trí, trực tiếp xin Nữ Oa một quyền hạn, nếu Nữ Oa đồng ý, hắn có thể danh chính ngôn thuận ở Nhân tộc truyền giáo, đến lúc đó dù là Lão Tử, Diệp Hàn hay Thông Thiên đứng sau Diệp Hàn, cũng không thể công khai từ chối.

"Nhân tộc là do bản cung và Diệp Hàn đạo hữu cùng nhau tạo ra!" Giọng của Nữ Oa, lạnh lùng từ trên trời truyền xuống: "Cũng không phải là tài sản riêng của ta, sư đệ nếu giáo nghĩa đoan chính, cũng không phải là không được!" Nữ Oa đồng ý rồi.

Chuẩn Đề trong nháy mắt vui mừng, tạ ơn Nữ Oa.

Ngay lập tức vung tay, không cần lén lút nữa, trực tiếp tạo ra một đạo trường khổng lồ ở Nhân tộc, tiến vào bế quan. 137.

Thời gian này muốn kiếm công đức nhưng sự việc không như ý muốn, không những không kiếm được công đức mà ngược lại còn dính đầy nghiệp lực.

Đó là trăm vạn nghiệp lực đấy.

Trong Hồng Hoang, thủ đoạn thông thường để tiêu trừ nghiệp lực là dùng công đức để tiêu trừ.

Một điểm nghiệp lực, cần mười điểm công đức.

Chuẩn Đề bị Thiên đạo giáng xuống trăm vạn nghiệp lực, có nghĩa là ít nhất cần mười triệu công đức mới có thể tiêu trừ.

"Mười triệu công đức à!" Khóe miệng Chuẩn Đề co giật, không dám động đến công đức của Diệp Hàn ở Nhân tộc nữa.

Nếu làm không tốt lại bị giáng xuống thêm chút nghiệp lực, thánh vị cũng không giữ được.

Đương nhiên, ngoài việc dùng công đức để tiêu trừ nghiệp lực ra, cũng có thể thông qua các phương thức khác, ví dụ như phát đại nguyện, và thực hiện nó; ví dụ như dùng thiên địa chí bảo để tiêu trừ.

Trong Hồng Hoang, bảo bối có thể tiêu trừ nghiệp lực không nhiều, Nghiệp Hỏa Hồng Liên trong tay Diệp Hàn là một, nhưng Chuẩn Đề lại không có bảo bối như vậy.

"Xem ra, sau này không thể không đến chỗ Diệp Hàn, mượn Nghiệp Hỏa Hồng Liên dùng một lát!" "Ai..." Chuẩn Đề thở dài một hơi.

Mượn bảo bối của Diệp Hàn để đốt nghiệp lực của mình, lại phải

nợ nhân quả của người ta.

Thật đúng là... lần đến Nhân tộc này, không bắt được hồ ly, lại rước về một thân mùi hôi.

Nhưng may mắn là, công đức kiếm được hay không không quan trọng, ít nhất có thể danh chính ngôn thuận ở Nhân tộc truyền giáo.

Nếu vì ở Nhân tộc truyền giáo mà khiến Tây Phương giáo đại hưng, khí vận tăng lên, chút nghiệp lực này, đối với Thánh nhân lại là gì chứ?...

Chuẩn Đề bế quan mười năm!

Mười năm sau, xuất quan bắt đầu truyền giáo.

Thế nhưng, vừa bắt đầu truyền giáo, mới biết ở Nhân tộc truyền bá giáo nghĩa Tây Phương giáo, không hề đơn giản như vậy.

Bởi vì, hắn đã đến muộn.

Sau khi Lão Tử thành Thánh, đã trực tiếp thành lập Nhân giáo, Nhân tộc chính là nền tảng của Nhân giáo.

Diệp Hàn bố cục ở Nhân tộc còn sớm hơn cả Lão Tử.

Diệp Hàn không chỉ là một trong những người sáng tạo ra Nhân tộc, mà còn là Thánh phụ của Nhân tộc, là người bảo hộ Nhân tộc.

Lần đầu tiên đưa Nhân tộc từ vùng đất phúc địa của Hồng Hoang đến bờ Đông Hải phồn thịnh, đảm bảo an toàn, lần thứ hai Long tộc gây sự, cũng là Diệp Hàn ra mặt, vì Nhân tộc mà ra tay.

Hơn nữa, Nhân tộc tam tổ, đều do một tay Diệp Hàn tạo ra. 138.

Ngày nay Diệp Hàn lại ở trong Nhân tộc điên cuồng thu gom công đức, âm luật, văn tự lần lượt xuất hiện.

Cho nên, trong Nhân tộc, giáo nghĩa của Nhân giáo chiếm khoảng

ba thành, vì duyên cớ của Diệp Hàn, giáo nghĩa của Tiệt giáo lại chiếm đến bảy thành.

Hai giáo phái còn đang tranh giành nhau, giáo nghĩa của Tây Phương giáo, làm sao có thể dễ dàng chen vào?

Chớp mắt, Chuẩn Đề đã đi khắp đại địa Nhân tộc trăm năm.

Chương 196

Trong trăm năm, hắn đã đến vô số bộ lạc Nhân tộc.

Những bộ lạc khổng lồ trong Nhân tộc, ví dụ như bộ tộc của Toại Nhân thị, bộ lạc của Truy Y thị, bộ lạc của Hữu Sào thị trong Nhân tộc tam tổ v.v..., những bộ tộc lớn này, đừng nói là Tây Phương giáo, ngay cả Nhân giáo của Lão Tử cũng không chen vào được.

Những bộ tộc trung bình, lại là nơi Nhân giáo và Tiệt giáo tranh giành kịch liệt.

Những bộ tộc như vậy, Tây Phương giáo càng không thể chen vào được.

Chuẩn Đề nhắm vào những bộ tộc nhỏ bị lề hóa, nhưng đáng tiếc, dù là trong những bộ tộc nhỏ, sự sùng bái đối với Diệp Hàn cũng đã ăn sâu bén rễ, nước đổ không lọt.

Cho nên, Chuẩn Đề ở đại địa Nhân tộc truyền giáo trăm năm, cũng chỉ thu được mười mấy đệ tử mà thôi.

Mười mấy đệ tử này, đều không phải là người tốt.

Hoặc là vì có thù hận đặc biệt với Nhân tộc, hoặc là vì tâm lý đen tối.

Cứ truyền giáo như vậy, biết đến bao giờ mới xong?

Thế là, Chuẩn Đề quyết định thay đổi sách lược.

Thay đổi như thế nào?

Không nghe giáo nghĩa của ta phải không?

Không sao, vậy dùng pháp bảo, linh bảo, pháp thuật để dụ dỗ, có lúc, thậm chí còn dùng đến chút thủ đoạn phi thường, mê hoặc tâm

thần người khác.

Phương pháp Chuẩn Đề dùng, đại khái tương tự với phương pháp vây khốn nguyên thần của Diệp Hàn ở cửa Tử Tiêu Cung lúc trước.

Quả nhiên, phương pháp này vừa ra, số lượng đệ tử của hắn lập tức tăng vọt.

Ngoài vạn dặm, Diệp Hàn nhìn Chuẩn Đề, lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng lại không ra tay.

Đơn giản, đánh không lại Chuẩn Đề a.

Hắn đang đợi, đợi Lão Tử ra tay.

Lão Tử sau khi thấy thủ đoạn của Chuẩn Đề, vẻ mặt vạn năm không gợn sóng cũng đầy vẻ bất mãn, hung hăng nói: "Đường đường là Thánh nhân, lại dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy, tai họa đệ tử Nhân giáo của ta, thật không biết xấu hổ!" Bên dưới Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư và quan môn đệ tử Linh Linh nghe thấy, đều không lên tiếng.

Đặc biệt là Linh Linh, lần đầu tiên thấy sư tôn nổi giận như vậy.

Cho nên, trong lòng muốn giúp sư tôn một tay, đuổi cái lão già xấu xa đáng ghét kia đi!

Chỉ là, làm sao đuổi đi đây?

À... có rồi, tìm đại ca ca thôi, nhờ huynh ấy đánh lão già xấu xa đó!

Lão Tử vô cớ mắng mấy câu, nhưng vẫn không có động tĩnh gì, cũng không tìm Chuẩn Đề gây phiền phức.

Nguyên nhân là, bản thân Lão Tử là Thánh nhân, bây giờ Chuẩn Đề tuy rằng ở Nhân tộc truyền giáo dùng thủ đoạn có chút không quang minh, nhưng nhìn chung, đệ tử và tín đồ của Chuẩn Đề rất ít.
139.

Chưa gây ra nguy hại lớn, nếu ra tay sẽ khiến Thánh nhân có vẻ quá nhỏ mọn.

Nhưng Linh Linh lại không nghĩ vậy.

Thời gian này bái sư Lão Tử, Lão Tử đối với cô bé thật sự rất tốt, khiến Linh Linh từ đáy lòng xem Lão Tử như người thân của mình.

Hừ... ta nhất định phải dạy dỗ cái lão già chết tiệt này!

Linh Linh lén lút ra ngoài, tìm Diệp Hàn giúp.

Diệp Hàn vừa nghe, lập tức vui mừng: đang sầu không đánh lại Chuẩn Đề, không ngờ lại có người giúp.

"Ha ha..." Nhìn Linh Linh, trong mắt Diệp Hàn lóe lên một tia sáng kỳ dị: Đại sư bá, xin lỗi, đệ tử phải tính kế ngài một lần rồi.

Thế là, Diệp Hàn trực tiếp từ trong Hỗn Độn Châu tách ra một luồng hỗn độn chi khí, che trên đỉnh đầu Linh Linh, che đậy thiên cơ.

Bởi vì bảo vật che đậy thiên cơ đủ nghịch thiên, cho nên Linh Linh cũng bị bao bọc triệt để, không có một chút khí tức nào, thậm chí một luồng hỗn độn chi khí này, che giấu quá khứ và tương lai, ngay cả Thánh nhân cũng không nhìn thấu.

Diệp Hàn khẽ giật mình, không ngờ Hỗn Độn Châu sau khi nuốt Địa Nguyên Châu và Hỏa Nguyên Châu, lại diễn hóa ra công năng nghịch thiên như vậy, có thể ở trước mặt Thánh nhân che giấu quá khứ và tương lai?

"Đi thôi!" 140.

Diệp Hàn mang theo Linh Linh, tay không xé rách hư không, trong nháy mắt hạ xuống trước mặt Chuẩn Đề.

Chương 197

"Diệp...

Diệp Hàn!" Chuẩn Đề sau khi nhìn thấy Diệp Hàn, khẽ sững sờ: Tiệt giáo, đến tìm ta gây phiền phức sao?

Nhưng, nhìn thấy bên cạnh Diệp Hàn, có một cô bé, Chuẩn Đề thần thức quét qua, sau đó kinh hãi, nói: "Diệp Hàn, đây là sinh linh ở đâu?" Bởi vì bị Hỗn Độn Châu che đậy thiên cơ, cho nên Chuẩn Đề cũng không nhìn thấu căn nguyên và sư môn của Linh Linh, nhưng lại theo bản năng phát hiện, cô bé trước mặt này, tư chất và căn nguyên chi lực, cả Hồng Hoang đều cực kỳ hiếm thấy.

Trong nháy mắt, mắt của Chuẩn Đề đều đỏ lên.

Vô số năm, bôn ba khắp Hồng Hoang, vì hai việc.

Một là, Tây Phương giáo đại hưng, hai là, thu nhận đệ tử có tư chất tốt.

Hôm nay nhìn thấy đệ tử tư chất tốt như vậy mà không có chủ, chẳng phải là trời cao ban tặng cho ta sao. 141.

"Linh Linh là sinh linh ta tình cờ phát hiện trong Hồng Hoang, căn nguyên vô cùng nồng hậu!" Diệp Hàn nhàn nhạt nói một câu, liền chuyển chủ đề, nói: "Chuẩn Đề thánh nhân, ngài ở Nhân tộc truyền giáo, ta không có ý kiến, nhưng dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy, có phải hơi không biết xấu hổ quá không?

Đây không phải là hành vi của Thánh nhân!" "Diệp Hàn!" Trên mặt Chuẩn Đề, trong nháy mắt phủ một lớp băng, nói: "Ngươi có biết, hậu quả của việc không tôn trọng Thánh nhân không, nể tình ngươi là đệ tử của Thông Thiên sư huynh, cùng ta là Tử Tiêu tam

thiên khách, ta không so đo lời nói thất lễ vừa rồi, nếu còn mạo phạm, dù Thông Thiên sư huynh có đích thân đến, ta cũng phải giáo huấn ngươi!" "Sao vậy!" Diệp Hàn lạnh lùng nhìn Chuẩn Đề, hỏi: "Đừng có đánh trống lảng, xin Thánh nhân nói cho ta biết, tại sao lại mê hoặc đệ tử của Nhân giáo và Tiệt giáo chúng ta?" Lời nói của Diệp Hàn lần này tuy không cung kính, nhưng cũng không có từ ngữ mạo phạm.

Chuẩn Đề đành phải nói: "Diệp sư điệt nói sai rồi, bọn họ phụng thờ Tây Phương giáo của ta, cảm nhận được giáo nghĩa của Tây Phương giáo chúng ta, lòng hướng về, sao lại là mê hoặc chứ?" "Chuẩn Đề thánh nhân, ngài chắc chắn, không sử dụng thủ đoạn, động tay động chân trên nguyên thần của họ?" Diệp Hàn nhìn Chuẩn Đề, lại hỏi.

"Tự nhiên không có," Chuẩn Đề khẽ cười.

Diệp Hàn nói: "Có dám đối với Thiên đạo thề không!" "Hừ..." Chuẩn Đề vừa nghe phải thề với Thiên đạo, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, nói: "Ta là Thánh nhân, nhất ngôn nhất hành đều hợp với Thiên đạo, cần gì phải giải thích với ngươi, ngươi lui đi, nếu còn dây dưa, đừng trách ta ra tay vô tình!" "Xem ra, thật sự không biết xấu hổ!" Diệp Hàn nhìn Chuẩn Đề, khẽ cười, vẻ mặt khinh bỉ.

Linh Linh phía sau cũng nói: "Lão già chết tiệt này, vốn không biết xấu hổ!" "Hay cho một con nhóc!" Chuẩn Đề lập tức nổi giận, hai đứa nhóc này, thật sự coi Thánh nhân là đất sét nặn sao, được, được, được, đợi ta dập tắt khí thế của Diệp Hàn, rồi thu con nhóc này vào Tây Phương giáo của ta, xem ngươi có thể làm gì?

Trong lúc nói chuyện!

Chuẩn Đề vung tay áo, một luồng thánh nhân vĩ lực cuồn cuộn xuất ra, trong nháy mắt phun về phía Diệp Hàn.

Phụt...

Diệp Hàn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lùi lại vạn dặm.

Lực của Thánh nhân, không thể đo lường.

Đối mặt với dù là Thánh nhân yếu nhất, Diệp Hàn cũng đã cảm thấy mình như con kiến.

"Hôm nay ta liền thay Thông Thiên sư huynh, trừng phạt nhẹ, dạy ngươi làm người!" Chuẩn Đề nói xong, cong ngón tay búng ra, một tia sáng nhỏ như hạt gạo bay ra, bắn về phía Diệp Hàn.

"Không được!" Linh Linh thấy Diệp Hàn gặp nguy hiểm, trong lúc hoảng loạn, vội vàng tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, bao bọc hai người.

Nhưng, bảo tháp trong tay cô bé, uy lực tự nhiên không thể so với khi ở trong tay Lão Tử.

Ầm...

Tia sáng nhỏ như hạt gạo tuy nhỏ, nhưng trong nháy mắt đã đánh bay hai người.

Phụt...

Phụt phụt...

Hai người lại lần nữa hộc máu.

Trên bảo tháp của Linh Linh, ánh sáng vỡ nát, vết nứt lan tràn...

"Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp?" Chuẩn Đề vừa thấy Linh Linh tế ra vật này, lập tức kinh hãi, chân vừa động liền vội vàng đến trước mặt Linh Linh và Diệp Hàn, nói: "Ngươi là ai, tại sao lại có tháp này..." "Muốn ăn đòn à!" Lời Chuẩn Đề còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm giận dữ, từ ức ức dặm xa truyền đến.

Sau đó, chỉ cảm thấy toàn thân thắt lại.

Rồi sau đó, trên bầu trời, một cây biển quải dài không thấy đâu là cuối, cách không câu xuống.

Ầm...

Trên cây biển quải gia trì một lực cực lớn, nơi nào đi qua, một phương hư không đều sụp đổ, trong mắt Chuẩn Đề, một nửa bầu trời trên đầu hóa thành hỗn độn đen kịt không thấy đâu là cuối, vô tận hỗn độn chi phong thổi vào.

Một kích của Thánh nhân, thiên địa biến sắc, trời đất vỡ nát!

"Đại sư huynh, nghe ta giải thích!" Chuẩn Đề sợ đến run lẩy bẩy, nhưng cũng không dám chậm trễ, vung tay, tế ra Thất Bảo Diệu Thụ.

Quả nhiên!

Chỉ nghe "Ầm..." một tiếng, thân thể hắn trong nháy mắt đã bị đánh bay vô số dặm, bay vào bầu trời.

"Đi!" Thân thể gầy gò của Lão Tử bay ra, tiện tay vung lên, một phương trời liền bị cách ly, tiến vào hư không, hai vị Thánh nhân, bắt đầu một trận chiến kinh thiên động địa trong hư không.

Dù đều là Thánh nhân, nhưng Hỗn Nguyên Thập Nhị Trọng Thiên, tu vi lại có khác biệt.

Chương 198

Lão Tử năm xưa nhận được tinh túy khai thiên, một thân căn nguyên vô cùng dày, sau khi hồng mông tử khí dung nhập vào Thiên đạo, chứng đạo Hỗn Nguyên, lập tức đã là tu vi Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, Nguyên Thủy và Thông Thiên kém một chút, cũng là Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên.

Nữ Oa dùng công đức chứng đạo, cũng có Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lại khá bi thảm, vì vay Thiên đạo vô lượng công đức, nên hai người tuy là Thánh nhân, nhưng chỉ là Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên.

Hơn nữa, năm xưa phát ra bốn mươi tám đại nguyện, đại nguyện không hoàn thành, tu vi sẽ không thể tiến thêm!

Lão Tử với tu vi Tứ Trọng Thiên, đánh Nhất Trọng Thiên Chuẩn Đề, thật sự là ấn xuống đất mà ma sát.

Vô số đại tu sĩ Hồng Hoang, đều hướng ánh mắt về một phương trời.

Trận chiến giữa các Thánh nhân, lần đầu tiên được thấy!

Ầm...

Ầm ầm...

Ầm ầm ầm...

Người ở gần có thể nghe thấy, bên trong đánh nhau kịch liệt.

Nhưng, chỉ cần có tu vi Đại La Kim Tiên, là có thể dùng thần thức quét vào phương hư không do Lão Tử tạm thời thiết lập.

Tiến vào hư không liền có thể phát hiện, đó là một trận chiến một chiều.

Từ đầu đến cuối, đều là Lão Tử áp đảo Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề không ngừng tế ra pháp bảo phòng ngự, Lão Tử lại rất trực tiếp, chỉ dùng cây biển quải.

"..." Vô số sinh linh Hồng Hoang, lần đầu tiên thấy trận chiến giữa các Thánh nhân.

Thánh nhân đánh nhau, giữa cử chỉ, đều có sức mạnh hủy diệt vũ trụ.

Khủng bố!

Dù chỉ nhìn một lần, cũng cả đời khó quên.

"Ta chưa bao giờ thấy Thái Thanh thánh nhân nổi giận như vậy!

Chuẩn Đề thánh nhân, rốt cuộc đã làm chuyện gì?" một lão quái vật đã sống vô số vạn năm trong Hồng Hoang, cảm khái nói.

"...Lẽ nào Chuẩn Đề thánh nhân đã phá đạo trường của Lão Tử?" "Lão Tử thánh nhân, thật sự khủng bố a!"...

Vô số người Hồng Hoang suy đoán, vô số người kinh ngạc.

Bởi vì sức mạnh của Thánh nhân, vượt xa tưởng tượng của họ.

Tây phương, trong núi Tu Di, Tiếp Dẫn mặt mày khổ sở, bản thân là Thánh nhân, tự nhiên biết mọi chuyện, nhưng cũng vô ích, không dám ra tay giúp đỡ.

Không phải, hai người hắn và Chuẩn Đề có đánh lại Lão Tử không, bên cạnh Lão Tử còn có Thông Thiên và Nguyên Thủy nữa!

Thôi rồi, sư đệ, nhịn đi!

Thân thể Chuẩn Đề, bị đánh nổ hết lần này đến lần khác, lại tái

sinh hết lần này đến lần khác.

Thánh nhân nguyên thần ký thác vào Thiên đạo, bất tử bất diệt, cho nên dù Lão Tử lợi hại, một quyền có thể đánh nổ Chuẩn Đề, nhưng lại không thể đánh chết hắn, thậm chí trọng thương cũng khó.

Sau khi đánh nổ mấy vạn lần, cơn giận trong lòng Lão Tử cũng nguôi đi một chút, sau đó đá một cước, đá Chuẩn Đề vào Hồng Hoang: "Cút về Tây phương cho ta, sau này nếu còn để ta thấy ngươi ở Nhân tộc, sẽ không đơn giản như hôm nay đâu!" "Ngô..." Chuẩn Đề tức đến mặt xanh mét, tuy Thánh nhân bất tử bất diệt, nhưng Thánh nhân lại cần mặt mũi, hôm nay bị phát sóng trực tiếp trước mặt sinh linh Hồng Hoang, khiến hắn thật sự tức giận.

Dù sao, hắn cũng là Thánh nhân.

Nhưng tức giận thì tức giận, lại không có cách nào!

"Hừ... ta đi tìm Lão sư, nhất định phải để Lão sư chủ trì công đạo!" Chuẩn Đề nói xong, chạy biến.

Nhưng không phải đi tìm Hồng Quân, mà là xám xịt chạy về núi Tu Di ở Tây phương, tìm Hồng Quân chủ trì công đạo chỉ là một lời nói giữ thể diện khi xám xịt chạy trốn mà thôi, hắn biết, đến chỗ Hồng Quân, cũng chỉ chịu thiệt.

"Chỉ là không ngờ!" Chuẩn Đề hung hăng nói: "Con nhóc đó là đệ tử của Lão Tử, nhưng Diệp Hàn đáng ghét, dám tính kế ta, bản tọa và ngươi thế bất lưỡng lập!" Chuẩn Đề nói một câu hung hăng, rồi bỏ đi.

Bên này, Diệp Hàn bị Chuẩn Đề trong nháy mắt đánh bị thương, cũng lấy ra Tam Quang Thần Thủy, cùng Linh Linh mỗi người uống một ly.

Vết thương của hai người, tự nhiên lành lại.

“Linh Linh...” Lão Tử với vẻ mặt lo lắng từ hư không hạ xuống, sau khi nhìn thấy Linh Linh, khuôn mặt già nua đau lòng, hỏi: “Không bị thương chứ!” “Hắn đánh con!” Linh Linh vẻ mặt uất ức, nhưng rồi khuôn mặt nhỏ nhắn lại cười: “Nhưng đại ca ca tốt lắm, đại ca ca cho con uống Tam Quang Thần Thủy, con khỏe rồi!” “Hừ!” Lão Tử lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn Diệp Hàn cũng với vẻ mặt bất mãn.

“Tiểu tử gan không nhỏ, ngay cả Đại sư bá cũng dám tính kế!” Thánh nhân một niệm có thể quan sát thập phương, chút mưu mẹo trong lòng Diệp Hàn, làm sao có thể giấu được trước mặt Lão Tử.

Chương 199

Diệp Hàn cũng không phủ nhận, cười hì hì nói: "Đại sư bá, nếu không như vậy, tên khốn đó làm sao chịu đi, có một tên không biết xấu hổ như vậy ở Nhân tộc, buổi tối con ngủ cũng không yên!" "Đúng vậy!" Linh Linh chu môi nói: "Lão già xấu xa đó, quá đáng ghét!" "Cái gì..." Trán Lão Tử đen lại, không khỏi sờ sờ mặt mình.

Lão già xấu xa, đáng ghét sao?

"A a...

Sư tôn, Linh Linh không nói ngài..." "Ừm!" Sắc mặt Lão Tử khá hơn một chút, lại cầm lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp đã đầy vết nứt, nói: "Về sư tôn sẽ tế luyện lại cho con, là có thể khôi phục nguyên trạng!" Lão Tử nói xong, mang theo Linh Linh trực tiếp vượt qua hư không bỏ đi.

Để lại Diệp Hàn, mặt đầy bi thương.

Nhưng, trong lòng Diệp Hàn lại rất vui, con bọ đáng chết đó cuối cùng cũng đi rồi, thật thanh tịnh.

Diệp Hàn lại làm một số việc dọn dẹp, tịnh hóa những người trong Nhân tộc bị Chuẩn Đề mê hoặc tâm trí, rồi cũng rời đi, trở về đạo trường của mình.

Từ trước đến nay, Diệp Hàn luôn không có đối thủ, dù đi đến đâu cũng có thể vượt cấp chiến đấu.

Nhưng hôm nay, sau khi đối mặt với Chuẩn Đề, hắn mới hiểu sâu sắc câu nói đó: dưới Thánh nhân, đều là giun dế.

Chuẩn Đề vung tay một cái, là có thể diệt hắn mười lần.

Dù là Thiên đạo thánh nhân, loại vĩ lực đó cũng không thể chống

cự.

Diệp Hàn hít sâu một hơi: quá yếu.

Ta muốn trở nên mạnh hơn!

Bế quan!

Vung tay một cái, tầng tầng cấm chế được tung ra, Diệp Hàn trực tiếp bế quan.

Bây giờ trong hệ thống, có hơn sáu mươi triệu công đức, vừa hay có thể dùng để tiến giai.

"Ầm..." Lần này, Diệp Hàn trực tiếp xé ra một nghìn vạn công đức, đánh vào cơ thể.

Cửu Chuyển Huyền Công vận chuyển, tốc độ cơ thể luyện hóa công đức nhanh hơn trước gấp trăm lần.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua từng chút, chớp mắt đã mười vạn năm.

Trong mười vạn năm.

Diệp Hàn đã nuốt chửng ba mươi lăm triệu công đức, cuối cùng đã đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Mười vạn năm rất dài, nhưng trong Hồng Hoang, mười vạn năm chỉ là một đơn vị cơ bản.

Hơn nữa, vì Diệp Hàn đã sử dụng thời gian tràng, cho nên, bên ngoài mới chỉ qua một nghìn năm.

Bế quan một nghìn năm đã từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ đột phá lên Đại La Kim Tiên trung kỳ, trong mắt người ngoài, tốc độ này không nghi ngờ gì là tốc độ ngồi máy bay.

Sau khi đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ, Diệp Hàn không vội

xuất quan, mà dùng ba mươi triệu công đức còn lại, trực tiếp nâng cao cảm ngộ đối với Lực chi đại đạo.

Lực chi đại đạo, càng về sau, nâng cao càng khó, tiêu hao công đức cũng càng nhiều.

Ba mươi triệu công đức ném vào, lĩnh ngộ Lực chi đại đạo, chỉ từ 45% nâng lên 52%.

Chỉ bảy phần trăm.

Diệp Hàn biết, càng về sau, dù chỉ nâng cao một phần trăm, cũng cần một lượng lớn công đức.

"Đinh đông..." Hệ thống đã lâu không có động tĩnh, lại vào lúc này, đột nhiên gửi cho Diệp Hàn một tin nhắn.

"Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, hiện tại phát bố nhiệm vụ, mời túc chủ đưa ra lựa chọn." "Lựa chọn 1: Du lịch Côn Luân Sơn, nhận được bất tử thần dược, thưởng công đức 2000 vạn điểm!" "Lựa chọn 2: Từ bỏ du lịch Côn Luân Sơn, thưởng công đức 10 vạn điểm!" Mời túc chủ đưa ra lựa chọn!

"Ta chọn 1!" Ánh mắt Diệp Hàn lóe lên!

Nhiệm vụ cụ thể là gì thì chưa nói, nhưng chỉ riêng 2000 vạn công đức, đã khiến hắn thèm thuồng không thôi.

Nhưng vấn đề lại đến.

Bất tử dược là thứ gì, ăn vào có thể trường sinh bất lão sao?

Ta bây giờ đã trường sinh bất lão, cần thứ đó có ích gì.

Hơn nữa, nếu thật sự là vật nghịch thiên, xuất hiện ở Côn Luân Sơn, Nhị sư bá có thể không biết sao?

Thôi rồi, suy đoán cũng không có ý nghĩa gì, trực tiếp đi rồi nói!

Diệp Hàn từ đạo trường của Nhân tộc bay ra, trực tiếp vung tay, xé rách không gian.

“Ầm...” Ngoài ức ức dặm, đến trong nháy mắt.

Chương 200

Thân thể Diệp Hàn trong nháy mắt đã rơi xuống Côn Luân Sơn, trong hư không ngoài sơn môn.

"Vút... vút vút..." Ngay khi Diệp Hàn vừa rơi xuống hư không sơn môn, trong Côn Luân Sơn, mấy chục đạo lưu quang, lao về phía này.

Sau đó, bao vây Diệp Hàn chặt chẽ ở chính giữa.

Diệp Hàn ngẩng mắt nhìn, những người này đều mặc đạo bào của Ngọc Hư Cung, chắc là đệ tử hoặc đồ tôn của Nhị sư bá.

Chỉ là, mấy người này có ý gì?

"To gan!" Một người trong đó, đưa tay rút trường kiếm, chỉ thẳng vào Diệp Hàn: "Ngươi là ai, dám ở thánh địa Côn Luân phi hành, không tôn trọng Thánh nhân, có biết tội không?" Cái gì?

Thánh địa Côn Luân phi hành?

Diệp Hàn kinh ngạc đến không khép được miệng.

Ta đang ở ngoài sơn môn, không phải ở trong sơn môn của Xiển giáo.

Năm xưa Đa Bảo quy định, trong sơn môn không được tu sĩ phi hành, một số đệ tử Xiển giáo còn cho rằng Đa Bảo bá đạo, không muốn tuân theo.

Bây giờ ở ngoài sơn môn, cũng không được phi hành sao?

"Côn Luân Sơn lớn như vậy, nơi này không phải là đạo trường của Thánh nhân, tại sao không cho ta phi hành?" Diệp Hàn cảm thấy như bị chó cắn, giống như quy định công ty đi làm không được đi dép lê, ta đi dép lê ở trung tâm thương mại bên cạnh công ty mua sắm,

cũng bị ngươi quản?

"Hừ..." Một đệ tử Xiển giáo cười lạnh, nhìn Diệp Hàn nói: "Ta vừa mới nói, thánh địa Côn Luân, dù không phải là đạo trường của Thánh nhân, cũng không được phi hành, đây là quy củ do Xiển giáo chúng ta đặt ra." "Không sai!" Một người khác nói: "Tội đắc tội với Xiển giáo, ngươi gánh nổi không!" Nếu không phải thấy tu vi của Diệp Hàn cao tuyệt, đã là Đại La Kim Tiên, bọn họ đã sớm động thủ rồi.

"Vút..." Lúc này, một đạo kim quang từ trên đầu Diệp Hàn bay qua, thẳng vào Côn Luân Sơn.

Nhưng, mười mấy người ở đây, liếc mắt cũng không thèm nhìn.

Diệp Hàn chỉ vào kim quang đó nói: "Thấy chưa, ở đó cũng có người phi hành, còn bay vào đạo trường Côn Luân nữa, sao các ngươi không quản?" "Nực cười!" Tu sĩ cầm đầu nhìn Diệp Hàn, cười lạnh nói: "Ngươi có biết đó là ai không, đó là Thái Ất chân nhân trong Thập Nhị Kim Tiên, là kim tiên của Xiển giáo chúng ta, tự nhiên có thể phi hành!" "..." Diệp Hàn kinh ngạc đến rớt cả cằm: "Xiển giáo bây giờ, bá đạo như vậy sao?" "Hừ!" Tu sĩ Xiển giáo nói: "Thì sao?

Bây giờ ngươi đã vi phạm quy củ của Xiển giáo chúng ta, giao ra một kiện Hậu thiên linh bảo đi, ta sẽ cho ngươi rời đi, nếu không sẽ áp giải vào nhà lao của Xiển giáo chúng ta, vĩnh thế không được ra." "Chỉ một chút chuyện, đã muốn áp giải ta vào thiên lao?" Ánh mắt Diệp Hàn, trong nháy mắt lạnh như băng: "Ta muốn biết, ai đã đặt ra quy củ này?" "Ngươi không có tư cách biết!" Tu sĩ cầm đầu nhìn Diệp Hàn, sau đó, mười mấy thanh trường kiếm, đồng loạt chĩa vào hắn: "Tu vi của ngươi tuy cao, nhưng nếu dám phản kháng, trong khoảnh khắc sẽ có người đến, trấn áp ngươi!" "Không sai!" Một người khác nói: "Thấy ngươi thành thật, ngoan ngoãn giao ra một kiện

Hậu thiên thượng phẩm linh bảo, chúng ta sẽ tha thứ cho tội của ngươi!" "Này, ngươi đều là Đại La Kim Tiên, không lẽ ngay cả thượng phẩm Hậu thiên linh bảo cũng không có sao!"...

Diệp Hàn hít sâu một hơi, nhìn mấy người trước mặt, nhàn nhạt nói: "Xin lỗi, Hậu thiên linh bảo, ta thật sự không có!" Lần này, Diệp Hàn không nói dối.

Lần trước lừa kho báu của Vu tộc, ngay cả thượng phẩm Tiên thiên linh bảo cũng không lọt vào mắt hắn, huống chi là Hậu thiên linh bảo.

Những Hậu thiên linh bảo thu gom được từ Bất Chu Sơn của Linh Linh, đã sớm được hắn luyện lại thành Tiên thiên, bây giờ đều ở trong Càn Khôn Đỉnh.

"Nhưng, Tiên thiên linh bảo, ta lại có!" Khóe miệng Diệp Hàn, khẽ lộ ra một tia cười.

"Cái gì?" Mọi người vừa nghe, lập tức vui mừng, nói: "Cũng được, giao Tiên thiên linh bảo của ngươi ra, ta sẽ cho ngươi rời đi!" "Khó rồi đây!" Diệp Hàn cười lạnh: "Nhiều người như vậy, ta cho một kiện Tiên thiên linh bảo, e rằng cũng không dễ chia a!" "Đó là chuyện của ta, không cần ngươi lo!" "Mau, mau giao Tiên thiên linh bảo ra, nếu không, chúng ta lập tức trấn sát ngươi tại đây!" "Ha ha, tu sĩ to gan, mạo phạm Thánh nhân, vốn nên lập tức trấn sát tại đây, bây giờ nếu đã chịu hối cải, chúng ta tự sẽ cho ngươi một con đường sống!" 142.

Đệ tử Xiển giáo có chỗ dựa nên không sợ gì.

Trong lòng Diệp Hàn, cười lạnh đến cực điểm.

Những đệ tử không ra gì của Xiển giáo, hành sự đã bá đạo như vậy, vậy thì Thập Nhị Kim Tiên và các đệ tử thân truyền khác, chẳng

phải càng thêm không coi ai ra gì sao?

Ai...

Nhị sư bá à, nếu cứ như vậy, e rằng sau này, Tiệt giáo và Xiển giáo, cuối cùng sẽ trở thành tử địch.

"Vậy đi!" Diệp Hàn nói: "Để tránh chia không đều, ta sẽ cho nhiều một chút!" "..." Mọi người trong lòng vui mừng: có chuyện tốt như vậy sao?

Tên tu sĩ này, não bị úng nước rồi?

"Mau lấy ra, mau mau lấy ra!" "Chờ chút!" Diệp Hàn khẽ cười, rồi vung tay.

Hư không phía sau, vô tận bảo vật hiện ra, toàn bộ là Tiên thiên linh bảo, phần lớn là hạ phẩm, nhưng cũng có không ít trung phẩm và thượng phẩm.

Tới bảy tám nghìn món.

"Ầm..." 143.

Ngay khoảnh khắc Diệp Hàn phóng ra tất cả bảo vật, ngoài sơn môn Côn Luân Sơn, vô tận hư không lập tức rực rỡ hào quang, một vùng trời phía sau đều được chiếu rọi muôn màu muôn vẻ.

"..." Trong nháy mắt!

Những đệ tử Xiển giáo trước đó hy vọng kiếm chút bảo bối từ trên người Diệp Hàn, lập tức run lẩy bẩy.

Sợ rồi.

Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, người có thể một lúc lấy ra nhiều bảo bối như vậy, tuyệt đối không phải người bình thường.

Thánh nhân, cũng không thể có nhiều Tiên thiên bảo vật như vậy

chứ?

Chương 201

"Ngươi là ai?

Rốt cuộc... là ai?" Vút...

Vút vút...

Diệp Hàn không nói gì.

Phía sau, trong đạo trường Côn Luân Sơn, vô số lưu quang bay ra.

Trong đó, có tu sĩ cấp thấp, cũng có tu sĩ cấp cao, càng có Thập Nhị Kim Tiên.

"Đại sư huynh!" "Diệp sư huynh!" "Diệp sư huynh!"...

Trong đó, có người nhận ra Diệp Hàn.

Đặc biệt, Thập Nhị Kim Tiên, không ít người đã từng gặp Diệp Hàn, nhìn thấy Diệp Hàn, rồi lại nhìn thấy mấy nghìn Tiên thiên linh bảo sau lưng hắn, mặt đều đen lại.

"Quảng Thành Tử, ra mắt Đại sư huynh!" Quảng Thành Tử thân là thủ đồ của Xiển giáo, nhưng Diệp Hàn lại là thủ đồ của Tam Thanh.

"Ừm!" Diệp Hàn nhìn Quảng Thành Tử, nhàn nhạt nói: "Nhiều năm không gặp, không ngờ Côn Luân Sơn đã biến thành đạo trường của cường đạo, ta đi ngang qua đây, liền bị đệ tử Xiển giáo cướp bóc, Quảng Thành Tử, ngươi xem, những pháp bảo sau lưng ta, có đủ chuộc mạng không?" "..." Sắc mặt Quảng Thành Tử đen lại, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống: "Hiểu lầm, hiểu lầm!" Chuyện đệ tử cấp thấp ở ngoài sơn môn cướp bóc thỉnh thoảng có xảy ra, nếu là tu sĩ bình thường cũng không sao, nhưng hôm nay lại cướp đến trên đầu Diệp Hàn.

Không phải sợ Diệp Hàn.

Mà là sợ sư tôn, nếu Diệp Hàn đem chuyện này nói cho Thông Thiên và Lão Tử, vậy mặt mũi của Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ bị mất sạch.

Hành vi của đệ tử Xiển giáo, sẽ bị vô số tu sĩ Hồng Hoang chê bai.

Cơn thịnh nộ của sư tôn, lại có ai đi chịu đựng?

"Thật sự là hiểu lầm a, Đại sư huynh!" Sắc mặt Quảng Thành Tử tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lần này, không giống với lần trước đắc tội Diệp Hàn.

Lần trước vì Xiển giáo ra mặt, đối đầu với Diệp Hàn, kết quả bị Diệp Hàn phạt diện bích vạn năm, nhưng trong lòng sư tôn, ít nhất cũng vui mừng.

Nhưng chuyện lần này nếu để sư tôn biết...

Quảng Thành Tử không dám nghĩ đến hậu quả.

"Hiểu lầm là tốt rồi!" Diệp Hàn lật tay, thu mấy nghìn kiện bảo vật về sau lưng, rồi liếc nhìn đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn từ xa, nhàn nhạt nói: "Cướp bóc người khác ta không quản, nhưng lần sau còn dám cướp bóc ta, đừng trách ta ra tay tàn nhẫn!" "Không dám!" Quảng Thành Tử, và những tu sĩ tham gia cướp bóc trước đó, đều run lẩy bẩy.

"Hừ..." Diệp Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, chân hóa thành lưu quang, trực tiếp bay đi.

Chuyện xảy ra ở đây, Diệp Hàn tin rằng là Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, chắc chắn biết, không cần thiết phải chạy đi mách lẻo nữa.

"Hừ..." Nhìn Diệp Hàn hóa thành một đạo lưu quang bay đi, sắc

mặt Quảng Thành Tử trong nháy mắt đen lại, nhìn mấy tên đệ tử đó, nói: "Bình thường, ta quản giáo các ngươi, tai các ngươi không mọc sao?" "Sư tôn!" "Sư bá!"...

Những người này, đều là đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo, có người là ký danh đệ tử do Quảng Thành Tử thu nhận, có người là đệ tử do các Thập Nhị Kim Tiên khác thu nhận, nhưng đều không phải là hệ chính thống của Xiển giáo.

Quảng Thành Tử biết, những đệ tử này bình thường ở Côn Luân Sơn cũng khá ngang ngược, nhưng vạn lần không ngờ, lại ngang ngược đến mức này.

"Các ngươi tự ý làm chủ, quản cả ngoài sơn môn Côn Luân Sơn rồi!" Quảng Thành Tử lạnh mặt hỏi.

Ban đầu, quy củ không được phi hành là do Quảng Thành Tử đặt ra, nhưng chỉ giới hạn trong sơn môn của đạo trường Xiển giáo, không phải cả Côn Luân Sơn đều hạn chế phi hành.

"Chúng con, cũng là vì Thánh nhân!" "A, sư bá, con cảm thấy, phải tuyệt đối tôn kính Thánh nhân, cho nên đã mở rộng phạm vi ra một chút!" "Sư bá, con sau này không dám nữa!" "Còn có sau này?" Quảng Thành Tử nói: "Tất cả cút đến Tư Nhai cho ta, diện bích tư vạn năm!" "..." Các đệ tử đời thứ ba lập tức nhìn nhau, hình phạt này có vẻ hơi nặng.

"Trục xuất khỏi sơn môn, vĩnh viễn không được bước vào Côn Luân!" Một giọng nói uy nghiêm, từ đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra, tuy nhàn nhạt, nhưng uy áp bên trong, lại khiến người ta khủng bố.

Phụt...

Phụt phụt...

Mấy tên đệ tử đời thứ ba, sau khi nghe lời của Thánh nhân, trực tiếp hộc máu, trong nháy mắt già đi, tu vi tụt xuống dưới Địa Tiên...

Đương nhiên, Diệp Hàn lại không nghe thấy.

Lúc này, hắn đã hóa thành lưu quang, đến Tây Côn Luân.

Côn Luân Sơn, là ngọn núi lớn nhất trong Hồng Hoang, ngoài Bất Chu Sơn, chiều dài không thể đo lường, Xiển giáo chiếm cứ chỉ là một phần rất nhỏ trên đỉnh Côn Luân Sơn, nơi linh khí cực kỳ nồng đậm, còn lại chín mươi phần trăm diện tích, thuộc về đại sơn trong Hồng Hoang, không thuộc sở hữu của Xiển giáo.

Hơn nữa, bên Tây Côn Luân, người ở hoang vu, cây cỏ điêu tàn, linh khí tiên thiên không đủ.

"Kỳ lạ!" Diệp Hàn đặt chân lên một đỉnh núi, nhìn dãy núi hoang vu rộng lớn của Tây Côn Luân, mày khẽ nhíu lại.

Nếu nói Tây phương hoang vu, đó là vì lúc Hồng Quân đại chiến với La Hầu, đã đánh vỡ vô số linh mạch của toàn bộ Tây phương, tạo thành sự thiếu hụt hậu thiên.

Chương 202

Nhưng Côn Luân Sơn, rõ ràng không thuộc phạm vi của Tây phương.

Linh mạch ở đây, cũng không bị phá hoại do con người, nhưng tại sao lại hoang vu như vậy?

Không có lý!

Diệp Hàn nhìn xung quanh, nhưng nhất thời cũng không thể tìm ra nguyên nhân cụ thể.

Đột nhiên!

Trong sơn cốc không xa, một tiếng gầm lớn, vang dội khắp trời đất.

Gầm... một tiếng gầm lớn, so với Long tộc cũng không hề thua kém.

Sinh linh gì?

Nghe âm thanh, giống như tiếng hổ gầm? 144.

Diệp Hàn mang theo nghi vấn bước một bước đứng giữa hư không, ánh mắt nhìn vào sơn cốc đó, lại thấy một con hổ trắng to lớn nằm phục trên mặt đất, hướng lên trời gầm dài.

Chỉ thấy trên thân con hổ đó, lông da trắng như tuyết, còn có mấy vệt hoa văn màu xanh, trên trán một vệt hoa văn hiện ra chữ "Vương", uy mãnh dị thường.

"Hay thật, thì ra là Bạch Hổ à!" Thanh Long Bạch Hổ, Chu Tước Huyền Vũ, vốn là tứ thánh thú của trời đất, sau khi thiên trụ sụp đổ, các thánh dùng tứ chi của Bắc Hải Huyền Quy chống trời đất, tứ

thánh thú mỗi con trấn giữ một cực, là tứ cực.

Nhưng con hổ trước mắt có phải là Bạch Hổ đó không, thật không dễ nói.

Bởi vì trong Côn Luân Sơn, vốn có Bạch Hổ nhất tộc sinh sống, Bạch Hổ nhất tộc không giống Long tộc, Long tộc tạp nham, màu sắc gì cũng có, nhưng Bạch Hổ nhất tộc, toàn bộ đều là hổ trắng.

"Hô..." Bạch Hổ nằm phục trên mặt đất, đang thôn vân thổ vụ, lại đột nhiên thấy trong hư không có một bóng người, lập tức toàn thân chấn động, thân thể run lên hóa thành hình người, bay lên cao, cùng Diệp Hàn ở trên cao đối mặt.

"Đạo hữu là ai, tại sao lại đến Bạch Hổ nhất tộc của ta?" 145.

Bạch Hổ hóa thành một tu sĩ thân hình cao gầy nhìn Diệp Hàn, trong hai mắt lôi quang cuồn cuộn.

Bạch Hổ này, chính là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Ngạch..." Diệp Hàn cười cười, nói: "Ta và Tây Vương Mẫu, là bạn cũ, du lịch Hồng Hoang tình cờ đến đây, cho nên ghé qua xem!" Nơi này hoang vu, chắc cũng không có bất tử dược mà hệ thống nói.

Cho nên, Diệp Hàn cũng định rời đi, không chuẩn bị gây thêm mâu thuẫn với Bạch Hổ.

Thế nhưng, mắt của Bạch Hổ lại sáng lên, nói: "Ngươi là bạn cũ của nương nương?

Vừa hay, nương nương mấy ngày trước vừa mới trở về tộc, đạo hữu nếu tiện, có thể vào tộc ta, gặp nương nương!" "A..." Trán Diệp Hàn, khẽ hiện ra một vệt đen.

Thôi đi, Vương Mẫu nương nương người phụ nữ đó cũng ở đây, ...gặp mặt cũng không hay lắm.

“Diệp đạo hữu đã đến Bạch Hổ nhất tộc của ta, chính là duyên phận, mời vào trong một chuyến!” Giọng của Tây Vương Mẫu, tràn đầy mẫu tính, từ sơn cốc xa xôi truyền đến.

Xem ra, sau khi hắn hiện thân, Tây Vương Mẫu đã cảm nhận được.

Dù sao, Côn Luân Sơn vốn không lớn lắm, Tây Vương Mẫu lại là tu vi Chuẩn Thánh, có thể cảm nhận được cũng không có gì lạ.

Vốn Diệp Hàn định từ chối, bây giờ Vương Mẫu nương nương đã mở lời mời, lại không biết từ chối thế nào.

“Thiện, như vậy, làm phiền rồi!” Diệp Hàn hít sâu một hơi, theo Bạch Hổ trước mắt bay về phía sơn cốc nơi Tây Vương Mẫu ở.

Không bao lâu, đã đến tộc địa của Bạch Hổ, Tây Vương Mẫu mặc trang phục lộng lẫy, đích thân ra nghênh đón.

“Nương nương!” Diệp Hàn sau khi nhìn thấy Vương Mẫu, ánh mắt lại không nhịn được mà liếc qua người bà một lần nữa.

Mặc dù phần lớn người đều thích thiếu nữ thuần khiết, nhưng có lúc, hương vị của người phụ nữ trưởng thành, cũng khiến người ta thèm thuồng, đặc biệt là Diệp Hàn đã từng thấy bộ mặt thật của Vương Mẫu.

Cảm giác đó... thật đúng là dư vị khó phai!

“Khụ khụ...” Sắc mặt Vương Mẫu hơi ửng hồng, trong mắt long lanh ánh nước, nàng cúi đầu nói: “Diệp đạo hữu!” “Ngạch...” Diệp Hàn có chút lúng túng: Nhưng thật không thể trách tôi được, nếu lúc trước không tắm ở Tiên Đảo thì sao lại khiến tôi suy nghĩ miên man chứ?

“Diệp Hàn, ra mắt nương nương!” Diệp Hàn thu lại vẻ nghiêm túc, chắp tay hành lễ với Vương Mẫu nương nương.

“Thiện!” Sắc mặt Vương Mẫu cũng lập tức trở lại bình thường, nhìn Diệp Hàn nói: “Mời Diệp đạo hữu vào trong, thiếp thân vừa hay có một vấn đề muốn thỉnh giáo Diệp đạo hữu!” “Nương nương khách khí rồi!” Diệp Hàn đi theo Vương Mẫu vào lãnh địa của Bạch Hổ tộc.

So với các tộc khác như Vu tộc, Yêu tộc, thực lực của Bạch Hổ tộc yếu hơn, ngay cả Long tộc, Phượng tộc cũng không thể so sánh được.

Nhưng có một điểm không thể phủ nhận, đó là tuy số lượng Bạch Hổ ít, nhưng chiến đấu lực lại cực kỳ tinh nhuệ, cũng là một đại tộc có thế lực không tầm thường ở Hồng Hoang.

Chương 203

Diệp Hàn dùng thần thức quét qua, số lượng Bạch Hổ ở Côn Luân Sơn có đến mấy chục tỷ.

Trong đó, cường giả cấp Chuẩn Thánh như Vương Mẫu cũng có vài vị.

Khác với ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, Bạch Hổ nhất tộc hiện giờ được Thiên Đạo chiếu cố, khí vận kim sơn trước mắt cũng khá tốt.

Không biết Thánh thú Bạch Hổ bây giờ đã xuất thế chưa!

"Diệp đạo hữu!" Trên đường đi, Vương Mẫu nương nương giới thiệu cho Diệp Hàn về hiện trạng của Bạch Hổ tộc: "Bạch Hổ nhất tộc ta không tranh với đời, cuộc sống cũng xem như thanh tịnh.

Chỉ là vị kia đang trấn giữ trên Côn Luân Sơn, môn hạ đệ tử của Thánh nhân có hơi khinh người quá đáng, dăm bữa nửa tháng lại đến tộc ta tống tiền!" Vương Mẫu thở dài một hơi.

Ánh mắt Diệp Hàn chợt lạnh đi.

Đệ tử Xiển giáo ra tay với Bạch Hổ tộc?

Nhưng tại sao Nhị sư bá lại không ngăn cản?

"Thôi, không nói những chuyện không vui nữa!" Vương Mẫu nói: "Diệp đạo hữu, trong đạo trường của ta, thiếp thân có chút chuyện riêng cần phải đích thân thỉnh giáo!" "Được!" Hai người nói chuyện một lúc đã đến đạo trường của Vương Mẫu.

Vương Mẫu phất tay, các tầng cấm chế trước cung điện mở ra, sau khi hai người tiến vào, những cấm chế đó lại đóng lại.

Trong cung điện, khắp nơi đều tỏa ra mùi hương kỳ lạ.

Chính giữa cung điện là một chiếc giường rộng, màn lụa lả lướt khiến người ta không khỏi suy nghĩ miên man.

Đương nhiên, ở Hồng Hoang, nữ tu sĩ dùng thứ này để tu hành, gọi là pháp sàng, tác dụng tương tự như bồ đoàn bình thường, chứ không phải là chiếc giường theo nghĩa truyền thống.

"Diệp đạo hữu, mời!" Vương Mẫu làm một tư thế mời.

Diệp Hàn mặt mày khổ sở, rồi cũng ngồi xuống giường.

Vương Mẫu cũng ngồi xuống, đối mặt với Diệp Hàn.

Hai người nhìn nhau, mặt ai nấy đều ửng hồng.

Tất cả đều không cần nói cũng hiểu.

Vương Mẫu ho khan hai tiếng, âm thầm vận công, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc lại, nói: "Thiếp thân ngày trước nghe Diệp đạo hữu nói về pháp môn thành Thánh.

Hiện giờ giữa thiên địa, Thánh vị đã đủ, muốn lấy số cực của Đạo, phải dùng đại công đức để chứng đạo." "Không sai!" Diệp Hàn gật đầu, nhìn Vương Mẫu, không phải là vấn đề này chứ?

"Vậy thì, Diệp đạo hữu, ta còn một câu hỏi nữa!" Vương Mẫu chắp tay với Diệp Hàn, nói: "Việc thu được vô lượng công đức khó khăn đến nhường nào.

Nhưng nếu có vô thượng thần vật tương trợ, liệu có thể một bước thành tựu vô thượng quả vị kia không?" "Vô thượng thần vật?" Diệp Hàn nhíu mày, nhìn Tây Vương Mẫu, nói: "Không biết là thần vật gì?" "Hù..." Tây Vương Mẫu nhìn Diệp Hàn, mất đến mấy giây mới hít sâu một hơi nói: "Là vô thượng thần vật vượt qua cả Thập đại Tiên thiên linh căn!" Nghe Tây Vương Mẫu nói vậy, Diệp Hàn cả người chấn

động.

Vượt qua Thập đại Tiên thiên linh căn?

Đó là cái gì?

"Cái này..." Diệp Hàn nhìn Tây Vương Mẫu, nói: "Có thể xin nương nương nói rõ không?" Tây Vương Mẫu nói: "Ừm, ở Hồng Hoang, thời thượng cổ từng lưu truyền một câu nói, gọi là 'Long vương vẫn lạc, Quy Khư mở, bất tử tiên trưởng phá ảnh ra'." "Long vương vẫn lạc, Quy Khư mở, bất tử tiên trưởng phá ảnh ra!" Diệp Hàn lẩm nhẩm hai câu này, mày khẽ nhíu lại.

Ở Hồng Hoang vô số năm, đúng là chưa từng nghe qua.

"Địa danh Quy Khư thì ta biết, Long vương đương nhiên cũng rõ!" Diệp Hàn nhìn Vương Mẫu, nói: "Nhưng ý nghĩa cụ thể thì ta không rõ lắm!" Tương truyền, ở Hồng Hoang có một không gian không thuộc bất kỳ thế giới nào, vô biên vô tế, không gốc không rễ.

Có người nói trong đó có vô tận bảo tàng, có người lại nói đó là một địa ngục không ai có thể thoát ra.

Tương truyền năm đó Long vương gặp cường địch thân vẫn, đã dùng vô thượng pháp lực phá khai hư không, ngưng tụ chín giọt bản nguyên tinh huyết cuối cùng của mình thành chín quả trứng rồng, đưa vào Quy Khư.

Nhưng Quy Khư rốt cuộc ở nơi nào, ngay cả Thánh nhân cũng không thể biết hết được.

"Diệp đạo hữu!" Tây Vương Mẫu nhìn Diệp Hàn, khẽ nói: "Hôm nay nói cho ngươi biết, ở Hồng Hoang, tất cả mọi người đều cho rằng ta là người của Bạch Hổ tộc, thân thể là bạch hổ, nhưng thực tế, bản thể của ta lại đến từ nơi hư không phiêu miểu kia, Quy Khư!" Diệp Hàn ngẩn ra: "Người không phải bạch hổ!" "Không phải!" Tây

Vương Mẫu nói: "Vừa rồi ta đã nói, nếu xét về căn nguyên, bản thể của ta vượt qua cả Thập đại Tiên thiên linh căn, sớm đã có thể thành tựu vô thượng Thánh vị.

Chỉ là quy tắc của Hồng Hoang dường như đã hạn chế sự sinh trưởng của ta, cho nên thiếp thân không thể thành Thánh vị.

Nhưng hiện giờ Quy Khư sắp mở lại, bản thể của ta cũng sắp trưởng thành.

Ta muốn hỏi đạo hữu, nếu ta tự nuốt bản thể, liệu có thể một lần trảm đi tam thi, thành vô thượng Thánh nhân không!" Diệp Hàn bị lời nói của Tây Vương Mẫu làm cho có chút hoang mang.

Nhưng cũng đã hiểu được ý của Tây Vương Mẫu.

Ý của Tây Vương Mẫu là, bản thể của ta sắp trưởng thành rồi, đến lúc đó sau khi trưởng thành, ta tự ăn chính mình, như vậy có thể trảm đi tam thi thiện, ác, tự ngã, đồng thời thu được năng lượng vô tận, cứ như vậy có thể đột phá cảnh giới vô thượng không.

Về điểm này, Diệp Hàn thực ra cũng không hiểu.

Nhưng tiếp theo, chuyện khiến Diệp Hàn dở khóc dở cười đã xảy ra.

"Đinh đông..." Âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên vào lúc này.

Chương 204

"Quét mục tiêu!" "Đang quét mục tiêu, tiến độ 10%..." "Tiến độ 20%..." "Tiến độ 30%..." "Tiến độ 40%..." "Tiến độ 50%..." ...

"Quét hoàn tất!" "Đinh đông... phát hiện Bất Tử Thần Dược, mời túc chủ nhanh chóng thu được để hoàn thành nhiệm vụ!" Vãi chưởng thật.

Trên mặt Diệp Hàn, một nỗi uất nghẹn khó tả đang lan ra.

Bản thể của Vương Mẫu nương nương là Bất Tử Thần Dược?

Chả trách nàng ấy nói sắp trưởng thành, muốn tự nuốt bản thể, chả trách lại vượt qua cả Thập đại Tiên thiên linh căn.

Thì ra là Bất Tử Thần Dược.

Nhưng... hệ thống bảo tôi thu được Bất Tử Thần Dược, rốt cuộc tôi có nên làm không?

Nếu cưỡng ép thu lấy, e rằng sẽ hủy hoại tu vi cả đời của Vương Mẫu, thậm chí là tính mạng của nàng.

Vạn vật đều có linh, huống hồ là Vương Mẫu đã tu hành vô số năm.

Vương Mẫu không những chưa từng làm hại Diệp Hàn, ngược lại còn có chút ân tình với hắn...

Diệp Hàn rối rắm vô cùng.

"Cái này..." Diệp Hàn hiếm khi tỏ ra nghiêm túc khi đối mặt với Tây Vương Mẫu, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thiên Đạo Thánh nhân vạn kiếp bất diệt, nhưng lại bị ý chí Thiên Đạo chi phối.

Nương nương nếu tự nuốt bản thể, trảm đi tam thi tự nhiên là tốt,

chỉ sợ đến lúc đó không được Thiên Đạo dung thứ, lợi bất cập hại, dù sao nương nương vốn không phải sinh linh Hồng Hoang!" "Cho nên, ta không đề nghị nương nương tự nuốt bản thể, như vậy rủi ro quá lớn.

Thánh nhân tuy có thể tránh được vô lượng lượng kiếp, nhưng Chuẩn Thánh cũng không kém.

Ta thấy nương nương trên người cũng không có nhân quả, cho dù sát kiếp ập đến, cũng nhất định có thể tự vệ!" Nghe lời Diệp Hàn nói, Tây Vương Mẫu trầm ngâm hồi lâu không nói.

Thực ra, nàng cảm thấy lời Diệp Hàn nói cũng có lý.

Như Đế Tuấn, Minh Hà, liều mạng tất cả để thành tựu Thánh nhân quả vị, cuối cùng nếu thất bại, chẳng qua chỉ là cảnh giới không tiến thêm được nữa.

Tây Vương Mẫu lại khác.

Tự nuốt bản thể, nói trắng ra là quyết tử, hoặc là thành Thánh, hoặc là tan biến.

Cái giá quá lớn.

"Đa tạ Diệp đạo hữu giải đáp!" Hồi lâu sau, Tây Vương Mẫu cuối cùng cũng hiểu ra, thở dài một hơi, nhìn Diệp Hàn nói: "Thiếp thân tạm thời sẽ không thử." "Ừm!" Diệp Hàn nói: "Nương nương có thể nghĩ thông là tốt rồi!" Chuyện của Tây Vương Mẫu đã được giải quyết.

Nhưng Diệp Hàn lại rối rắm.

Làm sao bây giờ?

Lão tử có nên trực tiếp lấy Bất Tử Thần Dược về nuôi cho chín, rồi một hơi ăn luôn không?

“Diệp...

đạo hữu!” Đột nhiên, trên mặt Vương Mẫu hiện lên vẻ ngượng ngùng vô tận, nhìn Diệp Hàn, tai đỏ như sắp rỉ máu: “Đạo hữu trước đây hiểu lầm thiếp thân quá sâu, thực ra trước khi thiếp thân trưởng thành, âm nguyên tụ mà không tán, tự nhiên không thể hành chuyện đạo lữ.” “Thiếp thân và Đông Hoa, tuy có danh phận đạo lữ, nhưng không có thực chất đạo lữ.

Cho nên, xin Diệp đạo hữu sau này đừng nói bừa về thiếp thân!” Vương Mẫu nói đến cuối cùng, chính mình cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Nếu không phải Diệp Hàn tận tai nghe thấy, hắn cũng không dám tin người phụ nữ trước mặt này là Chuẩn Thánh.

“Cái đó... khụ khụ khụ...” Lời nói của Vương Mẫu khiến Diệp Hàn cũng thấy ngại, con mụ này, hình như tưởng lão tử là người không đứng đắn.

“Nương nương yên tâm đi!” Diệp Hàn nói: “Diệp Hàn xin thề, ta từ trước đến nay chưa từng nghĩ như vậy về nương nương.

Nương nương trong lòng Diệp Hàn luôn là tiên nhân cao khiết hoàn mỹ, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.” “Gì cơ...” Vương Mẫu vốn là một gốc Bất Tử Thần Dược, vô số năm bầu bạn với Bạch Hổ, lần đầu nghe những lời ngọt ngào lại gây nghiện như vậy, trong lòng không khỏi run lên: Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn ư?

Ta trong lòng hắn hoàn mỹ đến vậy sao?

“Vậy... thiếp thân thật xấu hổ, như vậy là thiếp thân đã hiểu lầm Diệp đạo hữu rồi!” Vương Mẫu vội vàng xin lỗi Diệp Hàn.

“Ầm...” Ngay lúc Vương Mẫu và Diệp Hàn đang hành lễ với nhau, vô số cấm chế trong đại điện bỗng nhiên bị phá vỡ, một luồng sức

mạnh vô song xông vào.

Diệp Hàn và Vương Mẫu vừa rồi đang bàn luận chuyện đảo Phương Trượng, nhất thời không chú ý, lại để khách không mời mà đến.

Nhưng khi Diệp Hàn nhìn thấy dung mạo của vị khách không mời này, sắc mặt liền đen lại.

Chương 205

Mẹ nó...

Đông Vương Công!

Lại nhìn xem mình và Vương Mẫu cùng ở trên vân sàng, lúc hai người hành lễ lại đứng gần nhau.

Mẹ kiếp...

Được rồi, tôi nói chúng tôi chỉ hành lễ thôi, ông tin không?

Tôi tin cái con khỉ ấy.

Lão tử mà thấy cảnh này cũng không tin được, được chưa?

"Muội tử, mang tên này đến đây làm gì?" Đông Vương Công thân hình cao lớn, một đầu tóc trắng như bạc, nhìn hai người Diệp Hàn, khí tức bạo ngược vô song lập tức ép về phía xung quanh: "Tốt lắm, hai người các ngươi, quả nhiên... ha ha...!" "Không phải như vậy đâu!" Tây Vương Mẫu nhìn Đông Vương Công, giải thích: "Đông Hoa, nghe ta giải thích, ta và Diệp đạo hữu chỉ đang luận đạo thôi!" "Luận đạo mà luận đến tận trên vân sàng à?" Đông Vương Công ha ha cười lớn, hung hăng vỗ hai cái lên đầu mình: "Coi ta là trẻ con ba tuổi à, ha ha ha, muội tử, ta vạn lần không ngờ, muội lại là hạng người phong lưu như vậy, Đông Hoa ta nhìn lầm người rồi!" "?" Tây Vương Mẫu cũng nổi giận: Ta đang yên đang lành, lại mang cái danh phong lưu?

"Đông Hoa, từ trước đến nay, ta luôn kính trọng ngươi!" Tây Vương Mẫu cũng nổi giận: "Nhưng ngươi hết lần này đến lần khác nghi ngờ nhân phẩm của ta, ngày ngày tra hỏi, rốt cuộc có chút khí phách nam tử hán nào không?" "Tốt lắm!" Đông Vương Công mặt đỏ bừng, đôi mắt tràn ngập phẫn nộ: "Ta biết rồi, thì ra là ngươi chê ta

không có khí phách nam tử hán, vậy sao không đi tìm Tổ Vu, Tổ Vu nào cũng có khí phách nam tử hán đấy!" "..." Tây Vương Mẫu tức đến mức cả người run rẩy: "Thôi được, thôi được, ngươi hết lần này đến lần khác vu oan cho ta, vậy ta sẽ như ngươi mong muốn!" Nói xong, Tây Vương Mẫu thân hình run lên, đứng trên đài cao, lạnh lùng nói: "Ngươi đã nhiều lần vu oan cho ta, vậy thì như ngươi mong muốn.

Từ nay về sau, ta sẽ theo Diệp đạo hữu, kết thành đạo lữ thì thế nào?" "A a a a, ta sẽ đánh chết hai ngươi!" Bên kia, Đông Vương Công giơ tay, ba thanh kiếm đồng loạt xuất hiện từ hư không.

Những luồng sức mạnh xé rách hư không, đánh về phía hai người Diệp Hàn và Tây Vương Mẫu.

Diệp Hàn trán đầy vạch đen.

Mẹ nó, chuyện gì thế này, lão tử nằm không cũng trúng đạn à?

Nhưng đối mặt với đòn tấn công Chuẩn Thánh của Đông Vương Công, hắn tự nhiên không dám chậm trễ.

Đông Vương Công tuy có hơi ngốc, nhưng tu vi không tồi, uy thế ra tay không hề thua kém Đế Tuấn.

"Ra cho ta!" Diệp Hàn phất tay, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên và Càn Khôn Đỉnh đồng thời được tế ra, bảo vệ cả hai người, sau đó sức mạnh trong lòng bàn tay ngưng tụ, đánh ra một quyền, tức thì hất bay cả đại điện của Tây Vương Mẫu.

Sức mạnh thuần túy, ngay cả Đông Vương Công cũng bị đánh bay vạn dặm.

Sau đó... một cảnh tượng càng lúng túng hơn xuất hiện.

Các tầng trận pháp trong cung điện của Tây Vương Mẫu bị phá vỡ, chỉ có chiếc vân sàng kia vẫn còn nguyên vẹn, Diệp Hàn và Tây Vương Mẫu hai người, lại đang thi pháp, đều ngồi trên vân đài.

Mẹ nó!

Diệp Hàn trán đen kịt: Thôi xong, mẹ kiếp, giờ thành livestream hiện trường rồi!

Ở Hồng Hoang, ánh mắt của vô số đại năng đều đổ dồn về đây.

"Vãi chưởng..." "Mẹ nó, cay mắt quá, ta đã thấy cái gì thế này?" "Tên Diệp Hàn này, mẹ nó nhân khí cũng tốt quá nhỉ?" "Chậc chậc chậc, phen này có kịch hay xem rồi!" "Đông Vương Công, sau này sợ là phải gọi Lục Vương Công (Vương Công Xanh Lè) rồi!" "Ha ha ha...

Viễn cổ thiên đình, phốc..." ...

Ở Hồng Hoang, vô số lời chế giễu gửi đến Đông Vương Công!

Ngay cả Thánh nhân, nhìn thấy cảnh này cũng đều sững sờ.

Lão Tử râu giật giật, vội vàng thu hồi ánh mắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn ở bên cạnh không xa, hơi sững người.

Ở vạn dặm xa xôi, trên đảo Kim Ngao Đông Hải, Thông Thiên trên mặt lộ ra một nụ cười kỳ lạ: "Tiểu tử này, thật biết quậy!" Ngoài ba mươi ba tầng trời!

Trong Oa Hoàng Cung!

"Sư tôn, sư tôn, vừa rồi con thấy có người bắt nạt đa đa của con, bị đa đa đánh chạy mất một người, còn có một người phụ nữ, đa đa của con hình như bị nhốt trong đạo trường..." "Sư tôn, mau cứu đa đa đi!" Diệp Xuân đang níu lấy Nữ Oa cầu xin.

Nữ Oa sắc mặt đen lại, nói: "Yên tâm đi, bây giờ ba con đang ước gì được ở lại trong đạo trường đó không đi đấy..." "Không, con muốn đi cứu đa đa, Xuân Xuân muốn đi cứu đa đa!" Diệp Xuân nhìn Nữ Oa, bắt đầu mè nheo.

Nữ Oa nhíu mày, hết cách: “Muốn đi tìm ba con cũng được, nhưng phải luyện thành thạo tiên pháp ta dạy, ta sẽ cho Kim Phượng đưa con đi!” “Được!” Diệp Xuân vội vàng đồng ý, đi luyện tập tiên pháp.

Sau khi Diệp Xuân rời đi, ánh mắt Nữ Oa nhìn chằm chằm vào Diệp Hàn và Tây Vương Mẫu ở phía dưới.

Rồi đôi môi đỏ khẽ mở, nhàn nhạt nói: “Nếu trong tam thiên đại đạo có Nữ chi đại đạo, ngươi ắt thành đại đạo Thánh nhân.

Bàn Cổ lấy lực chứng đạo, còn ngươi lấy nữ chứng đạo!” “Phốc...” Phía dưới, lời nói của Nữ Oa truyền vào tai Diệp Hàn.

Diệp Hàn lập tức suýt nữa phun ra một ngụm máu già.

“Oa Oa, không thể trách ta, thật sự không thể trách ta.

Người là Thánh nhân, Thánh nhân sao có thể vu oan người trong sạch?

Chương 206

Không tin người bấm tay tính thử, chẳng phải sẽ biết sao?" "Hừ..." Nữ Oa để lại một tiếng hừ lạnh, phất tay che lấp thiên cơ, để khỏi nhìn mà tâm phiền ý loạn.

Diệp Hàn thân hình lóe lên, từ trên vân sàng của Tây Vương Mẫu nhảy xuống, đáp xuống hư không bên cạnh.

Bên kia, Đông Vương Công bị đánh bay, lúc này tóc tai rối bù, từng sợi tóc bạc bay múa trong không trung, hai mắt đỏ ngầu nhìn Diệp Hàn, nói: "Hôm nay cả Hồng Hoang đều đã thấy hành vi xấu xa của hai người, ta không giết ngươi, cũng sẽ khiến ngươi bị mắng chửi muôn đời!" "Ồ?" Ánh mắt Diệp Hàn hơi lạnh đi: Lão tử còn chưa làm gì, mà cho dù có làm rồi, ai có thể trách được Diệp Hàn ta?

"Chết cho ta!" Thân hình Đông Vương Công bỗng nhiên biến lớn, giơ tay phất một cái, vô tận trận kỳ hạ xuống, nhốt Diệp Hàn và Tây Vương Mẫu vào trong một đại trận.

Trong nháy mắt, nơi đây sương mù dày đặc, vô tận sát khí từ bốn phương tám hướng truyền đến.

"Không hay rồi!" Tây Vương Mẫu nói: "Đây là Vạn Tiên Đại Trận của viễn cổ thiên đình!" Vạn Tiên Đại Trận?

Diệp Hàn thầm nghĩ: Thứ này không phải do Đông Vương Công tập hợp mười vạn tiên nhân tạo ra sao, một mình hắn điều khiển trận pháp, có thể có tác dụng lớn đến đâu?

Bất kể đại trận gì, lão tử chỉ cần lấy lực phá chi.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng, thân thể đột nhiên trở nên to lớn ngất trời, sau đó 52% Lực chi đại đạo toàn bộ gia trì lên

người, một quyền đánh ra.

Ầm...

Vạn Tiên Đại Trận theo tiếng mà vỡ.

Diệp Hàn cũng ngơ ngác: Mẹ nó, thanh thế thì lớn, thì ra lại yếu như sên?

Bên kia Đông Vương Công vì cưỡng ép thúc đẩy đại trận, lại bị Diệp Hàn phá vỡ, một vệt máu phun ra, lập tức bị thương bảy phần.

Phốc...

Một ngụm máu vàng phun ra.

Đông Vương Công hung hăng nhìn Diệp Hàn.

Bên cạnh, Tây Vương Mẫu phất tay, một dải lụa đỏ bay lên không trung.

"Đông Hoa!" Tây Vương Mẫu chân đạp hư không, trên mặt hiện lên vẻ trang nghiêm vô cùng: "Ta đối với ngươi như thuở ban đầu, ngươi lại hết lần này đến lần khác sỉ nhục ta, nghi ngờ ta và Diệp đạo hữu hành động không trong sạch cũng thôi.

Đã ngươi không tin ta, ta còn cần gì nữa?

Từ nay về sau, tình cảm của chúng ta, ân đoạn nghĩa tuyệt, như dải lụa này!" "Bành..." Dải lụa trên trời bỗng nhiên đứt thành hai đoạn.

Tây Vương Mẫu lại phất tay, hai đoạn lụa lập tức hóa thành tro bay.

"Ta, Tây Vương Mẫu Bạch Dao, hôm nay tuyên thệ với trời đất, cùng Đông Vương Công Đông Hoa, từ nay tình nghĩa đoạn tuyệt, vĩnh viễn không quay lại, nếu có vi phạm, sẽ như dải lụa này!" "Được, Bạch Dao!" Đông Hoa gật đầu, nói: "Đông Hoa ta, từ nay cùng ngươi

đoạn tuyệt!" Nói xong, chân khẽ động, thân hình liền biến mất ở chân trời...

Diệp Hàn nhìn hai người, nhìn trời, nhìn Hồng Hoang.

Thôi được rồi!

Trên đầu lão tử hình như đang bay lơ lửng hai chữ: tiểu... tam!

Nhưng, lão tử thật sự không phải, mẹ nó chuyện này không có nửa xu quan hệ với lão tử được không?

Ầm ầm ầm...

Phía sau, Tây Vương Mẫu phất tay, đại điện vừa bị phá vỡ, dưới vô tận pháp lực, trực tiếp tái sinh từ hư không.

Huy hoàng rực rỡ, gần như không khác gì trước đó.

"Diệp đạo hữu, mời!" Lúc này, Tây Vương Mẫu Bạch Dao, dường như đã thay đổi thành một người khác.

Lần này mời Diệp Hàn vào trong, lại không có chút ngượng ngùng nào, như thể đó là chuyện đương nhiên.

Diệp Hàn trong lòng phiền muộn: Có nên đi không?

Nếu đi vào, e rằng lão tử cả đời này sẽ bị một số người đóng dấu "lấy nữ chứng đạo".

Nhưng nếu không đi, Bất Tử Thần Dược không lấy được, đó là 20 triệu điểm công đức đấy.

"Diệp đạo hữu, theo ta!" Ngay lúc Diệp Hàn đang do dự, Bạch Dao lại đưa tay ra, thuận thế kéo hắn vào trong cung điện.

Cảnh cung điện trùng trùng, thời gian giao thoa.

Diệp Hàn dường như xuyên qua thời không, đến một cảnh tượng quen thuộc khác.

Mấy vạn năm trước, ở đạo trường của Nguyên Phượng, tình cảnh này sao mà giống thế, lẽ nào... lão tử lại sắp bị ngược...

Chương 207

đẩy rồi sao?

Hiển nhiên, Diệp Hàn đã nghĩ nhiều.

Tây Vương Mẫu Bạch Dao mời Diệp Hàn ngồi xuống, hai người lại ngồi trên vân sàng.

"Diệp đạo hữu, ta đã có dự cảm, chỉ cần một ngàn năm nữa, ta sẽ trưởng thành!" Tây Vương Mẫu nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn trong lòng khẽ động.

Tây Vương Mẫu lại nói: "Xin Diệp đạo hữu ở lại đây, đến lúc đó, ta sẽ tự tặng Diệp đạo hữu một phen cơ duyên." "Đa tạ đạo hữu!" Diệp Hàn không biết có cơ duyên gì, nhưng nhiệm vụ hệ thống đang treo, chắc chắn không thể đi, phải đợi Tây Vương Mẫu trưởng thành, xem xem Bất Tử Thần Dược trong truyền thuyết, sau khi trưởng thành sẽ biến thành cái gì.

"Đến lúc đó, có một việc xin đạo hữu tương trợ!" "Nương nương cứ nói!" "Ừm!" Tây Vương Mẫu nhìn Diệp Hàn, nghiêm túc nói: "Lúc ta trưởng thành, Thiên Đạo khó dung, e rằng trời cao sẽ giáng xuống vô biên kiếp lôi.

Lùi một vạn bước, cho dù Thiên Đạo không để ý đến sự tồn tại của ta, nhưng lúc ta trưởng thành, mùi hương lạ sẽ lan khắp Hồng Hoang, e rằng sẽ có đại pháp lực giả đến hủy diệt đạo thân của ta.

Xin Diệp đạo hữu tương trợ, che lấp thiên cơ giúp ta!" Năm đó, sau khi Hồng Vân tự bạo, Diệp Hàn đã giảng thụ cơ duyên thành đạo tại chỗ, tống tiền mọi người, lúc đó đã dùng một loại khí tức đặc thù để che lấp thiên cơ, điểm này, Bạch Dao vẫn nhớ rõ trong lòng.

“Chuyện này đơn giản!” Vương Mẫu không tìm được thứ che lấp thiên cơ, nhưng đối với Diệp Hàn lại cực kỳ đơn giản.

Tình huống của Bạch Dao, Diệp Hàn tự nhiên cũng có thể hiểu được.

Bất Tử Thần Dược là thứ vượt qua cả Thập đại Tiên thiên linh căn, khi thứ này trưởng thành, mùi hương lạ lan khắp cả thế giới Hồng Hoang, đừng nói là các đại lão Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân e rằng cũng sẽ ra tay tranh đoạt.

“Đúng rồi!” Diệp Hàn đột nhiên nảy ra một ý, nói: “Trong tay ta có một vật, có thể giúp đạo hữu một tay!” Nói xong, Diệp Hàn phất tay, từ trong ba mươi sáu viên Định Hải Châu, một ao Bàn Cổ tích tủy mà năm đó lấy được ở Bất Chu Sơn được tế ra, đặt trước mặt Bạch Dao.

Bạch Dao đã là Bất Tử Thần Dược, chắc chắn cần dinh dưỡng.

Quả nhiên, Bạch Dao sau khi thấy tích tủy liền vô cùng vui mừng, nói: “Đa tạ Diệp đạo hữu, vật này đối với ta đúng là cần thiết!” Diệp Hàn bố trí một đạo pháp!

Sau đó từ trong Hỗn Độn Châu xé ra một luồng Hỗn Độn chi khí, bố trí lên Chu Thiên, che lấp toàn bộ thiên cơ và khí tức của Tây Côn Luân.

Vương Mẫu hiện ra bản thể, là một gốc thần dược ngất trời, tức thì nhảy vào ao đầy tích tủy, bắt đầu hấp thu dinh dưỡng, bồi bổ bản thân.

Ùm...

Vương Mẫu hiện ra bản thể, là một gốc thần dược ngất trời.

Thần dược giống như một cây đại thụ, nhưng lá trên đó toàn bộ đều là màu trắng, trên mỗi chiếc lá đều có phù văn màu tím lấp lánh.

Toàn thân thần dược, vô tận đại đạo phù văn bao quanh, đạo vận mười phần.

Hù...

Phía dưới, năng lượng vô tận trong Bàn Cổ thần tủy trong ao, trong nháy mắt đều tuôn về phía thân thể của thần dược.

"...Bất Tử Dược?" Diệp Hàn nhìn gốc thần dược trước mắt, mày chìm vào suy tư.

Nếu lúc này trực tiếp lấy Bất Tử Dược đi, chẳng phải là hoàn thành nhiệm vụ sao?

Nhưng hiển nhiên, Diệp Hàn sẽ không làm như vậy.

Dù sao cũng chỉ là hai mươi triệu điểm công đức, không đến mức táng tận lương tâm đến thế.

Hơn nữa, Vương Mẫu cũng là sinh linh của trời đất, cũng là bạn bè của mình.

Nguyên bản, Bạch Dao ước tính, hấp thu linh lực của trời đất cần một ngàn năm mới có thể trưởng thành.

Nhưng sau khi hấp thu Bàn Cổ thần tủy do Diệp Hàn cung cấp, kỳ trưởng thành của Bạch Dao lại được đẩy nhanh hơn.

Ba ngày sau, trong cả đại điện đã có một mùi hương lạ xộc vào mũi.

"Diệp đạo hữu, ta sắp trưởng thành rồi, ta sắp chín rồi, sắp chín rồi!" Giọng nói của Vương Mẫu từ trong gốc thần dược truyền ra, dường như mang theo một loại khoái cảm khó có thể kìm nén.

Diệp Hàn cũng trán đầy vạch đen: Trưởng thành thì trưởng thành, có cần phải mất hồn như vậy không, có cần phải quyến rũ như vậy không?

“A...” Ngay sau đó, truyền đến một tiếng ngâm khiến Diệp Hàn khó có thể tự chủ.

Đạo vận xung quanh thần dược đột nhiên dâng lên, trong cung điện hóa thành một đám mây mù màu tím...

Nhìn thấy đám mây mù màu tím, Diệp Hàn hơi kinh ngạc: Tử khí đông lai?

Cảnh tượng chỉ có ở Thánh nhân, lại xảy ra trên người Tây Vương Mẫu.

Lúc này, Diệp Hàn mới biết, lời nói trước đó của Tây Vương Mẫu rằng nàng là thần vật vượt qua Thập đại Tiên thiên linh căn, tuyệt không phải là hư ngôn.

“Ta... chín rồi!” Tây Vương Mẫu vừa thở hổn hển vừa nói, nội tâm dường như tràn đầy sự bồn chồn vô tận.

Chương 208

Cũng vào lúc này, vô tận tử khí bao trùm cung điện, mùi hương lạ xông vào mũi họng.

Trong mùi hương này, mang theo vô tận linh khí.

Diệp Hàn chỉ hít một hơi, đã có cảm giác như si như say.

Thần dược, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ầm ầm ầm...

Cho dù Diệp Hàn đã che lấp thiên cơ, Thiên Đạo vẫn có cảm ứng, vô tận mây đen bao phủ cả Côn Luân Sơn.

Nhưng vì đã che lấp thiên cơ, nên mây đen tuy biết có vật nghịch thiên ở Côn Luân, nhưng lại không tìm được vị trí cụ thể.

Ầm ầm ầm...

Mây sấm dày đặc, vô tận tia chớp màu tím nhảy múa.

Diệp Hàn nhìn mà da đầu tê dại, thứ này nếu giáng xuống, Vương Mẫu tuyệt đối không chết cũng tàn.

Đồng thời, vô số đại tu sĩ ở Hồng Hoang đều có cảm ứng, đổ về phía Tây Côn Luân.

Tuy không biết là gì?

Nhưng tuyệt đối có tuyệt thế thần vật xuất thế. 146.

Vô số đạo lưu quang giao nhau bay lượn trên Côn Luân.

Nhưng cũng giống như Thiên Đạo, những đại tu sĩ đó tuy biết nơi này có trọng bảo, nhưng cũng không tìm được vị trí chính xác.

Côn Luân rộng lớn, chỉ sau Bất Chu Sơn, nếu lật tìm từng tấc, vô

số năm cũng chưa chắc tìm được, cho nên, Diệp Hàn cũng không lo lắng.

Nhưng sợ có vạn nhất, bị đại tu sĩ nào đó phát hiện, tất định sẽ gây ra sát kiếp kinh thiên động địa.

"Ta...

đệ tử Tiệt giáo Diệp Hàn, đang ngộ đạo tại Côn Luân Sơn, xin các vị ở Hồng Hoang lui ra ngoài Côn Luân.

Ai dám bước vào Côn Luân trong vòng mười vạn dặm, đều giết không tha!" Giọng nói của Diệp Hàn, mang theo sức mạnh sấm sét, truyền đi khắp Hồng Hoang.

"?" "Động tĩnh này do hắn gây ra à?" "Đi đi đi, mau đi thôi!" "Không thể chọc, không thể chọc!" "Thôi, ra ngoài xem trước đã!" ...

Đế Tuấn, Thái Nhất cũng do dự, suy nghĩ có nên vào tiếp tục tìm kiếm không.

"Diệp đạo hữu cứ việc ngộ đạo, bọn ta chỉ tìm bảo vật, tuyệt không làm phiền!" Tuy đại đa số người đều sợ Diệp Hàn, nhưng có một số người sẽ mạo hiểm.

Ví dụ như Minh Hà lão tổ.

Tự cho rằng mình có bốn trăm tám mươi triệu Huyết Thần Tử, không sợ chết, đầu sắt.

Sợ gì chứ!

Minh Hà lão tổ nói vậy, Đế Tuấn, Thái Nhất cũng theo đó mà hô hào.

"Bọn ta không làm phiền Diệp đạo hữu, chỉ tìm bảo vật thôi!" Trong nháy mắt, mấy chục bóng người không sợ chết lại lần nữa bước vào Côn Luân.

“Hừ...” Ngoài hư không vô tận, một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Sau đó, trên trời bốn thanh kiếm từ trên trời giáng xuống, chia làm bốn phương vị, trấn giữ bốn phương Côn Luân, một lúc sau, một đạo trận đồ hiện ra.

“...Tru Tiên Tứ Kiếm!” “Trời ạ, Thánh nhân ra tay rồi!” ...

“Trong vòng mười hơi thở, ai không lui ra, giết không tha!” Ý chỉ của Thông Thiên Thánh nhân, truyền đến từ không gian.

Mọi người lập tức lưng toát mồ hôi lạnh, vội vàng lui khỏi Côn Luân.

Đến đây, Diệp Hàn mới hoàn toàn yên tâm.

“Ầm...” Cuối cùng, vào một thời điểm nào đó, thần dược trưởng thành.

Bản thể của Tây Vương Mẫu thoáng biến lại thành hình người đáp xuống bên cạnh Diệp Hàn, không một mảnh vải che thân, da trắng như ngọc, bên dưới ánh sáng hồng sắc lưu động không ngừng.

Mùi thuốc quyến rũ truyền đến, khiến Diệp Hàn mê say.

“Diệp...

đạo hữu!” Bạch Dao mở miệng, một giọng nói mềm mại truyền đến: “Nhanh...

Chương 209

nhanh lấy đi, âm nguyên của ta, hiệu quả tương đương với thần dược!" "Đinh đông..." Âm thanh của hệ thống đồng thời truyền đến: "Nhắc nhở túc chủ, Bất Tử Thần Dược đã trưởng thành, hợp với âm nguyên của nó, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, thời cơ không thể bỏ lỡ!" ...

Diệp Hàn một trận ngơ ngác, lấy thuốc mà lấy như vậy à?

Thần dược dưới gầm trời này, đều không đứng đắn như vậy sao?

"Diệp...

đạo hữu!" Thân hình Bạch Dao thoáng động, như rắn quấn lấy cây! ...

Một năm!

Mười năm!

Trăm năm!

Ba trăm năm!

Ba trăm năm sau, Diệp Hàn cuối cùng cũng thành công lấy đi dược hiệu của Tây Vương Mẫu!

Ầm...

Một tiếng nổ vang lên từ trong cơ thể hai người.

Sau đó, Diệp Hàn và Tây Vương Mẫu, gần như cùng một lúc tỉnh lại.

"Diệp đạo hữu!" Tây Vương Mẫu hoảng hốt không thôi, vội vàng phất tay, khôi phục lại trang phục thường ngày.

Diệp Hàn tự nhiên cũng theo sau, xuống khỏi vân sàng.

Hù...

Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, cảm nhận được một luồng dược lực bành trướng trong cơ thể, giống như một loại thực vật cắm rễ trong cơ thể, kiên cường bền bỉ, bất tử bất diệt.

Đồng thời, trong cơ thể hắn tràn đầy năng lượng.

Năng lượng ôn hòa vô tận, thậm chí còn ôn hòa hơn điểm công đức hàng vạn lần.

"Đa tạ Diệp đạo hữu!" Tây Vương Mẫu điều chỉnh lại trạng thái của mình, chắp tay hành lễ với Diệp Hàn.

Diệp Hàn đáp lễ.

Tây Vương Mẫu nhìn Diệp Hàn, ánh mắt lưu chuyển, tình ý vô tận quyến luyến không rời: "Diệp đạo hữu, có cảm nhận được, trong cơ thể có một luồng sức mạnh kiên cường bất khuất, ngưng tụ mà không tan, dung nhập vào toàn thân không?" "Không sai!" Diệp Hàn nói: "Đây là dược lực của Bất Tử Dược sao, ta nên luyện hóa thế nào?" "Không!" Tây Vương Mẫu mỉm cười, lắc đầu nói: "Đây không phải là dược lực của Bất Tử Thần Dược, mà là dược hiệu của thần dược!" "Dược hiệu?" Diệp Hàn nói: "Ta không có bệnh, có dược hiệu gì?" Vương Mẫu môi khẽ mở, nói ra hai chữ: "Bất tử!" Bất tử!

Diệp Hàn đồng tử hơi co lại.

Cái gọi là Thánh nhân, chính là vạn kiếp bất diệt, không dính nhân quả.

Có thể xưng là bất tử, vậy chẳng lẽ sau khi ta ăn Bất Tử Dược, cũng sẽ trở nên bất tử sao?

Diệp Hàn sẽ trở nên giống như Thánh nhân, sống cùng trời đất?

Đương nhiên không!

Sau khi tìm hiểu, Diệp Hàn biết được, Bất Tử Dược tuy là thần dược, nhưng cũng không khoa trương đến vậy, nếu không thì có khác gì Thánh nhân?

Dược hiệu của Bất Tử Dược, thực ra chỉ có một. 147.

Nói là bất tử, chẳng thà nói là trọng sinh.

Tây Vương Mẫu giải thích như thế này: Sau khi có được dược hiệu của Bất Tử Dược, trong cơ thể sẽ sinh ra một luồng sinh cơ kiên cường bất khuất, ngưng tụ mà không tan, dung nhập vào toàn thân.

Trong luồng dược hiệu này, có sức mạnh nghịch thiên, không thể bị luyện hóa, nhưng lại có thể khiến tu sĩ sau khi hoàn toàn tử vong được trọng sinh hoàn mỹ.

Cái gọi là trọng sinh hoàn mỹ, chính là bảo lưu lại tất cả căn nguyên, ngộ tính, pháp thuật, bảo vật, tu vi, cảnh giới...

Nói tóm lại, sau khi trọng sinh và trước khi trọng sinh, không có bất kỳ khác biệt nào.

Thậm chí, ngay cả pháp bảo cũng có thể bảo vệ được.

Đó chính là công hiệu nghịch thiên của Bất Tử Thần Dược.

“Nhưng có một vấn đề!” Vương Mẫu nhìn Diệp Hàn, nói: “Đó là sau khi trọng sinh, sẽ ở một nơi khác!” “Nơi nào?” Diệp Hàn hỏi.

“Quy Khư!” Quy Khư?

Chương 210

Diệp Hàn sắc mặt lập tức khổ sở. 148.

Nhưng có thứ này vẫn tốt hơn là không có.

Hành tẩu ở Hồng Hoang, ai lại có thể nắm chắc hoàn toàn chứ?

"Đinh đông..." Trong đầu Diệp Hàn, đồng thời truyền đến âm thanh của hệ thống: "Chúc mừng túc chủ, thu được Bất Tử Dược, đặc biệt thưởng công đức trị 20 triệu điểm!" Hai mươi triệu điểm công đức đã có trong tay.

Diệp Hàn chưa bao giờ nghĩ rằng, việc thu được Bất Tử Dược lại là theo cách này.

"Vậy còn người?" Diệp Hàn nhìn Vương Mẫu, quan tâm hỏi: "Ta đã thu được âm nguyên của người, lấy đi dược hiệu của Bất Tử Dược, không có ảnh hưởng gì chứ?" "Ta!" Vương Mẫu mỉm cười, sắc mặt lập tức ửng hồng, nói: "Ta không sao, Diệp lang lấy đi âm nguyên và dược hiệu của ta, ta lại cũng được phúc báo.

Ta là Bất Tử Thần Dược, trong cơ thể tự nhiên cũng có một đạo dược hiệu!" "Ồ!" Diệp Hàn gật đầu, Vương Mẫu không sao là tốt rồi.

Như vậy không cần phải áy náy nữa.

Nhưng mà... vừa rồi nàng gọi ta là gì thế?

Nghe sao mà quen tai thế?

"Diệp lang!" Đôi mắt Tây Vương Mẫu đong đầy tình ý, nhìn Diệp Hàn đắm đuối, nói: "Bởi vì bản thể trưởng thành, trong cơ thể ta tích tụ một lượng lớn dược lực, ta cần phải luyện hóa một phen!" "Thiện!" Trong cơ thể Diệp Hàn, cũng tích tụ dược lực, cũng cần phải vậy.

“Ta...” Tây Vương Mẫu đi ra khỏi cung điện, nhìn lên trời đột nhiên hét lớn một tiếng: “Từ hôm nay, ta không còn là Tây Vương Mẫu, ta là Côn Luân Bạch Dao!” Tây Vương Mẫu đứng trước cung điện, cáo với Hồng Hoang, đồng thời cũng có nghĩa là làm một sự đoạn tuyệt với quá khứ.

Sau khi làm xong, nàng nhìn Diệp Hàn với ánh mắt thâm tình, thấp giọng nói: “Từ nay về sau, ta là Bạch Dao, chỉ thuộc về một mình Diệp lang, Bạch Dao!” “Em...” Diệp Hàn nở một nụ cười rạng rỡ.

Tây Vương Mẫu bế quan, Diệp Hàn ở gần đó, phất tay tế ra tầng tầng trận pháp, làm một đạo trường tạm thời, cũng bế quan.

Sau khi vào đạo trường, như thường lệ che lấp thiên cơ, lấy ra Thời Gian Tràng gia trì.

Sau đó, lần bế quan này, Diệp Hàn lại từ hệ thống lấy ra một vật phẩm khác, là bản ghi chép khi nghe Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Năm đó Hồng Quân giảng thụ Đại La Kim Tiên chi đạo, Diệp Hàn nghe không hiểu, nay lấy ra ôn tập.

Trong nháy mắt, ba ngàn năm trôi qua.

Diệp Hàn ôn lại đạo pháp của Hồng Quân, bây giờ đã đến nơi, vừa chạm vào là thông. 149.

Xem xong bài giảng của Hồng Quân, Diệp Hàn hít sâu một hơi vận chuyển pháp lực của mình, dược lực vô cùng vô tận tích trữ trong cơ thể lúc này bỗng nhiên bùng nổ, xông vào tứ chi bách hài.

“Ầm...” Từng tầng rào cản nhỏ bị phá vỡ.

Khí thế trên người Diệp Hàn cũng đột nhiên tăng lên.

Hung trung ngũ khí dâng lên, trên đầu một mẫu khánh vân mở ra,

tam hoa tụ đỉnh, phá vỡ khánh vân, hoa nở thập nhị phẩm.

Khánh vân kia lên xuống trôi nổi, vô tận huyền hoàng chi khí lưu chuyển, trong đó bảo vật dâng lên, ngũ sắc chi quang chiếu rọi chư thiên.

Hồng Hoang không có năm tháng, tu hành không biết năm nào.

Nhờ nghe Hồng Quân giảng đạo, biết được áo nghĩa Đại La.

Lần bế quan này, Diệp Hàn chỉ dùng một vạn năm thời gian đã luyện hóa hoàn toàn toàn bộ dược lực trong cơ thể.

"Ầm..." Cùng với việc luyện hóa dược lực, sau một vạn năm, tầng rào cản khổng lồ trong cơ thể cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Tu vi của Diệp Hàn thuận lợi đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Cách đỉnh phong chỉ còn một bước.

Cùng lúc đó, vì tu vi đột phá, 《Cửu Chuyển Huyền Công》 và 《Cửu Chuyển Nguyên Công》 đã lâu không động cũng theo đó đột phá.

Cửu Chuyển Huyền Công, huyền công lục chuyển.

Cửu Chuyển Nguyên Công, nguyên công tứ chuyển.

Đặc biệt là sau khi Cửu Chuyển Huyền Công đột phá đến lục chuyển, Diệp Hàn phát hiện lĩnh ngộ đối với Lực chi đại đạo đã đạt đến 58%.

So với 52% trước đó, đã tăng thêm 6 điểm phần trăm.

Nhìn vào hệ thống, trong hệ thống có hai mươi triệu điểm công đức vừa nhận được.

Chút công đức này không đủ để đột phá đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong đại viên mãn, nên Diệp Hàn trực tiếp dùng nó để nâng cấp Lực

chi đại đạo.

Chương 211

Hai mươi triệu điểm công đức đổ vào, lĩnh ngộ của Diệp Hàn đối với Lực chi đại đạo từ 58% đạt đến 60%.

Hai mươi triệu điểm công đức chỉ vừa đủ nâng lên 2 điểm phần trăm.

Diệp Hàn thở dài: Lĩnh ngộ Lực chi đại đạo, quả nhiên càng về sau càng gian nan.

Nhưng cũng không sao, cách bước chứng đạo Hỗn Nguyên kia còn sớm.

Ầm!

Diệp Hàn xuất quan.

Lần bế quan này, đại khái dùng hết một vạn năm ngàn năm thời gian, nhưng dưới sự gia trì của Thời Gian Tràng, bên ngoài mới trôi qua vẻn vẹn một trăm năm mươi năm.

Còn không bằng thời gian lăn lộn trên vân sàng với Bạch Dao.

"Đại La Kim Tiên hậu kỳ, vậy để ta thử xem, 60% Lực chi đại đạo, rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào?" Diệp Hàn hít sâu một hơi, rồi đối với hư không phía trên, vung ra một quyền.

Ầm...

Lực chi đại đạo gia trì lên đó, cả cánh tay phải của Diệp Hàn đều biến thành màu vàng, vô tận đại đạo phù văn bao quanh, đạo vận ngưng mà không tan, sức mạnh thuần túy, tức thì làm vỡ nát hư không.

Không gian đạo pháp của Hồng Hoang bị phá hoại cục bộ, trên

trời xuất hiện một cái lỗ đen ngòm.

Sau đó, trong cái lỗ đó đột nhiên tuôn ra vô tận hắc khí, nhẹ nhàng xoay chuyển, hình thành một vòng xoáy sâu thẳm, giống như con mắt của u minh, khiến người ta nhìn vào một cái đều cảm thấy thần hồn bất ổn.

Ngay cả Diệp Hàn cũng không ngoại lệ.

Vãi chưởng... không phải chứ, lão tử chỉ tiện tay đấm một quyền thôi mà, lại đánh thủng trời rồi à?

Đánh thủng trời thì có thể hiểu được, nhưng theo lẽ thường, không gian pháp tắc sẽ tự động sửa chữa, thời gian hư không vỡ nát cũng chỉ kéo dài vài giây.

Lần này, đánh ra một cái lỗ lớn, mẹ nó lại không sửa chữa, là ý gì?

Sức mạnh của Thánh nhân cũng không thể như vậy chứ?

Ta từ lúc nào đã trở nên mạnh như vậy, còn lợi hại hơn cả Thánh nhân?

Ngay lúc Diệp Hàn đang thắc mắc, phía sau, thân thể Bạch Dao đột nhiên xuất hiện, một thân pháp lực táo động, khí tức hỗn loạn, hiển nhiên là do bị gián đoạn bế quan cưỡng ép.

"Cổng Quy Khư... mở rồi!" Bạch Dao nhìn lên trời, nhàn nhạt nói một câu.

"Bạch Dao!" Diệp Hàn phất tay, vô số cấm chế trước mặt bị xé nát.

Sau đó, đứng kề vai với Bạch Dao.

"Khí tức trên người chưa ổn định!" Diệp Hàn tiện tay đưa cho nàng một chén Tam Quang Thần Thủy.

Bạch Dao uống một ngụm, khí tức trên người tức thì ổn định lại,

nói: “Cảm ơn Diệp lang.” “Cổng Quy Khư?” Diệp Hàn hỏi Bạch Dao.

Hắn tưởng mình lợi hại đến mức đánh thủng hư không, thì ra tất cả đều là hiểu lầm.

Vừa hay lúc thử sức mạnh, lại đúng lúc Quy Khư mở ra.

Ngay lúc Diệp Hàn hỏi, một luồng khí tức tràn ngập sự tang thương, sát lục, băng hàn từ vòng xoáy màu đen trên đầu truyền đến.

Bạch Dao nói: “Cổng Quy Khư mỗi lần mở ra, phương thức đều khác nhau, nhưng ta vốn là sinh linh của Quy Khư, nên đối với khí tức trong đó rất quen thuộc, chắc chắn là Cổng Quy Khư không sai!” “Mỗi lần mở ra, trong Cổng Quy Khư đều sẽ rơi ra một số vật phẩm kỳ quái.

Ví dụ như lần trước, tương truyền trong đó rơi xuống một thanh ma đao màu đen quỷ dị.

Lần trước nữa, rơi xuống một viên châu màu đen.

Vô số năm trước, ta cũng từ đó rơi xuống, nhưng lúc đó ta chưa mở linh trí, nên đối với tình hình cụ thể trong Quy Khư cũng không hiểu rõ!” Diệp Hàn gật đầu.

Quy Khư rốt cuộc là nơi nào, thật sự khó nói.

Ngay cả Thánh nhân, Hồng Quân cũng không rõ.

Đó là một nơi ngoài pháp luật không bị Thiên Đạo ràng buộc, nhưng lại sinh ra cùng với Hồng Hoang.

Vô số năm qua, chỉ có Long vương đưa vào đó chín giọt tinh huyết, chứ không có ai có thể vào được.

Cho nên Quy Khư rốt cuộc là nơi nào, không ai biết được...

Cổng Quy Khư mở ra, ở Hồng Hoang, vô số tu sĩ đều có cảm ứng, ánh mắt đổ dồn về Côn Luân Sơn.

Chương 212

Bởi vì lần này Cổng Quy Khư mở ra ở Côn Luân Sơn.

Chính xác là ngay trên đạo trường của Vương Mẫu và Diệp Hàn ở Tây Côn Luân.

Vô số tu sĩ, hóa thành lưu quang bay đến.

Không có gì khác, là vì mỗi lần Quy Khư mở ra, đều sẽ rơi xuống thần vật.

Thanh đao lần trước rơi xuống đại địa, mọi người vẫn còn nhớ rõ.

Thanh đao đó không biết do ai luyện chế, bên trong ẩn giấu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, một đao chém xuống, không vật nào không phá.

Thanh đao này tên là Hóa Huyết Thần Đao, bị Hung Thú nhất tộc sở hữu.

Sau khi Hung Thú diệt tuyệt, Hóa Huyết Thần Đao biến mất, nay đã không còn tin tức. (Thiết lập Hóa Huyết Thần Đao, các vị đừng ném đá, có người nói Hóa Huyết Thần Đao trong Phong Thần không lợi hại đến vậy, tôi thấy, chỉ là thiết lập tình tiết, không cần phải quá khắt khe.) Ầm...

Những đại lão ở Hồng Hoang, bất luận là Yêu tộc, Vu tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, những chủng tộc tương đối nhỏ, vô số người bay về phía Tây Côn Luân.

Ngoài những tu sĩ Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên, ngay cả Thánh nhân cũng bị kinh động.

"Ừm?" Nguyên Thủy Thiên Tôn ở gần nhất mở mắt ra, "Quy Khư, mở ra rồi sao?" Trong Quy Khư có thể rơi ra bảo bối, Nguyên Thủy

thì không có ý định tham gia tranh đoạt, dù sao thần vật có lợi hại đến đâu, so với Thánh nhân cũng kém xa.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Lão Tử đều là Thánh nhân.

Không cần phải mất mặt, đi tranh bảo vật với một đám tôm tép bên dưới.

Nữ Oa tự nhiên cũng nhàn nhạt liếc nhìn một cái, đặc biệt là sau khi thấy Bạch Dao và Diệp Hàn đứng cùng nhau, càng hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dời ánh mắt đi, không thèm để ý.

Nhưng Thánh nhân Tây phương lại khác.

Mọi người đều biết Thánh nhân Tây phương mặt dày, quan trọng là Tây phương quá nghèo, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng nghèo.

Pháp bảo và linh vật của hai người cũng phần lớn đều dùng để tu bổ Tây phương.

Cho nên, đối với sự khao khát bảo vật linh bảo, không hề thua kém tu sĩ bình thường.

Ầm...

Tử khí đông lai ba vạn dặm.

Lập tức, một phương trời Tây Côn Luân, mùi hương lạ xộc vào mũi, kim quang hiện ra.

Chuẩn Đề đến rồi.

"..." "Thánh nhân của Tây phương giáo, đến rồi!" "Nhưng đây là Đông phương của chúng ta!" "Thánh nhân mà cũng để ý đến bảo bối sao?" ...

Người Hồng Hoang tuy không dám trực tiếp nói Thánh nhân, nhưng trong giọng điệu, ít nhiều có chút bất mãn.

Một Thánh nhân lớn như vậy lại đi tranh thức ăn với chúng ta, không phải là quá không nể mặt sao?

Thánh nhân siêu thoát chúng sinh, mẹ nó đến rồi, chúng ta còn tranh giành làm gì nữa.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Chuẩn Đề cười ha hả, miễn cưỡng giải thích một phen: "Quy Khư chi địa, âm tà chi khí quá nặng, ta đến đây trấn áp âm tà, phòng ngừa phá hoại khí vận Hồng Hoang!" "Thánh nhân cao khiết, chúng ta không bằng!" "Tấm lòng của Thánh nhân, thực sự khiến chúng ta hổ thẹn!" ...

Tuy trong lòng mọi người đều đang hỏi thăm mười tám đời tổ tông của Chuẩn Đề, nhưng trên miệng, lại chỉ có thể ca ngợi.

Chuẩn Đề biết mọi người đang mắng mình, Thánh nhân mà, một niệm có thể quan sát thập phương, nhưng vì người quá đông, cũng không tiện trừng phạt, da mặt dày, cũng không hề để tâm.

Mọi người ở đây đợi mãi đợi mãi!

Cuối cùng, không phụ lòng mong đợi.

Trong Cổng Quy Khư, có chín điểm sáng, từ vòng xoáy đen kịt đó lần lượt rơi xuống.

"..." "Có chín kiện bảo vật?" "Có cơ hội, có cơ hội!" "Lần này, ta cũng có cơ hội rồi!" Dù sao, ngay cả Thánh nhân, cũng không thể một mình nuốt trọn tất cả bảo vật chứ?

Ít nhiều cũng cho chúng ta húp chút canh chứ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chuẩn Đề đột nhiên hét lớn một tiếng, nói: "Các ngươi, mau lui ra.

Đây là tuyệt thế hung vật của Quy Khư chi địa, đợi bản tọa thu lấy, trấn áp dưới núi Tu Di!" Mọi người nghe xong, đều suýt nữa từ

hư không rơi xuống.

Không biết xấu hổ!

Thật sự là quá không biết xấu hổ, Thánh nhân lại định nuốt trọn.

“Vô Lượng Thiên Tôn!” Ngay lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong đạo trường Côn Luân, một niệm hiện ra, tay cầm một cây Ngọc Như Ý cũng đứng trên hư không, nói: “Đã là tuyệt thế hung vật, vậy thì trấn áp tại Côn Luân của ta đi!” “...” Mọi người kinh hãi!

Chương 213

Lại một vị Thánh nhân nữa?

Nguyên Thủy Thánh nhân không thấy thỏ không rắc mồi mà, nhìn thấy bảo quang mới ra tay, lẽ nào thật sự xuất hiện bảo bối kinh thiên.

Vù vù...

Cuối cùng, chín đạo ánh sáng đó bay vào bầu trời, đứng trước mặt mọi người.

Không phải là bảo vật.

Chín sinh linh có hình thù kỳ dị, nhìn một cái là cả đời khó quên.

"Mẹ nó, thật sự là tuyệt thế hung thú!" "Nhưng, ta cảm giác, tu vi mới chỉ Đại La Kim Tiên sơ kỳ?" Mọi người bàn tán xôn xao.

Trong hư không, một trong chín người dẫn đầu bước ra, nói: "Chúng ta là Cửu tử của Long vương, các ngươi là ai, tại sao lại ở đây cản đường?

Còn nữa, tại sao không thấy Long tộc đến nghênh đón?" Diệp Hàn nghe thấy Cửu tử của Long vương, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Mẹ nó, Long tộc đều đã phong hải bế quan rồi, đâu có rảnh mà nghênh đón.

Hơn nữa, xem ra chín tên này không biết tình hình Hồng Hoang, còn nghênh ngang.

"Ha ha!" Bên kia, Chuẩn Đề lên tiếng trước, nói: "Ta là Hỗn Nguyên Thánh nhân của Hồng Hoang, mấy vị, có thể vào môn hạ của ta, làm đệ tử của ta!" "?" Tù Ngưu kinh hãi thất sắc, nói: "Ở Hồng Hoang, thật sự có người chứng đạo Hỗn Nguyên?" "Còn không mau

bái sư!" Trong mắt Chuẩn Đề, tinh quang sáng rực, một câu hét lên, mang theo uy thế vô biên, xông về phía cửu long.

Cửu tử của Long vương, là do chín giọt bản nguyên tinh huyết của Long vương hóa thành, căn nguyên vô cùng nồng hậu, tuy không bằng Bàn Cổ huyết mạch chi lực, nhưng cũng có thể so sánh với chín mươi chín phần trăm sinh linh ở Hồng Hoang.

Cửu tử của Long vương là do chín giọt bản nguyên tinh huyết của Long vương hóa thành, tự nhiên thiên phú dị bẩm, căn nguyên sâu dày.

Đó cũng là nguyên nhân Chuẩn Đề coi trọng cửu long.

Đương nhiên, cửu long ở Quy Khư vô số năm, chắc chắn hiểu rõ về Quy Khư, nếu có thể thu vào tọa hạ tỉ mỉ hỏi han, không chừng có thể tìm được cách vào Quy Khư, chẳng phải lại là một phen cơ duyên sao?

Chuẩn Đề tính toán rất kỹ.

Cửu tử của Long vương nhìn nhau.

Chỉ trong nháy mắt, đại ca Tù Ngưu đã đưa ra quyết định.

Dù sao, năm đó ngay cả khi Long vương còn sống, giữa trời đất cũng không có Thánh nhân, bây giờ có người chứng đạo Hỗn Nguyên, đó là một cái đùi lớn à.

Cửu long mới đến Hồng Hoang, có thể ôm được một cái đùi lớn tự nhiên là cầu còn không được.

Hơn nữa, cửu long tự nhiên có thể cảm nhận được, uy áp toát ra từ trên người Chuẩn Đề, so với uy áp của Long vương còn mạnh hơn vô số lần.

"Chúng ta..." Ngay lúc Tù Ngưu sắp đồng ý.

Bên cạnh, Nguyên Thủy vẫn luôn đứng trên hư không, không có

bất kỳ hành động nào đột nhiên lên tiếng: “Khoan đã!” “Ừm?” Cửu long nhìn về phía Nguyên Thủy.

“Kẻ nào?” Nguyên Thủy không để ý đến cửu long, tế ra Ngọc Như Ý trong tay, đột nhiên đập về phía Chuẩn Đề.

Ầm...

Thánh nhân ra tay, tự nhiên phi thường.

Chuẩn Đề giật nảy mình, vội vàng trốn vào hư không.

Nguyên Thủy Thiên Tôn theo sát phía sau, pháp bảo trong tay không ngừng oanh tạc, chưa đến ba hơi thở, Chuẩn Đề đã bị Nguyên Thủy đánh nát nhục thân, nguyên thần lóe lên, ngưng tụ trọng sinh ở nơi khác.

Thánh nhân bất tử bất diệt, tuy bị đánh nát nhục thân, Chuẩn Đề tự nhiên có thể trọng sinh.

“Nguyên Thủy sư huynh, có ý gì?” Chuẩn Đề nhìn Nguyên Thủy, giận dữ nói: “Chín con rồng này, là ta phát hiện trước mà!” “Ầm...” Nguyên Thủy không nói hai lời, giơ tay tế ra Bàn Cổ Phiên, đập về phía đầu Chuẩn Đề.

“Dừng tay!” Chuẩn Đề lập tức sợ hãi, nói với Nguyên Thủy Thiên Tôn: “Dừng tay, dừng tay, bần tọa không tranh với ngươi nữa!” Nguyên Thủy Thiên Tôn là Hỗn Nguyên tam trọng thiên, Chuẩn Đề chỉ là nhất trọng.

Tự nhiên không thể đánh lại.

Chuẩn Đề tức giận rời đi.

Nguyên Thủy lúc này mới nhìn về phía cửu long, nói: “Không có ý gì khác, bần tọa chỉ muốn nói cho các ngươi biết, ngay cả Thánh nhân cũng có mạnh yếu.

Bây giờ, có nguyện làm ngoại môn tinh anh đệ tử dưới tọa hạ của ta không?" Cửu tử vừa nhìn, mẹ nó lại một vị Thánh nhân nữa.

Không thể chọc, không thể chọc!

Thôi được rồi, chỉ cần là Thánh nhân đồng ý, chúng ta bái sư là được.

Không bái sư được sao?

"Chúng ta nguyện ý bái sư!" "Tổ Long chi tử Tù Ngưu!" "Nhai Tí!" "Trào Phong!" "Bồ Lao!" "Toan Nghê!" "Bá Hạ!" "Bệ Ngạn!" "Phụ Hí!" "Si Vẫn!" "Bái kiến sư tôn!" "Đại thiện!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng vui mừng, hắn thích những đệ tử có căn nguyên sâu dày.

Chương 214

Năm đó nhìn lầm, để Diệp Hàn bái vào môn hạ của tam đệ Thông Thiên.

Sau đó, đại huynh Lão Tử lại thu một sơn linh Bất Chu có căn nguyên sâu dày, Nữ Oa Thánh nhân lại càng thu Nguyên Phượng và con gái của Diệp Hàn.

Những đệ tử này đều khiến Nguyên Thủy thèm thuồng không thôi.

Bây giờ khó khăn lắm mới có con của Long vương, đáp xuống Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không thể bỏ qua.

"Ra mắt Nhị sư bá!" Diệp Hàn ở trên đỉnh núi, thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, không thể giả vờ không thấy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng vui mừng, nói: "Thiện, đại thiện, các ngươi đều là người một nhà!" Cửu tử của Long vương chạy đến, từng người một tò mò nhìn Nguyên Thủy và Diệp Hàn.

Ánh mắt Diệp Hàn, tự nhiên cũng đặt trên người Cửu tử của Long vương, chín tên này trông như thế nào nhỉ?

Khá là trừu tượng, khó mà tả hết bằng lời.

Nói chung, dùng từ "kỳ kỳ quái quái" để miêu tả, chắc chắn không sai.

"Đây là đại sư huynh, đại đệ tử của Tam Thanh, cũng là đại đệ tử thân truyền của tam sư thúc ngươi, Diệp Hàn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Diệp Hàn.

Cửu long chắp tay với Diệp Hàn: "Ra mắt Diệp sư huynh!" "Ừm!" Diệp Hàn chỉ gật đầu ra hiệu.

Đối với Long tộc, hắn không có hảo cảm.

Hơn nữa, ước chừng nếu Tù Ngưu biết hắn từng giết mười vạn Long tộc, làm mất đi chút khí vận cuối cùng của Long tộc, cũng sẽ không có hảo cảm với hắn.

"Đại La Kim Tiên hậu kỳ!" Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn đặt trên người Diệp Hàn, nói: "Tốc độ tu hành của tiểu tử ngươi nhanh thật đấy, ước chừng thêm một thời gian nữa, là có thể đuổi kịp chúng ta rồi!" Diệp Hàn cười cười, nói: "Đâu có đâu có, sư bá ngài là Thánh nhân, đệ tử có bản lĩnh đến đâu, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ngài được, phải không!" "Ha ha ha!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lớn.

Bên cạnh Bạch Dao cũng tiến lên, chắp tay hành lễ với Nguyên Thủy: "Bạch Dao, ra mắt Thánh nhân!" Nguyên Thủy cố ý vô tình liếc nhìn nàng một cái, lại nhìn Diệp Hàn, "Ừm" một tiếng, không tỏ rõ thái độ.

"Được rồi, chuyện khác ngày khác nói tiếp, giải tán đi!" Nguyên Thủy phất tay, mang theo Tù Ngưu chín người rời đi.

Trên bầu trời, vòng xoáy đen kịt đó, không biết từ lúc nào đã khôi phục như cũ.

Cổng Quy Khư, tự nhiên cũng đã đóng lại...

Long tộc!

Sau khi Cửu tử của Long vương bái sư Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng không tiếp tục ở lại Côn Luân Sơn, từ biệt Nguyên Thủy, đi đến Đông Hải tìm kiếm tổ địa của Long tộc.

Bởi vì dù sao cũng là Long tộc, từ lúc sinh ra đã bị gửi nuôi ở Quy Khư, nay trở về Hồng Hoang, tự nhiên phải đến Long tộc xem xem người thân của mình.

Huyết mạch chi lực, âm thầm kéo nhau.

Cửu tử của Long vương đến Đông Hải, đồng thời, Chúc Long lão tổ trong tổ địa Long tộc ở Đông Hải cũng cảm nhận được khí tức của chín người, liền cho Long tộc chuyên môn mở đại trận phong ấn, đến nghênh đón chín người trở về.

"Chúng ta, bái kiến Long vương thái tử!" Tất cả Long tộc, sau khi thấy Cửu tử của Long vương, không ai không vui mừng reo hò.

Bởi vì cửu long gia nhập Xiển giáo ở Côn Luân Sơn, khí vận kim long của cả Long tộc lại một lần nữa ngưng tụ, tuy trên đó vẫn còn u ám không ánh sáng, nhưng dường như đã có chút sinh cơ.

"Khí vận của Long tộc ta, tại sao lại đến mức này!" Tù Ngưu và những người khác sau khi thấy khí vận của Long tộc, vẻ mặt không thể tin nổi.

Trong ấn tượng của họ, Long tộc là một trong tam đại chủng tộc của Hồng Hoang, sao lại sa sút đến mức này?

Thậm chí, một Nhân tộc hậu thiên tùy tiện cũng dám bắt nạt Long tộc?

"Hừ..." Trong mắt Nhai Tí, lóe lên sự thù hận vô tận, nói: "Đợi ta trở lại Hồng Hoang, nhất định sẽ một hơi ăn sạch tất cả Nhân tộc, ta xem Diệp Hàn kia, có thể làm gì được?" "Không được!" Chúc Long nhìn Nhai Tí, nói: "Diệp Hàn người này là thủ đồ của Tam Thanh, lại là đại đệ tử của Thông Thiên Thánh nhân, ở trong Tam giáo đều có quyền thế, các ngươi, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, gây họa ngập trời cho Long tộc ta!" "Đúng vậy!" Đông Hải Long vương nói: "Chín vị thái tử không biết, Nhân tộc là do Nữ Oa Thánh nhân tạo ra, Diệp Hàn lại càng từng hướng Thiên Đạo tuyên thệ, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ!" "Hừ..." Nhai Tí trong lòng không phục, nói: "Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta nhất định

sẽ cho Diệp Hàn biết, cái gì gọi là Nhai Tí tất báo!" "Hừ..." "Được rồi!" Chúc Long quát Nhai Tí, nói: "Tạm thời không nói chuyện Diệp Hàn, có một chuyện, chúng ta cần phải bàn bạc lại!" "Chuyện gì?" Tất cả mọi người nhìn về phía Chúc Long.

Trong mắt Chúc Long, lộ ra một tia bi thương, nói: "Tù Ngưu, lát nữa hỏi Nguyên Thủy Thánh nhân xem, Long tộc ta đầu nhập vào dưới trướng Xiển giáo, có được không?" Chúc Long đã quyết định, Long tộc cũng phải tìm một chỗ dựa vững chắc ở Hồng Hoang để được che chở.

Là huynh đệ của Long Vương, Chúc Long đã tồn tại từ ngày Long tộc ra đời, trải qua toàn bộ quá trình từ lúc hưng thịnh đến khi suy yếu.

Bây giờ, khí vận của Thượng cổ tam tộc đều đã trở về con số không.

Nhưng Phượng tộc đã tìm đến Nhân tộc, trở thành người bảo hộ cho họ, khí vận lập tức thay đổi, nghe nói trong Phượng tộc có vô số cao thủ đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Long tộc và Phượng tộc vốn là kẻ địch trời sinh từ thời thượng cổ.

Nay Phượng tộc dựa vào khí vận của Nhân tộc mà hưng thịnh, Long tộc không thể ngồi yên.

Sau khi Phượng tộc có được cơ duyên, Kỳ Lân tộc cũng hạ mình đầu quân cho Yêu tộc đang có khí vận thịnh vượng.

Thậm chí, Kỳ Lân tộc còn liên hôn với Yêu tộc, để Mặc Ngọc của Kỳ Lân tộc làm vợ Đế Tuấn, chứng thiên hôn, trở thành Thiên hậu.

Như vậy, khí vận của Kỳ Lân tộc lại còn vượt trên cả Phượng tộc.

Hai trong ba tộc thượng cổ đã vứt bỏ tôn nghiêm để đổi lấy lợi ích thực tế.

Sự kiên trì của Long tộc bỗng trở nên có chút vô nghĩa.

Chương 215

150.

Vì vậy, hôm nay nhân cơ hội chín người con của Long Vương bái Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sư phụ, chi bằng trực tiếp tìm Thánh nhân làm chỗ dựa, một là có thể thoát khỏi hiện trạng của Long tộc, hai là Phượng tộc tìm Nhân tộc, Kỳ Lân tộc tìm Yêu tộc, Long tộc chúng ta tìm một Thánh nhân nghe cũng oai hơn chút, không phải sao?

Tù Ngưu nghe vậy liền mừng rỡ, lập tức xin ý kiến của sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy là Thánh nhân, có thể nhìn thấu quá khứ và tương lai.

Mặc dù Long tộc hiện bị Thiên đạo ruồng bỏ, nhưng ông biết Long tộc sẽ không hoàn toàn biến mất như Vu tộc và Yêu tộc.

Vì vậy, Thánh nhân đã trực tiếp đồng ý!

Từ đó, Long tộc đầu quân cho Thánh nhân ở Hồng Hoang, phụ thuộc vào Côn Luân Sơn.

"Ầm ầm ầm..." Chúc Long thi triển đại pháp lực, trực tiếp xé rách trận pháp đã phong ấn Đông Hải trước đó, rồi hóa thành thân rồng khổng lồ dài trăm vạn trượng bay vút lên trời, gầm lên một tiếng vang trời.

"Gầm..." Vô số tộc nhân Long tộc ở Đông Hải bay lên không trung.

Cả Hồng Hoang lập tức chấn động.

"Chuyện gì vậy?" "Long tộc không phải đã phong tỏa biển rồi sao, sao lại chạy ra ngoài?" "Đó không phải là Chúc Long sao?" "Chẳng lẽ

Long tộc lại có được cơ duyên gì rồi?" Vô số người trong Hồng Hoang bàn tán xôn xao.

Trên bầu trời Đông Hải, Chúc Long gầm dài một tiếng, tuyên bố: "Long tộc Đông Hải ta, từ hôm nay trở thành linh thú của Côn Luân Sơn, từ nay bái nhập dưới trướng Côn Luân, trở thành người bảo hộ của Xiển Giáo Côn Luân!" Vì đã giao hẹn với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chúc Long trực tiếp tuyên cáo khắp Hồng Hoang.

"Đại thiện..." Trên Côn Luân Sơn, trong đạo trường của Thánh nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đáp lại hai chữ, tỏ ý đồng ý.

Ầm...

Vô tận kim quang hiện ra, trong Long cung của Long tộc, con kim long khí vận vốn u ám bỗng tỏa ra vạn đạo ánh vàng.

Khí vận của Long tộc cũng đã có khởi sắc.

"Ta, ta sắp đột phá rồi!" "Ta cũng sắp đột phá!" "Ta sắp đột phá Đại La Kim Tiên!" "Bản tọa cuối cùng cũng sắp phá vỡ cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, ha ha ha..." Ngay khoảnh khắc khí vận của Long tộc trỗi dậy, vô số tộc nhân đã đột phá!

Mọi người trong Hồng Hoang cũng chợt hiểu ra.

"Hóa ra là đầu quân cho Thánh nhân!" "Long tộc cuối cùng cũng chịu vứt bỏ tôn nghiêm của thần thú thượng cổ rồi sao?" "Ha ha, ba đại bá chủ thời thượng cổ, nay đều đã sa sút đến mức này, cũng không biết là phúc hay họa!" "Hồng Hoang biến ảo, quả nhiên vô thường!" Long tộc đầu quân cho Côn Luân Sơn nhưng không cần phải đến Côn Luân Sơn định cư như Phượng tộc, chỉ là quy phục về mặt thế lực mà thôi.

Nhưng sau khi nhận được tin tức Long tộc đầu quân, cả Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đều có chút kinh ngạc.

Diệp Hàn nhận được tin tức này cũng không có biểu hiện gì nhiều, dù sao thì hắn cũng không có dã tâm với Long tộc.

Nhưng Đế Tuấn ở Thiên đình sau khi nghe tin, lông mày lại nhíu chặt.

Mục tiêu cả đời của y là thống nhất các gia tộc ở Hồng Hoang, trở thành bá chủ vô thượng, nay Long tộc quy phục Thánh nhân, sau này muốn họ thần phục e là rất khó.

Như vậy, không thể thực hiện việc thống nhất Hồng Hoang, làm sao có được công đức vô lượng?

Nhưng nghĩ đến Vu tộc mới là vấn đề đau đầu nhất hiện nay, Đế Tuấn lại thấy nhẹ nhõm hơn.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, cứ dẹp yên Vu tộc trước đã.

"Bẩm báo!" Đế Tuấn vừa ngẩng đầu lên, tiểu yêu bên ngoài đã nói: "Bái kiến Đế quân, Yêu thánh Anh Chiêu cầu kiến, có hỷ sự muốn đơn độc báo cáo với Đế quân!" "Mau mời vào!" Anh Chiêu tiến vào bái kiến Đế Tuấn, sau đó phất tay đuổi hết thị tùng trong cung ra ngoài, lại bố trí mấy tầng trận pháp rồi mới ghé tai nói với Đế Tuấn: "Đế quân, Anh Chiêu phát hiện ra một chuyện, xin Đế quân định đoạt!" "Nói đi!" Đế Tuấn nhìn Anh Chiêu.

Anh Chiêu nói: "Tiểu yêu dưới trướng ta trong lúc giao chiến với Nhân tộc đã phát hiện ra sau khi ăn tươi nuốt sống huyết nhục của con người, có tác dụng tăng cường tu vi." "Hả?" Lông mày Đế Tuấn giật giật, vội nói: "Không được, mau chóng kiềm chế yêu tộc dưới trướng, tuyệt đối không được giết hại, ăn thịt Nhân tộc, nếu không sẽ gặp phiền phức lớn!" Nhân tộc có khả năng sinh sôi nảy nở mạnh mẽ, tốc độ lại càng nhanh.

Sau vô số năm sinh sôi, nơi tập trung của Nhân tộc hiện nay không

còn giới hạn ở vùng đất bên bờ Đông Hải nữa, mà đang dần lấn sang trung tâm Hồng Hoang.

Nhân tộc và Yêu tộc cuối cùng cũng đã va chạm.

Hai tộc tự nhiên sẽ có ma sát, hai bên đều có tử thương.

Những ma sát này cũng tốt, những cuộc chiến tranh nhỏ cũng tốt, chỉ cần không có đại quân yêu tộc và các đại tu sĩ tham gia, Diệp Hàn thường không hỏi đến.

Dù sao thì, Nhân tộc cuối cùng cũng phải dựa vào chính mình.

Có những lúc, những cái chết nhỏ lại càng khiến Nhân tộc đoàn kết một lòng, ngưng tụ ý thức chung, giúp đỡ quá nhiều có khi lại phản tác dụng.

Nhưng yêu tộc sau khi giao chiến và ăn thịt Nhân tộc, đã phát hiện ra trong cơ thể con người chứa đựng rất nhiều linh lực, có thể tăng cường sức mạnh bản thân.

"Đế quân!" Anh Chiêu nói: "Thần đã kiềm chế thuộc hạ, không cho động đến Nhân tộc, thuộc hạ biết rõ nông sâu trong đó.

Nhưng có một chuyện, thuộc hạ không thể không báo!" "Nói!" "Vâng!" Anh Chiêu nói: "Thuộc hạ phát hiện ra một công dụng khác của Nhân tộc, đó là dùng thần hồn của con người để tế luyện pháp bảo, đối với nhục thân của Vu tộc có tác dụng thần kỳ.

Nếu có đủ thần hồn, chỉ cần vung tay là có thể phá vỡ nhục thân.

Nếu có được vũ khí lợi hại này, sau này đối chiến với Vu tộc, tự nhiên sẽ chiến thắng không gì cản nổi!" "..." Đế Tuấn trong nháy mắt đã hiểu ra.

Linh hồn của Nhân tộc sau khi luyện vào pháp bảo, pháp bảo đó có thể phá vỡ nhục thân của Vu tộc!

Chương 216

Nếu có thể có đủ thần hồn, vậy thì...

Ánh mắt Đế Tuấn đột nhiên sáng rực!

Nội tâm cũng nóng rực vô hạn.

Linh hồn của Nhân tộc đúng là một thứ tốt.

Chỉ cần có đủ nhiều, chắc chắn có thể một lần phá tan Vu tộc, sau đó thống nhất vạn tộc Hồng Hoang, tuyệt đối không phải là mơ.

Nhưng... muốn có được thần hồn của Nhân tộc, xem ra có chút khó khăn.

Sắc mặt Đế Tuấn biến đổi liên tục, cuối cùng nói: "Kế hoạch hiện tại, chuyện này tuyệt đối không được nói cho người khác biết.

Truyền đế lệnh của ta, các bộ yêu tộc phải kiềm chế thuộc hạ, nếu có kẻ nào dám chủ động xâm phạm Nhân tộc, giết không tha!" Thần hồn của Nhân tộc tuy tốt, nhưng hiện nay có Diệp Hàn bảo hộ, phía sau lại có Thánh nhân chống lưng, quan trọng hơn là Nhân tộc do Nữ Oa nương nương tạo ra.

Hàng loạt yếu tố này quyết định rằng Nhân tộc hiện nay chắc chắn không thể động đến.

May là còn có thời gian trăm vạn năm, cứ từ từ chờ thời cơ vậy.

Chuyện kể hai nơi, mỗi nơi một nhánh!

Trong Oa Hoàng Cung, Thánh nhân Nữ Oa đang kiểm tra bài vở của Diệp Xuân.

Sau khi kiểm tra xong, nàng phát hiện thiên tư của Diệp Xuân quả thực rất cao, ngộ tính cũng tuyệt vời, ba mươi sáu phép Thiên Cương

được truyền thụ lần trước đã được lĩnh ngộ hết.

Ba mươi sáu phép Thiên Cương là ba mươi sáu loại thần thông do Đạo Tổ truyền thụ trong Tử Tiêu Cung, uy lực vô song, không hề tầm thường.

Năm xưa trước khi Nữ Oa chứng đạo, cũng phải mất hơn mười vạn năm mới lĩnh hội hết, không ngờ ngộ tính của Diệp Xuân lại tốt đến vậy, chỉ mất khoảng hai vạn năm đã lĩnh hội toàn bộ. 151.

"Ngộ tính của con tốt thật, điểm này thực sự giống cha của con!" Nữ Oa cười, kéo tay Diệp Xuân, vẻ mặt đầy cưng chiều.

Diệp Xuân nói: "Đa đa của con ngộ tính cũng tốt ạ?" "Ừ!" Khóe miệng Nữ Oa hiếm khi cong lên, trước mắt dường như lại hiện ra cảnh tượng Đạo Tổ giảng đạo trong Tử Tiêu Cung vô số năm trước.

Nàng nhớ lúc đó, Đạo Tổ lần đầu tiên giảng đạo, giảng về Hóa Sinh Đạo Pháp, lúc đó Đạo Tổ chỉ mới nói bốn chữ "Hóa Sinh Đạo Pháp", Diệp Hàn đã trực tiếp đốn ngộ, khiến cả ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung đều phải than trời.

"Sư tôn!" Diệp Xuân níu tay Nữ Oa, khẽ lay, làm nũng, kéo Nữ Oa từ trong suy tư trở về thực tại.

"Sao vậy?" Nữ Oa nhìn Diệp Xuân.

Diệp Xuân nói: "Lần trước đa đa con bị người phụ nữ ở Tây Côn Luân đó kéo đi, người đã hứa với con, đợi con học xong tất cả đạo pháp sẽ cho con đi tìm đa đa, cứu đa đa.

Bây giờ, sư tôn để Kim Phượng tỷ tỷ đi cùng con, được không ạ?" Vừa nghe đến Tây Vương Mẫu, sắc mặt Nữ Oa lập tức tối sầm, nói: "Không được!" "Tại sao ạ?" Diệp Xuân bĩu môi, nước mắt lưng tròng: "Sư tôn, người nói không giữ lời!" "Xuân Xuân à!" Nữ Oa thấy Diệp Xuân sắp khóc, cuối cùng cũng không nỡ trách mắng, kéo tay cô

bé nói: “Con không biết Hồng Hoang nguy hiểm, tuy con đã là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, nhưng con không biết rằng, ở Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên đi đầy đường.

Như vầy đi, đợi tu vi của con cao hơn một chút, lúc đó đạt đến Đại La Kim Tiên, sư tôn nhất định sẽ cho con ra ngoài!” “Nhưng... con muốn cứu đa đa!” “Yên tâm đi, đa đa con không sao đâu.

Dù vi sư có chuyện, hắn cũng sẽ không có chuyện gì đâu!” Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Đương nhiên, Diệp Xuân cũng không thể ra ngoài.

Không có pháp chỉ của Nữ Oa, không ai có thể ra khỏi Oa Hoàng Cung.

Diệp Xuân đi cầu xin Linh Châu Tử đưa mình ra ngoài, Linh Châu Tử sợ đến mức khóc thét lên.

Linh Châu Tử không dám, cô bé lại đi tìm Kim Phượng giúp đỡ, Kim Phượng sợ đến mức quỳ rạp xuống đất hô lớn “Thánh nữ”, tự nhiên cũng không dám tự ý đưa cô bé rời đi.

Phải biết rằng, Diệp Xuân hiện nay có thân phận kép, một là đệ tử thân truyền duy nhất của Nữ Oa, hai là con gái của Diệp Hàn và Nguyên Phượng, thánh nữ của Phượng tộc.

“Chán quá!” Diệp Xuân bĩu môi bỏ đi, đúng lúc đó thấy Phục Hy vung tay áo đi từ ngoài vào.

“Xuân Xuân, ha ha!” Phục Hy thấy Xuân Xuân liền ôm cô bé lên.

Diệp Xuân lập tức nịnh nọt một tràng, khiến Phục Hy vô cùng vui vẻ.

Sau đó, Phục Hy đi vào cung điện của mình.

Không đúng!

Dường như quên mất thứ gì đó, gần như sau mười hơi thở, Phục Hy lại quay trở ra, vừa đi vừa khoa trương vung tay áo, thấy Kim Phượng thì cười ha ha.

“Phục Hy đại lão gia!” Kim Phượng nói: “Ngài vừa mới vào, sao lại ra ngoài rồi?” “Ha ha!” Phục Hy nói: “Đế quân triệu ta, lại có việc cần thương lượng!” Kim Phượng tự nhiên không tiện hỏi nhiều, đành để Phục Hy rời đi.

Phục Hy vừa đi khuất vạn dặm, đột nhiên cười ha ha, sắc mặt biến đổi, hóa ra nguyên hình là Diệp Xuân.

Chương 217

Hóa ra trong Oa Hoàng Cung, người có thể tùy ý ra vào ngoài Nữ Oa ra, chỉ có Phục Hy đại lão gia.

Diệp Xuân đã dùng một trong ba mươi sáu phép Thiên Cương, biến hóa thành một Phục Hy giả, tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Diệp Xuân trốn thoát khỏi cung của Nữ Oa, trực tiếp hóa thành một luồng sáng bay về phía Hồng Hoang.

Lúc này, khi Kim Phượng lại thấy Phục Hy, kinh ngạc một hồi lâu, hỏi chuyện Phục Hy mới biết bị Diệp Xuân lừa trốn đi, vội vàng chạy đến đạo trường của Nữ Oa báo cáo.

Nữ Oa lập tức kinh hãi, bấm ngón tay tính toán, nhưng chỉ thấy trước mắt một màn sương mù dày đặc, bị người ta dùng đại pháp lực che giấu thiên cơ, tung tích của Diệp Xuân hoàn toàn mơ hồ.

"Hỏng rồi!" Nữ Oa nhíu mày, nói: "Có người đang tính kế Xuân Xuân, là Thánh nhân, nhưng không biết là vị Thánh nhân nào?" Trong khi đó, Long tộc quy phục Côn Luân.

Chín người con của Long Vương sau khi ở lại Long tộc một thời gian, lấy bảo vật của Long tộc rồi quay trở về Côn Luân Sơn.

Dù sao thì, chín người con của Long Vương là đệ tử tinh anh ngoại môn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tự nhiên cần phải trở về Côn Luân tu hành, và thỉnh giáo sư tôn về tinh nghĩa đạo pháp.

Nhưng vì chín người chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nên không thể xé rách không gian, chỉ có thể bay về.

Hôm đó đang ở trong hư không Hồng Hoang, đột nhiên gặp một lão giả tóc râu bạc trắng, mặt mày hiền từ.

Trên người lão giả tỏa ra một luồng khí tức đáng sợ.

Một tia khí tức đó, so với Thánh nhân cũng chỉ kém một chút.

"Người này rất mạnh!" Tù Ngưu nói với tám huynh đệ: "Ta cảm thấy, nếu phụ thân còn sống, cũng chỉ ở đẳng cấp này!" "Ừ!" Tám người còn lại cũng đều gật đầu.

Nhưng trên đường gặp được cường giả cũng là có duyên, chín người đều là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, càng không sợ hãi.

"Xiển Giáo Tù Ngưu!" Tù Ngưu khá thông minh, vừa lên tiếng đã nói rõ thân phận của mình: "Bái kiến tiền bối!" "Đại thiện!" Lão giả hiền từ đó cười nói: "Hóa ra là đệ tử của Thánh nhân, hiếm có hiếm có, đệ tử của Thánh nhân quả nhiên căn cơ sâu dày, huyết mạch chi lực nồng đậm, ... là con của Long Vương?" Lão giả sau khi nhận ra thì tỏ vẻ kinh ngạc.

Tù Ngưu và tám huynh đệ tự nhiên đắc ý, vui vẻ thừa nhận: "Không sai, chúng ta chính là chín người con của Long Vương!" "Ồ..." Lão giả nhìn Tù Ngưu, nói: "Ha ha, lão phu thật vinh hạnh, hôm nay vừa gặp con gái của Nguyên Phượng, lại gặp con của Tổ Long, chậc chậc chậc... nhưng mà, chín người con của Long Vương tuy thiên phú dị bẩm, so với tư chất của con gái Nguyên Phượng thì còn kém xa!" "Hả?" Tù Ngưu nghe lão giả nói vậy, lập tức kinh ngạc, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói: "Con gái của Nguyên Phượng, con gái của Nguyên Phượng?" Năm xưa Long Vương vẫn lạc, chính là có liên quan đến Nguyên Phượng đó.

Thù cha bị Nguyên Phượng hãm hại đến chết, nay không tìm được Nguyên Phượng báo thù, nếu có thể tìm được con gái của Nguyên Phượng để giết, cũng là một chuyện vui.

"Xin hỏi tiền bối, con gái của Nguyên Phượng đó hiện đang ở đâu?" Tù Ngưu vẻ mặt thành khẩn nhìn lão giả râu bạc: "Nếu tiền bối

chỉ giáo, vãn bối vô cùng cảm kích!" "Vô cùng cảm kích!" Cả chín con rồng đều mặt mày hung tợn, vẻ mặt đầy căm hận!

Long tộc và Phượng tộc là kẻ thù truyền kiếp!

Bởi vì tương truyền Long Vương vẫn lạc, chính là do Nguyên Phượng và các cao thủ khác cùng nhau bày mưu hãm hại.

Huống hồ chín con rồng này là chín người con của Long Vương, trong huyết mạch tự nhiên có sự căm ghét đối với Phượng tộc.

"Xin tiền bối nhất định phải cho biết, con gái của Nguyên Phượng hiện đang ở đâu?" "Xin tiền bối cho biết!" Chín con rồng quỳ xuống trong hư không trước mặt lão giả râu bạc.

Lão giả râu bạc hít sâu một hơi, hồi lâu mới nói: "Thôi được, tất cả duyên pháp đều là do Thiên đạo, các ngươi hãy đi về hướng này, đi chín trăm tám mươi bốn tỷ dặm, tự nhiên sẽ gặp được con gái của Nguyên Phượng!" Lão giả chỉ tay về một hướng, đồng thời đánh một điểm khí cơ vào nguyên thần của Tù Ngưu, để có sự liên kết với nơi ở của con gái Nguyên Phượng, chắc chắn có thể đến được.

"Cảm tạ tiền bối!" Chín con rồng sau khi biết được phương hướng liền hóa thành chín luồng sáng bay đi.

Lão giả râu bạc kia, trên mặt lại lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, rồi phất tay, cả người biến mất vào không trung, không thấy đâu nữa, đó chính là thủ đoạn của Thánh nhân.

Trong khi đó, Diệp Xuân biến thành hình dáng Phục Hy, lừa được Kim Phượng ở cổng, trực tiếp tiến vào hư không, hóa thành một luồng sáng bay về phía đại địa Hồng Hoang, không bao lâu thì thấy một nơi trong hư không có bảo quang rực rỡ.

"Có bảo vật!" Diệp Xuân thấy luồng bảo quang đó, lập tức mừng rỡ, thầm nghĩ: Vận may của mình tốt vậy sao, vừa mới du lịch Hồng

Hoang đã thấy được bảo vật như vậy?

Đi xem thử!

Cô bé lập tức thay đổi phương hướng, bay về phía có bảo quang.

Nhưng khi đến nơi, cô bé lại phát hiện xung quanh tuy trong xanh sáng sủa, nhưng khí cơ lại hỗn loạn, dường như pháp tắc không gian xung quanh đã bị người ta dùng đại pháp lực can thiệp, cũng không thấy bảo quang đâu nữa.

Đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên thấy chín luồng sáng bay tới, trong nháy mắt hóa thành chín con quái vật xấu xí đứng xung quanh, bao vây cô bé thật chặt.

Diệp Xuân lập tức kinh hãi, nhìn lại tu vi của chín người, một người là Đại La Kim Tiên trung kỳ, tám người còn lại cũng đều là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Chín Đại La?

Bao vây một Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong như mình?

Diệp Xuân biết có chuyện không lành, định bỏ chạy, nhưng lại phát hiện không gian xung quanh dường như trở nên trì trệ.

Có người đã phong tỏa không gian?

Có người đang tính kế mình?

"Chín con quái vật xấu xí!" Diệp Xuân biết không đánh lại, nhưng cũng không sợ hãi, nhìn chín con rồng nói: "Bao vây ta làm gì, cút đi, đừng cản đường bản cô nương!" "Ha ha..." Lão Thất Bệ Ngạn trời sinh háo sắc, thấy Diệp Xuân xinh đẹp, chảy nước miếng nói: "Đại ca, để ta khai vị trước rồi hãy ra tay!" "Thất đệ, chuyện hôm nay không tầm thường, đừng có suy nghĩ lung tung!" Tù Ngưu liếc nhìn Diệp Xuân, hỏi: "Ngươi có phải là con gái của Nguyên Phượng

không?" "Không sai!" Diệp Xuân không hề sợ hãi, đưa tay lấy ra chiếc Bát Cảnh Cung Đăng mà Diệp Hàn đã cho, nói: "Bản cô nương là con gái của Nguyên Phượng, cũng là thánh nữ của Phượng tộc.

Chương 218

Chín con quái vật xấu xí các ngươi rốt cuộc là ai, tại sao lại cản đường ta, nếu không khai thật, bản cô nương sẽ khiến các ngươi có đi không có về!" "Ha ha ha..." Lão Nhị Nhai Tí nhìn Diệp Xuân, răng va vào nhau lập cập, nói: "Thừa nhận là tốt rồi, không sợ nói cho ngươi biết, năm xưa mẹ ngươi, con tiện nhân Nguyên Phượng đó, đã cấu kết với tuyệt thế hung thú, hãm hại phụ thân ta là Long Vương, khiến Long Vương vẫn lạc.

Hôm nay để chúng ta gặp được, chính là ngày chết của ngươi!" "Hóa ra là chín đứa con vô dụng của Long Vương!" Diệp Xuân sau khi biết đối phương là người của Long tộc, mối thù hận ẩn giấu trong huyết mạch lập tức bùng nổ: "Vậy thì đừng trách ta, chết đi cho ta!" Vừa nói, cô bé vừa tế ra Bát Cảnh Cung Đăng trong tay.

Chiếc cung đăng xoay tít, Phạn Thiên Tử Hỏa bên trong bay ra, hóa thành chín luồng, lao về phía chín con rồng.

Phạn Thiên Tử Hỏa vốn có thể thiêu đốt vạn vật, sau lại được Diệp Hàn dùng Nhật Tinh tiến hóa, Bát Cảnh Cung Đăng từ thượng phẩm tiên thiên linh bảo tiến hóa thành cực phẩm tiên thiên linh bảo, ngọn lửa tím đó tự nhiên không tầm thường.

Đáng tiếc là tu vi của Diệp Xuân quá thấp, đối với Bát Cảnh Cung Đăng cũng mới luyện hóa được mấy tầng, lúc sử dụng tự nhiên không thuận tay, chín luồng lửa tím bay ra, cũng chỉ gây được một chút phiền phức cho Long tộc.

Nhưng cuối cùng, ngọn lửa cũng bị dập tắt, chín con rồng liền phản công.

"Chết đi cho ta!" Chín con rồng sống ở Quy Khư vô số năm, mỗi

người trong tay đều có cực phẩm tiên thiên linh bảo, lại là những bảo bối đã luyện hóa hoàn toàn, vì vậy chín món bảo vật cùng lúc tấn công xuống, Diệp Xuân tự nhiên không thể chống đỡ.

"Ra đây cho ta!" Ầm...

Diệp Xuân phất tay.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thập Nhị Phẩm, hai món phòng ngự chí bảo được tế ra bao phủ một đám mây lành trên đỉnh đầu.

Vô tận huyền hoàng chi khí rơi xuống, dày đặc như nước trước mái hiên, không một kẽ hở.

"Ầm..." Chín món binh khí rơi xuống, cùng lúc đánh vào hai món bảo vật trên đầu Diệp Xuân.

Chỉ thấy hai món bảo vật cùng lúc rung lên, ánh sáng trên đó tối sầm lại!

Thân thể Diệp Xuân cũng bị lực va chạm cực lớn hất văng từ trên cao xuống.

Hai món phòng ngự chí bảo vốn dư sức chống đỡ được cuộc tấn công của chín con rồng, nhưng vẫn là vấn đề cũ: Diệp Xuân chưa luyện hóa triệt để, lúc sử dụng không thể tùy tâm như ý.

Nếu không, dù chỉ có tu vi Thái Ất đỉnh phong, dưới sự phòng ngự của hai món chí bảo, cô bé cũng có thể đứng ở thế bất bại.

"..." Tù Ngưu thấy Diệp Xuân đỡ được hai đòn tấn công, ánh mắt lóe lên, nói: "Cũng giàu có đấy, trong tay có hai món phòng ngự chí bảo, đều không tầm thường!" "Quan tâm nhiều làm gì!" Nhai Tí nói: "Đại ca, chỉ cần giết nó đi, những bảo vật này không phải đều là của huynh đệ chúng ta sao?" "Giết nó!" "Đi!" Tù Ngưu hóa thành luồng sáng bay đi, tám người còn lại theo sau.

Diệp Xuân hít sâu một hơi, vội vàng uống một ngụm Tam Quang Thần Thủy, pháp lực trong cơ thể lập tức tràn đầy, khí huyết hao tổn do đòn tấn công vừa rồi cũng được hồi phục.

"Mở!" Lần này Diệp Xuân đã có chút chuẩn bị, toàn lực tế ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thập Nhị Phẩm và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, nhất thời uy thế đại thịnh.

Đồng thời, ý niệm vừa chuyển, một bức tường lửa tím bảo vệ toàn thân, thêm một tầng phòng ngự.

Diệp Xuân lúc này cũng hiểu rõ, dù có ba món pháp bảo hộ thân, trên người còn có Tam Quang Thần Thủy và các thần vật khác, nhưng kéo dài cũng không thể là đối thủ của chín con rồng, liền nói với hư không: "Sư tôn, đa đa, mau cứu con!" Tuy nhiên, điều khiến Diệp Xuân thất vọng là.

Thiên cơ của vùng trời này đã bị Thánh nhân dùng sức mạnh to lớn che giấu, bất kỳ sóng thông tin nào cũng không thể truyền ra ngoài.

Ầm...

Cuộc tấn công của chín con rồng lại đến!

Toàn bộ đều rơi xuống lớp phòng hộ trên đầu Diệp Xuân.

Dù lần này lớp phòng ngự của Diệp Xuân đã tốt hơn lần trước, nhưng vẫn bị sức mạnh to lớn đánh bay về phía mặt đất.

Bành...

Thân thể Diệp Xuân đập xuống đất, mặt đất rung chuyển, núi non nứt toác.

May là được thừa hưởng nhục thân cường hãn của Diệp Hàn, một đòn tuy thổ huyết nhưng không bị thương nặng.

"Hừ..." Diệp Xuân đưa tay lấy Tam Quang Thần Thủy ra uống.

Nhìn chín luồng sáng ở phía xa, trong mắt bỗng lộ ra một tia quyết tuyệt, nói: "Tìm chết, bí pháp Phượng tộc, mở cho ta!" Trong Oa Hoàng Cung!

Nữ Oa sau khi biết Diệp Xuân trốn đi, để phòng ngừa bất trắc, ngay lập tức bấm ngón tay tính toán vị trí của Diệp Xuân.

Không tính thì thôi, tính một cái liền giật nảy mình.

Cả người Diệp Xuân đều bị một luồng khí cơ mơ hồ che giấu, thiên cơ không rõ, ngay cả sức mạnh của Thánh nhân cũng không thể phá vỡ được luồng khí cơ đó.

"Có người đang tính kế!" Nữ Oa lập tức hoảng sợ, không chỉ là tính kế, mà là Thánh nhân tính kế.

Tại sao Thánh nhân lại muốn tính kế Diệp Xuân?

Nữ Oa căn bản không có thời gian suy nghĩ, trực tiếp một bước vượt qua hư không, đáp xuống Tây Côn Luân Sơn.

Ầm ầm...

Đạo trường bế quan của Diệp Hàn trực tiếp bị phá vỡ một cách thô bạo, lộ ra khuôn mặt kinh ngạc của Diệp Hàn.

"Oa Oa..." Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, nói: "Không cần phải bắt gian chứ, ta có một mình mà..." Diệp Hàn gãi đầu.

Chương 219

Nữ Oa vẻ mặt âm trầm, nói: "Xảy ra chuyện rồi, Xuân Xuân xảy ra chuyện rồi!" Sau đó, nàng kể lại chuyện Diệp Xuân trốn đi cho Diệp Hàn nghe.

Diệp Hàn tự nhiên cũng xem được thiên cơ, nhưng không phải Thánh nhân, nên không thể tính toán ra.

"Cái gì, có người cố ý tính kế Xuân Xuân?" Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, hỏi: "Nàng có biết được tin tức gì không?" Nữ Oa vẻ mặt lo lắng, nói: "Ta không tính được, chỉ có thể mơ hồ biết rằng có người đang bất lợi với Xuân Xuân, hiện nay Xuân Xuân đang gặp nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ vẫn lạc!" "Hả?" Vừa nghe con gái gặp nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể vẫn lạc, Diệp Hàn lập tức ngồi không yên, một luồng khí tức hùng hồn từ hắn tỏa ra xung quanh.

Thần thức vô song, dưới sự gia trì của 《Cửu Chuyển Nguyên Công》, trong nháy mắt quét qua mọi ngóc ngách của Hồng Hoang.

Đáng tiếc, với thần thức hiện tại của Diệp Hàn, cũng không thể xác định được vị trí của Xuân Xuân.

Bởi vì có người đang tính kế, dùng sức mạnh của Thánh nhân để che giấu thiên cơ.

"Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?" Nữ Oa vẻ mặt hoảng hốt, nói: "Ta hiện giờ cũng không tính ra được mệnh cách của con bé!" Trước đây, Nữ Oa từng tính mệnh cách của Diệp Xuân, là một người phúc trạch vô cùng sâu dày.

Nhưng Thiên đạo luôn thay đổi, mệnh cách của Diệp Xuân bây giờ

lại lẩn vào hư không, mịt mờ không biết ra sao?

"Đừng lo, ta có cách!" Diệp Hàn ban đầu nghĩ có nên nhờ sư tôn và sư bá ra tay không, nhưng lại cảm thấy quá lãng phí thời gian.

"Hệ thống, hệ thống, ra đây cho ta!" "Đinh đông..." Hệ thống đã trả lời.

"Nghe đây, ta không cần biết thế nào, bây giờ, ngay lập tức xác định vị trí của con gái ta cho ta, nó đang gặp nguy hiểm!" Diệp Hàn thầm giao tiếp với hệ thống.

Hệ thống lại không đồng ý, nói: "Hệ thống không có nhiệm vụ này!" "Ta đi cái nhiệm vụ của mi, nếu không xác định vị trí của Xuân Xuân cho ta, lão tử từ nay về sau không bao giờ nhận nhiệm vụ nữa!" Diệp Hàn nổi giận.

Sau ba hơi thở im lặng, hệ thống nói: "Hệ thống đang tìm kiếm vị trí của Diệp Xuân, vị trí đã được xác định!" Ầm...

Một luồng khí cơ xông vào não Diệp Hàn.

Diệp Hàn lập tức hiểu ra, mắt sáng lên, nói với Nữ Oa: "Mau theo ta, ta biết nó ở đâu rồi?" Ầm...

Diệp Hàn phất tay, cách vô số không gian, liền đánh tan toàn bộ khí cơ của vùng trời đó.

Mặc dù không biết ở đâu, nhưng hắn muốn biết ngay lập tức tình hình của con gái mình.

"Đa đa, cứu con!" Trên bầu trời Hồng Hoang, một giọng nói yếu ớt truyền đến!

Bởi vì khí cơ bị Diệp Hàn đánh tan, các vị đại lão trong Hồng Hoang cũng lập tức thấy được mọi chuyện xảy ra ở đó.

Chỉ thấy chín con rồng hợp sức lại, chín món cực phẩm tiên thiên

linh bảo cùng lúc đánh xuống, lao về phía một cô bé.

Trên đầu cô bé là Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thập Nhị Phẩm và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, nhưng ánh sáng trên hai món phòng ngự chí bảo này đã mờ nhạt đến mức gần như không thấy được.

Nếu một đòn này đánh trúng, cô bé chắc chắn sẽ chết.

"Các ngươi dám!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng.

Nữ Oa lập tức sử dụng thủ đoạn của Thánh nhân, cách vô số không gian, khóa chặt chín con rồng.

Ầm...

Nhưng không, đòn tấn công của chín con rồng đã rơi xuống.

Nhưng nó không rơi trúng người cô bé, mà đánh vào lưng một người mặc áo đen.

Bóng người áo đen đó tuy gầy gò, nhưng bị chín món cực phẩm tiên thiên linh bảo đánh trúng vẫn không hề lay động.

Người áo đen ôm lấy cô bé.

Diệp Xuân thấy Diệp Hàn, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Đa đa, con tưởng không gặp lại được người nữa!" "Yên tâm!" Diệp Hàn lộ ra một nụ cười nhạt, nói: "Trong cả Hồng Hoang này, không ai có thể bắt nạt con gái của Diệp Hàn ta, dù là Thánh nhân cũng không được.

Con cứ nhìn xem, đa đa sẽ đòi lại công bằng cho con!" Diệp Hàn quay đầu lại.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Hồng Liên Nghiệp Hỏa Thập Nhị Phẩm, Bát Cảnh Cung Đăng, ba món bảo vật trên đó đầy vết nứt, mờ mịt không còn ánh sáng.

Trên bầu trời không xa, chín con rồng cầm vũ khí, nhìn Diệp Hàn.

“Diệp sư huynh?” Chín con rồng ngơ ngác.

Ánh mắt Diệp Hàn lập tức trở nên băng giá.

“Xuân Xuân, Xuân Xuân!” Nữ Oa đến trước mặt Diệp Xuân, đưa tay ôm cô bé vào lòng, nói: “Con bé ngốc này, con đã dùng bí pháp, con đã dùng bí pháp của Phượng tộc?” “Hả?” Diệp Hàn vừa rồi cảm xúc dao động, không phát hiện ra con gái mình đã sử dụng bí pháp của Phượng tộc.

Phượng tộc có một bí pháp, sau khi sử dụng có thể đột phá một tầng tu vi hiện tại, cũng giúp Diệp Xuân trong thời gian ngắn tiến vào Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng bí pháp này lại có một nhược điểm lớn: rớt cảnh giới.

Sau khi công năng của bí pháp biến mất, cảnh giới đại đạo của người thi pháp sẽ bị rớt một đại cảnh giới.

Cũng có nghĩa là, sau chuyện này, tu vi của Diệp Xuân có thể sẽ từ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, rớt xuống Kim Tiên đỉnh phong.

Chương 220

Một đại cảnh giới.

"Các ngươi, đáng chết!" Mắt Diệp Hàn đỏ ngầu, phất tay, vô tận pháp lực tuôn ra.

"Diệp đạo hữu, thủ hạ lưu tình!" Ở Đông Hải xa xôi, thân hình Chúc Long lóe lên, xuất hiện không xa Diệp Hàn: "Chuyện này là Long tộc chúng ta không đúng, nhưng xin Diệp đạo hữu hãy hỏi rõ ngọn ngành!" "Ai..." Trong Côn Luân Sơn, truyền đến một tiếng thở dài của Nguyên Thủy Thiên Tôn, rồi sau đó... không có sau đó nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không có bất kỳ biểu hiện nào.

"Bất kể nguyên nhân gì!" Mắt Diệp Hàn lạnh đi, nói: "Làm hại con gái của Diệp Hàn ta, đều phải chết!" Ầm...

Diệp Hàn phất tay, vô tận pháp lực cuồn cuộn, đánh về phía chín con rồng.

"Gầm..." Chúc Long ở không xa, lập tức hóa ra bản thể trăm vạn trượng, dùng bản thể cứng rắn đỡ lấy một đòn tấn công của Diệp Hàn, nói với chín con rồng: "Các ngươi lui về Côn Luân, ở đây có ta đối phó!" Chín con rồng định bay đi trốn thoát, nhưng Nữ Oa lại hừ lạnh một tiếng, uy lực của Thánh nhân từ hư không sinh ra, một lần nữa trói chặt chín con rồng.

"..." Thân thể Chúc Long lạnh toát.

Nhưng đối mặt với Diệp Hàn, tự nhiên không thể không hành động.

Dù sao thì, đó là con ruột của Long Vương, nếu hôm nay chết trong tay Diệp Hàn, Chúc Long dù xuống cửu u cũng không thể ăn nói

với huynh trưởng.

"Diệp đạo hữu!" Chúc Long hít sâu một hơi, đôi mắt rồng khổng lồ nhìn Diệp Hàn: "Với khả năng của đạo hữu, hẳn không khó để nhận ra, chuyện này có người cố ý khiêu khích, che giấu thiên cơ của nơi này!" "Với khả năng của đạo hữu, hẳn không khó để nhận ra, chuyện này có người cố ý khiêu khích, che giấu thiên cơ của nơi này!" Chúc Long nhìn Diệp Hàn, long tức cuồn cuộn, nói: "Hơn nữa, lệnh ái chỉ bị thương, rớt cảnh giới mà thôi, Long tộc chúng ta nguyện ý dùng bảo vật vô thượng để bồi thường!" "Không sai!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Ta tự nhiên nhìn ra được, có người ngấm ngầm che giấu thiên cơ." "Yên tâm đi, ta giết chín con rồng này trước, sau đó sẽ đi lôi cái tên chó má khiêu khích đó ra.

Dù là Đạo Tổ cũng không bảo vệ được!" "Nhưng!" Trong mắt Diệp Hàn bắn ra hai luồng băng giá, ép thẳng về phía Chúc Long: "Trong Hồng Hoang này, nếu ai dám làm hại con gái ta, chắc chắn phải chết.

Bảo vật của Long tộc tuy nhiều, nhưng Diệp Hàn ta lại không coi ra gì!" "Ta nguyện dùng chí bảo của Long tộc!" Chúc Long nghiến răng, nói: "Đây là nhân quả!" "Ha ha ha ha..." Diệp Hàn đứng trong hư không, ngạo nghễ cười lớn: "Con gái của Diệp Hàn ta, trong mắt ta chính là chí bảo.

Dù ngươi có lấy Hỗn Độn chí bảo ra, hôm nay chín đứa con này cũng chắc chắn phải chết!" "Chết cho ta!" Diệp Hàn gầm dài một tiếng, khí thế thuộc về Đại La Kim Tiên hậu kỳ bỗng nhiên bùng nổ.

Trước đây khi còn là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, hắn đã đánh tơi tả Chuẩn Thánh ở Nam Hải.

Nay tu vi đột phá đến Đại La hậu kỳ, sức mạnh tự nhiên lại tăng thêm vô số.

Huyền công lục chuyển!

Lĩnh ngộ Lực chi Đại đạo 60%.

Pháp lực trong cơ thể hùng hậu, tăng lên mấy chục lần.

Ta sợ sao?

"Ầm..." Diệp Hàn tung một quyền về phía Chúc Long.

Chúc Long là Chuẩn Thánh.

Chính xác mà nói, cũng không phải là Chuẩn Thánh.

Tu vi của lão ta trông như ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng thực chất đã vượt qua Chuẩn Thánh, là một sự tồn tại giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân.

"Nếu đã như vậy, bản tọa đành đắc tội!" Thân thể trăm vạn trượng của Chúc Long bỗng hóa thành một bóng người màu vàng kim, đón lấy một quyền của Diệp Hàn, cũng tung một quyền đáp trả.

Vô số năm qua, khí vận của Long tộc suy giảm, nhưng không có nghĩa là sức chiến đấu của Chúc Long đã yếu đi.

"Ầm..." Hai quyền va chạm!

Vô tận quang hoa đột nhiên sinh ra, một luồng năng lượng khổng lồ dao động, tạo thành vòng tròn lan tỏa ra bốn phương, nơi nó đi qua vạn vật hóa thành tro bụi, vô số dãy núi đứt gãy, sông ngòi sụp đổ.

Đại địa Hồng Hoang rung chuyển.

Một quyền, hư không vỡ nát, hồi lâu không thể phục hồi.

Năng lượng tan đi, lộ ra hai bóng người.

Diệp Hàn phun ra một ngụm máu tươi, thân hình đột ngột lùi lại trăm vạn dặm.

Chúc Long, thân thể cũng lùi lại nhanh chóng, một vệt máu màu

vàng kim văng ra trên bầu trời.

“Mạnh thật...” Chúc Long nhìn Diệp Hàn từ xa, nói: “Bản tọa vô số năm qua, đây là Đại La Kim Tiên mạnh nhất ta từng thấy, không có một ai khác.” “Vậy thì lại đến!” Diệp Hàn bay lên, uống một ngụm Tam Quang Thần Thủy, sức mạnh vô song tràn vào tứ chi bách hài.

Một khắc sau, một đạo trận kỳ hư ảnh hình thành xung quanh Diệp Hàn.

Không nhiều không ít, vừa đúng mười hai lá.

Diệp Hàn từ trên không trung hạ xuống, thân thể đột nhiên biến lớn, cơ bắp cuồn cuộn, toát ra sức mạnh vô tận.

Hắn phất tay, vô tận linh lực hội tụ, ngưng thành một chiếc rìu lớn có thể chém rơi nhật nguyệt tinh thần.

“Chết!” Thân thể khổng lồ đó, một rìu chém xuống.

Chương 221

Vô tận phù văn đại đạo màu vàng kim bao quanh cánh tay, cả cánh tay phải của người khổng lồ đều có màu vàng kim.

"..." "Bàn Cổ!" "Trời ơi, đại trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát!" "Một người có thể tế ra đại trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát?" "..." Vô số người trong Hồng Hoang kinh ngạc.

Không sai, thứ Diệp Hàn tế ra chính là đại trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát.

Trận pháp này từng ở Vu tộc, được các Tổ Vu cải tiến, tuy uy lực yếu hơn đại trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát thật, nhưng lúc này chân thân Bàn Cổ được triệu hoán ra hợp nhất với thân thể Diệp Hàn, lại có thể phát huy ra uy lực vô song.

Đối mặt với một đòn kinh thiên động địa của Diệp Hàn.

Chúc Long hiển nhiên không dám dùng thân thể cứng rắn chống đỡ, tế ra một món bảo vật hình ngọc tỷ, trên đó có chín con rồng vàng uốn lượn, đó là một kiện cực phẩm tiên thiên chí bảo.

Ngọc tỷ được tế ra, trong nháy mắt biến thành lớn như núi, cản lại rìu của Diệp Hàn.

Tuy nhiên!

Dù là cực phẩm tiên thiên linh bảo như vậy, dưới một rìu của Diệp Hàn vẫn không đủ nhìn.

Đại trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát!

Lực chi Đại đạo!

Cửu Chuyển Huyền Công!

Dưới sự gia trì của ba loại thần thông, một rìu có thể hủy diệt vạn vật.

Ầm...

Cực phẩm tiên thiên linh bảo dưới rìu của Diệp Hàn trực tiếp vỡ nát, sau đó, lưỡi rìu không hề giảm tốc, trực tiếp đánh về phía Chúc Long.

Chúc Long lập tức kinh hãi thất sắc.

Không thể tin được, cực phẩm tiên thiên linh bảo dưới một rìu của Diệp Hàn lại mỏng manh như giấy.

Nhưng lúc này, không còn thời gian để tế ra linh bảo khác hay xé rách hư không bỏ chạy nữa, chỉ có thể lập tức hóa thành bản thể trăm vạn trượng.

Đáng tiếc.

Bản thể của lão ta cũng không thể cản được một đòn kinh thiên.

Ầm...

Bầu trời Hồng Hoang, vô biên mưa máu màu vàng kim rơi xuống.

Chúc Long bị Diệp Hàn một rìu trực tiếp đánh thành tro bụi, may là Chúc Long là truyền kỳ thời thượng cổ, tự có thủ đoạn bảo mệnh, nguyên thần đã trốn thoát, nhưng những pháp bảo mang theo người lại rơi vãi khắp nơi.

Trong đó có một viên châu tròn vo lăn ra, khiến Diệp Hàn trong nháy mắt tim đập thình thịch.

Thủy Nguyên Châu?

"Hừ!" Diệp Hàn phất tay thu Thủy Nguyên Châu vào túi, nhìn nguyên thần của Chúc Long bay đi, không đuổi theo.

Trong Hồng Hoang, vô số người đang theo dõi trận chiến kinh thiên của Diệp Hàn và Chúc Long.

Sau đó, vô số trái tim kinh ngạc đập nhanh hơn.

"...Đại La Kim Tiên?" "Trời ơi!" "Khủng bố như vậy?" "Quá lợi hại rồi, sức mạnh đó thậm chí đã vượt qua phạm trù của Chuẩn Thánh!" "Diệp Hàn, dưới Thánh nhân, e là vô địch rồi!" Vô số người trong Hồng Hoang kinh ngạc.

Tự nhiên, tiếp theo cũng có vô số phỏng đoán.

"Chín con rồng đó là đệ tử của Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn thực sự dám giết sao?" "Ha, nếu ra tay, giữa Diệp Hàn và Nguyên Thủy, e là từ nay về sau..." "Ai..." "Hồng hoa, bạch ngẫu, thanh liên diệp.

Tam Thanh vốn dĩ một nhà.

Diệp Hàn chắc chắn sẽ không ra tay giết người!" "Ha, nếu là ta, cũng chỉ trừng phạt thôi, nếu không làm mất lòng Thánh nhân, thì không hay!" Trong Côn Luân Sơn!

Thập nhị kim tiên, vô số đệ tử ngoại môn ngẩng đầu quan sát.

Quảng Thành Tử sau khi thấy uy thế của đòn tấn công vừa rồi của Diệp Hàn, cảm thấy cổ họng khô rát, không kìm được nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn bây giờ đã hoàn toàn dập tắt ý nghĩ so kè với Diệp Hàn.

Đánh thế nào được?

"Không..." Mắt Quảng Thành Tử bỗng sáng lên: Hắn thực sự dám giết chín con rồng?

Ha ha... không giết, sẽ trở thành trò cười cho Hồng Hoang.

Chương 222

Nhưng nếu dám giết, sẽ trở thành kẻ địch của cả Xiển Giáo chúng ta, ngay cả sư tôn e là cũng sẽ không nhận hắn nữa.

Quảng Thành Tử chắc nịch rằng, Diệp Hàn chắc chắn không dám giết chín con rồng.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hắn thấy Diệp Hàn đã động thủ!

Rìu Khai Thiên trong tay nhẹ nhàng vung lên, thân thể chín con rồng trong nháy mắt vỡ nát, vô tận mưa máu văng khắp bầu trời!

Hồn phi phách tán!

"..." Tim Quảng Thành Tử run lên: Hắn thực sự dám đắc tội với sư tôn, đắc tội với Thánh nhân?

Ầm...

Diệp Hàn thu hồi đại trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát, sắc mặt lập tức tái nhợt vô cùng.

Sức tấn công tuy mạnh mẽ, nhưng pháp lực trong cơ thể có hạn, có thể thi triển một lần đã là cực hạn.

Nhưng Diệp Hàn lập tức uống một giọt Tam Quang Thần Thủy, pháp lực trong cơ thể lại lập tức tràn đầy.

"..." Ở xa, Chúc Long tái tạo nhục thân, cũng suy yếu đến cực điểm.

Vừa rồi Diệp Hàn cuối cùng vẫn giết chín con rồng, lão ta không kịp cứu.

"Chín Đại La Kim Tiên, bắt nạt một tu sĩ Thái Ất như con gái ta, thật không biết xấu hổ!" Diệp Hàn nhìn nơi chín con rồng biến mất,

nói: “Hôm nay ta là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chiến với chín người các ngươi, cảnh giới chúng ta cũng tương đương.

Diệp Hàn ta không chiếm tiện nghi!” Phụt...

Câu nói này của Diệp Hàn vừa thốt ra, Chúc Long ở xa lại phun ra một ngụm máu tươi.

Đây là vừa giết người, vừa giết cả lòng người mà!

“Chúc Long!” Diệp Hàn nhìn Chúc Long, nói: “Sau khi trở về, hãy quản thúc tốt Long tộc, nếu còn xảy ra chuyện tương tự, Long tộc không cần phải tồn tại ở Hồng Hoang nữa!” Nói xong, hắn phất tay với Chúc Long.

Chúc Long tức giận đùng đùng rời đi.

Không còn cách nào khác, đánh không lại, ở lại làm gì?

Chịu nhục sao?

“Đại ca à!” Chúc Long hít sâu một hơi, trong đôi mắt già nua vẩn đục, chảy ra những giọt lệ bi thương vô hạn: “Thời đại của Long tộc chúng ta, cuối cùng cũng đã qua rồi!” Năm đó Long tộc uy phong đến nhường nào.

Khi Thiên đạo chưa hiển hiện, quy tắc trời đất Hồng Hoang chưa hoàn chỉnh, Chúc Long quản lý trời đất.

Khi đó mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, thở ra là mùa đông, hít vào là mùa hạ.

Khi đó, uy phong biết bao.

Không ngờ, bây giờ lại rơi vào tình cảnh này.

“Ai...” Long tức mênh mông, mang theo sự cô đơn của Long tộc, Chúc Long trở về Đông Hải.

“Đa đa!” Diệp Xuân ôm lấy Diệp Hàn, oa oa khóc lớn.

Diệp Hàn ôm Diệp Xuân, vỗ vỗ đầu cô bé, nói: “Sau này hãy tu hành tốt theo Thánh nhân, không được tùy hứng nữa.

Nếu nhớ đa đa, thì bảo sư tôn nhắn cho đa đa một tiếng, đa đa sẽ đến thăm con!” “Vâng!” Diệp Xuân cúi đầu, rồi đột nhiên phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt.

Cùng lúc đó, khí tức trên người cô bé nhanh chóng giảm xuống, từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, xuống Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, Thái Ất hậu kỳ, Thái Ất trung kỳ.

May là không rớt xuống Kim Tiên.

Thật là may mắn trong cái rủi.

“May là căn cơ hồn hậu, nếu không đã không may mắn như vậy!” Diệp Hàn xoa xoa đầu Diệp Xuân, nói: “Lần sau không được sử dụng bí pháp, nghe chưa?” “Vâng, đa đa!” Diệp Xuân uống một ít thần thủy, có chút đau lòng.

Tu vi khổ cực tu luyện, một sớm rớt cảnh giới, ai cũng không chịu nổi, cô bé dựa vào vai Diệp Hàn, khóc nức nở.

Mắt Diệp Hàn lạnh như băng, nhìn về phía xa xôi, cao giọng nói: “Tên chó má đã tính kế con gái ta, đừng tưởng lão tử không biết là ai!

Thánh nhân thì sao?

Mối thù này, Diệp Hàn ta nhất định sẽ báo!” “Nể tình Thánh nhân tu hành không dễ!” Diệp Hàn tiếp tục nhìn về phía Tây, nói: “Trong vòng ba ngày, trước mặt vạn tộc Hồng Hoang, hãy xin lỗi con gái ta.

Diệp Hàn ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu không, kẻ họ Diệp này nhất định sẽ đánh lên Linh Sơn, đập nát cái đạo trường chết tiệt của ngươi!” “Hừ...” Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, cả Hồng Hoang hít một hơi khí lạnh.

"Không thể nào, Diệp Hàn dám mắng Thánh nhân?" "Vừa rồi, hắn nhìn về phía Tây..." "Thánh nhân phương Tây, không có động tĩnh gì?" "Trời ơi, chẳng lẽ thực sự là Thánh nhân phương Tây đã tính kế Diệp Hàn?" "Ha ha, Diệp Hàn tuy lợi hại, dưới Thánh nhân vô địch, nhưng cũng quá kiêu ngạo rồi, dám thách thức Thánh nhân?" "Ha ha, chẳng lẽ không biết, dưới Thánh nhân đều là giun dế sao?" Vô số người trong Hồng Hoang nhìn về phía Diệp Hàn, mỗi người một suy nghĩ.

Chương 223

Cũng có vô số người nhìn về phía đạo trường phương Tây.

Phương Tây!

Trong Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn cười khổ, nhìn Chuẩn Đề.

Sắc mặt Chuẩn Đề lạnh như băng, đầy tức giận, nhưng không ra mặt.

Dù sao thì, hắn là Thánh nhân, ra mặt đối chất với Diệp Hàn, chẳng phải là tự tát vào mặt mình sao?

"Đáng ghét!" Chuẩn Đề cố nén tâm trạng, hít sâu một hơi, nói: "Sỉ nhục Thánh nhân, đây là tội lớn, tại sao Thiên đạo lại không giáng nghiệp lực trừng phạt hắn?" Chuẩn Đề không hiểu.

"Phúc duyên của kẻ này sâu dày, thật là điều hiếm thấy trong đời ta!" Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề, nói: "Sư đệ, một nước cờ, lại đi sai rồi!" "Hừ..." Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng, hít sâu một hơi, một lúc sau lại trở nên thoải mái, cười ha ha nói: "Ta là Thánh nhân, không cần phải chấp nhặt với một kẻ như hắn.

Sư huynh nói ta đi một nước cờ sai, lại không đúng!" "Ồ?" Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề nói: "Nước cờ này của ta vừa đúng chỗ.

Nay Diệp Hàn giết chín người con của Long Vương, nhưng chín người đó lại là môn hạ của Thánh nhân, tuy không ảnh hưởng gì lớn đến Thánh nhân, nhưng lại làm mất mặt, làm mất thể diện." "Như vậy, giữa Tiệt giáo và Xiển giáo chắc chắn sẽ sinh ra hiềm khích.

Hãy xem Tây Phương giáo của chúng ta thừa cơ mà vào!" "Đại thiện!" Tiếp Dẫn gật đầu!

Lúc này, Diệp Hàn đưa con gái Diệp Xuân theo Nữ Oa trở về Oa Hoàng Cung ở ngoài ba mươi ba tầng trời.

Diệp Hàn giúp con gái tế luyện lại pháp bảo, lại cho một ít Tam Quang Thần Thủy, Diệp Xuân liền đi bế quan tu luyện.

Nữ Oa có chút lo lắng nhìn Diệp Hàn, nói: "Chàng đã đắc tội với Nhị sư bá, định xử lý thế nào?" Diệp Hàn nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Để sau hãy nói, ta tin Nhị sư bá sẽ hiểu cho ta.

Đợi lần sau đến Côn Luân Sơn, ta tự sẽ đến thỉnh tội với Nhị sư bá!" "Ừ!" Trong chính điện của Nữ Oa, chỉ còn lại hai người, vẻ lạnh lùng trên mặt Nữ Oa biến mất, nhìn Diệp Hàn, trong mắt dâng lên sự dịu dàng vô tận, có chút lo lắng, nói: "Ở Hồng Hoang, người chàng đắc tội ngày càng nhiều, sau này đi lại trong Hồng Hoang, phải cẩn thận một chút.

Phải biết ngoài thực lực ra, trong Hồng Hoang còn có vô tận âm mưu." "Năm xưa Long Vương nếu không bị Nguyên Phượng tính kế, cũng sẽ không vẫn lạc!" Nhìn Nữ Oa lo lắng cho mình như vậy, Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Oa Oa, đừng lo cho ta, ta sẽ tự chăm sóc tốt cho mình!" "Ghét!" Gò má Nữ Oa ửng hồng, nói: "Đừng gọi ta như vậy!" "Hả?" Diệp Hàn nói: "Nàng không thích sao?" "Không phải, nghe có chút kỳ quái!" "Ha ha!" Diệp Hàn cười, nói: "Chẳng lẽ lại gọi là Nữ Nữ?" Nữ Oa: "..." "Đúng rồi!" Sắc mặt Nữ Oa lại trở nên nghiêm túc: "Chàng thực sự định đến phương Tây tìm phiền phức sao?

Dù sao đó cũng là Thánh nhân, hãy nhẫn nhịn một chút, đợi đạo pháp của ta đại thành, ta sẽ ra mặt thay chàng!" "Không!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, đứng dậy, trong mắt tràn đầy tự tin: "Yên tâm đi, Chuẩn Đề cái lão cẩu đó, ta không để vào mắt!" "Hơn nữa!" Diệp Hàn nhìn Nữ Oa: "Nữ nhân của ta, làm gì có chuyện để nàng bảo vệ ta, phải là ta bảo vệ nàng mới đúng.

Bất kể là Thánh nhân hay phàm phu tục tử, trong lòng ta, nàng vĩnh viễn là người ta bảo vệ!" "Ừ!" Không biết tại sao, Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, trong lòng cảm động, thân hình vĩ ngạn trước mặt dường như thực sự có thể mang lại cho nàng cảm giác an toàn vô tận.

Nữ Oa cảm động, cúi đầu, lại không biết nói gì cho phải.

Bảo nàng học theo Hậu Thổ, Tây Vương Mẫu và Nguyên Phượng chủ động quấn lấy hắn, điều đó là không thể.

"Được rồi!" Diệp Hàn nắm tay nàng, nói: "Đừng cảm động nữa, ta có một chuyện muốn nhờ nàng!" "Nói đi!" "Cho ta mượn đạo trường của nàng dùng một chút, ta muốn đả tọa hai ngày!" Sắp phải đến Tu Di Sơn, Diệp Hàn cần phải bình ổn tâm cảnh.

"Được, theo ta!" Nữ Oa dẫn Diệp Hàn vào đạo trường của mình, trực tiếp nhường đạo trường của mình cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn ngồi trong đạo trường của Nữ Oa, hít sâu một hơi, rồi phất tay bố trí tầng tầng đạo pháp, ẩn giấu toàn bộ không gian, lại dùng Hỗn Độn chi khí che giấu khí cơ, sau đó mở ra trường thời gian.

Có ba ngày thời gian!

Tuy ngắn, nhưng dưới sự gia trì của trường thời gian, cũng có ba trăm ngày.

Diệp Hàn ban đầu không bế quan.

Hắn phất tay, lấy ra hai vật phẩm.

Một là Hỗn Độn Châu, thứ hai là Thủy Nguyên Châu cướp được từ Chúc Long, sau khi Chúc Long trốn đi cũng không kịp đòi lại.

Đương nhiên, dù có đòi lại, Diệp Hàn cũng sẽ không trả.

Hỗn Độn tiên thiên có bốn nguyên tố, là địa, hỏa, thủy, phong.

Nay Diệp Hàn đã tập hợp đủ ba nguyên tố địa, hỏa, thủy, và đã

dung hợp nguyên tố địa và hỏa vào Hỗn Độn Châu, chỉ còn thiếu nguyên tố phong.

"Tạm thời không quan tâm đến nguyên tố phong!" Diệp Hàn phất tay, đánh Thủy Nguyên Châu vào Hỗn Độn Châu.

Hỗn Độn Châu sau khi có Thủy Nguyên Châu gia trì, lập tức ánh sáng đại thịnh, bên trong khai tịch ra vô số không gian.

Nay Diệp Hàn nội thị, dùng góc nhìn thượng đế quan sát toàn bộ Hỗn Độn Châu, phát hiện thế giới hỗn độn bên trong vô biên vô tận, có thể dung nạp vô số Hồng Hoang.

Sau khi Thủy Nguyên Châu dung nhập, ba nguyên tố lần lượt cuồn cuộn sinh thành, trong Hỗn Độn Châu cũng có một tia sinh khí.

"Chỉ còn thiếu một viên Phong Nguyên Châu cuối cùng!" Ánh mắt Diệp Hàn lóe lên.

Nguyên châu cuối cùng, cũng là Phong Nguyên Châu, theo lời Nguyên Phượng, hẳn là ở Kỳ Lân tộc.

Nay Kỳ Lân tộc đã quy phục Đế Tuấn, muốn lấy được có chút khó khăn.

Dù sao thì, Hồng Hoang tuy không nói lý lẽ, nhưng mọi việc đều phải nói đến nhân quả.

Hỏa Nguyên Châu là Nguyên Phượng tặng, Thủy Nguyên Châu là chiến lợi phẩm của hắn, Địa Nguyên Châu là lấy được từ bảo khố của Vu tộc, thân là Vu Tôn, lại đã đồng ý yêu cầu của Bàn Cổ và che chở Vu tộc, nên là lẽ đương nhiên.

Chương 224

Nhưng nếu cưỡng đoạt của Kỳ Lân tộc, khó tránh sẽ nợ nhân quả.

Huống hồ, Diệp Hàn không làm cường đạo.

"Tạm thời không nghĩ nhiều nữa!" Diệp Hàn trầm tâm tĩnh khí, bắt đầu ổn định tâm cảnh.

Hai trăm ngày sau, Diệp Hàn xuất quan.

"Đinh đông..." Cũng vào khoảnh khắc Diệp Hàn xuất quan, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

"Hệ thống siêu cấp lựa chọn, hiện tại phát hành nhiệm vụ, mời túc chủ đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn 1: Thách thức Thánh nhân phương Tây, đánh vỡ Tu Di Sơn, nhận được một trăm triệu điểm công đức, và một liều thuốc dung hợp Đại đạo!" "Lựa chọn 2: Từ bỏ thách thức Thánh nhân phương Tây, không có phần thưởng!" Gợi ý: Nhiệm vụ này chỉ có thể chọn một hạng mục.

Đếm ngược: Mười, chín, tám, bảy...

"Ta chọn 1!" Diệp Hàn lập tức quyết định.

Không cần hệ thống, hắn cũng sẽ đến đó một chuyến.

Dù sao, trong hệ thống không phải có một thẻ trải nghiệm Thánh nhân sao?

Đợi ta sử dụng thẻ trải nghiệm hệ thống, ta không tin không đánh được Chuẩn Đề?

Đương nhiên, thẻ trải nghiệm có giới hạn thời gian.

Nếu hết hạn, Diệp Hàn tự nhiên có thể trực tiếp trốn vào đạo trường của Thông Thiên.

Không tin Chuẩn Đề có thể đánh đến tận Kim Ngao Đảo?

Nhưng mà, một trăm triệu điểm công đức có thể hiểu được, dù sao cũng là đi đánh boss, nhưng thuốc dung hợp Đại đạo là cái gì?

"Hệ thống, thuốc dung hợp Đại đạo là cái gì?" "Trả lời túc chủ!" 152.

Giọng hệ thống trong trẻo: "Túc chủ tuy đã nuốt chửng 'cái một' đã ẩn đi của Đại đạo để cải thiện cơ thể, khiến ngộ tính của túc chủ không ai sánh bằng, nhưng túc chủ vẫn chưa thực sự dung hợp Đại đạo trong cơ thể." Thuốc dung hợp Đại đạo chính là vật phẩm có thể dung hợp Đại đạo." "Thực sự dung hợp Đại đạo?" Diệp Hàn hơi ngẩn người.

Được Đại đạo cải tạo, ngộ tính của cơ thể này là duy nhất ở Hồng Hoang.

Vậy nếu dung hợp Đại đạo nữa, ngộ tính có thể tăng lên?

Nghe được tin tức này, Diệp Hàn lập tức mừng rỡ.

"Hù..." Hít sâu một hơi, ánh mắt Diệp Hàn chuyển động.

"Tu Di Sơn, Chuẩn Đề, ta đến đây!" Nói xong, hắn đưa tay xé rách hư không, trực tiếp nhảy vào.

Sau khi Diệp Hàn đi, Thánh nhân trong Oa Hoàng Cung tự nhiên không yên tâm, thân hình hơi chuyển động, thần thông được sử dụng, trong nháy mắt đã đến hư không phương Tây.

Cùng lúc đó!

Ở Kim Ngao Đảo, khóe miệng Thông Thiên mang theo một chút nụ cười, phất tay, cả người cũng biến mất vào hư không, trong nháy mắt đã ở trên Tu Di Sơn phương Tây.

Hai đại Thánh nhân giáng lâm, nhưng đều ẩn mình trong bóng tối,

không lộ diện, đồng thời che giấu khí cơ của mình.

Ầm...

Bóng dáng Diệp Hàn một lúc sau bay ra từ khe nứt hư không, trực tiếp đứng sừng sững trên bầu trời Tu Di Sơn.

"Thời hạn ba ngày đã hết, hai vị Thánh nhân phương Tây, còn không mau cút ra đây cho ta!" Diệp Hàn sau khi đến Tu Di Sơn, không hề kiêng dè, trực tiếp gầm lên một tiếng.

"..." Ánh mắt của vô số sinh linh trong Hồng Hoang thực ra đã sớm đổ dồn về vùng trời này.

Nay Diệp Hàn xuất hiện, vạn chúng chú mục, vẫn hít một hơi khí lạnh.

"..." "Không thể nào, hắn thực sự đã đến!" "Diệp Hàn, thật là gan lớn a!" "Không phải gan lớn, ta thấy là do có chỗ dựa vững chắc, ai bảo sư tôn của người ta là Thánh nhân chứ?" 153.

"...cũng quá không coi Thánh nhân ra gì rồi, ta thực sự muốn xem kẻ này sẽ chết thế nào ở Tu Di Sơn!" "Vô Lượng Thiên Tôn, đệ tử của Thánh nhân cũng không nên cuồng vọng như vậy!" "Kẻ này, chắc chắn sẽ chết!" "Diệp Hàn không chết, ta ăn ba cân đá Bất Chu Sơn!" "Ủa, câu này nghe ở đâu quen quen?" Diệp Hàn gầm lên một tiếng, kỳ lạ là cả Tu Di Sơn không hề có động tĩnh gì.

"Hừ..." Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Chột dạ rồi sao, không ra?

Vậy thì ta sẽ đánh cho hai con chó già các ngươi phải ra!" "Mở!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, thân thể trong nháy mắt biến lớn.

Ầm ầm ầm...

Thân thể đen kịt, cao đến mười vạn trượng.

Đại trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát lập tức khởi động, chân

thân Bàn Cổ và chân thân Diệp Hàn dung hợp, một vị viễn cổ đại thần một lần nữa thành hình.

"Mẹ kiếp, lại chiêu này..." "Đại trận Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát, quả nhiên lợi hại a!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, nhìn Tu Di Sơn thánh khiết vô cùng ở phía dưới, hét lớn một tiếng!

"Phá!" Sau đó hắn phất tay, vô tận linh lực ngưng tụ, thành một cây rìu Khai Thiên Thần Phủ.

Chương 225

"Mở cho ta!" Thân thể cao đến mười vạn trượng của Diệp Hàn, hai tay cầm rìu, nhắm vào Tu Di Sơn ở phía dưới, một rìu chém xuống.

"Ầm..." Sức mạnh vô tận trên rìu, một rìu chém xuống, là đòn tấn công mạnh nhất dưới Thánh nhân.

Phụt...

Trận pháp trên Tu Di Sơn, giống như đậu hũ bị chém toạc ra.

Phụt phụt phụt phụt...

Vô tận trận pháp vỡ nát.

Mắt thấy một rìu của Diệp Hàn sắp chém đôi cả Tu Di Sơn, đúng lúc này, đột nhiên thấy phía dưới một đóa Kim Liên Công Đức Thập Nhị Phẩm hiện ra, vừa vặn đỡ được chiếc rìu lớn.

Diệp Hàn dùng hết sức bình sinh, một búa bổ xuống.

Nếu chỉ xét về năng lượng bộc phát từ sức mạnh cá nhân, một chiêu của Diệp Hàn quả thực là mạnh nhất dưới Thánh nhân, không hề sai.

Đương nhiên, nếu tính cả sức mạnh của đại trận, sức mạnh sinh ra từ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và cả Vạn Tiên Trận chắc chắn vượt qua một đòn của Diệp Hàn.

Nhưng!

Sức mạnh của Diệp Hàn lại đủ sức nghiền nát toàn bộ trận pháp trên cả ngọn Tu Di Sơn.

“Đang...” Ngay khi ánh rìu áp sát, sắp bổ vào bản thể Tu Di Sơn thì từ bên dưới, một đóa kim liên lững lờ bay lên, vừa vặn chắn ngay trước ánh rìu của Diệp Hàn.

Một tiếng vang du dương vang lên, tức khắc chặn đứng chiếc rìu lớn, đồng thời kim liên khẽ rung lên, năng lượng trong hư không vô tận liền tan biến vào hư vô.

Tuy cùng là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng khi ở trong tay Thánh nhân và trong tay người thường, khác biệt là một trời một vực.

“Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên!” Con ngươi Diệp Hàn co lại.

Rồi hắn thấy hai bóng người từ phía dưới bay ra, chính là hai vị Thánh nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt sầu khổ: “Diệp đạo hữu, đã lâu không gặp, sao tính tình lại nóng nảy như vậy?” “Hừ...” Diệp Hàn nhìn Tiếp Dẫn, hừ lạnh một tiếng, đối mặt với Thánh nhân mà vẫn ung dung không vội, nói: “Thánh nhân không biết vì sao ta lại nóng nảy như thế sao?” “Ân!” Tiếp Dẫn gật đầu: “Ta tự nhiên biết rõ, nay đạo hữu đã nghiền nát đại trận Tu Di của ta, khiến Tây phương ta mất hết mặt mũi, hay là cứ vậy lui đi, thế nào?” Tiếp Dẫn đạo nhân đứng trên Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, kim liên dưới chân khẽ xoay tròn, sóng ánh sáng vô tận cuộn trào, ánh sáng ngũ sắc nhuộm khắp chư thiên, huyền hoàng nhị khí tuần hoàn không dứt.

Nhìn từ xa, quả nhiên là một hình tượng Thánh nhân của trời đất.

Diệp Hàn ha ha ha cười lớn, nhìn Tiếp Dẫn nói: “Môi lưỡi nói ra thì nhẹ nhàng thật, nhưng nào biết con gái ta lại phải chịu nỗi khổ tu vi thụt lùi!” “Vô Lượng Thiên Tôn!” Trên gương mặt Tiếp Dẫn, hiếm khi nở một nụ cười, hắn mặt dày nói với Diệp Hàn một câu: “Cái gọi là vạn vật đều có pháp duyên, Thiên đạo đã định như thế, Diệp đạo

hữu hà tất phải cưỡng cầu.

Diệp đạo hữu, cứ vậy lui đi, mọi chuyện trước kia, chúng ta cũng sẽ không truy cứu nữa!" "Xem kìa, đều mặt dày như nhau cả!" Diệp Hàn phất tay áo, nói: "Không đi, dưới tay thấy chân chương đi." Nói xong, hắn hét lớn một tiếng, pháp lực vô tận ngưng tụ trong hai tay.

Sau đó, hóa thành hai chiếc rìu lớn.

Thân thể mười vạn trượng của Diệp Hàn ầm ầm bước ra, hai chiếc rìu trong tay đột ngột chém xuống.

"Phá cho ta!" Diệp Hàn muốn thử xem sức mạnh hiện tại của mình, dưới tay Thánh nhân sẽ ra sao.

Đáng tiếc, hắn đã thất vọng.

Sự cường đại của Thánh nhân khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

"Ha ha...

Diệp đạo hữu thật không đụng phải tường Nam thì không quay đầu a, thôi được, thôi được..." Tiếp Dẫn vung tay.

Kim liên dưới chân lật một vòng, chặn đứng cả hai chiếc rìu trong tay Diệp Hàn.

Sau đó, tay áo lại lật một lần nữa.

Rầm...

Kim liên tức khắc phình to như núi non, lộn một vòng trên không trung, cũng không thấy có động tác gì, chỉ khẽ vỗ một cái, liền đem pháp thân cùng vũ khí của Diệp Hàn, hung hăng đập vào đại địa Hồng Hoang.

Bành...

Thân thể Diệp Hàn rơi xuống đất.

Bên cạnh, Chuẩn Đề đạo nhân cũng lên tiếng, tay áo vung lên, chỉ thấy ngọn Tu Di Sơn to lớn vô cùng bỗng nhiên thu nhỏ lại trong lòng bàn tay Chuẩn Đề.

"Ngươi tính tình hung hãn, vậy thì hãy chịu cảnh bị đè dưới núi này một triệu năm đi!" Giọng Chuẩn Đề vừa dứt.

Đạo trường Tu Di trong tay hắn lại bay ra, đè lên người Diệp Hàn.

Diệp Hàn muốn bỏ chạy, nhưng phát hiện pháp lực toàn thân đều đã bị cấm cố, không thể động đậy.

Lúc này hắn mới biết, hai vị Thánh nhân Tây phương mà hắn vẫn luôn xem thường, từ khi đắc đạo quả, có được sức mạnh Thiên đạo, thì mỗi cử chỉ giơ tay nhấc chân đều ẩn chứa đại thần thông.

Ầm ầm ầm...

Chương 226

Đạo trường Tu Di rơi xuống mặt đất, thân thể Diệp Hàn bị đè vào trong.

Nữ Oa và Thông Thiên đang ẩn mình trong hư không đều không ra tay ngay lập tức.

Nữ Oa vì không địch lại hai Thánh nhân, nếu muốn cầu xin, tự nhiên cũng sẽ cầu xin riêng, không thể đường đột lộ diện.

Còn Thông Thiên, vì Diệp Hàn không có nguy hiểm đến tính mạng, nên cũng không ra tay.

"Chậc chậc chậc...

Ngã rồi!" "Haiz, làm quá rồi!" "Haiz, dù là người mạnh nhất dưới Thánh nhân, nhưng không thành Thánh thì đều là con kiến!" "Đồ ngốc..." ...

Trong Hồng Hoang, vô số người đưa ra những lời cảm thán khác nhau.

Lúc này!

Vô số người bắt đầu ca ngợi sức mạnh vĩ đại của Thánh nhân, đều quên mất vì sao Diệp Hàn lại đến Tu Di Sơn.

Con gái Diệp Hàn, lại bị tính kế ra sao.

"Ha ha ha ha ha..." Bị đè dưới Tu Di Sơn, Diệp Hàn phá lên cười lớn.

"Hệ thống, tôi muốn dùng Thẻ Trải nghiệm Thánh nhân!" "Keng..." Hệ thống vang lên một giọng nói thanh thoát: "Thẻ Trải nghiệm Thánh nhân đã được kích hoạt.

Chúc mừng ký chủ hiện đã sở hữu sức mạnh vĩ đại của Thánh nhân, thời gian duy trì là một trăm năm.

Mời ngài, hãy tận tình hưởng thụ...” “Mở cho ta!” Diệp Hàn hét lớn một tiếng, pháp lực vô tận tuôn ra.

Dưới lòng đất, hắn tung một quyền.

Bành...

Tu Di Sơn được gia trì vô tận pháp lực trên người, tức khắc vỡ thành vô số mảnh, bay về bốn phương tám hướng.

Trong hư không, kinh ngạc hình thành một cái miệng vết thương đen ngòm, khí hỗn độn vô tận tràn vào, mãi không thể khép lại.

Bóng dáng Diệp Hàn từ dưới đất bay lên.

Một thân hắc y, phần phật tung bay.

Rầm...

Khí tức toàn thân Diệp Hàn không chút kiêng dè mà phóng thích toàn bộ.

Trong nháy mắt, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở gần nhất đều hộc máu tươi, lùi lại cả triệu dặm.

Nữ Oa và Thông Thiên đang ẩn mình trong hư không cũng bị ép hiện ra thân hình.

“...” Nhìn Diệp Hàn, bốn vị Thánh nhân trong khoảnh khắc tim đập loạn nhịp.

Toàn bộ Hồng Hoang, tất cả các đại lão đều run rẩy cả người lẫn tâm.

Trên trời tử khí vô tận hạ xuống, dài đến mười vạn dặm.

“Chết cho ta!” Diệp Hàn cách không gian triệu dặm, tung một

quyền về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Rầm...

Lực chi đại đạo 100% Cửu Chuyển Huyền Công, chuyển thứ chín!

Vô tận phù văn màu vàng kim ngưng tụ thành một cánh tay giăng ngang Thiên đạo.

Trên nắm đấm đó, còn tự mang theo chức năng khóa chặt không gian.

Rầm...

Khoảng cách vạn dặm, chớp mắt đã đến!

Bốp...

Thân thể của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tức khắc hóa thành mưa máu.

Đúng vậy, với sức mạnh Thánh nhân hiện tại, chỉ một quyền Diệp Hàn đã đánh nát hai vị Thánh nhân.

Đó là Thánh nhân đó!

Nhưng... nguyên thần của Thánh nhân ký thác vào Thiên đạo, bất tử bất diệt.

Chương 227

Dù Diệp Hàn có đánh nổ họ, cũng không thể giết chết.

Hai người họ liền tái sinh ở một nơi khác trong hư không.

“Diệp đạo hữu!

Có gì từ từ nói...” Chuẩn Đề cuống lên.

Tại sao?

Vì sức mạnh mà Diệp Hàn thể hiện lúc này còn mạnh hơn Lão Tử vô số lần.

“Diệp đạo hữu, hiểu lầm, đều là hiểu lầm!” Giọng Tiếp Dẫn cũng run rẩy.

Hắn không hiểu nổi, vì sao giữa trời đất lại có người sở hữu sức mạnh Thánh nhân, mà bản thân người đó chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên.

“Hừ...” Diệp Hàn khẽ động chân, thân hình tức khắc vượt qua tầng tầng hư không, trong một khoảng thời gian ngắn đến khó tin, đã đưa tay ra tóm lấy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, mỗi tay một người.

“Rầm...” Hai người bị Diệp Hàn xem như hai viên sỏi, trực tiếp ném mạnh xuống đại địa.

Đại địa Hồng Hoang, lấy thân thể hai vị Thánh nhân làm trung tâm, trực tiếp nổ tung!

Linh mạch vô tận của thế giới Tây phương vỡ nát!

“Rầm...” Lúc đó Diệp Hàn đầu óc nóng lên, đưa tay trực tiếp tóm lấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sau đó dùng sức quăng mạnh xuống đại địa Hồng Hoang.

Đầu óc cũng không nghĩ gì.

Nhưng sau khi quăng xong, hắn mới giật mình kinh hãi.

Hình như dùng sức quá mạnh.

Đại địa Hồng Hoang có vẻ...

đã nứt ra rồi.

Rắc rắc rắc...

Đại địa Hồng Hoang không chịu nổi một đòn của Thánh nhân, có nguy cơ vỡ thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

"Hợp lại cho ta..." Diệp Hàn dùng sức mạnh cực lớn, đưa tay giữ chặt đại địa Hồng Hoang, ra sức nối lại.

Hồng Hoang vừa sắp vỡ nát liền tụ lại lần nữa.

Bên cạnh, Nữ Oa, Thông Thiên đều ra tay giúp đỡ.

"Phù..." Thông Thiên nhìn Diệp Hàn, mặt đầy kinh ngạc nói: "Đồ đệ, vừa mới có được sức mạnh Thánh nhân, nhớ kỹ, không được trực tiếp đánh vào Hồng Hoang, nếu không Hồng Hoang sẽ không giữ được đâu!" Đối với sức mạnh của Diệp Hàn, Thông Thiên cũng kinh ngạc.

Không biết Diệp Hàn làm sao có được, nhưng chỉ riêng cú đánh làm nứt Hồng Hoang vừa rồi, ông cũng không làm được.

Thông Thiên ước tính, nếu ông ra tay, ít nhất cần ba đòn.

"Phụt..." "Phụt phụt..." Hai bóng người thảm hại từ trong bùn đất Hồng Hoang bay ra, rơi xuống trước mặt Diệp Hàn.

Chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn mặt khổ sở nói: "Thông thiên đạo hữu nói đúng!" "A!" Chuẩn Đề vội vàng nói: "Diệp đạo hữu, chuyện này là do ta thiếu suy

xét, nhưng chúng ta là Thánh nhân, bất tử bất diệt, dù có đánh một trận, giết ta ngàn vạn lần thì có sao đâu.

Cho nên, để tránh Hồng Hoang bị phá vỡ, đạo hữu hãy dừng tay đi!" Diệp Hàn hiểu ra, vừa rồi quả thật mình đã lỗ mãng.

Đại lục Hồng Hoang cực kỳ không ổn định, sau này khi các Thánh nhân đại chiến đã bị phá vỡ, diễn hóa thành tam giới Thiên-Địa-Nhân.

Nhưng lúc đó, diện tích tam giới cộng lại còn không bằng một nửa Hồng Hoang ban đầu.

Nhưng... bảo ta dừng tay?

Ta không làm được.

Hừ...

Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng, nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không nói hai lời, trực tiếp ra tay.

Rầm!

Hai quyền tung ra.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại một lần nữa bị đánh bay vào hư không.

Chương 228

"Chết cho ta!" Diệp Hàn hóa ra thân thể mười vạn trượng, một luồng sáng bay ra, lại bổ thêm hai quyền nữa.

Rầm...

Rầm...

Hai quyền đánh ra, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại hóa thành mưa máu.

Bên kia, thân hình Chuẩn Đề vừa mới ngưng tụ, đã bị một nắm đấm lớn tống thẳng vào mặt.

Rầm...

Thân thể vừa ngưng tụ được một nửa, lại bị đánh thành mưa máu.

Diệp Hàn trong lòng phẫn nộ, đã giảm bớt sức mạnh lúc này, hết lần này đến lần khác oanh kích về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người họ hết lần này đến lần khác chết đi sống lại, sống rồi lại chết.

Cả Hồng Hoang đều bị chấn động!

Ở phương Đông, trong núi Thủ Dương, Thánh nhân Lão Tử trực tiếp bay vào hư không vô tận, con ngươi khép mở, sắc mặt đầy kinh ngạc.

Diệp Hàn, từ lúc nào đã trở thành Thánh nhân?

Đột nhiên lại có sức mạnh của Thánh nhân?

Lão Tử bấm đốt ngón tay tính toán, trước mắt khí cơ mờ mịt, cũng không tính ra được.

Trong núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cau mày, không nói

lời nào.

Tử Tiêu Cung!

Đạo Tổ trên đài mây cao lớn, lúc này cũng đã mở hai mắt, ánh mắt hướng về một phương trời.

"Tên nhóc này, đã có được sức mạnh của Thánh nhân?" Trong mắt Hồng Quân lộ ra một chút kinh ngạc: "Nhưng, tại sao ta lại không cảm nhận được sức mạnh Thiên đạo bị thất thoát, lẽ nào đây là Đại đạo Thánh nhân?" Hồng Quân tính toán, cũng không thể hiểu nổi.

Nhưng, với tư cách là Đạo Tổ, tự nhiên có thể nhìn ra, sức mạnh của Diệp Hàn là mượn.

Không thể duy trì lâu dài.

Trong Hồng Hoang, các đại lão khác sau khi thấy Diệp Hàn, không còn vẻ khinh thường như lúc nãy nữa.

Hóa ra, Diệp Hàn cũng là Thánh nhân, có sức mạnh của Thánh nhân a.

Thế sao hai Thánh nhân lại bị Diệp Hàn trực tiếp ấn xuống đất mà chà đạp?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai vị Thánh nhân Tây phương, trong tay Diệp Hàn ngay cả sức phản kháng cũng không có?

Cả bầu trời Hồng Hoang, từng trận mưa máu rơi xuống.

Từng luồng khí tức thê lương bi thương, không ngừng bao trùm giữa trời đất.

Thánh nhân vẫn lạc, trời đổ mưa máu, thiên địa đồng bi.

Nhưng hôm nay số lần Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vẫn lạc thực sự quá nhiều, cho nên Thiên đạo dường như cũng đã tê liệt. 154.

Ban đầu còn không ngừng đổ mưa máu, ấp ủ đau thương, sau đó cũng tỉnh táo lại, chẳng còn gì nữa.

Đánh một lúc sau, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng hiểu ra.

Sức mạnh Thánh nhân của Diệp Hàn, e là mượn tạm thời.

Dù sao cũng không trụ được lâu, ta cứ để cho hắn đánh.

Vậy thì đánh đi.

Diệp Hàn cứ thế ở trong hư không của Tây phương, qua lại chà đạp, chà đạp suốt một năm trời.

Một năm, hắn đã đánh nổ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cả triệu lần.

Chuẩn Đề thấy không ổn.

Bảo là mượn sức mạnh tạm thời, sao lại có thể duy trì cả năm không tan!

Không được, không được nữa!

Đánh ta thì không sao, nhưng mẹ nó cứ đánh thế này, Tây phương xong đời rồi.

Chương 229

Tuy mấy người đang ở trong hư không, nhưng Thánh nhân ra tay uy lực cỡ nào, dù chỉ là dư chấn sức mạnh, đối với thế giới Tây phương cũng là tổn hại cực lớn.

Một năm, vô số linh mạch Tây phương đã vỡ nát.

Chuẩn Đề sắp khóc.

Những linh mạch này, là vô số năm, hắn và sư huynh hai người, dùng vô số bảo vật lừa gạt cướp bóc mới tu sửa được, bây giờ, lại vỡ nát cả rồi sao?

"Lão sư, cứu mạng!" Chuẩn Đề cuối cùng cũng mở miệng, cầu cứu Tử Tiêu Cung.

Trong nháy mắt!

Tử khí từ đông kéo đến mười vạn dặm, bóng dáng Đạo Tổ Hồng Quân hiện ra ở Tây phương.

"Diệp tiểu hữu!" Hồng Quân đứng trong hư không, ánh mắt bình thản nhìn Diệp Hàn, nói: "Nỗi uất ức trong lòng đã giải tỏa chưa?" Thấy Đạo Tổ Hồng Quân đến, Diệp Hàn cũng dừng tay.

Thật ra, đánh một năm, đánh nổ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cả trăm vạn lần, cơn tức trong lòng Diệp Hàn đã sớm nguôi ngoai.

Thánh nhân cũng không thể giết chết, đánh thêm một trăm năm nữa cũng vậy.

Bây giờ cơn giận cũng đã xả, hai Thánh nhân Tây phương mặt mũi mất sạch, mục đích của hắn cũng đã đạt được, tiếp tục gây sự nữa cũng không có ý nghĩa gì lớn, vậy thì bây giờ có bậc thang để xuống, Diệp Hàn tự nhiên sẽ không không xuống.

Nhưng, bảo ta dừng tay mà không có chút bồi thường nào thì sao được?

"Bái kiến lão sư!" Nữ Oa, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn người hành lễ với Hồng Quân.

"Bái kiến Đạo Tổ!" Diệp Hàn cũng chắp tay, hóa ra bản thể đứng trong hư không, tuy thân thể nhỏ lại, nhưng uy thế nhàn nhạt toát ra trên người lại khiến người ta kinh hãi.

Diệp Hàn nhìn Hồng Quân, trong lòng đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ: Hay là thử thực lực của Hồng Quân xem sao?

Nhưng trong nháy mắt, hắn đã dập tắt ý nghĩ đó.

Sức mạnh của mình, dù sao cũng là mượn, tốt nhất không nên chọc vào Hồng Quân.

"Các ngươi đứng dậy đi!" Hồng Quân nhìn bốn Thánh nhân Nữ Oa, nói: "Chuyện này, là lỗi của Chuẩn Đề, cưỡng ép tính kế, cũng tự nhiên phải chịu nhân quả này." Nói xong, lại nhìn Diệp Hàn: "Diệp Xuân cũng đáng có kiếp nạn này!" Diệp Hàn sa sầm mặt: Hóa ra Đạo Tổ và Chuẩn Đề đều là một loại người, cứ nói là "đáng có kiếp nạn này" là có thể lấp liếm cho qua chuyện sao?

"Lời này của Đạo Tổ sai rồi!" Diệp Hàn nhìn Hồng Quân, hiên ngang không sợ.

Nhưng Thông Thiên và Nữ Oa bên cạnh lại biến sắc.

Đùa sao, dám nói với Hồng Quân là "lời này sai rồi", không muốn sống nữa à?

"Lớn mật!" Cậy có lão sư chống lưng, Chuẩn Đề đạo nhân tức khắc có khí thế, chỉ vào Diệp Hàn nói: "Không coi Đạo Tổ ra gì!" Bốp...

Diệp Hàn không nói hai lời, giơ tay trực tiếp một quyền lại đánh nổ Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn bên cạnh, thân thể run lên.

"..." Chuẩn Đề sau khi tái sinh, nhìn Diệp Hàn mà khẽ run rẩy.

Lại nhìn lão sư Đạo Tổ Hồng Quân, phát hiện trên mặt Hồng Quân dường như không có chút dao động nào.

Không đúng nha!

Diệp Hàn khinh thường lão sư như vậy, lão sư nên có phản ứng mới phải chứ.

"Hừ..." Diệp Hàn lại hừ lạnh với Chuẩn Đề: "Ta đang nói chuyện với Đạo Tổ, ngươi mà còn xen vào, đừng trách quyền cước của ta vô tình." Mọi người ở Hồng Hoang, sau khi nghe lời nói bá đạo như vậy của Diệp Hàn, đều run lên.

Ánh mắt Hồng Quân lạnh nhạt, nhìn Diệp Hàn nói: "Ồ, bần đạo xin rửa tai lắng nghe!" Đã nhiều năm, Hồng Quân không dùng hai chữ "bần đạo", cũng đã nhiều năm rồi, không đối xử trịnh trọng với một tu sĩ như vậy.

"Ồ!" Diệp Hàn nói: "Đạo Tổ vừa cũng nói, Chuẩn Đề tính kế Tiệt giáo và Xiển giáo của ta, nên mới gieo nhân quả.

Như vậy, là hắn đã nợ con gái ta Diệp Xuân một nhân quả, sao lại nói con gái ta đáng có kiếp nạn này?" Chuẩn Đề mặt sa sầm.

"Ồ!" Diệp Hàn lại tiếp tục nói: "Lần này Chuẩn Đề đạo nhân tính kế, không chỉ nhắm vào Phượng tộc và Long tộc.

Mọi người đều biết, Cửu tử của Long vương là đệ tử của Nhị sư bá Nguyên Thủy Thiên Tôn của ta, Diệp Xuân là đệ tử của Nữ Oa Thánh nhân, cũng là con gái của Diệp Hàn ta.

Như vậy, lão chó Chuẩn Đề chẳng phải đang tính kế Tiệt giáo, Xiển giáo và Nữ Oa Thánh nhân của ta sao?" Sắc mặt Chuẩn Đề càng lúc càng đen.

Chuyện này thật ra mọi người đều biết, nhưng bị nói thẳng ra trước mặt nhiều người như vậy, khiến Chuẩn Đề có chút mất mặt.

"Đại thiện!" Hồng Quân hít sâu một hơi, nhắm mắt vài giây, sau đó đột nhiên mở ra, nói với Diệp Hàn: "Nói có lý, vừa rồi là bản tọa có chút võ đoán." Nói xong, hắn đưa tay ra.

Một đài sen đen kịt xuất hiện trong tay, quay người ném cho Diệp Hàn nói: "Đây là Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên, là cực phẩm tiên thiên chí bảo, năm đó ta tiêu diệt Ma Tổ La Hầu có được, ta giao cho ngươi, hãy chuyển tặng cho Diệp Xuân đi!" Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên?

Con ngươi Diệp Hàn co lại, nhưng cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy, nói: "Đa tạ Đạo Tổ quan tâm!" "Thôi được, thôi được!" Hồng Quân phất tay, tâm trạng vô cùng u uất, nói: "Chuyện này đến đây thôi, về phần Chuẩn Đề tính kế Diệp Xuân, các ngươi hãy thương lượng cho tốt, ta không xen vào nữa.

Nhưng có một điểm, quyền cước qua lại, khuấy động sinh linh Hồng Hoang, cũng không hay ho gì." Đạo Tổ nói xong, trực tiếp từng bước đi vào hư không, rời đi.

Chương 230

Đạo Tổ đi rồi?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, lập tức cười khổ.

Nhưng điều hai người không biết là, người cười khổ thực ra là Đạo Tổ Hồng Quân.

Lão tử vốn đến để hòa giải, không ngờ lại bị tên nhóc Diệp Hàn châm chọc một trận, mất đi một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, ta biết đi đâu mà kêu lý. 155.

Hai tên đệ tử ký danh báo đời này...

Tại chỗ!

Ánh mắt Diệp Hàn nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn sắc mặt phát khổ, Chuẩn Đề nhíu mày, nói với Diệp Hàn: "Diệp Hàn, đừng quá đáng, vừa rồi Đạo Tổ cũng đã nói, chúng ta quyền cước qua lại, khuấy động sinh linh Hồng Hoang, sẽ nhiễm phải nhân quả nghiệp lực!" "Không sợ!" Diệp Hàn cười nói: "Ta có Nghiệp Hỏa Hồng Liên, có thể đốt sạch nghiệp lực, hơn nữa, không đánh cũng không được!

Đạo Tổ lòng dạ rộng rãi, biết mình oan uổng con gái ta, liền tiện tay ban cho một món bảo vật làm bồi thường." Diệp Hàn đưa một tay ra, đài sen Thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên liền xoay tít trong lòng bàn tay.

"Ồ, chẳng lẽ hai người không muốn bồi thường?" "Bồi..." Tiếp Dẫn nghẹn lời, nhìn sang Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề mặt đen sì nói: "Diệp đạo hữu, Tây phương chúng ta nghèo rớt, sao có thể so với sư tôn được?

Hay là thế này, ta truyền thụ một môn huyền môn đạo pháp cho con gái ngài, xem có được không?" Ánh mắt Diệp Hàn, lập tức lạnh đi.

Không nói hai lời, trực tiếp giơ nắm đấm ra.

"Làm gì..." Chuẩn Đề giật mình nhảy dựng lên, nói: "Vừa rồi Đạo Tổ đã nói, không được tùy tiện động quyền cước, ngươi có thôi đi không?" Rầm...

Rầm...

Rầm...

Tùy ý ba quyền hạ xuống!

Diệp Hàn quả thật không tùy tiện động quyền cước, ít nhất, không đánh vào người hai Thánh nhân Tây phương.

Ba quyền sức mạnh không nhỏ, toàn bộ rơi xuống đại địa của Tây phương.

Lập tức, lại có ba linh mạch dưới lòng đất bị Diệp Hàn phá hủy.

"Dừng..." Chuẩn Đề tim như rỉ máu.

Những linh mạch này, đều là hắn bỏ ra vô số tâm huyết, khó khăn lắm mới tu sửa được, lại...

"Được, được rồi, ngươi muốn gì?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không nói hai lời, ào ào một tiếng, ném hết bảo vật trên người ra.

Bày ra trước mặt Diệp Hàn, tiên thiên linh bảo có mấy chục kiện, còn lại hậu thiên linh bảo thì cả một đống lớn.

"Rác rưởi!" Diệp Hàn liếc mắt, mặt đầy khinh thường.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người mặt hơi đỏ.

Là Thánh nhân, bảo vật tùy thân thậm chí không bằng Đông Hoàng

Thái Nhất hay Đế Tuấn của Thiên đình, so với Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân cũng không bằng, càng không cần phải nói đến Diệp Hàn.

Hỗn đến mức này, thật sự có chút mất mặt.

"Thế này đi!" Diệp Hàn nói: "Đống rác này ta cũng không thèm, tiểu gia cũng không tống tiền, các ngươi tính kế con gái ta, bây giờ tâm hồn Diệp Xuân bị tổn thương nặng nề, chỉ cần giao Thất Bảo Diệu Thụ và Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên cho ta, chuyện này, tạm thời bỏ qua!" "Hả?" Hai người nghe xong, lập tức trợn mắt.

Thất Bảo Diệu Thụ là do bản thể của Chuẩn Đề đạo nhân hóa thành, nếu cưỡng ép luyện hóa, sẽ ảnh hưởng đến tu hành của Chuẩn Đề.

Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, là Hồng Quân lão tổ ban cho Tiếp Dẫn, nếu tùy tiện tặng đi, chẳng phải là bất kính với sư tôn sao?

"Ồ, không muốn?" Diệp Hàn đưa tay ra, tức khắc đánh ra mấy quyền, mấy chục linh mạch xung quanh lại vỡ nát.

"Dừng..." Tiếp Dẫn trước tiên không nhịn được nữa, trực tiếp ném Công Đức Kim Liên cho Diệp Hàn, nói: "Thôi được, thôi được, cho ngươi đó!" Lúc ném kim liên ra, trong lòng hắn đang rỉ máu.

Nhưng, Tiếp Dẫn cũng nói: "Thất Bảo Diệu Thụ của sư đệ ta là do bản thể hóa thành, liên quan đến khí vận tu hành của bản thân, Diệp đạo hữu tha cho đi!" "Đồ đệ!" Thông Thiên cũng nói, vỗ vỗ vai Diệp Hàn, nói: "Thôi đi, nếu không Chuẩn Đề sẽ liều mạng đó!" "Ta ăn chút thiệt thòi vậy!" Nữ Oa cũng nói, nhàn nhạt nói một câu.

Diệp Hàn vốn định tiếp tục tống tiền, nhưng bây giờ cả hai vị Thánh nhân đều khuyên, cũng đành thôi, chỉ vào Chuẩn Đề nói: "Còn có lần sau, tiểu gia ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Nói xong, liền cùng Thông Thiên và Nữ Oa rời đi.

Đến đây, bốn đài sen nổi danh trong Hồng Hoang, toàn bộ đều thuộc về Diệp Hàn.

Ba người Diệp Hàn rời đi, hiện trường chỉ còn lại Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ôm đầu khóc rống, và một thế giới Tây phương tan hoang.

Phải đến năm nào tháng nào, mới có thể tu sửa lại đây?

“Ai...” Tiếp Dẫn thở dài một tiếng.

Chương 231

Ba người Diệp Hàn, Thông Thiên, Nữ Oa không trực tiếp thi triển không gian thần thông rời đi, ba người họ cùng nhau, cưỡi mây lành rời đi, thong thả dạo chơi trong thế giới Hồng Hoang.

Thông Thiên nói: "Đồ đệ, trước kia con giết Cửu tử của Long vương, đắc tội với Nhị sư bá, bây giờ nên đến Côn Luân tạ lỗi đi!" "Không sai!" Nữ Oa giúp Diệp Hàn nói: "Thông thiên sư huynh nói có lý, đi xem sao, tuy con chiếm lý, nhưng Nhị sư bá cũng đã đau lòng!" "Vâng!" Diệp Hàn cảm thấy sư tôn và Nữ Oa nói cũng đúng.

Dù sao con gái chỉ bị thương thôi, cũng không chết, chỉ là tu vi thụt lùi một chút, sau này cũng có thể tăng trở lại.

Nhưng Cửu tử của Long vương, thì thật sự đã bị giết chết.

"Vậy con, bây giờ đến Côn Luân Sơn, tạ lỗi với Nhị sư bá!" "Đại thiện!" Thông Thiên và Nữ Oa lập tức vui mừng.

Ba người trực tiếp thi triển không gian thần thông, tức khắc đến Côn Luân Sơn, rơi vào trong sơn môn.

Bây giờ Diệp Hàn cũng có tu vi Thánh nhân.

Ba vị Thánh nhân cùng lúc giá lâm, lập tức Côn Luân Sơn dị tượng nổi lên, tử khí vô tận cuồn cuộn.

"Quảng Thành Tử suất Thập nhị kim tiên, tham kiến sư thúc, Nữ Oa Thánh nhân, Đại sư huynh!" Quảng Thành Tử nhìn ba người trước mặt, cung kính hành lễ.

Đồng thời trong lòng cảm khái không thôi.

Đặc biệt là đối với Diệp Hàn.

Trước kia, hắn và Diệp Hàn có tranh giành hơn thua, nhưng sau khi bị Diệp Hàn dễ dàng đánh bại, và bị phạt diện bích vạn năm, hắn biết, cả đời này, e là đều không có hy vọng đối kháng với Diệp Hàn.

Không chỉ là đạo pháp, còn có địa vị ở Hồng Hoang, mức độ được Tam Thanh coi trọng, sự sùng bái của môn nhân v.v.

Mọi phương diện, đều không thể đối kháng.

Đến khi thấy Diệp Hàn mạnh mẽ trấn áp Chúc Long, Quảng Thành Tử mới biết, mình và đại sư huynh đã là hai thế giới.

Hôm nay, khi thấy Diệp Hàn bạo đánh Thánh nhân, trong lòng Quảng Thành Tử, dâng lên vô tận sự bất lực và thất bại.

Người ta có thể ấn hai Thánh nhân Tây phương xuống đất mà chà đạp.

Quảng Thành Tử tự hỏi, dù có năng lực đó, cũng không có gan đó.

Cả đời này, làm sao có thể so sánh?

Thật nực cười khi trước đây, mình còn muốn phân cao thấp với hắn, thật nực cười, thật nực cười...

Lúc đó, tâm cảnh Quảng Thành Tử không ổn định, suýt nữa bị phế, may mà Nguyên Thủy Thiên Tôn kịp thời điểm tỉnh, mới thoát được một kiếp nạn.

Quảng Thành Tử ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Hàn một cái.

"Đại thiện!" Thông Thiên phất tay áo, bắn ra mấy chục kiện tiên thiên bảo vật phân cho Quảng Thành Tử và mọi người: "Xa cách nhiều năm, các ngươi vẫn ổn cả, những pháp bảo này cầm lấy đi!" "Tạ sư thúc!" Mọi người cảm ơn.

Thông Thiên và Nữ Oa hai người nhìn về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn đối diện với đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn,

cung kính dập đầu mấy cái, lớn tiếng nói: "Đệ tử Diệp Hàn, đã làm Nhị sư bá đau lòng, đặc biệt đến đây tạ tội!" Hắn liên tiếp nói mấy câu, nhưng bên trong không có ai lên tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn rõ ràng đang ở trong đạo trường, nhưng lại không nói lời nào...

Diệp Hàn nhíu mày: Nhị sư bá đang oán hận ta đã giết đệ tử của ông ấy sao?

"Diệp Hàn, đến tạ lỗi với Nhị sư bá!" Giọng nói của Diệp Hàn, không chỉ truyền khắp cả Côn Luân Sơn, mà còn truyền khắp Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang, ánh mắt của vô số người đều đang nhìn về phía Côn Luân Sơn.

Rất lâu sau!

Đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Nam Cực Tiên Ông từ trong đạo trường đi ra, chậm rãi bước đến trước mặt Diệp Hàn, ném một cái vại lớn đang xách trong tay xuống bên cạnh Diệp Hàn.

Diệp Hàn hơi sững sờ.

Nam Cực Tiên Ông nói: "Sư tôn nói, ngài ấy không có gì để nói với huynh, chỉ có vại Tam Quang Thần Thủy nhận trước đây, cũng không dùng được, nên trả lại, bảo huynh mang đi, tự lo liệu đi!" Nói xong, Nam Cực Tiên Ông tay, vỗ mấy cái lên cái vại lớn đó...

Đệ tử Xiển giáo xung quanh lập tức kinh hãi.

Tam Quang Thần Thủy là Diệp Hàn tặng cho Nguyên Thủy, bây giờ trả lại, có ý gì?

Rõ ràng, sư tôn lần này thật sự nổi giận rồi!

Diệp Hàn cũng đáy lòng lạnh đi.

Thông Thiên bên cạnh ngơ ngác nhìn đạo trường của sư huynh, nói một câu: "Nhị huynh!" Vù vù...

Một luồng khí cơ màu tím từ trong đạo trường của Nguyên Thủy truyền ra, trực tiếp chặn thần thức của Thông Thiên ở bên ngoài.

"..." Thông Thiên không thể hiểu nổi.

Chương 232

Diệp Hàn lại tức giận đứng dậy từ trên mặt đất, nói: "Thôi được, Nhị sư bá đã giận ta giết đệ tử, vậy ta Diệp Hàn sẽ đợi sư bá nguôi giận, rồi lại đến tạ tội!" Thật ra đây chỉ là lời nói lấy lệ, ý ngầm là, e rằng sẽ không đến nữa.

"Ha ha..." Nam Cực Tiên Ông khẽ cười, lại dùng tay nhẹ nhàng vỗ mấy cái lên cái vại lớn, nói với Diệp Hàn: "Diệp sư huynh, mời huynh về đi!" "Hừ!" Diệp Hàn phất tay áo, tức khắc thu cái vại lớn, một bước bước ra, liền ra khỏi địa bàn Côn Luân Sơn.

"Đồ đệ!" Thông Thiên và Nữ Oa, vội vàng theo sau.

Thấy Diệp Hàn tức giận, hai người có ý muốn an ủi, nhưng lại không biết an ủi thế nào.

Đi được cả trăm triệu dặm, Diệp Hàn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài, ha ha ha cười lớn.

"Đồ đệ, con không sao chứ?" "Không sao!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, đạo tâm khôi phục bình thường.

Đồng thời, một luồng thần thức phân ra, đi vào trong cái vại lớn mà Nguyên Thủy Thiên Tôn bảo Nam Cực Tiên Ông đưa cho.

Trong vại lớn, mới nhìn qua, là một vại đầy Tam Quang Thần Thủy, không sai.

Nhưng nhìn kỹ, dùng thần thức quét qua, sẽ phát hiện, trong một giọt Tam Quang Thần Thủy nào đó trong vại lớn, lại có huyền cơ khác.

Thần thức Diệp Hàn quét qua, lập tức khí cơ đó phóng ra, một mảnh ngọc giản rơi ra.

Diệp Hàn cẩn thận che giấu khí cơ trong cơ thể, sau đó lấy ngọc giản ra xem, lại là một bộ bí kíp luyện khí! ...

Diệp Hàn lúc đó trong lòng run lên.

Ý của Nhị sư bá là gì?

Không phải đã nói là quyết liệt rồi sao, không bao giờ để ý đến ta nữa, sao lại tặng ta đồ?

Thần thức Diệp Hàn nhanh chóng quét qua, không nghi ngờ gì là một pho bí kíp.

Nhưng, khi thần thức Diệp Hàn quét đến cuối bí kíp, lại đột nhiên phát hiện ra tám chữ: Tổn khuyết tổn ích, thiện kiếm giả tàng (Lấy thừa bù thiếu, kẻ giỏi giấu mình).

Rầm!

Trong nháy mắt, tám chữ hóa thành một đoạn thông tin, dung nhập vào nguyên thần của Diệp Hàn, sau đó liền tức khắc biến mất.

Trong nháy mắt, Diệp Hàn cuối cùng cũng hiểu được dụng tâm sâu xa của Nhị sư bá.

Đạo của trời, lấy thừa bù thiếu, tất cả đều như vậy.

"Hừ..." Diệp Hàn đang bay, đột nhiên dừng bước.

"Đồ đệ, sao vậy?" Thông Thiên nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Còn một việc chưa xong!" Nói xong, quay người, ba hơi thở sau lại trở về đạo trường Côn Luân.

Trong Hồng Hoang, vô số đại năng, lại một lần nữa tập trung ánh mắt vào đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Diệp Hàn cũng không quỳ lạy, chỉ ung dung lấy ra Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, nói với đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Nhị sư

bá, năm xưa đa tạ ơn dạy dỗ, Hạnh Hoàng Kỳ đã nhiều lần bảo vệ con, bây giờ xin trả lại sư bá!" Nói xong, ném xuống đất, quay người liền rời đi!

Đệ tử Xiển giáo Côn Luân Sơn, lập tức kinh ngạc đến không khép được miệng.

Quảng Thành Tử đang định nhặt Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ dưới đất đưa cho sư tôn, lại đột nhiên nghe thấy trong đạo trường của sư tôn truyền ra một tiếng hừ lạnh, sau đó, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ liền bị Nguyên Thủy cách không hút đi.

Diệp Hàn và Nguyên Thủy Thiên Tôn qua lại một hồi, bất luận là đệ tử Xiển giáo, hay những đại lão trong Hồng Hoang, đều kinh ngạc đến tột độ!

Nhìn qua, đây là tín hiệu quyết liệt của hai người a.

Hiểu như vậy cũng là điều đương nhiên.

Xem ra, Diệp Hàn đã giết Cửu Long, sau đó Nguyên Thủy Thiên Tôn ghi hận.

Cho nên khi Diệp Hàn đến tạ tội, Nguyên Thủy không thèm để ý, lấy quà tặng mà Diệp Hàn tặng nhiều năm trước ra trả lại, Diệp Hàn tức giận mang quà đi.

Sau đó, giữa đường lại quay lại, trả lại cả lễ bái sư mà Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cho.

Dưới mắt bất kỳ ai, đây đều là quyết liệt a.

Thậm chí, Thông Thiên nhìn thấy đồ đệ cưng và nhị ca quyết liệt, cũng đau lòng không thôi.

"Nha!" Thông Thiên vừa đi, vừa trách Diệp Hàn: "Sao lại cứng rắn như vậy, đó là Nhị sư bá của con a, hà tất phải như thế, hà tất

phải như thế?" "Được rồi!" Nữ Oa nói: "Thông thiên đạo hữu, vạn vật đều có pháp duyên, không thể cưỡng cầu, hay là thế này, ta đưa Diệp Hàn đến Oa Hoàng Cung ở một thời gian, được không!" "Cũng được!" Thông Thiên nhìn Diệp Hàn, nói: "Nhóc con, có rảnh thì về Kim Ngao Đảo xem, từ khi lão phu lập đạo trường, chưa về lần nào, các sư muội sư đệ của con cũng rất nhớ con đấy!" "Vâng!" Diệp Hàn chắp tay với Thông Thiên, nói: "Sư tôn, con đến Oa Hoàng Cung trước, đón Xuân Xuân, sau đó sẽ cùng đến Kim Ngao Đảo, dập đầu với lão nhân gia ngài!" "Đại thiện!" Thông Thiên hít sâu một hơi, phất tay liền trở về đạo trường.

Bên này Diệp Hàn đi theo Nữ Oa, lại một lần nữa đến Oa Hoàng Cung.

"Ba ba!" Thấy Diệp Hàn, Xuân Xuân ngay lập tức bay tới, lao thẳng vào lòng Diệp Hàn.

"Ba ba, ba tuyệt quá, con đều thấy hết rồi!" Xuân Xuân nói, tự nhiên là chuyện Diệp Hàn bạo đánh hai Thánh nhân Tây phương.

Chương 233

"Đương nhiên!" Diệp Hàn xoa xoa đầu Xuân Xuân, nói: "Ai dám bắt nạt con gái cưng của ta, ta đánh nát đầu nó, ha ha ha...

Được rồi Xuân Xuân, đi chơi đi, ba ba tìm sư tôn, thương nghị một số chuyện!" "Vâng!" Diệp Xuân nhảy xuống, nói: "Con đi chơi với Linh Châu Tử!" Bên cạnh, Linh Châu Tử sợ đến run rẩy, vội vàng trốn đi.

Thật ra Diệp Hàn tìm Nữ Oa không có chuyện gì thương nghị, chỉ là mượn một đạo trường của Nữ Oa.

Lúc này, Diệp Hàn đối với việc bế quan vô cùng cấp thiết.

Không có lý do gì khác, vì thời gian một trăm năm, quá quý giá rồi.

Theo hệ thống, Thẻ Trải nghiệm Thánh nhân, có thể cho Diệp Hàn sở hữu sức mạnh Thánh nhân trong một trăm năm.

Diệp Hàn phát hiện, cái hắn sở hữu, là sức mạnh của Đại đạo Thánh nhân.

Bởi vì, lúc này, đối với sự lý giải về Lực chi đại đạo, bề ngoài nhìn là 100%.

Nhưng trong cốt lõi, lại vẫn chỉ là 60%.

Diệp Hàn cấp bách cần dùng một trăm năm này để lĩnh ngộ Lực chi đại đạo, thời gian không chờ đợi ai a.

Vào đạo trường!

Phất tay một cái, trực tiếp bày ra tầng tầng trận pháp.

Diệp Hàn lại bày ra trường thời gian, đồng thời cách tuyệt thiên cơ.

Thẻ Trải nghiệm Thánh nhân có hiệu lực một trăm năm, bây giờ đã qua một năm, còn chín mươi chín năm.

Chín mươi chín năm, chỉ là thời gian bên ngoài Hồng Hoang.

Diệp Hàn dưới sự gia trì của trường thời gian trong hắc sắc quang âm hồ lô, thời gian chín mươi chín năm, đã được gia trì thành chín ngàn chín trăm năm, gần như là vạn năm.

Thời gian vạn năm, phải hảo hảo lĩnh ngộ rồi!

Nhưng, cũng không vội.

Cái gọi là mài dao không lỡ việc đốn củi.

Việc đầu tiên Diệp Hàn cần làm, là nâng cao ngộ tính.

Trước đó khi đánh nổ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hệ thống đã thưởng một trăm triệu công đức trị, và một liều Đại đạo dung hợp tề.

Theo hệ thống nói, hắn nuốt cái 'nhất' của đại đạo bỏ đi kia, tuy đã dung hợp với bản thân, nhưng dung hợp hoàn toàn không triệt để.

"Hệ thống, tôi muốn dùng Đại đạo dung hợp tề!" Diệp Hàn ra lệnh cho hệ thống.

Hệ thống lập tức có phản ứng: "Được, Đại đạo dung hợp tề, đang trong quá trình sử dụng!" Rầm...

Diệp Hàn chỉ cảm thấy trong cơ thể đột nhiên có thêm một thứ gì đó, ấm áp, vô cùng thoải mái.

Thứ đó đang dung hợp triệt để bản thân và Đại đạo.

Chỉ trong nháy mắt, trên người Diệp Hàn đột nhiên bùng phát ra một luồng khí tức vô song.

Đồng thời, tư chất ngộ tính của hắn cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Nếu như, ngộ tính đứng đầu Hồng Hoang trước đây của Diệp Hàn có thể được 100 điểm, thì lúc này sau khi dung hợp hoàn toàn với 'nhất' của đại đạo kia, điểm số liền thuận lý thành chương đột phá 100, đạt đến 200, thậm chí còn cao hơn.

Một lợi ích của việc ngộ tính tăng cao, là tốc độ lĩnh ngộ đạo pháp, đại đạo tăng nhanh.

Phù...

Ngộ tính đã tăng lên!

Vậy thì bước tiếp theo, là lĩnh ngộ đạo pháp, còn việc tu hành a, đột phá cảnh giới a, tất cả đều xếp sang một bên.

Diệp Hàn bây giờ là Thánh nhân, nhưng sức mạnh, đạo pháp toàn bộ là mượn.

Không phải của mình!

Việc cần làm bây giờ, là biến những đạo pháp của người khác này, thành của mình càng nhiều càng tốt.

Ví dụ, tham ngộ đạo pháp giống như học tập, làm bài tập.

Lão sư giao bài tập nghỉ hè, từng chút một làm, chắc chắn sẽ chậm phải không?

Bây giờ, Diệp Hàn đang mượn bài tập nghỉ hè.

Làm sao bây giờ?

Chương 234

Chép chứ sao!

Bây giờ không chép, thì đợi đến lúc nào?

Hiện tại 100% Lực chi đại đạo đang ở trên người, thời hạn là chín ngàn chín trăm năm.

Việc Diệp Hàn cần làm là chép, biến đại đạo thành của mình càng nhiều càng tốt.

Còn về việc, rốt cuộc có thể được bao nhiêu, thì phải xem bản lĩnh của hắn rồi!

Rầm!

Lực chi đại đạo trực tiếp phóng thích ra, Diệp Hàn nhắm mắt, thần thức ngoại phóng, bắt đầu cảm ngộ.

Cảm ngộ Lực chi đại đạo có sẵn, nguyên lý và chép bài tập gần như nhau, nhưng việc chép này cũng không dễ dàng như vậy, dù sao cũng là Đại đạo.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Tốc độ lĩnh ngộ Lực chi đại đạo của Diệp Hàn, nhanh chưa từng có. 100% Lực chi đại đạo trước mặt, từng chút một dung nhập vào cơ thể.

Ba trăm năm sau, 61%...

Sáu trăm năm sau, 62%...

Một ngàn năm sau, 63%...

Năm ngàn năm sau, 74%...

Một vạn năm sau, 80%...

Rầm...

Thời gian của Thẻ Trải nghiệm Thánh nhân, cuối cùng cũng kết thúc.

Việc Diệp Hàn sao chép Đại đạo cũng dừng lại ở đây.

Đại đạo lĩnh ngộ được, kinh ngạc đạt đến 80%.

"Cuối cùng cũng đã nâng lên 80%..." Diệp Hàn một trận vui mừng, phất tay, trên toàn bộ cánh tay, vô tận đại đạo phù văn bao trùm lên trên.

Đồng thời, khi sự lĩnh ngộ của Diệp Hàn đối với Lực chi đại đạo đạt đến 80%, Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể cũng thuận theo tự nhiên mà bắt đầu đột phá.

Rầm...

Huyền công chuyển thứ bảy!

Cửu Chuyển Huyền Công, tổng cộng có chín chuyển, bây giờ, đã là chuyển thứ bảy.

Sau chuyển thứ bảy, sức mạnh của Diệp Hàn, lại tăng trưởng vô số lần so với trước đây.

Lần này có 80% Lực chi đại đạo gia trì, dưới một quyền, chắc chắn có thể đánh ra hiệu quả hủy thiên diệt địa.

"Nếu lúc này lại đụng phải Chúc Long, e rằng ta một quyền xuống, sẽ không chỉ đơn giản là nhục thân vỡ nát nữa!" Diệp Hàn tự tin lẩm bẩm: "Một quyền xuống, đảm bảo thần hồn câu diệt!" "Không ổn!" Trong nháy mắt, Diệp Hàn trong lòng có phản ứng!

Mình, sắp đột phá rồi?

Bởi vì một mạch lĩnh ngộ Lực chi đại đạo đến cảnh giới 80%, «Cửu Chuyển Huyền Công» của Diệp Hàn cũng thuận thế mà tiến vào huyền công chuyển thứ bảy.

Ngoài niềm vui bất ngờ này ra, tu vi cũng sắp đột phá!

Diệp Hàn vội vàng giữ chặt tâm thần.

Trên đỉnh đầu, một mẫu khánh vân mở ra, trong đó ánh sáng ngũ sắc đại phóng, huyền hoàng nhị khí vây quanh, huyền hoàng chi khí vô tận rủ xuống, bảo vệ toàn bộ tử phủ của Diệp Hàn.

Trong khánh vân, các loại bảo vật giao nhau tỏa sáng hiện ra, thật là một cảnh hùng vĩ.

Trung tâm nhất của khánh vân, một đóa thanh liên vươn ra ngoài mây, trên đỉnh ba đóa hoa nở, đều là hoa nở mười hai phẩm.

Rào cản trong lòng Diệp Hàn, trong nháy mắt liền bị phá vỡ.

Tu vi, cũng thuận theo tự nhiên, đến Đại La Kim Tiên đại viên mãn, cũng tức là Đại La kim đỉnh phong.

Lần trước ở Tây Côn Luân nhận được bất tử dược, đột phá hậu kỳ, mới bao nhiêu năm?

Diệp Hàn tính toán, cũng chỉ hơn một vạn năm thời gian.

Một vạn năm, từ Đại La Kim Tiên hậu kỳ đột phá đến Đại La đỉnh phong?

Chương 235

Nói ra, e rằng trong cả Hồng Hoang, cũng không có ai tin.

Người bình thường, điều đó gần như cần vô số năm tháng.

Lấy đệ tử Tiệt giáo Vân Tiêu làm ví dụ đi, Vân Tiêu là sinh linh từ khi khai thiên tích địa, sau khi khai thiên tích địa liền có tu vi Đại La Kim Tiên, đến tận bây giờ, cũng mới là Đại La đỉnh phong, đã qua bao nhiêu năm?

Có thể nói là vô số năm.

Đương nhiên, người khác đều không có cơ duyên như Diệp Hàn, lại là chuyện khác.

Phù...

Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, hai luồng khói trắng theo lỗ mũi hắn phun ra, hùng vĩ như cá kình hút nước.

Hiệu quả lần bế quan này không tệ.

Tâm tình của Diệp Hàn cũng tốt.

Lúc này, hắn không chọn xuất quan, mà thong thả phất tay, bao trùm toàn bộ đạo trường trong khí hỗn độn, triệt để che giấu thiên cơ bên ngoài.

Sau đó, mới cẩn thận lấy ra miếng ngọc giản mà Nguyên Thủy Thiên Tôn tặng.

Một miếng ngọc giản luyện khí, trên đó ghi chép chi tiết pháp môn luyện khí hoàn chỉnh, không phải chỉ có cơ bản như vậy.

Đương nhiên, bí kíp luyện khí Nguyên Thủy cho Diệp Hàn không phải là trọng điểm, trọng điểm là thông tin mà ông truyền đạt.

Từ khi khai thiên tích địa, các loại chuyện xảy ra, cộng thêm bây giờ Nguyên Thủy là Thánh nhân, có thể nhìn trộm được một tia thiên cơ, tổng kết ra được một chút ý chí của Thiên đạo.

Theo sự lý giải của Nguyên Thủy, giống như tám chữ mà ông truyền cho Diệp Hàn: Tổn khuyết tổn ích, thiện kiếm giả tàng.

Có ý gì?

Cây cao hơn rừng, gió ắt sẽ quật đổ.

Chẳng phải đã thấy Ma tộc, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc năm xưa đó sao.

Còn có Yêu tộc, Vu tộc bây giờ nữa!

Cái gọi là đạo của trời, lấy thừa bù thiếu.

Đây chính là Thiên đạo, ai mạnh ta diệt kẻ đó, ai yếu ta nâng đỡ kẻ đó, giữ cho vạn vật cân bằng.

Bây giờ Vu tộc và Yêu tộc mạnh nhất, vậy thì Thiên đạo sẽ phải sắp đặt một kết cục cho Vu Yêu hai tộc.

Vậy thì vấn đề đến rồi, nếu Vu Yêu hai tộc diệt vong, cả Hồng Hoang, ai sẽ là kẻ mạnh nhất?

Tự nhiên là Tam Thanh!

Tam Thanh một thể, Tam Thanh một lòng, đó chẳng phải là nửa giang sơn Hồng Hoang, thậm chí còn vượt qua Vu Yêu hai tộc năm xưa?

Tam Thanh như vậy, Thiên đạo có thể tha cho sao?

Tự nhiên là không thể, tất nhiên sẽ có tính kế.

Thay vì để Thiên đạo tính kế, không bằng tự mình tính kế trước.

Cho nên, lúc đó trên núi Côn Luân, Diệp Hàn và Nguyên Thủy

Thiên Tôn mới nhân chuyện Cửu tử của Long vương, diễn một màn kịch song hoàng, để cho tất cả mọi người trong thiên hạ đều tưởng rằng, Tiệt giáo và Xiển giáo, đã bắt đầu quyết liệt!

Đây chính là ý mà Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn truyền đạt cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn, thì cũng thông qua Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, sau khi che giấu thiên cơ đã truyền đạt một bí mật lớn nào đó cho Nguyên Thủy.

Hai người lập tức tâm ý tương thông.

Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, thầm nghĩ: Trong Tam Thanh, nếu nói về tâm tư tỉ mỉ, phải kể đến Nhị sư bá.

Sớm như vậy, đã nhìn thấu được thiên cơ.

Thật ra nhãn quang của Nguyên Thủy, chuẩn đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Bởi vì Diệp Hàn với thân phận người xuyên không từ hậu thế có thể biết được, sau đại kiếp Vu Yêu, chính là Phong Thần sát kiếp!

Cái gọi là Phong Thần, không phải là giết đệ tử Tiệt giáo và Xiển giáo sao?

Không phải là suy yếu sức mạnh của Tiệt giáo và Xiển giáo sao?

Mục đích cuối cùng của nó, không phải là chia rẽ hai giáo, rồi nhân đó suy yếu thực lực của Tam Thanh sao?

Quả nhiên, sau Phong Thần, Tam Thanh triệt để quyết liệt, Phật môn Tây phương đại hưng, Thiên đạo lại chơi một lần trò "lấy thừa bù thiếu"...

Chương 236

Không quản nhiều như vậy, hiện tại, vẫn là tăng cường thực lực là chính.

Diệp Hàn cầm ngọc giản luyện khí của Nguyên Thủy, bắt đầu nghiên cứu.

Luyện khí chi đạo, bây giờ chính là lúc cần dùng đến.

Phù...

Ánh sáng trên ngọc giản rực rỡ, Diệp Hàn bắt đầu tham ngộ.

Bây giờ đã dung hợp triệt để với Đại đạo, ngộ tính trên người đã mạnh lên vô số lần, khi lĩnh ngộ luyện khí chi đạo, tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Luyện khí chi đạo, cũng thuộc một loại Đại đạo, nhưng rõ ràng, luyện khí chi đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn hiển nhiên chưa đạt đến tầng thứ đại đạo viên mãn, nhiều nhất cũng không quá 20%.

Diệp Hàn lĩnh ngộ những thứ này của Nguyên Thủy, tự nhiên là nhanh.

Trăm năm sau, cũng đã ngộ thông toàn bộ luyện khí chi đạo.

"Rầm..." Lật tay một cái, Càn Khôn Đỉnh liền được tế ra.

Bây giờ đã nắm giữ luyện khí chi đạo, chính là lúc dùng để luyện chế pháp bảo.

Diệp Hàn hiện tại sở hữu Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên, Tịnh Thế Bạch Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Diệt Thế Hắc Liên.

Bốn tòa liên đài đều đã thu vào trong túi.

Vậy thì, nếu dung hợp bốn tòa liên đài lại với nhau, sẽ luyện ra

một bảo vật gì đây?

Tiên thiên chí bảo?

Vượt qua tầng thứ tiên thiên chí bảo, Đại đạo Hỗn Độn chí bảo?

Diệp Hàn không biết, vậy thì thử xem sao.

Đầu tiên, hắn lấy ra mấy triệu công đức trị, trước tiên luyện hóa hoàn toàn Công Đức Kim Liên và Diệt Thế Hắc Liên.

Sau đó, liền bắt đầu dung hợp.

Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên và Tịnh Thế Bạch Liên tính chất tương cận, dung hợp lại là vừa đúng.

Càn Khôn Đỉnh mở ra, hai đóa tiên thiên liên đài được đặt vào trong, pháp tắc luyện khí tuôn ra, ngọn lửa vô tận thiêu đốt, lần dung hợp đầu tiên bắt đầu.

Quả nhiên, không làm Diệp Hàn thất vọng!

Thập nhị phẩm Công Đức Kim Liên và Thập nhị phẩm Tịnh Thế Bạch Liên dung hợp mười năm.

Mười năm sau, trong Càn Khôn Đỉnh ánh sáng rực rỡ.

Một đóa liên đài màu vàng trắng xen kẽ từ trong Càn Khôn Đỉnh lững lờ nổi lên.

Rầm...

Liên đài xuất hiện trong nháy mắt, thiên địa dị tượng nổi lên, một cột sáng ngút trời, trực tiếp đâm thủng trận pháp mà Diệp Hàn bố trí, lao vào trong hư không, ánh sáng vạn trượng.

Chúng nhân Hồng Hoang lập tức kinh hãi.

Trong mắt nhiều người lộ ra vẻ tham lam, nhưng vừa nhìn thấy ánh sáng bảo vật phát ra từ Oa Hoàng Cung, tất cả mọi người lại dập

tắt ý nghĩ.

Đùa sao, bảo vật của Thánh nhân, không ai dám có ý đồ.

"Dễ dàng như vậy sao?" Diệp Hàn đưa tay lấy lại đài sen đã hợp thành: "Mười hai cộng mười hai, bằng hai mươi bốn?" Diệp Hàn cũng ngẩn người.

Nếu theo lý thuyết này, bốn sen hợp nhất, chẳng phải là tứ thập bát phẩm liên đài sao?

Diệp Hàn lại phất tay, gia cố lại trận pháp trước mắt.

Bắt đầu luyện chế kiện thứ hai!

Hắn dung hợp Diệt Thế Hắc Liên và Nghiệp Hỏa Hồng Liên lại với nhau.

Càn Khôn Đỉnh mở ra, hai đài sen được đặt vào, bắt đầu luyện hóa.

Mười năm sau!

Trong Càn Khôn Đỉnh truyền ra một trận rung động, Diệp Hàn mở nắp Càn Khôn Đỉnh ra.

Trong nháy mắt, ánh sáng ngút trời!

Trận pháp lại một lần nữa bị phá vỡ.

Chương 237

Một đóa sen màu đen đỏ xen kẽ hiện ra trong tay Diệp Hàn.

Nhưng đáng tiếc, cái lý thuyết "mười hai cộng mười hai bằng hai mươi bốn" của hắn, trong lần luyện khí này lại không thể hoàn toàn thể hiện ra.

Lần trước, Tịnh Thế Bạch Liên và Công Đức Kim Liên trực tiếp hợp thành hai mươi bốn phẩm liên đài.

Lần này, không biết vì lý do gì, đài sen hợp thành ra, chỉ có mười tám phẩm.

Mười tám phẩm liên đài, trên đó tỏa ra ánh sáng bảo vật vô tận, cũng xông phá hư không và vô tận trận pháp, nhưng về uy thế thì kém hơn hai mươi bốn phẩm liên đài không ít!

"Vì sao?" Diệp Hàn trên dưới trái phải, suy nghĩ mấy năm trời, cuối cùng rút ra kết luận.

Không liên quan gì đến thủ đoạn luyện chế, phương pháp luyện chế, đây là một sự kiện có tính xác suất.

Cũng có nghĩa là, hai đài sen mười hai phẩm dung hợp lại, phẩm giai dung hợp ra, sẽ ở giữa mười hai và hai mươi bốn, có thể là mười hai phẩm, có thể là hai mươi bốn phẩm, cũng có thể là bất kỳ con số nào ở giữa.

Cho nên, chỉ có thể nói lần đầu tiên hai cái mười hai phẩm hợp lại, thành hai mươi bốn phẩm, là vận may quá tốt.

Vậy thì, nếu lại dung hợp mười tám phẩm và hai mươi bốn phẩm lại, thứ nhận được sẽ là một đài sen ở giữa hai mươi bốn phẩm và bốn mươi hai phẩm.

“Thử xem!” Diệp Hàn hít sâu một hơi, điều chỉnh nội tâm, tiếp tục luyện chế.

Hai đài sen to lớn được thu vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Luyện chế!

Ba trăm năm sau, trong Càn Khôn Đỉnh đột nhiên lóe lên ánh sáng vô tận, nắp đỉnh trực tiếp bị thổi bay, một đóa sen lấp lánh ánh sáng bảy màu, lững lờ từ trong Càn Khôn Đỉnh bay lên, mang theo một luồng sức mạnh hùng vĩ, tức khắc xông phá tất cả trận pháp, xông phá đại trận phòng ngự bên ngoài Nữ Oa cung, lơ lửng trong hư không.

Rầm...

Một cánh, hai cánh, ba cánh, bốn cánh...

Đài sen bảy màu, được bao bọc bởi một luồng ánh sáng bảy màu, bất kỳ ai cũng không thể nhìn rõ hình dạng thật của nó, nhưng có thể thấy, xung quanh đài sen, từng cánh sen rơi xuống, không nhiều không ít, đúng ba mươi sáu cánh.

Ba mươi sáu cánh hoa nở rộ, ánh sáng bảo vật vô tận bắn ra.

Giờ khắc này, ánh sáng bảo vật đâm thủng bầu trời.

Trên bầu trời dị tượng nổi lên.

Vô số đại năng tu sĩ Hồng Hoang, đều hướng ánh mắt tới, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Bảo vật này, chỉ riêng nhìn từ phẩm giai, đã vượt qua cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Điều này dễ hiểu, vì bốn đài sen lớn đã biết của Hồng Hoang, đều là mười hai phẩm, đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Một đóa bay ra từ trên Oa Hoàng Cung của Nữ Oa, lại là ba mươi sáu phẩm.

Đó chẳng phải là đã vượt qua cực phẩm tiên thiên sao?

Ầm ầm ầm...

Cũng vào lúc mọi người đều kinh ngạc, trên bầu trời, đột nhiên mây đen giăng kín, kiếp lôi ngưng tụ.

Một luồng hồ quang sấm sét to lớn xuất hiện giữa không trung, dài vạn dặm, trực tiếp đánh về phía ba mươi sáu phẩm liên đài.

"Đừng!" Diệp Hàn kinh hãi.

Ba mươi sáu phẩm thất sắc liên đài, đã vượt qua giới hạn của Thiên đạo, vừa mới hình thành, đã sắp bị đánh phá sao?

Sớm biết vậy, lão tử đã che giấu cả thiên cơ của một phương trời này rồi!

Nhưng, bây giờ đã không kịp nữa.

"..." "Vừa mới ra đời, đã sắp bị hủy dưới tay Thiên đạo sao?" "Đáng tiếc, bảo vật như vậy, lại không được Thiên đạo dung chứa!" "Ai..." ...

Ầm ầm ầm...

Một luồng hồ quang sấm sét màu tím vô cùng vô tận, ầm ầm rơi xuống trên thất thải liên đài.

Rắc rắc rắc...

Vô tận hồ quang sấm sét bay múa.

Khoảng ba hơi thở, ánh sáng sấm sét biến mất.

Nhưng, ba mươi sáu phẩm thất thải liên đài trong hư không, lại không hề hấn gì, lững lờ xoay tròn.

"Ha ha ha..." Diệp Hàn lập tức cười lớn: "Ta biết mà, Thiên đạo cỏn con, sao có thể làm gì được bảo vật của ta!" "Suỵt..." Nữ Oa vội

vàng đưa ngọc thủ ra che miệng Diệp Hàn, nói: "Cẩn thận lời nói!" Quả nhiên, Diệp Hàn xuất khẩu bất kính với Thiên đạo, kiếp lôi của Thiên đạo lại một lần nữa ngưng tụ, lần này không nhắm vào bảo vật, mà trực tiếp nhắm vào Diệp Hàn.

Chương 238

Diệp Hàn không hề sợ hãi, trực tiếp hóa ra Bàn Cổ chân thân, dùng nhục thể cứng rắn chống lại thiên lôi.

Giống như bảo vật, nhục thân không hề hấn gì.

Đùa sao, được mười giọt bản nguyên tinh huyết của Bàn Cổ gia trì, bây giờ huyền công chuyển thứ bảy, sao có thể sợ kiếp lôi cỏn con được.

"Thu cho ta!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, thất thải liên đài trên trời xoay một vòng, rơi vào tay hắn, biến thành kích thước bằng lòng bàn tay.

Tuy đã thu nhỏ, nhưng trên đó thần quang vô tận lấp lánh.

Bốn đài sen trước đó đều đã được Diệp Hàn luyện hóa, cho nên sau khi dung hợp lại, không cần luyện hóa nữa.

Nhưng Diệp Hàn nhìn số tầng cấm chế trên đó, kinh ngạc đạt đến 49 tầng!

Thiên đạo bốn mươi chín, liên đài cũng bốn mươi chín, chẳng trách không được Thiên đạo dung chứa.

Nhìn ba mươi sáu phẩm thất thải liên đài trong tay, Diệp Hàn thật sự không biết định nghĩa thế nào.

Nói bảo vật này là Hỗn Độn chí bảo, nhưng nó lại không sinh ra trong Hỗn Độn, nhưng phẩm cấp lại tương đương với ba mươi sáu phẩm Sáng Thế Thanh Liên năm xưa.

Nói là tiên thiên chí bảo, nhưng từ số tầng cấm chế mà xem, tuyệt đối vượt qua tiên thiên chí bảo.

Rốt cuộc đây là thứ gì?

Siêu tiên thiên chí bảo?

Thôi, không nghĩ nhiều nữa.

Diệp Hàn nhìn đài sen trước mắt, vô hạn vui mừng, thất thải liên đài do bốn đài sen lớn hợp thành, tuyệt đối là vũ khí phòng ngự đệ nhất Hồng Hoang, không có cái thứ hai.

Chư thiên khánh vân, thiên địa huyền hoàng linh lung tháp.

So với thất thải liên đài của ta, toàn bộ đều là rác.

Thất thải liên đài sau khi dung hợp, đã hỗn hợp tất cả các chức năng trước đó.

Có khả năng đốt cháy nghiệp lực của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng có khả năng tịnh hóa nhân quả của Tịnh Thế Bạch Liên, có phòng ngự vô thượng của Công Đức Kim Liên, có sát phạt vô tận của Diệt Thế Hắc Liên.

"Ân..." Một khoảnh khắc nào đó, con ngươi Diệp Hàn đột nhiên co lại.

Một đoạn thông tin, truyền vào trong não hắn, hóa ra thất thải liên đài vừa sinh ra, có một thần thông tự mang.

"Hoa nở, diệt thế!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy đài sen lớn bằng lòng bàn tay trong tay hắn đột nhiên nở rộ, trung tâm nhất của đài sen một luồng ánh sáng diệt thế màu đen, ầm ầm xông ra, hình thành một cột sáng màu đen giăng ngang bầu trời.

Rầm...

Cột sáng xông ra trong nháy mắt, tất cả trận pháp lại một lần nữa vỡ nát.

Luồng ánh sáng diệt thế màu đen đó, trực tiếp đâm thủng hư không, đánh vào trong Hỗn Độn.

Rào cản hư không vỡ nát, chỉ cần ánh sáng diệt thế còn chiếu rọi, liền không thể khép lại, phong hỗn độn vô tận tự nhiên cũng thổi vào.

Nhưng hắc quang có thể định trụ phong hỗn độn đó!

"Thu..." Diệp Hàn thu hồi pháp lực, ánh sáng diệt thế màu đen tự nhiên cũng thu hồi.

"Thứ này, thật quá mạnh rồi!" Diệp Hàn nhìn Nữ Oa, nói: "Ồ, thứ này có thể gây tổn hại cho Thánh nhân không?" "Ừm!" Nữ Oa gật gật đầu.

Vừa rồi lúc luồng ánh sáng diệt thế màu đen đánh ra, dù là Thánh nhân như Nữ Oa, cũng cảm thấy một trận kinh hãi.

Ánh sáng đó, chắc chắn có thể đả thương Thánh nhân.

Nhưng không biết, có thể gây thương tổn đến mức độ nào!

Hít...

Diệp Hàn hít một hơi thật sâu!

Hắn dùng nửa ngày để ổn định lại tâm trạng và cơ thể.

Sau đó, hắn đứng dậy.

Nữ Oa đang ở bên cạnh.

"Oa Oa!" Diệp Hàn cười nhìn Nữ Oa, mặt nàng đỏ bừng.

Mỗi lần Diệp Hàn gọi "Oa Oa", Nữ Oa đều cảm thấy tim đập nhanh hơn, trên người nổi một lớp da gà.

Chương 239

Cảm giác này có chút kỳ quái, nhưng cũng có chút kích thích.

Ừm... không ghét, thậm chí còn hơi thích.

"Ta có chuyện muốn nói với ngươi!" Nữ Oa kéo Diệp Hàn, cả hai cùng ngồi xuống bồ đoàn.

"Nghe xong, đừng kích động nhé!" "Ừm!" Lòng Diệp Hàn khẽ giật thót, không biết Nữ Oa định nói chuyện gì.

Nữ Oa trầm tư một lúc mới nhẹ nhàng nói: "Vị ở Tây Côn Luân...

Bạch Dao tỷ tỷ..." Hả?

Diệp Hàn ngẩn ra.

Nữ Oa gọi Bạch Dao... là tỷ tỷ?

Nhanh như vậy đã tìm được vị trí của mình rồi, thật đáng mừng đáng chúc.

"Đã xảy ra chút chuyện!" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn.

Lòng Diệp Hàn chùng xuống, sắc mặt có chút u ám, hỏi: "Chuyện gì?" Điều hắn lo lắng nhất không phải là an nguy của Tây Vương Mẫu, mà là sự dây dưa của Đông Vương Công.

Nhưng sau khi Nữ Oa nói ra, Diệp Hàn lại bật cười.

Chuyện này không liên quan đến Đông Vương Công, mà là do Bạch Dao của Bạch Hổ nhất tộc, không biết vì lý do gì, đã xảy ra mâu thuẫn với đệ tử Xiển giáo, hai bên đã giao đấu mấy lần.

Cuối cùng Bạch Dao đích thân ra tay, trấn áp Phổ Hiền chân nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo.

Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn bất chấp thân phận, thể hiện bản chất là 'cao thủ bao che khuyết điểm số một Hồng Hoang', trực tiếp giáng lâm Tây Côn Luân, bắt Bạch Dao rồi mang về Côn Luân!

Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, nói: "Ta sợ Nhị sư bá vì chuyện của ngươi mà trút giận lên người Bạch Dao... tỷ tỷ, chuyện này, ngươi định xử lý thế nào?" Diệp Hàn mỉm cười.

Ngay cả một vị Thánh nhân như Nữ Oa cũng cho rằng Nguyên Thủy vì trút giận mà giam Bạch Dao ở Côn Luân, vậy thì e là tất cả mọi người trong Hồng Hoang đều nghĩ như vậy.

Nhưng thực tế không phải vậy.

Đây chỉ là một nước cờ trong giao ước giữa Diệp Hàn và Nguyên Thủy mà thôi.

Nguyên Thủy có thể thông qua Bạch Dao để hiểu rõ hơn về Diệp Hàn, tự nhiên, còn có một tầng ý nghĩa sâu xa khác.

"Không sao!" Diệp Hàn đứng dậy, thản nhiên nói: "Bạch Dao không phải hạng người tội ác tày trời, lại không giết đệ tử Xiển giáo, Nhị sư bá của ta nếu đã trút giận lên ta, tự nhiên không thể làm như vậy được.

Lát nữa, ta sẽ đi tìm Nhị sư bá nói chuyện!" Chuyện này cũng không thể để Nữ Oa biết quá nhiều, nên Diệp Hàn không nói ra chân tướng.

Không nói về chuyện của Bạch Dao nữa, hai người lại cùng nhau luận đạo trong Oa Hoàng cung.

Nữ Oa cùng Diệp Hàn đàm luận thế nào là đại đạo, Diệp Hàn không phục, hai người tranh luận mấy ngày không dứt.

Cuối cùng, Diệp Hàn đã dùng cả một đêm, kéo người phụ nữ có độ hảo cảm 100 này lên giường mây, để cho nàng biết cái 'đạo' chân

chính nên được ‘luận’ như thế nào.

Sau đó, ngày thứ hai Nữ Oa liền ngoan ngoãn, không bao giờ tranh luận về đạo với Diệp Hàn nữa.

“Ta cũng nên đến Đông Hải thăm Sư tôn rồi!” Diệp Hàn mang theo Diệp Xuân, từ biệt Nữ Oa.

Trong mắt Nữ Oa tràn đầy nhu tình mật ý, quyến luyến không rời.

Nhưng tình yêu ở Hồng Hoang, đã định trước không thể giống như phàm nhân.

Diệp Hàn mang theo Diệp Xuân, một đường bay về Hồng Hoang, sau đó liền du ngoạn trong Hồng Hoang, thuận tiện bay về phía Đông Hải.

Ngay khi Diệp Hàn rời khỏi Oa Hoàng cung, vô số ánh mắt đã đổ dồn về phía hắn.

Có Thánh nhân, cũng có các đại lão khắp nơi trong Hồng Hoang.

Khi thấy uy áp Thánh nhân trên người Diệp Hàn đã biến mất, xung quanh cũng không còn khí tức Thánh nhân, mọi người cuối cùng cũng thở phào một hơi nặng nề!

Xem ra, sức mạnh Thánh nhân của gã này đúng là đi mượn, không thể duy trì lâu dài.

Thấy tình hình này, Chuẩn Đề ở Tây phương ánh mắt lạnh đi, thân thể run lên, vô tận cừu hận bộc phát.

Nhưng lại bị Tiếp Dẫn kéo lại, nói: “Sư đệ, chớ nên hành động thiếu suy nghĩ!” “Hừ...” Chuẩn Đề hừ lạnh!

Tiếp Dẫn nói: “Giết không được, lại hà tất phải khổ?” Chuẩn Đề cũng biết, tuy hiện giờ Diệp Hàn chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng có Lão Tử, Nữ Oa, Thông Thiên ba vị Thánh nhân che chở, cho

dù ra tay, e rằng cũng không thể thành công.

Chương 240

"Hửm?" Nghĩ đến đây, thần thức Chuẩn Đề khẽ động, ánh mắt đột nhiên giật nảy: Đại La đỉnh phong?

Mẹ nó, cái đồ chó chết, lại đột phá rồi?

Đương nhiên, người phát hiện Diệp Hàn đột phá không chỉ có một mình Chuẩn Đề.

Các đại lão trong Hồng Hoang, tự nhiên cũng đã phát hiện.

"Tên này, vừa mới đột phá hậu kỳ cũng mới hơn một vạn năm, đã đỉnh phong rồi?" "Tốc độ này, cũng quá nhanh rồi đi?" "Biến thái!" "Tên này..." ...

Các đại năng trong Hồng Hoang, một trận câm nín.

Giống như, hôm qua gặp một đứa nhóc học lớp ba, nửa tháng sau gặp lại, mẹ kiếp, nó đã thi đại học, còn nhận được giấy báo trúng tuyển của Thanh Hoa?

Quá đáng!

Quá đáng lắm rồi! ...

Diệp Hàn trên đường đi, không hề để tâm đến những ánh mắt kỳ quái của mọi người, trực tiếp tế ra tòa sen bảy màu ba mươi sáu phẩm vừa mới luyện hóa xong.

Hắn cùng con gái ngồi trên đài sen, bay về phía Đông Hải.

Đài sen hóa thành một luồng lưu quang, tốc độ nhanh vô cùng, nhanh hơn tọa kỵ bình thường không biết bao nhiêu lần.

"Cha, vị Thánh nhân ở Đông Hải có lợi hại không?" Xuân Xuân ngồi bên cạnh Diệp Hàn, hỏi.

Diệp Hàn gật đầu, nói: "Đương nhiên rồi, Thánh nhân có sức mạnh vĩ đại, kinh thiên động địa.

Đúng rồi, đó là sư tổ Thánh nhân của con, lát nữa gặp Thánh nhân xong, đừng thất lễ, phải tôn trọng một chút!" "Con biết rồi!" Diệp Xuân nói: "Sư tôn con cũng là Thánh nhân mà, cũng chưa bao giờ mắng con, con thấy Thánh nhân rất dễ nói chuyện!" Trán Diệp Hàn nổi vạch đen.

Bộ Thánh nhân nào cũng giống Nữ Oa sao?

Nữ Oa đối xử tốt với con là vì cha con đây bản lĩnh lớn, đã 'xử lý' được Thánh nhân rồi.

Nhưng mà, ta đối với Thánh nhân nam không có hứng thú a.

Mấy tháng sau, hai người bay đến đảo Kim Ngao ở Đông Hải.

Lúc này đảo Kim Ngao, ngàn vệt mây lành phun sương tím, vạn đạo kim quang cuộn cầu vồng.

Có Thánh nhân trấn giữ, tự nhiên là một phen cảnh tượng khác rồi.

"Đi thôi, xuống dưới!" Diệp Hàn thu lại đài sen, mang theo Xuân Xuân trực tiếp đáp xuống quảng trường của Tiệt giáo trên đảo Kim Ngao.

"Đại sư huynh?" "Đại sư huynh về rồi!" "Mau, đi xem Đại sư huynh!" ...

Vô số đệ tử nội môn và ngoại môn của Tiệt giáo, trong nháy mắt đã vây quanh.

Diệp Hàn ngẩng đầu nhìn: Hay thật, Sư tôn lão nhân gia thời gian qua cũng không rảnh rỗi, thu nhận không ít đệ tử a, người đông như núi như biển.

“Đại sư huynh!” một giọng nói đặc biệt, từ trong đám người truyền đến.

Mọi người rẽ ra một lối đi, rồi chỉ thấy thân hình mập mạp của Đa Bảo bay tới như một quả cầu thịt, trực tiếp ôm chầm lấy Diệp Hàn: “Đại sư huynh, Đa Bảo nhớ người chết đi được...156.

Ồ, Đại sư huynh, ta đã không nhìn ra được cảnh giới của huynh rồi?” “Không phải ngươi, cũng đột phá Chuẩn Thánh rồi chứ?” Diệp Hàn mỉm cười, nhìn về phía Đa Bảo.

Tốc độ của gã này cũng không chậm, mới bao nhiêu năm không gặp, đã đột phá Đại La Kim Tiên.

Kỳ thực nói thật, tư chất và căn nguyên của Đa Bảo, cũng là tồn tại có số má trong cả Hồng Hoang.

Thậm chí, căn nguyên của Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo, cũng không bằng.

Chỉ là so với Diệp Hàn, mới có vẻ rác rưởi mà thôi.

“Chúc mừng nha Đa Bảo sư đệ, bây giờ cũng là Đại La Kim Tiên rồi!” Diệp Hàn cười nói với Đa Bảo.

Đa Bảo gãi đầu, cuối cùng cũng tìm lại được chút tự tin, nói: “Đều là Sư tôn dạy dỗ tốt!” “Con ra mắt sư bá!” Lúc này, đột nhiên từ bên cạnh chen vào một thiếu nữ toàn thân rực lửa, cúi đầu bái Diệp Hàn.

Diệp Hàn bị làm cho ngẩn người?

Lão tử...

đã thành sư bá rồi sao?

Mẹ nó, ai thu đệ tử, mau đứng ra cho ta?

Chỉ thấy Đa Bảo gãi đầu, cười hì hì nói: “Đại sư huynh, đây là đệ tử dưới trướng của tiểu đệ, Hỏa Linh Thánh Mẫu!” “Đại thiện!”

Diệp Hàn cười ha hả nhìn Hỏa Linh Thánh Mẫu, cũng phải, Đa Bảo vốn có một đệ tử này.

Chương 241

"Keng!" Diệp Hàn vung tay, năm sáu món tiên thiên linh bảo được lấy ra, ném trước mặt Hỏa Linh Thánh Mẫu: "Lần đầu gặp mặt, đại sư bá cũng không có lễ vật gì, mấy thứ này tặng cho ngươi đó!" "Tạ đại sư bá ban thưởng!" Hỏa Linh Thánh Mẫu mừng rỡ, cười hì hì thu pháp bảo, liếc nhìn Diệp Hàn một cái, nói: "Sớm đã nghe đại sư bá ra tay phi phàm, quả nhiên hào phóng hơn sư tôn của ta nhiều!" Đa Bảo mặt đen lại, nói: "Nói nhiều, về xem sư tôn xử lý ngươi thế nào!" "Hi hi hi!" Hỏa Linh Thánh Mẫu vẫn còn tâm tính thiếu nữ, cười rồi chạy đi.

Diệp Hàn đưa mắt nhìn xung quanh, nói với Đa Bảo: "Đây đều là đệ tử Sư tôn thu nhận sao, còn không mau giới thiệu cho ta làm quen!" "Vâng!" Đa Bảo thay đổi hình tượng uy nghiêm ngày thường, đi theo sau Diệp Hàn từng bước, trên mặt nở nụ cười, khiến mọi người nhìn mà nổi da gà.

Không phải chứ, Đa Bảo sư huynh khi nào lại thành con chó liếm thế này?

"Vâng!" Đa Bảo vẫy tay, hai đệ tử tiến lên, một người là tiên tử có dung mạo thanh tú, một người là nam tử thân hình cao lớn.

"Khô Lâu Nhị Tiên, Thạch Cơ và Mã Nguyên!

Là đệ tử ký danh của Sư tôn!" Diệp Hàn gật đầu.

Thạch Cơ hắn biết, người phụ nữ này bản tính lương thiện, chỉ vì có xung đột với Xiển giáo, cuối cùng bị đánh chết, trở thành nhân vật phản diện trong Hồ Lô Oa.

"Đại thiện!" "Thạch Cơ, Mã Nguyên, ra mắt sư huynh!" Hai người bái tạ.

Thạch Cơ ngẩng đầu, khuôn mặt trắng nõn nhìn Diệp Hàn hồi lâu, hỏi: "Tại sao căn nguyên của ta và Đại sư huynh đều là đá, mà lại khác biệt nhiều như vậy?" Nói thêm, Thạch Cơ hóa hình, còn sớm hơn cả Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười ha hả, nói: "Đây là cơ duyên, sư muội đừng vội, thời cơ đến, cơ duyên tự sẽ tới!" "Keng!" Diệp Hàn vung tay, hai giỏ tiên thiên linh bảo xuất hiện, mỗi người một giỏ!

Thạch Cơ và Mã Nguyên hai người vạn phần cảm tạ, rồi lui xuống.

Tiếp theo, là Ma Gia Tứ Tướng.

Bốn người đều có vũ khí, là anh em sinh tư, dung mạo giống nhau, đều có tu vi Đại La Kim Tiên.

Diệp Hàn tự nhiên cũng thưởng cho mỗi người một giỏ tiên thiên linh bảo.

Tiếp theo, còn có Kim Ngao Đảo Thập Thiên Quân, Cửu Long Đảo Tứ Thánh, Tùy Thị Thất Tiên...

Diệp Hàn chú ý nhìn một cái, Trường Nhĩ Định Quang Tiên trong Tùy Thị Thất Tiên năm xưa đã bị chém giết, lúc này đã được thay bằng một người khác, cho đủ bảy người.

Những người này đều là đệ tử ký danh của Tiệt giáo, nhưng tu vi lại không thể xem thường.

Đặc biệt là Tùy Thị Thất Tiên, không giống đệ tử, mà giống tùy tùng của Thông Thiên hơn, ai nấy pháp lực phi phàm, ba người Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Bì Lư Tiên, đều là tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể tiến vào Chuẩn Thánh.

Diệp Hàn biết, sau này khi Tiệt giáo và Xiển giáo đại chiến, một mình Ô Vân Tiên đã áp đảo Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử.

Những người này, Diệp Hàn tự nhiên cũng không keo kiệt, mỗi người một giỏ tiên thiên linh bảo.

Những người còn lại như Nhị Thập Bát Tinh Tú, Cửu Diệu Tinh Quân, Tam Thập Lục Thiên Cương, Thất Thập Nhị Địa Sát, đều chỉ là đệ tử cho đủ số, Diệp Hàn không lãng phí nhiều linh bảo nữa, nhưng mỗi người ít nhất cũng được một món tiên thiên linh bảo.

Mọi người vui mừng hô lớn, ai nấy nhìn Diệp Hàn, tâm phục khẩu phục, túi cũng phục.

"Đại sư huynh!" Ô Vân Tiên nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt đầy sùng bái, nói: "Lần trước ta tận mắt thấy Đại sư huynh, một rìu chém nát nhục thân của Chúc Long, đã đặc biệt bội phục thực lực của Đại sư huynh.

Đại sư huynh thật sự là nhân vật xưa nay chưa từng có, trước không ai bằng, sau không ai hơn a." "Haizz!" Kim Cô Tiên cảm khái, thở dài một hơi nói: "Chúc Long lão tổ là nhân vật bực nào, năm đó Hồng Hoang pháp tắc chưa hoàn thiện, chấp chưởng thiên địa, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, nhân vật như vậy, dưới tay Đại sư huynh cũng không qua một chiêu, Đại sư huynh thật khiến người ta kính phục, dương danh uy phong cho Tiệt giáo chúng ta." "Hừ!" Bích Tiêu ở bên cạnh nhìn Tùy Thị Thất Tiên, nói: "Đánh Chúc Long thì có gì, các ngươi chưa thấy sao, Đại sư huynh còn đích thân chạy đến Tây phương, đánh thẳng mặt... cái người kia, không biết à?" "Biết, biết chứ!" Ô Vân Tiên mặt đầy nịnh nọt, nói: "Sư tỷ, không phải ta, không dám nói sao?" Ô Vân Tiên không dám nói, kỳ thực Bích Tiêu cũng không dám.

Chỉ có thể dùng "cái người kia" để thay thế.

Bởi vì "cái người kia" là Thánh nhân, Thánh nhân một ý niệm biết quá khứ tương lai, ở đây nghị luận Thánh nhân, sẽ đắc tội với Thiên Đạo, dính vào nhân quả.

“Được rồi, các vị sư đệ sư muội, ta nói chuyện sau, ta đi gặp Sư tôn trước!” Diệp Hàn mỉm cười, mang theo Xuân Xuân rời đi.

Lúc này, mọi người mới phát hiện ra Diệp Xuân.

“Ai vậy, cô bé này trông đáng yêu quá!” “Chà, không phải là đệ tử Đại sư huynh thu nhận chứ?” “Có chút giống, nhưng, trông cũng có chút giống Đại sư huynh, không phải là con của Đại sư huynh chứ!” Những tiên nhân cấp thấp đó bàn tán xôn xao.

Nhưng Đa Bảo mấy người, lại kinh ngạc.

Chà, vừa rồi không nhìn thấy cô bé này.

Mấy người họ tự nhiên biết, đây là con của Đại sư huynh Diệp Hàn và Nguyên Phượng, Diệp Xuân! ...

“Đệ tử Diệp Hàn, trở về Đông Hải, cầu kiến Sư tôn Thánh nhân!” Diệp Hàn dắt Xuân Xuân, quỳ lạy bên ngoài đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Giọng Nguyên Thủy vang lên: “Đại thiện, mau vào!” Trong lúc nói, đạo trường đã mở ra một lối vào.

Diệp Hàn dắt Xuân Xuân đi vào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trên giường mây cao lớn trong đạo trường bước xuống, sau khi nhìn thấy Diệp Hàn, liền nói ba tiếng “tốt”, sau đó, ánh mắt lại rơi xuống người Xuân Xuân.

Xuân Xuân có chút sợ hãi, cung kính chắp tay, ra vẻ nghiêm túc nói: “Xuân Xuân, ra mắt sư tổ gia gia!” “Ha ha ha ha ha...” Thông Thiên cười ha hả, một tay bế Xuân Xuân lên, nói: “Xem con sợ chưa kìa, sư tổ gia gia ta có đáng sợ vậy sao?” Diệp Xuân thấy Thông Thiên như vậy, lập tức mừng rỡ, sự gò bó trong lòng tan biến, nói: “Con thấy mà, Thánh nhân đều hòa ái, sư tôn của con cũng vậy, sư tổ gia gia cũng vậy, chỉ có cha con suốt ngày dọa con, nói con không tôn

trọng Thánh nhân, Thánh nhân sẽ giáng xuống trừng phạt!" Thông Thiên nghe xong, lại cười ha hả, nói: "Cha con lừa con đó, sau này ở chỗ sư tổ gia gia, cứ tự nhiên như ở nhà, được không?

Nếu cha con lại dọa con, nói với sư tổ gia gia, ta đánh nó!" "Vâng!" Xuân Xuân nhìn Thông Thiên, đôi mắt to tròn rơi trên ba chòm râu dài, nói: "Sư tổ gia gia, râu của người đẹp thật." Khóe miệng Thông Thiên giật giật.

Chương 242

Trán Diệp Hàn đầy vạch đen: Sư tôn liếm chó, đúng là bản tính khó dời!

Thông Thiên nhìn Xuân Xuân, càng nhìn càng thích.

Nói: "Tư chất và căn nguyên của Xuân Xuân, thật sự là cao tuyệt a, nghe nói lúc đó vừa mới sinh ra, đã có tu vi Thái Ất sơ kỳ?" "Vâng!" Diệp Hàn gật đầu.

Thông Thiên nói: "So với ta còn tốt hơn nhiều, cho dù so với ta, cũng chỉ kém một chút mà thôi!" Năm đó sau khi Tam Thanh hóa hình, tu vi là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Thông Thiên nói kém một chút, kỳ thực kém không ít, nhưng căn nguyên như của Xuân Xuân, tuyệt đối là độc nhất vô nhị trong Hồng Hoang.

Có thể nói như vậy, trong số sinh linh hậu thiên, không ai cao hơn Xuân Xuân.

Dù sao, Tam Thanh cũng tốt, linh linh Diệp Hàn, Đế Tuấn, Thái Nhất...

đều là tiên thiên tinh linh.

Linh linh, chỉ là được tạo ra sau này.

"Ngươi đó!" Thông Thiên nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt bất mãn, đưa tay chỉ chỉ hai cái, nói: "Hai đứa trẻ tốt, một đứa cho sư bá làm đệ tử, một đứa cho Nữ Oa Thánh nhân, cũng không chừa lại cho vi sư một đứa!" Nói đến đây, Thông Thiên một trận đau lòng.

Diệp Hàn lại cười hì hì, nói: "Sư tôn, nếu cho ngài, không phải loạn bối phận sao?" "Ha ha ha!" Thông Thiên cười sảng khoái, sau đó

nhìn Diệp Xuân nói: "Thôi được, tuy đã bái sư Nữ Oa Thánh nhân, nhưng chung quy vẫn là người của đảo Kim Ngao, của Tiệt giáo ta.

Đúng rồi, suýt nữa quên, lần đầu gặp mặt, sư tổ gia gia chưa cho con lễ vật nhỉ!" Nói xong, Thông Thiên lấy ra một quả hồ lô màu xanh, đưa cho Diệp Xuân.

"Sư tôn, không được!" Diệp Hàn vội vàng ngăn cản.

Quả hồ lô đó, là một trong bảy quả hồ lô tiên thiên cực phẩm kết ra trên dây hồ lô tiên thiên năm xưa, là trọng bảo.

Thông Thiên lại nhìn Diệp Hàn nói: "Không sao, bọn ta là Thánh nhân, bảo vật nhiều cũng vô dụng." "Nào, Xuân Xuân, quả hồ lô này, con cầm lấy đi!" Diệp Xuân tự nhiên không khách sáo, trực tiếp nhận lấy quả hồ lô, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại có vẻ không vui.

"Sao vậy?" Thông Thiên nhìn Diệp Xuân, hỏi: "Không thích quả hồ lô này sao, hay là, sư tổ gia gia đổi cho con một cái khác?" Thông Thiên sợ Diệp Xuân không vui.

Diệp Xuân lại bĩu môi nói: "Thích thì thích, nhưng cấm chế trên đó nhiều quá, ở chỗ sư tôn con được ban cho mấy món bảo bối còn chưa luyện hóa, giờ lại phải luyện hóa cái này nữa!" Vẻ mặt hậm hực, chẳng khác nào một đứa nhóc tiểu học than phiền bài tập về nhà quá nhiều.

"Ha ha ha..." Thông Thiên cười lớn.

Diệp Hàn câm nín!

Đứa trẻ xui xẻo.

Người ta đều lo bảo vật không đủ dùng, con bé này thì hay rồi, chê luyện hóa pháp bảo phiền phức!

Ai...

Đúng là, quá cưng chiều rồi.

"Cái này cũng không vội!" Thông Thiên nói: "Cứ từ từ luyện hóa, trong hồ lô có một tia tinh phách của Thủy Kỳ Lân, lúc đấu pháp có thể triệu hồi ra, cho dù là Chuẩn Thánh, cũng có thể đấu một trận!" "Vâng!" Diệp Xuân gật đầu, ra vẻ ngoan ngoãn thu quả hồ lô màu xanh vào. ...

Gặp Thông Thiên xong, Diệp Hàn mang theo Diệp Xuân rời khỏi đạo trường đi ra ngoài.

Vừa mới ra ngoài, đã bị Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Tam Tiêu, Triệu Công Minh mấy người vây quanh.

Sau đó, mấy người tranh nhau đưa bảo vật cho Diệp Xuân.

Diệp Xuân nhận từng món một, mắt ươn ướt, sắp khóc đến nơi.

"Con bé, sao vậy?" Vân Tiêu ngồi xổm xuống, vuốt đầu Diệp Xuân.

Diệp Xuân "oa" một tiếng khóc nức nở: "Nhiều như vậy, con phải luyện hóa đến bao giờ...

Con không luyện hóa đâu... hu hu..." Sắc mặt mọi người đen lại.

Diệp Hàn cười ha hả hai tiếng, nói: "Không lễ phép!" Rồi nói với các vị sư đệ sư muội: "Vừa rồi gặp Sư tôn lão nhân gia, sư tổ gia gia ban cho bảo vật, đã suýt khóc rồi!" "Đáng yêu quá!" Bích Tiêu trêu chọc.

Vân Tiêu nói: "Được rồi được rồi, con ngoan, mấy pháp bảo sư thúc cho con, có thể không cần luyện hóa, cất đi là được, sau này khi nào cần thì lấy ra luyện hóa!" "Vâng..." Diệp Xuân lau nước mắt.

"Đi, đi chơi với sư thúc, ta dẫn con ra biển chơi được không!" Quy

Linh Thánh Mẫu hóa ra bản thể, chở Diệp Xuân ra ngoài, dạo chơi gần đó.

Những người còn lại như Đa Bảo, ba vị Thánh Mẫu và Triệu Công Minh đều rời đi, chỉ còn lại Tam Tiêu.

Nhìn ba vị sư muội tuyệt sắc, Diệp Hàn cảm thấy cuộc đời mình, cũng đã đạt đến đỉnh cao.

“Nhìn ta làm gì... mặt ta có hoa à?” Diệp Hàn hỏi.

Chương 243

"Không có hoa, có kẹo mút!" Bích Tiêu buột miệng nói một câu, sau đó lại lúng túng nói: "Không, không phải, Đại sư huynh, ý của ta là..." "Đại sư huynh!" Vân Tiêu nghiêm túc, nhìn Diệp Hàn hỏi: "Ta, muốn thỉnh giáo Đại sư huynh một vấn đề!" "Nói đi!" Diệp Hàn lại ngồi xuống trong lương đình.

"Đại sư huynh, năm đó ở Tây phương, lúc đánh người kia, tại sao lại có sức mạnh Thánh nhân?" Vân Tiêu và Diệp Hàn đã thân quen, cũng không có gì kiêng dè, trực tiếp hỏi thẳng.

Câu hỏi này, quả thực khiến trán Diệp Hàn đen lại: Hệ thống của ta cho, ngươi tin không?

"Cái này..." Diệp Hàn cười lúng túng, nói: "Ta tạm thời mượn sức mạnh!" "Mượn?" Bích Tiêu tiến lên một bước, ngồi xổm xuống, thân thể gần như sắp đè lên người Diệp Hàn, mắt to tròn hỏi: "Vậy, sư huynh, người mượn của ai vậy." "Khụ khụ, cái đó khụ khụ..." Diệp Hàn nuốt nước bọt, làm dịu cổ họng khô khốc, nói: "Thiên Đạo!" "Mượn sức mạnh của Thiên Đạo?" Tam Tiêu kinh ngạc.

"Đương nhiên!" Diệp Hàn cười mỉm, nói: "Chỉ cần phương pháp đúng đắn, là có thể mượn được sức mạnh của Thiên Đạo!" "Sư huynh, dạy ta đi, được không, ta cũng muốn mượn sức mạnh của Thiên Đạo!" Bích Tiêu hai tay đặt lên đầu gối, lắc lư hai cái.

Diệp Hàn lập tức có chút không chịu nổi, nói: "Được được được, ta dạy, ngươi cách xa ta ra một chút nhé!" ...

Nửa giờ sau, trên đảo Kim Ngao, trong đạo trường của Diệp Hàn.

Ba cô gái đầu đội tai thỏ, chân đi giày cao gót, mặc tất lụa đen, áo trên là bộ đồ bunny girl ngực trễ, đứng ngay ngắn chỉnh tề trước mặt

Diệp Hàn.

Ở kiếp trước, Diệp Hàn đã thấy, nhưng tiên nữ ăn mặc như vậy, là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chậc chậc chậc...

Diệp Hàn vô sỉ nuốt mấy ngụm nước bọt, nghiêm túc nói bừa: "Nghi thức mượn sức mạnh của Thiên Đạo, nhất định phải thành tâm, nghi thức kết thúc, Thiên Đạo sẽ giáng xuống pháp lực vô biên.

Được rồi, bây giờ nghi thức bắt đầu!" "Vâng!" Tam Tiêu gật đầu với Diệp Hàn.

Sau đó, bắt đầu nghi thức hiến tế mượn sức mạnh của Thiên Đạo.

"Viên đạn tím đã lên nòng..." "Hôm nay bung xõa hết mình thôi..." "Không thể chống cự thì mau đầu hàng..." "Lập tức đưa ngươi lên thiên đường..." ...

Đôi mắt của Diệp Hàn, từ từ híp lại.

Chậc chậc chậc, thật là hưởng thụ!

Ở thế giới Hồng Hoang rộng lớn, có thể thưởng thức văn hóa truyền thống của quê hương, thật khiến người ta... quyến luyến không rời.

Đồng thời, Tam Tiêu đang âm thầm truyền âm.

"Đại tỷ!" Quỳnh Tiêu nói: "Quần áo này, thật đáng xấu hổ!" "Hừ!" Bích Tiêu nói: "Tuy cũng vui, nhưng ta thấy Đại sư huynh, không giống như đang dạy chúng ta mượn sức mạnh của Thiên Đạo!" "Nhìn xem, vẻ mặt hưởng thụ kìa!" "Hừ..." Vân Tiêu bĩu môi, nói: "Tên này, e là đang lừa chúng ta!" "Vậy làm sao bây giờ?" Bích Tiêu hỏi Vân Tiêu.

Vân Tiêu nói: "Tiếp tục nhảy, nhảy xong mà không mượn được

sức mạnh của Thiên Đạo, ta sẽ tính sổ với hắn!" Tam Tiêu nhảy điệu nhảy con thỏ, Diệp Hàn thuận thế biến ra một chiếc ghế thái sư, ngồi trên đó thưởng thức.

Không thể không nói, ba vị sư muội, thật sự có chút khiến người ta chảy nước miếng ba thước.

Đang lúc xem Tam Tiêu nhảy múa, con gái của hắn, Diệp Xuân chạy tới.

"Ơ, cha, cha đang làm gì vậy?" Diệp Xuân tò mò nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn lập tức lúng túng.

Không thể nói là đang xem nhảy được.

"Nào, ngồi xuống!" Diệp Hàn kéo con gái lại bên cạnh, nói: "Các sư thúc đang luyện công!" "Luyện công?" Diệp Xuân nghi ngờ.

Nhìn một lúc, chỉ thấy Tam Tiêu đều dừng lại.

Diệp Hàn vẫn chưa thỏa mãn, nói: "Tiếp tục đi, dừng lại làm gì?" "Hừ..." Vân Tiêu nói: "Nghi thức này, căn bản không mượn được sức mạnh của Thiên Đạo, sư huynh, huynh đang trêu chọc chúng ta phải không?" "Ờ..." Diệp Hàn nói: "Cái đó, cần phải dụng tâm, tâm thành thì linh..." 157.

"Linh cái gì mà linh!" Bích Tiêu trực tiếp bước đôi chân dài tới, một tay túm lấy Diệp Hàn, nói: "Bắt bọn ta mặc đồ xấu hổ như vậy, xem thì cứ xem thẳng, cần gì phải trêu chọc bọn ta như thế!" "Đánh hắn!" Tam Tiêu xông lên, những đôi chân trắng nõn vây Diệp Hàn ở giữa, ba người mỗi người đều nhéo hắn mấy cái thật đau, rồi mới hậm hực bỏ đi.

Diệp Hàn vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc.

Sau đó, điều thú vị là, Diệp Xuân ở bên cạnh nghiêng đầu hỏi:

“Cha, cha thích xem điệu nhảy như vậy sao?” “Ờ...” Diệp Hàn không biết trả lời thế nào.

Diệp Xuân nói: “Nếu cha thích xem, sau này Xuân Xuân sẽ nhảy như vậy cho cha xem, được không?” “Không được!” Đối với con gái mình, tuyệt đối là một tiêu chuẩn khác: “Con gái con đứa, không được phép nhảy điệu nhảy này.

Cha, mẹ con, có nhảy cho cha xem không?” Nguyên Phượng sao?

Diệp Hàn sờ cằm!

Nhiều năm như vậy rồi, đột nhiên có chút nhớ nàng rồi!

“Mẹ?” Diệp Xuân mắt long lanh nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu.

Diệp Xuân nói: “Con cũng nhớ mẹ!” “Được rồi!” Diệp Hàn vuốt đầu Diệp Xuân, nói: “Sắp rồi, có lẽ, trong thời gian gần đây, chúng ta có thể gặp lại mẹ con.” Hiện tại trận chiến vu yêu lần thứ nhất đã qua một thời gian dài, Hậu Thổ du lịch Hồng Hoang, có lẽ sắp ngộ ra luân hồi rồi.

Một khi hóa thân thành luân hồi, Nguyên Phượng liền có thể từ luân hồi tái sinh.

Chương 244

Tuy sau khi tái sinh không còn là Nguyên Phượng nữa, nhưng trong tay Diệp Hàn có một đoàn bản nguyên của Nguyên Phượng, đến lúc đó dung hợp bản nguyên, tự nhiên có thể nhớ lại kiếp trước. ...

Ở trên đảo sống một thời gian, Diệp Xuân không còn muốn về chỗ Nữ Oa nữa.

Đơn giản là vì ở đây náo nhiệt, có Thông Thiên, không giống như Nữ Oa, chỉ có một mình.

Vì vậy, so với sự lạnh lẽo trong Oa Hoàng cung, Bích Du cung náo nhiệt hơn vô số lần, không có việc gì thì cùng các sư thúc đi chơi, còn có thể ra biển đánh hải yêu, thật sảng khoái.

Diệp Hàn để Diệp Xuân xin phép Nữ Oa, sau khi được Nữ Oa đồng ý, liền quyết định tạm thời để con bé ở lại Bích Du cung một thời gian.

Nhưng cuộc đời của tu sĩ, không thể chỉ có chơi, phải tu hành.

Vì bảo bối con gái, Diệp Hàn có thể nói là đã dốc hết tâm tư, chuyên môn xây dựng cho con bé một đạo trường.

Nhưng hắn có thời gian trường gia trì, Diệp Xuân không có, những thứ như Quang Âm hồ lô lại không thể hai người cùng dùng, phải làm sao đây?

Vậy thì lĩnh ngộ thời gian đại đạo, thiết lập một thời gian đại trận nhân tạo là được.

Vì thế, lần này, Diệp Hàn trực tiếp bế quan, bắt đầu tham ngộ thời gian trận pháp.

Tuy trong hệ thống hiện tại có một trăm triệu điểm công đức,

nhưng Diệp Hàn không sử dụng công đức để thăng cấp, mà tự mình tham ngộ.

Thời gian đại đạo, và lực chi đại đạo, đều thuộc tam thiên đại đạo.

Hai đại đạo này đều khá cao cấp, thuộc về những tồn tại tương đối mạnh mẽ trong tam thiên đại đạo.

Quan trọng là, Diệp Hàn lại có một mảnh vỡ tạo hóa ngọc điệp, trên đó vừa hay ghi lại hoàn chỉnh thời gian đại đạo và không gian đại đạo, tham ngộ, so với lúc tham ngộ lực chi đại đạo đơn giản hơn nhiều.

Vì thế, Diệp Hàn trực tiếp tế ra Quang Âm hồ lô, gia tốc thế giới đạo trường của mình 100 lần, sau đó lấy ra mảnh vỡ tạo hóa ngọc điệp, bắt đầu tham ngộ.

Hiện tại ngộ tính của hắn đã khác xưa, đặc biệt sau khi dung hợp với đại đạo nhất chi, ngộ tính còn cao hơn trước một bậc, tham ngộ tự nhiên là làm ít công nhiều.

Thời gian, từng phút từng giây trôi qua.

Trong nháy mắt!

Trăm vạn năm sau.

Trăm vạn năm sau, Diệp Hàn đột nhiên mở mắt, trong hai mắt một luồng sáng vàng đột nhiên lóe lên, thời không xung quanh Diệp Hàn, vào khoảnh khắc này bắt đầu cong vênh.

"Cái gọi là thay đổi tốc độ thời gian, chẳng qua là đem quy tắc thời gian cục bộ xáo trộn và tái cấu trúc lại mà thôi!" Diệp Hàn lẩm bẩm, cuối cùng cũng lĩnh hội được tinh túy của thời gian đạo pháp.

Tuy hiện tại chúa tể Hồng Hoang là Thiên Đạo, nhưng không thể phủ nhận, mọi hành động, vạn sự vạn vật trong Hồng Hoang, đều do

bản thân đại đạo của Bàn Cổ diễn hóa thành.

Ở đây có thời gian đại đạo, không gian đại đạo... các loại đại đạo dị thường ổn định.

Việc Diệp Hàn cần làm, là trong một không gian cực nhỏ, rút ra thời gian đại đạo của Hồng Hoang, thay đổi, sửa chữa nó mà thôi.

"Thời gian đạo pháp, tụ lại cho ta!" Diệp Hàn vung tay, phát huy đến cực hạn sự lĩnh ngộ đối với thời gian đại đạo. 30%.

Trăm vạn năm thời gian, đã lĩnh ngộ được 30% thời gian đại đạo, có thể nói là rất nhanh, nhanh hơn vô số lần so với lúc lĩnh ngộ lực chi đại đạo.

Ầm ầm ầm...

Theo vô tận thời gian phù văn ngưng tụ trong tay Diệp Hàn, trong một phương thời không, thời gian đại đạo hiện ra.

"Sửa đổi!" Diệp Hàn dung hợp thời gian đại đạo phù văn của bản thân với thời gian đại đạo phù văn của Hồng Hoang, sửa đổi nó, một tòa thời gian đại trận cứ thế hình thành.

Tốc độ chảy là 10 lần!

Tu hành ở đây mười năm, bên ngoài Hồng Hoang mới qua một năm.

Tuy không thể so sánh với thời gian trường do Quang Âm hồ lô của Diệp Hàn tạo ra, nhưng cũng đã rất nghịch thiên rồi.

Thứ này, phải dùng hỗn độn chi khí che đậy khí cơ, nếu không một khi xuất hiện, tất sẽ bị thiên đạo kiếp lôi đánh thành mảnh vụn.

Đương nhiên, Diệp Hàn không dùng đến, trực tiếp vung tay, hủy đi thời gian trận pháp.

Sau khi tham ngộ thời gian đại đạo, Diệp Hàn đến đạo trường của

con gái Diệp Xuân.

"Cha!" Diệp Xuân nhìn Diệp Hàn, nói: "Lần này cha bế quan, đã bế quan một vạn năm rồi!" "Ha ha!" Diệp Hàn mỉm cười.

Trong thời gian trường một trăm vạn năm, bên ngoài quả thực đã qua một vạn năm.

Chương 245

"Để ta xem nào!" Điều khiển Diệp Hàn vui mừng là, trong một vạn năm, tu vi của Diệp Xuân, đã tiến giai lên Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

"Cha tặng con một thứ tốt!" Diệp Hàn nói xong, một tay phóng ra hỗn độn chi khí, che đậy toàn bộ khí cơ đạo trường của Diệp Xuân, sau đó liền bố trí một đạo thời gian trận pháp có tốc độ chảy gấp 10 lần.

"Đây là thời gian chi trận!" Diệp Hàn chỉ vào trận pháp, nói với Diệp Xuân: "Ở trong này tu hành mười năm, Hồng Hoang mới qua một năm, có thể nói là làm ít công nhiều!" "Oa!" Mắt Diệp Xuân sáng lên: "Cha, cha còn có thể bố trí được cái này, lợi hại quá!" "Được rồi, ngoan!" Diệp Hàn vuốt đầu Diệp Xuân, nói: "Cha đi tìm mẹ con, ở lại đây, chăm chỉ tu hành, đừng làm sư tổ gia gia tức giận!" "Vâng!" ...

Diệp Xuân bắt đầu bế quan, Diệp Hàn liền từ biệt Sư tôn Thông Thiên, một lần nữa tiến đến Hồng Hoang!

Chuyện không có gì trùng hợp, lúc Diệp Hàn ra ngoài, không thấy Hậu Thổ, cũng không biết Hậu Thổ hiện đang du lịch ở đâu, liền bay thẳng về Nhân tộc.

Lúc này nhân khẩu Nhân tộc, nhiều không đếm xuể, vạn vạn ức không chỉ, đương nhiên, nơi tụ tập cư trú của Nhân tộc, cũng từ bờ biển Đông Hải chật hẹp, di chuyển vào sâu trong Hồng Hoang, có nơi, thậm chí đã đến chân núi Côn Luân.

Vì Yêu tộc có ước thúc, nên giữa Nhân tộc và Yêu tộc, không xảy ra ma sát quy mô lớn.

Sự phát triển của nhân loại, phồn vinh thịnh vượng.

Nhưng hiện tại tuy số lượng nhân loại đông, nhưng đại tu lại cực kỳ thiếu thốn, hơn nữa toàn bộ xã hội nhân loại, lấy mẫu hệ làm chủ, đang trong trạng thái nguyên thủy mông muội.

Diệp Hàn biết, muốn văn minh nhân loại tiến thêm một bước, diễn hóa thành xã hội văn minh, phải đợi Tam Hoàng Ngũ Đế xuất thế, giáo hóa Nhân tộc, lập công đức giáo hóa vô biên.

Cái này, còn quá sớm.

Diệp Hàn ở lại Nhân tộc hơn một trăm bảy mươi năm, cuối cùng cũng gặp được Hậu Thổ.

Hậu Thổ vẫn như mấy vạn năm trước, ôn nhu như ngọc, mắt sáng động lòng người.

Chỉ là khi Diệp Hàn nhìn lại nàng, phát hiện khí tức trên người nàng, đã ngưng thực hơn trước.

Tuy tu vi cảnh giới chưa tăng, nhưng Hậu Thổ lúc này, có lẽ đã lĩnh ngộ được một số điều.

"Vu Tôn!" Hậu Thổ nhìn Diệp Hàn, cúi người hành lễ.

"Đại thiện!" Diệp Hàn cười kéo Hậu Thổ, nói: "Chúng ta, đã mấy vạn năm không gặp rồi. 158.

Sao vậy, thời gian này luôn ở Hồng Hoang du ngoạn, không về Vu tộc xem sao?" "Vu tộc có thể có chuyện gì?" Hậu Thổ nói: "Hiện tại vu yêu đình chiến, Vu tộc không có gì, ta liền không về, ngược lại du lịch Hồng Hoang một phen, cảm khái rất nhiều." Cảm khái rất nhiều?

Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ, thản nhiên nói: "Xem ra, nàng đã ngộ ra rồi!" Hậu Thổ mỉm cười, nói: "Đã có chút manh mối, Vu Tôn có biết, Hậu Thổ ngộ ra chuyện gì không?" Trong mắt Hậu Thổ, lóe lên nụ cười giảo hoạt.

Nàng biết Diệp Hàn có năng lực động sát thiên cơ, lần này đặc biệt thử một chút, xem người đàn ông thần bí trước mặt này, rốt cuộc biết được bao nhiêu?

Diệp Hàn lại mỉm cười, nói: "Ngộ thì ngộ rồi, nhưng chưa tìm được nơi thích hợp, để hóa ra nơi luân hồi đó mà thôi!" Lời này vừa nói ra, Hậu Thổ lập tức kinh hãi thất sắc.

Không sai!

Hậu Thổ đã đốn ngộ, từ nhiều năm trước đã đốn ngộ.

Từ mấy vạn năm trước khi bắt đầu đi lại trong Hồng Hoang, nàng đã mang một trái tim bi mẫn, cầu nguyện cho những Vu tộc đã chết, thương tiếc cho vô số du hồn trên đại lục Hồng Hoang.

Trời đất bao la, tu sĩ sau khi chết, linh hồn phiêu dạt, khó được yên ổn.

Có kẻ cuối cùng trở thành cô hồn dã quỷ, có kẻ bị tu sĩ hấp thu thành năng lượng, có kẻ, lại bị những tà tu ác độc, dùng thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, luyện chế thành pháp bảo tà ác.

Thấy những điều này, trong lòng Hậu Thổ vô cùng bi thương.

Nếu như, có thể tìm cho những vong hồn sau khi chết một nơi nương tựa, không còn phiêu bạt, không còn bị các loại tu sĩ trong trời đất bắt giữ, thì tốt biết bao.

Nhưng, tìm nơi như vậy ở đâu, lại là một vấn đề!

"Cỏ trên đồng xanh rờn, mỗi năm tàn rồi lại tốt." Diệp Hàn đột nhiên ngâm lên một bài thơ rất nổi tiếng ở kiếp trước, chậm rãi ngâm lên.

Hậu Thổ ở bên cạnh nghe, thân thể lập tức chấn động.

"Lửa đồng thiêu chẳng hết, gió xuân thổi lại sinh sôi!" Diệp Hàn

ngâm xong bốn câu, nhìn Hậu Thổ: "Thấy không, cỏ dại trong Hồng Hoang, mùa xuân nảy mầm, mùa hè trưởng thành, thu đông sẽ khô héo tàn lụi, và vạn vật sinh linh trong Hồng Hoang, giống nhau đến mức nào." "Cái gọi là dưới Thánh nhân đều là con kiến, phàm nhân có sinh tử, nhân loại mấy chục năm là một vòng luân hồi.

Chúng ta, còn có những đại yêu có căn nguyên sâu dày, tuy sống lâu hơn một chút, nhưng không phải Thánh nhân, cuối cùng cũng không được trường sinh!" "Không sai!" Hậu Thổ gật đầu, nói: "Ví dụ như thượng cổ tam tộc, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, đều là tu vi bực nào, có thể nói là thông thiên triệt địa, nhưng cuối cùng, không phải đều tan biến trong dòng sông thời gian mênh mông sao?" "Cho nên!" Diệp Hàn nói: "Nàng cũng tốt, ta cũng vậy, Long Vương, Nguyên Phượng Thủy Kỳ Lân, kỳ thực về bản chất, không khác gì những cây cỏ dại mọc trên mặt đất này, xuân sinh hạ trưởng, thu khô đông tử." "Nhưng, cũng đừng bi quan!" Diệp Hàn tiếp tục nói: "Tuy những cây cỏ này khô héo, chết đi, nhưng rễ vẫn còn, sâu trong lòng đất.

Đợi gió xuân năm sau, chúng vẫn sẽ mọc lại, đó chính là một vòng luân hồi." "Luân hồi!" Mắt Hậu Thổ, càng lúc càng sáng.

Không sai, trước đây, nàng chỉ nghĩ đến việc tìm một nơi nương tựa cho những linh hồn phiêu bạt trong Hồng Hoang, nhưng nếu có thể kiến lập một nơi luân hồi, chẳng phải càng tốt hơn sao.

Những sinh linh này, sẽ mãi mãi sinh sôi không ngừng.

Người sau khi chết, linh hồn giống như những rễ cây sâu trong lòng đất, có thể tái sinh thành sinh mệnh mới, tuy người không phải là người cũ, nhưng rễ vẫn là rễ cũ, hồn vẫn là hồn phách cũ.

Một vòng luân hồi, chính là vĩnh sinh.

"Ta hiểu rồi, cuối cùng cũng hiểu rồi!" Hậu Thổ nhìn Diệp Hàn,

nói: “Cảm ơn, Vu Tôn, Hậu Thổ biết nên làm gì rồi.

Chương 246

Ta cần phải kiến lập một nơi luân hồi, như vậy mới có thể sinh sôi không ngừng!" "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu.

Hậu Thổ nói: "Nhưng, kiến lập ở đâu, và làm thế nào để kiến lập?" "Không vội!" Diệp Hàn đưa tay, nắm lấy tay Hậu Thổ: "Ta cùng nàng đi, đại địa Hồng Hoang, cuối cùng sẽ có nơi thích hợp!" "Vâng!" ...

Diệp Hàn mang theo Hậu Thổ, bắt đầu du lịch Hồng Hoang.

Từ Nhân tộc bắt đầu, một đường đi về phía tây, cũng không sử dụng pháp lực, giống như khổ hành tăng của hậu thế, dùng hai chân đo lường đất đai.

Kỳ thực, kiến lập luân hồi, đâu có đơn giản như vậy, hiện tại tuy Hậu Thổ đã ngộ đạo, nhưng trong đó có rất nhiều chi tiết, cần phải suy nghĩ từng chút một mới có thể hoàn thiện.

Mục đích của Diệp Hàn mang theo nàng đi chậm rãi, là để nàng trên đường đi, suy nghĩ những chi tiết này.

Có lúc, dục tốc bất đạt.

Diệp Hàn tự nhiên có thể trực tiếp nói cho nàng, nhưng không bằng Hậu Thổ tự ngộ ra, như vậy mới vững chắc.

Hai người cứ như vậy, tiêu tốn thời gian trong Hồng Hoang.

Ba ngàn năm sau, cuối cùng cũng đi đến Bất Chu Sơn, nhìn Bất Chu Sơn nguy nga, trên mặt Hậu Thổ lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Đây là nơi nàng sinh ra.

Nàng tự nhiên đã nhiều lần nghĩ đến việc, kiến lập nơi luân hồi ở

Vu tộc, nhưng lần nào, cũng bị phủ nhận.

Vu tộc, không thích hợp.

"Vu Tôn, ngài muốn đưa ta đến Vu tộc?" Hậu Thổ nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười lắc đầu, nói: "Không phải!" Nói xong, tiếp tục đi về phía trước, trăm năm sau, hai người đến bên một vùng biển lớn.

Sóng biển vô tận, cuồn cuộn, bên trong chảy không phải là nước biển, mà là máu.

Huyết Hải!

U Minh Huyết Hải!

"..." Trong khoảnh khắc Hậu Thổ nhìn thấy U Minh Huyết Hải, một ý niệm thông suốt, vận mệnh và cảm xúc trong cõi u minh, từ hư không tự thân, tuôn trào.

Nàng, đã ngộ ra rồi.

Toàn bộ đã ngộ ra!

"Vu Tôn, ta hiểu rồi, toàn bộ đều hiểu rồi!" Trên mặt Hậu Thổ, tràn đầy bi thương vô tận.

Trong nháy mắt, nàng đột nhiên hiểu được sứ mệnh của mình.

Không sai, trong Hồng Hoang, tuy Thiên Đạo đã hiện, nhưng vẫn còn pháp tắc chưa hoàn thiện, đó chính là luân hồi pháp tắc cuối cùng.

Pháp tắc cuối cùng này, cần nữ thần trung ương thổ hệ Hậu Thổ, bổ sung.

Hóa thân thành nơi luân hồi, có nghĩa là, từ nay về sau không thể ra khỏi Địa Phủ.

Theo một ý nghĩa nào đó, chính là thân vẫn.

"Nàng có thể lựa chọn!" Diệp Hàn thản nhiên nói.

“Không!” Hậu Thổ nói: “Đây là sứ mệnh của ta.

Nhưng, ta có hai tâm sự, chưa hoàn thành, hy vọng Vu Tôn có thể giúp ta.” “Được!” Diệp Hàn gật đầu, nói: “Nói đi.” “Thứ nhất!” Hậu Thổ nhìn Diệp Hàn, nói: “Vu Yêu nhị tộc, trận đại chiến thứ hai sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Tuy Đạo Tổ quy định trong vòng trăm vạn năm không được khai chiến, nhưng trăm vạn năm sau thì sao?

Thiếu ta, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận liền không thể phát huy toàn bộ công lực, đến lúc đó, Vu tộc của ta làm sao có thể chống lại sự tàn sát của Yêu tộc?” Hậu Thổ nói xong, lệ đã rơi đầy mặt: “Xin Vu Tôn xem tình nghĩa với Hậu Thổ, đến lúc đó ra tay, cứu vớt Vu tộc của ta một mạch.” “Ai...” Diệp Hàn thở dài một hơi, nói: “Chuyện này, không cần lo lắng, cho dù ta không ra tay, Vu tộc cũng có thể tế ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận...” Lời của Diệp Hàn chưa nói xong, đã thấy huyết hải bên dưới kịch liệt sôi trào.

Trong một hơi thở, huyết hải ầm một tiếng, mở ra một miệng lớn.

Thân hình gầy gò của Minh Hà lão tổ từ trong huyết hải bay ra, một thân áo đỏ như máu, sắc mặt không thiện ý nhìn Hậu Thổ và Diệp Hàn.

Nhưng, với sức chiến đấu của Diệp Hàn hiện tại, cũng chỉ có thể làm màu trên mặt mà thôi.

Mới bao nhiêu năm?

Năm đó, tiểu tử Thái Ất Kim Tiên trên Đông Hải, nay đã trưởng thành đến mức độ này, một quyền đánh nát Chúc Long, đánh đập Thánh nhân!

Lúc này và lúc đó.

Tâm trạng của Minh Hà lão tổ hoàn toàn khác.

Năm đó, cho dù Thông Thiên đến, hắn cũng dám đánh một trận.

Chương 247

Dù sao, lúc đó Thông Thiên chưa thành Thánh, Minh Hà cao hơn Thông Thiên hai tiểu cảnh giới, hai người chiến đấu lực tương đương.

Bây giờ sao...

Đừng nói là Thông Thiên, tên trước mắt này, e rằng cũng không đánh lại.

"Hai vị, quanh quẩn ở U Minh Huyết Hải của ta, có chuyện gì?" "Minh Hà đạo hữu?" Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Thực sự có chút chuyện, cần phải thông báo." "Hậu Thổ của Vu tộc!" Diệp Hàn chỉ vào Hậu Thổ, nói: "Nàng muốn ở trên U Minh Huyết Hải, kiến lập một đạo trường.

Nơi này là nơi ngươi sinh ra, cũng là mẫu địa của A Tu La nhất tộc, nên phải nói với ngươi một tiếng, tránh để mọi người hiểu lầm!" Kiến lập đạo trường?

Minh Hà ngẩn ra, cũng không dám không đồng ý, chỉ ồm ồm hỏi: "Không biết Hậu Thổ đạo hữu, kiến lập đạo trường như vậy, cần phải ở đây tu đạo bao lâu?" Hậu Thổ một câu, suýt nữa làm Minh Hà tức chết.

"Ta ở đây kiến lập đạo trường, lấy đó làm căn cơ." Phụt...

Căn cơ, vậy là không đi nữa rồi...

Minh Hà tức đến muốn chửi mẹ.

U Minh Huyết Hải là do ô huyết của Bàn Cổ hỗn hợp với trọc khí của đại địa hóa thành, lúc hình thành bên trong đã thai nghén ra một thai bàn, trong đó sinh ra Minh Hà lão tổ.

Vì vậy, U Minh Huyết Hải có thể nói là nhà của Minh Hà, cũng có thể nói là mẹ của Minh Hà lão tổ.

Mẹ nó ở trên nhà ta kiến lập một đạo trường, đùa nhau chắc?

"...

E rằng không ổn lắm!" Minh Hà nhìn Hậu Thổ, mặt khổ sở: "Nơi này, là đạo trường của ta, cũng là nơi ta được thai nghén, ở trên đầu ta kiến một đạo trường, không được đâu!" "Không đồng ý?" Diệp Hàn nhìn Minh Hà.

Minh Hà cắn răng: "Không đồng ý!" "Ha ha!" Diệp Hàn cười một tiếng, sau đó trong hai mắt đột nhiên bắn ra hai luồng hàn quang, nói: "Đồng ý, cũng phải đồng ý.

Không đồng ý, bản tọa sẽ đánh cho ngươi đồng ý!" Ầm...

Diệp Hàn không nói hai lời, đối với Minh Hà lão tổ, một quyền đánh ra.

Lực chi đại đạo gia trì, vô tận sức mạnh tuôn ra, trên cánh tay vàng kim phù văn dày đặc.

Một quyền oanh ra, đồng thời khóa chặt Minh Hà.

Quyền mang chưa đến, thân thể Minh Hà đã hóa thành một trận mưa máu, nhập vào U Minh Huyết Hải.

Năm đó Chúc Long tuy mạnh, nhưng cũng không phải là đối thủ một quyền của Diệp Hàn, Minh Hà lão tổ so với Chúc Long còn kém xa.

Hơn nữa, Diệp Hàn hiện tại, lực chi đại đạo lĩnh ngộ 80%, tu vi lên một tầng, đạt đến Đại La Kim Tiên viên mãn, Cửu Chuyển Huyền Công luyện đến chuyển thứ bảy.

Sức chiến đấu hiện tại so với năm đó, mạnh hơn vô số lần.

Một yếu một mạnh, cao thấp lập tức phân định.

Vì vậy Diệp Hàn một quyền oanh nát Minh Hà, cũng là chuyện hợp lý.

"Diệp Hàn, ngươi không nói đạo lý!" Minh Hà lập tức trọng sinh trong huyết hải, hắn có bốn trăm tám mươi triệu huyết thần tử, ẩn thân trong huyết hải, mỗi giọt huyết thần tử đều có thể khiến hắn trọng sinh một lần, được xưng là huyết hải không khô, Minh Hà không chết.

Vì vậy, Diệp Hàn dù mạnh, nhưng muốn thực sự đánh chết Minh Hà cũng không thực tế. 159.

Đây cũng là vốn liếng Minh Hà dám cùng Diệp Hàn thách thức.

Nhưng!

Diệp Hàn lại không quan tâm nhiều như vậy, một lần nữa vận chuyển pháp lực, một quyền đấm xuống huyết hải.

Ầm...

Huyết hải vô tận, dấy lên sóng lớn ngập trời.

Đồng thời, trên quyền mang, quấn quanh vô tận tử hỏa.

Tử hỏa đi đến đâu, huyết hải lập tức bốc hơi, chỉ trong một hơi thở, nước trong U Minh Huyết Hải, đã bị bốc hơi một phần trăm.

Minh Hà lão tổ cuối cùng cũng kinh hãi thất sắc, vội vàng nhảy ra nói với Diệp Hàn: "Diệp đạo hữu, Diệp đạo hữu, Diệp đạo hữu, dừng tay, ta đồng ý, ta đồng ý không được sao?" Minh Hà sắp khóc rồi.

Tuy hắn được xưng là huyết hải không khô Minh Hà không chết, nhưng nếu Diệp Hàn dùng tử hỏa cứ đốt mãi, sớm muộn gì cũng có thể đốt cạn huyết hải.

Huyết hải khô rồi, Minh Hà tự nhiên cũng chết.

“Hừ...” Diệp Hàn thu nắm đấm, nói: “Sớm vậy có phải tốt không, cứ không tin!” Minh Hà cười khổ.

Diệp Hàn nói: “Đừng cười khổ nữa, kỳ thực chuyện này, đối với ngươi cũng có lợi ích to lớn, đối với A Tu La nhất tộc, cũng là một cơ duyên lớn, lát nữa sẽ biết!” “Được rồi!” Đại cơ duyên?

Chương 248

Minh Hà trong lòng lại không tin.

Diệp Hàn vung tay, một sợi nguyên thần được tế ra, ném cho Minh Hà lão tổ, nói: "Đây là Đế Thích Thiên, đệ tử của ngươi phải không, năm đó muốn cướp tọa kỵ của bản tọa, bị bản tọa một kiếm chém giết, đây là nguyên thần!" "Đa tạ đạo hữu!" Minh Hà lần này, thật sự cảm ơn Diệp Hàn, nhận lấy nguyên thần của đệ tử Đế Thích Thiên, pháp lực tuôn ra, Đế Thích Thiên lập tức tỉnh lại trọng sinh.

"Giáo, giáo chủ!" Đế Thích Thiên sau khi nhìn thấy Minh Hà, tưởng rằng Minh Hà cứu mình, vừa nhìn thấy Diệp Hàn, lập tức lửa giận ngút trời, nói: "Giáo chủ, tên này đã chém giết ta, mau báo thù cho ta!" "Hỗn xược!" Minh Hà giơ tay, "bốp" một tiếng tát Đế Thích Thiên một cái, nói: "Cút xuống." Sau đó, lại xin lỗi Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Được rồi, ta đến đây, cần phải lấy một món bảo vật trong U Minh Huyết Hải!" "Ta đến đây, cần phải lấy một món bảo vật trong U Minh Huyết Hải!" Diệp Hàn nhìn Minh Hà, thản nhiên nói.

"Bảo vật?" Không nói bảo vật thì thôi, vừa nói bảo vật, Minh Hà lập tức tam thi thần bạo khiêu.

Ba món bạn sinh chí bảo, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm, đều rơi vào tay tên này, muốn cũng không lấy lại được.

Mẹ nó!

Lão phu và cái đồ chó chết này trời sinh khắc nhau sao?

"Cái đó...

Diệp đạo hữu!" Tuy trong lòng đã hỏi thăm mười tám đời tổ tông

của Diệp Hàn một lượt, nhưng ngoài miệng, Minh Hà đạo tổ lại vô cùng khách khí: "Diệp đạo hữu, trọng bảo của ta, hiện đã thuộc về Diệp đạo hữu, thực sự không còn bảo vật nào đáng giá nữa, Diệp đạo hữu, ngài lão nhân gia đại nhân đại lượng..." "Được rồi!" Diệp Hàn nhìn Minh Hà, cười nói: "Đừng sợ, ta không phải lấy bảo vật của ngươi, bảo vật của ta, ở trong U Minh Huyết Hải!" "Cái gì?" Minh Hà giáo tổ ngẩn ra: U Minh Huyết Hải có bảo vật?

Không thể nào, U Minh Huyết Hải trong vô số kỷ nguyên, đã bị ta lùng sục vô số lần, làm sao có thể có bảo vật?

"Diệp đạo hữu, có phải ngài nhầm lẫn rồi không!" Minh Hà mắt đảo qua đảo lại, đột nhiên một đầu đâm vào huyết hải, lại đi tìm bảo vật mà Diệp Hàn nói.

Diệp Hàn một mắt nhìn thấu tâm tư của hắn, nói: "Đừng có lộn xộn, vật này với ngươi vô duyên, nếu không cũng sẽ không trầm tịch đến nay.

U Minh Huyết Hải, mở ra cho ta..." Hét lớn một tiếng, vô tận pháp lực tuôn ra, Diệp Hàn đối với U Minh Huyết Hải một kiếm chém xuống.

Chỉ thấy huyết hải rộng lớn vô biên, lập tức bị Diệp Hàn chém thành hai nửa, hai bên huyết thủy sôi trào, ở giữa kiếm ngân hình thành một con đường, thẳng đến đáy huyết hải.

"Nhân Thư, hiện tại sứ mệnh đã đến, còn không mau mau hiện thân, còn đợi đến bao giờ?" "Vút..." Lời Diệp Hàn vừa dứt, một luồng lưu quang liền từ đáy huyết hải bay ra, thẳng tắp rơi vào tay Diệp Hàn.

Đó là một cuốn sách, trên đó tỏa ra vô tận bảo quang, có một cỗ khí tức tang thương của năm tháng, khiến Minh Hà cảm thấy, cuốn sách này không tầm thường.

Ầm...

Trên Nhân Thư, vô tận phù văn tuôn ra.

Sau đó, lại sinh ra một cây bút.

Chính là Sinh Tử Bộ và Phán Quan Bút.

Minh Hà trong lòng chua xót, đó là bảo bối do U Minh Huyết Hải của ta thai nghén ra a, không sớm xuất hiện, tại sao không để ta có được?

Nhân Thư!

Nghe có vẻ lợi hại.

Thế gian có Thiên, Địa, Nhân tam thư, tuy Minh Hà không biết tác dụng cụ thể của Nhân Thư, có cấp bậc cụ thể, nhưng hắn biết, Trấn Nguyên Tử của Ngũ Trang Quán sở dĩ có thể nổi danh ở Hồng Hoang, là nhờ vào Địa Thư.

Thiên, Địa, Nhân tam thư, không có cao thấp, cấp bậc, chỉ là công dụng khác nhau mà thôi.

"Hô..." Minh Hà thở ra một hơi không cam lòng.

Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Vật này, không phải của ngươi, không cần phải được mất lo lắng!" "Thôi thôi!" Minh Hà cũng biết mình và vật này vô duyên, xua tay.

Diệp Hàn nói: "Lui ra, chúng ta, phải tạo ra đạo trường vô thượng đó!" Minh Hà mặt đen như mực chìm vào U Minh Huyết Hải.

Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ nói: "Hiện tại vạn sự đã sẵn sàng, có thể bắt đầu rồi.

Nguyện vọng thứ nhất của nàng, không cần lo lắng, chỉ cần giao ra một đoàn bản nguyên tinh huyết, ta tự có biện pháp, tái tạo thân thể Tổ Vu, để giúp Vu tộc chống đỡ đại trận!" "Được!" Hậu Thổ vung

tay, một đoàn tinh huyết tế ra, đưa cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn thu lại.

Hậu Thổ không có ở đó, hoàn toàn có thể dùng một đoàn tinh huyết, tái tạo thân thể Tổ Vu.

Hơn nữa, muốn chống đỡ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, cũng không nhất thiết phải có mười hai Tổ Vu, cho dù Hậu Thổ vắng mặt, cũng có một lựa chọn không tồi, đó là Cửu Phượng.

Cửu Phượng là em gái cùng mẹ của Cường Lương, là tu sĩ duy nhất có nguyên thần trong toàn bộ Vu tộc, trừ mười hai Tổ Vu, căn nguyên sâu dày, tu vi cường đại, đã đạt đến trình độ Chuẩn Thánh.

Nếu lấy tinh huyết của Hậu Thổ gia trì lên người Cửu Phượng, để Cửu Phượng thay thế vị trí của Hậu Thổ, cũng có thể được.

Đương nhiên, Diệp Hàn cũng có thể tái tạo nhục thân của Hậu Thổ, để nàng quay về.

"Yên tâm đi!" Diệp Hàn nói: "Chuyện Tổ Vu và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, sẽ không có vấn đề gì!" "Vâng!" Sắc mặt Hậu Thổ, đột nhiên đỏ lên, hàm tình mạch mạch nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn bị nhìn đến một trận khó hiểu, hỏi: "Trên mặt ta, có kẹo mút à?" Hậu Thổ nói: "Vu Tôn, đừng đùa nữa, Hậu Thổ có di nguyện thứ hai chưa hoàn thành!" "Nói đi!" Diệp Hàn vô cùng nghiêm túc.

Nhưng, Diệp Hàn nghe xong, lại câm nín.

Chương 249

Hậu Thổ nói: "Thiếp cũng là đạo lữ của Diệp lang, tuy đã bầu bạn với chàng vô số năm, nhưng chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một đạo lữ.

Hôm nay thiếp sắp hóa thân thành luân hồi, vẫn lạc trong gang tấc, hy vọng trước đó, có thể để thiếp thân hầu hạ phu quân, làm một lần việc mà thiếp thân nên làm, như vậy mới không còn gì hối tiếc." Hậu Thổ càng nói càng lớn gan, ánh mắt nóng rực nhìn Diệp Hàn, cuối cùng sự e thẹn tan biến, lộ ra chân tình.

Cùng lúc đó, hệ thống thông báo, độ hảo cảm của Hậu Thổ đối với Diệp Hàn, cũng đã tăng lên 100.

Năm đó ở bộ lạc Tổ Vu, Diệp Hàn cá cược thắng được Hậu Thổ, hai người suýt nữa đã cháy thành lửa, đáng tiếc sau đó bị Nữ Oa một tiếng hừ lạnh cắt ngang.

Từ đó về sau, ngọn lửa đó chưa bao giờ được thắp lại.

"Thôi được, để ta cũng làm một lần trách nhiệm của phu quân!" Diệp Hàn vung tay, vô tận hỗn độn chi khí từ trong Hỗn Độn Châu tuôn ra, che đậy một phương trời, trên đến ba mươi ba tầng trời, dưới đến U Minh Huyết Hải, tất cả vạn vật Hồng Hoang, đều không thể động sát.

Ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ lại được thắp lên, Hậu Thổ coi như là hồi quang phản chiếu, nên đã dốc hết tất cả, mặc cho Diệp Hàn muốn gì được nấy, cùng Diệp Hàn chiến đấu đến lúc nóng bỏng, si tình vô cùng.

Một trận chiến thời gian không dài, cũng kéo dài mấy ngày.

Không giống như lần trước với Nguyên Phượng.

Lần đó với Nguyên Phượng, là vì muốn xin bản nguyên tinh huyết của Diệp Hàn, thai nghén sinh mệnh.

Lần này, thì đơn thuần hơn nhiều.

Sau mấy ngày, Diệp Hàn vung tay phá vỡ cấm chế hư không xung quanh, nhìn Hậu Thổ.

Trong mắt Hậu Thổ, lộ ra một cỗ ý chí quyết tuyệt!

"Đinh đông..." Âm thanh của hệ thống, đột nhiên vang lên.

"Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, phát hành nhiệm vụ, mời ký chủ mau chóng đưa ra lựa chọn!" "Lựa chọn 1: Giúp đỡ Hậu Thổ hóa thân luân hồi, hộ đạo cho nàng, đồng thời kiến lập Địa Phủ, cung cấp nơi luân hồi cho sinh linh Hồng Hoang.

Phần thưởng: 100 triệu điểm công đức!" "Lựa chọn 2: Lựa chọn đứng nhìn, phần thưởng 1 triệu điểm công đức!" Thông báo: Chỉ có thể chọn một!

"Ta chọn 1!" Diệp Hàn quả quyết chọn 1.

Hậu Thổ hóa thân luân hồi, Diệp Hàn chắc chắn sẽ ở bên cạnh hộ đạo, không cần hệ thống nói, hắn cũng sẽ làm.

Tương đương với câu hỏi cho điểm.

Diệp Hàn biết, nhiệm vụ của Hậu Thổ, chỉ là hóa ra Lục Đạo Luân Hồi, sẽ không xây dựng Địa Phủ.

Nhiệm vụ xây dựng Địa Phủ, chỉ có thể rơi vào tay Diệp Hàn.

Nhìn chung, luân hồi, chỉ là một phần của Địa Phủ, Địa Phủ ngoài luân hồi, còn có mười tám tầng địa ngục, tương đối phức tạp.

"Chuẩn bị xong chưa?" Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ!

Hậu Thổ gật đầu, trong mắt lộ ra một tia quyết tuyệt!

Sau đó, thân hình diệu mỹ, đột nhiên bay lên, bay về phía không trung trên huyết hải vô tận, đứng sừng sững trong hư không.

"Ta là Hậu Thổ!" Giọng Hậu Thổ, truyền khắp đại địa Hồng Hoang, trên đến cửu tiêu, dưới đến cửu u.

"Là miêu duệ của Bàn Cổ, Tổ Vu của Vu tộc.

Thường thấy sinh linh thế gian, sau khi chết hồn phách phiêu bạt, không nơi nương tựa, nay trong lòng có cảm ngộ, nguyện lấy thân ta, hóa thành nơi Lục Đạo Luân Hồi, làm nơi nương tựa cho hồn phách thiên hạ.

Luân hồi, là rửa sạch tội nghiệt, hóa giải lệ khí, từ nay trời đất không diệt, luân hồi không dứt, vạn vật có trật tự.

Trong Hồng Hoang, tất cả sinh linh sau khi chết, đều nhập vào luân hồi.

Lục đạo luân hồi gồm: Thiên Nhân đạo, A Tu La đạo, Nhân đạo, Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Địa Ngục đạo." Giọng Hậu Thổ, lập tức nhận được thiên đạo gia trì, truyền khắp mọi ngóc ngách Hồng Hoang.

Sinh linh Hồng Hoang, đều trong lòng có cảm ứng.

"Hậu Thổ nương nương!" "Từ nay về sau, hồn phách có nơi nương tựa?" "...

Dĩ thân hóa luân hồi, vậy nương nương chẳng phải sẽ... thân vẫn?" ...

Sinh linh Hồng Hoang, đối với tình cảm cao khiết của Hậu Thổ, lập tức cảm động khôn xiết.

Vu tộc!

Mười hai Tổ Vu nhìn huyết hải không xa.

Sắc mặt Đế Giang bi thương, nói: "Tiểu muội, sắp vĩnh viễn biến mất rồi!" "Không được!" Cộng Công tính tình nóng nảy nhất nói: "Ta muốn đưa tiểu muội về, tại sao phải hóa thân luân hồi?" "Đúng vậy!" Chúc Dung cũng nói: "Không thể làm như vậy!" "Đều im miệng!" Đế Giang lớn tiếng quát Chúc Dung và Cộng Công: "Đây là, đạo của tiểu muội, cũng là sứ mệnh của nó, há để các ngươi hồ ngôn loạn ngữ, đều ở đây cho ta nhìn!" ...

Giọng Hậu Thổ, tiếp tục vang lên: "Phàm người lúc sống có đại công đức với đời, đều có thể nhập Thiên Nhân đạo, nhận được thiên đạo quyến luyến trọng sinh, được vĩnh thế tiêu dao tự tại." "Sát lục nặng, sát khí ngấm vào thân thể, sau khi chết tiến vào A Tu La đạo, cấm cố ngàn năm, rửa sạch sát nghiệp." "Vô công vô tội, nhập Nhân đạo." "Tội lớn hơn công, nhập Súc Sinh đạo." "Tội cực lớn nhập Ngạ Quỷ đạo, thấp nhất là Địa Ngục đạo." "Địa ngục khổ nhất, phàm nhập Địa Ngục đạo, cần phải trải qua mười vạn sáu ngàn năm, mới có thể rời đi!" "Hậu Thổ thân hóa luân hồi, thiên đạo giám chi, Lục Đạo Luân Hồi, lập cho ta!" Thân thể Hậu Thổ, đứng sừng sững trong hư không.

Chương 250

Phía trên, vô tận kim vân dày đặc.

Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo có cảm ứng, kim vân tử lôi hồi ứng, biểu thị công nhận.

Hậu Thổ hét lớn một tiếng, hóa ra thân thể mười vạn trượng, đứng giữa trời đất.

Sau đó, thân thể khổng lồ đó ầm ầm vỡ nát thành vô số mảnh, rồi lại ngưng tụ lại, trong hư không trên U Minh Huyết Hải, hình thành sáu quả cầu ánh sáng đen kịt, trong đó ánh sáng lưu chuyển, vô tận hắc khí hình thành xoáy nước, nhiếp nhân tâm hồn.

Lục Đạo Luân Hồi, đã được thiết lập!

Vào khoảnh khắc này, toàn bộ Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều cảm ứng được.

Tất cả hồn phách phiêu bạt, đều tìm được nơi nương tựa, hướng về Lục Đạo.

"Cảm tạ Hậu Thổ nương nương..." "Hậu Thổ nương nương công đức vô hạn!" ...

Vô số du hồn, đối với Hậu Thổ đều vô cùng cảm kích.

Ầm ầm ầm...

Đột nhiên!

Trên bầu trời, Thiên Đạo cảm ứng, vô tận công đức rơi xuống.

Trong đó chín thành, rơi trên Lục Đạo Luân Hồi, một thành, thì rơi vào trong cơ thể Diệp Hàn.

Ầm...

Theo công đức màu vàng kim rơi xuống, trong Lục Đạo Luân Hồi đó, hình thành một đạo nguyên thần.

Đó là nguyên thần có linh trí do Lục Đạo Luân Hồi sản sinh ra.

Cũng là nguyên thần của Hậu Thổ.

Nguyên thần sau khi nhận được công đức chi lực gia trì, lập tức ngưng tụ ra thân thể.

Sinh ra hóa hình!

Sau khi hóa hình đã có tu vi Đại La Kim Tiên!

Vì sự gia trì vô tận của công đức chi lực, tu vi trên người Hậu Thổ, trực tiếp bạo trướng.

Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

Đại La Kim Tiên viên mãn!

Chuẩn Thánh!

Sơ kỳ!

Trung kỳ!

Hậu kỳ!

Viên mãn!

Ầm...

Khí cơ giữa trời đất, đột nhiên thay đổi, sinh linh do nguyên thần Hậu Thổ ngưng tụ ra, trực tiếp đột phá tu vi Chuẩn Thánh, một bước bước vào cảnh giới vô thượng.

Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên.

Chứng đạo thành Thánh, bước vào Hỗn Nguyên.

Nguyên thần Hậu Thổ tự mình đánh nát, ngưng tụ lại một thân thể giống hệt Hậu Thổ trước đây.

"Ta..." Hậu Thổ kinh ngạc nhìn thân thể của mình, lại nhìn Diệp Hàn: "Diệp lang, ta lại sống lại rồi sao?" "Ừm!" Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ, hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: "Thân hóa luân hồi, đây là đại công đức, thượng thiên giáng xuống công đức, có thể một bước đột phá Thánh nhân chi vị, tự nhiên vạn ma bất diệt!" "Thật sao, vậy thì tốt quá!" Trong nháy mắt, Hậu Thổ ngây người.

Thành Thánh, trở thành Thánh nhân, vậy thì sau này khi vu yêu đại chiến, chẳng phải...

"Tĩnh tâm tĩnh khí!" Diệp Hàn ở xa, nhìn Hậu Thổ đang lơ lửng trên Lục Đạo Luân Hồi, nói: "Mau chóng hấp thu năng lượng, đừng có suy nghĩ lung tung!" "Vâng!" Hậu Thổ gật đầu, rồi nhắm mắt xung kích.

Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên!

Chương 251

Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên!

Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên!

Ầm...

Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên!

Dựa vào công đức bàng bạc gia trì, Hậu Thổ trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, ngang hàng với Lão Tử trong Tam Thanh.

Ầm...

Trên bầu trời, tử khí đông đến mười vạn dặm.

Sau đó, trong không gian trên U Minh Huyết Hải, tràn ngập dị hương và những đóa hoa vàng.

Trên mặt biển, từng lớp từng lớp kim liên trải ra, chiếu rọi cả Hồng Hoang một trận huy hoàng, quang diệu chư thiên thế giới.

"Thánh nhân!" "Hậu Thổ, thành Thánh!" "Tiểu muội, thành Thánh!" ...

Hậu Thổ thành Thánh, mấy nhà vui mấy nhà sầu.

Xa xôi, ngoài cửu tiêu xa xôi, trong Tử Tiêu Cung, một giọng nói uy nghiêm truyền ra: "Hồng Quân, chúc mừng Hậu Thổ đạo hữu, thân hóa luân hồi, chứng đạo thành Thánh!" Hậu Thổ không phải đệ tử của Hồng Quân, nên Hồng Quân xưng là đạo hữu, cũng không có gì không ổn.

"Tam Thanh Lão Tử, cung hạ Hậu Thổ đạo hữu, chứng đạo thành Thánh!" "Tam Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, cung hạ Hậu Thổ thành Thánh!" "Tam Thanh Thông Thiên, cung hạ Hậu Thổ đạo hữu,

chứng đạo thành Thánh!" "Tây phương giáo, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, chúc mừng Hậu Thổ đạo hữu!" "Nữ Oa, chúc mừng Hậu Thổ đạo hữu!" ...

Các Thánh nhân trong Hồng Hoang, lần lượt chúc mừng.

Sau đó, là các đại lão các phương, cũng đều gửi lời chúc mừng.

Vô tận sinh linh, đều hướng về phía Hậu Thổ phủ phục bái lạy.

Giữa trời đất, vị Thánh nhân thứ tám, sừng sững uy nghi.

"Diệp Hàn, cung chúc Hậu Thổ đạo hữu, thành Thánh!" Diệp Hàn mỉm cười nhìn Hậu Thổ.

Hậu Thổ khẽ cúi người đáp lễ, nói: "Đa tạ phu quân tương trợ!" "Ha ha ha!" Diệp Hàn cười ha hả.

Nhưng ngay sau đó, Diệp Hàn nói: "Chỉ có đạo trường này, không được!" Lục Đạo chỉ là một phần của Địa Phủ, nay Lục Đạo đã được thiết lập, không có lý do gì không thiết lập Địa Phủ.

"Địa Phủ, lập cho ta!" Diệp Hàn tay cầm Phán Quan Bút và Sinh Tử Bộ, hét lớn một tiếng.

Ầm ầm ầm...

Chỉ thấy trong hư không, bỗng dưng xuất hiện một tòa thành Địa Phủ vô biên, bao trùm cả U Minh Huyết Hải, bên trong rộng lớn vô biên, Lục Đạo Luân Hồi, vừa vặn nằm ở trong đó.

"Địa Phủ lập!" Diệp Hàn nói: "Từ nay về sau, nơi này chính là đạo trường của Hậu Thổ!" Đến đây, Minh Hà giáo tổ ở bên dưới, cuối cùng cũng hiểu, đạo trường mà Diệp Hàn nói, rốt cuộc là vật gì.

Dưới đại pháp lực của Diệp Hàn, một tòa cung điện hoành tráng sừng sững hiện ra.

Chính là Địa Phủ!

“Từ nay về sau, Địa Phủ chính là đạo trường của Hậu Thổ!” Hậu Thổ gật đầu, trong mắt tràn đầy kích động. *Thánh nhân, ta cuối cùng cũng thành Thánh nhân rồi, vậy sau này, trong trận Vu Yêu đại chiến, chẳng phải Yêu tộc sẽ chết sạch sao?* Nghĩ đến đây, Hậu Thổ càng thêm phấn chấn.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, từ trong Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng: “Nay Địa Phủ mới lập, Lục Đạo Luân Hồi chưa ổn, Hậu Thổ nên trấn thủ Địa Phủ, trong vòng một triệu năm không được ra ngoài.

Đây là Thiên Đạo!” Hồng Quân!

Là giọng của Đạo Tổ.

Khi giọng nói của Hồng Quân vừa dứt, một luồng khí cơ như có như không đột nhiên từ trên trời giáng xuống, bao trùm toàn bộ Địa Phủ.

Hậu Thổ dù có tu vi Thánh nhân cũng không thể rời đi.

“...” Hậu Thổ lập tức sốt ruột.

Diệp Hàn đã sớm biết hết mọi chuyện, nên không quá kinh ngạc.

“Vu Tôn, phải làm sao đây?” Hậu Thổ nhìn về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn thản nhiên nói: “E rằng đây là ý chí của Thiên Đạo.

Nàng nay đã thành Thánh, trong cõi u minh hẳn đã có chút giác ngộ, chẳng lẽ lại không nhìn thấu tại sao ư?” Hậu Thổ chấn động trong lòng.

Sau đó, nàng bắt đầu thôi diễn thiên cơ, một lúc lâu sau, trên mặt hiện lên vẻ bi ai.

Nay thân là Thánh nhân, chỉ cần suy diễn một chút là tự nhiên hiểu được kết cục cuối cùng của Vu tộc và Yêu tộc.

Chương 252

"...

Thật sự không có cách nào thay đổi sao?" Hậu Thổ nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Ý chí Thiên Đạo muốn tiêu trừ ảnh hưởng từ ý chí của Bàn Cổ, Vu tộc là hậu duệ Bàn Cổ, tự nhiên không được đất trời dung thứ.

Nhưng nàng cứ yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ cố hết sức bảo toàn, giữ lại một phần huyết mạch của Vu tộc!" "Vâng!" Một lúc lâu sau, Hậu Thổ mới thở hắt ra một hơi thật sâu.

Lúc này, Minh Hà lão tổ trong U Minh Huyết Hải cuối cùng cũng rụt rè ló đầu ra, sau khi thấy Hậu Thổ, liền cung kính hành lễ, nói: "Minh Hà chúc mừng Hậu Thổ Thánh nhân!" Lúc này, lão không dám xưng hô "Hậu Thổ đạo hữu" nữa.

"Ừm!" Hậu Thổ gật đầu.

Diệp Hàn lại cười nói: "Cơ duyên ta đã hứa cho ngươi lúc trước, tự nhiên sẽ không thiếu!" Nói xong, hắn quay sang Hậu Thổ: "Bây giờ Lục Đạo Luân Hồi đã hình thành, Địa Phủ cũng đã có, nhưng bên trong trống rỗng, lại thiếu người quản lý.

Ta thấy có thể để tộc A Tu La của Minh Hà giáo chủ vào trấn giữ A Tu La đạo trong Địa Ngục, quản lý các công việc liên quan đến luân hồi của A Tu La, để tịnh hóa linh hồn, gột rửa nghiệp lực!" "Đại thiện!" Hậu Thổ gật đầu đồng ý.

"Đa tạ Thánh nhân, đa tạ Diệp đạo hữu!" Minh Hà lão tổ vui mừng khôn xiết.

Không sai, trong Hồng Hoang, phàm là những người có nghiệp lực

nặng, sát khí xâm nhập cơ thể, sau khi chết linh hồn đều phải vào A Tu La đạo, tịnh hóa linh hồn và nhân quả nghiệp lực trong A Tu La đạo.

Tộc A Tu La giúp đỡ những người này, tự nhiên có thể nhận được công đức vô biên.

Đây là công đức cuồn cuộn không dứt.

Chỉ cần sinh linh trong Hồng Hoang không ngừng chết đi, tộc A Tu La sẽ có công đức không ngừng.

Lục Đạo hiện nay chỉ có A Tu La đạo có người quản lý, còn năm đạo khác thì sao?

Ngoài Lục Đạo ra, còn có các nhân viên quản lý khác trong Địa Phủ.

Ví dụ như mười tám tầng địa ngục, Vô Gián địa ngục, Ngũ phương quỷ đế, Thập điện diêm la, phán quan và phu dịch ở các điện, v.v., còn thiếu rất nhiều.

Nhưng Diệp Hàn và Hậu Thổ tự nhiên không vội.

Địa Phủ được thành lập, là một nơi tạo công đức khổng lồ, những vị trí này tự nhiên không lo không có người.

"Sau này, có thể đưa một nhóm người từ Vu tộc đến tiếp quản Địa Phủ!" Diệp Hàn đề nghị với Hậu Thổ.

Hậu Thổ gật đầu.

Nhưng hai người vừa dứt lời, đã thấy không gian trên đỉnh đầu khẽ động, một vị Thánh nhân giáng lâm.

"Đại sư bá!" Diệp Hàn thấy Lão Tử, cũng có chút kinh ngạc. *Lão già này, bình thường chuyện gì cũng không quan tâm, sao hôm nay đột nhiên chạy đến Địa Phủ?* "Hậu Thổ Thánh nhân!" Lão Tử chắp tay

với Hậu Thổ.

Hậu Thổ vội vàng hành lễ.

Tuy mọi người đều tranh giành danh phận Bàn Cổ chính tông, nhưng suy cho cùng đều thuộc cùng một hệ Bàn Cổ.

"Vù..." Trong nháy mắt!

Tây phương Nhị Thánh giá lâm!

Nữ Oa giá lâm!

Thông Thiên giáo chủ ở Đông Hải giá lâm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Côn Luân Sơn giá lâm.

Hồng Hoang Lục Thánh, tất cả đều đã đến. ...Đến để phá đám à?

Diệp Hàn ngẩn ra, nhưng rõ ràng là không thể, đặc biệt là sư tôn của hắn cũng ở đây.

"Chư vị, mời vào trong Địa Phủ ngồi một lát!" Hậu Thổ phất tay, vô tận trận pháp mở ra, các Thánh nhân lần lượt đi vào, tiến vào Địa Phủ.

Trong đại điện, Hậu Thổ ngồi ở vị trí chủ tọa, Diệp Hàn ngồi ở ghế cuối cùng, các Thánh nhân khác thì ngồi ở giữa.

Lão Tử mở lời đầu tiên, nói: "Hậu Thổ Thánh nhân thân hóa luân hồi, là đại công đức.

Nhưng lão sư cũng đã nói, nay Địa Phủ trống không, không người quản lý, lệnh cho chúng ta tìm người thích hợp đến Địa Phủ." Diệp Hàn lập tức hiểu ra, mọi người đều nhắm vào các chức vị ở Địa Phủ, đến để chia chác rồi.

Cũng không có gì lạ, dù sao tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều sẽ chết, sau khi chết hồn phách bị Lục Đạo Luân Hồi hút vào, tự nhiên

phải đến Địa Phủ để gột rửa.

Chức trách của Địa Phủ là gột rửa nghiệp lực của hồn phách, sau đó phân phối đi đầu thai.

Vì vậy, có thể nói, dù là linh hồn nhỏ bé nhất, chỉ cần đi một vòng trong Địa Phủ, Địa Phủ liền có thể nhận được một ít nhân quả.

Chương 253

Sinh linh Hồng Hoang vô số, nếu tất cả đều đi một vòng, công đức sẽ vô cùng lớn.

Có thể nói, Địa Phủ là nơi tạo công đức số một trong Hồng Hoang, cũng không ngoa.

Hậu Thổ sắc mặt không được tốt lắm.

Luân hồi là do chính nàng tạo ra, Địa Phủ là do Diệp Hàn sáng tạo, hai người còn chưa nhận được lợi ích gì, Lục Thánh đã đến chia chác, nói thật có chút khiến người ta khó chịu.

Nhưng Hậu Thổ cũng không nói ra được ai có thể đến Địa Phủ.

Nếu gọi những Đại Vu, Tổ Vu của Vu tộc đến, sau này đại chiến với Yêu tộc chẳng phải sẽ chịu thiệt lớn sao.

Thôi vậy, thôi vậy, cho thì cho.

Hậu Thổ hít sâu một hơi, nói: "Lão Tử Thánh nhân nói quá lời rồi, mời nói!" Lão Tử nói: "Ta dưới trướng chỉ có hai đệ tử, lẻ loi trơ trọi.

Chỉ có Huyền Đô Đại pháp sư, căn nguyên sâu dày, là Huyền Môn chính tông, có thể làm Phong Đô Đại Đế!" "..." Lão Tử vừa mở miệng, đã muốn vị trí cao nhất trong toàn bộ Địa Phủ.

Các Thánh nhân khác tự nhiên không đồng ý.

Ngay cả Hậu Thổ cũng có chút ý kiến, nhưng nhất thời không biết phải nói sao, chỉ nhìn Diệp Hàn, nói: "Địa Phủ là do Diệp đạo hữu hỗ trợ bản Thánh thành lập, ta nên hỏi ý kiến của Diệp Hàn!" Diệp Hàn chắp tay, đứng lên đối diện Lão Tử nói: "Đại sư bá, Phong Đô Đại Đế đã có người được chọn, hay là để lại cho Vu tộc đi!" Lão Tử im lặng một lúc, rồi gật đầu.

Dù sao Hậu Thổ thân hóa luân hồi, trực tiếp cướp đi quả ngọt lớn nhất, có chút không thích hợp.

"Vậy thì Ngũ phương quỷ đế đi, trong Ngũ phương quỷ đế, chừa cho ta một vị trí là được." Lão Tử lại mở miệng.

Ngũ phương quỷ đế, chỉ đứng sau Phong Đô Đại Đế, tổng cộng có năm vị trí.

Lão Tử mở miệng đòi một.

Nữ Oa nói: "Ta dưới trướng có Linh Châu Tử, sau này sẽ có một kiếp nạn, ta vì Linh Châu Tử xin một chức vị!" Linh Châu Tử cũng chính là Na Tra sau này.

Diệp Hàn gật đầu, nói: "Được!" "Ngũ phương quỷ đế, năm vị trí đã hết ba." Diệp Hàn nhìn Thông Thiên giáo chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn, nói: "Tiệt giáo và Xiển giáo mỗi bên một, vậy là bốn rồi, còn lại một!" "Ta, ta nữa, còn Tây Phương giáo!" Chuẩn Đề thấy tình hình, lập tức giơ tay nói: "Diệp đạo hữu, còn có Tây Phương giáo của ta, vị trí Quỷ Đế cuối cùng, nên thuộc về Tây Phương giáo của ta!" "Hừ..." Diệp Hàn chưa nói gì, Thông Thiên đã hừ lạnh một tiếng, nói: "Đây là đất của phương Đông, Tây Phương giáo các ngươi chạy đến đây ồn ào cái gì?

Không có, một cái cũng không có!" "Thông Thiên sư huynh, lời này sai rồi." Tiếp Dẫn, người từ đầu đến giờ chưa nói gì, ho khan hai tiếng, trên khuôn mặt khổ sở hiện lên vẻ trang nghiêm chưa từng có, nhìn Thông Thiên nói: "Đất có phân Đông Tây, nhưng luân hồi Địa Phủ không phân Đông Tây.

Sinh linh phương Tây của ta sau khi chết, cũng cần phải qua luân hồi Địa Phủ, cho nên lời nói về Đông Tây của Thông Thiên đạo hữu, là đã rơi vào hạ thừa rồi!" "Ồ?" Diệp Hàn nghe vậy không vui: "Dám nói sư tôn của ta rơi vào hạ thừa?" "Lời của ta là lời thật!" Tiếp Dẫn

nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt không đổi.

"Hừ, được thôi!" Diệp Hàn nói: "Vị trí Ngũ phương quỷ đế cuối cùng, để lại cho Vu tộc, mọi người không có ý kiến gì chứ?" Nói xong, hắn nhìn xung quanh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nghẹn lời, nói: "Có ý kiến, tại sao Tây Phương giáo của ta lại không có?" Diệp Hàn cười khổ, nói: "Nếu có Lục phương quỷ đế, thì sẽ có phần của Tây Phương giáo, nhưng Quỷ Đế chỉ có năm người, làm sao mà chia?

Lục Đạo Luân Hồi là do thân thể Hậu Thổ Thánh nhân hóa thành, không thể không chừa lại cho Vu tộc một vị trí chứ?" "Hay là, các ngươi hỏi xem, ai bằng lòng nhường ra, ta không có ý kiến!" Diệp Hàn nhún vai.

Tiếp Dẫn nhìn xung quanh, Tam Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ.

Thôi được rồi, đúng là không ai có thể đắc tội.

Thôi bỏ đi.

"Ngũ phương quỷ đế, cứ vậy đi!" Chuẩn Đề đành chịu, nói: "Nhưng Thập điện diêm la, phải bồi thường cho chúng ta một chút." "Vô lượng thiên tôn!" Tiếp Dẫn lên tiếng, cũng hùa theo Chuẩn Đề: "Không sai, Thập điện diêm la, đúng là phải bồi thường cho chúng ta một chút!" Diệp Hàn lại nói: "Thập điện diêm la tạm thời không vội, trước hết là người trấn thủ Lục Đạo!" Lục Đạo, phân biệt là Thiên Nhân đạo, A Tu La đạo, Nhân đạo, Súc Sinh đạo, Ác Quỷ đạo, Địa Ngục đạo.

"Lúc trước Hậu Thổ Thánh nhân thành Thánh ở U Minh Huyết Hải, đã hứa với Minh Hà giáo tổ, để tộc A Tu La trấn thủ A Tu La đạo, do tộc A Tu La chọn ra người tài giỏi đảm nhiệm." Chuyện một đạo đã giao cho Minh Hà, Minh Hà lão tổ lúc này đã bắt đầu chọn lựa

tộc nhân đến A Tu La đạo, mọi người tự nhiên đều biết.

"Sau Vu Yêu, Nhân tộc sẽ là nhân vật chính của trời đất.

Thiên Nhân đạo và Nhân đạo, hai đạo này do Nhân tộc trấn thủ.

Chư vị chắc không có ý kiến gì chứ?" Diệp Hàn nhìn bảy vị Thánh nhân xung quanh.

Trước đại chiến Vu Yêu, tương lai chưa rõ ràng.

Nhưng nay tuy đại chiến Vu Yêu lần thứ hai chưa diễn ra, nhưng các Thánh nhân đã biết trước tương lai, hiểu rõ sự thật về việc Vu Yêu hai tộc sẽ biến mất, cũng hiểu rõ nhân vật chính của trời đất trong tương lai, Nhân tộc là gần như chắc chắn.

Vì vậy, Diệp Hàn giao Thiên Nhân đạo và Nhân đạo cho Nhân tộc trấn thủ, mọi người cũng đều không có ý kiến.

Trong Lục Đạo, đã hết ba đạo.

Còn lại ba đạo, lần lượt là Ác Quỷ đạo, Súc Sinh đạo, và Địa Ngục đạo.

Ba đạo này tuy nghe không hay, nhưng lại là nơi tốt thực sự, bởi vì những người vào ba đạo này, đều là những kẻ tiền thế thân mang tội ác tày trời, nhân quả nghiệp lực quấn thân sâu nặng.

Càng như vậy, công đức sau khi tịnh hóa càng nhiều.

Ba đạo này, tự nhiên cũng là tiêu điểm tranh đoạt của mọi người.

"Ác Quỷ đạo, do đệ tử Tiệt giáo của ta trấn thủ!" Thông Thiên giáo chủ không chút nhượng bộ mở lời.

Diệp Hàn gật đầu, nói: "Được, Ác Quỷ đạo giao cho đệ tử Tiệt giáo!" "Súc Sinh đạo, Xiển giáo của ta muốn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mở miệng, đã lấy đi Súc Sinh đạo.

Chương 254

Diệp Hàn và mọi người tự nhiên không có ý kiến.

Nhân giáo của Lão Tử và Nữ Oa, hai Thánh nhân này môn hạ nhân tài ít ỏi, không thể có người đảm nhận trấn thủ Địa Ngục đạo cuối cùng.

Vì vậy, Chuẩn Đề cười hì hì lên tiếng, nói: "Địa Ngục đạo, đương nhiên phải do Tây Phương giáo của ta trấn thủ, tịnh hóa địa ngục, công đức vô lượng a!" "Không sai!" Tiếp Dẫn gật đầu.

Diệp Hàn lại thản nhiên nói: "Chuyện này, cần phải hỏi Hậu Thổ Thánh nhân!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn về phía Hậu Thổ, chắp tay nói: "Tây Phương giáo, nguyện vì Địa Phủ gánh vác!" "Không cần đâu!" Hậu Thổ thản nhiên nói: "Sau đại chiến Vu Yêu, phiền Diệp đạo hữu thu dọn tàn bộ Vu tộc, từ Hồng Hoang đưa đến Địa Phủ, vào ở Địa Ngục đạo, từ đó trấn thủ địa ngục, vĩnh viễn không ra khỏi Địa Phủ!" "Được!" Diệp Hàn chắp tay với Hậu Thổ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, đứng hình.

Hai người tức đến nổ phổi, nhưng cũng không có cách nào, ai bảo Địa Phủ không phải địa bàn của mình?

Phong Đô Đại Đế không dám đòi, Ngũ phương quỷ đế không giành được, người trấn thủ Lục Đạo cũng không có phần, vậy thì xem Thập điện diêm la đi.

Thập điện diêm la có mười vị trí, không thể một cái cũng không cho ta chứ?

"Tiếp theo là Thập điện diêm la!" Diệp Hàn nói: "Thập điện diêm la, có mười vị trí, không biết Hậu Thổ Thánh nhân, muốn phân phối

như thế nào?" Lần này, Diệp Hàn cũng không quyết định, đá quả bóng cho Hậu Thổ.

Nếu không, lỡ làm không tốt, Tây Phương giáo lại muốn bá đạo.

Hậu Thổ nghĩ một lát, nói: "Vu tộc của ta, giữ lại ba, bảy cái còn lại các ngươi chia đi, chư vị có ý kiến gì không?" Lục Đạo Luân Hồi vốn là do Hậu Thổ hóa thành, Hậu Thổ lần này cũng chỉ lấy ba vị trí thôi, cho nên mọi người tự nhiên không có ý kiến gì. 160.

"Được, đã mọi người không có ý kiến, bảy vị trí còn lại do Diệp Hàn thay ta phân phối đi!" Hậu Thổ nhìn Diệp Hàn.

Vừa nghe lại là Diệp Hàn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người gần như muốn thổ huyết.

Nhưng lần này hai người cũng đã rút kinh nghiệm từ trước, là người đầu tiên đứng ra.

"Vị trí Thập điện diêm la, Tây Phương giáo của ta, muốn hai cái!" Chuẩn Đề nhìn Diệp Hàn, tức giận đùng đùng.

"Không được!" Diệp Hàn chưa nói, Thông Thiên đã tức tối nói: "Sáu Thánh chúng ta có năm môn phái, ngươi một miệng đòi hai cái, vậy còn lại chúng ta chia thế nào?" "Đúng vậy!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nói: "Tây Phương giáo muốn hai cái, Xiển giáo của ta hai cái, Tiệt giáo cũng hai cái, vậy Nhân giáo và Oa Hoàng Cung làm sao bây giờ?" "Thôi đi!" Lão Tử phất tay, nói: "Mỗi bên một cái đi, Tây Phương giáo, chỉ có thể cho một cái!" Nói xong, Lão Tử nói: "Để tỏ ra công bằng, Tây Phương giáo lấy một vị trí Diêm La, Nhân giáo của ta cũng chỉ lấy một." Phụt...

Chuẩn Đề tức đến muốn đánh người.

Thế này gọi là công bằng?

Khỉ thật, phân chia đến bây giờ, ai cũng có lợi, chỉ có Tây Phương

giáo của ta hai tay trắng, bây giờ khó khăn lắm mới...

Aizz, thôi bỏ đi.

Nhìn ánh mắt không thiện cảm của Tam Thanh, Chuẩn Đề chỉ có thể cay đắng nói: "Thôi được, một cái thì một cái!" Có một cái, còn hơn không có!

"Vị trí Diêm La, Tây Phương giáo của ta lấy một!" "Nhân giáo của ta cũng lấy một!" "Oa Hoàng Cung lấy một!" Sau đó, thấy Tây Phương giáo, Nữ Oa và Lão Tử ba người đều lấy một cái, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng gật đầu, Tiệt giáo và Xiển giáo, hai giáo mỗi bên lấy một.

Thập điện diêm la, Hậu Thổ lấy ba, kết quả còn lại hai cái không ai hỏi đến.

"Hai cái còn lại, liền cho Diệp đạo hữu đi!" Hậu Thổ nhìn mọi người.

Tam Thanh và Nữ Oa không có ý kiến.

Nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn rõ ràng sắc mặt tối sầm.

Mẹ kiếp, lòng vòng một hồi, lại vào tay cái tên khốn này.

Diệp Hàn cười ha hả, không khách khí nhận lấy, nói: "Hai chức vị này, ta chuẩn bị một cái để lại cho Nhân tộc, cái còn lại, đợi ta thu nhận đệ tử, sẽ tặng cho đệ tử của ta!" Thông Thiên lập tức vui mừng.

Đệ tử của Diệp Hàn, cũng là người trong Tiệt giáo a.

"Sau này nếu con thu nhận đệ tử, không cần phải bẩm báo với vi sư!" Thông Thiên cho Diệp Hàn quyền tùy ý thu nhận đệ tử, Diệp Hàn cúi đầu cảm tạ.

Đến đây, Phong Đô Đại Đế, Ngũ phương quỷ đế, Thập điện diêm la, người trấn thủ Lục Đạo, các chức vị đã phân chia xong, khổ nhất

phải kể đến Tây Phương giáo, bận rộn một hồi, cuối cùng chỉ được một vị trí Diêm La.

"Được rồi!" Diệp Hàn nói: "Quan chức Địa Phủ, đã phân xong!" Chuẩn Đề có chút không cam lòng, hỏi Diệp Hàn: "Không phải còn có các phủ quân, phán quan sao?" Diệp Hàn khịt mũi coi thường.

Thông Thiên nói: "Phủ quân, phán quan, lại không phải chức vị, bọn họ đều do Thập điện diêm la tự mình sắp xếp là được, cần phải phân phong chuyên môn sao?" "Đúng vậy!" Diệp Hàn nói: "Hay là, ta phong luôn cả những tên quỷ tốt, dạ xoa và la sát kia?" Chuẩn Đề mặt tối sầm, không nói nữa.

"Chư vị!" Hậu Thổ nhìn Lục Thánh, bắt đầu hạ lệnh đuổi khách, nói: "Nay chức vị Địa Phủ đã phân chia xong, Hậu Thổ bị Thiên Đạo giam cầm ở đây một triệu năm, không thể tiễn, xin chư vị thứ tội!" "Được, được!" Tam Thanh lần lượt hành lễ, nói: "Xin cáo từ, đa tạ Hậu Thổ nương nương!" Nữ Oa cũng khẽ cúi mình với Hậu Thổ.

Chuẩn Đề lại không có ý định đi, nhìn Diệp Hàn cười tủm tỉm nói: "Diệp đạo hữu a, tu vi thần thông của ngươi, chấn động cổ kim, tư chất vô song, trấn áp vạn cổ.

Là người đệ nhất mà ta từng thấy trong đời.

Trong Hồng Hoang, bất luận là Thánh nhân hay thượng cổ đại hiền, không có ai có thể so sánh với Diệp đạo hữu về khí vận, ngộ tính, căn nguyên chi lực, không có, một người cũng không có!" Ủa...

Diệp Hàn trong lòng một trận kỳ quái: *Chuẩn Đề lão cẩu, tự dưng khen ta làm gì?

Tên này lại muốn giở trò gì đây?* Tam Thanh cũng tò mò quay đầu lại, nhìn Chuẩn Đề.

Chương 255

Nữ Oa nhíu mày.

Chuẩn Đề cười hì hì, tiếp tục nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc nha!" Nhìn Diệp Hàn, khẽ lắc đầu, trên mặt hiện ra vẻ bi thiên mẫn nhân, hoàn toàn bỏ qua mâu thuẫn giữa hai người, diễn kỹ này, nếu ở hậu thế, Oscar tuyệt đối nợ lão một tượng vàng.

"Oscar Thánh nhân...

à không, Chuẩn Đề Thánh nhân!" Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Không biết, có gì đáng tiếc?" "Đáng tiếc cho tư chất tốt như vậy a, nhưng chung quy cả đời cũng chỉ có thể là con kiến..." Chuẩn Đề bĩu môi: "Thực ra, từ trước đến nay, ta luôn cho rằng, sau Lục Thánh chúng ta, vị Thánh nhân thứ tám của trời đất, không ai khác chính là ngươi.

Đáng tiếc...

đáng tiếc a..." Đồng tử của Diệp Hàn, khẽ lạnh đi.

Hắn đã nhận ra ý đồ của Chuẩn Đề!

Tam Thanh, cũng đều sắc mặt không tốt.

Chuẩn Đề nói: "Ba vị sư huynh, thực ra chuyện này, để cậu ấy biết, chưa chắc đã là chuyện xấu.

Diệp đạo hữu…" Chuẩn Đề nhìn Diệp Hàn, nói: "Ngươi có biết, trời có định số không?" Diệp Hàn hỏi: "Lời này giải thích thế nào?" Chuẩn Đề nói: "Dưới Thiên Đạo, chín là số tới hạn.

Vậy nên đã định, số lượng Thánh nhân trong Hồng Hoang, chỉ có tám người.

Nay tám vị trí đều đã đủ, ngươi có nỗ lực thế nào, cũng không thể chứng được đại đạo, hưởng được đại tự do!" Phụt...

Diệp Hàn phun ra một ngụm nước. *Mẹ kiếp!

Mấy lời này cũ rích rồi, năm đó lão tử dùng cái này để lừa Minh Hà, Đế Tuấn, Đông Vương Công, bây giờ lại dùng để lừa ta?

Tưởng ta không biết dưới Thiên Đạo, số tới hạn là chín sao?* "Chuẩn Đề lão cẩu!" "Chuẩn Đề, ngươi muốn làm gì!" "Tìm chết!" Lão Tử, Thông Thiên, Nữ Oa nhìn Chuẩn Đề, đều sắc mặt không tốt.

Bọn họ tự nhiên cũng biết chân lý trời đất ẩn chứa trong đó.

"Đồ đệ, không sao!" Thông Thiên nhìn Diệp Hàn, nói: "Cho dù từ nay về sau, không thể chứng được đại đạo, mọi chuyện, vi sư sẽ thay con sắp xếp!" "Ai..." 161.

Đối mặt với mọi người, Chuẩn Đề không hề sợ hãi nói: "Những gì ta nói đều là sự thật, thay vì để cậu ấy bị che mắt mà không hay biết, không bằng nói ra để cầu một sự thanh thản trong lòng." "Nói vậy, ngươi đang phá hoại đạo tâm của ta!" Diệp Hàn nhìn Chuẩn Đề, thản nhiên nói: "Thanh thản hay không thanh thản?" "Ha ha, Vô lượng thiên tôn!" Chuẩn Đề cười ha hả, nhìn Diệp Hàn: *Ta phá hoại đạo tâm của ngươi, thì đã sao?* "Ví dụ như!" Chuẩn Đề nói: "Tu sĩ sau Đại La, tam hoa tụ đỉnh, có từng thấy hoa nở chín phẩm chưa?

Không có, bởi vì trong Hồng Hoang, cao nhất chỉ có thể là tám phẩm.

Tại sao, vì dưới Thiên Đạo, chín là số tới hạn, mà cái gì đã tới hạn, thì không thể đạt được!" "Thế à?" Diệp Hàn mỉm cười, sau đó phất tay, rút ra một tia hỗn độn chi khí, che lấp thiên cơ trong hư không, khánh vân trên đỉnh đầu mở ra, tam hoa ầm ầm xuất hiện.

Hoa nở... mười hai phẩm!

"..." Chuẩn Đề, Tam Thanh, chúng Thánh, sau khi thấy tam hoa trên đỉnh đầu Diệp Hàn, ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

"Sao có thể?

Sao có thể?" Chuẩn Đề nhìn Diệp Hàn, toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch: "...

Ngươi dám đi ngược lại ý trời?" "Ha ha..." Diệp Hàn phất tay, thu lại tam hoa, mỉm cười, nhìn Chuẩn Đề nói: "Đừng có lôi cái trò chín là số tới hạn ra với lão tử, ở chỗ lão tử, nó không áp dụng!" "Còn nữa, phá hoại đạo tâm của ta, đó là chuyện si tâm vọng tưởng!" 162.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, mặt lại cười nói: "Đúng rồi, có chuyện quên nhắc nhở, Chuẩn Đề đạo hữu, cái chức vị Thập điện diêm la trong tay ngươi nhớ giữ cho kỹ, nghìn vạn lần đừng dùng bừa!" *Khỉ thật, muốn phá hoại đạo tâm của ta, được thôi, đừng trách ta làm ngươi ngủ không yên.* "Ý ngươi là gì?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cảnh giác nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười nói: "Bởi vì, có người vừa mới nói với ta, muốn nó!" "Hừ..." Chuẩn Đề khinh thường hừ một tiếng. *Muốn?

Tưởng Thánh nhân phương Tây ta là bùn nặn, muốn là được sao?* Ực...

Chuẩn Đề đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy Diệp Hàn lấy ra một cái hồ lô màu đỏ.

Sau đó, trong lòng đột nhiên run lên. *Mẹ nó, ... không phải là hồ lô của Hồng Vân sao?* Nếu nói, giữa trời đất, có một người mà Tây phương Nhị Thánh áy náy nhất, đó chính là Hồng Vân.

Bởi vì hai người họ đã nợ Hồng Vân một nhân quả trời ban.

Nhưng không phải Hồng Vân đã tự bạo trong cuộc vây giết của Đế Tuấn và Minh Hà rồi sao, thần hồn câu diệt.

Nghĩ đến đây, tâm cảnh của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người hơi ổn định lại.

Nhưng, ở bên kia, Diệp Hàn lại hướng về Lục Đạo Luân Hồi, cười ha hả, nói: "Hồng Vân đạo hữu, bây giờ không ra, còn đợi đến khi nào?" Diệp Hàn lắc hồ lô, Tam Quang Thần Thủy bắn ra, trong thần thủy đó, hòa lẫn một đoàn hồn phách màu đỏ.

Tuy chỉ là tàn hồn, nhưng khí tức đặc trưng của Hồng Vân trên đó, tất cả mọi người đều ngửi thấy.

Chương 256

...

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Quả nhiên là Hồng Vân!

Lão, chưa chết?

Nhân quả hai người nợ Hồng Vân lớn đến mức nào?

Đó là nhân quả nhường ghế trong Tử Tiêu Cung, nhân quả thành Thánh.

Nhân quả lớn đến mức, căn bản không thể trả nổi.

Lúc đó Hồng Vân bị Đế Tuấn vây công tự bạo, Tây phương Nhị Thánh lập tức trong lòng nhẹ nhõm.

Hồng Vân nếu đã chết, chỉ cần không chết trong tay và kế hoạch của hai người, nhân quả tự nhiên sẽ tiêu tan.

Nhưng vạn vạn không ngờ, Diệp Hàn lại giữ được tàn hồn của Hồng Vân.

Càng khiến người ta đau đầu hơn là, nay trong Hồng Hoang, đã có luân hồi.

Tàn hồn Hồng Vân đi luân hồi, sau khi ra đời chưa chắc đã là Hồng Vân, nhưng xét cho cùng, bản nguyên vẫn là Hồng Vân, nhân quả nghiệp lực có thể kế thừa.

Vậy thì nhân quả mà Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nợ, sẽ không thể tiêu trừ.

Nhân quả lớn như vậy không tiêu trừ, tu vi của hai người cả đời, cũng không thể có chút tiến triển.

Hồn phách của Hồng Vân, trực tiếp bị Diệp Hàn đưa vào Thiên Nhân đạo, bắt đầu luân hồi.

Thần hồn một khi đã vào Lục Đạo, dù là Thánh nhân cũng không thể tính toán được đi đâu về đâu, tự nhiên không biết sẽ trọng sinh ở nơi nào.

Lòng của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nặng trĩu.

"Ồ?" Diệp Hàn nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nói: "Hai vị, trông không vui vẻ gì a!" Chuẩn Đề ném ra một luận điệu "dưới Thiên Đạo, số tới hạn là chín", vốn là để đả kích đạo tâm của Diệp Hàn.

Không ngờ người ta căn bản không quan tâm đến Thiên Đạo, ngược lại hoa nở mười hai phẩm, vả mặt trong nháy mắt.

Giờ thì hay rồi, một tàn hồn của Hồng Vân, một người vốn nên đã chết, lại bị Diệp Hàn lôi ra, khiến hai người họ ghê tởm từ đầu đến chân, nhưng lại không thể làm gì.

Dù sao, dù là Thánh nhân, cũng không muốn trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, làm ra vẻ vong ân phụ nghĩa.

"Diệp đạo hữu nói quá lời rồi." Chuẩn Đề hít sâu một hơi, nói: "Hồng Vân đạo hữu có được một tia thiên cơ để trọng sinh, chúng ta cảm kích không kịp, sao lại không vui!" "Không sai!" Tiếp Dẫn mặt khổ như đưa đám, cố nặn ra một nụ cười, còn khó coi hơn cả khóc: "Chúng ta, mừng cho Hồng Vân đạo hữu!" Hai người miệng nói mừng, trong lòng lại khổ không nói nên lời.

E rằng, tu vi sau này, sẽ không thể tiếp tục đột phá nữa.

Ít nhất, trong một thời gian dài sắp tới là như vậy.

Luân hồi được thiết lập, sinh sôi không ngừng, chết đi vẫn có thể luân hồi, đời đời kiếp kiếp không bao giờ ngừng nghỉ.

Vậy thì Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, chỉ cần không trả hết nhân quả, thì tu vi chỉ có thể đình trệ.

"Chúng ta, xin cáo lui trước!" Tam Thanh liếc nhìn Tây phương Nhị Thánh một cái, phất tay áo rời đi.

Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, nói: "Ta cũng đi đây!", thân hình chìm vào hư không, cũng rời khỏi Địa Phủ.

Tây phương Nhị Thánh hít một hơi thật sâu.

Diệp Hàn cười nói: "Đi thong thả, đúng rồi, đừng quên, chức vị Thập điện diêm la đó, không được dùng bừa, có người muốn đấy!" Thân hình hai người run lên.

Vốn là vì đệ tử Tây Phương giáo xin một chức vị, không ngờ cuối cùng, lại làm áo cưới cho người khác.

Hồng Vân nếu mở miệng đòi, tự nhiên không thể cho người khác, phải giữ lại để trả nhân quả.

Nhưng điều khiến người ta đau đầu là, một chức vị Địa Phủ nho nhỏ, làm sao trả nổi một phần vạn đây.

Uất ức!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tức thì trở về núi Tu Di, sắc mặt hai người lập tức âm trầm.

Trong đó Chuẩn Đề cảm thấy một luồng khí tức trong lòng trào dâng không ngớt, "oạc" một tiếng, một ngụm tiên huyết phun ra, sắc mặt trắng bệch như giấy. ...

Các Thánh nhân đi sạch sẽ!

Diệp Hàn lại đứng trước Lục Đạo Luân Hồi, vẻ mặt trang nghiêm.

Hậu Thổ nói: "Diệp lang, đó là hồn của Nguyên Phượng sao?"

“Ừm!” Diệp Hàn gật đầu, phất tay, hồn phách của Nguyên Phượng cũng từ trong Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô bay ra.

Chương 257

Đó là một đoàn hỏa quang, bay lượn trong tay Diệp Hàn: "Hồn ơi về đây, Nguyên Phượng, chúng ta đang đợi nàng, Xuân Xuân cũng đang đợi nàng, nhất định phải trở về!" Diệp Hàn phất tay áo, đoàn quang đó liền bị ném ra trước Lục Đạo.

Sáu vòng xoáy đen ngòm.

Nhưng đoàn hỏa quang đó lại hóa thành một con hỏa phượng lớn bằng bàn tay, lại bay trở về, bay lượn quanh người Diệp Hàn.

"Có thể vào Thiên Nhân tộc!" Diệp Hàn đặt hồn phách hỏa phượng trước vòng xoáy u u của Thiên Nhân tộc.

Nhưng hồn của Nguyên Phượng lại xoay người, nhảy vào một vòng xoáy bên cạnh, đó lại là A Tu La đạo.

"..." Diệp Hàn nói: "Tại sao?" Hậu Thổ hít sâu một hơi, nói: "Nguyên Phượng không muốn vào Thiên Nhân tộc, tự nguyện đầu thân vào A Tu La đạo, gột rửa hết nghiệp lực nhân quả trên người.

Nhưng cũng vì thế mà phải chịu không ít thống khổ!" Nguyên Phượng cả đời, trải qua vô số năm tháng, thời thượng cổ đã cùng các chủng tộc chinh chiến, sát phạt rất nặng.

Tuy Diệp Hàn đã đặt nàng ở Thiên Nhân tộc, nhưng trong lòng cảm ứng được ý chí Thiên Đạo, cuối cùng đã chọn A Tu La đạo để tiến vào.

Diệp Hàn hít sâu một hơi: "Thôi được, nàng đã bằng lòng, cũng tùy nàng.

Lát nữa bên Minh Hà lão tổ, ta sẽ tự mình thông báo, nhờ lão chiếu cố nhiều hơn." Trong A Tu La đạo, sau khi sinh ra, phần lớn cũng sẽ

biến thành người của tộc A Tu La.

Chuyện nhà đã xong, Hậu Thổ cũng bắt đầu bế quan.

Diệp Hàn thì mang theo một đoàn bản nguyên tinh huyết của Hậu Thổ, đi đến Vu tộc.

"Đinh đông...

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt thưởng cho ký chủ một trăm triệu điểm công đức!" Thông báo của hệ thống truyền đến, Diệp Hàn mỉm cười.

Hiện tại, điểm công đức trên người hắn, có thể nói là nhiều đến mức bùng nổ.

Lần trước đánh Tây phương Nhị Thánh, nhận được một trăm triệu điểm công đức chưa dùng, lần này lại được một trăm triệu nữa.

Nhưng đó đều không phải là phần lớn.

Phần lớn nhất, là giúp Hậu Thổ thân hóa luân hồi trợ đạo, sau đó trời giáng công đức, có một thành rơi vào người Diệp Hàn.

Bởi vì công đức của Hậu Thổ, lớn hơn cả Nữ Oa tạo người, cao tới 3 tỷ điểm, cho nên không chỉ giúp Hậu Thổ chứng đạo thành Thánh, mà còn trực tiếp giúp nàng một hơi đột phá đến đỉnh phong Hỗn Nguyên tứ trọng thiên.

Diệp Hàn, nhận được một phần mười trong đó, cũng là ba trăm triệu điểm.

Vậy thì, cộng với hai trăm triệu trước đó, bây giờ chỉ riêng điểm công đức đã có năm trăm triệu.

Năm trăm triệu điểm công đức, nếu luyện hóa, e rằng có thể trực tiếp một lần đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

"Xem ra, lần này sau khi đưa tinh huyết của Hậu Thổ đến Vu tộc,

ta cũng phải bế quan rồi!" Diệp Hàn thu lại hệ thống, đưa tay xé rách không gian, tức thì đáp xuống trước Bàn Cổ thần điện của Vu tộc. 163.

Tái tạo một vị Tổ Vu cho Vu tộc để gom đủ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đối kháng với đại chiến Vu Yêu lần thứ hai sắp tới.

Không vấn đề gì, đối với Diệp Hàn, rất đơn giản.

Nhưng, tái tạo Hậu Thổ, hay nâng cấp Cửu Phượng, Diệp Hàn cần phải hỏi ý kiến của Đế Giang và những người khác.

"Vu Tôn!" Đế Giang dẫn đầu mười một Tổ Vu, đến gặp Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu, đưa tất cả mọi người vào trong Bàn Cổ thần điện, sau đó nói rõ ngọn nguồn sự việc, nói: "Hậu Thổ đã thành Thánh, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc cần phải bổ sung.

Bản tọa đến đây chỉ để hỏi các ngươi, để ta tái tạo Hậu Thổ, hay là tăng cường cho Cửu Phượng?" Diệp Hàn đưa ra lựa chọn cho Đế Giang và những người khác.

Đế Giang trầm ngâm một lúc, rồi cùng các Tổ Vu khác thương nghị một phen, sau đó đưa ra lựa chọn, là tăng cường cho Cửu Phượng.

Nguyên nhân đơn giản, nếu là trước đây, Hậu Thổ thân hóa luân hồi mà chết đi, bọn họ tất nhiên sẽ tái tạo Hậu Thổ, một là để bổ sung đủ mười hai Tổ Vu, hai là để gửi gắm nỗi nhớ thương.

Nhưng bây giờ không giống, Hậu Thổ nhờ công đức khổng lồ mà trọng sinh, tái tạo Hậu Thổ nữa có vẻ không thích hợp, nên họ chọn tăng cường cho Cửu Phượng.

Cửu Phượng không phải phượng, mà là người của Vu tộc, vì nàng có thân hình chín đầu, đầu giống Phượng tộc, nên mới có tên là Cửu Phượng.

Bản thân Cửu Phượng là em gái ruột của Tổ Vu Cường Lương, cũng giống như mười hai Tổ Vu, được sinh ra từ tinh huyết Bàn Cổ hòa với trọc khí của đại địa.

Chỉ là lúc mới sinh ra có chút tiên thiên bất túc, nên không trở thành một trong mười hai Tổ Vu.

Nhưng không thể phủ nhận, Cửu Phượng rất mạnh, bản thân có tu vi Chuẩn Thánh, là người duy nhất sở hữu nguyên thần.

Cửu Phượng được đưa đến Bàn Cổ thần điện, Diệp Hàn dùng vô thượng pháp lực, trực tiếp đánh bản nguyên Tổ Vu lấy từ trong cơ thể Hậu Thổ vào trong cơ thể Cửu Phượng, lại từ bản thân mình phân hóa ra một đoàn tinh huyết cho Cửu Phượng.

Cơ thể Cửu Phượng, tức thì xảy ra biến hóa.

Sau khi được cường hóa, đã có thể sánh ngang với mười một Tổ Vu còn lại.

Chương 258

Trong cơ thể Cửu Phượng, còn có rất nhiều năng lượng chưa thể luyện hóa hết.

Nếu luyện hóa toàn bộ, pháp lực tu vi của nàng sẽ vượt qua các Tổ Vu khác.

"Đa tạ Vu Tôn!" Cửu Phượng vui mừng, cúi đầu cảm tạ Diệp Hàn.

Diệp Hàn thản nhiên nói: "Đây cũng là một cơ duyên của ngươi." Nói xong, hắn nhìn Đế Giang và những người khác, nói: "Ta đi đây, trước khi Vu Yêu giao chiến lần thứ hai, e rằng sẽ không hiện thân nữa, các ngươi nên chăm chỉ luyện tập trận pháp." "Cẩn tuân mệnh lệnh của Vu Tôn!" Mười hai Tổ Vu cúi đầu cảm tạ.

Diệp Hàn phất tay, xé rách hư không rời đi, trực tiếp đáp xuống Nhân tộc.

Bây giờ trên người mang theo năm trăm triệu điểm công đức, bên ngoài lại không có chuyện gì để mưu tính, cho nên Diệp Hàn định bế quan một thời gian, nâng cao tu vi của bản thân.

Năm trăm triệu điểm công đức, để nâng cấp lên Chuẩn Thánh, chắc chắn là dễ như trở bàn tay.

Nhưng!

Chưa kịp bế quan, đã thấy Ngao Quyển và Thanh Long cùng đến.

"Đại lão gia!" Thanh Long chắp tay với Diệp Hàn, nói: "Bên ngoài, có người của Kỳ Lân nhất tộc cầu kiến!" "Cái gì?" Diệp Hàn lúc đó ngẩn ra, suýt nữa tưởng mình nghe nhầm.

Không thể nào, Kỳ Lân nhất tộc?

Trong thượng cổ tam tộc, Phượng tộc đầu quân cho Nhân tộc, Long tộc đầu quân cho Côn Luân Sơn.

Diệp Hàn bản thân có mối quan hệ rất lớn.

Còn Kỳ Lân nhất tộc thì đầu quân cho Yêu tộc ở Thiên đình. *Chạy đến tìm ta làm gì?* "Đi đi, để họ vào!" 164.

Diệp Hàn phất tay, đã đến rồi thì không chừng là có chuyện gì.

Không lâu sau, tộc trưởng Kỳ Lân tộc Mặc Vũ, đích thân đến đạo trường của Diệp Hàn, cúi đầu bái kiến: "Kỳ Lân nhất tộc, tộc trưởng Mặc Vũ, tham kiến Nhân tộc Thánh Phụ!" "Kỳ Lân nhất tộc, tìm Diệp Hàn ta có chuyện gì?" Diệp Hàn nhìn Mặc Vũ.

Mặc Vũ cười nói: "Có chút chuyện nhỏ, cần phải thương nghị với Diệp...

đạo hữu ngài một chút!" Mặc Vũ mặt đầy tươi cười, hít sâu một hơi, nói: "Thời gian trước, ta nghe nói, con gái của đạo hữu du lịch Đông Hải, ở trong biển liên tiếp giết chết chín tên tà tu Đại La, thật đáng mừng đáng chúc a!" Ực...

Diệp Hàn ngẩn ra, *khỉ thật, chuyện gì đây?

Ta đâu có nghe nói.

Hơn nữa, con gái ta giết vài tên tà tu, cũng có thể kinh động đến Kỳ Lân nhất tộc?* "Nói thẳng đi, chuyện gì?" 165.

Diệp Hàn có vẻ hơi mất kiên nhẫn, hắn không có ấn tượng tốt với Kỳ Lân nhất tộc, một chủng tộc thích gió chiều nào theo chiều nấy, bị tu sĩ trong Hồng Hoang khinh bỉ.

"Vâng, vâng!" Mặc Vũ nói: "Là thế này, Mặc Vũ nghe nói, lệnh thiên kim sở hướng phi mỹ, dựa vào một cái hồ lô màu xanh trong tay, là cực phẩm tiên thiên linh bảo!" "Ừm!" Diệp Hàn nói: "Đó là do sư

tôn ta ban cho!" "Ồ, nguyên là bảo vật của Thánh nhân ban tặng, trách không được lợi hại như vậy, lợi hại!" Mặc Vũ nói: "Nhưng, trong cái Khuynh Tố hồ lô đó, dường như có một tia tinh phách của Thủy Kỳ Lân, uy lực tuyệt luân, sau khi triệu hồi ra thậm chí có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh!" Diệp Hàn cười. *Tên này, vòng vo tam quốc, cuối cùng cũng vào vấn đề chính rồi.* "Ngươi muốn lấy lại tia tinh phách của Thủy Kỳ Lân đó chứ gì?" Diệp Hàn nhìn Mặc Vũ, hỏi thẳng.

"Diệp đạo hữu xin minh giám!" Mặc Vũ mặt khổ sở, nói: "Không phải Kỳ Lân nhất tộc của ta tham lam bảo vật do Thánh nhân ban tặng, mà tinh phách Kỳ Lân đó, thực ra là tinh phách của lão tổ Kỳ Lân nhất tộc của chúng ta.

Lão tổ nay thần hồn bị luyện hóa, để cho người ta chiến đấu, chúng ta làm con cháu, trong lòng khó chịu, cho nên lần này, hy vọng có thể từ tay Diệp đạo hữu, đổi lại một tia tinh phách Kỳ Lân!" "Kỳ Lân nhất tộc của ta, cũng có cực phẩm tiên thiên chí bảo!" Trong lúc nói chuyện, Mặc Vũ lấy ra một cây trường thương màu đỏ máu, trên đó tỏa ra năng lượng vô tận.

Diệp Hàn liếc mắt một cái liền biết, là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

"Thần thương này, tên gọi Tuyệt Thiên, là vũ khí mà lão tổ lúc sinh thời sử dụng, bá đạo tuyệt luân, dù là trong các cực phẩm tiên thiên linh bảo, cũng là tồn tại vô song.

Mặc Vũ xin dùng thương này, đổi lấy hồ lô màu xanh!" Mặc Vũ đưa thương cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn cầm thử, đúng là một cây thương tốt.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Diệp Hàn bây giờ cũng không thiếu tiên thiên linh bảo.

Trên người hắn, Càn Khôn Đỉnh, Thất Thải Liên Đài, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, ba mươi sáu viên Định Hải Châu, v.v., cái nào mà không vượt qua cực phẩm tiên thiên bảo vật?

"Vậy đi!" Diệp Hàn nói: "Ta nghe nói, Kỳ Lân nhất tộc giỏi ngự phong, là vì trong tộc có một viên chí bảo, gọi là Phong Nguyên Châu, là do nguyên tố phong trong tứ đại nguyên tố tiên thiên ngưng tụ thành.

Nếu có thể lấy Phong Nguyên Châu ra, ta liền trao đổi!" Diệp Hàn dùng Hỗn Độn Châu diễn hóa thế giới hỗn độn, cần tứ đại nguyên châu tiên thiên.

Hắn đã thu thập được Địa Nguyên Châu, Hỏa Nguyên Châu, Thủy Nguyên Châu.

Chỉ còn thiếu một cái Phong Nguyên Châu cuối cùng, nếu có thể có được, tự nhiên là tốt nhất.

Đáng tiếc, Mặc Vũ mặt khổ sở, nói: "Không phải Kỳ Lân nhất tộc của ta không nỡ, Phong Nguyên Châu này tuy trân quý, nhưng lại không phải pháp bảo công kích hay phòng ngự, thậm chí ngay cả chức năng phụ trợ cũng không có, đối với tộc ta thực sự là gân gà.

Phong Nguyên Châu trước đây đúng là ở Kỳ Lân nhất tộc của ta, nhưng đáng tiếc sau này đã bị thất lạc!" "Thất lạc rồi?" Diệp Hàn nghe vậy, đầu óc lập tức ong lên. *Không thể nào, thất sát tất tử?

Chương 259

Lão tử sắp gom đủ rồi, chỉ còn thiếu món cuối cùng, độ khó tăng vùn vụt?* "Thất lạc ở đâu?" Diệp Hàn hỏi Mặc Vũ.

Mặc Vũ nói: "Ở trong Bắc Hải.

Nhiều năm trước, trưởng lão trong tộc của ta, từng ở Bắc Hải đại chiến với Côn Bằng, viên châu này liền thất lạc trong Bắc Hải, bặt vô âm tín!" Theo lời Mặc Vũ, Phong Nguyên Châu, đã bị một trưởng lão của Kỳ Lân nhất tộc, nhiều năm trước đánh rơi dưới đáy Bắc Hải.

Diệp Hàn mặt càng đen hơn!

Bắc Hải có vô số sinh linh.

Đánh rơi dưới đáy Bắc Hải, lỡ bị sinh linh nào đó nhặt được, lão tử biết đi đâu mà tìm?

Cho dù, không bị sinh linh khác nhặt đi, Bắc Hải đó rộng lớn vô biên, tuy không lớn bằng Đông Hải, nhưng muốn đi hết toàn bộ khu vực Bắc Hải, cũng là điều vạn vạn không thể.

Ta biết tìm ở đâu?

"Có biết là ở vùng biển nào không?" Diệp Hàn hỏi Mặc Vũ.

Mặc Vũ lắc đầu, nói: "Trưởng lão trong tộc của ta đã qua đời nhiều năm, chuyện này liền không ai biết nữa." "Ồ!" Mặc Vũ đột nhiên nói: "Nếu có người biết, thì chính là Côn Bằng!" Côn Bằng!

Đồng tử của Diệp Hàn khẽ co lại. *Lão gia hỏa này, lúc trước ở dưới gốc cây hồ lô tiên thiên, lúc tranh đoạt hồ lô, đã đấm lão tử một quyền.

Lát nữa có cơ hội, ta phải đi nhổ thêm mấy sợi lông của lão gia

hỏa này mới được.* "Mặc Vũ đạo hữu!" Diệp Hàn nhìn Mặc Vũ, nói: "Hồ lô màu xanh, là vật của sư tôn ta Thông Thiên Thánh nhân, tinh phách Kỳ Lân trong đó, cũng là do lão nhân gia luyện hóa bỏ vào.

Bảo bối này, ngươi cứ mang về trước đi!" Trong lúc nói chuyện, hắn đưa cây Tuyệt Thiên thần thương trong tay cho Mặc Vũ, nói: "Đợi ta về Bích Du Cung, thỉnh thị lão nhân gia xong, sẽ quyết định sau!" "Cũng được!" Mặc Vũ vốn không nghĩ rằng một lần là có thể thành công, liền từ biệt Diệp Hàn, trực tiếp bay đi.

Mặc Vũ vừa đi, Diệp Hàn dứt khoát cũng không bế quan nữa.

Lúc này, chuyện lớn nhất, chính là tìm kiếm Phong Nguyên Châu.

Nếu lời Mặc Vũ không sai, Phong Nguyên Châu đã rơi vào trong Bắc Hải.

Bắc Hải vô cùng lớn, muốn tìm kiếm từng tấc đất là không thể, cho nên, Diệp Hàn nhắm vào một người: Côn Bằng.

Đúng như Mặc Vũ nói, lúc trước Kỳ Lân và Côn Bằng đánh nhau, đã bất cẩn làm rơi bảo vật xuống Bắc Hải, vậy thì chỉ cần tìm Côn Bằng, tất nhiên có thể tìm được nơi bảo vật bị thất lạc lúc đó.

"Mở cho ta!" Diệp Hàn không nói hai lời, trực tiếp đưa tay ra, xé rách hư không, một cái xoay người nhảy vào, lúc xuất hiện lại, đã ở trên Bắc Hải.

Dưới chân, là một vùng biển màu xanh đen, vô biên vô tế.

Cách đó không xa, là một tòa cung điện lấp lánh ánh vàng, đứng trên sóng biển của Bắc Hải, nhưng nhìn vào mức độ tráng lệ của cung điện đó, so với Nam Hải Long Cung cũng không hề thua kém.

"Ầm ầm ầm..." Cửa lớn cung điện mở ra, một đám yêu binh yêu tướng, chỉnh tề có trật tự từ trong đó đi ra, xếp thành hai hàng, trận thế phi phàm.

Một người ở giữa, râu trắng tóc xanh, thân hình vạm vỡ, bước lớn đi ra, từ xa nhìn Diệp Hàn, liền cười hành lễ, chắp tay nói: "Ta còn đang tự hỏi là ai, nguyên là Diệp đạo hữu.

Không biết Diệp đạo hữu đến Bắc Hải của ta, có chuyện gì?" Người này ba bước đã đến trước mặt Diệp Hàn, đứng giữa hư không.

Trông có vẻ cung kính, thực ra lòng phòng bị rất nặng.

Chính là Yêu tộc cộng chủ của Bắc Hải, Côn Bằng lão tổ.

Diệp Hàn nhìn Côn Bằng lão tổ, lại nhìn đám yêu binh của hắn, thản nhiên gật đầu.

Yêu tộc Bắc Hải, dường như có trật tự hơn Yêu tộc Thiên đình của Đế Tuấn.

Lúc đánh nhau, chiến đấu lực tuyệt đối mạnh hơn đám thiên binh thiên tướng ở Thiên đình.

Lần trước đại chiến Vu Yêu, lại không thấy bóng dáng Yêu tộc Bắc Hải của Côn Bằng, cũng không biết tại sao!

"Côn Bằng đạo hữu, đã lâu không gặp." Diệp Hàn nhìn Côn Bằng, thản nhiên nói: "Ta gần đây mới lĩnh ngộ một môn thần thông, hôm nay thấy Côn Bằng đạo hữu, hay là hai chúng ta đánh một trận, xem xem thần thông mới của ta thế nào?" "Cái gì?" Côn Bằng hơi ngẩn ra. *Vừa gặp mặt đã đánh nhau?

Không thể nào!* "Không không không...

Ta đâu phải đối thủ của Diệp đạo hữu?" Côn Bằng xua tay: "Diệp đạo hữu, hay là vào Yêu Sư Cung của ta, uống một chén linh trà thế nào?" "Ầm..." Diệp Hàn lại không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp đối mặt với Côn Bằng, một quyền đấm ra, nói: "Lúc trước dưới gốc cây hồ lô tiên thiên, nhờ có một quyền tương trợ của ngươi, mới khiến Diệp mỗ ta nhận được hắc hồ lô.

Diệp mỗ mỗi khi nghĩ đến việc này, đều cảm khái không thôi, hôm nay có dịp, xin báo đáp ân tình năm đó!" *Ta kháo...* Côn Bằng sắc mặt tối sầm! *Đây đâu phải là báo ân, rõ ràng là báo thù.* Tên này, đúng là thù dai.

Nhưng, nhìn thấy một quyền của Diệp Hàn đấm thẳng vào mặt, tự nhiên không dám sơ suất, hét lớn một tiếng, thần thông Liệt Thiên Thần Trảo trong tay thi triển ra!

Ầm...

Hai người sức mạnh va vào nhau, cả Bắc Hải sôi trào, dâng lên những con sóng khổng lồ cao vạn trượng, lan ra bốn phía.

Chương 260

"Lại nào!" Diệp Hàn nói: "Một quyền vừa rồi, ta chỉ dùng hai phần lực!" Diệp Hàn mỉm cười, lại một quyền đánh ra.

Ầm...

Một quyền này, hắn dùng năm phần lực.

Một hư ảnh nắm đấm khổng lồ, bay nhanh trên mặt biển, nơi nó đi qua, nước biển bị ép sang hai bên, một rãnh nước thật dài, giống như đuôi sao chổi bị kéo theo sau hư ảnh nắm đấm.

Trên quyền mang, vô tận phù văn lượn lờ.

"..." Côn Bằng thấy cảnh tượng này, đã sợ đến tè ra quần. *Chạy...* Bất kể là năm phần lực hay mười phần lực, đều không phải là thứ mà lão tử có thể chống đỡ được.

Nhưng, đợi đến lúc hắn định chạy, mới biết rằng sức mạnh trên nắm đấm, mang theo pháp tắc không gian đại đạo, đã khóa chặt không gian xung quanh trong một khoảnh khắc.

Chỉ một khoảnh khắc, nhưng cũng đã đủ rồi.

Ầm...

Vô tận quyền mang đấm vào bản thể của Côn Bằng.

Côn Bằng tức thì nổ tung, hóa thành mưa máu rơi trên mặt biển Bắc Hải.

Sau đó, nguyên thần ngưng tụ trọng sinh, cả người lại suy yếu không chịu nổi.

Một quyền vừa rồi của Diệp Hàn, không có thời gian vạn năm phục hồi, đừng hòng nghĩ đến.

“Chậc chậc chậc...

Xin lỗi nhé, Côn Bằng đạo hữu!” Diệp Hàn thu nắm đấm lại, nói: “Ta mới dùng có năm phần lực, thật đấy.

Không ngờ ngươi yếu như vậy, sớm biết thế, ta đã dùng ba phần lực rồi!” Côn Bằng sắc mặt trắng bệch, lại thêm một tầng đen: *Mẹ nó, nắm đấm to thì nói gì cũng đúng.* “Ai...

Diệp đạo hữu thần thông quảng đại, đâu phải Côn Bằng ta có thể so bì!” Côn Bằng cười khổ, nói: “Không cần thử nữa, ta chắc chắn không phải đối thủ của Diệp đạo hữu, đi đi đi, vào Yêu Sư Cung của ta, uống một chén linh trà trước đã!” Miệng nói đi Yêu Sư Cung uống một chén trà, thực ra trong lòng, Côn Bằng mong Diệp Hàn đi ngay bây giờ.

“Không đi nữa!” Diệp Hàn xua tay, nói: “Ta đến Bắc Hải, có việc quan trọng khác, cần phải thỉnh giáo Côn Bằng đạo hữu!” “Không dám, không dám!” Côn Bằng vui mừng, nói: “Không biết, Diệp đạo hữu muốn hỏi chuyện gì?” “Ừm!” Diệp Hàn hơi trầm ngâm một lát: “Ta nghe nói, lúc trước một trưởng lão của Kỳ Lân tộc, đã từng đại chiến với Côn Bằng đạo hữu ở Bắc Hải?” “...” Côn Bằng không biết ý của Diệp Hàn.

“Yên tâm đi, ta không phải đến để báo thù, ta có chuyện khác muốn hỏi!” “Ừm, không sai!” Côn Bằng gật đầu, nói: “Chuyện nhiều năm trước rồi, khoảng mười triệu năm.

Lúc đó cả hai chúng ta đều là Đại La Kim Tiên, hắn bị ta đuổi đánh suốt một quãng đường!” “Đánh ở vùng biển nào?” Diệp Hàn hỏi Côn Bằng.

Côn Bằng mặt khổ sở, nói: “Ở phía tây, nhưng vừa đánh vừa chạy, đánh mấy trăm năm lận!” Phụt...

Diệp Hàn suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi. *Khỉ thật, vừa chạy vừa đánh, chạy mấy trăm năm, bảo ta tìm thế nào?

Mẹ kiếp...* ...

Mấy trăm năm, vậy lão tử làm thế nào?

Nhưng, khi ánh mắt của Diệp Hàn rơi vào người Côn Bằng, đột nhiên sáng lên: Có cách rồi!

Côn Bằng nhìn ánh mắt của Diệp Hàn, trong lòng đột nhiên run lên: *Tên này, lại định làm gì?* "Côn Bằng đạo hữu!" Diệp Hàn cười tủm tỉm nhìn Côn Bằng, nói: "Ta cần phải đi tìm một món bảo vật, là do trưởng lão Kỳ Lân nhất tộc năm xưa đánh rơi ở Bắc Hải, cần phải nhờ ngươi giúp đỡ một chút." "..." Côn Bằng sắc mặt tối sầm: "Không biết là bảo vật gì?" "Phong Nguyên Châu!" Diệp Hàn nói thật.

Để Côn Bằng đi tìm, nếu không nói rõ là tìm bảo vật gì, ngược lại sẽ bị nghi ngờ.

Còn về Phong Nguyên Châu, thứ này tương đối vô dụng, người bình thường đều không dùng đến, tương đương với một đống tiên thiên phong nguyên tố, muốn làm gì, trong hỗn độn có đầy.

"Diệp đạo hữu!" Trên mặt Côn Bằng, lộ ra một tia khó xử: "Bắc Hải sâu không lường được, rộng lớn không thể đếm xuể, những vùng biển mà ta đi qua năm xưa, cũng vô biên vô tế, làm sao mà tìm?

Biển cả mênh mông, tìm một viên châu, ta thấy, quá..." Ánh mắt của Diệp Hàn, khẽ lạnh đi, nói: "Chỉ cần ngươi dẫn ta đi lại con đường cũ một lần, không cần ngươi xuống biển." "..." Côn Bằng quả thực không muốn đi.

Diệp Hàn lại hừ lạnh một tiếng, nói: "Không đi cũng được!" "Thật sao?" Côn Bằng mắt sáng lên.

"Tất nhiên!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, toàn thân sức mạnh đột

nhiên ngưng tụ.

Một luồng uy thế vô song, từ trên người tỏa ra, sức mạnh vô tận, chấn động cả hư không run rẩy, sau đó, hắn giơ cánh tay phải lên.

Cả cánh tay phải, biến thành màu vàng như vàng, trên đó lấp lánh kim quang, toàn bộ đều là phù văn của Lực chi đại đạo.

"..." Thấy cảnh này, Côn Bằng lập tức sợ hãi.

Bây giờ, hắn cuối cùng cũng tin rằng Diệp Hàn vừa rồi chỉ dùng năm thành sức mạnh, là thật.

Nếu một quyền này phát ra, đánh trúng, Côn Bằng ngay cả cơ hội để nguyên thần tẩu thoát cũng không có.

"Diệp đạo hữu, có gì từ từ nói!" Côn Bằng toàn thân, đều run rẩy, nói: "Ta đi, ta đi không được sao?" Để cho Diệp Hàn xua tan nghi ngờ, thậm chí hắn còn trực tiếp hóa ra bản thể Côn Bằng.

Chương 261

Chỉ thấy một con đại điểu dài hàng vạn trượng, nằm ngang trên mặt biển.

"Hừ!" Diệp Hàn chân dùng sức, trực tiếp nhảy lên lưng đại điểu, nói: "Sớm như vậy không phải tốt rồi sao, lãng phí sức lực của ta.

Đi thôi, nếu dám cố ý dẫn sai đường, vậy thì đừng về nữa, đến lúc đó ta tìm được bảo vật, lại quay lại tìm ngươi." "Vâng, vâng!" Côn Bằng hai cánh dang rộng, như mây che trời, khẽ vỗ một cái, cả thân hình liền bay ra ức vạn dặm.

Diệp Hàn ngồi trên đầu Côn Bằng, nhìn mặt biển, một tia hỗn độn khí tức từ trong Hỗn Độn Châu được phóng ra.

Sau đó bắt đầu tìm kiếm.

Bắc Hải tuy sâu không lường được, nhưng Hỗn Độn Châu của Diệp Hàn đối với nguyên châu có một sự khao khát tự nhiên.

Một người một chim, bay trên Bắc Hải...

Trong Hồng Hoang, vô số đại lão đang quan sát cảnh tượng trên biển này.

Đầu tiên là kinh ngạc với thủ đoạn của Diệp Hàn, một quyền liền đánh nổ Côn Bằng.

Trông có vẻ, Côn Bằng rất yếu!

Thực ra không phải, là vì Diệp Hàn bây giờ quá mạnh.

Côn Bằng là yêu sư của Yêu tộc, được mệnh danh là trí giả của Yêu tộc, tu vi ở Chuẩn Thánh hậu kỳ đại viên mãn.

Chiến đấu lực của hắn vượt xa Hồng Vân, thậm chí còn mạnh

hơn Đế Tuấn một chút, chỉ yếu hơn Đông Hoàng Thái Nhất một chút, và ngang bằng với Minh Hà lão tổ.

Nhưng, dù có tu vi như vậy, chiến đấu lực như vậy, trong tay Diệp Hàn, lại tỏ ra không chịu nổi một đòn.

Đến nỗi, dưới dâm uy của Diệp Hàn, thậm chí còn tạm thời trở thành tọa kỵ.

"Hừ..." Ba mươi ba tầng trời, trong Thiên đình, Đế Tuấn sau khi thấy cảnh này, hừ lạnh một tiếng.

"Tên Diệp Hàn này, cũng quá không coi Yêu tộc của ta ra gì rồi, cưỡng ép Côn Bằng làm tọa kỵ, mất mặt, mặt mũi của Yêu tộc ta, mặt mũi của Thiên đình ta đều bị mất sạch rồi!" "Phế vật thôi!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Côn Bằng, vẻ mặt khinh thường, nói: "Đại ca, nếu ta gặp Diệp Hàn, nhất định sẽ trấn sát hắn.

Ta chưa bao giờ quan tâm sau lưng hắn có Tam Thanh Thánh nhân!" "Cẩn thận lời nói!" Đế Tuấn mắng Đông Hoàng Thái Nhất một câu, sau đó thở dài một hơi, nói: "Tên này đã thành khí hậu rồi, không phải là đối thủ của ngươi đâu.

Sau này nếu đối đầu, có thể chạy thì cứ chạy đi." Diệp Hàn gã này, lại còn là Vu Tôn của Vu tộc.

Điều này đã trở thành một khối tâm bệnh của Đế Tuấn.

Có Diệp Hàn ở đây, làm sao có thể nhất thống Hồng Hoang.

Không nói đâu xa, Vu tộc, Phượng tộc và Nhân tộc, cả ba tộc đều được Diệp Hàn che chở, đánh thế nào, thống nhất thế nào? ...

Trong Bắc Hải.

Diệp Hàn ngồi trên đỉnh đầu Côn Bằng bay lượn, một chuyến bay đã là mười mấy năm.

Nhưng Diệp Hàn vẫn không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào của Phong Nguyên Châu.

Hắn cũng không vội, Côn Bằng và đại năng Kỳ Lân đã chiến đấu mấy trăm năm, mới có mười mấy năm, còn sớm chán!

Một ngày nọ, cánh của Côn Bằng đột nhiên thu lại, đáp xuống một vùng đất rộng lớn.

Diệp Hàn nhảy xuống, nhìn xung quanh, bề ngoài trông giống như một vùng đất liền, trên đó núi non trùng điệp, sông ngòi chảy xiết, có vô số cỏ cây.

Nhưng thần thức quét qua, lại lập tức kinh hãi...

Một sinh linh?

Lớn như vậy?

Diệp Hàn nhìn xung quanh.

Phần lưng của sinh linh này, rộng tới ức vạn dặm.

"Đây là, Bắc Hải Huyền Quy!" Côn Bằng hóa thành bản thể, nói với Diệp Hàn: "Cũng là con rùa đầu tiên sau khi trời đất ra đời, tu hành vô số năm, nay đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Cũng kỳ lạ, căn nguyên dày vô cùng, nhưng lại không thể hóa hình!" "Ầm ầm ầm..." Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy ở mặt biển xa xa, một cái đầu rùa khổng lồ, từ trong nước biển nhô lên, đầu lâu quay lại, nhìn về phía Diệp Hàn và Côn Bằng, nói: "Ai, ai đang nói về căn nguyên của ta?" Đột nhiên thấy Côn Bằng, nói: "Ồ, nguyên là Côn Bằng tổ sư a!" "Lão rùa, đã lâu không gặp!" Côn Bằng và Bắc Hải Huyền Quy chào hỏi.

Bắc Hải Huyền Quy nói: "A, đã lâu không gặp, cũng phải mười triệu năm rồi nhỉ!" Lại nhìn Diệp Hàn, hỏi: "Vị này là ai?" Diệp Hàn

chưa nói, Côn Bằng bên cạnh đã vội vàng giới thiệu: "Vị này, là khách quý của Bắc Hải chúng ta, là thủ đồ dưới trướng Tam Thanh Thánh nhân, hiện nay trong Hồng Hoang, là người đứng đầu dưới Thánh nhân, Diệp Hàn, Diệp đạo hữu!" "Lại là đệ tử của Thánh nhân?" Bắc Hải Huyền Quy nhìn Diệp Hàn, trong mắt ánh sáng khẽ lóe lên: "Thất kính thất kính, thất kính thất kính!" "Huyền Quy đạo hữu khách sáo rồi!" Diệp Hàn mỉm cười, đối với Huyền Quy, hắn tự nhiên biết rõ, gã này gánh vác sứ mệnh của trời đất.

"Diệp đạo hữu!" Huyền Quy nhìn Diệp Hàn, nói: "Ta có một yêu cầu bất lịch sự!" "Mời nói!" "Ừm!" Huyền Quy nói: "Nếu Diệp đạo hữu là đệ tử của Thánh nhân, Thánh nhân biết rõ quá khứ tương lai, mọi thứ trong Hồng Hoang, phiền Diệp đạo hữu giúp ta hỏi Thánh nhân, tại sao ta đến bây giờ, vẫn không thể hóa hình?" "Phiền Diệp đạo hữu, có thể giúp ta hỏi Thánh nhân, tại sao ta đến bây giờ, vẫn không thể hóa hình?" Huyền Quy uất ức hỏi Diệp Hàn.

Thật sự uất ức, là sinh linh được sinh ra từ lúc khai thiên lập địa, căn nguyên không cần phải nói, tuyệt đối không kém.

Nhưng cơ thể càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn, mà lại không thể hóa hình.

Chương 262

Không thể hóa hình, tốc độ tu vi cũng cực kỳ chậm chạp, cho nên vô số năm tháng trôi qua, tu vi vẫn ở Đại La đỉnh phong, chứ chưa tiến vào Chuẩn Thánh.

"Có được không?" Thấy Diệp Hàn hồi lâu không lên tiếng, Huyền Quy lại hỏi một câu.

Diệp Hàn cười cười, nói: "Không cần hỏi Thánh nhân, vấn đề này, ta có thể trả lời!" "Thật sao?" Trong mắt Bắc Hải Huyền Quy lộ ra vẻ khao khát vô tận, nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Sứ mệnh trên người ngươi chưa hoàn thành, tự nhiên không thể hóa hình.

Đợi đến khi sứ mệnh đến, và hoàn thành nó, ngươi sẽ hiểu được mọi thứ." Diệp Hàn là người xuyên không, đối với vận mệnh của Bắc Hải Huyền Quy trong Hồng Hoang tự nhiên biết rõ.

Sau đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, Cộng Công trong cơn thịnh nộ đã đâm sập núi Bất Chu, từ đó trụ trời sụp đổ, trời cũng bị thủng một lỗ lớn, nước Thiên Hà vô tận đổ xuống, gây ra nạn lụt ở Hồng Hoang.

Chúng Thánh nghị bàn vá trời, Nữ Oa liền luyện hóa Ngũ Sắc Thạch, vá lại cái lỗ lớn trên bầu trời.

Nhưng vá trời xong, vẫn chưa xong.

Giữa trời và đất, không có gì chống đỡ, vậy thì trời sẽ từ từ sụp xuống, cuối cùng trời đất hợp nhất, Hồng Hoang trở về hỗn độn, công lao khai thiên lập địa của Bàn Cổ cũng tan thành mây khói.

Để ngăn chặn Hồng Hoang trở về hỗn độn, chúng Thánh đã lấy tứ chi của Bắc Hải Huyền Quy, chặt xuống làm bốn cực của trời, để

chống đỡ trời đất, lại lập ra Tứ Thánh Thú Chu Tước, Huyền Vũ, Thanh Long, Bạch Hổ, để bảo vệ bốn cực.

Vì vậy, vận mệnh của Bắc Hải Huyền Quy, ngay từ đầu đã được định sẵn, là bị đánh chết, chặt tứ chi để chống đỡ trời đất.

Có thể hóa hình mới là lạ.

"..." Bắc Hải Huyền Quy sau khi nghe lời Diệp Hàn, hơi ngẩn ra, thầm nghĩ: *Câu trả lời này, cũng quá huyền học rồi, khỉ thật, sứ mệnh trời đất?* "Đừng vội!" Diệp Hàn nói: "Trong vòng một triệu năm nữa, sứ mệnh của ngươi sẽ đến!" "Một triệu năm sao?" Huyền Quy vui mừng.

Trong Hồng Hoang, thời gian chỉ là một khái niệm, như Huyền Quy, đã sống vô số ức năm, một triệu năm, đối với nó chỉ là một khoảnh khắc mà thôi.

"Thôi được, hôm nay đã gặp, ta liền tặng ngươi một cơ duyên!" Diệp Hàn nhìn Huyền Quy, nói: "Bái ta làm sư, ta có thể chỉ điểm cho ngươi.

Đến lúc đó, ngươi có thể chuyển từ bị động thành chủ động, hóa sát kiếp thành phúc báo, cũng không phải là không thể!" "Ồ?" Bắc Hải Huyền Quy kinh ngạc: *Ta có sát kiếp?166.

Nhưng đã có thể hóa sát kiếp thành phúc báo thì có thể thử.

"Được!" Huyền Quy quay đầu, nói: "Bắc Hải Huyền Quy, ra mắt sư tôn.

Sư tôn thứ tội, bản thể của ta quá to lớn, di chuyển bất tiện, không thể hành lễ bái sư!" "Ha ha ha!" Diệp Hàn nói: "Không sao, sau khi hóa hình, bổ sung lễ bái sư cũng không muộn.

Như vậy, ngươi chính là đệ tử thân truyền của ta, đại đệ tử dưới trướng Diệp Hàn ta.

Cũng là đệ tử đời thứ ba của Tiệt giáo!" Đệ tử đời thứ ba của Tiệt giáo, sau Đa Bảo là Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Bắc Hải Huyền Quy cũng là một trong số đó.

"Chúc mừng chúc mừng!" Côn Bằng nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt tươi cười, chắp tay nói: "Chúc mừng Diệp đạo hữu, thu được đồ đệ giỏi.

Côn Bằng ở đây xin chúc mừng." Trong lúc nói chuyện, hắn biết điều lấy ra hai kiện tiên thiên bảo vật, tặng cho Huyền Quy.

Diệp Hàn cười cười, không nói gì.

Nhưng ngay sau đó, hắn phất tay, hỗn độn chi khí che lấp thiên cơ!

Đồng thời một tia sáng nhỏ như hạt gạo bị đánh vào trong nguyên thần của Huyền Quy.

"Đây là thiên cơ, ngươi biết là được, đừng tiết lộ!" Diệp Hàn dặn dò một câu.

Huyền Quy sau khi hấp thu thông tin trong tia sáng đó của Diệp Hàn, lập tức kinh hãi, nói: "Đây, chính là sứ mệnh của ta sao?" Trầm ngâm một lúc, hắn hướng Diệp Hàn cảm tạ: "Đa tạ sư tôn, ta biết nên làm gì rồi!" Nói xong, đầu lại chìm vào trong biển lớn.

Diệp Hàn thu Huyền Quy làm đệ tử, nhưng thân hình Huyền Quy to lớn vô cùng, thậm chí còn lớn hơn cả Tam Tiên Đảo và Kim Ngao Đảo vô số lần, cho nên tự nhiên không thể mang đi, chỉ đành để nó trôi nổi ở Bắc Hải.

Côn Bằng bay lên, Diệp Hàn hai người tiếp tục tìm kiếm Phong Nguyên Châu.

Trong lúc đó, Côn Bằng nhất thời tò mò, hỏi Diệp Hàn: "Diệp đạo hữu, Bắc Hải Huyền Quy đó, rốt cuộc gánh vác sứ mệnh gì?" "Ngươi thật sự muốn biết?" Diệp Hàn nhìn Côn Bằng.

Côn Bằng cười nói: “Ta chỉ tò mò thôi!” Diệp Hàn nói: “Sau đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, nếu ngươi có thể toàn thân rút lui, tự nhiên sẽ biết.

Lúc này ta nói cho ngươi, chưa chắc ngươi đã chịu nổi sát kiếp của Thiên Đạo kiếp lôi!” Trong lúc nói chuyện, trên bầu trời Bắc Hải, mây kiếp ầm ầm giăng kín, dường như thật sự muốn giáng xuống.

Côn Bằng sợ đến run rẩy, nói: “Diệp đạo hữu, đừng nói nữa!” “Không phải ngươi tò mò sao?” “Không không không, ta bây giờ, lại không muốn biết nữa!” Côn Bằng khóc không ra nước mắt!

Vừa rồi còn tưởng Diệp Hàn đang khoác lác, không ngờ một câu nói thật sự đã dẫn đến Thiên Đạo kiếp lôi, tự nhiên biết lời Diệp Hàn không phải là giả, thật sự không dám hỏi nữa.

Hai người trên biển lớn lại đi thêm trăm năm, một ngày nọ, nguyên thần của Diệp Hàn đột nhiên run lên.

Hắn cảm nhận được, Hỗn Độn Châu trong nguyên thần, dường như đã nhảy lên.

Đi về phía trước thêm nửa ngày, sự nhảy lên đó càng thêm mãnh liệt.

“Dừng lại!” Diệp Hàn thản nhiên nói một câu, để Côn Bằng ngừng bay.

Chương 263

Trên mặt biển vô tận, sóng vỗ dữ dội.

Dưới nước biển màu xanh đen, sâu không lường được.

"Ở dưới đó!" Diệp Hàn nói.

Côn Bằng sợ Diệp Hàn bảo mình xuống, cười khổ nói: "Ta là chim bay trên trời, không quen thuộc với nước!" Diệp Hàn liếc mắt một cái.

Bảo vật ở ngay trước mắt, tự nhiên không thể để Côn Bằng xuống lấy.

"Mở ra cho ta!" Diệp Hàn đại thủ phất một cái, trực tiếp vô tận pháp lực tuôn ra.

Biển lớn sóng vỗ dữ dội, tức thì liền mở ra một hẻm núi sâu không thấy đáy.

Nước biển bị phân sang hai bên, đáy biển từ từ cũng hiện ra trước mặt hai người, đen ngòm không thấy một vật, nhưng trong đáy biển đó, lại có một tia sáng huỳnh quang nhỏ bé.

"Ra đây!" Diệp Hàn pháp quyết xuất khẩu, tia sáng huỳnh quang đó liền bay lên, rơi vào tay Diệp Hàn, chính là một viên châu phát ra ánh sáng huỳnh quang màu xanh.

Phong Nguyên Châu.

"..." Côn Bằng nhìn một cái, nói: "Đúng là Phong Nguyên Châu a!" Hắn còn tưởng, Diệp Hàn muốn tìm bảo bối gì ghê gớm lắm, nói ra ba chữ "Phong Nguyên Châu", không phải là để che giấu sao.

Nhưng cuối cùng, điều khiến Côn Bằng không ngờ tới là, thứ

Diệp Hàn tìm kiếm, thật sự chỉ là Phong Nguyên Châu mà thôi. *Nhưng, tại sao ta một chút cũng không cảm giác được, mà Diệp Hàn lại có thể biết được vị trí chính xác của Phong Nguyên Châu nhỉ?* Lại một vấn đề khiến Côn Bằng đau đầu.

"Được rồi!" Diệp Hàn thu lại Phong Nguyên Châu, nói: "Lần này, đa tạ Côn Bằng đạo hữu, sau này sẽ có dịp gặp lại!" Đưa tay ra, tức thì xé rách hư không, thân hình Diệp Hàn lóe lên, liền tiến vào trong hư không đó.

Tại đất Bắc Hải, sau khi thu nhận Huyền Quy Bắc Hải làm đệ tử, dưới sự dẫn dắt của Côn Bằng, Diệp Hàn đã mất hơn một trăm năm để cuối cùng tìm được Phong Nguyên Châu mà tộc Kỳ Lân đánh rơi năm xưa.

Đến đây, bốn đại nguyên châu nguyên tố tiên thiên Địa, Hỏa, Thủy, Phong của Diệp Hàn đã được tập hợp đầy đủ.

Cuối cùng, hắn đã có thể diễn hóa ra một thế giới Hỗn Độn chân chính.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, xé rách không gian, trực tiếp trở về đạo trường của Nhân tộc.

Bốn nguyên châu đã đủ, Diệp Hàn có chút không thể chờ đợi được nữa.

Hắn muốn diễn hóa thế giới Hỗn Độn.

Sau khi vào đạo trường, Diệp Hàn lại cảm thấy nơi này không đủ an toàn, bèn xé rách không gian, trực tiếp quay về đảo Kim Ngao, bố trí lại đạo trường, dùng khí Hỗn Độn che đậy thiên cơ, sau đó mở ra trường thời gian.

Hỗn Độn diễn hóa, bắt đầu!

Diệp Hàn hít sâu một hơi, lấy ra Phong Nguyên Châu cuối cùng,

trực tiếp ném vào trong Hỗn Độn Châu.

Rầm...

Sau khi Phong Nguyên Châu tiến vào Hỗn Độn Châu, thế giới bên trong toàn bộ Hỗn Độn Châu lập tức xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nguyên thần của Diệp Hàn xâm nhập vào trong đó, có thể thấy rõ ràng, sau khi bốn nguyên châu Địa, Hỏa, Thủy, Phong dung nhập vào Hỗn Độn, bốn phương Hỗn Độn đều có một luồng khí tức thuộc tính khác nhau phun trào ra, hỗn hợp trong hư không, sau đó dung hợp và diễn hóa lẫn nhau.

Ầm ầm ầm...

Trong quá trình đó, toàn bộ Hỗn Độn đều rung chuyển.

Không gian Hỗn Độn đang khuếch trương vô hạn ra bốn phía với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong nháy mắt, giống như một vụ nổ vũ trụ lớn, nó đã vượt qua giới hạn nhận thức của Diệp Hàn.

Bây giờ, cho dù Diệp Hàn là chủ sáng thế, cũng không thể nói chính xác Hỗn Độn rốt cuộc lớn đến mức nào.

Thế giới Hỗn Độn không chỉ có không gian xảy ra biến hóa to lớn, mà bản chất bên trong cũng có vô hạn biến đổi, điểm rõ ràng nhất chính là gió Hỗn Độn.

Trước đây, gió Hỗn Độn trong Hỗn Độn Châu chỉ có hình mà không có thần, bây giờ có thể nói là thần hồn kiêm bị.

Gió Hỗn Độn ở đây không khác mấy so với gió Hỗn Độn trong Hỗn Độn thực sự.

Trong Hỗn Độn, những luồng gió Hỗn Độn đó bắt đầu ngưng tụ

thành thực thể, một phần trôi nổi trong hư vô, mờ mịt hỗn độn, không phân biệt đông tây nam bắc, không có trên dưới.

Khi vô tận Địa, Hỏa, Thủy, Phong tàn phá bừa bãi, các nguyên tố tiên thiên giao thoa chiếu rọi, từng điểm sáng lấp lánh rồi lại tắt lịm trong Hỗn Độn.

Diệp Hàn biết, mỗi một điểm sáng đều có nghĩa là một thế giới ra đời.

Dưới sự hội tụ của bốn nguyên tố tiên thiên, năng lượng giao thoa, tự nhiên sẽ ngẫu nhiên sản sinh ra thế giới trong vạn một tình huống, nhưng vì thế giới Hỗn Độn hiện tại đang trong quá trình diễn hóa, vô tận gió Hỗn Độn thậm chí còn dữ dội hơn cả thế giới Đại Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang, cộng thêm bản thân Diệp Hàn chưa tham ngộ ba ngàn Đại Đạo, pháp tắc trong Hỗn Độn không ổn định.

Vì vậy, những thế giới mới sinh đó lại tắt lịm trong nháy mắt.

Thế giới Hỗn Độn cần phải tiếp tục diễn hóa.

Chương 264

Pháp tắc trong thế giới Hỗn Độn của Diệp Hàn hiện tại chưa hoàn chỉnh, trong đó không có khái niệm không gian và thời gian.

Vì vậy, thời gian diễn hóa của thế giới Hỗn Độn, xem ra rất dài, kỳ thực cũng có thể hiểu là trong một khoảnh khắc, bởi vì, ở đây không có khái niệm thời gian.

Ầm ầm ầm...

Vào một thời khắc nào đó, thế giới Hỗn Độn ở đây cuối cùng đã diễn hóa hoàn tất.

Những điểm sáng sinh ra do va chạm đã biến mất không thấy, trong thế giới Hỗn Độn mới sinh, không có bất kỳ thế giới lớn nhỏ nào có thể tồn tại được.

Nhưng, lại có bảy luồng sáng bay ra từ trong Hỗn Độn, hóa thành chín màu, ẩn vào Hỗn Độn...

Con ngươi Diệp Hàn co lại.

Vừa rồi hắn rõ ràng cảm nhận được khí tức của bảo vật.

Hơn nữa, không phải bảo vật bình thường.

Đó là Hỗn Độn chí bảo.

Sau khi thế giới Hỗn Độn diễn sinh, trong đó đã sản sinh ra Hỗn Độn chí bảo tiên thiên?

Điều này khiến Diệp Hàn có chút bất ngờ.

Nhưng, Diệp Hàn biết, những chí bảo này là chuẩn bị cho sinh linh trong Hỗn Độn sau này, vì vậy hắn không tự ý lấy ra, mặc cho trọng bảo ẩn náu trong Hỗn Độn.

Ngoài Hỗn Độn chí bảo ra, còn có vô số nguyên châu, ngọc thạch, thiên tài địa bảo do nguyên tố tiên thiên ngưng tụ thành, cũng đều lần lượt xuất hiện.

Không tệ!

Toàn bộ Hỗn Độn, được diễn hóa thành từ Hỗn Độn Châu kết hợp với bốn nguyên châu cấu thành từ bốn nguyên tố tiên thiên, bốn nguyên châu giống như mồi dẫn cho toàn bộ thế giới Hỗn Độn, bây giờ thế giới Hỗn Độn diễn hóa thành công, lại sinh ra rất nhiều nguyên châu tiên thiên.

Diệp Hàn lấy ra một phần, trong đó có Hỏa Nguyên Châu, Địa Nguyên Châu, Thủy Nguyên Châu và Phong Nguyên Châu tiên thiên.

Những thứ này, bây giờ trong tay hắn, lại không có tác dụng gì!

Phù...

Thần thức của Diệp Hàn rút ra khỏi thế giới Hỗn Độn đó, hít sâu một hơi.

Thế giới Hỗn Độn diễn hóa thành công, đối với bản thân hắn mà nói, cũng được lợi rất nhiều.

Chưa nói đến những thứ khác, bây giờ, trong thế giới Hỗn Độn, đã có thể vĩnh viễn chứa đựng đại thiên thế giới, trung thiên thế giới, tiểu thiên thế giới.

Đương nhiên, nếu pháp tắc hoàn thiện, Diệp Hàn có thể trực tiếp diễn hóa ra thế giới Hồng Hoang trong Hỗn Độn Châu.

Sức mạnh của những thế giới này, đều sẽ gia trì lên người Diệp Hàn. "Tách ra cho ta!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, tách toàn bộ ba mươi sáu tiểu thiên thế giới trong ba mươi sáu viên Định Hải Châu ra, sau đó di chuyển vào thế giới Hỗn Độn.

Rầm...

Thân thể Diệp Hàn chấn động!

Sau đó, hắn nắm chặt tay, cảm nhận được sức mạnh vô cùng vô tận.

Trước đây, sức mạnh của ba mươi sáu tiểu thiên thế giới là gia trì lên Định Hải Châu, bây giờ, lại khác, trực tiếp gia trì lên người Diệp Hàn.

Sức mạnh càng mạnh hơn rồi!

Nhưng đáng tiếc, sự gia tăng sức mạnh này, lại vẫn chỉ là lượng biến, không thể dẫn đến chất biến.

Muốn sự gia tăng sức mạnh này có thể dẫn đến chất biến, phải tham ngộ ba ngàn Đại Đạo, lấy ba ngàn Đại Đạo làm cơ sở, diễn hóa thế giới Hồng Hoang, cũng là thế giới chân linh trong Hỗn Độn Châu, mới có thể tăng thêm sức mạnh vô cùng vô tận.

Thậm chí, vượt qua Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Nhưng, tham ngộ Đại Đạo, lại khó khăn biết bao! ...

Bên này, thế giới Hỗn Độn của Diệp Hàn diễn hóa thành công.

Bên kia, tại nơi sâu thẳm của U Minh Huyết Hải, trong tộc A Tu La, tại nhà của Tự Tại Thiên Ba Tuần, đại đệ tử của Minh Hà lão tổ, cũng là thủ lĩnh của Tứ đại Ma vương A Tu La, lại xảy ra một chuyện dở khóc dở cười.

Trong nhà Tự Tại Thiên Ba Tuần có một người vợ vô cùng xinh đẹp, chính là Thiên Phi Ô Ma.

Ô Ma lần lượt sinh cho Ba Tuần bảy mươi hai người con gái, chính là bảy mươi hai công chúa của tộc A Tu La, mỗi người đều mỹ diễm vô biên, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Phụ nữ tộc A Tu La vốn đã cực kỳ xinh đẹp, bảy mươi hai công chúa lại là tuyệt sắc trong tuyệt sắc, khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang đều thèm muốn không thôi.

Chương 265

Nhưng không chỉ có vậy.

Mấu chốt là, sau khi đại ma vương Ba Tuần bế quan vạn năm, Ô Ma lại mang thai.

Nàng sinh ra người con gái thứ bảy mươi ba, sinh ra không chỉ thông tuệ vô cùng, mà mức độ mỹ diễm còn vượt qua tất cả bảy mươi hai công chúa, trở thành đệ nhất mỹ nhân A Tu La danh xứng với thực.

Sau khi Ba Tuần xuất quan, hắn nổi trận lôi đình.

Lão tử bế quan vạn năm, mẹ nó lại sinh ra thêm một đứa là có ý gì?

Ba Tuần đánh vợ một trận, sau đó lại định giết chết con gái út.

Vào thời khắc mấu chốt, Minh Hà giáo chủ giáng lâm, mạnh mẽ ra lệnh cho Ba Tuần không được ra tay, và đích thân đưa tiểu công chúa A Tu La này đi, giao cho trí giả của tộc A Tu La, nuôi dưỡng riêng.

Có một khoảng thời gian, Ba Tuần thậm chí còn nghi ngờ vợ mình Ô Ma và Minh Hà có gian díu.

Sau này, Minh Hà nói với Ba Tuần: "Nữ tử này là thân chuyển thế của Nguyên Phượng, nếu giết, tộc A Tu La của chúng ta, Minh Hà giáo ta, toàn bộ đều sẽ gặp tai ương!" Ba Tuần lúc này mới biết, lai lịch của đứa con gái này lớn đến mức nào.

Lai lịch chỉ là thứ yếu, mấu chốt là người đó, không thể trêu vào!

Ba Tuần không dám trêu chọc Diệp Hàn, Minh Hà cũng không dám đắc tội.

Huống hồ, Nguyên Phượng giáng sinh vào tộc A Tu La, là do Hậu Thổ nương nương đích thân hỏi thăm, dặn dò Minh Hà.

Thánh Nhân ở ngay trước cửa nhà, Minh Hà đạo tổ sao có thể để Ba Tuần giết Nguyên Phượng.

Thế là, cả tộc A Tu La, đều coi thân chuyển thế của Nguyên Phượng như tiểu tổ tông, thân chuyển thế của Nguyên Phượng trong tộc A Tu La tên là Ô Nhã Na.

Ô Nhã Na thiên phú dị bẩm, khi sinh ra đã là Kim Tiên đại viên mãn, đến khi trưởng thành sau một trăm năm, đã là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, tốc độ tu luyện này, cũng đã phá vỡ kỷ lục của tộc A Tu La.

Trên đảo Kim Ngao!

Một ngày nọ, Diệp Hàn đột nhiên mở mắt, trong lòng có cảm ứng, nói: "Ra đời rồi sao?" Ngay sau đó, thân ảnh hắn lóe lên, đến đạo trường của con gái. "Cha!" Con gái Diệp Xuân thấy Diệp Hàn, từ trong đạo trường nhảy ra.

Diệp Hàn nói: "Đi với ta một chuyến." "Cha, chúng ta đi đâu vậy?" Diệp Xuân nhảy lên đài sen bảy màu ba mươi sáu phẩm, hỏi Diệp Hàn.

Diệp Hàn phất tay, đài sen liền hóa thành một luồng sáng, bay về phía U Minh Huyết Hải. "Gặp một người!" Diệp Hàn không nói nhiều.

Hai người ngồi trên đài sen bảy màu ba mươi sáu phẩm, gần như chỉ sau một hơi thở, đã vượt qua vô số khoảng cách Hồng Hoang, đến trên U Minh Huyết Hải.

Ầm ầm ầm...

Nước biển U Minh Huyết Hải sôi trào một trận, sau đó rẽ sang hai bên, Minh Hà lão tổ dẫn theo Tứ đại Ma vương dưới trướng là Tự

Tại Thiên Ba Tuần, Dục Sắc Thiên, Đại Phạn Thiên, Thấp Bà, Tứ đại Ma tướng là Nhân Đà La, Đế Thích Thiên, Tỳ Thấp Nô, Lỗ Thác La, cùng với Thiên Phi Ô Ma và một đám thuộc hạ, ra nghênh đón. "Ra mắt Diệp đạo hữu!" Minh Hà sau khi thấy Diệp Hàn, phát hiện khí tức trên người hắn lại mạnh hơn một phần, không khỏi lại một lần nữa kinh hãi thất sắc: Gã này, thật sự càng ngày càng mạnh, trong Hồng Hoang, e rằng ngoài Thánh Nhân ra, không ai có thể trị được. "Ừm!" Diệp Hàn đứng cao trên đài sen ba mươi sáu phẩm, dáng người thẳng tắp, đài sen bảy màu lại từ từ xoay chuyển, tỏa ra uy thế vô thượng, trên đó lửa đen và lửa đỏ giao thoa chiếu rọi, ánh sáng bảy màu chiếu rọi chư thiên, ba mươi sáu cánh sen không ngừng đóng mở.

Nhìn từ xa, đều khiến người ta tâm thần run rẩy.

Thập nhị phẩm nghiệp hỏa hồng liên bị luyện hóa dung hợp trong đó, Minh Hà một trận đau lòng. "Minh Hà đạo hữu, hẳn đã biết ý của ta!" Diệp Hàn nhàn nhạt nói một câu.

Minh Hà lập tức nói: "Đúng vậy, Diệp đạo hữu, mời vào trong!" Tứ đại Ma vương, Tứ đại Ma tướng của U Minh Huyết Hải dẫn đường, một đường đến tộc A Tu La dưới đáy huyết hải. "Mẫu thân!" Ô Nhã đã chuẩn bị sẵn ở đây, hướng Thiên Phi Ô Ma hơi hành lễ, sau đó, ánh mắt liền rơi trên người Diệp Hàn.

Ánh mắt của Diệp Hàn và Diệp Xuân, tự nhiên cũng hướng về phía nàng.

Nhìn Ô Nhã Na, Diệp Hàn gật đầu, Nguyên Phượng tái sinh trong tộc A Tu La, là tái tạo thân thể, dung mạo mỹ diễm vô biên, bất kỳ nam nhân nào cũng sẽ say đắm, nhưng lại hoàn toàn không còn chút khí chất nào của Nguyên Phượng năm xưa.

Nguyên Phượng như vậy, đâu còn là Nguyên Phượng. "Ông ông..." Diệp Hàn đưa tay ra, lấy ra một đoàn bản nguyên mà năm xưa

lấy từ trên người Nguyên Phượng, phất tay đánh vào trong cơ thể Ô Nhã Na.

Một lát sau, Diệp Hàn nói: "Còn chưa tỉnh?" Con ngươi Ô Nhã Na khẽ động, vô tận thần quang từ quanh thân nứt ra, như phượng hoàng niết bàn, hóa thành một đoàn lửa dữ, thiêu đốt thân thể quanh mình cho đến hết, tại nơi bản nguyên của lửa, lại ngưng tụ, hình thành một nữ tử mặc cung trang, khóe miệng nhếch lên, trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra nụ cười quen thuộc đó.

Trong một nụ cười, mang theo ba phần anh khí, ba phần vũ mị, ba phần hào thái, và một phần khí phách duy ngã độc tôn!

Đây mới là Nguyên Phượng, nhân vật chính tranh hùng thiên địa thời thượng cổ. "Diệp lang!" Nguyên Phượng nhìn Diệp Hàn, ánh mắt lóe lên, bên trong toàn là sự dịu dàng. "Mẫu thân!" Diệp Xuân không nhịn được nước mắt tuôn rơi, bay xuống đài sen ôm lấy mẫu thân khóc nức nở.

Chương 266

Nàng sinh ra vào lúc Nguyên Phượng niết bàn, có thể nói là chưa từng thấy mẫu thân, lúc phá vỏ trứng, mẫu thân đã sớm qua đời, bây giờ cuối cùng cũng thấy được dung mạo thật của mẫu thân, tự nhiên không nhịn được mà khóc lớn. "Được rồi, con của ta!" Nguyên Phượng vỗ nhẹ vào lưng Diệp Xuân.

Sau đó, nàng quay đầu, nhìn về phía Thiên Phi Ô Ma sau lưng, trong mắt Ô Ma cũng long lanh lệ, Nguyên Phượng nói: "Từ nay về sau, ta là Ô Nhã Na, không còn là Nguyên Phượng, vĩnh viễn, đều là người của tộc A Tu La." Mọi người lúc này mới yên tâm.

Diệp Hàn phất tay, lấy ra hai kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ, cách không đưa đến trước mặt Minh Hà giáo chủ, nhàn nhạt nói: "Trước có ơn mượn huyết hải lập Địa Phủ, sau mang tình tộc A Tu La nuôi dưỡng, hai thanh kiếm này liền tặng cho ngươi đi, còn thập nhị phẩm nghiệp hỏa hồng liên kia, lại bị ta dung luyện, cùng ngươi vô duyên!" Minh Hà lập tức mừng rỡ.

Vạn vạn không ngờ, trong đời này, còn có thể lấy lại được hai thanh bảo kiếm. "Đa tạ Diệp đạo hữu!" "Thôi, thôi!" Diệp Hàn phất tay, cuốn lấy Nguyên Phượng và Diệp Xuân hai người lên đài sen bảy màu, thân hình xoay chuyển, đài sen hóa thành luồng sáng bay đi, lướt vào hư không Hồng Hoang.

Diệp Hàn đưa Nguyên Phượng và Diệp Xuân, lại quay về đảo Kim Ngao, lên Bích Du Cung thỉnh thị Thánh Nhân Thông Thiên, Thông Thiên đích thân ra mặt, nhìn Nguyên Phượng gật gật đầu, nói: "Không tệ, từ nay liền là người của đảo Kim Ngao ta rồi, tuy không nhập Tiệt giáo, nhưng cũng phải coi Tiệt giáo như nhà." "Đa tạ Thánh

Nhân!" Nguyên Phượng lúc này chuyển thế tái sinh, một thân tu vi trấn áp vạn cổ đã mất hết, lúc này trên người chỉ có Thái Ất Kim Tiên, thậm chí còn không bằng đệ tử bình thường của Thông Thiên.

Nhưng, sau khi chuyển thế, Nguyên Phượng lại bớt đi một phần tâm tranh hùng, yên tĩnh sống trên đảo Kim Ngao, thời gian tu hành ít đi, thời gian ở bên Diệp Hàn nhiều hơn. ...

Hai Thánh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn của Tây Phương giáo.

Trước đó bị Diệp Hàn chặn ở núi Tu Di đánh cho một trận, sau đó lúc Địa Phủ phân phát quả vị, Tây Phương giáo bị Tam Thanh phương Đông bắt nạt đến muốn khóc, quả vị Địa Phủ, Phong Đô Đại Đế, Thập Điện Diêm La, Ngũ Phương Quỷ Đế, Lục Đạo Trấn Thủ.

Nhiều như vậy, toàn bộ Tây Phương giáo có hai vị Thánh Nhân, lại chỉ được một quả vị Diêm La quèn.

Hơn nữa, quả vị Diêm La đó, sau này lại bị Diệp Hàn lấy đi, sau này tặng cho thân chuyển thế của Hồng Vân.

Hai người càng ngày càng uất ức.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, lúc trở về thậm chí còn thổ ra một ngụm máu, năm xưa định phá đạo tâm của Diệp Hàn, ai ngờ người ta trực tiếp tam hoa tụ đỉnh, khoe ra hoa nở mười hai phẩm, phút chốc vả mặt.

Phải biết, dưới Thiên Đạo, cực số là chín, đừng nói là siêu việt chín, đạt đến chín, đã là nghịch thiên hành sự.

Diệp Hàn tam hoa tụ đỉnh, lại hoa nở mười hai phẩm, thật sự là nghịch thiên trong nghịch thiên.

Hai Thánh vốn tưởng rằng, Thiên Đạo và Hồng Quân hai người chắc chắn sẽ tìm Diệp Hàn gây phiền phức, nhưng vạn vạn không ngờ, chớp mắt đã hai ba trăm năm trôi qua, Hồng Quân và Thiên Đạo

lại không có chút động tĩnh nào. "Kẻ này thế lớn, nhiễu loạn nhân quả Hồng Hoang, cưỡng ép thay đổi Thiên Đạo!" Tiếp Dẫn nói: "Nếu cứ như vậy, sau này đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, e rằng khó mà như ý nguyện." "Đi!" Chuẩn Đề nhảy dựng lên, nói: "Ta đi Tử Tiêu Cung tìm Lão sư, không tin Lão sư lại bỏ mặc không quan tâm!" ...

Chuẩn Đề không tin Hồng Quân sẽ bỏ mặc Diệp Hàn, một biến số như vậy.

Bây giờ, sự tồn tại của Diệp Hàn, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến vận hành của Thiên Đạo, đại chiến Vu Yêu sắp tới, chắc chắn sẽ vì sự tồn tại của Diệp Hàn, mà có sự khác biệt so với quỹ đạo vốn có.

Vì vậy, hắn bèn kéo theo Tiếp Dẫn, hai người cùng lên Tam Thập Tam Thiên, đến Tử Tiêu Cung. "Lão sư!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, quỳ ngoài cửa Tử Tiêu, khóc lóc thảm thiết: "Lão sư, xin hãy vì đệ tử làm chủ a!" "Két!" Cửa Tử Tiêu Cung, bỗng nhiên mở ra.

Đồng tử Hạo Thiên và Dao Trì hai người đi ra, trước tiên hành lễ với hai Thánh, sau đó nói: "Đạo Tổ, tuyên hai vị vào!" "Đại thiện!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đứng dậy, vội vàng chạy vào Tử Tiêu Cung, sau khi vào, lại thấy Đạo Tổ Hồng Quân ngồi cao trên vân đài, ánh mắt đạm nhiên vô tình nhìn hai người. "Bái kiến Lão sư!" Hai người quỳ rạp xuống đất.

Sau đó, Chuẩn Đề bĩu môi, định bắt đầu khóc.

Đạo Tổ nói: "Không cần nhiều lời, ý của hai ngươi, ta đã hiểu!" Nói xong, Hồng Quân ngẩng đầu, mở miệng, vô tận lực lượng pháp tắc theo sau, tử khí đông lai, thiên hoa loạn trụy: "Tam Thanh, Nữ Oa, đều đến Tử Tiêu Cung!" Giọng nói của Hồng Quân, lập tức truyền khắp Hồng Hoang. 167.

Tam Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa bốn người lần lượt thu lại đạo pháp, điều tức một lát liền vội vã tới Tử

Tiêu Cung, trong nháy mắt đã đến. "Ngồi cả đi!" Hồng Quân phất tay, sáu cái bồ đoàn màu tím lại được ném ra.

Sáu người theo thứ tự chỗ ngồi nghe đạo trong Tử Tiêu Cung năm xưa, lần lượt ngồi xuống.

Hồng Quân nói: "Lần này tuyên các ngươi đến, là vì nhân quả thiên địa, Thiên Đạo tuần hoàn!" "Vâng!" Lục Thánh chắp tay: "Chúng con, xin rửa tai lắng nghe!" "Đại thiện!" Hồng Quân nhàn nhạt mở miệng, nói: "Các ngươi, đều là Thánh Nhân, biết nhân quả thiên địa, biết quá khứ vị lai.

Bây giờ hai tộc Vu Yêu, đã định sẵn sẽ hủy diệt ở Hồng Hoang.

Nay có Diệp Hàn của Tiệt giáo, tự ý can thiệp vào chuyện của Nhân tộc, Yêu tộc, Vu tộc, khiến cho kết quả của đại chiến Vu Yêu lần thứ hai không rõ ràng, lần này để các ngươi đến, là để xem, nên xử trí thế nào?" Lời của Hồng Quân vừa nói ra, Lão Tử, Thông Thiên hai người thần sắc chấn động.

Nguyên Thủy không vui không buồn, bình bình đạm đạm.

Tây phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, thì mặt lộ vẻ vui mừng.

Còn Nữ Oa, thì mày hơi nhíu lại.

Chuẩn Đề đi đầu tiên, chắp tay nói: "Lão sư, Diệp Hàn tam hoa tụ đỉnh, hoa nở mười hai phẩm, là tướng nghịch thiên, người này, vạn vạn không thể giữ lại lâu, giữ lại lâu ắt sinh họa hoạn!" "Không sai!" Tiếp Dẫn cũng bồi thêm một nhát dao: "Hơn nữa, hành vi của hắn điên cuồng, kiêu căng ngang ngược, ỷ mình là môn đồ Thánh Nhân, đi lại trong Hồng Hoang, không ai dám trêu, bây giờ vạn tộc Hồng Hoang, đều tránh xa.

Ngay cả với năng lực của Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc, trong lòng còn có nghi ngại, như vậy, thì làm sao bảo đảm Thiên Đạo vận

chuyển như thường?" "Hỗn xược!" Thông Thiên nghe xong lời của hai người, trực tiếp nổi giận, nói: "Đệ tử kia của ta, hành sự quy củ, chưa từng vượt quá giới hạn, chỉ là có chút tùy tâm sở dục mà thôi, điểm này, ta tự sẽ dạy dỗ.

Nhưng xin hỏi hai vị Tây phương, đệ tử ta có làm chuyện gì vượt quá giới hạn chưa?" "Không sai!" Lão Tử cũng gật đầu, nói: "Diệp Hàn hành sự tùy tâm sở dục, nhưng, quan sát kỹ, lại đều phù hợp nhân quả.

Chương 267

Ví như chuyện của Long tộc, là họ tự rước họa vào thân thôi." Nữ Oa cũng nhíu mày nói một câu: "Diệp Hàn vô tội!" Sau đó, mọi người liền ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Quân.

Con ngươi của Hồng Quân, vẫn đạm nhiên không gợn sóng, nhìn Nguyên Thủy, hỏi: "Nguyên Thủy, ngươi thấy thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, nói: "Diệp Hàn cũng là sư điệt của ta, hắn hành sự quyết đoán, cũng không dính nhiễm quá nhiều nhân quả nghiệp lực, tự nhiên cũng không có tội lớn.

Nhưng..." "Nhưng cái gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, hắn đã cưỡng ép can thiệp, can thiệp Thiên Đạo.

Nếu đại chiến Vu Yêu lần thứ hai bùng nổ, hắn có cưỡng ép can thiệp không, ai cũng không nói chắc được, nếu hắn cưỡng ép can thiệp, giúp đỡ Vu tộc, chẳng phải là nghịch lại Thiên Đạo sao?" Lời của Nguyên Thủy vừa nói ra, mọi người đều im lặng.

Ai cũng biết, Diệp Hàn quan hệ với Vu tộc rất tốt, đặc biệt là với Hậu Thổ Thánh Nhân, hai người có quan hệ đạo lữ.

Diệp Hàn lại là Vu Tôn của Vu tộc, gánh chịu đại nhân quả của Bàn Cổ.

Nếu Vu Yêu khai chiến, e rằng tám phần, hắn sẽ tham gia. "Vì vậy, đệ tử cho rằng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Cách xử lý tốt nhất, là giam cầm hắn, trước khi Vu Yêu kết thúc chiến tranh, không cho phép xuất hiện." "Không được!" Thông Thiên, và Chuẩn Đề, lần này lại đồng thanh.

Thông Thiên nói: "Bẩm báo Lão sư, chuyện này, sau khi ta trở về,

nhất định sẽ nghiêm khắc quản giáo.

Nhưng bản thân Diệp Hàn vô tội, lại không phải Thánh Nhân, không thông hiểu Thiên Đạo, nếu bị giam cầm, trong Hồng Hoang, làm sao giải thích?" "Lão sư, ta là sư tôn, cũng không thể làm vậy!" Chuẩn Đề lại nói: "Lão sư, giam cầm khó mà giải quyết vấn đề, cho dù giam cầm hắn, đợi sau khi Vu Yêu kết thúc chiến tranh mới thả ra, cũng sẽ can thiệp Thiên Đạo.

Người này tính tình thù dai, thù vặt tất báo, nếu biết chuyện hôm nay, chưa chắc sẽ không lại đến Tu Di sơn, đập nát đạo trường của đệ tử nữa a, Sư tôn..." "Vô Lượng Thiên Tôn!" Tiếp Dẫn nói: "Kẻ này, là biến số, sớm trừ đi là tốt nhất!" "Ngươi dám!" Lão Tử và Thông Thiên, đồng thời đại nộ.

Hồng Quân ở trên phất tay, cưỡng ép trấn áp mấy người, nói: "Đừng ồn ào.

Nguyên Thủy, ..." Mọi người kinh ngạc: Lão sư, tại sao cứ luôn hỏi ý kiến của Nguyên Thủy?

Nguyên Thủy thu liễm tâm thần, thần hồn hợp nhất, chắp tay với Đạo Tổ nói: "Đệ tử cho rằng, trừ đi, cũng không phải là không thể!" "Cái gì?" Thông Thiên và Lão Tử, hai người không thể tin nổi nhìn Nguyên Thủy.

Không đúng nha!

Lão Nhị, khuỷu tay lại hướng ra ngoài a? "Ha ha ha ha..." Thông Thiên cười lớn, nói: "Nhị huynh, lại vẫn còn ghi hận chuyện Diệp Hàn giết Cửu Long sao?" Nguyên Thủy không nhìn Thông Thiên và Lão Tử, chỉ im lặng không nói.

Mọi người đều có tâm tư riêng.

Nữ Oa đứng ra, hướng Đạo Tổ hơi cúi người, nói: "Lão sư, Nữ

Oa có một đề nghị." "Nói!" "Vâng!" Nữ Oa nói: "Diệp Hàn dù có kiêu ngạo một chút, nhưng không có lỗi lớn, niệm tình hắn không biết Thiên Đạo, xin hãy cho hắn một cơ hội.

Bây giờ cách đại chiến Vu Yêu còn có mấy chục vạn năm, để Thông Thiên sư huynh dạy dỗ hắn, nếu quả thật có dấu hiệu cưỡng ép can thiệp, đến lúc đó lại ra tay, cũng không muộn!" Cách của Nữ Oa cũng đơn giản.

Cho một cơ hội, nếu Diệp Hàn trong mấy chục vạn năm, thật sự muốn cưỡng ép can thiệp, lúc đó lại quyết định.

Đương nhiên, Nữ Oa dự định sau khi ra khỏi Tử Tiêu Cung, sẽ trực tiếp đi tìm Diệp Hàn, nói rõ lợi hại trong đó, để hắn không can thiệp, tránh được một kiếp. "Thiện!" Hồng Quân phất tay: "Cứ theo lời Nữ Oa!" Mọi người thấy Hồng Quân đã quyết định, cũng đành phải bái tạ, Nữ Oa trong lòng lại vô cùng vui mừng.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo.

Hồng Quân lại nói: "Đại chiến Vu Yêu đã không còn xa, ta trước đó đã giam cầm Hậu Thổ Thánh Nhân ở Địa Phủ, để tránh thiên vị, sau khi ra khỏi Tử Tiêu Cung, Nữ Oa liền ở lại Oa Hoàng Cung, trước khi đại chiến kết thúc, không được ra ngoài nữa!" Nữ Oa hơi sững sờ.

Không phải chứ, ta chỉ nói một câu thôi mà, lại cấm túc ta, giam lỏng ta?

Còn tìm một lý do vụng về như vậy?

Nhưng, người ở trên là Lão sư của mình, càng là Đạo Tổ, Nữ Oa dù trong lòng không muốn, cũng không dám nói ra. "Ta biết ngươi trong lòng không cam!" Hồng Quân nhìn Nữ Oa, lại nói: "Nhưng, đây là thiên ý!" Nói xong, Hồng Quân phất tay, trực tiếp đưa Nữ Oa đi.

Nữ Oa một trận hoảng hốt, khi xuất hiện lại, đã ở trong Oa Hoàng

Cung, hơn nữa bên ngoài Oa Hoàng Cung xuất hiện một tia khí tức đặc thù, khiến nàng không thể ra ngoài.

Nhưng, những người khác ra vào, lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Nàng, thật sự bị cấm túc!

Ai...

Diệp Hàn, ta e rằng cũng không giúp được ngươi. "Được rồi!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn mọi người, nói: "Cứ theo lời Nữ Oa, trước đại chiến Vu Yêu, xem Diệp Hàn có ý định can thiệp không, Thông Thiên, sau khi trở về, phải tận tâm dạy dỗ!" "Vâng!" Thông Thiên chắp tay, khẽ thở phào nhẹ nhõm: Đây là cách có lợi nhất cho mình rồi. "Các ngươi, đi đi!" Hồng Quân phất tay, đưa Tam Thanh đi.

Trong Tử Tiêu Cung, chỉ còn lại hai Thánh Tây phương. "Thiên hành có thường, không vì Thánh Nhân tồn vong mà thay đổi, các ngươi đi đi, trận chiến Vu Yêu, mưu tính thế nào, Thiên Đạo không quản.

Ta chỉ cần nhân quả!" Hồng Quân nhìn hai người, nhàn nhạt nói một câu, ngay sau đó phất tay, cũng đưa hai Thánh Tây phương đi.

Sau khi trở về Tu Di sơn!

Chương 268

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, suy nghĩ đi suy nghĩ lại lời của Hồng Quân.

Cuối cùng, vào một khoảnh khắc nào đó, trong mắt Chuẩn Đề sáng rực lên, nói: "Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi... ta hiểu ý của Lão sư rồi, ha ha ha ha ha..." ...

Cuộc nghị sự ở Tử Tiêu Cung kết thúc, các Thánh lần lượt trở về.

Thông Thiên tự nhiên trở về đảo Kim Ngao, vừa hay Diệp Hàn cũng ở trên đảo, liền đi dạy dỗ Diệp Hàn một phen, dặn hắn trong khoảng thời gian gần đây, trước đại chiến Vu Yêu tuyệt đối không được can thiệp vào chuyện của hai tộc Vu Yêu.

Thậm chí, cả chuyện của Nhân tộc, cũng không được can thiệp.

Ai ngờ bấm tay tính toán, lại biết được đồ đệ bảo bối của mình đã bế quan.

Lần bế quan này, dường như đối với Diệp Hàn đặc biệt quan trọng, là sinh tử quan để đột phá Chuẩn Thánh, lúc này Thông Thiên cũng không dám làm phiền, chỉ để lại một đạo tin tức bên ngoài đạo trường của Diệp Hàn, dặn hắn sau khi xuất quan, phải tìm mình ngay lập tức.

Đúng vậy!

Diệp Hàn bế quan, chính là để đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hiện tại, Hỗn Độn Châu sau khi diễn hóa, biến thành một thế giới Hỗn Độn, dung hợp vào trong cơ thể Diệp Hàn, chuyện này đã tạm thời kết thúc.

Như vậy, mâu thuẫn chính của Diệp Hàn, chính là nâng cao tu vi.

Hơn nữa, trong hệ thống có tới năm trăm triệu điểm công đức, không nâng cao tu vi quả thực là lãng phí tài nguyên.

Diệp Hàn ở trong đạo trường, bố trí tầng tầng cấm chế, lại che đậy thiên cơ, tế ra trường thời gian, điều chỉnh tốc độ dòng chảy thành 100 lần.

Bên ngoài một năm, bên trong một trăm năm.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, mở hệ thống ra.

Không nói hai lời, đầu tiên trực tiếp xé ra năm mươi triệu điểm công đức, hóa thành một đoàn năng lượng quang cầu khổng lồ, bị Diệp Hàn trực tiếp đánh vào cơ thể.

Ầm ầm ầm...

Vô tận năng lượng, dung nhập vào bản thân.

Khí tức trên người Diệp Hàn bắt đầu tăng vọt.

Trước đây luyện hóa điểm công đức rất chậm, là vì không có công pháp thích hợp.

Bây giờ, ngộ tính được nâng cao, lại có 《Cửu Chuyển Huyền Công》 trợ giúp, muốn luyện hóa điểm công đức, tự nhiên là làm ít công to.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Một trăm năm!

Một ngàn năm!

Một vạn năm!

Chớp mắt, một triệu năm trôi qua.

Điểm công đức trong hệ thống của Diệp Hàn, đã tiêu hao hết bốn trăm triệu.

Sau khi tiêu hao hết bốn trăm triệu, bức tường trong cơ thể, cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Rầm...

Trong nháy mắt!

Trên đỉnh đầu Diệp Hàn, một mẫu khánh vân mở ra, trên đó huyền hoàng khí tức lưu chuyển, vô tận đạo vận như nước nhỏ giọt trước mái hiên, vây quanh, phù văn của Lực chi đại đạo, Thời gian đại đạo giao thoa chiếu rọi, khí tức trang nghiêm như chư thiên thần phật.

Trong một mẫu khánh vân đó, vô số bảo vật trôi nổi, lại không thấy Hỗn Độn Châu.

Bởi vì Hỗn Độn Châu đã diễn hóa thành thế giới Hỗn Độn, bây giờ lại dung nhập vào bản thân Diệp Hàn, Hỗn Độn Châu tự nhiên không hiện ra.

Rầm...

Vào một thời điểm nào đó, trong khánh vân đó, một cành sen lao ra, trên đó ba đóa hoa nháy mắt nở rộ, hoa nở mười hai phẩm, trong khánh vân lay động sinh tư, hơi hơi run rẩy.

Trên đỉnh đầu Diệp Hàn, một luồng thanh khí tản ra, rồi lại ngưng tụ thành hình, nhập vào trong cơ thể Diệp Hàn.

Một khắc này, Chuẩn Thánh đột phá!

Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Rầm...

Chương 269

Diệp Hàn hít sâu một hơi, hai luồng khói đặc cuồn cuộn, từ lỗ mũi hắn thở ra.

Cuối cùng, cũng là Chuẩn Thánh rồi sao?

Trong con ngươi Diệp Hàn, một mảnh bình tĩnh, nhưng lại có một đoàn quang mang lóe lên, nháy mắt thiêu dung vạn vật.

Cảnh giới đột phá, có nghĩa là chiến đấu lực tăng cường, có nghĩa là sức mạnh tăng trưởng vô số.

Nhưng, đối với Diệp Hàn, ý nghĩa không lớn.

Bây giờ sức mạnh có mạnh hơn, cũng chỉ là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân, giống như trước đây, chỉ có lượng biến, không có chất biến.

Trong mắt Thánh Nhân, dường như, vẫn là con kiến.

Diệp Hàn đứng dậy, thu liễm khí tức.

Hắn phất tay, vô số cấm chế bên ngoài vỡ ra.

Do có trường thời gian gia trì, tuy rằng đã bế quan tu hành một triệu năm.

Nhưng thực tế, bên ngoài mới trôi qua vỏn vẹn một vạn năm mà thôi.

Trong khoảnh khắc Diệp Hàn mở cấm chế, một thanh một trắng, hai luồng sáng lại bị hắn bắt được.

Hai tin tức.

Một là tin tức do sư tôn của hắn gửi, nội dung đại khái, là dặn Diệp Hàn sau khi xuất quan trước tiên đi tìm ông, có một số chuyện

cần dặn dò.

Tin tức thứ hai, là do Thanh Long của Long tộc, cũng là tọa kỵ Thanh Long của hắn gửi.

Sau khi xem tin tức thứ hai, Diệp Hàn lập tức nổi trận lôi đình.

Có người... dám động đến Nhân tộc.

Trong Hồng Hoang, có người dám động đến Nhân tộc, một lần giết sạch mấy trăm triệu người Nhân tộc? "Chết..." Trong lòng Diệp Hàn, đã định vị người này là người chết, chỉ không hiểu, với địa vị và chiến đấu lực hiện tại của mình, tên nào lại dám cố ý chọc vào mình.

Chẳng lẽ, có người đang tính kế ta?

Nhưng, khi Diệp Hàn xem đến kẻ giết tu sĩ Nhân tộc, lập tức hiểu ra.

Đông Vương Công!

Trong tin tức của Thanh Long, có người ở Nhân tộc đại khai sát giới, trong nháy mắt đã tàn sát mấy trăm triệu người Nhân tộc, sau đó thong dong rời đi.

Cuối cùng, Thanh Long nghi ngờ kẻ giết người, là Đông Vương Công.

Dù sao, lúc Đông Vương Công giết người, không có đại tu sĩ nào nhìn thấy. "Đông Vương Công sao?" Con ngươi Diệp Hàn hơi lạnh đi. "Bất kể nguyên nhân gì, ngươi chết chắc rồi!" Thế lực mà Đông Vương Công thành lập ở Hồng Hoang, được gọi là Viễn Cổ Thiên Đình.

Nơi đóng quân của Viễn Cổ Thiên Đình, chính là trên đảo tiên Phương Trượng, một trong ba ngọn núi tiên, vừa hay ở Đông Hải, không xa. "Vậy trước tiên đi hủy lão sào của ngươi, cũng vừa hay thử

thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ của ta!" Con ngươi Diệp Hàn hơi lạnh đi, đưa tay xé rách không gian, nháy mắt đã đến trên không Viễn Cổ Thiên Đình!

Rầm...

Thân ảnh Diệp Hàn, nháy mắt rơi xuống trên không Viễn Cổ Thiên Đình.

Đảo Phương Trượng, bây giờ vàng son lộng lẫy, xây dựng so với thiên đình của Đế Tuấn, cũng không hề thua kém.

Đông Vương Công được Đạo Tổ sắc phong là thủ lĩnh nam tiên, vô số tán tu đầu quân.

Thế lực Viễn Cổ Thiên Đình hùng hậu, khí vận không tệ. "Đông Vương Công, cút ra đây cho ta!" Diệp Hàn đứng giữa hư không, hướng về cung điện vàng son lộng lẫy bên dưới, một quyền đánh xuống.

Ầm ầm ầm...

Viễn Cổ Thiên Đình đó, dưới nắm đấm của Diệp Hàn, nháy mắt vỡ nát.

Nhưng, điều khiến Diệp Hàn kỳ quái là, bên trong, lại không có bất kỳ tu sĩ nào.

Chuyện gì vậy?

Chương 270

Diệp Hàn nhíu mày.

Lại đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu hư không, có dấu vết dao động không gian.

Sau đó, thấy một thanh niên tóc bạc áo đỏ ra vẻ ta đây hiện thân, chính là Đông Vương Công. "Diệp đạo hữu!" Trên mặt Đông Vương Công, không còn sự phẫn nộ như lúc phát hiện Diệp Hàn và Tây Vương Mẫu ngồi cùng nhau nữa, mà nhàn nhạt, nói: "Đến Viễn Cổ Thiên Đình của ta làm gì?" "Đông Vương Công!" Sau khi thấy Đông Vương Công, con ngươi Diệp Hàn hơi co lại, vô tận băng hàn bắn ra: "Có phải, ngươi đã giết mấy trăm triệu người Nhân tộc của ta?" "Không sai!" Đông Vương Công trực tiếp thẳng thắn thừa nhận, nói: "Hiện tại, ngươi chắc chắn biết tại sao rồi?

Ha ha ha...

Diệp Hàn, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay, ai... một đại thiên kiêu, có thể huy động toàn bộ sức mạnh Hồng Hoang để đối phó ngươi, ngươi chết cũng không hối tiếc rồi!" "Hiện thân đi!" Đông Vương Công nói xong, tay áo vung lên.

Sau đó, trong hư không, vô tận dao động.

Đế Tuấn!

Đông Hoàng Thái Nhất!

Mười đại Yêu Thánh!

Côn Bằng!

Mấy vị Chuẩn Thánh Bắc Hải!

Chúc Long của Long tộc!

Đồng thời, mấy vị Chuẩn Thánh của Long tộc!

Tộc trưởng tộc Kỳ Lân Mặc Vũ!

Cùng thuộc hạ của Mặc Vũ, mấy vị Chuẩn Thánh!

Không chỉ vậy!

Trong hư không, lục tục lại xuất hiện, đều là Chuẩn Thánh.

Quá nhiều, có những người, Diệp Hàn thậm chí còn chưa từng thấy.

Nhưng, từ khí tức trên người những Chuẩn Thánh đó xem ra, những người này rất mạnh.

Có người, thậm chí còn mạnh hơn cả Đế Tuấn, Đông Vương Công.

Ngoài Chuẩn Thánh ra, còn có vô số Đại La Kim Tiên của các tộc. "...Các ngươi tính kế ta?" Diệp Hàn cuối cùng cũng biết.

Có người đang tính kế hắn! "Không sai!" Đế Tuấn cười nhìn Diệp Hàn, nói: "Diệp đạo hữu, ngươi nhiều lần can thiệp vào Hồng Hoang, còn muốn nghịch thiên hành sự, giúp đỡ Vu tộc đối kháng Yêu tộc ta, hôm nay, ngươi chết chắc rồi!" "Bố trận!" Đông Vương Công hét lớn một tiếng.

Sau đó, hơn vạn người của Viễn Cổ Thiên Đình, bố trí một đại trận ánh vàng rực rỡ. "Cho ngươi kiến thức, đây là, Vạn Tiên đại trận!" Lời của Đông Vương Công chưa dứt, bên kia Đế Tuấn phất tay.

Lấy mười đại Yêu Thánh làm trung tâm, một đại trận khác hiện ra.

Chính là Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đã được bố trí từ sớm.

Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, qua vô số lần cải tiến của Phục Hy, bây giờ cuối cùng cũng có thể hoàn mỹ rồi.

Rầm...

Hai đạo đại trận được bố trí xuống.

Giam Diệp Hàn trong một phương hư không. "Phục Hy... không đến sao?" Diệp Hàn vẫn không hề sợ hãi, đứng giữa hư không, nhàn nhạt nhìn Đế Tuấn.

Đế Tuấn cười nói: "Nói cho ngươi cũng không sao, Phục Hy niệm tình cũ, không chịu đến, đã bị ta tạm thời giam trong thiên đình rồi!" "Diệp Hàn!" Đông Hoàng Thái Nhất vỗ vỗ chiếc chuông lớn trong tay, nói: "Ta thật sự muốn đơn đả độc đấu với ngươi một trận, tuy nhiên, ta biết ta đánh không lại ngươi, đáng tiếc, không có cơ hội rồi!" "Ngươi, hôm nay, sẽ vẫn lạc tại đây!" "Đừng tưởng rằng..." Đế Tuấn nhìn Diệp Hàn, nói: "Sẽ có Thánh Nhân cứu ngươi, ha ha ha... nói thật cho ngươi biết, Thánh Nhân, hôm nay đều sẽ không đến!" Có Thánh Nhân tham dự?

Diệp Hàn nhíu mày. "Nhưng, chỉ bằng mấy cái đại trận, muốn giam giữ ta, quá coi thường Diệp Hàn ta rồi!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, toàn thân vô tận khí tức phóng ra.

Chương 271

Rầm...

Luồng khí tức đó, xông về bốn phương tám hướng.

Lập tức, vô số Đại La Kim Tiên bị khí tức của Diệp Hàn quét trúng, lùi lại vạn dặm.

Nhưng, bên ngoài dù sao cũng có hai đạo đại trận gia trì, khí tức của Diệp Hàn tuy mạnh, lại không thể làm trọng thương người. "Cái gì..." Đế Tuấn cảm nhận được khí tức Diệp Hàn phóng ra, lập tức đại kinh, nói: "Ngươi, lúc nào, đột phá Chuẩn Thánh?" "Hả?" Mọi người nhìn về phía Diệp Hàn, ai nấy đều kinh hãi.

Tin tức họ nhận được, Diệp Hàn chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chiến đấu lực siêu việt Chuẩn Thánh.

Nhưng, không ngờ, bây giờ đã là Chuẩn Thánh. "Phá cho ta..." Diệp Hàn hét lớn một tiếng, tay phải nắm quyền, sau đó một quyền đánh ra.

Rầm...

Toàn bộ cánh tay phải biến thành màu vàng, sức mạnh vô biên, một quyền đánh ra.

Trong hư không, hình thành một hư ảnh nắm đấm khổng lồ, trên đó quyền mang màu vàng, nơi nó đi qua, hư không tan biến.

Rầm...

Nắm đấm đó, đánh vào trên đại trận.

Ánh sao vốn rực rỡ trên đại trận, nháy mắt tối sầm lại.

Nhưng, lại không bị phá vỡ.

Dù sao, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, vốn là trận pháp chí cường trong Hồng Hoang, lúc đại chiến Vu Yêu lần thứ nhất, Diệp Hàn có thể một quyền đánh vỡ, bây giờ sau khi hoàn thiện cải tiến, Diệp Hàn tu vi đột phá Chuẩn Thánh, chưa chắc cũng có thể một quyền đánh vỡ.

Nhưng hiện tại, Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, cùng với Vạn Tiên đại trận hợp hai làm một.

Tập hợp sức mạnh của mấy trăm Chuẩn Thánh, và mấy vạn Đại La Kim Tiên.

Diệp Hàn một kích, không thể đánh vỡ. "Ha ha ha..." Đế Tuấn lập tức mừng rỡ.

Hắn sợ nhất, là Diệp Hàn phá trận.

Bây giờ Diệp Hàn gần như dùng hết toàn lực một quyền, không thể phá trận.

Vậy thì tốt rồi! "Có qua có lại mới toại lòng nhau!" Một tu sĩ yêu vượn thân hình cao lớn, to béo bay ra, một ngón tay chỉ về phía Diệp Hàn, nói: "Ta là Không Gian đạo quân, ăn thần thông của ta, không gian phá toái!" Người này tinh thông không gian đại đạo, cũng là một đại tu sĩ theo đuổi dĩ lực chứng đạo, không gian đại đạo tuy chưa viên mãn, nhưng qua vô số năm tu luyện, cũng đã ngộ ra một đạo thần thông.

So với cùng cấp, Không Gian đạo quân cũng là tồn tại nghiền ép.

Rầm...

Không gian xung quanh Diệp Hàn, dưới pháp tắc đại đạo của Không Gian đạo quân, ầm ầm vỡ nát.

Từng đạo sức mạnh không gian đó, lao về phía Diệp Hàn, uy lực không tầm thường, so với công kích của Chuẩn Thánh đại viên mãn bình thường, mạnh hơn quá nhiều.

Nhưng Diệp Hàn, tự nhiên không sợ. "Rầm..." Một đóa sen bảy màu ba mươi sáu phẩm, hơi xoay chuyển tế ra, hóa giải công kích của Không Gian đạo quân thành vô hình. "Ăn một kích của ta!" Một tu sĩ khác toàn thân sấm sét vây quanh, mang theo ánh sấm vô thượng, một quyền đánh tới: "Ta là, Lôi Đình đạo quân!" Đáng tiếc!

Diệp Hàn căn bản không ăn miếng này.

Đài sen bảy màu ba mươi sáu phẩm tế ra, đã đứng ở thế bất bại.

Nhưng đồng thời, hai bên cũng rơi vào thế giằng co.

Tạm thời ai cũng không làm gì được ai?

Đương nhiên, Diệp Hàn có một chiêu át chủ bài chưa sử dụng, hắn đang quan sát.

Xem xem, sau lưng rốt cuộc là ai đang bày bố. "Hừ..." Diệp Hàn nhìn Đế Tuấn, thân ở trong đài sen bảy màu, xung quanh vô tận hỏa quang bảy màu lấp lánh.

Trên đài sen bảy màu, ba mươi sáu cánh hoa lần lượt nở ra khép lại, vô cùng vô tận khí tức huyền ảo lưu chuyển, hóa giải toàn bộ công kích của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và Vạn Tiên đại trận thành hư vô.

Có đài sen bảy màu ba mươi sáu phẩm hộ thân, có thể nói Diệp Hàn đã đứng ở thế bất bại.

Chương 272

Các ngươi, ra không được, nhưng vô số đại năng bên ngoài, cũng không làm gì được ta!

Bên này!

Hai đại trận pháp tế ra.

Trong Hồng Hoang, vô số ánh mắt của tu sĩ đều hướng về.

Hậu Thổ hít sâu một hơi, thầm cầu nguyện, hận không thể lập tức xông ra, giết sạch Yêu tộc, đáng tiếc bên ngoài Địa Phủ có một tầng cấm chế do Thiên Đạo bố trí, không thể rời đi.

Trong Oa Hoàng Cung ngoài Tam Thập Tam Thiên, cũng như vậy.

Nữ Oa không ra được, chỉ có thể nhìn mà sốt ruột, nhưng may mà biết được, Diệp Hàn hiện tại, vẫn chưa có nguy hiểm đến tính mạng.

Vu tộc, lấy Đế Giang cầm đầu mười hai Tổ Vu, đang định bay về phía bờ Đông Hải, lại bị một đạo nhân tóc trắng ngăn lại. "Ngươi là ai?" Đế Giang hỏi đạo nhân đó.

Đạo nhân đó a a cười, nói: "Ta là Bồ Đề lão tổ!" "Bồ Đề lão tổ?" Nhìn Bồ Đề lão tổ, Đế Giang kinh hãi thất sắc.

Tên này, là thiện thi của Chuẩn Đề, không chỉ pháp lực vô biên, vô hạn tiếp cận Thánh Nhân.

Mười hai Tổ Vu căn bản không phải đối thủ.

Chỉ riêng thân phận, mười hai Tổ Vu cũng không trêu vào được. "Đây là, Thiên Đạo muốn giam Diệp Hàn, các ngươi không được can thiệp, nếu không, Vu tộc trong khoảnh khắc, toàn bộ bị diệt!" Bồ Đề lão tổ nhìn Đế Giang.

Mười hai Tổ Vu lập tức không dám manh động. ... "...Diệp Hàn đắc tội nhiều người vậy sao?" "Ai, cho dù lợi hại, cũng song quyền nan địch tứ thủ!" "Xem ra, làm người không thể quá kiêu ngạo!" "Ủa, Diệp Hàn không phải là đệ tử của Tam Thanh sao, tuy rằng đã quyết liệt với Nguyên Thủy Thánh Nhân, nhưng Thông Thiên và Lão Tử Thánh Nhân, tại sao không ra tay?" ...

Trong Hồng Hoang, vô số người nghị luận xôn xao.

Trên đảo Kim Ngao, Thông Thiên tự nhiên nhìn thấy rõ mọi chuyện, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Thật là kế hay!" Thân người vừa lóe ra khỏi đạo trường, lại thấy trong hư không, hai thân ảnh, một trái một phải, đều cầm vũ khí, cười híp mắt nhìn mình. "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề?" Thông Thiên ha ha cười lớn: "Hóa ra, là hai ngươi giở trò, tốt, tốt, hôm nay, ta sẽ cho các ngươi xem, thủ đoạn của Tam Thanh!" "Thượng Thanh thần lôi, phá cho ta!" Rầm...

Hai đạo thanh lôi từ hư không dũng mãnh lao xuống, lần lượt đánh về phía đỉnh đầu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai người đều là Thánh Nhân, tuy rằng tu vi thấp hơn Thông Thiên một chút, pháp bảo ít hơn một chút, nhưng may mà đông người, hai đánh một. 168.

Hai người lần lượt sử dụng pháp bảo cùng Thông Thiên chiến đấu, đánh mấy chục chiêu chỉ cảm thấy toàn bộ Đông Hải đều sắp lật tung.

Chuẩn Đề nói: "Thông Thiên đạo hữu, chúng ta, trước tiên đến hư không thi pháp đi!" Ba người ngay sau đó xé rách hư không, đánh nhau trong hư không.

Thông thường, Thánh Nhân không được can thiệp vào cuộc đấu tranh giữa những người ở dưới, cho dù là đệ tử thân truyền, nếu không dễ dẫn đến thiên cơ Hồng Hoang rối loạn.

Thông Thiên muốn ra tay cứu Diệp Hàn, nên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người liền ngăn lại.

Dù sao, tuy rằng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tính kế Diệp Hàn, lại cũng không đích thân ra tay, nếu không Diệp Hàn dù có mười mạng, cũng không đủ sống. "Hừ..." Tổ địa Nhân tộc, trong núi Thủ Dương, Lão Tử lạnh lùng hừ một tiếng: "Hai đánh một, coi Tam Thanh ta không có ai sao?" Nói xong, thân hình lóe lên, liền định đi đến Đông Hải, giúp đỡ tam đệ Thông Thiên.

Vừa định đi, lại thấy trong hư không có một người, từ từ đi ra.

Không phải ai khác, chính là lão nhị trong Tam Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thánh Nhân. "Nhị đệ?" Lão Tử mừng rỡ, nói: "Ngươi đến đúng lúc lắm, đi đi đi, cùng ta đi, đến Đông Hải đánh cho hai kẻ Tây phương không biết xấu hổ kia!" "Đại huynh!" Nguyên Thủy nhìn Lão Tử, nói: "Ta đến đây, không phải để cùng đại huynh đi." "Vậy là làm gì?" Trong con ngươi bình đạm của Lão Tử, dâng lên một tia khó hiểu.

Nguyên Thủy nói: "Đạo của trời, lấy thừa bù thiếu.

Chuyện của tiểu tử Diệp Hàn, là thiên ý, Thánh Nhân chúng ta không được can thiệp.

Chuyện này sau này ta nhất định sẽ giải thích với đại huynh, nhưng, lúc này, đại huynh không được rời khỏi núi Thủ Dương!" "Ngươi..." Sắc mặt Lão Tử tối sầm, trong đôi mắt bắn ra vô tận băng hàn: "Ngươi dám cản ta?" "Không phải!" Nguyên Thủy nhìn Lão Tử, nói: "Không phải tiểu đệ cản đại ca, là Thiên Đạo muốn cản!" Nói rồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn tế ra chư thiên khánh vân, đứng trên đỉnh đầu, sau đó ngọc như ý trong tay vung lên, vô tận pháp tắc dâng trào, thiên địa vạn vật, sơ lý âm dương. "Ngươi không sợ, sau này tam đệ tìm ngươi tính sổ sao?" Lão Tử cuối cùng, đã không ra tay.

Dù sao, người trước mắt, là huynh đệ của mình.

Nguyên Thủy lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Không sợ, bởi vì tam đệ, sẽ cảm kích ta!" "Được!" Lão Tử ngồi trên đầu mây, nói: "Vậy ta sẽ không động, để xem xem, Thiên Đạo sẽ tính kế Diệp Hàn như thế nào!" "Ừm!" Nguyên Thủy thu lại pháp bảo, cùng Lão Tử đối diện trong hư không, lại cũng không rời đi. ...

Mọi chuyện, Diệp Hàn đều thu vào mắt.

Chương 273

Sư tôn bị hai Thánh Tây phương cản lại!

Sư bá bị Nguyên Thủy Thiên Tôn cản lại.

Nữ Oa bị giam trong Oa Hoàng Cung, Hậu Thổ, thì không thể ra khỏi Địa Phủ.

Như vậy...

Khóe miệng Diệp Hàn, hơi nhếch lên một nụ cười. "Nếu ta lúc này phá trận, còn có ai sẽ ra tay?" Diệp Hàn phất tay, ở trong đại trận, thu lại đài sen bảy màu ba mươi sáu phẩm.

Sau đó, thân người hiên ngang đứng thẳng. "..." Đế Tuấn vừa thấy, lập tức mừng rỡ, nói: "Vỏ rùa mất rồi, đánh cho ta!" Trong nháy mắt, vô tận pháp bảo, bay về phía Diệp Hàn.

Hừ...

Diệp Hàn căn bản không thèm nhìn những pháp bảo đó.

Hắn bây giờ, tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, thân thể cường tráng có thể chống đỡ tất cả pháp bảo của Hồng Hoang.

Công kích của Đế Tuấn đám người, tự nhiên không đặt vào mắt.

Nhưng, đối diện bay tới là Đông Hoàng Chung, dù sao cũng là tiên thiên chí bảo, phải nể mặt một chút. "Rầm..." "Đông..." Hai tiếng động, gần như đồng thời truyền ra.

Diệp Hàn một quyền đánh ra, trực tiếp đánh bay Đông Hoàng Chung của Đông Hoàng Thái Nhất.

Sau đó thân hình xoay chuyển, biến hóa ra thân thể đen kịt mười vạn trượng.

Đang đang đang...

Vô tận pháp bảo rơi trên người hắn, toàn bộ bị chặn lại. "Cái gì..." Mọi người nhìn thân thể cường tráng của Diệp Hàn, ai nấy đều kinh hãi. "Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, mở cho ta!" Đế Tuấn phất tay!

Trong hư không vô tận, ba ngàn sáu trăm năm mươi ngôi sao lớn lăn xuống, ném về phía Diệp Hàn. "Phá cho ta!" Diệp Hàn lòng bàn tay lật một cái, đài sen bảy màu ba mươi sáu phẩm tế ra.

Rầm...

Một luồng sáng màu đen, từ tâm sen lao ra, thẳng lên tận trời.

Chính là lúc đài sen ba mươi sáu phẩm hình thành, tự mang một môn thần thông, tên là: Diệt Thế Chi Quang!

Ánh sáng này vừa ra, tan biến vạn vật.

Phụt...

Dường như không có tiếng động.

Diệt Thế Chi Quang lao ra, cũng không có quang hoa kinh thiên, cũng không có âm thanh diệt thế.

Nhẹ nhàng một phá, "phụt" một tiếng, đại trận hợp hai làm một từ Chu Thiên Tinh Đấu đại trận và Vạn Tiên đại trận, liền ứng tiếng mà vỡ, ầm ầm tan nát giữa hư không!

Rầm...

Đại trận ứng tiếng mà vỡ!

Sau đó, thân ảnh mặc áo đen của Diệp Hàn, liền đứng giữa hư không, tay áo bay phần phật, nhìn ánh mắt của mọi người, bình tĩnh mà mang theo một tia khinh thường và nụ cười. "Nói đi, ai trước?" Diệp Hàn nhìn mọi người!

Mọi người không nhịn được rụt đầu lại.

Những Đại La Kim Tiên bên dưới, sợ đến run lẩy bẩy, xoay người định chạy trốn.

Nhưng, kinh hãi phát hiện, một phương hư không, đã sớm bị một loại lực lượng pháp tắc nào đó giam cầm.

Một chút, cũng không thể động!

Không phải Diệp Hàn ra tay, sớm trước đó, pháp tắc không gian của một phương không gian này, đã bị người ta sửa đổi. "Ai..." Diệp Hàn hít sâu một hơi, chậm rãi giơ nắm đấm, nhìn Chúc Long nói: "Lần trước, một quyền đánh nổ thân thể ngươi, có chút không đã.

Chương 274

Hôm nay, để Diệp Hàn ta thử lại xem, tuyệt thế cường giả thời thượng cổ, rốt cuộc mạnh đến mức nào đi!" Nói rồi, sức mạnh cánh tay phải của Diệp Hàn ngưng tụ, chớp mắt hóa thành màu vàng, vô tận phù văn vây quanh, đạo vận ngưng mà không tán. "Rầm..." Diệp Hàn hướng về Chúc Long cách đó trăm dặm, một quyền đánh ra.

Nắm đấm khổng lồ đó, tự mang khóa định không gian, trên đó quyền mang màu vàng bay đi, tan biến một đạo không gian, hình thành một vệt đuôi màu đen.

Đó không phải là vệt đuôi, chỉ là vết nứt do nắm đấm ma sát hư không tạo thành thôi. "Gầm..." Giữa sinh tử, có đại khủng bố.

Cho dù là lão tổ Chúc Long đã sống vô số năm, đối mặt với khoảnh khắc tử vong, cũng có chút kinh hoảng.

Hắn gầm dài một tiếng, hóa ra bản thể.

Dùng thân thể trăm vạn trượng, ngưng tụ sức mạnh cả đời, cùng nắm đấm của Diệp Hàn va vào nhau.

Giữa thiên địa bay ra một trận mưa máu, màu vàng!

Lấy trung tâm là nơi hai người va chạm, một luồng sóng năng lượng vô thượng, truyền ra bốn phương tám hướng.

Sóng quang đi đến đâu, quét ngang vạn vật, tất cả mọi thứ giữa thiên địa, đều nháy mắt hóa thành bụi phấn.

Nơi năng lượng chạm đến, vô tận tu sĩ bị cuốn vào trong đó, trở thành một phần của sóng quang, cũng hóa thành mưa máu tưới nhuần bầu trời.

Đợi đến khi luồng sáng đó yếu đi, mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy nơi đó trống rỗng, một không gian hư vô vỡ nát, rất lâu mới lành lại.

Chúc Long, thì đã sớm thần hồn câu diệt.

Tiếng gầm dài của long tức trước khi chết, hóa thành tiếng vọng cuối cùng của Long tộc Hồng Hoang! "Cái gì..." Nhìn Chúc Long vẫn lạc, tất cả những người có mặt đều lòng rét run. "Tên này, quá lợi hại rồi!" Trong con ngươi Đế Tuấn, tràn ngập một loại sợ hãi không rõ.

Trước đó, đã đánh giá cao Diệp Hàn, nhưng bây giờ mới biết, đã đánh giá thấp hắn.

Chúc Long là ai?

Đó là thần thoại thời thượng cổ Hồng Hoang.

Một thân tu vi siêu việt Chuẩn Thánh, tồn tại vô hạn tiếp cận Thánh Nhân.

Lại không chịu nổi một quyền của Diệp Hàn?

Hơn nữa, là một quyền dường như tùy ý? ... "Cái gì, Diệp Hàn lợi hại như vậy?" "Lần này, e rằng Đế Tuấn không dễ thu dọn rồi, không khéo, hôm nay chính là ngày Yêu tộc diệt vong!" "A, bây giờ, còn có ai, có thể ngăn cản Diệp Hàn?" ...

Trong Hồng Hoang, vô số người á khẩu không nói nên lời. "Ha ha ha..." Trong hư không, Thông Thiên dừng tay, hướng về hai Thánh Tây phương ha ha ha cười lớn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, tự nhiên cũng biết tình hình bên dưới.

Cũng không ngờ, Diệp Hàn lại mạnh đến như vậy!

Lần này, có chút mất kiểm soát rồi.

Mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, đen như đáy nồi. ...

Trên không trung Đông Hải, mắt Diệp Hàn nhìn chằm chằm vào hư không, nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi không ra tay, người ở đây, đều sẽ chết hết!" Mọi người lập tức kinh hãi.

Ai?

Diệp Hàn đang nói chuyện với ai?

Rầm...

Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc, đột nhiên, trong hư không hiện ra một dao động không gian.

Sau đó, nơi đó từ không trung ngưng tụ ra một thân thể.

Chúc Long!

Chương 275

"Chúc Long chưa chết?" Mọi người đều ngơ ngác.

Nhưng Diệp Hàn biết, Chúc Long đã chết rồi.

Chúc Long trước mắt bây giờ, chỉ là một người không hiện thân, mượn thân thể của Chúc Long mà thôi. "Lực chi đại đạo tám thành, không tệ, có thể lĩnh ngộ tám thành trong thời gian ngắn như vậy, nói thật, ta đã xem thường ngươi!" Giọng nói của Chúc Long, cách không truyền đến. "Nhưng!" 'Chúc Long' lại nói: "Tám thành thì sao?

Mười thành, thì sao?

Đợi đến lúc ngươi thật sự lĩnh ngộ được mười thành, mới biết tất cả, cũng không dễ dàng như ngươi nghĩ đâu." "Dĩ lực chứng đạo, chỉ là một trò cười!" "Ngươi nghĩ, vô số vạn năm, ta chưa từng thử sao?" Chúc Long hỏi Diệp Hàn.

Diệp Hàn nhàn nhạt cười, nói: "Ngài có ba ngàn Đại Đạo, có thể quan sát vạn vật, tự nhiên nên đã thử rồi chứ." "Không sai!" Chúc Long nói: "Vậy ngươi có biết, tại sao ta lúc chứng được chín thành chín, lại từ bỏ không?" Diệp Hàn lắc đầu.

Khóe miệng Chúc Long, lộ ra một nụ cười quỷ dị, nói: "Tận cùng của Đại Đạo, là một âm mưu, nhưng, ngươi không có cơ hội thấy đâu!" Vù...

Chúc Long giơ tay, một cây thần thương đen kịt xuất hiện.

Trên cây thần thương đó, tỏa ra vô tận khí tức sát lục, vô số phù văn sát lục vây quanh nó.

Sau khi nhìn thấy cây thương đó, con ngươi Diệp Hàn đột nhiên biến đổi. ...

Hắn đương nhiên nhận ra, cây thương trước mắt, chính là đệ nhất sát phạt chí bảo của Hồng Hoang: Thí Thần Thương.

Nhưng điều khiến Diệp Hàn kinh ngạc, tuyệt đối không phải bản thân cây thương, mà là những phù văn sát lục dày đặc trên Thí Thần Thương.

Với sự lý giải của Diệp Hàn đối với Đại Đạo, tự nhiên có thể dễ dàng nhìn ra.

Sát lục đại đạo của người trước mắt này, đã ngộ đến trình độ tương đối cao.

Gần như, nên nói là, đã siêu việt chín thành!

Cũng là 90% trở lên.

Xì xì...

Cho dù là Diệp Hàn, sâu trong nội tâm cũng nổi lên một tia khí lạnh. "Ta cho ngươi ra một chiêu trước!" Chúc Long nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn ha ha cười lớn, nói: "Được!" Nói xong, hắn hét lớn một tiếng.

Toàn bộ thân thể lại một lần nữa biến lớn, Bàn Cổ chân thân tế ra.

Diệp Hàn đã lĩnh hội được tinh túy của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, bây giờ một mình hắn, tự nhiên cũng có thể thi triển ra, chỉ là không có uy lực lớn như mười hai Tổ Vu liên hợp tạo ra mà thôi.

Ầm ầm ầm...

Diệp Hàn hóa ra Bàn Cổ chân thân.

Tay cầm một cây rìu lớn, cách không, dùng hết sức bình sinh, chém về phía Chúc Long đối diện. "Lực chi đại đạo, gia trì cho ta..." "Huyền công thất chuyển, gia trì..." "Sức mạnh thế giới, gia trì..." ...

Lúc này Diệp Hàn, không chỉ có 80% Lực chi đại đạo gia trì.

Còn có Cửu Chuyển Huyền Công và ba mươi sáu sức mạnh thế giới.

Dưới một rìu, hư không đều bị chém làm hai nửa.

Rầm...

Rìu mang hóa thành luồng sáng, bay về phía 'Chúc Long'. 'Chúc Long' hít sâu một hơi, trường thương nhẹ nhàng đâm về phía trước.

Rầm...

Vô tận năng lượng bùng nổ, lại bị Chúc Long nháy mắt thu lại, thần hồ kỳ kỹ, lại có vẻ bình thường không có gì đặc biệt.

Con ngươi Chúc Long hơi nhíu lại, nhìn vào hổ khẩu, một vết máu nứt ra, lại nháy mắt lành lại: "Một kích có thể làm tổn thương da lông của ta, dưới Cửu Tuyền, có thể yên lòng rồi!" Chúc Long nói xong, Thí Thần Thương trong tay ầm ầm đâm ra.

Giây phút đó, toàn bộ thời gian của Hồng Hoang, đều dường như bị định cách.

Bất kỳ ai, bất kỳ sinh linh nào, bao gồm cả bảy đại Thánh Nhân, tất cả mọi người đều không thể tin vào mắt mình.

Chương 276

Một cây trường thương đen kịt, xuyên qua thân thể Diệp Hàn.

Diệp Hàn mỉm cười, nói với Chúc Long: "Chúng ta, sẽ có ngày tái kiến!" Sau đó, cả người Diệp Hàn hóa thành một đám tro bụi, tan biến trong thế giới này.

Một luồng khí tức nếu có nếu không, đột nhiên từ không trung sinh ra.

Dược hiệu của bất tử dược, cuối cùng cũng xuất hiện.

Ngọn trường thương đen kịt, mang theo khí tức giết chóc vô tận, đâm thẳng vào cơ thể Diệp Hàn.

Sau đó!

Diệp Hàn chỉ mỉm cười, để lại một câu "sẽ có ngày gặp lại", rồi thân thể hóa thành từng mảnh tro tàn, trong khoảnh khắc tan biến vào hư không!

Những người có mặt tại hiện trường, ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

Người này, là Chúc Long sao?

Tại sao Chúc Long bỗng nhiên lại có sức tấn công đáng sợ như vậy?

Những người không hiểu chuyện thì thầm bàn tán, còn những người hiểu rõ thì đều ngậm miệng không nói.

Ngay khoảnh khắc Diệp Hàn biến mất, 'Chúc Long' cảm nhận được một luồng khí tức khác thường.

Mặc dù không hiểu rõ sự dao động đó là gì, nhưng trong lòng lại dấy lên một nỗi nghi ngờ.

Nhưng chỉ một lát sau, sự tự tin vào thực lực đã khiến hắn tự nhiên bỏ qua ảnh hưởng của luồng khí tức đó.

Thôi kệ, thần hồn đã bị tiêu diệt rồi, ngay cả cơ hội chuyển thế cũng không có.

Còn gì phải lo lắng?

Thế nhưng… Chúc Long lại nhíu mày.

Diệp Hàn đã hóa thành tro bụi, không lẽ các bảo vật trên người hắn cũng biến mất theo? 169.

Lẽ nào luồng khí tức vừa rồi chính là dao động khi bảo vật của Diệp Hàn chạy trốn? 170.

Giữa trời đất có một số bảo vật lai lịch phi phàm, khi chủ nhân chết đi sẽ tự mình trốn đi không để lại dấu vết, chuyện này cũng không phải là không có.

Chúc Long hít sâu một hơi, sau đó quay đầu, ánh mắt lạnh nhạt nhìn một vòng những người xung quanh.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Đông Vương Công và những người khác đều cung kính chắp tay với Chúc Long.

Sau đó, thân hình 'Chúc Long' lóe lên, biến mất không tăm tích.

"Ha ha ha ha…" Đế Tuấn nhìn hiện trường, cười lớn: "Kết thúc rồi, cuối cùng cũng kết thúc rồi!" Trước đây, vì có Diệp Hàn mà hắn như bị xương cá mắc trong cổ họng.

Giờ thì tốt rồi, không còn ảnh hưởng của Diệp Hàn, mọi kế hoạch đều có thể triển khai.

"Đi!" Đế Tuấn phất tay, dẫn theo Côn Bằng, Thái Nhất và những người khác trở về Thiên Đình.

Trên đường trở về, hắn liền hạ lệnh: "Bảo Kỳ Lân nhất tộc, Anh

Chiêu nhất tộc, Bạch Trạch nhất tộc, đến Nhân tộc, giết người, luyện chế Đồ Vu Kiếm!" "Vâng!" Kỳ Lân nhất tộc, trong thoáng chốc mừng rỡ vô cùng.

Trước đây Nhân tộc có Diệp Hàn bảo vệ, trong Hồng Hoang không ai dám động đến.

Bây giờ, Nhân tộc thiếu đi Diệp Hàn, chẳng là gì cả, chỉ là một đám sinh linh hậu thiên yếu đuối mặc người chà đạp mà thôi… "Ha ha…" Chuẩn Đề nhìn Thông Thiên, cười ha hả, nói: "Thông Thiên đạo hữu, ta đã nói rồi, đây là thiên ý, ngươi lại không tin!" Sắc mặt Thông Thiên âm trầm như nước.

Dù là Thánh nhân, nhưng lúc này tâm trí cũng rối bời, kích động không thôi.

Đó là Diệp Hàn, đồ nhi mà ông yêu thương nhất.

Thế nhưng, đồ nhi này bị giết rồi, phải báo thù thế nào đây?

Thông Thiên nghiến răng ken két, bất lực nhận ra, mình chẳng thể làm được gì.

"Đi!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy đại sự đã xong, bèn bay về núi Tu Di.

"A…" Thông Thiên quay mặt ra biển, gầm lên một tiếng dài, trút bỏ sự bất mãn trong lòng.

Trên núi Thủ Dương, Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không chút gợn sóng, nhìn về phía Lão Tử.

Sắc mặt Lão Tử đen sì, không nói một lời.

Nguyên Thủy tự nhiên cũng không đáp lời, chân khẽ động, quay về núi Côn Luân.

Chương 277

"Tây Vương Mẫu Bạch Dao, bị ta trấn áp tại cấm địa Côn Luân.

Không có lệnh của bản thánh, bất kỳ ai cũng không được bước vào cấm địa một bước, nếu không… chết!" Nguyên Thủy vừa trở về Côn Luân liền hạ lệnh.

Đệ tử Xiển giáo ở Côn Luân tự nhiên run lẩy bẩy, không ai dám liếc nhìn về phía cấm địa sau núi.

Sau đó, trong hư không Hồng Hoang vang lên một giọng nói uy nghiêm: "Lão Tử, Thông Thiên, mau đến Tử Tiêu Cung!" Là mệnh lệnh của Hồng Quân.

Hai người không dám không tuân theo, cùng nhau đi đến.

Nào ngờ vừa bước vào Tử Tiêu Cung, cánh cửa lớn đã đóng sập lại.

Đạo Tổ ngồi cao trên đài mây, mặt không biểu cảm.

Thông Thiên hỏi Đạo Tổ: "Tại sao?" Hồng Quân đáp: "Thiên đạo đã định như vậy." Nói xong, ông nhìn Lão Tử và Thông Thiên, nói: "Hai người tuy là Thánh nhân, nhưng đạo tâm không ổn.

Ta giữ hai người ở lại Tử Tiêu Cung nghe đạo, tạm thời cấm túc tại đây!" Giọng nói của Hồng Quân cao xa uy nghiêm, một lời đã nói ra, tự nhiên cả Hồng Hoang đều có thể nghe thấy.

Đến lúc này, trong bảy vị Thánh nhân của trời đất Hồng Hoang, đã có bốn vị bị giam cầm.

Nữ Oa bị cấm túc trong Oa Hoàng Cung, Hậu Thổ bị cấm túc ở Địa Phủ, Thông Thiên và Lão Tử bị cấm túc tại Tử Tiêu Cung.

Bên ngoài có thể hoạt động bình thường, cũng chỉ còn Tây phương Nhị Thánh và Nguyên Thủy, tổng cộng ba vị Thánh nhân.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa tuy không thể ra ngoài, nhưng ngồi trên đài mây, lấy nước mắt rửa mặt.

Trong Địa Phủ, Hậu Thổ nhắm mắt, trên mặt lộ ra vẻ bi thương.

Đảo Kim Ngao!

Nguyên Phượng ôm Diệp Xuân khóc nức nở, bên cạnh Đa Bảo, Triệu Công Minh, Tam Tiêu, Tam Thánh Mẫu đều đang an ủi.

Đa Bảo nói: "Xuân Xuân đừng khóc, yên tâm, mối thù của Đại sư huynh, ta sẽ ghi lòng tạc dạ!" Đa Bảo không dám nói báo thù, chỉ dám nói ghi lòng tạc dạ.

Những người còn lại, mỗi người trao đổi ánh mắt, tất cả tự hiểu không cần lời… Diệp Hàn đương nhiên sẽ không chết!

Bởi vì hắn đã ăn Bất Tử Dược, dược hiệu của nó được lưu trữ trong cơ thể hắn, có thể chống đỡ một lần sát kiếp chí mạng.

Đương nhiên rồi!

Chết đi sống lại, nhưng lại ở một nơi hoàn toàn mới, gọi là Quy Khư.

Người trong Hồng Hoang, cũng gọi đó là Quy Khư Chi Địa.

Còn Quy Khư Chi Địa rốt cuộc là nơi thế nào, Diệp Hàn không biết.

Tương tự, Tây Vương Mẫu cũng không biết rõ.

Bởi vì Vương Mẫu Bạch Dao trước đây chỉ là một cây Bất Tử Dược còn non, trước khi rơi xuống Hồng Hoang, không có quá nhiều ký ức về Quy Khư Chi Địa.

Nếu nói ai quen thuộc với Quy Khư nhất, đó chắc chắn là Cửu Tử Long Vương bị Diệp Hàn giết chết năm xưa.

Thế nhưng, Cửu Tử Long Vương ở đại lục Hồng Hoang chỉ như hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

Vì vậy, cho đến khi Diệp Hàn chết dưới Thí Thần Thương của Hồng Quân, hắn vẫn không biết nơi mình sắp đến, Quy Khư Chi Địa, rốt cuộc là một nơi như thế nào.

Trong Quy Khư!

Trên một dãy núi khổng lồ, có một thân thể cao đến mười vạn trượng đang nằm.

Người khổng lồ đó đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt có một luồng sáng bay ra.

"…" Nhìn núi xanh nước biếc, trời xanh mây trắng xung quanh, Diệp Hàn khẽ nhíu mày: "Quy Khư Chi Địa?" Trông cũng không khác Hồng Hoang là mấy.

"Hù…" Hít sâu một hơi, thân thể Diệp Hàn lập tức thu nhỏ lại, hóa thành đạo thể.

Một thân hắc y như cũ, tu vi không đổi, Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhưng vì thân thể được ngưng tụ từ hư không, pháp lực trong người Diệp Hàn thiếu hụt nghiêm trọng, nên nhìn từ bên ngoài, hắn chỉ giống một người phàm.

Hắn lại nhìn những pháp bảo trên người, tất cả đều còn đó, không món nào bị mất.

Trên người Diệp Hàn cũng không có bất kỳ vết thương nào!

Thứ duy nhất biến mất, có lẽ là luồng dược lực kiên cường bất khuất trong cơ thể.

Chết một lần, dược hiệu của Bất Tử Dược liền biến mất.

“Bất Tử Dược quả đúng là tồn tại nghịch thiên!” Diệp Hàn than một tiếng, sau đó, thần thức mạnh mẽ vô song lập tức quét qua một phương trời đất.

Chương 278

171.

Nơi này không khác Hồng Hoang là mấy, muôn vàn pháp tắc đều đầy đủ, chỉ có diện tích là nhỏ hơn một chút mà thôi.

Diện tích của Quy Khư Chi Địa chỉ bằng khoảng một phần trăm của Hồng Hoang.

Mặc dù chỉ có một phần trăm, nhưng cũng đủ lớn rồi.

Thần thức Diệp Hàn khẽ động, lấy ra một bình Tam Quang Thần Thủy từ trong hệ thống.

Sau đó mở miệng, uống một hơi cạn sạch!

Ực ực ực!

Năng lượng tinh thuần trong Tam Quang Thần Thủy lập tức hóa thành sức mạnh thuần túy, lấp đầy cơ thể hắn.

Tu vi trong người Diệp Hàn, cuối cùng đã trở lại Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Đi!" 172.

Phía sau Diệp Hàn bỗng hiện ra Phong Lôi Nhị Sí, đôi cánh vỗ một cái, vùng đất vạn dặm trong nháy mắt đã qua.

Đương nhiên, Diệp Hàn có thể trực tiếp xé rách không gian rời đi.

Nhưng hắn không làm vậy. 173.

Đối với Quy Khư, có thể nói là nơi lạ nước lạ cái, phải tìm hiểu trước đã.

Quan trọng nhất là, xem quy tắc của thế giới này có gì khác biệt so

với thế giới Hồng Hoang hay không.

Thế nhưng, lang thang trong Quy Khư liên tục mấy ngày, Diệp Hàn cũng không phát hiện thế giới này có gì khác biệt so với Hồng Hoang.

Một ngày nọ, khi đang đi dạo giữa một ngọn núi cao, hắn lại thấy một đám sinh linh hình dạng dã thú, mỗi tên đều cầm vũ khí, đang vây công một nhóm người.

Không sai!

Lúc đầu, Diệp Hàn còn tưởng mình nhìn lầm.

Trong Quy Khư, lại có người?

Nhưng sau khi nhìn kỹ lại, hắn phát hiện những gì mình thấy, thật sự là người!

Không phải sinh linh hóa hình, mà là Nhân tộc.

Chuyện gì thế này?

Diệp Hàn khẽ dùng lực sau lưng, đáp xuống giữa hai bên đang hỗn chiến, ra tay như điện, ba chân bốn cẳng đã đánh cho đám yêu tộc kia tan tác bỏ chạy.

"Ơ, là một Nhân tộc!" Phía sau Diệp Hàn, từ trong một chiếc phi xa khổng lồ, một nữ tử mặc hồng y, được người hầu vây quanh bước ra, thấy Diệp Hàn liền chắp tay nói: "Đa tạ vị đạo hữu này đã ra tay tương trợ, ta là người của Thanh Dương Đường gia, đại ân đại đức, Đường gia chúng ta nhất định sẽ hậu báo!" Nữ tử nói xong, lại lần nữa hành lễ với Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu.

Nữ tử trước mặt tu vi thấp, trông chỉ có Kim Tiên hậu kỳ.

Người hầu bên cạnh nàng thậm chí chỉ có tu vi Địa Tiên và Thiên

Tiên, đám người vừa bị Diệp Hàn đánh chạy cũng chỉ có tu vi Kim Tiên.

"Tại hạ Đường Như Ngọc, không biết ân nhân cao danh quý tánh!" Đường Như Ngọc ngẩng khuôn mặt trắng nõn lên, nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn chỉ lạnh nhạt đáp: "Diệp Hàn!" "Cô định đến Thanh Dương?" Diệp Hàn hỏi một câu, thực ra Thanh Dương là đâu, hắn còn chẳng biết.

"Đúng vậy!" Nữ tử trả lời.

"Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Vậy tiện đường cho ta đi nhờ một chuyến nhé!" "… Được thôi!" Đường Như Ngọc lúc này không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể mời hắn lên xe.

Mục đích của Diệp Hàn đương nhiên không phải để ngồi xe, mà là để hỏi thăm một vài tình hình về Quy Khư Chi Địa.

Sau khi lên xe, liền có người hầu điều khiển phi xa, đi trong không trung, tốc độ cũng không chậm.

Diệp Hàn hỏi Đường Như Ngọc: "Cô là Nhân tộc?" Sắc mặt Đường Như Ngọc hơi tối lại, nhưng vẫn cười nói: "Đúng vậy, vãn bối tự nhiên là Nhân tộc!" Diệp Hàn lại hỏi một câu khiến Đường Như Ngọc bật cười: "Dám hỏi Đường tiểu thư, Nhân tộc, từ đâu mà có?" "…" Đường Như Ngọc nhìn Diệp Hàn như nhìn một kẻ ngốc, nói: "Nhân tộc, tự nhiên là chủng tộc tiên thiên được diễn hóa sau khi trời đất được khai mở, giống như vạn tộc khác thôi, còn có thể từ đâu đến nữa?" Khai thiên tích địa?

Diễn hóa?

Cái quái gì vậy?

"Ngạch…" Thấy mình đường đường là Chuẩn Thánh lại bị một

Kim Tiên coi thường, Diệp Hàn sờ sờ trán, nói: “Ta cứ tưởng, là chủng tộc hậu thiên, bị tạo ra chứ?” “Ngạch…” Đường Như Ngọc nhìn Diệp Hàn, cười gượng, nói: “Diệp đại ca, nếu nói là bị tạo ra, cũng không sai.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, sau đó thân hóa vạn vật, mấy vạn chủng tộc trong Quy Khư, tất cả đều do thân thể Bàn Cổ hóa thành, vậy nên Nhân tộc, cũng là do Bàn Cổ tạo ra!” “?” Nghe lời của Đường Như Ngọc, nội tâm Diệp Hàn lại lần nữa chấn động: Bàn Cổ?

Chương 279

Cái quái gì vậy, thế giới Quy Khư này cũng là do Bàn Cổ khai mở?

Bàn Cổ rảnh rỗi ở trong Hỗn Độn đi khai mở thế giới chơi à?

Chết rồi.

Thân hóa vạn vật?

Cái quái gì vậy, rốt cuộc là chuyện gì?

Bây giờ Diệp Hàn hoàn toàn bị thế giới Quy Khư này làm cho hồ đồ rồi.

Việc khai thiên tích địa này cũng quá giống Hồng Hoang rồi.

Mình đã gặp tàn hồn của Bàn Cổ, tại sao không nghe Bàn Cổ nói về chuyện sáng tạo ra thế giới Quy Khư?

Thôi thôi!

Để tránh mất mặt, Diệp Hàn cảm thấy, tốt nhất không nên hỏi nữa.

Sau này, cứ tùy tiện tìm một sinh linh nào ngứa mắt, sau đó trực tiếp dùng nguyên thần xâm nhập vào, lấy hết ký ức của đối phương, bí mật trong Quy Khư tự nhiên sẽ rõ ràng.

"Diệp đại ca!" Đường Như Ngọc tỏ ra thân thiết, nhìn Diệp Hàn hỏi: "Tại sao, em không nhìn thấu được tu vi của huynh, có phải huynh cao hơn em không?

Tu vi của huynh là gì?" Diệp Hàn lạnh nhạt đáp: "Không, chỉ cao hơn cô một chút thôi!" "Một chút?" Đường Như Ngọc hỏi: "Thái Ất Kim Tiên sao?" "Ừm, chắc vậy!" Diệp Hàn gật đầu.

Sau đó, Đường Như Ngọc kinh ngạc che miệng, nói: "Diệp đại ca,

huynh lợi hại quá, đã đột phá Thái Ất Kim Tiên rồi.

Huynh có biết không, ở thành Thanh Dương của chúng ta, cũng chỉ có vài vị Thái Ất Kim Tiên thôi đấy!" Diệp Hàn mỉm cười, không nói tiếp.

Hắn chỉ phóng thần thức ra, bắt đầu quan sát thế giới xung quanh.

Quả thật, điều này khiến Diệp Hàn kỳ lạ.

Không chỉ chuyện của Bàn Cổ, mà quy tắc của thế giới này, so với thế giới Hồng Hoang, gần như giống hệt nhau.

Điều này khiến Diệp Hàn không thể không tin rằng, Quy Khư cũng do Bàn Cổ sáng tạo ra.

Suy cho cùng!

Với tu vi đạt đến trình độ thông thiên triệt địa, mỗi người đối với sự lý giải về đại đạo pháp tắc chắc chắn không giống nhau.

Điều này cho thấy, thế giới mà mỗi người khai mở, chắc chắn cũng sẽ không giống nhau.

Nói nhỏ hơn.

Trong Hồng Hoang, Phượng tộc lão tổ Nguyên Phượng, lúc đó đã dùng vô thượng pháp lực kết hợp với pháp bảo, ngưng tụ ra một phương đại thiên thế giới, gọi là Bất Diệt Hỏa Sơn, bên trong đâu đâu cũng là núi lửa, tràn ngập hỏa nguyên tố.

Đại thiên thế giới của Long tộc, thì nhược thủy chảy ngang, tràn ngập thủy nguyên tố.

Sư tôn Thông Thiên cũng khai mở đại thiên thế giới, nhưng lại ôn hòa hơn.

Vì vậy, lấy nhỏ suy lớn, thế giới mà mỗi tu sĩ khai mở ra, chắc chắn sẽ khác nhau.

Vậy thì, nếu như Bàn Cổ, người đã lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo, khi có thể diễn hóa ra thế giới chân linh (cấp bậc Hồng Hoang), thế giới mà ngài khai mở ra, pháp tắc nên có sự khác biệt.

Thế nhưng, cảm giác mà Quy Khư Chi Địa mang lại cho Diệp Hàn, pháp tắc của hai nơi gần như giống hệt nhau.

Điều này có chút kỳ lạ.

Hoặc là, đúng như lời Đường Như Ngọc nói, thế giới Quy Khư cũng do Bàn Cổ khai mở.

Hoặc có một khả năng khác, vô số kỷ nguyên trước, thế giới Quy Khư thực ra là một phần của Hồng Hoang, sau này vì một lý do nào đó mà bị tách ra, trở thành hai thế giới.

Nhưng Diệp Hàn nhanh chóng phủ định cách nghĩ này.

Nếu nói cả hai thế giới đều do Bàn Cổ khai mở, cũng không đúng.

Cái quái gì vậy, Bàn Cổ rốt cuộc là thân hóa Hồng Hoang hay thân hóa Quy Khư, không thể nào chết hai lần, rồi lại hóa thành hai lần được?

Nếu nói thế giới Quy Khư là một phần của Hồng Hoang, cũng không thông, tại sao Quy Khư lại có Nhân tộc?

Nhân tộc là chủng tộc hậu thiên được Nữ Oa tạo ra khi thành thánh, Diệp Hàn đứng bên cạnh tận mắt chứng kiến, không thể nào có giả, vậy thì, rốt cuộc là chuyện gì?

Trong lúc bối rối, phi xa cuối cùng đã đến thành Thanh Dương.

Tại Đường gia ở thành Thanh Dương, Diệp Hàn với tư cách là khách quý, được gia chủ hiện tại của Đường gia, cũng chính là cha của Đường Như Ngọc, Đường Lâm đích thân nghênh đón vào Đường gia, trở thành khách quý của họ.

Diệp Hàn liếc nhìn, Đường Lâm có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Chương 280

Tu vi Thái Ất Kim Tiên, trong một thành thị, đã là tồn tại cấp bá chủ.

Không thể không nói, thực lực tổng thể của thế giới Quy Khư, so với Hồng Hoang không thể nào sánh bằng.

Nhưng trước đó khi Diệp Hàn dùng thần thức quét ngang thế giới Quy Khư, cũng đã phát hiện ra vài tồn tại tương đối mạnh mẽ, ít nhất là Chuẩn Thánh đỉnh phong đại viên mãn.

Còn có Thánh nhân hay không thì không rõ.

Thánh nhân không hiện thế, có lúc ẩn mình, không thể quét ra được.

Sau khi vào Đường gia, Diệp Hàn liền ở trong thư lâu của họ, đọc sách như biển, tăng cường kiến thức.

Sau khi xem một phần sách, Diệp Hàn phát hiện ra một điểm khác biệt lớn nhất giữa thế giới này và thế giới Hồng Hoang.

Đó là phương pháp tu luyện không giống nhau.

Trong Hồng Hoang, tương truyền Bàn Cổ lấy lực chứng đạo thất bại, thân hóa vạn vật Hồng Hoang.

Vì vậy, rất ít tu sĩ lấy lực chứng đạo, đa số đều trảm tam thi, thành Chuẩn Thánh.

Hoặc dùng Hồng Mông Tử Khí, trở thành Thiên Đạo Thánh nhân.

Nhưng ở thế giới này, tuy thực lực tổng thể thấp hơn Hồng Hoang, nhưng người người đều tu đại đạo.

Người người tham ngộ đại đạo.

Về phương diện tham ngộ đại đạo, thế giới Quy Khư rõ ràng đi trước thế giới Hồng Hoang.

"Thật là một thế giới thú vị!" Diệp Hàn đặt sách vào giá, xoay người đi ra.

Đúng lúc gặp gia chủ Đường gia là Đường Lâm mời đi uống trà nói chuyện.

Đối với cơ hội có thể tăng thêm hiểu biết về thế giới Quy Khư này, Diệp Hàn tự nhiên sẽ không bỏ lỡ, vui vẻ cùng Đường Lâm uống trà.

Nhưng, điều khiến Diệp Hàn hơi bất mãn là, lão già Đường Lâm này, lại dắt cả con gái mình theo.

Xem ra, mặt Đường Như Ngọc hơi ửng hồng, dường như lão già này định dùng con gái để lôi kéo?

Hừ… trong lòng Diệp Hàn hiện lên một tia ngạo khí: Ta là loại người lấy nữ chứng đạo sao?

"Diệp đạo hữu!" Đường Lâm ho khan một tiếng, nói: "Với tu vi của lão phu, không nhìn ra được cảnh giới của Diệp đạo hữu, Diệp đạo hữu thật cao thâm khó lường!" "Ha ha…" Diệp Hàn uống một ngụm linh trà, nói: "Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, tu vi không tệ rồi, còn ta, cũng chỉ cao hơn ông một chút thôi!" "Cao hơn một chút?" Đường Lâm ngẩn ra, rồi gật đầu.

Cao hơn một chút, đó là hậu kỳ, tối đa là Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Nhưng, Đường Như Ngọc bên cạnh lại bĩu môi: Lúc đầu huynh cũng nói cao hơn ta một chút, đâu có cao hơn ta nhiều như vậy.

Bây giờ, lại cao hơn cha ta một chút?

“Người quang minh chính đại không nói lời mờ ám!” Đường Lâm nhìn Diệp Hàn, thẳng thắn nói: “Diệp đạo hữu đã cứu con gái ta, Đường Lâm ta ghi lòng tạc dạ.

Nhưng có một chuyện, phải nói cho Diệp đạo hữu biết, để tránh sau này Diệp đạo hữu cho rằng Đường Lâm ta là tiểu nhân, cố tình lợi dụng ngài!” “Ồ!” Diệp Hàn lạnh nhạt nhìn Đường Lâm, vẫn ngồi trên ghế.

Đường Lâm nói: “Chuyện là thế này, trong thành Thanh Dương của chúng ta, có ba gia tộc lớn, lần lượt là Đường gia, Hướng gia và Hồ gia.

Ba chân vạc, mỗi nhà đều có một vị Thái Ất Kim Tiên, vì vậy trong thành trì vẫn duy trì được sự cân bằng vi diệu.” “Thế nhưng… từ khi Diệp đạo hữu đến Đường gia của ta, sự cân bằng đã bị phá vỡ.

Hướng gia và Hồ gia cho rằng Diệp đạo hữu là chỗ dựa của Đường gia, đã liên hợp lại, đồng thời còn mời cường địch từ bên ngoài, đang chuẩn bị chờ cơ hội ra tay với Đường gia chúng ta.

Bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay!” Đường Lâm nhìn Diệp Hàn, nói: “Diệp đạo hữu cứu con gái ta trước, ta không dám đòi hỏi thêm gì ở Diệp đạo hữu.

Vì vậy, Diệp đạo hữu có thể rời đi ngay bây giờ để tránh họa, tránh phải cùng Đường gia chúng ta lâm vào cảnh khốn cùng!” “Ồ!” Diệp Hàn cười nói: “Đường gia chủ chuẩn bị, cá chết lưới rách sao!” “Ừm!” Đường Lâm nói: “Thanh Dương là gốc rễ của Đường mỗ, Đường mỗ sẽ không rời đi.

Hơn nữa, ta cũng sẽ không để cho Hồ gia và Hướng gia được yên, dù có chết, cũng phải cắn xuống một miếng thịt!” “Nhưng, nếu Diệp đạo hữu rời đi, xin hãy mang theo tiểu nữ.

Tiểu nữ bất tài, tuy tu vi thấp kém, nhưng cũng lanh lợi, có thể hầu hạ ngài!" "Cha!" Đường Như Ngọc vừa thương cảm, vừa xấu hổ, cúi đầu, nước mắt chảy ra.

Diệp Hàn mỉm cười, lắc đầu nói: "Ồ, tai họa của Đường gia, lẽ nào là do Diệp mỗ ta gây ra?" "Không dám!" Đường Lâm chắp tay.

Diệp Hàn nói: "Nếu là do ta gây ra, vậy ta sẽ xử lý xong xuôi rồi tính sau!" "…" Đường Lâm có chút do dự, nói: "Không giấu gì Diệp đạo hữu, lần này hai nhà đó mời người không hề tầm thường, sợ rằng Diệp đạo hữu, cũng không thể đối phó!" "Không sao!" Diệp Hàn phất tay áo, nói: "Chỉ là lũ chuột nhắt giấu đầu hở đuôi thôi, ngay cả đầu cũng không dám lộ, thì có gì mà không tầm thường!" Nói xong, hắn liếc mắt nhìn ra ngoài Đường gia.

"Ha ha…" một giọng nói thô cuồng truyền đến, sau đó, một tu sĩ kéo theo thanh kim đao lăng không đi vào, nhìn Diệp Hàn nói: "Không tệ, có thể phát hiện ra ta!" "Ra hết đi!" Soạt soạt… một trận tiếng động.

Bốn tu sĩ, từ bốn hướng đông tây nam bắc, bao vây kín mít đường lui của Đường Lâm và Diệp Hàn.

Nước chảy không lọt.

Diệp Hàn thần thức quét qua, tu vi của bốn người liền bị nắm bắt toàn bộ.

Hai vị Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Chương 281

Một vị Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn.

Còn có một người, kinh ngạc là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đường đường Đại La Kim Tiên, lại đi bắt nạt một Thái Ất Kim Tiên trung kỳ?

"Hồ Lão Hổ!" "Hướng Vấn Thiên!" Đường Lâm nhìn người đến, nói: "Hai người các ngươi, cuối cùng vẫn không dung được Đường gia ta!" "Ha ha!" Hướng Vấn Thiên kéo kim đao cười lớn, nói: "Là họ Đường ngươi phá vỡ quy củ trước, nếu không phải ngươi mang người ngoài vào Thanh Dương, có đến nỗi như vậy không?" "Không sai!" Hồ Lão Hổ hai tay cầm hai chiếc vòng vàng, trên đó phù văn lấp lánh, trông không tầm thường: "Đường Lâm, để ta giới thiệu trước, kẻo lát nữa chết rồi cũng không biết người giết ngươi là nhân vật thế nào!" "Đường Lâm, ngươi sắp chết rồi, được gặp những nhân vật lớn như vậy, ha ha ha!" Hồ Lão Hổ cười xong, chỉ vào tu sĩ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong đại viên mãn, nói: "Đây là động chủ Vô Thiên Động ở núi Long Tu, Hồng Hóa lão tổ, tu vi Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn." "…" Đường Lâm lập tức kinh hãi!

Uy danh của Hồng Hóa lão tổ, ông có nghe qua.

Người này tâm ngoan thủ lạt, nghe nói một thân tu vi sâu không lường được, là cao thủ đã tu luyện Phong chi đại đạo đến lục trọng thiên.

Trong Quy Khư, đại đạo tổng cộng chia làm thập trọng thiên.

Nhất trọng thiên, tương đương với 10%.

Lục trọng thiên, tương đương với việc người này đối với Phong

chi đại đạo lĩnh ngộ đã đạt đến 60%.

Điều này khiến Diệp Hàn hơi kinh ngạc.

Không vì gì khác, chỉ vì Hồng Hóa lão tổ trước mặt, mới là tu vi Thái Ất Kim Tiên, mà có thể rèn luyện đại đạo đến lục trọng thiên, so với người trong Hồng Hoang còn lợi hại hơn.

Diệp Hàn tin rằng, nếu cùng cấp bậc đấu, tu sĩ trong Hồng Hoang thật sự không chắc có thể thắng được tu sĩ của Quy Khư Chi Địa.

Bởi vì người ta tu luyện đều là đại đạo.

Nghe người Hồ Lão Hổ mời là Hồng Hóa lão tổ, trên mặt Đường Lâm lập tức xuất hiện một mảng đen, sau đó, tuyệt vọng vô tận trào dâng.

Hồng Hóa lão tổ đã đến, vậy hôm nay chắc chắn có chết không có sống.

Hơn nữa, nghe nói Hồng Hóa lão tổ háo sắc thành tính, giỏi chơi đùa thiếu nữ, lại nhìn con gái mình, trên mặt Đường Lâm tràn đầy bi thương.

"Diệp đạo hữu!" Đường Lâm âm thầm truyền âm cho Diệp Hàn, nói: "Lát nữa nếu không địch lại, ta sẽ liều mạng chặn mấy người bọn họ tấn công, xin Diệp đạo hữu mang theo con gái ta, mau chóng chạy trốn!" Diệp Hàn gật đầu, không trả lời.

"Còn nữa!" Bên cạnh, Hướng Vấn Thiên cười ha hả, chỉ vào vị tu sĩ trẻ tuổi mặc hồng y cuối cùng, nói: "Không biết vị này là ai chứ, vị này, là đệ tử thân truyền của Nhất Thanh Thánh Nhân, cũng là đệ tử quan môn của Thánh nhân, Thiếu Hạo đại nhân!" "?" Diệp Hàn và Đường Lâm, hai người, gần như đồng thời thốt lên.

Đường Lâm kinh hoàng, sợ hãi.

Diệp Hàn thì có chút nghi ngờ.

Đường Lâm kinh hoàng sợ hãi là vì thân phận của Thiếu Hạo, Nhất Thanh Thánh Nhân là người duy nhất ở Quy Khư Chi Địa, đã tu luyện đại đạo của mình đến thập trọng thiên, cũng là Thánh nhân duy nhất trong Quy Khư.

Nhất Thanh Thánh Nhân, vô số kỷ nguyên đến nay, độc bá vạn cổ.

Một nhân vật như vậy, đệ tử của ngài, lại đích thân đến giết mình?

Sự tuyệt vọng trong lòng Đường Lâm càng sâu hơn.

Lần này, dù nhìn Diệp Hàn, cũng không còn chút niềm tin nào để trốn thoát nữa.

Diệp Hàn nghi ngờ là vì, từ trước đến nay, Quy Khư Chi Địa, có Thánh nhân sao?

"Chậc chậc chậc…" không xa, Hồng Hóa lão tổ nhìn Đường Như Ngọc, trong mắt ánh lên sự tham lam vô tận: "Giao con gái ngươi cho bản tọa, để bản tọa sung sướng, bản tọa sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái.

Nếu không, nhất định khiến ngươi sống không được, chết không xong…" Giọng nói của Hồng Hóa lão tổ, phảng phất như truyền đến từ địa ngục, nghe một tiếng liền khiến hồn phách run rẩy, nổi da gà khắp người.

"Đừng!" Đường Như Ngọc trốn sau lưng Diệp Hàn.

"Không ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Hồng Hóa lão tổ ta!" Hồng Hóa lão tổ nói xong, thân hình lướt đi, tốc độ nhanh đến không thể tin nổi.

Hắn tu luyện thuộc tính phong, cao đến lục trọng thiên, chân vừa

đạp, liền có năng lực xuất quỷ nhập thần.

Nhưng!

Hồng Hóa lão tổ tưởng mình chắc thắng, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, lại đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng.

Rồi sau đó, hắn thấy mình như một con gà con, bị người ta dùng tay nhẹ nhàng xách lên.

"…" Người đang xách hắn, là Diệp Hàn.

Hồng Hóa lão tổ lập tức kinh hãi thất sắc.

Đồng thời, những người còn lại cũng kinh ngạc tột độ.

Đó là Hồng Hóa lão tổ đó, bị một tay xách lên rồi?

Sao có thể?

"Ngươi, ngươi là ai?" Hồng Hóa lão tổ toàn thân run rẩy, giãy giụa mấy cái, phát hiện căn bản không có cách nào thoát ra.

Chương 282

Chút pháp lực đó của hắn, trước mặt người này, giống như một giọt nước so với sông lớn, ít đến đáng thương.

Vậy không cần nói, tu vi của đối phương chắc chắn cao hơn hắn rất nhiều.

"Rốt cuộc ngươi là ai, thả ta ra, thả ta ra… Thiếu Hạo đại nhân, cứu mạng a!" "A…" tiếng kêu thảm thiết của Hồng Hóa lão tổ đột ngột dừng lại.

Bởi vì, Diệp Hàn tùy tay vung nhẹ, Hồng Hóa lão tổ liền biến thành tro bụi, thần hồn câu diệt.

Tất cả mọi người xung quanh, lập tức cảm thấy một cái lạnh thấu xương.

Quá đáng sợ!

Chỉ một cái phất tay, không có bất kỳ pháp lực nào rò rỉ, cũng không cảm nhận được chút uy thế nào từ người này.

Một hung nhân lừng danh Quy Khư như Hồng Hóa lão tổ, đã hóa thành tro bụi.

"… Rốt cuộc ngài là ai?" Một bên khác, Hồ Lão Hổ và Hướng Vấn Thiên đã sợ đến toàn thân lạnh toát.

Còn vị đệ tử Thánh nhân vẫn luôn không nói gì, lạnh lùng quan sát, cũng nheo mắt lại.

Thiếu Hạo nhìn về phía Diệp Hàn, gật đầu.

"Tu vi không tệ!" câu đầu tiên của Thiếu Hạo.

Sau đó, lại nói: "Ta là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ!" câu thứ hai.

Hai câu nói ra, cha con Đường Lâm tự nhiên kinh hãi, nhưng khi nhìn về phía Diệp Hàn, lại cũng giữ được bình tĩnh.

"Nhưng!" Thiếu Hạo tiếp tục nói: "Bản tọa không nhìn ra được cảnh giới của ngươi, ngươi cao hơn ta?" "Ừm!" Diệp Hàn mỉm cười, gật đầu nói: "Không sai, chỉ cao hơn ngươi một chút thôi!" Phụt… Lời này vừa nói ra, cha con Đường Lâm suýt nữa thổ huyết.

Lúc đầu cao hơn ta một chút, ta tưởng là Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ.

Sau lại cao hơn cha ta một chút, ta tưởng là hậu kỳ, hoặc đại viên mãn.

Bây giờ, lại cao hơn Đại La Kim Tiên sơ kỳ một chút?

Rốt cuộc cao bao nhiêu, có thể nói một lần không, lòng người ta ngứa ngáy quá… "Tốt!" Thiếu Hạo nhìn Diệp Hàn, lạnh nhạt nói: "Ta không quan tâm ngươi là ai, sau lưng có chỗ dựa nào, tu vi ra sao, nhưng hôm nay, bản thiếu gia đã để mắt đến ngươi…" Thiếu Hạo chỉ tay vào Diệp Hàn: "Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là tùy tùng của ta!" "Vút…" Diệp Hàn không nói gì.

Trong hư không, đột nhiên rơi xuống một tia sáng.

Sau đó, cánh tay mà Thiếu Hạo chỉ vào Diệp Hàn, đã bị Diệp Hàn trực tiếp chém đứt.

"A…" Thiếu Hạo đau đớn hét lớn: "To gan, thật vô lý, thật vô lý, lại dám đánh ta?

Sư tôn… Ta sẽ để sư tôn, nghiền xương ngươi thành tro!" Ầm… Vừa nói!

Pháp lực của Thiếu Hạo tuôn ra, một cánh tay mới lại mọc ra.

Đối với Đại La Kim Tiên mà nói, phục hồi cơ thể là chuyện nhỏ, nhưng vì mất đi một cánh tay, tuy đã tái tạo, nhưng sắc mặt Thiếu

Hạo lại tái nhợt, rõ ràng tiêu hao không nhỏ.

"… Chết tiệt!" Thiếu Hạo tức giận nhìn Diệp Hàn, sau đó phất tay, một đạo phù lục được tế ra.

Ầm… Giữa trời đất, xuất hiện một luồng khí tức.

Sau đó! 174.

Trong hư không ngưng tụ ra một tôn hư ảnh, khinh thị tứ phương, uy áp chư thiên vạn giới.

Chính là sư tôn của Thiếu Hạo, Thánh nhân duy nhất của Quy Khư Chi Địa: Nhất Thanh Thánh Nhân!

Ầm… Một luồng khí thế uy áp vạn cổ vô song, từ trên hư ảnh đó tỏa ra.

Không xa!

Hồ Lão Hổ, Hướng Vấn Thiên, Đường Lâm, Đường Như Ngọc, thậm chí cả bản thân Thiếu Hạo cảnh giới Đại La Kim Tiên, đều bị một luồng uy áp vô song ép đến không ngẩng đầu lên được.

Các loại cảm xúc phức tạp, nảy sinh trong lòng mấy người.

Kinh khủng, thánh khiết, bất lực chống cự.

"Bái kiến Thánh nhân!" Tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống đất, thân thể run lẩy bẩy.

Chỉ có một mình Diệp Hàn, đứng trên mặt đất, không hề lay động.

Ở Hồng Hoang, gặp Thánh nhân hắn còn chưa quỳ, huống chi là ở nơi này?

Đường Như Ngọc phía sau thì đưa tay kéo kéo Diệp Hàn, nhỏ giọng nói: "Mau quỳ xuống!" Diệp Hàn vẫn đứng đó, không nhúc nhích!

Chương 283

"Chuyện gì?" Giọng nói của Thánh nhân, vang vọng khắp Quy Khư Chi Địa.

Thiếu Hạo ngẩng đầu, nói: "Sư tôn, nơi đây có tu sĩ, không tôn sư tôn, không kính Thánh nhân, cậy mình có chút tu vi, khi nhục đệ tử, xin sư tôn làm chủ cho đệ tử!" Diệp Hàn cười lạnh: Con chó Thiếu Hạo này, thật biết bịa chuyện.

"Ồ?" Hư ảnh đó, ánh mắt từ từ di chuyển, cuối cùng khóa chặt vào người Diệp Hàn.

"?" Nhất Thanh Thánh Nhân hỏi: "Ngươi là ai?

Gặp bản thánh, tại sao không quỳ?" Diệp Hàn mỉm cười, nhìn hư ảnh đó, nói: "Chẳng qua chỉ là một luồng bóng ảnh của Thánh nhân thôi, ta tại sao phải quỳ?" "Hừ…" Nhất Thanh Thánh Nhân lập tức nổi giận.

Cả Quy Khư Chi Địa này, chưa từng thấy tu sĩ nào kiêu ngạo như vậy.

Sinh linh Quy Khư, ai mà không cúi đầu phục tùng, gặp mặt là quỳ.

"Tìm chết…" Thánh nhân mở miệng, mang theo sức mạnh pháp tắc vô tận, sau đó hư ảnh giơ tay, một chưởng đánh về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn chỉ mỉm cười.

Hư ảnh tuy là do thần hồn của Thánh nhân ngưng tụ, nhưng không phải là bản tôn của Thánh nhân, năng lực phát huy ra tự nhiên cũng có hạn.

Cử chỉ trông có vẻ khí thế hùng vĩ, nhưng thực tế trong mắt Diệp

Hàn, cũng chỉ là sức tấn công của Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi.

Thậm chí, e rằng ngay cả Đế Tuấn cũng có thể ngược tám trăm lần.

Theo lý mà nói, hư ảnh của Thánh nhân cũng không đến mức yếu như vậy.

Ví như Nữ Oa, Chuẩn Đề và các Thánh nhân khác, dù chỉ ngưng tụ ra một tia hư ảnh, cũng có thể nghiền ép Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tại sao hư ảnh của Nhất Thanh Thánh Nhân lại yếu như vậy?

Diệp Hàn suy đoán, có liên quan đến thế giới này.

Bản thân thế giới Quy Khư không rộng lớn như thế giới Hồng Hoang, khí cơ và khí vận trong đó có hạn. 175.

Tuy có thể nuôi dưỡng ra một vị Thánh nhân, nhưng sức chiến đấu của Thánh nhân e rằng so với Thánh nhân Hồng Hoang còn không xứng xách dép.

Đây cũng là lý do Diệp Hàn không hề để Nhất Thanh Thánh Nhân vào mắt.

Lão Tử và Hồng Quân hắn còn dám đánh, tuy thua, nhưng cũng đã giao thủ với Thánh nhân.

Bây giờ có Tam Thập Lục Phẩm Thất Thải Liên hộ thân, Diệp Hàn ước tính dù không đánh lại được Thánh nhân đó, đứng ở thế bất bại cũng không thành vấn đề.

Ầm… trên không trung!

Hư ảnh của Nhất Thanh đạo nhân, tung một quyền về phía Diệp Hàn.

Một quyền này, ngưng tụ vô tận kiếm tức, nhìn như một quyền, nhưng thực tế lại không phải.

Nắm đấm đi đến đâu, cắt rách hư không, khí hỗn độn lập tức tràn ra.

"Hừ… chờ chết đi!" trong mắt Thiếu Hạo, hiện lên một tia tàn nhẫn.

Bên cạnh Hồ Lão Hổ, Hướng Vấn Thiên, trong lòng tự nhiên cũng vui mừng.

Còn trái tim của Đường Lâm và Đường Như Ngọc, thì chìm xuống đáy cốc.

Xong rồi, xong rồi xong rồi… Khi nắm đấm đó đến gần Diệp Hàn, Diệp Hàn lại không động đậy, trong mắt người ngoài, giống như bị nắm đấm đó khóa chặt.

Ầm… cú đấm vô song đó, đánh trúng người Diệp Hàn.

"Ha ha ha…" Thiếu Hạo ở xa, ngửa mặt lên trời cười dài.

Trên mặt Hồ Lão Hổ và Hướng Vấn Thiên, cũng lộ ra nụ cười.

Chết rồi!

Một đòn của Thánh nhân, chắc chắn chết rồi.

Ngay cả hư ảnh Nhất Thanh Thánh Nhân trên hư không, cũng gật đầu, tưởng rằng một đòn tất sát: "Tuổi trẻ không biết gì!" Nhưng!

Khoảnh khắc tiếp theo, đợi cho quyền mang đánh vào người Diệp Hàn tan biến.

Mọi người lại ngây người… Chỉ thấy, Diệp Hàn không hề hấn gì, đứng nguyên tại chỗ, đang mỉm cười nhìn mọi người.

"A…" Hướng Vấn Thiên như nhìn thấy ma, hét lớn một tiếng.

Thiếu Hạo nói: "Không thể nào… ngươi không sao?" "Diệp đạo hữu!" Đường Lâm và Đường Như Ngọc nhìn Diệp Hàn, mặt đầy kinh

ngạc.

Chương 284

Thân ảnh Nhất Thanh đạo nhân trên hư không, rõ ràng không vui, nhíu mày, nhìn Diệp Hàn nói: "Một quyền của ta, không dưới một đòn toàn lực của Chuẩn Thánh sơ kỳ, ngươi có thể đỡ được?" "Chẳng phải là lời thừa sao?" Diệp Hàn lạnh nhạt nói một câu.

Sau đó, bàn tay trực tiếp vươn ra, một tay tóm lấy hư ảnh Thánh nhân, nói: "Chỉ có thể phát huy ra thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ, xin lỗi, tu vi của ta, vừa khéo cao hơn một chút!" Phụt… Đường Lâm: "…" Sắc mặt Đường Như Ngọc tối sầm lại.

Thiếu Hạo suýt nữa muốn thổ huyết: Cái tên khốn này, là tu vi Chuẩn Thánh?

"…" Hư ảnh Nhất Thanh Thánh Nhân bị Diệp Hàn tóm trong tay, lập tức nổi giận, nói: "Dám sỉ nhục Thánh nhân?" "Giết người, người sẽ giết lại!" Diệp Hàn lười nói nhảm với hắn, lực chi đại đạo trong tay tuôn ra, trực tiếp nghiền nát hư ảnh Nhất Thanh Thánh Nhân.

"Dám giết sư tôn ta… à không, giết hư ảnh của sư tôn ta…" Thiếu Hạo kinh hãi.

Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Không chỉ hắn, còn có các ngươi nữa!" Nói xong, tay áo vung lên, lập tức tóm gọn ba người Thiếu Hạo, Hồ Lão Hổ, Hướng Vấn Thiên vào tay, sức mạnh pháp tắc tuôn ra, trong nháy mắt nghiền ba người thành tro bụi.

"…" Đường Lâm nhìn Diệp Hàn, sự kinh ngạc trong lòng không lời nào tả xiết.

Ban đầu, tưởng Diệp Hàn là Thái Ất Kim Tiên!

Ai ngờ người ta dễ dàng nghiền ép Đại La.

Ban đầu tưởng là Đại La Kim Tiên, nhưng lại trong nháy mắt bóp chết Chuẩn Thánh.

"Diệp tiền bối, đa tạ Diệp tiền bối!" Đường Lâm kinh ngạc, cách xưng hô trong miệng tự nhiên cũng thay đổi, không dám gọi Diệp Hàn là "đạo hữu" nữa, bởi vì, ông biết mình không xứng.

Chênh lệch, quá lớn rồi.

"Diệp tiền bối, ngài mau đi đi!" Đường Lâm sắp khóc rồi: "Tuy ngài lợi hại, nhưng ngài đã đắc tội với Thánh nhân, Thánh nhân sẽ không tha cho ngài đâu!" "A!" Đường Như Ngọc cũng khuyên: "Uy lực của Thánh nhân, không phải chúng ta có thể tưởng tượng được.

Dù ngài lợi hại thế nào, cũng không địch lại được Thánh nhân, Diệp tiền bối, mau đi đi!" Trong lòng Đường Như Ngọc, cũng cảm khái không thôi: Ban đầu, mình không biết lớn nhỏ mà gọi Diệp đại ca?

May mà Diệp tiền bối không trách tội, nếu không, thật sự chết một vạn lần cũng không nhiều.

"Chịu chết!" Đột nhiên, một giọng nói uy áp trời đất, từ xa đến gần truyền đến: "Đi… muộn rồi!" Ầm… Thánh nhân xuất hiện.

Trên bầu trời, tử khí kéo đến từ phía đông!

Diệp Hàn trong lòng tự nhiên chấn động, với thực lực hiện tại, đối mặt với Thánh nhân có chút hoảng sợ.

Nhưng khi ngẩng đầu, nhìn tử khí trên bầu trời, lập tức ngẩn ra.

Tử khí kéo đến từ phía đông, ba trăm dặm?

Cái quái gì vậy, Thánh nhân này không phải đang đùa đấy chứ?

Thánh nhân xuất hiện, không phải đều là tử khí kéo đến ba vạn dặm sao?

Giống như Thánh nhân cấp bậc Hồng Quân, vừa xuất hiện là mười vạn dặm tử khí kéo đến.

Ba trăm dặm, cái quái gì vậy?

Tử khí kéo đến từ phía đông, ba trăm dặm!

Một thân thể cao mười vạn trượng, đột nhiên xuyên qua hư không, từ từ hiện ra trên đỉnh đầu Diệp Hàn.

Nhất Thanh Thánh Nhân, cứ thế đứng trong hư không.

"Bái kiến Thánh nhân!" "Kiến Thánh nhân!" "Thánh nhân vĩnh thọ vô cương!"… Ngay khoảnh khắc Nhất Thanh Thánh Nhân xuất hiện, liền có vô số tu sĩ Quy Khư bái phục dưới đất, khấu đầu trước Nhất Thanh Thánh Nhân.

Ngay cả những cây cỏ kia, cũng đều cúi đầu trước Thánh nhân, giống như cây cỏ trong Hồng Hoang gặp Thánh nhân, không có gì khác biệt.

Ầm… Thánh nhân phất tay, một kiện tiên thiên linh bảo liền nắm trong tay, là một thanh kiếm lấp lánh sóng gợn màu xanh.

Nhưng khi nhìn thấy thanh kiếm đó, chứng ám ảnh cưỡng chế của Diệp Hàn lại tái phát.

Thôi đi!

Thánh nhân cái quái gì vậy.

Thánh nhân vừa ra tay, lại lấy ra một món trung phẩm tiên thiên linh bảo, là có ý gì đây.

Thánh nhân ít nhất cũng phải là cực phẩm tiên thiên linh bảo chứ, trung phẩm cũng dám lấy ra sao?

Bây giờ trong không gian hệ thống của Diệp Hàn, trung phẩm hạ phẩm có cả một đống.

Lẽ nào, Quy Khư Chi Địa, nghèo đến mức, linh bảo cũng không có.

Cũng không đúng! 176.

Theo cảm nhận của Diệp Hàn mấy ngày nay, nồng độ linh khí của Quy Khư Chi Địa dường như còn trên cả Hồng Hoang, tại sao không thể sinh ra cực phẩm tiên thiên linh bảo hoặc tiên thiên chí bảo?

Chương 285

"Giết đệ tử của ta, không tôn Thánh nhân!" Nhất Thanh Thánh Nhân vừa mở miệng, liền nói với Diệp Hàn: "Ngươi là ai, hành sự kiêu ngạo như vậy?" "Ta là tán tu, Diệp Hàn!" Diệp Hàn nhìn Nhất Thanh Thánh Nhân, hít sâu một hơi, thân hình nhảy lên trời cao.

Tuy rằng, trong sâu thẳm nội tâm cảm thấy Thánh nhân Quy Khư so với Thánh nhân Hồng Hoang kém cả 10086 con phố, nhưng nói thật, người ta dù sao cũng là Thánh nhân, sự tôn trọng vẫn phải có.

"Hôm nay, ta sẽ diệt sát ngươi, để ngươi biết, Quy Khư Chi Địa của ta, tự có quy củ!" Nhất Thanh Thánh Nhân nói xong, thanh kiếm trong tay vung ra.

Hoàng hoàng kiếm khí, cắt rách bầu trời, vô tận kiếm ý hòa quyện với vô tận phù văn của Kiếm chi đại đạo, từ trên trời rơi xuống.

Bầu trời xanh ngắt trên cao, dưới một kiếm của Thánh nhân, bị cắt thành hai mảnh.

Ở giữa, vô tận gió hỗn độn tràn vào.

Đối mặt với một kiếm của Thánh nhân Quy Khư, Diệp Hàn có thể cảm nhận, so với đòn tấn công của Thánh nhân Hồng Hoang kém xa, nhưng uy lực vẫn không tầm thường, cũng có uy năng nghiền ép Chúc Long, Nguyên Phượng.

Vì vậy, Diệp Hàn tự nhiên không dám khinh suất.

"Ra cho ta!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, Càn Khôn Đỉnh trong tay lập tức phóng đại, như một ngọn núi, bị Diệp Hàn ném ra từ xa, va chạm với kiếm khí từ trên trời rơi xuống.

Ầm… Uy năng vô song lập tức lan ra.

Một luồng sóng năng lượng truyền ra bốn phương tám hướng, càn quét trời đất, vạn vật.

Dưới một kiếm này, thân thể Diệp Hàn lùi lại vạn dặm.

Nhưng, cuối cùng cũng phòng ngự được.

Phù… Diệp Hàn hít sâu một hơi, uống một ngụm nước.

"Hửm?" Trong hư không, thân thể Nhất Thanh Thánh Nhân cũng lùi lại trăm dặm.

Một đòn vốn tất sát, lại không hề làm thương tổn được gã kia?

"…Cực phẩm tiên thiên linh bảo?" Nhất Thanh kinh ngạc, nhưng ngay sau đó, lại nói: "Không đúng, đây là, tiên thiên chí bảo… Thiên ơi, trong Quy Khư, xuất hiện tiên thiên chí bảo… Tiên thiên chí bảo!" Trong mắt Nhất Thanh, trào dâng sự nóng bỏng vô tận.

Tuy là Thánh nhân, nhưng cả đời cũng chưa từng thấy tiên thiên chí bảo, thậm chí còn chưa từng nghe nói.

Thượng phẩm tiên thiên linh bảo thì đã thấy, cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng chỉ nghe trong sách thôi.

Quy Khư Chi Địa, không sản sinh linh bảo, chỉ sản sinh linh dược.

Nhưng bây giờ, có một món tiên thiên chí bảo ở ngay trước mắt, Nhất Thanh cảm thấy, dù thế nào cũng không thể bỏ qua.

Vạn dặm xa!

Nội tâm Diệp Hàn đã bình tĩnh lại một chút, cuối cùng cũng yên tâm.

Không sai, Nhất Thanh đối diện rất mạnh, nhưng tuyệt đối không mạnh đến mức độ của Thánh nhân.

Khó nói.

Dù Diệp Hàn hiện tại là tu vi Chuẩn Thánh, nhưng có thể nghiền ép Chúc Long và các đại lão Hồng Hoang khác, nhưng khi đối mặt với Thánh nhân, lại có một cảm giác tuyệt vọng.

Nhưng vị Thánh nhân gọi là này trước mắt, lại không phải là Thánh nhân như trong Hồng Hoang.

Mạnh, nhưng còn lâu mới đến mức khiến Diệp Hàn tuyệt vọng.

Mọi người, đều ở cùng một cấp độ số lượng!

"Không qua lại thì bất lễ!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, phất tay, ba mươi sáu viên Định Hải Châu bay ra.

Hóa thành ba mươi sáu ngôi sao lớn, mang theo uy thế vô song, đập xuống đỉnh đầu Nhất Thanh Thánh Nhân.

"…" Đồng tử Nhất Thanh run lên: "Cực phẩm tiên thiên linh bảo?" Thiên ơi… tim Nhất Thanh cũng đang run rẩy.

Không sai, ba mươi sáu viên Định Hải Châu, mỗi viên đều là hạ phẩm tiên thiên linh bảo, hợp lại thành cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Lần trước dùng Càn Khôn Xích diễn hóa thành ba mươi sáu chư thiên, bây giờ ba mươi sáu chư thiên đã bị Diệp Hàn tách ra và đặt vào thế giới hỗn độn.

Vì vậy, phẩm chất của ba mươi sáu viên Định Hải Châu, từ tiên thiên chí bảo, đã hạ xuống thành cực phẩm tiên thiên linh bảo.

"Mở cho ta!" Ngay khi ba mươi sáu ngôi sao lớn bay đi, Diệp Hàn lại vung tay, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trực tiếp tế ra, vung về phía Nhất Thanh từ xa.

Cùng lúc đó!

Càn Khôn Đỉnh được tế ra che trên đỉnh đầu, hình thành một lớp phòng hộ.

“Kiếm chi đại đạo, phá cho ta!” “Kiếm đạo thần thông, vạn kiếm quy tông!” Bên này, Nhất Thanh cũng biết, đã gặp phải cường địch, vì vậy toàn bộ tu vi đều tung ra.

Hai đòn tấn công lại lần nữa va chạm!

Chương 286

Ầm!

Một phương trời đất, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

May mà Nhất Thanh Thánh Nhân biết đây là địa bàn của Quy Khư, ra tay hóa giải không gian, hấp thu toàn bộ dư chấn năng lượng, sau đó thân ảnh lóe lên, dẫn Diệp Hàn vào hư không tuyệt đối chiến đấu, để tránh đánh vỡ Quy Khư.

"Gầm…" Diệp Hàn cũng bị kích thích bản năng hiếu chiến, gầm lớn một tiếng, hóa thành Bàn Cổ chân thân cao mười vạn trượng, một mình tế ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, sau đó tay cầm cự phủ, một búa bổ về phía Nhất Thanh.

Lực chi đại đạo của Diệp Hàn là bát trọng thiên!

So với Kiếm chi đại đạo thập trọng thiên của Nhất Thanh đối diện kém hai trọng thiên.

Nhưng Diệp Hàn lại chú ý, cái gọi là thập trọng thiên kiếm đạo đối diện, tuyệt đối chưa viên mãn, nếu không đã sớm chứng đạo thành Hỗn Nguyên Thánh nhân.

Nhưng Nhất Thanh gia hỏa này, tuyệt đối không phải Đại đạo Thánh nhân.

Thêm vào đó Diệp Hàn tu luyện 《Cửu Chuyển Huyền Công》 và 《Cửu Chuyển Nguyên Công》 hai đại thần công, cộng thêm thân thể được Bàn Cổ tinh huyết cải tạo.

Vì vậy hai người đấu với nhau, liền thành thế cân sức ngang tài.

Thời gian dài, Diệp Hàn lại chiếm được thượng phong.

Bởi vì, phẩm cấp bảo vật trong tay hắn, rõ ràng nhiều hơn Nhất Thanh.

Hai người giằng co, chiến đấu trong hư không, một trận, là một ngàn năm.

Thời gian ngàn năm, ai cũng không đánh được ai, ai cũng không giết được ai!

Mỗi khi Nhất Thanh tế ra tuyệt kỹ, Diệp Hàn lại ném ra tam thập lục phẩm liên đài.

Sau đó, đòn tấn công của Nhất Thanh toàn bộ hóa thành vô hình.

Nhất Thanh trong lòng uất ức biết bao.

Diệp Hàn gặp được đối thủ ngang tài ngang sức, có ý định mài giũa.

Nếu không như vậy, Diệp Hàn trực tiếp tế ra tam thập lục phẩm liên đài, sớm đã đứng ở thế bất bại.

"Thôi!" Đánh một ngàn năm sau, Nhất Thanh trực tiếp phất tay, nói: "Không đánh nữa, hai chúng ta, cứ đánh tiếp, ai cũng không đánh được ai!" "Sao!" Diệp Hàn mỉm cười, nhìn Nhất Thanh nói: "Ta còn có át chủ bài chưa dùng đâu!" "?" Nhất Thanh Thánh Nhân kinh hãi.

Át chủ bài của hắn, trong ngàn năm này, có thể nói đã dùng hết, Diệp Hàn còn có át chủ bài chưa dùng?

"Ngươi có át chủ bài, sao có thể?" "Không thể sao?" Diệp Hàn mỉm cười.

Nhất Thanh Thánh Nhân, tuy là Thánh nhân yếu, nhưng không thể phủ nhận, sức chiến đấu của hắn mạnh kinh người, chủ yếu là do Kiếm chi đại đạo, đã gần viên mãn.

Diệp Hàn chỉ có thể đảm bảo, trong tình huống có tất cả các trọng

bảo, đấu ngang tay với hắn.

Nhưng, trời cao chiếu cố, có một đạo linh bảo thần thông, vẫn chưa sử dụng.

Ầm… lúc hai người đang nói chuyện, tam thập lục phẩm liên đài trong tay Diệp Hàn đột nhiên xoay chuyển, một luồng diệt thế chi quang màu đen, ầm ầm phun ra, trực tiếp va vào cơ thể Nhất Thanh.

Sau đó!

Các loại pháp bảo đồng loạt xuất ra, đánh vào người Nhất Thanh.

Dù vậy, Nhất Thanh cũng chỉ bị trọng thương, lùi lại trong hư không ngàn vạn dặm.

Nhưng, hắn mơ cũng không ngờ đến một chuyện khác.

Đó là, Diệp Hàn sớm đã đặt trong hư không, âm thầm chôn giấu mấy ngàn linh bảo.

Toàn bộ là tiên thiên linh bảo.

Mấy ngàn kiện tiên thiên linh bảo, đồng thời nổ tung.

Ầm… thân thể của Nhất Thanh, trước sức mạnh vô song cuối cùng này, không còn sức chống cự.

Thân thể Nhất Thanh Thánh Nhân hóa thành mưa máu bay ngang, nguyên thần lại bị Diệp Hàn cách không tóm lấy, cầm trong tay.

Có thể nói, cuối cùng, Diệp Hàn đã đánh lén, nếu Nhất Thanh có phòng bị, dù tất cả thủ đoạn đều dùng, cũng chỉ có thể đánh bại Nhất Thanh, khó mà giữ hắn lại được.

Bây giờ… thì tốt rồi.

Nhất Thanh không phải Thiên Đạo Thánh nhân, chỉ cần nguyên thần trong tay Diệp Hàn, tự nhiên không thể tái sinh.

Ầm ầm ầm… Thánh nhân vẫn lạc, cả Quy Khư đều hạ xuống mưa máu vô tận.

Mưa máu màu vàng.

Chương 287

"…Thánh nhân, vẫn lạc rồi!" "Tu sĩ đó, mạnh mẽ đến vậy sao?" "Nhất Thanh Thánh Nhân, cũng không đánh lại!" "Hắn là ai, rốt cuộc từ đâu đến?"… Trong Quy Khư, vô số người kinh hãi không thôi.

Thánh nhân, cũng bị đồ sát.

Người này, có năng lực đồ thánh, nhưng lại không phải thánh?

Phụt… Diệp Hàn xé rách không gian, trực tiếp hạ xuống Đường gia bảo ở Thanh Dương.

Đường Lâm, Đường Như Ngọc lần này trực tiếp quỳ rạp trong sân, khấu đầu trước Diệp Hàn, quỳ mãi không dậy.

Lần này đến lần khác, bị tu vi của Diệp Hàn làm mới nhận thức.

Lúc đầu tưởng là Thái Ất Kim Tiên!

Sau tưởng là Đại La Kim Tiên!

Sau nữa tưởng là Chuẩn Thánh.

Kết quả, người ta trực tiếp đồ sát Thánh nhân.

Đó là Nhất Thanh Thánh Nhân đó!

Đường Lâm và Đường Như Ngọc, quỳ trên đất run lẩy bẩy.

Diệp Hàn nói: "Đứng dậy đi.

Nói đi cũng phải nói lại, các ngươi cũng đã cho ta một cơ duyên!" 177.

Lần này nếu không phải Đường gia bảo bị Hướng gia và Hồ gia ép buộc, Hồ Lão Hổ lại vừa khéo tìm đệ tử của Nhất Thanh làm chỗ dựa thì e rằng phải tốn vô số thời gian mới có thể gặp được Nhất

Thanh Thánh Nhân.

"Thôi được, ta sẽ cho các ngươi một hồi cơ duyên!" Diệp Hàn ngẩng đầu, giọng nói trực tiếp truyền khắp Quy Khư Chi Địa: "Ta là Diệp Hàn, hôm nay đồ thánh, từ nay về sau, là chủ của Quy Khư.

Do Thanh Dương Đường gia, thành lập Quy Khư Thiên Đình, thay ta quản lý Quy Khư, các phương đại năng, đều có thể quy phục!" Nói xong, Diệp Hàn ban cho Đường gia một trăm kiện tiên thiên linh bảo.

Sau đó, thân hình lóe lên, trực tiếp rời đi.

Diệp Hàn tin rằng, dựa vào một trăm kiện tiên thiên linh bảo trong tay, không khó để chiêu mộ đại năng.

Hơn nữa, có Diệp Hàn bảo kê, tự nhiên không ai dám động đến Đường gia.

Quy Khư Thiên Đình, từ đó được thành lập… 178.

"Thật đê tiện, dám đánh lén ta!" nguyên thần của Nhất Thanh Thánh Nhân, tức giận nhìn Diệp Hàn. 179.

"Đê tiện?" Diệp Hàn cười ha hả, nói: "Một núi không thể có hai hổ, đơn giản thôi, ta đã để mắt đến Quy Khư Chi Địa rồi, ngươi đã định trước phải vẫn lạc.

Hoặc là biến mất trong dòng sông thời gian, hoặc là trở thành nô lệ của ta, chọn một đi!" "…" Nhất Thanh, mặt đầy uất ức: "Ngươi không phải người của Quy Khư?" "Không sai!" Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Đoán đúng rồi, ta, đến từ Hồng Hoang!" "Đến từ Hồng Hoang?" Nhất Thanh nhìn Diệp Hàn, mặt đầy không thể tin nổi.

Nhưng cuối cùng, để có thể sống sót, hắn đã thỏa hiệp, trực tiếp giao ra đại đạo nô ấn, đưa cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn dung nhập đại đạo nô ấn của hắn vào nguyên thần, từ

đó hai người tâm thần liên kết.

Mọi cử động của Nhất Thanh, Diệp Hàn đều biết, tự nhiên, Diệp Hàn chỉ cần một ý niệm, cũng có thể diệt sát Nhất Thanh.

Nguyên lai là vậy! 180.

Diệp Hàn quan sát nguyên thần của Nhất Thanh, cuối cùng cũng hiểu rõ mối quan hệ giữa Quy Khư Chi Địa và Hồng Hoang.

Quy Khư và Hồng Hoang giống nhau, đều do Bàn Cổ khai mở.

Khi thế giới hình thành, tất nhiên sẽ xuất hiện theo cặp, đó là một loại pháp tắc trong hỗn độn.

Có thể hiểu là, Quy Khư là thế giới gương của Hồng Hoang.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, một búa tạo ra, thực ra không phải chỉ có một Hồng Hoang đơn độc, mà là hai thế giới Hồng Hoang và Quy Khư.

Một âm một dương, quấn quýt tương hỗ.

Đáng tiếc là lúc đó, pháp lực của Bàn Cổ đã cạn kiệt, Hồng Hoang diễn hóa tương đối hoàn chỉnh, còn Quy Khư thì tiên thiên bất túc.

Ví như kiến thức thiên văn vũ trụ ở kiếp trước của Diệp Hàn, các ngôi sao trong vũ trụ thường là hệ sao đôi, hai mặt trời quay quanh nhau.

Tình huống như Trái Đất chỉ có một mặt trời, thực ra trong toàn vũ trụ là rất hiếm thấy.

Diệp Hàn biết, các nhà khoa học hậu thế suy đoán, thực ra khi mặt trời hình thành, cũng là một hệ sao đôi, chỉ có thể là do hệ mặt trời ở trên nhánh xoắn của Dải Ngân Hà, vật chất thiếu thốn, tiên thiên bất túc, tạo thành hai ngôi sao một ngôi hình thành hoàn hảo, ngôi còn lại thì chết yểu trong bụng mẹ.

Chương 288

Ngôi sao chuẩn mặt trời chết yểu đó, chính là Mộc Tinh!

So sánh như vậy với Hồng Hoang và Quy Khư, thì vô cùng thích hợp. 181.

Hồng Hoang và Quy Khư, hai nơi tuy là quan hệ âm dương đối lập nhưng cũng có điểm khác biệt, trong Hồng Hoang đã sinh ra tiên thiên pháp bảo.

Nhưng trong Quy Khư các loại linh bảo, pháp bảo cực kỳ hiếm thấy, nhưng lại sinh ra rất nhiều tiên thiên linh căn.

Ví như Bất Tử Thần Dược Vương Mẫu, chính là từ Quy Khư Chi Địa, rơi xuống Hồng Hoang.

Trong Quy Khư, có rất nhiều thần dược.

Quy Khư và Hồng Hoang, có thể nói là một thể hai mặt.

Ví như ở Hồng Hoang, nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành Tam Thanh.

Trong Quy Khư, tiên thiên bất túc, một tia nguyên thần của Bàn Cổ, hóa thành Nhất Thanh.

Chính là Nhất Thanh Thánh Nhân!

Ví như ở Hồng Hoang, sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, để lại dấu vết ba ngàn đại đạo, được ghi lại trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, diễn hóa thành hỗn độn chí bảo, chỉ cần tham ngộ, cuối cùng sẽ có một ngày tham ngộ thành công.

Trong Quy Khư, dấu vết ba ngàn đại đạo của Bàn Cổ để lại, thì diễn hóa thành một sơn cốc, bên trong có ba ngàn cây đại đạo chi thụ,

được gọi là Tam Thiên Đạo Thụ.

Nhất Thanh đạo nhân sở dĩ có thể xưng bá Hồng Hoang, dựa vào chính là căn nguyên nguyên thần của Bàn Cổ, và Tam Thiên Đạo Thụ rồi.

Hồng Hoang và Quy Khư!

Một thể hai mặt, chẳng qua Quy Khư vì tiên thiên bất túc mà không phát triển được thôi.

Đương nhiên rồi, Hồng Hoang và Quy Khư có một điểm khác biệt lớn nhất, đó là thiên đạo. 182.

Trong Hồng Hoang, sau khi Bàn Cổ chết, thiên đạo chủ tể mọi thứ.

Trong Quy Khư, lại không có thiên đạo sản sinh.

Không có thiên đạo, cũng có khí vận, nhưng vẫn là câu nói đó, vì tiên thiên bất túc, dẫn đến Quy Khư không hình thành, khí vận có thể ảnh hưởng đến tu sĩ và thế lực, nhưng ảnh hưởng không lớn.

"Đi thôi!" Diệp Hàn phất tay, đưa nguyên thần của Nhất Thanh Thánh Nhân ra ngoài.

Sau đó, Nhất Thanh Thánh Nhân thoát khỏi sự giam cầm của Diệp Hàn, tự nhiên trong nháy mắt hóa ra bản thể.

"Chủ nhân!" Nhất Thanh Thánh Nhân chắp tay với Diệp Hàn, cúi người, vẻ mặt cung kính.

Diệp Hàn cũng không sợ hắn phản kháng, bởi vì đã nhận chủ, đại đạo nô ấn dung hợp với nguyên thần rồi, tùy tùng tự nhiên sẽ cúi đầu phục tùng, không sinh ra dị tâm.

"Đến đạo trường của ngươi, xem xem!" "Vâng!" Nhất Thanh xé rách không gian, đưa Diệp Hàn đến một thung lũng sâu trong Quy Khư

Thần Sơn.

Sau khi Nhất Thanh thành thánh, liền thiết lập cấm địa trong Quy Khư, bất kỳ sinh linh nào cũng không được đến gần Quy Khư Thần Sơn, thậm chí cả đệ tử của Nhất Thanh, cũng chưa từng đến đạo trường của sư tôn.

Nguyên nhân là, trong đạo trường của Nhất Thanh, có một sơn cốc thần bí, trong sơn cốc có mọc ba ngàn cây đạo thụ.

Thân ảnh hai người từ hư không hạ xuống.

Diệp Hàn liếc nhìn sơn cốc, cũng vô cùng kinh ngạc… Thật sự là cây.

Toàn bộ sơn cốc, có thể xem như một bãi hoang mạc, đá ngũ sắc lộn xộn khắp nơi, ngoài ba ngàn cây đạo thụ ra, không có bất kỳ cây cỏ nào có thể sinh tồn ở đây.

Nơi này, ba ngàn đại đạo giao thoa tỏa sáng, trong đó xen lẫn vô tận sóng năng lượng.

Trong phạm vi không gian vạn dặm xung quanh, sinh linh có tu vi yếu một chút, đều sẽ bị dư chấn do đạo vận giao kích sinh ra nghiền nát. 183.

Vô tận thần thạch ngũ sắc, trong đó nuôi dưỡng ra ba ngàn cây đại thụ cao chọc trời.

Cây này, lại khác biệt với cây cối thông thường, mỗi một cây, thân cây đều do một đạo đại đạo tạo thành.

Lá trên cây, tự nhiên cũng không phải màu xanh lá cây theo ý nghĩa truyền thống, mà có đủ màu sắc, mỗi loại đều lấp lánh ánh sáng.

Lực chi đại đạo, không gian đại đạo, thời gian đại đạo, sát lục đại đạo, kiếm chi đại đạo, đao chi đại đạo.

Một điều đại đạo, một cây cây!

Diệp Hàn hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy nhiệt huyết.

Chương 289

Nếu có thể ở đây tham ngộ đại đạo, chắc chắn sẽ mạnh hơn nhiều so với việc minh tưởng từ hư không, cũng không cần lãng phí nhiều công đức trị như vậy.

Quan trọng là, Diệp Hàn bây giờ ngộ tính đủ cao.

Thứ này, trong mắt Diệp Hàn, thậm chí còn tốt hơn cả Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Chỉ là không tiện lợi bằng Tạo Hóa Ngọc Điệp, không thể mang theo bên người mà thôi.

"Không tệ, tham ngộ đại đạo, sau đó chứng đạo thành thánh!" Diệp Hàn lạnh nhạt nói: "Từ nay về sau, nơi này sẽ là đạo trường của ta.

Tự nhiên, ngươi cũng có thể ở đây tham ngộ, nhưng ngoài ra, phải bảo vệ nơi này, để tránh sinh linh của Quy Khư Chi Địa vô cớ mạo phạm!" "Chủ nhân yên tâm!" Nhất Thanh nói: "Quy Khư Thần Sơn là cấm địa của Quy Khư Chi Địa, sinh linh Quy Khư, không ai dám đến đây!" "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, vung tay.

Giữa ba ngàn đạo thụ, một tòa đài mây được dựng lên.

Diệp Hàn xoay người, liền đáp xuống đài mây.

Mắt nhìn đến đâu, đều thấy ba ngàn đại đạo vây quanh, mỗi chiếc lá trên cây, đều là một mảnh đạo văn.

"Chủ nhân!" Nhất Thanh chạy đến như một con chó liếm, cười nói: "Theo ta đoán, nếu đại đạo chi thụ trưởng thành đến một mức độ nhất định, không chừng có thể kết ra đạo quả, sinh linh nuốt vào, liền có thể trực tiếp ngộ đạo!" "Chỉ không biết, năm nào tháng nào, mới có

thể kết ra thôi.” “Đạo quả?” Diệp Hàn hơi ngẩn ra, nhưng cảm thấy, đây chỉ là YY của Nhất Thanh thôi.

Trên đại đạo chi thụ, nếu thật sự có thể kết ra đạo quả, ăn vào là có thể lĩnh ngộ rồi sao?

Quá nghịch thiên, chắc không thực tế.

Diệp Hàn phẩy tay, đuổi Nhất Thanh đi, sau đó vung tay vô số cấm chế tầng tầng lớp lớp bao phủ, bao trùm toàn bộ Quy Khư Thần Sơn.

“Ta ở đây ngộ đạo một thời gian, ngươi ra ngoài, trấn thủ Quy Khư Chi Địa, đừng để bất kỳ sinh linh nào đến gần ngọn núi này!” “Vâng!” Nhất Thanh lui xuống.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, trực tiếp ngồi trên đài mây, mở ra quang âm tràng, bắt đầu ngộ đạo.

Diệp Hàn lần này ngộ đạo, không chỉ chuyên chú vào lực chi đại đạo, mà các loại đại đạo đều lĩnh ngộ.

Thần thức mạnh mẽ vô cùng, trong nháy mắt phân ra ba ngàn thần thức hóa thân, mỗi một đạo thần thức, chiếm cứ một cây đại đạo chi thụ, bắt đầu tham ngộ.

Vô tận phù văn đại đạo, từ từng chiếc lá lấp lánh bay ra, tiến vào cơ thể, nguyên thần của Diệp Hàn.

Cuộc tham ngộ dài đằng đẵng, từ đây bắt đầu.

Một năm!

Hai năm!

Mười năm!

Trăm năm!

Ngàn năm!

Vạn năm!

Thoáng chốc, mười triệu năm đã trôi qua.

Lực chi đại đạo của Diệp Hàn, từ 80%, cuối cùng đã đột phá 90%.

Nói theo cách của Quy Khư, bây giờ Diệp Hàn, lực chi đại đạo, đã tu luyện đến cửu trọng thiên.

Ba ngàn đại đạo còn lại, trừ thời gian đại đạo đạt đến 60% ra, những cái còn lại đều xấp xỉ 30%-40%.

Tham ngộ đại đạo gian nan biết bao.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, tiếp tục tham ngộ.

Nháy mắt, lại ba mươi triệu năm nữa trôi qua.

Hai mươi triệu năm sau, lực chi đại đạo của Diệp Hàn tham ngộ 95%.

Bốn mươi triệu năm sau, đạt 98%.

Sáu mươi triệu năm sau, pháp tắc lực chi đại đạo của Diệp Hàn tham ngộ, cuối cùng đã đạt 99%.

"Chỉ còn một phần trăm cuối cùng!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, tiếp tục tham ngộ.

Tham ngộ đại đạo, càng về sau, càng gian nan.

Thường thì một phần trăm cuối cùng, thời gian cần thiết còn lâu hơn cả mười phần trăm, thậm chí ba mươi phần trăm trước đó.

Cuối cùng!

Sau khi Diệp Hàn bế quan sáu mươi triệu năm, một phần trăm cuối cùng của lực chi đại đạo, cuối cùng cũng được tham ngộ.

Chương 290

Ầm… một khắc này, Diệp Hàn như được hồ quán đỉnh.

Trên bầu trời, vô tận tử khí kéo đến từ phía đông.

Đại đạo viên mãn, chính là thời cơ chứng đạo thành thánh.

Nhưng, khi ba trăm dặm tử khí đó hội tụ trên đỉnh đầu, Diệp Hàn khẽ nhíu mày, sắc mặt liền âm trầm xuống.

Mẹ kiếp!

Lão tử sắp chứng đạo thành thánh rồi, mà chỉ cho ta tử khí kéo đến ba trăm dặm?

Không đúng!

Ta rõ ràng, đã lĩnh ngộ hoàn toàn lực chi đại đạo rồi.

Tại sao, không thể chứng đạo thành thánh.

Thực ra Diệp Hàn hiện tại, cũng là Thánh nhân, nhưng không phải Đại đạo Thánh nhân, cũng không phải Thiên Đạo Thánh nhân, mà là một loại Thánh nhân của Quy Khư Chi Địa.

Thật lúng túng!

Không đúng!

Chắc chắn có vấn đề ở đâu đó.

Diệp Hàn nhắm mắt lại, không để ý đến biến hóa bên ngoài, thu hồi toàn bộ thần thức, cả nguyên thần đều chìm đắm trong lực chi đại đạo.

Từ đầu đến cuối, đây là một lực chi đại đạo hoàn chỉnh, không có vấn đề gì cả… "Ầm…" Khi Diệp Hàn đang quan sát lực chi đại đạo

mình đã ngộ, đột nhiên, ở cuối đại đạo, một thân thể cao vô số vạn nhận, đột ngột xuất hiện, thân thể như núi non, trấn áp ở cuối lực chi đại đạo.

Sau đó, một quyền đánh ra.

Bùm… cảm giác đó, có thể nghiền nát cả tinh hà vũ trụ, có thể đánh vỡ cả hư không hỗn độn.

Phụt… Diệp Hàn phun ra một ngụm máu vàng.

Điểm cuối của đại đạo, đã bị người ta trấn áp!

Diệp Hàn ngồi trên vân đài, gương mặt kinh ngạc.

Trong đôi mắt bắn ra thần quang vô tận, vô số phù văn của Đại đạo Sức Mạnh từ trong mắt hắn tuôn ra.

Nhưng!

Thần quang tan đi, đôi mắt kia trống rỗng, chỉ còn lại sự mờ mịt.

Tại sao?

Chứng đạo, dùng vô số năm, lãng phí vô số thời gian, cuối cùng lại là công cốc cả sao?

Tận cùng của Đại đạo, đã bị người ta trấn áp.

Cũng có nghĩa là, tuy rằng đã lĩnh ngộ một trăm phần trăm đại đạo, nhưng lại vĩnh viễn không có cách nào viên mãn?

Thân ảnh kia, rốt cuộc là ai?

Vì sao lại trấn áp Đại đạo?

Không chỉ trấn áp Đại đạo Sức Mạnh, mà tất cả ba ngàn đại đạo, đều có người trấn áp.

Bỗng nhiên, Diệp Hàn dường như nghĩ tới một chuyện kinh khủng.

Hắn cuối cùng cũng nhớ ra rồi.

Ban đầu, ở Hồng Hoang, lúc Hồng Quân cầm Thương Thí Thần màu đen đâm tới, đã từng nói những lời tương tự.

“Tám thành thì sao?

Mười thành, thì lại thế nào?

Đợi đến khi ngươi thực sự lĩnh ngộ được mười thành, mới biết được mọi chuyện, không hề dễ dàng như ngươi nghĩ.” “Dùng sức mạnh chứng đạo, chẳng qua chỉ là một trò cười mà thôi!” “Ngươi cho rằng, vô số vạn năm qua, ta chưa từng thử qua sao?” “Vậy ngươi có biết, vì sao khi ta chứng được chín thành chín, lại từ bỏ không?” “Tận cùng của Đại đạo, không phải là một âm mưu, nhưng, ngươi không có cơ hội để thấy đâu!”. .....

Những lời Hồng Quân nói như văng vẳng bên tai Diệp Hàn.

Lúc đó nghe thấy, hắn không hề để tâm, bây giờ khi chứng đạo, quay lại giải mã những lời của Hồng Quân, mọi chuyện đã không cần nói cũng tự hiểu.

Tận cùng của Đại đạo là một âm mưu.

Chương 291

Có người, đang trấn áp ở tận cùng Đại đạo, khiến cho vô số sinh linh, vĩnh viễn không thể siêu thoát khỏi Đại đạo.

Lúc còn ở Hồng Hoang, Diệp Hàn đã nhìn ra, Sát Lục chi đạo của Hồng Quân đã gần như hoàn mỹ.

Vậy không thể không nói, kỳ thực lúc ban đầu, con đường mà Hồng Quân đi cũng là dùng sức mạnh chứng đạo.

Dù sao, Hồng Quân có Ngọc điệp Tạo Hóa, không thể nào từ bỏ việc dùng sức mạnh chứng đạo được.

Vậy thì đúng rồi.

Bàn Cổ, dùng sức mạnh chứng đạo.

Hồng Quân, đi con đường Sát lục chứng đạo.

Bởi vì trên mảnh vỡ Ngọc điệp Tạo Hóa mà Hồng Quân có được, không có Đại đạo Sức Mạnh, nên không thể dùng sức mạnh chứng đạo như Bàn Cổ.

Sau khi bỏ ra vô số năm để chứng Sát Lục đại đạo, Hồng Quân mới phát hiện, hóa ra tận cùng của Đại đạo sớm đã bị người ta trấn áp.

Đại đạo tuy đã lĩnh ngộ xong, nhưng lại không cách nào dung hội quán thông.

Luôn luôn, chỉ thiếu một chút, không thể đạt đến tầng thứ Thánh nhân.

Vì vậy, Hồng Quân mới từ bỏ việc dùng sức mạnh chứng đạo, bắt đầu suy nghĩ cách khác để trở thành Thánh nhân.

Chắc chắn là như vậy.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, giơ tay lấy ra một giọt Nước Thần Tam Quang uống vào.

Vết thương trên người nhanh chóng hồi phục, nhưng vết thương trên đạo tâm thì lại không thể chữa lành.

Giờ phút này, đạo tâm của Diệp Hàn cũng có chút dao động.

Làm sao bây giờ?

Tiếp tục chứng đạo, đi tranh đấu với cái bóng mà căn bản không có sức chống cự kia?

Từ bỏ Đại đạo, học theo Hồng Quân, tìm một con đường khác ngoài Đại đạo?

Hoặc là, từ bỏ truy cầu, cứ ở yên nơi này, làm một vị đại thần trấn áp vạn cổ, trở thành sự tồn tại đứng trên vạn người?

Đạo tâm của Diệp Hàn bị tổn thương, hắn thực sự mờ mịt.

Ngồi trên vân đài, hắn chìm vào trạng thái mông lung.

Hỗn hỗn độn độn!

Trong nháy mắt, đã mười vạn năm trôi qua.

Trong mười vạn năm, nội tâm Diệp Hàn trải qua vô vàn đau khổ giãy giụa.

Vào một ngày nào đó của mười vạn năm sau, trong con ngươi hắn đột nhiên lóe lên một tia sáng.

"Không..." Diệp Hàn nhìn lên trời, cuối cùng cũng thở ra một hơi thật dài: "Ta không muốn thỏa hiệp, ta không thể thỏa hiệp!" Ta... còn có Hạt châu Hỗn Độn.

Ta còn có Thế giới Hỗn Độn!

Ta không phải là không còn gì cả.

Tận cùng của Đại đạo Sức Mạnh bị trấn áp, vậy ta sẽ đi tham ngộ Đại đạo Thời Gian.

Tận cùng của Đại đạo Thời Gian bị trấn áp, vậy ta lại đi tham ngộ Đại đạo Không Gian!

Tận cùng của Đại đạo Không Gian bị trấn áp, vậy ta sẽ đi tham ngộ Đại đạo Sát Lục!

Nếu tận cùng của ba ngàn đại đạo đều bị trấn áp, vậy ta sẽ tự sáng lập ra một loại đại đạo mới, trở thành đại đạo thứ ba ngàn lẻ một.

Ta không tin, Diệp Hàn ta, không thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Trong nháy mắt, đạo tâm của Diệp Hàn trở nên kiên định.

Đạo tâm vốn đã bị hư ảnh vô tận ở cuối Đại đạo làm cho vỡ nát, trong khoảnh khắc đã liền lại.

Nguyên thần hoàn chỉnh, thần thức vô tận tăng trưởng với tốc độ chóng mặt.

Đồng thời, 《Cửu Chuyển Nguyên Công》 bắt đầu đột phá.

Nguyên Công tứ chuyển!

Chương 292

Nguyên Công ngũ chuyển!

Nguyên Công lục chuyển!

Nguyên Công thất chuyển!

Nguyên Công bát chuyển!

Nguyên Công cửu chuyển! 《Cửu Chuyển Nguyên Công》, trong nháy mắt, đã hoàn mỹ viên mãn.

Cũng bởi vì Diệp Hàn đã tham ngộ Đại đạo Sức Mạnh tầng thứ mười, cho nên 《Cửu Chuyển Huyền Công》 cũng viên mãn trong nháy mắt.

Huyền Công cửu chuyển!

Nguyên Công cửu chuyển!

Diệp Hàn từ trên vân đài đứng dậy, toàn thân tràn ngập sức mạnh.

Hắn có thể cảm nhận được, sáu mươi triệu năm thời gian, không hề là công cốc, mà đã thu được tiến bộ cực lớn.

Nếu phải so sánh!

Giờ phút này, Diệp Hàn có hai đại thần công viên mãn, Đại đạo Sức Mạnh tầng thứ mười.

Đã trở thành Thánh vị Quy Khư.

Vậy thì cho dù đối mặt với Thánh nhân như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, chắc hẳn cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong.

Còn đối mặt với Hồng Quân, e là vẫn còn kém.

Làm sao bây giờ?

Bây giờ trở về Hồng Hoang, vẫn không đánh lại lão già Hồng Quân kia!

Có thứ gì, có thủ đoạn nào có thể nâng cao sức chiến đấu và sức mạnh của bản thân không?

Đương nhiên là có!

Diệp Hàn hít sâu một hơi!

Thần thức vô tận quét ra, trực tiếp bao trùm toàn bộ thế giới Quy Khư.

Đúng vậy!

Bây giờ 《Cửu Chuyển Nguyên Công》 của Diệp Hàn đã luyện đến cảnh giới viên mãn.

Thần thức của hắn mạnh mẽ vô cùng, cho dù là Hồng Quân, e rằng cũng không bằng Diệp Hàn.

Rất nhanh!

Diệp Hàn đã bao bọc toàn bộ Quy Khư trong thần thức của mình.

Sau đó, sức mạnh vô tận gia trì vào trong thần thức.

"Tách ra cho ta!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, toàn thân dâng trào pháp lực vô tận, hóa thành thân thể cao trăm vạn trượng.

Sau đó, trên người hắn, da thịt nổi lên cuồn cuộn, mạch máu căng phồng, da nứt ra từng tấc, huyết vũ màu vàng kim rơi xuống bầu trời như mưa.

Ầm ầm ầm...

Toàn bộ vùng đất Quy Khư rung chuyển dữ dội.

Sinh linh trong Quy Khư đều run rẩy, trong linh hồn tràn ngập một nỗi sợ hãi không rõ.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng từ góc nhìn của Diệp Hàn, một thế giới vô hạn rộng lớn, lại bị hắn dùng cự lực, tách ra khỏi thế giới Hỗn Độn, sau đó dùng sức ném mạnh, ném vào trong Hạt châu Hỗn Độn.

Ầm ầm ầm...

Thế giới Quy Khư, từ Hỗn Độn ban đầu bị tách ra, ném vào một thế giới Hỗn Độn mới.

Bởi vì pháp tắc bên trong đã đầy đủ, cho nên, việc dịch chuyển thế giới trực tiếp, cũng không khác nhiều so với việc sáng tạo một thế giới.

Hơn nữa, gió Hỗn Độn vô tận trong thế giới Hỗn Độn, đại hoàn cảnh này không thay đổi, cho nên thế giới Quy Khư từ một Hỗn Độn này di chuyển sang một Hỗn Độn khác, tự nhiên cũng sẽ không xảy ra tình huống co rút hay diệt vong.

Thay đổi duy nhất là: mối liên hệ một thể hai mặt giữa Quy Khư và Hồng Hoang, đã không còn nữa.

Chương 293

Quy Khư và Hồng Hoang, sẽ không bao giờ trùng hợp lại, cũng sẽ không có thông đạo nào được tạo ra nữa.

Ầm...

Vùng đất Quy Khư, bị Diệp Hàn lấy đi, đặt vào trong thế giới Hỗn Độn.

Ngay khoảnh khắc vùng đất Quy Khư được đặt vào thế giới của mình, Diệp Hàn cảm nhận được một luồng khí cơ dẫn dắt, một cỗ sức mạnh lúc có lúc không, có thể gia trì lên người hắn.

Đáng tiếc là!

Vùng đất Quy Khư vừa mới được đưa vào thế giới của hắn, chưa được luyện hóa triệt để, nên không thể gia trì toàn bộ sức mạnh của Quy Khư lên người.

Vậy thì luyện hóa thôi!

Thân thể Diệp Hàn, lúc này đang ở trong Hỗn Độn, tiện tay tạo ra một vân đài được cấu thành từ bốn nguyên tố tiên thiên, ngồi cao trên vân đài, bắt đầu luyện hóa Quy Khư.

Vùng đất Quy Khư, tuy chỉ bằng một phần trăm Hồng Hoang, nhưng đối với Diệp Hàn, cũng gần như vô hạn lớn, muốn luyện hóa, nói thì dễ.

Chính vì Quy Khư quá lớn, trong Hạt châu Hỗn Độn lại tự thành một thế giới Hỗn Độn, cho nên trường thời gian của Diệp Hàn ở đây, lại hoàn toàn không có tác dụng.

Ngồi trên vân đài, hắn dùng ba mươi vạn năm thời gian, mới luyện hóa được vùng đất Quy Khư gần tám thành.

Tám thành sức mạnh gia trì vào người, Diệp Hàn cảm nhận thực lực lại một lần nữa tăng vọt.

Lúc này, dù không đánh lại Hồng Quân, nhưng dựa vào sức mạnh Quy Khư, và sức phòng thủ vô tận của tòa sen ba mươi sáu phẩm, chắc hẳn cũng sẽ không bị Hồng Quân đánh chết.

Hơn nữa, Diệp Hàn có thể định vị thế giới Hỗn Độn trong hư không, dù đang ở Hồng Hoang, cũng có thể tùy thời trở về Quy Khư, Hồng Quân có sát tâm cũng chẳng sao, lão tử bỏ chạy thì ngươi cũng chẳng biết ta đi đâu mà tìm?

Cứ như vậy, hắn đã đứng ở thế bất bại.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi.

Diệp Hàn lang thang một vòng trong Hỗn Độn, trực tiếp xé rách hư không, tiến vào Hồng Hoang.

Sau đó, hắn dùng khí Hỗn Độn che đậy thiên cơ.

Như vậy, cho dù là Hồng Quân, cũng không cách nào phát hiện hắn đã trở lại Hồng Hoang.

Ầm ầm ầm...

Diệp Hàn vừa mới trở về Hồng Hoang, chưa kịp mở mắt ra, đã nghe thấy vô số âm thanh truyền đến bên tai.

Mở mắt nhìn, đại chiến giữa Vu tộc và Yêu tộc, cũng đang diễn ra vô cùng ác liệt, đã đến thời khắc cuối cùng.

Vô số Vu tộc và Yêu tộc chiến tử, giữa trời đất, tràn ngập một luồng sát khí nồng đậm.

Xem ra, mình đã về muộn!

Diệp Hàn mở mắt, nhìn về phía núi Bất Chu.

Khoa Phụ đuổi mặt trời, Hậu Nghệ bắn mặt trời, Thường Nga bay lên cung trăng, những vở kịch hay của Hồng Hoang, lão tử đều đã bỏ lỡ hết rồi sao?

Cái đồ chết tiệt Hồng Quân!

Diệp Hàn không nhịn được thầm mắng Hồng Quân một câu.

Bây giờ, Vu tộc và Yêu tộc đang đại chiến ở núi Bất Chu, thực ra cũng không còn chuyện của Diệp Hàn nữa.

Tổ Vu và Yêu Thánh, cũng đã chết gần hết rồi.

Bây giờ cho dù hiện thân, e rằng cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Thôi vậy!

Diệp Hàn nghĩ, lặng lẽ quay về thu dọn tàn cuộc vậy.

Ban đầu hắn đã hứa với Hậu Thổ, bảo vệ một bộ phận Vu tộc, sau đó đưa họ vào Địa phủ, trấn thủ Địa ngục đạo của Lục đạo luân hồi.

Chuyện đã hứa với người ta, chắc chắn phải hoàn thành.

Huống chi, Hậu Thổ cũng là đạo lữ của mình.

Diệp Hàn xoay người, liền trở về Vu tộc.

Trong Vu tộc, máu chảy thành sông.

Mấy chục tỷ thành viên Vu tộc, gần như chết sạch, những người còn lại, vạn người không còn một.

Nhưng, cho dù vạn người không còn một, Diệp Hàn chỉ cần tìm thấy ai còn một hơi thở, cũng đều cho một giọt Nước Thần Tam Quang, cứu sống họ.

Chương 294

Cứ như vậy mấy ngày, hắn đã tập hợp được mấy chục vạn thành viên Vu tộc. .....

Núi Bất Chu!

Đại quân của Yêu tộc và tộc Kỳ Lân áp sát, Vu tộc thất thế liên tục, cuối cùng lui về dưới chân núi Bất Chu.

Nơi này, là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, đối với các chủng tộc ngoài Vu tộc, có một sức áp chế tự nhiên.

Vì vậy, tác chiến ở núi Bất Chu, Vu tộc có ưu thế bẩm sinh.

Đáng tiếc là, chưa đến núi Bất Chu, tộc Vu đã gần như chết sạch rồi.

Nhưng, Vu tộc cũng khiến Yêu tộc phải trả một cái giá thảm khốc, Yêu tộc và tộc Kỳ Lân, cũng thương vong vô số, đặc biệt là Yêu tộc, ức ức đại quân, gần như toàn quân bị diệt.

"Chết cho ta!" Đế Tuấn dẫn theo tàn quân, công lên núi Bất Chu, trên đầu là Hà Đồ Lạc Thư, tay cầm Nhật Tinh Luân và Kiếm Đồ Vu, lúc này tóc tai bù xù, hai mắt đỏ ngầu.

Tâm nguyện cả đời của hắn, chính là thống nhất Hồng Hoang.

Nhưng vạn lần không ngờ, Vu tộc lại ngoan cường đến vậy, cho dù trong tình huống đã luyện chế ra Kiếm Đồ Vu, vẫn liều mạng cá chết lưới rách.

Vu tộc bị diệt, nhưng những trụ cột trong Yêu tộc, cũng đã mất gần hết.

"Đế Tuấn, ngươi diệt Vu tộc ta, ta với ngươi, không đội trời

chung!" Thân thể Đế Giang, như một quả đạn pháo lao lên trời, bay thẳng đến bên cạnh Đế Tuấn, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt, rồi nguyên thần bắt đầu cháy, trong nháy mắt tự bạo.

Lại một vị Tổ Vu tự bạo.

"Không..." Đế Tuấn kinh hãi thất sắc, nhưng quay đầu lại đã không kịp, bị năng lượng tự bạo của Đế Giang xung kích, thân thể hắn trong nháy mắt biến thành huyết vũ, rơi vãi khắp Hồng Hoang.

Không chỉ thân thể, nguyên thần cũng bị trọng thương, may được Côn Bằng kéo lại.

Côn Bằng có được nguyên thần của Đế Tuấn, vung tay một cái, lấy đi Hà Đồ Lạc Thư đã bị sóng xung kích đánh thành hai nửa, thân hình lóe lên, rời khỏi chiến trường Vu Yêu.

"Côn Bằng, ngươi đáng chết!" Đông Hoàng Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung, muốn truy kích Côn Bằng, nhưng lại bị Cường Lương, Cửu Phượng và Xa Bỉ Thi ba vị Tổ Vu giữ lại.

"Chết cho ta!" Sức chiến đấu của Đông Hoàng Thái Nhất cực kỳ mạnh mẽ, trong số các Chuẩn Thánh gần như vô địch.

Nhưng, một người chiến ba người, có chút lực bất tòng tâm.

Mắt thấy Yêu tộc diệt vong, đại ca của mình cũng đã vẫn lạc, Đông Hoàng lập tức lòng sinh bi thương, hét lớn một tiếng, nói: "Vậy thì cùng chết đi!" Ầm...

Đông Hoàng Thái Nhất ôm Hỗn Độn Chung, trong nháy mắt tự bạo.

Năng lượng vô tận xung kích ra bốn phương, ba vị Tổ Vu hứng chịu đầu tiên, trực tiếp bị đánh thành mảnh vụn, ngay cả nguyên thần cũng không còn.

“Giết...” Phục Hy đơn thương độc mã, rơi lệ, cũng lao vào giữa các Tổ Vu, tự bạo một tiếng, mang theo Chúc Dung và Cú Mang hai vị Tổ Vu.

Đến đây, Yêu tộc trừ Côn Bằng bỏ chạy, các nhân vật chủ chốt toàn bộ bị diệt.

Ngược lại Vu tộc, mười hai Tổ Vu, đã chết mười một người, chỉ còn lại một mình Cộng Công, toàn thân trọng thương, tâm trí dường như đã bị tổn hại nặng nề.

“Ha ha ha ha ha...” Cộng Công ngửa mặt lên trời cười lớn, hóa thành thân thể mười vạn trượng, nói: “Vu tộc, xong rồi, Bàn Cổ, cũng xong rồi... ha ha ha...” Mười hai Tổ Vu đều đã vẫn lạc, hắn tự nhiên không còn tâm tình sống tiếp.

“Các ca ca, ta đến tìm các người đây!” Ầm...

Cộng Công húc đầu vào núi Bất Chu, vỡ sọ mà chết.

Nhưng, kỳ lạ là.

Cú húc này của Cộng Công, lại khiến cột chống trời nối liền trời đất, khổng lồ vô biên, đột nhiên gãy lìa, sau đó sụp đổ!

Ầm...

Nửa đoạn núi Bất Chu rơi xuống đại địa Hồng Hoang.

Toàn bộ Hồng Hoang, rung chuyển dữ dội.

Cùng lúc đó, trên bầu trời lại xuất hiện một cái lỗ đen khổng lồ, nước sông Thiên Hà vô tận, đổ ngược vào Hồng Hoang!

Ầm ầm ầm...

Nước sông Thiên Hà vô tận, men theo cái lỗ vừa bị Cộng Công húc thủng mà chảy xuống.

Nước sông Thiên Hà là Nhược Thủy, đối với sinh linh Hồng Hoang, lại là một trận tai nạn nữa.

Bây giờ cả Hồng Hoang, đều tràn ngập một cảm xúc khó tả!

Chương 295

Bi quan, đau khổ, tuyệt vọng.

Vốn dĩ, vì đại chiến Vu Yêu, cả Hồng Hoang đã tràn ngập sát khí, khiến cho vô số sinh linh Hồng Hoang không thể tu hành.

Bây giờ, nước sông Thiên Hà đổ ngược, càng khiến Hồng Hoang họa vô đơn chí.

"Trời thủng rồi sao?" Tây phương nhị thánh, thực ra vẫn luôn quan sát trận đại chiến Vu Yêu này.

Bây giờ, Vu tộc và Yêu tộc cùng nhau hủy diệt, cuối cùng cũng hợp với Thiên đạo, mọi người cũng tạm thời yên lòng.

Nhưng, nhìn thấy Cộng Công húc thủng cột trời, trên mặt Tiếp Dẫn có chút buồn bã nói: "Nước tràn vào Hồng Hoang, lại không biết có bao nhiêu sinh linh lầm than, chúng ta, cũng nên đi giải cứu một phen!" "Đại thiện!" Chuẩn Đề nói thẳng hơn: "Sư huynh, lần này, lại là công đức vô lượng." Chuẩn Đề nói không sai.

Trời của Hồng Hoang bị thủng, mang đến tai nạn vô tận cho sinh linh Hồng Hoang, nếu đi giải cứu chúng sinh Hồng Hoang, tự nhiên là một phen công đức trời ban.

Thế là, hai người cùng nhau xuất phát, từ thế giới Tây phương, trong nháy mắt đã đến Hồng Hoang.

Sau đó, đi thẳng đến chỗ khuyết trên trời.

Nhưng, khi hai người đến, lại thấy dưới bầu trời kia, sớm đã có một thân ảnh cao ngất, không phải ai khác, chính là người thứ hai của Tam Thanh, Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một triệu năm qua, Lão Tử, Thông Thiên, Hậu Thổ, Nữ Oa bốn vị

thánh đều bị cấm túc, người được tự do, có thể hoạt động ở Hồng Hoang, cũng chỉ có Tây phương nhị thánh và Nguyên Thủy ba người.

Hơn nữa, trong Tam Thanh, có hai người bị giam, cho nên một triệu năm qua, Tây phương giáo ở cả Hồng Hoang có thể nói là đã làm mưa làm gió.

Tây phương giáo bây giờ, không chỉ có uy vọng và nền tảng quần chúng nhất định trong Nhân tộc, thậm chí còn vươn tay vào trong Tam giáo, trong đó Phó giáo chủ Xiển giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn là Nhiên Đăng, liền cùng Tây phương nhị thánh liếc mắt đưa tình, quan hệ không rõ ràng.

Chỉ là Nguyên Thủy đối với Nhiên Đăng vốn có thái độ mặc kệ, không muốn quản nhiều.

Một triệu năm qua, khí vận của Tây phương giáo, tự nhiên như mặt trời ban trưa, thậm chí còn có khí thế lấn át Đông phương Tam giáo.

"Nguyên Thủy sư huynh!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thấy Nguyên Thủy, liền chắp tay hành lễ.

Nguyên Thủy hừ một tiếng không mặn không nhạt, tiếp tục ngẩng mắt nhìn lên trời.

"Cho ta!" Nguyên Thủy hét lớn một tiếng, Cờ Bàn Cổ trong tay được tế ra, trong nháy mắt biến lớn, chặn vào cái lỗ kia.

"Nguyên Thủy sư huynh, lúc này, sao không có chúng ta được!" Vừa thấy Nguyên Thủy muốn vá lỗ thủng trên trời, Chuẩn Đề dường như bị cướp công đức, vội vàng tế ra hai kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo, cùng Cờ Bàn Cổ của Nguyên Thủy Thiên Tôn bay ra, biến lớn, chặn lỗ thủng lại.

Tạm thời, nước sông Thiên Hà trên trời sẽ không chảy xuống nữa.

Nhưng, vấn đề vẫn chưa được giải quyết.

Ba người đều là Thánh nhân, lập tức bấm tay tính toán.

Một lát sau, ba người nhìn nhau, đều hiểu rõ nhân quả lần này.

Tiếp Dẫn nói: "E rằng, chúng ta phải luyện chế đá ngũ sắc, để vá trời!" Chuẩn Đề nói: "Ba trăm sáu mươi lăm khối là vừa đủ!" Nói xong, hắn nhìn Nguyên Thủy, nói: "Nguyên Thủy sư huynh, nhìn nước sông Thiên Hà kia chảy về phía đông, nhấn chìm vô số sinh linh Hồng Hoang, cho nên, xin sư huynh đến phương Đông cứu vớt chúng sinh, ta và sư huynh hai người, luyện đá vá trời!" Chuẩn Đề không ngốc!

Luyện đá vá trời, chắc chắn có đại công đức, chia công đức, hai người chia tất nhiên tốt hơn ba người chia.

Nguyên Thủy tự nhiên cũng không phải dễ lừa, hừ lạnh một tiếng nói: "Đừng tưởng bản tọa không biết ngươi đang tính toán gì, nói cho ngươi biết, lần luyện đá vá trời này, nên ứng ở phương Đông chúng ta, hai vị, không cần phải nhọc công, chuyện này có ta là đủ rồi!" "Ai...

Nguyên Thủy sư huynh, đừng như vậy mà!" Ba người tranh cãi nửa ngày, cuối cùng không ai nhường ai.

Tiếp Dẫn thấy Nguyên Thủy e là không lừa được, liền nói: "Hay là như vầy, lần này trời có lỗ thủng, cần phải dùng pháp tắc trời đất để tu bổ, ba người chúng ta đều luyện chế thải thạch, đến lúc đó xem thải thạch của ai phù hợp với Thiên đạo hơn, thì dùng của người đó vá trời!" "Đại thiện!" Chuẩn Đề lập tức đồng ý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, trong lòng không khỏi thở dài: Nếu đại huynh và tam đệ của ta, có cả tiểu tử Diệp kia ở đây, sao có thể để Tây phương giáo kiêu ngạo như vậy.

Nhưng, bây giờ chỉ có một mình, không thể cưỡng cầu.

"Thôi được, cứ làm vậy đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng cũng thỏa hiệp, ba người ở dưới lỗ thủng trên trời, bắt đầu luyện chế đá ngũ sắc.

Thực ra đá vá trời, không nhất thiết phải dùng loại gì, chỉ cần phù hợp hai điểm là được, thứ nhất, phải là đá có chứa linh khí, thứ hai, lực lượng pháp tắc trong đó, phải phù hợp với đạo tắc của Hồng Hoang.

Loại đá này, bất kỳ Thánh nhân nào, cũng có thể luyện chế ra được, tốc độ không chậm.

Ba người luyện chế mấy ngày, sắp hoàn thành thì đột nhiên, dưới bầu trời lại xuất hiện một thân ảnh.

Người này mặc áo đen, đứng sừng sững trên bầu trời.

"Ngươi..." Thấy thân ảnh này, con ngươi của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều co lại.

Quá quen thuộc rồi, thân ảnh này.

Không phải chứ!

Không thể nào, sao có thể?

Hắn đã chết dưới Thương Thí Thần, thần hồn câu diệt, không thể nào...

Chương 296

ờ...

Ngay lúc hai người cho rằng không thể nào.

Diệp Hàn quay đầu lại, nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

"Diệp..." Hai người cho dù là Thánh nhân, cũng kinh hãi đến mức mặt không còn giọt máu.

"Này, ba người, đang làm gì vậy?" Diệp Hàn mở miệng, hỏi ba người.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vừa nghe giọng nói, quả nhiên là hắn.

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên một tia kích động, nhưng ngay lập tức, lại bị đè nén sâu trong lòng, hờ hững liếc Diệp Hàn một cái, nói: "Luyện đá vá trời!" "Vá trời à...

Hóa ra là trời bị thủng..." Diệp Hàn kéo dài giọng, ra vẻ đã hiểu, sau đó gật gật đầu, nói: "Làm gì mà phiền phức thế...

để ta giúp!" Nói xong, hắn vung tay, bốn viên châu liền lơ lửng trong hư không.

Phân biệt là Tiên thiên Địa nguyên châu, Tiên thiên Hỏa nguyên châu, Tiên thiên Thủy nguyên châu, Tiên thiên Phong nguyên châu.

Sau đó, Diệp Hàn lại vung tay, năm viên thải thạch lại một lần nữa hiện ra.

Là đá thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ của Hậu thiên.

Trong đó Tiên thiên tứ nguyên châu, đại biểu cho bốn loại nguyên tố tiên thiên là đất, lửa, nước, gió, còn Hậu thiên ngũ hành chi thạch, đại biểu cho năm nguyên tố ngũ hành được diễn hóa ra từ Hậu thiên

khi Hỗn Độn diễn hóa thành thế giới.

Tiên thiên tứ nguyên châu là do Hạt châu Hỗn Độn của Diệp Hàn diễn hóa thành thế giới Hỗn Độn mà sinh ra, không chỉ có bốn viên, mà có vô số viên, đều được cất giấu trong Hỗn Độn.

Hậu thiên ngũ hành thạch, là Diệp Hàn lấy ra từ thế giới Quy Khư.

Chín viên đá này, cơ bản đã đại biểu cho tất cả các nguyên tố tiên thiên và hậu thiên, dùng chín viên đá này vá trời, về cơ bản những thứ khác đều không cần nữa.

"Đi cho ta!" Dưới ánh mắt kinh ngạc của ba người, chín viên đá lần lượt bay vào lỗ thủng trên trời, trong nháy mắt, đã vá lại bầu trời một cách hoàn chỉnh.

"Đi cho ta!" Diệp Hàn vung tay, chín viên đá, bốn trên năm dưới, bay vào cái lỗ thủng trên trời.

Lát sau, ánh sáng lóe lên, bầu trời xanh biếc được san phẳng, không còn một vết tích.

"..." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy đều có chút ngơ ngác.

Ngay lúc này, mấy kiện tiên thiên linh bảo trên trời rơi xuống, trở về tay chủ nhân của chúng.

"Ầm ầm ầm..." Vô tận công đức hóa thành màu vàng kim, rơi hết vào trong cơ thể Diệp Hàn.

"Có một trăm triệu điểm công đức à?" Diệp Hàn đứng trong hư không, lắc đầu nói: "Ít quá, mới có chút này." Phụt...

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở phía dưới, suýt nữa thổ huyết.

Mẹ nó, lão tử bận rộn xuôi ngược, tốn bao nhiêu thời gian ở đây, công đức của ta bị ngươi cướp đi rồi, mà ngươi còn chê ít?

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Tiếp Dẫn nhìn Diệp Hàn, trên mặt lộ ra

vẻ kỳ quái, hỏi: “Không biết Diệp đạo hữu, từ đâu đến?” Chuyện này trong mắt Tây phương nhị thánh, rất kỳ quái.

Ban đầu, một triệu năm trước, rõ ràng Đạo Tổ đã đánh chết tên này đến thần hồn câu diệt, bây giờ mới một triệu năm, đã trở về.

Hơn nữa, khí tức trên người dường như còn mạnh hơn.

Không có lý!

Diệp Hàn nhìn Tiếp Dẫn, cho hắn một câu trả lời đầy triết lý, nói: “Tự nhiên là từ nơi nên đến, đến nơi nên đến rồi?” “Hừ...” Chuẩn Đề bên cạnh, thân hình lóe lên đứng đối diện Diệp Hàn, nói: “Ngươi xúc phạm Thiên đạo, đi ngược lại ý trời, năm đó Thiên đạo diệt ngươi, không ngờ lại để ngươi chạy thoát.

Hôm nay, bản tọa thay trời hành đạo, xem xem một triệu năm qua, ngươi lại có thêm bản lĩnh gì?” Ầm ầm ầm...

Chuẩn Đề vừa nói xong, thân thể đột nhiên biến lớn vô hạn, một bàn tay hóa thành ngọn núi, từ xa đè xuống.

Diệp Hàn cười lạnh, thầm nghĩ: Lão tử đâu phải Tôn Ngộ Không yếu ớt kia, mà đòi đè ta?

“Cút cho ta!” Diệp Hàn nổi giận, vung tay đấm một quyền.

Pháp tắc Sức Mạnh 100% gia trì!

Huyền Công cửu chuyển!

Sức mạnh khí huyết vô tận, đều gia trì vào một quyền này.

Một quyền đánh ra, cả không gian đều bị đánh vỡ.

Ầm...

Bàn tay lớn của Chuẩn Đề, trực tiếp vỡ thành vô số mảnh, biến thành bụi trần tan ra bốn phía, sau đó, quyền mang của Diệp Hàn

không giảm, mà đánh thẳng vào bản thể của Chuẩn Đề.

Chương 297

Một quyền này, không chỉ có pháp tắc Đại đạo Sức Mạnh gia trì, Cửu Chuyển Huyền Công gia trì, mà còn có sức mạnh thế giới Quy Khư trong cơ thể gia trì.

Dưới nhiều sự gia trì như vậy, Chuẩn Đề dù là Thánh nhân, cũng bị một quyền đánh thành tro bụi.

Ầm...

Huyết vũ vô tận, rơi xuống khắp nơi ở Hồng Hoang.

Giữa trời đất, truyền đến một mùi vị bi thương.

Thánh nhân vẫn lạc, trời đất đồng bi.

Trong nháy mắt, cả Hồng Hoang chấn động, luồng thiên cơ trên đầu Diệp Hàn, tự nhiên tiêu tan.

Vô số người, đều trợn tròn mắt, há hốc mồm, dường như lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Hàn.

"Tên này, lại trở về rồi..." "Diệp Hàn?" "Trời ơi, hắn lại đánh chết Thánh nhân!" "Gã này, thật sự càng ngày càng khủng bố!" "Không đúng nha, chẳng phải hắn đã bị ai đó đánh chết rồi sao?". .....

Vô số cảm khái, vô số nghi vấn, vô số ánh mắt, tất cả đều tập trung vào người Diệp Hàn.

Địa phủ, Oa Hoàng cung.

Đôi mắt đẹp của Nữ Oa và Hậu Thổ, sau một triệu năm, cuối cùng cũng tỏa ra một tia sáng.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân, Thông Thiên, Lão Tử đồng thời mở mắt, ánh mắt

xuyên thấu, mỗi người đều nhìn chằm chằm vào Diệp Hàn.

"Đệ tử?" "Tiểu tử Diệp?" Lão Tử và Thông Thiên trong lòng vui mừng, không hề che giấu.

Hồng Quân lại sắc mặt âm trầm, vội vàng bấm tay tính toán, nhưng tính nửa ngày cũng không tính ra tại sao Diệp Hàn lại trở về.

Không có lý, một kích năm đó, rõ ràng đã đánh chết hắn rồi mà.

Hồng Quân tuy không vui, nhưng không ra tay.

Lần trước, khi Diệp Hàn mới là Chuẩn Thánh sơ kỳ, một kích tất sát, đã bị hắn lách được.

Bây giờ, sức mạnh của tên này dường như còn mạnh hơn Thánh nhân Thiên đạo bình thường, cho dù so với ta, cũng không kém quá nhiều.

Con ngươi Hồng Quân lóe lên mấy lần, cuối cùng không ra tay.

Không có nắm chắc một kích tất sát, tự nhiên sẽ không dễ dàng ra tay, nếu không, chỉ có thể rước họa vào thân. .....

"Ông..." Ở phía xa, trên bầu trời, Chuẩn Đề lại một lần nữa tái sinh.

Thánh nhân nguyên thần ký thác vào Thiên đạo, vạn kiếp bất diệt, cho dù bị một quyền đánh chết, cũng có thể lập tức tái sinh.

Chuẩn Đề nhìn Diệp Hàn, ánh mắt phức tạp.

Tên này, sức mạnh đã đến mức độ này sao?

Mình ngay cả một quyền của hắn cũng không đỡ nổi?

Tâm cảnh của Chuẩn Đề một triệu năm qua không hề dao động, nhưng bây giờ nhìn Diệp Hàn, tâm cảnh có chút run rẩy.

"Năm đó hai người các ngươi tính kế ta, món nợ đó ta còn chưa

tính với các ngươi, ngươi lại dám ra tay với ta?" Diệp Hàn nhìn Chuẩn Đề, không chút kiêng dè mắng thẳng: "Cút đi, về chuẩn bị cho tốt, hôm nào ta rảnh, sẽ đến Tây phương giáo, chắc chắn sẽ phá đạo trường của ngươi, đập nát núi Tu Di!" "Vô Lượng Thiên Tôn!" Tiếp Dẫn niệm một tiếng, nói: "Vạn vật đều là không, Diệp đạo hữu, thủ hạ lưu tình!" "Hừ..." Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền dắt tay nhau rời đi.

Đi xa rồi, sắc mặt Tiếp Dẫn trở nên khổ sở, nhìn Chuẩn Đề nói: "E rằng Tây phương giáo của chúng ta, từ nay không được yên ổn nữa rồi!" Chuẩn Đề gật đầu, hít sâu một hơi, đột nhiên khóc lớn: "Trời ơi, tại sao, tại sao chứ?

Tại sao lại gửi cho Tây phương giáo của ta một đối thủ như vậy, chúng ta, rốt cuộc đã sai ở đâu?" Thánh nhân khóc lóc, trên Thiên đạo ầm ầm vang lên mấy tiếng sấm khô, rồi lại không còn tiếng động.

"Thôi vậy!" Chuẩn Đề nói: "Bây giờ, đến Bắc Hải, chém con Huyền Quy kia, dùng tứ chi của nó làm cột chống trời đi." Lỗ thủng trên trời tuy đã bị Diệp Hàn vá lại, nhưng giữa trời đất vẫn còn thiếu cột chống, nếu không có thứ gì chống đỡ, trời sớm muộn gì cũng sẽ rơi xuống, hợp lại với đất, đến lúc đó trời đất quay về Hỗn Độn, Hồng Hoang cũng không còn tồn tại nữa.

Là Thánh nhân, tự nhiên có thể suy ra thiên cơ.

Biết được sứ mệnh của Huyền Quy!

"Thôi được!" Tiếp Dẫn gật đầu, tuy Diệp Hàn đã tuyên bố sẽ đến Tây phương phá tông môn, nhưng đó không phải là chuyện trước mắt, công đức luyện đá vá trời vừa rồi đã bị tên đáng chết kia cướp đi, chém tứ chi Huyền Quy chống trời, cũng có không ít công đức.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hai người vung tay một cái, thân hình lóe

lên đã đến Bắc Hải.

Khí tím từ phương đông kéo dài mười vạn dặm.

Chương 298

Trên không Bắc Hải, đột nhiên xuất hiện dị tượng.

Hai người Chuẩn Đề đứng trong hư không, phía dưới là một vùng đất đen kịt, dường như vô biên vô tận.

"Ầm..." Đầu của Huyền Quy Bắc Hải, như một ngọn núi, đột nhiên từ trong biển lao ra, nhìn hai vị Thánh nhân trên trời, hỏi: "Thánh nhân đến Bắc Hải, có chuyện gì?" Chuẩn Đề mặt khẽ động: "Giết ngươi!" Đầu của Huyền Quy Bắc Hải lộ ra khỏi mặt biển, nhìn Chuẩn Đề hỏi: "Thánh nhân đến Bắc Hải, là có chuyện gì?" Sắc mặt Chuẩn Đề không chút biểu cảm, nhìn Huyền Quy Bắc Hải nói: "Sứ mệnh của ngươi đã đến, hôm nay, bản thánh đặc biệt đến để giết ngươi." "A..." Huyền Quy kinh hãi thất sắc.

Cuối cùng, sứ mệnh của mình đã đến, đây chính là chuyện mà Sư tôn lão nhân gia đã dặn dò một triệu năm trước.

Bây giờ tuy Sư tôn lão nhân gia đã bị giết, nhưng, lời dặn của Sư tôn, vẫn còn đó.

"Ta đã hiểu!" Huyền Quy Bắc Hải hít sâu một hơi, nước biển dâng trào, lập tức ngẩng đầu, nhìn Chuẩn Đề nói: "Thánh nhân muốn giết ta, để lấy tứ chi của ta làm bốn cột chống trời đất, phải không?" "Cũng biết chút thiên mệnh!" Chuẩn Đề lạnh lùng nói: "Nếu đã như vậy, vậy bản tọa cũng không giải thích với ngươi nữa!" "Đợi đã!" Huyền Quy thấy Chuẩn Đề sắp động thủ, nói: "Ngươi giết ta, chẳng phải cũng vì tham lam công đức thôi sao, hôm nay, ta sẽ khiến ngươi công cốc một phen!" "Ta...

Huyền Quy Bắc Hải!" Giọng nói của Huyền Quy vang vọng khắp Hồng Hoang: "Hôm nay tự nguyện chặt bỏ tứ chi, hóa thành bốn cực

của trời đất, để chống đỡ trời đất.

Thiên đạo chứng giám!" Ầm ầm ầm...

Huyền Quy vừa nói xong, bốn cái chân to lớn dưới thân trong nháy mắt rơi xuống, bay về bốn phương trời đất.

Đồng thời, thân thể Huyền Quy, linh hồn của nó bay về Lục đạo luân hồi ở Địa phủ, nhưng trên đường đi, Thiên đạo giáng xuống vô biên công đức, những công đức này liền được linh hồn Huyền Quy mang theo vào luân hồi.

Công đức là một vật phẩm đặc thù, có thể theo tu sĩ chuyển thế.

Sau khi chuyển thế, tu sĩ đó sẽ mang theo đại công đức, được Thiên đạo ưu ái, cả đời vô lo, đó là chuyện sau này.

Chỉ có Chuẩn Đề sắc mặt tái mét, đứng ở Bắc Hải hồi lâu, trong lòng tức giận khó nguôi.

Công đức vá trời, bị Diệp Hàn cướp rồi.

Công đức chém Huyền Quy sắp có được, kết quả Huyền Quy tự nguyện vá trời, công đức lại thành toàn cho Huyền Quy.

Tức quá!

Lần này ra ngoài, chẳng được gì, còn bị người ta đánh cho một trận.

Càng nghĩ càng tức.

"Thôi vậy!" Tiếp Dẫn nói: "Công đức lần này, vốn không thuộc về chúng ta, là vô duyên rồi!". .....

"Trở về là tốt rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Diệp Hàn, nói một câu rồi thân hình lóe lên rời đi.

Diệp Hàn nhìn xung quanh.

Vá trời đã xong, cũng nên đến Địa phủ một chuyến.

Trước đó, hắn đã thu nhận một triệu Vu tộc ở Vu tộc.

Vu tộc cuối cùng, không có Tổ Vu, cũng không có Đại Vu.

Không đúng!

Diệp Hàn đột nhiên nghĩ, lúc này, đáng lẽ phải có một Đại Vu, chỉ là bị người ta giam cầm thôi.

Con ngươi của Diệp Hàn, trong nháy mắt xuyên qua hư không, nhìn về hướng sao Thái Âm.

Đại chiến Vu Yêu lần thứ hai, Diệp Hàn tuy không trải qua, nhưng lại biết những sự kiện chính đã xảy ra.

Lúc ban đầu nhất, hắn là Tây phương tính kế Yêu tộc, mười con Kim Ô xuống Hồng Hoang, sau đó Khoa Phụ vì truy đuổi Kim Ô mà chết, Hậu Nghệ bắn mặt trời, chính là ngòi nổ cho cả cuộc chiến Vu Yêu lần thứ hai.

Sau đó nữa, vợ của Đế Tuấn hạ giới, báo thù Hậu Nghệ, lừa vợ của Hậu Nghệ là Đại Vu Thường Nga đến cung Quảng Hàn.

Vậy thì, nếu không đoán sai, bây giờ Đại Vu Thường Nga, hẳn là đang ở trên sao Thái Âm.

Diệp Hàn vung tay, vô số không gian trước mặt biến mất, một bước bước ra, cả người đã xuất hiện trên sao Thái Âm.

Sao Thái Âm!

Cung Quảng Hàn.

Cả cung điện bị một đạo cấm chế vô hình phong ấn, bên trong là vợ của Hậu Nghệ, Thường Nga, và một con thỏ ngọc màu trắng làm bạn với Thường Nga.

Ngoài cung Quảng Hàn, một cây nguyệt quế cao chọc trời đứng sừng sững ở đó, trên cây hoa quế nở rộ, từng trận hương thơm nồng nàn, tràn ngập cả sao Thái Âm.

Dưới cây nguyệt quế đó, một người đàn ông cầm rìu lớn, không biết mệt mỏi mà chặt cây nguyệt quế.

Đáng tiếc là, rìu của người đàn ông đó chỉ chặt vào được một tấc, đến lúc giơ rìu lên, cây nguyệt quế lại tự động phục hồi, cứ như vậy, vĩnh viễn không có hồi kết.

Trong thần thoại, người chặt cây nguyệt quế là Ngô Cương.

Chương 299

Thực ra không phải, đây là Hậu Nghệ sau khi bị Yêu hậu rút đi linh hồn, lúc này chỉ là một cái xác không hồn, Hậu Nghệ thật sự, sớm đã chết rồi, linh hồn bị Yêu tộc thu vào hồ lô trảm tiên màu trắng, luyện hóa thành một phần của pháp bảo rồi.

Thân ảnh của Diệp Hàn, nhẹ nhàng đáp xuống trước cung Quảng Hàn.

Hắn vung tay, cấm chế trong cung Quảng Hàn bị phá vỡ.

"Ngài..." Thường Nga nước mắt lưng tròng, từ trong cung Quảng Hàn chạy ra, quỳ trước mặt Diệp Hàn, nói: "Đa tạ Vu Tôn!" Hành lễ xong, nàng lập tức chạy đến trước mặt Hậu Nghệ, muốn ngăn Hậu Nghệ chặt cây.

Đáng tiếc, Hậu Nghệ bây giờ, sớm đã không còn thần hồn, chỉ là một con rối mà thôi.

Chặt cây, đã là toàn bộ sinh mệnh của hắn.

Thường Nga tự nhiên cũng không thể ngăn cản.

"Chết rồi!" Diệp Hàn nhìn Thường Nga, nói: "Yêu hậu chỉ cố ý hành hạ tình cảm của ngươi nên mới để hắn ở đây thôi, người chết là lớn nhất, để hắn đi đi!" "Hu hu hu..." Thường Nga khóc nức nở, nhưng vẫn gật đầu với Diệp Hàn.

Diệp Hàn vung tay, con rối tan thành tro bụi, biến mất giữa trời đất.

"Thường Nga phải không!" Diệp Hàn nhìn Thường Nga, Thường Nga quả thực rất đẹp, cùng là Vu tộc, nhưng xinh đẹp hơn Cửu Phượng, Huyền Minh rất nhiều, thậm chí còn xinh đẹp hơn Hậu Thổ

ba phần.

Bây giờ khóc như hoa lê đẫm mưa, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ sinh lòng thương cảm.

“Được rồi, đừng khóc nữa!” “Vâng, Vu Tôn!” Thường Nga lau khô nước mắt, cúi đầu.

Diệp Hàn nhàn nhạt nói: “Đại chiến Vu Yêu, đã kết thúc bằng sự diệt vong của cả hai tộc.

Ta sớm đã hứa với Hậu Thổ nương nương, bảo toàn một tia huyết mạch của Vu tộc, bây giờ dưới núi Bất Chu ta lại cứu được khoảng một triệu Vu tộc, theo ta đi!” Nói xong, hắn vung tay mang theo Thường Nga đáp xuống chỗ Vu tộc ở Bất Chu Sơn. 184.

Một triệu Vu tộc nhìn thấy Diệp Hàn đều đồng loạt hành lễ.

“Đây là Thường Nga, vốn thuộc bộ tộc của Hậu Thổ, là vợ của Đại Vu Hậu Nghệ trong bộ tộc Hậu Thổ, bây giờ nàng là tộc trưởng mới, cũng là Đại Vu!” Diệp Hàn nhìn đông đảo Vu tộc nói.

“Kiến tộc trưởng!” Một triệu Vu tộc cúi người trước Thường Nga.

Diệp Hàn nói: “Ý chí của Thiên đạo muốn tiêu diệt Vu tộc, điều đó không thể thay đổi.

Bây giờ giữa trời đất không thích hợp cho Vu tộc sinh tồn, ta sẽ đưa các ngươi đi Địa phủ, sau này vĩnh viễn trấn thủ Lục đạo luân hồi, tất sẽ có được thiện quả!” “Tất cả theo sự phân phó của Vu Tôn!” Thường Nga cúi người trước Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: “Đại thiện!” Rồi vung tay, sử dụng thần thông “Tụ lý càn khôn”, mang theo Thường Nga cùng một triệu Vu tộc, đưa vào Địa phủ trong biển máu U Minh.

Trong Địa phủ!

Thánh nhân Hậu Thổ hít sâu một hơi, đè nén tất cả cảm xúc vui mừng và bi thương xuống, ra cửa nghênh đón Diệp Hàn và một triệu Vu tộc.

"Diệp lang!" Một triệu năm không gặp, lại một lần nữa nhìn thấy Diệp Hàn, Hậu Thổ vốn tưởng rằng đã đè nén cảm xúc rất tốt, nhưng vừa mới bắt đầu, nước mắt đã không nhịn được mà chảy xuống.

"Ha ha!" Diệp Hàn cười ha ha, "Đừng nhìn ta như vậy, trên mặt ta đâu có kẹo que đâu!" Hậu Thổ lập tức "phì" một tiếng cười, giờ phút này, lòng vô cùng thanh thản!

"Được rồi, còn sống, thật tốt!" Hậu Thổ nhìn Diệp Hàn, ánh mắt đong đầy tình cảm, tuy bây giờ nàng rất muốn lại gần Diệp Hàn hơn một chút, nhưng không có cách nào, để tránh bị phong tỏa, chỉ có thể lặng lẽ nhìn.

Cứ nhìn như vậy, trong lòng một luồng nhiệt lưu trào ra.

"Đúng rồi!" Diệp Hàn vỗ đầu, nói: "Suýt nữa thì quên." Vừa nói vừa vung tay lớn, một triệu Vu tộc và Thường Nga trong tay áo liền được tế ra, đặt ở trong Địa phủ.

"Kiến Tổ Vu!" "Kiến Nương nương!" Vô số Vu tộc, nhìn thấy Hậu Thổ đều quỳ xuống.

Trong mắt Vu tộc, Hậu Thổ không phải Thánh nhân, mà là Tổ Vu, là trụ cột của một bộ tộc.

"Kiến Hậu Thổ Thánh nhân!" Thường Nga lại quỳ bái trước Hậu Thổ.

Hậu Thổ đích thân đi xuống, đỡ Thường Nga dậy, trong mắt lộ ra một tia cảm xúc.

Hậu Nghệ và Thường Nga hai người, vốn thuộc về bộ lạc của Hậu Thổ.

"Chỉ còn lại từng này thôi sao?" Hậu Thổ nhìn Vu tộc, dân số mấy chục tỷ, bây giờ chỉ còn lại vỏn vẹn một triệu, chưa đến một phần vạn.

"Ừm!

Đều chết cả rồi!" Thường Nga nói: "Vu tộc, diệt, Yêu tộc, cũng diệt!" "Xin lỗi!" Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ, cũng mặt đầy áy náy, nói: "Vốn đã hứa với nàng, sẽ giữ lại nhiều Vu tộc hơn một chút, nhưng vạn lần không ngờ, lại xảy ra biến cố." "Ừm!" Hậu Thổ không hề trách Diệp Hàn, nói: "Chuyện này, không trách chàng được, bây giờ có thể bảo vệ được một triệu Vu tộc, ta đã cảm kích không cùng rồi." Diệp Hàn bị Đạo Tổ đánh mất tung tích, căn bản không trải qua đại chiến Vu Yêu ở Hồng Hoang, cho nên Hậu Thổ không thể nào trách Diệp Hàn được.

"Từ nay về sau, các ngươi sẽ trấn thủ một đạo trong Lục đạo luân hồi của Địa phủ, tẩy rửa linh hồn của tu sĩ Hồng Hoang, cũng là công đức không ngừng, đối với Vu tộc chúng ta, cũng là một chuyện tốt!" "Đương nhiên rồi!" Hậu Thổ nhìn một triệu Vu tộc trước mắt, nói: "Nếu có người không muốn ở lại đây, cũng có thể rời đi, ta sẽ không ngăn cản, đồng thời cũng tôn trọng lựa chọn của các ngươi!" "Ta ở lại đây!" Đại bộ phận người, đều lựa chọn ở lại Địa phủ.

Nhưng, có một số người, không quen với môi trường ở Địa phủ, nhớ quê hương, muốn trở về bên cạnh núi Bất Chu.

"Tổ Vu đại nhân!" Một người đàn ông tên là Xi Man, nói: "Xin hãy để ta trở về cố hương, để tưởng nhớ Bàn Cổ Phụ Thần, chúng ta, nên ở lại cố hương!" "Thôi được!" Hậu Thổ gật đầu.

Vu tộc, kính ngưỡng nhất là Bàn Cổ, nếu tất cả Vu tộc đều ở lại

đây, thì Bàn Cổ ở bên ngoài không có ai cúng bái nữa.

Chương 300

"Ta, đưa các ngươi trở về!" Vừa nói, Hậu Thổ vung tay, đưa khoảng mười vạn Vu tộc này, trở về dưới chân núi Bất Chu.

Diệp Hàn không nói gì, dù sao cũng là chuyện nội bộ của Vu tộc.

Nhưng hắn cũng biết, đây là ý trời.

Trên đại lục Hồng Hoang, những Vu tộc này sau này sẽ cùng nhân loại sinh sôi nảy nở, kết hôn với nhau, hậu duệ sinh ra không chỉ có thần hồn, mà còn kế thừa thân thể mạnh mẽ của Vu tộc, cái gọi là ưu thế lai cũng là như vậy.

Đương nhiên, những Vu tộc này cũng mang lại một số phiền phức cho Tam Hoàng Ngũ Đế sau này, đó là chuyện sau.

Hậu Thổ sắp xếp số Vu tộc còn lại ở gần Lục đạo luân hồi, trấn thủ Địa ngục đạo.

Thường Nga, thì trực tiếp bị Hậu Thổ bổ nhiệm làm quan chức cao nhất của Địa phủ: Phong Đô Đại Đế!

Đối với Vu tộc, đây là kết cục tốt nhất.

Sau khi cùng Hậu Thổ triền miên mấy tháng, Diệp Hàn liền rời đi!

Trong lòng nhớ nhung con gái Diệp Xuân, không yên tâm, hắn vung tay liền trở về đảo Kim Ngao.

Sau khi đến đảo Kim Ngao, phát hiện sư tôn Thông Thiên cũng ở đây.

Kể từ khi Diệp Hàn trở về, vung tay nghiền ép Chuẩn Đề, Hồng Quân đã im lặng mấy ngày liền, cuối cùng cắn răng, thả Lão Tử, Thông Thiên hai người bị giam trong Tử Tiêu Cung ra.

“Sư tôn!” Diệp Hàn quỳ trên mặt đất, thành khẩn dập đầu mấy cái với Thông Thiên, nói: “Đệ tử, đã liên lụy sư tôn rồi!” Thông Thiên cười ha ha, nhìn Diệp Hàn nói: “Tốt, rất tốt, có đệ tử như vậy, vi sư cả đời không còn gì để cầu!” “Được rồi, đi xem Xuân Xuân đi!” Thông Thiên vung tay, trở về đạo trường của mình, cũng không hỏi Diệp Hàn những năm này đã xảy ra chuyện gì, đã đi đâu?

“Ba ba...” Xuân Xuân bay thẳng vào lòng Diệp Hàn, khóc lớn.

Một bên, Nguyên Phượng lại vui vẻ cười, trải qua vô số bi hoan ly hợp, nàng đã có thể kiểm soát tốt cảm xúc của mình.

Diệp Hàn nhìn Nguyên Phượng, cũng rất vui mừng.

Bây giờ, Nguyên Phượng cũng đã có tu vi Chuẩn Thánh rồi!

Dù sao, nàng có được bản nguyên, tu luyện không hề có bình cảnh, liên tiếp đột phá.

Con gái của hắn Xuân Xuân, cũng đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Dù sao, hắn vừa đi, đã là một triệu năm thời gian.

“Đại sư huynh!” Một giọng nói tiện tiện, trong đó pha lẫn một chút thương cảm, từ hư không xa xa truyền đến.

Sau đó, Đa Bảo xuất hiện trước mặt Diệp Hàn.

Đa Bảo bây giờ, trải qua một triệu năm thời gian gột rửa, đã hoàn toàn lột xác.

Thân hình không còn béo ú như trước, nhưng khí chất lại có sự thay đổi lớn, trông kiên nghị hơn, trưởng thành ổn trọng hơn.

Hơn nữa, tu vi của hắn cũng khiến Diệp Hàn kinh ngạc, Chuẩn Thánh trung kỳ, ngang bằng với mình rồi sao?

Nhanh như vậy sao?

“Sư đệ!” Diệp Hàn nhìn Đa Bảo, nói: “Tốc độ tu luyện của ngươi, ngồi tên lửa sao?” Đa Bảo gãi đầu, hiển nhiên không biết tên lửa là gì, nhưng lại thở dài thườn thượt, nói: “Đều là bị đám chó chết kia ép, không có cách nào, sau khi huynh đi, sư tôn bị nhốt ở Tử Tiêu Cung, đảo Kim Ngao lớn như vậy, toàn bộ đều dựa vào ta chống đỡ, ta nếu không nhanh chóng mạnh lên, thì làm sao bây giờ?” “Có lý!” Diệp Hàn giơ ngón tay cái với Đa Bảo.

“Sư huynh!” Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Kim Linh Thánh Mẫu, ba vị Thánh Mẫu cũng từ xa bay đến, đến đạo trường của Diệp Hàn.

“Sư huynh!” Ba người nhìn Diệp Hàn, trong mắt đều rưng rưng nước mắt.

Tình cảm giữa sư huynh đệ trong Tiệt giáo rất tốt, cũng rất hòa thuận, tự nhiên là tình cảm chân thật.

Thực ra người khiến Diệp Hàn thưởng thức nhất, là ba tiểu sư muội.

Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu!

Ba người lặng lẽ đi đến, dọa Diệp Hàn giật nảy mình.

Khi Diệp Hàn nhìn thấy dáng vẻ của ba người, lập tức có chút dở khóc dở cười.

Chỉ thấy Tam Tiêu đầu đội tai thỏ, mình mặc lụa đen, chân đi giày cao gót, đứng đó duyên dáng yêu kiều.

“Chúc mừng đại sư huynh trở về!” “Bọn em xin hát tặng đại sư huynh một bài!”. .....

“Oa, con cũng muốn!” Diệp Xuân nhìn Tam Tiêu, mặt đầy ngưỡng mộ.

Một khúc hát kết thúc, Diệp Hàn lại bị Nguyên Phượng dùng sức kéo vào một góc.

Ánh mắt Nguyên Phượng đầy sát khí, hỏi: "Đẹp không?" "..." Diệp Hàn nhìn khóe mắt của Nguyên Phượng, khóe mắt đó hơi xếch lên, một đôi mắt phượng thật sự có thể làm điên đảo chúng sinh, lập tức nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Ta, đang mượn sức mạnh của Thiên đạo, làm nghi thức, nàng tin không?" "Ta tin cái kẹo que của chàng ấy!" Nguyên Phượng bĩu môi!

Chương 301

Câu chuyện mượn sức mạnh của Thiên đạo, sớm đã lưu truyền ở Tiệt giáo một triệu năm, Diệp Hàn lại không hề hay biết!

Sư huynh đệ tỷ muội ở cùng nhau, nói chuyện phiếm một lúc!

Sau đó, Đa Bảo nhìn Diệp Hàn, có chút ngập ngừng.

Diệp Hàn nói: "Có chuyện gì mà giấu ta?" Đa Bảo mặt mếu máo, nói: "Có một chuyện, sợ rằng có lỗi với đại sư huynh, Đa Bảo không còn mặt mũi nào nữa." "Để ta nói!" Nguyên Phượng ở bên cạnh, nhìn Diệp Hàn nói: "Chuyện của Nhân tộc!" "Nhân tộc?" Nghe hai chữ Nhân tộc, ánh mắt Diệp Hàn lập tức lạnh đi.

Chẳng lẽ, không phải, thật sự đã xảy ra rồi sao?

Theo sự diễn hóa tự nhiên của Hồng Hoang, Đế Tuấn đã tàn sát vạn tỷ Nhân tộc để luyện chế Kiếm Đồ Vu, trong đại chiến Vu Yêu đã thể hiện rất xuất sắc.

Chẳng lẽ...

Yêu tộc lại tàn sát Nhân tộc?

"Nhân tộc, thảm lắm!" Nguyên Phượng nói: "Sau khi đại chiến Vu Yêu bắt đầu, không biết vì sao, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc uy lực vô biên, đánh cho Yêu tộc không có sức chống đỡ.

Sau đó Đế Tuấn ra lệnh chém giết vô số Nhân tộc, dùng hồn phách của Nhân tộc luyện chế ra Kiếm Đồ Vu." Ầm...

Trên người Diệp Hàn, trong nháy mắt sinh ra sát khí vô biên.

Nhân tộc, cuối cùng vẫn bị tàn sát?

Theo lời của Nguyên Phượng, Nhân tộc bị Yêu tộc tàn sát, gần

như đã giết sạch chín mươi chín phần trăm.

Số còn lại, chỉ bằng một phần vạn của bộ tộc ban đầu.

Nhân tộc ban đầu, đâu chỉ vạn tỷ, bây giờ, sau đại chiến Vu Yêu, số người còn lại ở Hồng Hoang, cũng chỉ có vỏn vẹn trăm tỷ mà thôi.

Trăm tỷ dân số, nếu không có Tây phương giáo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị thánh bảo vệ, e rằng cũng không còn tồn tại nữa.

Nhân loại, suýt nữa đã bị diệt tộc.

Diệp Hàn tự nhiên không thể trách người khác, lúc đó Nữ Oa, Hậu Thổ, Thông Thiên, Lão Tử, tất cả đều bị Hồng Quân giam giữ, không thể ra ngoài, tự nhiên không thể cứu Nhân tộc.

Đương nhiên rồi, hai Thánh nhân của Tây phương giáo, sở dĩ bảo vệ Nhân tộc, không phải thật sự xuất phát từ lòng từ bi, mà là muốn Nhân tộc quy phục, muốn lòng dân của Nhân tộc, khí vận của Nhân tộc, công đức của Nhân tộc!

Quả nhiên, vào thời khắc khó khăn nhất của nhân loại, Chuẩn Đề nhị thánh hiện thân, cứu lấy Nhân tộc suýt bị diệt tộc.

Trong Nhân tộc, một nửa dân số cảm kích ơn cứu mạng của giáo chủ Tây phương giáo, liền chuyển sang Tây phương, cũng có nghĩa là, Nhân tộc bây giờ, hơn một nửa đều đang truyền bá giáo nghĩa của Tây phương giáo.

"Ta biết rồi!" Diệp Hàn đứng dậy, "Chư vị, ta đến Nhân tộc một chuyến trước!" "Ba ba, con đi cùng ba!" Diệp Xuân kéo Diệp Hàn, rất quyến luyến hắn.

Diệp Hàn xoa mặt con gái, nói: "Ba ba, sẽ nhanh chóng trở về, con cứ yên tâm chờ đợi là được!" Nói xong, thân hình lóe lên, biến mất vào hư không.

Khi đáp xuống lần nữa, đã ở Nhân tộc.

Ầm...

Thần thức vô hình của Diệp Hàn, trong nháy mắt quét ra ngoài.

Thần thức đó bao trùm cả Hồng Hoang.

Nhân tộc, chủng tộc Hậu thiên này, vào thời kỳ huy hoàng nhất, từ bờ biển Đông Hải sinh sôi, có lúc đã phát triển đến núi Côn Luân, chiếm cứ cả nửa giang sơn Hồng Hoang.

Bây giờ!

Vì Yêu tộc tàn sát, Hồng Quân làm ngơ, chủng tộc này suy tàn, chỉ còn lại vỏn vẹn trăm tỷ dân số.

Trăm tỷ dân số, chia làm hai bộ phận.

Một bộ phận bị Tây phương giáo đưa đi, bây giờ đang sinh sôi dưới chân núi Tu Di, bộ phận còn lại, trở về tổ địa của Nhân tộc, bờ biển Đông Hải.

Diệp Hàn đến bờ biển Đông Hải.

Trong nháy mắt, ba vị lão tổ của Nhân tộc là Toại Nhân thị, Truy Y thị và Hữu Sào thị đã đến đạo trường của Diệp Hàn, bái kiến Diệp Hàn.

Đồng thời, Ngao Quyển cũng đến.

Ngao Quyển sớm đã giải trừ khế ước với Diệp Hàn từ lâu, nhưng hắn vẫn là đồ đằng của nhân loại, cho nên vẫn đang hưởng thụ khí vận của Nhân tộc, bảo vệ Nhân tộc.

Trong đại kiếp lần này của Nhân tộc, hắn đã bị trọng thương mấy trăm lần, nhiều lần suýt nữa vẫn lạc.

"Đại lão gia!" Thấy Diệp Hàn, Ngao Quyển thân là rồng, lại khóc.

“Kiến Thánh Phụ!” Mọi người đều tưởng Diệp Hàn đã vẫn lạc, không ngờ, Diệp Hàn lại trở về.

Diệp Hàn trở về, lập tức khiến cho cả Nhân tộc yếu ớt, nhìn thấy hy vọng.

Chương 302

"Thánh Phụ trở về rồi!" "Thánh Phụ chưa chết, còn sống!" "Nếu lúc đó Thánh Phụ ở đây, Nhân tộc chúng ta sao đến nỗi ngày hôm nay?". .....

Vô số Nhân tộc, quỳ rạp trên đất.

Diệp Hàn nhìn vô tận Nhân tộc, không nói gì, dẫn theo ba vị lão tổ và Ngao Quyển, tiến vào đạo trường của mình.

"Ban đầu, ai đã tàn sát Nhân tộc?" Diệp Hàn không nói hai lời, hỏi thẳng hung thủ.

Ngao Quyển nói: "Yêu tộc, cụ thể là ba tộc lớn của Yêu tộc là Bạch Trạch, Côn Bằng, Anh Chiêu!" "Đúng vậy!" Toại Nhân thị nói: "Còn có tộc Kỳ Lân, cũng đã tham gia tàn sát!" "Yêu tộc, tộc Kỳ Lân!" Sắc mặt Diệp Hàn lạnh như băng.

Tộc Anh Chiêu và Bạch Trạch, toàn bộ đều đã vẫn lạc trong đại chiến Vu Yêu, bây giờ tìm báo thù đã không thể nào.

Nhưng, tộc Kỳ Lân và Yêu tộc ở Bắc Hải, lại phần lớn vẫn còn.

"Qua trận chiến này, Nhân tộc tổn thất hơn chín thành!" Toại Nhân thị nhìn Diệp Hàn, chắp tay nói: "Không có ai giúp đỡ Nhân tộc, Nhân tộc chỉ có thể tự lực cánh sinh, cũng qua trận chiến này, Nhân tộc tuy bây giờ số người ít, nhưng đã trưởng thành rồi." "Ồ?" Vẻ lạnh lùng trên mặt Diệp Hàn hơi dịu đi, hỏi Toại Nhân thị tình hình cụ thể, mới hiểu ra.

Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, có thể nói là một chiều.

Dù sao, Yêu tộc có truyền thừa, đều là đại tu, Nhân tộc quá yếu ớt.

Nhưng, cũng chính trong sự truy sát của Yêu tộc, lòng căm thù của

nhân loại ngưng tụ, trí tuệ bùng nổ chưa từng có.

Vô số tu sĩ, dùng máu và nước mắt, và cả tính mạng để thử nghiệm, các loại công pháp võ kỹ, bùng nổ ra đời.

Trong một thời gian ngắn, công pháp mà nhân loại có thể tu hành, đã lên đến hàng vạn loại.

Hơn nữa, nhân loại tự phát thành lập tông môn, bây giờ trăm tỷ dân số, trong đó có bảy đại tông môn.

Những tông môn này, so với các thế lực ở Hồng Hoang chỉ là hạt cát trong sa mạc, nhưng không thể phủ nhận, thực lực của những tông môn này, đều đang tăng vọt.

Tu sĩ nhân loại, cuối cùng cũng bắt đầu bước lên con đường tiên đạo, bước lên vũ đài của Hồng Hoang.

Nhân tộc, cũng từ đó thoát khỏi nền văn minh nguyên thủy mông muội nhất.

Từ góc độ này, trận sát kiếp này, ngoài việc mang đến cho nhân loại vô tận tàn sát, còn có sự tiến bộ và lột xác lớn.

"Làm, đều không tồi!" Diệp Hàn đứng dậy, nói: "Các ngươi ở lại, tiếp tục dẫn dắt Nhân tộc, Nhân tộc, tất sẽ trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang." Sau khi dặn dò thêm mấy câu, Diệp Hàn thân hình lóe lên, lại đến Địa phủ.

Phong Đô Đại Đế Thường Nga thấy Diệp Hàn, vội vàng ra đón.

Diệp Hàn không nói hai lời, vung tay, giọng nói của cả người vang vọng trời đất: "Yêu tộc vô cớ tàn sát Nhân tộc, tạo ra vô biên sát nghiệt, từ hôm nay, người của Yêu tộc sau khi vẫn lạc, linh hồn của họ sẽ vĩnh viễn đọa vào địa ngục Vô Gián, vĩnh sinh vĩnh thế, không được siêu thoát!" "..." Thường Nga biết, điều này rõ ràng là vi phạm Thiên đạo. 185.

Nhưng đã Vu Tôn đã nói, cộng thêm bản thân Thường Nga cũng căm hận Yêu tộc, nàng cắn răng ra lệnh: "Các quan ở Địa phủ, các ty nghe lệnh, ta Phong Đô Đại Đế hôm nay hạ lệnh, hồn phách của sinh linh Yêu tộc, phàm những ai tham gia đại chiến Vu Yêu, vĩnh viễn đọa vào địa ngục Vô Gián, vĩnh thế không được siêu thoát!" "Vâng!" Các ty ở Địa phủ, toàn bộ chấp hành mệnh lệnh.

Bây giờ, trong cả Địa phủ, yêu hồn vô số.

Đại chiến Vu Yêu vừa mới qua, trong địa ngục mới thêm vào vô số hồn phách Yêu tộc, các đệ tử trấn thủ Lục đạo luân hồi đang bận rộn không ngớt, đang tẩy rửa linh hồn của Yêu tộc.

Dù sao, việc tẩy rửa linh hồn không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Bây giờ Diệp Hàn và Thường Nga đột nhiên hạ lệnh, tự nhiên việc này dừng lại.

Cũng không cần tịnh hóa nữa, toàn bộ giao cho Vu tộc trấn thủ Địa ngục đạo, giam vào địa ngục Vô Gián, chịu khổ nạn của mười tám tầng địa ngục đao sơn dầu sôi.

Hơn nữa, vĩnh sinh vĩnh thế chịu khổ, không được siêu sinh. .....

Người ở Hồng Hoang nghe thấy hình phạt này, không ai không rợn tóc gáy.

Quá độc ác!

Những Nhân tộc bị tàn sát kia, còn có thể siêu sinh, trọng sinh.

Nhưng hồn phách của Yêu tộc, bất kể là Đại La Chuẩn Thánh, đều phải vĩnh viễn đọa vào địa ngục.

"Nhân tộc, không thể đắc tội!" "Diệp Hàn, càng không thể đắc tội, tên này quá độc ác!" "...Không phải là trái với Thiên đạo sao?". .....

Ầm ầm ầm...

Thiên đạo cảm ứng được hành vi của Diệp Hàn, lập tức giáng xuống vô biên mây đen, trong mây đen đó, sấm sét dày đặc, ánh sáng lóe lên, mang theo uy áp vô tận.

Vạn vật sinh linh trong Hồng Hoang, thấy kiếp vân, không ai không sợ hãi, run lẩy bẩy.

Chương 303

Hậu Thổ thân hóa Lục đạo luân hồi, bổ sung cho Thiên đạo.

Bây giờ sức mạnh của Thiên đạo, càng thêm to lớn.

Diệp Hàn đi ngược lại ý trời, Thiên đạo tự nhiên phải trừng phạt.

Ầm...

Một đạo sấm sét màu tím đen, từ hư không rơi xuống, đánh về phía Địa phủ.

"Hừ..." Diệp Hàn không hề sợ hãi, vung tay, một đóa sen bảy màu ba mươi sáu phẩm được tế ra, trong nháy mắt phóng đại vô hạn, che kín cả Địa phủ.

Ầm ầm...

Hồ sấm sét diệt thế màu tím đen đó, trong nháy mắt đánh trúng tòa sen.

Tòa sen chỉ rung chuyển mấy cái, không hề bị tổn thương.

Với tu vi hiện tại của Diệp Hàn, gia trì sức mạnh thế giới Quy Khư, toàn bộ pháp lực đổ vào tòa sen bảy màu ba mươi sáu phẩm siêu việt hơn cả tiên thiên chí bảo, tự nhiên có sức phòng ngự vô biên.

Sức mạnh của Thiên đạo tuy lớn, nhưng cũng không thể biến toàn bộ sức mạnh thành kiếp lôi giáng xuống.

Dù sao, Thiên đạo cần phải duy trì sự vận hành của Hồng Hoang.

Một bên yếu một bên mạnh, kiếp lôi của Thiên đạo liền không làm gì được Diệp Hàn.

Sau khi kéo dài một lúc, kiếp lôi của Thiên đạo tan đi.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, trong Oa Hoàng cung, truyền đến một tiếng thở dài.

"Diệp đạo hữu!" Giọng nói của Nữ Oa, truyền đến: "Huynh trưởng Phục Hy của ta, chưa từng làm hại bất kỳ ai trong Nhân tộc, có thể nể mặt ta, giao hồn phách của huynh ấy cho ta không!" Diệp Hàn gật đầu.

Phục Hy sau này là người đứng đầu Tam Hoàng, tự có cơ duyên, đương nhiên không thể vĩnh viễn đọa vào địa ngục Vô Gián.

Hơn nữa, Phục Hy làm người khoan hậu, lúc Diệp Hàn còn ở đây, vì không muốn tham gia mà bị Đế Tuấn giam cầm trong Thiên đình, Nhân tộc lại do muội muội Nữ Oa tạo ra, tự nhiên sẽ không làm hại Nhân tộc.

"Phục Hy, trở về!" Diệp Hàn vung tay, lấy lại hồn phách của Phục Hy, cất vào hồ lô Cửu Cửu Tán Phách để bảo tồn.

Sau đó, hắn quay người rời đi.

Khi xuất hiện lần nữa, thân thể đã đáp xuống Thập Vạn Đại Sơn ở phía nam Hồng Hoang.

Đây là tổ địa của tộc Kỳ Lân.

Tộc Kỳ Lân, vào thời kỳ Yêu tộc đang thịnh nhất đã xuất sơn đầu quân, nhờ khí vận của Yêu tộc, đã tỏa sáng trong đại chiến Vu Yêu, giúp Yêu tộc chém giết không ít Vu tộc.

Sau đó, Yêu tộc bị diệt, nhưng tộc Kỳ Lân vì giỏi về đạo tắc thuộc tính Phong, trên chiến trường khá linh hoạt, nên đã bảo toàn được thực lực chủ yếu.

Sau khi Yêu tộc diệt vong, tộc Kỳ Lân dưới sự dẫn dắt của Mặc Vũ đã trở về tổ địa.

Nhưng, Yêu tộc diệt vong, khí vận Thiên đình không còn, khí vận của tộc Kỳ Lân cũng hoàn toàn sụp đổ, không còn một tia.

Bây giờ Diệp Hàn mạnh mẽ trở về Hồng Hoang, tộc Kỳ Lân vừa kinh vừa sợ, dù sao, năm đó họ đã đích thân tham gia chém giết Nhân tộc.

Mọi người đều tưởng Diệp Hàn đã chết, ai ngờ người này lại có thể chết đi sống lại dưới thủ đoạn của Đạo Tổ.

Ngày xưa, Long tộc từng giết mười vạn Nhân tộc.

Kết quả, Diệp Hàn đã giết mười vạn Long tộc. .....

Mặc Vũ nghĩ lại số lượng người đã tàn sát ở Nhân tộc năm đó, mà tim đập chân run.

Cho dù đem cả ngàn tỷ dân số của tộc Kỳ Lân vào lấp, cũng không đủ.

"Làm sao bây giờ, chẳng lẽ tộc Kỳ Lân của ta, thật sự sắp diệt vong sao?" Mặc Vũ nhìn trời, đau lòng khôn xiết: "Trời không phù hộ tộc Kỳ Lân của ta à." Ầm...

Ngay lúc Mặc Vũ đang kinh hãi lo sợ, bên ngoài, một đạo trận pháp của tộc Kỳ Lân trong Thập Vạn Đại Sơn, ầm ầm vỡ nát.

Đến rồi sao?

Con ngươi Mặc Vũ co lại.

Sau đó, một giọng nói vang vọng trời đất: "Tộc Kỳ Lân, còn không ra chịu chết?" Giọng của Diệp Hàn!

"Lão tổ!" Vô số Kỳ Lân, run lẩy bẩy quỳ rạp trên đất, nhìn Mặc Vũ.

Mặc Vũ cuối cùng cũng hạ quyết tâm, nói: "Theo ta ra ngoài đi!" Sau đó, Diệp Hàn trên không trung, thấy một cảnh tượng kỳ lạ, vô số

Kỳ Lân của tộc Kỳ Lân, quỳ trên đất, cởi trần, lưng mang roi gai.

Chương 304

Mang roi nhận tội?

Trong con ngươi của Diệp Hàn, lóe lên một tia hàn quang.

Nếu mang roi nhận tội có thể siêu thoát tội lỗi, vậy cần tử hình làm gì?

"Diệp đạo hữu...

à không, Diệp tiền bối!" Mặc Vũ không cần mặt mũi nữa, mở miệng gọi tiền bối.

"Không!" Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Ta sinh ra sau ngươi vô số vạn năm, một tiếng tiền bối, lại làm ta tổn thọ mất!" "Không không không, học không phân trước sau, người giỏi làm thầy!" Mặc Vũ nói: "Ta biết, tộc Kỳ Lân của ta đã phạm phải tội lỗi không thể tha thứ, nhưng... nhưng đó đều là Đế Tuấn bắt ta làm, ta không làm cũng không được." "Phải đó!" Các trưởng lão của tộc Kỳ Lân khác, cũng hùa theo.

"Còn có, ...đây là Đế hậu của Đế Tuấn, là tội đồ đầu sỏ, hôm nay, liền giao cho Diệp tiền bối ngài xử trí!" Mặc Vũ vung tay, Đế hậu của Đế Tuấn là Mặc Ngọc, bị áp giải ra.

Mặc Ngọc dung mạo tuyệt sắc, không thua kém những mỹ nhân tuyệt sắc ở Hồng Hoang.

Diệp Hàn lại không thèm liếc mắt một cái, nói với Mặc Vũ: "Tộc Kỳ Lân đường đường là nhân vật chính của trời đất thời thượng cổ, sống chết trước mắt, lại đẩy một người phụ nữ ra chịu tội, không có chút cốt khí nào, ta thật thay Thủy Kỳ Lân cảm thấy bi ai." "Thôi vậy, thôi vậy!" Diệp Hàn hít một hơi thật dài, nói: "Tàn sát bao nhiêu Nhân

tộc, ta không hỏi, hôm nay liền diệt tộc Kỳ Lân để đền tội đi, Thủy Kỳ Lân nếu biết, nhất định sẽ cảm tạ ta!" Nói xong, hắn vung tay lớn, vô tận phù văn Đại đạo Sức Mạnh rơi xuống như mưa.

"Đừng mà!" "Tha mạng!". .....

Giữa tiếng la hét thảm thiết, tộc Kỳ Lân, toàn bộ bị Diệp Hàn diệt sát.

Không chừa một ai.

Thập vạn dặm đại sơn ở Nam Cương rung chuyển, huyết vũ vô tận chảy thành sông, đổ vào dòng sông cuồn cuộn.

Cả Thập Vạn Đại Sơn, đều bị bao trùm trong một luồng sát ý.

Sát khí lan tràn!

Sát khí bốc lên!

Chúng nhân ở Hồng Hoang thấy thủ đoạn như vậy của Diệp Hàn, không ai không run lẩy bẩy! …Tộc Kỳ Lân bị diệt tộc rồi ư?

Dễ dàng quá vậy?

Đó là Chuẩn Thánh đó, mấy vị Chuẩn Thánh mà cũng không đỡ nổi một chiêu của Diệp Hàn ư?

Trời đất ơi, tu vi của kẻ này đã đến mức độ nào rồi?

Tại sao Đạo Tổ vẫn không có động tĩnh gì?...

Trong Hồng Hoang, những kẻ tự xưng là "đại lão" đều không khỏi dồn ánh mắt vào Diệp Hàn.

Mọi hành động của hắn đều lay động trái tim của cả Hồng Hoang.

Ầm ầm ầm...

Diệp Hàn giơ tay, trực tiếp tách thế giới Đại Thiên của tộc Kỳ Lân ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn, thậm chí tách ra khỏi thế giới Hồng

Hoang, ném vào trong thế giới Hỗn Độn.

Thế giới Đại Thiên đó được đặt phụ thuộc vào thế giới Quy Khư.

Bởi vì pháp tắc hoàn toàn tương đồng, nên chúng có thể dung hợp một cách hoàn hảo.

Toàn bộ Kỳ Lân đều đã bị diệt sát.

Coi như đã báo thù cho Nhân tộc.

Không… hình như còn sót lại một con.

Ánh mắt Diệp Hàn xuyên qua hư không, rơi xuống Tử Tiêu Cung xa xôi ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời.

"Tộc Kỳ Lân diệt vô số Nhân tộc, hôm nay Diệp Hàn ta diệt tộc Kỳ Lân, xin Đạo Tổ tạo điều kiện!" Giọng nói của Diệp Hàn hùng hồn vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang.

Năm xưa, Thủy Kỳ Lân vì muốn kết giao với Hồng Quân nên đã tặng con trai mình là Tứ Bất Tượng cho Hồng Quân làm tọa kỵ.

Nếu theo kịch bản của Hồng Quân, Tứ Bất Tượng đáng lẽ sẽ được Hồng Quân ban cho Nguyên Thủy trước thềm Phong Thần đại chiến.

Nhưng hiện tại, Tam Hoàng Ngũ Đế còn chưa xuất thế, cách trận chiến Phong Thần đó còn rất xa.

Tứ Bất Tượng hẳn là vẫn đang trong tay Hồng Quân.

Trên đời này, chỉ cần còn một con Kỳ Lân thì tộc này vẫn chưa bị diệt.

Chương 305

Thế nhưng, sau khi giọng nói của Diệp Hàn truyền đến Tử Tiêu Cung, nửa ngày sau vẫn không thấy ai đáp lại.

"Hừ…" Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Bắc Hải.

Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, ngoài Anh Chiêu và Bạch Trạch đã chết, còn có tộc Kỳ Lân và Yêu tộc do Côn Bằng thống lĩnh ở Bắc Hải.

Bây giờ tộc Kỳ Lân chỉ còn lại Tứ Bất Tượng, tiếp theo sẽ đến lượt Côn Bằng ở Bắc Hải.

Sau khi mang thế giới Đại Thiên của tộc Kỳ Lân đi, Diệp Hàn xoay người một cái, trong nháy mắt đã đáp xuống trên Bắc Hải.

Bắc Hải!

Yêu Sư Cung!

Côn Bằng là đại năng tồn tại từ khi khai thiên lập địa, thần thông cường đại vô cùng, tự nhiên có thể biết được Diệp Hàn đã trở về.

Không chỉ biết Diệp Hàn trở về, gã còn tận mắt chứng kiến Diệp Hàn một quyền đánh nổ Thánh Nhân, chứng kiến Diệp Hàn tàn sát tộc Kỳ Lân.

Vì vậy, Côn Bằng đã sớm rời khỏi Yêu Sư Cung để trốn đi.

Nơi trốn của gã quả thật hoàn hảo, ở dưới đáy biển.

Bắc Hải rộng lớn vô biên, sâu không thấy đáy.

Côn Bằng trong lòng cầu nguyện, cầu nguyện Diệp Hàn sẽ không tìm thấy mình.

Dù sao thì một triệu năm trước, thần thức của Diệp Hàn không thể

quét hết Bắc Hải, cần phải có gã dẫn đi tìm Phong Nguyên Châu.

Nếu thần thức của Diệp Hàn vẫn như xưa, thì sẽ không phát hiện ra gã.

Côn Bằng vẫn ôm một tia may mắn!

Nhưng đáng tiếc, gã đã sai.

Thần thức của Diệp Hàn trong một triệu năm qua có thể nói là đã mạnh đến cực hạn. «Cửu Chuyển Nguyên Công» đã được tu luyện đến cảnh giới viên mãn.

Năm đó ở thế giới Quy Khư, hắn đã dùng thần thức bao bọc cả thế giới Quy Khư, sau đó dùng Lực chi Đại đạo gia trì lên thần thức, cưỡng ép tách vùng đất Quy Khư ra khỏi Hỗn Độn, ném vào thế giới của mình.

Vì vậy, sau một triệu năm, thần thức của Diệp Hàn đã mạnh đến mức không thể tả nổi.

Một Bắc Hải nhỏ nhoi sao có thể cản được tầm mắt của hắn.

"Ngươi nghĩ trốn đi thì bản tọa sẽ không tìm thấy sao?" Giọng nói của Diệp Hàn nhàn nhạt truyền khắp đáy Bắc Hải: "Thôi được, nếu ngươi muốn nhìn Yêu tộc Bắc Hải bị ta tàn sát, ta cũng chiều theo ý ngươi!" "Phá cho ta!" Diệp Hàn tung một quyền về phía Yêu Sư Cung.

Yêu Sư Cung không phải là cung điện được tạo ra từ không khí như đạo trường của gã, mà thực chất là một món tiên thiên bảo vật.

Trong Yêu Sư Cung có vô số Yêu tộc.

Bùm… Dưới một quyền của Diệp Hàn, Yêu Sư Cung lập tức vỡ nát, Yêu tộc ẩn náu bên trong tự nhiên toàn bộ hóa thành mưa máu.

Yêu tộc ở Bắc Hải nhiều vô kể, không thể nào trốn hết trong Yêu

Sư Cung được.

Nhưng những con còn lại, Diệp Hàn lại không tiếp tục truy sát.

"Giữ lại mạng của các ngươi, sau này để mài giũa Nhân loại!" Diệp Hàn chuẩn bị giữ lại Yêu tộc Bắc Hải cho Nhân loại, đợi sau khi Nhân loại trưởng thành, để họ tự tay diệt sát kẻ thù, một là để báo thù, hai là để rèn luyện Nhân tộc.

"Ầm ầm ầm…" Thần thức vô tận của Diệp Hàn từ trong tử phủ bay ra, bao bọc lấy Côn Bằng dưới đáy Bắc Hải, trực tiếp kéo gã lên mặt biển.

"Diệp đạo hữu, tha mạng!" Côn Bằng "phịch" một tiếng, trực tiếp quỳ xuống mặt biển, vung tay một cái, mấy món bảo vật bay về phía Diệp Hàn.

Hà Đồ Lạc Thư, Nhật Tinh Luân, Đồ Vu Kiếm!

Đó đều là bảo vật của Đế Tuấn, sau khi Đế Tuấn bị đánh nổ, những bảo vật này bị Côn Bằng cuỗm đi, bây giờ lại ném hết cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn vung tay, thu lấy bảo vật.

Uy lực tự bạo của Đế Giang quá lớn, bạn sinh chi bảo của Đế Tuấn là Hà Đồ Lạc Thư vỡ thành hai nửa, trở thành hai món bảo vật, một là "Hà Đồ", hai là "Lạc Thư", đây cũng là bảo vật của Thiên Hoàng Phục Hy sau này, Diệp Hàn tự nhiên nhận lấy.

"Còn có, nguyên thần của Đế Tuấn!" Côn Bằng cũng giao nguyên thần của Đế Tuấn cho Diệp Hàn.

Sau đó, gã khẩn cầu Diệp Hàn: "Năm xưa đồ sát Nhân tộc là do Đế Tuấn ra lệnh, ta không thể không tuân theo.

Hôm nay phạm phải sát kiếp vô biên, Côn Bằng biết tội, nguyện

từ nay về sau làm tùy tùng cho Diệp đạo hữu, vĩnh viễn không hối hận.” Nói đoạn, gã tế ra Thiên Đạo nô ấn, đưa cho Diệp Hàn.

Côn Bằng sợ chết, không còn cách nào khác.

Mặc dù giao ra nô ấn có nghĩa là từ nay về sau hoàn toàn mất đi tự do, nhưng dù sao cũng tốt hơn là chết.

Chương 306

Người khác vẫn lạc còn có cơ hội chuyển thế, nhưng gã biết, mình không có.

Diệp Hàn đã hạ lệnh, sau khi gã vẫn lạc, sẽ vĩnh viễn rơi vào Vô Gián Địa Ngục, vạn kiếp bất phục.

So với việc đó, làm nô lệ vẫn tốt hơn một chút!

Thế nhưng, Diệp Hàn liếc cũng không thèm liếc nô ấn kia, nhàn nhạt nói: "Có một số chuyện, phải dùng mạng sống để trả!" Nói đoạn, hắn tung ra một quyền.

Thân thể to lớn của Côn Bằng lập tức hóa thành mưa máu, rơi xuống Bắc Hải.

Sau khi chém Côn Bằng, Diệp Hàn vẫn chưa dừng lại.

Thân hình hắn lóe lên, rời khỏi đại lục Hồng Hoang, trực tiếp tiến vào Hỗn Độn, sau đó đi thẳng vào Tử Tiêu Cung.

Lúc cho ngươi mặt mũi thì không cần!

Vậy thì, đừng trách ta trước mặt chúng sinh Hồng Hoang vả mặt ngươi.

Diệp Hàn đứng trên quảng trường Tử Tiêu trước Tử Tiêu Cung, hít sâu một hơi, lại lần nữa nhìn vào bên trong.

Mọi thứ đều không thay đổi.

Tử Tiêu Cung cao lớn hùng vĩ, cửa cung đóng chặt, toát ra một cỗ khí thế vạn vật duy ngã độc tôn.

"Diệp Hàn, bái kiến Đạo Tổ!" Diệp Hàn đứng trên quảng trường, nhìn Tử Tiêu Cung hét lớn một tiếng, tiện tay lấy ra Hồng Mông

Lượng Thiên Xích, gia trì sức mạnh vô tận lên trên, vung ra một thước.

Ầm… Một thước bay ra!

Cánh cửa lớn màu tím thần bí, uy nghiêm, thánh khiết của Tử Tiêu Cung lập tức vỡ nát!

Một thước bay ra!

Sức mạnh vô tận gia trì lên đó, đánh vào cửa lớn Tử Tiêu Cung, cánh cửa thần bí, uy nghiêm, thánh khiết của Tử Tiêu Cung lập tức bị nghiền thành bột!

Tĩnh lặng!

Trong khoảnh khắc, cả Hồng Hoang đều tĩnh lặng, chấn động… Trong Hồng Hoang, vô số "đại lão" không biết phải miêu tả hành vi hiện tại của Diệp Hàn như thế nào.

"Xì…" Ở Tây phương giáo, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều hít một hơi khí lạnh.

Trong núi Thủ Dương, Lão Tử nhìn một cái, trên mặt lộ ra một tia thú vị!

Oa Hoàng Cung, bàn tay ngọc ngà của Nữ Oa ấn lên ngực, để trái tim nhỏ bé không nhảy ra ngoài.

Trong mắt Thông Thiên hiện lên vẻ lo lắng.

"Phản rồi!" Cuối cùng, sau khi Diệp Hàn đập nát cửa lớn Tử Tiêu Cung, Chuẩn Đề hét lớn một tiếng, đưa ra lựa chọn của mình.

Dù thế nào đi nữa, đứng sau lưng lão sư chắc chắn không sai.

Thế là, thân hình gã lóe lên, liền đáp xuống quảng trường Tử Tiêu.

Cùng lúc gã đáp xuống, còn có Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy hai vị

Thánh Nhân.

Còn về Thông Thiên và Lão Tử, hai người trực tiếp giả vờ như không thấy, không đến.

Bởi hai người đều hiểu rõ, đến cũng vô dụng, giúp ai đây?

Giúp Đạo Tổ, đánh đệ tử của mình?

Đó không phải là bản tâm!

Giúp đệ tử đánh sư tôn?

Không hợp đạo nghĩa.

Đã vậy, thà không đến.

"Phóng túng!" Chuẩn Đề nhìn Diệp Hàn, chỉ tay một cái, khí thế trên người ngưng tụ, uy áp trùng trùng.

Nhưng cuối cùng vẫn là sấm to mưa nhỏ, giọng thì cao, nhưng lại không dám động thủ.

Tiếp Dẫn gật đầu với Diệp Hàn, trên khuôn mặt sầu khổ cố gắng nặn ra một nụ cười, hỏi: "Diệp đạo hữu, Tử Tiêu Cung cũng là nơi ngươi từng nghe đạo, hà tất phải làm vậy?" Nguyên Thủy nhìn Diệp Hàn, mặt lạnh như băng, nói: "Ngươi càng ngày càng phóng túng!" "Đều vào đi!" Lúc này, Hồng Quân bên trong cuối cùng cũng không giả chết nữa, vung tay một cái, cửa lớn Tử Tiêu Cung khôi phục nguyên trạng, rồi mở ra.

Diệp Hàn không chút sợ hãi, xách Hồng Mông Lượng Thiên Xích đi vào trong.

Phía sau, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy ba người cũng lần lượt vào theo.

Trên đài cao, sắc mặt Hồng Quân có chút không tốt, ánh mắt ông ta quét qua người Diệp Hàn, nhàn nhạt nói: "Chúc mừng Diệp đạo hữu,

Lực chi Đại đạo cuối cùng đã viên mãn!" "Cái gì?" Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người lập tức kinh hãi, nhìn về phía Diệp Hàn.

Chương 307

Lực chi Đại đạo viên mãn?

Gã này, thật sự dĩ lực chứng đạo ư?

Vậy bây giờ đã viên mãn, chẳng phải đã là Thánh Nhân, vậy… "Tận cùng của Đại đạo, ngươi chắc cũng đã thấy rồi chứ?" Hồng Quân thân hình khẽ động, từ trên đài mây đi xuống, đáp xuống trước mặt ba người.

"Ta đến đây, không phải để nói nhảm với ngươi!" Diệp Hàn nhìn Hồng Quân, nói: "Một là, giải quyết nhân quả giữa ta và ngươi, hai là, giao Tứ Bất Tượng ra đây cho ta!" Ánh mắt Diệp Hàn lóe lên, bên trong có một tia kích động, có một tia mong đợi.

Hiện tại, tuy hắn có thể nghiền ép Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường, nhưng Hồng Quân thì chắc chắn không thể nghiền ép được, tám chín phần mười là cũng không đánh lại, nhưng Diệp Hàn có thể đảm bảo, khi chiến đấu với Hồng Quân, cho dù rơi vào thế hạ phong, cũng chắc chắn sẽ không chết.

Hắn có át chủ bài, có át chủ bài để chạy trốn.

"Xem ra, ngươi muốn đối đầu với Thiên Đạo rồi!" Hồng Quân bình tĩnh nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười lạnh một tiếng: "Thiên Đạo?

Cũng không đến mức đó chứ.

Ta đến đây, không liên quan đến Thiên Đạo, chỉ cầu giải quyết nhân quả, nếu có người cản ta, đó mới là đối đầu với Thiên Đạo!" "Phóng túng!" Chuẩn Đề phía sau mở chế độ cá mặn, nói với Diệp Hàn: "Sư tôn chính là người phát ngôn của Thiên Đạo, nhất ngôn nhất

hành, đều là Thiên Đạo." Hồng Quân nhìn Diệp Hàn, cũng không phủ nhận.

Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Ông ta không đại diện được cho Thiên Đạo, đợi đến khi lấy thân hợp Thiên Đạo thành công, rồi hẵng nói chuyện đại diện cho Thiên Đạo đi!" 186.

Nghe lời Diệp Hàn nói, trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia sáng, một luồng sát cơ lăng lệ hiện ra.

Lấy thân hợp Thiên Đạo là một kế hoạch, cũng là bí mật lớn nhất của ông ta, hiện tại còn chưa thực thi, sao tên này lại biết?

"Nếu đã vậy, ta sẽ cho ngươi xem, cái gì là Thiên Đạo!" Hồng Quân nói đoạn, thân hình lóe lên, lại ngồi lên đài mây, trong cả Tử Tiêu Cung quang ảnh biến ảo, vũ trụ tinh hà vô tận hủy diệt rồi tái sinh, chư thiên thế giới luân chuyển thay đổi.

"Nhận ta một chiêu!" Hồng Quân ngồi đó, dường như không động đậy.

Thế nhưng, một phương trời đất, lại đã tràn ngập sát cơ. 187.

Không gian đang vỡ vụn, pháp tắc đang tuôn trào, sức mạnh vô tận dường như đến từ hư không, lại dường như sinh ra từ hư vô, vô số năng lượng thần thông che trời lấp đất hướng về phía Diệp Hàn.

"Ha ha ha…" Diệp Hàn đứng trong Tử Tiêu Cung, cười lớn, nói với Hồng Quân: "Mặc cho ngươi vạn ngàn biến hóa, ta chỉ dùng sức mạnh để phá!" "Lực chi Đại đạo, ra cho ta!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trong cơ thể khởi động, thân thể hóa thành Bàn Cổ chân thân, sau đó cánh tay vung lên, vô tận phù văn Lực chi Đại đạo lấp lánh, gia trì bản thân.

"Cửu Chuyển Huyền Công!" Ầm ầm ầm… Dưới Cửu Chuyển Huyền Công, Bàn Cổ chân thân mà Diệp Hàn tế ra, toàn thân biến

thành màu vàng, rực rỡ như mặt trời, chiếu sáng đến mức hoa mắt.

"Hừ…." Không xa, Hồng Quân ngồi cao trên đài mây: "Sức mạnh như vậy, vẫn chưa đủ!" "Thật sao…" Diệp Hàn cười nói: "Vậy thì thử xem!" "Sức mạnh, gia trì!" Lần này, sức mạnh của cả thế giới Quy Khư đều được gia trì lên người Diệp Hàn.

Sau đó hắn tung ra một quyền.

Ầm… Không gian cấm cố xung quanh vỡ nát, phù văn Đại đạo tan biến.

Dưới một quyền, năng lượng bộc phát trực tiếp đánh nát một phương trời đất.

Năng lượng trên nắm đấm thế đi không giảm, trực tiếp lại xuyên thủng đài mây của Hồng Quân, vô tận tinh hà bị một quyền dập tắt.

Cả Tử Tiêu Cung, cũng trong lần bộc phát năng lượng này bị xé thành mảnh vụn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy ba người, đều tế ra pháp bảo hộ thân, rồi lùi ra xa.

Một quyền tấn công của Diệp Hàn, đã vượt qua giới hạn lý giải của ba người.

Ầm… Không xa, Hồng Quân có chút chật vật đứng vững, ngẩng đầu nhìn Diệp Hàn nói: "Rất tốt, như vậy, ngươi quả thực có tư cách để đưa ra điều kiện với ta!" Nói đoạn, ông ta vung tay, Tử Tiêu Cung lại khôi phục.

Mọi người lại lần nữa tiến vào Tử Tiêu Cung.

Trong Hồng Hoang, vô số người đã chứng kiến, cũng không chỉ thấy khoảnh khắc Diệp Hàn một quyền đánh nát Tử Tiêu Cung.

Nhưng, một khoảnh khắc đó, lại đủ để chấn động vạn năm.

Tử Tiêu Cung, không khác gì so với trước đây.

Hồng Quân vẫn ngồi cao trên đài mây, nhưng lúc này, trên mặt ông ta không còn vẻ điềm nhiên ban đầu nữa, mà đã có sự thay đổi về cảm xúc.

"Sức mạnh của ngươi không tồi, nhưng so với ta, vẫn còn kém rất xa!" Hồng Quân nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười nói: "Ta biết, nhưng, ngươi cũng không giết được ta!" Sắc mặt Hồng Quân tối sầm lại, đây mới là điều quan trọng nhất.

Nếu không giết được, ông ta sẽ không ra tay, nếu không sẽ mất mặt.

Trong tình huống này, cách làm lý trí nhất là xoa dịu Diệp Hàn, sau đó tranh thủ thời gian, nhanh chóng hợp đạo.

Một khi lấy thân hợp Thiên Đạo thành công, lúc đó trong Hồng Hoang, ông ta mới là chúa tể tuyệt đối thực sự.

"Làm sao để giải quyết nhân quả?" Hồng Quân hỏi Diệp Hàn!

Chương 308

Sau khi đấu với Diệp Hàn một chiêu thần thông.

Hồng Quân rõ ràng chưa dùng hết toàn lực, nhưng cũng đã biết đại khái sức chiến đấu của Diệp Hàn.

Đối mặt với Diệp Hàn, ông ta không có lòng tin tất sát.

Vì vậy, Hồng Quân không cần thiết phải tiếp tục dây dưa với Diệp Hàn.

Đánh một trận mà không giết được đối phương, thân là Đạo Tổ chỉ trở thành trò cười cho Hồng Hoang.

"Làm sao để giải quyết nhân quả?" Hồng Quân là một người thực tế, nhìn Diệp Hàn, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Diệp Hàn nói: "Đầu tiên là tộc Kỳ Lân, đã giết Nhân tộc, nhất định phải bị tiêu diệt.

Nhân quả giữa tộc Kỳ Lân và Nhân tộc, do ta giải quyết, xin Đạo Tổ giao Tứ Bất Tượng ra đây!" "Đạo Tổ!" Tứ Bất Tượng từ phía sau chạy ra, quỳ trước mặt Hồng Quân, nước mắt lưng tròng: "Đạo Tổ tha mạng!" "Ai…" Hồng Quân thở dài một hơi, nói: "Vạn vật đều có nơi chốn của mình, cũng là do tộc Kỳ Lân dính líu quá sâu vào đại chiến Vu Yêu.

Ta đã sớm nói, Kỳ Lân không biết thiên cơ, cưỡng ép can thiệp vào đó, ắt sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Lời này không sai phải không?" Nói xong một tràng, Hồng Quân không nhìn gã nữa.

Thân thể Tứ Bất Tượng run lẩy bẩy.

Diệp Hàn lại cười lạnh.

Hắn tưởng Hồng Quân có thể nói ra một tràng đại luận gì đó, ai ngờ vẫn là những lời sáo rỗng, về cơ bản không khác gì những tên vô lại trong Hồng Hoang.

Lúc giết người thì "mệnh trung hợp cai hữu thử nhất kiếp" (trong mệnh đã định có kiếp này), lúc muốn cướp bảo vật thì "thử vật dữ bần đạo hữu duyên" (vật này có duyên với bần đạo).

Mặc dù nói nghe hay hơn một chút, nhưng chẳng phải đều như nhau cả sao?

"Đi đi!" Hồng Quân vung tay.

Tứ Bất Tượng quay người nhìn Diệp Hàn, trong mắt lộ ra vẻ cầu xin.

Diệp Hàn cũng không nhìn, vung tay áo, thi triển Tụ Lý Càn Khôn, thu Tứ Bất Tượng vào trong.

"Tiếp theo, là nhân quả giữa chúng ta!" Diệp Hàn nhìn Hồng Quân, nói: "Một triệu năm trước, ngươi tính kế ta, khiến ta thần hồn câu diệt, đây là đại nhân quả.

Thân là Đạo Tổ, nên có sự bồi thường!" Lời vừa nói ra.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, mắt sáng như đèn, nhìn Diệp Hàn.

Hôm nay Diệp Hàn đã nói ra, lúc đó "thần hồn câu diệt", vậy có nghĩa là, năm xưa Đạo Tổ đã giết hắn, giết đến mức không còn một chút cặn bã nào.

Nhưng, tại sao hắn lại sống lại?

Nghi vấn trong lòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cũng là nghi vấn trong lòng tất cả mọi người trong Hồng Hoang.

Hồng Quân tự nhiên cũng không biết.

Nhưng Hồng Quân dù sao cũng là người siêu thoát, không hiểu tự nhiên cũng không hỏi, đoán chừng, không ngoài bảo vật, thần thông gì đó, biết hay không biết, thực ra cũng như nhau.

"Thôi được!" Hồng Quân không hỏi Diệp Hàn làm sao sống lại, trực tiếp vung tay.

Một thanh trường thương đen kịt, cách không đưa đến trước mặt hắn.

Thí Thần Thương!

Thí Thần Thương là do thân sen của Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên hóa thành, do Ma Tổ La Hầu có được, uy lực phi thường, không thuộc loại linh bảo, tự nhiên không tồn tại cấp bậc cực phẩm tiên thiên hay tiên thiên chí bảo.

Nhưng Diệp Hàn biết, thương này là đệ nhất sát phạt chí bảo của Hồng Hoang, bên trong tự mang phù văn sát lục chi đạo, là thần binh vô thượng.

Diệp Hàn đưa tay, thu lấy Thí Thần Thương.

Nhưng, lại cười hì hì nhìn Hồng Quân, nói: "Một thanh Thí Thần Thương, không đủ!" Chuẩn Đề phía sau suýt chút nữa té ngã.

Thần binh tốt như vậy, mà còn chê không đủ.

Tham lam quá… Nhìn Thí Thần Thương, Chuẩn Đề không nhịn được nuốt mấy ngụm nước bọt.

Ai cũng nói ta Chuẩn Đề không biết xấu hổ, là kẻ tham lam nhất Hồng Hoang.

Không đúng!

Diệp Hàn mới là kẻ đó.

Sắc mặt Hồng Quân cũng tối sầm lại, suy nghĩ một lúc lâu, nói:

“Thí Thần Thương là bảo vật phẩm giai cao nhất trong tay ta rồi, nếu một thanh Thí Thần Thương không đủ, không biết Diệp đạo hữu muốn gì?” Trong Hồng Hoang, bảo vật lợi hại hơn Thí Thần Thương, có lẽ chỉ có Hỗn Độn chí bảo.

Hỗn Độn chí bảo có tổng cộng bốn cái.

Chương 309

Một là Khai Thiên Phủ, đã sớm vỡ nát không còn tồn tại.

Hai là Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên, lúc khai thiên tích địa đã hóa thành vô số bảo vật, tự nhiên cũng không còn tồn tại.

Ba là Hỗn Độn Châu, Hỗn Độn Châu ở trong tay Diệp Hàn, Hồng Quân lại không có.

Cái cuối cùng là Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân lại tàn khuyết không hoàn chỉnh.

"Ta muốn Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Diệp Hàn nhìn Hồng Quân, đưa ra yêu cầu của mình.

Mặc dù Tạo Hóa Ngọc Điệp bị tàn khuyết, nhưng Diệp Hàn lại có một mảnh vỡ.

Hơn nữa, Diệp Hàn luôn cảm thấy, Tạo Hóa Ngọc Điệp có một mối liên hệ nào đó với Tam Thiên Đại Đạo Thụ dưới núi thần Quy Khư.

Hồng Quân nghe xong, gật đầu nói: "Vật này, với ta, lại vô dụng!" Nói xong, ông ta vung tay, ném cho Diệp Hàn: "Nhưng, Tạo Hóa Ngọc Điệp bẩm sinh tàn khuyết không hoàn chỉnh, ngươi cầm đi đi." Giao ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hồng Quân khá yên tâm.

Tại sao?

Bởi vì tận cùng của con đường dĩ lực chứng đạo, ông ta đã biết sớm hơn Diệp Hàn vô số kỷ nguyên.

Nếu con đường dĩ lực chứng đạo không đi được, Diệp Hàn lại cứ

muốn đi, cho hắn thì cứ cho hắn.

Như vậy, đối với mình, có lợi mà không có hại, đối với Diệp Hàn, chưa chắc đã là chuyện xấu.

Diệp Hàn nhận lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp, Chuẩn Đề phía sau mặt đầy ngưỡng mộ, nước bọt sắp chảy ra.

"Như vậy, nhân quả giữa chúng ta, có thể giải quyết rồi chứ?" Hồng Quân nhìn Diệp Hàn hỏi.

Diệp Hàn nghĩ, lão già này cũng bị moi gần hết rồi, moi nữa cũng không ra được thứ gì, giết hắn lại càng không thực tế, thế là nói: "Như lời Đạo Tổ nói, nhân quả của chúng ta, đã giải quyết!" "Rất tốt!" Hồng Quân hiếm khi cười một tiếng, hít sâu một hơi nhìn Diệp Hàn, nói: "Ngươi đã thông hiểu Lực chi Đại đạo, chắc đã thấy tận cùng của Đại đạo rồi chứ, thế nào?" Diệp Hàn nói: "Chính như lời Đạo Tổ năm đó nói, tận cùng, là một âm mưu.

Dường như có người trấn áp Đại đạo, khiến cho Đại đạo của ta không thể viên mãn quán thông!" "Đúng vậy!" Trong mắt Hồng Quân, lấp lánh một tia sáng kỳ dị, nói: "Tận cùng của Đại đạo, có người trấn áp.

Đạo của trời, lấy chỗ thừa bù chỗ thiếu.

Nhưng đạo của người lại không bằng đạo của trời, Thánh nhân bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Đạo của người, lấy chỗ thiếu để phụng chỗ thừa.

Tam thiên Đại đạo, đều có Thủ Đạo Giả trấn áp, nên đạo không thông cũng là lẽ thường!" Diệp Hàn khẽ nhíu mày.

Phía sau Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy ba người, lại nghe rất say sưa.

Chuẩn Đề hỏi Hồng Quân: "Lão sư, ý này là sao?" Hồng Quân nói: "Dĩ lực chứng đạo, vốn là đạo pháp vô thượng trên đời, có thể thành thần thông vô thượng.

Nhưng đáng tiếc, những Thủ Đạo Giả đó, cũng tức là người đầu tiên dung hội quán thông Đại đạo, đã lấy thân mình trấn áp Đại đạo, hấp thu khí vận vô tận của một đạo.

Tu sĩ sau này muốn ngộ đạo lại không thể, chỉ có thể trở thành con cờ của những Thủ Đạo Giả đó, cung cấp khí vận vô tận cho họ." Diệp Hàn cười lạnh.

Lời của Hồng Quân nói không sai, nhưng, mục đích của ông ta, thực ra cũng giống như Chuẩn Đề năm xưa làm phép ở địa phủ, đều có mục đích, đó là, làm hỏng đạo tâm của hắn.

Đáng tiếc… không thể như ý được rồi.

Đạo tâm của ta, sớm đã ở Quy Khư, bị phá vỡ một lần, sau đó liền lại, kiên cố vô cùng!

Ai có thể phá vỡ đạo tâm của ta?

Cách nói của Hồng Quân có lẽ đúng, nhưng Diệp Hàn trực tiếp không thèm để ý.

Hắn xoay người, rời khỏi Tử Tiêu Cung, trực tiếp quay về Nhân tộc.

Trong Hồng Hoang, vô số ánh mắt đã chứng kiến cảnh này, đều chấn động đến không nói nên lời.

Không thể tin được!

Đánh vỡ cả cửa của Đạo Tổ mà có thể toàn thân trở ra.

Trong Tử Tiêu Cung, rốt cuộc ai đã thắng?

Nhất định là Đạo Tổ thắng, Diệp Hàn sao có thể đánh lại Đạo Tổ,

không, tại sao Đạo Tổ thắng rồi mà lại để Diệp Hàn đi ra.

Diệp Hàn, thật đáng sợ… Diệp Hàn quay về Nhân tộc!

Nhân tộc Tam lão đều đến bái kiến.

"Ầm…" Diệp Hàn vung tay, Tứ Bất Tượng bị ném xuống đất của Nhân tộc.

Sau đó, hắn thi triển pháp lực giam cầm pháp lực của Tứ Bất Tượng, khiến gã chỉ có thể như một con dã thú bình thường, đi lại trên mặt đất, miệng phát ra những tiếng kêu bi thương, không ngừng cầu xin Diệp Hàn tha mạng.

Chương 310

"Thánh Phụ…" Toại Nhân Thị nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Ta lần này ra ngoài, đã diệt tộc Kỳ Lân tàn hại Nhân tộc, lại chém Côn Bằng ở Bắc Hải!" "…" Nhân tộc Tam tổ lập tức kinh hãi, vội vàng quỳ xuống đất, bái tạ Diệp Hàn.

Diệp Hàn diệt tộc Kỳ Lân, chém giết Côn Bằng ở Bắc Hải, lại đi Tử Tiêu Cung một vòng.

Thời gian cho cả ba việc này cộng lại, cũng chưa đến một ngày.

Chưa đến một ngày mà đã làm được ba chuyện lớn, Nhân tộc Tam tổ tự nhiên kinh hãi thất sắc.

Nhân tộc Tam tổ bây giờ tu vi Đại La Kim Tiên, không thể quan sát hết mọi động tĩnh trong Hồng Hoang, nên trước đó cũng không biết.

"Còn về tên này!" Diệp Hàn chỉ vào Tứ Bất Tượng, nói: "Đây là con trai của Thủy Kỳ Lân, Tứ Bất Tượng, được tặng cho Hồng Quân làm tọa kỵ, ta đã đòi nó từ tay Hồng Quân về, bây giờ đặt ở Nhân tộc, mười ngày sau giết để tế người đã chết." "Dùng máu của nó, tế điện những người đã khuất!" "Vâng!" Nhân tộc Tam tổ lập tức đi xuống, truyền đạt mệnh lệnh.

Mười ngày sau, cả Nhân tộc đều chấn động.

Trên quảng trường lớn của Nhân tộc, cũng chính là quảng trường Đồ Long mà vô số năm trước Diệp Hàn đã giết mười vạn Long tộc.

Vô số năm đã trôi qua, trên mặt đất vẫn còn lưu lại vết máu màu vàng kim của Long tộc.

Trên quảng trường, sát khí vô tận đó vẫn lượn lờ không tan.

“Phượng Tôn!” Đại trưởng lão Phượng tộc, Phượng Khê, đến gặp Diệp Hàn.

Phượng Khê bây giờ, già nua hơn trước, nửa người tàn phế không hoàn chỉnh, là do lúc đối kháng với Yêu tộc bản nguyên bị tổn thương, chịu trọng thương, cho dù là Tam Quang Thần Thủy của Diệp Hàn cũng không thể phục hồi.

“Ừm!” Mấy ngày trước Diệp Hàn đến Nhân tộc, vội vàng rời đi, Phượng Khê cũng không gặp được Diệp Hàn.

Nhưng lần này gặp Diệp Hàn, trong lòng lại vô cùng vui mừng.

Thượng cổ tam tộc!

Khí vận Long tộc, không sống không chết!

Tộc Kỳ Lân, sắp tới mầm mống cuối cùng cũng sẽ bị diệt.

Chỉ có Phượng tộc, bây giờ cùng Nhân tộc buộc vào một chỗ, tuy trong quá trình đối kháng với Yêu tộc tổn thất vô số, nhưng Phượng tộc vẫn không tệ.

Tất cả, đều là do Diệp Hàn ban cho.

Vì vậy, Phượng Khê tuy bị trọng thương, tu vi còn giảm xuống một cấp, nhưng lại cam tâm tình nguyện, vui mừng.

Không lâu sau, tại hiện trường xuất hiện một người trẻ tuổi mặc áo trắng, thân hình cao ráo.

Người trẻ tuổi sau khi nhìn thấy Diệp Hàn, khẽ cúi người hành lễ, nói: “Vân Trung Tử, kiến Diệp sư huynh!” “Vân Trung Tử?” Ánh mắt Diệp Hàn đột nhiên sáng lên.

Là Hồng Vân!

Diệp Hàn nghĩ, năm xưa hắn đã đưa hồn phách của Hồng Vân vào luân hồi, Hồng Vân sau đó chuyển thế thành Nhân tộc, cũng bái sư

Nguyên Thủy Thiên Tôn, trở thành đệ tử thân truyền của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một triệu năm trôi qua, tu vi của y cũng đã đạt đến cấp bậc Đại La Kim Tiên.

"Không tồi!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Đại điển giết Tứ Bất Tượng lần này, do ngươi chủ trì." "Vâng, cẩn tuân mệnh sư huynh!" Vân Trung Tử đi xuống, chủ trì đại điển.

"Ta… Nhân tộc Vân Trung Tử, cáo giới vạn tộc Hồng Hoang!" Giọng Vân Trung Tử đầy nội lực, tự tin và rạng rỡ: "Tộc Kỳ Lân tàn sát Nhân tộc, đã bị Thánh Phụ Nhân tộc Diệp Hàn diệt tộc, bây giờ chỉ còn lại con của Thủy Kỳ Lân là Tứ Bất Tượng.

Hôm nay Nhân tộc giết Tứ Bất Tượng, lấy máu tế người, và cáo giới vạn tộc Hồng Hoang, kể từ nay về sau, kẻ nào phạm vào Nhân tộc, lấy đây làm gương!" "Giết!" Nhân tộc chọn ra một vạn tu sĩ, mỗi người một đao, chém lên người Tứ Bất Tượng.

Tứ Bất Tượng tự nhiên không thể sống sót.

"Đa tạ Thánh Phụ!" "Thánh Phụ à… ô ô ô…" "Mẹ ơi, mẹ thấy không… con, đã báo thù cho mẹ rồi!" "Ông nội, cụ nội, con đã báo thù cho các người rồi!" "Nhân tộc ta không ngã!" "Nhân tộc, phải tự cường…" "Tự cường!" "Tự cường!" "Tự cường!"… Vô số Nhân tộc, trong lúc quỳ lạy Diệp Hàn, cũng đã dựng nên sự tự tin!

Sau Vu Yêu, những bá chủ thượng cổ trên trời đất dần dần lui khỏi vũ đài Hồng Hoang.

Nhân tộc, một chủng tộc Hậu thiên yếu đuối, lại từ từ, từng bước một quật khởi, với tư thế của kẻ mạnh, đè bẹp vạn tộc, cuối cùng trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang!

"Thánh Phụ!" Nhân tộc Tam tổ đến trước mặt Diệp Hàn, nói:

“Bây giờ Nhân tộc ta đại hưng, nhưng lại bị phân làm hai nơi, một nhánh ở dưới núi Tu Di phía Tây, nên xử lý thế nào, có cần chúng ta đi đến đó, di dời những người đó về Đông Hải không?” Trong một triệu năm Diệp Hàn không có mặt, Tây phương giáo đã chớp thời cơ, cướp đi không ít nhân khẩu của Nhân tộc, đặt ở dưới núi Tu Di phía Tây, đời đời truyền thừa, bây giờ về cơ bản đều tín phụng Tây phương giáo.

Những người này và Nhân tộc phương Đông đã có sự ngăn cách, cũng không có quá nhiều liên hệ.

Diệp Hàn lắc đầu, nói: “Không cần!” Muốn diệt giáo nghĩa của Tây phương giáo, bắt đầu từ tín đồ không nghi ngờ gì là hạ sách.

Tốt nhất là bắt đầu từ trên cao, trực tiếp đánh nổ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đánh cho cả phương Tây hoài nghi nhân sinh, mới có thể có hiệu quả, nếu không từng người một độ hóa tín đồ, phải đến năm nào tháng nào? …Sau khi xử lý xong chuyện của Nhân tộc, Diệp Hàn trực tiếp tiến vào thế giới Quy Khư, mở đạo trường trong núi thần Quy Khư.

“Chủ nhân!” Nhất Thanh nhìn Diệp Hàn, cung kính vô cùng.

Hai người thực lực tương đương, bị Diệp Hàn lừa, không thể không giao ra Đại Đạo nô ấn.

Chương 311

Nhưng bây giờ, thực lực của Diệp Hàn lại vượt xa y vô số lần.

"Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Ra ngoài canh gác!" "Vâng!" Nhất Thanh rời đi.

Diệp Hàn lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp mà Hồng Quân đưa cho.

Tạo Hóa Ngọc Điệp bị tàn khuyết, nhưng Diệp Hàn lại có một mảnh khác, cũng lấy ra, hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp đặt vào nhau, vừa khít.

Xem ra Tạo Hóa Ngọc Điệp năm xưa cũng chỉ vỡ thành hai mảnh mà thôi.

Ông ông… Diệp Hàn kinh ngạc phát hiện, sau khi hai mảnh ngọc điệp đặt vào nhau, trên đó phát ra một trận sóng ánh sáng, sau đó, hai mảnh ngọc điệp một lớn một nhỏ hợp thành một.

Một mảnh ngọc điệp hoàn toàn mới, đã được sinh ra.

Ầm… Cả ngọc điệp, sóng ánh sáng lưu chuyển, bảo quang vô thượng ngưng tụ.

Bảo quang vô tận, phá vỡ hư không, xông thẳng lên trời.

"…" Nhất Thanh đang canh gác bên ngoài, nhìn thấy cột bảo quang to lớn đó, mắt kinh ngạc.

Bảo vật gì mà có thể tỏa ra ánh sáng rực rỡ như vậy chứ.

Thật ra, Nhất Thanh là người thống trị cả Quy Khư, đã thấy vô số thiên tài địa bảo.

Nhưng, Quy Khư không sản sinh ra tiên thiên linh bảo và pháp bảo, nên kiến thức về pháp bảo của y thật sự có hạn.

“Ầm…” Trong núi thần Quy Khư, bảo quang chiếu rọi vũ trụ, mãi không tắt.

Vô số tu sĩ, nhìn bảo quang đó, mặt đỏ bừng, trong mắt lộ ra vẻ tham lam vô tận.

“Đi, cướp bảo bối thôi, có trọng bảo xuất thế!” “Không được, nơi này là núi thần Quy Khư, cấm địa!” “Quy Khư cấm địa!” “Cấm địa?

Nhất Thanh Thánh Nhân một triệu năm trước bại trong tay tu sĩ thần bí đó, không bao giờ xuất hiện nữa!” “Đúng vậy, theo ta thấy, núi thần bây giờ là nơi vô chủ!” “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con!”… Mặc dù, đại bộ phận tu sĩ sợ hãi cấm địa, nhưng cũng có vô số người không sợ chết, lũ lượt bay tới.

Thế nhưng, khi đến vùng ngoại vi của núi thần Quy Khư, đột nhiên phát hiện trong hư không, có một bóng người cao lớn đứng đó, uy thế vô tận tỏa ra.

Chính là Nhất Thanh.

“Chủ nhân đang luyện bảo, kẻ nào tiến thêm một bước, giết không tha!” Giọng của Nhất Thanh truyền khắp vùng đất Quy Khư.

Những người bị bảo vật hấp dẫn, lòng tham đầy ắp, đi đến dưới núi thần, trong khoảnh khắc nhìn thấy Nhất Thanh, cũng đều tỉnh táo lại.

Nhất Thanh Thánh Nhân, không hề chết, vẫn đang canh giữ núi thần.

Nhưng, chủ nhân của y… là vị tu sĩ thần bí kia sao?

Rất nhiều người, trong lòng dâng lên một sự lạnh lẽo vô tận! … Ầm… Ánh sáng trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, vào một khoảnh khắc nào đó, cuối cùng cũng thu lại. 188.

Tam thiên Đại đạo giao nhau hình thành vô số vòng xoáy, bên trong có tinh thần vũ trụ cuồn cuộn.

Tạo Hóa Ngọc Điệp nhìn chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng không gian và Đại đạo bên trong lại không thể đo lường.

"Dùng cái này để quan sát đạo, quả thật có diệu dụng tương tự như Tam Thiên Đại Đạo Thụ trong thần cốc!" Diệp Hàn nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp, cười một tiếng.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, là Hỗn Độn chí bảo, công năng chắc chắn không chỉ có vậy!

Diệp Hàn mang theo nghi vấn, đứng trong hư không, đặt ngọc điệp nằm ngang, kết nối với Tam Thiên Đại Đạo Thụ bên ngoài.

Lập tức, một cỗ khí tức huyền diệu, sinh ra trong một không gian.

Diệp Hàn nhìn thấy, từ Lực chi Đại đạo trên Tạo Hóa Ngọc Điệp bắt đầu, xoay sang phải, lần lượt là Thời gian Đại đạo, Không gian Đại đạo, Sát lục Đại đạo, Ngũ hành Đại đạo vân vân… Tam Thiên Đại Đạo Thụ trong thần cốc, dường như cũng được sắp xếp theo thứ tự này.

Giữa hai bên, có một mối liên hệ không thể nói thành lời.

Vào một khoảnh khắc nào đó, trong lòng Diệp Hàn chợt lóe lên một tia sáng, đột nhiên xoay Tạo Hóa Ngọc Điệp, khiến cho mỗi loại đạo pháp trên đó, đều đối ứng với đạo pháp của Tam Thiên Đạo Thụ xung quanh.

Ầm… Trong khoảnh khắc đó!

Từ trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, đột nhiên sinh ra ba ngàn đạo pháp tắc Đại đạo, giống như những xúc tu của tia sét, vươn ra ngoài, lập tức kết nối với Tam Thiên Đại Đạo Thụ bên ngoài.

Ầm ầm ầm… Trong khoảnh khắc!

Tam thiên Đại đạo giao hội.

Vô tận hư không chấn động!

Chương 312

Pháp tắc chi lực hình thành từ một phương trời đất, sinh ra vô số thế giới trong hư không.

Những thế giới đó toàn bộ do pháp tắc chi lực hình thành, nhưng lại lập tức biến mất trong chớp mắt.

Ầm… Rất lâu sau, Diệp Hàn nhìn thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp trên không trung lại lần nữa vỡ nát.

Không… lần này, chính xác hơn không phải là vỡ nát, mà là phân liệt.

Tam thiên Đại đạo trên ngọc điệp phân liệt ra, mỗi cái bay về một cây Đại đạo chi thụ.

Sau đó, trên thân cây Đại đạo chi thụ đó, lập tức xảy ra một sự biến hóa kỳ diệu.

Chỉ thấy lá trên cây Đại đạo chi thụ, nhanh chóng um tùm, sau đó, giữa những tán lá đó, có những đóa Đại đạo chi hoa, được sinh ra.

Ầm… Ông ông… Ông ông… Vô số đóa hoa đạo đột nhiên nở rộ, hương thơm mê người.

Cả sơn cốc, tràn ngập đạo vận Đại đạo vô tận.

"…" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Diệp Hàn chấn động đến không thể tả: "Đại đạo chi thụ, ra hoa rồi." Đạo thụ sinh hoa?

"Hương hoa, là thứ tốt!" Diệp Hàn lập tức ý thức được, sau đó trực tiếp ngồi xếp bằng, ngồi trong hư không, tĩnh tâm, bắt đầu cảm ngộ.

Chỉ trong một khoảnh khắc!

Những hương hoa do đạo vận Đại đạo vô tận tạo thành, giống như vạn sông đổ về biển, nước chảy xuống dưới, tiến vào cơ thể Diệp Hàn.

Cơ thể Diệp Hàn, giống như một hố đen khổng lồ, hấp thu đạo vận xung quanh.

Ầm… Khí tức trên người Diệp Hàn đang tăng lên từng chút một, đồng thời, sự hiểu biết về Đại đạo cũng đang tăng nhanh.

Một khoảnh khắc, cũng có thể là một khoảng thời gian vô hạn dài.

Hương hoa bên ngoài toàn bộ bị hấp thu hết.

Trên người Diệp Hàn, ngoài Lực chi Đại đạo ra, ba ngàn Đại đạo còn lại, toàn bộ đều tăng lên mười phần trăm.

"Tăng lên mười phần trăm?" Diệp Hàn mừng như điên.

Không ngờ, những hương hoa này lại có tác dụng như vậy?

Diệp Hàn mở mắt ra, lại nhìn về phía Tam Thiên Đại Đạo Thụ, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng như điên.

Hoa, vẫn còn đó, chỉ mất đi mùi hương.

Nhưng, Diệp Hàn gần như có thể khẳng định, những đóa Đại đạo chi hoa mọc trên những cây đạo thụ này, cuối cùng sẽ có một ngày có thể thai nghén ra đạo quả, đạo quả, cuối cùng sẽ có một ngày chín.

Hơn nữa, Nhất Thanh Thánh Nhân đã nói với Diệp Hàn, y cảm thấy đạo thụ có thể sinh ra đạo quả, không ngờ, thật sự có thể làm được như vậy.

Không biết, cần bao nhiêu thời gian nữa.

Nhìn ba ngàn cây Đại đạo chi thụ trước mặt, Diệp Hàn thở dài một hơi.

Hỗn Độn chí bảo, quả nhiên không có cái nào là hàng dởm.

Hỗn Độn Châu có thể diễn hóa thế giới Hỗn Độn, Tạo Hóa Ngọc Điệp, có thể thúc đẩy Đại đạo chi thụ, sinh ra Đại đạo chi hoa, cuối cùng kết ra Đại đạo chi quả.

Đạo quả, lại có thể trực tiếp ăn.

Ăn một quả, lập tức Đại đạo viên mãn.

Lại nghịch thiên đến mức nào chứ.

"Chỉ đáng tiếc!" Diệp Hàn nhìn ba ngàn cây Đại đạo chi thụ xung quanh, mỗi một cây Đại đạo chi thụ ở đây, trên đó chỉ nở một đóa hoa.

Như vậy, cũng có nghĩa là, sau này mỗi một cây Đại đạo chi thụ, trên đó cũng chỉ có thể kết ra một quả đạo quả.

"Nhất Thanh, vào đây!" Giọng của Diệp Hàn truyền ra ngoài.

Không lâu sau, Nhất Thanh đã đến sơn cốc.

Khi nhìn thấy sự thay đổi của Tam Thiên Đại Đạo Thụ, y chấn động đến mức mắt suýt rơi ra ngoài.

"…..chủ nhân……" Nhất Thanh lắp bắp, nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Ta dùng Hỗn Độn chí bảo, thúc đẩy ra Đại đạo chi hoa, ngươi chăm sóc cho tốt, không cho bất kỳ sinh linh nào đến gần núi thần Quy Khư!" "Vâng!" Nhất Thanh cảm giác, hơi thở của mình cũng nóng lên.

Trời đất ơi, trước đó y đã đoán rằng Đại đạo chi thụ sẽ kết ra đạo quả, không ngờ thật sự có thể nhìn thấy ngày đó.

"Sau này, bản tọa đắc đạo, tự nhiên sẽ có một cơ duyên lớn cho ngươi." "Vâng!" Nhất Thanh kìm nén sự chấn động trong lòng.

Chương 313

Diệp Hàn lại nói: "Trong phạm vi một tỷ dặm quanh núi thần Quy Khư, đều là cấm địa.

Từ nay về sau, có bất kỳ sinh linh nào đến gần, trực tiếp chém giết, đừng do dự như hôm nay nữa!" Hôm nay những sinh linh đó rõ ràng là đến để cướp bảo vật, sau khi nhìn thấy Nhất Thanh liền bỏ đi.

Diệp Hàn đối với việc này, không hài lòng.

Hắn nói thẳng với Nhất Thanh, lần sau còn có tình huống như vậy, trực tiếp chém giết, một tên cũng không tha!

Sau khi giao vùng đất Quy Khư cho Nhất Thanh, Diệp Hàn lại bố trí vô số cấm chế trên vùng đất Quy Khư.

Sau đó, lại lấy Tiên Thiên Hắc Hồ Lô trên người ra, cũng chính là Quang Âm Hồ Lô, trực tiếp tế ra, tạo ra một trường thời gian, bao phủ bên ngoài Tam Thiên Đại Đạo Thụ.

Nhưng, điều khiến hắn thất vọng là, đạo của Tam Thiên Đại Đạo Thụ, rõ ràng không thấp hơn phù văn Thời gian Đại đạo trong Hắc Hồ Lô, khiến cho Hắc Hồ Lô tuy có thể tạo ra thời gian gia tốc cho Đại đạo chi thụ, nhưng hiệu quả gia tốc lại giảm đi rất nhiều.

Trước đây, tốc độ dòng chảy là 100.

Bây giờ, chỉ còn 10.

Mười lần thì mười lần, có còn hơn không!

Tận cùng của Đại đạo, bị những Thủ Đạo Giả đó trấn áp. 189.

Diệp Hàn bây giờ cũng không có thời gian để tham ngộ đạo pháp, thực sự muốn xem xem những đóa Đại đạo chi hoa này rốt cuộc khi

nào mới có thể kết thành quả.

Sau khi mọi thứ được bố trí xong, thân hình Diệp Hàn lóe lên, lại trở về Nhân tộc trong Hồng Hoang.

"Nhân tộc Tam tổ, tộc trưởng Phượng tộc Phượng Khê, mau đến đây!" Giọng của Diệp Hàn truyền khắp Nhân tộc.

Sau đó, Phượng Khê và Tam tổ đều đến.

Diệp Hàn nói: "Ta chuẩn bị ở Nhân tộc mở đàn giảng đạo, giảng thụ Hóa Sinh đạo pháp và Đại La đạo pháp, đạo pháp này, Nhân tộc, Phượng tộc đều có thể nghe.

Các ngươi sau khi trở về, lựa chọn những người có tư chất ưu tú, tiến vào đạo trường của ta.

Trăm năm sau, bắt đầu giảng đạo!" Bây giờ tu vi của Diệp Hàn tuy là Chuẩn Thánh, nhưng nếu nói về sự hiểu biết đối với Đại đạo, đã không thua kém Đạo Tổ Hồng Quân, còn so với những Thánh Nhân Hồng Hoang khác, càng không ai có thể so sánh.

Vì vậy hắn chuẩn bị, đem đạo của Đại đạo truyền thụ cho nhân loại, để nhân loại tham ngộ.

Đồng thời, hắn vung tay, thân hình biến mất, quay về đảo Kim Ngao ở Đông Hải.

"Cha…" Diệp Xuân nhìn thấy Diệp Hàn quay về, trực tiếp bay đến ôm chầm lấy hắn.

"A a a…" Diệp Hàn ôm con gái, cười ha ha một tiếng.

Từ khi Diệp Xuân ra đời, hắn đã giao con gái cho Nữ Oa giáo dục, sau đó lại ở trên đảo Kim Ngao học đạo pháp, nhiều năm trôi qua, người làm cha như hắn, quả thực không làm tròn trách nhiệm.

Vì vậy, thời gian tiếp theo, Diệp Hàn cũng không định bế quan, chỉ

muốn ở cùng con gái, ở cùng Nguyên Phượng.

Cả nhà, sống một cuộc sống bình thường.

"Cha, lần này quay về, thật sự không đi nữa chứ?" Diệp Xuân nhìn Diệp Hàn.

Lần trước Diệp Hàn rời đi, gần một triệu năm, khiến Diệp Xuân cảm thấy sợ hãi.

"Ừm!" Diệp Hàn xoa đầu Diệp Xuân, nói: "Trăm năm sau, cha phải đến Nhân tộc giảng đạo, nhưng Xuân Xuân cũng có thể đi cùng cha, sau đó, cha sẽ ở lại đảo Kim Ngao, không chạy lung tung nữa!" "Tuyệt vời…" Xuân Xuân vui mừng nhảy cẫng lên.

Không xa, Tam Tiêu khoan thai đi tới, ba vị tiên tử nhân gian cực phẩm, trên đường đi hương thơm ngào ngạt, dáng vẻ yêu kiều.

Diệp Hàn nhìn thấy mà lòng ngứa ngáy, nếu có thể chiếm được các nàng, sau này cũng sẽ có thêm nhiều tình thú.

Đáng tiếc Nguyên Phượng ở bên cạnh, còn có con gái, không tiện ra tay.

Hôm nay Tam Tiêu không mặc trang phục thỏ con, khiến Diệp Hàn cảm thấy thiếu thiếu chút hương vị.

"Đại sư huynh…" Bích Tiêu là người đầu tiên nhảy ra, nghiêng đầu nhìn Diệp Hàn, hỏi: "Trong lòng lại có ý đồ xấu gì nữa phải không?" "Khụ khụ khụ…" Diệp Hàn nghiêm túc nói: "Nói bậy, sư huynh ta là người có ý đồ xấu sao?

Ta đang ngộ đạo!" "Ngộ đạo?" Vân Tiêu đi tới, nói: "Không phải lại định mượn sức của Thiên Đạo chứ?" "…" Sắc mặt Diệp Hàn tối sầm lại.

"Hi hi hi hi…" Quỳnh Tiêu ở bên cạnh cười khẽ.

Vân Tiêu lại nói: "Vừa nãy nghe sư huynh nói trăm năm sau, sẽ giảng đạo ở Nhân tộc?" "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu.

Tam Tiêu lập tức hành lễ với Diệp Hàn, nói: "Sư huynh, chúng ta có thể nghe không?" "Đương nhiên có thể!" Tu vi của Tam Tiêu đều là Đại La Kim Tiên.

Vân Tiêu ở Đại La Kim Tiên quá lâu mà không đột phá, tự nhiên muốn tiến thêm một bước.

"Đại sư huynh, ta cũng muốn đi!" Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, ba mỹ nhân yêu kiều cũng đi tới.

Chương 314

"Còn có ta, Đại sư huynh, lần này không thể quên sư đệ ta!" Đa Bảo cười ha ha một tiếng, thân hình mập mạp xuất hiện, đáp xuống trong sân của Diệp Hàn.

Diệp Hàn ngẩn người: "Hóa ra ta vừa mới về, tất cả đều đến kiếm chác ta à?" "Đa Bảo đến rồi!" Diệp Hàn nói: "Ta giảng thụ Hóa Sinh chi đạo và Đại La đạo pháp, là nhắm vào những tu sĩ cấp thấp của Nhân tộc, ngươi bây giờ đã là Chuẩn Thánh, nên nghe Thánh Nhân chi đạo, nghe lời sư tôn đi!" Không phải Diệp Hàn không muốn.

Về phương diện Thánh Nhân chi đạo, ngay cả hắn cũng có chút mơ hồ.

Thiên Đạo Thánh Nhân, sự hiểu biết của hắn chắc chắn không sâu bằng sư tôn Thông Thiên và Hồng Quân, còn về Đại đạo Thánh Nhân… Pháp tắc Đại đạo thì có thể dạy, nhưng bây giờ tận cùng của Đại đạo bị Thủ Đạo Giả trấn áp, ta còn chưa tìm ra manh mối, dạy cho các ngươi cái gì?

Lúc mấy người đang cười nói, Thông Thiên cực kỳ hiếm thấy, đích thân đến, cũng khiến cho đám đệ tử kinh ngạc không thôi, hoảng sợ.

Không phải sợ sư tôn.

Thường thì trong tình huống này, Thông Thiên sẽ nói một câu "Các ngươi đều đến đây", hôm nay thì hay rồi, đích thân chạy đến chỗ Đại sư huynh?

Đúng là: chó liếm!

"Kiến sư tôn!" Tất cả mọi người, bao gồm cả Diệp Hàn, đều hành

lễ với Thông Thiên.

Đợi mọi người lễ xong, Thông Thiên hít sâu một hơi, đang định nói, đột nhiên bị Diệp Xuân bên cạnh cắt ngang.

"Kiến tổ sư!" Trán Diệp Hàn tối sầm lại, lập tức hỏi: "Tại sao lại chậm nửa nhịp?" Diệp Xuân liếc hắn một cái không nói gì.

Thông Thiên lại vuốt râu cười, nói: "Tốt, rất tốt, rất tốt, các ngươi sư huynh muội cuối cùng cũng được đoàn tụ, vi sư rất vui mừng.

Diệp tiểu tử, theo vi sư!" Nói xong, ông ta đưa Diệp Hàn đến đạo trường của Thánh Nhân.

Diệp Hàn chắp tay, nói: "Xin sư tôn chỉ dạy!" "Thôi được!" Thông Thiên phất tay, nói: "Sư đồ chúng ta, không cần nhiều lời.

Ta hỏi ngươi, trong Tử Tiêu Cung, lão sư không làm khó ngươi chứ?" Lúc đó, Hồng Quân đã che đậy khí cơ của Tử Tiêu Cung, chúng Thánh không thể thăm dò, chỉ trong khoảnh khắc Diệp Hàn phá vỡ Tử Tiêu Cung, mới thoáng thấy tình hình bên trong Tử Tiêu Cung, nhưng mọi người cũng không hiểu rõ.

Thông Thiên quan tâm đồ đệ, nên mới hỏi.

Diệp Hàn nói: "Đa tạ sư tôn quan tâm, nhân quả giữa đệ tử và Đạo Tổ, đã giải quyết." Nói đoạn, Diệp Hàn vung tay, tế ra Thí Thần Thương đen kịt, nói: "Đạo Tổ ban cho đệ tử Thí Thần Thương, và Tạo Hóa Ngọc Điệp!" "Ồ!" Thông Thiên gật đầu, nói: "Thương này không tồi, là thần binh vô thượng, cũng không biết có thể dùng để trấn áp khí vận không." Nói đến đây, trong mắt Thông Thiên khẽ tối lại.

Không biết tại sao, một triệu năm bị nhốt trong Tử Tiêu Cung, sau khi ra ngoài mới phát hiện, bây giờ khí vận của Tiệt Giáo, lại yếu hơn Nhân giáo, Xiển giáo thậm chí cả Tây phương giáo.

Điều này cũng trở thành một khối tâm bệnh.

Theo lý mà nói, không nên như vậy!

Bản thân Thông Thiên là Thánh Nhân, môn hạ đệ tử đông đảo, lực áp tam giáo, lại có Diệp Hàn là nhân vật trụ cột.

Tại sao khí vận của Tiệt Giáo lại ngày càng yếu đi.

"Ai…" Thông Thiên thở dài một hơi, trong mắt tràn đầy vẻ mê hoặc, giơ tay chỉ một cái, vô tận cấm chế trùng trùng mở ra, trên không trung trước cửa Bích Du Cung, thanh kiếm khí vận đó rực rỡ như mặt trời, nhưng, so với nhiều năm trước, lại ảm đạm đi không ít.

"Xem đi!" Thông Thiên chỉ vào kiếm khí vận của Bích Du Cung, nói: "Khí vận của giáo ta, ngay cả Tây phương giáo cũng không bằng!" "Tây phương giáo có hai Thánh tọa trấn, lại có Bồ Đề thần thụ trấn áp khí vận, bây giờ lại có vô số tín ngưỡng của Nhân tộc, tự nhiên khí vận thịnh vượng!" Diệp Hàn nhìn kiếm khí vận bên ngoài, gật đầu nói.

Trước đây, hắn cũng không để ý lắm.

Bây giờ nhìn rồi, cũng biết đại khái nguyên nhân.

Một là, hắn biến mất một triệu năm, khí vận nhận được từ Nhân tộc bị Tây phương giáo chia đi không ít, hai là nguyên nhân của Thông Thiên.

Năm xưa lúc Hồng Quân ban bảo vật, đã nói rõ, Tru Tiên Tứ Kiếm là sát phạt chí bảo hàng đầu thiên hạ, sở hữu sát phạt chi lực vô thượng, sau khi tế ra phi tứ thánh tề tụ không thể phá trừ.

Nhưng huyền môn có lợi có hại, pháp bảo lợi hại như vậy, tự nhiên cũng có một tệ đoan, đó là không thể trấn áp khí vận của một giáo.

Thông Thiên sau khi lập giáo bên người không có bảo vật trấn áp khí vận thích hợp, liền chỉ có thể lấy Tru Tiên Tứ Kiếm ra.

“Ầm…” Diệp Hàn đưa tay, tế ra Càn Khôn Đỉnh.

Vật này là do Đạo Tổ ban cho, ở trong tay Diệp Hàn vô số năm, ngoài việc Hậu thiên phản Tiên thiên ra, từng giúp Diệp Hàn làm vũ khí phòng ngự, chặn được vô số lần công kích mạnh mẽ, từng giúp Nữ Oa tạo người.

Bây giờ, tiên thiên chí bảo ở trong tay Diệp Hàn, đã trở nên khá vô dụng.

Một là, Diệp Hàn bây giờ căn bản không cần phải đi phản Tiên thiên bảo vật nữa, hai là, có Tam Thập Lục Phẩm Thất Thải Liên Đài, phòng ngự cũng không cần dùng đến, còn về luyện đá vá trời, Nữ Oa tạo người vân vân, những sứ mệnh đó đều đã hoàn thành, công dụng của Càn Khôn Đỉnh đối với Diệp Hàn, tự nhiên không lớn nữa.

“Đồ đệ!” Nhìn Diệp Hàn tế ra Càn Khôn Đỉnh, trong lòng Thông Thiên lập tức hiểu ra.

Diệp Hàn nói: “Khí vận của Tiệt Giáo ta ngày càng suy giảm, một trong những nguyên nhân lớn nhất, là bảo vật trấn áp khí vận có vấn đề.

Sư tôn, bây giờ Càn Khôn Đỉnh đối với đệ tử không có tác dụng gì nhiều nữa, liền hiến cho sư tôn, để trấn áp khí vận của Tiệt Giáo!” “Rất tốt!” Thông Thiên cũng không từ chối, trực tiếp nhận lấy Càn Khôn Đỉnh, đưa tay xóa đi dấu vết thần thức của Diệp Hàn, sau đó lập tức luyện hóa, hét lớn một tiếng lên trời, nói: “Trấn áp!” “Ta, Thông Thiên Thánh Nhân!” Giọng của Thông Thiên vang vọng khắp trời đất: “Bây giờ dùng Càn Khôn Đỉnh trấn áp khí vận của Tiệt Giáo, Càn Khôn Đỉnh, lập!” Ầm ầm… Càn Khôn Đỉnh cũng giống như Hỗn Độn Chung, đều là tiên thiên chí bảo, đều có thể trấn áp khí vận.

Hiệu quả tự nhiên vượt xa mấy đại giáo khác.

Bên này Càn Khôn Đỉnh vừa liên kết với khí vận của Tiệt Giáo, bên kia trên bầu trời lập tức có phản ứng, vô tận kim lôi lóe lên, trên kiếm khí vận trước cửa Tiệt Giáo, ánh sáng rực rỡ, lập tức đạt đến đỉnh phong.

"Quả nhiên không tồi!" Thông Thiên gật đầu, nói: "Lần này đa tạ ngươi, nếu không, vi sư cũng không lấy không Càn Khôn Đỉnh của ngươi, ngươi cầm Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ đi!" Diệp Hàn cười ha ha, nói: "Lão nhân gia người khách sáo làm gì, Tru Tiên Tứ Kiếm, người giữ lại phòng thân đi!" "Ặc…" Thông Thiên có cảm giác bị coi thường.

Chương 315

Nhưng ngay sau đó, lại thoải mái.

Đệ tử của ông ta bây giờ dị thường cường đại, tuy không phải Thánh Nhân, nhưng sức chiến đấu đã vượt qua.

Những bảo vật này, tự nhiên không lọt vào mắt hắn.

"Ha ha…" Thông Thiên cười một tiếng, trong giọng nói có tự hào, có cảm khái, càng có một phần tang thương.

Thông Thiên thu lại Tru Tiên Tứ Kiếm, cũng không khách sáo nữa.

"…Bây giờ Đại đạo đã viên mãn?" Thông Thiên nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu, nói: "Đại đạo xảy ra chút biến cố, đệ tử tuy viên mãn, nhưng không dung hội quán thông, nên không thể chứng đạo vô thượng Thánh Nhân." "Tại sao?" Thông Thiên nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn lại không giải thích nhiều, chỉ nói: "Đạo Tổ thân mang Tạo Hóa Ngọc Điệp, thực ra lúc đầu, con đường mà ông ta đi cũng là dĩ lực chứng đạo, chỉ là đi đến thời khắc cuối cùng, giống như ta, lại không đi được nữa, nên mới chuyển sang tu Thiên Đạo, thành Thiên Đạo Thánh Nhân." Thông Thiên dường như có sở ngộ, gật đầu.

Trong mắt Diệp Hàn cũng co lại.

Hắn luôn có một nghi vấn, đó là Hồng Quân rõ ràng nắm trong tay Tạo Hóa Ngọc Điệp, có tài nguyên và thời gian vô tận, tại sao lại chọn Thiên Đạo mà không phải Đại đạo.

Bây giờ, Diệp Hàn cuối cùng cũng hiểu.

Không phải Hồng Quân ngu xuẩn, mà là người ta đã sớm đi con đường đó, phát hiện không đi được, nên mới đổi cách sống mà thôi. …

Những ngày tiếp theo, tốt hơn nhiều rồi.

Diệp Hàn lúc rảnh rỗi, chơi với con gái Diệp Xuân, cùng Nguyên Phượng thảo luận về đạo lý Đại đạo, cảm ngộ nhân sinh, khoảnh khắc hòa hợp âm dương.

Cuộc sống như vậy nhàn nhã tự tại.

Một ngày nọ, trên bầu trời đảo Kim Ngao, đột nhiên xuất hiện tiếng đàn hát.

Diệp Hàn cảm thấy kỳ lạ.

Sư tôn tuy là Thánh Nhân, nhưng đối với lễ nhạc không có hứng thú, ai mà gan to như vậy, dám ở đảo Kim Ngao đàn hát.

Tiên nhạc vang lên, tử khí đông lai, vô số tiên nhân từ trên trời từ từ đi xuống.

Diệp Hàn ra khỏi đạo trường, đến quảng trường đảo Kim Ngao, trên quảng trường vô số đệ tử Tiệt Giáo đều ngẩng đầu quan sát.

Chỉ thấy trên bầu trời, phía trước một đội người thổi nhạc cụ, phía sau một đội người gõ nhịp, ở giữa, lại là một lão già tóc trắng, cởi trần, sau lưng trói vô số cành gai, từng bước một đi về phía đảo Kim Ngao.

"…Phụ kinh thỉnh tội?" Diệp Hàn cũng thấy cạn lời.

Đồng thời, hắn cũng đã nhận ra dung mạo và thân phận của người đó.

Người này tự xưng là Đông Hoa Đế Quân, là Nam tiên chi thủ do Đạo Tổ sắc phong: Đông Vương Công!

Lúc nhìn thấy gã, mặt Diệp Hàn không tự chủ được tối sầm lại.

Gã này, hình như năm xưa hắn bị tính kế, người này đã làm mồi nhử, hơn nữa, còn giết chết hàng trăm triệu nhân khẩu của Nhân tộc.

Bởi vì điểm thù hận chính không nằm trên người gã, cộng thêm mối quan hệ giữa Diệp Hàn, Bạch Dao và Đông Vương Công có chút phức tạp, nên Diệp Hàn đã chủ động lờ đi sự tồn tại của Đông Vương Công.

Nếu không phải hôm nay gã đến cửa phụ kinh thỉnh tội, Diệp Hàn gần như đã quên mất.

Tội ác của gã này, thật sự giết một trăm lần cũng không hết.

Cái gì mà phụ kinh thỉnh tội, lão tử sẽ tha cho ngươi sao?

Phía trên, Đông Vương Công cũng lo sợ.

Mấy ngày nay, gã ăn không ngon, ngủ không yên, cả ngày lo lắng.

Tộc Kỳ Lân bị diệt, Côn Bằng trực tiếp bị chém giết, Tây phương Thánh Nhân bị đánh nổ.

Là thủ phạm chính năm xưa, dẫn dắt Diệp Hàn vào Vạn Tiên Đại Trận, Đông Vương Công tự nhiên kinh hãi run sợ.

Nhưng sâu trong nội tâm vẫn còn một tia hy vọng.

Hậu thuẫn của gã là Đạo Tổ, năm xưa dụ dỗ Diệp Hàn, cũng là phụng pháp chỉ của Đạo Tổ.

Gã cảm thấy, nếu xảy ra chuyện, Đạo Tổ chắc chắn sẽ ra mặt.

Kết quả, khi Diệp Hàn đập nát Tử Tiêu Cung, toàn thân trở ra, Đông Vương Công hoàn toàn ngây người, lòng nguội lạnh!

Đông Vương Công tuy ngu nhưng không ngốc!

Hắn biết Diệp Hàn dám oanh tạc Tử Tiêu Cung thì tự nhiên có đủ tự tin để thoát ra, năm đó một đòn của Đạo Tổ mà còn sống được, chứng tỏ thủ đoạn của người này thật sự nghịch thiên, không thể tưởng tượng nổi.

Chương 316

Đối mặt với một người như vậy, e rằng Đạo Tổ cũng không thể bảo vệ được hắn.

Chỉ có thể tự cứu lấy mình!

Vì vậy, mới có cảnh cõng gai nhận tội trước mắt.

Thanh thế huyên náo, thành ý tràn đầy.

Chuyện này gây xôn xao khắp nơi, cả Hồng Hoang đều thấy rõ ràng.

"Má ơi, kia chẳng phải là…?" "Đông Vương Công?" "Trời ạ, Đông Vương Công định đi tặng quà cho kẻ địch của mình sao?" "Làm gì thế…" "Cõng gai nhận tội?" … Trong Hồng Hoang, vô số người đều đổ dồn ánh mắt kinh ngạc.

Nhưng mọi người đều biết, cho dù Đông Vương Công cõng gai nhận tội, Tiệt Giáo và Diệp Hàn cũng sẽ không tha thứ cho tội ác của gã.

Dù sao thì gã cũng là kẻ chủ mưu hãm hại Diệp Hàn lúc trước.

"Tiểu tu Đông Hoa, làm phiền đạo trường của Thánh nhân!" Đông Hoa Đế quân đáp xuống mặt đất, trước tiên dập đầu mấy cái về phía đạo trường của Thông Thiên, sau đó quay sang Diệp Hàn cũng dập đầu.

"Diệp đạo hữu, à không, Diệp tiền bối!" Đông Vương Công nói: "Trước đây vãn bối bị mỡ heo che mờ mắt, đã làm ra chuyện có lỗi với người.

Bây giờ ta đã biết sai, đặc biệt đến đây tạ tội, nhận đánh nhận phạt, chỉ mong người giơ cao đánh khẽ, tha cho tiểu nhân một mạng!"

“Theo ta thấy, hắn đáng chết!” Bích Tiêu tức giận đùng đùng, nhìn Đông Vương Công, hận không thể lột da hắn ra.

Vân Tiêu nói: “Những kẻ đã hãm hại Nhân tộc và sư huynh của ta lúc trước đều không có kết cục tốt đẹp.

Nhìn Yêu tộc mà xem, hồn phách vĩnh viễn bị trấn áp trong tầng mười tám Vô Gián địa ngục, vĩnh sinh vĩnh thế không được siêu sinh!” Đông Vương Công rùng mình một cái.

Đây cũng là nguyên nhân hắn đến tạ tội, quyền thế hiện nay của Diệp Hàn lớn đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Trong Hồng Hoang không ai dám trêu chọc, dưới Địa Phủ cũng răm rắp nghe lệnh.

Lỡ như chết rồi cũng không có chỗ để luân hồi.

Đông Vương Công đã cùng đường bí lối, nếu không thì ai lại muốn chịu sự sỉ nhục lớn như vậy?

“Hừ, đáng bị đày vào Vô Tận địa ngục!” “Theo ta thấy nhé!” Triệu Công Minh cưỡi hắc hổ, tay cầm Hỗn Nguyên Chùy, nhìn Đông Vương Công nói: “Không cần phiền phức như vậy đâu.

Đại sư huynh chỉ cần một quyền là có thể đánh cho thần hồn câu diệt, ngay cả cơ hội vào luân hồi cũng không có, chẳng phải là giải quyết dứt điểm sao?” Thân thể Đông Vương Công lại run lên.

Ánh mắt Diệp Hàn nhìn vào đạo trường bên trong.

Giọng nói của Thông Thiên giáo chủ truyền ra: “Con tự mình quyết định, dù thế nào đi nữa, vi sư đều ủng hộ!” “Đa tạ sư tôn!” Diệp Hàn chắp tay về phía đạo trường của Thông Thiên, sau đó nhìn về phía Đông Vương Công.

Nói thật, Diệp Hàn có thể trực tiếp một chiêu giết chết Đông

Vương Công.

Dù sao gã cũng từng bày mưu hại mình, nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất.

Hết mưu này lại có mưu khác, không có Đông Vương Công thì có Nam Vương Công, nói trắng ra Đông Vương Công chẳng qua chỉ là một quân cờ của Hồng Quân mà thôi.

Điều thực sự khiến Diệp Hàn muốn giết Đông Vương Công là vì gã đã giết không ít người.

Nhưng nghĩ lại, Diệp Hàn quyết định giữ lại mạng của hắn.

Phong Thần sát kiếp sắp đến rồi, giữ lại tên này, không chừng sẽ có chút tác dụng.

"Ngươi có biết tội không?" Diệp Hàn hỏi Đông Vương Công.

Đông Vương Công run rẩy nói: "Biết tội, biết tội, tội của ta vô cùng lớn, nay trước mặt Diệp tiền bối, ta nhận đánh nhận phạt, chỉ cầu Diệp tiền bối tha cho ta một mạng là được!" "Hừ!" Diệp Hàn nói: "Đừng gọi ta là tiền bối, Đông Hoa Đế quân làm vậy ta không dám nhận, cũng không chịu nổi!" "Thế này đi!" Diệp Hàn suy nghĩ một lát rồi nói: "Nể tình ngươi có lòng hối cải, ta sẽ cho ngươi một con đường sống!" "Đa tạ, đa tạ!" Đông Vương Công vừa nghe không phải chết, kích động đến mức suýt nữa thì nước mắt lưng tròng.

"Được rồi!" Diệp Hàn bảo Đông Vương Công, trong ánh mắt kinh ngạc của chúng nhân Hồng Hoang, tự tay gỡ bỏ cành gai sau lưng, bảo Đông Vương Công mặc quần áo vào rồi nói: "Ta và ngươi đều là bạn học trong Tử Tiêu Cung, hà tất phải như vậy.

Chuyện cũ đã qua, cứ để nó qua đi.

Ta cũng chỉ có một yêu cầu!" Đông Vương Công ngơ ngác! … Không phải chứ, đối đãi với mình lịch sự như vậy sao?

Có âm mưu gì không?

“Diệp đạo hữu xin mời nói!” Đông Vương Công nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: “Thế này đi, ngươi gia nhập Tiệt Giáo của ta, chúng ta trở thành đồng môn, ân oán nhân quả nghiệp lực tự nhiên cũng sẽ tiêu tan.” “Hả?” Đông Vương Công tưởng mình nghe nhầm, vậy là xong rồi sao?

Mẹ nó, cũng quá đơn giản rồi đi.

Liệu có âm mưu quỷ kế gì không?

Hắn nghĩ thầm, Diệp Hàn này vốn là kẻ sĩ diện, thích khoe khoang, bây giờ ta đã cho hắn đủ mặt mũi, nên hắn bỏ qua chuyện cũ sao?

Trong nháy mắt, vô số suy nghĩ lóe lên trong đầu Đông Vương Công.

Chương 317

Diệp Hàn thản nhiên nhìn hắn, hỏi: "Không muốn sao?" "Muốn, muốn, muốn chứ!" Đông Vương Công không thể mong muốn hơn, mặc kệ là âm mưu quỷ kế gì, chỉ cần không chết là tốt rồi: "Có thể trở thành đệ tử của Thánh nhân, là vinh hạnh của Đông Hoa ta!" "Không phải!" Diệp Hàn nói: "Bảo ngươi gia nhập Tiệt Giáo không phải là để làm đệ tử của Thánh nhân, chỉ là gia nhập Tiệt Giáo mà thôi!" "Vậy…" Đông Vương Công ngơ ngác nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn hít sâu một hơi, hành lễ với đạo trường của sư tôn rồi nói: "Sư tôn, Đông Hoa Đế quân từng lập nên Thiên đình Viễn cổ, là thủ lĩnh nam tiên do Đạo Tổ đích thân phong tặng.

Đệ tử cảm thấy, hắn gia nhập Tiệt Giáo của chúng ta, có thể đảm nhiệm chức vị Phó giáo chủ!" "Cái gì?" Chúng nhân Tiệt Giáo đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

Triệu Công Minh còn chạy đến trước mặt Đa Bảo: "Nhị sư huynh, ta không phải đang nằm mơ chứ?

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Đánh ta một cái đi, cho ta tỉnh táo lại…" "Không phải chứ!" "Đại sư huynh…" "Đại sư huynh…" Các đệ tử Tiệt Giáo nhao nhao gọi Diệp Hàn.

Ngay cả Đông Vương Công cũng cảm thấy mình đang nằm mơ!

Đắc tội với Diệp Hàn, tội lỗi lớn như vậy, không những không bị trách phạt mà còn được làm Phó giáo chủ Tiệt Giáo?

Mẹ nó… hình như có gì đó không đúng.

Chẳng lẽ thật sự đang nằm mơ?

Đông Vương Công hung hăng véo mình một cái, sau đó phát hiện không phải là mơ.

"Đại thiện!" Hồi lâu sau, từ trong đạo trường của Thông Thiên truyền ra một giọng nói bình thản: "Đông Hoa đạo hữu, quả thực có thể làm Phó giáo chủ Tiệt Giáo của ta.

Những việc vặt vãnh và chức trách khác, cứ giao cho đệ tử Diệp Hàn của ta sắp xếp đi!" "Vâng!" Diệp Hàn cười nhìn về phía Đông Vương Công, nói: "Phó giáo chủ à, trong Tiệt Giáo của chúng ta, các công việc thường ngày đều do Đa Bảo sư đệ phụ trách, nếu có nhu cầu, có thể trực tiếp tìm hắn!" "Ờ…" Đông Vương Công vẫn còn mơ màng.

Diệp Hàn lại nói: "Bây giờ ngài đã là Phó giáo chủ Tiệt Giáo của ta, nhưng có một việc, cần ngài đích thân đi một chuyến." "Xin mời nói!" Đông Vương Công chắp tay với Diệp Hàn.

Diệp Hàn hướng về phía Hồng Hoang, hét lớn một tiếng: "Hôm nay, Đông Hoa Đế quân, gia nhập Tiệt Giáo của ta, trở thành Phó giáo chủ Tiệt Giáo của ta, mong vạn tộc Hồng Hoang đều biết!" Nói xong, hắn nhìn Đông Vương Công rồi nói: "Ngài cũng biết, Nhân tộc là nền tảng của Tiệt Giáo chúng ta.

Nhưng những năm đầu, hai vị Thánh nhân của Tây Phương Giáo đã bắt đi vô số người của Nhân tộc ta, đưa về phương Tây.

Lần này, phải phiền Phó giáo chủ đi đến phương Tây một chuyến, tìm hai vị Thánh nhân lý luận một chút, xem làm thế nào để có thể mời những người Nhân tộc đó trở về phương Đông.

Đương nhiên, việc này khá khó khăn, không cần hỏi kết quả, chỉ cần cố gắng hết sức là được!" Có chuyện tốt như vậy sao?

Đi làm việc, không cần biết thành hay bại, chỉ cần cố gắng hết sức là được?

Đông Vương Công lập tức mừng rỡ.

Tiễn Đông Vương Công đi, Diệp Hàn cũng thầm cười trong lòng.

Bên này, các đệ tử Tiệt Giáo lại vây quanh Diệp Hàn hỏi đông hỏi tây.

Đặc biệt là Triệu Công Minh, vẻ mặt kích động nói: "Đại sư huynh, tên Đông Vương Công đó từng hãm hại huynh, tại sao không giết hắn đi?

Chỉ cần huynh nói một câu, tiểu đệ sẽ xông lên đập chết tên chó má đó." "Khụ khụ…" Diệp Hàn nhìn tu vi của Triệu Công Minh, có chút ngượng ngùng.

Triệu Công Minh sau vô số năm nỗ lực, bây giờ mới bước vào Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng so với chiến lực của Đông Vương Công thì căn bản không cùng một đẳng cấp.

"Tại sao vậy, Đại sư huynh?" Bích Tiêu bĩu môi nói: "Ta cảm thấy thật uất ức!" "Đúng vậy!" Hỏa Linh Thánh Mẫu nói: "Đại sư bá, ta cảm thấy hắn đáng chết!" "Haiz…" Diệp Hàn lắc đầu, nói: "Không phải đều là vì các ngươi sao?" Phong Thần sát kiếp sắp đến rồi, các vị Thánh nhân sẽ cùng ký vào Phong Thần Bảng, lúc đó nếu Tiệt Giáo không đưa ra vài người ra hồn, e rằng cũng không ổn.

Đương nhiên, chuyện này cũng không thể nói thẳng ra.

Diệp Hàn xua tay, nói: "Thôi được rồi, đợi đến thời cơ thích hợp, các ngươi sẽ tự hiểu.

Đừng ồn ào nữa, tất cả về làm bài tập cho ta!" Diệp Hàn nghiêm mặt, mọi người liền giải tán.

Nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc.

Vài ngày sau.

Cửa Tiệt Giáo lại vang lên tiếng trống kèn ồn ào.

Lần này không phải là Đông Vương Công, mà là những đại năng năm xưa đã tham gia vào kế hoạch hãm hại Diệp Hàn, có tên Không Gian Đạo Quân, có Lôi Đình Đạo Quân, cùng với bốn năm nhân vật nổi danh từ thời Thượng cổ.

Mấy người này đều ăn mặc giống nhau, cởi trần, lưng cõng cành gai, từng người một quỳ lết tiến lên, vừa dập đầu vừa hối lỗi nhận tội, nước mắt lưng tròng, nếu không phải Diệp Hàn đã trải qua vô số năm tháng, thật sự có thể bị "tình cảm chân thành" của họ lừa gạt.

Tặc tặc, ảnh đế Oscar, Hồng Hoang không chỉ có một người.

Lần này đơn giản hơn nhiều, Diệp Hàn phất tay một cái, mẹ nó sáu người này, toàn bộ đều thu vào Tiệt Giáo, rồi phong tất cả làm Phó giáo chủ Tiệt Giáo.

Cộng thêm Đông Vương Công trước đó, cả Tiệt Giáo bỗng dưng có thêm bảy vị Phó giáo chủ.

Trong Hồng Hoang, vô số người đều há hốc mồm.

"Tên Diệp Hàn này, có sở thích lạ vậy sao?" "Không sai, là loại người thích khoe khoang sĩ diện à?" "Tặc tặc, sớm biết như vậy, ta cũng đã đến bái lạy dưới trướng hắn.

Chương 318

Ta thấy bản lĩnh nịnh nọt của ta cũng được lắm mà…" "Đừng có khoe khoang nữa, nếu nói về bản lĩnh nịnh nọt, trong mắt Nhiên Đăng ta đây, các vị đều là rác rưởi!" "Haiz, bây giờ Phó giáo chủ Tiệt Giáo nhiều như chó, đi đâu cũng gặp!" … Cả Hồng Hoang bàn tán xôn xao.

Mọi người tự cho là đã tìm ra được nhược điểm của Diệp Hàn.

Còn về lý do tại sao Diệp Hàn lại làm vậy, ngay cả hai vị Thánh nhân phương Tây và Tam Thanh cũng không nhìn thấu, huống chi là người bình thường trong Hồng Hoang.

Đương nhiên, Hồng Quân có biết hay không thì không rõ.

Sáu vị Phó giáo chủ Tiệt Giáo mới được bổ nhiệm, toàn bộ đều bị đuổi đến núi Tu Di ở phương Tây, đi đòi người từ hai vị Thánh nhân.

Cả đảo Kim Ngao tự nhiên trở nên yên tĩnh.

Diệp Hàn sống những ngày tháng ung dung tự tại, mỗi ngày đều cùng con gái ra biển dạo chơi, câu cá, có lúc hóa thành phàm nhân, đi du ngoạn nhân gian, tự có một niềm vui và sự thoải mái vô tận.

Tuy đã qua một triệu năm, nhưng tuổi thọ của Phượng Hoàng thực sự quá dài, đến mức thời thơ ấu của Diệp Xuân cũng dài đến chết người.

Một triệu năm trôi qua mà con bé không thay đổi chút nào, nếu không phải Nguyên Phượng ra giải thích, Diệp Hàn còn tưởng con gái mình sẽ không bao giờ lớn lên được.

Hôm nay, trên đảo Kim Ngao lại có một vị khách quý ghé thăm.

Trấn Nguyên Tử.

“Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đã lâu không gặp!” Diệp Hàn thấy Trấn Nguyên Tử liền đích thân ra nghênh đón.

Trong Hồng Hoang, người có nhân phẩm được đánh giá cao, Trấn Nguyên Tử là một trong số đó.

Vì bạn cũ mà không rời không bỏ, thậm chí dám một mình đánh lên Thiên đình để lý luận với Đế Tuấn, truy sát Côn Bằng đến tận Bắc Hải, đuổi đánh mấy vạn năm.

Cũng chỉ có người trọng tình trọng nghĩa như Trấn Nguyên Tử mới có thể làm được.

Lần này, Trấn Nguyên Tử không đến một mình, mà còn mang theo đệ tử Xiển Giáo, Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử, tự nhiên chính là thân chuyển thế của Hồng Vân.

“Diệp đạo hữu đã cứu lão hữu của ta, vẫn chưa thể đích thân đến tận nơi bái tạ, Trấn Nguyên Tử thật có lỗi!” Trấn Nguyên Tử hành lễ với Diệp Hàn.

Ban đầu, thực ra ông ta không biết Diệp Hàn đã thu giữ tàn hồn của Hồng Vân.

Đến khi Vân Trung Tử ra đời, Diệp Hàn lại bị Đạo Tổ “giết chết”.

Vì vậy, Trấn Nguyên Tử cũng không có cơ hội cảm tạ.

Nay Diệp Hàn trở về, Trấn Nguyên Tử liền đến, đương nhiên, lần này Trấn Nguyên Tử đến còn có việc khác.

Vào trong đại điện Tiệt Giáo, hai người ngồi xuống, Vân Trung Tử thì đứng thẳng tắp trong đại điện, như một thanh kiếm.

“Là do ta sơ suất!” Diệp Hàn nói rồi phất tay lấy ra Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, từ trong đó lấy ra hồn phách của Phục Hy và nguyên thần của Đế Tuấn, rồi đưa Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô cho Vân Trung

Tử, nói: "Vật này, vốn là pháp bảo của ngươi, hôm nay trả lại cho ngươi!" Vân Trung Tử nhìn thấy Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, lập tức cảm thấy một luồng tâm thần tương liên, vội vàng cảm tạ Diệp Hàn.

"Đa tạ Diệp đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử nói: "Lần này đến, có một việc, xin Diệp đạo hữu giúp đỡ!" "Ồ?" Diệp Hàn nhìn Trấn Nguyên Tử, nói: "Chuyện gì?" Trấn Nguyên Tử nói: "Ta nghe nói, năm đó Hậu Thổ nương nương thân hóa luân hồi, Diệp đạo hữu đã dùng vô thượng pháp lực kiến lập Địa Phủ, trong đó có quả vị Ngũ Phương Quỷ Đế và Thập Điện Diêm La, đều được phân phát xuống.

Nghe nói trong đó có một phần của lão hữu Hồng Vân của ta, không biết có phải không?" Diệp Hàn cười cười, gật đầu.

Thực ra quả vị Ngũ Phương Quỷ Đế và Thập Điện Diêm La, vốn dĩ không có phần của Hồng Vân.

Sau khi phân phát, Tây Phương Giáo chỉ được một quả vị Diêm La, Chuẩn Đề lòng mang oán hận, cố ý dùng câu "số cực của trời đất là chín" để kích thích Diệp Hàn.

Diệp Hàn nổi giận, lấy ra tàn hồn của Hồng Vân, hung hăng tát vào mặt Chuẩn Đề, đồng thời cũng lấy lại quả vị Địa Phủ duy nhất trong tay Tây Phương Giáo.

"Là quả vị Thập Điện Diêm La!" Diệp Hàn nhìn Trấn Nguyên Tử, cười nói: "Thực ra quả vị này vốn là của hai vị Thánh nhân phương Tây, vì họ nợ nhân quả với Hồng Vân đạo hữu, cuối cùng dưới sự ép buộc của ta, mới rơi vào tay Hồng Vân đạo hữu!" Nói xong, hắn lại kể lại câu chuyện năm xưa một lần nữa.

Trấn Nguyên Tử phá lên cười ha hả, nói: "Thật đa tạ Diệp đạo hữu!" Diệp Hàn nói: "Cũng không cần cảm tạ ta, thực ra một miếng ăn một ngụm uống, đều do trời định.

Năm xưa ta cũng không ngờ, sau khi Hồng Vân đạo hữu chuyển thế, lại có thể trở thành đệ tử Xiển Giáo, cũng là môn nhân Tam Thanh của ta, cùng một mạch với Diệp Hàn ta!" "A, đúng vậy." Trấn Nguyên Tử thở ra một hơi thật sâu.

Diệp Hàn nói: "Lát nữa ta sẽ dặn dò Địa Phủ, trực tiếp sắp xếp quả vị đó cho Vân Trung Tử sư đệ là được!" "Đa tạ sư huynh chiếu cố!" Vân Trung Tử hành lễ.

Diệp Hàn mỉm cười gật đầu, lại quay đầu nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Diệp Hàn ta lại có một yêu cầu quá đáng!" "Diệp đạo hữu cứ nói, không sao đâu!" Trấn Nguyên Tử rất hào phóng.

Diệp Hàn cười ha hả, nói: "Ta muốn mượn Địa Thư của đạo hữu xem qua một chút!" Trong Hồng Hoang, có ba cuốn sách là Thiên, Địa, Nhân.

Phẩm chất của ba món bảo vật này ra sao, Diệp Hàn không biết, bởi vì lúc ở U Minh Huyết Hải lấy được Nhân Thư, cuốn sách này không giống với các bảo vật thông thường, cũng không có số tầng cấm chế để luyện hóa.

Nhưng xét đến tác dụng của ba cuốn sách, đặc biệt là Thiên Thư và Nhân Thư, Diệp Hàn cảm thấy cấp bậc của bảo vật này tuyệt đối không thấp, hẳn là đã vượt qua sự tồn tại của Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

Còn có đạt đến Tiên thiên chí bảo hay không, thì khó nói.

Trấn Nguyên Tử nghe thấy yêu cầu này của Diệp Hàn, hơi sững người một chút.

Ông tu hành vô số năm, Địa Thư là bảo vật bạn sinh, trên đó có vô số huyền cơ, một thân tu vi và bản lĩnh của ông, thực ra đều đến từ

Địa Thư.

Chương 319

Dựa vào Địa Thư, chiến lực của Trấn Nguyên Tử thậm chí có thể áp chế Côn Bằng, Đế Tuấn, so với Đông Hoàng Thái Nhất thì có lẽ hơi kém một chút, nhưng cũng có thể nói là ngang tài ngang sức.

Địa Thư, từ khi ra đời đến nay, chưa từng rời khỏi tay ông.

Lần này Diệp Hàn trực tiếp hỏi mượn, ngược lại khiến ông sững sờ.

Nhưng Trấn Nguyên Tử cũng là người phóng khoáng, cười ha hả, trực tiếp lấy Địa Thư ra, đưa cho Diệp Hàn nói: "Đây chính là Địa Thư!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, nhận lấy Địa Thư.

Vật này mỏng manh như chỉ có vài trang giấy, cảm giác khi cầm trên tay không tệ, có màu vàng đất.

Tương truyền, Địa Thư là do đại địa thai mô hóa thành.

Diệp Hàn cầm trong tay, nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, mỉm cười nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, không sợ Diệp mỗ ta tham lam bảo bối của người sao?" Trấn Nguyên Tử cười nói: "Nếu Diệp đạo hữu thật sự tham lam bảo bối của ta, ta cũng không giữ được!" Nói cũng phải, tu vi của Diệp Hàn hiện nay tuy chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng chiến lực lại có thể áp chế Thánh nhân, trực tiếp đánh nát miệng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Người như vậy, nếu muốn tham lam Địa Thư, ông có muốn giữ cũng không giữ được.

"Ha ha, Trấn Nguyên Tử đạo hữu lại nghĩ thoáng thật!" Diệp Hàn tiện tay lật mở Địa Thư, xem xét ngay trong đại điện.

Địa Thư trông có vẻ chỉ có vài trang giấy, nhưng Diệp Hàn lật hồi

lâu vẫn chưa hết, trên đó bao la vạn tượng, từ thiên địa âm dương, ngũ hành dị số, thậm chí thiên văn địa lý, đều ẩn chứa trong đó.

Một câu nói, bao quát cả vũ trụ, nhưng lại không có điểm cuối.

Trấn Nguyên Tử nghiên cứu vô số kỷ nguyên mà vẫn chưa nhìn ra huyền cơ, Diệp Hàn nhất thời cũng tự nhiên không nghiên cứu ra được cái gì, vì vậy chỉ xem vài cái rồi lại ném trả cho Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử hơi sững người.

Trả lại rồi sao?

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu!" Diệp Hàn nhìn ông, thản nhiên nói: "Giữa trời đất, có ba cuốn kỳ thư, là Thiên Thư, Địa Thư và Nhân Thư.

Theo như ta biết, Nhân Thư đã ra đời, bị ta hóa thành Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan của Địa Phủ, xây dựng nên Địa Phủ, cuối cùng trở thành một thế lực.

Về phần Thiên Thư…" Diệp Hàn nhìn Trấn Nguyên Tử, lại nói: "Thiên Thư vẫn chưa ra đời, nhưng ta biết nhân quả của nó, ở giữa trời đất, cũng có vô lượng công đức.

Chỉ có Địa Thư, đạo hữu tham ngộ đến nay, có nhìn ra được công dụng cụ thể của nó không?" Pháp bảo trời sinh, tất nhiên có sứ mệnh của nó.

Nhân Thư trở thành Địa Phủ, Thiên Thư sau này sẽ trở thành Phong Thần Bảng giúp Hạo Thiên Thượng đế kiến lập thế lực Thiên đình, nhưng kỳ lạ là, Địa Thư ở trong tay Trấn Nguyên Tử, vẫn luôn không có tác dụng gì lớn lao.

Dường như, sứ mệnh của nó vẫn chưa được phát hiện.

Đương nhiên, vì trong các tiểu thuyết đời sau cũng ít miêu tả, Diệp Hàn cũng không biết sứ mệnh cụ thể của Địa Thư là gì, chỉ nhắc nhở Trấn Nguyên Tử, có thể nghiên cứu một chút.

Quả nhiên, Trấn Nguyên Tử bừng tỉnh đại ngộ.

Bảo vật bạn sinh, Địa Thư a.

Món đồ này nhất định có sứ mệnh, không thể chỉ là một pháp bảo phòng ngự kẻ địch thông thường được.

"Đa tạ Diệp đạo hữu đã chỉ điểm!" Trấn Nguyên Tử tức khắc hiểu ra: "Sau này, đạo của ta, chính là Địa Thư.

Đa tạ Diệp đạo hữu, nếu Diệp đạo hữu không chỉ điểm, Trấn Nguyên Tử không biết còn ngu muội đến bao giờ!" "Ừm!" Diệp Hàn nói: "Cũng là thiện duyên của ngươi, thôi, trở về đi, quả vị Địa Phủ của Vân Trung Tử sư đệ, ta sẽ tự sắp xếp!" "Đa tạ!" Trấn Nguyên Tử và Vân Trung Tử hai người, lại lần nữa bái tạ Diệp Hàn, sau đó rời đi.

Diệp Hàn bên này làm việc đơn giản, trực tiếp gửi một đạo thủ dụ cho Thường Nga, bảo nàng cứ theo ước định ban đầu, sắp xếp quả vị Thập Điện Diêm La cho Vân Trung Tử là được.

Trấn Nguyên Tử đi rồi, sau đó không còn chuyện gì khác.

Diệp Hàn đưa Nguyên Phượng và con gái, ở trên đảo một trăm năm.

Một trăm năm sau, ngày giảng đạo cho Nhân tộc đã hẹn trước cũng sắp đến.

"Ta đi Nhân tộc giảng đạo!" Diệp Hàn nói với con gái Diệp Xuân: "Con có muốn đi cùng ta không?" Diệp Xuân vui vẻ nhảy cẫng lên, nói: "Con muốn đi cùng cha!" "Được!" Ánh mắt Diệp Hàn lại rơi trên người Nguyên Phượng.

Nguyên Phượng lắc đầu, nói: “Hai cha con đi đi, ta muốn bế quan một thời gian, xem có thể tham ngộ đại đạo, lĩnh ngộ một phen không!” Nguyên Phượng bế quan.

Diệp Hàn tự nhiên đưa con gái đến Nhân tộc.

Trừ Đa Bảo phải xử lý công việc của Tiệt Giáo ra, các đệ tử Tiệt Giáo khác, về cơ bản ai có thể đến đều đã đến.

Ngày giảng đạo cho Nhân tộc, Diệp Hàn đến đúng hẹn.

Trong đạo trường, vô số người của Nhân tộc và Phượng tộc đã ngồi ngay ngắn, ba vị tổ của Nhân tộc đứng ở hàng đầu, hô một tiếng “Thánh phụ giá lâm”, tất cả mọi người đều đồng loạt quỳ lạy xuống đất.

Chỉ thấy Diệp Hàn dắt một cô bé, thong thả đi vào từ bên ngoài đạo trường.

Trán mọi người đều vạch một vạch đen.

Người khác giảng đạo, đều là thân hình lóe lên, hóa thân xuất hiện, để thể hiện pháp lực vô cùng.

Diệp Hàn thì hay rồi, trực tiếp đi vào, phương thức xuất hiện khiến người ta muốn chửi thề.

Chương 320

Nhưng mọi người vẫn ngồi xuống, chăm chú nghe đạo.

Phía dưới, ngồi ở vị trí phía sau của Nhân tộc, có ba người phụ nữ dung mạo bất phàm, tu vi quanh thân ba người tụ mà không tán, không hề lộ ra chút nào.

Một trong số đó cười nói: "Tên kia, trông cũng không tệ nhỉ?" "Ừm ừm ừm…" Một người phụ nữ khác mặc áo xanh gật đầu, nói: "Trông cũng đẹp trai đó, tạm thời có thể sánh với hai vị tỷ tỷ mà ta ngưỡng mộ!" "Vọng Thư, đừng nói bậy!" Người ngồi ở giữa, một thân áo đen, dung mạo trang nghiêm, nói: "Chúng ta đến đây là để nghe đạo pháp, không phải để chứng Thiên hôn!" "Ờ…" "…" Hai người một trái một phải lập tức không nói nên lời.

Người phụ nữ mặc áo đen bên trái nói: "Tỷ tỷ, hóa sinh đạo pháp của hắn, chúng ta đều đã là Chuẩn Thánh, nghe làm gì?" Lúc này, Diệp Hàn đã ngồi xuống trên đạo trường, vẻ mặt ung dung, nói: "Ta là đệ tử Tiệt Giáo, thủ đồ của Tam Thanh Diệp Hàn, hôm nay giảng đạo, là Hóa Sinh đạo pháp, thời gian giảng đạo lần này là năm trăm năm." "Tạ Thánh phụ!" "Tạ Phượng tôn!" Phía dưới người của Nhân tộc và Phượng tộc, lại lần nữa bái tạ.

"Thiện!" Diệp Hàn phất tay, vô tận pháp lực tuôn ra, lại ở bên ngoài đạo trường gia cố thêm một tầng cấm chế, nói: "Cái gọi là hóa sinh, Tiên thiên sinh linh cầu hình dáng của nó.

Nhưng, Nhân tộc của ta là Hậu thiên sinh linh, có thể hóa sinh không?

Đương nhiên có thể…" Diệp Hàn tuy không phải Thánh nhân, nhưng mọi người kinh hãi phát hiện, hắn vừa mở miệng, cũng dị

tượng phân trình.

Trời rơi hoa vàng, đất vọt kim liên!

Cả đạo trường, tràn ngập một luồng khí tức huyền diệu khó tả.

"…" Mọi người thấy cảnh tượng này, lập tức kinh hãi thất sắc.

Tại sao, tại sao lại có cảnh tượng này?

Đây là cảnh tượng chỉ có Thánh nhân mới có mà?

"Thánh phụ chẳng lẽ đã trở thành Thánh nhân?" "Phượng tôn thật lợi hại!" "Đạo của Phượng tôn, gần như Thánh nhân!" Nhân tộc, Phượng tộc, vô số tu sĩ nhìn dị tượng trên trời, trong lòng chấn động dữ dội.

"Đại sư huynh…" Tam Tiêu và những người khác thấy Diệp Hàn giảng đạo và khí thế của sư tôn về cơ bản không có quá nhiều khác biệt, càng chấn kinh đến mức không nói nên lời.

Diệp Hàn vừa mở miệng, đại đạo xung quanh hiển hóa, vô số dị tượng nảy sinh.

Theo như Tam Tiêu và những người khác thấy, nếu nói sự khác biệt giữa Đại sư huynh và Sư tôn giảng đạo, thì chỉ có một điểm, đó chính là tử khí.

Sư tôn xuất hiện, tự nhiên tử khí đông lai ba vạn dặm.

Đại sư huynh trừ việc không có tử khí ra, những thứ khác đều có.

Thực ra Diệp Hàn cũng có thể tạo ra tử khí.

Nhưng bị hắn cưỡng ép trấn áp lại.

Theo lý mà nói, hắn hiện tại đã lĩnh ngộ được Lực chi đại đạo, nếu không có những Thủ Đạo giả kia trấn áp ở cuối đại đạo, thì bây giờ hắn đã là Thánh nhân, có thể ngay lập tức ra vẻ rồi.

Nhưng cho dù có người trấn áp, theo tiêu chuẩn của Quy Khư và tiêu chuẩn của Hồng Hoang mà xem, Diệp Hàn trên con đường đại đạo cũng nên là Thánh nhân, chỉ là cái tử khí đông lai ba trăm dặm, có vẻ hơi mất mặt, nên bị hắn cưỡng ép trấn áp lại.

"A…" Tuy nhiên, có người sùng bái đến mức không thể tả, nhưng cuối cùng vẫn có người không phục.

Ví dụ như, ba nữ thần ngồi ở phía sau cùng của Nhân tộc.

Trong ba người, người ngồi ở giữa mặc tiên y sa đen, là Thái Âm nữ thần Hi Hòa.

Người ngồi bên tay trái Hi Hòa, cũng mặc tiên y sa đen, là em gái của Hi Hòa, Thường Hi.

Người ngồi bên tay phải mặc tiên y màu xanh, là tùy tùng của hai người, Vọng Thư.

Nhìn thấy động tĩnh mà Diệp Hàn tạo ra, Hi Hòa khẽ gật đầu, nói: "Người này, quả nhiên không tầm thường!" "Hừ!" Thường Hi lại tỏ ra khinh thường, nói: "Đều là giả cả thôi, tỷ tỷ, đừng bị vẻ bề ngoài của hắn mê hoặc.

Hắn lại không phải Thánh nhân, làm sao có thể có uy thế của Thánh nhân, chẳng qua là dùng pháp lực tạo ra ảo ảnh mà thôi.

Người này, ha ha…" Hiển nhiên, đánh giá của Thường Hi đối với Diệp Hàn không cao.

Vọng Thư có chút lo lắng, nhưng là một tùy tùng, nàng có ý thức của mình, không tùy tiện mở miệng.

Hi Hòa lại sắc mặt không đổi, nói: "Cứ xem xem đã!" Diệp Hàn giảng đạo, dần đi vào cảnh giới tốt đẹp.

Từng đóa hoa vàng, bay lượn trong cả đại điện.

Từng tầng kim liên, từ mặt đất nở rộ. 190.

Ba ngàn đại đạo đều hiển hóa, đạo vận lượn lờ trong cả đạo trường khiến tất cả mọi người như say như dại.

Ban nãy, còn đang nghi ngờ Diệp Hàn, Thường Hi đột nhiên trong lòng chấn động.

Cảnh tượng có thể làm giả, dị tượng có thể làm giả, nhưng đại đạo thì không thể làm giả được.

"…" Thường Hi vẻ mặt khác lạ, nhìn về phía Hi Hòa nói: "Tỷ tỷ, có thể nào, người này đối với ba ngàn đại đạo, đều có liên quan sao?" Hi Hòa lắc đầu, không nói gì.

Hiện tại Diệp Hàn giảng dạy, là Hóa Sinh đạo pháp, tu sĩ trên Đại La Kim Tiên về cơ bản không có cảm giác, nhưng dưới Đại La Kim Tiên, đặc biệt là Nhân tộc, đều lập tức như si như mê.

Chương 321

Có người khóc lóc!

Có người vui mừng!

Có người gào khóc, có người cười ha hả.

Không ai giống ai.

Một lát sau, trong cả đạo trường, khắp nơi đều là tiếng ầm ầm.

Đó là có tu sĩ đang đột phá.

Lúc này, khóe miệng Hi Hòa lộ ra nụ cười, Thường Hi cũng không nói gì nữa.

Tục ngữ nói hay, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để chứng minh chân lý.

Nhiều người như vậy đồng thời đột phá, không thể là làm giả được chứ?

Vậy thì… chứng tỏ lần giảng đạo này của Diệp Hàn, thực sự rất giỏi, đối với tu sĩ cấp thấp có tác dụng trợ giúp rất lớn.

"Cũng có hai tay nghề!" Thường Hi bĩu môi, trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp lộ ra một chút không phục, trong lòng thầm nghĩ: Hắn bây giờ đã là tu vi Chuẩn Thánh rồi, dạy dỗ mấy tu sĩ Đại La Kim Tiên sơ cấp, tự nhiên dễ như trở bàn tay, ta cũng có thể làm được, chỉ là chưa làm tốt mà thôi.

Xem hắn dạy cao giai đạo pháp thế nào.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Trong chớp mắt, đã năm trăm năm.

“Hóa Sinh đạo pháp, đến đây là hết!” Giọng nói của Diệp Hàn vừa dừng, dị tượng không gian xung quanh cũng theo đó mà dừng lại.

Vô tận đạo vận tan đi, vô số người từ trong trạng thái như si như mê đó tỉnh ngộ.

“Trời ơi, ta đột phá rồi, ta đột phá Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn!” “Ta cũng đột phá rồi!” “Ta, đột phá ba cấp!” … Vô số người vui mừng nhìn Diệp Hàn!

“Cảm tạ Thánh phụ… Thánh phụ a!” “Hu hu hu… Ta đột phá hai cấp, đều là công lao của Thánh phụ ngài, xin nhận của ta một lạy!” “Thánh phụ, nhận của ta một lạy!” … Nhân tộc, vô số tu sĩ sơ cấp bái phục trên mặt đất.

Thậm chí có không ít người, từ Thái Ất Kim Tiên, đột phá Đại La Kim Tiên.

Ba vị tổ của Nhân tộc là Toại Nhân thị, Hữu Sào thị, Truy Y thị, bản thân là tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng sau khi nghe Diệp Hàn giảng Hóa Sinh đạo pháp, cũng có thêm nhiều cảm ngộ, cảnh giới mỗi người đều có chút dao động.

Tuy chưa đột phá, nhưng năm trăm năm nghe đạo, cũng ít nhất có thể tiết kiệm được mấy vạn năm khổ công.

“Haiz…” Phía sau, Hi Hòa thở ra một hơi thật sâu, cảm khái hồi lâu, nói: “Nếu chúng ta lúc mới hóa hình gặp được hắn, nghe hắn giảng đạo năm trăm năm, cũng không cần phải uổng phí những năm tháng dài đằng đẵng a!” Thường Hi có chút không phục, hỏi: “Tỷ tỷ, đạo pháp của hắn, thật sự cao minh như vậy sao?” Hi Hòa gật đầu.

Chỉ nghe thấy Diệp Hàn trên cao nói: “Lần giảng đạo này kết thúc, ta sẽ ở Nhân tộc lập một bí cảnh, gọi là ‘Nhân Đạo Bí Cảnh’, bên trong sẽ đặt ba ngàn đạo pháp, tất cả tu sĩ Nhân tộc, đều có thể tiến

vào.

Ừm… Phượng tộc, cũng có thể vào trong.” Sau lần giảng đạo này, thực lực tổng thể của Nhân tộc đã tăng lên một bậc, nhưng Diệp Hàn biết, chỉ dựa vào hắn là không được.

Nhân tộc muốn cường đại, hắn chỉ có thể dẫn dắt, về bản chất cuối cùng vẫn phải dựa vào bản thân loài người.

Cách làm của hắn đơn giản, ở Nhân tộc lập một bí cảnh, bên trong đặt ba ngàn đạo văn, nhưng sẽ không đặt công pháp và bí tịch, để loài người đi cảm ngộ, ngộ ra công pháp, sau đó truyền bá.

Đây, chính là vốn liếng để loài người tự lập!

“Được rồi!” Diệp Hàn phất tay, nói: “Lần giảng đạo này kết thúc, lần giảng đạo thứ hai, sẽ bắt đầu sau mười năm nữa, thời gian cũng là năm trăm năm, các vị đừng đến muộn.” Nói xong phất tay một cái, rời khỏi đạo trường!

Diệp Hàn tự nhiên đối với lần giảng đạo này rất hài lòng, nhân lúc giữa hai lần giảng đạo, đưa con gái đi dạo một vòng ở Nhân tộc.

Giữa đường lại gặp hai vị mỹ nhân tuyệt thế mặc đồ đen.

Hai người đều có thân hình cao ráo, ngoài việc xinh đẹp ra, còn có một đặc điểm khiến người ta khó quên: trắng.

Làn da của hai người, trắng đến không một tì vết.

Đó là một vẻ đẹp trắng đến tận xương tủy, khiến người ta nhìn một cái, cả đời khó quên.

Ngay cả Diệp Xuân là một cô bé, sau khi nhìn thấy hai người, cũng không nhịn được kinh ngạc, nói: “Cha ơi, hai vị tiên nữ dì này thật xinh đẹp, con lớn lên, cũng muốn xinh đẹp như vậy!” “Diệp đạo hữu!” Hi Hòa khẽ cúi người, hành lễ với Diệp Hàn.

“Hai vị có lễ!” Diệp Hàn gật đầu, trong lòng đã biết thân phận của hai người.

Thường Hi lại bĩu môi, nói: “Diệp đạo hữu, hai người chúng ta là Thái Âm nữ thần, hôm nay đến đây, đặc biệt đến tìm đạo hữu đòi một đoạn nhân quả!” Mái tóc dài như thác nước, khuôn mặt rạng rỡ không tì vết!

Dù Diệp Hàn hiện tại đã hóa ra đạo thể, cao khoảng một mét tám, hai vị Thái Âm nữ thần cũng không kém cạnh, ít nhất cũng phải một mét bảy lăm.

Chiều cao này đặt trên người đàn ông đã là cao rồi.

Đặt trên người hai vị Thái Âm nữ thần, ấn tượng đầu tiên của Diệp Hàn không phải là họ cao bao nhiêu...

Thần thức của Diệp Hàn, không nhịn được mà quét qua đôi chân của hai người.

Chương 322

Đó đâu chỉ là đôi chân dài… quả thực là quá dài.

Gia nhập Hồng Hoang vô số năm, Diệp Hàn trước sau cũng đã có bốn người phụ nữ.

Nguyên Phượng quân lâm thiên hạ, bá khí tuyệt luân, là một người phụ nữ mặt lạnh tâm nóng; Nữ Oa dịu dàng như ngọc, nhan sắc vô song; Vương Mẫu phong hoa tuyệt đại, diễm lệ thiên hạ, hơn ở hai chữ 'tận hứng'; Hậu Thổ thì nóng bỏng như lửa, khiến người ta không thể kiềm chế.

Nhưng bốn người so với hai người trước mắt, đều thiếu đi một phần thanh lãnh và tiên khí, thiếu đi một đôi chân dài.

Nếu như… Diệp Hàn không khỏi tưởng tượng, nếu Thái Âm nữ thần mặc trang phục của Tam Tiêu năm xưa, vừa khiêu vũ vừa mượn lực của thiên đạo, e rằng Diệp Hàn sẽ phun máu tại chỗ.

Tóm lại, vẻ đẹp của hai người, đẹp ở một chút cao quý.

Sau khi Diệp Hàn nhìn thấy hai vị Thái Âm nữ thần, âm thầm hít một hơi thật sâu: Hối hận quá.

Năm xưa phá hoại Thiên hôn của Đế Tuấn, chỉ vì không muốn để Đế Tuấn có thêm trợ lực, chứ không biết Thái Âm nữ thần trông thế nào.

Nếu biết Thái Âm nữ thần tuyệt sắc như vậy, sớm đã đến Thái Âm Tinh buông lời ong bướm rồi.

"Diệp đạo hữu!" Hi Hòa nhìn Diệp Hàn, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia ranh mãnh, hỏi: "Ngài đang nghĩ gì vậy?" "A ha…" Diệp Hàn mặt không đổi sắc, nghiêm túc nói bừa: "Ta đang nghĩ, ta đã nợ nhân

quả của hai vị từ khi nào!" "Hả!" Thường Hi nói: "Không phải chứ, bây giờ ngài còn không biết tỷ muội ta là ai sao?" Hi Hòa và Thường Hi, đồng thời nhìn Diệp Hàn với ánh mắt đầy ẩn ý.

Diệp Hàn thản nhiên nói: "Vừa nãy không biết, bây giờ thì biết rồi." "Vậy, chúng ta là ai?" Diệp Hàn nói: "Hẳn là Thái Âm nữ thần rồi." 191.

"Ồ…" Thường Hi bước một bước dài đến trước mặt Diệp Hàn hỏi: "Ngài biết chúng ta đến từ Thái Âm Tinh sao?" "Vốn không biết!" Diệp Hàn bắt đầu không biết xấu hổ mà nịnh nọt: "Nhưng thử hỏi thiên hạ, ngoài Thái Âm nữ thần ra, còn ai có thể có được dung mạo tuyệt sắc của hai vị?" Lời này vừa nói ra, Hi Hòa và Thường Hi quả nhiên trong lòng run lên, suýt nữa thì nghẹt thở.

Ở Hồng Hoang, khen người ta xinh đẹp trước mặt không nhiều, vì sự chú ý của mọi người không nằm ở đó.

Diệp Hàn có thể khen xinh đẹp một cách cao thâm và có nội hàm như vậy, khiến hai người trong nháy mắt không thể thở nổi.

Thực ra những lời này, ở thời đại của Diệp Hàn, cũng… bình thường thôi.

Nhưng đây là Hồng Hoang, những lời tỏ tình ở Hồng Hoang, lạc hậu so với Trái Đất 10086 con phố.

"Hừ…" Phía dưới, Diệp Xuân nghe thấy những lời sến sẩm như vậy, không khỏi lạnh lùng 'hừ' một tiếng, thể hiện sự bất mãn nho nhỏ trong lòng.

"Sao vậy, tiểu muội muội?" Thường Hi ngồi xổm xuống, nắm lấy tay Diệp Xuân: "Cha con khen ta xinh đẹp, con ghen à?" "Con không có!" Miệng nói không có, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Xuân đã bán đứng cô bé.

“Diệp đạo hữu, không mời chúng ta vào trong ngồi sao?” Hi Hòa nhìn Diệp Hàn, đôi mắt đẹp lóe lên, dịu dàng như nước.

Diệp Hàn mỉm cười, nói: “Hai vị nữ thần, mời vào đạo trường của ta nói chuyện!” Ba người vào đạo trường của Diệp Hàn, phân định chủ khách ngồi xuống.

Diệp Hàn đặt con gái ngồi bên cạnh, sau đó phất tay, bốn chén linh trà được dâng lên.

“Mời!” Bốn người mỗi người uống một ngụm, Diệp Xuân thì không uống.

Hai vị Thái Âm nữ thần uống một ngụm, lập tức kinh hãi thất sắc, Thường Hi nói: “Đây là thứ gì?” Hi Hòa lại nhíu mày hỏi Diệp Hàn: “Diệp đạo hữu, chẳng lẽ là bảo vật tuyệt thế trong truyền thuyết, Tam Quang Thần Thủy sao?” “Hả?” Bên cạnh, Diệp Xuân vừa uống Tam Quang Thần Thủy, vừa có chút ngơ ngác hỏi hai vị Thái Âm nữ thần: “Hai vị tỷ tỷ, đây là bảo vật tuyệt thế sao, con ngày nào cũng uống mà?” … Hi Hòa và Thường Hi, hai người mặt hơi đỏ lên.

Thôi được rồi, bị một cô bé khinh bỉ một phen, cảm giác thật tuyệt!

Diệp Hàn cũng cười khổ.

Cái gọi là ra vẻ vô hình là chí mạng nhất, hắn cũng chỉ theo thói quen lấy ra, không ngờ lại bị con gái tiết lộ.

Diệp Xuân thật là thần trợ công.

Vốn dĩ Diệp Hàn định lấy vài quả Hoàng Trung Lý ra chiêu đãi, nhưng thấy thế này, liền dẹp ý định, thầm nghĩ: Đừng để người ta hiểu lầm mình là thổ hào, cố ý ra vẻ, không có ý nghĩa!

Nhưng, sự trợ công của Diệp Xuân vẫn chưa kết thúc.

Thấy Diệp Hàn mãi không lấy linh quả ra, cô bé phượng hoàng này lập tức tỏ vẻ không vui, nói: "Cha ơi, Hoàng Trung Lý của cha đâu, thời gian qua giảng đạo, con đều không được ăn, mỗi ngày cho con một quả đi!" … Diệp Hàn mặt đen lại!

Phụt… Hai vị Thái Âm nữ thần đồng thời phun nước.

Hoàng Trung Lý?

Trái cây kết từ Thập đại Tiên thiên linh căn, mẹ nó mỗi ngày ăn một quả?

Bạn nhỏ ơi, bạn có biết mình đang nói gì không?

Nhỏ tuổi như vậy đã biết khoác lác, thật không tốt đâu!

Nhưng, ngay sau đó.

Diệp Hàn phất tay, mười quả Hoàng Trung Lý liền được ném ra trước mặt Diệp Xuân.

Sau đó, có khách ở đây, Diệp Hàn tự nhiên không thể bên trọng bên khinh, lại lấy ra hai mươi quả, mỗi người mười quả, cách không gửi đến trước mặt Thường Hi và Hi Hòa.

"…" Hai người kinh ngạc.

Hoàng Trung Lý và các thần vật tương tự, là do Tiên thiên linh căn kết thành, tương truyền ba vạn năm mới ra hoa, ba vạn năm mới kết quả, ba vạn năm mới chín.

Chương 323

Trước sau cần đến chín vạn năm, mỗi lần cũng chỉ có chín quả mà thôi.

Một lần lấy ra nhiều như vậy?

"Hai vị nữ thần!" Diệp Hàn nói: "Vật này, đối với chúng ta, không có nhiều ý nghĩa, chỉ là đồ ăn trong miệng mà thôi, mùi vị không tệ!" Hi Hòa và Thường Hi hai người trong lòng chấn động dữ dội.

Thực ra Hoàng Trung Lý, Diệp Hàn thật sự có rất nhiều.

Đến Quy Khư, ở đó hắn đã ở lại mấy chục triệu năm, dưới sự gia trì của thời gian trận pháp, chín vạn năm kết quả chín muồi thật sự không phải là vấn đề, hắn đã tích trữ được mấy vạn quả.

Hơn nữa, Quy Khư là nơi có vô số linh căn sinh trưởng, Hoàng Trung Lý cũng không chỉ có một cây, không hề khoa trương khi nói, năm xưa hắn đã thu gom vô số.

Hi Hòa và Thường Hi cầm lấy quả, mỗi người ăn một quả, trong đó quả thực ẩn chứa năng lượng vô tận, mùi vị càng khiến người ta lưu luyến quên về.

Hoàng Trung Lý không sai.

Nhưng đúng như Diệp Hàn đã nói, với tu vi Chuẩn Thánh của họ, năng lượng mà một quả Hoàng Trung Lý mang lại quả thực có hạn.

Nhưng cũng có thể tăng tiến tu vi đôi chút.

"Hai vị nữ thần vừa rồi nói, đến Nhân tộc tìm ta, là để đòi một đoạn nhân quả!" Diệp Hàn nhìn hai người, nói: "Nhưng không biết, ta với hai vị, có nhân quả gì?" Năm xưa Tử Tiêu Cung giảng đạo, Hi Hòa và Thường Hi hai người đều không đi.

Diệp Hàn cũng là lần đầu tiên gặp hai người, không hiểu: Ta nợ các ngươi nhân quả?

"…" Hi Hòa nhìn Diệp Hàn, mặt hơi ửng hồng!

Ngay sau đó, trên khuôn mặt rạng rỡ như thần quang, hiện lên một tia u sầu không thể nhận ra!

Vô số năm qua, nàng cùng em gái Thường Hi và tùy tùng Vọng Thư ba người, sống một cuộc sống không tranh với đời trên Thái Âm Tinh.

Không giao du với bất kỳ ai, cũng không có bất kỳ người bạn nào.

Quảng Hàn Cung trong Thái Âm Tinh, tuy lạnh lẽo thê lương, nhưng cũng là một nơi không tệ.

Ba người sống ở đó tự do tự tại, vừa tu hành, vừa ngộ đạo, vừa quan sát trăm thái của Hồng Hoang.

Dần dần, tu vi của họ tiến triển kinh người, một số kẻ xấu có ý đồ với Thái Âm Tinh, tự nhiên bị ba người tiện tay thu thập.

Nhưng cuộc sống đó, lại bị phá vỡ một cách vô cớ. 192.

Yêu tộc thành lập Thiên đình, Yêu đế Đế Tuấn là sinh linh tiên thiên được nuôi dưỡng từ Thái Dương Tinh, sau đó cùng với Mặc Ngọc của Kỳ Lân tộc chứng Thiên hôn, Mặc Ngọc trở thành Đế hậu của Yêu tộc.

Thái Âm Tinh xảy ra biến cố, là chuyện của vạn năm gần đây.

Đế hậu Mặc Ngọc sinh ra mười con Kim Ô, chúng đi lạc vào Hồng Hoang, bị Vu tộc đánh chết.

Vu Yêu hai tộc khai chiến, Đế hậu Mặc Ngọc vì tu vi quá thấp không thể tham chiến, lại biến hóa hình dạng, đến Vu tộc lừa gạt vợ của Hậu Nghệ là Thường Nga bay vào Quảng Hàn Cung, và giam cầm

Thường Nga trong đó.

Lại ra lệnh cho người, cưỡng ép đuổi ba người Hi Hòa, Thường Hi, Vọng Thư ra khỏi Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh.

Ba người chỉ đành lưu lạc nhân gian!

Vạn năm qua hóa thành phàm nhân, du lịch vô số nơi ở Hồng Hoang, dần dần hiểu ra sự vô thường trong Hồng Hoang.

Trong tình huống chứng đạo vô vọng, để có thể tiêu dao vĩnh cửu, ba người liền nảy sinh ý định tìm một chỗ dựa.

Suy đi nghĩ lại, cảm thấy người bảo vệ Nhân tộc là Diệp Hàn là thích hợp nhất.

Hơn nữa, giữa hai người và Diệp Hàn cũng có một đoạn nhân quả, vì vậy, hai vị Thái Âm nữ thần mới tìm đến Diệp Hàn.

Trực tiếp đầu quân, có chút không ổn.

Liền tìm một cái cớ.

Nhưng vào lúc này, Hi Hòa lại đột nhiên có chút ngập ngừng, không nói ra được.

"Để ta nói!" 193.

Thường Hi đứng dậy, khuôn mặt xinh đẹp ngẩng lên nhìn Diệp Hàn nói: "Diệp đạo hữu, hai tỷ muội chúng ta là sinh linh tiên thiên được sinh ra từ Thái Âm Tinh, khi sinh ra liền biết được khí cơ của bản thân." Ta cùng với Thiên đế Đế Tuấn của Yêu tộc, vốn có một đoạn nhân duyên, muốn chứng Thiên hôn.

Sau đó Diệp đạo hữu từ trong đó gây rối, khiến Thiên hôn lệch đi.

Tỷ muội chúng ta không những không được vô biên công đức, trở thành Đế hậu, cuối cùng còn rơi vào cảnh bị Yêu tộc đuổi ra khỏi Thái Âm Tinh." "À…" Diệp Hàn hơi sững người, có chút ngượng ngùng.

Chuyện Thiên hôn, hình như đúng là hắn đã gây rối, khiến Thiên hôn lệch đi.

Nhưng hắn không ngờ vì Thiên hôn lệch đi, lại ảnh hưởng lớn đến Thái Âm nữ thần như vậy, khiến hai người phải lưu lạc không nơi nương tựa.

Chương 324

Cũng đúng!

Lần trước đi Thái Âm Tinh giải cứu Thường Nga, không thấy hai vị Thái Âm nữ thần, hóa ra là bị Yêu tộc đuổi ra khỏi Thái Âm Tinh rồi?

"Vì vậy!" Thường Hi nói: "Đoạn nhân quả này, tự nhiên phải tính lên đầu Diệp đạo hữu!" Thường Hi là sinh linh tiên thiên, đối với chuyện nhân duyên, có chút ngại ngùng, nhưng đã đến đây rồi, cũng thẳng thắn dứt khoát. 194.

Diệp Hàn nhìn hai người, phát hiện má họ hơi hồng như phủ một lớp sương hồng quyến rũ, khiến người ta như say như dại.

"Việc này, đúng là do ta làm!" Diệp Hàn quả quyết thừa nhận: "Năm xưa để ngăn chặn Yêu tộc liên hợp, diệt Vu tộc, nên mới dùng hạ sách.

Nhưng, hai người làm sao biết, ta đã ngầm làm lệch Thiên hôn?" "Phục Hy tên ngốc to xác đó, nói cho ta biết!" Thường Hi nói chuyện thẳng thắn dứt khoát.

"Em gái!" Đang lúc muốn nói lý, Hi Hòa đột nhiên kéo Thường Hi lại, ý bảo đừng nói nữa.

Diệp Hàn nói: "Sao vậy?" "Diệp đạo hữu!" Hi Hòa nhìn Diệp Hàn, nói: "Hiện tại Phục Hy đạo hữu đã vào luân hồi, thực sự khiến người ta cảm khái không thôi, chuyện của Phục Hy đại ca, thôi không nói nữa!" "Có gì mà không được nói!" Thường Hi nói: "Vốn dĩ, tỷ muội chúng ta cũng vì chuyện này.

Diệp đạo hữu, ta nói thẳng với ngài nhé, Phục Hy nói, năm xưa

Diệp đạo hữu lừa gạt hắn, nói là vì ngưỡng mộ hai tỷ muội chúng ta, nên mới làm lệch Thiên hôn, có chuyện này không?" Diệp Hàn mặt lập tức đen lại! 195.

Mẹ nó Phục Hy, cái miệng rộng này, ta… ồ… hình như đúng là có nói như vậy!

Haiz… có thể thấy trong cõi u minh, tự có định số, nhân quả… a!

Tuy lúc nói ra rất dứt khoát, nhưng nói xong, mặt Thường Hi lại nóng như lửa, hai má đỏ bừng.

Diệp Hàn gật đầu, nói: "Quân tử có thể bị lừa bằng phương pháp chính đáng.

Chuyện này ta làm quả thực không đúng, năm xưa là để lừa gạt Phục Hy thôi.

Nhân quả, ta gánh, không biết hai vị, muốn ta làm thế nào?" Tuy có lúc bất đắc dĩ, thủ đoạn mà Diệp Hàn sử dụng cũng không quang minh chính đại, nhưng hắn sẽ không không thừa nhận.

Vậy thì, bây giờ vấn đề đến rồi.

Ta thừa nhận rồi, nhưng nhân quả này, nên giải quyết thế nào đây?

"Thiên hôn không còn!" Thường Hi nói: "Tỷ muội chúng ta, muốn chứng Địa hôn!" "Ờ…" Diệp Hàn gãi đầu, nói: "Địa hôn à… Được thôi, ta quen thân với Nữ Oa nương nương, lát nữa đến đó mượn Hồng Tú Cầu là được.

Không biết hai vị nữ thần, muốn chứng Địa hôn với ai?" Vừa hỏi vậy, hai vị nữ thần lập tức có chút ngập ngừng!

Hai người mặt đỏ bừng, đều cúi đầu xuống.

Diệp Hàn đến gần, nói: "Không tiện nói sao?" "Không!" Thường Hi nói: "Tiện, tiện lắm, chỉ là có chút không tiện nói!" "Diệp đạo

hữu!" Hi Hòa cuối cùng cũng mạnh dạn, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Diệp Hàn, trong đôi mắt đẹp như có một ngọn lửa bùng cháy, nói: "Hồng Hoang tuy lớn, nhưng tỷ muội chúng ta phiêu bạt không nơi nương tựa, không có một nơi để đi.

Nếu lang quân không chê, xin thu nhận làm trắc thất, tất sẽ cả đời phụng dưỡng, thề non hẹn biển, không đổi lòng!" Nói xong, Hi Hòa khom người, quỳ xuống dưới chân Diệp Hàn.

"Thề non hẹn biển, không đổi lòng!" Thường Hi cũng học theo dáng vẻ của tỷ tỷ, phát một lời thề, quỳ xuống bên kia của Diệp Hàn. … Diệp Hàn run lên!

Mẹ nó tìm ta đòi nhân quả như thế này, ta thích lắm… chỉ là… Diệp Hàn lập tức khó xử.

Thu nhận hai người tự nhiên không thành vấn đề, nhưng có một chuyện không dễ làm.

Chứng Địa hôn phải dùng Hồng Tú Cầu.

Có biết Hồng Tú Cầu ở trong tay ai không?

Có biết quan hệ giữa ta và người đó không?

"Diệp lang…" Giọng nói của Hi Hòa nhỏ đến mức gần như chỉ mình nàng nghe thấy: "Ngài không muốn trả nhân quả cho chúng ta sao?" Ầm… Diệp Hàn chưa kịp nói gì, bỗng nhiên nghe thấy trên bầu trời truyền đến một luồng dao động sức mạnh.

Sau đó, ba người đồng thời ngẩng đầu, lại thấy một quả cầu lụa màu đỏ, từ trên trời rơi xuống, 'bốp' một tiếng đập vào trán Diệp Hàn.

"Hừ…" Trên ba mươi ba tầng trời, truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

Diệp Hàn nhặt quả cầu lụa lên, lập tức trong lòng vui như hoa nở,

nhưng cũng không quên thuận tiện đổ tội cho Phục Hy, hướng lên trời nói: "Trách ta sao, đều là do Phục Hy làm cả, có liên quan gì đến ta?" "Vô sỉ…" Trong Oa Hoàng Cung truyền ra một tiếng quát mắng trong trẻo.

Sau đó, ở dưới Bất Chu Sơn xa xôi, trong Địa Phủ trên Huyết Hải, cũng truyền đến một tiếng: "Vô sỉ!" Hai tiếng "vô sỉ" cách nhau ngàn vạn dặm, truyền đến Nhân tộc, lọt vào tai Diệp Hàn.

"Xì xì…" Diệp Hàn cầm Hồng Tú Cầu, xoa xoa trán: "Đau thật đấy, người phụ nữ này chơi thật à." Bây giờ thì tốt rồi, Hồng Tú Cầu đã có.

"Diệp lang!" "Diệp lang!" Hi Hòa và Thường Hi hai người từ dưới đất đứng dậy, mỗi người nắm lấy một cánh tay của Diệp Hàn, hai người đều vẻ mặt quan tâm: "Chàng không sao chứ?" Lực đạo của Hồng Tú Cầu vừa rồi rơi xuống, quả thực không yếu.

"Ta không sao!" Thân thể của Diệp Hàn cường tráng, Nữ Oa trong lòng cũng có chừng mực, không thể thật sự đập hắn ra thành một hai ba được.

"Xem này, bây giờ Hồng Tú Cầu đã có!" Diệp Hàn cười hì hì nhìn hai vị Thái Âm nữ thần.

Chương 325

Hi Hòa và Thường Hi ngượng ngùng cúi đầu, mỗi người "ừm" một tiếng.

Sau đó, Diệp Hàn lại hỏi một câu rất phá vỡ phong cảnh: "Hai người, có phải là song sinh không?" Hi Hòa: "…" Thường Hi: "…" Diệp Hàn cười gượng: "Thôi thôi, không hỏi nữa, ta đi tìm một người chứng hôn, nếu không không có người chứng hôn, Địa hôn cũng không lập được." Nữ Oa chắc chắn sẽ không đến rồi.

Tìm ai làm người chứng hôn đây?

Diệp Hàn đang suy nghĩ, đột nhiên nghe một tiếng hừ lạnh, quay đầu lại nhìn, lại thấy con gái Diệp Xuân đang ngồi ở ghế chủ vị, bĩu môi, vẻ mặt không vui.

"Sao vậy?" Diệp Hàn hỏi con gái.

Diệp Xuân bĩu môi nói: "Con phản đối cuộc hôn nhân này!" Diệp Hàn trán vạch một vạch đen.

Bên cạnh hai vị nữ thần Hi Hòa và Thường Hi ngạc nhiên.

Diệp Hàn khẽ hỏi: "Tại sao, tại sao lại phản đối hôn sự của phụ thân?" "Không có tại sao, con muốn phản đối…" Diệp Xuân nhìn Diệp Hàn, đôi mắt to tràn đầy u oán, có một vị chua chua.

Tặc tặc… Diệp Hàn trong lòng một trận đắc ý, người ta nói con gái là người tình kiếp trước của cha, không sai nga!

Đương nhiên, Diệp Xuân phản đối cũng vô dụng.

Chuyện Diệp Hàn muốn cùng Thái Âm nữ thần chứng Địa hôn, Nữ Oa, Hậu Thổ đều không phản đối, Nguyên Phượng cũng không dám có ý kiến, Diệp Xuân nhỏ bé, ý kiến phản đối trực tiếp bị Diệp

Hàn bỏ qua.

"Phu quân!" Hi Hòa nhìn Diệp Hàn, đổi cách xưng hô: "Mấy hôm trước, ta thấy Trấn Nguyên Tử đại tiên ở Nhân tộc, hay là chúng ta tìm Trấn Nguyên Tử chứng Địa hôn đi, ông ấy đức cao vọng trọng, ở Hồng Hoang cũng có vai vế!" "Không được!" Diệp Hàn lắc đầu, nói: "Thiên Địa Nhân tam hôn, theo lý đều nên thuộc về Nữ Oa, nhưng hiện tại quan hệ giữa ta và nàng các ngươi hẳn cũng biết, cho nên không thích hợp rồi.

Nhưng ít nhất, cũng phải có một vị Thánh nhân chứng hôn, mới có vẻ thỏa đáng!" "Thánh nhân!" Hi Hòa và Thường Hi hai người, trong lòng không khỏi run lên: Nếu Nữ Oa không đồng ý, thì tìm các Thánh nhân khác chứng hôn, quả là xa vời.

Thánh nhân sẽ đến sao?

Đang lúc hai người có chút lo lắng, Diệp Hàn đã hành động.

Một luồng sáng từ tay hắn bay đi.

Sau đó, trong chớp mắt, trên không trung tử khí đông lai ba vạn dặm, dị hương phả vào mũi.

Thân ảnh của Thông Thiên rơi xuống trong Nhân tộc. … Hi Hòa và Thường Hi lập tức kinh ngạc.

Diệp Hàn đưa hai người ra ngoài, tất cả Nhân tộc, Phượng tộc nhìn thấy, đều hướng về Thông Thiên lễ bái.

"Kiến sư tôn!" "Kiến Thánh nhân!" Vô số người, quỳ phục trên mặt đất.

"Được rồi!" Thông Thiên phất tay, Hồng Tú Cầu trước mặt Diệp Hàn liền bay vào tay ông, Thông Thiên nói: "Nữ Oa sư muội, ta làm thay muội rồi!" Nói xong, Thông Thiên sắc mặt nghiêm lại.

“Ta là Thông Thiên Thánh nhân, hôm nay ái đồ Diệp Hàn, cùng Thái Âm nữ thần lập Địa hôn, trên thừa Thiên hôn, dưới nối Nhân hôn, là để sơ lý trật tự âm dương của trời đất, khiến Hồng Hoang có trật tự, Địa hôn, lập!” Ầm ầm ầm… Thiên đạo có cảm, hạ xuống công đức!

Một phần hạ xuống trên người Diệp Hàn và hai vị nữ thần, một phần rơi trên người Thông Thiên.

Nhưng công đức đối với Thái Âm nữ thần không ít, khiến hai người mừng rỡ, nhưng đối với Diệp Hàn, chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Hiện tại trong hệ thống của hắn, còn có mấy trăm triệu công đức trị chưa dùng đến.

Hiện tại khi Diệp Hàn tu luyện, thứ thiếu dùng nhất chính là công đức.

Hắn không thiếu pháp lực, mà thiếu sự lĩnh ngộ đối với đại đạo, ngộ đạo chứng đạo Hỗn Nguyên.

Hiện tại công đức, cũng chỉ có thể nâng cao đại đạo, sau đó luyện hóa bảo vật mà thôi. … Địa hôn lập!

Hạnh phúc đến có chút đột ngột.

Diệp Hàn ở Nhân tộc cùng hai vị nữ thần sống mười năm.

Mười năm sau, giảng đạo lại bắt đầu.

Lần này, Diệp Hàn giảng Đại La Kim Tiên chi đạo.

Giống như lần trước, lần này khi giảng, lại có người đột phá.

Trong thoáng chốc, năm trăm năm trôi qua, Diệp Hàn giảng đạo hoàn tất.

Sau khi lần giảng đạo này kết thúc, Nhân tộc, Phượng tộc đều thu

được lợi ích không nhỏ.

Đối với Diệp Hàn mà nói, ôn lại kiến thức cũ cũng giúp hiểu thêm kiến thức mới, tuy giảng đạo pháp cấp thấp, nhưng cũng có không ít cảm ngộ. 196.

Giảng đạo kết thúc, Diệp Hàn lại dùng vô thượng pháp lực ở trong Nhân tộc khai phá ra một bí cảnh.

Chương 326

197.

Thực ra cũng không thể nói là khai phá, mà là di dời thì đúng hơn.

Năm xưa tiêu diệt Kỳ Lân tộc, Diệp Hàn đã mang Đại Thiên thế giới của Kỳ Lân tộc ở trong Thập Vạn Đại Sơn đi, đặt vào Hỗn Độn, hiện tại vừa hay có thể dùng ở Nhân tộc, Diệp Hàn tự nhiên không keo kiệt, trực tiếp đặt Đại Thiên thế giới vào trong Nhân tộc. 198.

Sau đó lại đích thân ở trong Đại Thiên thế giới khai phá ra một tiểu thế giới, bên trong vẽ ra ba ngàn đạo văn.

Những đạo văn này là lĩnh ngộ của một mình Diệp Hàn đối với ba ngàn đại đạo, chưa hoàn toàn, nhưng đặt ở Nhân tộc cho tu sĩ Nhân tộc tham ngộ, thì đã đủ rồi.

"Từ nay về sau, Đại Thiên thế giới này, chính là bí cảnh của Nhân tộc, do Nhân tộc và Phượng tộc cùng nhau sử dụng!" Diệp Hàn đứng trước bí cảnh, đối với Nhân tộc và Phượng tộc, cùng nhau phân phó.

"Vâng!" Ba vị tổ của Nhân tộc, tộc trưởng Phượng tộc chắp tay.

Diệp Hàn lại nói: "Bí cảnh này, tạm thời do Thái Âm nữ thần Hi Hòa tiên tử và Thường Hi tiên tử coi quản.

Muốn vào trong phải có điều kiện, còn cụ thể làm thế nào, các ngươi tự mình thương nghị là được!" "Vâng!" Hi Hòa và Thường Hi mừng rỡ, ở Nhân tộc có việc để làm, dù sao cũng tốt hơn là làm một bình hoa trong mắt mọi người.

Mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa.

Một ngày nọ, Diệp Hàn trong lòng có cảm giác, ánh mắt chuyển động, nhìn về một nơi nào đó của Nhân tộc.

Ở đó, có một luồng khí tức quen thuộc, đang từ từ thức tỉnh!

"Đi!" Diệp Hàn dắt tay con gái Diệp Xuân, thân hình lóe lên, vượt qua không gian vô tận, rơi xuống một ngọn núi lớn hẻo lánh bên bờ Đông Hải của Nhân tộc.

Trên núi, một thanh niên đang nằm trên đỉnh núi, ung dung tự tại phơi nắng.

Ánh mắt Diệp Hàn rơi trên người người đàn ông đó, đầu tiên lọt vào mắt, không phải là tư chất căn nguyên của người đàn ông, mà là bảo quang bên hông, khiến Diệp Hàn cũng phải kinh ngạc.

Thật nhiều bảo bối a!

Diệp Xuân sau khi nhìn thấy, đôi mắt to sáng lên.

"Ai?" Người đàn ông giật mình, đột nhiên ngồi dậy từ dưới đất, sau đó đứng dậy, nhìn về phía Diệp Hàn: "Ngươi là ai?" Diệp Hàn cười cười, nói: "Đồ nhi của ta, ngươi nói ta là ai?" "Đồ nhi của ta?" Trên mặt người đàn ông, lộ ra một nụ cười: "Vậy, ngài là sư tôn của ta, ha ha ha… nói khoác không biết ngượng, có người dám tự xưng là sư tôn của Thiên Huyền Tử ta sao?" Thiên Huyền Tử, cũng chính là Huyền Quy chuyển thế.

Mấy ngàn năm trước, cột trời sụp đổ, sau khi Diệp Hàn vá trời, Huyền Quy tự chặt bốn chân hóa thành bốn cực của trời đất, sau đó dùng đại công đức vào luân hồi, chuyển thế đầu thai làm người.

Những điều này, thân là Huyền Quy Thiên Huyền Tử, lại không biết.

Nhưng Thiên Huyền Tử biết, mình là người có đại cơ duyên, đại khí vận.

Từ khi sinh ra, các loại hiện tượng kỳ quái không ngừng xảy ra xung quanh hắn.

Đầu tiên, phụ thân của hắn là thủ lĩnh của một bộ tộc khá lớn trong loài người.

Sau khi chết, Thiên Huyền Tử thuận lợi kế thừa vị trí thủ lĩnh, các bộ tộc gần xa, không ngừng quy phụ.

Khí vận của Thiên Huyền Tử tốt đến cực hạn, không có việc gì ra ngoài đi dạo một vòng, không hiểu sao lại có thể nhặt được bảo bối, không có một món nào là bảo bối rác rưởi.

Người khác đều bái sư, hắn lại không bái sư, vì trong đầu hắn có đủ loại công pháp cao cấp, sau khi tự học, tiến cảnh kinh người.

Người khác khi đột phá, gặp phải bình cảnh đình trệ không biết bao nhiêu ngàn năm vạn năm.

Nhưng Huyền Quy trước khi đạt đến Kim Tiên chưa từng gặp bình cảnh.

Chỉ trong mấy ngàn năm ngắn ngủi, liền tự mình tu luyện, trở thành đại tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ.

Kim Tiên sơ kỳ, trong mắt Diệp Hàn không là gì, nhưng ở Nhân tộc, đó thực sự là một đại lão đỉnh cấp một phương.

Nhân tộc là chủng tộc hậu thiên, khi sinh ra là phàm nhân. 199.

Phàm nhân phải trải qua vô số tu hành, bắt đầu từ Luyện Khí, qua Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Phản Hư, Hợp Đạo, Đại Thừa và các cảnh giới khác mới có thể đột phá trở thành Địa Tiên.

Gian nan trong đó, cũng chỉ có Nhân tộc mới rõ.

Ngược lại các chủng tộc tiên thiên khác, cho dù là căn nguyên rác rưởi nhất, sau khi sinh ra cũng là Địa Tiên, càng có những vật tiên thiên kia, khi hóa hình liền là Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, ví dụ như Diệp Xuân trước đó.

Vì vậy, ở Nhân tộc, Kim Tiên thật sự giống như vàng, lấp lánh tỏa sáng, rực rỡ mười vạn dặm.

Đây cũng là vốn liếng để Huyền Quy tự cao tự đại.

Sư tôn?

Không tồn tại!

Chương 327

Đừng có nhắc đến sư tôn với ta, ta nằm cũng có thể đột phá, ngủ cũng tu luyện, ra ngoài là nhặt được bảo bối.

"Ngươi cảm thấy, mình rất giỏi sao?" Diệp Hàn một tay dắt Diệp Xuân, trông rất bình thường, ngoài việc đẹp trai ra, không có gì nổi bật.

Thiên Huyền Tử mỉm cười, nói: "Không phải, ta chỉ cảm thấy, ngài không xứng làm sư tôn của ta!" "Vậy ngươi cảm thấy, người như thế nào, mới xứng làm sư tôn của ngươi?" Diệp Hàn nhìn Thiên Huyền Tử, lại cười một tiếng.

Đối với câu hỏi này, Thiên Huyền Tử rất nghiêm túc suy nghĩ.

Sau đó nói: "Tuy nhiên, ta chưa đến tổ địa của Nhân tộc, nhưng ta cảm thấy, ít nhất cũng phải là ba vị tổ của Nhân tộc, Toại Nhân lão tổ, Truy Y lão tổ hoặc là Hữu Sào lão tổ!" Ba người này, đều là Đại La Kim Tiên, công lao không thể không kể đến, trong loài người, có uy vọng vô thượng.

"Ha ha ha…" Diệp Hàn phá lên cười ha hả, sau đó phất tay một cái.

"Đứa trẻ ngốc, nên tỉnh rồi!" Trong tay Diệp Hàn, vô tận pháp lực tuôn ra, bên cạnh Thiên Huyền Tử phát hiện khánh vân, lập tức mở ra.

Mọi thứ trong nguyên thần, không chút bảo lưu mà bày ra trước mặt Diệp Hàn.

Thiên Huyền Tử lập tức kinh hãi thất sắc.

Có thể mở khánh vân của ta?

Tùy tay phất một cái đã mở ra?

Tu vi này, Đại La Kim Tiên… không, siêu việt Đại La Kim Tiên.

"Ầm…" Pháp lực của Diệp Hàn thấm vào nguyên thần của Thiên Huyền Tử, sau đó, như một mồi lửa, nguyên thần của Huyền Quy xảy ra sự lột xác.

Những ký ức của kiếp trước, như thủy triều tuôn về.

Từng cảnh một, như ánh sáng lướt qua.

Kiếp trước, là con thần quy đầu tiên giữa trời đất sau khi khai thiên lập địa, có căn nguyên vô thượng, nhưng tu hành vô số năm tháng, lớn đến vô hạn, mà không hóa hình.

Cuối cùng, ở Bắc Hải gặp được Diệp Hàn, Diệp Hàn chỉ điểm thiên cơ, cho hắn một trận tạo hóa.

Vì vậy mới có thể vào lúc vá trời, thu được vô lượng công đức chuyển thế.

Mới có được một thân khí vận của kiếp này.

Thiên Huyền Tử vào lúc này, lập tức hiểu rõ kiếp trước kiếp này.

"Thiên Huyền Tử, bái kiến sư tôn!" Thiên Huyền Tử quỳ xuống đất, trong mắt có lệ hoa xoay chuyển.

Nếu năm xưa không có Diệp Hàn chỉ điểm, hắn chỉ có thể chết dưới đao của Thánh nhân, sau khi vào luân hồi, chuyển thế cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, làm sao có thể có được một thân cơ duyên và khí vận như hiện tại.

Càng làm sao, có thể bái dưới trướng Diệp Hàn.

" khấu kiến sư tôn, khấu kiến Thánh phụ!" Thiên Huyền Tử quỳ trên mặt đất, hồi lâu không dậy, hướng về Diệp Hàn dập đầu, một cái lại một cái.

"Nếu không có ơn chỉ điểm của sư tôn, Thiên Huyền Tử kiếp này

kiếp này, cũng chỉ là người thường mà thôi!" "Dậy đi!" Diệp Hàn gật đầu: "Đại thiện, theo ta về đảo Kim Ngao đi!" Nói xong, đưa tay kéo Thiên Huyền, thân hình chuyển động, không gian vô tận lướt qua, ba người liền rơi xuống trên đảo Kim Ngao.

Diệp Hàn đưa Thiên Huyền Tử đến gặp Thông Thiên, Thông Thiên tự nhiên có bảo vật ban thưởng.

Thông thường, thu đồ đệ phải được sư tôn đồng ý, nhưng Thông Thiên đã sớm nói, Diệp Hàn thu đồ, có thể không cần hỏi, ông sẽ trực tiếp đồng ý.

Một ngày nọ!

Trên ba mươi ba tầng trời, đột nhiên truyền xuống một giọng nói uy nghiêm.

"Các vị Thánh nhân!" Giọng nói của Hồng Quân, vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang: "Đến Tử Tiêu Cung của ta… nghị sự!" Nói xong, Hồng Quân dường như cảm thấy không ổn, lập tức lại bổ sung một câu: "Diệp Hàn, cũng đến!" Trong Hồng Hoang, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Diệp Hàn, bây giờ đã trưởng thành đến cấp bậc Thánh nhân rồi sao?

Ngay cả Diệp Hàn cũng không ngờ, lão già Hồng Quân lại gọi mình đến.

Nhưng, sẽ có chuyện gì đây!

Diệp Hàn cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức bước ra khỏi đạo trường, lại thấy sư tôn Thông Thiên.

Thông Thiên cười nói: "Đồ đệ, chúng ta cùng đi đi!" "Vâng!" Diệp Hàn đi cùng Thông Thiên, hai người không trực tiếp phá vỡ hư không đến cửa Tử Tiêu Cung, mà đi lại vào Hỗn Độn, từ trong Hỗn Độn đi

một vòng.

Đương nhiên, với tu vi của hai người hiện tại, đều là thông thiên triệt địa, không còn cần phải như năm xưa, đi trong Hỗn Độn một cách khó khăn, tốn mấy chục năm thời gian.

Sư đồ hai người, đi lại trong Hỗn Độn, cảm khái sâu sắc.

Thông Thiên nhìn Diệp Hàn, thở dài một hơi nói: "Năm xưa bốn năm người chúng ta đi qua đây, thật là vui vẻ biết bao." Diệp Hàn tự nhiên biết sư tôn đang nói gì, chỉ gật đầu, không nói gì.

Thông Thiên lại nói: "Nhị sư bá của con làm việc khá dứt khoát, con người thích sĩ diện, có một số chuyện qua rồi, vi sư hy vọng con có thể buông xuống, tình cảm Tam Thanh, không thể đoạn tuyệt!" Diệp Hàn trong lòng mỉm cười, trên mặt lại lộ ra vẻ như đang suy tư, gật đầu, lại lắc đầu.

Hai người cứ như vậy ra khỏi Hỗn Độn, tiến vào Tử Tiêu.

Chương 328

Diệp Hàn theo sau Thông Thiên, cùng nhau tiến vào Tử Tiêu Cung.

Khi hai người bước vào, các Thánh nhân khác đã đến đông đủ.

Có Tam Thanh Lão Tử, Nguyên Thủy, có Tây phương Nhị Thánh, Nữ Oa, ngay cả Hậu Thổ vốn không bao giờ rời khỏi Địa Phủ cũng lần đầu tiên đến Tử Tiêu Cung.

"Hôm nay!" Hồng Quân trước tiên nhìn Nữ Oa: "Lệnh cấm túc của các ngươi đều được giải trừ!" "Tạ ơn Lão sư!" Nữ Oa chỉ làm lễ cảm tạ Hồng Quân theo phép lịch sự.

Còn Hậu Thổ thì không có biểu hiện gì.

Hậu Thổ bây giờ tuy đã thành Thánh, nhưng không quên bổn phận của mình, về bản chất, nàng vẫn là Vu tộc.

Ý chí của Vu tộc vẫn chảy trong huyết quản của nàng.

Không tôn trời, không tôn đất, không tôn Thánh nhân, chỉ bái Bàn Cổ.

"Các ngươi đều đã đến, hôm nay có một việc, cần phải thương nghị với các ngươi!" Sắc mặt Hồng Quân nghiêm lại, ngồi cao trên đài mây, cuối cùng cũng vào vấn đề chính.

Những người ngồi dưới đều là Thánh nhân, nên vừa mở miệng đã có vô vàn dị tượng trời đất sinh ra, cả Tử Tiêu Cung được bao phủ bởi kim hoa dày đặc, kim liên tầng tầng lớp lớp, mùi hương khiến Diệp Hàn cảm thấy hơi khó chịu.

"Vu Yêu đại chiến đã qua vạn năm, nay trời đất Hồng Hoang không người quản lý, trật tự thiên địa không còn.

Hôm nay triệu tập các ngươi đến chính là để thảo luận việc tái lập Thiên đình." Hồng Quân nhìn mọi người.

Sắc mặt mọi người không chút gợn sóng, từng người một nói với Hồng Quân: "Tất cả xin nghe theo sự sắp đặt của Đạo Tổ." Thực tế, trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng.

Nữ Oa và Hậu Thổ thì không nói, hai người không có giáo thống nên không mấy quan tâm.

Nhưng trong Tứ giáo là Tây phương giáo, Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, năm vị Thánh nhân lẽ nào không nhìn ra Thiên đình đã tan nát, không ai tu sửa?

Vậy tại sao lại không có ai đi xây dựng Thiên đình?

Đơn giản, không có lợi lộc gì.

Ban đầu Hậu Thổ thân hóa luân hồi, bổ sung Thiên đạo, nhận được vô lượng công đức, Diệp Hàn thuận thế thành lập Địa Phủ, sau đó mọi người đều chạy đi tranh giành quả vị ở Địa Phủ.

Tại sao?

Vì có lợi.

Sinh linh trong Hồng Hoang đều có ngày sinh lão bệnh tử, bất kể là ai, dù là Thánh nhân cũng khó thoát khỏi sinh tử kiếp.

Tất cả hồn phách đều phải đi một vòng trong Địa Phủ.

Cho nên Địa Phủ là một nơi chứa đầy công đức, có vô biên vô tận công đức.

Bất kỳ ai quản lý Địa Phủ đều có thể nhận được lợi ích.

Còn Thiên đình thì sao?

Nghe thì hay đấy, nhưng Thiên đình so với Địa Phủ lại là một thái

cực khác.

Thiên đình quản lý trật tự trời đất trong Hồng Hoang, nhưng không đơn giản như Địa Phủ chỉ tịnh hóa linh hồn, mà phải điều hòa mâu thuẫn giữa các tộc, có thể nói là dấn thân sâu vào sát kiếp.

Quyền hành của Thiên đình tuy lớn, nhưng ngày qua tháng lại, những quả vị trong Thiên đình đó, ngoại trừ Thiên Đế ra, nhận được không phải là công đức, mà là nhân quả nghiệp lực.

Nói đơn giản, Địa Phủ là một nơi chứa công đức, còn Thiên đình lại là một nơi chứa nhân quả.

Đây chính là một thể hai mặt, ôm âm gánh dương, hợp với Thiên đạo, hợp với ý chí của đạo lý huyền diệu.

Các Thánh nhân sớm đã nhìn thấu điểm này, nên đều không muốn đi xây dựng Thiên đình, nếu không sẽ kéo thấp khí vận của cả giáo thống, chẳng phải là mất nhiều hơn được sao?

"Thiên đình không lập, sát khí Hồng Hoang không tan," Hồng Quân nhìn mọi người, nói: "Các ngươi đều có đạo thống, vậy trách nhiệm của Thiên đình nên giao cho giáo môn nào là thích hợp?" Mọi người nhìn nhau.

Lão Tử lên tiếng trước tiên, nói: "Lão sư, Nhân giáo của con đệ tử ít ỏi, môn phái tiêu điều, chỉ có Huyền Đô Đại pháp sư và tiểu Linh Linh hai đệ tử, không thể chống đỡ nổi bộ mặt của Thiên đình." Tây phương Nhị Thánh nghe Lão Tử nói vậy, sắc mặt không đổi, nhưng trong lòng lại thầm oán: Nhân giáo đệ tử ít ỏi là thật, nhưng nói môn phái tiêu điều thì không thích hợp lắm, khí vận của Nhân giáo mạnh mẽ vô cùng!

Nhưng lời của Lão Tử cũng là sự thật.

Tổ chức Thiên đình cần vô số người, số người của Nhân giáo rõ

ràng là không đủ.

Hồng Quân gật đầu, nhìn về phía Thông Thiên của Tiệt giáo.

Thông Thiên nhíu mày, chưa kịp nói gì, Diệp Hàn đã nhanh miệng nói trước: "Đạo Tổ, thực ra đệ tử có một đề nghị!" Một tiếng 'đệ tử', có thể nói là đã cho Hồng Quân đủ mặt mũi.

Sắc mặt Hồng Quân không tệ, nhìn Diệp Hàn nói: "Nói đi!" Diệp Hàn nói: "Ban đầu khi Tây phương giáo Nhị Thánh thành Thánh, đã từng mượn vô lượng công đức từ Thiên đạo, và phát ra bốn mươi tám đại nguyện.

Nay quản lý trời đất, sắp xếp lại trật tự Hồng Hoang, nên do Tây phương giáo làm, cũng vừa hay cho họ một cơ hội để hoàn thành đại nguyện với Thiên đạo!" Lời vừa nói ra.

Tây phương giáo Nhị Thánh lập tức vô cùng tức giận, nhưng trên mặt lại không thể biểu hiện ra.

Chương 329

"Hay!" Hồng Quân nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn: "Hai người thấy thế nào?" Tiếp Dẫn mặt mày khổ sở, Chuẩn Đề đứng dậy, nói: "Lão sư, việc này không ổn.

Tây phương giáo của chúng con số người cũng không nhiều, đất Tây phương lại cằn cỗi, không đủ để chống đỡ khí vận của Thiên đình.

Nếu sư tôn muốn Tây phương giáo của chúng con đứng ra lãnh đạo Thiên đình, đệ tử thà giải tán giáo thống, Tây phương giáo này không cần cũng được." Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Chuẩn Đề, thấy hắn vô cùng kiên quyết.

"Thôi được!" Hồng Quân xua tay, lại nhìn về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên, hỏi: "Hai người các ngươi, tự nhiên cũng không chịu lãnh đạo Thiên đình!" "Đệ tử hổ thẹn!" Nguyên Thủy và Thông Thiên đồng thời chắp tay.

Hồng Quân nói: "Thôi được, để một giáo môn nào đó lãnh đạo Thiên đình, quả thực không ổn.

Thôi được, việc tái lập Thiên đình, liền do các giáo cùng nhau xây dựng, thế nào?" Các giáo cùng nhau xây dựng.

Tức là mỗi giáo môn cử ra một ít người, sau đó mọi người cùng nhau quản lý, tất cả nhân quả nghiệp lực, mọi người cùng gánh.

"Xin tuân theo mệnh lệnh của sư tôn!", mọi người không thể từ chối được nữa, từ chối nữa là không nể mặt Lão sư.

"Ừm!" Hồng Quân nói: "Hôm nay sẽ lại chọn ra người đảm nhiệm vị trí Thiên Đế, sau này các thiên binh thiên tướng, tám bộ chính phó

đại thần, đều do các ngươi tự mình tổ chức!" "Vâng!" Mọi người lại cúi đầu.

Sau đó, Lão Tử là người đầu tiên lên tiếng: "Lão sư, vị trí Thiên Đế, đại pháp sư Huyền Đô của Nhân giáo chúng con có thể đảm nhiệm được, căn nguyên sâu dày, lại là Nhân tộc, trong lòng có chính nghĩa, cương trực không a dua!" Ta kháo...

Diệp Hàn nhìn Đại sư bá, phát hiện trăm vạn năm không gặp, da mặt của lão gia hỏa này sắp đuổi kịp Tây phương Nhị Thánh.

Vừa nãy nói tổ chức Thiên đình, là người đầu tiên thoái thác.

Bây giờ chọn Thiên Đế, lại là người đầu tiên nhảy ra, tiến cử đại đệ tử của mình.

Đại sư bá... thật là không có lợi thì không dậy sớm, không thấy thỏ không thả chim ưng.

Hay thật! 200.

Vị trí Thiên Đế trong Thiên đình tuy là nơi đầy rẫy nhân quả, nhưng lại được hưởng công đức, muôn vàn nhân quả không chạm đến thân.

Trong Thiên đình, cũng chỉ có một chức vị là quả vị chính kinh.

"Đệ tử Di Lặc dưới trướng Tây phương giáo chúng ta, khoan dung độ lượng, đối nhân xử thế hòa nhã, lại phúc trạch vô biên, là lựa chọn tốt nhất cho vị trí Thiên Đế!" Chuẩn Đề không cam lòng tụt lại phía sau, vội vàng đứng ra, tiến cử đệ tử của mình lên sàn.

"Hừ..." Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ mạnh một tiếng, nói: "Nếu nói phúc trạch sâu dày, đệ tử nào có thể sánh được với Quảng Thành Tử của Xiển giáo ta?

Vị trí Thiên Đế, ta thấy Quảng Thành Tử là thích hợp nhất!" Hay

lắm!

Sắc mặt Hồng Quân tối sầm lại.

Không có lợi lộc thì chạy nhanh hơn thỏ, có chút lợi lộc thì tranh giành nhau.

Ta đặc biệt dạy dỗ một đám đệ tử như thế này sao!

Dù Hồng Quân đã tu luyện vạn năm, sau khi nhìn thấy đám đệ tử xui xẻo này, sắc mặt cũng tối sầm lại.

Mấy đệ tử mà mình thu nhận, sao đứa nào cũng có đức tính như vậy?

Ánh mắt của ông ta quét về phía Hậu Thổ và Nữ Oa.

Nữ Oa nói: "Đệ tử không có giáo thống, việc này, đệ tử không tham gia được không ạ?" "Ừm!" Hồng Quân gật đầu.

Hậu Thổ cũng nói: "Địa Phủ của ta cũng không tham gia vào việc của Thiên đình." Rõ ràng, Thiên Đế sẽ được chọn ra từ Tiệt giáo, Xiển giáo, Nhân giáo và Tây phương giáo.

Hồng Quân đưa mắt nhìn về phía Thông Thiên.

Hiện tại Xiển giáo đề cử Quảng Thành Tử, Tây phương giáo đề cử Di Lặc, Nhân giáo đề cử Huyền Đô Đại pháp sư.

Tiệt giáo vẫn chưa phát biểu ý kiến.

"Thông Thiên, ngươi thấy thế nào?" Hồng Quân trực tiếp hỏi.

Thông Thiên sững sờ, nói: "Tiệt giáo của ta cũng có một người thích hợp, nhưng phải hỏi Diệp Hàn xem nó có hứng thú với Thiên đình không." Diệp Hàn... sắc mặt mọi người tối sầm lại, ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Hàn.

Nếu Diệp Hàn tham gia cạnh tranh, người khác thật sự không có

nhiều cơ hội.

Hồng Quân nhìn về phía Diệp Hàn, mỉm cười nói: “Diệp Hàn, quả là một lựa chọn không tồi, Thiên Đế của Thiên đình, phải là người được lòng mọi người.” “Không ổn!” Diệp Hàn đứng ra, vội vàng lên tiếng từ chối.

Vị trí Thiên Đế này, người đầu tiên là Đế Tuấn, bảo ta làm người thứ hai, ta thật sự không có hứng thú.

Quản lý Hồng Hoang, thôi bỏ đi.

Chương 330

“Đạo Tổ!” Diệp Hàn thản nhiên nói: “Con cảm thấy, những người được mọi người đề cử đều không thích hợp.

Thiên đình sau này sẽ quản lý mọi việc ở Hồng Hoang, vị trí Thiên Đế đặc biệt quan trọng, tốt nhất là không nên có sự thiên vị.

Vì vậy, để chọn ra Thiên Đế, đệ tử cho rằng, cần phải có hai điều kiện!” “Hai điều kiện nào?” Hồng Quân nhìn Diệp Hàn.

Mọi người cũng đều nhìn hắn.

Diệp Hàn nói: “Thứ nhất, người này không thể được chọn trong Tứ giáo, nếu không sau này Thiên đình thành lập, dễ hình thành tình trạng thiên vị, điều đó sẽ cực kỳ bất lợi cho sự vận hành âm dương của cả Hồng Hoang!” “Không tồi!” Hồng Quân gật đầu: “Nói tiếp đi!” Diệp Hàn nói: “Thứ hai, ngoài các đệ tử của Thánh nhân đang đi lại trong Hồng Hoang, người này phải xuất thân danh môn, bối cảnh sâu dày, có đủ bá khí để quản lý Hồng Hoang, có thể trấn nhiếp được các đệ tử của Thánh nhân!” “...” Mọi người nhìn Diệp Hàn, vô cùng nghi hoặc.

Trấn nhiếp đệ tử của Thánh nhân?

Vậy thì chỉ có đệ tử của Thánh nhân mới làm được, ai có bản lĩnh như vậy?

Nhưng vừa rồi đã nói, điều kiện đầu tiên là không thể xuất thân từ Tứ giáo.

Giữa trời đất này, có người như vậy sao?

“Ha ha...” Chuẩn Đề cười gượng, nói: “Người như vậy, quả thật không dễ tìm, Bần đạo nghĩ mãi cũng không ra ai thích hợp.” “Diệp

đạo hữu!" Tiếp Dẫn nhìn Diệp Hàn, nói: "Nói rõ ra đi, đừng úp mở nữa!" "Tu sĩ như vậy, trong Hồng Hoang tự nhiên là có!" Diệp Hàn nói: "Người mà ta nói, chính là đồng tử Hạo Thiên dưới trướng Đạo Tổ!" Hạo Thiên trở thành Thiên Đế thứ hai sau Đế Tuấn, là do Thiên đạo đã định, có thể đóng vai trò kế thừa và phát triển.

Nhưng nếu Diệp Hàn không tranh thủ cho người khác, vị trí Thiên Đế này liên quan đến Phong Thần sát kiếp sau này, nếu đệ tử hoặc môn nhân của mình lên ngôi, ngược lại sẽ không dễ dàng khởi động sát kiếp.

"..." Chuẩn Đề nghẹn lời.

Đúng vậy, Hạo Thiên tuy không phải là đệ tử của Đạo Tổ, nhưng dù sao cũng xuất thân từ Tử Tiêu Cung, tuy địa vị thấp hơn đệ tử, nhưng trong mắt sinh linh Hồng Hoang, cũng là xuất thân danh gia vọng tộc.

Hơn nữa, bây giờ đang ở trước mặt Đạo Tổ, ai cũng không dám nói là không thích hợp.

"Hạo Thiên, quả là thích hợp!" Thông Thiên gật đầu, ủng hộ cách nói của Diệp Hàn.

Tam Thanh đều không có ý kiến.

Tây phương Nhị Thánh tự nhiên cũng không thể phản đối.

Hồng Quân cười cười, nói: "Lời của Diệp đạo hữu cũng có lý, trong mệnh của Hạo Thiên, nên có quả vị này!" Nói xong, ông ta quát về phía sau: "Còn không mau ra đây?" Ở phía sau, Hạo Thiên và Dao Trì hai người vội vàng bước ra, đến trước mặt các Thánh nhân.

Hai người này cũng giống như Diệp Hàn, căn nguyên là những hòn đá không tầm thường, nhưng khác với Diệp Hàn, Diệp Hàn là nghe Tam Thanh luận đạo mà hóa hình, còn Dao Trì và Hạo Thiên hai

người là do Đạo Tổ điểm hóa mà hóa hình, sự khác biệt trong đó không cần nói cũng biết.

Căn nguyên chi lực, ngộ tính, tự nhiên không thể so sánh được.

Nhưng hai người theo bên cạnh Đạo Tổ vô số năm, ngày đêm đối mặt với Đại đạo, cho dù không tu hành, tu vi cũng sẽ không bị tụt lại.

Mọi người chú ý, tuy hai người là hai đồng tử, dáng vẻ trẻ con, nhưng thực tế, tu vi đều đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Dao Trì là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Hạo Thiên là Chuẩn Thánh trung kỳ, cao hơn Diệp Hàn một tiểu cảnh giới.

"Biến!" Đạo Tổ vung tay về phía hai người.

Thân thể Hạo Thiên và Dao Trì đột nhiên xảy ra biến hóa, từ hai đồng tử biến thành hai người lớn, Hạo Thiên trở thành một nam tử cao lớn uy nghiêm, Dao Trì thì trở thành một phu nhân trong trang phục cung đình.

"Hạo Thiên, Dao Trì!" Hai người quỳ bái trước Hồng Quân: "Bái kiến Đạo Tổ!" "Ừm!" Hồng Quân nói: "Vừa rồi các ngươi cũng đã nghe, Diệp Hàn đề nghị hai người vào Thiên đình, các ngươi phải tận tâm tận lực, điều hòa âm dương, dẫn dắt Hồng Hoang!" "Vâng!" Hạo Thiên và Dao Trì hai người vô cùng vui mừng.

Lại quay sang Diệp Hàn, cúi đầu thật sâu: "Đa tạ Diệp đạo hữu!" "Đây là cơ duyên của ngươi!" Diệp Hàn thản nhiên liếc nhìn Hạo Thiên, người ta đắc ý quên mình, câu này ứng với Hạo Thiên bây giờ quả không sai chút nào.

Giây trước, Đạo Tổ Hồng Quân đích thân gọi Diệp Hàn là 'đạo hữu', giây sau, Hạo Thiên cũng gọi Diệp Hàn là 'đạo hữu', Diệp Hàn thì không nói gì, nhưng sắc mặt Thông Thiên lại trầm xuống.

Nhưng ngại mặt mũi của Hồng Quân, cũng không nói gì.

“Đây là Âm Dương Kính!” Hồng Quân lấy ra một chiếc gương tròn, đưa cho Hạo Thiên: “Trên có thể xem ba mươi ba tầng trời, dưới có thể quan sát cửu u chi địa, nay ban cho ngươi, đổi tên thành Hạo Thiên Kính, cầm vật này, có thể quan sát sự vận hành của trời đất, giúp ngươi quản lý Hồng Hoang!” “Vâng!” Hạo Thiên nhận lấy chiếc gương, lập tức vui mừng khôn xiết.

“Thôi, đến Thiên đình đi!” Hồng Quân vung tay, Hạo Thiên liền lui xuống.

Không lâu sau, mọi người trong Tử Tiêu Cung đều nghe thấy giọng nói của Hạo Thiên từ bên ngoài.

“Ta là Hạo Thiên, dưới trướng Đạo Tổ, hôm nay tái lập Thiên đình, quản lý trật tự Hồng Hoang, điều hòa âm dương, dẫn dắt bốn mùa luân hồi, nhật nguyệt tinh thần, trời đất cùng chứng giám!” Rầm rầm rầm... trên trời giáng xuống vô biên công đức, Thiên đình thành lập.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nói: “Thiên đình đã lập, các vị chính thần của tám bộ còn lại, các ngươi đều nên phụ trợ Hạo Thiên hoàn thành, để quản lý Hồng Hoang!” “Vâng!” Mọi người tuy miệng đáp ứng, nhưng trong lòng lại không để tâm.

Hồng Quân cũng không để ý, vung tay nói: “Vu Yêu nhị tộc diệt vong, theo ý chí của Thiên đạo, đến lúc Nhân tộc hưng thịnh.

Nhưng Nhân tộc tuy đông, nay vẫn còn mông muội, nên có Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, tám quả vị này, đều nằm trong tay Diệp đạo hữu Diệp Hàn, việc này nên sớm làm rõ, xác định người làm Đế sư, sớm ngày giáo hóa Nhân tộc.

Các ngươi tự mình thương nghị!” Nói xong, Hồng Quân vung tay, đưa tất cả mọi người ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Rầm...

Các Thánh nhân bị Hồng Quân trực tiếp đưa ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Chương 331

Sau đó, Tây phương Nhị Thánh, Tam Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ, đều nhìn về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười khổ.

Không sai, ban đầu Hồng Vân tự bạo, đám Hồng Mông Tử Khí kia cũng lập tức vỡ ra, hóa thành ba sợi dài năm sợi ngắn, tám đoạn Hồng Mông Tử Khí.

Tám đoạn Hồng Mông Tử Khí này tương ứng với Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc.

Nhưng việc này làm rất kín đáo, Hồng Quân lão gia hỏa này lại biết, cũng khiến Diệp Hàn trong lòng căng thẳng.

Lão ta phát hiện từ lúc nào?

Là sau khi Hồng Vân tự bạo đã biết, hay là sau này mới biết?

"Ai..." Chuẩn Đề thở dài một hơi, nhìn Diệp Hàn nói: "Bây giờ, bản tọa mới biết, tại sao Diệp đạo hữu ban đầu lại từ chối đạo Hồng Mông Tử Khí kia của Đạo Tổ!" "Không sai!" Tiếp Dẫn gật đầu, nói: "Diệp đạo hữu nhìn thấu thiên cơ, quả nhiên thủ đoạn cao minh, Bần đạo bội phục vô cùng!" Bọn họ đang nói cái gì vậy?

Sao ta không biết?

Diệp Hàn ngơ ngác.

Thông Thiên lại nói: "Trước đây vi sư cũng không cảm ứng được, bây giờ Nhân tộc sắp đại hưng, chúng ta thân là Thánh nhân, tự nhiên có thể nhìn thấu một số thiên cơ.

Tám đoạn Hồng Mông Tử Khí ba dài năm ngắn kia, đang ở trên

người con phải không!" Diệp Hàn lập tức hiểu ra.

Hóa ra, lúc mình làm việc đó, chỉ có Thiên đạo biết.

Các Thánh nhân cũng mới biết gần đây thôi sao?

Vậy thì tốt, vậy thì tốt!

"Không sai!" Diệp Hàn nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Tam Thanh và những người khác, nói: "Tám đoạn tử khí đó quả thực đang ở trên tay ta, Hồng Mông Tử Khí này, tương ứng với đạo quả của Tam Hoàng Ngũ Đế Nhân tộc." Quả vị Tam Hoàng Ngũ Đế, không ai có thể cướp đi được, dù sao cũng là trời định, nhất định sẽ rơi vào tay Nhân tộc.

Nhưng trong thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, tám vị trí Đế sư, quả thực có thể tính toán một phen.

Điều này liên quan đến một việc quan trọng: truyền bá giáo nghĩa.

Nói không hay một chút, lúc này Nhân tộc đang ở trong trạng thái nguyên thủy mông muội, dân số đông đảo, muốn truyền bá giáo nghĩa trong Nhân tộc là vô cùng khó khăn.

Nhưng nếu trong thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, thân là Đế sư, tự nhiên có thể sử dụng quyền lực của đế vương, cưỡng chế truyền bá giáo nghĩa trong Nhân tộc.

Vì vậy, bất kể là Nhân giáo, Tiệt giáo, Xiển giáo hay Tây phương giáo, đều cần Hồng Mông Tử Khí trong tay Diệp Hàn.

Nói đơn giản, không có Hồng Mông Tử Khí, công đức của Tam Hoàng Ngũ Đế không thể viên mãn, tự nhiên không tồn tại Đế sư, có Hồng Mông Tử Khí, đưa cho ai, người đó là Đế sư.

"Diệp đạo hữu!" Chuẩn Đề nhìn Diệp Hàn, là người đầu tiên lên tiếng: "Tam Hoàng Ngũ Đế, tổng cộng có tám quả vị Đế sư, Tây phương giáo của chúng ta cũng không cần nhiều, chỉ cần một Hoàng

một Đế là đủ!" Tam Thanh nhìn Nhị Thánh, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười lạnh.

Lão Tử hừ lạnh một tiếng.

Chuẩn Đề nói: "Ta cũng đâu có đòi nhiều, tổng cộng tám quả vị, Tứ giáo chia đều, ta lấy hai cái cũng không nhiều, đương nhiên, nếu các vị thấy nhiều quá, ta lấy hai vị trí Đế sư của Đế cũng được." Tam Hoàng không cần nữa, tổng được rồi chứ.

Thực ra, trong lòng Chuẩn Đề, hai vị Đế cũng không chắc có được, dù sao lúc này Diệp Hàn cầm trong tay tám đạo Hồng Mông Tử Khí, quyền chủ động nằm trong tay người khác, mà ai cũng biết Diệp Hàn không có thiện cảm với Tây phương giáo, chắc chắn sẽ tìm mọi cách đàn áp.

Nhưng đồng thời, đây cũng là chỗ cao minh của hắn, cùng lắm thì trả giá, cho ta một vị trí Đế sư cũng được.

Nhưng, Diệp Hàn lại cười lạnh, nhìn Chuẩn Đề, nói: "Chí hướng của Chuẩn Đề Thánh nhân, quả thật là vĩ đại!" Chuẩn Đề nghe giọng điệu không đúng, vội hỏi: "Diệp đạo hữu nói vậy là có ý gì?" Diệp Hàn nói: "Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, đã xấu lại còn ảo tưởng, chí hướng như vậy, không phải là vĩ đại sao?" Phụt...

Chuẩn Đề suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Tiếp Dẫn nói: "Vậy Diệp đạo hữu, việc này quan hệ đến sự tồn vong của Tây phương giáo chúng ta, ngươi định thế nào?" "Cút!" Diệp Hàn trực tiếp dùng một chữ để đáp lại.

Sau đó, sắc mặt của hai người Tây phương tối sầm lại, nếu không phải vì đánh không lại, sớm đã động thủ rồi.

"Ai!" Hai người đều thở dài một hơi, miệng lẩm bẩm những lời như "Hành vi đi ngược lẽ thường", "Nghịch thiên hành sự", rồi biết

điều rời đi.

Tây phương giáo rời đi, bây giờ chỉ còn lại ba giáo môn của Tam Thanh.

Thông Thiên liếc mắt ra hiệu cho Diệp Hàn, sau đó liếc liếc Nguyên Thủy, ý tứ rõ ràng: đây là cơ hội tốt để hàn gắn quan hệ với Xiển giáo, đừng bỏ lỡ.

Diệp Hàn cũng nói: "Nhị sư bá, bên ngài cần mấy vị trí?" Lời vừa nói ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không cho chút mặt mũi nào, lạnh lùng 'hừ' một tiếng, phất tay áo bỏ đi, miệng lại nói: "Đồ của Diệp Hàn, Ngô không cần!" Diệp Hàn ngơ ngác.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ tức giận bỏ đi của Nguyên Thủy, Diệp Hàn cũng thầm giơ ngón tay cái: Nhị sư bá nếu ở hậu thế, e rằng sẽ giành được ba giải Oscar, giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất, giải biên kịch xuất sắc nhất, và giải đạo diễn xuất sắc nhất.

"Sau này tìm cách bồi thường cho Xiển giáo vậy!" Diệp Hàn thầm thở ra một hơi, nhìn Thông Thiên và Lão Tử, nói: "Sư tôn, Sư bá, hai người đều vì giáo môn, nên con nói thẳng, Tam Hoàng, con chuẩn bị giữ lại cho Diệp Xuân, Hi Hòa và Thường Hi, nhưng nếu là Đế sư, thì có thể để giáo nghĩa của Tiệt giáo và Nhân giáo truyền bá.

Về phần năm vị trí của Ngũ Đế, liền do Sư tôn và Sư bá phân phối!" Diệp Hàn bản thân thuộc Tiệt giáo, lại thân thiết với Đại sư bá Lão Tử, lúc đó truyền giáo nghĩa của ai cũng không sao cả.

Vì vậy, hắn lấy ra năm đạo Hồng Mông Tử Khí ngắn, đưa cho Lão Tử.

"Đại thiện!" Lão Tử cười cười, chỉ lấy một đạo, nói: "Nhân giáo của Ngô có thể làm Đế sư, e rằng cũng chỉ có Huyền Đô, nhiều hơn cũng không dùng được, Tam đệ, bốn đạo còn lại, liền cho đệ đi!" Bốn

đạo Hồng Mông Tử Khí còn lại, đều vào tay Thông Thiên.

Chương 332

Thông Thiên môn hạ đệ tử đông, nên không từ chối.

Vị trí Đế sư không chỉ có thể truyền bá giáo nghĩa của bản giáo, thực ra trong quá trình dạy dỗ Tam Hoàng Ngũ Đế, và sau khi công đức viên mãn, đều có vô lượng công đức để nhận, đối với bản thân Đế sư, cũng có vô lượng lợi ích.

Lão Tử và Thông Thiên rời đi.

Sau đó, trên quảng trường Tử Tiêu trống vắng, chỉ còn lại Diệp Hàn, Nữ Oa, Hậu Thổ ba người.

Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, cười lạnh nói: "Ngươi cũng quan tâm đến Thái Âm nữ thần nhỉ, ngay cả vị trí Đế sư cũng đã chuẩn bị xong rồi." "Đúng vậy!" Hậu Thổ không cam lòng yếu thế, cũng cười lạnh, nói: "Xem ra hai nữ thần Thái Âm chắc chắn có điểm hơn người!" Sắc mặt Diệp Hàn lập tức tối sầm lại.

Hay lắm...

Vu Yêu nhị tộc đại chiến, hai người gần như nước lửa không dung, lúc này lại đứng chung một chiến tuyến?

"Khụ khụ khụ..." Diệp Hàn có chút lúng túng ho khan hai tiếng, nói: "Cái đó, hai người không phải đều là Thánh nhân sao, cho các ngươi thứ này cũng vô dụng phải không?" "Hừ!" Nữ Oa nói: "Ngươi nói cũng có lý, nhưng trong lòng ngươi, chắc chắn nghĩ đến hai người họ nhiều hơn một chút phải không?" "Không không không..." Diệp Hàn vội vàng xua tay, nói: "Diệp mỗ ta, lúc nào cũng nghĩ đến nàng, tình cảm này, trời đất có thể chứng giám!" "Thật không?" Giữa đôi mày của Nữ Oa, đột nhiên hiện lên một tia giảo hoạt.

Diệp Hàn nghiêm túc gật đầu.

Nữ Oa đột nhiên nổi giận, nói: "Tên không có lương tâm nhà ngươi, biến mất cả trăm vạn năm, sau khi trở về cũng không đến Oa Hoàng Cung thăm bản cung, ngươi có xứng đáng với bản cung không?" Trong mắt Nữ Oa, lệ đã lưng tròng.

Hậu Thổ thấy tình thế không ổn, vội vàng thi triển thần thông rời đi.

Diệp Hàn sau khi trở về đã đến Địa Phủ hai lần, nhưng nàng lại không biết, Diệp Hàn chưa từng đến Oa Hoàng Cung.

Nghĩ vậy, Hậu Thổ đột nhiên cảm thấy, Diệp Hàn đối với mình vẫn tốt hơn.

Vội vàng đi!

"Hừ..." Hậu Thổ vừa đi, Nữ Oa càng tỏ ra tủi thân hơn!

Đúng vậy, Nữ Oa cảm thấy tủi thân.

Vì ngươi, ta bị Đạo Tổ giam ở Oa Hoàng Cung trăm vạn năm không được ra ngoài, tưởng ngươi đã chết, ta đau lòng biết bao nhiêu năm.

Tên phụ bạc nhà ngươi, sau khi trở về Hồng Hoang, ngay cả nhìn ta một cái cũng không thèm.

Nữ Oa đau lòng vô cùng.

"Oa Oa..." Diệp Hàn cũng cảm thấy có chút hổ thẹn.

Trở về Hồng Hoang gần vạn năm, cũng không đến thăm Nữ Oa một lần, thật có chút quá đáng.

Thực ra không phải vì Diệp Hàn không nhớ Nữ Oa, mà là món nợ phong lưu trên người hắn có hơi nhiều.

Hơn nữa, đối mặt với mối tình đầu ở Hồng Hoang này, Diệp Hàn cảm thấy không có dũng khí đối diện.

Sau đó, trong tiềm thức, liền có tâm lý lảng tránh Oa Hoàng Cung.

Nhưng Diệp Hàn suy nghĩ kỹ lại, mỗi lần hắn ở bên ngoài trăng hoa, Nữ Oa có vẻ tức giận, nhưng mỗi lần đều cho hắn cơ hội, chưa bao giờ làm khó hắn, cũng không có nửa lời oán trách.

"Oa Oa...

đừng buồn nữa, ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của ta!" "Hừ..." Nữ Oa hung hăng liếc hắn một cái, nói: "Ngươi đáng chết trong đám đàn bà." "Không phải nàng cũng vậy sao?" Diệp Hàn cười nói: "Ta còn đang trông cậy vào nàng để dĩ nữ chứng đạo đấy!" "Phụt..." Nữ Oa cuối cùng không nhịn được, bật cười, sau đó xoay người, trở về Oa Hoàng Cung.

Diệp Hàn nhân cơ hội được đằng chân lân đằng đầu, lập tức đi theo vào Oa Hoàng Cung.

"Phượng Tôn!" Kim Phượng nhìn thấy Diệp Hàn, vội vàng hành lễ.

Linh Châu Tử cũng chạy ra, nói: "Diệp đại lão gia, Xuân Xuân tiểu thư đâu ạ, lâu lắm rồi không thấy Xuân Xuân tiểu thư, con nhớ cô bé quá!" Ặc... trán Diệp Hàn tối sầm lại, hình như hắn nhớ, lúc Xuân Xuân ở đây, lần nào cũng bắt nạt ngươi, chẳng lẽ ngươi có xu hướng bị ngược đãi à?

Nhưng hắn cũng hiểu ra.

Bây giờ Phục Hy đã mất, cả Oa Hoàng Cung lạnh lẽo, một đứa trẻ như nó, ngay cả một người bạn cũng không có.

"Hôm khác, ta sẽ đưa Xuân Xuân tiểu thư đến!" Diệp Hàn đối phó với Linh Châu Tử, theo Nữ Oa vào Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa không thèm để ý đến hắn, vẫn bĩu môi, ra vẻ một người phụ nữ nhỏ bé chịu hết tủi thân, sau đó Diệp Hàn lại dùng một trăm năm, cuối cùng dùng một phương thức đặc biệt, dỗ dành nàng vui vẻ.

"Hừ..." Chuyện chính xong, Nữ Oa vẫn hừ một tiếng, nói: "Đời này, ngươi không thể rời xa đàn bà!" "Đâu có!" Diệp Hàn nói: "Ta chỉ không thể rời xa nàng thôi!" "Đừng nói lời ngon ngọt, ta có chuyện muốn hỏi ngươi!" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, vô cùng cẩn thận, nhìn ra bên ngoài.

Diệp Hàn nói: "Yên tâm đi, ta đã che giấu khí cơ của Oa Hoàng Cung, bên ngoài cho dù là Đạo Tổ và Thiên đạo, cũng không thể nhìn trộm được." Đùa sao, Diệp Hàn trước đó và Nữ Oa triền miên.

Chẳng lẽ lại để các Thánh nhân xem trực tiếp?

Khí cơ sớm đã được che đậy.

"Ừm!" Nữ Oa hít sâu một hơi, nói: "Nghe Đạo Tổ nói, ngươi đã lĩnh ngộ Đại đạo viên mãn, thật không?" Diệp Hàn nhíu mày.

Chương 333

Chuyện Đại đạo, phiền phức lắm, nhưng vẫn gật đầu, nói: "Ngộ thì ngộ rồi!" "Vậy..." Nữ Oa nói: "Thiên đạo, và Đại đạo, hai loại Thánh nhân này, rốt cuộc có gì khác biệt, Thánh nhân Thiên đạo, thật sự có thể như Đạo Tổ nói, vạn kiếp bất diệt sao?" "..." Nữ Oa hỏi như vậy, Diệp Hàn cũng không biết nên trả lời thế nào.

Nếu phải nói, Thánh nhân Đại đạo chắc chắn lợi hại hơn Thánh nhân Thiên đạo.

Nhưng cuối con đường của Đại đạo đã bị trấn áp, không thể chứng đạo.

Thánh nhân Thiên đạo, về lý thuyết, chỉ cần Hồng Hoang không diệt, Thiên đạo còn tồn tại, Thánh nhân hẳn là sẽ không chết.

Nhưng vấn đề là, Hồng Hoang thật sự có thể tồn tại mãi mãi không diệt sao?

Thiên đạo, thật sự có thể vĩnh viễn tồn tại sao?

Theo định luật thứ hai của nhiệt động lực học... thôi được, không nói những thứ vô dụng này.

Theo sự phát triển của Hồng Hoang sau này, Hồng Quân sẽ hợp đạo, sau khi thân hợp Thiên đạo, nếu Thiên đạo cuối cùng khống chế được Hồng Quân, vậy thì Thiên đạo vẫn như thường, nhưng nếu lỡ như Hồng Quân khống chế được Thiên đạo thì sao?

Vậy thì các Thánh nhân, chẳng phải đã trở thành con rối của Hồng Quân rồi sao?

Những điều này, đều là những nghi ngờ trong lòng Diệp Hàn, không có cách nào chứng thực.

Nhưng hắn lại đem những nghi ngờ này nói cho Nữ Oa.

Nữ Oa nghe xong lời của Diệp Hàn, hồi lâu không nói.

"Ta muốn cùng Diệp lang, mãi mãi không xa rời!" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn, nói: "Nếu là trước đây, ta sẽ không suy nghĩ những chuyện này, nhưng bây giờ, ta chỉ muốn ở bên Diệp lang, nếu Diệp lang dĩ lực chứng đạo, ta cũng sẽ trảm đi đạo quả của mình, tu lại lực chi đại đạo!" "Đừng!" Diệp Hàn quả quyết từ chối, nhíu mày nói: "Nàng không biết, Đại đạo, thực ra không dễ chứng như vậy, cuối con đường của Đại đạo, đã bị người ta trấn áp, con đường đó bây giờ không thông, đợi ta tìm ra cách, rồi quyết định cũng không muộn." Nữ Oa muốn trảm đi đạo quả của mình, tức là tự nguyện loại bỏ Hồng Mông Tử Khí, giáng tu vi xuống Chuẩn Thánh, sau đó tu lại Đại đạo.

Diệp Hàn trước khi tình thế chưa rõ ràng, chắc chắn sẽ không để nàng mạo hiểm.

Nữ Oa nghe Diệp Hàn giải thích một hồi, tự nhiên cũng không còn kiên trì nữa.

Đợi xem sao.

Lần này, Diệp Hàn ở Oa Hoàng Cung, ở lại mấy năm cũng không rời đi.

Một ngày nọ, đột nhiên trong lòng có cảm ứng, nhìn về phía Nữ Oa.

Nữ Oa cũng đưa mắt nhìn lại, nói: "Thời cơ đã đến, Thiên Hoàng của Tam Hoàng Nhân tộc, cũng nên ứng vị rồi!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Cũng là cơ duyên của Phục Hy đạo hữu!" Nữ Oa từ trong Oa Hoàng Cung, lấy ra một đạo linh hồn của Phục Hy đã được bảo tồn từ lâu.

Nữ Oa là Thánh nhân, sớm đã biết trước kết cục của Vu Yêu đại

chiến từ vô số năm trước, cũng đã nói kết cục cho Phục Hy.

Nhưng Phục Hy biết rõ sứ mệnh của mình, không nghe theo lời khuyên của Nữ Oa, dứt khoát xuất sơn, giúp Đế Tuấn bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sau đó vẫn lạc trong trận đại chiến Vu Yêu lần thứ hai.

Vì Nữ Oa biết trước sát kiếp, nên đã sớm giữ lại một tia thần hồn, bây giờ vừa hay có thể dùng đến.

"Việc này, liền nhờ cậy vào ngươi!" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn hỏi: "Nàng không đi sao?" Nữ Oa lắc đầu.

Diệp Hàn lập tức hiểu ra.

Nữ Oa và Hậu Thổ, bây giờ đều là nữ nhân của Diệp Hàn, nhưng giữa hai người, dù sao cũng ở hai phe khác nhau, một người là Yêu tộc, một người là Vu tộc, Vu Yêu không thể dung hòa, cũng không có cách nào dung hòa.

"Thôi được!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, giữa Hậu Thổ và Nữ Oa, e rằng cho dù là mình, cũng không thể điều hòa được.

Mang theo tàn hồn của Phục Hy, thân hình hắn lóe lên đã đến Địa Phủ.

Bóng dáng của Hậu Thổ lập tức xuất hiện bên cạnh hắn.

"Diệp lang, theo ta!" Hậu Thổ cũng là Thánh nhân, mục đích của Diệp Hàn tự nhiên biết rõ, trực tiếp dẫn hắn đến nơi Lục đạo Luân hồi.

Lúc này nơi Luân hồi, so với trước kia không có nhiều khác biệt, chỉ là trước Lục đạo có thêm một dòng Hoàng Tuyền, trên Hoàng Tuyền có một cây cầu, tên là Nại Hà.

Đầu cầu có một bà lão đứng đó, tên là Mạnh Bà.

Mạnh Bà tay cầm một bát canh, thế tục âm dương hai ngả chia ly!

Mạnh Bà, là một trong ba thiện thi mà Hậu Thổ chém ra khi thành đạo, lúc này đứng trên cầu Nại Hà cầm canh Mạnh Bà, chuyên xóa đi ký ức kiếp trước của người ta, sau đó nhập luân hồi.

Đến nơi, Hậu Thổ trực tiếp gật đầu với Mạnh Bà.

Mạnh Bà biết điều tránh ra, không ép Phục Hy uống canh Mạnh Bà.

Diệp Hàn mang theo một tia hồn phách của Phục Hy, tiện tay ném vào Nhân đạo trong Lục đạo Luân hồi.

Theo quy tắc của Lục đạo, Phục Hy cả đời tuy khoan dung, nhưng cuối cùng trong trận đại chiến Vu Yêu nhị tộc, điều khiển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đã giết vô số Vu tộc, hai tay nhuốm đầy máu tươi của vô số Vu tộc, nên phải nhập vào A Tu La đạo, tiêu trừ hết lệ khí và nhân quả nghiệp lực, sau đó mới có thể trọng sinh vào tộc A Tu La.

Nhưng nếu làm vậy, rõ ràng là trái với ý định của Diệp Hàn, cũng trái với Thiên đạo.

Chương 334

Thiên đạo đã định Phục Hy có vị trí Thiên Hoàng của Nhân tộc, tự nhiên phải sinh ra ở Nhân tộc.

Thần hồn của Phục Hy vào Nhân đạo, sau đó liền không còn tin tức, không có chút sinh khí nào.

Cho dù là Thánh nhân, cũng không thể tính ra sinh linh sau khi luân hồi sẽ sinh ra ở đâu, chỉ có thể sau khi người đó sinh ra, dựa vào khí tức của kiếp trước để tìm kiếm.

Đây chính là điểm thần bí của Lục đạo Luân hồi.

Diệp Hàn không hề lo lắng, tuy không thể thông qua Lục đạo Luân hồi để suy đoán, nhưng hắn lại biết trước Phục Hy sẽ sinh ra ở bộ lạc Hoa Tư.

"Diệp lang, theo ta về Địa Phủ!" Hậu Thổ nhiệt tình mời, Diệp Hàn tự nhiên sẽ không từ chối, theo Hậu Thổ về Địa Phủ, ở lại mấy ngày rồi rời đi.

"Ý chí của Thiên đạo muốn Nhân tộc hưng thịnh, Tam Hoàng Ngũ Đế lần lượt thay thế, trong đó quan hệ đến tương lai của Nhân tộc, không thể có sai sót!" Diệp Hàn nói với Hậu Thổ: "Thiên Hoàng Phục Hy sắp giáng thế, ta phải đi xem một chút, đợi sau này, sẽ lại đến Địa Phủ tìm nàng!" "Được!" Hậu Thổ cũng không phải là người kiểu cách, sau khi triền miên với Diệp Hàn một hồi, tự nhiên để hắn rời đi.

Diệp Hàn thân hình lóe lên đến Nhân tộc, sau đó đến bên cạnh con gái Diệp Xuân, bắt đầu giảng giải một số đạo lý.

Diệp Hàn dự định, vị trí Đế sư của Thiên Hoàng Nhân tộc, sẽ giao cho Diệp Xuân.

Diệp Xuân tuy còn nhỏ, nhưng bây giờ đã có tu vi Đại La Kim Tiên.

Vị trí Đế sư có nhân quả lớn, tự nhiên là béo bở không để lọt ra ngoài.

Đương nhiên, nghe nói mình sẽ làm thầy của Phục Hy, Diệp Xuân vô cùng phấn khích: "Cha ơi, Phục Hy đại lão gia, sau này thật sự phải gọi con là sư tôn sao?" Diệp Xuân cảm thấy kỳ lạ.

Nàng là hậu bối của Phục Hy, bây giờ lại đảo ngược, làm sư tôn của Phục Hy.

"Ừ!" Diệp Hàn cười cười, mang Diệp Xuân ở lại Nhân tộc, tĩnh lặng chờ Phục Hy giáng thế.

Nói về một bộ tộc xa xôi trong Nhân tộc, tên là bộ lạc Hoa Tư, bộ tộc này gần Lôi Trạch.

Lôi Trạch là một cấm địa của địa phương, bên trong sấm sét vang rền, ngày đêm không ngớt, tương truyền là đạo trường của Lôi Đình Đạo Quân thời thượng cổ trong Hồng Hoang, bên trong còn lưu lại ý chí của lôi đình.

Từ thời thượng cổ đến nay, trong bộ tộc Hoa Tư có không ít người đi vào Lôi Trạch, nhưng không một ai ngoại lệ, đều không trở ra được.

Một ngày nọ, tộc trưởng của bộ lạc Hoa Tư là Hoa Tư thị, cùng với những người phụ nữ khác trong tộc, lên núi hái quả dại.

Mấy năm gần đây thời tiết dần khô hạn, sát khí trong Hồng Hoang ngày càng nặng, ảnh hưởng đến thực vật thông thường, sản lượng quả dại ít đi, nhưng người của bộ tộc Hoa Tư lại ngày càng đông.

Lúc này, vấn đề dần xuất hiện, đàn ông đi săn không đủ, phụ nữ hái lượm cũng không đủ.

Lần này, ngay cả tộc trưởng của bộ lạc là Hoa Tư thị, cũng không thể không cùng mọi người lên núi hái lượm.

Nhưng vấn đề là, hái quả dại không phải vì nhiều người là có thể hoàn thành, vì quả dại quá ít.

"Hay là..." một người phụ nữ đi cùng, trong mắt thoáng hiện một tia quyết tuyệt, nói: "Chúng ta đến núi Bắc Đại hái đi, nghe nói quả dại ở đó, thường không ai đến!" "Không không không!" Vừa nghe đến núi Bắc Đại, những người khác đều cảm thấy vô cùng sợ hãi, tất cả đều từ chối.

Nguyên nhân là vì, núi Bắc Đại gần Lôi Trạch, nếu lạc đường vào Lôi Trạch, sẽ thập tử vô sinh.

Mọi người không muốn đi, nhưng Hoa Tư thị sinh ra đã có dũng khí, vì người già và trẻ nhỏ trong bộ tộc có đủ quả dại để ăn, tự nguyện cùng người phụ nữ kia đến núi Bắc Đại hái lượm.

Không ngoài dự đoán, quả dại ở núi Bắc Đại vô cùng phong phú, nhưng Hoa Tư thị lại vì thế mà đi lạc vào Lôi Trạch.

Rầm rầm rầm...

Lôi Trạch là một thung lũng, vừa hay ở một bên của núi Bắc Đại.

Trong đó, mây đen dày đặc, quanh năm không thấy mặt trời, vô tận hồ sấm, không ngừng sinh ra rồi tiêu vong, sấm sét vang rền.

Hoa Tư thị vô cùng kinh hãi, chạy loạn xạ, cố gắng thoát khỏi nơi quỷ quái này, trong lúc chạy loạn, đột nhiên nhìn thấy một nơi trong Lôi Trạch, ánh nắng chiếu rọi, một cảnh tượng yên tĩnh bình hòa.

Thế là Hoa Tư thị liền chạy đến đó.

Nàng cũng mạng lớn, xuyên qua giữa những tia sét loạn xạ, không bị sét đánh trúng.

Đến một nơi bình hòa, Hoa Tư thị phát hiện nơi này ngoài việc không có sấm sét, so với trên núi cũng không khác biệt lớn, chỉ là gần một tảng đá lớn, có một dấu chân khổng lồ, dấu chân đó dài đến mấy người.

Thứ gì đây?

Hoa Tư thị nhất thời kinh ngạc, liền dùng chân của mình, giẫm lên trên.

Một lần giẫm không sao, nhưng đột nhiên cảm giác một luồng năng lượng dị thường tiến vào cơ thể, trong bụng từ đó liền mang thai.

Hoa Tư thị giẫm lên dấu chân của Lôi Thần mà mang thai, khiến cả thung lũng đều yên tĩnh lại, Lôi Trạch quanh năm sấm sét không ngớt, biến thành một mảnh đất màu mỡ, trong đó quả dại vô số.

Nhưng sau khi Hoa Tư thị trở về bộ tộc, chuyện giẫm lên dấu chân Lôi Thần mà mang thai bị truyền ra ngoài, thế là, gần như cả bộ tộc đều đến tìm tộc trưởng lý luận.

Lôi Thần?

Nghe thật kỳ quái.

Chương 335

Từ thời thượng cổ, trong Lôi Trạch đã chết vô số người.

Con người đối với sinh linh trong Lôi Trạch tự nhiên tràn đầy oán hận, loại oán hận này liền bị chuyển dời lên đứa trẻ trong bụng Hoa Tư thị.

Mọi người cho rằng, trong bụng Hoa Tư thị mang thai, là nghiệt chủng của Yêu tộc.

"Nhất định phải giết nó!" "Đúng, đứa trẻ này sau này chắc chắn là một yêu quái!" "Tộc trưởng à, ngài cho dù không giết Hoa Tư thị, cũng nên giết đứa trẻ trong bụng!" "Đứa trẻ này, không chừng là hóa thân của tử linh, sau này sẽ giết chết tất cả chúng ta!" Lúc này Nhân tộc, vẫn đang ở trong một loại trạng thái nguyên thủy mông muội, nói như vậy cũng không phải vô lý.

Dù sao, từ thượng cổ đến nay vô số năm, trong Lôi Trạch đã chết bao nhiêu người?

Không thể đếm xuể.

Tộc trưởng thấy vậy, tiếng người sôi sục, cũng không dám chọc giận mọi người, nhưng Hoa Tư thị lại là con gái ruột của bà, là một người mẹ, sao có thể giết chết con gái của mình?

Làm sao bây giờ?

Thế là mọi người cùng nhau bàn bạc, không phải mang thai yêu quái sao, đuổi cô ta ra ngoài, đuổi đến Lôi Trạch, tiếp tục làm yêu quái, tốt nhất là đừng quay lại.

Lúc này Lôi Trạch đã không còn sấm sét, mọi người đuổi Hoa Tư thị ra khỏi bộ lạc, để cô sống trong Lôi Trạch.

Hoa Tư thị là một người phụ nữ kiên cường, cô có một cảm giác, đứa trẻ trong bụng này, sau này nhất định sẽ sinh ra bất phàm, trong lòng không tin, mình mang thai một yêu quái.

Không chừng là một vị thần tiên thì sao?

Hoa Tư thị nghĩ vậy, liền tìm một hang động trong Lôi Trạch, ở lại.

Hoa Tư thị là một người kiên cường.

Một mình sống ở ngoài hoang dã, ban ngày phải chăm sóc bản thân, phải hái quả, phải đảm bảo mình và đứa con có đủ dinh dưỡng.

Buổi tối, phải khoan gỗ lấy lửa, đốt đuốc ở cửa hang, đề phòng dã thú tấn công.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, bình lặng vô vị.

Nhưng lại tràn đầy kỳ vọng.

Con của ta, sau này nhất định sẽ bất phàm.

Suy nghĩ của Hoa Tư thị tuy không sai, nhưng có một chuyện lại khiến cô trăm bề không hiểu.

Phụ nữ bình thường mang thai, nên mười tháng là sinh.

Nhưng bụng của Hoa Tư thị lại mười hai tháng không có động tĩnh gì.

Điều này khiến nội tâm cô có chút dao động.

Đợi đến hơn hai mươi tháng vẫn không sinh, Hoa Tư thị cũng sợ hãi.

Cô sợ mình mang thai, thật sự là một yêu quái.

Cộng thêm buổi tối ác mộng liên miên, ban ngày thực phẩm thiếu thốn, một ngày nọ Hoa Tư thị cuối cùng bị giày vò đến tinh thần

không chịu nổi, phịch một tiếng, nhảy vào một cái hồ lớn trong Lôi Trạch, kết liễu sinh mệnh của mình.

Đúng lúc này, một thanh niên mặc áo đen, dắt theo một bé gái, từ trên mây hạ xuống.

"Lên!" Diệp Hàn vung tay, nước trong hồ sâu biến thành mây, nâng Hoa Tư thị lên, đưa cô trở lại đất liền.

"Ngài..." Hoa Tư thị nhìn Diệp Hàn, cảm thấy có chút quen mắt.

Diệp Hàn mỉm cười.

Hoa Tư thị cuối cùng cũng nhớ ra.

"Thánh Phụ!" Hoa Tư thị kinh ngạc kêu lên: "Ngài là Thánh Phụ đại nhân?" Mặc dù chưa từng gặp Diệp Hàn, nhưng cô từng ở bộ tộc lớn bên cạnh, nhìn thấy bức chân dung của Thánh Phụ, Thánh Mẫu và Tam Tổ Nhân tộc, nên lập tức nhận ra.

"Hoa Tư thị, bái kiến Thánh Phụ!" Có thể gặp được Thánh Phụ, cả đời nhìn thấy Thánh Phụ một lần, thật sự chết cũng đáng.

"Vì sao lại tự tìm cái chết?" Diệp Hàn hạ xuống mây, đứng trước mặt Hoa Tư thị, nhìn cô.

Hoa Tư thị đỏ mặt, sờ sờ bụng của mình, lại thở dài một hơi, nói: "Mọi người đều nói con mang thai yêu quái, hơn hai mươi tháng không sinh, con không muốn sống nữa, con sợ, sợ thật sự sinh ra một yêu quái, hại mọi người!" "Yên tâm đi!" Diệp Hàn an ủi: "Đứa trẻ trong bụng ngươi, không phải yêu quái, mà là đại hiền của Nhân tộc, sau này sẽ là cộng chủ của Nhân tộc, hãy chăm sóc thật tốt, nhất định phải bình an chờ nó ra đời!" "Thật sao?" Hoa Tư thị nghe Diệp Hàn nói vậy, trong lòng vô cùng kích động.

Con của ta không phải là yêu quái!

Là đại hiền của Nhân tộc!

Cộng chủ của Nhân tộc!

Lời của Thánh Phụ, chắc chắn không sai.

"Ừ!" Diệp Hàn gật đầu, nói mấy câu cổ vũ, sau đó liền dắt Diệp Xuân rời đi.

Chương 336

“Thu thu...” Sau khi Diệp Hàn đi, trên trời lại hạ xuống một con phượng hoàng, toàn thân rực lửa.

Con phượng hoàng đó miệng ngậm một cái túi da, bên trong đựng không ít quả dại, được ngậm đặt bên cạnh Hoa Tư thị.

Ban đầu Hoa Tư thị có chút sợ hãi, nhưng thấy phượng hoàng không có ác ý, lại còn mang linh quả cho mình ăn.

Lập tức hiểu ra: Thụy thú à.

Xem ra, lời của Thánh Phụ không sai, con của ta, sau này nhất định sẽ bất phàm.

Phượng hoàng bay lượn xung quanh, không ngừng mang quả dại, rau dại, và các loại động vật nhỏ làm thịt cho Hoa Tư thị.

Cuộc sống của Hoa Tư thị cũng dần tốt hơn.

Có một ngày, chuyện này lại truyền đến bộ tộc Hoa Tư.

“Cái gì?

Phượng hoàng?” Tộc trưởng nghe nói phượng hoàng, sợ đến nhảy dựng lên.

Sau đó, mặt mày vô cùng kích động.

Phượng hoàng, rồng, kỳ lân.

Là ba đại thần thú của thời thượng cổ, bây giờ không còn xuất hiện trên đời, con người làm sao có thể nhìn thấy những thứ đó?

Phượng hoàng là thụy thú, thụy thú chủ động chăm sóc con gái mình, vậy chứng tỏ con gái mình mang thai chắc chắn không phải là yêu quái.

Chuyện này không chỉ tộc trưởng biết, không lâu sau, cả bộ tộc cũng đều nghe nói.

Thế là, những người trước đây ép buộc tộc trưởng, lại đều chạy đến, quỳ trên đất, thành khẩn nhận lỗi, và đề nghị tộc trưởng đón Hoa Tư thị trở về.

Hoa Tư thị thực ra rất tức giận, nhưng vì con mình có một môi trường tốt hơn, cô đã chấp nhận đề nghị của mẹ mình là tộc trưởng, trở về bộ tộc.

Lại mười hai tháng sau.

Hoa Tư thị mang thai ba năm có dư, cuối cùng sinh hạ một bé trai.

Lúc đứa trẻ ra đời, vô tận tường thụy bao quanh.

Tử khí đông lai, kim hoa rơi loạn, giữa trời đất tràn ngập một mùi hương kỳ lạ, trên trời có kim long gầm vang, lại có hỏa phượng bay lượn trong mây.

"..." Mọi người nhìn cảnh tượng trên trời, không ai không kinh ngạc.

"Đứa trẻ này, sau này nhất định sẽ bất phàm!" "Trời giáng đại năng à, ta cứ tưởng là yêu quái, xem ra ta đã hiểu lầm!" "Ta sai rồi!" Đúng lúc này, giữa đám mây lành, đột nhiên xuất hiện một thanh niên mặc áo đen, chân đạp hư không, dắt theo một bé gái từ trên trời hạ xuống.

"Thánh Phụ!" Hoa Tư thị vô cùng kinh hãi, mặc dù vừa mới sinh xong thân thể yếu ớt, vẫn xuống giường quỳ xuống, bái lạy Diệp Hàn: "Hoa Tư thị, bái kiến Thánh Phụ!" Tộc trưởng cuối cùng cũng nhận ra Diệp Hàn, run rẩy quỳ trên đất: "Hoa Tư thị, bái kiến Thánh Phụ!" "Bái kiến Thánh Phụ!" "Mau dập đầu với Thánh Phụ!" Vô số người tộc xung quanh, dập đầu với Diệp Hàn, cảm giác như đang trong mơ.

Ta... có thể nhìn thấy Thánh Phụ.

Thánh Phụ nguyên lai là dáng vẻ này à!

"Đều đứng lên đi!" Diệp Hàn thản nhiên vung tay, mọi người xung quanh đều đứng dậy, lại đánh một luồng pháp lực nhu hòa vào cơ thể Hoa Tư thị, khiến sự suy yếu do sinh nở của cô lập tức hồi phục.

Xã hội loài người hiện nay, đang ở trong trạng thái mông muội, tuy đã có quần áo, lửa, nhà cửa.

Nhưng cuộc sống của mọi người đều đơn sơ, đại bộ phận các bộ tộc, đang ở trong xã hội mẫu hệ.

Ví dụ như bộ tộc Hoa Tư, tộc trưởng chính là mẹ của Hoa Tư thị.

Ánh mắt của Diệp Hàn, rơi vào đứa trẻ, nói: "Đứa trẻ này, là do trời đất sinh ra, sẽ là cộng chủ của Nhân tộc, các ngươi, phải chăm sóc cẩn thận!" Hả?

Cộng chủ của Nhân tộc?

Bộ tộc Hoa Tư của chúng ta, sắp có cộng chủ của Nhân tộc!

Mọi người, trong lòng chấn kinh, không dám tin.

Nhưng lời này là do Thánh Phụ nói, tự nhiên lại tin tưởng không nghi ngờ.

Lúc này, Diệp Xuân bên cạnh ho khan hai tiếng, ưỡn ngực nhỏ lên, ra vẻ rất có khí thế, nói: "Hoa Tư thị, đứa trẻ này, đã có tên chưa?" "..." Hoa Tư thị nhìn Diệp Xuân, cung kính nói: "Hồi tiểu tiên nhân, chưa có ạ!" "Khụ khụ, đừng gọi ta là tiểu tiên nhân, ta là Phục Hy đại lão... khụ khụ khụ..." Diệp Xuân suýt nữa lỡ lời, nói: "Bản tiên nhân thấy đứa trẻ này, cùng ta có một đoạn duyên sư đồ, sẽ là đệ tử của ta, hôm nay, ta liền ban cho tên, gọi là Phục Hy đi!" "..." Hoa Tư thị nhìn Diệp Xuân, có chút do dự.

Một bé gái, làm thầy của con mình?

"Vâng!" Hoa Tư thị nhìn nhìn Diệp Hàn, cảm thấy bé gái này cũng không thể lừa mình được, nói: "Tiên nhân, sẽ không mang con của ta đi chứ ạ?" "Tự nhiên là không!" Diệp Xuân nói: "Cứ chăm sóc cẩn thận, đợi nó khai mở linh trí, ta tự sẽ đến, dạy dỗ đạo pháp!" "Vâng!" Diệp Hàn dắt Diệp Xuân rời đi.

Chương 337

Ngoài việc cho Phục Hy một cái tên, và một danh phận là cộng chủ Nhân tộc tương lai, những thứ khác đều không để lại.

Phục Hy trị thế, công đức là của hắn.

Nếu giúp đỡ quá nhiều, e rằng sẽ có nhân quả nghiệp lực giáng xuống, Diệp Hàn dù có lòng, cũng không thể làm vậy.

Sau khi Diệp Hàn đi, cả bộ tộc Hoa Tư tự nhiên đều chìm trong lễ ăn mừng chưa từng có, một là chúc mừng Phục Hy ra đời, hai là chúc mừng Thánh Phụ giáng lâm.

Cũng kỳ lạ.

Phục Hy trời sinh bất phàm, vừa mới sinh ra đã biểu hiện khác với những đứa trẻ bình thường.

Không khóc không quấy, luôn yên tĩnh, sinh ra được một ngày, đã ngây người nhìn lên mái nhà, dường như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Một tháng sau, Phục Hy đã có thể xuống giường.

Ba tháng sau, đã học được cách đi và nói, năm tháng tuổi đã có thể tự mình suy nghĩ vấn đề, luôn hỏi những câu hỏi kỳ lạ.

Năm tuổi, Phục Hy đã có thể giúp bà ngoại, xử lý một số việc của bộ tộc Hoa Tư.

Trong bộ tộc, luôn có những vấn đề này kia.

Đợi đến khi Phục Hy chín tuổi, liền không thể không đối mặt với một thử thách vô cùng nghiêm trọng.

Đó chính là nguồn thực phẩm.

Trước đây, bộ lạc Hoa Tư di chuyển đến gần Lôi Trạch, vì sản

vật ở đây phong phú, quả dại nhiều, dã thú cũng tương đối nhiều.

Đàn ông ra ngoài đi săn, phụ nữ lên núi hái quả dại, số quả dại và con mồi thu được, đủ cho bộ tộc sử dụng.

Nhưng bây giờ, theo thời gian trôi qua, bộ lạc đang phát triển lớn mạnh.

Tốc độ sinh sản của loài người nhanh đến mức kinh người.

Không nói đâu xa, lấy nhà Phục Hy, năm nay chín tuổi, nhưng sau đó, mẹ Hoa Tư thị lại sinh cho cậu ba người em gái.

Bây giờ khủng hoảng thực phẩm, còn nghiêm trọng hơn lúc Hoa Tư thị ra ngoài hái lượm.

Phục Hy khảo sát trong bộ lạc, ngày đêm suy nghĩ, sau đó liền triệu tập hội nghị bộ lạc, Phục Hy quyết định, bắt đầu từ hai phương diện.

Thứ nhất, đem thực phẩm dư thừa bình thường, tìm cách phơi khô hoặc sấy khô, sau đó cất giữ, trước đây, khi thực phẩm dư thừa, chỉ có thể lãng phí, Phục Hy có cách sấy khô và phơi khô, tự nhiên có thể tận dụng. 1.

Thứ hai, Phục Hy thông qua quan sát đã phát hiện ra ở ngoài hoang dã có những loài động vật tính tình ôn hòa, thức ăn bình thường là cỏ dại trên mặt đất, tốc độ sinh sản nhanh, số lượng lại nhiều.

Ví dụ như thỏ, gà, vịt, ngỗng, v.v.

Ngành chăn nuôi nhỏ, bắt đầu phát triển.

Những con dã thú này, Phục Hy lệnh cho người bắt về nhưng không giết chết, đặt trong bộ lạc, để một số phụ nữ nuôi dưỡng.

Nửa năm sau, hiệu quả của việc chăn nuôi dần xuất hiện, thực phẩm trong bộ lạc, được đáp ứng rất lớn.

Thế là, các bộ tộc lân cận bắt đầu quy phục bộ tộc Hoa Tư.

Thực lực của bộ lạc Hoa Tư, lớn mạnh chưa từng có.

Lại có những bộ lạc khác, đều đến học tập bộ lạc Hoa Tư.

Đóng góp của Phục Hy đối với nhân loại, rõ ràng không chỉ dừng lại ở đó, quan sát thiên tượng, định ra một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, mỗi năm chia thành mười hai tháng lịch pháp, để cho mọi người đều có thể hiểu, chuyên môn đem lịch pháp viết lên vải trắng, truyền bá trong Nhân tộc.

Danh tiếng của Phục Hy trong Nhân tộc, cũng ngày càng lớn.

Cộng thêm trước đây Thánh Phụ từng chỉ Phục Hy sẽ là cộng chủ của Nhân tộc, nên mọi người đều bắt đầu tin rằng, Phục Hy là hoàng giả của Nhân tộc.

Năm Phục Hy mười lăm tuổi, bà ngoại qua đời, thuận lợi tiếp nhận vị trí tộc trưởng của bộ tộc Hoa Tư, lúc này bộ tộc Hoa Tư, đã lớn hơn trước vô số lần.

Sau khi Phục Hy lên đài, liền bắt đầu cai trị bộ tộc, chỉnh hợp bộ tộc.

Năm mười sáu tuổi, Phục Hy theo quy củ trong tộc, kết hợp với một người phụ nữ.

Người phụ nữ này, không phải ai khác, chính là em gái ruột của mình, cũng là con do Hoa Tư thị sinh ra, tên là Lữ Oa.

Lúc mới bắt đầu, Phục Hy không cảm thấy có gì không ổn.

Hai anh em vốn từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm tự nhiên tốt, nhưng một năm sau, hai người sinh một cô con gái, đặt tên là "Mật", Mật từ nhỏ thông minh lanh lợi, lớn lên cũng đáng yêu.

Phục Hy là tộc trưởng của bộ lạc, Mật tự nhiên nhận được vô vàn

sự quan tâm, nhưng chuyện không may đã xảy ra.

Chương 338

Năm Mật ba tuổi, không hiểu sao lại chết đi.

Vì thế, Phục Hy và Lữ Oa hai người đều vô cùng đau lòng.

Phục Hy đem con gái Mật của mình, thả xuống sông Lạc Thủy thủy táng, và phong làm "thủy thần" của Lạc Thủy, cũng chính là Lạc Thần của hậu thế.

Con gái của mình chết, Lữ Oa đau lòng quá độ, từ đó cũng ốm liệt giường, không lâu sau qua đời.

Phục Hy bị đả kích nặng, nhưng không dám quên sứ mệnh của mình.

Đối với cái chết của con gái, suy nghĩ mãi, cũng không hiểu nguyên nhân.

Nhưng, đi lại trong bộ lạc nhiều năm như vậy, trực giác mách bảo cậu, chuyện này, có lẽ liên quan đến việc kết hôn cận huyết.

Vì Phục Hy phát hiện, những người kết hôn cận huyết, con cái sinh ra tỷ lệ sống thấp, dễ mắc chứng ngớ ngẩn.

Thế là, Phục Hy lệnh cho người tìm ra tất cả những người kết hôn cận huyết trong tộc, làm thống kê, kết quả thu được, quả nhiên giống hệt như dự đoán của Phục Hy.

Làm sao bây giờ?

Phục Hy suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hạ lệnh trong toàn bộ tộc: cấm kết hôn cận huyết, đặc biệt là anh em kết hợp.

Phỏng theo Thiên Hôn và Địa Hôn, đề xướng chế độ hôn nhân.

Lúc này, Diệp Xuân vừa hay ở bên cạnh dạy đạo pháp.

Phục Hy liền đem suy nghĩ của mình nói với Diệp Xuân, Diệp Xuân lập tức tỏ vẻ đồng ý.

Diệp Xuân nói: "Nếu đã phát hiện ra tác hại của việc kết hôn cận huyết, thì hạ lệnh cấm làm như vậy.

Vậy thì, sao không tự mình làm gương, chứng nhận Nhân Hôn cuối cùng trong Thiên Địa Nhân tam hôn, từ đó Nhân tộc tranh nhau noi theo, có thể loại bỏ những hủ tục này!" "Vâng, sư tôn!" Phục Hy đồng ý, lại nói: "Nhưng Nhân Hôn, làm thế nào để chứng nhận?" Diệp Xuân cười nói: "Cái này không cần con lo, trước tiên tìm người kết hôn đã rồi nói." Thế là, Phục Hy tìm tộc trưởng của bộ tộc Thiên Cầm láng giềng, kết hợp với con gái của tộc trưởng là Cầm Nữ, và đem tin tức nói cho Diệp Xuân.

Diệp Xuân đem suy nghĩ của Phục Hy nói cho Diệp Hàn, Diệp Hàn lên ba mươi ba tầng trời ngoài Oa Hoàng Cung mời Nữ Oa ra mặt.

Vừa nghe anh trai chuyển thế muốn chứng Nhân Hôn, Nữ Oa tự nhiên không có lý do gì từ chối, trực tiếp mang theo Hồng Tú Cầu, đích thân từ Oa Hoàng Cung xuống, chứng hôn cho Phục Hy.

"Nay, Nhân tộc Phục Hy cùng Cầm Nữ, đính lập hôn nhân, Nhân Hôn, lập!" Nữ Oa lấy ra Hồng Tú Cầu, lập tức đính hôn.

Rầm rầm rầm...

Thiên đạo có cảm ứng, giáng xuống vô biên công đức.

Trong đó tám phần vào cơ thể Phục Hy và Cầm Nữ, tu vi trên người hai người lập tức tăng lên, từ phàm nhân bình thường, trở thành tu vi Kim Tiên.

Hai phần còn lại, thì rơi vào người Nữ Oa.

"Hôm nay, Thiên Địa Nhân tam hôn, đều đã hoàn tất, sứ mệnh của Hồng Tú Cầu liền hoàn thành!" Nữ Oa nhìn Phục Hy.

Phục Hy lại một lần nữa bái tạ Thánh nhân.

Sau đó, cao giọng nói: "Từ hôm nay, Nhân tộc đính lập chế độ hôn nhân, phàm là người của hai bộ tộc Hoa Tư, Thiên Cầm, sau khi đủ mười sáu tuổi, đều có thể đính lập hôn nhân, không được tự ý kết hợp, càng không được kết hôn cận huyết, đây là lệnh, phàm là người của bộ tộc Hoa Tư và Thiên Cầm, nhất định phải tuân thủ!" Nhân Hôn được thiết lập!

Bộ lạc Hoa Tư và bộ lạc Thiên Cầm, hai bộ lạc lớn, bắt đầu thực hiện, vài năm sau đã thấy được hiệu quả.

Đầu tiên, sau khi chế độ hôn nhân của loài người được thiết lập, hành vi trở nên văn minh hơn trước, tranh chấp giữa người với người ít đi, mâu thuẫn gia đình giảm bớt.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, sau khi chế độ hôn nhân và chế độ cấm kết hôn cận huyết được thiết lập, tỷ lệ sống sót của trẻ sơ sinh tăng lên, những đứa trẻ sinh ra cũng đều khỏe mạnh. 2.

Sau khi hai bộ lạc lớn thực hiện, các bộ lạc nhỏ lân cận thấy vậy liền rầm rộ noi theo.

Vài năm sau, lấy Hoa Tư thị làm trung tâm, chế độ hôn nhân của loài người được thiết lập.

Lại vài chục năm sau, cả Nhân tộc, về cơ bản cũng đều đã thiết lập chế độ hôn nhân.

Phục Hy lập công lớn, trời cao giáng xuống vô biên công đức.

Nhưng Phục Hy biết, sứ mệnh của mình vẫn chưa hoàn thành.

Một ngày nọ, Phục Hy ngồi bên bờ sông Lạc Thủy, suy nghĩ một vấn đề vô cùng nghiêm túc.

Đó là, trời vận hành vô thường, sự thay đổi nắng mưa trên trời,

dường như không có quy luật nào, nhưng thường mang lại bất tiện cho con người.

Ví dụ, hôm nay ra ngoài đi săn, vừa đi được nửa đường, đột nhiên trời mưa.

Mọi người đành phải tay không trở về.

Ví dụ, những thực phẩm dự trữ, cứ một khoảng thời gian phải lấy ra phơi lại, đề phòng thối rữa, nhưng thời tiết lại vô thường nhất, nói mưa là mưa.

Chương 339

Một trận mưa lớn sau, tất cả thực phẩm đều sẽ hỏng.

Phục Hy đang nghĩ, có cách nào, có thể dự đoán được sự thay đổi của thời tiết.

Ngồi bên bờ sông Lạc Thủy, nhìn dòng sông cuồn cuộn, rõ ràng không thể ngộ ra được gì, Phục Hy liền đem suy nghĩ này nói cho vị sư tôn có chút không đáng tin cậy của mình là Diệp Xuân.

Diệp Xuân thực ra cũng không biết, nhưng cô bé có chỗ dựa, đi tìm Diệp Hàn, đem vấn đề của Phục Hy kể lại cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Việc này quá dễ, đợi ta ban cho bảo vật!" Trong lúc nói chuyện, hắn vung tay lấy ra hai mảnh bảo vật, chính là Hà Đồ Lạc Thư.

Hà Đồ Lạc Thư, vốn là chí bảo bạn sinh của Đế Tuấn, sau đó trong trận đại chiến Vu Yêu, Đế Giang tự bạo, Đế Tuấn thân hãm trong đó vẫn lạc, chí bảo bạn sinh Hà Đồ Lạc Thư, cũng vỡ thành hai mảnh, một là Hà Đồ, một là Lạc Thư.

Diệp Hàn đem hai kiện bảo vật đưa cho đệ tử của mình là Thiên Huyền Tử nói: "Mang theo, tìm cách đưa cho Phục Hy!" "Vâng!" Thiên Huyền Tử mang theo Hà Đồ Lạc Thư hai kiện bảo vật hạ giới, ẩn mình trong sông Lạc Thủy, hóa thân thành rùa đen xuất hiện.

Phục Hy thấy trong sông Lạc Thủy có linh thú xuất hiện, vô cùng kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy Hà Đồ Lạc Thư trên lưng rùa đen, trong lòng lập tức sinh ra một ảo giác quen thuộc đến lạ thường... thứ này, ta dường như đã thấy ở đâu đó?

Phục Hy từ trên lưng rùa đen lấy xuống Hà Đồ Lạc Thư, giữa

chúng đầy những ngôi sao lấp lánh, vô tận huyền bí đều được ẩn giấu trong những ký tự và phù văn phức tạp khó hiểu kia.

Nhưng, sau khi Phục Hy nhìn thấy những thứ này, lại đột nhiên kinh ngạc: những phù văn này, ta dường như đã thấy trong mơ.

Sau khi nhìn thấy những phù văn này, Phục Hy lập tức chìm đắm vào trong đó, bên bờ sông Lạc Thủy, tham ngộ.

Một ngày!

Hai ngày!

Một năm!

Hai năm!

Trong nháy mắt, mười năm trôi qua.

Phục Hy ngồi khô bên bờ sông Lạc Thủy, suốt mười năm.

Mười năm sau, một ý niệm lóe lên trong đầu: một nguyên, lưỡng nghi, tam tài, tứ tượng, ngũ hành, lục hợp... giữa trời đất, cơ duyên không định, nhưng khí vận cố định, phương vị cố định.

Dùng khí vận phương vị, suy đoán cơ duyên, chắc chắn có thể thành công.

Trời đất, chia làm: càn, đoái, ly, chấn, tốn, khảm, cấn, khôn tám phương vị.

Phục Hy đem tám phương vị, lần lượt dùng những ký hiệu đặc biệt biểu thị ra, sau đó, một bức Tiên Thiên Bát Quái đồ liền hình thành, Bát Quái đồ tự thành một thế giới tròn vuông, trong đó ẩn chứa vô tận nhân quả khí cơ.

Rầm... trong đầu Phục Hy, đột nhiên truyền đến vô tận thông tin.

"Thành công rồi..." Phục Hy vui mừng, nói: "Đạo của ta, thành

rồi!" Rầm rầm rầm...

Bát Quái đồ thành, trời cao giáng xuống vô tận công đức.

Tu vi của Phục Hy, lại một lần nữa tăng lên, từ Kim Tiên sơ kỳ, một đường leo lên.

Kim Tiên trung kỳ!

Thái Ất Kim Tiên!

Đại La Kim Tiên!

Tu vi của hắn, trực tiếp bay lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ đại viên mãn, mới dừng lại.

Đồng thời, Phục Hy cũng cuối cùng nhớ lại tất cả ký ức của kiếp trước.

"Ha ha ha ha..." Phục Hy ngửa mặt lên trời cười lớn: "Ta... ta là Phục Hy, Yêu tộc Phục Hy, ha ha ha..." Phục Hy đang cười.

Trong tiếng cười lớn đó, có hưng phấn, có không cam lòng, có mất mát, có sinh ly tử biệt.

Nhưng, cuối cùng đều hóa thành một tiếng thở dài.

Ai... kiếp trước, ta là Yêu tộc, Yêu tộc đồ sát nhân loại vô số.

Không ngờ kiếp này, ta lại là Nhân tộc, còn nhận được quả vị Thiên Hoàng của Nhân tộc!

Chương 340

Thời cũng là vận cũng là?

Công cũng là tội cũng là?

"Thôi được thôi được..." Phục Hy hít sâu một hơi, nói với trời cao: "Từ nay về sau, ta là Thiên Hoàng của Nhân tộc, ứng với Nhân Hoàng chi vị, Yêu tộc Phục Hy, từ hôm nay, không còn liên quan gì đến ta!" Rầm...

Phục Hy cầm Hà Đồ trong tay, mạnh mẽ chém xuống.

Một nhát chém, chém đi nhân quả quá khứ, chém đi quá khứ.

Tự ngã trong Tam Thi, bị Phục Hy chém đi.

Quá khứ của Phục Hy, là Yêu tộc, nhưng cũng không phải.

Bây giờ Phục Hy lại cam nguyện vì Nhân tộc, một lòng vì Nhân tộc, cùng với quá khứ Yêu tộc làm một cái quyết đoạn, dưới một nhát chém, liền ngẫu nhiên chém ra tự ngã chi thi... chuyện này, cả hai Phục Hy đều không ngờ tới.

"Ha ha ha..." Phục Hy hít sâu một hơi, nói: "Vậy thì chém lần nữa!" Lạc Thư trong tay ầm ầm rơi xuống.

"Ta là Phục Hy, hôm nay chém đi tự ngã, và chém đi ác thi thứ hai!" Thế nào là ác?

Chính là nghiệp nhân quả nghiệp lực của bản thân vậy.

Kiếp trước, Phục Hy là hoàng giả của Yêu tộc, trợ giúp Đế Tuấn tham ngộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tuy chưa đích thân giết một người nào, nhưng dựa vào uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lại khiến Vu tộc, Yêu tộc, Nhân tộc máu chảy thành sông.

Trên người hắn, tự nhiên cũng nhiễm vô biên nhân quả.

Một nhát chém xuống, liền đem ác thi chém đi.

Sau khi liên tiếp chém hai thi, trong lòng Phục Hy một mảnh thanh minh, tu vi trên người ầm ầm lại đột phá!

Rầm... tu vi của Phục Hy, đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nếu có thể chém đi thiện thi thứ ba, Phục Hy liền có thể trực tiếp bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhưng... thiện thi, ở đâu?

Trong mắt Phục Hy, trống rỗng, nhất thời cũng không biết chém vào đâu.

Trong một khoảnh khắc, một tia minh ngộ giữa trời đất liền tiêu tan, sau đó, trên mặt Phục Hy, nở một nụ cười khổ.

Thật là hậu đạo nhân.

Kiếp trước là Yêu tộc, kiếp này là Nhân tộc, cũng có quá nhiều bất đắc dĩ.

Tình cảm kiếp trước của Yêu tộc, tình thân, có thể chém đi sao?

Phục Hy ngẩng đầu, ánh mắt khóa chặt không gian vô số dặm, rơi vào ba mươi ba tầng trời bên ngoài.

Muội muội, muội có khỏe không?

Phục Hy chém đi Ác Thi và Tự Ngã Thi, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ nhẫn tâm chém đi Thiện Thi.

Một khi Thiện Thi bị chém, e rằng từ đó về sau, ân oán giữa ông và Nữ Oa sẽ hoàn toàn cắt đứt.

Người muội muội này, từ lúc Hồng Hoang sơ khai đến nay, tình cảm qua vô số kỷ nguyên, Phục Hy không nỡ chém bỏ.

Ông ngưng mắt nhìn trời hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, mang theo Hà Đồ Lạc Thư rời đi.

Ngày thứ hai, Phục Hy bắt đầu sao chép Phục Hy Tiên Thiên Bát Quái, giảng giải rõ ràng tinh nghĩa bên trong, rồi truyền bá cho Nhân tộc.

Toàn bộ Nhân tộc đều nắm giữ được phương pháp dự đoán tương lai này.

Uy vọng của Phục Hy trong Nhân tộc ngày càng cao.

Đầu tiên là các bộ tộc xung quanh thần phục, sau đó các bộ tộc ở xa xôi cũng đều quy thuận.

Trong năm thứ ba trăm Phục Hy trị vì, toàn bộ tám trăm vạn bộ lạc, tám trăm vạn chư hầu trong Hồng Hoang đều quy phụ, tôn ông làm Nhân Hoàng (Hoàng giả của Nhân tộc, không phải Nhân Hoàng trong Thiên Địa Nhân Tam Hoàng).

Nhân Hoàng, là hoàng giả của Nhân tộc, ngang hàng với Thiên Đế.

Cả thiên hạ cùng tôn Phục Hy làm Nhân Hoàng, cần phải trải qua một loạt nghi thức.

Phục Hy định ở Trần Đô xưng hoàng, chư hầu thiên hạ phái người gửi vật phẩm đến, bắt đầu xây dựng Phong Thiền Đài ở Trần Đô.

Chương 341

Vào ngày mười tám tháng ba âm lịch, Phục Hy chính thức ở Trần Đô, bắt đầu đăng cơ.

"Ngô là Phục Hy, hôm nay sẽ trở thành Nhân Hoàng!" Phục Hy đứng trên đài cao, hướng về tám trăm vạn chư hầu bên dưới, hô lớn một tiếng.

Với tu vi Chuẩn Thánh của ông hiện giờ, một tiếng hô đã truyền khắp Hồng Hoang, toàn bộ Nhân tộc ở Hồng Hoang đều có thể nghe thấy.

"Hoàng giả của Nhân tộc, cuối cùng đã ra đời rồi sao?" "Phục Hy Thiên Hoàng a!" "Nhân tộc, cuối cùng đã có cộng chủ!" … Ngày Phục Hy xưng hoàng, toàn bộ trụ cột chính của Nhân tộc đều có mặt.

"Gàoooooo!" Một tiếng rồng gầm vang trời!

Sau đó, trên tầng mây giữa mọi người bay ra một con Kim Long năm móng, chính là đồ đằng của loài người, đồng thời cũng là người bảo vệ Nhân tộc, Ngao Quyển.

Ngao Quyển lượn lờ trên cao, thân thể trăm vạn trượng vắt ngang trời, tiếng rồng gầm vang: "Đồ đằng Nhân tộc Ngao Quyển, chúc mừng Phục Hy trở thành Nhân Hoàng." Phục Hy là Nhân Hoàng, hiện tại chưa đắc được quả vị Thiên Hoàng.

"Người bảo vệ Nhân tộc, Phượng tộc Phượng Khê, chúc mừng Phục Hy đạo hữu, lên ngôi Nhân Hoàng!" Trên bầu trời, một con phượng hoàng lớn bay lượn, ánh sáng rực rỡ, ngọn lửa chói lọi nhuộm đỏ cả nửa bầu trời.

Sau đó, Diệp Hàn mang theo Diệp Xuân và Thiên Huyền Tử giáng

lâm.

Đồng thời, Đại pháp sư Huyền Đô của Nhân giáo dưới trướng Lão Tử, Đa Bảo Đạo Nhân của Tiệt giáo cũng lần lượt đến.

"Chúc mừng Phục Hy đạo hữu!" Mọi người cùng chúc mừng Phục Hy.

Phục Hy đảo mắt, dừng lại trên người Diệp Hàn: "Diệp đạo hữu, đã lâu không gặp!" Diệp Hàn cười nói: "Xem ra Phục Hy đạo hữu đã nhớ lại tiền thế, dung hội quán thông rồi.

Không biết đạo hữu bây giờ là Phục Hy của Nhân tộc, hay là Yêu Hoàng của Yêu tộc?" "Phục Hy đại lão gia!" Vừa nghe Phục Hy đã có lại ký ức tiền thế, Diệp Xuân mắt sáng lên.

Nàng vốn không muốn làm sư tôn của Phục Hy, chỉ hy vọng Phục Hy vẫn là Phục Hy, có thể bảo vệ nàng, lúc không có việc gì thì chơi cùng nàng, kể cho nàng nghe những câu chuyện thú vị về Thiên giới bên ngoài.

"Không dám!" Phục Hy vội vàng cúi người hành lễ với Diệp Xuân, nói: "Phục Hy nhiều năm trước đã chém đi Tự Ngã Thi và Ác Thi.

Đời này kiếp này, sư tôn đều là sư tôn của Phục Hy!" Diệp Hàn nghe vậy mỉm cười.

Diệp Xuân lại bĩu môi, lẩm bẩm một câu: "Chán ngắt." "Nhân Hoàng, xin hãy nhận ấn này!" Trên bầu trời, Đại pháp sư Huyền Đô của Nhân giáo đưa tay ném xuống một kim ấn, rơi vào tay Phục Hy, nói: "Đây là chí bảo của Nhân tộc, Không Động Ấn, nay ban cho ngài.

Ngài là hoàng giả của Nhân tộc, Không Động Ấn chính là tượng trưng của hoàng giả, cũng có thể dùng làm pháp bảo!" "Đa tạ Huyền Đô Đại pháp sư!" Phục Hy cúi đầu cảm tạ.

Khoảnh khắc nhận ấn, Phục Hy trở thành Nhân Hoàng, trời cao giáng xuống vô tận công đức, nhưng tu vi lại không vì thế mà đột phá.

Sau đại điển Nhân Hoàng, các tân khách khác lần lượt giải tán, chỉ có Diệp Hàn ở lại bên cạnh Phục Hy chưa rời đi.

"Diệp đạo hữu!" Phục Hy tuy gọi Diệp Xuân là sư tôn, nhưng đối với Diệp Hàn vẫn giữ cách xưng hô trước đây, cảm thấy gọi Diệp Hàn là Thánh Phụ có chút kỳ quặc.

"Diệp đạo hữu, dường như có chuyện khác!" Phục Hy nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu, vẫy tay gọi đệ tử Thiên Huyền Tử đến, nói: "Đây là Thiên Huyền Tử, tiền thế là Bắc Hải Huyền Quy, tự chém tứ chi hóa thành tứ cực của trời, thân mang đại công đức.

Thiên Huyền Tử cũng là đệ tử duy nhất của ta!" "Ồ!" Phục Hy nhìn Thiên Huyền Tử, cười ha hả nói: "Thiên Huyền đạo hữu, quả thật có khí vận tốt." "Thôi được, ta nói thẳng nhé!" Diệp Hàn nhìn Phục Hy, nói: "Diệp Xuân tuy là sư tôn của ngươi, nhưng thực chất chỉ là người dẫn đường mà thôi.

Thiên Huyền Tử là môn đồ Tiệt giáo của ta, am hiểu sâu sắc giáo nghĩa Tiệt giáo.

Nay Tây phương giáo bố cục trong Nhân tộc khá sâu, ta muốn để Thiên Huyền Tử truyền đạo trong Nhân tộc, tái bố trí giáo nghĩa Tiệt giáo, cần sự hỗ trợ của ngươi!" Hiện tại Phục Hy là hoàng giả của Nhân tộc.

Một câu nói của ông, tất cả Nhân tộc đều phải tuân lệnh, ngay cả những người Nhân tộc ở dưới Tu Di Sơn phía tây, dù nay tín ngưỡng Tây phương giáo, cũng phải nghe theo Phục Hy.

"Lời của Diệp đạo hữu, không dám không tuân!" Phục Hy chắp

tay.

Truyền giáo luôn bắt đầu từ tầng lớp trên.

Nếu Phục Hy tín ngưỡng Tiệt giáo, vậy thì không cần nói, những đại tướng, đại thần thân cận với Phục Hy tự nhiên cũng sẽ tín ngưỡng Tiệt giáo.

Về sau không cần nói cũng tự hiểu, bá tánh tự nhiên sẽ làm theo.

Cái gọi là Sở vương thích eo thon, dân gian lắm kẻ chết đói.

Bắt chước tầng lớp trên là thói thường của Nhân tộc.

"Thiên Huyền, sứ mệnh của con rất nặng nề, mấy trăm năm sau này, không được lười biếng, phải chuyên tâm truyền bá giáo nghĩa Tiệt giáo của ta.

Vi sư biết con sinh tính lười biếng, nhưng cần phải chăm chỉ kiềm chế bản thân.

Lần truyền giáo này không chỉ đối với Tiệt giáo mà đối với cá nhân con cũng có vô tận lợi ích, công đức vô lượng!" Diệp Hàn trịnh trọng dặn dò Huyền Quy.

Đệ tử này cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm, quá lười.

Nhưng có Diệp Hàn trông chừng, chắc sẽ không xảy ra sai sót.

"Vâng!" Thiên Huyền Tử chắp tay, sau đó lại quỳ xuống đất, dập đầu mấy cái với Diệp Hàn, nói: "Đệ tử nhất định không phụ sự ủy thác của sư tôn và Tiệt giáo!" "Được rồi, lui xuống đi!" Diệp Hàn vẫy tay, đuổi Thiên Huyền Tử đi, rồi lại lấy ra một cây đàn, ném cho Phục Hy nói: "Phục Hy đạo hữu, xem đây là gì?" Phục Hy mắt chợt sáng lên.

Cây đàn này chính là cây đàn ông dùng khi còn là Yêu tộc, cũng là bạn sinh linh bảo khi ông sinh ra là một sinh linh tiên thiên, tên là Phục

Hy Cầm.

Chương 342

"Diệp đạo hữu có lòng rồi!" Phục Hy nhận lấy cây đàn, vô cùng vui mừng.

Diệp Hàn lại nói: "Không phải ta có lòng, ngươi nên cảm tạ Nương nương.

Cây đàn này là Nương nương nhờ ta mang đến tặng ngươi." Phục Hy gật đầu.

Diệp Hàn nói: "Ngoài ra, ta có một lời khuyên, quả vị của ngươi có chút đặc thù, không cần phải chém cả ba thi.

Thiện Thi đó, tạm thời cứ giữ lại đi!" Sau khi Phục Hy cai trị nhân gian ba trăm năm, được tám trăm vạn chư hầu cùng tiến cử, trở thành hoàng giả của Nhân tộc.

Nhưng công đức trị thế của Phục Hy vẫn chưa viên mãn.

Ông tiếp tục hưởng thụ phú quý nhân gian, đồng thời truyền bá giáo nghĩa Tiệt giáo trong Nhân tộc, tiếp tục giáo hóa Nhân tộc, loài người dần dần từ trạng thái nguyên thủy mông muội, bước vào một nền văn minh mới.

Toàn bộ xã hội loài người cũng bắt đầu chuyển từ xã hội mẫu hệ sang xã hội phụ hệ.

Không nói đến Phục Hy!

Nói về núi Côn Luân, Xiển giáo.

Một triệu năm trước, đệ tử Xiển giáo và Bạch Hổ nhất tộc ở Tây Côn Luân xảy ra xung đột.

Thánh nhân Xiển giáo không màng thân phận Thánh nhân, đích

thân ra tay, bắt giữ Tây Vương Mẫu, và giam bà vào cấm địa ở hậu sơn Côn Luân.

Trong cấm địa, không ai dám vào.

Ngay cả Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, Phó giáo chủ Nhiên Đăng cũng không dám tiến vào.

Một là sư tôn Nguyên Thủy Thánh Nhân đã hạ tử lệnh, hai là mọi người đều biết, người bị giam ở hậu sơn Côn Luân là nữ nhân của Diệp Hàn.

Chỉ bằng thân phận này, vô số người trong Hồng Hoang đã tránh không kịp, làm sao dám vào Côn Luân.

Trong cấm địa Côn Luân.

Cuộc sống của Tây Vương Mẫu không tệ như trong tưởng tượng.

Ngược lại, ở đạo trường của Thánh nhân Côn Luân, ngoài việc không được ra ngoài, Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề hạn chế tự do của bà.

Ban đầu sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt bà giam vào cấm địa, ông đã lén đến gặp một lần, hỏi về chuyện của Diệp Hàn và Bất Tử Dược.

Lúc đó, Tây Vương Mẫu mới biết, hóa ra Nguyên Thủy và Diệp Hàn hai người đang ngầm bày một ván cờ kinh thiên động địa.

Ván cờ này đủ để chấn kinh bất kỳ ai trong Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân cũng không thể biết.

Vì vậy, Tây Vương Mẫu suy nghĩ cẩn thận, liền nghe theo kiến nghị của Nguyên Thủy, tu hành ở hậu sơn Côn Luân.

Một ngày nọ, Tây Vương Mẫu Bạch Dao đang ngồi đả tọa dưới cây Bàn Đào, bỗng trong lòng thông suốt, tức thì lĩnh ngộ được một

đạo thiên cơ.

Bà từ dưới đất đứng dậy, nhìn cây Bàn Đào cao chọc trời bên cạnh, nhíu mày.

Theo thiên cơ lĩnh ngộ được, sau này Hồng Hoang sẽ tan vỡ, linh mạch trời đất khan hiếm, khí vận sẽ phân tán.

Trong tình huống đó, tiên nhân sẽ không còn trường sinh bất tử nữa.

Tiên nhân cũng sẽ chết!

Tiên nhân dưới Chuẩn Thánh, chỉ có ăn linh vật giữa trời đất mới có thể đảm bảo không chết trong một khoảng thời gian.

Vậy thì...

ánh mắt Bạch Dao hơi ngưng lại.

Giữa trời đất, thần vật có thể đảm bảo mọi người không chết chỉ có vài loại.

Nhân sâm quả trên cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử, Cửu Chuyển Kim Đan do Thánh nhân Lão Tử luyện chế, và cây Bàn Đào trước mắt bà.

Nhưng... theo thiên cơ lĩnh ngộ, tiên nhân cứ cách mấy trăm năm lại phải ăn những thần vật này mới không chết, nhưng dù là Nhân Sâm Quả hay Bàn Đào, thì có được bao nhiêu?

Tiên nhân dưới gầm trời nhiều vô kể, chỉ riêng Đại La Kim Tiên đã tính bằng vạn.

Chẳng lẽ những người này đều phải chết hết sao?

“Nếu ta có thể tăng số lượng Bàn Đào, tự nhiên có thể nắm giữ vật này trong tay, đến lúc đó chẳng phải toàn bộ tiên nhân trong Hồng Hoang đều phải nhìn sắc mặt ta sao?” Bạch Dao không phải người có

dã tâm, nhưng bà biết, cây Bàn Đào bây giờ có ý nghĩa phi phàm, sau này dù không dùng đến, cũng có thể đưa cho phu quân Diệp Hàn.

"Bàn Đào Thụ... có thể phân hóa được không?" Bạch Dao ngồi xuống đất, bắt đầu suy diễn.

Chương 343

Một lần suy diễn, mất mấy năm thời gian!

Mấy năm sau, bà đứng dậy, nhưng lại lắc đầu, hít một hơi thật sâu.

Thiên địa linh căn, tự nhiên có thể phân hóa thành vô số cây, đáng tiếc một khi phân hóa, cây Bàn Đào tuy vẫn có thể kết ra đào, nhưng lại không còn hiệu quả nghịch thiên như trước nữa.

Không...

Bạch Dao hơi nheo mắt, hít sâu một hơi, trong mắt hiện lên vẻ quyết tuyệt: cũng không phải không có cách.

Bà vốn là Bất Tử Dược, trong cơ thể ẩn chứa vô tận Bất Tử Bản Nguyên.

Nếu đem Bất Tử Bản Nguyên trong cơ thể gia trì lên cây Bàn Đào sau khi phân hóa, thì sẽ là một cảnh tượng thế nào?

Trải qua mấy năm suy diễn, Bạch Dao thực ra đã sớm biết đáp án: tự nhiên là có thể.

Dùng Bất Tử Bản Nguyên nuôi dưỡng cây Bàn Đào sau khi phân hóa, phẩm chất của đào sẽ giảm xuống, nhưng quả đào kết ra vẫn có thể kéo dài tuổi thọ cho tiên nhân.

Vậy thì tốt!

Bạch Dao hơi nheo mắt.

"Bàn Đào Thụ, phân hóa cho ta!" Bạch Dao hét lớn một tiếng, vô tận pháp lực từ trong tay tuôn ra.

Cây Bàn Đào cao chọc trời trước mắt, trong nháy mắt bị phân hóa

thành ba ngàn sáu trăm cây, hình thành một rừng đào khổng lồ, trải rộng trước mặt Bạch Dao.

Quả nhiên, sau khi cây Bàn Đào bị phân hóa, khí tức đặc hữu của thập đại tiên thiên linh căn đã biến mất không còn tăm tích.

Sắc mặt Bạch Dao không chút gợn sóng, bàn tay thon thả vung lên, lại hét lớn một tiếng, nói: "Bất Tử Bản Nguyên, ra cho ta!" Ầm...

Thân thể Bạch Dao chợt run lên, sau đó Bất Tử Bản Nguyên trong cơ thể không ngừng tuôn ra, hóa thành từng đạo ánh sáng màu xanh, dung nhập vào ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào sau khi phân hóa.

Ầm ầm ầm...

Phẩm chất của cây Bàn Đào trong nháy mắt xảy ra biến hóa.

Tuy so với cây ban đầu có sự khác biệt một trời một vực, nhưng bây giờ cũng là thần vật.

Nhưng Bạch Dao, vì nuôi dưỡng ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào, bản nguyên cơ thể hao tổn nghiêm trọng, lúc này sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy.

Phụt...

Một ngụm máu vàng phun ra.

Cảnh giới của Bạch Dao, trực tiếp từ Chuẩn Thánh hậu kỳ đại viên mãn, một hơi rơi xuống Đại La Kim Tiên.

Thân thể bà, lung lay sắp đổ.

Nhưng, nhìn ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào đã phân hóa hoàn thành trước mặt, trên mặt bà lộ ra nụ cười: hy vọng, những thứ này có thể có chút tác dụng với Diệp lang! … Tại đạo trường của Nhân tộc!

Diệp Hàn đột nhiên trong lòng có cảm ứng, ánh mắt chuyển hướng về phía núi Côn Luân.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn cảm giác trong cơ thể mình dường như có một luồng sức mạnh bất thường bị thất thoát.

Thực ra đây là một loại ảo giác.

Sức mạnh trong cơ thể hắn không thể nào thất thoát được, nhưng vì trước đó Bất Tử Bản Nguyên trong cơ thể hắn và Bạch Dao tương hỗ biểu lý, lúc này tuy Bất Tử Bản Nguyên trong cơ thể Diệp Hàn không hề suy giảm, nhưng Bất Tử Bản Nguyên của Bạch Dao hao tổn, hắn có thể cảm nhận được.

Bạch Dao không phải đang ở chỗ Nhị sư bá sao?

Sao lại xảy ra chuyện được.

Trong nháy mắt, Diệp Hàn không còn bình tĩnh được nữa.

Hắn vung tay, không gian trước mặt tầng tầng lớp lớp, trong nháy mắt, hắn đã ở trên hư không của núi Côn Luân.

Ầm!

Diệp Hàn hiện thân, người của Xiển giáo tự nhiên có phản ứng.

Vừa hay Quảng Thành Tử và mọi người đang ở đạo trường Côn Luân, liền là người đầu tiên bay ra, vây lấy Diệp Hàn.

"Diệp sư huynh!" Quảng Thành Tử nhìn Diệp Hàn, sắc mặt không tốt.

Nhiều năm không gặp, Quảng Thành Tử cũng đã thành Chuẩn Thánh, pháp lực thần thông quảng đại, tự nhiên biết đánh không lại Diệp Hàn, nhưng sư tôn và Diệp Hàn hiện tại quan hệ căng thẳng, sắc mặt hắn tự nhiên không tốt được.

"Không biết Diệp sư huynh đến Côn Luân của ta có việc gì?" "Cút ngay!" Diệp Hàn từ trên cao nhìn xuống Quảng Thành Tử nói: "Ta đến đây là để tìm Nhị sư bá!" "Cút ngay cho ta!" Nhìn Quảng Thành

Tử, Diệp Hàn không hề khách khí, nói: “Hôm nay ta tìm Nhị sư bá, ngươi dám cản ta?” “Hừ!” Quảng Thành Tử biết Diệp Hàn mạnh hơn mình rất nhiều, nhưng đây là đâu?

Chương 344

Núi Côn Luân!

Nếu hôm nay không nói gì mà để Diệp Hàn đi vào, thì thể diện Đại sư huynh Xiển giáo của hắn để đâu?

Thể diện của Xiển giáo để đâu?

"Sư tôn ta đang bế quan!" Quảng Thành Tử nhìn Diệp Hàn, vung tay rút ra một thanh bảo kiếm, nói: "Tuy Quảng Thành Tử ta không phải đối thủ của Diệp sư huynh, nhưng hôm nay huynh dám xông vào Côn Luân, Quảng Thành Tử dù chết, cũng quyết không để huynh tiến thêm một bước!" "Không để ta tiến thêm một bước?" Diệp Hàn cười lạnh: "Ngươi quá xem trọng mình rồi." Nói đoạn, một ánh mắt rơi xuống người Quảng Thành Tử, Diệp Hàn không hề có bất kỳ động tác nào.

Không thấy pháp lực quanh thân dũng động, cũng không thấy bảo vật ra tay.

Thậm chí, Diệp Hàn ngay cả nguyên thần cũng không dùng đến.

Quảng Thành Tử với tu vi Chuẩn Thánh, chỉ bị Diệp Hàn liếc một cái, liền bị định tại chỗ, không thể động đậy. … Quảng Thành Tử trong lòng vừa giận vừa sợ, lại thêm uất ức.

Diệp Hàn nhấc chân, bước vào sơn môn Xiển giáo ở Côn Luân.

Diệp Hàn không dùng đạo pháp và thần thức, càng không tế ra pháp bảo, chỉ một ánh mắt, Đại đạo chi lực đã tuôn ra, không gian đại đạo và thời gian đại đạo đồng thời sử dụng, khiến Quảng Thành Tử bị giữ lại tại chỗ trong một khoảnh khắc.

Một khoảnh khắc, Diệp Hàn đã bước vào, tiến vào Xiển giáo.

Quảng Thành Tử có nỗi khổ khó nói, nhưng trong mắt người khác lại không giống vậy, mọi người đều cho rằng, Quảng Thành Tử sợ Diệp Hàn, không dám ngăn cản.

"Ngươi…" Đại đạo của Diệp Hàn dù sao cũng chưa đủ thành thục, tu vi của Quảng Thành Tử lại cao, nên chỉ có thể định trụ Quảng Thành Tử trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Sau một khoảnh khắc đó, Quảng Thành Tử tự nhiên đại nộ, cũng không dùng bảo kiếm trong tay, trực tiếp nhảy lên, vô tận thần lực tuôn ra, một quyền đấm về phía sau lưng Diệp Hàn.

Thế nhưng!

Diệp Hàn dường như không nhìn thấy, cũng không thèm để ý, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Ầm...

Nắm đấm của Quảng Thành Tử cuối cùng cũng đập vào lưng Diệp Hàn.

Đáng tiếc, cảnh tượng Diệp Hàn bị trọng thương trong tưởng tượng không xảy ra.

Một quyền đánh lên người Diệp Hàn, ngược lại cảm giác một luồng đại lực từ trong cơ thể Diệp Hàn truyền ra, trực tiếp khiến Quảng Thành Tử bay ngược ra ngoài, ầm một tiếng rơi xuống đất, mấy ngụm máu tươi vương trên không trung, vẽ ra một đường cong, đẹp đẽ mà thê lương.

"Ngươi…" Quảng Thành Tử vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng cũng không biết làm thế nào, hắn biết, bây giờ dù mình có động hay không, cũng không làm gì được người ta.

"Vui lắm sao?" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng xuất hiện trên đỉnh đầu Diệp Hàn.

Mọi người ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng Nguyên Thủy ở trên cao, áo bào phần phật, tay áo vung lên, vô tận cự lực tuôn ra, trong nháy mắt bình ổn tâm triều của Quảng Thành Tử.

"Bái kiến sư tôn!" "Bái kiến Thánh nhân!" … Đệ tử Xiển giáo, không ai không quỳ xuống đất.

Diệp Hàn cũng chắp tay với Nguyên Thủy, nói: "Diệp Hàn, bái kiến Nhị sư bá!" "Hừ...

Nguyên Thủy ta, không có loại đệ tử như ngươi!" Trong mắt Nguyên Thủy, lộ ra vô tận hàn ý: "Nói đi, vì sao xông vào đạo trường của ta?" Diệp Hàn tỏ ra cực kỳ kiềm chế, chắp tay nói: "Đệ tử đến đón Bạch Dao đi!" "Không thể nào!" Nghe lời của Diệp Hàn xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp phất tay, từ chối nói: "Nàng ta lúc trước làm thương đệ tử ta, bị ta nhốt ở hậu sơn suy ngẫm, nhưng không biết hối cải.

Đón đi, ngày khác hãy nói!" "Không!" Diệp Hàn nói: "Đệ tử, hôm nay, nhất định phải đón nàng về." "Phóng túng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lớn một tiếng, vô tận pháp lực từ trong tay tuôn ra.

Cách vạn dặm không gian, bàn tay lớn chụp xuống đỉnh đầu Diệp Hàn, nói: "Muốn gặp nàng cũng dễ thôi, đợi ta bắt ngươi, nhốt hai người vào một chỗ, cũng đỡ cho ngươi đi khắp nơi gây chuyện!" "Ầm ầm ầm..." Bàn tay khổng lồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mang theo sức mạnh vô biên, đập về phía Diệp Hàn.

Đòn tấn công như vậy, Diệp Hàn tự nhiên không đỡ nổi.

"Mở cho ta!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài trong nháy mắt tế ra!

Nhị sư bá đã ra tay rồi, nếu không đỡ, sẽ bị Nhị sư bá đánh chết.

Ầm...

Tam Thập Lục Phẩm Thất Thải Liên trong nháy mắt bay ra, biến thành một đài sen to như ngọn núi đột ngột xuất hiện trong hư không, cách không đối chọi với bàn tay khổng lồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Năng lượng vô tận tỏa ra, sóng năng lượng quét ngang bốn phương, trong nháy mắt, cả đại trận núi Côn Luân đều bị phá vỡ.

"Nhị sư bá, có qua có lại mới toại lòng nhau, đệ tử xin thỉnh giáo một quyền!" Thân thể Diệp Hàn trong nháy mắt bay lên, cách không tung ra một quyền.

"Xin Nhị sư bá phẩm giám!" Một quyền này của Diệp Hàn, tự nhiên đã dùng hết toàn lực.

Không chỉ gia trì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hóa ra Bàn Cổ chân thân, đem lực chi đại đạo, vô tận thế giới chi lực, và sức mạnh thế giới Quy Khư, toàn bộ gia trì lên trên.

Đương nhiên, so với một quyền ở Tử Tiêu Cung, một quyền này của Diệp Hàn rõ ràng chưa dùng toàn bộ sức mạnh.

Một quyền tung ra, trực tiếp xé rách hư không.

Hư không bị xé ra một vết nứt đen ngòm, vô tận hỗn độn chi khí tràn vào, nghịch diễn địa hỏa thủy phong.

Chương 345

Nắm đấm đó đi đến đâu, không gian phía sau liền bị xé rách đến đó, kéo dài ra, như thể cắt một vết rách khổng lồ trên bầu trời.

"Hay lắm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lớn một tiếng, trong nháy mắt tế ra Chư Thiên Khánh Vân.

Chư Thiên Khánh Vân là chí bảo phòng ngự trong Hồng Hoang, không thua kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp của Lão Tử.

Bảo vật này vừa tế ra, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm.

Có pháp lực Thánh nhân gia trì, càng thêm kiên cố không thể phá vỡ.

Ầm...

Cuối cùng, hai bên va chạm vào nhau, một luồng sóng ánh sáng vô sắc lan ra, bay về phía vô tận xung quanh.

Đồng thời, thân thể Diệp Hàn không hề nhúc nhích!

Nguyên Thủy mang theo Chư Thiên Khánh Vân, lại bị Diệp Hàn đánh bay lui vạn dặm.

Xung quanh, vô số đệ tử kinh ngạc nhìn lên trời.

Kết quả này, dù đã nằm trong dự liệu, nhưng khi được Diệp Hàn thể hiện ra, tất cả mọi người không nhịn được hít một hơi lạnh.

Dù sao, lúc ở Tử Tiêu Cung, Diệp Hàn đã từng giao đấu với Hồng Quân, tuy không biết kết quả, nhưng Tử Tiêu Cung đều bị đánh thành tro, từ điểm này có thể thấy, Diệp Hàn sẽ không kém bao nhiêu.

"Hừ…" Sắc mặt Nguyên Thủy, đen như đáy nồi.

"Phóng túng!" "Vô lễ!" Lúc này, giọng của Thông Thiên và Lão

Tử lần lượt từ Kim Ngao Đảo và Thủ Dương Sơn truyền đến.

Diệp Hàn cúi đầu lắng nghe lời dạy bảo của Thánh nhân, sau đó nhìn về phía Nguyên Thủy, chắp tay nói: "Nhị sư bá, đệ tử đắc tội rồi!" Nguyên Thủy một chiêu rơi vào thế hạ phong, không nói gì, mặt đen sì quay về đạo trường của mình.

Diệp Hàn tự nhiên biết ý của Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy đã thua, liền không quản chuyện của Tây Vương Mẫu nữa.

"Đa tạ Nhị sư bá thành toàn." Lời lẽ giữ thể diện vẫn phải nói.

Diệp Hàn một bước bước ra, đã đến trong cấm địa Côn Luân.

Vừa mới hạ xuống, liền nghe trong rừng Bàn Đào, một giọng nói yếu ớt truyền đến: "Diệp lang…" Diệp Hàn nhìn rừng đào trước mặt, rồi lại nhìn Tây Vương Mẫu.

Bất chợt phát hiện, tu vi cảnh giới của Bạch Dao, từ Chuẩn Thánh đã rơi xuống đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Hiện tại, khí tức của Bạch Dao vẫn chưa ổn định.

"Nàng sao vậy?" Diệp Hàn vội vàng một bước bước tới, ôm Bạch Dao vào lòng: "Nàng…" "Không sao!" Sau khi nhìn thấy Diệp Hàn, lòng Bạch Dao ấm lại, triệu năm cô độc hóa thành một nụ cười nhẹ, vô cùng dịu dàng, nhưng trong đó lại ẩn chứa bao nhiêu cay đắng chua xót?

"Để nàng phải chịu uất ức rồi!" Diệp Hàn ôm Bạch Dao, trong lòng có chút hổ thẹn.

Có những lúc, lòng tham quá lớn, để lại nhiều nợ phong lưu, sẽ luôn có một hai người phải chịu uất ức, giống như Bạch Dao bây giờ.

"Nói cho ta biết, rốt cuộc vì sao lại thành ra thế này?" Diệp Hàn

nhìn Bạch Dao, trong lòng hơi nhói đau.

Bạch Dao liền đem nhân quả và thiên cơ nói cho Diệp Hàn biết.

Diệp Hàn hơi sững sờ, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Hồng Hoang vỡ nát, quả thật có chuyện này.

Hình như là sau Phong Thần Sát Kiếp, các Thánh nhân đại nộ, ra tay đại chiến, nhất thời không giữ được sức, đánh vỡ toàn bộ Hồng Hoang thành vô số mảnh vỡ.

Sau đó tuy các mảnh vỡ Hồng Hoang được nối lại thành Thiên Địa Nhân Tam Giới, nhưng tổng diện tích so với trước đây lại nhỏ hơn rất nhiều, thậm chí không bằng một phần mười diện tích Hồng Hoang ban đầu.

Thế giới Hồng Hoang thu nhỏ, vô số linh mạch bên trong tự nhiên khô héo, theo đó là khí vận tiêu tán.

Khí vận vừa tán, đối với phàm nhân bình thường không có ảnh hưởng lớn, nhưng đối với tiên nhân, lại có chút khó khăn.

Rất rõ ràng... khí vận chỉ có bấy nhiêu, cho người này một chút, người kia sẽ thiếu một chút, cho người này nhiều hơn, người kia sẽ thiếu đi.

Kết quả cuối cùng có thể là các Thánh nhân điều hòa, phân phối lại, nhưng đối với tu sĩ có tu vi Đại La Kim Tiên trở xuống, rõ ràng không thể có được quá nhiều khí vận.

Hơn nữa, vì Hồng Hoang vỡ nát, sau khi lập nên Thiên Địa Nhân Tam Giới mới, quy tắc nguyên thủy của Hồng Hoang xảy ra thay đổi.

Những tu sĩ từ Kim Tiên trở lên, Đại La Kim Tiên trở xuống, không còn bất tử bất diệt trên lý thuyết nữa, đều có tuổi thọ của riêng mình.

Về phần cuối cùng sẽ như thế nào, Diệp Hàn cũng không rõ.

Nay Vương Mẫu đã dùng Bất Tử Bản Nguyên của bản thân dung nhập vào ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào, quả thực do những cây Bàn Đào này kết ra, tự nhiên sẽ có công năng kéo dài tuổi thọ cho tiên nhân.

Chương 346

Thứ này, tác dụng lớn lắm.

Khóe mắt Diệp Hàn lộ ra một tia cười.

Mẹ nó... sau này toàn bộ thần tiên thiên hạ, đều phải nhìn sắc mặt lão tử mà hành sự.

Ha ha, đến lúc đó, Tây phương giáo, Yêu tộc, Thiên đình, toàn bộ đều phải nghe lời ta.

"Làm không tệ, nhưng lần sau có chuyện như vậy, phải bàn bạc với ta trước," Diệp Hàn nhìn Bạch Dao, giận dỗi nghiêm mặt: "Nếu không, gia pháp xử lý!" Phụt...

Bạch Dao cười một tiếng, vẻ quyến rũ lan tỏa, cả người dường như thay đổi một cách sống khác, cũng không hỏi Diệp Hàn gia pháp là gì, eo thon tay ngọc quấn lấy, tức thì như một con rắn mềm mại, quấn lên người Diệp Hàn.

Có thơ rằng: Bạch Dao cười một tiếng sóng xuân, Eo giấu kiếm mềm chém lang quân.

Trăm năm không ra rừng Bàn Đào, Cùng chàng bay đến tận cửu tiêu!

Trong nháy mắt, trăm năm trôi qua.

Tu vi của Bạch Dao tuy vẫn ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên, nhưng khí tức đã ổn định lại.

Diệp Hàn không yên tâm, mang Bạch Dao cùng nhau đến cố hương của nàng - Quy Khư.

Quy Khư vốn là thế giới gương của Hồng Hoang, sau khi bị Diệp

Hàn tách ra khỏi hỗn độn, ném vào hỗn độn thế giới, từ đó cắt đứt quan hệ nhân quả với Hồng Hoang.

Nhưng thế giới này có một đặc điểm lớn, đó là thịnh sản các loại linh căn, linh quả.

Nhưng lại không sản sinh linh bảo.

Ở đây, một pháp bảo trung phẩm đã là vũ khí tuyệt thế.

Giống như thập đại linh căn trong thế giới Hồng Hoang, ở thế giới Quy Khư, chỉ là một vài loại linh quả khá tốt, so với thần dược đỉnh cấp của Quy Khư, kém quá xa.

Ví dụ như bản thân Tây Vương Mẫu, một cây Bất Tử Dược, phẩm chất vượt xa thập đại tiên thiên linh căn không chỉ một chút.

Diệp Hàn tốn một ít thời gian, ở thế giới Quy Khư thu thập trăm loại cực phẩm linh quả, linh căn tặng cho Bạch Dao.

Sau khi Bạch Dao ăn những quả này, bản nguyên của bản thân đã bổ sung được một ít, tu vi cũng hồi phục lại Chuẩn Thánh, nhưng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, cách Chuẩn Thánh đại viên mãn lúc trước, còn kém rất nhiều.

Vốn Diệp Hàn hy vọng có thể tìm được một cây Bất Tử Dược ở Quy Khư, rõ ràng là đã nghĩ nhiều.

Thần vật nghịch thiên như Bất Tử Dược, e rằng chỉ có một cây là Bạch Dao.

Diệp Hàn ra khỏi Quy Khư, lại đem rừng Bàn Đào mà Bạch Dao phân hóa ra, trực tiếp di thực vào thế giới Quy Khư của mình.

Sau đó, mang theo Bạch Dao, nghênh ngang bay lên trời cao rời đi. … Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ!

Không biết từ lúc nào, Phục Hy đã trị vì nhân gian hơn hai ngàn

năm, thái bình vô sự, Nhân tộc hưng thịnh, từ trăm tỷ nhân khẩu sau Vu Yêu đại chiến, đã khôi phục lại mức vạn tỷ hiện nay.

Tuy nhiên, so với vạn vạn tỷ nhân khẩu trước đây không thể bì được, nhưng nói chung, Nhân tộc đã trở thành đại tộc số một Hồng Hoang không thể nghi ngờ.

Đồng thời, đệ tử của Diệp Hàn là Thiên Huyền Tử truyền bá giáo nghĩa Tiệt giáo trong Nhân tộc, khiến khí vận Tiệt giáo đại thịnh, trong hai ngàn năm đã vượt qua tất cả các giáo phái, trở thành đại giáo số một Hồng Hoang.

Lúc này, Phục Hy bấm ngón tay tính toán, thời gian công đức viên mãn cũng sắp đến, liền bắt đầu lệnh cho các đại thần dưới quyền, đi khắp nơi trong Nhân tộc tìm kiếm người kế nhiệm.

Cũng vào lúc này, trong một đại bộ lạc của Nhân tộc, bộ lạc Khương thị, một đứa trẻ ra đời, tên là Liệt Sơn Thị.

Tương truyền lúc Liệt Sơn Thị ra đời, ba ngàn dặm xung quanh nhà, trên bầu trời đều phủ đầy mây lành.

Liệt Sơn Thị ra đời, giữa mây lành có rồng phượng trình tường, có tiên nhạc vang lên, có vô biên dị tượng.

Bản thân Liệt Sơn Thị cũng thiên tư thông tuệ, năm tuổi đã có thể tự học, mười tuổi đã có hiểu biết sâu sắc về vạn vật thiên nhiên, mười lăm tuổi đã có thể khiến người xung quanh tâm phục khẩu phục, đồng thời kế nhiệm tộc trưởng của bộ lạc Khương thị.

Lúc này ở nhân gian, dân số tăng nhanh, thực phẩm theo nghĩa truyền thống không thể đáp ứng nhu cầu của con người nữa.

Những đại bộ lạc, khi đối mặt với vấn đề này thường không có cách giải quyết.

Bộ lạc Khương thị cũng là một đại bộ lạc trong Nhân tộc, tự

nhiên cũng có vấn đề tương tự.

Nay Liệt Sơn Thị tuy mới mười lăm tuổi, nhưng là một phương chư hầu, có trách nhiệm tìm kiếm giải pháp cho tử dân của mình.

"Trời sinh vạn vật, nếu săn bắn có thể cung cấp thịt cho con người, quả dại có thể cung cấp quả thực cho con người.

Vậy những loại ngũ cốc hoang dã kia, liệu có thể cung cấp thực phẩm cho con người không?" Liệt Sơn Thị cảm thấy, những cây cỏ ngũ cốc này đã sinh trưởng, tự nhiên có giá trị của chúng.

Thế là, ông từ vị trí chư hầu cao cao tại thượng bước xuống, đi sâu vào dân gian, bắt đầu nghiên cứu giá trị của các loại hạt ngũ cốc.

Chương 347

Một năm!

Hai năm!

Ba năm! ...

Thoáng chốc, mười năm trôi qua.

Trải qua mười năm nỗ lực không ngừng, Liệt Sơn Thị cuối cùng đã phát hiện ra một loại ngũ cốc, có thể dùng làm thực phẩm cho con người.

Đó là Cốc (lúa).

Liệt Sơn Thị trải qua mười năm nỗ lực, cuối cùng phát hiện ra một loại thực vật, có thể cung cấp thực phẩm cho con người.

Loại thực vật này, là Cốc.

Liệt Sơn Thị phát hiện, loại thực vật Cốc này dễ sinh trưởng, dễ trồng trọt, đương nhiên, sản lượng cũng cao, hạt kết ra sau khi nấu chín có thể ăn trực tiếp.

Ngũ cốc ăn xong, cũng có thể lấp đầy bụng như thịt.

So với thịt, ngũ cốc có một ưu điểm, đó là sau khi ăn ngũ cốc, người ta thường cảm thấy thoải mái hơn, hiện tượng đau bụng ít xảy ra hơn.

Sau khi Liệt Sơn Thị phát hiện ra ngũ cốc, liền mang Cốc về bộ tộc của mình, tự mình dọn ra một mảnh đất, gieo hạt Cốc lên, không mấy ngày sau, mạ non đã mọc lên.

Sau đó, chỉ cần tưới một ít nước, và để tộc nhân quản lý.

Nửa năm sau, ngũ cốc bội thu, cả bộ tộc thu được vô số lương

thực.

Cũng từ đó về sau, bộ lạc Khương thị không còn lo lắng về thực phẩm nữa, ngũ cốc dần dần thay thế thịt, trở thành lương thực chính của con người.

Thời kỳ Hồng Hoang, đất đai màu mỡ, trong trời đất lại có linh khí tưới nhuần, thường một ít đất đã có thể sản sinh ra lượng lớn ngũ cốc.

Danh tiếng của Liệt Sơn Thị không cánh mà bay.

Vài năm sau, sứ giả do Phục Hy phái đi cũng nghe danh Liệt Sơn Thị, liền đến tìm.

Sứ giả thấy cảnh tượng phồn vinh trong bộ lạc Khương thị, trở về báo cáo mọi chuyện cho Phục Hy, Phục Hy còn mang theo văn võ quần thần đích thân đến, quan sát tình hình trồng trọt trong bộ lạc Khương thị.

Sau khi trở về, Phục Hy suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy bản lĩnh của mình đã đến cực hạn, hiện nay trong Nhân tộc về cơ bản đều đã nắm vững các kỹ năng như chăn nuôi, bát quái.

Đã đến lúc, nhường ngôi cho Liệt Sơn Thị, để Liệt Sơn Thị gánh vác đại kỳ của Nhân tộc.

Phục Hy trong lòng có cảm ứng, phái người đón Liệt Sơn Thị đến Trần Đô, cùng Phục Hy cai trị Nhân tộc.

Ba mươi năm sau!

Công đức của Phục Hy viên mãn.

"Liệt Sơn Thị à!" Phục Hy nhìn Liệt Sơn Thị, hỏi: "Ngươi theo ta học tập ba mươi năm, có lĩnh ngộ gì không?" Liệt Sơn Thị nói: "Thưa hoàng huynh, thuộc hạ cảm thấy, sự phát triển của Nhân tộc cần phải

tìm kiếm nhiều loại thực vật giống như Cốc, không chỉ có một loại Cốc này.

Ta sẽ một lần nữa trở về với người dân bình thường, tìm kiếm thực phẩm.

Đồng thời, Nhân tộc cần đoàn kết thống nhất, cần nhất quán, ta cảm thấy cần phải thiết lập một hệ thống quản lý hoàn chỉnh, phối hợp với việc trồng trọt và thu hoạch ngũ cốc, chế định lịch pháp, để con người thu hoạch và gieo trồng kịp thời!" "Đại thiện!" Phục Hy nói: "Như vậy, ta đã công đức viên mãn, ngươi có thể làm Nhân Hoàng!" Ầm ầm ầm...

Lời của Phục Hy vừa dứt, bên ngoài bầu trời mây vàng dày đặc, một lát sau có hai người đồng thời hạ xuống từ tầng mây.

Một người là sư tôn của Phục Hy, Diệp Xuân.

Người còn lại có thân hình yểu điệu, chính là một trong các Thái Âm nữ thần, Hi Hòa.

Hai người cùng hạ xuống, Diệp Xuân vung tay, một đạo Hồng Mông Tử Khí rơi xuống trước mặt Phục Hy, nói: "Phục Hy, với tư cách là Nhân Hoàng, công đức viên mãn, đây là Hồng Mông Tử Khí, giúp ngươi thành đạo." "Vâng!" Phục Hy đại hỷ, đưa tay nhận lấy Hồng Mông Tử Khí và dung nhập vào nguyên thần.

Tử khí đó trong nháy mắt hình thành một mối liên hệ huyền diệu với nguyên thần của Phục Hy, nguyên thần ký thác thiên đạo, vạn ma bất xâm.

Đồng thời, trời cao giáng xuống vô lượng công đức.

Tu vi của Phục Hy một đường tăng vọt, đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong đại viên mãn.

Tuy tu vi của ông chỉ là Chuẩn Thánh, nhưng vì đắc được ngôi vị

Nhân Hoàng, có Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, cũng có thể là tồn tại vạn kiếp bất diệt, chỉ cần Nhân tộc không diệt, Phục Hy bất tử!

Trời cao giáng xuống công đức, tám phần nhập vào cơ thể Phục Hy, hai phần còn lại thì rơi vào cơ thể Diệp Xuân!

"Đại thiện!" Bóng dáng Diệp Hàn cũng từ trong hư không bay ra, nói: "Phục Hy chứng đạo viên mãn, có thể được gọi là Thiên Hoàng trong Thiên Địa Nhân Tam Hoàng của Nhân tộc, vĩnh viễn trấn áp khí vận Nhân tộc!" "Vâng!" Phục Hy gật đầu, giọng nói đột nhiên trở nên hùng vĩ, truyền đi bốn phương: "Hôm nay, ta là Thiên Hoàng Phục Hy, công đức viên mãn, một năm sau sẽ cử hành đại điển thiện nhượng tại Trần Đô.

Phàm là Nhân tộc Hồng Hoang, tám trăm chư hầu, đều nên tụ tập tại Trần Đô, cùng nhau quan sát đại điển!" Giọng của Phục Hy truyền khắp Hồng Hoang, tất cả các bộ tộc tự nhiên đều nhận được tin tức.

"Thiên Hoàng muốn thiện nhượng?" "Công đức viên mãn rồi à!" "Chỉ không biết, Nhân Hoàng tiếp theo sẽ là ai?" "Chắc là Liệt Sơn Thị rồi!" … Hi Hòa tiến lên, nhìn Liệt Sơn Thị, nói: "Ta là Thái Âm nữ thần Hi Hòa, ta và ngươi có một đoạn duyên sư đồ, ngươi có thể làm đệ tử của ta!" "Liệt Sơn Thị, bái kiến sư tôn!" Liệt Sơn Thị tức thì đại hỷ, biết sứ mệnh của mình, vội vàng bái tạ, khấu đầu với Hi Hòa.

Chương 348

"Đại thiện!" Hi Hòa cũng vô cùng vui mừng.

Đối với Liệt Sơn Thị, Hi Hòa cũng chỉ là Đế sư trên danh nghĩa mà thôi.

Đế sư, thực chất là một người bảo hộ, bảo vệ hoàng giả của Nhân tộc thuận lợi trưởng thành để hoàn thành sứ mệnh.

Bởi vì loài người có quỹ đạo phát triển riêng, tiên nhân không nên can thiệp quá nhiều.

Điểm này, Diệp Hàn đã sớm nói rõ với Hi Hòa, để nàng chú ý chặt chẽ đến sự trưởng thành của Liệt Sơn Thị, không để xảy ra bất ngờ gì.

Về phần trưởng thành, Liệt Sơn Thị sẽ tự mình hoàn thành.

Một năm sau!

Trần Đô cử hành đại điển thiện nhượng long trọng của Nhân tộc.

Đây là đại sự hàng đầu của Hồng Hoang, nên các đại lão các phương đều lần lượt đến quan lễ.

Cả Trần Đô, trên bầu trời tử khí thải vân không ngừng, vô tận linh khí ngưng kết thành kim hoa, kim liên, trải khắp mười vạn dặm.

"Thông Thiên Thánh Nhân giá lâm, quan sát đại lễ thiện nhượng của Nhân tộc!" "Nguyên Thủy Thánh Nhân giá lâm, quan sát đại lễ thiện nhượng của Nhân tộc!" "Tây phương Nhị Thánh giá lâm, quan sát đại lễ thiện nhượng của Nhân tộc!" "Thánh Mẫu Nữ Oa Nương Nương giá lâm, quan sát đại lễ thiện nhượng của Nhân tộc!" "Thánh Phụ giá lâm, quan sát đại lễ thiện nhượng của Nhân tộc!" … Ngoài các Thánh nhân, còn có Phượng tộc, Long tộc, U Minh Huyết Hải,

Thiên đình, các phương đều phái người đến quan lễ.

"Ca ca!" Nữ Oa đến trước mặt Phục Hy, trên mặt có chút thương cảm.

Phục Hy thở dài một hơi, nói: "Nữ Oa Nương Nương đừng gọi như vậy nữa, người đang ép Phục Hy chém đi Thiện Thi đấy!" "Đừng!" Nữ Oa ngậm miệng, im lặng đứng sang một bên.

Sau đó, đại lễ thiện nhượng của Nhân tộc bắt đầu.

Phục Hy công đức viên mãn, chính thức lên ngôi Thiên Hoàng trong Nhân Hoàng, truyền ngôi vị Nhân Hoàng cho Liệt Sơn Thị, và nói: "Liệt Sơn Thị, từ hôm nay, đổi tên thành Thần Nông Thị, là cộng chủ của loài người, là hoàng giả của Nhân tộc!" "Thần Nông Thị, thụ mệnh!" Thần Nông Thị đưa tay, từ tay Phục Hy nhận lấy Không Động Ấn đại biểu cho đại quyền của Nhân tộc, từ đó trở thành Nhân Hoàng thứ hai của loài người, cũng chính là Địa Hoàng sau này.

Phục Hy thiện nhượng thuận lợi kết thúc.

Lão Tử nói: "Phục Hy từ nay, nên vào Hỏa Vân Động, trấn áp khí vận Nhân tộc." "Vâng!" Phục Hy không có ý kiến gì nhiều, đối với tu sĩ tu hành, ở đâu cũng vậy.

Nhưng Nữ Oa biết, một khi vào Hỏa Vân Động, cũng không khác gì bị giam cầm.

Nhưng nàng cũng biết, đó là sứ mệnh của Phục Hy, hưởng thụ công đức vô biên của Nhân tộc, bất tử bất diệt, tự nhiên phải vì Nhân tộc trấn áp khí vận.

Đến đây, Phục Hy công đức viên mãn, trong Nhân tộc, bước vào thời đại Thần Nông trị vì.

Thần Nông trị vì, việc đầu tiên sau khi lên ngôi là chế định lịch pháp.

Để trồng trọt tốt hơn, việc để con người nắm vững phương pháp và thời gian chính xác là quan trọng nhất.

Thế là, Thần Nông ra lệnh cho người quan sát thiên tượng, ghi chép và sắp xếp, dùng mười năm thời gian, thiết lập lịch pháp cơ bản.

Định bốn mùa, chia xuân hạ thu đông làm tứ quý, mỗi quý lại chia làm sáu tiết khí, một năm bốn mùa, tổng cộng có hai mươi bốn tiết khí, lần lượt là: Lập xuân, Vũ thủy, Kinh trập, Xuân phân, Thanh minh, Cốc vũ, Lập hạ, Tiểu mãn, Mang chủng, Hạ chí, Tiểu thử, Đại thử, Lập thu, Xử thử, Bạch lộ, Thu phân, Hàn lộ, Sương giáng, Lập đông, Tiểu tuyết, Đại tuyết, Đông chí, Tiểu hàn, Đại hàn.

Sau khi hai mươi bốn tiết khí được thiết lập, việc trồng trọt đã có căn cứ.

Thần Nông hạ lệnh cho toàn bộ Nhân tộc, lấy Lập xuân làm trung, Tiểu mãn làm thu, Mang chủng làm gieo, Bạch lộ làm gặt.

Mỗi năm hai vụ thu hoạch, hai vụ gieo trồng.

Ngoài ra, sau bốn mươi năm Thần Nông Thị nắm giữ ngôi vị Nhân Hoàng, ông cảm thấy chỉ một loại ngũ cốc dễ gây ra suy dinh dưỡng cho con người, thế là ông liền xuống hoang dã, bắt đầu tìm kiếm các loại ngũ cốc khác.

Một lần tìm, mất mấy chục năm.

Mấy chục năm sau, Thần Nông cuối cùng đã thu thập đủ ngũ cốc, lần lượt là Đạo, Thử, Tắc, Mạch, Thục (lúa, kê, tắc, lúa mì, đậu).

Năm loại ngũ cốc này phù hợp nhất cho con người ăn.

Ngũ cốc đủ đầy, bá tánh cuối cùng đã có nhiều thứ để ăn.

Thần Nông Thị vẫn không vì thế mà kiêu ngạo tự mãn, sau khi tìm được ngũ cốc, ông dốc lòng nghiên cứu phương pháp trồng trọt,

không chỉ tuân thủ các yếu tố thiên thời địa lợi khi trồng trọt, mà còn giỏi quan sát hiện tượng bên ngoài.

Có một ngày, Thần Nông Thị phát hiện, trong ruộng xuất hiện không ít cỏ dại.

Nơi có ít cỏ dại, ngũ cốc phát triển tươi tốt, nơi có nhiều cỏ dại, ngũ cốc lại phát triển yếu ớt.

Tại sao vậy?

Tại sao lại xuất hiện tình huống này?

Thần Nông Thị suy nghĩ khổ sở, sau vô số ngày đêm, cuối cùng đã hiểu ra mấu chốt.

"Ta biết rồi!" Thần Nông Thị tự lẩm bẩm: "Ngũ cốc và cỏ dại, thực chất đều hấp thụ dưỡng chất từ đất đai Hồng Hoang.

Lượng linh khí và dưỡng chất ở mỗi nơi là cố định, cái này mất đi thì cái kia được, cái này được thì cái kia mất, chính là đạo lý này." Cỏ dại tranh giành dưỡng chất của ngũ cốc, nên ngũ cốc sinh trưởng yếu ớt.

Chương 349

Thế là, Thần Nông Thị đích thân thử nghiệm, nhổ hết cỏ dại bên cạnh ngũ cốc.

Vài ngày sau, những cây ngũ cốc vốn yếu ớt, quả nhiên đều có vẻ tươi tốt.

Sau khi rút ra kết luận, Thần Nông Thị lập tức hạ lệnh, thông báo phương pháp trừ cỏ cho toàn thể loài người.

Thần Nông trị vì, Thiên Huyền Tử cũng đã truyền đạo ở nhân gian được gần ba ngàn năm, bèn trở về bên cạnh Diệp Hàn.

Môn phái truyền đạo đời thứ hai không phải là Tiệt giáo, mà bị Diệp Hàn giao cho Nhân giáo.

Vì vậy, tuy Hi Hòa là thầy của Thần Nông, nhưng người truyền giáo ở nhân gian lại là Đại pháp sư Huyền Đô.

Đến đây, Nhân giáo đại hưng! … Nói về Thiên Huyền Tử sau khi trở về tổ địa Nhân tộc, đạo trường của Diệp Hàn.

Hắn cùng Diệp Hàn, Diệp Xuân và mọi người, lúc rảnh rỗi thì luận đạo, tham ngộ đại đạo chi pháp.

Một ngày nọ, sắc mặt Thiên Huyền Tử đột nhiên thay đổi.

Hắn hướng Diệp Hàn nói: "Sư tôn, con cảm nhận được một luồng khí cơ triệu hoán, e rằng trên Bất Chu Sơn, có tuyệt thế bảo vật sắp xuất thế, vật này với đệ tử, rất có duyên!" Bất Chu Sơn?

Diệp Hàn nhìn Thiên Huyền Tử, gật đầu.

Bất Chu Sơn đã gãy, nhưng bảo vật trong đó chắc vẫn còn một ít.

Thiên Huyền Tử thân mang đại cơ duyên, đại khí vận, đại công

đức, là một nhân vật sở hữu cuộc đời hack não mà người thường ngưỡng mộ, có thể cảm nhận được sự triệu hoán của bảo vật Bất Chu Sơn, tự nhiên cũng là chuyện bình thường.

"Đi đi, nếu có gì không quyết được, gọi vi sư là được!" Diệp Hàn vẫy tay đuổi Thiên Huyền Tử đi.

Thiên Huyền Tử bèn cáo biệt sư tôn, cưỡi một đóa kim vân, bay về phía Bất Chu Sơn trong Hồng Hoang.

Vì lúc Thiên Huyền Tử hóa hình có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, nay theo Diệp Hàn tu hành hơn một vạn năm, lại ở Nhân tộc truyền đạo ba ngàn năm, thu được vô số công đức, tu vi hiện tại đã là Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Tốc độ bay rất nhanh, cũng mất mấy chục năm công phu, đã đến Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn, vốn là thiên trụ của cả Hồng Hoang, thông thiên triệt địa, đội trời đạp đất, do xương sống của Bàn Cổ đại thần hóa thành, hùng vĩ vô cùng.

Cuối Vu Yêu đại chiến, Tổ Vu Cộng Công một đầu đụng vào Bất Chu Sơn, ngọn núi nguy nga không hiểu sao lại sụp đổ, dẫn đến thiên trụ sụp, thiên hà đổ ngược.

Sau đó Diệp Hàn và các Thánh nhân tuy đã vá lại lỗ thủng trên trời, nhưng Bất Chu Sơn lại không thể sửa chữa, bất đắc dĩ đành phải dùng tứ chi của Huyền Quy hóa thành tứ cực của trời, chống đỡ trời đất.

Nhân quả của sự việc này, có quan hệ lớn với Thiên Huyền Tử.

Cho nên sau khi Thiên Huyền Tử đến Bất Chu Sơn, nhìn ngọn thần sơn gãy đoạn, cũng không khỏi cảm khái.

Nhưng có câu nói rất hay, gọi là "lạc đà gầy còn hơn ngựa béo",

Bất Chu Sơn hiện tại chính là tình huống này.

Tuy đã gãy.

Nhưng vẫn là ngọn núi cao nhất trong Hồng Hoang, ngay cả Côn Luân cũng không cao lớn hùng vĩ bằng Bất Chu Sơn sau khi gãy.

"Đi xem sao!" Thiên Huyền Tử nhấc chân, một bước bước ra, đã đến lưng chừng Bất Chu Sơn.

Lúc trước trên Bất Chu Sơn bao phủ một luồng uy áp của Bàn Cổ, nay lại biến mất sạch sẽ.

Cả Bất Chu Sơn không có chút linh khí nào, linh mạch cũng toàn bộ vỡ nát, cả ngọn núi trở nên hoang lương, cỏ dại mọc um tùm.

Nhưng trên đỉnh núi lại có hắc khí lượn lờ, vô tận âm khí dường như từ dưới đất bốc lên.

Khói đen này lại là mới hình thành gần đây.

Thiên Huyền Tử leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, nhìn từng đám hắc khí trước mắt, cảm giác trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Nơi này, tuyệt đối có trọng bảo.

Nhưng nhìn hắc khí, Thiên Huyền Tử lại có chút thắc mắc: tà bảo sao?

Nếu không sao lại có nhiều hắc khí bốc ra như vậy, theo lý mà nói, phải là ngũ sắc kim quang mới đúng chứ.

Ầm ầm ầm...

Trong lúc Thiên Huyền Tử đang suy nghĩ, đột nhiên cảm giác Bất Chu Sơn bên dưới rung chuyển một trận, tiếng nổ lớn từ dưới đất truyền lên, phảng phất như thần linh dưới cửu u, đang thức tỉnh.

"…" Thiên Huyền Tử giật mình, lại thấy trong khe nứt của thân

núi, vô tận hắc khí bay ra, so với vừa rồi lại ngưng thực hơn vô số lần.

"Chuyện gì vậy?" "...Bất Chu Sơn chấn động?" "Chẳng lẽ, Bất Chu Sơn lại có biến cố gì sao?" "Bất Chu Sơn động rồi!" "Chẳng lẽ có bảo vật xuất thế!" … Tây phương giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, Nhân giáo, tam thập tam thiên ngoại, Địa phủ, Thiên đình!

Trong nháy mắt, vô số ánh mắt từ khắp nơi trong Hồng Hoang đều đổ dồn về.

Chương 350

Không có gì khác, vì Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, là biểu tượng địa lý của Hồng Hoang.

Tuy Bất Chu Sơn bây giờ đã đổ, đã gãy.

Nhưng, ý nghĩa của nó đối với cả Hồng Hoang, vẫn không thể xem thường.

Đặc biệt là mọi người đều hiểu, trên Bất Chu Sơn, từ xưa đến nay đều sản sinh trọng bảo, lần này hắc khí lượn lờ, chẳng lẽ lại có trọng bảo sắp xuất thế sao?

Ầm ầm ầm...

Khi ánh mắt của tất cả các đại lão Hồng Hoang đều tập trung vào Bất Chu Sơn.

Đột nhiên, Bất Chu Sơn lại một lần nữa rung chuyển.

Lần rung chuyển này, càng thêm kịch liệt.

Trên thân núi, từ đỉnh đầu, trực tiếp nứt ra một vết nứt khổng lồ đáng sợ.

Trong vết nứt đó, vẫn là vô tận hắc khí bốc ra.

Âm khí màu đen, hình thành một đám mây đen khổng lồ, trực tiếp bao phủ trên bầu trời Bất Chu Sơn.

"Ha ha ha..." Trong khoảnh khắc Bất Chu Sơn nứt ra một khe lớn, cảm giác trọng bảo xuất thế của Thiên Huyền Tử lại tăng thêm một phần, không nhịn được cười lớn.

Đồng thời, các thế lực khác cũng đều chú ý đến bóng dáng của Thiên Huyền Tử.

Xiển giáo!

Quảng Thành Tử vốn định đến Bất Chu Sơn xem thử, nhưng sau khi nhìn thấy bóng người trên đỉnh núi, khóe miệng không nhịn được giật một cái.

Người này hắn chưa gặp, nhưng biết đó là đệ tử duy nhất của Diệp Hàn.

Đệ tử của Diệp Hàn đã đứng đó canh giữ, cho thấy người ta đã sớm bố cục rồi, lúc này đến không những không được lợi lộc gì, mà còn có nguy cơ bị vả mặt lần nữa.

Thôi thôi, không đi nữa!

"Đệ tử Xiển giáo, bất kỳ ai cũng không được đến gần Bất Chu Sơn!" Giọng của Quảng Thành Tử truyền khắp Côn Luân, khiến những kẻ vốn định đục nước béo cò, đều phải dừng bước.

Tiệt giáo càng không cần phải nói, vừa thấy là đệ tử của Đại sư huynh, cũng không ai đi tranh giành với Thiên Huyền Tử.

"Ồ?" Tây phương giáo, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Thánh nhân, tự nhiên có thể nhìn thấu thiên cơ, khi nhìn thấy Thiên Huyền Tử, liền biết bảo vật này không có duyên phận với mình.

Vì sao?

Thiên Huyền Tử là ai?

Không chỉ là đệ tử của Diệp Hàn, người ta còn là Bắc Hải Huyền Quy chuyển thế, trên người mang theo vô tận khí vận và cơ duyên, đứng ở đó một cái, về cơ bản có thể tuyên bố bảo vật là của ta rồi.

"Ai…" Tiếp Dẫn lắc đầu, nói: "Trọng bảo như vậy, lại không có duyên với Tây phương giáo ta, tiếc thay, tiếc thay!" Chuẩn Đề cũng lắc đầu, ngầm ra lệnh cho đệ tử của mình, không ai được phép tham

gia tranh đoạt bảo vật ở Bất Chu Sơn.

Đương nhiên, với năng lực của Thánh nhân như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, tự nhiên có thể nhìn ra lai lịch của bảo vật, chính vì nhìn thấy lai lịch của bảo vật, Tiếp Dẫn mới có vẻ mặt đau lòng như vậy, nhưng lại không thể làm gì.

Thiên đình!

Hạo Thiên Thượng Đế cư ngụ tại Tam Thập Tam Thiên, tay cầm Hạo Thiên Kính, đang quan sát Bất Chu Sơn.

Động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của ông.

Hạo Thiên Kính là thiên hạ chí bảo, lúc Hồng Quân ban bảo vật, vật này có thể trên nhìn cửu tiêu, dưới xem cửu u. 3.

Vạn vật trong trời đất, trừ phi được đạo trường của Thánh nhân che đậy khí cơ, bằng không đều chẳng thể thoát khỏi sự dòm ngó của tấm kính này.

Vì vậy, Hạo Thiên muốn xem tình hình Bất Chu Sơn.

Cái nhìn đầu tiên, ông thấy một thanh niên đứng trên đỉnh núi, mặt mày hớn hở như đang chờ trọng bảo xuất thế.

Không quen biết!

Bỏ qua!

Hạo Thiên trực tiếp bỏ qua Thiên Huyền Tử, xoay kính, chiếu vào trong khe nứt của Bất Chu Sơn.

Không xem thì không biết, xem rồi giật nảy mình.

Mẹ nó… Hỗn Độn Chung?

Không sai!

Chương 351

Kẹt sâu trong khe nứt của Bất Chu Sơn, chính là Hỗn Độn Chung.

Lúc Vu Yêu đại chiến, Đông Hoàng Thái Nhất tự bạo, kéo theo ba vị Tổ Vu chôn cùng, sau đó bạn sinh chí bảo Hỗn Độn Chung lại biến mất không thấy, ngay cả Thánh nhân cũng không thể suy đoán được manh mối.

Không ngờ, thứ này đã bị Bất Chu Sơn âm thầm nuốt xuống.

Đồ tốt a!

Trong mắt Hạo Thiên, tỏa ra vô tận tham lam và nóng bỏng.

Từ khi ông đắc được ngôi vị Thiên Đế đến nay, luôn cần cù chăm chỉ, triệu tập tán tu trong Hồng Hoang để tổ kiến Thiên đình, Thiên đình cuối cùng cũng trở thành một thế lực.

Về mặt lý thuyết, theo thiết lập của Hồng Quân lúc đầu, vạn tộc trong thiên hạ Hồng Hoang, ngoài bảy vị Thánh nhân ra, những người còn lại bất kể chủng tộc nào, bất kể là đệ tử của ai, toàn bộ đều phải quy về Thiên đình thống ngự.

Quyền lực của Thiên Đế, vô hạn lớn.

Nhưng trên thực tế, từ khi Hạo Thiên đăng cơ Thiên Đế đến nay, Thiên đình chỉ triệu tập được một ít tán tu, thực lực so với Đế Tuấn năm xưa kém xa mười vạn tám ngàn dặm, ngay cả một sợi lông của Đế Tuấn cũng không bằng.

Năm đó Đế Tuấn cường thế đến mức nào, còn không thể hiệu lệnh thiên hạ, huống chi là Hạo Thiên bây giờ?

Nói đơn giản, không ai trong Hồng Hoang coi ông ra gì.

Không chỉ các đại giáo của Thánh nhân, mà U Minh Huyết Hải, Ngũ Trang Quán, Long Phượng nhị tộc, thậm chí cả Nhân tộc cũng không thèm để ý đến ông.

Ngay cả khi gặp những lão tư cách thượng cổ như Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu, Nam Cực Tiên Ông, Trấn Nguyên Tử, Hạo Thiên cũng phải cúi đầu khúm núm hành lễ.

Thiên Đế làm đến mức này, có uất ức không chứ.

Hơn nữa, khí vận Thiên đình kém, vận trường hà của Thiên đình, vào thời Đế Tuấn sáng chói lóa mắt, nay vào thời Hạo Thiên, chỉ như ánh sáng đom đóm.

Vì vậy, hôm nay khi nhìn thấy Đông Hoàng Chung, mắt Hạo Thiên sáng lên.

Đồ tốt!

Thứ này là thần vật của Đông Hoàng Thái Nhất Thiên đình, tiên thiên chí bảo, có thể trấn áp khí vận, quan trọng là công phạt vô song.

"Thái Bạch Kim Tinh!" Hạo Thiên quay đầu, gọi một tiếng fan trung thành, nói: "Hiện tại Thiên đình có bao nhiêu thiên binh thiên tướng?" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Tổng cộng có bảy ngàn sáu trăm người!" "Ít vậy sao?" Hạo Thiên hơi nhíu mày, nhưng vẫn nói: "Mang tất cả thiên binh thiên tướng, cùng trẫm xuống dưới làm một việc lớn.

À phải rồi, Dao Trì, nàng cũng cùng trẫm đi!" Hạo Thiên mang theo một đám người, hùng hùng hổ hổ xuống Hồng Hoang.

Bên Bất Chu Sơn, theo một tiếng chấn động lớn, Đông Hoàng Chung đột nhiên phát ra cửu sắc chi quang, lao ra khỏi khe nứt, vừa hay lơ lửng trước mặt Thiên Huyền Tử.

Thiên Huyền Tử nhìn đại chung, kích động không thể tả.

Chỉ thấy trên đại chung quang ba lưu chuyển, huyền hoàng chi khí lượn lờ không ngừng, cửu sắc chi quang chiếu rọi chư thiên.

Bên ngoài thân chuông có nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong bao quanh, bên trong thân chuông có sơn xuyên đại địa, Hồng Hoang vạn tộc ẩn hiện.

Cửu sắc hào quang chiếu rọi chư thiên, hỗn độn thánh uy chấn nhiếp hoàn vũ.

Hỗn Độn Chung!

Trời ạ!

Hỗn Độn Chung?

Thiên Huyền Tử đại hỷ, vung tay, liền cầm lấy đại chung vào tay.

"Tên trộm kia, dừng tay!" Khi Thiên Huyền Tử vừa cầm Hỗn Độn Chung vào tay, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng quát mắng cao ngạo.

Thiên Huyền Tử ngẩng đầu nhìn lên, tức thì sau lưng lạnh toát.

Trên đầu, đen kịt một mảng, hàng ngàn hàng vạn người đang bao vây hắn.

Dẫn đầu đám người, là một tu sĩ đội mũ cao, mặc áo vàng, khí thế cao ngạo, trên gương mặt chữ quốc, toát ra vô tận uy nghiêm.

Ầm...

Một đám người, trong nháy mắt rơi xuống xung quanh Thiên Huyền Tử.

Thiên Huyền Tử suýt nữa sợ tè ra quần.

Nhưng, sau lưng ta có sư tôn, lại có Thánh nhân, chính xác là ta là tam đại đệ tử của Tam Thanh môn hạ, ta sợ ai?

Trán Thiên Huyền Tử tuy rịn mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng lại từ từ bình tĩnh lại.

Hắn nắm chặt Hỗn Độn Chung trong tay, nhìn đám người xa lạ trước mắt, nói: "Các ngươi là ai, đừng dọa ta, nếu không, ta không khách khí đâu!" "Ha ha ha ha..." Nhìn thấy bộ dạng của Thiên Huyền Tử, Hạo Thiên phá lên cười: "Đúng là đồ chưa thấy đời mà." Lại nhìn tu vi của Thiên Huyền Tử, Hạo Thiên càng thêm đắc ý.

Chỉ là một Đại La Kim Tiên thôi, mà cũng dám ra vẻ trước mặt ta sao?

Chương 352

Phải biết rằng, Hạo Thiên và Dao Trì đều có tu vi Chuẩn Thánh, Thái Bạch Kim Tinh cũng là Đại La Kim Tiên viên mãn, còn lại thiên binh thiên tướng, Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên nhiều vô số kể, những người dẫn đầu trong đó thậm chí có đến hơn mười vị Đại La Kim Tiên.

Rõ ràng là một thế lực không hề yếu.

"Trẫm không khách khí đấy, ngươi làm gì được?" Trong mắt Hạo Thiên bắn ra hai luồng hàn quang uy nghiêm, nói: "Thái Bạch Kim Tinh, bắt hắn lại cho ta!" "Bệ hạ bớt giận!" Thái Bạch Kim Tinh dù sao cũng đã lăn lộn trong Hồng Hoang vô số năm, vội vàng chắp tay với Hạo Thiên, nói: "Để thần hỏi một chút." "Cũng được!" Hạo Thiên phất tay, coi như nể mặt Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh nhìn Thiên Huyền Tử, hỏi: "Vị đạo hữu này, dám hỏi có phải là đệ tử Thánh nhân không?" Câu nói vừa thốt ra, trong lòng Hạo Thiên lập tức giật mình.

Đúng rồi!

Ai, mình làm việc thô lỗ quá, lỡ như đây là đệ tử Thánh nhân, sau khi bắt hắn rồi thì làm sao giải quyết hậu quả?

Thái Bạch Kim Tinh à, không hổ là cánh tay phải của trẫm, là vị thần từ thuở xa xưa.

"Không phải!" Thiên Huyền Tử nghe vậy liền lắc đầu phủ nhận.

Lời này cũng là sự thật, nếu nói là môn hạ của Thánh nhân thì cũng đúng, bởi vì hắn là đệ tử của Diệp Hàn, mà Diệp Hàn lại là đệ tử Tiệt giáo, vậy thì Thiên Huyền Tử cũng là đệ tử Tiệt giáo, có thể coi

là đệ tử Thánh nhân, nhưng sư tôn của hắn lại không phải Thánh nhân.

Thái Bạch Kim Tinh nhìn về phía Hạo Thiên, gật gật đầu.

Trong lòng Hạo Thiên lập tức có thêm dũng khí.

Không phải đệ tử Thánh nhân, vậy thì mang trọng bảo bên mình chính là có tội.

Nhưng thấy Thiên Huyền Tử có tu vi Đại La Kim Tiên, hắn cũng có ý muốn lôi kéo, bèn nhàn nhạt nói: "Ngô là Hạo Thiên Thiên Đế, hiện đang chấp chưởng Thiên Đình, Đông Hoàng Chung trong tay ngươi vốn là vật của Thiên Đình ta, nay xuất thế, vừa hay để trẫm cầm lấy, mang về trấn áp khí vận Thiên Đình.

Ngươi đã lấy được nó trước, xem như lập đại công!" Hạo Thiên ra vẻ đàng hoàng ho khan hai tiếng, nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh: "Phải ban thưởng!" "Bệ hạ anh minh!" Thái Bạch Kim Tinh nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên quay đầu nói với Thiên Huyền Tử: "Thế này đi, ngươi theo trẫm về Thiên Đình, làm Kim Ngô Vệ của trẫm, chuyên lo nghi trượng, làm Quyển Liêm Đại Tướng cho trẫm, được không?" Thiên Huyền Tử trong lòng cũng đã bình tĩnh lại.

Ta còn tưởng là ai, bày ra trận thế lớn như vậy, thì ra là tên Hạo Thiên này, mẹ nó dọa chết ta rồi.

Nhưng dù sao Hạo Thiên cũng là đồng tử của Đạo Tổ Hồng Quân, vẫn phải nể mặt, vì vậy Thiên Huyền Tử chắp tay nói: "Xin thứ cho tại hạ không thể đồng ý, Thiên Đình, tại hạ không thể lên!" "Ồ?" Con ngươi Hạo Thiên lóe lên, một tia hàn quang chợt tắt sau vài giây, hắn nói: "Nếu đã như vậy, bản đế cũng không ép người, vậy trả lại trọng bảo của Thiên Đình ta đi!" Nói rồi, hắn chìa tay về phía trước.

Thiên Huyền Tử cười, nắm chặt Hỗn Độn Chung không buông, nói: "Các hạ là chủ của Thiên Đình, chưởng quản Hồng Hoang, tự nhiên không thể không nói lý lẽ.

Hỗn Độn Chung là vật vô chủ, ta lấy được trước, thì nó là của ta, sao lại thành của Thiên Đình từ lúc nào?" "Tiểu huynh đệ!" Thái Bạch Kim Tinh nói: "Lời này sai rồi, Hỗn Độn Chung còn có tên là Đông Hoàng Chung, là pháp bảo chí bảo bạn sinh của Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất trên Thiên Đình, từ lúc ban đầu đã dùng để trấn áp khí vận Thiên Đình.

Nay chúng ta tái lập Thiên Đình, vật này tự nhiên phải trả về cho Thiên Đình." Thiên Huyền Tử cũng cạn lời.

Một đám người nói năng xằng bậy đến mức này, thật đúng là vô liêm sỉ đến cực điểm.

Nhưng Thiên Huyền Tử tu dưỡng tốt, vẫn tranh luận một câu, nói: "Nếu theo cách nói của các hạ, thiên địa vạn vật, bao gồm cả Hồng Hoang đều do Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, cũng là do thân thể Bàn Cổ hóa thành.

Vậy thì tất cả mọi thứ trong Hồng Hoang, chẳng phải đều là của Bàn Cổ sao, Bàn Cổ không còn nữa, vậy có phải nên thuộc về Vu tộc không?" "Thế nhưng, lúc Vu tộc còn tồn tại, cũng đâu có bá đạo như vậy?" Thiên Huyền Tử nói một câu như vậy, sắc mặt Hạo Thiên và Thái Bạch Kim Tinh đều sầm lại.

"Vị đạo hữu!" Hạo Thiên nói: "Đông Hoàng Chung này có duyên với Thiên Đình, trấn áp khí vận Thiên Đình là sứ mệnh của nó, nếu ngươi còn cố chấp không tỉnh ngộ, đừng trách bản đế ra tay vô tình!" Hạo Thiên phất tay!

Bảy nghìn sáu trăm thiên binh thiên tướng xung quanh lập tức vây chặt Thiên Huyền Tử.

“Cho ngươi cơ hội cuối cùng!” “Đồ không biết xấu hổ!” Thiên Huyền Tử nói: “Cướp bảo vật thì cứ nói thẳng, còn làm đĩ mà đòi lập đền thờ trinh tiết à?” “Hừ...” Hạo Thiên đại nộ, nói: “Giết hắn cho ta!” Ầm...

Trong phút chốc, vô số vũ khí đồng loạt đập về phía Thiên Huyền Tử.

Tu vi của Thiên Huyền Tử tuy thấp, nhưng bảo vật trên người lại không thiếu, dù sao bao nhiêu năm qua, chỉ riêng bảo vật nhặt được cũng đã vô số.

Hắn chống cự được một lúc, tự thấy không địch lại nổi, liền ngửa đầu hét lên một tiếng: “Sư tôn cứu con!” Ầm...

Trên bầu trời, đột nhiên một quả cầu lửa màu tím bay xuống, bao vây toàn bộ thiên binh thiên tướng.

“A...” “A...” “Lạnh chết ta rồi...” Sau đó, một bé gái trông chỉ khoảng năm sáu tuổi từ trên trời giáng xuống, tay cầm một ngọn thần đăng, đứng giữa hư không.

“Sư tỷ!” Thiên Huyền Tử nhìn thấy Diệp Xuân, lập tức mừng rỡ.

Sắc mặt Hạo Thiên lại trở nên âm trầm.

Hắn không nhận ra Thiên Huyền Tử, nhưng lại biết Diệp Xuân, đó là con gái của Diệp Hàn, đệ tử của Nữ Oa Thánh nhân.

Vậy người nam tử này là ai?

Cũng là đệ tử của Nữ Oa?

Không đúng, vừa rồi không phải hắn nói không phải đệ tử Thánh nhân sao?

“Bốp...” Ngay lúc sắc mặt Hạo Thiên đang âm u bất định, hắn đột nhiên cảm thấy má mình đau nhói, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy chính là

bé gái trên không trung kia, cách không tát hắn một cái.

Diệp Xuân bĩu môi nói: "Hạo Thiên, ngươi đường đường là Thiên Đế, là tấm gương của Hồng Hoang, sao lại làm chuyện vô liêm sỉ như vậy.

Cướp bảo vật của người ta còn viện ra cả đống lý do, có biết xấu hổ không?" "Ta nói cho ngươi biết, cái tát này là ta thay mặt Đạo Tổ dạy dỗ ngươi, để ngươi biết trời cao còn có trời cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Chương 353

Cũng là nể mặt ngươi là Thiên Đế, nên ta không truy cứu nữa, nếu có lần sau, sẽ không đơn giản chỉ là một cái tát đâu!" Bị một đứa bé gái tát một cái, ngay trước mặt bàn dân thiên hạ.

Những đại lão trong Hồng Hoang đều đang nhìn kia kìa.

Bảo trẫm làm sao xuống đài được?

Thân thể Hạo Thiên run rẩy, sắc mặt tái xanh, nhưng vẫn cố gắng duy trì tôn nghiêm của Thiên Đế, nhìn Diệp Xuân nhàn nhạt nói: "Chuyện này, trẫm sẽ tự mình đến tìm Diệp đạo hữu để lý luận!" "Bốp..." Diệp Xuân không nói hai lời, trở tay tát thêm một cái nữa.

Tiếng vang giòn giã.

Trong lòng Hạo Thiên lập tức đại nộ, tu vi Chuẩn Thánh mà lại liên tiếp bị bé gái trước mặt tát hai cái, đây là chuyện gì vậy?

Nhưng cũng thật kỳ lạ, bé gái này rõ ràng chỉ là Đại La Kim Tiên, tại sao lại mạnh mẽ như vậy!

"Hừ..." Phía trên, Diệp Xuân lạnh lùng nói: "Ta nể mặt mới gọi ngươi một tiếng Thiên Đế, ngươi thật sự nghĩ mình thống lĩnh Hồng Hoang sao?

Bản thể của ngươi chẳng phải chỉ là một hòn đá vỡ, được Đạo Tổ điểm hóa thành hình người thôi sao, ngươi là cái thá gì, ba chữ 'Diệp đạo hữu', cũng là ngươi có thể gọi à?" Sắc mặt Hạo Thiên âm trầm đến mức có thể vắt ra nước.

Diệp Xuân trước mặt sỉ nhục hắn như vậy, không nể mặt như vậy, nhưng hắn có thể làm gì đối phương?

Đánh thì chưa chắc đã thắng, mà có thắng thì sao?

Đánh được Diệp Xuân, có đánh được sư phụ của người ta là Nữ Oa Thánh nhân không?

Đánh được cha của người ta là Diệp Hàn không?

Sự bá đạo của Diệp Hàn đã để lại một bóng ma sâu sắc trong lòng Hạo Thiên.

Hắn là ai?

Hắn là Hạo Thiên Thượng Đế, vốn là đồng tử của Hồng Quân, cảnh tượng năm đó Diệp Hàn một cước phá vỡ cửa lớn Tử Tiêu Cung, mạnh mẽ tấn công Đạo Tổ lại hiện lên trong đầu hắn.

Người đàn ông dám thách thức Đạo Tổ, sau khi Đạo Tổ thành Thánh rồi, cũng chỉ có một mình Diệp Hàn.

Thái Bạch Kim Tinh bên cạnh bĩu môi: Hòn đá vỡ?

Ha ha, buồn cười thật, chẳng lẽ căn nguyên của Diệp Hàn không phải là đá chắc...

Nhưng những lời này Thái Bạch Kim Tinh cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, chứ không dám nói ra.

"Hú..." Diệp Xuân phất tay!

Ngọn lửa hừng hực xung quanh lập tức bị thu hết vào trong Bát Cảnh Cung Đăng, bảy nghìn sáu trăm thiên binh thiên tướng tại hiện trường, đội quân mà Hạo Thiên đã phải tốn công chín trâu hai hổ mới tập hợp được, trong khoảnh khắc đã biến thành tro bụi.

Không còn một ai.

Thiên Đình rộng lớn, lại trở về điểm ban đầu.

Chỉ còn lại Hạo Thiên, Dao Trì và Thái Bạch Kim Tinh ba người mà thôi.

Nỗ lực hơn vạn năm, tất cả đều đổ sông đổ bể!

Hơn nữa, sau cú sốc từ Diệp Hàn và sự chế nhạo của Diệp Xuân, địa vị và uy vọng của Thiên Đình đã bị đánh cho tan nát.

Sau này, làm sao thu nhận người? 4.

Ai lại nguyện ý gia nhập Thiên Đình cơ chứ?

Xong rồi, xong rồi!

Thiên Đình, xong rồi!

Trong lòng Hạo Thiên, là một mảng tro tàn.

Đến mức Diệp Xuân và Thiên Huyền Tử rời đi lúc nào, hắn cũng không biết.

"Phu quân!" Dao Trì tiến lên, nắm lấy bàn tay run rẩy của Hạo Thiên.

"Bệ hạ!" Thái Bạch Kim Tinh hít một hơi thật sâu, nhìn Hạo Thiên nói: "Thiên Đình tất sẽ hưng thịnh, chỉ là chúng ta cần nỗ lực mà thôi, thần sẽ theo hầu bệ hạ, quyết không rời bỏ!" "Tốt, tốt!" Thấy hai người vẫn không rời bỏ mình, Hạo Thiên cuối cùng cũng thở ra một hơi, miễn cưỡng giữ vững tâm thần.

"Vô lượng thiên tôn!" Trên bầu trời, đột nhiên một bóng người hạ xuống.

Tử khí đông lai ba vạn dặm!

Hắc khí nồng đậm trên núi Bất Chu bị quét sạch, thay vào đó là linh lực trong không khí ngưng kết, hóa thành từng đóa kim hoa rực rỡ rơi xuống.

Hạo Thiên, Dao Trì, Thái Bạch Kim Tinh ngẩng đầu, chỉ thấy một đạo nhân mặc đạo bào trắng, mỉm cười hạ xuống đỉnh núi.

Chương 354

"Bái kiến Chuẩn Đề Thánh nhân!" Đối với Thánh nhân, Hạo Thiên không thể quen thuộc hơn.

"A a!" Chuẩn Đề nhìn Hạo Thiên, cười nói: "Hạo Thiên đạo hữu, vẫn khỏe chứ!" "..." Hạo Thiên giật mình, không ngờ Chuẩn Đề lại gọi mình là 'đạo hữu', nhưng do cú sốc từ câu 'đạo hữu' của Diệp Hàn trước đó, Hạo Thiên không dám thuận nước đẩy thuyền, bèn chắp tay nói: "Thánh nhân quá lời rồi!" "Hạo Thiên đạo hữu khách khí rồi!" Chuẩn Đề nhìn Hạo Thiên, cười nói: "Hỗn Độn Chung kia, nay đã rơi vào tay Diệp Hàn, đừng nghĩ đến nữa!" Hạo Thiên mặt mày khổ sở.

Diệp Hàn nào có thể đắc tội được.

Chuẩn Đề lại nói: "Nếu muốn trấn áp khí vận, chỗ ta có mấy món linh bảo, tuy có chút thô kệch, nhưng ít nhiều cũng dùng được, trước hết cho Thiên Đình mượn dùng đi!" Nói rồi, hắn phất tay, đem pháp bảo do bản thể hóa thành là Thất Bảo Diệu Thụ đưa đến trước mặt Hạo Thiên.

Thất Bảo Diệu Thụ không chỉ do bản thể của Chuẩn Đề luyện chế, mà còn là pháp bảo chính của Chuẩn Đề.

Lúc này, làm sao hắn dám nhận?

"Không không không..." Hạo Thiên nói: "Thánh nhân hậu ái như vậy, Hạo Thiên không dám nhận!" "Không sao!" Chuẩn Đề cười cười, nói: "Nay Thiên Đình mới lập, Đạo Tổ bảo chúng ta, các đệ tử, phải hỗ trợ.

Thật xấu hổ, nếu không đã không xảy ra chuyện như hôm nay.

Thôi được, trong Tây Phương giáo của ta cũng có một số đệ tử, ngày khác ta sẽ đưa lên Thiên Đình, để Hạo Thiên đạo hữu sai khiến, để hoàn thành tâm nguyện của Đạo Tổ!" Hạo Thiên nghe vậy, lập tức mừng rỡ.

Vạn lần không ngờ, bên này vừa bị Diệp Hàn tát cho sưng mặt, quay đi quay lại đã được Tây Phương giáo gửi hơi ấm.

Ân... thật thơm a!

"Đa tạ Thánh nhân!" Lần này, Hạo Thiên chân thành cảm tạ Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề phá lên cười, xua tay nói: "Khách khí rồi, Hạo Thiên đạo hữu khách khí rồi!" Nói xong, người đã biến mất, chỉ còn lại Thất Bảo Diệu Thụ tại chỗ.

Vừa rồi Hạo Thiên không nhận, bây giờ Chuẩn Đề đã để lại, nếu không nhận nữa thì có vẻ làm màu quá.

Thực ra trong lòng Hạo Thiên cũng hiểu, Chuẩn Đề nói là cho mượn, thực chất là cho luôn.

Tây Phương giáo tự nhiên không tốt bụng như vậy, phần lớn là muốn lôi kéo Thiên Đình.

"Chúc mừng bệ hạ!" Thái Bạch Kim Tinh vui mừng khôn xiết, nói: "Có sự ủng hộ của hai vị Thánh nhân Tây Phương giáo, Thiên Đình chúng ta đứng vững gót chân cũng không khó.

Xem ra, trong cõi u minh, Thiên Đình tự sẽ trở thành một thế lực, nếu không Tây Phương giáo cũng quyết không làm vậy!" "Hừ..." Hạo Thiên nhìn về phía Nhân tộc ở phương Đông, hừ lạnh một tiếng, rồi quay người dẫn Dao Trì và Thái Bạch Kim Tinh trở về Thiên Đình.

Cách đó vô số dặm, Diệp Hàn trong đạo trường mở mắt ra, mỉm cười: Tây Phương giáo, lại không nhịn được nữa rồi sao?

Chuẩn Đề muốn kết giao với Thiên Đình, tự nhiên là nhìn ra được, Thiên Đình hiện tại tuy yếu, nhưng sau này tất sẽ trở thành một thế lực, cho nên mới kết giao như vậy.

Diệp Hàn biết chuyện sau này, biết Thiên Đình sẽ lớn mạnh.

Chuẩn Đề không biết, nhưng lại là Thánh nhân, có thể nhìn trộm được một tia thiên cơ.

Cho nên, Chuẩn Đề kết giao với Thiên Đình, thuận tiện đưa một nhóm đệ tử lên Thiên Đình nhậm chức.

Thực ra lúc Thiên Đình tái lập, các Thánh nhân đều không nhận ra ý chí của Thiên Đạo, nhưng bây giờ, theo sau Tam Hoàng Ngũ Đế lần lượt trị thế, Nhân tộc đại hưng, Phong Thần Sát Kiếp tuy còn mơ hồ, nhưng trong mắt các Thánh nhân, đã nhìn thấy một tia khí cơ.

Chuẩn Đề biết sớm muộn gì trong giáo môn cũng có người phải lên Thiên Đình.

Vậy thì, nếu sớm muộn gì cũng phải lên, sao không đi giúp một tay trước?

Hơn nữa, những đệ tử Tây Phương giáo mà Chuẩn Đề đưa lên Thiên Đình, toàn bộ đều là Nhân tộc.

Nay Nhân tộc có Tam Hoàng Ngũ Đế thay nhau trị thế, Tam giáo phương Đông tranh giành, khiến cho Nhân tộc ở phương Tây không được yên ổn, Nhân tộc ở phương Tây dần dần tín ngưỡng Tam giáo phương Đông.

Những người Nhân tộc này, ban đầu đã mang lại vô số khí vận cho Tây Phương giáo, nhưng với tình hình hiện tại, sớm muộn gì cũng sẽ bị phương Đông thôn tính.

Thay vì ngồi chờ bị thôn tính, không bằng bây giờ đưa đi trước.

Đây chính là tính toán của Chuẩn Đề, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Đối với tính toán của Chuẩn Đề, Diệp Hàn cũng đoán được bảy tám phần.

Thiên Đình cuối cùng cũng trở thành một đại thế lực, đó là sau Phong Thần Sát Kiếp, vào thời Tây Du.

Còn sớm!

Chuẩn Đề bố cục cho Phong Thần Sát Kiếp, không tiếc dùng cả Thất Bảo Diệu Thụ, chẳng lẽ Diệp Hàn ta không biết bố cục cho Tây Du sao?

Ha ha...

Hồng Hoang không có năm tháng!

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, sao dời vật đổi.

Trong nháy mắt, lại mấy trăm năm trôi qua.

Chương 355

Thần Nông Thị trị lý Nhân tộc ở Hồng Hoang đã đạt được tiến bộ lớn, loài người dưới sự trị vì của Thần Nông Thị, đã hoàn toàn từ xã hội mẫu hệ chuyển sang xã hội phụ hệ.

Giờ đây, đàn ông không còn lên núi săn bắn, phần lớn thời gian đều ở ngoài đồng cày cấy.

Đất đai Hồng Hoang màu mỡ, không khí lại tràn ngập linh lực vô tận, vì vậy sản lượng ngũ cốc lúc này cực cao, chỉ cần kịp thời làm mưa, tưới tiêu cho hoa màu, nhổ cỏ dại trong ruộng, những loại ngũ cốc này liền có thể bội thu.

Trong một thời gian, loài người không còn thiếu thốn thức ăn nữa.

Thậm chí có lúc, thức ăn nhiều đến mức ăn không hết, Thần Nông Thị lại dẫn dắt mọi người, ở những thành phố lớn nơi Nhân tộc tập trung, xây dựng những kho lương thực khổng lồ để dự trữ lương thực.

Văn minh của loài người lại tiến thêm một bậc.

Đóng góp của Thần Nông Thị đối với Nhân tộc hiển nhiên không chỉ dừng lại ở đó, ngài còn cho xây dựng trường học trong Nhân tộc, dạy dỗ những đứa trẻ thông minh học tập, sau khi học xong liền sắp xếp làm việc bên cạnh mình, truyền thụ kinh nghiệm trị lý Nhân tộc.

Những người này, dần dần đều trở thành cánh tay đắc lực của Thần Nông Thị.

Nhân tộc đại hưng, dân số tăng nhanh và mở rộng.

Cũng trong thời kỳ Thần Nông Thị tại vị, vì ngũ cốc đã lên bàn ăn của con người, loài người mới có thể một lần nữa phân bố khắp toàn

bộ Hồng Hoang.

Nhân tộc hiện nay, phía nam đến Thập Vạn Đại Sơn, phía bắc đến bờ Bắc Hải, phía đông đến Đông Hải, phía tây liền với Tây Phương Thánh giáo.

Trên mảnh đất rộng lớn của Hồng Hoang, đâu đâu cũng có bóng dáng của tu sĩ Nhân tộc, vô cùng vô tận.

Ngay cả những đại lão trong Hồng Hoang cũng phải cảm thán tốc độ sinh sôi của Nhân tộc.

Dân số Nhân tộc đông, tự nhiên người tin theo các giáo phái cũng nhiều.

Trong đó, Nhân giáo của Lão Tử, Tiệt giáo của Thông Thiên Thánh nhân, khí vận đều được tăng lên rất nhiều.

Một ngày nọ!

Thần Nông Thị đang xử lý chính vụ, thì cô con gái nhỏ Nữ Oa đột nhiên bị bệnh, sắc mặt trắng bệch, máu từ trong cơ thể tràn ra da, toàn bộ da dẻ đỏ bừng.

"Sư tôn!" Thần Nông Thị vô cùng lo lắng, đem tình hình báo cho sư tôn Hi Hòa.

Hi Hòa nghe vậy, lấy ra một giọt thần thủy ban cho Nữ Oa, sau khi Nữ Oa uống Tam Quang Thần Thủy, liền khỏe lại.

Thần Nông hỏi con gái: "Vừa rồi con bị sao vậy, dọa chết cha rồi!" Nữ Oa chỉ là một cô bé, rụt rè nói: "Con cũng không biết, con chỉ ăn một loại quả đỏ ngoài đồng, sau đó liền biến thành như vậy!" Nữ OOa vừa nói vậy, các đại thần cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

Có người nói người thân của mình cũng từng ăn nhầm quả dại có độc mà chết, có người nói bạn bè bị bệnh, vì ăn một loại cỏ dại mà

bệnh liền khỏi...

Thần Nông Thị nghe xong, trong lòng bỗng lóe lên một tia giác ngộ, nhìn về phía Hi Hòa, hỏi: "Sư tôn, có phải những loại cỏ dại ngoài kia, có loại có độc, có loại có thể giải độc không?" Hi Hòa gật đầu, nói: "Đúng vậy.

Trời sinh vạn vật, mỗi vật đều có sứ mệnh riêng, chỉ là những loại nào có độc, những loại nào có thể giải độc, lại có thể giải loại độc gì, thì không ai biết." "Nếu biết được, chắc chắn có thể mang lại phúc âm cho loài người!" Thần Nông Thị ý thức được, nếu như tập hợp, thống kê những loại cỏ dại này, một mặt có thể tránh cho con người ăn nhầm độc vật, mặt khác, có thể lợi dụng những loại thảo dược đó để giải quyết bệnh tật cho con người.

"Lão sư!" Thần Nông Thị hạ quyết tâm, nói: "Con đã quyết định rồi, con muốn một lần nữa đi vào sơn dã, nếm thử trăm loại cỏ, phân biệt dược tính của các loại cỏ dại và thảo dược!" "Đại thiện!" Hi Hòa gật đầu, sau đó đưa một món pháp khí không gian đã chuẩn bị từ trước cho Thần Nông, nói: "Bên trong có không ít Tam Quang Thần Thủy, nếu con nếm trăm cỏ mà trúng độc, một giọt là có thể giải độc một lần!" Từ đó, Thần Nông bước lên con đường tự mình nếm thử dược tính của trăm loại cỏ.

Trải qua khoảng ba trăm năm.

Thần Nông Thị trở về, lúc này, ngài đã nếm thử hàng vạn loại thảo dược, và ghi chép lại hình dạng, tập tính sinh hoạt, dược lý dược tính của những loại thảo dược này, hình thành một cuốn sách, tên là 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》.

Sau khi 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》 ra đời, Thần Nông Thị lệnh cho người sao chép vô số bản, phân phát cho các chư hầu ở các nơi, từ đó về sau, bệnh tật của loài người đã có thuốc chữa trị.

Thần Nông tại vị hơn hai ngàn năm, phần lớn thời gian đều đi sâu vào dân gian, tinh thần của ngài đã cảm động cả Nhân tộc.

Thậm chí, khi con gái Nữ Oa của Thần Nông Thị chết đuối ở Đông Hải, ngài cũng không thể trở về.

Đến đây, công đức của Thần Nông viên mãn, trên trời hạ xuống vô tận công đức.

Hi Hòa lấy ra một tia Hồng Mông Tử Khí đã chuẩn bị từ trước, dung nhập vào nguyên thần của Thần Nông Thị, nguyên thần của Thần Nông Thị và Hồng Mông Tử Khí dung hợp, nguyên thần lập tức ký thác vào thiên đạo, từ đó bất tử bất diệt.

Chuyện nhà đã xong, Thần Nông Thị biết thời gian thống trị nhân gian của mình sắp kết thúc, liền phái các đại thần đi khắp nơi trong Nhân tộc tìm kiếm người kế vị.

Nhưng khi Thần Nông Thị thống trị Nhân tộc, công đức vô lượng, nhưng vì sự phát triển nhanh chóng của Nhân tộc, lại xảy ra một chuyện không lường trước được.

Dấu chân của loài người đã đi khắp đại địa Hồng Hoang, trong toàn bộ Hồng Hoang, đâu đâu cũng thấy bóng dáng của con người.

Những năm trước, Diệp Hàn thu gom tàn bộ của Vu tộc, đưa vào Địa Phủ, một bộ phận được Hậu Thổ bổ nhiệm, đi đến Địa Ngục Đạo trong Lục Đạo, trấn thủ địa ngục, hưởng thụ khí vận vô biên.

Một bộ phận khác khoảng mấy chục vạn Vu nhân vì nhớ quê hương, đã trở về Bất Chu Sơn.

Nhưng Bất Chu Sơn là nơi giao hội của Đông Tây, nay Vu tộc gần như tuyệt diệt, thực lực yếu ớt, sau khi sinh tồn ở Bất Chu Sơn mấy ngàn năm, bị các chủng tộc khác chèn ép, buộc phải di dời, mang theo Bàn Cổ Thần Điện, di dời đến Thập Vạn Đại Sơn, bắt đầu cuộc sống

ẩn cư của Vu tộc.

Sau khi Thần Nông trị thế, dân số loài người tăng mạnh, dấu chân của loài người tự nhiên cũng đến địa bàn của Vu tộc, sau vài lần ma sát với Vu tộc, cuối cùng sống xen kẽ với nhau.

Một bộ phận kết hợp với Vu tộc, sinh ra một chủng tộc mới: Vu nhân.

Nói đúng hơn, Vu nhân cũng là người, vì vẻ ngoài của họ gần như giống hệt người, từ ngoại hình không thể nhìn ra bất kỳ sự khác biệt nào, nhưng độ cường tráng của thân thể lại kế thừa từ Vu tộc.

Chương 356

Vu nhân tính tình nóng nảy, hung hãn vô cùng. 5.

Theo thời gian, tộc quần Vu nhân dần dần lớn mạnh, lên tới mấy trăm vạn người.

Do bị Nhân tộc kỳ thị, lại có thế lực khác ngấm ngầm xúi giục, cuối cùng Vu nhân tộc đã tách khỏi Nhân tộc, tự lập thành bộ lạc Cửu Lê, trở thành một chư hầu, uy danh lừng lẫy ở Nam Cương, nghiễm nhiên là bá chủ Nam Cương.

Vu nhân cường hãn, sau khi tự lập bộ lạc Cửu Lê, thường xuyên chèn ép các bộ lạc xung quanh.

Thần Nông Thị giỏi về nông nghiệp và y thuật, nhưng không giỏi chinh chiến, Nam Cương lại ở nơi hẻo lánh, roi dài không tới, đã cho Vu nhân môi trường phát triển đầy đủ, dần dần trở thành mối họa ngầm của Nhân tộc.

Thần Nông trị thế, Nhân tộc hân hoan phồn thịnh, phát triển thịnh vượng, nhưng đến cuối thời kỳ, lại xuất hiện một mối họa ngầm là bộ lạc Cửu Lê.

Tại tổ địa Nhân tộc, trong đạo trường của Diệp Hàn!

Diệp Hàn nhìn Nhân tộc, nhàn nhạt nói: "Thần Nông trị thế đã đến hồi kết, Nhân Hoàng cũng sắp ra đời rồi!" Nói rồi, hắn nhìn Thường Hi với dáng vẻ yêu kiều trên giường, nói: "Nhân Hoàng chi sư, nàng đi nhé!" "Ta không đi!" Nào ngờ, Thường Hi lại thẳng thừng từ chối.

Diệp Hàn cũng ngẩn ra.

Làm Nhân Hoàng chi sư, phụ trợ Nhân Hoàng công đức viên mãn, sau này sẽ có công đức vô lượng, vậy mà Thường Hi lại từ chối.

Diệp Hàn hỏi: "Vì sao vậy?" Thường Hi nói: "Ta bây giờ đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi, có thêm công đức cũng không thể đột phá, cần làm gì chứ?

Hơn nữa, đi một lần là mấy ngàn năm, ta làm sao chịu nổi.

Diệp lang khó khăn lắm mới đến chỗ ta một lần, ta không hút cạn chàng, đừng hòng rời đi..." Nói rồi, nàng môi hồng răng trắng, một đôi mắt thu ba long lanh, vẻ quyến rũ thấm vào tận xương tủy khiến Diệp Hàn không thể kiềm chế.

"Ặc..." Lý do này hay thật.

Diệp Hàn cố gắng đè nén ngọn lửa trong lòng, nói: "Không đi thì thôi, để lát nữa ta xử lý nàng!" Thường Hi nói: "Đừng mà, có gan thì bây giờ đi!" "Hừ..." Diệp Hàn giả vờ giận, vội vàng ra khỏi cửa, rẽ trái không xa, đến nơi ở của Tây Vương Mẫu Bạch Dao.

Bạch Dao đang ngưng thần suy ngẫm đại đạo.

Sau khi Diệp Hàn đến Quy Khư, có được Tam Thiên Đại Đạo Thụ, lại có được Tạo Hóa Ngọc Điệp của Đạo Tổ, hai thứ kết hợp, Tam Thiên Đại Đạo Thụ kia đã nở ra đạo hoa.

Nếu đã có tài nguyên trong tay, đối với những người phụ nữ của mình như Bạch Dao, Hi Hòa, Thường Hi, Nguyên Phượng, Diệp Hàn tự nhiên cũng để họ bắt đầu tham ngộ đại đạo.

Trong đó, Nguyên Phượng tham ngộ Hỏa chi đại đạo, Hi Hòa và Thường Hi hai người tham ngộ Âm Dương đại đạo, còn Tây Vương Mẫu Bạch Dao tham ngộ, chính là Bất Tử đại đạo.

Tam thiên đại đạo, bao la vạn tượng.

Thấy Diệp Hàn, Bạch Dao thu đạo văn vào người, đứng dậy nói: "Diệp lang sao lại có thời gian đến đây?" Diệp Hàn nói: "Hiện nay Nhân Hoàng của Nhân tộc sắp xuất thế, quả vị Nhân Hoàng Đế sư

đang ở trong tay ta, vốn dĩ trước đó đã định là Thường Hi, nhưng giờ nàng không muốn đi, ta đến hỏi nàng, có nguyện ý đi không?" Bạch Dao trong lòng khẽ động, cười nói: "Tự nhiên là nguyện ý!" Trước kia diễn hóa Bàn Đào Lâm, nàng đã bị thương tổn bản nguyên, sau đó Diệp Hàn kịp thời cứu chữa nhưng cũng không thể hoàn toàn hồi phục, nếu lần này để Bạch Dao đi giành lấy chút công đức, không chừng có thể khôi phục lại trạng thái trước kia.

Bạch Dao nhận lấy Hồng Mông Tử Khí, đi đến Nhân tộc.

Trong Nhân tộc, ở vùng Đông Hải có một bộ lạc không nhỏ, tên là bộ lạc Hữu Hùng.

Hiện nay tộc trưởng bộ lạc Hữu Hùng tên là Thiếu Điển Thị.

Vợ của Thiếu Điển Thị mang thai ba năm mới sinh, khiến cả gia tộc, thậm chí cả bộ tộc đều bàn tán xôn xao, cho rằng trong bụng vợ của Thiếu Điển Thị là một yêu quái.

Nhưng Thiếu Điển Thị là thủ lĩnh bộ lạc, cũng là một trong tám trăm vạn gia ở đại địa Hồng Hoang, con người bây giờ văn minh đã đạt đến trình độ cao hơn, tuy có người sau lưng chỉ trích, nhưng không ai dám nói trước mặt.

Ngày hôm đó, người vợ mang thai ba năm của Thiếu Điển Thị cuối cùng cũng có động tĩnh.

Nàng bắt đầu sinh nở, và thuận lợi hạ sinh một bé trai.

Sau khi đứa bé ra đời, xung quanh gia tộc Thiếu Điển Thị ba ngàn dặm, mây tím đầy trời, kim quang ngưng tụ, vô số long phượng bay lượn trong mây ngũ sắc, trên bầu trời bay lượn một luồng dị tượng khiến người ta say đắm.

"Điềm lành, điềm lành a..." Thiếu Điển Thị kích động đến rơi nước mắt, ôm đứa bé nói: "Trời cao ban cho ta đứa con này, ba năm

không sinh, ta biết, tất định phi phàm!" "Đứa bé ra đời, nghe nói giống hệt lúc Thiên Hoàng Phục Hy đại nhân ra đời!" "Đứa trẻ này, tất định phi phàm!" "Đúng vậy, có dị tượng như vậy!" Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, đột nhiên, trên bầu trời, giữa những đám mây ngũ sắc, một bóng hình lộng lẫy từ trên trời bước xuống.

Chính là Tây Vương Mẫu, Bạch Dao.

"Là tiên nhân!" "Trời ơi, cuối cùng tôi cũng được thấy tiên nhân rồi!" "Thì ra, thật sự có tiên nhân!" Tây Vương Mẫu giáng hạ, một bước đi đến trước mặt Thiếu Điển Thị, nhìn đứa bé nói: "Ta là người được Đạo Tổ sắc phong, là thủ lĩnh của nữ tiên trong thiên hạ, Tây Vương Mẫu đây, đứa bé này có duyên với ta, sẽ là đệ tử dưới trướng ta!" "Kiến tiên nhân!" "Bái kiến nương nương!" Thiếu Điển Thị, dẫn theo vô số người quỳ xuống.

Tây Vương Mẫu sắc mặt thản nhiên, nói: "Nói đi, ta hỏi ngươi, đứa bé này đã có tên chưa?" Thiếu Điển Thị lắc đầu, nói: "Xin nương nương ban tên!" "Cũng được!" Tây Vương Mẫu đang định ban tên, thì một cảnh tượng bất ngờ xuất hiện.

Chỉ thấy đứa bé vẫn còn trong tã lót, đột nhiên mở mắt, nhìn lên trời, một bàn tay nhỏ bé mập mạp hồng hào đưa ra, chỉ lên trời nói: "Ta tên, Hiên Viên!" Mọi người kinh hãi!

Ngay cả trên mặt Tây Vương Mẫu cũng thoáng hiện một tia kinh ngạc.

Đứa bé này... thật không nể mặt gì cả ha!

Nhưng, cái tên Hiên Viên, cũng hay.

Bạch Dao sau khi nhận đồ đệ, cũng không ở lại, liền rời khỏi bộ lạc Hữu Hùng.

Chương 357

Chỉ đợi đứa bé lớn lên, sẽ truyền thụ pháp thuật võ nghệ.

Hiên Viên Thị từ nhỏ đã khác thường, không chỉ thông minh hơn người, có trí nhớ siêu phàm, mà còn khỏe mạnh, xử sự chu toàn, được người trong các bộ tộc gần xa yêu mến, lại có một khuôn mặt anh tuấn, mang tướng đế vương.

Khi Hiên Viên Thị mười lăm tuổi, cha là Thiếu Điển Thị qua đời, liền tiếp nhận vị trí thủ lĩnh bộ lạc của cha.

Từ đó, Hiên Viên trở thành tộc trưởng.

Nhân tộc lúc này, dân số đông đúc, bộ lạc vô số, giống như những vì sao rải rác trên bầu trời, trông thì đông người thế mạnh, thực chất là một mớ cát rời.

Sau khi Hiên Viên kế vị, chủ trương chinh phạt, các bộ tộc xung quanh bị đánh cho không thể không phục, đều lần lượt quy phục dưới trướng bộ lạc Hữu Hùng.

Sau đó, Hiên Viên Thị chọn người trong bộ tộc, thành lập quân đội Hiên Viên, đi khắp nơi chinh phạt, trong hai mươi năm đã thống nhất toàn bộ vùng duyên hải Đông Hải, xung quanh Thái Sơn, trở thành một thủ lĩnh thế lực không kém gì Địa Hoàng Thần Nông Thị.

Thần Nông Thị nay đã công đức viên mãn, biết bản lĩnh của mình không thể dẫn dắt Nhân tộc đi tiếp, liền đi khắp nơi tìm người kế vị.

Cuối cùng có một ngày, đã tìm được Hiên Viên Thị.

Đặc biệt là khi nghe Hiên Viên Thị giỏi chinh phạt, Thần Nông lập tức mừng rỡ, nói: “Ngươi là do trời ban cho vậy.” Bèn đưa Hiên Viên trở về Trần Đô, để hắn học tập việc trị lý Nhân tộc bên cạnh mình.

Ba mươi năm sau, Thần Nông Thị tại Trần Đô cử hành đại lễ thiện nhượng quy mô hoành tráng, đem vị trí cộng chủ Nhân tộc và ấn Không Động cùng lúc truyền cho Hiên Viên Thị.

Từ đó, Hiên Viên Thị kế vị Thần Nông Thị, trở thành hoàng giả của Nhân tộc.

Thần Nông Thị công đức viên mãn, kế sau Phục Hy trở thành Địa Hoàng, trên trời hạ xuống vô tận công đức, khiến tu vi của ngài trong nháy mắt tăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Sau đó, theo gót Thiên Hoàng Phục Hy, tiến vào Hỏa Vân Động, vĩnh viễn trấn áp khí vận Nhân tộc!

Hiên Viên Thị hiếu sát, sau khi có được vị trí Nhân Hoàng, không giống như Phục Hy và Thần Nông, ngài không tập trung vào việc tạo ra sự tiện lợi, phát minh vật phẩm cho loài người.

Ngài đã nhìn thấy những tệ đoan còn sót lại sau hai triều đại phát triển của Phục Hy và Thần Nông.

Đó chính là một mớ cát rời.

Toàn bộ Nhân tộc, từ sau khi Nữ Oa tạo người, kéo dài từ trước đại chiến Vu Yêu đến nay, cũng đã mấy trăm vạn năm, nhưng chưa bao giờ xuất hiện sự đại thống nhất.

Mỗi bộ tộc, có tín ngưỡng khác nhau, tập quán sinh hoạt khác nhau, thậm chí một số bộ tộc còn giữ lại những hủ tục.

Hiên Viên nhìn thấy sự cường đại của Vu tộc ở phương nam, muốn một lần diệt trừ, nhưng đến lúc trưng binh, thiên hạ có tám trăm vạn chư hầu, lại không ai chịu giao binh sĩ của mình cho Nhân Hoàng.

Quyền thế địa phương ngày càng ngoan cố, với tư cách là cộng chủ Nhân tộc, Hiên Viên Thị phát hiện mình chỉ có danh phận, căn bản không có thực quyền.

Vì vậy, Hiên Viên học tập binh thư do Bạch Dao truyền lại, mượn sức mạnh chinh phạt của bộ lạc Hữu Hùng, bắt đầu lấy danh nghĩa Nhân Hoàng, chinh phạt toàn bộ Nhân tộc.

Trong vòng ba trăm năm ngắn ngủi, Hiên Viên Thị đánh đâu thắng đó, cuối cùng đã tập hợp toàn bộ Nhân tộc dưới trướng mình.

Nhân tộc, bị Hiên Viên rèn giũa như một khối sắt.

Sau đó, Hiên Viên Thị còn huấn luyện một vạn đại quân, hùng tâm bừng bừng tiến về phía nam, chuẩn bị tấn công bộ lạc Cửu Lê ở phương nam.

Bộ lạc Cửu Lê phát triển vào cuối thời Thần Nông Thị, sau hơn ngàn năm phát triển, dân số trong bộ tộc cũng đã bùng nổ, từ mấy trăm vạn người ban đầu, bùng nổ lên mấy trăm triệu người hiện nay.

Bộ lạc Cửu Lê được mệnh danh là bộ lạc số một Nam Cương, giống như Hiên Viên Thị, không ngừng chinh phạt bên ngoài, vô số tiểu bộ tộc bị Cửu Lê thôn tính.

Đến khi Hiên Viên Thị khởi binh nam hạ, phạm vi thế lực của bộ lạc Cửu Lê đã vượt ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn, đến bờ Cơ Thủy, tương đương với một phần mười lãnh thổ của toàn bộ Hồng Hoang.

Vu nhân thân thể cường tráng, toàn dân là lính, có mấy trăm triệu dân số, tức là có mấy trăm triệu binh sĩ.

Khi Hiên Viên Đế mang mười tỷ binh sĩ nam chinh, đến bờ sông Cơ Thủy, tạm thời đóng quân, liền gặp gỡ binh sĩ của Vu nhân tộc cách sông.

Bờ bắc, do Nhân Hoàng của Nhân tộc Hiên Viên Thị làm thủ lĩnh.

Bờ nam, do Đại Vu Xi Vưu của bộ lạc Cửu Lê làm thủ lĩnh.

Hiên Viên Thị dưới sự dạy dỗ tận tình của Bạch Dao, những năm

qua tu vi cũng không ngừng nghỉ, nay đã là tu vi Kim Tiên, còn Xi Vưu, lại là tu vi Đại Vu, tương đương với cảnh giới Đại La Kim Tiên trong giới tu sĩ.

Nhưng Hiên Viên không hề sợ hãi, bởi vì bên cạnh ngài, tự nhiên cũng có mấy vị Đại La Kim Tiên bảo vệ.

Một ngày nọ, hai người đối trận ở Cơ Thủy, Hiên Viên cách không hô lớn, nói: "Bộ lạc Cửu Lê, Xi Vưu, các ngươi đều là Vu tộc, nay Nhân tộc đang hưng thịnh, các ngươi nên giữ phận mình, an phận thủ thường.

Ta là Nhân Hoàng, nếu thần phục bản đế, có thể tha cho các ngươi không chết!" "Ha ha ha ha..." Đại Vu Xi Vưu ở đối diện nhìn tu vi của Hiên Viên Hoàng Đế, phá lên cười, nói: "Nhân Hoàng, Nhân Hoàng, một ngày công đức chưa viên mãn, thì chưa phải là Nhân Hoàng.

Bộ lạc Cửu Lê của ta, tuy là Vu nhân, nhưng cũng là một nhánh của Nhân tộc, tại sao ta không thể làm Nhân Hoàng." "Hiên Viên Thị, ta nói cho ngươi biết, sau trận chiến với mười tỷ đại quân hôm nay, tên tuổi của Xi Vưu ta sẽ vang dội khắp Hồng Hoang, chứng đắc vị trí Nhân Hoàng vô thượng kia!" Xi Vưu phá lên cười.

Hai người hô hào, tự nhiên không ai phục ai.

Vì vậy, ngay trong ngày hôm đó hai bên đã triển khai đại chiến.

Phía Hoàng Đế sử dụng nỏ cứng, pháo đài chiến trường, tấn công bộ lạc Cửu Lê ở bên kia sông Cơ Thủy.

Chương 358

Vu nhân ở đối diện, không chỉ thân thể cường tráng vô cùng, khí lực lớn vô cùng, không dùng cung nỏ không dùng xe pháo, trực tiếp dùng sức mạnh cánh tay ném đá sang bên này.

Đá và mũi tên của loài người bay tới, rơi vào người Vu nhân, Vu nhân gần như không hề hấn gì.

Nhưng đá của Vu tộc rơi vào người Nhân tộc, Nhân tộc lập tức sẽ có thương vong.

"...Không ổn rồi!" Sau khi Hiên Viên giao chiến, mới biết Vu nhân khó đối phó như vậy.

Càng khiến Hiên Viên đau đầu hơn, là Vu nhân còn tập kích, nhân lúc trời tối qua sông, rồi xông vào đại doanh của Nhân tộc điên cuồng tàn sát.

Hiên Viên lập tức kinh hãi, may mà binh sĩ Nhân tộc bình thường huấn luyện nghiêm chỉnh, kịp thời tổ chức phản kháng, sau đó có trật tự lui binh tránh chiến.

Một trận chiến, Hiên Viên lui lại ngàn dặm, tổn thất vô số.

Vu tộc lập tức chiếm thế thượng phong.

Đồng thời, tất cả binh sĩ của bộ lạc Cửu Lê đều đã qua sông Cơ Thủy, hai bên ước định, mười ngày sau tại bờ Cơ Thủy, triển khai đại chiến.

Hiên Viên tuy thua một trận trước đó, nhưng cảm thấy dựa vào tài năng quân sự và ưu thế về số người, nhất định có thể chiến thắng Vu nhân của bộ lạc Cửu Lê.

Dù sao Vu nhân chỉ có mấy trăm triệu, quân đội Nhân tộc lại có

đến mười tỷ.

Mười ngày sau!

Quân đội của Hiên Viên và quân đội của Xi Vưu triển khai quyết chiến tại Cơ Thủy.

"Giết a!" Hiên Viên ngồi trên chiến xa, tay cầm một cây trường kích, thân chinh dẫn đầu, là người đầu tiên xông ra khỏi trận liệt.

Phía sau ngài, vô số chiến sĩ loài người, mỗi người mang theo vũ khí, không sợ chết xông lên phía trước.

Đối diện, quân đội Vu nhân có vẻ nhỏ hơn.

Nhưng Vu nhân cũng không sợ chết, không có vũ khí, tay không quyền tấc xông lên.

Nhìn từ trên trời, quân đội hai bên, giống như dòng nước chảy trên đại địa, rồi hung hãn va vào nhau.

Bành...

Khoảnh khắc quân đội hai bên tiếp xúc, quân đội của Hiên Viên gặp phải tai ương trước.

Bởi vì Vu nhân thân thể cường tráng, lực lớn vô cùng, thường một người có thể chiến đấu với mấy chục người.

Khi va chạm với tốc độ cao, hiển nhiên Vu nhân có ưu thế hơn.

Một trận đại chiến, từ trời sáng đánh đến trời tối.

Vu nhân tổn thất chưa đến một phần mười, ngược lại Nhân tộc, lại tổn thất đến năm phần.

Mấy chục tỷ quân đội, thương vong một nửa.

"Bệ hạ, không thể đánh nữa, nếu cứ đánh tiếp, Nhân tộc chúng ta xong rồi!" Có đại tướng kiến nghị với Hiên Viên.

Hiên Viên nghiến răng, hạ lệnh thu binh, và hẹn Xi Vưu ngày mai tái chiến.

Thực ra, buổi tối Hiên Viên kiểm kê lại quân đội, phát hiện tổn thất một nửa, đầu óc đã rối bời.

"Rút quân!" Vu nhân quá mạnh, ngay cả Hiên Viên Thị cũng chỉ có thể lén lút rút quân, biến mất khỏi chiến trường.

Khi Vu nhân phát hiện Hiên Viên Thị đã bỏ chạy, binh sĩ của Hiên Viên Thị đã ở cách đó ngàn dặm.

Tuy thân thể Nhân tộc không bằng Vu nhân, nhưng binh pháp của Nhân tộc lại thành thục hơn vô số lần.

Hiên Viên rút quân, không trực tiếp trở về Trần Đô, mà cho quân đội đóng quân tại một nơi gần phương nam, tên là Trục Lộc.

Nơi đây núi cao nước hiểm, dễ thủ khó công, là nơi phải đi qua để từ Thập Vạn Đại Sơn ở phương nam tiến vào phương bắc.

Hiên Viên đóng quân ở đây, một mặt để phòng bộ lạc Cửu Lê đột nhiên phát động tấn công, mặt khác, cũng đang ngấm ngầm suy nghĩ biện pháp đối phó với Vu nhân.

Vấn đề cốt lõi và khó giải quyết nhất đặt ra trước mắt Hiên Viên là: thân thể và sức mạnh của Vu nhân.

Thân thể Vu nhân cường hãn, binh khí bình thường khó gây thương tích, trừ khi tất cả đều là pháp bảo linh bảo, nhưng chiến đấu ở nhân gian không thể có số lượng lớn pháp bảo, mà có, binh sĩ bình thường là phàm nhân cũng không biết dùng.

Hơn nữa, Vu tộc lại có sức mạnh vô cùng lớn, thường một người có thể đấu với mười người của Nhân tộc.

Trong lúc Hiên Viên đang đau đầu không thôi, bên ngoài đột nhiên

có người báo: "Thượng tiên giáng lâm!" Hiên Viên vội vàng ra ngoài, thì thấy sư tôn Bạch Dao từ trên trời hạ xuống đại địa Trục Lộc.

"Sư tôn!" Sắc mặt Hiên Viên Thị, có chút không được tốt.

Sư tôn của ngài đã truyền thụ binh thư và đạo pháp vô thượng, nhưng ngài lại không đánh thắng được Vu nhân, còn tổn binh hao tướng, tổn thất gần một nửa tinh nhuệ của Nhân tộc.

Chương 359

Hiên Viên có chút xấu hổ khi gặp người.

Bạch Dao lại cười cười, nói: "Năm đó Thiên Đình chinh phạt Vu tộc, với tài năng của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, sức mạnh của thập đại Yêu Thánh, cũng chỉ có thể đồng quy vu tận với Vu tộc.

Con đánh không lại Vu nhân, cũng là điều đương nhiên!" "..." Sự lo lắng trong lòng Hiên Viên tan biến, ngài nhìn Bạch Dao nói: "Xin thỉnh giáo sư tôn, phương pháp giải cứu!" "Đơn giản!" Bạch Dao phất tay, trong tay xuất hiện một thanh kiếm, cách không ném tới trước mặt Hiên Viên, nói: "Đây là Đồ Vu Kiếm, năm đó Đế Tuấn dùng vạn ức sinh hồn Nhân tộc luyện chế, có thể phá vỡ thân thể của Vu tộc, con cầm lấy, trên chiến trường, tất sẽ có tác dụng lớn!" Đồ Vu Kiếm, vốn do Đế Tuấn luyện chế, bên trong có hàng vạn ức sinh hồn loài người.

Sau đó Đế Tuấn và Tổ Vu của Vu tộc là Đế Giang đại chiến tại Bất Chu Sơn, Đế Giang tự bạo, kéo theo Đế Tuấn cùng tiến vào Hoàng Tuyền, thanh kiếm này liền bị Côn Bằng ở Bắc Hải cướp đi.

Sau khi Diệp Hàn giết chết Côn Bằng, Đồ Vu Kiếm, Hà Đồ Lạc Thư và các bảo vật khác liền trở về tay Diệp Hàn, lúc đó sát khí trên Đồ Vu Kiếm ngùn ngụt, sát khí có thể hủy diệt thần hồn của người, sau khi Diệp Hàn dùng công đức vô lượng luyện hóa, sát khí trên đó đã không còn, nhưng công năng phá trừ thân thể Vu tộc vẫn còn.

"Thanh kiếm này, là do Thánh Phụ nhờ ta chuyển giao cho con!" Bạch Dao nhìn Hiên Viên, nói: "Sát khí trên đó đã được Thánh Phụ luyện hóa, có thể yên tâm sử dụng, từ nay về sau, thanh kiếm này sẽ là Hiên Viên Kiếm." "Đa tạ sư tôn!

Đa tạ Thánh Phụ!" Vừa nghe là do Diệp Hàn đích thân ban cho, Hiên Viên Thị lập tức vui mừng khôn xiết, vừa kích động vừa hoảng sợ, quỳ trên đất hướng về tổ địa Nhân tộc mà dập đầu mấy cái.

Khi ngẩng đầu lên, phát hiện sư tôn Bạch Dao đã biến mất.

"Thanh kiếm này, quả nhiên có công năng như vậy?" Hiên Viên Thị là người cẩn thận, lập tức ra lệnh cho thủ hạ: "Đi, đem những Vu nhân bị bắt làm tù binh trên chiến trường, trói mấy người lại cho ta!" "Vâng!" Không lâu sau!

Mười mấy Vu nhân bị xích sắt lớn trói chặt, ném đến trước mặt Hiên Viên Thị.

Những Vu nhân đó tuy bị bắt, nhưng vẫn cao ngạo, căn bản không coi Hiên Viên Thị ra gì.

"Tháo ra!" Hiên Viên Thị tay cầm Đồ Vu Kiếm, phất tay.

"..." Binh sĩ có chút lo lắng, nhưng nhìn ánh mắt của Hiên Viên, liền tháo xích sắt trên người Vu nhân ra.

"Hừ..." Sau khi những Vu nhân đó được tháo xích sắt, liền lộ nguyên hình.

Chúng đưa tay ném những người xung quanh ra xa.

"Tìm chết!" Hiên Viên có tu vi Kim Tiên, dù không có Đồ Vu Kiếm, giết mấy Vu tộc cũng là chuyện trong tầm tay.

Nhưng bây giờ ngài muốn thử uy lực của Đồ Vu Kiếm.

"Giết!" Hiên Viên Thị cách không chém ra một kiếm.

Vút...

Một luồng kiếm khí vô hình bay ra.

Trước mắt, mười mấy Vu nhân bị kiếm khí quét trúng, thân thể

trong nháy mắt bị cắt thành hai đoạn.

"..." Hiên Viên Thị vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Ngài biết Đồ Vu Kiếm có tác dụng khắc chế thân thể của Vu tộc, nhưng không ngờ lại sắc bén đến vậy.

"Ha ha ha ha..." Hiên Viên trong ánh mắt kinh hoàng của những Vu tộc đó, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài: "Xi Vưu, lần này, ta xem ngươi làm sao thắng được ta!" Một năm sau.

Sau khi bộ tộc Vu nhân của Xi Vưu nghỉ ngơi chỉnh đốn, mười tỷ đại quân xuất phát, thẳng tiến đến nơi đóng quân của đại quân Hiên Viên tại Trục Lộc.

Vùng đất Trục Lộc là một bình nguyên lưng tựa núi lớn, địa thế dễ thủ khó công.

Sau khi Vu nhân đến, Nhân tộc đã lấy sức nhàn chống sức mỏi.

"Giết cho ta!" Hiên Viên Thị giơ cao Hiên Viên Kiếm, cũng như lần trước, ngồi trên chiến xa, là người đầu tiên xông ra.

"Giết!" Binh sĩ Nhân tộc tuy trước đó đã lui binh, nhưng đối mặt với trận chiến sinh tử tồn vong, không ai không liều mạng.

"Ha ha ha!" Xi Vưu cười lớn, nói: "Tiểu tử Hiên Viên, hôm nay là ngày chết của ngươi, Xi Vưu ta sẽ trở thành cộng chủ của Nhân tộc!" "Giết cho ta!" Hai dòng người màu đen, trên đồng hoang chảy xiết, chỉ trong chốc lát đã va vào nhau.

Sau đó, không khác gì lần trước, số lượng binh sĩ Nhân tộc tuy đông, nhưng khi chiến đấu, Vu nhân thường một chọi mười, thậm chí một chọi trăm.

Nhưng bây giờ Hiên Viên, trong tay có Đồ Vu Kiếm, mọi chuyện đã khác.

“Chết cho ta!” Ầm...

Hiên Viên đối với Vu nhân trên chiến trường, một kiếm quét ngang.

Kiếm khí vô hình phát ra, mang theo một luồng năng lượng dao động huyền diệu, cắt ngang chiến trường, đi đến đâu, thân thể cường tráng của Vu nhân lập tức tan nát.

“Giết a!” Nhân tộc vừa thấy Hiên Viên dũng mãnh như vậy, từng người xông lên, giết về phía Vu nhân.

Kết quả lần này, quả nhiên trái ngược với lần trước.

Nhân tộc dưới sự hỗ trợ của Đồ Vu Kiếm, một đường chém gai chặt bụi, quét ngang Vu nhân của bộ lạc Cửu Lê.

Vu nhân, vì sợ hãi Đồ Vu Kiếm, liên tục co cụm lại.

“Khốn kiếp!” Xi Vưu tay nắm Phương Thiên Họa Kích, hận hận nói: “Đồ Vu Kiếm đã biến mất bao nhiêu năm, nay lại rơi vào tay Hiên Viên Thị, lẽ nào Vu nhân ta, thật sự không thể tranh bá thiên hạ sao?” “Xi Vưu!” Trên chiến trường, đột nhiên vang lên giọng của Hiên Viên, giọng nói của ngài được pháp lực gia trì, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ chiến trường: “Đầu hàng đi, bây giờ bộ lạc Cửu Lê, không thể thắng được nữa, đầu hàng, có thể miễn chết, cũng có thể miễn cho Vu nhân một cái chết.

Chương 360

Nếu không, không chừa một ai!" Chính sách của Hiên Viên, đối với Vu nhân không nghi ngờ gì là chí mạng!

Tất cả Vu tộc, đều nhìn về phía Xi Vưu.

Dưới sự hỗ trợ của Đồ Vu Kiếm, họ căn bản không có đất để phản kháng, trước đó còn áp đảo Nhân tộc, bây giờ căn bản không có cách nào phản kháng.

Xi Vưu vừa thấy, thầm nghĩ không ổn, liền liều mạng một phen.

Dựa vào tu vi Đại Vu, Xi Vưu hét lớn một tiếng, thân thể bay lên trời cao, Phương Thiên Họa Kích trong tay xoay một vòng, đâm thẳng xuống Hiên Viên, một kích này, có sức mạnh phá vỡ núi sông vạn vật.

"Ngươi dám!" Cao thủ Đại La Kim Tiên ẩn nấp xung quanh Hiên Viên Thị xuất hiện, hai người liên thủ đỡ lấy một kích của Xi Vưu.

Cùng lúc đó, Hiên Viên trực tiếp đâm ra một kiếm, xuyên thủng thân thể cường tráng của Xi Vưu.

Sau đó vung kiếm chém một nhát, đầu lâu to lớn của Xi Vưu liền như quả dưa hấu lăn trên đất.

"Không đầu hàng, chết!" Trong mắt Hiên Viên lóe lên sát ý vô tận, sau đó giơ Hiên Viên Kiếm lên: "Giết cho ta, Vu nhân không chừa một ai, từ nay về sau, trên đời không còn bộ lạc Cửu Lê nữa!" Đến đây, đại quân bộ lạc Cửu Lê trong trận chiến tại Trục Lộc, đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Một số dân chúng còn lại của bộ lạc Cửu Lê, một ít Vu nhân, Hiên Viên không giết sạch, mà cho những người có đức hạnh đến thi triển giáo hóa, để Vu nhân tộc, hoàn toàn quy phục Nhân tộc.

Từ đó, Nam Cương bình định!

Hiên Viên Thị trở về, uy vọng trong Nhân tộc đạt đến cực điểm, người đời gọi ngài là "Hoàng Đế", đồng thời, cũng gọi Thần Nông Thị trước đó là "Viêm Đế".

Hoàng Đế Hiên Viên, trị lý thiên hạ.

Sau Viêm Đế, Hoàng Đế trị thế hơn chín trăm năm, dẫn dắt Nhân tộc chinh phạt bốn phương, thống nhất thiên hạ, kết thúc thời đại bộ lạc, từ đó tiến vào thời đại quốc gia.

Khi kiến quốc, định ra tứ dã ngũ cương, biên hộ tề dân, lấy tám gia làm một tỉnh, ba tỉnh làm một lân, ba lân làm một bằng, ba bằng làm một lý, năm lý làm một ấp, mười ấp làm đô, mười đô làm một sư, mười sư làm một châu.

Thiên hạ cộng chia thành chín châu, thiết lập quan ty chức, đặt tả hữu đại giám, giám sát vạn quốc, thiết lập tam công, tam thiếu, tứ phụ, tứ sử, lục tương, cửu đức (tên quan) tổng cộng một trăm hai mươi chức quan để quản lý quốc gia.

Hoàng Đế trị thế vạn năm, thấy cháu mình là Chuyên Húc Thị sinh ra có dị tượng, từ nhỏ đã có tài lớn, bèn tìm kiếm những người có năng lực trong trời đất làm thầy cho ông, có Huyền Đô Đại Pháp Sư của Nhân giáo từ núi Thủ Dương xuống, trở thành thầy của Chuyên Húc.

Từ đó, thời đại Tam Hoàng dần lui về hậu trường, Ngũ Đế trị thế đã bắt đầu.

Huyền Đô Đại Pháp Sư sau khi trở thành thầy của Chuyên Húc Thị, liền bắt đầu quảng bá giáo nghĩa Nhân giáo ở nhân gian, trong một thời gian, loài người có nhiều người tin theo, khí vận Nhân giáo đột nhiên tăng lên.

Lại một trăm năm mươi năm sau, Hoàng Đế Hiên Viên Thị thiện vị cho cháu mình là Chuyên Húc Thị, công đức viên mãn.

Trời giáng công đức vô lượng, nhiều hơn cả Phục Hy, Thần Nông.

Công đức vô lượng rót vào cơ thể Hiên Viên Thị, thành Chuẩn Thánh đại viên mãn, lúc này sư tôn Bạch Dao từ tổ địa Nhân tộc, đánh một tia Hồng Mông Tử Khí vào trong nguyên thần của Hiên Viên, nguyên thần của Hiên Viên và Hồng Mông Tử Khí dung hợp, từ đó nguyên thần ký thác vào thiên đạo, bất tử bất diệt!

Sau đó, giống như Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên cũng tiến vào Hỏa Vân Động.

Tam Hoàng dựa vào khí vận Nhân tộc và một tia đạo cơ Hồng Mông Tử Khí, tuy không trở thành Thánh nhân, nhưng chỉ cần Nhân tộc không diệt, quả vị Tam Hoàng cũng không diệt.

Từ đó, Thiên, Địa, Nhân Tam Hoàng công đức hoàn toàn viên mãn, Ngũ Đế trị thế mở ra một chương mới!

Chuyên Húc Thị tuy là cháu của Hiên Viên Hoàng Đế, nhưng sinh ra đã phi phàm, có trí tuệ lớn mà người thường khó bì kịp.

Thầy của ông là đệ tử duy nhất dưới trướng Lão Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư. 6.

Chuyên Húc là vị vua đầu tiên trong Ngũ Đế sau Tam Hoàng, kế thừa người trước mở lối người sau, vai trò vô cùng trọng yếu.

Trước hết, Hoàng Đế Hiên Viên năm đó chinh phạt bốn phương, vô số chủng tộc quy phục, trong đó bao gồm cả bộ lạc Cửu Lê sống xen kẽ với Vu tộc.

Sau thất bại trong đại chiến Trục Lộc, Xi Vưu bị chém giết, Cửu Lê quy phục Nhân tộc.

Nhưng, vì ở ngoài vòng giáo hóa đã lâu, tính cách của người trong bộ tộc hung tàn, tham lam, tín ngưỡng quỷ thần, Tây Phương giáo, không tin Tam giáo phương Đông.

Đóng góp lớn nhất của Chuyên Húc, chính là thống nhất các bộ lạc bị chinh phạt thời Hoàng Đế, tăng cường lực lượng dung hợp, lại còn cưỡng chế phái thủ hạ trấn áp bộ lạc Cửu Lê, tuyên dương giáo nghĩa Nhân giáo của Lão Tử, từ đó bộ lạc Cửu Lê bắt đầu được giáo hóa.

Chuyên Húc tại vị, ngoài việc an phủ bốn phương, còn làm mấy việc có ảnh hưởng sâu rộng đến Nhân tộc.

Điểm có hiệu quả nhất, chính là chế tác 《Chuyên Húc Lịch》,chế định lịch pháp, quy định mười chín năm có bảy tháng nhuận, lấy tháng mười chính nguyệt làm đầu năm, tháng nhuận đặt sau tháng chín, lấy ngày mồng một tháng giêng năm đó vừa hay là tiết Lập Xuân làm điểm tính.

So với Tam Hoàng, thời gian trị thế của Ngũ Đế đều ngắn.

Trong đó, Chuyên Húc Thị tại vị bảy mươi tám năm, thiện vị cho vị thứ hai trong Ngũ Đế là Đế Khốc, quả vị viên mãn, thượng thiên giáng xuống công đức vô biên, thành tựu quả vị.

Đế Khốc Cao Tân Thị, tên là Cơ Tuấn, ông nội của ông là trưởng tử của Hoàng Đế Hiên Viên Thị và Luy Tổ là Thiếu Hạo, Thiếu Hạo, cũng chính là bác của Chuyên Húc Thị.

Cho nên, từ góc độ này, Đế Khốc Cơ Tuấn là cháu họ của Chuyên Húc Thị.

Đế Khốc mười lăm tuổi được phong Tân hầu, và phụ tá chú mình là Chuyên Húc Thị trở thành một cộng chủ Nhân tộc vĩ đại.

Chương 361

Sau khi Chuyên Húc Thị tại vị bảy mươi tám năm, thiện vị cho Đế Khốc vừa tròn ba mươi tuổi.

Đế Khốc sinh ra phi phàm, sau khi kế thừa địa vị đã dời đô đến Bạc, lấy Mộc đức làm đế, hiệu là Cao Tân Thị, đế sư là một trong Tam Tiêu của Tiệt giáo, Vân Tiêu.

Vân Tiêu phụ trợ Đế Khốc quản lý nhân gian, trong thời kỳ Đế Khốc làm đế, đại tứ tuyên dương giáo nghĩa Xiển giáo.

Trong thời gian tại vị, Đế Khốc yêu thương bá tánh, đối đãi với bá tánh như con cái.

Đế Khốc lấy nhân ái trị quốc, sinh hoạt giản dị; bình thường thần sắc trang trọng tĩnh mục, phẩm đức cao thượng như núi.

Rộng ban ân huệ, nhân ái, giảng chữ tín.

Hiểu rõ nỗi khổ của dân gian, đối với người trong thiên hạ đều bình đẳng như nhau.

Tuyệt không vi phạm quy luật tự nhiên, lại cung kính tế tự trời đất quỷ thần, cầu xin thần linh ban phước cho vạn dân.

Do đức hạnh cao thượng, nên được bá tánh yêu mến.

Trong thời gian Đế Khốc tại vị, văn minh loài người được phát triển, nhưng vẫn không ngừng có hồng thủy hoành hành.

Để tránh cho người dân bị hồng thủy nuốt chửng, hạ lệnh cho cả nước, đo lường độ sâu của sông biển, chế tác biển báo, và di dời nhân dân ở những nơi trũng thấp lên nơi cao, tránh được tai hại của hồng thủy.

Đế Khốc trị lý nhân gian, tổng cộng năm trăm năm mươi năm.

Đế Khốc về già có một người con trai, sinh ra phi phàm, trong lòng có đại lược, trong bụng có mưu hay, cử hiền không tránh người thân, tên là Đào Đường Thị!

Khi mười tuổi, một trong Tam Tiêu của Tiệt giáo là Quỳnh Tiêu hạ giới, đổi tên Đào Đường Thị thành Nghiêu, là người thứ ba trong Ngũ Đế, Đế Nghiêu.

Đế Khốc truyền vị cho con trai là Đế Nghiêu, chứng đắc quả vị Ngũ Đế.

Đế Nghiêu lập hậu, lấy Quỳnh Tiêu làm thầy, xác định thời tiết xuân thu.

Lúc đó, lịch pháp mà người ta dùng đều truyền từ thời Chuyên Húc, nhưng sử dụng đã lâu, khó tránh khỏi có sai sót.

Để sửa chữa sai sót, Đế Nghiêu lệnh cho người suy tính lịch pháp, chế định bốn mùa thành một năm, ban bố thời lệnh nông canh, xác định thời gian cụ thể của Xuân phân, Hạ chí, Thu phân, Đông chí.

Nghiêu thiết lập trống gián ngôn, để bá tánh thiên hạ nói hết lời của mình; lập cây phỉ báng, để bá tánh thiên hạ công kích lỗi lầm của ngài.

Đế Nghiêu tại vị chín mươi bảy năm, thiên hạ thái bình, bá tánh an cư lạc nghiệp.

Nhưng lúc này, một vấn đề đau đầu xuất hiện.

Đó là, trong gia tộc của Hiên Viên Thị, không có người đức cao vọng trọng, để thừa kế địa vị nhân chủ nữa.

Đại thần trong triều hy vọng Đế Nghiêu lập con trai mình là Đan Chu làm vua.

Nhưng, Nghiêu cho rằng, Đan Chu bạo ngược vô thường, sinh tính hung ác, không phải là con của mệnh trời, bèn sai người đi tìm trong dân gian, sau đó tìm được Thuấn, Đế Nghiêu đem hai người con gái, Nga Hoàng và Nữ Anh gả cho Thuấn làm vợ!

Và tại Ngu Đô thiện vị, từ đó công đức viên mãn.

Đế Thuấn đắc vị, thầy của ông là đệ tử của Tiệt giáo Tam Tiêu, Bích Tiêu.

Đến đây, giáo nghĩa của Tiệt giáo tiếp tục được truyền bá ở nhân gian!

Thuấn tên là Trọng Hoa, sinh ra có mắt hai tròng, giống hệt Thiên Hoàng Phục Hy, sau khi tại vị hai trăm năm, thiện nhượng cho Đại Vũ, và truyền lại tâm pháp mười sáu chữ, là "Nhân tâm duy nguy, đạo tâm duy vi, duy tinh duy nhất, doãn chấp quyết trung." Đại Vũ, là vị cuối cùng trong Ngũ Đế, cũng là vị có công đức cao nhất trong Ngũ Đế.

Đại Vũ, phụ thân của hắn.

Gia tộc của Đại Vũ là một trong tám triệu chư hầu ở Hồng Hoang, xuất thân hiển quý.

Khoảng cuối thời Đường Nghiêu, trong Hồng Hoang đột nhiên xuất hiện hồng thủy.

Lũ lụt hoành hành khắp nơi, gây ra tai họa vô tận cho toàn bộ Nhân tộc.

Vô số người vì hồng thủy mà ly tán, mất nhà cửa, một tai nạn chưa từng có kể từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế trị vì.

Lúc đó, Đế Nghiêu muốn trị thủy nhưng đáng tiếc lực bất tòng tâm.

Sau khi công đức viên mãn, Đế Nghiêu liền giao lại mớ hỗn độn này cho Đế Thuấn.

Đế Thuấn là một người cung kính lại có năng lực, nhưng đối mặt với hồng thủy cũng đành bó tay, bèn hỏi các đại thần: "Ai biết cách trị thủy?" Trong số các đại thần, có một quý tộc là cháu đời thứ sáu của Nhân Hoàng Hiên Viên thị, thủ lĩnh bộ lạc Hạ Hậu thị, một trong tám triệu chư hầu, tên là Cổn.

Cổn là người có năng lực, nói với Đế Thuấn: "Hãy để thần đi, thần nhất định có thể trị thủy thành công!" Thế là Đế Thuấn liền ra lệnh cho Cổn trị thủy.

Cổn dốc toàn bộ sức lực của đất nước, trưng phát vô số người trong Nhân tộc ở Hồng Hoang, bắt đầu công cuộc trị thủy.

Cổn trị thủy theo một nguyên tắc, gói gọn trong một chữ "ngăn".

Nơi nào có nước, liền chặn nước từ nguồn.

Chương 362

Sau mấy chục năm vất vả, dẫn dắt trăm họ trong thiên hạ xây dựng vô số con đê lớn, giai đoạn đầu trị thủy quả thật có hiệu quả.

Những nơi vốn bị nước nhấn chìm, hồng thủy đều đã rút đi.

Nhưng, phương pháp chặn nước tự nhiên không thể kéo dài.

Sau khi nước ở thượng nguồn bị chặn lại, lâu ngày càng tích tụ nhiều hơn.

Cuối cùng, trong một khoảng thời gian, nó đã bùng phát dữ dội.

Nước lũ ngập trời phá vỡ những con đê mà Cổn đã xây, tràn vào Hồng Hoang.

Lũ lụt này kết hợp với những khối nước tích tụ khác, tạo thành áp lực khổng lồ, lại làm sụp đổ các con đê ở hạ du.

Một loạt phản ứng dây chuyền xảy ra, hồng thủy lại một lần nữa hoành hành trên khắp đại địa Hồng Hoang, dường như còn hung mãnh hơn trước, Nhân tộc Hồng Hoang bị đại thủy nhấn chìm, thương vong vô số.

Sau khi nghe tin này, Đế Thuấn tức thì đại nộ, ra lệnh cho người bắt Cổn đến Vũ Đô để trị tội.

Cổn nhận tội!

Nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết, toàn bộ Hồng Hoang vẫn trong tình trạng lũ lụt tràn lan.

Thế là, Đế Thuấn lại một lần nữa trưng cầu người có năng lực trong nhân gian tham gia trị thủy.

Lúc này, có người tiến cử con trai của Cổn là Vũ cho Đế Thuấn.

Vũ tuy là con của Cổn, nhưng quan niệm trị thủy lại hoàn toàn khác với cha mình, phương thức trị thủy hoàn toàn được trăm họ ủng hộ, sau khi trị thủy quả thực không còn tái phát.

Thế là, Đế Thuấn liền ra lệnh cho Vũ làm Tư Không, kế thừa tước vị của cha là Cổn, tiếp tục trị thủy.

Đại Vũ trị thủy hoàn toàn khác với cha mình, Cổn dùng cách "ngăn", còn Vũ thì dùng phương pháp khơi thông để trị thủy.

Cổn chú trọng thượng nguồn, Đại Vũ thì chú trọng bắt đầu từ cửa sông đổ ra Đông Hải ở hạ du, khơi thông lòng sông, nước liền có thể thuận lợi chảy vào biển lớn.

Sau đó, men theo dòng sông đi ngược lên, chỗ nào tắc thì khơi thông ở đó.

Trong lúc trị thủy, Đại Vũ cùng ăn cùng ngủ với lão bá tánh, ba lần đi qua nhà mà không vào.

Thanh danh và uy vọng của ông trong trăm họ dần dần tăng cao.

Đại Vũ trị thủy, mười ba năm sau, cuối cùng cũng có hiệu quả.

Trên đại địa Hồng Hoang, phần lớn đều không còn lũ lụt, chỉ có ở vùng Đồ Sơn, không biết vì lý do gì mà việc trị thủy ở đó mãi không có kết quả.

Thực ra Đại Vũ biết, ở Đồ Sơn địa thế phức tạp, dòng nước xiết, địa hình núi non biến đổi không ngừng.

Có nơi trông thì thấp, nhưng thực tế bên dưới có thể là một vùng đất cao.

Có nơi trông thì cao, nhưng thực ra lại thấp!

Không thể xác định rõ cao thấp, thì không cách nào khơi thông dòng nước được.

Làm sao bây giờ?

Đại Vũ sốt ruột đến gãi đầu bứt tai...

Cùng lúc đó, tại tổ địa Nhân tộc!

Ánh mắt Diệp Hàn rời khỏi đại địa Hồng Hoang, khẽ mỉm cười.

Đại Vũ trị thủy, đã gặp phải một vấn đề khá lớn rồi!

Lúc này, lão sư của Đại Vũ, đồng thời cũng là tam đại đệ tử của Tiệt giáo, đệ tử thân truyền của Diệp Hàn, Thiên Huyền Tử, bước đến. "Sư tôn!" Thiên Huyền Tử nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt bất lực: "Hiện nay việc trị thủy của Đại Vũ rơi vào bế tắc, xin sư tôn chỉ điểm!" Nếu là giết người hay nhặt bảo vật, đó là sở trường của Thiên Huyền Tử.

Nhưng trị thủy, hắn thật sự một chữ bẻ đôi cũng không biết. "Ha ha!" Diệp Hàn cười cười, nói: "Không cần vội!" "Trị thủy là sở trường của Đại Vũ, ngươi không cần lo lắng, hắn sẽ sớm hiểu ra thôi.

Chỉ là hiện nay địa thế Đồ Sơn biến đổi không ngừng, địa hình phức tạp, độ sâu của sông ngòi hồ biển khó mà đo lường.

Ta ở đây có một cây định tử, ngươi mang đi ban cho hắn, có thể đo được độ sâu sông ngòi, độ cao thấp của địa hình." Diệp Hàn phất tay, một cây kim thêu từ trong tay áo bay ra. "..." Nhìn cây kim thêu, con ngươi Thiên Huyền Tử khẽ động, đối với bảo vật hắn có linh cảm trời sinh, tự nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra đây là Hậu thiên linh bảo: "Là do sư tôn ngài luyện chế!" "Ừ!" Diệp Hàn gật đầu.

Định Hải Thần Châm, quả thật là hắn luyện chế.

Càn Khôn Đỉnh không còn, Diệp Hàn liền chạy đến đạo trường của Lão Tử ở núi Thủ Dương, mượn lò luyện đan của Lão Tử để luyện chế bảo vật.

Chương 363

"Mang đi đi, Đại Vũ đang đợi đấy!" "Vâng!" Thiên Huyền Tử cầm cây kim thêu đi, đưa cho Đại Vũ.

Đại Vũ sau khi nhận được bảo vật, thổi một hơi, định tử lập tức biến lớn, cao chọc trời chạm đất.

Có Định Hải Thần Châm, Đại Vũ nhanh chóng đo lường được địa hình xung quanh Đồ Sơn, sau đó dựa theo nguyên tắc từ cao đến thấp, ra lệnh cho người ta bắt đầu đào bới khơi thông, mấy tháng sau, hồng thủy liền thuận theo lòng sông mà Đại Vũ đào chảy vào Đông Hải.

Lũ lụt Hồng Hoang, đã hoàn toàn bị chinh phục.

Sau nhiều năm trị thủy ở bên ngoài, Đại Vũ lại chia toàn bộ vùng đất Hồng Hoang thành chín khối, gọi là Cửu Châu, đồng thời vẽ bản đồ sản vật của Cửu Châu thành sách, dâng lên cho Đế Thuấn.

Đế Thuấn long nhan đại duyệt, đồng thời cũng cảm nhận được công đức viên mãn, thuận tiện truyền lại vị trí cộng chủ Nhân tộc cho Đại Vũ.

Đại Vũ kế vị, cũng là vị cộng chủ cuối cùng của Nhân tộc trong Tam Hoàng Ngũ Đế đã được trời định.

Trong thời gian Đại Vũ trị vì, Thiên Huyền Tử lại một lần nữa đi sâu vào Nhân tộc truyền đạo, khí vận Tiệt giáo tăng lên đến đỉnh cao.

Sáu trăm năm sau khi Đại Vũ trị vì, trên trời giáng xuống vô biên công đức, một tia Hồng Mông Tử Khí cuối cùng được dung hợp, tu vi của ông cũng đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, hưởng khí vận Nhân tộc, vạn ma bất diệt.

Đại Vũ noi theo di phong thượng cổ, truyền lại ngôi vị Nhân

Hoàng cho hiền thần Bá Ích.

Nhưng các đại thần trong triều không phục Bá Ích, liên hợp lại giết chết Bá Ích, rồi tiến cử con trai của Đại Vũ là Khải lên ngôi đế vương.

Khải thành lập nên nhà Hạ, từ đó về sau, chế độ thiện nhượng biến thành chế độ thế tập, thiên hạ chung trở thành của riêng một nhà.

Vạn dân trong thiên hạ, đều thuộc về con cháu một mạch của Khải.

Lịch sử nhân loại diễn biến, chẳng phải chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của lịch sử Hồng Hoang hay sao, từ hung thú triều thượng cổ đến Long Hán đại kiếp, rồi Vu Yêu lượng kiếp, hiện nay, sự thay đổi chủng tộc giữa trời đất, và sự thay đổi trong Nhân tộc Hồng Hoang, lại giống nhau đến nhường nào.

Đến đây, Tam Hoàng Ngũ Đế đều đã viên mãn, nhân loại bước vào một giai đoạn văn minh mới.

Tam Hoàng Ngũ Đế viên mãn, thời gian ở nhân gian cũng đã đến đầu nhà Hạ.

Trải qua vô số năm nỗ lực, mức độ phồn vinh của nhân gian hiện nay quả thực khiến người ta phải kinh ngạc, toàn bộ Hồng Hoang, đâu đâu cũng là Nhân tộc.

Con người đã xây dựng nên từng tòa đô thị khổng lồ, trong đó diễn ra vô số chuyện bi hoan ly hợp, yêu hận tình thù.

Trên trời!

Thiên đình!

Lúc này, kể từ sự kiện tranh đoạt Đông Hoàng Chung ở núi Bất Chu cũng đã qua mấy vạn năm.

Trong mấy vạn năm đó, nhờ sự hỗ trợ hết mình của Tây phương giáo, Thiên đình đã có được sự phát triển chưa từng có.

Mặc dù không đạt đến thời kỳ thịnh vượng như Yêu tộc khi xưa, và Thiên đình cũng không dám can dự vào chuyện của các giáo môn và đệ tử của Thánh nhân.

Nhưng đối với một số tranh chấp nhỏ ở Hồng Hoang, các giáo môn nhỏ, Thiên đình đều có tiếng nói.

Thiên đế Hạo Thiên, dưới sự chống lưng của phương Tây, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, càn quét các gia tộc ở Hồng Hoang, phần lớn các chủng tộc trong Hồng Hoang đều trên danh nghĩa quy thuận Thiên đình, phục tùng sự quản giáo của Thiên đình.

Thậm chí, sau khi thấy Nhân tộc hưng thịnh, Thiên đế Hạo Thiên cũng muốn nhúng tay vào.

Mấy lần phái thiên binh thiên tướng của Thiên đình hạ giới giúp đỡ nhân loại, nhưng đáng tiếc đều bị đệ tử của Tiệt giáo và Nhân giáo chặn lại.

Nhưng nhìn chung, Thiên đình hiện nay là thế lực lớn nhất ngoài các giáo môn của Thánh nhân.

Nhờ sự hỗ trợ của Tây phương giáo, uy nghiêm của Thiên đình được tái lập, hiện nay còn có đến hơn mười vạn thiên binh thiên tướng.

Khí vận Thiên đình, dưới sự gia trì của Thất Bảo Diệu Thụ, cũng tăng lên vùn vụt, kim quang lấp lánh, chiếu rọi Hồng Hoang.

Một ngày nọ!

Tây phương giáo đệ tử Già Diệp phụng mệnh đến Thiên đình, Ngọc Đế dùng lễ nghi dành cho giáo chủ để nghênh đón, kéo Già Diệp vào chỗ ngồi, cười nói: "Hiện nay khí vận Thiên đình đang ngày một

đi lên, tất cả đều là nhờ sự hỗ trợ của Tây phương giáo, trẫm ở đây, cảm tạ Tây phương nhị thánh!" "Ha ha!" Già Diệp nhìn Hạo Thiên, chắp tay hành lễ, nói: "Mấy chuyện này, đều là chuyện nhỏ.

Sư tôn ta dặn dò đệ tử đến đây, thực ra là có một chuyện khác muốn thương nghị với Thiên đế." "Già Diệp sư huynh mời nói!" Hạo Thiên đối với Già Diệp rất khách khí.

Già Diệp nói: "Sư tôn ta nghe nói, Thiên đế mấy lần muốn can thiệp vào chuyện nhân gian, chuyện này tuyệt đối không được làm nữa.

Hiện nay nhân gian là địa bàn của Đông phương tam giáo, lúc này là thời kỳ phi thường, một chút sơ sẩy sẽ dẫn đến một hồi sát kiếp." "..." Hạo Thiên không nói gì, mấy lần muốn mở rộng ảnh hưởng của mình, đã bị Thánh nhân biết được. "Tại sao?" Hạo Thiên nhìn Già Diệp.

Già Diệp lại nói: "Ta cũng không biết, đây là Thiên đạo.

Sư tôn có một câu, bảo ta chuyển lời đến Thiên đế, gần đây, cấm tất cả thiên binh thiên tướng tự ý xuống nhân gian, để tránh người ta có cớ, dẫn đến sát kiếp!" "Thôi được." Hạo Thiên biết Thiên đạo không thể hỏi, liền làm theo lời dặn của Thánh nhân, hạ lệnh cho toàn bộ Thiên đình, tất cả thần tiên bất kể quan lớn hay nhỏ, đều không được phép xuống nhân gian.

Nhưng, trời có tính toán thế nào, cũng có lúc sơ hở.

Hạo Thiên có một người em gái, tên là Dao Cơ, sinh ra đã văn tĩnh, mỹ diễm, thanh lãnh lại có khí chất, là mỹ nhân hạng nhất nhì trên toàn cõi trời.

Chương 364

Dao Cơ nghe nói nhân gian phồn hoa, trên đại địa Hồng Hoang có đến hàng vạn chủng tộc, cảnh sắc Hồng Hoang thì muôn hình vạn trạng, tự nhiên có ý muốn hạ giới.

Nhưng đáng tiếc, anh trai Hạo Thiên giờ đã hạ lệnh, cấm một người xuống trần.

Làm sao bây giờ?

Mỗi ngày, Dao Cơ liền cầm lấy Hạo Thiên Kính, nhìn trộm nhân gian.

Nhân tộc là Thiên sinh đạo thể, tướng mạo và tư dung đều bỏ xa vạn tộc Hồng Hoang vô số bậc, Dao Cơ nhìn Nhân tộc, có một sự yêu thích và gần gũi trời sinh!

Cái gọi là trên trời một ngày, dưới đất một năm.

Mỗi ngày Dao Cơ nhìn vào gương, đều là một năm câu chuyện ở nhân gian, sau khi xem mấy chục ngày, liền thấy vô số cảnh sinh lão bệnh tử, yêu hận ly sầu.

Trong một lúc, vô số cảm xúc tình tự từ trong lòng nàng nảy sinh.

Một ngày nọ, khi Hạo Thiên Kính như thường lệ tuần tra nhân gian, vừa hay rơi xuống một ngọn núi lớn ở phía đông Hồng Hoang, chỉ thấy trên núi nở đầy hoa đào, rực rỡ vô cùng, khiến người ta hoa cả mắt.

Mỹ cảnh như vậy, lại thêm đa tình chốn nhân gian.

Khiến trái tim Dao Cơ lúc đó không kiểm soát được mà đập thình thịch.

Nếu như... có thể tự mình trải nghiệm một phen mỹ cảnh và luân hồi của nhân gian, cảm nhận cái sinh tử ly sầu, yêu hận bi ca đó, thì sẽ là một cảnh tượng như thế nào nhỉ?

Sau khi trong lòng có ý định, Dao Cơ liền không kìm nén được nữa, một mình lén lút rời khỏi Ngọc Tiêu cung, đến Nam Thiên Môn.

Nam Thiên Môn tự nhiên có thủ tướng, nhưng đáng tiếc thủ tướng Nam Thiên Môn nào dám quản em gái của Hạo Thiên, muốn xuống trần, vậy thì mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thế là, trong tình huống như vậy, Dao Cơ rời khỏi Thiên đình, đi đến nhân gian...

Nhân tộc!

Con ngươi Diệp Hàn khẽ chuyển, tự lẩm bẩm: "Phong Thần sát kiếp, sắp đến rồi a!" Dao Cơ chính là một quân cờ mở ra Phong Thần sát kiếp.

Nàng hạ phàm, tự nhiên sẽ gây ra một phen đại sự. "Thiên Huyền Tử, đến đây!" Diệp Hàn phất tay, gọi Thiên Huyền đến: "Ta nghe nói, trong số những người đi theo ngươi, có một tu sĩ Nhân tộc tên là Dương Thiên Hữu, đúng không?" "Vâng!" Thiên Huyền Tử nhíu mày, nói: "Người này sinh ra có một tướng mạo đẹp đẽ, nhưng đáng tiếc lại khéo mồm khéo miệng, chuyên nịnh hót bợ đỡ, không phải là người trong Huyền môn của ta!" Dương Thiên Hữu tuy là người theo Thiên Huyền Tử, nhưng không phải là đệ tử của hắn. "Không sao!" Diệp Hàn cười nói: "Gọi hắn đến đây." Thứ Diệp Hàn cần, chính là một người trông đẹp trai, biết tâng bốc, lại giỏi nịnh nọt, giỏi quan sát sắc mặt người khác.

Không lâu sau, Dương Thiên Hữu được Thiên Huyền Tử dẫn đến trước mặt Diệp Hàn.

Vừa thấy Diệp Hàn, Dương Thiên Hữu lập tức kinh ngạc: "Bái kiến...

Thánh Phụ, bái kiến tổ sư!

Có thể gặp được Thánh Phụ, thật là tổ tiên nhà Dương Thiên Hữu ta đã thắp hương cao, phúc đức tích từ mười tám đời mới có được, Thánh Phụ ngài..." "Được rồi, được rồi!" Diệp Hàn vội ngắt lời Dương Thiên Hữu, cười nói: "Lần này, quả thật có một cơ duyên cho ngươi, nếu làm tốt, sau khi trở về, ta sẽ làm chủ, cho ngươi làm đệ tử thân truyền của Thiên Huyền Tử." "Thật sao..." Mắt Dương Thiên Hữu sáng lên.

Diệp Hàn gật đầu, nói: "Bản tọa sẽ lừa gạt ngươi sao?" "Thiên Hữu biết tội!" "Lần này, ngươi hãy đến một chuyến Đào Sơn!" Diệp Hàn nói: "Em gái của Hạo Thiên trên trời là Dao Cơ hạ phàm đến đó, bản tọa tính ra, ngươi và Dao Cơ có một đoạn nhân duyên, ngươi đi chứng thực nhân duyên này, tự nhiên sẽ có vô lượng chỗ tốt!" Dương Thiên Hữu nghe vậy, tức thì lòng như hoa nở.

Gì cơ?

Ta và em gái Thiên đế có một đoạn nhân duyên?

Thế thì tốt quá rồi, nhiệm vụ này cũng đơn giản, đi tán tỉnh em gái Hạo Thiên, lão tử sẽ thành anh vợ của Thiên đình, sau này pháp bảo và linh bảo chẳng phải là lấy dễ như trở bàn tay sao.

Hơn nữa, nếu có thể làm đệ tử thân truyền của Thiên Huyền Tử, lại có thêm một chỗ dựa nữa.

Vậy sau này, trong Hồng Hoang, ta Dương Thiên Hữu đây còn sợ ai?

Lúc này Dương Thiên Hữu, khí thế hừng hực, dưới sự chỉ điểm của Diệp Hàn, lập tức đến Đào Sơn, chờ Dao Cơ hạ phàm, sau đó đi

lừa gạt nàng.

Đào Sơn cách tổ địa Nhân tộc không quá xa, Dương Thiên Hữu xuất phát từ tổ địa Nhân tộc, được Diệp Hàn âm thầm tương trợ, chỉ trong một ngày đã đến được Đào Sơn. "Thật là một nơi không tồi!" Dương Thiên Hữu nhìn Đào Sơn, lập tức bị mỹ cảnh của Đào Sơn chinh phục, thảo nào ngay cả thần tiên cũng muốn hạ phàm đến nơi này.

Đào Sơn lúc này, tuy ở nhân gian, nhưng lại là nơi ít dấu chân người.

Dương Thiên Hữu liền đóng giả làm một thư sinh, lấy ra mấy cuốn kinh thư, ngồi trên đỉnh Đào Sơn, vừa đợi mỹ nhân, vừa đọc sách.

Một ngày nọ!

Dao Cơ từ trên trời hạ xuống cuối cùng cũng khoan thai đến chậm.

Tiên tử, tự nhiên là lăng không hạ xuống, đáp xuống đỉnh Đào Sơn.

Trên Đào Sơn, vô tận cây đào nở đầy hoa tiên, không khí trong núi, hòa quyện với hương hoa đào và sự thanh khiết của linh khí, hít một hơi thôi cũng cảm thấy vô cùng thư thái.

Chương 365

Nơi này, không khí còn tốt hơn cả Thiên đình.

Linh mạch trong Hồng Hoang quả nhiên phong phú, thật không tệ.

Dao Cơ sau khi nhìn cảnh sắc Đào Sơn, hít thở không khí nhân gian, lập tức trong lòng đánh giá mọi thứ ở nhân gian cao thêm một bậc. "Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri!" (Núi có cây, cây có cành.

Lòng yêu chàng, chàng chẳng hay!) Đúng lúc này, Dao Cơ đột nhiên nghe thấy có người đọc sách bên cạnh, tiếng sách sang sảng, tràn đầy từ tính, khiến người ta nghe mà có chút mê mẩn.

Dao Cơ không dám hiện thân, lặng lẽ lên đỉnh núi, nấp sau một gốc cây hoa đào to lớn, từ từ ló ra một chút ánh mắt, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Nhìn một cái, trái tim lập tức đập thình thịch.

Chỉ thấy toàn bộ đỉnh núi, rộng lớn vô cùng, một nam tử trẻ tuổi thân hình cao lớn, quay lưng về phía nàng, đứng trên vách đá, chắp tay sau lưng, mắt nhìn trời xanh.

Phía sau nam tử, là một chiếc bàn sách, trên đó đặt mấy cuốn sách. "Phu phong sinh vu địa, khởi vu thanh bình chi mạt.

Xâm dâm khê cốc, thịnh nộ vu thổ nang chi khẩu.

Duyên thái sơn chi a, vũ vu tùng bách chi hạ." (Gió sinh từ đất, nổi lên từ cuối ngọn cỏ thanh bình.

Thấm vào khe suối, giận dữ nơi cửa hang.

Men theo sườn núi Thái Sơn, múa dưới bóng tùng bách.) "Gió tốt,

gió tốt, mượn sức gió tốt, đưa ta lên mây xanh!" Hình bóng của nam tử đã thu hút sâu sắc Dao Cơ, càng thêm mấy câu thơ từ, khiến Dao Cơ chìm sâu vào trong đó.

Chỉ không biết, nam tử tài hoa như vậy, trông như thế nào?

Dao Cơ do dự, lén lút ở dưới gốc đào, không muốn rời đi.

Phía trước, khóe miệng Dương Thiên Hữu lộ ra một nụ cười.

Tuy hắn đứng đối mặt với thung lũng sâu, chắp tay sau lưng, nhưng hắn không phải là phàm nhân bình thường, mà là một tu sĩ có tu vi Thiên Tiên, thần thức tuy yếu, nhưng sau khi phóng ra ngoài, có thể thấy được một chút dấu vết phía sau. "Ai..." Dương Thiên Hữu hướng về trời cao, thở dài một hơi, lắc đầu.

Một tiếng thở dài, như than cho vận mệnh bất công, cuộc đời trắc trở, tóm lại trong một tiếng thở dài, bao hàm vô số nội dung.

Dao Cơ từ sau gốc đào nhẹ nhàng bước ra, hướng về bóng lưng Dương Thiên Hữu chắp tay, nói: "Công tử hữu lễ!" Dương Thiên Hữu nhẹ nhàng quay đầu, chỉ thấy mày kiếm sắc lẹm, mắt như sao sáng, một đôi mắt toát ra ánh sáng tự tin.

Thật là một Nhân tộc tuấn tú!

Tim Dao Cơ khẽ giật.

Đồng thời, trong khoảnh khắc Dương Thiên Hữu nhìn thấy Dao Cơ, lòng hắn lập tức như hoa nở.

Dao Cơ không chỉ thân phận cao quý, mà còn xinh đẹp như vậy, lời to rồi, lời to rồi, ha ha ha!

Tuy Dương Thiên Hữu vui mừng, nhưng lại không hề biểu lộ ra ngoài, hắn quanh năm rong chơi nhân gian, gặp qua vô số nữ nhân, mê hoặc vô số nữ nhân, biết rõ nhất điều nữ nhân mong muốn trong lòng,

cũng hiểu rõ nhất tâm tư của nữ nhân. "Cô nương hữu lễ!" Dương Thiên Hữu lịch sự chắp tay chào, vẻ mặt đường đường chính chính, không có một chút tà khí.

Dao Cơ thấy vậy, càng thêm bội phục.

Nàng tự biết mình đẹp như hoa, những nam tử nàng gặp, bất kể là ai cũng sẽ lộ ra vài phần ngây ngốc, duy chỉ có nam tử trước mắt này, quả là một dòng nước trong a.

Con người thường như vậy, dễ bị vẻ bề ngoài lừa gạt, càng dễ bị ấn tượng đầu tiên mê hoặc. "Không biết, vừa rồi công tử, ngâm vịnh thứ gì vậy?" Dao Cơ nhìn Dương Thiên Hữu.

Dương Thiên Hữu khẽ cười: "Tại hạ ngâm gió mà thôi!" "Gió?" Dao Cơ nhìn lên trời, cười nói: "Gió, lại có gì đáng để ngâm vịnh, chẳng phải chỉ là gió thôi sao?" "Ha ha... cô nương chê cười rồi!" Sắc mặt Dương Thiên Hữu không đổi, nói năng lưu loát: "Thực ra gió cũng như người, gió như một đám mây, một hạt mưa, một đoạn duyên!" ...

Chưa nói được hai câu, lòng Dao Cơ lại một lần nữa rung động: Lời này, nghe thật hay a. "Gió vốn không có hình, sinh ra từ cuối ngọn cỏ thanh bình, lại thịnh hành nơi cỏ dại, thường không thấy tung tích, nhưng lại không ai dám phủ nhận sự tồn tại của nó.

Tồn tại trong trời đất, tồn tại trong lòng ta!" Tim Dao Cơ, lại rung động!

Dưới tài ăn nói và sự dỗ ngon dỗ ngọt của Dương Thiên Hữu, Dao Cơ hoàn toàn sa vào lưới tình.

Hai người nắm tay cùng nhau du ngoạn Đào Sơn, bảy ngày sau liền hành lễ phu thê, thủ đoạn của Dương Thiên Hữu cao minh, kỹ pháp phong phú, tức thì khiến Dao Cơ sung sướng đến tột cùng.

Sau đó, lấy trời đất làm mai, gió trăng làm chứng, kết thành phu thê.

Dao Cơ cũng không đi du ngoạn nhân gian nữa, hai người định cư tại Đào Sơn.

Chương 366

7.

Ban ngày, Dương Thiên Hữu đọc sách viết chữ, đôi khi lại dẫn Dao Cơ lên núi săn chút thú rừng; buổi tối, tự nhiên là đêm đêm ca hát, vô cùng vui vẻ.

Những ngày tháng như vậy, thoáng cái đã mười mấy năm.

Mười mấy năm làm phu thê, Dao Cơ sinh cho Dương Thiên Hữu hai người con trai, một người con gái.

Trưởng tử Dương Giao vừa tròn mười sáu tuổi, thứ tử Nhị Lang Dương Tiễn, mới mười hai tuổi, trong tã lót còn có một bé gái chưa đầy một tuổi, tên là Dương Thiền.

Dương Thiên Hữu và Dao Cơ đã có mười mấy năm làm phu thê vui vẻ ở Đào Sơn, nhưng tai ương sắp ập đến.

Trên Thiên đình!

Hạo Thiên cảm thấy đã một thời gian dài không gặp em gái Dao Cơ.

Thời gian này chính vụ bận rộn, không để ý đến, tưởng rằng Dao Cơ đã đến Dao Trì cung.

Sau khi gặp Dao Trì mới cảm thấy có điều không đơn giản.

Dao Cơ đã đi đâu?

Ngọc Đế tìm khắp Thiên đình cũng không thấy bóng dáng, trong cơn đại nộ bèn tra hỏi thủ tướng Nam Thiên Môn, thủ tướng Nam Thiên Môn đành phải kể ra chuyện Dao Cơ tự ý hạ phàm.

Nghe xong, Hạo Thiên vô cùng tức giận.

Hắn vừa mới ban bố lệnh cấm, không cho bất kỳ ai tự ý vào Hồng Hoang, không ngờ người đầu tiên vi phạm lại là em gái mình.

Hơn nữa, vì Thiên đình thời gian này tìm kiếm rầm rộ, chuyện này đã ồn ào đến mức ai cũng biết, muốn lén lút xử lý cũng không được nữa.

Điều khiến Hạo Thiên tức giận hơn nữa là, khi hắn cầm Hạo Thiên Kính, tìm kiếm em gái Dao Cơ, lại thấy Dao Cơ ở hạ giới đã kết thành phu thê với một nam tử phàm nhân, còn sinh ra ba đứa nghiệt chủng?

Bốp...

Hạo Thiên cảm giác mặt mình, bị người ta tát một cái thật mạnh.

Trên trời một ngày dưới đất một năm, tuy Dao Cơ ở dưới sống cùng Dương Thiên Hữu mấy chục năm, nhưng trên trời, cũng chỉ mới qua mười mấy ngày thôi.

Hạo Thiên cảm thấy, muốn lấy lại mặt mũi, nhất định phải trừng trị thật nặng. "Thái Bạch Kim Tinh!" Hạo Thiên hét lớn một tiếng: "Cho ta điểm đủ quân mã, hạ giới xử tử cái thứ không biết xấu hổ đó!" "Thái Bạch Kim Tinh, cho trẫm điểm đủ quân mã, trẫm muốn xử tử cái thứ không biết xấu hổ đó!" Trên mặt Hạo Thiên, phủ đầy sương lạnh!

Hắn chưa bao giờ tức giận như thế này.

Mấy tháng trước, hắn vừa mới hạ tử lệnh, không cho phép bất kỳ ai hạ giới.

Vậy mà hay, em gái hắn không tuân thủ quy củ Thiên đình, không nể mặt hắn, tự ý hạ giới.

Hạ giới thì hạ giới, quay về ta bắt lại, rồi tượng trưng phạt một phen, cũng không có chuyện gì lớn.

Sẽ không ai nói nhiều.

Nhưng giờ thì hay rồi, em gái ở nhân gian tư thông với dã nam nhân, sinh ra ba đứa con?

Chuyện này, trong một ngày đã truyền khắp Thiên đình, Hạo Thiên cảm thấy, bây giờ hắn đứng ở đâu, mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn mình.

Điều này khiến hắn không chịu nổi. "Giết cho ta!" Hạo Thiên dẫn theo mấy ngàn thiên binh thiên tướng, lập tức từ trên chín tầng trời hạ xuống, bao vây toàn bộ Đào Sơn. "..." Dương Thiên Hữu nhìn khí thế trên bầu trời, trong lòng tức thì kinh hãi, nói: "Cái gì vậy?" Dao Cơ ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt.

Nàng không thể quen thuộc hơn được nữa, người dẫn đầu chính là anh trai mình, bên cạnh là thiên binh thiên tướng uy vũ hùng tráng.

Những thiên binh thiên tướng đó, từng người một đầu bù tóc rối, hình thù kỳ quái. "Phu quân!" Trong mắt Dao Cơ, nước mắt lập tức tuôn rơi, nhìn Dương Thiên Hữu nói: "Em sợ, không thể ở bên chàng được nữa rồi.

Nói thật với chàng, em thực ra không phải phàm phu tục tử chốn nhân gian, em là tiên nữ trên trời, lần này anh trai em thân chinh dẫn đại quân đến bắt em, sau này, e rằng sẽ không có ngày gặp lại!" "Hu hu hu..." Dao Cơ ôm lấy Dương Thiên Hữu khóc nức nở. "Hừ..." Hạo Thiên nhìn thấy, mình đã đích thân đến rồi, mà em gái vẫn không giữ hình tượng, ôm lấy người đó khóc lóc: "Vô sỉ, thiên binh thiên tướng, bắt Dao Cơ lại cho trẫm, những kẻ còn lại, toàn bộ giết chết!" "Đừng!" 8.

Vừa nghe anh trai hạ lệnh, Dao Cơ lập tức bay lên trời, quỳ xuống nói: "Anh trai, tất cả đều là lỗi của em, con cái và Thiên Hữu vô tội, xin hãy tha cho họ, muốn giết muốn lăng trì thế nào em cũng không

một lời oán thán!" "Giết cho ta!" Mắt Ngọc Đế đỏ ngầu. "Hừ..." Lúc này, đối mặt với thiên binh thiên tướng, Dương Thiên Hữu nói: "Ta xem ai dám, nói thật cho các ngươi biết, ta là đệ tử Tiệt giáo, ai dám động đến ta... sư tổ, cứu con!" Trong lúc nói, Dương Thiên Hữu nhớ lại lời hứa của Diệp Hàn năm xưa, hướng về tổ địa Nhân tộc hét lớn một tiếng, vốn hy vọng Diệp Hàn cứu mạng.

Đáng tiếc!

Chương 367

Một chiếc Bính Lôi Cổ Úng Kim Chùy đã đập nát đầu hắn! "Phu quân!" Dao Cơ nhìn thấy mà lòng đau như cắt.

Nhìn Hạo Thiên nói: "Anh trai, tại sao lại giết phu quân của em!" "Ba đứa nghiệt tử đó, cũng giết cho ta!" Hạo Thiên hoàn toàn không để ý đến lời cầu xin của Dao Cơ, ra lệnh cho binh sĩ giết người. "Vâng!" Thiên binh hạ xuống, đi giết ba anh em Dương Giao. "Giết cha ta, tất cả các ngươi đều phải chết!" Dương Giao tay cầm một cây trường thương, vung lên xông tới.

Nhưng dù dũng mãnh vô song, cuối cùng cũng chỉ là phàm phu tục tử, đối đầu với thiên binh thiên tướng, làm sao có thể thắng, chỉ hai chiêu, Dương Giao cũng bị thiên binh một kiếm chém thành hai nửa. "Con ơi..." Dao Cơ tận mắt chứng kiến trượng phu và trưởng tử của mình chết thảm, trước mắt tối sầm rồi ngất đi. "Hừ..." Hạo Thiên không quan tâm đến Dao Cơ, lạnh lùng hừ một tiếng.

Sau đó, nhìn về phía hai đứa trẻ còn lại, một đứa mới mười tuổi, một đứa còn trong tã lót, vốn Hạo Thiên đang nghĩ xem có nên giữ lại hay không, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Dương Tiễn nhìn mình, trong lòng hắn bỗng nhiên lạnh toát.

Ánh mắt của đứa bé mười tuổi này là gì?

Trong mắt Dương Tiễn, tràn đầy hận thù vô tận, băng lãnh vô tình, một đôi mắt, Hạo Thiên nhìn thấy cũng không khỏi rùng mình! 9. "Giết... giết, giết hết cho ta, toàn bộ giết sạch, một kẻ cũng không để lại, chúng nó đều là nghiệt chủng, nghiệt chủng!" Hạo Thiên nhìn ánh mắt Dương Tiễn, đột nhiên phát hiện, đứa trẻ này không thể giữ lại.

Không chỉ Dương Tiễn không thể giữ lại, mà cả đứa bé chưa đầy

một tuổi kia cũng phải chết. "Vâng!" Vốn dĩ, thiên binh thiên tướng có chút do dự, sau khi nghe tiếng hét xé lòng của Hạo Thiên, tức thì hít sâu một hơi, xông về phía Dương Tiễn. "Âm..." Một tên thiên binh, tay cầm trường đao chém về phía đầu Dương Tiễn.

Nhưng!

Ngay lúc đó, từ xa đột nhiên bay đến một đạo kim quang, trực tiếp miểu sát tên thiên binh đó. "Lớn mật!" Ánh mắt Hạo Thiên đột nhiên co lại, sau đó nhìn về phía kim quang bay đến, chỉ thấy một đạo nhân tóc trắng đứng giữa hư không: "Ân... các hạ là ai?" Hạo Thiên nhìn tu vi của người này, cũng chỉ mới Đại La Kim Tiên mà thôi. "Hạo Thiên đạo hữu!" Người này tuy chỉ là Đại La Kim Tiên, nhưng nhìn vị Thiên đế Chuẩn Thánh này, lại không hề để vào mắt, vẻ mặt khinh thường nói: "Bản tọa là đệ tử dưới trướng Nguyên Thủy thánh nhân, Ngọc Đỉnh chân nhân, đứa trẻ này có duyên sư đồ với ta, không thể giết!" "Dương Giao và Dương Thiên Hữu đã bị đánh chết rồi, chuyện còn lại không cần Thiên đình quản nữa, có thể quay về rồi!" Trong lúc nói, Ngọc Đỉnh chân nhân đã ở trên không trung của Dương Tiễn, ngữ khí cứng rắn hơn cả sắt thép.

Hạo Thiên tức muốn nổ phổi.

Chuyện nhà của ta, Xiển giáo cũng muốn quản?

Muốn quản cũng được, ít nhất cũng phải nể mặt chút chứ, nói chuyện cứng rắn như vậy sao? "Sao?" Ngọc Đỉnh chân nhân nhìn Hạo Thiên, trên mặt hiện lên nụ cười khinh thường: "Không phục, có thể tìm thánh nhân lý luận, đây là, ý của thánh nhân!" "Đi!" Ngọc Đỉnh chân nhân không thèm liếc Hạo Thiên một cái, kéo Dương Tiễn rời đi.

Lúc đi, còn khiêu khích liếc Hạo Thiên một cái, vẻ mặt như thể 'ngươi làm gì được ta'. "Hù... hù... hù..." Hạo Thiên tức đến run người, sát ý vô tận bùng phát, nhìn về phía bé gái Dương Thiền, nói:

"Con bé đó, giết cho ta!" "Chậm đã..." Lời còn chưa dứt, chỉ thấy bầu trời phía đông bay đến một đóa thất thải lưu hỏa, trong nháy mắt đã đến trước mặt, hóa ra là một con phượng hoàng cửu thải, đáp xuống đất hóa thành một bóng người, lại là một bé gái năm sáu tuổi.

Nhìn thấy bé gái này, mặt Hạo Thiên lại sầm xuống.

Không sai, bé gái này, chính là Diệp Xuân đã tát hắn hai cái mà hắn không dám hó hé một tiếng năm xưa. "Hạo Thiên!" Diệp Xuân còn bá đạo hơn Ngọc Đỉnh, Ngọc Đỉnh ít nhất còn gọi một tiếng "Hạo Thiên đạo hữu", Diệp Xuân trực tiếp gọi thẳng tên hắn, sau đó chỉ vào Dương Thiền trong tã lót, nói: "Dương Thiền có duyên với ta, sư tôn lệnh cho ta đến đón nó đi, ngươi không có ý kiến gì chứ?" Trong lúc nói, nàng nhìn Hạo Thiên, bàn tay nhỏ mũm mĩm dường như đang chuẩn bị làm gì đó.

Mặt Hạo Thiên run lên, vội nói: "Không, không có, ngươi cứ mang đi!" Hắn thật sự sợ, sợ Diệp Xuân không nói không rằng lại tát một cái, cái đó thật sự đau, không chỉ đau, mà mặt mũi cũng mất hết.

Phải biết rằng Diệp Hàn, là một sự tồn tại khiến Hạo Thiên kiêng kỵ hơn cả Thánh nhân a.

Cái tát nhiều năm trước, đã trực tiếp gây ra bóng ma tâm lý cho Hạo Thiên.

Cho nên, Hạo Thiên dù đối mặt với Ngọc Đỉnh chân nhân cũng dám tỏ thái độ, nhưng khi nhìn Diệp Xuân, lại chỉ có thể tươi cười đón nhận.

Hắn sợ tự nhiên không phải là Diệp Xuân.

Mà là Diệp Hàn đứng sau lưng Diệp Xuân.

Diệp Hàn là ai, đó là nhân vật mà ngay cả Đạo Tổ cũng kiêng kỵ, cũng là nhân vật mà ngay cả Đạo Tổ cũng không giết được.

Chương 368

Năm xưa Đạo Tổ mưu hại Diệp Hàn, Hạo Thiên đều thấy rõ từng chút một, vốn tưởng Diệp Hàn sẽ chết, không ngờ trăm vạn năm sau, người ta lại quay về.

Không chỉ quay về, mà còn trực tiếp một thước phá vỡ Tử Tiêu Cung, đối đầu một quyền với Hồng Quân.

Nhân vật như vậy, không thể chọc vào.

Hạo Thiên biết, nếu là Nguyên Thủy Thiên Tôn, dù muốn giết hắn, cũng phải hỏi ý Hồng Quân Đạo Tổ trước, nhưng Diệp Hàn thì khác, nếu Diệp Hàn nổi sát tâm, Đạo Tổ cũng không cản được. "Biết điều đấy!" Diệp Xuân bế tiểu Dương Thiền, tức giận đùng đùng bỏ đi, vốn định đánh Hạo Thiên một trận, không ngờ Hạo Thiên lại quá thức thời, không cho nàng cơ hội, thật là chán!

Diệp Xuân vừa đi!

Mặt Hạo Thiên hoàn toàn sầm xuống. "Đem con tiện nhân này, áp giải xuống dưới chân Đào Sơn, ra lệnh cho một vạn thiên binh canh giữ, không ai được phép đến gần!" Hạo Thiên trực tiếp hạ lệnh, sau đó liền trở về Thiên đình.

Sau khi trở về Thiên đình, hắn trực tiếp vào Dao Trì cung điện, không nói hai lời, tức giận đùng đùng đem chuyện ấm ức ở hạ giới kể cho Dao Trì nghe, rồi hỏi: "Nàng nói xem, ta làm Thiên đế thế này, có ý nghĩa gì?" "Đạo Tổ bảo trẫm quản lý Hồng Hoang, nhưng nàng xem, trong Hồng Hoang, đệ tử Thánh nhân đi khắp nơi, trẫm có thể quản ai?

Trẫm dám quản ai?" "Ai..." Dao Trì thở dài một hơi, nói: "Bọn họ đều có chỗ dựa, nhưng bệ hạ cũng có chỗ dựa mà.

Họ có thể tìm Thánh nhân ra mặt, tại sao bệ hạ không thể đi tìm Đạo Tổ chống lưng?" Con ngươi Hạo Thiên đột nhiên sáng lên.

Đúng vậy!

Họ đều có người chống lưng, ta đâu phải không có!

Tuy ta không phải đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, nhưng ta là đồng tử hầu hạ bên cạnh Đạo Tổ, nói về tình cảm với Đạo Tổ, Lục Thánh cộng lại cũng không bằng ta.

Hạo Thiên hít sâu một hơi, không ngừng nghỉ, trực tiếp lên Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời. "Oa oa..." Chưa gặp Đạo Tổ, Hạo Thiên đã quỳ xuống trước cửa Tử Tiêu Cung, mở miệng khóc lớn: "Hu hu hu... hu hu hu..." Lúc mới bắt đầu, chỉ là làm bộ làm tịch. 10.

Nhưng khóc mãi hắn mới phát hiện, mình thật sự rất ấm ức, phải chịu đựng nhục nhã, bị người ta tát vào mặt, từng chuyện từng chuyện nhiều không đếm xuể.

Cuối cùng, chân tình bộc lộ, càng khóc càng đau lòng.

Cuối cùng! "Két" một tiếng, Tử Tiêu Cung mở ra, bên trong truyền ra một giọng nói uy nghiêm vô tận: "Hạo Thiên, vào đi!" Hạo Thiên nức nở đứng dậy, một bước bước vào đại điện Tử Tiêu.

Đạo Tổ ngồi cao trên đài mây, sắc mặt bình thản, hai mắt phẳng lặng như nước, thậm chí không thèm liếc Hạo Thiên một cái, nói: "Ý của ngươi, ta đã hiểu, chuyện này tất sẽ có quyết định, quay về đi!" "Đạo Tổ, con..." Hạo Thiên muốn nói lại thôi.

Hồng Quân nói: "Về đi, ta tự có sắp xếp!" Dứt lời, không đợi Hạo Thiên lải nhải, Hồng Quân trực tiếp phất tay, đưa Hạo Thiên ra khỏi Tử Tiêu Cung, thi triển đại pháp lực, lập tức đưa hắn về Thiên đình.

Còn về cách xử lý của Hồng Quân, Hạo Thiên không thấy được.

"Chư vị thánh nhân, Diệp đạo hữu, mời đến Tử Tiêu Cung nghị sự..." Giọng nói của Hồng Quân, cao vút xa xăm, truyền khắp Hồng Hoang, nhiều năm trôi qua, giọng nói của Đạo Tổ càng khiến người ta khó đoán.

Các vị thánh nhân nghe xong, tự nhiên đều đến Tử Tiêu Cung.

Diệp Hàn đứng dậy, tự nhiên biết là chuyện gì.

Chuyện này, hắn nhất định phải tham gia, hôm nay dù Đạo Tổ không mời, Diệp Hàn cũng sẽ không mời mà đến, may mà Hồng Quân đã điểm danh.

Pháp lực của thánh nhân vô cùng lớn, phất tay một cái có thể phá vỡ không gian ức vạn dặm.

Hầu như trong nháy mắt, tất cả thánh nhân trong Hồng Hoang ngoài Hồng Quân, đều đã đến Tử Tiêu Cung.

Diệp Hàn đến muộn hơn một chút, nhưng cũng chỉ là một hai hơi thở mà thôi.

Khi Diệp Hàn đến, Lục Thánh đã ngồi trên bồ đoàn, Diệp Hàn theo sát phía sau, Hậu Thổ lại ngồi bên cạnh Diệp Hàn. "Bái kiến lão sư!" Phía trước Tam Thanh, Nữ Oa, Tây phương nhị thánh sáu người, đều cúi đầu lạy Hồng Quân.

Diệp Hàn chỉ chắp tay, Hậu Thổ thì càng không nể mặt, ngay cả chắp tay cũng miễn.

Trong lòng Hậu Thổ, chỉ có Vu tộc, chỉ có Tổ Vu.

Hồng Quân chưa kịp nói, Diệp Hàn đã nói với Hậu Thổ trước: "Vu nhân cưỡng ép can thiệp thiên đạo, tranh giành ngôi vị Nhân Hoàng, cũng đáng có kiếp này, hãy yên tâm đi!" Hậu Thổ gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

Sau đó, mọi người mới nghe Hồng Quân nói: "Hôm nay gọi các ngươi đến, là có hai chuyện, cần phải thương nghị với các ngươi!" "Thứ nhất!" Hồng Quân ngồi cao trên đài mây, nhàn nhạt nói: "Hạo Thiên đến khóc lóc với ta, hiện nay theo ý chí Thiên đạo, mở lại Thiên đình, nhưng lại gặp muôn vàn khó khăn.

Một là những người mà các vị đã hứa hẹn, đều chưa đến nhận chức, hai là, người của Thiên đình hành sự trong Hồng Hoang, bị đệ tử Thánh nhân can thiệp quá nhiều, đến mức không thể tiến thêm một bước.

Chuyện này, hôm nay phải có một cách giải quyết!" Ánh mắt Hồng Quân, rơi trên người Lục Thánh.

Chương 369

Lòng Lục Thánh đều run lên, nhưng vẫn chắp tay với Hồng Quân, bắt đầu nói qua loa: "Chúng ta, sẽ nhanh chóng cung cấp nhân thủ, sẽ răn dạy đệ tử, cẩn thận hành sự!" Lời nói vạn năng, nói cũng như không.

Bởi vì mọi người đều rõ, ngoài Thiên đế ra, các chức vị khác của Thiên đình đều sẽ dính vào nhân quả, lâu ngày đối với việc tu hành của đệ tử không có lợi, có khả năng ảnh hưởng đến khí vận của giáo môn.

Không ai muốn để đệ tử của mình đến Thiên đình nhậm chức.

Nhưng Đạo Tổ có lệnh thì phải làm sao?

Kéo dài!

Chuẩn Đề ha ha cười, nói: "Hồi bẩm lão sư, Tây phương giáo chúng ta đã gửi đến Thiên đình mấy vạn đệ tử!" Vừa nói vừa liếc nhìn Tam Thanh, ý tứ cũng rất rõ ràng: đều đang lừa bịp thôi!

Hồng Quân nói một câu "Đại thiện", sau đó lại nói: "Chuyện thứ hai.

Hiện nay vừa đúng vào thời điểm năm mươi sáu ức năm của Hồng Hoang, thiên địa lượng kiếp sắp đến.

Thiên địa lượng kiếp đến, tất cả nhân quả đều cần phải thanh toán, để trừ đi sát khí của Hồng Hoang, thanh lọc thế giới.

Ngoài Thánh nhân ra, phàm là người có đại nhân quả đại nghiệp lực, đều phải nhập sát kiếp!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Thiên địa lượng kiếp, đó là lượng kiếp còn lớn hơn cả Vu Yêu

lượng kiếp.

Vu Yêu lượng kiếp mới qua bao nhiêu năm?

Bây giờ, lại bắt đầu lượng kiếp!

Lần trước Vu Yêu lượng kiếp đã khiến hai chủng tộc lớn nhất trong Hồng Hoang diệt vong, thiên địa lượng kiếp, còn là sát kiếp to lớn hơn cả Vu Yêu lượng kiếp.

Lần này, lại phải chết bao nhiêu người?

Nghe đến thiên địa sát kiếp, mọi người đều không khỏi kinh hãi thất sắc.

Sau đó, ánh mắt của các thánh nhân, đều tập trung vào Diệp Hàn.

Đơn giản, trong thiên địa sát kiếp, thánh nhân chắc chắn không có vấn đề gì, dù sao thánh nhân vạn kiếp bất diệt, nhưng một khi chưa thành thánh, cuối cùng đều có nguy cơ vẫn lạc.

Diệp Hàn ha ha cười, không hề để ý! "Dám hỏi lão sư!" Tây phương Chuẩn Đề thánh nhân nhìn Hồng Quân cúi đầu, hỏi: "Thế nào là thiên địa sát kiếp?" Thiên địa sát kiếp năm mươi sáu ức năm một lần, thời gian quá dài, Chuẩn Đề cũng chưa từng trải qua.

Hắn vừa hỏi, các thánh nhân khác cũng đều nhìn về phía Hồng Quân.

Hồng Quân ngồi cao trên đài mây, ánh mắt rơi trên người mọi người, nhàn nhạt nói: "Trong trời đất, sinh linh Hồng Hoang, dưới thánh nhân đều có kiếp nạn, hoặc lớn hoặc nhỏ, không ai có thể tránh khỏi, nếu kiếp nạn không qua, thì khó thành chính quả!" "Bởi vì tu vi khác nhau, kiếp nạn có hai loại.

Thứ nhất, là sinh linh Địa giai, sinh linh Địa giai tử vong trong kiếp nạn, sau đó linh hồn quy về địa phủ, qua Lục đạo trấn thủ tẩy

rửa nhân quả nghiệp lực trên người, tự nhiên có thể luân hồi trọng sinh, nhân quả nghiệp lực trên người cũng tiêu tan.

Nhưng sinh linh từ Kim Tiên trở lên thì lại khác." "Phàm là tu sĩ Hồng Hoang ta, có thể đắc đạo từ Kim Tiên trở lên, liền có thể siêu thoát luân hồi, trường sinh bất lão, tự nhiên không bị Lục đạo luân hồi ước thúc.

Nhưng nhân quả nghiệp lực trên người họ, lại càng tích càng nhiều.

Những nghiệp lực này tích lũy lại, liền hình thành lượng kiếp, trong lượng kiếp, tất cả nhân quả tự nhiên phải được thanh toán.

Nhưng người từ Kim Tiên trở lên, sau khi gặp sát kiếp hồn phách nguyên thần không quy về địa phủ, mà tiến vào trong Phong Thần Bảng, bị người khác sai khiến!" "Sau lần lượng kiếp này, thiên địa Hồng Hoang, liền có thể hưởng thêm năm mươi sáu ức năm thanh tịnh, năm mươi sáu ức năm sau, lại có thiên địa lượng kiếp, cứ thế tuần hoàn, chính là Thiên đạo!" Hồng Quân giải thích một phen, các thánh nhân cũng đã hiểu.

Tu sĩ bình thường thì luân hồi, đến chỗ địa phủ của Hậu Thổ, sau khi tẩy rửa nhân quả nghiệp lực, liền có thể trọng sinh.

Còn những người từ Kim Tiên trở lên, sau khi chết không vào địa phủ, nguyên thần hồn phách quy về Phong Thần Bảng.

Nhưng vấn đề mới lại đến.

Địa phủ mọi người đều biết, nhưng Phong Thần Bảng, là cái quái gì? "Lão sư!" Lần này người nghi vấn là Thông Thiên, Thông Thiên bái Hồng Quân, hỏi: "Thế nào là Phong Thần Bảng?" Hồng Quân nhìn mọi người, nói ra hai chữ: "Thiên thư!" Thiên thư?

Mọi người kinh ngạc!

Thiên Địa Nhân tam thư, đã sớm lưu truyền trong Hồng Hoang, nhưng đến nay, mọi người cũng chỉ biết Địa thư ở trong tay Trấn Nguyên Tử, Nhân thư ở U Minh Huyết Hải, sau bị Diệp Hàn hóa thành pháp bảo cực kỳ quan trọng trong địa phủ: Sổ Sinh Tử và Bút Phán Quan.

Vậy thì...

Thiên thư?

Ở đâu? "Thiên thư, là do khí vận Thiên đình ứng với thiên địa lượng kiếp, mà thai nghén thành!" Hồng Quân nhàn nhạt nói: "Tự thành quy tắc, nguyên thần hồn phách của tu sĩ tiến vào trong đó, phải chịu sự ước thúc của Thiên đình, sau này bị Thiên đình sai khiến, tự nhiên sẽ vì Thiên đình xuất lực, nếu không, sẽ phải chịu vô lượng thần phạt.

Các giáo của các ngươi, phải đem tên đệ tử điền vào trong đó, đợi sát kiếp đến, những đệ tử này sau khi nhập sát kiếp, tự nhiên sẽ quy về Thiên đình, chịu sự sai khiến của Hạo Thiên.

Như vậy, cũng có thể giải quyết được vấn đề thứ nhất vừa nói!" "Thiên thư, sao còn chưa xuất hiện?" Con ngươi Hồng Quân lóe lên, hướng về phía trời nói một câu, sau đó bàn tay lớn chộp một cái.

Chương 370

11.

Mọi người chỉ thấy khí vận vô tận của Thiên đình bỗng hóa thành hai đạo tử khí bay vào Tử Tiêu Cung, rơi vào tay Hồng Quân, đó chính là hai kiện bảo vật.

Một kiện là Thiên thư, cũng chính là Phong Thần Bảng.

Một kiện khác, là một cây roi tiên, gọi là Đả Thần Tiên. "Đây là Thiên thư, Phong Thần Bảng, đây là Đả Thần Tiên!" Hồng Quân từ trên cao đài ném hai vật xuống, rơi trước mặt mọi người, nói: "Các ngươi, đem tên đệ tử của mình ký lên đó, là được rồi!" Các thánh nhân nhìn nhau.

Không ai ký.

Cái thứ này, vừa rồi Đạo Tổ đã nói rõ rồi, tên đã vào Phong Thần Bảng, nhất định phải chết, sau khi chết hồn quy về Phong Thần Bảng, rồi quy về Thiên đình thống ngự, từ đó trở thành thủ hạ của Hạo Thiên.

Không nghe lời, sẽ phải đón nhận vô lượng thần phạt.

Thần phạt?

Đả Thần Tiên, cái tên nói lên tất cả, dù Hồng Quân không giải thích, mọi người cũng có thể hiểu từ cái tên.

Những đệ tử vào Phong Thần Bảng, từ đó về sau, cả đời đều phải chịu sự ước thúc của Thiên đình, tự do cũng không có, còn nói gì đến thành đạo?

Đó đều là lời nói vô ích. "Xin hỏi lão sư!" 12.

Lão Tử vẫn luôn trầm mặc không nói, bỗng chắp tay hỏi Hồng Quân: "Trên Phong Thần Bảng phải ký bao nhiêu cái tên mới có thể điền đầy?" Hồng Quân nói: "Trên Phong Thần Bảng, Bát bộ chính thần tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm vị, ứng với số của Chu thiên tinh đấu.

Các phó thần thuộc Bát bộ chính thần, tổng cộng có hai ngàn vị, ngoài ra còn có thiên binh thiên tướng, tổng cộng tám vạn bốn ngàn người, hợp lại là tám vạn sáu ngàn ba trăm sáu mươi lăm người!" Gì?

Hồng Quân vừa dứt lời, các thánh nhân không ai không hít một hơi lạnh.

Nhiều như vậy?

Đều cần đệ tử của mấy giáo điền vào?

Mọi người kinh hãi, Diệp Hàn lại cười lạnh.

Thực ra Phong Thần Bảng, là ý chí của Thiên đạo, nói trắng ra, đều là vì thế lực của mấy giáo đã quá lớn, nghiễm nhiên trở thành sự tồn tại mà Thiên đạo kiêng kỵ.

Đạo của trời, lấy chỗ thừa bù chỗ thiếu. 13.

Càng mạnh ta càng gọt bớt, lấy cái "thừa" của các đại giáo Thánh nhân để đi bù cho cái "thiếu" của Hạo Thiên ở Thiên đình. "Tám vạn người a!" Sắc mặt Chuẩn Đề khổ sở.

Tây phương giáo, Tiệt giáo, Xiển giáo ba giáo cộng lại tất cả đệ tử, cũng gần đủ con số này.

Nhưng, nếu thật sự đem Phong Thần Bảng điền đầy, chẳng phải ba giáo về cơ bản đều phải toi đời sao?

Còn Nhân giáo, mọi người đều lựa chọn bỏ qua.

Dù sao, Lão Tử chỉ có hai đệ tử, một là Huyền Đô Đại Pháp Sư,

còn có một là Linh Linh, những người khác ngay cả đệ tử ký danh cũng không có, càng không có tam đại đệ tử.

Đương nhiên rồi, Lão Tử cũng là người đầu tiên lên tiếng, đứng ra nói: "Nhân giáo của ta chỉ có hai đệ tử, Huyền Đô và Linh Linh, đều là người phúc trạch sâu dày, quyết không vào Phong Thần Bảng, tám vạn bốn ngàn người, các ngươi điền đi!" Các thánh nhân không có ai phản đối, cũng không có ai đồng ý.

Ngược lại Hồng Quân trên cao nói một câu: "Mỗi giáo, đều phải có đệ tử lên bảng!" Mặt Lão Tử sầm xuống.

Diệp Hàn càng cười lạnh.

Từ một phương diện khác, càng có thể chứng minh, Hồng Quân đang mượn tay Thiên đạo, suy yếu thực lực các giáo.

Ánh mắt mọi người, đều rơi trên người Lão Tử.

Lão Tử nghiến răng, đưa tay lên Phong Thần Bảng ký tên đầu tiên, ký xuống một cái tên.

Mọi người tò mò lại gần xem.

Diệp Hàn sau khi thấy cái tên, suýt nữa cười phun ra.

Đại sư bá cũng là người quyết đoán, thương yêu hai đệ tử của mình không ký một ai, lại đem thiện thi "Thái Thượng Lão Quân" ký vào.

Quả nhiên, làm như vậy, Hồng Quân không nói gì nữa.

Nhưng chỉ một cái tên, so với tám vạn người, quả thực không đáng kể.

Phần còn lại, cũng là lúc ba giáo đau đầu nhất.

Chương 371

Chuẩn Đề nhìn Thông Thiên, nói: "Tây phương giáo chúng ta vốn ít đệ tử, Thông Thiên đạo hữu, mọi người đều biết Tiệt giáo đông người, hiệu xưng Vạn tiên lai triều, chuyện này, Tiệt giáo phải gánh vác trách nhiệm lớn!" Mặt Thông Thiên tức thì sầm xuống.

Nếu phân chia theo số lượng đệ tử, quả thực, đệ tử của Thông Thiên là đông nhất, thực lực của Tiệt giáo cũng là mạnh nhất.

Nhưng đệ tử của ai mà không phải là bảo bối?

Ai lại hy vọng đệ tử của mình lên Phong Thần Bảng, cả đời bị sai khiến, động một chút là bị Đả Thần Tiên đánh.

Bên này, lời của Chuẩn Đề vừa dứt, bên kia ánh mắt của Đạo Tổ đã chuyển qua: "Không sai, đệ tử Tiệt giáo đông đảo, Thông Thiên quả thực nên đóng góp nhiều người hơn, nếu không Phong Thần Bảng cũng không điền đầy được!" "Ta..." Mặt Thông Thiên càng đen hơn.

Nhưng lão sư đã nói rồi, hắn cũng không thể từ chối.

Làm sao bây giờ?

Ánh mắt Thông Thiên, nhìn về phía Diệp Hàn, trong đó có ý tìm kiếm sự giúp đỡ.

Diệp Hàn cười cười, nói: "Không sai, đệ tử Tiệt giáo chúng ta quả thực rất đông, gánh vác trách nhiệm lớn tự nhiên cũng là điều nên làm.

Vậy đi..." Hơi trầm tư, Diệp Hàn chắp tay với Thông Thiên, nói: "Sư tôn, đệ tử cảm thấy, tám vạn thiên binh thiên tướng, Tiệt giáo chúng ta có thể tiêu hóa được!" Lời này vừa nói ra, mắt mọi người đột nhiên sáng lên.

Vừa mở miệng đã là tám vạn?

Quá hào phóng.

Nhưng Thông Thiên lại nhíu mày, Diệp Hàn cười nói: "Sư tôn, không vấn đề!" Thông Thiên tin tưởng Diệp Hàn, liền nói với Hồng Quân: "Tám vạn thiên binh thiên tướng đó, Tiệt giáo chúng ta tiêu hóa!" Vừa nói, hắn vừa cầm lấy Phong Thần Bảng, sau đó lại đưa cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn không chút suy nghĩ, vung bút, vô số cái tên rơi xuống Phong Thần Bảng.

Những người này, tự nhiên không thể là đệ tử thân truyền hay đệ tử ngoại môn của Thông Thiên, thậm chí ngay cả đệ tử ký danh cũng không phải.

Những người này, đều là Nhân tộc.

Nói một cách khó nghe, thần vị trên Phong Thần Bảng, sau này đều quản lý Thiên đình, tuy không được tự do, nhưng dù sao cũng là thần tiên, đối với người tu đạo thì không đáng một xu, nhưng đối với tu sĩ Địa giai bình thường của nhân loại, lại là cơ duyên không thể với tới.

Diệp Hàn đem tên của những tu sĩ cấp thấp Nhân tộc này viết lên, sau này có thể lên Thiên đình, đối với họ không phải là sát kiếp, mà là tạo hóa.

Thiên binh thiên tướng tổng cộng có tám vạn bốn ngàn người, Diệp Hàn một hơi điền đầy, viết đủ tám vạn bốn ngàn người.

Dù những chức vị này không quan trọng, nhưng đông người a.

Trách nhiệm lớn, ta đã gánh cho các ngươi rồi đó.

Diệp Hàn đưa Phong Thần Bảng ra, các thánh nhân vây xem, không xem thì thôi, xem xong suýt nữa thổ huyết... "Cũng được sao?" Chuẩn Đề vẻ mặt như vừa ăn phải ruồi, nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Tại sao lại không được, những người này tuy không phải đệ tử nhị đại của Tiệt giáo chúng ta, nhưng cũng đều là đệ tử tam đại của Tiệt giáo, tu vi không cao, nhưng chức vị thiên binh thiên tướng, hoàn toàn có thể đảm nhiệm được." Mặt mọi người sầm xuống: loại đệ tử này, ta cũng có, cũng có thể, nhưng ai lại làm như vậy? "Quả thực có thể!" Hồng Quân lên tiếng, quyết định chuyện này, nhàn nhạt nói: "Thiên binh thiên tướng, đối với tu vi yêu cầu vốn không cao.

Nhưng, phía sau Bát bộ chính thần, phó thần chức vị, tổng cộng hơn hai ngàn, lại không thể dùng đệ tử sơ cấp để lấp chỗ trống được, các ngươi mau chóng điền vào!" Mặt Hồng Quân có chút đen.

Trong các đại giáo, thực lực lớn nhất phải kể đến Tiệt giáo.

Tiệt giáo không chỉ có loại nghịch thiên như Diệp Hàn, mà còn có Đa Bảo, Tam Thánh Mẫu, Tam Tiêu, Triệu Công Minh, Tùy Thị Thất Tiên, Khô Lâu Tiên, Cửu Diệu Tinh Quân, Nhị Thập Bát Túc, Ma Gia Tứ Tướng, Thập Thiên Quân v.v., bất kể là ai, đều là đại năng chấn nhiếp một phương. 14.

Hồng Quân vốn định nhân cơ hội này để chém bọn họ một nhát thật đau.

Không ngờ Tiệt giáo lại dùng kế kim thiền thoát xác.

Hiện tại người ta một hơi điền hơn tám vạn người, muốn mở miệng nữa sợ có chút không ổn.

Cho nên, ánh mắt Hồng Quân chuyển đi, rơi trên người Xiển giáo giáo chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Vị trí chính phó thần của Bát bộ!" Hồng Quân nhìn Nguyên Thủy, nhàn nhạt nói: "Xiển giáo, nên lên bảng." Lần này là kế của Hồng Quân, mọi người đều thấy rõ, không phải dương mưu, ai cũng không thoát khỏi quan hệ.

Dù sao Hồng Quân là lão sư, họ là đệ tử, tu vi cũng ở đó, bất kể là trên đạo lý hay thực lực, mọi người đều phải nghe theo Hồng Quân. "Vâng, lão sư!" Nguyên Thủy chắp tay với Hồng Quân, nói: "Xiển giáo chúng ta tự nhiên nghe theo ý của lão sư, trừ Thập Nhị Kim Tiên, Vân Trung Tử ra, những người còn lại, đều có thể nhập bảng!" Nguyên Thủy cũng là một người tàn nhẫn, dứt khoát, một hơi viết xuống hơn sáu trăm người. "Đệ tử của ta nhiều như vậy đã lên bảng rồi!" Nguyên Thủy ném Phong Thần Bảng cho nhị thánh của Tây phương giáo, tức giận nói: "Những người còn lại, đều do Tây phương giáo điền vào đi!" Tây phương nhị thánh hít một hơi lạnh, suýt nữa ngã tại chỗ.

Người khác thì không nói... còn có hơn một ngàn bảy tám trăm người, bảo Tây phương giáo chúng ta điền?

Điền cho đầy sao?

Chương 372

"Vô lượng thiên tôn!" Tiếp Dẫn hít sâu một hơi, nói: "Tây phương giáo chúng ta nghèo nàn, không bằng khí phách của phương Đông, hơn một ngàn người, giáo môn chúng ta chắc chắn không điền nổi." "Hừ..." Nguyên Thủy lạnh lùng hừ, đứng dậy muốn động thủ.

Diệp Hàn cười khẩy nói: "Ta đề nghị, Tây phương giáo cứ theo thứ tự từ lớn đến nhỏ mà điền lên, trước tiên đem Dược Sư, Di Lặc, Già Diệp các loại điền lên trước rồi nói!" "Không được!" Chuẩn Đề thấy Diệp Hàn muốn chơi xỏ, vội vàng đứng dậy, nói: "Đại năng Chuẩn Thánh của giáo môn chúng ta, sao có thể lên bảng.

Đông phương giáo môn cũng không có Chuẩn Thánh nào lên bảng!" "Không sai!" Tiếp Dẫn cũng nói: "Mấy giáo phương Đông không đem Chuẩn Thánh điền vào, tại sao Tây phương giáo chúng ta lại phải điền Chuẩn Thánh?" Diệp Hàn cười!

Tây phương muốn cù nhây? "Ha ha..." Diệp Hàn nói: "Vậy đi, nếu Chuẩn Thánh của Tiệt giáo chúng ta lên bảng, thì Tây phương giáo có thể đem Chuẩn Thánh điền vào không?" "..." Chuẩn Đề trong lòng suy nghĩ một phen, do dự không quyết, nên không dám nói.

Tiếp Dẫn cũng rụt rè.

Nhưng có một người nghe vậy, lập tức cao hứng.

Là ai, là Hồng Quân a. 15.

Hồng Quân trong lòng đang tìm không ra cớ để trừng phạt họ, không ngờ họ lại tự gây chuyện, lập tức đập bàn nói: "Chuyện này bản tọa sẽ làm chủ." Tiệt giáo có mấy Chuẩn Thánh lên bảng, Tây phương giáo cũng theo bấy nhiêu, không được thiếu!" Mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sầm xuống. 16.

Không ngờ lại bị lão sư chơi cho một vố, không cần suy nghĩ nhiều mọi người cũng hiểu ra.

Thiên đạo mà, chuyện này cũng không phải làm một hai lần.

Long Hán đại kiếp, Vu Yêu lượng kiếp!

Chẳng phải đều do cái thứ này gây ra sao? "Thôi được!" Nhìn ánh mắt lạnh lẽo của Hồng Quân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không thể không gật đầu, cứng rắn đồng ý.

Sau đó, Diệp Hàn phất tay, Phong Thần Bảng liền vào tay hắn.

Vèo vèo vèo! 17.

Hắn nhấc bút viết chữ, lập tức hạ bút viết xuống bảy cái tên. "Bảy người này, là trụ cột của Tiệt giáo chúng ta!" Diệp Hàn nhìn các thánh nhân, vẻ mặt nghiêm túc: "Không chỉ là Chuẩn Thánh, mà còn là đại năng tồn tại từ thời viễn cổ, càng là bảy vị phó giáo chủ của Tiệt giáo chúng ta." Hả?

Cái gì?

Tiệt giáo từ khi nào có phó giáo chủ?

Mọi người hơi ngẩn ra.

Sau đó, nghĩ đến một khả năng.

Thông Thiên bên cạnh ha ha ha cười lớn, mặt Hồng Quân sầm xuống, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người của Tây phương giáo, thì tức đến run rẩy. 18.

Mẹ kiếp... lần này chơi lớn rồi, bị tên khốn này hố thảm rồi. 19.

Ánh mắt các Thánh nhân hướng đến, chỉ thấy trên Thiên thư Phong Thần Bảng hiện rõ mồn một bảy cái tên.

Đông Hoa Đế Quân!

Lôi Đình Đạo Quân!

Không Gian Đạo Quân!...

Thông Thiên nhìn Diệp Hàn, gương mặt tràn ngập nụ cười.

Ngược lại, Nguyên Thủy, Tây phương Nhị thánh, cho đến cả Hồng Quân, mặt ai nấy đều đen như đít nồi.

Lúc này, mọi người mới hiểu ra một chuyện đã xảy ra ở Hồng Hoang từ rất lâu trước đây.

Đông Vương Công, với tư cách là người đứng đầu các nam tiên, là fan cứng của Đạo Tổ, được Đạo Tổ Hồng Quân nhờ vả đi làm mồi nhử để gài bẫy Diệp Hàn, kết quả là Diệp Hàn bị vây hãm trong đại trận.

Sau đó, y bị Đạo Tổ dùng Thí Thần Thương đâm chết.

Một triệu năm sau, Diệp Hàn sống lại một cách khó hiểu, thi triển thủ đoạn sấm sét khắp Hồng Hoang, diệt Kỳ Lân, chém Côn Bằng, trấn áp vô số thần hồn của Yêu tộc dưới địa ngục sâu thẳm, rồi lên thẳng Tử Tiêu Cung đối đầu với Hồng Quân.

Chương 373

Kết quả, một loạt thủ đoạn sấm sét đã khiến những kẻ từng tham gia mưu hại Diệp Hàn năm xưa phải kinh sợ.

Thế là Đông Vương Công, Lôi Đình Đạo Quân, Không Gian Đạo Quân... lập thành một nhóm kéo đến Kim Ngao Đảo, vác roi chịu tội với Diệp Hàn.

Điều khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh ngạc đến rớt cả tròng mắt là Diệp Hàn, người luôn nổi tiếng sát phạt quả quyết, lại chọn tha thứ cho họ, còn phong cho mỗi người chức phó giáo chủ.

Khi đó mọi người đều không hiểu, chỉ coi như một câu chuyện cười.

Thậm chí có người còn cho rằng Diệp Hàn là kẻ ăn mềm không ăn cứng.

Chuyện đó xảy ra không lâu thì các vị đạo quân này đều biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Không ngờ, bây giờ họ lại xuất hiện.

Mọi người nhìn về phía Diệp Hàn, ánh mắt mỗi người mỗi khác.

Thông Thiên và Lão Tử vui mừng khôn xiết, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn có một tia vui mừng ẩn sâu khó mà phát hiện, còn Tây phương Nhị thánh thì trông như sắp hộc máu.

Về phần Hồng Quân, mặt lão thoáng đen lại, sau đó trong mắt lộ ra ánh nhìn phức tạp vô hạn.

Lại nói về một chuyện khác.

Năm xưa, hành động Diệp Hàn không giết bảy người kia mà còn

phong làm phó giáo chủ quả thật khiến người ta khó hiểu.

Nhưng nếu kết hợp với tình hình hôm nay thì lại không khó lý giải.

Nhưng mấu chốt là, lúc đó, gã này đã biết chuyện hôm nay, biết về Bảng Phong Thần, nên mới bày bố cục sao?

Nếu đúng là vậy thì thật quá đáng sợ!

Phải biết rằng, ngay cả Hồng Quân, người phát ngôn của Thiên Đạo, cũng không thể dự đoán được chuyện xảy ra sau một thời gian dài như vậy.

Rốt cuộc là bố trí từ trước, hay là mèo mù vớ cá rán?

Hồng Quân không rõ, nhưng trong lòng lại dâng lên một tia cảnh giác.

"Diệp đạo hữu!" Chuẩn Đề mặt mày đen sạm, nhìn Diệp Hàn: "Ngươi khinh người quá đáng!" Diệp Hàn nói: "Ta khinh người quá đáng chỗ nào?

Bảy người họ, chẳng lẽ không phải Chuẩn Thánh?

Không phải đại năng tồn tại từ thời thượng cổ?

Chẳng lẽ không phải đệ tử Tiệt giáo của ta?

Chẳng lẽ không phải phó giáo chủ Tiệt giáo của ta?" Một loạt năm câu hỏi khiến Chuẩn Đề không thể trả lời.

"Ký đi!" Diệp Hàn nhìn Chuẩn Đề, giữa hai hàng lông mày lộ ra một tia sắc lạnh: "Diệp mỗ xin báo cho các vị một câu, sau này ra ngoài phải nhớ, ký tên lên Bảng Phong Thần xong, chết đi ít nhất còn có thể lên trời làm một chức thần tiên.

Nếu không ký, lỡ như vẫn lạc thì thật không hay chút nào!" Lời này của Diệp Hàn, rõ ràng là uy hiếp.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều nghe ra, người ta bên Tiệt giáo đã ký bảy vị Chuẩn Thánh, nếu mình không ký, e rằng tên này nổi giận sẽ thật sự kéo đến núi Tu Di giết người.

Đến lúc đó ai có thể ngăn cản?

Trông cậy vào lão sư ư?

Lão sư còn mong người trong giáo phái mình lên bảng hết sạch ấy chứ!

"Thôi được!" Chuẩn Đề cuối cùng cũng chịu thua, cầm lấy Thiên Thư Bảng Phong Thần, ký lên đó mấy cái tên.

Dược Sư, Già Diệp, Lục Áp..., cuối cùng cũng chỉ miễn cưỡng gom đủ sáu người.

Di Lặc không thể ký, vì Chuẩn Đề biết Di Lặc liên quan đến sự hưng thịnh của giáo môn sau này, vì vậy y cắn răng, học theo Lão Tử, ký tên thiện thi Bồ Đề Lão Tổ của mình lên.

Đến đây!

Bảy vị Chuẩn Thánh đã được ký đủ.

Sau đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều muốn khóc.

Cả một trận ký tên, Đông phương Tam giáo tuy cũng ký không ít người, nhưng đều là những nhân vật nhỏ không quan trọng.

Đặc biệt là Tiệt giáo, một đệ tử cốt cán cũng không có tên trên bảng!

Còn bên mình, mới ký có mấy người mà gần như toàn bộ đều là đệ tử tinh anh nội môn.

"Chưa đủ!" Lão Tử nhìn hai người, nói: "Số còn lại hơn một ngàn bảy trăm người cũng cần bổ sung cho đủ!" Chuẩn Đề chỉ muốn khóc mà không có nước mắt.

Chương 374

Nhưng y vẫn run rẩy cầm bút, ký thêm hơn một nghìn người nữa.

Nhưng ký hết toàn bộ đệ tử Tây phương giáo rồi, vẫn phát hiện không đủ, trên Bảng Phong Thần vẫn còn thiếu bốn năm trăm người.

Diệp Hàn liếc mắt về phía Hồng Quân một cách khó nhận ra, thầm nghĩ: Đạo Tổ chó má này thật thâm độc, rõ ràng một tấm Bảng Phong Thần muốn nuốt chửng toàn bộ đệ tử Tứ giáo.

"Hết rồi, hết rồi!" Chuẩn Đề nhìn Đạo Tổ: "Hu hu hu...

Lão sư, môn hạ đệ tử, không còn môn đồ nào nữa rồi." Hồng Quân vẻ mặt như không có gì biến động, nhưng ánh mắt lại rơi trên người Đông phương Tam giáo.

Lão Tử không nói một lời.

Nguyên Thủy nói: "Môn hạ đệ tử cũng chỉ còn lại Thập Nhị Kim Tiên!" Hồng Quân nói với Thông Thiên: "Thông Thiên, môn hạ đệ tử của ngươi, bổ sung thêm một ít đi!" Thông Thiên chưa kịp nói gì.

Diệp Hàn đã đứng ra, nói: "Sát kiếp là sát kiếp của Huyền môn, không phải là sát kiếp của riêng Tiệt giáo ta.

Chúng ta đã điền vào tám vạn bốn ngàn thiên binh thiên tướng, bảy vị phó giáo chủ Chuẩn Thánh cũng đã lên bảng, nếu Đạo Tổ còn bất mãn, vậy thì cứ ép chúng ta rút khỏi Huyền môn đi!" Diệp Hàn nói năng đanh thép, sau khi đứng dậy, khí thế trên người ngưng tụ mà không tán.

Hồng Quân nhìn Diệp Hàn, cuối cùng gật đầu, nói: "Không ký thì thôi vậy." Lão phất tay thu Bảng Phong Thần vào tay, nói: "Tiệt giáo không ký, sát kiếp đến, tự nhiên cũng sẽ phải lên bảng.

Thôi thôi, các ngươi, cứ giải tán đi.

Mấy ngàn năm sau, tự sẽ có người chủ trì Phong Thần xuất thế!" Mọi người rời khỏi Tử Tiêu Cung!

Diệp Hàn đi theo sư tôn Thông Thiên, Nguyên Thủy và Lão Tử đi cùng một đường, Hậu Thổ và Nữ Oa mỗi người tự bay đi.

Chỉ có Tây phương Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, mặt mày rầu rĩ đứng ở quảng trường một lúc lâu, sau đó mới quay người rời đi.

"Sư huynh, ta đi dạo một vòng trong Hỗn Độn nhé!" Chuẩn Đề đề nghị với Tiếp Dẫn.

"Đại thiện!" Hai người tiến vào Hỗn Độn.

Vốn dĩ, với năng lực của Thánh nhân, trong nháy mắt có thể bỏ qua hàng tỷ lớp không gian để đến núi Tu Di, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại đi sâu vào Hỗn Độn, là vì trong Hỗn Độn có thể tự nhiên cách ly khí cơ.

Sau khi vào Hỗn Độn, Chuẩn Đề nói: "Lần này, là Đạo Tổ tính kế các đại giáo Huyền môn, e rằng các giáo phái đều không có kết cục tốt đẹp!" "Không sai!" Tiếp Dẫn nói: "Trong đó, lại lấy Tây phương giáo của chúng ta làm nặng nhất.

Cứ như vậy, Tây phương giáo nguy rồi!" "Vậy, lão sư tính kế, chúng ta phải làm sao?" Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn.

Hai người nhìn nhau, lặng im không nói.

Một lúc lâu sau, Chuẩn Đề lại nói: "Hay là như lời Diệp đạo hữu, Tây phương giáo chúng ta có thể tách ra khỏi Huyền môn chăng?" Thực ra Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sớm đã tâm ý tương thông, biết sớm muộn gì cũng phải thoát ly Huyền môn, tự lập giáo phái.

Chỉ là hiện tại còn xa mới đến lúc Lão Tử hóa Hồ, Tiếp Dẫn và

Chuẩn Đề cũng không biết chắc chắn phải lập giáo phái như thế nào.

"Ai..." Tiếp Dẫn mặt mày đau khổ, lắc đầu nói: "E rằng sẽ bị lão sư khiển trách!" "Chuyện này không nhắc tới nữa!" Chuẩn Đề xua tay, nói: "Nhưng có một chuyện khác, cần phải mưu tính một phen, lần Phong Thần này, đệ tử Tây phương giáo ta gần như toàn bộ lên bảng.

Lần trước, tên Nhiên Đăng của Xiển giáo kia có vẻ khá hứng thú với Tây phương giáo, có lẽ có thể bắt đầu từ đây, độ hóa các đệ tử Xiển giáo khác..." Trong Hỗn Độn, thiên cơ tự nhiên bị cách ly.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, tha hồ nói chuyện.

Chỉ là khi nói đến việc đào góc tường, tính kế Thập Nhị Kim Tiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sắc mặt Tiếp Dẫn có chút khổ sở.

Tam Thanh thực lực cường đại, đắc tội công khai không được, chỉ có thể làm trong tối.

Nhưng chung quy đây không phải là con đường quang minh chính đại.

"Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, phải để Nhiên Đăng làm người trung gian, mưa dầm thấm lâu mới được, hai người chúng ta không thể dính líu quá nhiều, nếu không lỡ như thất bại thì không còn đường lui!" Tiếp Dẫn nói ra nỗi lo trong lòng cho Chuẩn Đề nghe.

Chuẩn Đề gật đầu.

Để Nhiên Đăng đi xúi giục Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, đến lúc đó dù chuyện có bại lộ, Tây phương giáo cũng có thể thu nhận Nhiên Đăng, sau đó chối bay chối biến chuyện đào góc tường.

Dù sao thì, không phải ta làm, là đệ tử làm, liên quan gì đến ta?

Đương nhiên, đã đào góc tường, thì cái cuốc không nhất định phải

nhắm vào Xiển giáo, những quả hồng mềm kia, tự nhiên cũng có thể mưu tính.

"Sư huynh, ta về trước!" Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn, nói: "Ta cảm thấy, có một số đệ tử có duyên với Tây phương giáo chúng ta, đến lúc độ hóa một phen rồi!" "Ừm!" Tiếp Dẫn không hỏi, dù sao cũng đã lòng dạ biết rõ, y xoay người, thân hình liền vượt qua tầng tầng không gian, trở về núi Tu Di.

Sau đó, Chuẩn Đề cũng vượt qua vạn dặm không gian, một bước đạp lên trên không U Minh Huyết Hải.

Thánh nhân giá lâm, tử khí tự nhiên ngập trời, dị tượng đột ngột xuất hiện.

Linh khí trong không khí ngưng kết thành vô biên kim hoa, phiêu lãng trên không U Minh Huyết Hải, làm nổi bật thân hình cao lớn, thánh khiết tao nhã của Chuẩn Đề.

"Gặp qua Chuẩn Đề Thánh nhân!" Trong biển máu, Minh Hà Lão Tổ ngoan ngoãn đi ra, đứng trên biển máu, chắp tay với Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề gật đầu, nói: "Thiện tai, Minh Hà, ngươi có biết thiên mệnh không?" Minh Hà Lão Tổ mặt hơi sầm lại.

Thiên mệnh cái gì mà thiên mệnh?

Chương 375

Lão cảm thấy, lần này Chuẩn Đề đến biển máu, chắc chắn không có chuyện tốt.

"Thánh nhân có thánh dụ gì, xin cứ nói thẳng!" Minh Hà nhìn Chuẩn Đề, nói một câu không nóng không lạnh.

"Đại thiện!" Chuẩn Đề cảm thấy, mình là Thánh nhân, nói vòng vo cũng không hay, vậy thì nói thẳng: "Bản thánh ngày trước suy diễn thiên đạo, biết được dưới trướng ngươi có Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng, đều có duyên với Tây phương giáo ta, hôm nay bản thánh đặc biệt đến đây, độ hóa các ngươi!" "?" Vừa nghe Thánh nhân không biết xấu hổ đích thân đến đào góc tường, Minh Hà Lão Tổ lập tức không đồng ý: "Đệ tử U Minh Huyết Hải của ta không thuộc Huyền môn, sao lại có duyên với Tây phương giáo, Thánh nhân đang nói đùa sao!" "To gan!" Chuẩn Đề quát một tiếng, nói: "Bản thánh có nói đùa không?

Mau gọi chúng ra đây, có duyên hay không, thử một lần là biết!" Minh Hà mặt đen hoàn toàn.

Thánh nhân cậy tu vi cao thâm mà cướp đoạt, mình lại không có năng lực tự vệ.

Thật khiến người ta tức giận.

Nhưng, Minh Hà lại có thể làm gì?

"Bản thánh cảm thấy!" Chuẩn Đề nhìn Minh Hà, nói: "Minh Hà đạo hữu, dường như cũng có chút cơ duyên với Tây phương giáo ta!" "Không có!" Minh Hà sợ đến nhảy dựng lên, nói: "Bản tọa thân là một giáo chủ, Chuẩn Đề, đừng có khinh người quá đáng!" Minh Hà cũng là sinh linh tiên thiên tồn tại từ thời viễn cổ, căn nguyên và tư cách

không hề thấp hơn Chuẩn Đề, chỉ là khí vận không đủ nên không thành Thánh vị vô thượng mà thôi.

Nhưng, để tránh bị cưỡng ép độ hóa, Minh Hà ngoan ngoãn gọi cả tám đại đệ tử ra.

Tứ Đại Ma Vương: Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà!

Tứ Đại Ma Tướng: Nhân Đà La Đế Thích Thiên, Tỳ Thấp Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu.

Trong đó Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên và Thấp Bà mấy người, hiện nay đều có tu vi Chuẩn Thánh, Tứ Đại Ma Tướng cũng toàn bộ là Đại La Kim Tiên, trong đó Đế Thích Thiên từng bị Diệp Hàn tù cấm, sau khi trở về tu luyện càng nhanh chóng, đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể đặt chân vào Chuẩn Thánh.

Chuẩn Đề liếc nhìn một cái, nhàn nhạt nói: "Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà, Đế Thích Thiên, Tỳ Thấp Nô.

Năm người các ngươi, đều có duyên với Tây phương giáo ta, nên làm đệ tử dưới trướng ta, theo ta cùng về núi Tu Di.

Các ngươi, có nguyện ý không?" Lời này vừa nói ra!

Vẻ mặt mọi người đều khác nhau.

Minh Hà tức đến mặt mày tái mét, nhưng lão sớm biết sẽ có cảnh này, may mà Chuẩn Đề tuy ác, cũng còn chừa lại cho lão ba đệ tử.

Đại Phạn Thiên mấy người, vừa thấy có thể bái nhập môn hạ Thánh nhân, tự nhiên mừng không tả xiết, đều quỳ xuống đất, hướng Chuẩn Đề nói: "Gặp qua Thánh nhân sư tôn!" "Ha ha ha...

Đại thiện!" Chuẩn Đề phất tay, vẻ mặt từ bi nhìn Minh Hà Lão

Tổ, nói: "Minh Hà đạo hữu, lời bản thánh nói không sai chứ?

Năm đệ tử này, quả thật có duyên với bản thánh!" "Ha ha ha..." Chuẩn Đề cười lớn, phất tay, mang năm người đi, trở về núi Tu Di.

Chỉ để lại Minh Hà Lão Tổ, với một vẻ mặt "có duyên", tức đến nghiến răng kèn kẹt, nhưng lại không thể làm gì được.

Trong Hỗn Độn!

Năm sáu bóng người dừng lại.

Chính là Nhiên Đăng và một đám Kim Tiên của Xiển giáo.

"Nhiên Đăng phó giáo chủ!" Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn đi sau Nhiên Đăng, hỏi: "Bảo vật trong Hỗn Độn kia, còn bao xa?" Vốn dĩ, Nhiên Đăng mời bốn Kim Tiên của Xiển giáo, đến Hỗn Độn để lấy bảo vật.

Nhiên Đăng lại cười cười, nhìn bốn Kim Tiên trước mặt, nói: "Các vị hiểu lầm rồi, trong Hỗn Độn nghịch diễn địa hỏa thủy phong, làm gì có bảo vật nào để Nhiên Đăng ta phát hiện, lần này gọi các vị đến đây, thực ra là có chuyện quan trọng muốn thương lượng, cần phải tránh tai mắt Thánh nhân!" "?" Bốn người trong lòng căng thẳng, còn tưởng Nhiên Đăng sẽ làm chuyện tàn hại đồng môn.

Nhiên Đăng lại ngồi xuống trong Hỗn Độn, nhìn bốn người nói: "Các vị sư đệ ngồi đi, ta hôm nay, quả thật có đại sự, cần phải nói rõ với các vị!" Bốn người nhìn nhau, sau đó cũng ngồi xuống.

Họ lần lượt là Cụ Lưu Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Đạo Nhân trong Thập Nhị Kim Tiên.

Bốn người ngồi xuống, Nhiên Đăng hỏi: "Bốn vị sư đệ, có biết trong trời đất, có Thiên, Địa, Nhân tam thư không?" Cụ Lưu Tôn nói: "Nhân Thư đã bị Diệp Hàn đoạt được, hóa thành sổ Sinh Tử và bút Phán Quan của Địa Phủ, Địa Thư ở trong tay Trấn Nguyên Tử, còn

Thiên Thư, lại là vật gì?" Nhiên Đăng tỉ mỉ giải thích một phen, giải thích rõ ràng về lượng kiếp trời đất sắp tới, cũng như ý nghĩa của Bảng Phong Thần.

Lại nói: "Thời gian trước, Đạo Tổ triệu tập các Thánh, chính là để ký tên lên Bảng Phong Thần, Bảng Phong Thần này một khi đã ký, phàm là tu sĩ có tên trên bảng, sẽ không còn cơ hội thành đạo, sau này trở thành nô lệ của Thiên Đình, mặc người sai khiến!" "Các vị có biết, trên Bảng Phong Thần, có ai không?" Nhiên Đăng khơi gợi sự tò mò của mọi người, lại hỏi một vấn đề mà ai cũng quan tâm.

"Có ai?" Mọi người hỏi.

"Có ai?" Bốn người hít sâu một hơi, vẻ mặt lo lắng nhìn Nhiên Đăng.

Qua lời giải thích của Nhiên Đăng, họ hiển nhiên đã biết tác dụng của Bảng Phong Thần.

Nó thu thập nguyên thần của đệ tử Tứ giáo, sau đó đưa lên Thiên Đình để Hạo Thiên sai khiến.

Điều này khiến đệ tử Tứ giáo không thể chấp nhận.

Hạo Thiên là ai?

Chẳng phải chỉ là một tảng đá vỡ, một đồng tử của Hồng Quân, địa vị thấp hèn.

Loại người đó, cũng xứng để những người phúc đức sâu dày như họ đi hầu hạ sao?

Một khi vào Bảng Phong Thần, đời này coi như vô duyên với đại đạo, không còn được hưởng tự do nữa.

Ai cũng không muốn vào Bảng Phong Thần!

Chương 376

"Ha ha..." Nhiên Đăng cười cười, nói: "Các vị yên tâm, ta vừa nhận được tin tức, tám vạn bốn ngàn thiên binh thiên tướng trên Bảng Phong Thần đã được định, là do đệ tử Nhân tộc cấp thấp của Tiệt giáo điền vào, còn tám bộ chính phó chủ thần, tổng cộng hai ngàn ba trăm sáu mươi lăm người, cũng đã định phần lớn, các vị cũng không có tên trên Bảng Phong Thần." "Phù..." Nghe lời của Nhiên Đăng, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng..." Nhiên Đăng nhìn mọi người, lại nói: "Tuy rằng chúng ta hiện tại không có tên trên Bảng Phong Thần, nhưng các vị cũng đừng quên, lúc này hai ngàn ba trăm sáu mươi lăm vị đại thần của tám bộ kia, vẫn còn hơn năm trăm người chưa được định.

Chuyện này Tây phương giáo, và Diệp Hàn của Tiệt giáo, đều đang ép buộc Xiển giáo chúng ta." "?" Mọi người lập tức kinh hãi.

Nhiên Đăng lại nói: "Đệ tử Xiển giáo chúng ta, hiện nay cũng chỉ có Thập Nhị Kim Tiên, ta và Vân Trung Tử chỉ có mười mấy người chưa lên bảng.

Phải biết rằng, với sự mạnh mẽ của Diệp Hàn kia, và thế lực của Tây phương Nhị thánh, chúng ta lên bảng, chỉ là chuyện sớm muộn thôi!" Nói đến cuối cùng, trong miệng Nhiên Đăng hiện ra sự bất đắc dĩ vô tận.

Mọi người nghe xong, ai nấy trong lòng đều không vui.

Nhiên Đăng tiếp tục châm ngòi: "Thánh nhân của Xiển giáo chúng ta coi trọng nhất, không ai khác ngoài Quảng Thành Tử, nếu quả thật đệ tử Xiển giáo không giữ được, Quảng Thành Tử không lo, nhưng chúng ta thì không ổn rồi!" Mọi người đều trầm tư, nhíu mày không

nói.

Lời của Nhiên Đăng là sự thật, nếu thật sự Tây phương giáo liên hợp với Diệp Hàn ép sư tôn, thì mấy người họ lên bảng, gần như là chuyện đã rồi.

"Ai..." Cụ Lưu Tôn thở dài một hơi, nói: "Dưới Thánh nhân, đều là kiến cỏ, chúng ta tuy là Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên, vận mệnh cũng không thể tự chủ!" "Ai!" Mọi người đều thở dài.

Phổ Hiền Chân Nhân lại nhìn Nhiên Đăng, hỏi: "Phó giáo chủ kiến thức rộng rãi, lại là sinh linh tiên thiên tồn tại từ thời thượng cổ, ngài có thể có cách thoát khỏi khốn cảnh này không!" Phổ Hiền vừa hỏi, ba người còn lại cũng nhìn về phía Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng mỉm cười, nói: "Hôm nay hẹn các sư đệ ra đây, chính là để thương lượng chuyện này.

Hiện tại có một cơ hội, nhưng chuyện này quá mạo hiểm, nên mới mời các vị đến Hỗn Độn thương nghị.

Các vị phải lập lời thề, sẽ không đem chuyện chúng ta thương lượng hôm nay truyền ra ngoài, Nhiên Đăng ta mới dám nói!" Vì tiền đồ, bốn người do dự một lát, liền tự mình lập Thiên Đạo thệ ngôn.

Thế là, Nhiên Đăng liền cười nói: "Tây phương Nhị thánh, từng nói với ta: Tây phương giáo môn, sớm muộn gì cũng sẽ tách khỏi Huyền môn, đến lúc đó sẽ kiến lập vô thượng tiên quốc, phàm là đệ tử Tây phương giáo, không cần chứng đạo, đều có thể đạt được đạo quả vô lượng lượng kiếp bất diệt.

Ta có ý định đầu quân cho Tây phương thánh giáo, không biết các vị sư đệ, có ý này không?" Lời này vừa nói ra, bốn người lập tức kinh hãi.

Đây là hành động ly kinh bạn đạo, phản bội sư môn, nếu bị sư tôn

biết được, sẽ bị hồn bay phách lạc.

"Phó giáo chủ, sao có thể như vậy?" "Phải, như vậy là đại nghịch bất đạo, lỡ như bị sư tôn..." "..." Bốn người kinh hãi đứng dậy.

Nhiên Đăng ha ha cười lớn, nói: "Yên tâm, hôm nay mưu tính trong Hỗn Độn, trời biết đất biết, ngoài năm người chúng ta, trời đất còn không biết, huống chi là Thánh nhân, các vị đều đã phát lời thề, tự nhiên cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài!" Bốn người dần dần bình tĩnh lại.

Nhiên Đăng nhìn bốn người, có chút khinh thường nói: "Cái gì gọi là phản bội, cái gì không phải phản bội?

Vạn vật trong Hồng Hoang đều do pháp duyên, rời đi rồi, chính là vô duyên mà thôi." "Nếu nói phản bội... chúng ta đều do Bàn Cổ hóa thành, bây giờ Bàn Cổ ở đâu?" "Tam Thanh là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, là chính tông của Bàn Cổ, chẳng phải cũng đã phản bội ý chí của Bàn Cổ, đầu quân cho Đạo Tổ Huyền môn và Thiên Đạo sao?" Những lời đại nghịch bất đạo như vậy, nếu là bình thường, Nhiên Đăng tự nhiên không dám nói.

Nhưng, bây giờ ở trong Hỗn Độn, lại không sợ.

"Đương nhiên, các vị cũng không cần vội trả lời!" Nhiên Đăng nói: "Thiên địa sát kiếp còn hai ngàn năm nữa, Bảng Phong Thần trong thời gian ngắn cũng sẽ không ký thêm.

Các vị suy nghĩ kỹ rồi, có thể đến tìm bản tọa bất cứ lúc nào!" Nhiên Đăng nói xong, tự mình rời đi.

Trong Hỗn Độn còn lại bốn người, nhìn nhau không nói nên lời.

Nhưng mọi người đều đã phát lời thề, cũng không sợ có người tiết lộ.

Cụ Lưu Tôn là người lớn nhất, liền nói: "Chuyện này không được

nhắc lại nữa, về giáo môn thôi!" Mọi người tâm tư khác nhau, trở về Xiển giáo.

Trên đại địa Hồng Hoang, bên bờ Đông Hải có một ngọn núi nhỏ không đáng chú ý, tên là Lao Sơn.

Trên Lao Sơn, có một con báo đen, hấp thu tinh hoa của trời đất nhật nguyệt, cảm ứng được mà hóa hình thành công.

Tuy rằng Yêu tộc và Vu tộc đã diệt vong trong trận chiến Vu Yêu đại chiến, nhưng sinh vật trong Hồng Hoang nhiều vô kể, chỉ cần dã thú vượt qua hóa hình kiếp là có thể trở thành Yêu tộc.

Báo đen tinh tự nhiên cũng là Yêu tộc, chịu đủ sự khinh bỉ của Nhân tộc.

Một ngày nọ, trên núi đột nhiên xuất hiện một tu sĩ toàn thân áo đen, trên người tỏa ra khí tức cường đại.

Báo đen tinh cảm nhận được uy thế trên người này, lập tức run lẩy bẩy.

Tu sĩ kia một bước đến trước mặt báo đen tinh, nhàn nhạt hỏi: "Ngươi có phải là Thân Công Báo không?" Thân Công Báo ngẩn ra, vội vàng chắp tay, nói: "Vãn bối Thân Công Báo, không biết tiền bối là ai!" "Ta là Nhân tộc Thánh Phụ Diệp Hàn, ta và ngươi, có một đoạn duyên phận sư đồ!" Diệp Hàn nhìn Thân Công Báo, nói: "Ngươi có nguyện ý bái vào môn hạ của ta, trở thành đệ tử ký danh của bản tọa không?" "Nguyện ý, nguyện ý!" Thân Công Báo tuy là Yêu tộc, nhưng hiện nay Nhân tộc đã lan khắp Hồng Hoang, tên của Diệp Hàn trên đại lục Hồng Hoang càng như mặt trời ban trưa, ai mà không biết.

Nghe Diệp Hàn muốn đích thân thu mình làm đồ đệ, Thân Công Báo trong lòng vui mừng khôn xiết.

"Đệ tử bái kiến sư tôn, chỉ sợ tu vi trên người đệ tử quá thấp,

không xứng với danh hiệu của sư tôn!" Thân Công Báo nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt khao khát.

Diệp Hàn liếc nhìn Thân Công Báo, tên này sau khi hóa hình cũng chỉ có tu vi Huyền Tiên, đúng là rác rưởi.

"Ha ha..." Diệp Hàn phất tay, một kiện tiên thiên linh bảo bị ném ra, nói: "Đệ tử của Diệp Hàn ta, tự nhiên không thể nghèo nàn.

Tu vi thấp không sao, pháp bảo tốt một chút là được." "Tạ sư tôn!" Thân Công Báo mừng rỡ, thu lấy bảo bối, ra sức tâng bốc Diệp Hàn.

Diệp Hàn chỉ mỉm cười, mang theo Thân Công Báo rời đi.

Chương 377

Diệp Hàn tiện tay ban cho một kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo.

Vốn dĩ, Diệp Hàn ban cho Thân Công Báo tiên thiên linh bảo cũng cảm thấy lãng phí, nhưng không còn cách nào, bao nhiêu năm qua, linh bảo kém nhất trên người hắn cũng là hạ phẩm tiên thiên.

Chỉ có thể tìm một kiện cho Thân Công Báo.

Nhưng đối với Thân Công Báo, hạ phẩm tiên thiên linh bảo đã là vô cùng quý giá.

Hắn vui mừng nhận lấy linh bảo, sau đó quỳ xuống đất, hết lời ca ngợi Diệp Hàn một phen.

Diệp Hàn cũng không khỏi cảm khái.

Nói về Thân Công Báo, tuyệt đối là một nhân tài hiếm có, bất luận là tài ăn nói, khả năng nịnh bợ, hiệu suất làm việc, hay các mối quan hệ, đều thuộc hàng đầu ở Hồng Hoang.

Ngoại trừ tu vi pháp lực thấp một chút, những thứ khác đều là thượng hạng.

Đáng tiếc, hắn đã được định sẵn là một bi kịch, là người của thiên định, không còn cách nào khác.

Diệp Hàn mang Thân Công Báo về tổ địa Nhân tộc, cho hắn một đạo trường, rồi nói: "Pháp thuật của ngươi quá thấp kém, tu hành đi!" "Vâng, sư tôn!" Thân Công Báo tự nhiên đồng ý.

Diệp Hàn lại dặn dò Thân Công Báo, không được tùy ý ra ngoài, càng không được bước ra khỏi đạo trường của mình.

Đợi Thân Công Báo vào đạo trường tu hành, Diệp Hàn còn phái

người canh giữ, phòng hắn trốn thoát.

Diệp Hàn biết, theo lịch sử Hồng Hoang, Thân Công Báo không chỉ không phải người theo thiên mệnh, mà còn là cái bóng của người theo thiên mệnh, một bi kịch.

Sở dĩ thu Thân Công Báo làm đồ đệ, thực ra là để bố cục.

Thân Công Báo thân mang tướng Phi Hùng, nhưng sau gáy có phản cốt, số mệnh đã định sẽ có một lần phản phúc.

Nếu Diệp Hàn không can thiệp, Thân Công Báo cuối cùng sẽ bái sư Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó phản phúc, lại đổi sang môn hạ của Thông Thiên, một câu "Đạo hữu xin dừng bước" đã hại chết vô số sư huynh đệ Tiệt giáo.

Trong Hồng Hoang, Thánh nhân biết vạn vật.

Ngay khoảnh khắc Diệp Hàn thu nhận Thân Công Báo, mấy luồng ánh mắt đồng loạt chiếu tới.

Dù sao, Diệp Hàn tuy không phải Thánh nhân, nhưng pháp lực cao cường, chiến đấu lực mạnh hơn cả Thánh nhân bình thường, gã này còn thông hiểu thiên cơ, nên nhất cử nhất động của hắn đều thu hút ánh mắt của các Thánh.

Các Thánh sau khi nhìn Thân Công Báo, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

"..." Ở Tây phương, Chuẩn Đề kinh ngạc nhìn Thân Công Báo bái sư Diệp Hàn, tức giận nói: "Tướng Phi Hùng, người này có tướng Phi Hùng, trời ơi, là người được trời định cho Phong Thần." "Không sai, quả thực là tướng Phi Hùng!" Ánh mắt Tiếp Dẫn khẽ co lại.

Năm xưa ở Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ đã đích thân nói, người chủ trì Phong Thần có tướng Phi Hùng.

“Gã này...” Chuẩn Đề nghiến răng: “Tại sao, lúc nào cũng có thể đi trước người khác một bước, nhìn thấu thiên cơ, từng bước giành thế chủ động, còn chúng ta, lại vĩnh viễn ở thế bị động!” “Diệp đạo hữu tuy không phải Thánh nhân, nhưng về phương diện cơ duyên, ta cũng không bằng!” Tiếp Dẫn thở dài, nhíu mày thật sâu.

Từ khi quen biết Diệp Hàn đến nay, vô số lần, những gì Diệp Hàn làm đều cho thấy hắn có thể động sát thiên cơ.

Lần đầu tiên, ở Tử Tiêu Cung tranh chỗ ngồi, rõ ràng có chỗ ngồi, lại nhường cho Nữ Oa để lấy lòng nàng.

Rõ ràng là động sát thiên cơ.

Sau đó, lúc Đạo Tổ thu đồ đệ, cũng từng hỏi Diệp Hàn, nhưng Diệp Hàn lại từ chối, tại sao?

Vì Diệp Hàn biết đệ tử của Đạo Tổ là định số, nên từ chối.

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là Hồng Mông Tử Khí, hắn cũng không cần.

Sự thật chứng minh Diệp Hàn lại đúng, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng là căn nguyên của họa, làm chết Hồng Vân, cuối cùng lại làm lợi cho Tam Hoàng Ngũ Đế.

Lại là động sát thiên cơ.

Lần gần đây nhất, tính kế Phong Thần lượng kiếp, tạo ra bảy vị phó giáo chủ.

Từng việc, từng chuyện, khiến người ta không thể nào đoán được.

“Hừ...” Chuẩn Đề cười cười, nói: “Diệp Hàn tuy việc gì cũng thấu hiểu thiên cơ, đi trước một bước chiếm thế chủ động, nhưng chúng ta cũng không phải không thể biến bị động thành chủ động!” Tiếp Dẫn nói: “Ý sư đệ là?” Chuẩn Đề cười nói: “Ta quan sát Thân Công Báo

kia, sau gáy có một khối phản cốt lúc ẩn lúc hiện, nếu Tây phương giáo dụng tâm, chưa chắc không thể sách phản, đến lúc đó, những gì Diệp Hàn làm, chẳng phải là làm áo cưới cho người khác sao!" "Ai..." Tiếp Dẫn thở ra một hơi thật sâu, nói: "Sư đệ, chuyện này, cần phải cẩn thận!" "Sư huynh!" Chuẩn Đề nói: "Đây là đại sự, đáng để mạo hiểm!" Nếu là chuyện nhỏ, Chuẩn Đề tuyệt đối sẽ không thử, nhưng tướng Phi Hùng liên quan rất nhiều.

Đây là người chủ trì Phong Thần, tay cầm Đả Thần Tiên, sau này tám vạn sáu ngàn ba trăm sáu mươi lăm thần vị trên Thiên Thư Bảng Phong Thần, đều quy y quản lý.

Chức vị người chủ trì Phong Thần không cao, nhưng nếu có thể biến hắn thành người của mình, không chỉ có thể cung cấp chút tiện lợi cho những đệ tử đã lên Bảng Phong Thần, còn có thể kiềm chế các giáo phái khác, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

Không chỉ ở Tây phương!

Tại nhân gian, sau thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế trị thế, Đại Vũ trị thủy thành công, trở thành vị đế cuối cùng.

Đại Vũ sau vạn năm dùng kim loại của chín châu đúc thành Cửu Đỉnh, trở thành hậu thiên chi bảo, trấn áp khí vận quốc gia.

Sau Đại Vũ, chế độ thiện nhượng biến thành chế độ thế tập, thiên hạ chung biến thành thiên hạ riêng.

Chương 378

Hạ Khải kiến lập nhà Hạ, nhà Hạ trải qua mười bốn đời vua kéo dài hơn sáu ngàn năm, sau đó, huyền điểu sinh Thương, quốc vận nhà Hạ hết, quốc vận Đại Thương hưng thịnh, Cửu Đỉnh vào tay nhà Thương, mở ra thời kỳ thống trị của Đại Thương.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã đến đời vua thứ ba mươi mốt của triều Thương là Đế Tân, Đế Tân văn võ toàn tài, có thể tay không bắt hổ, văn tài cũng không tệ, chính vụ mỗi ngày đều có thể nhớ rõ ràng.

Hiện nay Đại Thương tuy đã truyền đến đời thứ ba mươi mốt, nhưng quốc vận hưng long, không hề có dấu hiệu suy tàn.

Có thể nói là minh quân đại quốc, hạo hạo đãng đãng!

Đồng thời, Thân Công Báo bái nhập môn hạ Diệp Hàn cũng đã được vạn năm.

So với sự vui mừng khi mới bái nhập môn hạ Diệp Hàn, Thân Công Báo hiện nay có thể nói là phiền muộn đến cực điểm.

Vốn tưởng rằng, vừa bái sư đã được Diệp Hàn ban cho một kiện tiên thiên linh bảo, là đãi ngộ không tệ, đối xử với mình rất tốt.

Nhưng sau này, đợi Thân Công Báo nhập môn mới biết, ban bảo vật chỉ là thao tác bình thường của Diệp Hàn.

Dù là đệ tử bình thường của Tiệt giáo, Diệp Hàn bình thường ban bảo vật cũng là mỗi người một rổ.

Là một trong hai đệ tử của sư tôn, mà chỉ được một kiện hạ phẩm tiên thiên linh bảo?

Hơn nữa, từ khi bái sư đến nay, Diệp Hàn chưa từng truyền thụ

bất kỳ pháp thuật nào, không cho bất kỳ linh vật linh quả nào.

Mỗi khi Thân Công Báo nhìn Diệp Xuân, Thiên Huyền Tử ăn Hoàng Trung Lý như ăn vặt, hắn lại sốt ruột như có kiến bò trong lòng.

Nếu như...

Hoàng Trung Lý cho ta một quả, dù chỉ một quả, ta cũng có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên?

Nhưng... sư tôn à, tại sao lại thiên vị như vậy?

Hơn nữa, mỗi lần Thân Công Báo cầu Diệp Hàn dạy thần thông pháp thuật, Diệp Hàn đều tìm cớ thoái thác.

Mỗi lần giáo môn sư môn có đại sự thương nghị, Thiên Huyền Tử, Diệp Xuân, thậm chí cả Nhân tộc Tam Tổ, Phượng tộc, Ngao Quyển những thị tòng đó đều có cơ hội tham dự, nhưng duy chỉ có hắn, không có cơ hội tham dự.

Thân Công Báo tức điên lên!

Nhưng cũng không có cách nào, Diệp Hàn dù sao cũng là sư tôn của hắn, hắn có thể làm gì?

Lại nói về Đại Thương hiện nay, quốc vận đang thịnh, quốc quân Đế Tân dốc lòng trị nước, có một phần dã vọng.

Khi Đế Tân vừa mới lên ngôi, phương đông có một chư hầu vương tên là Đông Di không đến triều hạ, Đế Tân phái sứ giả đến Đông Di hỏi chư hầu đó, tại sao không đến triều kiến.

Chư hầu Đông Di tự cho mình võ lực cường hãn, quân đội hùng mạnh, không coi Đại Thương ra gì, không nói hai lời liền bắt giữ sứ thần Đại Thương phái đến, ngày hôm sau giết hại, gửi đầu về Triều Ca.

Trụ Vương vừa thấy, lập tức nổi cơn thịnh nộ.

Năm thứ hai, liền phát binh thảo phạt.

Thực ra thế lực Đông Di tuy lớn, nhưng trong mắt Đại Thương chẳng là gì, quốc quân Đông Di kia chỉ là một tên ngốc, chiến tranh kéo dài mấy tháng liền kết thúc, quốc quân Đông Di bị giết, phong địa bị thu hồi về cho Đại Thương.

Trụ Vương vô cùng cao hứng, đại thưởng quần thần, lại đích thân dẫn quần thần đến thái miếu bái tế tiên tổ, kể công đức cho tiên tổ nghe, sử quan tự nhiên cũng ghi chép lại, truyền cho hậu thế.

Trên đường từ thái miếu trở về, bỗng nhiên có một trận gió thổi qua, thổi bay một lá cờ rồng trên xe của Trụ Vương.

Trụ Vương tưởng có quỷ thần tác quái, đích thân xuống xe xem xét, nhưng cũng không phát hiện ra gì.

Đang lúc thắc mắc, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thấy không xa có một ngôi miếu lớn, liền hỏi người bên cạnh: "Đây là miếu của ai?" Vương thúc Tỷ Can tiến lên, chắp tay nói: "Đại vương, đây là miếu Oa Hoàng của Thánh mẫu Nhân tộc chúng ta, Nữ Oa nương nương!" "Ồ?" Vừa nghe là miếu Oa Hoàng, Trụ Vương lập tức có hứng thú, nói: "Đã là Thánh mẫu Nhân tộc, ta là Nhân Hoàng, đi qua đây, tự nhiên nên đến bái tế một phen, Vương thúc đi trước dẫn đường, quả nhân muốn bái Thánh mẫu Nhân tộc!" Một đoàn người hạo hạo đãng đãng, đến trước miếu Oa Hoàng.

Trụ Vương xuống xe, trong sự vây quanh của mọi người tiến vào miếu Nữ Oa.

Tại tổ địa Nhân tộc!

Diệp Hàn mở mắt ra, giữa lúc mắt mở và nhắm lại, một luồng khí cơ vô hình bắn ra, tự nhiên nhìn thấy rõ ràng nhất cử nhất động của

Trụ Vương, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Trụ Vương, sắp đến miếu Nữ Oa dâng hương rồi sao?” “Ha ha...

Chuyện này, phải tính kế một phen!” Diệp Hàn phất tay, một luồng nguyên thần bị tách ra, trong nháy mắt xuyên qua hàng tỷ dặm không gian, tiến vào miếu Oa Hoàng, sau đó lặng lẽ tiến vào não của Trụ Vương.

Trụ Vương, lại không hề cảm nhận được chút dị thường nào.

“Vương thượng dâng hương!” Trụ Vương cung kính, cầm một bó hương đã thắp, cắm vào lư hương, khấu đầu bái lạy Nữ Oa.

Đợi lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy pho tượng Nữ Oa, chỉ cảm thấy Nữ Oa cao quý thánh khiết, thần quang chiếu rọi, trong lòng lập tức dâng lên một luồng tà niệm không thể kiềm chế.

“Người đâu!” ‘Trụ Vương’ phất tay, nói: “Lấy bút mực, quả nhân thấy cảnh này, nên làm một bài thơ!” Mọi người đều biết Trụ Vương văn tài xuất chúng, đồng thanh khen hay.

Tự có tiểu tư mang văn phòng tứ bảo đến.

Trụ Vương cầm bút chấm mực, vung tay, viết lên tường miếu Nữ Oa.

Chương 379

"Phượng loan bảo trướng cảnh phi thường, tẫn nê kim xảo dạng trang.

Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc; phiên phiên vũ tụ ánh hà thường." Hai câu đầu, không có vấn đề gì, viết rất có văn tài.

"Hay, thơ hay thơ hay!" "Văn tài của Đại vương, quả thật danh bất hư truyền, là đệ nhất Đại Thương ta cũng không ngoa!" "Đại vương văn tài thật tốt!" Quần thần đều một trận tán thưởng, ngay cả Vương thúc Tỷ Can luôn nghiêm túc cũng vuốt vuốt râu.

Thơ viết rất xác đáng.

Nhưng, sau khi câu thứ ba hạ xuống, mọi người đều không nói nữa.

"Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm; thược dược lung yên sính mị trang." Câu này viết cũng không tệ, đáng tiếc có chút mùi son phấn dung tục, quá yêu diễm.

Rõ ràng, miếu Nữ Oa là nơi trang nghiêm thánh khiết, Nữ Oa là Thánh mẫu Nhân tộc, viết như vậy tuy đẹp, nhưng ít nhiều có chút lộ liễu, mị tục.

Nhưng so với Trụ Vương, mọi người cũng không dám nói gì.

Nhưng, đợi đến câu thứ tư hạ bút, mọi người mới ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

"Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, thủ hồi trường nhạc thị quân vương." (Chỉ cần thân hình yêu kiều có thể cử động, sẽ đón về cung Trường Lạc để hầu hạ quân vương.) Câu cuối cùng vừa ra, toàn bộ văn thần võ tướng đều kinh hãi thất sắc.

“Đại vương, không được a...” “Đại vương, vạn vạn không được, đây là tiết độc Thánh nhân!” “Mau, mau, mau xóa đi!” Mọi người luống cuống tay chân, Vương thúc Tỷ Can càng đích thân tiến lên.

Đáng tiếc, bài thơ Trụ Vương viết, dường như có linh tính, dính chặt trên tường, làm thế nào cũng không xóa được.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa bỗng nhiên có cảm ứng, sau đó ánh mắt liếc nhìn thấy bài thơ Trụ Vương viết trên tường miếu Nữ Oa, lập tức nổi giận đùng đùng.

Đón về cung Trường Lạc để hầu hạ quân vương?

Một quốc quân nho nhỏ cũng xứng, cũng dám nói những lời như vậy?

“Hừ...” Nữ Oa nhíu mày, một tiếng hừ từ trên cửu thiên hạ xuống, thẳng vào kinh đô Triều Ca của Đại Thương, nhắm vào Trụ Vương.

Ầm...

Chỉ một tiếng hừ uy lực, đã khiến Trụ Vương rơi vào hôn mê.

“Đại vương...” “Đại vương, mau cứu Đại vương!” “Nữ Oa nương nương, xin tha thứ tội lỗi, tha thứ tội lỗi của Đại Thương chúng tôi!” Quần thần luống cuống tay chân.

Động tĩnh trong nước Đại Thương, tự nhiên cũng kinh động đến các đại lão khác trong Hồng Hoang.

Hai Thánh của Tây phương giáo cũng nhìn qua, cũng nhíu mày.

Tên này, thật to gan.

Trên đời lại có người dám tiết độc Nữ Oa Thánh nhân?

Chuẩn Đề có chút thắc mắc, thầm nghĩ: Nếu có, cũng chỉ có tên Diệp Hàn kia, Trụ Vương đúng là tự tìm cái chết.

“Chết cho ta!” Giọng nói trong trẻo của Nữ Oa từ trên cửu tiêu truyền xuống, sau đó bàn tay ngọc ngà phất nhẹ, Hồng Tú Cầu mang theo uy thế vô biên, từ ba mươi ba tầng trời xuyên qua Hỗn Độn, đập thẳng xuống Trụ Vương ở nhân gian.

Một đòn này, nếu không có ngoại lực can thiệp, dù là Đại La Kim Tiên cũng phải hồn bay phách lạc.

Nhưng, điều khiến Nữ Oa và các Thánh đều không ngờ tới là, Hồng Tú Cầu chưa đến thành Triều Ca, Cửu Đỉnh trong thành bỗng nhiên rung lên, chín con rồng vàng khí vận bay ra, hợp thành một trên không trung, tạo thành một tấm chắn bảo vệ màu vàng khổng lồ.

Ầm...

Hồng Tú Cầu oanh kích lên tấm chắn bảo vệ đó, hai bên sức mạnh tiêu tan vô hình.

Một đòn, Nữ Oa tự nhiên không thành công.

Nhưng các Thánh cũng đều kinh hãi.

Khí vận Nhân tộc, quả thật lợi hại, quốc vận Đại Thương cũng thật sự đỉnh thịnh, có thể chống đỡ được một đòn của Thánh nhân.

Nữ Oa đưa tay thu hồi tú cầu, mày hơi nhíu lại.

Vừa rồi ở miếu Nữ Oa bị một quân vương nhân gian nhỏ bé tiết độc, bây giờ đích thân ra tay lại bị quốc vận Đại Thương ngăn cản, hai lần như vậy, có thể nói là mất hết mặt mũi.

Tức giận vô cùng, trong lòng đang suy nghĩ làm sao để lừa Thiên Đạo, làm suy yếu quốc vận Đại Thương, thế là Nữ Oa cao giọng nói: “Thiên Đạo ở trên, đệ tử Nữ Oa hôm nay chịu nhục, muốn trừng trị đế vương nhân gian, chỉ giết Đế Tân, không phá hoại quốc vận Đại Thương, xin Thiên Đạo biết cho.” Nói xong, lại lần nữa cầm lấy tú cầu, ném qua không trung.

Lần này, tú cầu bay vượt thời không, Thiên Đạo nhường đường, khí vận không ngăn cản.

Nhưng, khi đến gần thành Triều Ca, lại bị một cây trường thương đen thui từ đâu lao ra ngăn lại.

Nữ Oa nhìn thấy cây trường thương đen thui, mày lại lần nữa nhíu lại.

Cả Hồng Hoang đều đang lạnh lùng đứng xem một vở kịch hài.

Vô số đại lão Hồng Hoang đều dồn ánh mắt vào thành Triều Ca, dù sao cũng liên quan đến Thánh nhân, mọi người đều muốn xem Trụ Vương tự tìm cái chết.

Chương 380

Nhưng, điều khiến mọi người không ngờ tới là, có người ra tay ngăn cản Thánh nhân.

Ầm...

Hồng Tú Cầu của Nữ Oa bay xuống, mắt thấy sắp đập chết Trụ Vương.

Nhưng đúng lúc này, một cây thương đen thui bay đến, chặn được Hồng Tú Cầu.

Mọi người nhìn thấy cây thương đó, ai nấy đều nhíu mày.

Bởi vì, cây thương đó quá nổi tiếng, là chí bảo sát lục đệ nhất Hồng Hoang: Thí Thần Thương.

"Thí Thần Thương?" "Thí Thần Thương, sao lại..." "Diệp Hàn sao có thể ngăn cản?" Vô số người, không thể tin vào mắt mình.

Sau đó, bóng dáng Diệp Hàn từ hư không hiện ra, đưa tay cầm lấy trường thương, sau đó nhìn lên trên cửu tiêu.

Trên cửu tiêu, Nữ Oa cũng kỳ quái.

Nhưng, nàng biết Diệp Hàn làm vậy nhất định có lý do, thế là bay xuống, đứng đối diện Diệp Hàn.

Nữ Oa nhíu mày, nhìn Diệp Hàn: "Tại sao ngăn cản bản thánh?" Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Chỉ vì một bài thơ mà hại mạng người, lòng dạ Thánh nhân không khỏi quá lạnh lùng.

Hiện nay Đại Thương hưng thịnh vô cùng, Trụ Vương chưa đến lúc phải chết!" "Ngươi có biết... hắn làm nhục ta thế nào không?" Khóe miệng Nữ Oa, hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý, đột nhiên, nàng

cảm thấy không còn tức giận nữa, dù sao, Diệp Hàn là người đàn ông của nàng.

Nữ nhân của mình bị người khác trêu ghẹo, hắn là đàn ông, lẽ nào lại đứng nhìn không động đậy?

Diệp Hàn mặt mày khổ sở, làm ra vẻ bất đắc dĩ, trong lòng lại thầm nghĩ: Người viết thơ trêu ghẹo nàng là ta, nàng nhìn không ra sao?

Nhưng, có những lời tự nhiên không tiện nói ra, hắn liền đưa tay che lấp thiên cơ.

Sau đó, tai mắt của những người xung quanh liền không nhìn thấy gì nữa.

"Diệp Hàn!" Thấy Diệp Hàn che lấp thiên cơ, Nữ Oa cũng bạo dạn hơn, nói chuyện cũng không còn bất kỳ e ngại nào, nói: "Ta là nữ nhân của ngươi, ngươi có thể nhịn được sao?" Diệp Hàn cười cười, trả lời Nữ Oa một chữ: "Ta có thể..." "..." Nữ Oa tức đến suýt nữa bùng nổ.

Diệp Hàn lại tiến lên nắm lấy tay Nữ Oa, nói: "Oa Oa, đừng giận, nghe ta nói!" Diệp Hàn tự nhiên sẽ không giấu giếm, tiện tay đánh ra một hạt ánh sáng nhỏ, Nữ Oa bắt lấy hạt ánh sáng đó dung nhập vào bản thân, trong nháy mắt liền hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Tự nhiên, cũng sẽ không trách Trụ Vương.

Bởi vì tất cả, đều là do lão công của nàng làm!

"Ngươi, lại đang tính kế ai vậy?" Nữ Oa nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười nói: "Ta không tính kế ai cả, chỉ là đào một cái hố cho những kẻ muốn tính kế ta thôi.

Nhưng, lát nữa phải trừng phạt Trụ Vương một chút, nếu không

sẽ bị người khác phát hiện!" "Cái này, ta tự nhiên biết!" Diệp Hàn và Nữ Oa trên không trung mật mưu một lúc lâu, mới hiện thân trở lại.

Lúc này, vô số ánh mắt trong Hồng Hoang đều đã rời đi.

"Hừ..." Lúc này, trên mặt Nữ Oa vẫn còn vẻ lạnh lùng.

Diệp Hàn nói: "Lần này Trụ Vương tiết độc, quả thật phải trừng phạt một chút, như vầy đi..." Phất tay một cái, cách vô số không gian, Diệp Hàn bắt Thân Công Báo từ tổ địa Nhân tộc đến.

Nữ Oa sau khi nhìn thấy Thân Công Báo, sắc mặt hơi kinh ngạc, nói: "Tướng Phi Hùng, người của thiên mệnh?" "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, nói với Thân Công Báo: "Lần này Trụ Vương làm nhục Nữ Oa nương nương như vậy, vi sư lệnh cho ngươi hạ giới vào Thương, tiến vào triều đình để trừng phạt hắn một chút.

Đồng thời, ở lại triều đình Đại Thương, khuyên can Thương vương làm việc thiện, kính sợ chư thiên Thánh nhân!" "!" Thân Công Báo mặt mày ngơ ngác, tướng Phi Hùng?

Người của thiên mệnh?

Kính sợ chư thiên Thánh nhân?

Nhưng, hắn là người thông minh, sư tôn khó khăn lắm mới cho một cơ hội, tự nhiên phải làm cho tốt.

"Vâng!" Tuy đầy bụng nghi vấn, Thân Công Báo vẫn nén lại trong lòng, không hỏi thẳng, đáp mây bay về phía kinh đô Triều Ca của triều Thương.

"Ta cũng đi đây!" Diệp Hàn chắp tay với Nữ Oa, cầm Thí Thần Thương rời đi.

Nữ Oa dường như vẫn chưa hết giận, trong hư không đưa tay ra, tế ra chiếc hồ lô Chiêu Yêu màu trắng, khẽ lắc một cái, ba con yêu tinh

nhỏ trong mộ Hiên Viên liền bay lên hư không, bái lạy trước mặt Nữ Oa.

Ba con yêu tinh nhỏ, là Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh, Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh!

"Bái kiến nương nương!" Ba yêu tinh sau khi đến, quỳ lạy Nữ Oa.

Nữ Oa là Thánh nhân, lại là đại năng của Yêu tộc, nên ba yêu tinh quỳ lạy Nữ Oa, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Nữ Oa khẽ nheo mắt, lạnh lùng nói: "Ba yêu nghe mật chỉ của ta: Trụ Vương ở miếu Nữ Oa viết thơ làm nhục bản cung, bản cung muốn trị tội hắn, nhưng hiện nay quốc vận Đại Thương hưng thịnh.

Nay có ý chỉ truyền cho ba ngươi, ba yêu có thể ẩn đi hình dạng yêu quái, trà trộn vào cung viện, mê hoặc quân tâm, làm loạn khí vận Thành Thang, nhưng phải nhớ không được tàn hại chúng sinh.

Chương 381

Sau khi thành công, các ngươi cũng sẽ thành chính quả.” Ba yêu tinh lập tức mừng rỡ.

Chuyện này đối với chúng quá đơn giản.

Làm xong chuyện là có thể tu thành chính quả, còn được Nữ Oa nương nương che chở, quá tốt rồi.

Nữ Oa lại nói: “Phải nhớ kỹ lời của bản cung, chỉ mê hoặc quân tâm là được, vạn vạn không được tàn hại chúng sinh!” “Không dám!” “Chúng thần không dám!” Ba yêu tinh lại lần nữa khấu đầu, sau đó mỗi con hóa thành ánh sáng bay đi.

Nữ Oa triệu yêu làm loạn quân tâm, cảnh này tự nhiên cũng bị các đại lão trong Hồng Hoang nhìn thấy.

Biết Nữ Oa nương nương làm vậy, là để báo thù chuyện Trụ Vương viết thơ lần trước, nên cũng không ai dám đem chuyện ba yêu tinh nói cho Đại Thương, nếu không chẳng phải đắc tội với Nữ Oa sao.

Tại Tây phương!

Trong núi Tu Di, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ánh mắt chưa từng rời đi.

Mãi cho đến khi Nữ Oa và Diệp Hàn mỗi người rời đi, hai người vẫn nhíu mày.

“Sư đệ, có biết tại sao không?” Chuyện này, Tiếp Dẫn nghĩ mãi không ra.

Bởi vì những gì Diệp Hàn làm, không phù hợp với tính cách của hắn, giống như chuyện Đông Vương Công, Lôi Đình Đạo Quân,

Không Gian Đạo Quân trở thành phó giáo chủ Tiệt giáo năm xưa.

Chuyện này có điều kỳ lạ.

Diệp Hàn là người thế nào?

Nói hay thì là sát phạt quả quyết, nếu nói xấu, thì là thù dai nhớ lâu.

Hiện nay Trụ Vương ở miếu Oa Hoàng viết thơ tiết độc Nữ Oa, ai cũng biết Nữ Oa lại là nữ nhân của Diệp Hàn, vậy Diệp Hàn sẽ làm ngơ sao?

Không thể nào!

Nhìn lại giống hệt sự kiện phó giáo chủ Tiệt giáo năm xưa, đều toát ra mùi âm mưu?

Tiếp Dẫn có chút không hiểu, nên nhìn sang Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề cười cười, nói: "Không khó đoán!" "Năm xưa Diệp Hàn thu nhận Thân Công Báo có tướng Phi Hùng, chính là để nắm thế chủ động trong sát kiếp Phong Thần.

Hiện nay liền lấy nhân quả Trụ Vương tiết độc Nữ Oa, nhân thế đẩy Thân Công Báo vào triều đình Đại Thương, để chiếm thế chủ động trong sát kiếp!" "Nữ Oa chịu nhục, Diệp Hàn không hề động lòng, càng chứng tỏ, Trụ Vương là quân cờ quan trọng trong sát kiếp Phong Thần." Chuẩn Đề nheo mắt, nói: "Diệp Hàn người này có thể động sát thiên cơ, đang bố cục trước đó!" "Vậy..." Tiếp Dẫn nói: "Chúng ta..." "Mặc kệ hắn bố cục thế nào, ta chỉ cần một chiêu là đủ!" Chuẩn Đề cười cười, nói: "Rút củi dưới đáy nồi!" "Ai..." Tiếp Dẫn thở dài một hơi, mày nhíu chặt lại, nhàn nhạt nói: "Ta chỉ sợ, Diệp Hàn kia không đơn giản như vậy, lỡ như đây là một cái bẫy, Diệp Hàn đang bố cục chờ Tây phương giáo chúng ta chui vào, thì thật sự không ổn chút nào." Tiếp Dẫn vừa nói, Chuẩn Đề cũng nhíu mày.

Nhưng, không lâu sau, y lại ha ha ha cười một tiếng, nói: "Sư huynh lo xa rồi, dù cho Diệp Hàn đang bố cục, nhưng có một điểm không sai, Thân Công Báo kia, quả thật có tướng Phi Hùng, là người được trời định cho Phong Thần!" Tiếp Dẫn gật đầu.

Thánh nhân biết quá khứ vị lai, càng có thể nhìn rõ tướng mạo của một người.

Thân Công Báo trời sinh tướng Phi Hùng, khẳng định không sai, dù Diệp Hàn có làm giả, cũng không thể làm được.

Suy nghĩ của Chuẩn Đề rất đơn giản.

Dù sợ Diệp Hàn bố cục, nhưng bất luận bố cục thế nào, ta chỉ cần kiên trì một điểm là có thể đứng ở thế bất bại, đó là đưa người có tướng Phi Hùng này vào tay mình.

Đến lúc đó người được trời định ở Tây phương giáo ta, bố cục của ngươi còn có thể làm gì?

"Chuyện nhân gian, ngươi thấy sao?" Tiếp Dẫn lại hỏi Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề nói: "Giữa Thương và Chu, tất có một trận chiến, Chu là phe phản, hiện nay xem ra, Đại Thương có Cửu Đỉnh trấn áp, khí vận đang thịnh, tuyệt đối không giống có tướng vong quốc.

Ngược lại Tây Chu kia, binh lực tuy cũng không tệ, nhưng Tây Bá Hầu Cơ Xương kia đã già yếu, có thể làm được gì?" "Cho nên, sư đệ cảm thấy, nên là Đại Thương sẽ thắng?" Trong Hồng Hoang, thiên địa sát kiếp giáng lâm.

Các Thánh đều có thể suy diễn được một tia thiên cơ, biết rằng sát kiếp cần mượn cuộc đại chiến giữa hai nước Thương Chu ở phàm gian để mở ra, lấy Thương Chu làm chiến trường, tranh chấp quốc gia, sau đó là thần tiên đại chiến, để thanh trừ nhân quả nghiệp lực.

Thánh nhân tuy có thể nhìn ra một chút huyền cơ, nhưng không thể

dự đoán được kết cục của hai nước Thương Chu, lúc này chỉ có thể dựa vào phỏng đoán, dựa vào nhãn quang của mình để suy luận.

Vậy thì bây giờ từ mọi phương diện mà xem, triều Thương đều chiếm ưu thế tuyệt đối.

Trước hết, Đại Thương quốc vận hưng thịnh, quốc quân anh minh thần võ, văn võ đại thần ai nấy đều là người tài giỏi.

Ngược lại Tây Chu, quốc lực tuy cũng được, nhưng rõ ràng không cùng đẳng cấp với Đại Thương, tuy Tây Bá Hầu cũng anh minh thần võ, nhưng Tây Bá Hầu là một lão già sắp chết, làm sao có thể tranh thiên hạ với Trụ Vương anh minh thần võ của Đại Thương.

Hơn nữa...

Diệp Hàn đã chọn Đại Thương!

Điểm này mới là mấu chốt, bởi vì trong mắt các Thánh, Diệp Hàn có thể nhìn thấu thiên cơ.

"Chuyện này, không phải Thương thì là Chu, sư huynh, do dự cũng không có ích gì!" Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn nói: "Thôi được, cứ theo kế rút củi dưới đáy nồi của ngươi đi, ngoài ra cũng không có cách nào tốt hơn!" Hai người đã định.

Sau đó, Chuẩn Đề hóa thành một người từ bi, tiến vào thành Triều Ca.

Chương 382

Trong thành Triều Ca, Thân Công Báo đang phiền muộn!

Hắn vào Triều Ca đã mấy ngày, nhưng nhiệm vụ sư tôn giao vẫn chưa hoàn thành.

Vốn dĩ, hắn tưởng rằng dựa vào thân thủ của mình, có thể dễ dàng giải quyết, thật sự không được thì ra tay đánh thẳng, ta là một Kim Tiên, không lẽ không trừng phạt được một phàm nhân.

Nhưng sau khi nhìn thấy Trụ Vương, Thân Công Báo mới biết sứ mệnh lần này, không dễ hoàn thành.

Bởi vì bên cạnh Trụ Vương, Thái Ất Kim Tiên cũng có, một Kim Tiên nhỏ bé như hắn, không đủ cho người ta một ngón tay bóp chết.

Thân Công Báo phiền muộn rồi, một khi phiền muộn, lại nghĩ: Sư tôn tại sao lại phái ta?

Rõ ràng ta chỉ có tu vi Kim Tiên, lại bắt ta đi đối mặt với Thái Ất Kim Tiên, chẳng phải là làm khó ta sao?

Nhưng nếu không hoàn thành nhiệm vụ...

Thân Công Báo trốn trong phòng, từng ngụm từng ngụm uống rượu giải sầu.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng động.

"Vô lượng thiên tôn!" Một lão giả áo bào trắng từ bi xuất hiện ngoài cửa sổ của Thân Công Báo, nhìn Thân Công Báo nói: "Tương phùng hữu duyên, đạo hữu mặt đầy bi khổ, e rằng đại họa sắp đến!"
"Cút!" Thân Công Báo đang bực mình, nhìn thấy đạo sĩ béo này trong lòng càng thêm phiền.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, đạo sĩ béo kia lại đưa tay ra, xách Thân Công Báo từ trong phòng ra ngoài, trong nháy mắt xuyên qua vô tận thời không, khi xuất hiện lần nữa, hai người đã tiến vào Hỗn Độn.

"..." Nhìn thủ đoạn của đạo sĩ, Thân Công Báo suýt nữa sợ đến tè ra quần: "Ngươi là ai, muốn làm gì?

Ta nói cho ngươi biết, sư tôn của ta là Nhân tộc Thánh Phụ Diệp Hàn, nếu ngươi dám vô lễ với ta, sư tôn của ta..." "Được rồi!" Chuẩn Đề nói: "Ta biết sư tôn ngươi lợi hại, nhưng ngươi nghĩ, ta sẽ sợ sao?" Nói xong, y phất tay, khai mở một không gian trong Hỗn Độn, hai người liền ở trong đó.

Thân Công Báo quay mắt nhìn, chỉ thấy trong không gian vô tận kim hoa rơi xuống, từng tầng kim liên nở rộ, cả không gian, tràn ngập vô tận tử khí!

"..." Thấy cảnh này, Thân Công Báo nếu còn không hiểu, thật sự là đồ ngốc: "Thân Công Báo, tham kiến Thánh nhân!" "A a!" Chuẩn Đề nói: "Cho ngươi biết, ta là Tây phương Chuẩn Đề Thánh nhân!" "Vâng, vãn bối biết!" Thân Công Báo lại bái.

Chuẩn Đề phất tay, hai cái bồ đoàn xuất hiện, y ngồi xuống, chỉ vào cái bồ đoàn còn lại nói: "Ngồi đi!" Thân Công Báo nào dám ngồi, chắp tay nói: "Không dám, không biết Tây phương Thánh nhân tìm vãn bối, có gì phân phó?" "Ừm!" Chuẩn Đề nhìn Thân Công Báo, nói: "Ta là Thánh nhân, Thánh nhân biết quá khứ vị lai, không dính nhân quả nghiệp lực, vạn ma bất diệt.

Ngươi nghĩ, ta đối với ngươi, có thể có phân phó gì?" Thân Công Báo lập tức cười gượng.

Chuẩn Đề lại tiếp tục nói: "Bần tọa đến đây, đặc biệt là để cứu ngươi!" "Cứu ta?" Thân Công Báo bĩu môi, nói: "Vãn bối cũng không có kiếp nạn gì a!" "A a...

Đứa trẻ ngốc!" Chuẩn Đề phất tay, nói: "Thiên địa sát kiếp sắp đến, vô lượng sinh linh đều sẽ bị cuốn vào.

Tiên nhân thượng đẳng, sau khi chết không vào luân hồi địa phủ, mà là đến Bảng Phong Thần của Thiên Đình.

Ngươi có tướng Phi Hùng, là người được trời định cho Phong Thần, nhưng, hiện nay ngươi không có Bảng Phong Thần, cũng không có Đả Thần Tiên, ngươi có biết không?" Thân Công Báo trong lòng run lên.

Lại là tướng Phi Hùng, lại là người được trời định.

Lão tử... là con báo chứ có phải con gấu đâu?

Nhưng, qua một phen giải thích của Chuẩn Đề, Thân Công Báo đối với sứ mệnh của mình, cũng đã hiểu ra một chút.

"Ầm..." Chuẩn Đề phất tay, hai vật Bảng Phong Thần và Đả Thần Tiên vốn ở Tử Tiêu Cung, lại rơi vào tay y.

Hai vật này vừa xuất hiện, tự mang theo một luồng khí tức huyền diệu khó tả.

Chuẩn Đề nói: "Đây là Bảng Phong Thần, và Đả Thần Tiên, đang ở trong tay bần tọa.

Ngươi tuy là người được trời định cho Phong Thần, nhưng không có hai vật này, sẽ phải vào sát kiếp, vĩnh viễn không được siêu sinh, biết chưa?" "Ta..." Thân Công Báo lập tức rối loạn.

Chuẩn Đề lại nói: "Hiện nay, ta cho ngươi cơ hội, để ngươi bái nhập môn hạ của ta, làm đệ tử thân truyền của ta, chấp chưởng hai bảo vật này, ngồi vào vị trí người chủ trì Phong Thần thật sự, thế nào?" "Thế nào?" Chuẩn Đề vẻ mặt từ bi, rất có sức lay động.

Thân Công Báo đã động lòng, trong lòng có một tia ý định phản

bội, đồng thời hô hấp bắt đầu dồn dập.

Nhưng nghĩ đến thần công của Diệp Hàn, và hậu quả của việc phản bội Tiệt giáo, lại khiến hắn do dự không quyết.

"Thánh nhân đào góc tường của sư tôn tôi, không sợ sư tôn tôi nổi giận sao?" Thân Công Báo hỏi Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề ha ha cười một tiếng: "Tự nhiên không sợ, ngươi phải biết, ta là Thánh nhân, vạn ma bất diệt, Diệp Hàn dù có thần thông thiên đại, cũng không giết được ta!" Thân Công Báo gật đầu.

Chuẩn Đề dường như nhìn thấu nội tâm của Thân Công Báo, lại nói: "Hiện nay bày ra trước mặt ngươi, chỉ có hai con đường.

Nếu quy phụ Tây phương giáo ta, mọi chuyện đều tốt đẹp, ta tự nhiên có thể bảo vệ ngươi chu toàn, Diệp Hàn cũng không làm gì được ngươi.

Nếu không, ngươi sẽ không lấy được Bảng Phong Thần và Đả Thần Tiên, người của thiên mệnh chỉ là một trò cười, sau này phải vào sát kiếp." Hiển nhiên, Chuẩn Đề vừa uy hiếp, vừa dụ dỗ, sách lược này cuối cùng đã hoàn toàn chinh phục được Thân Công Báo.

Thân Công Báo nói: "Thân Công Báo, bái kiến sư tôn." Thân Công Báo nói ra lời này, là thật lòng nguyện ý, dù sao bên này là đệ tử thân truyền của Thánh nhân, bên kia chỉ là đệ tử ký danh của Diệp Hàn, thân phận khác biệt rất lớn.

Điều duy nhất lo lắng là Diệp Hàn tìm đến gây sự, nhưng nếu Chuẩn Đề đã giúp đỡ cản lại, vậy thì không còn vấn đề gì nữa.

Chương 383

“Ha ha ha...

Đại thiện, đại thiện a!” Chuẩn Đề ha ha cười một tiếng, tay áo vung lên, hai vật Bảng Phong Thần và Đả Thần Tiên liền rơi vào trước mặt Thân Công Báo.

Thân Công Báo lập tức mừng rỡ.

Ầm...

Ngay khoảnh khắc Thân Công Báo bái sư Chuẩn Đề, Chuẩn Đề đột nhiên cảm nhận được một luồng khí vận bàng bạc, đột nhiên từ hư không bay đến, tràn vào giáo môn Tây phương giáo.

Chuẩn Đề hơi kinh ngạc: Thu nhận Thân Công Báo, lại có khí vận mạnh mẽ như vậy?

A a!

Một giây sau, Chuẩn Đề trong lòng nở hoa.

Có khí vận gia trì, điều này nói lên điều gì?

Nói lên người được Thiên Đạo chỉ định là Thân Công Báo, không sai được.

Lần mưu tính này, đã thành công rồi, không còn gì phải lo lắng nữa.

“Sư tôn!” Thân Công Báo bái sư Chuẩn Đề, sau đó hỏi: “Vậy đệ tử có cần cùng ngài, trở về núi Tu Di của Tây phương không!” “Không không không!” Chuẩn Đề nhìn Thân Công Báo, nói: “Thiên địa sát kiếp lần này, phải mượn cuộc chiến giữa hai nước Thương Chu ở nhân gian để hoàn thành, ngươi trở về Triều Ca, tiếp tục kinh

doanh triều đình.

Yên tâm, nếu có người bất lợi cho ngươi, vi sư một niệm là đến!" "Vâng, sư tôn!" Lần này Thân Công Báo lòng tin tràn đầy, có sư tôn dốc sức ủng hộ, lại có hai kiện bảo vật hộ thân, đãi ngộ so với lúc theo Diệp Hàn quả thật tốt hơn quá nhiều.

Tại Nhân tộc, đạo trường của Diệp Hàn.

Cảm nhận được một tia khí vận thất thoát, Diệp Hàn chậm rãi mở mắt, ánh mắt lóe lên, mọi chuyện đã rõ.

"A a...

Thân Công Báo, cuối cùng cũng đầu quân cho Tây phương rồi sao?

Vậy thì... bố cục cũng đã hoàn thành!" Diệp Hàn đứng dậy, tự lẩm bẩm, mỉm cười: "Nhưng, nếu lúc này ta không có chút động tĩnh nào, Tây phương giáo lại sẽ nghi ngờ!" Thế là!

Diệp Hàn phất tay, không gian trước mặt đột nhiên lùi lại.

Trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện trong thành Triều Ca.

"Nghịch đồ!" Ánh mắt Diệp Hàn, khóa chặt Thân Công Báo, một luồng khí cơ như có như không, tỏa ra.

"Diệp đạo hữu!" Thân Công Báo còn chưa cảm nhận được sát khí, bên cạnh Chuẩn Đề đã thật sự một niệm là đến, chặn đường đi của Diệp Hàn, nói: "Diệp đạo hữu, Thân Công Báo có tướng Phi Hùng, là người được trời định cho Phong Thần, ngươi muốn động thủ, chẳng phải là nghịch thiên hành sự sao?" "Hừ..." Diệp Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Giết không được ngươi, lão tử liền đánh nát cái đầu chó của ngươi, đồ chó không biết xấu hổ, dám đào góc tường Tiệt giáo ta, tìm đánh!" Nói xong, một quyền đánh ra.

Diệp Hàn không hề thi triển Bàn Cổ chân thân, một quyền đánh ra

cũng chỉ có tám phần uy lực.

Ầm...

Dù chỉ tám phần uy lực, một quyền cũng đủ đánh nát hư không, thế không thể đỡ.

Ánh mắt Chuẩn Đề lóe lên, thân hình trong nháy mắt biến lớn, hóa thành trượng lục kim thân, trực tiếp dùng thân mình cứng rắn chống lại một quyền của Diệp Hàn.

Sức mạnh quyền của Diệp Hàn không nhỏ, trượng lục kim thân của Chuẩn Đề cũng không phải dạng vừa, một đòn va chạm, Chuẩn Đề lùi lại vạn dặm, nhưng đã chặn được một quyền của Diệp Hàn.

"Diệp đạo hữu!" Trượng lục kim thân của Chuẩn Đề nhìn Diệp Hàn, nói: "Trong Hồng Hoang, vạn vật duyên pháp, Thân Công Báo vào Tây phương giáo ta, là chuyện cơ duyên, không phải bản tọa cưỡng ép, ngươi cứ ép người quá đáng, cũng không có ý nghĩa gì!" "Đi mẹ nó ý nghĩa!" Diệp Hàn chửi ầm lên, phất tay tế ra Thí Thần Thương, trên đó gia trì lực chi đại đạo, đâm về phía trượng lục kim thân của Chuẩn Đề.

"Chết cho ta..." Ầm...

Thí Thần Thương là chí bảo sát phạt đệ nhất thiên hạ, một thương có thể làm hư không vỡ nát, có thể xé rách đại lục Hồng Hoang.

Chuẩn Đề tuy có trượng lục kim thân, nhưng vẫn không đỡ nổi, bị Diệp Hàn một thương đánh nổ, huyết vũ đầy trời.

"Diệp đạo hữu, thủ hạ lưu tình!" Chuẩn Đề là Thánh nhân Thiên Đạo, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, tự nhiên vạn ma bất diệt, bên này bị Diệp Hàn đâm vỡ kim thân, bên kia liền lập tức trọng sinh.

"Không có ý nghĩa, ngươi đánh nổ ta một ngàn lần, ta cũng có thể trọng sinh!" Chuẩn Đề mặt mày khổ sở, nhìn Diệp Hàn.

“Vậy thì đánh vỡ ngươi một vạn lần!” Diệp Hàn phất tay, Thí Thần Thương trong tay lại lần nữa đâm tới.

Keng...

Lần này, lại bị một đóa khánh vân khổng lồ chặn lại.

Diệp Hàn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong khánh vân vô tận kim quang thần đăng bay lượn, khí huyền huyễn lưu chuyển, vô tận pháp tắc phù văn lấp lánh trong đó, ngũ sắc chi quang chiếu rọi, soi sáng chư thiên.

Chính là chí bảo phòng ngự hiếm có trong Hồng Hoang: Chư Thiên Khánh Vân.

“Nhị sư bá?” Đứng sau Chư Thiên Khánh Vân, không ai khác chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chương 384

Nguyên Thủy sắc mặt âm u, nhìn Diệp Hàn nói: "Người chủ trì Phong Thần là do Thiên Đạo định đoạt, hiện nay bái vào môn hạ Tây phương giáo, là cơ duyên, không liên quan đến người khác.

Ngươi ở đây dây dưa với Chuẩn Đề có ích gì?" "Có bản lĩnh, ngươi đến Tây phương giáo, mang Dược Sư, Già Diệp, Di Lặc bọn họ đi, nếu nhập được vào môn hạ của ngươi, đó cũng là bản lĩnh của ngươi!" "Không sai!" Chuẩn Đề thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ra mặt chống lưng, liền lùi lại, nói: "Nếu ngươi có thể thuyết phục đệ tử dưới trướng ta, tự nguyện vào Tiệt giáo, bản thánh cũng không hỏi đến!" "Tốt, tốt, tốt!" Diệp Hàn nhìn Chuẩn Đề và Nguyên Thủy, nói: "Đừng hối hận!" Nói xong, chân khẽ động, đã đến hư không phía trên núi Tu Di.

Chuẩn Đề nhíu mày, thầm nghĩ: Tên này không phải thật sự đi bắt đệ tử của ta chứ?

Lập tức không dám chậm trễ, theo sát phía sau đến núi Tu Di, lại thấy Diệp Hàn một quyền lại lần nữa đánh nổ vô lượng đại trận bên ngoài núi Tu Di.

"Diệp đạo hữu, làm gì vậy?" Chuẩn Đề hỏi một câu, bên dưới đạo trường Tiếp Dẫn Thánh nhân cũng xuất hiện, nhìn Diệp Hàn hỏi: "Diệp đạo hữu, vì cớ gì?" "Xả giận!" Diệp Hàn nói: "Dụ dỗ đệ tử của ta, không cho ta xả giận sao!" Nói xong, không để ý đến hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, bàn tay to lớn duỗi ra, lại từ trong đạo trường túm lên một đạo nhân tóc trắng.

Người này tu vi Chuẩn Thánh đại viên mãn, giơ tay nhấc chân có thể hủy thiên diệt địa, có thần thông vô cùng lớn.

Không phải ai khác, chính là thiện thi của Chuẩn Đề, Bồ Đề Lão Tổ.

"Diệp đạo hữu!" Chuẩn Đề nhíu mày: "Có gì từ từ nói!" "Hừ..." Diệp Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó tay khẽ dùng lực, thân thể Bồ Đề Lão Tổ liền bị Diệp Hàn bóp nát, một điểm nguyên thần quang hoa lấp lánh, lại bay về phía thành Triều Ca, tiến vào Bảng Phong Thần.

Trên không trung núi Tu Di của Tây Phương giáo, Diệp Hàn một quyền đấm nát đại trận hộ sơn, sau đó vươn tay tóm lấy thiện thi của Chuẩn Đề là Bồ Đề Lão Tổ, hơi dùng sức, lập tức bóp nát.

Bồ Đề Lão Tổ tuy lợi hại, thần thông quảng đại, nhưng trong tay Diệp Hàn lại chẳng đáng là gì.

Diệp Hàn chỉ bóp nát nhục thân của Bồ Đề Lão Tổ, thông thường thì nguyên thần có thể tái sinh.

Nhưng vì trước đó Chuẩn Đề đã ký tên Bồ Đề Lão Tổ lên Phong Thần Bảng, nên lúc này Bồ Đề Lão Tổ chỉ có thể hồn quy Phong Thần Bảng.

"Diệp đạo hữu!" Chuẩn Đề hai mắt như muốn nứt ra, nhìn Diệp Hàn định ra tay.

Diệp Hàn nói: "Ngươi làm giáo ta tổn thất khí vận to lớn, lại lừa gạt đệ tử của ta, bản tọa ra tay không giết thiện thi của ngươi đã là may rồi.

Thiện thi của ngươi đã có tên trên Phong Thần Bảng, sớm muộn cũng chết, như vậy là quá hời cho ngươi rồi!" Nói xong, hắn xé rách từng lớp không gian, quay về tổ địa của Nhân tộc.

Diệp Hàn rời đi, Chuẩn Đề tự nhiên không đuổi theo.

Diệp Hàn nói cũng không sai, sớm đã ký tên thiện thi lên Phong

Thần Bảng, Bồ Đề tự nhiên sẽ chết, nghĩ vậy, trong lòng Chuẩn Đề cũng không còn khó chịu như vậy nữa.

"Sư đệ!" Tiếp Dẫn gật đầu với Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề nói: "Cuối cùng cũng không phụ sự kỳ vọng của chúng ta, công đức viên mãn!" Tuy Bồ Đề Lão Tổ chết đi có chút tiếc nuối, nhưng đối với đại cục cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

"Ừ!" Ban đầu thu phục được Thân Công Báo, trời cao đã ban xuống vô tận khí vận cho Tây Phương giáo, là giáo chủ, Tiếp Dẫn tự nhiên cũng cảm nhận được.

Một lát sau, trên trời lại có một bóng người bay tới, chính là nhị sư huynh của Tam Thanh, Nguyên Thủy.

"Nguyên Thủy đạo hữu!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không dám chậm trễ, vội hành lễ với Nguyên Thủy, mời ngài vào đạo trường.

Nguyên Thủy đã quyết liệt với Tam Thanh, nay Tây Phương giáo lại có được người ứng kiếp Phong Thần là Thân Công Báo, tự nhiên phải hợp tác với Tây Phương giáo để đối phó với sát kiếp Phong Thần.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, lập tức mừng rỡ.

Có Nguyên Thủy gia nhập, không gì tốt hơn… Ba người vui mừng, Diệp Hàn tự nhiên cũng vui mừng.

Lần bố trí này đã thành công, nhân cơ hội chém Bồ Đề Lão Tổ, lời to rồi.

Trở lại đạo trường, Diệp Hàn phất tay, đệ tử Thiên Huyền Tử bước vào.

Thiên Huyền Tử theo Diệp Hàn tu đạo, trước sau đã nhiều lần truyền giáo trong Nhân tộc, nay đã có tu vi Đại La Kim Tiên.

“Sư tôn,” nhìn Diệp Hàn, Thiên Huyền Tử hành lễ.

Diệp Hàn nói: “Đi, đem người kia tới đây cho ta!” Thiên Huyền Tử đi xuống, không lâu sau dẫn một lão già Nhân tộc tóc tai bù xù đến.

Diệp Hàn nhìn lão già, tiện tay vung lên, một luồng Hỗn Độn chi khí bao phủ, hoàn toàn cách ly khí cơ của đạo trường.

Đương nhiên, trước đó Diệp Hàn đã che giấu mọi khí cơ, giờ thêm một lớp nữa cũng là để cho chắc chắn.

“Thảo dân Khương Thượng, bái kiến Thánh Phụ.” Lão già tóc trắng chính là Khương Tử Nha.

Diệp Hàn cười cười, nói: “Khương Tử Nha, có muốn bái nhập môn hạ của ta, trở thành đệ tử thân truyền của ta không?” Diệp Hàn vừa nói, Khương Tử Nha khẽ sững sờ.

Đừng nói Khương Tử Nha, ngay cả Thiên Huyền Tử bên cạnh cũng sững sờ.

Tại sao ư?

Nhân loại là chủng tộc hậu thiên, không phải ai cũng có thể tu tập tiên pháp, chỉ những người có linh căn mới có thể tu đạo.

Khương Tử Nha lại chỉ là một phàm nhân bình thường.

Mấy chục năm trước, Diệp Hàn đã cho Khương Thượng khi còn trẻ vào đạo trường của mình, mỗi ngày nghe kinh học đạo, nhưng năm mươi năm trôi qua, tu vi của hắn lại không có chút tiến triển nào.

Trong tình huống này, sư tôn lại muốn thu hắn làm đồ đệ?

Chương 385

"Khương Thượng, đa tạ sư tôn, bái kiến sư tôn!" Khương Tử Nha phản ứng một lúc lâu, cuối cùng cũng hiểu ra, dập đầu mấy cái với Diệp Hàn, sau đó lại nói: "Nhưng thưa sư tôn, Tử Nha chỉ là một lão già sắp chết, tuổi thọ không còn bao nhiêu, lại là phàm nhân, không thể tu đạo, không biết sư tôn vì sao lại muốn thu đệ tử?" Diệp Hàn cười cười, nói: "Ngươi tuy không có linh căn, nhưng lại có cơ duyên, là người ứng kiếp Phong Thần.

Hai ta có duyên sư đồ, đứng dậy đi!" Khương Tử Nha đứng dậy, Diệp Hàn ném một quả Hoàng Trung Lý qua, đưa đến trước mặt Khương Thượng, nói: "Vật này, ngươi ăn đi!" Khương Tử Nha tự nhiên nhận ra Hoàng Trung Lý, trong lòng vui mừng nhận lấy, ăn sạch trong chốc lát. 20.

Chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh mềm mại, dịu dàng dâng lên từ trong cơ thể, lan tỏa khắp tứ chi bách hài.

Khương Tử Nha tuy không có linh căn, nhưng sau khi ăn linh quả, tu vi trên người lại tự nhiên đột phá, từ một phàm nhân, thoáng chốc đã đến cảnh giới Kim Tiên sơ kỳ.

"Đệ tử, đa tạ sư tôn!" Khương Tử Nha kích động quỳ xuống, lại dập đầu.

Miệng thì nói thanh tĩnh vô vi, công danh lợi lộc như phân thổ, như mây khói.

Nhưng tu vi Kim Tiên là thật, ít nhất, về lý thuyết là cùng trời đất trường thọ, bất tử bất diệt!

Tuổi thọ vô tận, Khương Tử Nha tự nhiên kích động.

“Giữa trời đất Hồng Hoang, sắp có đại kiếp ập đến!” Diệp Hàn nhìn Khương Tử Nha, nói: “Lần sát kiếp này, là mượn cơ hội cuộc chiến Thương - Chu để hoàn thành.

Tiên nhân đạo hạnh cao thâm sau khi chết, linh hồn không vào luân hồi, mà vào Phong Thần Bảng, bị Thiên Đình nô dịch.

Ngươi là người ứng kiếp Phong Thần, thiên mệnh tại Chu không tại Thương.

Lần này, vi sư phái ngươi đến Tây Kỳ, phò tá Tây Bá Hầu, ngươi có bằng lòng không?” “Thiên mệnh... tại Chu?” Khương Tử Nha cũng sững sờ, vì tình hình hiện tại, dù nhìn từ đâu, Đại Thương đều chiếm ưu thế tuyệt đối, bất kể quân thần quốc lực.

Nhưng, Diệp Hàn đã ra lệnh, Khương Tử Nha tự nhiên không dám không tuân theo: “Đệ tử bằng lòng!” “Tốt!” Diệp Hàn mỉm cười, rút ra một luồng Hỗn Độn chi khí đặt trên đỉnh đầu Khương Tử Nha, nói: “Vào nhân gian, phải hành sự khiêm tốn, không phải lúc khẩn cấp, không được sử dụng pháp thuật.” “Đệ tử tuân mệnh!” Diệp Hàn gật đầu, lại lấy ra một bình Tam Quang Thần Thủy, một đạo hộ thân phù ban cho Khương Tử Nha, nói: “Hai món bảo vật này có thể bảo vệ ngươi bình an, đi đi!” Khương Tử Nha bái tạ Diệp Hàn, sau đó tự mình rời khỏi tổ địa Nhân tộc, đi về phía Tây Kỳ Đại Chu.

Khương Thượng đi rồi, Lão Tử lại không báo trước mà hạ xuống đạo trường của Diệp Hàn.

“Đại sư bá!” Diệp Hàn chắp tay với Lão Tử.

Lão Tử không tỏ ý kiến, nhìn Diệp Hàn nói: “Tên nhóc nhà ngươi rốt cuộc đang giở trò gì?

Thân Công Báo kia là tướng Phi Hùng, là người ứng kiếp Phong Thần, ngươi cứ thế thả đi, tên nhóc nhà ngươi lại có âm mưu gì?”

Lão Tử nhìn Diệp Hàn chăm chú.

Tuy ngài có thể suy ra một tia thiên cơ, nhưng lại không nhìn rõ được.

Diệp Hàn cười khổ, nói: "Con có thể có âm mưu gì chứ, ngài đừng oan uổng con, rõ ràng là Tây Phương giáo đang mưu tính, con có làm gì đâu!" "Được rồi!" Lão Tử nói: "Cái tính lanh lợi của ngươi, lẽ nào chịu thiệt được sao?

Thành thật nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì?" Diệp Hàn nhún vai, nói: "Ngài thật sự không biết sao?" "Nói nhảm!" Lão Tử văng một câu tục.

Diệp Hàn nói: "Thiên mệnh tại Chu, không tại Thương!" Đối với Lão Tử, Diệp Hàn tự nhiên không giấu giếm, trực tiếp nói ra sự thật.

Lão Tử cười nói: "Hắc...

Ta biết ngay mà, tên nhóc nhà ngươi.

Nhưng Diệp tiểu tử, ngươi thật sự có thể nhìn thấu thiên cơ sao?" Điểm này, Lão Tử vẫn luôn thắc mắc.

Từ lúc Diệp Hàn từ chối Hồng Mông Tử Khí của Hồng Quân trong Tử Tiêu Cung, ngài đã thắc mắc rồi.

Những chuyện sau đó chứng minh Diệp Hàn thật sự có thể nhìn thấu thiên cơ.

"Ha ha!" Diệp Hàn cười cười, nói: "Đệ tử lại không phải Thánh nhân, làm sao có thể nhìn thấu thiên cơ, chỉ là suy đoán, suy đoán thôi!" "Thế à!" Lão Tử biết điều không hỏi thêm.

Lúc này ở hạ giới, trong nước Đại Thương.

Trụ Vương ở Oa Hoàng Cung đề thơ, sau đó Nữ Oa giáng xuống trừng phạt, nhưng lại bị Cửu Đỉnh trấn áp quốc vận của Đại Thương

chặn lại.

Cảnh này, bị vô số người Đại Thương nhìn thấy.

Mọi người đều cho rằng Thương Vương Đế Tân kỳ lạ, là cộng chủ của Nhân tộc được trời cao ưu ái, ngay cả Thánh nhân cũng không làm gì được.

Như vậy, Trụ Vương tự nhiên chìm đắm trong đó, vô cùng đắc ý.

Cộng thêm việc đông chinh Đông Di, san bằng Đông Di, văn trị võ công vượt qua tiên tổ, hắn liền bắt đầu có chút tự mãn.

Một ngày nọ, hắn giết phu lỗ tế trời, tám trăm chư hầu trong thiên hạ tề tựu.

Trụ Vương một hơi giết chín vạn người.

Cả thành Triều Ca máu chảy thành sông, Ký Châu hầu Tô Hộ trong lòng không đành, liền tiến lên khuyên can, nói: "Đại vương là cộng chủ Nhân tộc, bộ tộc Đông Di mưu phản, chém giết quốc quân và thần tử là được rồi.

Những bá tánh và binh sĩ bình thường kia chỉ là nghe lệnh quốc quân hành sự, không có lỗi.

Họ cũng là Nhân tộc, cũng là tử dân của đại vương, đại vương thực không nên giết họ!" "Hả?" 21.

Chương 386

Trụ Vương nghe vậy lập tức đại nộ nói: "Làm vua phải có thủ đoạn sắt máu, nếu hôm nay quả nhân tha cho họ, vậy thì sau này sẽ có vô số người bắt chước mưu phản!" Tô Hộ lại nói: "Trị dân ở đức, không ở bạo!" Lời này vừa ra, quần thần đại kinh thất sắc, Trụ Vương càng thêm đại nộ, nói: "Tô Hộ, ngươi nói quả nhân là bạo quân sao?

Có muốn thử xem kiếm của quả nhân có sắc bén không?" Quân thần hai người, cãi nhau ngay trên đại điện.

Kết quả có thể biết, Trụ Vương mạnh mẽ, tự cho mình là đúng, trực tiếp tống Tô Hộ vào tử lao, chuẩn bị xử trảm.

Tô Hộ cũng là quân chủ một nước, một phương chư hầu, bị Trụ Vương vũ nhục như vậy, tự nhiên trong lòng phẫn nộ.

May mà, có Vương thúc Tỷ Can dàn xếp, Tô Hộ mới giữ được một mạng, được thả ra khỏi thiên lao.

Tô Hộ ra tù, liền thúc ngựa trở về phong địa, khi đến biên giới Ký Châu, dùng qua mâu mang theo người, khắc tám chữ lớn trên bia giới: "Tô Hộ ở Ký Châu, vĩnh viễn không triều kiến nhà Thương." Lúc viết chữ Tô Hộ đang tức giận, cũng không nghĩ nhiều, nhưng không lâu sau, tấm bia giới có tám chữ lớn đã xuất hiện trong cung của Trụ Vương.

Trụ Vương lập tức đại nộ, mệnh lệnh Hoàng Phi Hổ suất quân trăm vạn, chinh phạt Ký Châu.

Tô Hộ là Ký Châu hầu, quốc lực so với Đại Thương kém vô số lần, bất đắc dĩ đành phải cầu hòa, nguyện ý đưa con gái xinh đẹp tuyệt thế vô song vào hậu cung của Trụ Vương, lại thành khẩn nhận

lỗi.

Trụ Vương mới chịu thôi. 22.

Cứ như vậy, vận mệnh dây dưa, Tô Đát Kỷ mang theo sứ mệnh khởi hành từ Ký Châu đi về hướng Triều Ca.

Lúc này Nữ Oa từ Hiên Viên Phần triệu hồi ba tiểu yêu, Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh, Cửu Vĩ Yêu Hồ ba người, phụng mệnh Nữ Oa, muốn vào cung mê hoặc Trụ Vương, tiếc là không có cơ hội.

Hôm nay vừa hay gặp phải đoàn người Đát Kỷ đang đi về Triều Ca.

Cửu Vĩ Yêu Hồ lập tức cảm thấy cơ hội đã đến, thân hình lóe lên, nguyên thần xuất khiếu bay vào kiệu của Tô Đát Kỷ.

Vừa thấy dung mạo Tô Đát Kỷ kiều mị vô song, thân hình yểu điệu, là mỹ nữ tuyệt thế hạng nhất thiên hạ, Cửu Vĩ Yêu Hồ lập tức mừng rỡ, nguyên thần bay vào não hải của Đát Kỷ, thi triển yêu tộc thần thông bắt đầu đoạt xá.

Đát Kỷ tuy xinh đẹp, là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, nhưng tiếc là chỉ là một phàm nhân, làm sao có thể thoát khỏi thuật đoạt xá của Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Chỉ một lúc, Cửu Vĩ Yêu Hồ đã chiếm tổ chim khách, chủ đạo thân thể của Tô Đát Kỷ.

Linh hồn của Tô Đát Kỷ bị đẩy ra, bị Lục Đạo Luân Hồi triệu hoán, bay về phía địa phủ Huyết Hải.

Từ một ý nghĩa nào đó, Tô Đát Kỷ đã chết.

Tổ địa Nhân tộc!

Diệp Hàn con ngươi hơi nheo lại: Tô Đát Kỷ bị đoạt xá rồi sao?

Tiếc cho một mỹ nhân như vậy.

Nói rồi, thân hình hắn xoay chuyển, liền vào phàm gian, vung tay thu hồn phách của Tô Đát Kỷ lại, ngăn cản nàng đi vào Lục Đạo Luân Hồi của địa phủ.

"Người là ai?" Tô Đát Kỷ tuy giờ chỉ là một đạo linh hồn, nhưng hành sự vẫn lễ phép, nhìn Diệp Hàn cung kính.

Diệp Hàn nói: "Ta là người bảo vệ Nhân tộc, Diệp Hàn!" "Thánh Phụ đại nhân?" Đát Kỷ vội vàng quỳ bái.

Diệp Hàn nói: "Khí số chưa tận, lại bị Cửu Vĩ Yêu Hồ kia đoạt xá.

Nhưng đây cũng là thiên ý, không thể trái.

Yêu hồ mang thân thể của ngươi vào Triều Ca, tự nhiên có một đoạn nhân quả." "Theo ta về tổ địa Nhân tộc đi!" Diệp Hàn nói, tay lớn vung lên, dùng pháp lực vô thượng, phối hợp với một đài Bát Phẩm Liên Đài, tái tạo lại nhục thân cho Tô Đát Kỷ, dung mạo giống hệt như trước không có bất kỳ khác biệt nào.

Nhưng căn nguyên chi lực của nàng lại xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Phải biết, Bát Phẩm Liên Đài này, năm xưa ở đảo Tam Tiên Đông Hải, cùng với Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cùng nhau có được.

"Tô Đát Kỷ, bái tạ Thánh Phụ, đa tạ Thánh Phụ cứu mạng chi ân!" Có thể không chết mà tái sinh, Tô Đát Kỷ tự nhiên vui mừng, được Thánh Phụ Nhân tộc cứu, trong lòng ít nhiều có chút kích động.

"Bên cạnh ta vừa hay thiếu một thị nữ, từ nay về sau, ngươi theo bên cạnh ta, làm thị nữ cho ta đi." Diệp Hàn nhìn Tô Đát Kỷ, nhàn nhạt nói một câu.

Tô Đát Kỷ tuy xinh đẹp, là đệ nhất mỹ nhân nhân gian, nhưng Diệp Hàn tuyệt không phải vì ham muốn vẻ đẹp của Tô Đát Kỷ.

Bởi vì, đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, so với các tiên nữ trên trời, kém xa.

Chưa nói đến hai nữ thần Thái Âm là tuyệt thế vưu vật, so với Nữ Oa, Hậu Thổ, Nguyên Phượng, khí chất của Tô Đát Kỷ cũng kém xa.

"Đa tạ đại lão gia!" Tô Đát Kỷ quỳ trên đất, cung kính dập đầu mấy cái: "Đa tạ đại lão gia thu nhận, đại lão gia là cha mẹ tái sinh của Tô Đát Kỷ." Thị nữ, thực ra cũng giống như tùy tùng, tọa kỵ, cấp bậc thấp hơn đệ tử một bậc.

Dù vậy, Tô Đát Kỷ cũng rất vui mừng, dù sao có thể là thị nữ của Thánh Phụ Nhân tộc, tuy không thể tu đạo thành công như đệ tử, nhưng theo Thánh Phụ, nếu không có sát kiếp, cũng có thể sống vô tận năm tháng.

Diệp Hàn tự nhiên cũng không bạc đãi Đát Kỷ, ban cho một quả Hoàng Trung Lý, lại ban cho mấy kiện tiên thiên linh bảo, Đát Kỷ tự nhiên vui mừng khôn xiết!

"Nha..." Diệp Xuân chạy vào đạo trường của Diệp Hàn, nhìn Đát Kỷ nói: "Cha, thị nữ này, trông thật xinh đẹp!" Diệp Hàn nghiêm mặt, giả vờ nghiêm túc, nói: "Nói bậy, con gái con lứa, nói nhiều như vậy làm gì?

Thật vô lễ!" "Ha ha!" Diệp Xuân cười chạy tới, ôm cánh tay Diệp Hàn lắc lắc hai cái, nói: "Con gái cũng không có ý gì mà, cha đừng giận, chỉ là Xuân Xuân cảm thấy, nếu để thị nữ này mặc đồ tai thỏ của ba vị Tam Tiêu sư thúc, sau đó nhảy một điệu vũ nghi thức mượn lực từ Thiên Đạo, chắc chắn sẽ rất đẹp…" "..." Diệp Xuân vừa nói, Diệp Hàn cảm thấy rất có lý.

Chương 387

Lúc này, hai vị Thái Âm nữ thần cũng tiến vào, nhìn Diệp Hàn và Diệp Xuân, hỏi: "Tai thỏ?

Vũ đạo nghi thức?" Diệp Hàn lập tức lúng túng!

Diệp Xuân lại cười hì hì nói: "Điệu múa của ba vị sư thúc, đẹp lắm!" "Thật sao?" Hai vị Thái Âm nữ thần mắt sáng lên, nhìn Diệp Hàn hỏi: "Điệu múa như vậy, phu quân có thể dạy cho hai tỷ muội ta không?" "Đúng vậy, phu quân!" Thường Hi nói: "Chàng không thể bên trọng bên khinh được!" Được rồi, các nàng muốn học, không liên quan đến ta.

Thế là, Diệp Hàn ra vẻ công bằng, đồng dạng làm ba bộ trang phục đạo cụ, phân cho Thường Hi, Hi Hòa, Tô Đát Kỷ mỗi người một bộ.

Sau đó ba người mặc quần áo vào, chưa bắt đầu nhảy đã đỏ mặt.

Quần áo như vậy… thật xấu hổ!

Nhưng, Diệp Hàn lại xem rất hứng thú.

Đừng hỏi tại sao, rất có hương vị, ừm… so với Tam Tiêu, càng khiến người ta máu nóng sôi trào.

"Hừ..." Diệp Hàn không hề kiêng dè thưởng thức vũ điệu như vậy, hai vị Thánh nhân bên ngoài liền có chút ngồi không yên.

Đầu tiên là Hậu Thổ, hừ lạnh một tiếng.

Sau đó, Oa Hoàng Cung ngoài ba mươi ba tầng trời cũng truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Nữ Oa hừ lạnh xong, lại thêm một câu: "Quả nhiên định sẵn phải

dùng nữ để chứng đạo!" Diệp Hàn nghe xong liền tỏ ra vô tội… Không trách ta, muốn trách thì trách đồ đệ cưng Diệp Xuân, là nó muốn xem, ta chỉ xem cùng thôi được không?

Nhưng, Diệp Xuân cũng đang xem rất hứng thú.

Nữ Oa sắc mặt tối sầm.

Đồng tử Linh Châu Tử bên cạnh chạy tới hỏi: "Chuyện gì khiến nương nương tức giận, ai lại dùng nữ chứng đạo?" Nữ Oa không vui nói: "Còn có thể là ai, tự nhiên là Diệp Hàn đại lão gia!" "Ô!" Linh Châu Tử bỗng nói: "Nương nương, trong Oa Hoàng Cung thật lạnh lẽo, từ khi Phục Hy đại lão gia vẫn lạc, Linh Châu Tử không còn thấy Phục Hy đại lão gia, rất nhớ ngài.

Xuân Xuân đại tiểu thư cũng lâu rồi không tới, Linh Châu Tử cũng nhớ đại tiểu thư!" Nữ Oa nói: "Không phải còn có tỷ tỷ sao?" Nữ Oa đã thu nhận đệ tử thứ hai, là Dương Thiền được Diệp Xuân cứu từ tay Hạo Thiên, con gái út của Dao Cơ.

Dương Thiền tư chất và căn nguyên đều không tệ, được Nữ Oa thu làm ký danh đệ tử, tu hành trong Oa Hoàng Cung.

Linh Châu Tử nói: "Nhị tiểu thư không vui, mỗi ngày chỉ biết tu hành, không để ý đến con!" Nữ Oa hiểu ra.

Xuân Xuân là con của Nguyên Phượng, tuổi thọ dài, thời thơ ấu đặc biệt dài, vô số năm trôi qua vẫn là tâm tính của một đứa trẻ, nhưng Dương Thiền thì khác, Dương Thiền là Nhân tộc, thời thơ ấu chỉ có mấy năm ngắn ngủi.

Mấy năm sau, không còn chơi đùa với Linh Châu Tử nữa.

"Nương nương, trong Oa Hoàng Cung quá lạnh lẽo, Linh Châu Tử cũng muốn xuống hạ giới chơi, con muốn đến nhân gian!" Linh Châu Tử nài nỉ Nữ Oa.

Nữ Oa nghĩ một lúc, nói: "Không được, hiện tại nhân gian đang trải qua thiên địa sát kiếp, nếu ngươi xuống, khó tránh khỏi bị cuốn vào, đến lúc đó vạn nhất vẫn lạc, một đời cơ duyên cũng sẽ mất hết!" "Nương nương, con không sợ!" Linh Châu Tử thề thốt: "Con từ khi được nương nương điểm hóa, ở trong Oa Hoàng Cung, chưa từng ra khỏi cung nửa bước, trên người không có nhân quả nghiệp lực, tự nhiên sẽ không bị cuốn vào sát kiếp!" Nữ Oa nhìn Linh Châu Tử, phát hiện chấp niệm của hắn quá sâu, lại bấm ngón tay tính một lúc, thở dài một hơi, nói: "Thôi được, lần này, cũng là số mệnh của ngươi, không trách được người khác!" Nói xong, nhẹ nhàng đẩy một cái, đẩy nguyên thần của Linh Châu Tử xuống.

Linh Châu Tử, cũng là một món bảo vật của Nữ Oa, trong suốt lấp lánh, sợ bản thể xuống hạ giới bị hồng trần thế gian ô uế, nên chỉ để nguyên thần của Linh Châu Tử xuống hạ giới.

Ở hạ giới, tại Trần Đường Quan của Đại Thương, phu nhân của tổng binh Lý Tĩnh mang thai, nhưng ba năm chưa sinh con.

Chuyện này, khiến cả Trần Đường Quan bàn tán xôn xao, ngay cả Lý Tĩnh cũng khó hiểu.

Lý Tĩnh bản thân cũng là đệ tử của Xiển giáo, biết chút ít về Thiên Đạo, cho rằng con trai mình sau này sẽ trở thành cộng chủ Nhân tộc, giống như Phục Hy phải ba năm mới sinh ra.

Đúng lúc này, nguyên thần của Linh Châu Tử từ Oa Hoàng Cung hạ xuống, vừa hay rơi vào bụng của Ân phu nhân, phu nhân của Lý Tĩnh.

Thế là, Ân phu nhân lập tức có cảm ứng, nằm xuống liền sinh con.

Nhưng điều khiến mọi người kỳ quái là, Ân phu nhân sinh ra không phải một đứa trẻ, mà là một quả cầu thịt.

Điều này khiến cả phủ tổng binh sợ hãi không nhẹ, mọi người đều cho rằng quả cầu thịt chắc chắn là yêu quái.

Lý Tĩnh cầm bảo kiếm, nói: "Nếu là yêu quái, ta một kiếm chém xuống, giết nó." Một kiếm chém xuống, bổ đôi quả cầu thịt, bên trong lại nhảy ra một cậu bé trắng trẻo mập mạp.

Cậu bé là con trai thứ ba của Lý Tĩnh, tên Na Tra! 23.

Na Tra vừa sinh ra, trên trời có mây lành ngũ sắc bay tới, Thái Ất Chân Nhân - một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo - từ Côn Luân cấp tốc tìm đến, hạ xuống phủ Lý Tĩnh ở Trần Đường Quan.

"Sư huynh!" Lý Tĩnh là ký danh đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấy Thái Ất Chân Nhân tự nhiên gọi là sư huynh.

Thái Ất Chân Nhân cũng không dài dòng, chỉ vào Na Tra nói: "Đứa trẻ này, nên là đệ tử của ta!" Nói xong, ban cho bốn món pháp bảo là Càn Khôn Quyển, Hỏa Tiêm Thương, Phong Hỏa Luân và Hỗn Thiên Lăng.

Na Tra đang chuẩn bị bái sư, đột nhiên có một luồng lửa từ chân trời bay tới, nhuộm cả bầu trời một màu đỏ rực… Giữa lúc mọi người kinh ngạc, chỉ thấy một con phượng hoàng hạ xuống, bỗng hóa thành một bé gái trông chừng năm sáu tuổi.

Người thường không nhận ra, nhưng Thái Ất Chân Nhân lại nhận ra, đó là đệ tử của Nữ Oa, Diệp Xuân.

"Diệp sư muội!" Diệp Xuân là đệ tử của Nữ Oa, Thái Ất Chân Nhân gọi là sư muội cũng không sai.

Diệp Xuân gật đầu, nói: "Thái Ất sư huynh, Na Tra là Linh Châu Tử ở Oa Hoàng Cung của ta chuyển thế, người của Oa Hoàng Cung ta không liên quan gì đến Xiển giáo.

Chương 388

Đệ tử này, ta muốn!" "..." Thái Ất Chân Nhân lập tức mặt tối sầm.

Mẹ nó, ta đã ban bảo vật rồi, giờ ngươi nói là đệ tử của ngươi?

"Diệp sư muội, đây là ý của Thánh nhân!" Thái Ất Chân Nhân đành phải mang sư tôn Nguyên Thủy ra.

Diệp Xuân lại cười cười, nói: "Linh Châu Tử bái ta làm sư, là ý của cha ta, hay là, để cha ta nói chuyện với ngài nhé?" Sắc mặt Thái Ất Chân Nhân lập tức đen lại, đen vô cùng, đen hơn cả đáy nồi.

Diệp Xuân hắn không dám đắc tội, Diệp Hàn càng không dám.

Thái Ất Chân Nhân còn nhớ, vô số năm trước, lúc Diệp Hàn chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, mọi người vừa mới bái nhập Tam Thanh, lúc đó Quảng Thành Tử và Diệp Hàn so tài, đã bị Diệp Hàn đánh bay.

Nay, Diệp Hàn đã trở thành một đại lão ở Hồng Hoang không thua kém Thánh nhân, ngay cả sư tôn cũng không phải đối thủ của Diệp Hàn, hắn nào dám đi nói chuyện với Diệp Hàn.

"Thôi được!" Thái Ất Chân Nhân thở dài một hơi, cuối cùng nói: "Nếu đã không có duyên sư đồ, vậy trả lại pháp bảo cho ta." Nói rồi vung tay, bốn món pháp bảo Hỏa Tiêm Thương, Hỗn Thiên Lăng, Càn Khôn Quyển, Phong Hỏa Luân liền từ tay Lý Tĩnh bay ra.

Diệp Xuân lập tức chế nhạo, nói: "Thái Ất sư huynh thật thú vị, bảo bối đã ban xuống rồi, huynh nghĩ môn hạ của chúng ta thiếu chút bảo bối đó sao?" Thái Ất Chân Nhân lập tức lúng túng, vung tay nói: "Thôi thôi thôi…" Xoay người rời đi, bảo vật cũng không cần nữa.

Sau khi hắn đi, Diệp Xuân từ trên mây hạ xuống, vào trong phủ Lý.

“Kiến Diệp sư tỷ…” Lý Tĩnh gọi Diệp Xuân là sư tỷ cũng là hợp lý, Lý Tĩnh bây giờ cũng biết danh tiếng của Diệp Xuân, không chỉ là đệ tử Thánh nhân, mà còn là con gái ruột của Thánh Phụ Nhân tộc Diệp Hàn.

“Ừ!” Diệp Xuân vung tay, ban xuống mấy chục món tiên thiên linh bảo, nói với vợ chồng Lý Tĩnh: “Năm xưa ở Oa Hoàng Cung, Linh Châu Tử là bạn của ta, nay bái nhập môn hạ của ta là vừa phải, ta là sư tôn của Linh Châu Tử!” Na Tra căn nguyên sâu dày, xuất thân cao quý.

Một tháng đã biết đi biết nói, nửa tuổi đã có thể suy nghĩ độc lập, tuy linh hồn chuyển thế, nhưng sau khi chuyển thế đã có tu vi Kim Tiên sơ kỳ.

Một tuổi, Diệp Xuân chính thức dạy Na Tra đạo pháp đạo thuật, Na Tra thiên tư thông tuệ, học viên mãn hỏa chi đại đạo thần thông của Diệp Xuân, ra tay có uy lực kinh thiên động địa.

Ba năm sau, tu vi của Na Tra đột phá, đạt tới Kim Tiên trung kỳ, lúc này dựa vào linh bảo và thần thông, có thể giao đấu với tu sĩ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ đại viên mãn mà không rơi vào thế hạ phong.

Trần Đường Quan nằm ở Đông Hải, vốn là quan khẩu do Trụ Vương của Đại Thương để lại sau khi chinh phạt Đông Di, nơi đây đóng quân mấy vạn tinh binh cường tướng, chuyên giám sát bá tánh Đông Di, phòng ngừa có người nảy sinh biến cố.

Một ngày nọ, Na Tra ba tuổi ra ngoài chơi, đến bên bờ Đông Hải.

Hắn thích tiếng biển, liền nằm trên bờ biển, ngắm nhìn vũ trụ tinh thần.

Hôm đó đột nhiên thấy một con chim, phát ra tiếng kêu bi thảm, vừa bay vừa ai oán, đồng thời miệng chim ngậm một khúc gỗ, đợi bay

đến Đông Hải, liền ném xuống Đông Hải.

Lúc đầu, Na Tra chỉ cảm thấy tiếng kêu của con chim lớn này đặc biệt, sau đó thấy con chim lớn mỗi lần từ núi Tây ngậm gỗ đá, ném vào Đông Hải, liền có chút kỳ quái, hỏi: "Ngươi tên là gì?

Vì sao lại ngậm gỗ đá từ núi Tây, ném vào Đông Hải?" Con chim lớn ném khúc gỗ trong miệng xuống Đông Hải, bay đến bên cạnh Na Tra, vừa mở miệng, giọng nói lại non nớt, nói: "Ta là con gái của Viêm Đế Thần Nông, tên là Nữ Oa!" Con gái của Viêm Đế, Nữ Oa?

Na Tra lập tức có hứng thú.

Nữ Oa liền kể lại câu chuyện của mình cho Na Tra nghe.

Nguyên lai, năm đó Thần Nông thấy bá tánh trong bộ tộc nhiều người ăn nhầm quả dại mà trúng độc chết, liền ra ngoài nếm trăm loại cỏ để phân biệt dược tính, đi lâu không về.

Nữ Oa nhớ thương cha mình, liền một mình chạy đi tìm, nhưng tìm một năm cũng không thấy, sau đó đến bờ Đông Hải, thấy Đông Hải hùng tráng, liền chơi đùa trong đó.

Không ngờ lúc chơi đùa, bị một con ác long trong biển khi dễ, đến nỗi chết đuối.

Nữ Oa sau khi chết, thần hồn hóa thành một con chim lớn, tên gọi 'Tinh Vệ', cảm thấy lúc đó chết quá thảm, là con gái của Viêm Đế, không có ai đứng ra đòi lại công bằng cho cái chết của mình, hung thủ Long tộc vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, nên liền ngậm gỗ đá núi Tây, hy vọng có một ngày có thể lấp đầy biển cả, phơi bày tội ác của Long tộc ra thiên hạ.

Thần Nông năm đó là tiêu điểm của thiên hạ, nhưng con gái của ông thì không, chết thì chết thôi, tự nhiên không ai quan tâm.

Thần Nông sau khi biết con gái mình chết, chỉ nghĩ là chết đuối

bình thường.

Không ngờ, đằng sau lại có câu chuyện như vậy!

Na Tra là Linh Châu Tử chuyển thế, trong lòng không có bụi trần, căm ghét cái ác như kẻ thù, nghe xong câu chuyện, lập tức nói: "Yên tâm, ta Na Tra sẽ đứng ra vì ngươi, nhất định sẽ bắt ác long phải trả giá đắt!" Nói xong, thân hình nhảy lên, một đầu bay vào nước biển, khuấy động sóng lớn vô biên.

Lại nói về Long tộc, từ sau khi Chúc Long chết, liền sống ẩn dật, nhưng dù sao cũng đã đầu quân cho núi Côn Luân, trở thành thần thú bảo vệ Côn Luân, ở Hồng Hoang chỉ cần không đụng phải những đại lão kia, người bình thường thật sự không dám trêu chọc.

Đông Hải long thái tử Ngao Bính còn trẻ, đối với lịch sử Long tộc biết không sâu, đối với Hồng Hoang nhận thức cũng không đầy đủ.

Ngao Bính chỉ biết, trong huyết nhục hồn phách của Nhân tộc, ẩn chứa một tia năng lượng tinh thuần, ăn xong có thể tăng tu vi.

Ngao Bính tuy còn trẻ, nhưng cũng không ngốc, vì e ngại lời răn của Long tộc, không dám lên bờ đồ sát nhân loại, chỉ mỗi lần thấy có người vào biển, mới lén lút đi ăn thịt người đó, và tạo ra giả tượng chết đuối.

Mấy vạn năm qua, số người bị lén lút ăn thịt, không dưới vạn người.

Một ngày nọ, Na Tra ở trong đó khuấy động sóng gió, gây ra động tĩnh không nhỏ, rất nhanh đã bị Ngao Bính nhìn thấy.

"A ha, lại có Nhân tộc sắp chết đuối sao?" Ngao Bính thân thể chuyển động, con rồng khổng lồ vạn trượng theo sóng nước lên mặt biển, thi triển thần thông pháp thuật, biến thành một Hải Dạ Xoa, vươn tay nắm lấy chân Na Tra, liền kéo xuống biển sâu.

“Hửm?” Na Tra tự nhiên cảm nhận được động tĩnh, vừa nhìn thấy Hải Dạ Xoa do Ngao Bính biến thành, lập tức đại nộ, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, một thương đâm ra, nói: “Ngươi là con ác long ăn thịt người kia phải không!” Ừm...

Ngao Bính thân thể run lên.

Chương 389

Chuyện ăn thịt người là hắn lén lút tiến hành, ngay cả Long tộc cũng không biết, tự nhiên không thể để Na Tra thoát đi.

"Chết cho ta!" Hải Dạ Xoa đột nhiên biến hóa thành thân rồng, nguyên lai là một con Ngũ Trảo Kim Long, móng rồng khổng lồ giơ lên, đập về phía Na Tra: "Ngươi biết quá nhiều rồi, hôm nay chắc chắn phải chết!" "Ầm…" Ngao Bính là tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, lại là Long tộc, chiến đấu lực cường hãn.

Na Tra chỉ là Kim Tiên trung kỳ, ở trong nước không dễ thi triển hỏa thuộc tính pháp thuật, ba chân bốn cẳng liền bị Ngao Bính đánh mấy cái.

"Không được, ta phải ra ngoài đấu pháp với ngươi!" Na Tra chân đạp một cái, Phong Hỏa Luân liền mang hắn lao ra khỏi mặt biển.

"Chạy…" Ngao Bính tưởng Na Tra muốn chạy, sợ chuyện ăn thịt người bại lộ, liền bay theo, ra khỏi mặt biển.

Dù sao, trong mắt hắn, Na Tra chỉ có tu vi Kim Tiên, hắn là Thái Ất Kim Tiên, lại là Long tộc, lẽ nào sợ một Nhân tộc nhỏ bé sao.

"Ăn ngươi… tu vi của ta nhất định sẽ tăng mạnh!" Ngao Bính lên mặt biển, hóa hình thành một thiếu niên có sừng rồng màu xanh lam, nhìn Na Tra, hai mắt lạnh băng.

Ầm… Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, lao ra khỏi biển lớn, đứng giữa hư không.

Trên người, trên cánh tay, trên đầu hắn, bốc lên một ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa đó dường như có thể đốt cháy vạn vật.

Bành… Bên cạnh, một con kim long vạn trượng, cũng phá nước

mà ra, bay vào hư không gầm lớn một tiếng, sau đó hóa thành hình người, là một thiếu niên có sừng rồng màu xanh lam.

Áo trắng bào trắng, nhìn Na Tra, trong mắt có vô tận sát ý.

"Con ác long kia, những gì Nữ Oa nói đều là thật, ngươi thật sự ăn thịt người!" Na Tra vung tay, Hỏa Tiêm Thương trong tay chỉ vào con chim Tinh Vệ kia, nói: "Con gái của Viêm Đế, con gái của Viêm Đế ngươi cũng dám ăn, Long tộc các ngươi, tội ác tày trời." "Vậy thì sao?" Ngao Bính nói: "Trước hết giết ngươi, sau đó bản thái tử lại giết nó, chuyện này sẽ không ai biết.

Nếu ăn ngươi, tu vi của ta, không chừng có thể tăng thêm một bậc!" Ngao Bính những năm này, đã nghiện ăn thịt người, nay nhìn Na Tra, trong mắt ánh sao lấp lánh, lại có chút không kìm được.

"Chết cho ta!" Na Tra đứng giữa hư không, bỗng chân đạp Phong Hỏa Luân chuyển động mạnh, cả người với tốc độ cực cao, lao xuống, một thương đâm về phía Ngao Bính, một thương này, phía trên hỏa thuộc tính pháp tắc ẩn hiện, mũi thương đâm ra, hư không vô tận khẽ run rẩy.

"Không tệ, nhưng, còn kém xa!" Ngao Bính vung tay, trong tay cũng là một cây thương, cây thương đó cũng là tiên thiên linh bảo, tu vi Thái Ất Kim Tiên, dốc hết pháp lực vô biên, đánh về phía Na Tra.

Ầm… Hai cây thương va vào nhau. 24.

Năng lượng vô tận phun trào, quét ngang trời đất vạn vật, rơi xuống Đông Hải cuộn lên sóng lớn, cả vùng biển lập tức mây đen dày đặc, cuồng phong bão táp.

Ngao Bính lúc đầu vô cùng tự phụ, cho rằng mình là Long tộc, thiên phú dị bẩm, long tức cao tuyệt, hạ gục một Nhân tộc chỉ là Kim Tiên là chuyện dễ dàng.

Nhưng sau khi thực sự giao đấu, mới phát hiện không dễ như vậy.

Đầu tiên Na Tra tuy là Kim Tiên, nhưng căn nguyên sâu dày, xuất thân danh môn, lại là đệ tử của Diệp Xuân, một thân hỏa thuộc tính thần thông xuất thần nhập hóa.

Thứ hai, Phong Hỏa Luân dưới chân Na Tra, tốc độ nhanh vô cùng, khiến Ngao Bính khá đau đầu.

Điều khiến Ngao Bính đau đầu nhất là, pháp bảo trong tay Na Tra, gần như vô tận, một món tốt hơn một món, tùy tiện lấy ra một món, đều là tiên thiên linh bảo.

Người này, rốt cuộc là ai?

Trong lòng Ngao Bính bắt đầu có chút hoang mang.

Điều hắn sợ nhất là chuyện ăn thịt người bị bại lộ, mâu thuẫn giữa Nhân tộc và Long tộc, tự nhiên hắn có nghe nói, đặc biệt là chuyện Thánh Phụ Nhân tộc năm xưa một hơi đồ sát mười vạn Long tộc, càng rõ hơn.

Nếu chuyện ăn thịt người bị bại lộ, Long tộc chắc chắn sẽ gặp tai ương.

"Bất kể ngươi là ai, hôm nay, chắc chắn phải chết!" Ngao Bính hét lớn một tiếng, nói: "Long tộc bí pháp, ra cho ta!" Gầm… Ngao Bính lập tức hóa thành rồng khổng lồ vạn trượng, phun ra tinh huyết của mình, rải lên vảy trên người, khí thế trên người, lập tức tăng lên ba phần.

Từ Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, trực tiếp lên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Đây là bí pháp của Long tộc, năm xưa ở Nam Hải, Chuẩn Thánh Nam Hải và Diệp Hàn chiến đấu, đã dùng qua, chỉ là sau khi dùng bí pháp này, cảnh giới tu vi sẽ lùi lại.

Nhưng bây giờ, Ngao Bính không còn quan tâm nhiều như vậy nữa.

"Hừ…" Thấy Ngao Bính dùng đến át chủ bài, Na Tra tự nhiên cũng không giấu giếm nữa, hét lớn một tiếng, thân thể lập tức biến lớn, trở thành một thiếu niên, đồng thời ba đầu sáu tay vươn ra, năng lượng hỏa thuộc tính vô tận từ trong cơ thể phun trào ra.

"Hỏa Liên Hoa!" Ầm… Giữa hư không, bỗng xuất hiện một đóa sen do ngọn lửa tạo thành, lập tức nở rộ, lại lập tức thu lại, dung nạp cả một phương trời đất vào trong, tự nhiên, Ngao Bính cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Ầm… Liên đài hợp lại, sau đó nổ tung, năng lượng tinh thuần trong đó, xé rách hư không, đốt cháy hư không đến mức khẽ run rẩy.

Phụt… Ngao Bính từ trong đó rơi ra, một ngụm máu rồng vàng phun lên trời.

Khí thế trên người, nhanh chóng giảm xuống!

Đại La Kim Tiên sơ kỳ!

Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ!

Thái Ất Kim Tiên trung kỳ!

Mãi cho đến khi rơi xuống Kim Tiên đại viên mãn, mới dừng lại.

Chương 390

"Con ác long đáng chết, ăn thịt Nhân tộc của ta, đi chết đi…" Na Tra tay cầm Hỏa Tiêm Thương, một thương đâm thủng một lỗ trên người Ngao Bính.

Ầm… Ngao Bính tại chỗ chết, thân rồng khổng lồ rơi xuống bãi biển.

Na Tra cũng kiệt sức, từ trên mây rơi xuống, chim Tinh Vệ thấy vậy bay tới, đỡ lấy Na Tra.

Hai người rơi xuống bên cạnh xác rồng của Ngao Bính.

Na Tra ánh mắt sáng rực, nói: "Ta đã giết long vương tam thái tử…" "Đáng chết!" Tinh Vệ nói: "Kẻ như hắn, đáng bị chết không toàn thây." Nói rồi, chim Tinh Vệ mổ mấy cái, từ trên xác rồng của Ngao Bính, mổ xuống mấy miếng vảy vàng.

"Ngươi nói không sai!" Na Tra nói: "Thứ đáng chết, nên chết không toàn thây, ta nghe nói gân rồng là thứ tốt, đợi ta rút ra!" Na Tra và Tinh Vệ hai người, một người mổ vảy trên người Ngao Bính, một người rút gân rồng của Ngao Bính… Đông Hải, trong Long cung.

Đông Hải Long Vương Ngao Quảng ngồi trên long ỷ, luôn cảm thấy tâm thần không yên, trong lòng mơ hồ đau nhói, dường như có chuyện không lành sắp xảy ra.

Nhưng hắn không phải Thánh nhân, không thể suy ra thiên cơ.

Một lát sau, Dạ Xoa trong biển dưới sự dẫn dắt của Quy thừa tướng, vội vàng chạy đến trước mặt Long Vương.

"Long Vương, không hay rồi, không hay rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!" Ừm… Ngao Quảng thân thể run lên, nói: "Đừng hoảng hốt, xảy

ra chuyện gì?" "Thái tử, tam thái tử Ngao Bính!" Quy thừa tướng nói: "Có Dạ Xoa phát hiện, tam thái tử ở bờ biển đấu pháp với người khác, sau đó, bị người ta giết rồi!" "Hả?" Ngao Quảng đại kinh thất sắc.

Tam thái tử Ngao Bính?

Đó là đứa con mà hắn yêu thương nhất, không chỉ dung mạo anh tuấn, căn nguyên sâu dày, tốc độ tu vi cực nhanh, là đứa trẻ có thiên phú nhất của Long tộc, hắn còn định sau này để Ngao Bính bái nhập môn hạ của Thánh nhân Côn Luân, sao có thể chết được.

"Ầm…" Ngao Quảng hóa thành một luồng sáng bay ra khỏi Đông Hải, rơi xuống bãi biển.

Khi nhìn thấy con trai mình, ngay cả Ngao Quảng, một con rồng già đã thấy vô số sự đời, sống vô số năm, cũng toàn thân run rẩy.

Thảm… Quá thảm!

Vảy trên toàn thân con trai hắn, bị người ta lột sạch.

Đầu rồng bị chặt xuống, gân rồng bị rút đi.

Thân thể Ngao Bính bị lửa nướng hơn nửa.

"Ai…" Ngao Quảng hét lớn một tiếng, giọng nói vang vọng khắp Hồng Hoang: "Ai đã giết con ta!" Lúc này, Quy thừa tướng, Hải Dạ Xoa theo sau cũng đến.

Ngao Quảng hỏi Hải Dạ Xoa: "Có thấy ai đã giết con ta không?" Hải Dạ Xoa bẩm báo sự thật, nói: "Là con trai thứ ba của tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh, Na Tra!" "Ai, rốt cuộc là ai đã giết con ta?" Ngao Quảng nhìn Hải Dạ Xoa, giọng nói run rẩy, trong lòng tràn ngập nộ khí vô biên.

Đó là con trai của hắn, là tam thái tử của Đông Hải Long tộc!

“Là, con trai thứ ba của tổng binh Trần Đường Quan Lý Tĩnh, Na Tra làm!” Hải Dạ Xoa thực ra vẫn luôn quan sát trong bóng tối, trước đó thấy tu vi của Na Tra thấp hơn Ngao Bính, nên không lên tiếng, cũng không thông báo cho Long cung, nhưng ai ngờ được, Na Tra có thể phản sát thái tử?

“Lý Tĩnh!” Ngao Quảng nghiến răng, nói ra một cái tên, ánh mắt lạnh băng: “Tổng binh Trần Đường Quan thì sao?

Năm xưa Long tộc ta giết người Nhân tộc, Nhân tộc không chịu buông tha, đồ sát mười vạn Long tộc của ta. 25.

Hôm nay, bản vương trái lại muốn xem xem trong Hồng Hoang này có ai dám đứng ra bảo vệ cái gọi là trắng đen!” “Gầm…” Ngao Quảng hướng lên trời gầm dài một tiếng, sau đó thi triển pháp lực vô tận, cuốn theo vô tận nước biển tạo thành một bức tường sóng cao ngàn trượng, đen kịt áp về phía Trần Đường Quan.

Ầm ầm ầm… Trên trời, mây đen dày đặc, sấm sét vang dội.

Phía dưới, nước biển dâng cao, như một bức tường khổng lồ ngàn trượng, đẩy về phía bờ biển Trần Đường Quan.

Trần Đường Quan, cùng với vô số bá tánh trong đó, trước bức tường sóng khổng lồ ngàn trượng, giống như một món đồ chơi thấp bé.

Nếu Ngao Quảng thả tay, sóng lớn ập tới, sẽ có vô số người chết trong đó.

Nhưng, Ngao Quảng cuốn theo sóng lớn rõ ràng là để uy hiếp, không phải để giết người.

Giết nhiều người như vậy, hắn tự nhiên không dám.

Trần Đường Quan!

Lý Tĩnh nhíu mày, đứng ở cửa, tay cầm một cây roi.

Trong cửa, Ân phu nhân ôm con gái, run rẩy.

“Tướng quân, không thể đánh, Tra nhi có lỗi gì đâu, nó đã giết con ác long kia.

Con ác long đó đã ăn bao nhiêu người?” Ân phu nhân tự nhiên bảo vệ con trai mình.

Lý Tĩnh lại nói: “Nói bậy, chuyện giữa Nhân tộc và Long tộc, đến lượt Lý gia nhỏ bé của ta xen vào sao?

Na Tra, ra đây cho ta, vi phụ bắt ngươi, đến Đông Hải tạ tội với Long Vương!” “Không!” Na Tra trong mắt rưng rưng nước mắt: “Con có làm gì sai đâu, tại sao phải tạ tội với Đông Hải Long Vương?

Ngao Bính kia sợ con tiết lộ, nên mới ra tay trước!” “Hừ!” Lý Tĩnh hừ lạnh: “Ngươi không hiểu, Long tộc là thần thú thượng cổ, từng tung hoành ngang dọc trong Hồng Hoang, chúng ta làm sao có thể đắc tội.

Chương 391

Nếu Long Vương nổi giận, vô số bá tánh Trần Đường Quan đều phải chết theo!" Ầm ầm ầm… Lý Tĩnh vừa dứt lời, bỗng thấy bầu trời bên ngoài đột nhiên tối sầm.

Sau đó, sấm sét vô biên cuồn cuộn, mặt biển xa xa, một bức tường sóng cao ngàn trượng, đẩy tới, treo lơ lửng trước Trần Đường Quan chưa đầy mười dặm.

Ầm ầm ầm… Trời đất biến sắc, như thể thế giới tận thế.

"Lý Tĩnh!" Trên bức tường nước cao ngàn trượng, một bóng người cao ngạo đứng đó, hướng về Trần Đường Quan phía dưới lớn tiếng quát: "Con ngươi Na Tra, vô cớ giết thái tử Long tộc của ta, hôm nay nếu không giao nó ra, bản vương lập tức dâng nước nhấn chìm Trần Đường Quan, nhân quả này, đều do phủ Lý các ngươi gánh chịu!" Phía dưới, vô số bá tánh trong Trần Đường Quan, kinh hãi vô cùng nhìn bức tường nước cao ngàn trượng kia.

Quá cao! 26.

So với bức tường nước cao ngàn trượng, bất kể là Trần Đường Quan hay là con người đều trở nên vô cùng nhỏ bé.

Nhìn thấy cột nước kia, tất cả bá tánh đều tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng.

"Long Vương nổi giận rồi!" "Hỏng rồi, nước lớn rồi, chết rồi, chết rồi, không sống được nữa!" "Thật sự, sắp chết rồi sao?"… Vô số bá tánh, kinh hãi chạy loạn xạ.

Lý Tĩnh sắc mặt đen sạm.

Tuy nhiên, lúc trừng phạt con trai, hắn đều cho rằng con trai mình

sai, nhưng nay Long Vương tìm đến cửa, Lý Tĩnh tự nhiên không thể nói đều là lỗi của con mình.

"Lý Tĩnh, kiến Đông Hải Long Vương!" Lý Tĩnh bay lên không trung, nhìn Long Vương hành lễ, tuy hắn cũng biết chút pháp thuật, nhưng chỉ có tu vi Địa Tiên, có thể nói là tu sĩ rác rưởi nhất trong Hồng Hoang.

"Có gì muốn nói!" Ngao Quảng nhìn Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh lại chắp tay, nói với Ngao Quảng: "Tiểu nhi đánh chết thái tử của Long Vương, tại hạ ở đây tạ lỗi với Long Vương, nhưng, chuyện này tuyệt không phải tiểu nhi hung ác.

Là thái tử Long tộc ăn thịt người bại lộ, muốn giết người diệt khẩu!" "Nói bậy!" Ngao Quảng nhìn Lý Tĩnh, tức giận run rẩy, nói: "Con ta Ngao Bính, ôn lương cung kiệm nhượng, là một đứa trẻ tốt, sao có thể làm ra chuyện ăn thịt Nhân tộc.

Huống hồ, Đông Hải ta từ trước đến nay, đều cẩn thận dạy bảo, để Long tộc tuyệt đối không được làm hại Nhân tộc, lời nói dối như vậy, e rằng ngươi cũng không tin!" "Ầm ầm ầm…" Phía sau, mấy vị Chuẩn Thánh cường giả của Long tộc, lần lượt đứng hai bên trái phải của Ngao Quảng, uy áp vô hình, khiến Lý Tĩnh đứng không vững, suýt nữa rơi khỏi mây.

"Lý Tĩnh," một vị Chuẩn Thánh trong đó cười lạnh, nhàn nhạt nói: "Cẩn thận cái tội vu khống Long tộc của ta, ngươi nói thái tử Ngao Bính của Long tộc ta ăn thịt người, vậy, Ngao Bính đã ăn ai?" Lý Tĩnh cưỡi hổ khó xuống, đành phải nói ra lời của con trai Na Tra, nói: "Là con gái của Viêm Đế Nhân tộc, Nữ Oa!" "Hả?" "Lớn mật!" "Nói năng bậy bạ!"… Vừa nghe Lý Tĩnh nói vậy, Long tộc nổi giận đùng đùng.

Viêm Đế là cộng chủ Nhân tộc, nay đã chứng đạo viên mãn, bất tử bất diệt.

Nếu thật sự đổ cái chết của con gái Viêm Đế lên đầu Long tộc, Long tộc sẽ xong đời, khí vận của Long tộc cũng sẽ xong đời.

Thực ra nói xong, ngay cả Lý Tĩnh cũng không tin!

Lúc này!

Na Tra đột nhiên từ trong phòng lao ra, Hỏa Tiêm Thương trong tay vung ngang, chỉ vào đám người Long tộc, nói: "Những gì ta nói, đều là sự thật, Ngao Bính kia đã ăn con gái của Viêm Đế, hồn phách của con gái Viêm Đế hóa thành chim lớn, ngày ngày ngậm đá núi lấp Đông Hải, chuyện này là sự thật.

Những con ác long các ngươi, đều đáng chết… tất cả đều đáng chết!" "Gầm…" Lời của Na Tra, triệt để chọc giận Long tộc.

"Đúng là muốn buộc tội, hà cớ gì không có cớ à!" Ngao Quảng cười ha hả, nói: "Thôi được, hôm nay ta sẽ bắt toàn bộ bá tánh trong thành, chôn cùng con ta Ngao Bính!" Ầm ầm ầm… Ngao Quảng lập tức buông lỏng cấm chế.

Bức tường nước cao ngàn trượng kia, đột nhiên sụp đổ, nước lớn vô tận như tận thế, đen kịt ập về phía Trần Đường Quan.

"Sắp chết rồi!" "Chạy mau…" "Hu hu hu…" Bá tánh trong thành đại kinh thất sắc.

"Vô lượng, Thiên Tôn!" Đúng lúc này, một đạo bào màu vàng kim xuất hiện giữa hư không, là một đạo nhân bay tới, phất trần trong tay vung lên, cuốn lấy sóng lớn vô biên, khiến nước biển đang sụp đổ lập tức bay ngược trở lại, vào trong Đông Hải.

"Ngươi là ai?" Ngao Quảng nhìn đạo nhân áo vàng, hỏi.

Đạo nhân áo vàng, nhàn nhạt nói: "Bần tọa, là một trong Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy Thánh nhân, là Hoàng Long Chân Nhân!" Hoàng Long Chân Nhân vừa nói xong, Long tộc đại kinh.

Tất cả các con rồng, vội vàng hành lễ với Hoàng Long Chân Nhân: "Kiến Hoàng Long đạo hữu!" Hoàng Long Chân Nhân, là đệ tử của Thánh nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên, Hoàng Long Chân Nhân còn có một thân phận, đó là Long tộc.

Ầm ầm ầm… Hoàng Long Chân Nhân thi triển pháp lực vô thượng, trực tiếp đẩy lùi hồng thủy.

Bên cạnh, Ngao Quảng và mấy chục người khác, đều chắp tay với Hoàng Long.

Đó là vì, Hoàng Long là một trong Thập Nhị Kim Tiên thân truyền dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn, pháp lực cao cường, căn nguyên sâu dày.

Ngao Quảng trong lòng bi phẫn, tuy tôn trọng Hoàng Long, nhưng không nhịn được hỏi: "Sư huynh vì sao lại tán đi pháp lực của ta, không để ta trừng phạt kẻ ác?" Hoàng Long liếc nhìn Ngao Quảng một cái, nói: "Long Vương hồ đồ.

Na Tra hung ác, giết con của ngươi, tự nhiên phải đền mạng, có Lý gia đứng ra bồi thường.

Nếu ngươi thật sự dâng nước nhấn chìm bá tánh Trần Đường Quan, e rằng dù có báo được thù, Long tộc của chúng ta cũng sẽ đối mặt với tai họa diệt vong!" Mọi người nghe lời của Hoàng Long, không nhịn được thân thể run lên.

Sau đó, mỗi người đều toát mồ hôi lạnh.

Đúng vậy, nếu thật sự giết hết bá tánh Trần Đường Quan, nhân quả vô biên chắc chắn sẽ rơi xuống Long tộc, đến lúc đó vị thủ hộ giả của Nhân tộc kia, có thể tha cho Long tộc sao?

"Nhưng…" Ngao Quảng nghiến răng, nói: "Con ta, không thể chết vô ích, con ta, là người có thiên phú nhất của Long tộc trong hàng vạn

năm!" "Đúng vậy!" Một vị Chuẩn Thánh của Long tộc bước ra, nói: "Năm xưa, Long tộc của chúng ta giết người Nhân tộc, liền lấy mạng đền mạng, không chút do dự.

Nay Na Tra của Nhân tộc giết thái tử của Long tộc chúng ta, chuyện này lại không có ai đứng ra, không ai quan tâm, quả thực không coi Long tộc chúng ta ra gì!" "Quá đáng!" "Thực sự bắt nạt người!" "Nhân tộc, đều không nhìn thấy sao?"… Một đám Long tộc, lời nói có ý, mũi nhọn chỉ về phía Diệp Hàn, nhưng đều không dám nói thẳng.

Chương 392

Hoàng Long thở dài một hơi, nói: "Thôi được, chuyện này là Na Tra sai, Lý Tĩnh, ngươi nói đi?" Lý Tĩnh tự nhiên bảo vệ con trai, vẫn câu nói cũ, một mực cắn chặt: "Ngao Bính ăn thịt người, ăn con gái của Viêm Đế!" Hoàng Long Chân Nhân liền nói: "Long Vương, con trai của ngươi Na Tra đã giết Ngao Bính, ngươi nói Ngao Bính ăn thịt người, được rồi, vậy thì thế này!" Hoàng Long Chân Nhân vươn tay, tóm lấy Na Tra trên mặt đất, vươn tay lớn kéo mạnh.

Ầm ầm ầm… một dòng sông thời gian thuộc về quỹ tích của Na Tra, liền bị Hoàng Long Chân Nhân kéo ra.

Hoàng Long Chân Nhân là tu sĩ Đại La Kim Tiên đại viên mãn, tự nhiên không có khả năng kéo ra dòng sông thời gian, nhưng khi ở Xiển giáo, đã từng mượn lực của đại sư huynh Quảng Thành Tử tu vi Chuẩn Thánh, như vậy, liền kéo ra được dòng sông thời gian.

Ở Hồng Hoang, quỹ tích cuộc đời của mỗi sinh linh, đều sẽ được thể hiện trong dòng sông thời gian, trừ phi là tu sĩ đã chém đi quá khứ, nếu không những việc đã làm, đại năng tu sĩ một khi kéo ra dòng sông thời gian, chắc chắn sẽ thấy rõ ràng.

Thế là!

Cảnh Na Tra ở bờ biển, đối thoại với Tinh Vệ liền xuất hiện.

Mọi người có mặt, cũng đều đã thấy.

Một con chim lớn nói mình là con gái của Viêm Đế, Nữ Oa, nói Ngao Bính ăn thịt người.

Thế là Na Tra liền tin, chuyên tìm Ngao Bính ra tay, đánh chết Ngao Bính.

“Ha ha ha ha…” Xem xong dòng sông thời gian của Na Tra, Ngao Quảng cười ha hả, chỉ vào Lý Tĩnh nói: “Ngươi nói là con gái của Viêm Đế, không phải chỉ là một con chim lớn thôi sao, con chim lớn đó là yêu tộc, lời nói của yêu ma hồ ngôn loạn ngữ, là lời cổ động lòng người, ngươi cũng tin?” “Vô lượng thiên tôn!” Hoàng Long đạo nhân nhàn nhạt liếc nhìn Lý Tĩnh một cái, nói: “Chuyện này nguyên nhân hậu quả, đều đã rõ ràng.

Là do người của yêu tộc cố ý mê hoặc Na Tra, Na Tra không phân trắng đen, liền đánh chết Ngao Bính.

Lý Tĩnh, chuyện này, ngươi có gì để nói?” Lý Tĩnh sắc mặt đen sạm.

Sớm đã biết, con trai mình bị người ta mê hoặc, là yêu tộc mê hoặc.

“Vậy đi!” Lý Tĩnh nhìn Ngao Quảng, nhắm mắt lại, nói: “Giết người đền mạng, con ta còn nhỏ dại, phạm phải tội ác tày trời.

Xét cho cùng, là do Lý Tĩnh dạy dỗ không nghiêm, Lý Tĩnh, nguyện lấy cái chết để tạ tội!” “Không, đừng giết cha ta!” Na Tra hai mắt như muốn nứt ra, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, nói: “Người là do ta giết, muốn giết, thì giết ta!” “Giết ta đi!” Ân phu nhân quỳ trên đất: “Tha cho phu quân và con trai của ta, đều là do ta dạy con không nghiêm!” Cảnh này, lại khiến Long tộc không ngờ tới.

Hoàng Long con ngươi chuyển động, nhất thời, cũng không biết quyết định thế nào: Rốt cuộc, giết ai đây? … Tổ địa Nhân tộc, trong đạo trường của Diệp Hàn.

Diệp Xuân nhìn cảnh tượng này, hận đến nghiến răng, nói: “Cha, vì sao không cho con ra ngoài, nếu không đi nữa, Linh Châu Tử sẽ mất mạng đó!” “Đừng vội!” Diệp Hàn nhàn nhạt nói: “Phải bình tĩnh, chuyện này đúng sai ta đã biết, Na Tra dù có chết, với thủ đoạn của

cha, cũng có thể khiến nó sống lại." "Vậy, vì sao chúng ta không ra tay?" Diệp Xuân không hiểu nhìn Diệp Hàn, nói: "Vạch trần tội ác của Long tộc là được rồi!" "Đừng vội!" Diệp Hàn cười ha ha, nói: "Còn có người chưa nhảy ra, đợi họ nhảy ra rồi nói!" … Thiên đình!

Thiên đế Hạo Thiên, đang cầm Hạo Thiên Kính, quan sát mọi hành động ở Trần Đường Quan.

"Bệ hạ!" Thái Bạch Kim Tinh chắp tay với Hạo Thiên, trong mắt lóe lên một tia cười, nói: "Lúc này, là cơ hội tốt để lập uy cho Thiên đình của chúng ta!" "Không sai!" Hạo Thiên cười ha ha.

Một màn kịch vui, hắn đã xem lâu rồi, trước khi không thấy được kết quả, không dám tùy tiện hành động.

Nhưng nay, kết quả của màn kịch, cuối cùng cũng đã ra.

Hạo Thiên sợ ai nhất?

Tự nhiên là sợ thế lực sau lưng Na Tra, Diệp Hàn.

Nhưng sau một thời gian quan sát, Hạo Thiên phát hiện, Diệp Hàn, người lẽ ra phải nhảy ra, đứng ra bênh vực đệ tử của mình, lại lựa chọn làm ngơ.

Điều đó nói lên điều gì?

Nói lên Diệp Hàn đuối lý, nói lên việc Na Tra đánh chết Long tộc, lý lẽ thuộc về Long tộc.

Nếu không phải vậy, mấy vị đại lão của Long tộc cũng không dám công khai hay ngấm ngầm châm chọc Diệp Hàn.

Lúc này, chính là cơ hội tốt để Thiên đình của ta dương danh.

"Chuẩn bị nghi trượng!" Hạo Thiên nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Dẫn thiên binh thiên tướng, đến Trần Đường Quan, trẫm muốn tự mình xét xử!" "Vâng!" … Trần Đường Quan!

Trong lúc Long tộc đang do dự, có nên giết cả nhà Na Tra không, bỗng cảm thấy trên trời có động tĩnh.

Mọi người kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy hàng vạn thiên binh thiên tướng từ trên trời hạ xuống, có một người ngồi trên ngự liễn, mang theo uy thế vô tận giáng lâm.

"Thiên đế giáng lâm, các ngươi còn không quỳ nghênh!" Người đi đầu thân hình cao lớn, tay cầm một thanh bảo kiếm, là tùy tùng của Thiên đế, Quyển Liêm Đại Tướng, hướng về phía mọi người hét lớn một tiếng.

Sau đó, Long tộc lập tức ngơ ngác.

Cái quái gì vậy?

Thiên đình, liên quan gì đến các ngươi?

Nhưng, Đạo Tổ Hồng Quân sớm đã có ý chỉ, muốn Thiên đình quản lý Hồng Hoang, nên Long tộc sau khi do dự, đã chắp tay bái kiến, còn quỳ bái, thì không thể.

Hoàng Long Chân Nhân là Thập Nhị Kim Tiên, cũng chỉ liếc nhìn Hạo Thiên một cái thôi.

Chỉ có vợ chồng Lý Tĩnh không rõ sự tình, lại quỳ bái trên đất.

Chương 393

Hạo Thiên giả vờ không thấy Hoàng Long Chân Nhân, tay áo vung lên, nói: "Thiên đình quản lý vạn tộc Hồng Hoang, lần này Trần Đường Quan xảy ra chuyện như vậy, đáng lẽ phải báo cho Thiên đình biết, xét xử công khai, sau khi xét xử sẽ phát lạc!" Hoàng Long Chân Nhân là đệ tử thân truyền của Thánh nhân, lại là một trong Thập Nhị Kim Tiên, tự nhiên không coi Hạo Thiên ra gì, chỉ đứng một bên, không có bất kỳ biểu hiện nào.

Hạo Thiên hôm nay đến đây, là để lập uy cho Thiên đình, tiếp quản vụ án cha con Lý gia giết rồng.

Nên cũng giả vờ không thấy Hoàng Long Chân Nhân.

Thế là, hắn đưa ra một bộ lý lẽ Thiên đình quản lý Hồng Hoang, danh chính ngôn thuận tiếp quản quyền thẩm lý vụ án.

Để có thể thuận lợi tiếp nhận vụ án, Hạo Thiên thậm chí còn hạ mình, nói với Long Vương Ngao Quảng: "Đông Hải Long Vương yên tâm, chuyện này trẫm đã biết rõ nguyên nhân hậu quả, nhất định sẽ trả lại cho Đông Hải một sự công bằng!" Lời này nói ra, về cơ bản là đang ngầm nói với Đông Hải, chuyện này cứ yên tâm, ta cảm thấy sẽ nghiêng về phía Đông Hải.

Thế là, các đại năng của Đông Hải yên tâm rồi, tỏ ra một thái độ khiêm tốn.

Ngao Quảng nói: "Như vậy, thì có làm phiền Thiên đế, thay Đông Hải Long tộc của ta giải oan." Theo như lời của Đạo Tổ Hồng Quân khi thành lập Thiên đình, Hạo Thiên là quản lý gia sự Hồng Hoang, ngay cả đệ tử của Thánh nhân cũng thuộc quyền quản lý.

Nhưng thực tế, đệ tử của các Thánh hoành hành Hồng Hoang,

chẳng mấy ai thèm để ý.

Hôm nay hắn hạ mình, Đông Hải cũng hạ mình, hai bên lập tức ăn ý.

Hạo Thiên tiếp nhận vụ án.

Trong Hồng Hoang, vô số ánh mắt của các đại lão đều đổ dồn về, quan tâm đến sự cố ở Trần Đường Quan.

Dù sao, bối cảnh của hai bên đều không nhỏ, Đông Hải Long tộc là đại tộc thượng cổ, nay lại đầu quân cho Xiển giáo, lại có Hoàng Long Chân Nhân đích thân đến, thế trận không hề nhỏ.

Đối diện, thân thế của Na Tra người khác không rõ, nhưng đều biết là đệ tử của Diệp Xuân, đồ tôn của Diệp Hàn!

Hai bên thế lực, đều không đơn giản.

"Ầm…" Hạo Thiên lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ mà Chuẩn Đề tặng, vung lên không trung, pháp lực vô tận tuôn ra, trên không trung liền kiến tạo một tòa cung điện huy hoàng, tỏa ra ánh sáng vàng vô tận, trấn áp một phương trời đất.

Thiên đế thẩm án, tự nhiên không thể qua loa.

"Tuyên bị cáo, nguyên cáo vào bảo điện!" Thái Bạch Kim Tinh hét lớn một tiếng.

Quyển Liêm Đại Tướng ra khỏi cửa, đứng ngoài kim điện, ra vẻ nghiêm trang nói: "Mời Đông Hải Long tộc, vợ chồng Lý Tĩnh ở Trần Đường Quan, Na Tra và những người khác vào trong, thẩm án!" "Vâng!" Đông Hải rất nể mặt, hành lễ xong liền tiến vào.

Bên này vợ chồng Lý Tĩnh dẫn theo Na Tra, cũng tiến vào bảo điện.

"Bành…" Ngọc Đế gõ kinh đường mộc, hỏi về quá trình vụ việc.

Sau đó, Na Tra và Ngao Quảng mỗi người kể lại một lần.

Ngao Quảng tự nhiên nói con mình vô tội, bị đứa trẻ hung ác tà ác của Nhân tộc là Na Tra sát hại.

Na Tra tự nhiên không đồng ý, cho rằng mình có lý, Ngao Bính ăn thịt người trước, giết người sau, là thay trời hành đạo.

Một hồi tranh cãi, lại quay về điểm xuất phát.

Hạo Thiên cười ha hả, nói: "Như vậy, dễ thôi!" 27.

Bản thân Hạo Thiên có tu vi Chuẩn Thánh, thần thông quảng đại, chỉ vung tay một cái liền kéo ra dòng sông thời gian của Na Tra.

Lại một lần nữa!

Long tộc, Hoàng Long Chân Nhân, Lý Tĩnh đều im lặng.

Hạo Thiên thẩm án, ít nhất cũng phải đưa ra cái gì đó mới, sao chép như vậy, thật sự ổn sao?

Trong Hồng Hoang, vô số người im lặng!

Nhưng, Hạo Thiên lại không để ý.

Bây giờ hắn cần không phải là thể diện, mà là uy nghiêm của cả Thiên đình và quyết tâm tham gia quản lý Hồng Hoang.

Cứ như vậy, dòng sông thời gian của Na Tra lại bị kéo ra, hành hạ một lần nữa.

Trong khoảnh khắc, cả Hồng Hoang đều thấy rõ quá trình Na Tra đánh chết Ngao Bính, sau đó Hạo Thiên đứng dậy, nhàn nhạt nói: "Như vậy, chư vị đều đã thấy, chuyện này còn gì rõ ràng hơn nữa!" "Chuyện này, là do Na Tra còn nhỏ!" Hạo Thiên nói: "Nhỏ tuổi không biết, bị dư nghiệt của yêu tộc mê hoặc, nên mới lầm tưởng Ngao Bính là rồng ăn thịt người, thế là xuống Đông Hải, dụ Ngao Bính ra khỏi biển, sau đó đánh chết!" Hạo Thiên vừa nói xong, Long tộc thở phào

nhẹ nhõm.

Chuẩn Thánh của Long tộc càng lập tức nịnh hót: "Thiên đế công chính vô tư, thật là phúc của Hồng Hoang!" Ngao Quảng nói: "Đa tạ Thiên đế đã giải oan cho chúng ta, chuyện này, Lý gia phải cho một lời giải thích!" "Xin Thiên đế phán tội Lý gia!"… Một đám người Long tộc, đều mắt lóe hàn quang, nhìn gia đình Lý Tĩnh.

Hạo Thiên để tỏ ra công bằng vô tư, nhìn về phía Lý Tĩnh, hỏi: "Lý Tĩnh, có gì biện giải không?" Lý Tĩnh mặt đen như mực, ngay cả hắn cũng cảm thấy con trai mình bị yêu tộc lừa gạt, nói: "Lý Tĩnh nguyện ý chịu phạt, nhưng xin Thiên đế niệm tình con ta còn nhỏ dại, tha thứ cho tội của nó, tội lỗi vô biên, cứ để Lý Tĩnh ta gánh chịu!" "Không…" Ân phu nhân khóc thành một người lệ, quỳ trên đại điện, nói: "Cầu xin Thiên đế lão gia khai ân, tha thứ cho tội của phu quân và con ta, long thái tử chết, thiếp thân nguyện ý lấy mạng đền mạng!" "Phi!" Ngao Quảng thân thể run rẩy, nói: "Long tộc của ta cao quý biết bao, con ta Ngao Bính, là thái tử Long tộc, một phu nhân quèn, cũng đòi đỉnh tội?

Không thể, cả nhà ngươi đều chết, cũng không bằng mạng sống của con ta!" "Bệ hạ!" Ngao Quảng chắp tay với Hạo Thiên, nói: "Xin bệ hạ trị tội, Na Tra hành hung, đáng bị chém đầu thị chúng, vợ chồng Lý Tĩnh dạy con không nghiêm, cũng nên đồng tội!" Hay thật… Người trong Hồng Hoang, không ai không hít một hơi khí lạnh.

Na Tra đánh chết Ngao Bính, Ngao Quảng lại muốn mạng của cả gia đình người ta.

Lúc này, Hạo Thiên ngồi cao trên ngự tọa, lòng hư vinh được thỏa mãn tột độ.

Nhìn xem, bất kể là Long tộc, hay gia đình Lý Tĩnh, đều đang cầu ta.

Chương 394

Trẫm… là Hạo Thiên Thượng Đế!

"Không được!" Na Tra nhìn Long Vương Ngao Quảng, mắt lộ hung quang, dù sao cũng còn nhỏ, tâm trí chưa đủ chín chắn, lúc này lại không lo biện bạch, chỉ quỳ xuống nói với Hạo Thiên: "Thiên đế đại lão gia, một người làm một người chịu, ta Na Tra đánh chết Ngao Bính, tự nhiên có ta đền mạng, không liên quan đến cha mẹ ta, ta chết không hối tiếc!" "Đừng, giết ta, giết ta!" "Cầu xin Thiên đế, trị tội Lý Tĩnh!" Hạo Thiên nhìn gia đình ba người của Lý Tĩnh, mày hơi nhíu lại, lúc này cũng không thể không cân nhắc.

Là Thiên đế, có Hạo Thiên Kính, tự nhiên biết lai lịch của Na Tra, người này là một đồng tử dưới trướng Thánh nhân ở Oa Hoàng Cung, giết Na Tra e là không ổn.

Vạn nhất Thánh nhân và Diệp Hàn ghi hận, đối với hắn cũng không có lợi.

Nay Thánh nhân và Diệp Hàn đều không ra mặt, xem ra là biết mình đuối lý, vậy thì thuận nước đẩy thuyền, xử tử Lý Tĩnh để lập uy, thuận tiện thả Na Tra, cho Diệp Hàn và Thánh nhân một chút thể diện.

Sau đó, bên Long tộc hẳn cũng có thể qua chuyện.

"Khụ khụ…" Hạo Thiên cuối cùng hít một hơi thật sâu, ho khan hai tiếng, kinh đường mộc trong tay mạnh mẽ hạ xuống, nói: "Vợ chồng Lý Tĩnh dạy con không nghiêm, khiến Na Tra đánh chết người, bản đế phán vợ chồng Lý Tĩnh tử tội, niệm tình Na Tra còn nhỏ, tha cho nó không chết, giam vào thiên lao Thiên đình vạn năm." "Long tộc!" Hạo Thiên nhìn về phía Ngao Quảng: "Như vậy, có tâm phục

không!" Ngao Quảng tự nhiên không phục, con trai chết, tuy đã giết hai con tép riu, nhưng hung thủ thật sự lại nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, làm sao có thể phục.

Ngao Quảng đang định nói, lại nghe bên tai truyền đến truyền âm của Hoàng Long Chân Nhân.

Trong lòng Ngao Quảng, thái tử Long tộc đương nhiên đáng giá hơn mạng người phàm tộc nhiều.

Một người phàm có thể sống được bao nhiêu năm?

Bảy, tám mươi năm, hay trăm năm?

Một Long tộc như lão có thể sống vô số năm, huống hồ người chết lại là thái tử Long tộc, sao có thể để một cặp vợ chồng Lý Tĩnh quèn đền mạng là xong?

Hung thủ thực sự là Na Tra lại nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật ư?

Ngao Quảng đang định lên tiếng trước mặt Hạo Thiên thì bên tai bỗng vang lên lời truyền âm của Hoàng Long chân nhân: "Na Tra tự có sát kiếp, đồng ý đi!" Hoàng Long chân nhân đã can thiệp, Ngao Quảng đành phải hít một hơi thật sâu, thầm mắng một câu: "Ta chịu!" Sau đó, Hạo Thiên phá lên cười lớn.

Vụ án do ông ta phân xử có thể nói đã giúp ông ta kiếm đủ thể diện.

Không chỉ giành được thiện cảm của Long tộc, kết giao tốt với thánh nhân Côn Luân Sơn, mà còn tát mạnh vào mặt Diệp Hàn một cái.

Ông ta tin rằng, khắp Hồng Hoang chắc chắn không ít người đang ngưỡng vọng Thiên đình.

"Như vậy, rất tốt!" Hạo Thiên nhìn về phía Lý Tĩnh, hỏi: "Lý Tĩnh, có tâm phục không?" "Lý Tĩnh, đa tạ Thiên Đế đại lão gia!" "Đa

tạ Thiên Đế đại lão gia!" Lý Tĩnh và Ân phu nhân tuy đau lòng, nhưng có thể giữ được tính mạng của con trai đã là kết cục tốt nhất.

"Trá nhi!" Ân phu nhân quyến luyến không rời, ôm Na Tra khóc nức nở, nói: "Sau này mẹ không thể ở bên cạnh con, phải tự chăm sóc mình, đừng nghịch ngợm, không được gây chuyện.

Đợi sau khi mãn hạn tù ngục, phải tu hành cho tốt với sư phụ, cũng đừng nghĩ đến việc báo thù cho cha mẹ, biết chưa?" Trong đôi mắt to của Na Tra đẫm lệ, nó oà khóc nức nở: "Mẹ, con không muốn mẹ chết, không muốn mẹ chết!" Na Tra vừa khóc vừa nhìn Hạo Thiên, nói: "Tại sao?

Ta một mình làm một mình chịu, tại sao lại liên lụy đến cha mẹ ta?" Hạo Thiên mỉm cười, đáp: "Ngươi do cha mẹ sinh ra, là cốt nhục chí thân, tự nhiên phải bị liên lụy.

Muốn không liên lụy đến cha mẹ, trừ phi ngươi không phải là con của họ!" "Được!" Hung tính của Na Tra bộc phát, nó lấy ra một con dao găm, nói với Hạo Thiên: "Thả cha mẹ ta ra, hôm nay, ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ!" Nói xong, nó quay về phía vợ chồng Lý Tĩnh, dập đầu mấy cái thật mạnh.

Sau đó, nó cầm dao, cắt từng miếng thịt trên người mình xuống.

Na Tra toàn thân run rẩy, máu chảy không ngừng!

Nhưng nó vẫn nghiến răng, ánh mắt lộ hung quang, nhìn tất cả mọi người có mặt, nói: "Hôm nay, ta, Na Tra, xin trả lại một thân máu thịt này cho cha mẹ, từ nay về sau không còn liên quan gì đến Lý Tĩnh và Ân phu nhân nữa.

Tội lỗi ta gây ra, ta tự mình kết liễu, không cần hai vị phụ mẫu phải chết thay ta!" Lý Tĩnh và Ân phu nhân kinh hãi, muốn chạy đến ngăn cản Na Tra nhưng phát hiện cơ thể đã bị ai đó âm thầm cầm cố

tại chỗ, không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn con mình từng dao từng dao róc thịt trên người.

"Trá nhi… Trá nhi…" Ân phu nhân nhìn con mình như vậy, đau lòng đến chết đi sống lại, cuối cùng sắc mặt trắng bệch rồi ngất đi.

Trán Lý Tĩnh vã mồ hôi, mắt nhìn chằm chằm Na Tra, trong lòng dâng lên mối hận thù vô tận.

"Cắt hay lắm!" Ngao Quảng không hề kiêng dè, nhìn Na Tra róc thịt, lão là người vui vẻ nhất, không có chút lòng thương hại nào, vỗ tay tán thưởng.

Dù sao, con trai lão là Ngao Bính đã chết trong tay Na Tra.

Trái lại, những người khác, Hoàng Long chân nhân thì thờ ơ, những người Long tộc khác tuy có chút không nỡ nhưng trong lòng lại mong Na Tra chết, còn Hạo Thiên thì vẻ mặt dửng dưng nhìn mọi chuyện diễn ra trước mắt, như thể không liên quan đến mình.

Điều Hạo Thiên muốn là uy nghiêm vô thượng, là thể diện của Thiên đình.

Về phần Na Tra sống chết ra sao, chết thì thôi, ông ta không quan tâm.

Đặc biệt hôm nay, cái chết của Na Tra cũng không thể đổ lên đầu ông ta được.

Ông ta đã tha tội chết cho cha mẹ nó, chỉ phán Na Tra bị giam ở Thiên đình vạn năm thôi mà.

Nó muốn tự sát, liên quan quái gì đến ông ta?

Một đám người cứ thế trơ mắt nhìn Na Tra, cắt từng miếng thịt.

Trên Cửu Thiên, từ trong Oa Hoàng Cung truyền ra một tiếng thở dài lạnh lẽo, nhưng không có bất kỳ biểu hiện nào khác.

Trong Hồng Hoang, vô số đại năng đang theo dõi cũng đều cảm thấy không nỡ.

"Trời, quá tàn nhẫn rồi, nó chỉ là một đứa trẻ!" "Haiz, một đứa trẻ phạm lỗi, chẳng lẽ không thể được tha thứ sao?" "Ta thấy, vụ án này xử có hơi vội vàng!" "Căn bản bằng chứng không đủ, đều là suy đoán cả.

Chương 395

Dựa vào đâu mà nói con chim lớn kia nhất định là yêu tộc, lỡ như nó thật sự là con gái Viêm Đế, Nữ Oa, hóa thành thì sao?" "Ai mà biết được, hình như không tìm thấy con chim lớn đó nữa rồi!" ...

Trong Hỏa Vân Động, ánh mắt của Viêm Đế Thần Nông Thị cũng đang đổ dồn về Trần Đường Quan.

Ban đầu, ông chỉ biết con gái mình chết đuối, không ngờ còn có câu chuyện bên trong.

Viêm Đế nổi giận.

Nếu thật như lời Na Tra nói, con gái ông bị Long tộc nuốt chửng, ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Đương nhiên, nếu có kẻ dụng tâm lấy con gái Viêm Đế ra để lợi dụng, Viêm Đế tự nhiên cũng không muốn.

"Rắc…" Na Tra róc miếng thịt cuối cùng trên người xuống, toàn thân tinh huyết chảy cạn, chỉ còn lại nguyên thần.

Trên đại điện vàng son lộng lẫy, máu tươi chảy lênh láng khắp sàn, giữa vũng máu là một đống thịt nát, một bộ xương khô.

Nguyên thần của Na Tra lơ lửng trên đại điện, ánh mắt chứa đầy hung quang nhìn về phía Hạo Thiên: "Thiên Đế, như vậy, đã có thể miễn tội cho cha mẹ ta chưa?" "..." Hạo Thiên nhìn về phía Long tộc.

Ngao Quảng nói: "Nghĩ hay lắm, ngươi tưởng róc bỏ máu thịt là có thể thật sự đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ sao, tuyệt đối không thể, hôm nay, vợ chồng Lý Tĩnh, thập tử vô sinh!" Na Tra giận dữ, bây giờ mới biết mình đã bị lừa.

"Còn ngươi nữa!" Ngao Quảng nói: "Giết con ta, đáng bị thần hồn

câu diệt!" Vừa dứt lời, trong mắt Ngao Quảng lộ ra hung quang vô tận, lão vươn tay, chụp về phía nguyên thần của Na Tra.

"Đùng…" Bên ngoài nguyên thần của Na Tra, đột nhiên hiện ra một lớp màng ánh sáng màu vàng kim.

Đòn tấn công của Long Vương va vào lớp màng ánh sáng đó, lập tức tan biến không dấu vết.

"Ai?" Ngao Quảng lập tức nổi giận: "Kẻ nào dám cản trở Long tộc ta!" "Haiz…" Một tiếng thở dài sâu lắng từ bên ngoài đại điện truyền vào.

Sau đó, trong không khí đại điện, không gian khẽ rung động, hai bóng người từ từ ngưng tụ.

Một người mặc áo đen, khí thế toàn thân như thể hòa làm một với trời đất, người còn lại là một bé gái chừng năm sáu tuổi, mặc một bộ váy đỏ rực như lửa, diễm lệ chói mắt, ánh sáng rực rỡ.

Chính là Diệp Hàn và Diệp Xuân!

"Diệp… Diệp…" Vừa nhìn thấy hai người, Thiên Đế Hạo Thiên đang ngồi trên ngự tọa, thân thể đột nhiên run lên, suýt chút nữa ngã khỏi ngự tọa.

"Diệp sư huynh!" Hạo Thiên cuối cùng cũng ổn định lại tâm thần, chắp tay hành lễ với Diệp Hàn.

Sau lần bị Diệp Xuân tát cho một cái, Hạo Thiên nhìn thấy Diệp Hàn, không bao giờ dám gọi ba tiếng 'Diệp đạo hữu' nữa.

"Diệp sư huynh!" Hoàng Long chân nhân và Diệp Hàn đều là môn nhân Tam Thanh, cũng cúi đầu hành lễ với Diệp Hàn.

Diệp Hàn chỉ lạnh lùng liếc một cái, không nói lời nào, nhìn về phía nguyên thần của Na Tra.

“Diệp sư huynh!” Hạo Thiên vội vàng bước xuống khỏi ngự tọa, trong lòng run lên.

“Diệp sư huynh!” Hoàng Long chân nhân vẫn luôn khoanh tay đứng nhìn, lúc này cũng lên tiếng.

Những người Long tộc khác thấy vậy, cũng vội vàng chắp tay.

Diệp Hàn lại không thèm liếc mắt nhìn, ánh mắt chuyển sang Na Tra.

“Đồ nhi!” Diệp Xuân lập tức bật khóc, nói: “Linh Châu Tử, sao lại thành ra thế này, đồ nhi của ta…” “Sư tôn!” Na Tra nhìn thấy sư tôn của mình, trong lòng vui mừng, nguyên thần khẽ dao động.

“Tránh ra!” Diệp Hàn kéo Diệp Xuân sang một bên, vung tay lấy ra từ không gian hệ thống một đoạn ngó sen trắng ngắn, vài phiến lá sen và mấy cọng thân sen.

Những thứ này đều là lấy được trên đảo Tam Tiên ở Đông Hải.

Bạch ngọc liên ngẫu năm đó lấy được, phần lớn đã cho sơn linh Bất Chu Sơn là Linh Linh.

Nhưng Diệp Hàn cũng giữ lại một đoạn nhỏ, hôm nay vừa hay có dịp dùng đến.

“Tụ!” Diệp Hàn thi triển đại pháp lực, ngay tại kim điện, dùng ngó sen, thân sen, lá sen tái tạo cho Na Tra một thân thể mới.

Sau khi thân thể và nguyên thần dung hợp, Na Tra đã sống lại.

“Na Tra, đa tạ tổ sư!” Na Tra sống lại, quỳ lạy trước mặt Diệp Hàn.

Diệp Hàn lạnh nhạt nói: “Nhục thân đã hủy, chỉ còn nguyên thần, bản tọa chỉ có thể dùng liên hoa hóa thân để bảo vệ nguyên thần của ngươi, nhưng hồn phách lại không còn.

Nhưng vạn vật đều có pháp duyên, đây là kiếp nạn trong mệnh, cũng là cơ duyên trong mệnh.

Thân thể này tuy không có hồn phách, nhưng lại có thể miễn dịch với các loại pháp bảo công kích linh hồn, miễn dịch ôn dịch, khắc chế tà bảo.” “Đa tạ sư tổ!” Na Tra có thể sống lại là tốt rồi, không có hồn phách cũng chẳng sao, dù sao nó cũng là trời sinh ma kháng.

“Nhưng, cũng có một cái hại!” Diệp Hàn nói: “Liên hoa hóa thân đã thành, cả đời này thân thể sẽ như vậy, không lớn lên được nữa, ha ha ha ha…” Không lớn lên được?

Na Tra có chút phiền não, nhưng cũng không phải chuyện gì to tát.

Sau khi Na Tra sống lại, Diệp Hàn phất tay, vũng máu thịt trên kim điện lập tức bị dọn đi.

Chương 396

Ánh mắt của hắn lạnh lùng quét qua mọi người, sau đó nhìn về phía Hạo Thiên, hỏi: "Tại sao lại như vậy?" Hạo Thiên mồ hôi đầm đìa!

Lão vốn tưởng rằng, Diệp Hàn tuyệt đối sẽ không ra mặt can thiệp, bởi vì vụ án này dù nhìn thế nào, cũng là Long tộc chiếm lý.

Nhìn thế nào cũng là Diệp Hàn đuối lý.

Diệp Hàn là đại lão Hồng Hoang, lúc đuối lý chắc chắn sẽ không đứng ra.

Nhưng vạn lần không ngờ, Diệp Hàn đã đến.

"Diệp sư huynh!" Hạo Thiên nói: "Việc này, là trẫm xử lý công bằng, không có gì sai sót.

Trẫm niệm Na Tra còn nhỏ, chỉ phán tội chết cho vợ chồng Lý Tĩnh, chứ không phán tội chết cho Na Tra.

Na Tra, vì cứu mạng cha mẹ, nên mới làm như vậy…" Hạo Thiên nói tuy khách khí, nhưng Diệp Hàn đã nghe ra ý tứ: Cái chết của Na Tra, không liên quan gì đến ta!

Ánh mắt Diệp Hàn chuyển đi, quét qua người Long Vương Ngao Quảng.

"Đông Hải Long Vương, Na Tra người đã chết rồi, ngươi còn muốn diệt cả nguyên thần của nó, thật quá đáng!" "Diệp tiền bối dạy phải!" Giọng Ngao Quảng có chút không phục: "Năm đó Long tộc ta giết mười vạn Nhân tộc, cũng dùng mười vạn mạng Long tộc để đền.

Vãn bối biết, Diệp tiền bối xử sự công bằng, lần này Na Tra chém giết con trai ta, hy vọng Diệp tiền bối, cho ta một lời giải thích.

Bất kể kết quả thế nào, ta cũng phải có lời ăn nói với con ta." Ngao Quảng một tiếng "tiền bối", hai tiếng "tiền bối", nghe có vẻ cung kính, nhưng giọng điệu lại có chút mỉa mai.

"..." "Là Diệp Hàn?" "Ngài ấy thật sự sẽ ra tay sao, dù sao chuyện lần trước của Long tộc vẫn còn đó, ngài ấy sẽ vì đồ tôn của mình mà bao che sao?" "Haiz, trong Hồng Hoang, nắm đấm to là chân lý a!" ...

Trong Hồng Hoang, vô số ánh mắt đều đổ dồn về kim điện.

"Ngươi, muốn bản tọa, cho ngươi một lời giải thích?" Diệp Hàn nhìn Ngao Quảng.

Ngao Quảng lại không sợ Diệp Hàn, lý lẽ hùng hồn nói: "Vãn bối không dám!" "Hừ…" Diệp Hàn cười lạnh, nói: "Muốn lời giải thích, có thể, nhưng ngươi đã chuẩn bị tốt chưa?" Diệp Hàn vung tay, trong hư không, một con chim lớn hiện ra, đậu trên vai Diệp Hàn.

Khi nhìn thấy con chim lớn đó, lòng mọi người đều chùng xuống.

Ban đầu vì không tìm được con chim lớn, nên mới trực tiếp kéo dòng sông thời gian của Na Tra ra xem xét tình hình, võ đoán cho rằng con chim lớn là một yêu tộc.

Bây giờ, Diệp Hàn đã dám mang con chim lớn đến, điều đó có nghĩa là… Ánh mắt Hoàng Long chân nhân run lên.

Long tộc khẽ rụt lại.

Trong lòng Hạo Thiên, thấp thỏm không yên, lo lắng vô cùng.

"....." Hạo Thiên chỉ vào Tinh Vệ, nói: "Đó không phải là con chim yêu tộc sao?" "Ngươi mới là yêu tộc!" Tinh Vệ cất tiếng người, nói: "Ta là con gái của Nhân tộc Viêm Đế, tên Nữ Oa hóa thành." "..." Mọi người run lên!

Diệp Hàn cũng không nói gì, cũng không biện giải gì cho Na Tra và

Tinh Vệ.

Hắn chỉ dưới ánh mắt của mọi người, và dưới mí mắt của vô số đại năng trong Hồng Hoang, kéo dòng sông thời gian của Tinh Vệ ra!

Ầm… Khởi điểm của thời gian, không phải là một con chim.

Trong Nhân tộc, tại nhà của Nhân Hoàng Thần Nông, một bé gái ra đời, Thần Nông Thị đặt tên cho cô bé là "Nữ Oa".

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Thật sao, con chim lớn đó, thật sự là con gái của Thần Nông Thị hóa thành?

Vậy cô bé đó không phải là yêu tộc!

Như vậy, trên đại điện, tất cả những căn cứ, rằng Na Tra bị cái gọi là "yêu tộc" xúi giục, đều không còn tồn tại.

Sau lưng Hạo Thiên, toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Long tộc, rõ ràng cũng bắt đầu chột dạ.

Sau đó, Diệp Hàn tua nhanh dòng sông thời gian, cuối cùng, Nữ Oa ra ngoài tìm cha, đến bờ Đông Hải.

Nữ Oa xuống biển, sau đó, trong biển xuất hiện một con rồng.

Mọi người nhìn thấy, đặc biệt là Ngao Quảng, nhận ra, đó chính là đứa con trai đã chết của lão, tam thái tử Ngao Bính.

Ngao Bính gầm lên một tiếng dài, biến thành một tên hải dạ xoa, vươn tay kéo Nữ Oa xuống biển.

Sau đó, về cơ bản giống hệt như lời con chim lớn kia nói, Nữ Oa chết đuối, bị Long Vương tam thái tử Ngao Bính ăn tươi nuốt sống.

Bịch… Long Vương Ngao Quảng nhìn thấy cảnh này, thân thể run lên, chân không đứng vững, trực tiếp ngồi phịch xuống ghế.

Nếu là một người phàm tộc bình thường, con trai lão ăn thì cũng đã ăn rồi, dù sao bây giờ Ngao Bính đã chết.

Nhưng đây không phải là người phàm tộc bình thường, đây là con gái của thiên hạ cộng chủ, Thần Nông Thị.

Chương 397

Con gái của Địa Hoàng trong Nhân Hoàng, Thần Nông Thị!

"A…" Trong Nhân tộc, từ Hỏa Vân Động truyền ra một tiếng gầm dài xé lòng: "Long tộc, các ngươi dám lừa ta!" Tất cả Long tộc, nhìn Diệp Hàn mà run lẩy bẩy.

Sắc mặt Ngao Quảng trở nên trắng bệch không còn giọt máu, bây giờ lão không còn nghĩ đến việc báo thù cho con trai nữa.

Lão đang nghĩ, làm sao để bảo vệ Long tộc.

Phịch… Hạo Thiên chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống dưới chân Diệp Hàn!

Lão vốn chỉ định đóng vai qua đường, nhân cơ hội lập uy cho Thiên đình, nhưng vạn lần không ngờ, lại làm hỏng chuyện.

Bóp méo sự thật, dẫn đến Na Tra bỏ mạng… Hạo Thiên không dám nghĩ đến hậu quả của việc này.

May mà, lúc đó cũng chỉ là Na Tra bị ép chết, vợ chồng Lý Tĩnh vẫn còn sống.

Hạo Thiên quỳ trên đất, thở hổn hển.

Long tộc đồng loạt run rẩy.

Không sai!

Đồng loạt run rẩy.

Bởi vì, lần này Ngao Bính giết, không phải người bình thường, mà là con gái Viêm Đế.

Viêm Đế là nhân vật đã chứng đạo viên mãn, có sức ảnh hưởng vô biên đối với Nhân tộc, tuy không phải thánh nhân, nhưng sức ảnh

hưởng không thua kém thánh nhân là bao.

"Hoàng Long chân nhân!" Diệp Hàn không nhìn Long tộc, cũng không nhìn Hạo Thiên, mà nhìn về phía một trong Thập Nhị Kim Tiên, Hoàng Long chân nhân, nói: "Việc này, ngươi là kẻ thêm dầu vào lửa, có biết tội không?" Hoàng Long chân nhân lập tức sững người.

Từ Côn Luân Sơn đến Trần Đường Quan, y không nói nhiều.

Nhưng, lời y nói lại có sức nặng cực lớn.

Thứ nhất, lúc vừa rồi, y đã khẳng định Na Tra và Lý Tĩnh có tội, đáng bị xử tử để đền tội.

Thứ hai, cũng là y đã kéo dòng sông thời gian của Na Tra, sau khi nhìn thấy con chim Tinh Vệ, liền trực tiếp khẳng định là yêu tộc mê hoặc, xúi giục Na Tra giết người, từ đó định tội cho Na Tra.

Diệp Hàn nói y thêm dầu vào lửa, thực ra là đã nương tay rồi.

Hoàng Long đối mặt với Diệp Hàn, hừ lạnh một tiếng, nói: "Tội của ta, tự có thánh nhân định đoạt, không phiền Diệp sư huynh!" "Nói hay lắm!" Diệp Hàn nhìn Hoàng Long, nói: "Ngươi có thể tùy ý định tội đồ tôn của ta, còn bản tọa, lại không định được tội của ngươi sao?

Không định thì thôi vậy, đối với Diệp Hàn ta, tội của ngươi định hay không định, vốn cũng không quan trọng!" Vừa nói, Diệp Hàn vươn tay, pháp lực vô tận tuôn ra, trói chặt Hoàng Long chân nhân tại chỗ.

Hoàng Long lập tức kinh hãi thất sắc, nói: "Diệp Hàn, ngươi muốn làm gì?" Diệp Hàn cười nhạt: "Mời Hoàng Long sư đệ, lên Phong Thần Bảng!" "Ngươi dám!" Hoàng Long lập tức kinh hãi: "Ta là đệ tử thánh nhân, không đáng phải lên bảng, ngươi làm như vậy, không sợ làm phật lòng thánh nhân sao?" Diệp Hàn không thèm để ý, nhìn Na Tra nói: "Không ra tay báo thù, còn đợi đến khi nào?" Na Tra

trước đó đã trải qua nỗi đau róc xương cắt thịt, sau đó mất mạng, Hoàng Long chân nhân là kẻ xúi giục, tự nhiên là có tử thù.

Na Tra không nói hai lời, tế ra Hỏa Tiêm Thương, một thương đâm về phía Hoàng Long chân nhân.

Hoàng Long là tu sĩ Đại La Kim Tiên đại viên mãn, dù đứng yên ở đó không động, dựa vào tu vi của Na Tra cũng không đâm thủng được y, đáng tiếc Diệp Hàn ở bên cạnh, đã sớm âm thầm gia trì Lực chi đại đạo lên Hỏa Tiêm Thương đó.

Cho nên, một thương của Na Tra, trực tiếp đâm thủng hư không, một thương đã đánh nát thân thể Hoàng Long.

Nguyên thần Hoàng Long bay ra, bị Phong Thần Bảng cảm ứng, bay về phía thành Triều Ca.

"Diệp Hàn… ngươi cứ đợi đấy!" Hoàng Long trên đường bay đi, còn không quên hét lớn với Diệp Hàn.

Diệp Hàn không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Đương nhiên, việc Diệp Hàn giết Hoàng Long, trước đó đã có trao đổi riêng với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Giết Hoàng Long xong, ánh mắt Diệp Hàn chuyển đi.

Mọi người đều sợ đến run lẩy bẩy, không dám nói lời nào.

Diệp Hàn tế ra Thí Thần Thương đen kịt, Hạo Thiên tưởng y định giết mình, sợ đến run rẩy quỳ lạy dập đầu với Diệp Hàn, miệng không ngừng xin tha mạng.

Diệp Hàn lại không phải định giết lão, một thương đánh ra, phá nát cả tòa kim điện.

Sau đó, hắn nhìn về phía Long tộc, lạnh nhạt nói: "Thái tử Long tộc Ngao Bính, dìm chết con gái Viêm Đế rồi ăn thịt, việc này hệ

trọng, Diệp Hàn ta không dám tự quyết, sau này sẽ có các thánh nhân định đoạt.

Nhưng, Ngao Bính trong những năm tháng qua, đã ăn không dưới vạn người, Long tộc, việc này xử lý thế nào?" Ánh mắt Diệp Hàn như điện, nhìn về phía Đông Hải Long Vương Ngao Quảng.

Ngao Quảng thở dài một hơi, nói: "Nếu Ngao Bính thật sự đã ăn vạn người, Long tộc ta xin chịu mọi hình phạt, nhưng hiện nay Ngao Bính đã chết, có phải nó đã ăn vạn người hay không, cũng không ai biết được." Ngao Quảng cũng không biết, con trai mình có ăn nhiều người như vậy không.

Dù sao, Ngao Bính đã chết, hồn về địa phủ vào luân hồi, sau khi vào luân hồi khó tìm tung tích, cho dù là thánh nhân cũng không thể tra xét, đó là quy tắc cơ bản của luân hồi.

Như vậy Diệp Hàn cũng không thể kéo dòng sông thời gian của Ngao Bính ra được.

Có nghĩa là, bất kể ai nói Ngao Bính ăn thịt người, đều là lời nói vô căn cứ, không thể lấy được bằng chứng.

Chương 398

"Ý ngươi là, bản tọa đang nói dối!" Ánh mắt Diệp Hàn rực cháy nhìn Ngao Quảng.

Ngao Quảng nói: "Không dám, chỉ là, việc này… cần phải có chứng cứ!" "Ha ha ha… cũng được, ngươi muốn chứng cứ, bản tọa cho ngươi chứng cứ!" Diệp Hàn cười lớn, sau đó vươn tay, nói: "Dòng sông thời gian, mở ra cho ta!" Mọi người đều kinh ngạc.

Vì Ngao Bính đã vào luân hồi, Diệp Hàn muốn kéo dòng sông thời gian, có thể sao?

Thế nhưng, khi mọi người nhìn thấy, Diệp Hàn kéo ra một dòng sông thời gian mênh mông vô tận, lập tức chấn kinh.

"..." Thân thể Hạo Thiên run lên.

"..." Ngao Quảng vạn lần không ngờ, pháp lực của Diệp Hàn lại cường hãn đến vậy: "Đông Hải… dòng sông thời gian của Đông Hải, đây…" Mọi người nhìn Diệp Hàn, mặt mày thất thần.

Trong Hồng Hoang, vô số chuẩn thánh, thánh nhân, nhìn về phía Diệp Hàn, đều cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Dòng sông thời gian, là một loại thần thông mà Thiên Đạo ban cho tu sĩ, những đại tu sĩ đó, chỉ cần lĩnh ngộ được một ít pháp tắc thời gian, là có thể mở ra dòng sông thời gian của sinh linh trong Hồng Hoang.

Nhưng, so với sinh linh, dòng sông thời gian của sông núi biển cả, lại không phải sức người có thể mở ra.

Ngay cả thánh nhân, cũng khó làm được.

Nhưng hiện nay, Diệp Hàn chỉ bằng một đòn, đã trực tiếp xé toạc

dòng sông thời gian của Đông Hải?

Ầm ầm ầm… Trên chín tầng trời, thiên đạo kiếp lôi ấp ủ.

Diệp Hàn không hề để ý, ý niệm vừa động, Tam Thập Lục Phẩm Thất Thải Liên bay ra, khẽ xoay tròn dưới kiếp vân, rõ ràng có ý định cứng rắn chống lại thiên đạo kiếp lôi.

Thiên Đạo không biết vì lý do gì, kiếp lôi đó lại không giáng xuống, trực tiếp tiêu tán.

Khoảnh khắc đó, tất cả thánh nhân trong Hồng Hoang đều sững sờ.

Tay Diệp Hàn khẽ chuyển, dòng sông thời gian của Đông Hải liền hiện ra trước mắt mọi người.

Sau đó, bên bờ Đông Hải, cảnh tượng Ngao Bính nuốt chửng con người lần lượt hiện ra.

Ầm… Diệp Hàn đóng dòng sông thời gian của Đông Hải, nhìn Ngao Quảng nói: "Tổng cộng ba vạn bốn nghìn người, trước đó ta còn nói ít đi, Ngao Quảng, Đông Hải sinh ra một nghiệt súc như vậy, thật đáng chết vạn lần!" "Nghiệt súc a!" "Đáng chết!" "Sao lại có hành vi kinh khủng như vậy?" "Ngao Bính, chết không hết tội!" ...

Đừng nói người khác, ngay cả Long tộc, cũng nhìn đến da đầu tê dại.

Long tộc sớm đã có lệnh cấm, không ngờ Ngao Bính lại nghiện ăn thịt người.

"Chẳng trách… chẳng trách…" một vị chuẩn thánh Long tộc thở dài nói: "Chẳng trách tu vi của Ngao Bính tiến triển nhanh như vậy, căn bản không phải thiên phú dị bẩm, mà là ăn thịt người!" Ngao Quảng không nói được lời nào, cả người mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Giờ phút này, lão không còn một chút tâm tư báo thù cho Ngao Bính nữa, chỉ muốn lôi tên nghịch tử đó từ dưới cửu u lên, rồi lăng trì xử tử.

Nghịch tử a!

Thật đáng chết, hại Long tộc đến tình cảnh này.

Trên bầu trời, tử vân vô tận bay tới.

Từng bóng dáng thánh nhân từ trên Cửu Tiêu hạ xuống.

Linh khí trong không khí ngưng kết thành từng đóa kim hoa, vô tận kim hoa bay lượn, lấp đầy Trần Đường Quan.

Dưới mặt đất, vô số kim liên nở rộ.

Tây phương giáo Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn!

Nhân giáo Lão Tử, Tiệt giáo Thông Thiên, Xiển giáo Nguyên Thủy.

Ngoài ra còn có Nữ Oa, Hậu Thổ cũng lần lượt đến.

Bảy vị thánh nhân trong Hồng Hoang ngoại trừ Đạo Tổ Hồng Quân, đều đã đến đủ.

"Ra mắt thánh nhân!" "Bái kiến thánh nhân!" "Chúng thần, ra mắt thánh nhân!" ...

Vô số người quỳ rạp xuống đất, tất cả sinh linh trong Hồng Hoang đều hướng về phía Trần Đường Quan bái lạy.

Lúc này kim điện đã vỡ nát.

Các vị thánh nhân hiện ra thân thể vô biên, mỗi người ngồi xếp bằng trong hư không, tạo thành một vòng tròn khổng lồ, bao vây tất cả mọi người, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Diệp Hàn đứng dưới các thánh nhân, không hiện ra thân thể to lớn,

chỉ đứng trong hư không, nhìn Long tộc Ngao Quảng, nói: “Ta trước đây đã cảnh cáo các gia tộc Hồng Hoang, kẻ nào tùy ý chém giết Nhân tộc, nhất định không thể tha thứ.

Lần trước, Nam Hải Long tộc giết mười vạn Nhân tộc của ta, ta cũng giết mười vạn Long tộc.” Nghe lời Diệp Hàn, thân thể Ngao Quảng khẽ run lên.

Diệp Hàn tiếp tục nói: “Nhưng, hiện nay Đông Hải Long tộc, Đông Hải Long Vương tam thái tử Ngao Bính, biết luật phạm luật, thân là người làm gương cho Đông Hải, ảnh hưởng vô cùng xấu.

Bản tọa cho rằng, đã biết luật phạm luật, thì tội thêm một bậc.

Chương 399

Long tộc Ngao Bính nuốt chửng ba vạn bốn nghìn người, nay phải dùng mười vạn mạng Long tộc để bồi thường, lấy huyết thống xa gần của Ngao Bính làm căn cứ, chém giết mười vạn!" Lời này vừa ra, cả Đông Hải Long tộc chấn kinh.

Ngao Bính là tam thái tử của Đông Hải Long Cung, là hoàng tộc.

Nếu lấy huyết thống xa gần để chém giết mười vạn, hoàng tộc Đông Hải về cơ bản sẽ bị diệt tộc.

"Long tộc, có ý kiến gì không!" Diệp Hàn ép hỏi Long tộc.

Long tộc tự nhiên là có ý kiến, nhưng đều không dám nói ra.

Diệp Hàn lại hỏi các thánh nhân: "Xử phạt như vậy, có được không?" Các thánh nhân đều gật đầu.

"Về phần, việc Ngao Bính nuốt chửng con gái Viêm Đế, Nữ Oa, bản tọa không dám tự quyết, việc này phải hỏi các vị thánh nhân, xử lý thế nào?" Địa vị của Viêm Đế trong Nhân tộc không tầm thường, Diệp Hàn liền ném vấn đề khó nhằn này cho các thánh nhân.

Bảy vị thánh ngồi lại thương nghị nửa ngày, cuối cùng cũng không ra được kết quả.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Long tộc, vốn phụ thuộc vào Côn Luân ta, việc này bản tọa cũng có trách nhiệm.

Vậy đi, từ hôm nay, Long tộc sẽ không còn là thần thú của Côn Luân ta nữa!" Ý là, triệt để cắt đứt khí vận của Xiển giáo Côn Luân và Long tộc.

Long tộc mất đi chỗ dựa, khí vận lập tức tan vỡ.

Nữ Oa nói: “Bọn ta các thánh nhân đã thương nghị, lần này Long tộc hại con gái Viêm Đế, phải hỏi ý kiến Viêm Đế, trưng cầu ý kiến xử lý của Viêm Đế, mới là thượng sách!” Mọi người đồng thanh nói “Thiện!” Sau đó, Lão Tử cách không một trảo, mời Viêm Đế Thần Nông Thị từ Hỏa Vân Động của Nhân tộc đến.

Địa Hoàng mặt đầy bi thương, nhưng không mất lễ số, hành lễ với các thánh nhân, rồi lại cúi đầu lạy Diệp Hàn nói: “Thần Nông Thị, ra mắt Thánh Phụ!” “Xin người, đừng quá đau lòng!” “Vâng!” Viêm Đế đứng dậy, hít một hơi thật sâu, nói: “Nếu không có Thánh Phụ, ta đến bây giờ cũng không biết, thì ra con gái ta không phải chết đuối, mà là bị Long tộc hãm hại!” “Phụ thân, phụ thân!” Con chim Tinh Vệ khổng lồ kia, bay đến đậu trên vai Viêm Đế.

Viêm Đế càng thêm bi thương, nhưng, Viêm Đế dù sao cũng là Viêm Đế, cả đời vì Nhân tộc bôn ba, đã có những cống hiến to lớn cho nhân loại, trong việc xử lý vấn đề Long tộc, cũng thể hiện ra tấm lòng rộng lớn và tầm nhìn vô biên.

“Thưa các vị thánh nhân, thưa Thánh Phụ!” Viêm Đế lau khô nước mắt, nói: “Long tộc gây ra họa lớn như vậy, dù diệt tộc cũng không oan, nhưng niệm tình là thần thú thượng cổ, quả nhân cho rằng, hãy lệnh cho chúng rời khỏi Đông Hải, vào Nhân tộc, giam cầm pháp lực, sung vào nhân gian, làm khổ dịch cho nhân loại đi!” Viêm Đế không hổ là Viêm Đế.

Lúc này, một câu nói của ông có thể diệt cả Long tộc, báo thù cho con gái.

Nhưng Viêm Đế không làm vậy, tha cho Long tộc một mạng, đồng thời cũng khiến cả Long tộc trở thành khổ dịch cho nhân loại, từ nay về sau giống như trâu, ngựa, lừa, la, trở thành khổ dịch cho nhân loại.

Đời đời kiếp kiếp, cống hiến cho nhân loại.

“Viêm Đế từ bi!” Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, cũng bị tầm nhìn của Viêm Đế thuyết phục.

“Viêm Đế từ bi!” Các thánh nhân cũng gật đầu với Viêm Đế.

Sau đó, Diệp Hàn nhìn về phía Long tộc, hỏi: “Long tộc, có phục không?” Long tộc không nói gì, rất lâu sau, mới có một vị chuẩn thánh đi ra, nói: “Long tộc, nguyện ý làm khổ dịch cho Nhân tộc!” “Được!” Diệp Hàn gật đầu, nói: “Từ nay về sau, Long tộc phong ấn pháp lực, tuyệt diệt ngũ cảm, khiến không thể nói, không thể nghĩ, không thể tu hành, đời đời kiếp kiếp, bị Nhân tộc nô dịch!” Không thể nói chuyện, không thể có pháp lực, chỉ có một thân sức lực, từ nay đời đời kiếp kiếp xuất hiện với tư cách là súc vật lao động.

Kết cục này, đối với Long tộc mà nói, thảm không thể thảm hơn.

“Còn có Hạo Thiên!” Diệp Hàn quay sang nhìn Hạo Thiên, nói: “Thân là Thiên Đế, không lo quản lý Hồng Hoang, cả ngày chỉ nghĩ đến tranh quyền đoạt lợi.

Lần phán quyết này, cứng nhắc võ đoán, bóp méo sự thật, coi rẻ mạng người.

Đừng nói là Thiên Đế, dù cho ngươi làm quan huyện ở nhân gian, cũng không đủ tư cách.

Lần này, nhất định phải có hình phạt!” Trừng trị Hạo Thiên?

Các thánh nhân có chút nhìn nhau.

Hạo Thiên dù sao cũng là đồng tử của Hồng Quân, đánh chó cũng phải nể mặt chủ chứ.

“Haiz…” Chuẩn Đề thở dài một hơi, nói: “Hạo Thiên lần này, quả thực không đúng.

Nhưng, y cũng là bị Hoàng Long đám người mê hoặc, đến nỗi

phán sai, tội của y, theo bản thánh thấy, phạt y xin lỗi Na Tra, thành tâm hối cải là được rồi!" "Hừ…" Nguyên Thủy nhảy ra, nói: "Hoàng Long có tội, đã bị Diệp Hàn đánh giết, Hạo Thiên võ đoán, lại không thể đổ lỗi cho đồ nhi của ta!" Đối với hành vi đổ tội cho Hoàng Long của Chuẩn Đề, Nguyên Thủy rất tức giận.

"Ha ha…" Tiếp Dẫn nói: "Việc đã đến nước này, cứ thế đi!" Những người còn lại, nhìn nhau một lúc.

Dù sao Hạo Thiên cũng không giết được, cứ vậy cho qua.

Diệp Hàn lại nói: "Không được, coi rẻ mạng người, sao có thể cứ thế cho qua?" ...

Thân thể Hạo Thiên run lên.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn về phía Diệp Hàn, hỏi: "Đạo hữu cho rằng nên xử lý thế nào?" Diệp Hàn nói: "Na Tra là đồ tôn của ta, càng là tứ đại đệ tử của Xiển giáo ta, tam đại đệ tử của Oa Hoàng Cung.

Hạo Thiên coi rẻ mạng người như vậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Đã là Thiên Đế, càng cần phải thể hiện sự công bằng của Thiên đình, nếu không sau này ai phục." "Bản tọa cho rằng, để Hạo Thiên quỳ ở Trần Đường Quan ba năm đi!" "..." Mọi người kinh ngạc đến rớt cả cằm, để Thiên Đế, quỳ ở nhân gian ba năm? ...

Mặt Hạo Thiên, đen như than.

Đừng nói quỳ ba năm, quỳ ba ngày, thể diện của Thiên Đế cũng không cần nữa.

Chương 400

"Biết sai mà sửa, không gì tốt bằng!" Lão Tử gật đầu, nói: "Cứ vậy đi!" Lão Tử, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ đám người, lập tức đồng ý phương án này.

Hạo Thiên muốn khóc mà không có nước mắt, đường đường Thiên Đế lại phải quỳ ở nhân gian, ra thể thống gì.

Nhưng nếu không quỳ, cửa ải trước mắt làm sao qua?

Đang suy nghĩ, đột nhiên thấy từ trong Tử Tiêu Cung truyền ra một tia sét hồ quang, trong khoảnh khắc, đánh vào đỉnh đầu Hạo Thiên.

Hạo Thiên lập tức hồn bay phách tán, nhưng hồn phách lại bay vào trong Thiên Nhân Đạo của Lục đạo luân hồi.

Giọng nói của Hồng Quân truyền đến: "Thân là Thiên Đế, coi rẻ mạng người, vậy thì phải vào luân hồi đi một chuyến!" Mọi người nghe thấy giọng nói từ Tử Tiêu Cung truyền ra, lập tức kinh ngạc.

Đạo Tổ cũng nhúng tay vào sao?

Đợi khi nhìn lại, lại không thấy bóng dáng đâu, hồi thần lại, Thiên Đế Hạo Thiên đã bị tử lôi đánh cho hồn bay phách tán, linh hồn tiến vào Lục đạo luân hồi, vào trong Thiên Nhân Đạo.

Trong Hồng Hoang, vô số người nhìn thấy cảnh này, đều không khỏi tặc lưỡi.

"Gã này… thật là…" "Thiên Đế a, nói vào luân hồi là vào luân hồi…" "Haiz, đó không chỉ là một Thiên Đế, đắc tội với Diệp Hàn, đến thánh nhân cũng không yên ổn!" "Ai, Diệp Hàn này, thật sự ngày càng cường đại, nhưng, lần này cũng là do Hạo Thiên tự tìm đường

chết!" "Chuyện ở Trần Đường Quan, vốn là lỗi của Long tộc!" ...

Đối với kết cục của Long tộc và Hạo Thiên, mọi người đều bày tỏ quan điểm của mình, nhưng từ sau khi Diệp Hàn kéo dòng sông thời gian của Đông Hải ra, chúng nhân Hồng Hoang tự nhiên không còn một chút thương hại nào đối với Long tộc và Hạo Thiên.

Diệp Hàn mặt đen lại, nhìn về phía Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên chết, vào luân hồi.

Đối với Na Tra thì đã báo được thù, nhưng đối với Hạo Thiên, cũng là một kết cục không tồi.

Hạo Thiên chuyển thế trọng tu, không lâu sau lại trở thành Ngọc Hoàng Đại Đế thống lĩnh Thiên đình.

Vậy hình phạt đối với Hạo Thiên ở đâu?

Rõ ràng, lão bất tử Hồng Quân kia, đã dùng kế dương đông kích tây hóa giải chiêu số của hắn, thật khiến người ta không nói nên lời.

"Hừ…" Diệp Hàn chỉ có thể hừ lạnh một tiếng về phía Tử Tiêu Cung, bày tỏ sự bất mãn của mình.

Sau đó, các thánh nhân lần lượt rời đi.

Lão Tử nói: "Viêm Đế, ngươi cần mau chóng trở về Hỏa Vân Động, trấn áp khí vận Nhân tộc!" Tam Hoàng Ngũ Đế, chứng được vô thượng đại đạo, nhưng lại đều không được tự do.

Viêm Đế hướng Lão Tử cúi người hành lễ.

Sau đó, có chút không nỡ nhìn con chim Tinh Vệ trên vai, trong mắt đẫm lệ.

"Viêm Đế, yên tâm đi!" Diệp Hàn nói: "Nếu không chê, hãy để con gái người làm đệ tử ký danh của Diệp Hàn ta, ta ở địa phủ vừa hay có một quả vị, cũng có thể bảo đảm cho nó một đời công đức vô lượng!"

Lúc đầu phân phong quả vị địa phủ, Tiệt giáo được không ít, trong tay Diệp Hàn có một quả vị Thập Điện Diêm La, vừa hay có thể đưa cho Tinh Vệ.

Dù sao, Nữ Oa chết đuối đã quá lâu, con chim Tinh Vệ hiện nay thực ra không phải là thần hồn của Nữ Oa, mà là do chấp niệm và oán niệm của Nữ Oa hóa thành.

Cách mấy kiếp luân hồi rồi đi tìm thần hồn của Nữ Oa e là không thực tế, Diệp Hàn làm như vậy, đã là tận tình tận nghĩa.

Viêm Đế chắp tay với Diệp Hàn, cúi đầu thật sâu, nói: "Như vậy, Liệt Sơn Thị đa tạ Thánh Phụ, ân tình này, ta đời này không dám quên!" "Viêm Đế nói quá lời rồi!" Đối với loại nhân vật vĩ đại một lòng vì nhân loại mưu phúc, không chút lợi mình chuyên lợi người như Tam Hoàng, Diệp Hàn đều một lòng kính trọng.

"Vút…" Diệp Hàn thi triển pháp lực, con chim trên vai Viêm Đế lập tức biến thành một nữ tử, tướng mạo giống hệt con gái Viêm Đế năm xưa, Nữ Oa, nàng trước tiên quỳ lạy Viêm Đế, khóc nức nở nói: "Phụ thân, nữ nhi bất hiếu!" Rồi lại quỳ lạy Diệp Hàn: "Đa tạ, nếu không có sư tôn, Nữ Oa đời này, không thể báo thù!" "Oa!" Bên cạnh Na Tra thấy Nữ Oa hóa hình, vui vẻ nói: "Ngươi cũng biến thành người rồi, thật tốt." Nhưng rồi, lại vẻ mặt không vui, nói: "Hừ, vốn hai chúng ta là bạn tốt, giờ thì hay rồi, chớp mắt biến thành sư thúc của ta, không vui, không vui!" Diệp Hàn mỉm cười!

Viêm Đế hít một hơi thật sâu, lại lần nữa hành lễ với Diệp Hàn, sau đó quyến luyến nhìn Nữ Oa một cái, xoay người trở về Hỏa Vân Động.

"Sư tôn!" Nữ Oa hỏi Diệp Hàn: "Sau này, con có thể gặp phụ thân không?" Diệp Hàn khẽ sững sờ, cười nói: "Sẽ có thôi!" Viêm Đế trấn áp khí vận Nhân tộc, theo lý, sau này chắc sẽ không ra khỏi Hỏa Vân

Động.

Nhưng trong Hồng Hoang, biến hóa rất lớn, sau này Hồng Hoang vỡ nát, khí vận Nhân tộc cũng không nhất thiết phải cần Tam Hoàng Ngũ Đế trấn áp, lúc đó Viêm Đế có thể ra ngoài, cũng không chừng!

Việc ở đây đã xong, vợ chồng Lý Tĩnh tự nhiên ngàn vạn lần cảm tạ.

Diệp Hàn mang theo Diệp Xuân, Nữ Oa trở về tổ địa Nhân tộc.

Sau đó, Long tộc bắt đầu một loạt hành động, đầu tiên là mười vạn người có huyết thống với Ngao Bính bị đưa đến Nhân tộc để giết thịt, Diệp Hàn lại lần nữa cảnh cáo Hồng Hoang.

Tự nhiên, trong số những con rồng bị giết lần này, cũng bao gồm cả Ngao Quảng.

Sau đó, Ngao Quyển chạy đến đạo trường của Diệp Hàn đích thân cầu tình, Diệp Hàn mới nể tình tha cho.

Vốn dĩ, tất cả Long tộc đều phải trở thành khổ dịch cho nhân loại, nhưng nể mặt Ngao Quyển và Thanh Long, Diệp Hàn giữ lại một vạn Long tộc, vĩnh viễn trấn giữ Đông Hải không được ra ngoài.

Tất cả Long tộc còn lại, đều bị phong ấn pháp lực, ngũ cảm bị đưa đến Nhân tộc, đời đời kiếp kiếp, xuất hiện với tư cách là khổ lực cho nhân loại, không khác gì trâu, ngựa, lừa, la. ...

Không nói đến Long tộc.

Bên này, đệ tử ký danh của Diệp Hàn, sở hữu tướng phi hùng chân chính, Khương Thượng, Khương Tử Nha, sau khi phụng mệnh sư phụ, một đường gió bụi, cuối cùng đã đến địa phận Đại Chu.

Chương 401

Khương Tử Nha vốn chỉ là một người phàm, vì ở đạo trường của Diệp Hàn năm mươi năm, nghe đạo năm mươi năm, linh trí đại khai, trí tuệ vô song.

Lại được Diệp Hàn ban cho Hoàng Trung Lý, tuy không có linh căn, nhưng miễn cưỡng cũng nâng tu vi lên cảnh giới Kim Tiên.

Kim Tiên trong tổ chức của nhân loại đã là cao thủ, đặt ở Hồng Hoang có thể đằng vân giá vũ.

Khương Thượng từ phương Đông vào phương Tây, đi suốt mấy năm, cuối cùng đã đến Đại Chu.

So với Đại Thương, Đại Chu hoàn toàn là hai thế giới.

Đại Thương phồn hoa vô cùng, thành trấn nhiều, nhân khẩu đông, đất đai phì nhiêu giàu có.

Đại Chu lại khác, Đại Chu nằm ở biên thùy tây bắc, đất đai so với khu vực Thăng Long chắc chắn cằn cỗi hơn nhiều, thành trấn cũng không phồn hoa bằng bên Đại Thương, nhân khẩu càng thưa thớt.

Nhưng, sau khi Khương Tử Nha tiến vào địa giới Đại Chu, lại cảm nhận được một trạng thái khác biệt.

Người ở đây, tuy nghèo khổ thiếu thốn, nhưng đều có giáo hóa, giảng lễ nghĩa.

Đêm không cần đóng cửa, đường không nhặt của rơi cũng không ngoa.

Tất cả những người Khương Tử Nha gặp, đều lịch sự lễ phép.

Có khó khăn, người ở đây cũng đều vui vẻ giúp đỡ.

Đại Thương tuy giàu có phồn hoa, nhưng so sánh, tố chất văn hóa, tu dưỡng của bá tánh, so với Đại Chu có sự khác biệt một trời một vực.

Hôm đó Khương Tử Nha đến Tây Kỳ, phát hiện trong quốc đô, người dân càng thêm lễ phép.

Binh sĩ không ngừng tuần tra trong thành, nhưng tuyệt đối không có chuyện quân đội ức hiếp bá tánh như bên Đại Thương.

Trong chợ, có người tụ tập chỉ trỏ.

Khương Tử Nha tò mò, cũng đi đến xem, chỉ thấy trên đường lớn, một người đàn ông cao lớn đứng trên mặt đất, thân thể y, đứng trong một vòng tròn đường kính chưa đến một mét.

Nhưng, người đàn ông đó lại cúi đầu, không dám bước ra khỏi vòng tròn một bước.

Khương Tử Nha lập tức tò mò, hỏi bá tánh: "Đang làm gì vậy?" Người bên cạnh nói: "Ông không phải người Đại Chu chúng tôi phải không!" Khương Tử Nha nói: "Không phải, tôi là bá tánh Đại Thương!" "À à!" Người xung quanh nhiệt tình trả lời: "Lưu Nhị sáng nay ra ngoài, không cẩn thận va phải hàng xóm, làm hỏng một giỏ trứng gà của người ta.

Nhưng Lưu Nhị không có khả năng bồi thường, Tây Bá Hầu liền thay y bồi thường, coi như trừng phạt, liền vẽ một vòng tròn, để Lưu Nhị tự kiểm điểm, hai ngày không được rời đi!" "..." Khương Tử Nha nói: "Không thể nào, thật sự không đi sao?" "Tự nhiên không thể đi!" Bá tánh nói: "Tây Chu chúng tôi không có nhà lao, bá tánh phạm lỗi, Tây Bá Hầu đều dùng cách họa địa vi lao.

Bá tánh tôn trọng Tây Bá Hầu, tự nhiên cũng không ai dám không tuân theo!" Khương Tử Nha trong lòng chấn động, đối với Tây Bá

Hầu, có một ấn tượng không tồi!

Họa địa vi lao!

Đối với phương thức trừng phạt này, dân chúng đều chấp nhận, không có kẻ gian manh nào đi lách luật.

Điều này nói lên điều gì?

Nói lên uy vọng của Tây Bá Hầu trong bá tánh, rất lợi hại.

Khương Thượng cảm thấy, sư tôn quả nhiên không lừa mình, Tây Chu xem ra nghèo yếu, nhưng các phương diện tích lũy lại tương đối dày dặn, dân tâm sở hướng, binh lực có thiếu một chút, cũng có thể giành chiến thắng.

Quan trọng là, Tây Chu nằm ở biên thùy, dân phong hiếu chiến, người ở đây đều gan dạ không sợ chết, quân đội quân dung hùng tráng, tuyệt không thua kém Đại Thương.

Đối với tất cả những điều này, Khương Tử Nha đều cảm thấy hài lòng.

Nhưng, bên ngoài phủ của Tây Bá Hầu, Khương Tử Nha cũng chỉ nhìn một cái, không lập tức đi vào.

Một là, y biết thiên mệnh, bây giờ chưa phải lúc cùng Tây Bá Hầu nói chuyện, hai là, Khương Tử Nha thâm hiểu quyền thuật, hiểu rõ sự khác biệt giữa việc tự mình đến cửa và được người khác mời vào cửa.

Thế là Khương Tử Nha nhìn phủ Tây Bá Hầu một cái, rồi xoay người rời đi, đến một vùng núi không xa phía bắc Tây Kỳ, một nơi tên là Bàn Khê, bắt đầu cuộc sống ẩn cư.

Lần ẩn cư này, là ba năm.

Trong ba năm, Khương Tử Nha không ra khỏi cửa, ở trong núi đọc

sách viết chữ, lúc rảnh rỗi, liền mang một chiếc ghế nhỏ, đến Bàn Khê câu cá.

Nói đến câu cá, lúc này nhân loại đã sớm nắm vững kỹ năng này, nhưng phương pháp câu cá của Khương Tử Nha, lại có chút khiến người ta kinh ngạc.

Khác với dân chúng bình thường câu cá dùng lưỡi câu cong, Khương Tử Nha câu cá, dùng không phải lưỡi câu cong, mà là lưỡi câu thẳng.

Lưỡi câu thẳng, nói trắng ra là một đoạn tre thẳng, không hề có móc câu.

Nếu có thể câu được cá mới là lạ, mọi người bàn tán xôn xao, nhưng đây chưa phải là điều kỳ lạ nhất.

Điều kỳ lạ nhất là, lão đầu này câu cá, trên lưỡi câu chưa bao giờ bỏ mồi, hơn nữa, lưỡi câu cũng chưa bao giờ xuống nước, chỉ lơ lửng trên mặt nước cao một thước, có khi câu cả ngày, lại không câu được một con cá nào.

Việc này, lúc mới bắt đầu, có thôn dân nhìn thấy, lúc đó cho rằng lão đầu không biết câu cá, thế là có thôn dân tốt bụng đến dạy Khương Tử Nha cách câu cá.

Nhưng sau khi đến nói chuyện với Khương Tử Nha mới phát hiện, người này trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, chuyện trên đời gần như không có gì không biết!

Chương 402

Mọi người càng kỳ lạ hơn.

Đã là cái gì cũng biết, chẳng lẽ không biết câu cá sao?

Có người hỏi, Khương Tử Nha tự nhiên đối đáp trôi chảy.

Mọi người không khỏi lại hỏi Khương Tử Nha: "Vậy tại sao không dùng lưỡi câu cong mà dùng lưỡi câu thẳng, tại sao không dùng mồi, tại sao lưỡi câu không xuống nước?" Khương Tử Nha cười trả lời người đó, nói: "Câu cá, là một việc tiêu khiển, cá có cắn câu hay không, không liên quan gì đến lưỡi câu, đó phải xem tâm trạng của cá, nếu nó muốn, dù là lưỡi câu thẳng, dù không có mồi, dù lưỡi câu cách mặt nước một thước, cũng có thể câu được cá!" "Còn nếu cá không muốn, dù cho lấy toàn bộ mồi của Đại Chu ra làm, cũng không câu được một con!" Mọi người nghe xong… Mẹ kiếp, chẳng phải đều là lời nói nhảm sao?

Nhưng nhảm thì nhảm, chuyện Khương Tử Nha câu cá bằng lưỡi câu thẳng, càng truyền càng xa, càng nhiều người biết.

Mọi người không chỉ biết bên bờ Bàn Khê có một lão giả câu cá bằng lưỡi câu thẳng, mà còn biết, lão giả tóc bạc phơ này, học rộng tài cao, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, là một kỳ tài khoáng thế!

Sự tích của Khương Tử Nha, cứ thế truyền đi.

Từ Bàn Khê truyền xuống núi, từ dưới núi truyền vào trong trấn.

Rồi từ trong trấn, truyền vào trong thành Tây Kỳ.

Ba năm sau, tin tức Khương Tử Nha câu cá bằng lưỡi câu thẳng, cuối cùng cũng truyền đến tai Tây Bá Hầu.

Đại tướng bên cạnh Tây Bá Hầu, tên là Nam Cung Thích. 28.

Nam Cung Thích vào phủ, đem sự tích của Khương Tử Nha bẩm báo rành mạch từng chuyện cho Cơ Xương.

Cơ Xương là một lão giả tóc bạc phơ, sau khi nghe Nam Cung Thích báo cáo, gật đầu nói: "Bên bờ Bàn Khê có một lão giả học rộng tài cao, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, người này, hẳn là đại hiền đương thời, bản hầu muốn đến thăm." Tây Bá Hầu sau khi nghe sự tích của Khương Tử Nha, không hề hỏi đến chuyện câu cá của Khương Tử Nha, điều ông quan tâm là tài hoa của Khương Tử Nha.

Ngày hôm sau, Cơ Xương ăn mặc giản dị, ngồi xe ngựa từ phủ xuất phát, đi suốt một đường, cuối cùng đến bờ Bàn Khê, cũng nhìn thấy lão giả học rộng tài cao trong lời mọi người.

"Các ngươi ở đây chờ một lát, bản hầu tự mình đi!" Cơ Xương để tất cả tùy tùng ở lại xa, một mình tiến lên, đi đến sau lưng Khương Tử Nha.

Lúc này Khương Tử Nha đang chuyên tâm chú ý, nhìn mặt nước.

Trên mặt nước một thước, một lưỡi câu thẳng đứng ở đó, đúng như lời đồn trong dân gian, trên lưỡi câu không có bất kỳ mồi nào.

"Lưỡi câu thẳng không mồi, không xuống nước, tiên sinh làm sao có thể câu được cá?" Giọng Cơ Xương từ sau lưng Khương Tử Nha truyền đến.

Khương Tử Nha không quay đầu, lạnh nhạt trả lời một câu: "Chuyện câu cá, vốn là người tình nguyện thì cắn câu!" Vừa nói, dường như để chứng minh cho Cơ Xương xem, quả nhiên có một con cá chép đỏ dài chừng một thước đột nhiên nhảy khỏi mặt nước, há miệng cắn vào lưỡi câu.

Khương Thượng, thì a a cười một tiếng, vung lưỡi câu đem con cá

chép đỏ câu lên.

Cảnh này, khiến Cơ Xương kinh ngạc một hồi.

Lúc này, Khương Thái Công quay đầu, nhìn Cơ Xương nói: "Hầu gia chẳng phải cũng giống như con cá chép đỏ này, cắn câu rồi sao?" "Ha ha ha…" Cơ Xương cười một tiếng, đối với Khương Thái Công bội phục sát đất, chắp tay nói: "Đúng như tiên sinh nói, bản hầu là Tây Bá Hầu Cơ Xương, dám hỏi tiên sinh…" "Khương Thượng!" Khương Tử Nha nói hai chữ, liền không nói nữa, tay vung lên, lưỡi câu thẳng lại lần nữa lơ lửng trên mặt nước.

Cơ Xương thấy Khương Tử Nha quả nhiên có vài phần bản lĩnh, lại chắp tay, hỏi: "Tiên sinh đại tài, Cơ Xương xin mời tiên sinh vào Tây Kỳ, làm trụ cột cho Đại Chu ta, không biết có được không?" Tây Bá Hầu nói xong, cúi đầu thật sâu, hy vọng có thể nhận được câu trả lời khẳng định.

Nào ngờ Khương Tử Nha trước mặt không trả lời, ngược lại hỏi một câu: "Khương Thượng, dám hỏi chí hướng của quân hầu!" Chí hướng của ta?

Sắc mặt Tây Bá Hầu run lên, trầm ngâm một chút, nói: "Tự nhiên là trên hợp thiên ý, dưới thuận dân tâm, cai trị tốt bá tánh Đại Chu ta, khiến người dân một phương, có thể an cư lạc nghiệp, không phải chịu nỗi khổ lưu lạc!" "Ha ha ha ha…" Khương Tử Nha đầu cũng không quay lại, tiếp tục câu cá, lạnh nhạt nói: "Chuyện nhỏ như vậy, quân hầu tùy tiện tìm một hiền giả là có thể cai trị tốt, thậm chí quân hầu, cũng có thể, tìm người khác làm gì?" Sắc mặt Cơ Xương tối sầm lại: Bị người ta chê rồi?

"Khụ khụ khụ…" Cơ Xương ho khan hai tiếng, nói: "Thực ra thì, ta muốn tây chinh người Man Di, bắc chiếm đất của người Hồ.

Như vậy có thể mở rộng địa bàn Đại Chu gấp bội, tráng kiện quốc

lực của ta, vĩnh viễn làm phên dậu cho Đại Thương!" Chí hướng này, đủ lớn rồi chứ.

Thế nhưng, Khương Tử Nha cũng chỉ a a cười một tiếng, nói: "Nhỏ quá, quân vương như vậy, không xứng để Khương Thượng ta phò tá!" Mặt Chu Văn Vương, có chút đen.

Lão già này, khẩu khí cũng lớn thật, chí hướng như vậy của ta, còn nói là nhỏ?

Được rồi, đã nói là nhỏ, vậy ta cho ngươi một cái lớn.

Tây Bá Hầu nhìn Khương Thượng, hít một hơi thật sâu, lạnh nhạt nói: "Không giấu gì ông, ta trước đây bị Thương Vương giam cầm, Thương Vương nghe lời sàm ngôn của Đát Kỷ, giết trưởng tử Bá Ấp Khảo của ta, ta và Thương Trụ Vương, có mối thù không đội trời chung.

Nay Thương Vương hôn dung vô năng, tàn bạo vô đạo, ta sẽ thảo phạt y, để thương dân phạt tội, có được không?" Tây Bá Hầu vừa nói ra lời này, khí thế cả người hoàn toàn thay đổi, bất động như núi.

Trước mặt, lão ông đang câu cá bên hồ cuối cùng cũng quay đầu lại, ha ha cười một tiếng, nói: "Như vậy, đó cũng là sứ mệnh của Khương Thượng!

Từ nay về sau, Khương Tử Nha sẽ theo quân hầu, phạt Thương, lập Chu!" "Tốt, tốt, tốt!" Cơ Xương có chút kích động, nhìn Khương Tử Nha nói: "Có hiền tài như vậy phò trợ, lo gì đại sự không thành?" Nói xong, kéo tay Khương Tử Nha đi ra ngoài, không lâu sau, liền gặp quần thần, chỉ vào Khương Tử Nha nói: "Đây chính là đại hiền mà bản hầu hôm nay tìm được, sau này cũng là thừa tướng của Đại Chu ta, Khương Thượng, Khương Tử Nha!" Mọi người đối với Tây Bá Hầu đều rất kính trọng, Tây Bá Hầu đã công nhận Khương Tử Nha, mọi người tự nhiên cũng công nhận.

Khương Tử Nha đặt giỏ cá bên cạnh xuống đất, phất tay áo, nói với Tây Bá Hầu: "Quân hầu, Khương Thượng tuổi đã cao, vừa rồi ở bên sông cùng quân hầu nói chuyện, thời gian dài, chân cẳng khó tránh khỏi không linh hoạt, có thể phiền quân hầu, dùng chiếc xe nhỏ của ngài, kéo Khương Thượng một đoạn được không?" Nói xong, Khương Tử Nha mặt không đỏ tim không đập, không hề cảm thấy có gì không ổn.

Ngược lại Tây Bá Hầu, trên mặt hiện ra một vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không tức giận.

Tây Bá Hầu không giận, nhưng thần tử phía sau lại không đồng ý.

Lão già chết tiệt này, nói năng linh tinh gì vậy, để quân hầu của chúng ta kéo xe cho ông?

"Khương Tử Nha, ông điên rồi sao?" "Sao có thể đối xử với quân hầu như vậy, chân nếu thật sự đau, tôi, Nam Cung Thích, cõng ông!" "Quân hầu tôn quý biết bao, sao có thể để bị sỉ nhục như vậy?" ...

Chương 403

Mọi người ai cũng nổi giận.

Khương Tử Nha như không nhìn thấy, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Tây Bá Hầu, hỏi: "Quân hầu thấy thế nào?" Tây Bá Hầu Cơ Xương quả là người có tầm nhìn khí độ, lập tức ha ha cười một tiếng, nói: "Tiên sinh xin mời lên xe, Cơ Xương tuy già, nhưng xương cốt vẫn khỏe mạnh!" Mọi người thấy vậy vẫn còn tức giận, Cơ Xương phất tay, dẹp yên cơn giận của mọi người xong, liền vươn tay nắm lấy tay cầm xe.

Đợi Khương Tử Nha ngồi lên xe nhỏ, Cơ Xương liền dùng sức kéo, đi trên con đường núi gập ghềnh.

Khương Tử Nha lúc thiếu niên bị đệ tử của Diệp Hàn là Thiên Huyền Tử bắt đi đặt ở đạo trường Nhân tộc, ở bên cạnh Diệp Hàn nghe đạo hơn năm mươi năm, hiện nay đã là một lão già bảy mươi tám tuổi, tóc bạc trắng, mặt đầy tang thương.

Nhưng, so với Cơ Xương, không là gì.

Cơ Xương còn lớn hơn Khương Tử Nha bốn tuổi, hiện nay đã tám mươi hai tuổi.

Cho nên Cơ Xương kéo xe có thể biết, đó thật sự là lão già kéo xe.

Cơ Xương kéo xe, đi trên con đường núi gập ghềnh một đoạn, lập tức thở hổn hển, nhưng vẫn kiên trì, nhưng thể lực cuối cùng không chịu nổi, đi được không bao lâu, liền nghe một tiếng "keng", tay cầm xe rơi xuống đất.

Cơ Xương thở hổn hển mấy hơi, vốn chỉ mong Khương Tử Nha biết điều dừng lại, từ đó giữa vua tôi cũng có một giai thoại, nhưng

thấy Khương Tử Nha dường như không có ý định nói gì, liền lại kéo tay cầm xe, tiếp tục đi về phía trước. 29.

Nhưng lúc này Cơ Xương dù sao cũng đã lớn tuổi, sức lực cạn kiệt, quần thần phía sau thấy vậy liền rầm rộ hộ vệ hai bên xe, theo sau Cơ Xương phụ giúp.

Cứ như vậy, xe tiếp tục tiến về phía trước, lần này đi được xa hơn lúc nãy, nhưng Cơ Xương cuối cùng thể lực không chống đỡ nổi, mồ hôi đầm đìa đặt tay cầm xe xuống đất, nhìn Khương Tử Nha nói: "Tiên sinh, quả nhân thật sự không còn sức nữa rồi." "Thôi được rồi!" Khương Tử Nha xuống xe, hướng Tây Bá Hầu hành lễ thật sâu, sau đó đỡ Tây Bá Hầu, lạnh nhạt nói: "Thần vô lễ rồi, không phải Tử Nha trêu đùa quân hầu, chỉ là dùng một phương pháp, bói toán vận nước của triều Chu sắp mở ra thôi!" "Hả?" Cơ Xương thở hổn hển, mắt long lanh nhìn Khương Tử Nha, trong lòng khẽ thắt lại, dường như cảm giác mất đi thứ gì đó.

"Tiên sinh, bói toán vận nước Đại Chu ta thế nào, ra sao?" Cơ Xương mặt đầy mong đợi.

Xung quanh, Nam Cung Thích đám văn thần võ tướng, cũng đều từng người từng người chạy đến, một bộ dạng rất hứng thú.

Khương Tử Nha lạnh nhạt nói: "Vừa rồi quân hầu vì vi thần kéo xe, chia làm hai lần trên dưới, ý nghĩa là vận nước Đại Chu, cũng sẽ chia làm hai lần, ở giữa sẽ có một lần trắc trở." "A…" Cơ Xương khẽ sững sờ.

Khương Tử Nha lại nói: "Lần thứ nhất, quân hầu kéo vi thần, tổng cộng đi được hai trăm bảy mươi sáu bước, sau đó tay cầm xe liền rơi xuống đất, đây là Đại Chu sau khi kiến quốc hai trăm bảy mươi sáu năm, sẽ gặp một lần trắc trở tương đối lớn, lần trắc trở này, đủ để tạo thành sự chuyển dịch của vận nước!" "Vậy…" Tây Bá Hầu

hỏi: “Có thể biết là trắc trở gì không?” Khương Tử Nha lắc đầu: “Không thể biết được!” Lại nói: “Nhưng, quân hầu không cần lo lắng, sau hai trăm bảy mươi sáu bước, quân hầu chưa từng từ bỏ, nhặt tay cầm xe lên, tiếp tục đi về phía trước, lại đi được năm trăm mười lăm bước, mới dừng lại ở đây!” “Điều này có nghĩa là, Đại Chu chia làm hai đoạn trước và sau, đoạn trước, là hai trăm bảy mươi sáu năm, đoạn sau, tổng cộng năm trăm mười lăm năm, hai Chu hợp lại, là bảy trăm chín mươi mốt năm, tức là Đại Chu ta có tổng cộng bảy trăm chín mươi mốt năm quốc vận!” “Bảy trăm chín mươi mốt năm a?” Tây Bá Hầu há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Đứng ở vị trí của ông, chắc chắn sẽ không chê dài.

“Đúng vậy!” Khương Tử Nha gật đầu nói: “Nhưng…” Vừa nói, ánh mắt Khương Tử Nha rơi vào người quần thần xung quanh, nói: “Quân hầu tuy lại lần nữa kéo xe năm trăm mười lăm bước, nhưng đoạn đường cuối cùng, đều là do quần thần ở phía sau đẩy, điều đó cũng có nghĩa là, năm trăm mười lăm năm sau này, tuy Đại Chu tồn tại, nhưng lại dựa vào sức mạnh của các nước chư hầu, mới có thể tồn tại, chỉ còn cái danh mà thôi!” Tây Bá Hầu sững sờ!

Năm trăm năm sau này chỉ còn cái danh.

Vậy cũng có nghĩa là, Đại Chu thịnh vượng, cũng chỉ duy trì được hai trăm bảy mươi sáu năm thôi.

Mới có hai trăm năm?

So với quốc vận Đại Thương thì kém quá nhiều rồi!

Sắc mặt Tây Bá Hầu có chút đen lại, ánh mắt oán trách nhìn đám quần thần sau lưng.

Dường như trách họ đa sự!

Sắc mặt quần thần khổ sở.

"Tiên sinh!" Cơ Xương hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra một tia khát vọng: "Hay là, ta lại kéo tiên sinh một đoạn, ta có thể!" Vừa nói, mặt đầy nhiệt tình, trong ánh mắt đều là hy vọng vô tận.

Khương Tử Nha lại lắc đầu, nói: "Tất cả đã kết thúc, quân hầu, vương triều thay đổi, là ý trời, là định số, thần không dám ức đoán, sao có thể do sức người thay đổi được?" Cơ Xương sững sờ hồi lâu, vẫn không cam tâm.

Khương Tử Nha thở dài một hơi, nói: "Con cháu tự có phúc của con cháu, quân hầu đừng lo chuyện sau này, tất cả đã định sẵn!" "Ai…" Rất lâu!

Cơ Xương cũng thở dài một hơi, lắc đầu, tuy trong lòng không cam tâm, nhưng cũng không có cách nào, đành phải mang theo Khương Tử Nha, trở về Tây Kỳ.

Khương Tử Nha được Tây Bá Hầu mời vào Tây Kỳ, trở thành thừa tướng của Đại Chu.

Còn ở nước Đại Thương phía đông.

Thân Công Báo đã gây dựng cơ nghiệp ở Đại Thương nhiều năm, liên kết với Đát Kỷ trong nội cung, biến cả triều đình thành một khối vững như tường đồng vách sắt.

Quốc vận Đại Thương hanh thông, hưng thịnh phồn vinh, tuy Trụ Vương hiện tại bị nội cung mê hoặc, không còn siêng năng việc triều chính như trước, nhưng nhìn chung, trong nước Đại Thương vẫn có vô số hiền thần lương tướng, mang thế trung hưng.

Một ngày nọ, Chuẩn Đề Thánh Nhân của Tây phương chân đạp mây tía, đáp xuống đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn trên núi Côn Luân.

Nguyên Thủy tự nhiên ra nghênh đón vào trong.

"Nguyên Thủy sư huynh!" Chuẩn Đề cũng không nói lời thừa, sau khi tiến vào đạo trường liền đi thẳng vào vấn đề: "Hiện nay, Phong Thần sát kiếp đã đến, chúng ta đã bày bố cục ở Đại Thương nhiều năm, cũng đến lúc vào triều đình, khởi động sát kiếp." Phong Thần sát kiếp thực ra đã sớm khởi động, từ lúc Na Tra ở Đông Hải giết Long vương tam thái tử, Hạo Thiên xử án độc đoán, sau đó Diệp Hàn đồ sát mười vạn rồng, Hạo Thiên vào luân hồi, Hoàng Long Chân Nhân cũng đã lên Phong Thần Bảng.

Bồ Đề Lão Tổ của Tây phương chết còn sớm hơn.

"Sớm ngày hoàn thành sát kiếp, sớm ngày thanh tịnh!" Chuẩn Đề nhìn Nguyên Thủy, thản nhiên nói.

Nguyên Thủy suy tư một hồi, gật đầu nói: "Ta sẽ phái đệ tử đến Đại Thương, hiệp trợ Đại Thương củng cố thiên hạ, mượn trận chiến Chu - Thương, hoàn thành sát kiếp vậy!" Bây giờ Xiển Giáo và Tây Phương Giáo đã buộc chung một thuyền.

Hoàn tất việc đó, Nguyên Thủy lại có chút lo lắng nói: "Chỉ là, Tiệt Giáo và Nhân Giáo kia, sao bây giờ lại không có động tĩnh gì?" "Liệu có âm mưu gì không?" "Có thể có âm mưu gì chứ?" Chuẩn Đề tự tin cười một tiếng: "Người được phong thần, tướng Phi Hùng, đều ở trong tay chúng ta, thiên đạo cũng trong tay chúng ta.

Chương 404

Ta đoán Tiệt Giáo bây giờ không có cách nào, chỉ đành tĩnh quan kỳ biến.

Nguyên Thủy sư huynh, chúng ta nên mau chóng vào Thương, định xong đại cục thì hơn, nếu không để cho Diệp Hàn kia đi trước một bước thì không hay đâu!" Nhắc đến Diệp Hàn, sắc mặt Nguyên Thủy lập tức tối sầm lại.

"Thôi được, hôm nay, ta sẽ phái đệ tử đến Đại Thương!" Ngay hôm đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn phái các đệ tử dưới trướng là Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Dương Tiễn... thẳng tiến đến Triều Ca, quốc đô của Đại Thương.

Nhất thời, thiên hạ chấn động.

Điều này có nghĩa là, Xiển Giáo đã chọn một phe trong Phong Thần sát kiếp.

Hôm sau, Tây Phương Giáo cũng phái Lục Áp Đạo Nhân, Thân Công Báo, Ca Diếp, A Na, Đế Thích Thiên...

đến Triều Ca của Đại Thương.

Trong thành Triều Ca, nhất thời kim quang rực rỡ, Cửu Đỉnh đại biểu cho khí vận Nhân tộc lấp lánh ánh vàng huy hoàng, khí thế quốc vận của cả Đại Thương cũng lên tới đỉnh điểm.

Nếu Xiển Giáo và Tây Phương Giáo đã hạ quân cờ, Diệp Hàn cũng không khách sáo nữa.

Anh không đại diện cho sư phụ đưa ra lựa chọn, chỉ phái con gái mình bay đến Tây Chu, đáp xuống Kỳ Sơn ở phía tây thành Tây Kỳ, hóa thành một con Phượng hoàng Thần Hỏa, ngẩng đầu lên trời cất

tiếng hót vang vọng mấy ngày liền.

Người đời sau ghi lại: Có thần điểu Phượng hoàng đáp xuống núi Kỳ Sơn, hót vang mấy ngày không dứt, ấy chính là điển tích "Phượng minh Kỳ Sơn".

Xiển Giáo, Tây Phương Giáo chọn Đại Thương, Diệp Hàn chọn Tây Chu.

Nhất thời, mấy đại giáo môn rơi vào thế đối đầu.

Đồng thời, việc này cũng mang đến chút ảnh hưởng cho đệ tử dưới môn.

Sau khi Diệp Xuân làm ra chuyện "Phượng minh Kỳ Sơn", Thông Thiên Thánh Nhân của Tiệt Giáo tự nhiên hiểu ý đệ tử, trực tiếp phái Ma gia tứ tướng, Khô Lâu nhị tiên... vào đóng quân ở Tây Kỳ.

Song phương đã chọn định phe phái, nhưng lại có một người phiền não không thôi.

Người này chính là trọng thần của Đại Thương, cũng là trung thần, người nắm giữ binh quyền nặng nề - Thái sư Văn Trọng.

Văn Trọng vốn là đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, thuở nhỏ sư từ một trong tam đại Thánh Mẫu của Tiệt Giáo là Kim Linh Thánh Mẫu, sau khi học thành thì xuống núi, làm quan ở Đại Thương, lập nên chiến công hiển hách.

Phụ thân của Đế Tân là Đế Ất tại vị ba mươi năm thì băng hà, Văn Trọng trở thành thác cô trọng thần, vị cực nhân thần.

Nay Tiệt Giáo lại chọn Đại Chu, còn Xiển Giáo chọn Đại Thương.

Văn Trọng rối rắm, nên đi theo sư môn đến Đại Chu, hay phản bội Đại Thương?

Phản bội sư môn để trung thành với Đại Thương?

Sau mấy ngày rối rắm, Văn Trọng đưa ra một quyết định: Trung thành với Đại Thương, đổi sang Xiển Giáo.

Vừa hay, ông ta bái làm môn hạ của Quảng Thành Tử, trở thành đệ tử của Quảng Thành Tử.

Việc này vào thời đó có thể coi là một chuyện lớn.

Văn Trọng phản giáo, trực tiếp kinh động đến Diệp Hàn, Thông Thiên và Nguyên Thủy.

Dù sao Văn Trọng cũng là đệ tử thân truyền đời thứ ba, lại là trọng thần của Đại Thương.

Thế nhưng, Thông Thiên không nói gì, cũng không giáng xuống trừng phạt.

Diệp Hàn biết rằng mỗi người có chí riêng, Văn Trọng không thể vẹn cả trung lẫn nghĩa, hoặc là phản giáo hoặc là phản quốc, cho nên anh cũng hiểu cho Văn Trọng, tự nhiên không truy cứu.

Nguyên Thủy lại vô cùng vui mừng, tự mình triệu tập Thập Nhị Kim Tiên, ăn mừng Văn Trọng quy về Xiển Giáo.

Ăn mừng đương nhiên không phải trọng điểm.

Trọng điểm là bốn người trong Thập Nhị Kim Tiên: Cụ Lưu Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, Từ Hàng Chân Nhân, Văn Thù Thiên Tôn, lại đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó, Cụ Lưu Tôn đại diện đứng ra, chắp tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Sư tôn, Văn Trọng vốn là đệ tử Tiệt Giáo, nay rời Tiệt Giáo vào Xiển Giáo ta, liệu có ổn không?" Vừa hỏi xong câu này, trong lòng Cụ Lưu Tôn đã thấp thỏm không yên.

Nguyên Thủy cười như không cười liếc nhìn một cái, trong mắt ẩn chứa ý vị phức tạp sâu xa, thản nhiên nói một câu: "Văn Trọng rời

Tiệt Giáo, vào Xiển Giáo, nhưng vẫn chưa rời khỏi Huyền Môn, có gì mà không được?

Hơn nữa, mỗi người có chí riêng, vạn vật trong Hồng Hoang đều tuân theo pháp duyên, có cơ duyên rồi, muốn đi, vi sư cũng tự nhiên không ép ở lại." Cụ Lưu Tôn trong lòng run lên, nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, mồ hôi lạnh sau lưng túa ra.

Thánh nhân một niệm biết quá khứ vị lai, tuy chưa chắc đã nhìn rõ ràng, nhưng thiên cơ tổng có một tia hé lộ ra ngoài cho người ta nắm bắt.

Từ những lời "Huyền Môn" mà sư tôn vừa nói, Cụ Lưu Tôn ý thức được, sư tôn dường như đã biết điều gì đó.

Mấy người Văn Thù Thiên Tôn, Từ Hàng Chân Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân cũng đều run rẩy.

Chương 405

"Đệ tử không dám!" Cụ Lưu Tôn hành lễ, sau đó lui xuống.

Đợi tiệc mừng kết thúc, bốn người không dám dừng ngựa, trực tiếp xoay người vào Hỗn Độn, sau đó ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, ngồi trong Hỗn Độn mật mưu.

Người lớn tuổi nhất là Cụ Lưu Tôn nói: "Hôm nay thăm dò, lộng xảo thành vụng, e rằng sư tôn đã biết!" Văn Thù Thiên Tôn nói: "Thánh nhân một niệm biết quá khứ vị lai, việc sư huynh thăm dò hay không cũng không có quan hệ quá lớn, chỉ sợ sư tôn đã có sự cảnh giác!" "Vậy thì phải làm sao?" Phổ Hiền Chân Nhân nhìn Cụ Lưu Tôn và Văn Thù Thiên Tôn.

Cụ Lưu Tôn và Văn Thù Thiên Tôn lập tức im bặt.

Ngược lại là Từ Hàng đạo nhân nhỏ tuổi nhất hít sâu một hơi nói: "Nếu sư tôn đã nhìn thấu, ở lại cũng chỉ lúng túng, chúng ta chi bằng nhân lúc này rời khỏi Xiển Giáo, gia nhập Tây Phương Giáo.

Tây phương tuy nghèo nàn, nhưng dù sao cũng có Nhị Thánh, nay Côn Luân và Tiệt Giáo, Nhân Giáo quan hệ không tốt, ngược lại sang Tây phương còn có thể được chút che chở!" Kế của Từ Hàng đạo nhân cũng có lý.

Tam Thanh vốn là một thể, ai mà dám bắt nạt ai.

Nay Nguyên Thủy và hai người kia quan hệ có chút căng thẳng, trong các thế lực ở Hồng Hoang, Tiệt Giáo, Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo, thì Xiển Giáo là thực lực kém nhất.

Cái chết của Hoàng Long Chân Nhân trước đó chính là vết xe đổ!

Nhiên Đăng nói không sai, Thập Nhị Kim Tiên, thật sự phải lên

Phong Thần Bảng!

"Thôi được!" Văn Thù gật đầu.

Cụ Lưu Tôn và Phổ Hiền nhìn nhau, cũng đều gật đầu ngầm thừa nhận.

Nếu Thánh nhân đã biết, thay vì ở lại lúng túng, chi bằng đầu quân cho Tây phương.

"Thôi được!" Bốn người quyết định, cùng với Nhiên Đăng phó giáo chủ, đầu quân cho Tây Phương Giáo.

Dù sao trời sập cũng có người cao chống đỡ, Nhiên Đăng là phó giáo chủ, sư tôn muốn thanh toán, cũng sẽ thanh toán ông ta trước.

Hơn nữa, pháp bất trách chúng, năm người cùng đi, Nguyên Thủy có lẽ cũng không thể ra tay hạ sát, mà dù Nguyên Thủy có ra tay, Tây Phương Giáo cũng sẽ không thấy chết không cứu.

Phân lượng của năm người họ, ở Hồng Hoang cũng có sức ảnh hưởng không nhỏ.

"Đại thiện..." Ngay lúc này, trong Hỗn Độn đột nhiên truyền đến một giọng nói.

Sau đó, Chuẩn Đề dẫn theo Nhiên Đăng, xuất hiện trước mặt bốn người.

Bốn người lập tức kinh hãi thất sắc, không ngờ bàn bạc trong Hỗn Độn mà lại bị người của Tây phương phát hiện.

Chuẩn Đề vội vàng an ủi: "Các vị đừng hoảng sợ, chuyện này, không có người ngoài nào biết." Nghe vậy, mọi người mới ổn định lại.

Cụ Lưu Tôn nhìn ba vị sư đệ, vội vàng cúi người hành lễ với Chuẩn Đề, nói: "Mong Tây phương Thánh nhân không chê!" "Ha ha

ha!" Chuẩn Đề cười ha hả, nói: "Các ngươi cứ trở về, chờ tin tức của ta.

Sau Phong Thần sát kiếp lần này, Tây Phương Giáo ta sẽ lập ra Huyền Môn khác, thành lập Vô thượng Tiên quốc.

Ngày Tiên quốc thành lập, các vị đều sẽ có quả vị!" Lúc này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, với tư cách là Thánh nhân tự nhiên có cảm ứng, biết rằng Tây Phương Giáo sẽ lập ra môn phái khác, nhưng lại không thể biết chính xác.

Bây giờ họ cho rằng, lập Huyền Môn khác có thể đợi sau Phong Thần lượng kiếp, nào ngờ lại là thoát ly khỏi Huyền Môn.

Bốn người Cụ Lưu Tôn quay về Côn Luân, tạm thời vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Ở Đại Thương, sau khi các đệ tử Xiển Giáo vào thành Triều Ca, đã phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng.

Phải nói rằng, khí vận của Đại Thương hiện nay, đang ở lúc cực thịnh.

Trong nước có minh quân, ngoài có danh thần lương tướng, nhìn đâu cũng thấy cảnh tượng trung hưng, chỉ có một điểm, khiến mọi người không vừa ý.

Đó là trong hậu cung, Cửu Vĩ Yêu Hồ bám vào nhục thân của Tô Đát Kỷ, ngày ngày mê hoặc Trụ Vương, khiến Trụ Vương hồn không phụ thể, vô tâm lo việc triều chính.

Nhưng mà, Cửu Vĩ Yêu Hồ tuy mê hoặc Trụ Vương, nhưng cũng nhớ lời dặn của Nữ Oa nương nương "không được làm hại sinh linh", chỉ mê hoặc Trụ Vương, khiến Trụ Vương vô tâm triều chính mà thôi, chứ không hề đại khai sát giới.

Đương nhiên, Cửu Vĩ Yêu Hồ cũng có giết người.

Ví dụ như lúc đoạt xá đã giết chết Đát Kỷ.

Sau này khi Tây Bá Hầu bị giam cầm ở Dũ Lý, con trai cả của Tây Bá Hầu là Bá Ấp Khảo đến Triều Ca thăm cha, Đát Kỷ thấy Bá Ấp Khảo dáng vẻ nhân tài, liền nảy sinh dâm tâm, muốn cấu hòa với Bá Ấp Khảo.

Bá Ấp Khảo là chính nhân quân tử, tự nhiên không chịu.

Yêu hồ mang hận trong lòng, bèn mượn tay Trụ Vương giết chết Bá Ấp Khảo, làm thành bánh bao nhân thịt cho Tây Bá Hầu Cơ Xương ăn.

Nhưng ngoài việc này ra, yêu hồ cũng không tàn hại chúng sinh quá độ.

Nhưng dù không tàn hại chúng sinh, cũng không được.

Dù sao Trụ Vương cũng là một đại minh quân, nay Xiển Giáo và Tây Phương Giáo vào Thương phụ trợ, ngày sau còn phải cùng Đại Chu một trận, với tư cách là quân vương, ngày ngày ở cùng một con yêu hồ thì ra thể thống gì?

Văn Trọng đem chuyện này, nói cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân biết.

Chương 406

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng không dám tự quyết, trong lòng ông ta hiểu rõ, yêu hồ kia là do Nữ Oa nương nương triệu đến, không hỏi mà đã giết, chẳng phải là đắc tội với Nữ Oa Thánh nhân sao?

Cho nên, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đem chuyện này báo cho sư tôn của mình, Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói: "Chuyện này dễ thôi, là do năm xưa Nữ Oa hận Trụ Vương đề thơ khinh nhờn, mới tìm Cửu Vĩ Yêu Hồ đến gây họa cho quân vương.

Nay Phong Thần sát kiếp cận kề, bên Nữ Oa Thánh nhân ta sẽ giải thích, các ngươi cứ trừ bỏ con yêu đó là được.

Quảng Thành Tử!" "Có con!" Quảng Thành Tử ra khỏi hàng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Con hãy đi một chuyến đến Triều Ca, nhân cơ hội trừ bỏ yêu quái kia, nhưng phải nhớ kỹ, không được làm phật lòng Trụ Vương!" Dù sao, người dưới trướng của ông ta đều đang ở chỗ Trụ Vương, mượn sức Đại Thương để hoàn thành sát kiếp, vạn nhất làm Trụ Vương nổi giận, cũng không hay.

Thế là, Quảng Thành Tử lĩnh mệnh của sư tôn Nguyên Thủy, cùng sư đệ Ngọc Đỉnh Chân Nhân, hạ giới trừ yêu.

Quảng Thành Tử không đến cung trung trừ yêu ngay lập tức, mà đến một ngọn núi ngoài thành Triều Ca, chặt một cây đào vạn năm, lấy tâm gỗ chế tác thành vũ khí, là một thanh chủy thủ dài chừng một thước.

Nhìn qua bình thường không có gì lạ, cũng không sắc bén, nhưng trên đó lại được Quảng Thành Tử thi triển pháp lực, chỉ cần đến gần

yêu tộc, tự nhiên có thể kinh động yêu vật.

Một ngày nọ thượng triều, Văn Trọng giơ cao hốt bản, chắp tay diện kiến quân vương, nói: "Vương thượng, thần gần đây quan sát thấy trong cung có yêu khí, đặc biệt mời một vị phương sĩ đến, vì đại vương trừ yêu, thanh lọc hậu cung!" Trụ Vương chưa mở miệng, Tô Đát Kỷ bên cạnh đã cười lạnh nói: "Ý của Văn Thái sư là, hoài nghi bản cung là yêu quái sao?" Văn Thái sư tự cho mình công cao, lại là đệ tử Xiển Giáo, đương nhiên không để Tô Đát Kỷ vào mắt: "Nương nương có phải là yêu quái hay không, lát nữa phương sĩ của ta tiến vào, tự nhiên sẽ biết, nếu nương nương quả thật không phải yêu quái, tự nhiên sẽ trong sạch!" "To gan!" Tô Đát Kỷ tức giận, nhưng cũng sợ hãi.

Trụ Vương đảo mắt mấy vòng, nói: "Vậy mời!" Tô Đát Kỷ khóc lớn, nói: "Đại vương, không tin thần thiếp sao?" Trụ Vương cười nói: "Không phải không tin nàng, mà là để chứng minh sự trong sạch của nàng!" Không lâu sau, binh sĩ liền dẫn Quảng Thành Tử đã biến thành phương sĩ vào đại điện, Quảng Thành Tử thấy Trụ Vương cũng không quỳ lạy, chỉ chắp tay, nói: "Kiến giá đại vương!" "Ngươi là phương sĩ nào?" Trụ Vương nói: "Có bản lĩnh gì, mau mau thể hiện!" Quảng Thành Tử mỉm cười, tay vung lên, một thanh chủy thủ gỗ đào dài chừng một thước liền lơ lửng trước mặt Trụ Vương, ông ta thản nhiên nói: "Thanh kiếm này dùng gỗ đào làm ra, trên đó đã được ta dùng pháp lực tế luyện, nếu yêu vật đến gần, sẽ hiện ra nguyên hình, mời đại vương thử xem!" Bảo kiếm lơ lửng trước mặt Trụ Vương, đúng là pháp thuật của tiên gia.

Các trung thần kinh hãi, mới biết đạo sĩ này quả thật có pháp lực.

Trụ Vương cũng kinh ngạc, biết Quảng Thành Tử quả thật có bản lĩnh, bèn cầm lấy thanh đoản kiếm trong tay, nói với Quảng Thành Tử: "Tiên sư mời ngồi, quả vương thử xem!" Nói xong, Trụ Vương

tay cầm đoản kiếm, xoay người đi về phía Tô Đát Kỷ.

Hồ ly Tô Đát Kỷ lập tức kinh hãi, sợ đến toàn thân run rẩy, nhìn Trụ Vương kêu lớn: "Đại vương, chớ bị yêu nhân mê hoặc, đại vương, không được, không được!" Tô Đát Kỷ khóc như mưa, trong lòng thầm nghĩ phen này xong rồi.

Thế nhưng, không ngờ, Trụ Vương nhìn thấy nước mắt của Tô Đát Kỷ, đột nhiên trong lòng mềm nhũn!

Ông ta ở bên Đát Kỷ cũng đã một thời gian, cái gọi là nhật cửu sinh tình, dù là lòng sắt dạ đá, cũng không thể tiến thêm một bước.

Nhưng trong lòng Trụ Vương lại sáng tỏ, tự biết Đát Kỷ là yêu quái biến hóa không còn nghi ngờ gì nữa.

"Thôi thôi!" Trụ Vương ném đoản kiếm xuống đất, nói: "Quả vương không tin lời nói nhảm của phương sĩ, ái phi của quả vương sao có thể là yêu quái, nếu không sao không sớm hại ta!" "Đại vương!" Tô Đát Kỷ lê hoa đái vũ, ôm chặt lấy Trụ Vương.

Trụ Vương nói: "Người đâu, lôi phương sĩ kia ra ngoài, chém!" Quảng Thành Tử bị người ta lôi ra ngoài, ngay hôm đó bị xử trảm tại pháp trường.

Đương nhiên, Quảng Thành Tử là tu vi Chuẩn Thánh, không thể nào bị đế vương nhân gian chém chết, chẳng qua chỉ dùng một thuật che mắt mà thôi.

Nhưng vì Trụ Vương cản trở, việc trừ yêu lại không thành.

Dù sao lúc xuất phát, sư tôn cũng đã dặn, không được làm phật lòng Trụ Vương.

Thôi, chuyện này ta cũng không quản nữa.

Dù sao cho đến hiện tại, Nguyên Thủy vẫn chưa phái Quảng

Thành Tử đến Triều Ca.

Sau khi Quảng Thành Tử đi, phong khí trong đô thành Đại Thương đột nhiên thay đổi.

Trước đó Tô Đát Kỷ còn nhớ lời Nữ Oa không được hại người, nay trải qua chuyện này, lại căm giận quần thần, thế là làm tới, lộ ra nanh vuốt.

Thế là, hình phạt Bào Lạc, khoét mắt hoàng hậu, chặt xương xem tủy, mổ bụng xem thai, một loạt tội ác khiến người ta tê dại da đầu liền xuất hiện.

Từ đó, quốc vận Đại Thương, ngày càng đi xuống!

Thương và Chu đều là những nước chư hầu lớn, tuy biết tất có một trận chiến, nhưng nói chung, đại quốc giao chiến thời gian chuẩn bị rất dài, nhất thời bán hội vẫn chưa có động tĩnh.

Một ngày nọ, các Thánh nhân đang tự bế quan diễn hóa pháp tắc đại đạo, đột nhiên cảm nhận được một tia dao động trong Hỗn Độn, sau đó một luồng sức mạnh cường hãn tràn vào Hồng Hoang.

"....." Tây phương Nhị Thánh, Tam Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ, trong mắt đều hơi kinh ngạc.

Cảm nhận được, dao động sức mạnh này, đã đạt đến tầng thứ Thánh nhân, thậm chí còn cường hãn hơn cả Thánh nhân.

Nơi phát ra dao động đó, là một khoảng hư không trong Đông Hải, cách đảo Kim Ngao không xa.

Thông Thiên tự nhiên không yên tâm, thân hình loáng một cái đã đến hư không, lại thấy một tu sĩ tóc tai đều bạc trắng, đang đứng trong hư không, nheo mắt, thần thức quét ngang tứ phương.

Khí tức và khí thế cường đại, thậm chí khiến Thông Thiên cũng

cảm thấy tim đập nhanh.

Quan trọng là người này không quen biết, lại từ Hỗn Độn đến.

Thông Thiên trong nháy mắt đã hiểu ra tám chín phần mười, hóa ra gã này, đến từ trong Hỗn Độn?

"Đạo hữu là người phương nào?" Thông Thiên ánh mắt rực rỡ nhìn về phía người nọ.

Người đến từ ngoài Hỗn Độn, không biết là địch hay bạn, Thông Thiên tự nhiên cảnh giác.

Người nọ liếc nhìn Thông Thiên một cái, giữa mi mục lộ ra một tia khinh thường, một lời cũng không nói, trực tiếp phớt lờ Thông Thiên, tiếp tục đem thần thức trải rộng ra, quét khắp Hồng Hoang.

Chương 407

Lần này, mặt Thông Thiên đều đen lại.

Mẹ nó, ta dù sao cũng là Thánh nhân, người từ ngoài Hỗn Độn đến đều phớt lờ Thánh nhân như vậy sao.

Thông Thiên trong lòng lửa giận bùng lên, Thanh Bình Kiếm trong tay lóe lên, rút ra.

"Đánh nhau à?" Lão giả nhìn Thông Thiên, nói: "Ngươi đánh không lại ta đâu!" "Dám hỏi đạo hữu, vì sao đến Hồng Hoang của ta?" Thông Thiên biết đối phương cường đại, nhưng không hề sợ hãi.

Người nọ hừ lạnh một tiếng, đột nhiên một luồng khí thế vô song, từ trong đôi mắt bắn ra, hóa thành một đạo lưu quang, bắn về phía Thông Thiên.

"Ầm..." Thông Thiên giơ tay lên, dùng Thanh Bình Kiếm chặn lại luồng lưu quang đó, nhưng khí thế kia phi phàm, lại chấn bay thân thể Thánh nhân của Thông Thiên đi mười vạn dặm.

"Chịu chết!" Thông Thiên lập tức đại nộ: Kẻ này quá vô lễ.

"Chết cho ta!" Tính khí nóng nảy của Thông Thiên bộc phát, mẹ nó dám xem thường ta, vậy lão tử liều mạng với ngươi.

Tuy cùng là Thánh nhân, nhưng lúc đánh nhau, sức chiến đấu của Thông Thiên tuyệt đối không thể xem thường, dù sao, chí bảo sát phạt đệ nhất Hồng Hoang, Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Kiếm Đồ, đều ở trong tay Thông Thiên.

Thông Thiên hét lớn một tiếng, Tru Tiên Tứ Kiếm trấn giữ bốn phương, từ bốn phía bao trùm trời đất.

Vô số đạo kiếm ý sắc bén, vây quanh trong đó, bao phủ lấy lão giả

kia.

"Có chút thú vị!" Lão giả không hề sợ hãi, đối mặt với khí thế phát ra từ Tru Tiên Kiếm Trận, tự nhiên cũng không dám cứng đối cứng, đưa tay tế ra một tấm khiên gỗ tròn.

Trên tấm khiên gỗ đó, vô tận phù văn lấp lánh, trên đó từng đạo ánh sáng đại đạo lan tỏa.

Kiếm khí vô song trong Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên, không thể phá vỡ lớp phòng hộ đó.

"Chết cho ta!" Thông Thiên đại nộ, vô tận pháp lực trên người gia trì vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Những đạo kiếm khí kia, càng trở nên sắc bén hơn, oanh kích lên tấm khiên tròn bằng gỗ, kích phát ra vô tận sóng năng lượng, dư ba đó xông lên cao, vô ý quét trúng Hồng Hoang, khiến đại địa Hồng Hoang vỡ nát.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn của Tây phương hai người đồng thời xuất hiện, dùng pháp lực vô biên, san phẳng đại địa Hồng Hoang, sau đó hai người liên thủ xông lên trời cao.

"Vị đạo hữu này, quá vô lễ rồi!" Chuẩn Đề không nói hai lời, tay cầm Hàng Ma Xử, bổ thẳng vào đầu lão giả, Tiếp Dẫn cũng không đứng nhìn.

Trong nháy mắt, ba người hợp lại, cùng lão giả kia giao đấu.

Nhưng mà, lão ta lại ung dung trong hư không, một địch ba, chiếm hết thế thượng phong.

Có một lần tìm được sơ hở, còn trực tiếp ra tay, một chiêu liền miểu sát Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề lập tức trọng sinh, lại cùng lão giả kia tái chiến.

Lão già kia vô cùng kinh ngạc, nói: "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chứng đạo bằng thiên đạo, có thể trọng sinh bất tử?" Lão giả là Đại Đạo Thánh Nhân, tự nhiên không hiểu được sự đặc biệt của Thiên Đạo Thánh Nhân trong Hồng Hoang.

Nhưng mà, giao thủ mấy hiệp, cũng đã hiểu ra.

Quy tắc của phương thiên địa này kỳ quái, Thánh nhân ở đây, đánh không chết, sau khi đánh chết, có thể trọng sinh.

Ngay cả Thông Thiên cũng bị lão giả bóp chết hai lần.

"Thông Thiên, ta đến giúp ngươi!" "Hừ..." Hai giọng nói, một trái một phải xông tới, chính là Lão Tử và Nguyên Thủy.

Vốn dĩ giữa Tiệt Giáo, Xiển Giáo, Tây Phương Giáo và Nhân Giáo, đều có tranh đấu ngấm ngầm, nhưng lúc này đối mặt với ngoại địch cường hãn, lại tạm thời gác lại thành kiến, đoàn kết một lòng, năm đánh một.

Thế nhưng!

Điều khiến các đại lão Hồng Hoang bất an là, dù là năm đánh một, đạo nhân kia vẫn chiếm thế thượng phong.

Đánh mấy chiêu xong, đạo nhân kia đột nhiên xua tay, nói: "Không đánh nữa, không đánh nữa, mấy người các ngươi quá ăn gian, đánh không chết, ta đánh làm gì?" Mọi người không chịu bỏ qua, vây lấy lão giả.

Lão giả nói: "Còn đánh nữa, phương thế giới này, sắp vỡ nát rồi!" Mọi người nghe vậy, sắc mặt lập tức tối sầm.

Không sai.

Hiện tại mọi người đều ở trong hư không, đối với Hồng Hoang thương hại tương đối nhỏ, nếu đạo nhân kia thật sự xuống đại lục

Hồng Hoang, không cần quá lâu, e rằng ba quyền hai cước, Hồng Hoang đều sẽ vỡ nát.

Thế là, sáu người dừng lại.

Đạo nhân nói: "Vừa rồi quả thật là ta vô lễ, nơi này, hẳn là thế giới do Bàn Cổ khai tịch ra phải không?" Lão Tử gật đầu, nói: "Không sai, ngài là ai?" Nghe lời Lão Tử, lão giả nói: "Nguyên là thế giới do Bàn Cổ khai tịch, thảo nào thảo nào, đáng tiếc gã Bàn Cổ kia đã sớm chết rồi." Lắc lắc đầu, dường như quen biết với Bàn Cổ, lại nhìn mọi người, thở dài một hơi, nói: "Ta là một trong Tam Thiên Ma Thần trong Hỗn Độn năm xưa, Dương Mi Đại Tiên vậy!" Hả?

Mọi người kinh hãi!

Dương Mi Đại Tiên?

Đó là nhân vật từ trước khi Hỗn Độn khai tịch, nghe nói cùng thời đại với Bàn Cổ, năm xưa Bàn Cổ khai thiên tích địa, Tam Thiên Ma Thần gây rối, bị Bàn Cổ một rìu bổ chết vô số, số còn lại không chết cũng tàn.

Dương Mi lại có thể dưới sự sát phạt của Bàn Cổ, nhặt về một mạng?

Chương 408

Về Dương Mi Đại Tiên, trong Hồng Hoang cũng có một vài truyền thuyết, nhưng đa số không phù hợp thực tế.

Nay các Thánh nhân gặp được, mới biết sự khủng bố của Đại Đạo Thánh Nhân.

"Đại Đạo Thánh Nhân?" Chuẩn Đề nhìn Dương Mi Đại Tiên, hỏi một câu.

Dương Mi gật đầu, nói: "Bản tọa, Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên!" Lúc Bàn Cổ khai thiên tích địa, Dương Mi Đại Tiên là tu vi Lục Trọng Thiên, lúc đó bị rìu của Bàn Cổ làm bị thương, một đoạn thân thể rơi vào Hỗn Độn, khiến tu vi không thể phục hồi, qua vô số năm, tuy tu vi là Lục Trọng Thiên, nhưng sức chiến đấu so với năm xưa lại kém xa, nếu không cũng không đến mức không làm gì được sáu kẻ cặn bã trước mắt!

Nói trắng ra, Dương Mi Đại Tiên, có thương tích trong người, chưa phục hồi.

Hiện tại, chỉ có thể phát huy ra tu vi khoảng Hỗn Nguyên Tam, Tứ Trọng Thiên, đã có thể một địch năm, không rơi vào thế hạ phong.

"Hóa ra là Dương Mi tiền bối!" Chuẩn Đề đảo mắt, lập tức bắt đầu nịnh nọt.

Dương Mi là Đại Đạo Thánh Nhân, thực lực bất phàm, nếu Tây Phương Giáo có thể kết giao tốt, sau này đối phó với Tam Thanh phương đông, chẳng phải cũng có thêm phần chắc chắn sao?

Đặc biệt, nếu có thể tạo ra xung đột giữa ông ta và Diệp Hàn, để ông ta giết chết tên Diệp Hàn đáng ghét kia, chẳng phải càng tốt hơn

sao?

Chuẩn Đề nịnh nọt, khiến Tam Thanh liếc mắt xem thường.

Dương Mi Đại Tiên lại cười ha ha, nói: "Ân, ta lần này đến Hồng Hoang, là có một việc, cần phải xử lý!" "Dương Mi tiền bối có việc gì, có cần vãn bối ra tay giúp đỡ không?" Chuẩn Đề lại cười hì hì dán lên.

Dương Mi nói: "Đa tạ, nhưng lần này không cần giúp đỡ, là do năm xưa, một đoạn bản thể của ta bị Bàn Cổ chém rụng, nay đang ở trong thế giới Hồng Hoang này, ta đến đây, là để tìm kiếm bản thể." Nghe Dương Mi nói vậy, mọi người chợt hiểu ra.

Tìm kiếm bản thể, vậy thì chúng ta không cản.

Thông Thiên mấy người không còn ngăn cản, mặc cho Dương Mi thi triển thần thức vô tận, quét khắp Hồng Hoang.

"Thấy rồi!" Dương Mi cười ha ha, nói: "Nguyên là bị người này luyện hóa rồi!" Vung tay lên, tình hình trên mặt đất Hồng Hoang lập tức xuất hiện trước mắt mọi người, mọi người chỉ thấy một cô bé ngây thơ lanh lợi, đang ngồi trên đỉnh núi, cùng một đứa trẻ khác chơi đùa.

Thông Thiên và Lão Tử nhìn thấy, lập tức kinh hãi.

Cô bé kia không phải ai khác, chính là con gái của Diệp Hàn, Diệp Xuân.

Cậu bé kia, tự nhiên là Na Tra chuyển thế, hai người sau khi tu luyện xong công khóa, đang chơi đùa trên ngọn núi lớn trong đạo trường của Diệp Hàn.

"Tiền bối!" Thông Thiên vội vàng tiến lên, chắp tay với Dương Mi, nói: "Người này ta quen biết, xin tiền bối cho ta thời gian, ta sẽ bảo cô bé dâng lên bảo vật!" Thông Thiên đột nhiên nhớ ra một

chuyện.

Năm xưa chuyện Phụ Kinh Thỉnh Tội kinh động cả Hồng Hoang, hình như có một tu sĩ tên là "Không Gian Đạo Quân", vì chọc giận Diệp Hàn mà đến Phụ Kinh Thỉnh Tội, lúc đi, đã đưa cho Diệp Hàn một đoạn gỗ khô ẩn chứa pháp tắc không gian, chính là bản thể của một trong thập đại tiên thiên linh căn - Không Tâm Liễu Thụ.

Không Gian Đạo Quân, chính là nhờ tham ngộ bảo vật này, mới thành tựu Vô thượng Không gian Đại đạo, tuy không thành Thánh nhân, nhưng cũng là một Chuẩn Thánh đại năng đáng sợ, một đại lão viễn cổ.

Diệp Hàn lúc đó, đã đưa đoạn gỗ khô ẩn chứa đạo vận Không gian Đại đạo cho Diệp Xuân.

Bởi vì anh không cần dùng, anh có Tam Thiên Đại Đạo Thụ, có thể tùy thời tham ngộ Không gian Đại đạo.

Chỉ là không ai ngờ, đoạn gỗ khô đó, lại là một đoạn bản thể của Dương Mi Đại Tiên, vậy thì Dương Mi Đại Tiên chính là một trong thập đại tiên thiên linh căn - Không Tâm Liễu Thụ.

Cho nên, Thông Thiên vội vàng tiến lên, phòng ngừa Dương Mi đột nhiên ra tay, cường hành đoạt lấy bảo vật, dù sao như vậy, sẽ gây ra thương tổn không nhỏ cho tiểu Diệp Xuân.

"Tiền bối, đây là hậu bối của ta!" Thông Thiên kính cẩn hành lễ, nói: "Ta đi, bảo cô bé tự mình trả lại bảo vật, quy về tiền bối!" "Không cần!" Dương Mi lại lạnh lùng hừ một tiếng với Thông Thiên, nói: "Đồ của ta, tự ta lấy cũng vậy!" "Vạn vạn không được!" Lão Tử cũng ra mặt, nói: "Tiền bối nếu cường hành lấy ra, chỉ sợ sẽ làm tổn thương đạo cơ của cô bé, xin tiền bối thận trọng, chúng ta đảm bảo, vật này trong một thời ba khắc, sẽ giao đến tay ngài!" "Đúng đúng đúng, tiền bối chờ một chút!" Thông Thiên hít sâu một hơi, đang

chuẩn bị đi xuống.

Nhưng lúc này, lại nghe Dương Mi thản nhiên nói: "Ngươi cho rằng, bản tọa có nhiều thời gian vậy sao?" "Cho ta, mở!" Dương Mi cách không, vung tay lên, một luồng cự lực đột nhiên truyền đến, cách không một trảo, đoạn gỗ khô vốn đã bị Diệp Xuân luyện hóa một nửa, liền bị cường hành tách ra, bay vào tay Dương Mi.

Phía dưới, Diệp Xuân đột nhiên phun ra một ngụm máu vàng.

Bảo vật bị cường hành lấy ra, tuy không đến mức tổn thương bản nguyên, nhưng đối với tu sĩ, tuyệt đối có hại vô ích.

"Hừ..." Chỉ nghe từ đạo trường Nhân tộc, truyền đến một tiếng gầm giận kinh thiên, sau đó thân hình Diệp Hàn nhanh chóng bay lên, một thân khí thế kinh khủng, ầm ầm xông lên trời cao!

Ầm... một luồng khí tức cường hãn vô song, từ mặt đất oanh lên trời cao!

Sau đó, một bóng người màu đen, tức thì đứng vững, khí thế toát ra trên người, thậm chí còn cường hãn hơn cả mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đôi mắt của Dương Mi Đại Tiên, lập tức nheo lại.

Tuyệt đối không ngờ, nơi này, lại có Đại Đạo Thánh Nhân, xem ra sức chiến đấu cũng không yếu.

Ể... không đúng, tu vi của người này, chưa đạt đến tầng thứ Đại Đạo Thánh Nhân.

"Vì sao làm thương con gái ta?" Đôi mắt của Diệp Hàn, lạnh như băng vô tận, nhìn Dương Mi không có chút sợ hãi nào, tay hơi động, trường thương đen kịt hiện ra.

Trên Thí Thần Thương, có một luồng sát lục khí tức như ẩn như

hiện.

Diệp Hàn hiện tại, ở đạo trường Nhân tộc khổ tu vô số năm, Lực chi Đại đạo viên mãn, Thời gian Đại đạo và Không gian Đại đạo đều đạt trên 70%, Sát lục Đại đạo, cũng 50%.

Chương 409

Tam thiên Đại đạo còn lại, gần như đều ở mức 30%.

Cho nên, khí thế trên người, cũng không kém Dương Mi.

Vừa nhìn thấy Diệp Hàn, Dương Mi đã biết người này không dễ đối phó.

Hối hận rồi.

Sớm biết cô bé kia là con gái của người này, đã không cứng rắn như vậy, ai ngờ...

"A ha..." Bên cạnh Chuẩn Đề, lộ ra một nụ cười.

"Con gái của ngươi, luyện hóa một đoạn bản thể của bản tọa, bản tọa chỉ lấy lại bản thể, không có ý làm thương tổn!" Dương Mi thản nhiên nói, tuy có chút kiêng kỵ Diệp Hàn, nhưng dù sao cũng là tu sĩ Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên, dù hiện tại bản thể chưa bổ sung đầy đủ, chỉ có thể phát huy ra tu vi Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên, nhưng tự nhiên cũng không sợ Diệp Hàn.

"Nhưng, ngươi quả thật đã làm nó bị thương!" Cây thương trong tay Diệp Hàn, từ từ giơ lên, nhắm thẳng vào Dương Mi Đại Tiên.

Một luồng sát lục khí tức như có như không, tức thì bao trùm toàn trường.

"Tách rời pháp bảo, chịu chút thương tổn mà thôi, lại không tổn thương bản nguyên, ngươi muốn thế nào?" Dương Mi nhíu mày, tấm khiên gỗ trong tay tế ra.

"Ai..." Diệp Hàn thở dài một hơi, nói: "Ngươi đã mạnh mẽ như vậy, Diệp mỗ cũng đành cho ngươi chút màu sắc, để ngươi biết, trong Hồng Hoang của ta, cũng không phải là nơi ngươi muốn đến thì đến,

muốn đi thì đi!" "Ầm..." Diệp Hàn vừa dứt lời, đã đâm một thương về phía Dương Mi Đại Tiên.

Một thương này, có vô tận Lực chi Đại đạo gia trì.

Đồng thời, Không gian Đại đạo, Sát lục Đại đạo!

Toàn bộ oanh ra.

Toàn bộ không gian, đều dao động với vô tận đạo văn màu vàng.

Giữa trời đất, kim hoa ngưng tụ, kim liên mọc đầy.

Cây trường thương màu đen đâm ra, một phương thiên địa, tức thì vỡ nát.

"Nhanh!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên mắt sáng tay nhanh, vội vàng tế ra vô tận pháp lực, đem dư ba do đòn tấn công của Diệp Hàn gây ra kéo vào hư không, phòng ngừa rơi xuống Hồng Hoang.

Không ai ngờ, sức mạnh của Diệp Hàn, lại cường hãn đến mức độ này.

Đòn vừa rồi, năm vị Thánh nhân có mặt, không ai có thể đỡ nổi.

Đối mặt với một đòn của Diệp Hàn, Dương Mi tự nhiên không dám xem thường.

"Mở cho ta!" Lão ta hét lớn một tiếng, tấm khiên gỗ tròn trong tay tức thì tỏa ra ánh sáng, vô tận phù văn màu xanh lưu chuyển.

Tấm khiên gỗ này, cũng là dùng bản thể của lão ta tế luyện, trên đó ẩn chứa không gian thần thông, có thể chia thành hai tầng để chống địch, lại có thể thu năng lượng tấn công của địch vào không gian bên trong, từ từ tiêu hóa.

Cho nên bề ngoài mà nói, năng lực phòng ngự của tấm khiên gỗ, thậm chí còn mạnh hơn cả tiên thiên chí bảo một bậc.

Ầm...

Thương của Diệp Hàn, mang theo uy thế vô song, vô tận đại đạo phù văn, một thương oanh kích lên tấm khiên gỗ trong tay Dương Mi.

Trên tấm khiên gỗ đó, ánh sáng đại phóng, đạo văn từng lớp từng lớp lưu chuyển, như nước chảy tự nhiên thành một khối, không ngừng không nghỉ.

Đòn tấn công này, Diệp Hàn gần như đã dùng hết toàn lực, nhưng Dương Mi lại dễ dàng đỡ được.

"Ha ha ha..." Dương Mi cười lớn: "Tưởng ngươi mạnh đến đâu, hóa ra cũng chỉ có vậy!" Uy thế vừa rồi của Diệp Hàn rất kinh người, thậm chí khiến Dương Mi cũng có chút tim đập nhanh, nhưng sau một đòn, lực tấn công tuy mạnh hơn mấy vị Thánh nhân một chút, nhưng cũng có hạn.

Hoàn toàn không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với Dương Mi.

Dù sao, Dương Mi bây giờ cũng đã nhìn thấu tu vi của Diệp Hàn, chẳng qua chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi.

"Suýt chút nữa bị ngươi lừa!" Dương Mi thu lại ánh sáng trên tấm khiên, nói: "Bản tọa, ban cho ngươi một cái chết!" Trong lúc nói chuyện, thân thể lão ta đột nhiên hóa thành không gian, từ bốn phương tám hướng, ép về phía Diệp Hàn.

Không gian đơn nhất của Hồng Hoang vỡ ra, đột nhiên hóa thành vô số tầng, như sóng biển, từng tầng từng tầng dâng lên, ép nén, trong đó có cự lực vô tận, có thể nghiền nát cả gió Hỗn Độn, dù Thiên Đạo Thánh Nhân ở trong đó, cũng sẽ vỡ nát nhục thân.

Thế nhưng!

Diệp Hàn lại không hề sợ hãi, nhìn không gian từng tầng dâng lên xung quanh, hét lớn một tiếng.

“Mở cho ta!” Hét lớn một tiếng, lập tức khởi động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cả thân thể đột nhiên hóa thành Bàn Cổ chân thân, cao mười vạn trượng, đột ngột xuất hiện.

Dùng Bàn Cổ chân thân, cứng rắn chống lại áp lực không gian xung quanh.

Ầm... những áp lực không gian đó, đối với Bàn Cổ chân thân, tuy cũng có chút sức mạnh, nhưng hoàn toàn không tạo thành thương tổn.

“Bàn Cổ...” Nhìn thấy Diệp Hàn tế ra Bàn Cổ chân thân, thân thể Dương Mi hơi run lên.

Chương 410

Không có cách nào, Bàn Cổ trời sinh chính là khắc tinh của Hỗn Độn Ma Thần, khí thế lan ra, sức chiến đấu trên người Dương Mi lại bị áp chế thấp đi một bậc.

"Hống..." Lần này, Diệp Hàn không dùng Thí Thần Thương, sau khi hóa thành Bàn Cổ chân thân, triệu hồi ra một hư ảnh đại phủ, dùng hết sức mạnh toàn thân, ầm ầm bổ về phía thân thể Dương Mi.

"Lực chi Đại đạo, gia trì cho ta!" "Không gian Đại đạo, gia trì..." "Thời gian Đại đạo, gia trì..." "Sát lục chi đạo, gia trì..." "Sức mạnh thế giới, gia trì..." Một cú đấm này, so với một thương vừa rồi, đại đạo cũng không có gì khác biệt.

Nhưng, lại nhiều hơn hai thứ, là Quy Khư thế giới và sức mạnh thế giới.

Năm xưa lúc Diệp Hàn từ Quy Khư trở về Hồng Hoang, lúc đó Quy Khư thế giới chỉ luyện hóa được 80%, nay, đã sớm bị hoàn toàn luyện hóa.

Hơn nữa, sau khi triệu hồi Bàn Cổ chân thân, sức mạnh của Diệp Hàn rõ ràng lại được gia trì thêm sức mạnh của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Dưới hai loại gia trì này, đây là đòn tấn công mạnh nhất của Diệp Hàn cho đến hiện tại.

Dưới một đòn này, Hồng Hoang run rẩy, trời đất phong vân biến sắc.

Tất cả sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả mấy đại Thiên Đạo Thánh Nhân đứng gần nhất, cũng dường như cảm nhận được một

loại áp bức chưa từng có.

Ở gần đó, thân thể Dương Mi, hơi run rẩy.

Một đòn này, lão đã từng thấy.

Vô số năm trước, lúc Bàn Cổ chưa khai tịch thiên địa.

Lần đó, trong Hỗn Độn, cũng là một đòn kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu như vậy.

Tuy một đòn của Diệp Hàn, so với một đòn của Bàn Cổ năm xưa cách biệt một trời một vực, nhưng đừng quên, năm xưa Bàn Cổ đối mặt với ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, nay Diệp Hàn đối mặt, chỉ có một mình Không Tâm Liễu Thụ bị thương mà thôi.

Dương Mi run rẩy, chiến lực trên người không ngừng hạ xuống, dưới uy áp của Bàn Cổ, trực tiếp giảm xuống hơn hai thành.

Diệp Hàn, lúc này lại mạnh hơn vô số lần so với một đòn vừa rồi.

Một bên tiêu một bên trưởng, kết quả có thể biết được.

Dương Mi giơ tấm khiên gỗ, trên đó ánh sáng lấp lánh, vô tận đại đạo phù văn phòng ngự.

Đáng tiếc!

Tấm khiên gỗ đó dưới rìu của Diệp Hàn, kiên trì không được một giây, ầm ầm vỡ nát, sau đó vỡ thành vô số mảnh vụn, bay vào đại địa Hồng Hoang.

Ánh rìu màu vàng không giảm, trực tiếp oanh kích lên bản thể của Dương Mi.

Ầm... 30.

Dương Mi biết không chống đỡ nổi, trong muôn vàn bất đắc dĩ đành phải tế ra bản thể, vốn là một cây liễu lớn rễng ruột cao vạn

trượng.

Diệp Hàn một rìu bổ lên thân cây.

Cây liễu cao lớn, dưới một rìu của Diệp Hàn, tức thì gãy làm hai đoạn. 31.

Một đạo nguyên thần từ trong bản thể cây liễu bay ra, từ xa bỏ chạy mất dạng, trong miệng không ngừng kêu gào thảm thiết rồi đi vào hỗn độn. 32.

Hỗn Nguyên Thánh Nhân có nguyên thần tiến vào Hỗn Độn thì sẽ không bị địa hỏa thủy phong nghịch chuyển làm tổn thương, sau một thời gian có thể tái tạo bản thân, chỉ là sau khi mất đi bản thể, Dương Mi muốn khôi phục tu vi Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên là chuyện vạn vạn không thể.

Ầm...

Diệp Hàn thu lại Bàn Cổ chân thân, hít sâu một hơi, tức thì uống một ngụm Tam Quang Thần Thủy.

Đòn vừa rồi, gần như đã hao hết tất cả pháp lực trong cơ thể, nếu một đòn không thể trọng thương Dương Mi, vậy bị động sẽ là anh, may mà, tu vi của Dương Mi sa sút, không thể đạt đến thời kỳ đỉnh phong, để Diệp Hàn nhặt được một món hời.

"Đồ đệ!" "Diệp tiểu tử!" Thông Thiên và Lão Tử tranh trước tiến lên, hỏi: "Không sao chứ!" "Không ngại!" Diệp Hàn tuy đã uống một ngụm Tam Quang Thần Thủy, nhưng sắc mặt vẫn còn tái nhợt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cũng lo lắng, nhưng lại không dám biểu hiện ra, đợi nghe Diệp Hàn nói xong, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, hai người trước tiên kinh ngạc, sau đó cũng hỏi thăm.

“Lần này đánh bại ngoại địch, đa tạ Diệp đạo hữu!” Tiếp Dẫn chắp tay.

Diệp Hàn gật đầu, nhận một lễ, sau đó ánh mắt chuyển, nhìn về phía hư không, cây đại thụ bị bổ thành hai đoạn, nói: “Không Tâm Liễu Thụ?” Không Tâm Liễu Thụ, trong truyền thuyết là một trong mười đại tiên thiên linh căn khai thiên, tồn tại trước khi Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Trong những cây gỗ này, Diệp Hàn đã từng thấy tiên thiên Hồ Lô Đằng, Hoàng Trung Lý, Bàn Đào Thụ, Phong Lôi Hạnh, Nguyệt Quế Thụ, Nhân Sâm Quả Thụ, Phù Tang Mộc.

Nhưng những cây đó, đều không hùng vĩ bằng Không Tâm Liễu Thụ.

Chương 411

Có lẽ, là do tu đạo có thành tựu.

"Cây này nếu luyện hóa, chính là một kiện hậu thiên cực phẩm pháp bảo!" Chuẩn Đề nhìn Không Tâm Liễu Thụ, trong mắt lộ ra một tia khao khát, nhưng cũng biết, thứ này là chiến lợi phẩm của Diệp Hàn, không liên quan đến mình.

Diệp Hàn cười cười, nói với Chuẩn Đề: "A, cùng là tiên thiên linh căn, khác biệt, có hơi lớn nhỉ." Sắc mặt Chuẩn Đề tối sầm.

Không có cách nào, ông ta cũng là một trong mười đại tiên thiên linh căn, Bồ Đề Thụ, nhưng so với Không Tâm Liễu Thụ, không nghi ngờ gì khác biệt rất lớn.

Diệp Hàn cũng không nói nhiều, trực tiếp vung tay, thu hai đoạn Không Tâm Liễu Thụ trước mặt vào không gian của mình!

Diệp Hàn có được Không Tâm Liễu Thụ, từ biệt chúng Thánh, trở về tổ địa Nhân tộc.

Sau khi trở về, trước tiên xem thương thế của Diệp Xuân, phát hiện Diệp Xuân tuy thổ ra không ít máu, nhưng may mà căn nguyên thâm hậu, không tổn thương đến bản nguyên.

Chuyện này, phải đa tạ Diệp Xuân khá lười.

Năm xưa lúc luyện hóa đoạn cành khô của Không Tâm Liễu Thụ, đã lười biếng, không hoàn toàn luyện hóa, cho nên pháp bảo và bản thể liên quan không sâu, cũng không gây ra thương tổn lớn hơn.

Diệp Hàn cho cô bé một ít linh dược, liền rời đi.

Trong hư không!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lâu lâu chưa rời đi.

Nhìn Diệp Hàn, và hư không bừa bãi, hai người không thể bình tĩnh.

Chuẩn Đề nói: "Gã này thật sự càng ngày càng mạnh, chúng ta năm người liên thủ, miễn cưỡng có thể cầm hòa với Dương Mi Đại Tiên kia, không ngờ Dương Mi lại bị gã Diệp Hàn này giết chết." "A!" Tiếp Dẫn cũng cảm khái, lắc đầu, nói: "Dương Mi kia, dường như bị khí thế Bàn Cổ áp chế, nếu không cũng sẽ không thê thảm như vậy.

Nhưng, Diệp Hàn người này khí hậu đã thành, chúng ta không thể đả áp được, sau này phải coi như ngang hàng với chúng Thánh rồi!" "Ừm!" Chuẩn Đề gật đầu.

Tiếp Dẫn lại nói: "Cũng không cần lo lắng, lần này Phong Thần sát kiếp, là chuyện giữa môn nhân đệ tử, Diệp Hàn tuy chưa thành Thánh nhân, nhưng đoán chừng cũng là kẻ không dính nhân quả, tự nhiên sẽ không nhúng sâu vào sát kiếp!" Hai người thông suốt, cũng không còn lo lắng nữa.

Dù sao, sau Phong Thần sát kiếp, có Vô thượng Tiên quốc diễn hóa, đến lúc đó Tây phương hưng thịnh chỉ trong tầm tay.

Lại nói về phía Nhân tộc, Diệp Hàn thấy con gái không có việc gì, liền giao cho Thái Âm nữ thần Hi Hòa và Thường Hi hai người chăm sóc, xoay người, đã đến Quy Khư.

Quy Khư thế giới hiện nay, đã bị Diệp Hàn hoàn toàn luyện hóa, nguyên thần của Diệp Hàn, đã dung hợp với Quy Khư thế giới.

Quy Khư thế giới, lại ký sinh trong thế giới Hỗn Độn của Diệp Hàn.

Cho nên, sau này Diệp Hàn, chỉ cần một thần thức, là có thể quét khắp cả thế giới, tất cả bí mật, tất cả phương thức vận chuyển của

cả thế giới, đều nằm trong một niệm.

Có thể nói, Diệp Hàn lúc này, ở Quy Khư thế giới chính là thiên địa, tương đương với Thiên Đạo trong Hồng Hoang.

Trong Quy Khư, có tùy tùng của Diệp Hàn là Nhất Thanh đạo nhân trấn áp, trấn thủ cấm địa Quy Khư Thần Sơn, không ai có thể tiến vào.

Trong đại lục Quy Khư bình thường, lại lấy Đường gia ở thành Thanh Dương làm đầu.

Thế lực của Đường gia, như mặt trời ban trưa.

Diệp Hàn đáp xuống bên cạnh Tam Thiên Đại Đạo Thụ trên Quy Khư Thần Sơn.

"Chủ nhân!" Thấy Diệp Hàn, Nhất Thanh đạo nhân lập tức xuất hiện, tùy thời chờ lệnh.

"Ngươi lui xuống đi." Diệp Hàn xua tay.

Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía hồ lô ngay trên Tam Thiên Đại Đạo Thụ.

Hồ lô màu đen, đã được treo ở đó mấy chục vạn năm, đối với cả sơn cốc đều có gia thành thời gian, tuy chỉ có gấp mười gia thành, ngoại giới qua mấy chục vạn năm, ở đây cũng đã qua mấy triệu năm.

Trong mấy trăm vạn năm, hoa đại đạo trên Tam Thiên Đại Đạo Thụ đã sớm tàn.

Nay, trên mỗi cây, đều kết một quả Đạo quả.

Ba nghìn cây Đạo Thụ, màu sắc quả thực của mỗi cây đều khác nhau, từ góc độ của Diệp Hàn nhìn lại, cả sơn cốc ngũ sắc sặc sỡ, phong phú đa dạng như thế giới trong truyện cổ tích.

Diệp Hàn bước đến dưới một cây đại đạo màu xanh trắng.

Cây Không gian Đại đạo, trên đó kết một quả Đạo quả màu xanh trắng, Đạo quả rất nhỏ, chỉ lớn bằng quả táo tàu.

Diệp Hàn nhớ rằng, Đạo quả trên cây Không gian Đại đạo, đã kết được chín mươi vạn năm rồi.

Một triệu năm thời gian, mới lớn được một chút như vậy.

Diệp Hàn thật sự không biết, nếu đợi Đạo quả tự nhiên chín, còn phải đến lúc nào.

Nhưng, hôm nay, trong lòng anh lại có một ý tưởng táo bạo.

Nếu cây Đại đạo đã có thể ra hoa kết quả, vậy chẳng phải cũng giống như cây bình thường, có thể tưới nước bón phân sao?

Chương 412

Tưới nước Diệp Hàn đã sớm thử rồi, dùng Tam Quang Thần Thủy, đáng tiếc một chút tác dụng cũng không có.

Hôm nay, Diệp Hàn muốn thử bón phân.

Cây Đạo Thụ thì bón phân gì?

Tự nhiên là dùng đạo làm phân bón.

"Ầm..." Diệp Hàn vung tay, từ hư không lấy ra hai đoạn Không Tâm Liễu Thụ, tế ra.

Cây liễu là tiên thiên linh căn, lúc sinh ra đã tự mang đạo văn không gian, sau khi tu luyện thành hình người, chuyên tu Không gian Đại đạo.

Dương Mi là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Không gian Đại đạo tự nhiên đã sớm viên mãn.

Nay bị Diệp Hàn giết chết, tuy nguyên thần đã trốn thoát, nhưng Không gian Đại đạo trên bản thể, lại là một Không gian Đại đạo hoàn chỉnh.

Hoặc có thể nói, là một đại đạo đã chín muồi.

Nếu dùng Không Tâm Liễu Thụ làm phân bón, liệu có thể thúc đẩy cây Không gian Đại đạo chín không?

Diệp Hàn không làm một cách mù quáng, trước tiên lấy một đoạn nhỏ của Không Tâm Liễu Thụ, trong tay pháp lực dâng lên, biến đoạn bản thể nhỏ đó thành bột mịn, rắc lên gốc cây Không gian Đại đạo.

Vô tận phù văn không gian, lưu chuyển ra ngoài.

Quả nhiên!

Mắt Diệp Hàn sáng lên, thấy những bột mịn của Không Tâm Liễu Thụ đã được hóa thành bột, tức thì bị cây Đại đạo hấp thu, trở thành một phần của cây Đại đạo.

Trên cây Đạo Thụ, đạo vận trên Đạo quả dường như đậm đặc hơn một chút.

Có hiệu quả!

Diệp Hàn tinh thần phấn chấn, trực tiếp nghiền nát toàn bộ hai đoạn Không Tâm Liễu Thụ, rắc lên gốc cây Đại đạo.

Vô cùng vô tận phù văn Không gian Đại đạo, từ bột mịn của Không Tâm Liễu Thụ, tiến vào thân cây Đại đạo, sau đó nuôi dưỡng Đạo quả.

Dưới ánh mắt của Diệp Hàn, quả Đạo quả màu xanh trắng, nhỏ bằng quả táo tàu, tức thì lớn lên.

Cuối cùng, lớn bằng nắm tay, Đạo quả chín muồi, trông hư vô phiêu miểu, trên đó tỏa ra một mùi hương quyến rũ, đạo văn lấp lánh vây quanh, thật là hùng vĩ.

Diệp Hàn không ngờ, thông qua sự nuôi dưỡng của Không Tâm Liễu Thụ, cây Không gian Đại đạo, Đạo quả trên đó đã trực tiếp chín muồi.

Đạo quả màu xanh trắng, trên đó vây quanh vô tận đạo văn không gian.

Diệp Hàn vung tay, liền hái quả Đạo quả đó, vào trong tay.

Đạo quả rời khỏi cây Đại đạo, lúc đầu Diệp Hàn còn lo lắng, cây Đại đạo có giống như Phong Lôi Hạnh, hái quả xong cây sẽ khô héo không.

Hoàn toàn không!

Đạo quả bị Diệp Hàn hái đi, trên cây Đại đạo không có bất kỳ biến hóa nào.

Hơn nữa, sau khi hái quả, chỗ cũ lại hình thành một nụ hoa!

Diệp Hàn đại hỷ!

Thứ này đúng là tài phú vô tận.

Lại nhìn Đạo quả trong tay!

Trong khoảnh khắc chạm vào Đạo quả, vô tận đạo vận không gian liền vây quanh tay Diệp Hàn, trong nháy mắt, nguyên thần thanh minh, đối với sự lý giải Không gian Đại đạo càng thêm sâu sắc.

Diệp Hàn chắc chắn rằng, nếu cầm Đạo quả Không gian mà ngộ đạo, tốc độ chắc chắn sẽ nhanh hơn gấp mười lần so với việc chỉ nhìn vào cây Đạo Thụ để minh ngộ.

Đúng là thần vật.

Nhưng Diệp Hàn biết, đây không phải là công dụng lớn nhất của Đạo quả.

Quả, công dụng lớn nhất đương nhiên là để ăn.

Diệp Hàn tuy chưa từng thấy Đạo quả bao giờ, nhưng lại có một loại trực giác, cảm thấy rằng nếu ăn thẳng Đạo quả này xuống, e rằng chỉ trong nháy mắt, Không gian Đại đạo có thể viên mãn.

"Ăn nó!" Diệp Hàn không chút do dự!

Há miệng ra, một ngụm nuốt trọn quả Đạo quả Không gian.

Vốn tưởng rằng, trên Đạo quả Không gian, linh khí dồi dào, đạo văn không gian cuồn cuộn, nuốt xuống chắc chắn sẽ phải chịu một phen khổ sở.

Nhưng mà, Diệp Hàn đã sai.

Chương 413

Đạo văn trên Đạo quả tuy trông cuồn cuộn kích động, nhưng thứ đó chỉ là đạo vận, là đạo văn mà thôi, không phải năng lượng, không gây ra xung kích đối với cơ thể.

Ngược lại còn khiến Diệp Hàn cảm thấy toàn thân ấm áp, rất thoải mái.

Nhưng, sự thoải mái này kéo dài chưa được ba giây, đã khiến Diệp Hàn cảm nhận sâu sắc cái gọi là đẹp trai không quá ba giây.

Ba giây sau, vô tận đạo văn chứa đựng vô tận thông tin, một luồng ồ ạt xông vào tử phủ nguyên thần của Diệp Hàn.

Thần thức của Diệp Hàn, tức thì đau đớn không gì sánh bằng.

"Mẹ nó..." Diệp Hàn ở trong sơn cốc Đại đạo, trực tiếp văng một câu tục.

May mà tu hành 《Cửu Chuyển Nguyên Công》 viên mãn, nay thần thức cường đại vô song, hơi vận chuyển thần công, vô số thông tin và đạo vận trong nguyên thần, đều bị hấp thu.

Dần dần, cả người Diệp Hàn, xung quanh đều tràn ngập vô tận phù văn Không gian Đại đạo.

Nuốt Đạo quả, không phải là cảm ngộ Không gian Đại đạo trong nháy mắt.

Cũng cần một quá trình tiêu hóa.

Diệp Hàn ngồi xếp bằng, bắt đầu bế quan tu luyện, lần này tự nhiên là cảm ngộ Không gian Đại đạo.

May mà trước đó, đã cảm ngộ Không gian Đại đạo đến khoảng

70%, nay có Đạo quả tương trợ, nhanh chóng gỡ rối suy nghĩ, bắt đầu tham ngộ.

Một năm!

Hai năm!

Ba năm! ...

Mười năm sau!

Xung quanh Diệp Hàn, phù văn Không gian Đại đạo, lấp lánh ánh sáng xanh trắng, tạo thành một cái kén đạo khổng lồ, rộng chừng trăm trượng.

Một cái kén đạo, hoàn toàn bao phủ bản thể Diệp Hàn, trên đó hai màu xanh trắng lấp lánh, vô tận Không gian Đại đạo lan tỏa.

Trong mười năm, đạo vận không gian bay múa khắp sơn cốc.

Ngay cả Nhất Thanh đứng ngoài sơn cốc, cũng có không ít cảm ngộ.

Nhất Thanh vô số năm trước đã viên mãn Kiếm chi Đại đạo, lúc này nhìn vô số phù văn Không gian Đại đạo vây quanh trong cốc, uy thế của nó mạnh hơn rất nhiều so với lúc Kiếm đạo viên mãn năm đó.

"...Chẳng lẽ chủ nhân, Không gian Đại đạo đã viên mãn?

Không thể nào!" Nhất Thanh trong lòng kinh hãi.

Lúc Diệp Hàn viên mãn Lực chi Đại đạo, ông ta cũng ở bên cạnh, đó là chuyện bao nhiêu năm trước, nay Không gian Đại đạo cũng sắp viên mãn?

Ầm... trong cơ thể Diệp Hàn, đột nhiên bùng nổ một luồng uy thế sắc bén vô song.

Bên ngoài cơ thể, cái kén đạo vận mấy nghìn trượng kia, tức thì

vỡ nát.

Vô tận mảnh vỡ đạo vận bay ra, hình thành một dòng chảy đạo vận màu xanh trắng, xông lên hư không Quy Khư, trong nháy mắt đã cao đến mấy vạn lý.

Trong Quy Khư, vô số tu sĩ ánh mắt đều đổ dồn về phía này, nhìn cảnh tượng bay ra, kinh hãi không thôi.

Diệp Hàn hét lớn một tiếng, trên người tỏa ra vô tận, dòng chảy đạo vận màu xanh trắng kia, đột nhiên đảo ngược, lại bay vào trong cơ thể anh.

Bành... một loại gông cùm nào đó trong cơ thể bị phá vỡ, sự lý giải của Diệp Hàn đối với Không gian Đại đạo, như vạn sông đổ về biển, nước chảy thành sông.

Ăn Đạo quả, lại tham ngộ mười năm.

Không gian Đại đạo của Diệp Hàn, cuối cùng đã viên mãn.

Viên mãn là viên mãn, nhưng anh không dám thử đi quán thông.

Bởi vì năm xưa lúc cố gắng quán thông Lực chi Đại đạo, cảnh tượng gặp phải, vẫn còn hiện rõ trước mắt.

"Chúc mừng chủ nhân, Không gian Đại đạo viên mãn!" Thân hình của Nhất Thanh đáp xuống trước mặt Diệp Hàn, cúi người chúc mừng Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu, nhìn những đạo vận văn lộ trôi nổi trong không trung xung quanh, nói: "Những thứ này, thưởng cho ngươi!" "Vâng, đa tạ chủ nhân!" Nhất Thanh đại hỷ, trên người ánh sáng ngũ sắc đại phóng, hấp thu sạch sẽ những đạo vận không gian xung quanh.

Một phen hấp thu, đủ để bằng khổ tu vạn năm ở bên ngoài.

Chương 414

"Năm xưa!" Diệp Hàn nhìn Nhất Thanh, đột nhiên hỏi: "Lúc ngươi viên mãn Kiếm đạo, có phát hiện ra, tận cùng của đại đạo, bị người ta trấn áp không?" Diệp Hàn hỏi Nhất Thanh.

Nhất Thanh chắp tay, nói: "Hồi bẩm chủ nhân, không sai.

Năm xưa ta vốn muốn quán thông xong, một lần chứng đạo Hỗn Nguyên, đáng tiếc, tận cùng của Kiếm chi Đại đạo, bị một kiếm tu trấn áp, một kiếm chém xuống, làm ta bị thương, ta tu hành mấy vạn năm mới phục hồi thương thế!" "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu: "Lui xuống đi!" Cùng với suy đoán của anh, không mưu mà hợp.

Năm xưa Hồng Quân hẳn là chứng Sát lục chi đạo, ở cửa ải dung hợp cuối cùng, phát hiện tận cùng đại đạo bị người ta trấn áp.

Nay, Kiếm chi Đại đạo bị trấn áp.

Lực chi Đại đạo bị trấn áp.

Không cần nói, các đại đạo khác, hẳn cũng đã bị những Thủ Đạo Giả vô lương kia trấn áp rồi.

Còn về Không gian Đại đạo...

Diệp Hàn hít sâu một hơi, mày từ từ nhíu lại.

Không đúng... người trấn áp đại đạo, chưa chắc đã là Thủ Đạo Giả.

Ví dụ như, Dương Mi Đại Tiên, năm xưa chứng chính là Không gian Đại đạo, lại thật sự chứng đạo thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, có thể nói là pháp lực vô biên.

Vì sao đại đạo của Dương Mi không bị trấn áp?

Lẽ nào, Dương Mi là Thủ Đạo Giả của Không gian Đại đạo?

Hoặc là, Không gian Đại đạo căn bản không bị trấn áp?

Nếu Dương Mi là Thủ Đạo Giả, nay nguyên thần đã trốn thoát, nếu chứng đạo, sẽ không sợ gặp phải Dương Mi ở tận cùng đại đạo.

Nếu Không gian Đại đạo căn bản không bị trấn áp, vậy thì có thể mượn cơ hội này chứng đạo thành Thánh.

Sắc mặt Diệp Hàn, đột nhiên sáng lên.

Bất kể kết quả nào, đều phải thử một lần.

Diệp Hàn quyết định, dung hội quán thông Không gian Đại đạo xem sao, có ai trấn áp không.

Nếu trong tam thiên Đại đạo có một đại đạo nào không bị trấn áp, thì Không gian nhất đạo, quả thực có khả năng.

Diệp Hàn vung tay, tạo ra một đài mây, sau đó thân hình xoay một vòng liền đáp xuống đài mây, nhắm mắt trầm tư, vô tận đạo văn không gian hiện ra.

Bắt đầu bước cuối cùng, dung hội quán thông.

Ầm...

ý thức của Diệp Hàn, toàn bộ chìm vào trong Không gian Đại đạo.

Trong minh minh, một dòng sông Không gian Đại đạo vô cùng vô tận xuất hiện, Diệp Hàn ngược dòng lên, xông về phía tận cùng đại đạo.

Chỉ cần xông đến tận cùng, là có thể dung hội quán thông.

Vô tận hắc ám, vô tận băng lãnh.

Dòng sông Không gian Đại đạo, phảng phất như từ trên chín tầng trời đổ xuống.

Diệp Hàn thi triển vô thượng pháp lực, vô tận phù văn không gian nâng đỡ, càng bay càng cao.

Trong nháy mắt, sắp đến tận cùng của Không gian nhất đạo.

Thế nhưng!

Trong khoảnh khắc Diệp Hàn sắp bước qua, tận cùng của đại đạo, đột nhiên lóe lên một bóng người mơ hồ.

Bóng người đó vừa lóe lên, không nhìn rõ ngũ quan, đường nét, không nhìn rõ nam nữ.

Chỉ biết có một người như vậy, cách vô số không gian, vô số thế giới, dùng phù văn Không gian Đại đạo ngưng tụ ra một đoàn ánh sáng xanh trắng chói mắt, như những ngôi sao xanh trắng trong vũ trụ, xẹt qua dòng sông không gian, hung hăng va vào người Diệp Hàn.

Ầm... một đòn trúng đích, một đòn, mênh mông vô thượng, khiến người ta khó lòng chống cự.

Thân thể Diệp Hàn tức thì rơi xuống vạn trượng trong dòng sông không gian, rơi xuống đáy cốc.

Phụt... trên đài mây, Diệp Hàn đột nhiên mở mắt, ngay sau đó một ngụm máu vàng phun ra.

Chương 415

"Khốn kiếp!" Diệp Hàn ngồi xếp bằng trên đài mây, sắc mặt trắng bệch.

Trên thân, da thịt nứt nẻ vô tận, máu tiên màu vàng chảy ra.

Diệp Hàn uống một ngụm Tam Quang Thần Thủy, vết thương trên người hoàn toàn bình phục, nhưng so với thân thể, thần thức của hắn còn khó chịu hơn.

Vừa rồi khối phù văn không gian kia ngưng tụ ra năng lượng quá mức khủng bố.

Phần lớn sát thương trong đó đều nhắm vào thần hồn của tu sĩ.

Diệp Hàn thậm chí cảm giác, sau khi trải qua Trảm Đạo chi kiếp vừa rồi, năng lượng của bản thân đã tổn thất không ít.

Đúng như Hồng Quân đã nói, những tu sĩ trấn áp đại đạo kia đang rút đi khí vận của một đạo, gia trì lên thân mình, một mình độc chiếm khí vận của một đạo.

Loại người này, thật quá đáng ghét.

Nhưng, năng lực của những kẻ trấn đạo kia lại quá mạnh, tuyệt không phải là thứ Diệp Hàn hiện tại có thể địch lại, cho nên chỉ có thể lau đi vệt máu nơi khóe miệng, nhắm mắt đả tọa, điều tức bản thân.

"Mẹ kiếp, đừng để lão tử tìm thấy mấy tên chó chết các ngươi, nếu không, đợi lão tử có năng lực, gặp một đứa giết một đứa." Diệp Hàn điều chỉnh lại thân thể một chút, liền rời khỏi Quy Khư, trở về đạo trường Nhân tộc.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Hồng Hoang.

Phong Thần sát kiếp, cuối cùng cũng đã có khởi đầu... ...

Đại Chu!

Sau khi Khương Tử Nha đến Đại Chu, qua mấy năm cai trị, liền khiến cả quốc gia được quản lý một cách ngăn nắp.

Mức độ phồn thịnh của quốc gia so với trước đây còn hơn, thuế thu tăng lên, trong tay Tây Chu cũng tích trữ được không ít tiền lương.

Lúc này, chính là thời điểm binh hùng ngựa mạnh.

Tây Bá Hầu kéo tay Khương Tử Nha, nói: "Đều là công lao của thừa tướng cả!" Khương Tử Nha cúi lạy, nói: "Thần, không dám nhận!" Tây Bá Hầu Cơ Xương hít sâu một hơi, vẻ mặt không cam lòng nhìn lên trời, nói: "Quả nhân năm nay đã hơn tám mươi tuổi, sợ rằng cũng không còn sống được bao nhiêu năm nữa, trong đời Ngô có một đại hận, nhưng lại không thể như ý nguyện!" Khương Tử Nha chắp tay, hỏi: "Trong lòng quân hầu có chuyện gì oán hận?" Cơ Xương nói: "Chuyện này, tự nhiên là vì hài nhi của ta, Bá Ấp Khảo!" Nhắc đến Bá Ấp Khảo, sắc mặt Cơ Xương trở nên vô cùng kích động.

Trong lòng ông, trưởng tử Bá Ấp Khảo là đứa con hoàn hảo nhất, không chỉ thông minh hiếu học, khiêm tốn lễ phép, tính cách nho nhã, huynh đệ không ai không kính trọng, thần tử đều khâm phục.

Nhưng không ngờ, vì một lần đến Triều Ca mà mất mạng.

Chuyện phải kể từ năm Trụ Vương thảo phạt Đông Di.

Lần đó, Đại Thương đánh bại Đông Di, tổ chức một buổi lễ ăn mừng long trọng.

Trong buổi lễ đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, chính là Ký Châu Hầu Tô Hộ, đề nghị Trụ Vương không nên tùy tiện giết hại tù binh, càng không nên diệt tuyệt bá tánh Đông Di.

Trụ Vương lập tức nổi giận, bắt giam Tô Hộ, chuẩn bị xử trảm.

Các quần thần dâng sớ, cầu xin cho Tô Hộ.

Kết quả, rất nhiều người dâng sớ đều bị trực tiếp tống vào thiên lao, thậm chí có người còn bị xử tử ngay lập tức.

Lúc đó Tây Bá Hầu Cơ Xương đương nhiên cũng có mặt, Cơ Xương là người đã sống gần hết đời, chuyện gì chưa từng trải qua, trong tình huống này vừa nhìn đã biết Tô Hộ là một tên ngốc đầu đất, Cơ Xương tự nhiên sẽ không ra mặt nói gì.

Nhưng đồng thời, bản thân Cơ Xương lại vô cùng đồng tình với hoàn cảnh của Tô Hộ, bèn không nhịn được thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài này, bị Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ nghe thấy.

Sùng Hầu Hổ sau khi trở về lập tức tố giác với Trụ Vương, rằng Tây Bá Hầu Cơ Xương tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại bất mãn với đại vương.

Thế là, Tây Bá Hầu liền bị Trụ Vương giam lỏng ở một nơi gọi là Dũ Lý, giam cầm mấy năm trời.

Bị giam ở Dũ Lý thì cũng thôi, mấu chốt là trong thời gian đó Bá Ấp Khảo đến Triều Ca thăm cha, vừa hay bị Tô Đát Kỷ nhìn thấy.

Cửu vĩ yêu hồ Tô Đát Kỷ dâm tâm không được thỏa mãn, liền lập mưu sát hại Bá Ấp Khảo.

Trong lòng Tây Bá Hầu, có hai người ông hận nhất.

Một là kẻ giết con trai mình, Trụ Vương, người còn lại là kẻ nói xấu sau lưng, Sùng Hầu Hổ.

"Nếu không có Sùng Hầu Hổ, con ta Bá Ấp Khảo sẽ không chết!" Cơ Xương nhìn Khương Tử Nha, thở dài một hơi, nói: "Điều Ngô căm hận trong đời, chính là Trụ Vương và Sùng Hầu Hổ.

Nay ta ngày giờ không còn nhiều, vào Triều Ca phạt Trụ Vương, sợ rằng lực bất tòng tâm, nhưng chỉ cầu có thể chinh phạt Sùng Hầu Hổ, chém đầu lột da, để báo thù cho con ta Bá Ấp Khảo!" Khương Tử Nha mỉm cười, nói: "Vậy chúng ta đi chinh phạt Sùng Hầu Hổ, một là để báo thù rửa hận cho thế tử Bá Ấp Khảo, hai là nhân tiện có thể thăm dò phản ứng của Đại Thương!" "Rất tốt!" Tây Bá Hầu đương nhiên vô cùng vui mừng.

Thế là, vua tôi hai người bàn bạc, ngày thứ hai liền chuẩn bị, một tháng sau, đại quân nhổ trại xuất phát, Tây Bá Hầu Cơ Xương mang theo thứ tử Cơ Phát, ngự giá thân chinh, chinh phạt Sùng Hầu Hổ.

Bốn phương của Đại Thương có tổng cộng tám trăm chư hầu, bốn vị Bá Hầu là người đứng đầu các chư hầu, lần lượt là Tây Bá Hầu, Đông Bá Hầu, Nam Bá Hầu và Bắc Bá Hầu.

Tây Bá Hầu Cơ Xương, còn Bắc Bá Hầu chính là Sùng Hầu Hổ.

Chương 416

Quốc gia của Sùng Hầu Hổ rất lớn, thống lĩnh mấy chục nước chư hầu nhỏ, ở Đại Thương cũng là một thế lực vô cùng cường hãn.

Nhưng cũng giống như Đại Thương, bản thân Sùng Hầu Hổ lại háo sắc vô độ, bạo ngược vô thường, khiến thực lực trong nước ngày càng trống rỗng, chỉ còn lại cái vỏ bọc.

Đợi đến khi mấy chục vạn đại quân của Tây Bá Hầu kéo đến dưới thành của Bắc Bá Hầu, Sùng Hầu Hổ mới hay biết.

Hắn vội vàng cầu cứu Đại Thương, nhưng đã muộn.

Khương Tử Nha, Cơ Xương hai người dẫn binh, trực tiếp công vào thành trì, gần như trong một đêm đã diệt được Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ, cũng diệt luôn nước Sùng, sáp nhập vào lãnh thổ của Tây Chu.

Sau trận chiến này, thiên hạ lập tức kinh hãi.

Thời đó chư hầu chinh phạt, phải báo cáo cho Thiên tử đồng ý, nước Chu trong một đêm diệt nước Sùng, lại không thông báo cho Trụ Vương.

Trụ Vương lập tức nổi giận, đồng thời cũng bắt đầu cảnh giác. 33.

Dù sao thì quốc lực của nước Chu đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy, trong một đêm diệt sạch nước Sùng là chuyện không ai ngờ tới.

Đại Thương vì để đối phó Đại Chu, bắt đầu động viên chiến tranh, chuẩn bị.

Vô số binh sĩ vai mang giáp sắc, tay cầm binh khí, được phái đến Giới Bài Quan ở biên giới Chu - Thương.

Nhưng không ngờ, khi Đại Chu diệt nước Sùng, binh sĩ chiến thắng trở về, thì trên đường, cuộc đời của Tây Bá Hầu Cơ Xương cũng đi đến hồi kết.

Lúc lâm chung, Tây Bá Hầu nắm lấy tay thứ tử Cơ Phát, sắc mặt đau khổ, nói: "Quả nhân cả đời, có hai mối hận, một là Sùng Hầu Hổ, kẻ này đã bị Đại Chu ta diệt, trong lòng vi phụ cũng được an ủi phần nào.

Nhưng Trụ Vương không chết, cuối cùng vẫn chưa báo thù rửa hận được cho huynh trưởng con.

Cơ Phát hãy ghi nhớ lời quả nhân, sau này con sẽ là chủ của Đại Chu, kế vị Tây Bá Hầu, hãy suất lĩnh dũng sĩ Đại Chu ta, chinh phạt Thương Trụ, để an ủi linh hồn của cha và huynh trưởng con trên trời!" Cơ Phát khóc nức nở, nắm chặt tay cha đáp ứng.

Cơ Xương nhìn Khương Tử Nha, nói: "Đại Chu, xin phó thác cho thừa tướng!" Đây chính là lời gửi gắm, nói xong, Cơ Xương băng hà!

Từ đó, Cơ Phát kế vị làm quốc quân Đại Chu, đồng thời cáo thị thiên hạ tội ác của Trụ Vương, hiệu triệu chư hầu thiên hạ, cùng nhau hợp sức tấn công.

Cơ Phát chịu tang cha ba năm, sau đó dốc hết binh lực trong nước, dưới Giới Bài Quan, bắt đầu một cuộc hành trình diệt Thương!

Quân đội của Đại Thương và Đại Chu đều đóng quân dưới Giới Bài Quan, mỗi bên đều quan sát, không ai động thủ trước.

Chiến tranh thời này, chú trọng nghĩa chiến, tức là sư xuất hữu danh.

Không có danh phận thích hợp, tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng rất nhanh, cục diện tạm thời giằng co này đã bị phá vỡ.

Trong thành Triều Ca của Đại Thương, có một gia tộc đời đời trung lương, bảy đời đều là trụ cột của Đại Thương, đó chính là gia tộc của Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ.

Hiện tại Hoàng Phi Hổ được phong làm Trấn Quốc Võ Thành Vương, cha của Hoàng Phi Hổ còn là lão tướng trấn giữ biên quan.

Em gái của Hoàng Phi Hổ, ở trong hậu cung của Trụ Vương, là Hoàng phi.

Một hôm, Hoàng phi cho mời chị dâu, cũng là vợ của Hoàng Phi Hổ, vào cung thăm hỏi, trên đường về vừa hay bị Trụ Vương nhìn thấy.

Lúc này Trụ Vương, đã ở trên ngôi vị Đại vương hơn hai mươi năm, tính cách so với trước đây đã thay đổi lớn.

Đặc biệt dưới sự mê hoặc của Đát Kỷ, ông ta trở nên bạo ngược vô độ, hoang dâm vô độ.

Trụ Vương sau khi nhìn thấy vợ của Hoàng Phi Hổ, thấy nàng xinh đẹp, lập tức nổi dâm tâm, liền sai người đưa lên lầu cao, muốn cưỡng bức.

Vợ của Hoàng Phi Hổ không tuân theo, trong lúc giãy giụa đã rơi từ lầu cao xuống mà chết.

Trụ Vương kinh hãi thất sắc, bởi vì Hoàng Phi Hổ nắm trong tay toàn bộ quân đội quốc gia, nếu chuyện này bị biết, chắc chắn sẽ xảy ra đại loạn.

Vì thế, Trụ Vương quyết định giết Hoàng Phi Hổ trước.

Hoàng Phi Hổ sớm nhận được tin tức, tức đến nỗi nổi giận đùng đùng, nhưng vì áp lực của Đại Thương, đành phải dẫn theo một ngàn thân quân chạy trốn.

Ban đầu hắn quyết định đi theo cha mình, nhưng nghĩ lại thấy không ổn.

Đi theo cha, sẽ mang đến tai họa diệt môn cho ông, hơn nữa nơi đó cũng là địa bàn của Đại Thương, chỉ cần một thánh chỉ của Thương Trụ Vương, đầu người khó giữ, huống chi là báo thù rửa hận?

Thế là Hoàng Phi Hổ vỗ đầu một cái: Thôi được, cứ làm vậy đi!

Đại Chu không phải là kẻ địch của Đại Thương sao?

Lão tử đi về phía Đại Chu.

Năm xưa khi Tây Bá Hầu Cơ Xương bị giam ở Đại Thương, Hoàng Phi Hổ đã kết giao với ông, nay đến Đại Chu, tự nhiên sẽ không bị bạc đãi.

Chương 417

Thế là Hoàng Phi Hổ dẫn theo một ngàn thân quân, nhanh chóng ra khỏi thành, thẳng tiến về phía Tây, một đường lừa qua năm cửa ải, cuối cùng cũng đến được địa bàn của Đại Chu.

Sau khi gặp Hoàng Phi Hổ, tân nhiệm Tây Bá Hầu Cơ Phát mừng đến phát điên, trực tiếp phong Hoàng Phi Hổ làm Trấn Quốc Võ Thành Vương, đãi ngộ hoàn toàn giống như ở Đại Thương.

Cứ như vậy, Đại Thương ngồi không yên.

Bởi vì Hoàng Phi Hổ là tướng lĩnh cao cấp của Đại Thương, biết quá nhiều bí mật quân sự của Đại Thương, không thể để hắn yên, càng sớm khai chiến càng tốt.

Trụ Vương mệnh cho Văn thái sư Văn Trọng suất lĩnh đại quân, một đường tiến về phía Tây, hội quân với bộ đội tiên phong đang đóng giữ ở Giới Bài Quan, đại chiến Thương - Chu lập tức nổ ra.

Trong Đại Thương, có một người là dũng sĩ được chiêu mộ qua yết bảng, tên là cự nhân Ô Văn Hóa.

Ô Văn Hóa thân cao mười mét, trong tay cầm một cây đại thụ khô làm vũ khí, là người đầu tiên từ trận doanh Đại Thương bước ra, đến trước quân Chu chửi bới.

Trong Đại Chu chưa chắc đã không có dũng sĩ.

Khương Tử Nha phái ra thân tín Long Tu Hổ ứng chiến.

Long Tu Hổ thiên phú dị bẩm, sức mạnh vô cùng, là dũng sĩ đệ nhất của Đại Chu.

Thế là, hai người liền triển khai đại chiến trước lưỡng quân, nhưng không ai ngờ, chỉ mới đánh được hai hiệp, Long Tu Hổ liền bị

cự lực của Ô Văn Hóa đánh ngã, một chân đạp xuống, trong nháy mắt đã lấy mạng Long Tu Hổ.

"..." Quân Chu vừa thấy, lập tức kinh hãi thất sắc.

Đó là Long Tu Hổ a, là dũng sĩ số một trong phàm nhân của Đại Chu, sao lại bị chém giết rồi?

"Để ta..." Đại tướng Nam Cung Thích, không đợi Ô Văn Hóa kịp phản ứng đã phi ngựa lao ra, một cây trường thương múa lên uy mãnh như hổ.

Đáng tiếc, Nam Cung Thích tuy là đại tướng, nhưng đơn đả độc đấu cũng không phải đối thủ của cự nhân Ô Văn Hóa, chỉ hai chiêu, liền bị Ô Văn Hóa dùng cây đại thụ quét trúng, đánh bay xa mấy chục mét.

Nếu không phải quân Chu bên cạnh cứu nhanh, Nam Cung Thích đã sớm chết dưới chân Ô Văn Hóa.

"Ha ha ha ha..." Phía Đại Thương cười không ngớt.

Phía Đại Chu, sĩ khí xuống đến cực điểm.

Lưỡng quân đối đầu, một cự nhân Ô Văn Hóa, dường như đã chặn đứng cả Đại Chu.

"Để ta đi!" Trong quân Chu, đột nhiên truyền ra một giọng nói trong trẻo, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bé gái năm sáu tuổi mặc áo đỏ, từ trong trận doanh bước ra.

Khương Tử Nha nheo mắt, lần đầu tiên xuất hiện trước mặt Đại Thương, cung kính cúi người nói với bé gái: "Sư tỷ, cẩn thận!" Cảnh tượng này, khiến vô số người kinh ngạc đến rớt cả mắt kính.

"Không phải chứ, một bé gái?" "Thừa tướng gọi là sư tỷ, ta không nghe lầm chứ?" "Trời ơi, một bé gái, lẽ nào còn lợi hại hơn cả Long

Tu Hổ?" ...

Bé gái không phải ai khác, chính là con gái độc nhất của Diệp Hàn, Diệp Xuân.

Diệp Xuân cười tủm tỉm bước ra đáp ứng, một cú lộn người đã đến trên chiến trường.

Ô Văn Hóa nhìn thấy liền cười ha hả, chỉ vào Diệp Xuân hỏi: "Nhóc con, về nhà bú sữa đi!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy trong tay Diệp Xuân đột nhiên tỏa ra một đạo thần quang vô sắc, thần quang đó lóe lên, trong nháy mắt đã thu lấy Ô Văn Hóa, ném về phía đại doanh quân Chu ở phía sau.

Ô Văn Hóa từ trên trời rơi xuống, lập tức choáng váng mặt mày, bị đám binh sĩ quân Chu xông lên trói chặt, không thể động đậy được nữa.

"..." Phía Đại Thương, lập tức kinh hãi thất sắc.

Bởi vì không ai có mặt ở đây từng gặp Diệp Xuân, không biết lai lịch của nàng, chỉ là một bé gái, trong chớp mắt đã thu phục được Ô Văn Hóa?

"Trong tay nàng ta, chắc hẳn là một món pháp bảo cực kỳ lợi hại!" Văn Trọng nhìn Diệp Xuân, lông mày hơi nhíu lại.

Cuộc chiến vừa rồi, bất kể là Ô Văn Hóa, Long Tu Hổ hay Nam Cung Thích, đều là phàm nhân.

Bé gái hiện tại, rõ ràng là một tu sĩ.

Có tu sĩ thì sao, chẳng lẽ Đại Thương ta không có?

"Đi, mời tiên sư tùy quân Ti Thấp Nô đại nhân!" "Vâng!" "Bản tọa, đến rồi!" Thân thể của Ti Thấp Nô, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Văn Trọng.

Mọi người vừa kinh ngạc, lại vừa vui mừng.

Ti Thấp Nô, nhiều năm trước đã là tu vi Đại La Kim Tiên, lúc bị Diệp Hàn đánh bại khi đó, là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nay vô số năm đã qua, đã là Đại La Kim Tiên viên mãn.

"Kiến tiên sư!" Mọi người hướng về Ti Thấp Nô hành lễ.

Ti Thấp Nô khẽ phất tay, nói: "Không cần đa lễ, để bản đạo ra gặp thử!" Ti Thấp Nô tự nhiên nhìn ra được, Diệp Xuân là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tu vi của hắn, còn cao hơn Diệp Xuân một chút.

"Đến đây chịu đánh!" Ti Thấp Nô bay ra khỏi doanh trướng Đại Thương, thân hình đứng giữa hư không, mang đến cho vô số quân sĩ của hai bên sự chấn động vô tận: "Đi..." Ti Thấp Nô phất tay, một chiếc Trấn Ma Kim Hoàn từ tay hắn bay ra, đánh về phía Diệp Xuân.

Uy thế trên kim hoàn vô cùng nặng nề, sau khi va chạm với không gian, hư không đều rung chuyển không ngừng.

Chương 418

“Hừ...” Diệp Xuân tự nhiên không sợ, Ngũ Sắc Thần Quang trong tay lại lóe lên lần nữa.

“Vút...” Trấn Ma Kim Hoàn kia không những không đập trúng Diệp Xuân, ngược lại còn bị thu vào tay nàng, vung tay một cái thu lại, pháp bảo liền mất đi liên hệ với Ti Thấp Nô.

“Có qua có lại mới toại lòng nhau!” Ngũ Sắc Thần Quang trong tay Diệp Xuân lại xuất hiện, một cột sáng màu đen bay về phía Ti Thấp Nô.

Ti Thấp Nô lập tức kinh hãi, một cảm giác cực độ hoảng sợ dâng lên trong lòng.

Nếu bị cột sáng này đánh trúng, chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Giây phút mấu chốt, Ti Thấp Nô phát động bí pháp Huyết Hải, dùng một chiêu kim thiền thoát xác, nhục thân nổ tung, nguyên thần lui về phía sau, sau đó lại ngưng tụ một thân thể mới.

Bởi vì vừa rồi, thân thể hắn không kịp chạy trốn.

Ầm...

Cột sáng màu đen của Diệp Xuân oanh trúng, nhục thân của Ti Thấp Nô vỡ nát, nhưng hắn lại ngưng tụ một thân thể mới ở nơi khác, vội vàng bỏ chạy, không dám đối đầu với Diệp Xuân.

Cứ như vậy, Ngũ Sắc Thần Quang của Diệp Xuân đại phát thần uy.

Trong nháy mắt, sĩ khí quân Chu tăng vọt, còn sĩ khí của Đại Thương lại có chút sa sút.

"..." Văn Trọng vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng, tiên sư Ti Thấp Nô, trước đây từng là ma tướng của U Minh Huyết Hải, sau đó quy y Tây Phương Giáo, là đệ tử hàng đầu trong giáo, nay ngay cả hắn cũng không địch lại.

Nữ tử này, rốt cuộc là ai?

"Người này rốt cuộc là ai?" Sắc mặt Ti Thấp Nô trắng bệch, trong lòng kinh hãi không thôi.

Ngay cả hắn, cũng phải chạy trối chết.

Nhưng, vì Ti Thấp Nô từng ở trong U Minh Huyết Hải, sau đó gia nhập Tây Phương Giáo, mấy vạn năm không đi lại ở Hồng Hoang, cho nên hắn không nhận ra Diệp Xuân, cũng không biết Diệp Xuân là con gái của Diệp Hàn.

"Hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai tái chiến!" Văn Trọng treo biển miễn chiến, nghiến răng nói: "Đi, mời sư thúc của ta đi, sư thúc kiến thức rộng rãi, tự nhiên có thể phá được pháp bảo của yêu nữ kia!" Văn Trọng vốn là đệ tử Tiệt giáo, sau đó đổi sang Xiển giáo, bái làm môn hạ của Quảng Thành Tử, trở thành tam đại đệ tử, sư thúc mà hắn nói, tự nhiên là Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân.

Nhưng khi Đại Thương treo biển miễn chiến, Diệp Xuân trở về doanh trại Chu.

Các vị thánh nhân trên trời, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước Giới Bài Quan, đều khẽ nhíu mày.

Diệp Xuân tham chiến?

Đó có phải là ý của Diệp Hàn không?

Nhưng, đó đều không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, ánh mắt của các thánh nhân xuyên qua Diệp Xuân,

nhìn thấy vị thừa tướng tóc bạc phơ Khương Tử Nha trong quân Chu, lập tức vô cùng kinh ngạc.

"..." Trong Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, trong mắt lộ ra một nụ cười như có điều suy nghĩ: "Tiểu tử này, thật biết tính toán, lại tạo ra một Phi Hùng chi tướng nữa." "..." Trong Thủ Dương Sơn, Lão Tử đột nhiên nhớ lại câu nói mà Diệp Hàn từng nói với ngài: "Thiên mệnh tại Chu, bất tại Thương!" "Thì ra là vậy, thì ra là vậy à, quả là một màn giấu trời qua biển, rút củi dưới đáy nồi!" Lão Tử và Nguyên Thủy hai người, trong lòng đều đã hiểu rõ, khi nhìn Khương Tử Nha không khỏi kinh ngạc.

Huống chi, là nhị thánh của Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, xuyên qua vô số không gian, nhìn chằm chằm vào Khương Tử Nha.

Hai người gần như cùng lúc ngây người ra, ngây người khoảng hơn mười giây, Chuẩn Đề mới nghiến răng, mắng lớn: "Tên súc sinh này, lừa gạt lão phu!" "Ai..." Tiếp Dẫn thở dài một hơi.

Lúc này, dù là kẻ ngốc cũng hiểu ra.

Phi Hùng chi tướng, mẹ nó có hai Phi Hùng chi tướng, không biết cái nào thật, cái nào giả, nhưng dùng ngón chân cũng có thể đoán ra.

Đều là người do Diệp Hàn tạo ra, hắn cho một cái thật cho Tây Phương Giáo.

"Lỗ lớn rồi!" Lúc này Chuẩn Đề, chỉ muốn khóc.

Vắt óc suy nghĩ, tốn bao nhiêu công sức miệng lưỡi đi thuyết phục Thân Công Báo, kết quả thu được một đồ đệ giả, còn vui mừng hớn hở, cuối cùng còn để người khác chém mất thiện thi của mình.

"Tên Diệp Hàn này, quả thật đáng ghét đến cực điểm!" Chuẩn Đề thở hổn hển, gần như nổi điên, nếu không phải chiến lực của Diệp

Hàn lợi hại hơn hắn, lúc này hắn đã giáng lâm tổ địa Nhân tộc rồi.

Đương nhiên, Chuẩn Đề không giáng lâm Nhân tộc, nhưng lại có người tìm đến tận cửa.

Thân ảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong nháy mắt đã đến Tây Phương Giáo.

Lúc này, Nguyên Thủy và Tây Phương Giáo, là "liên minh" tạm thời, lúc này phát hiện ra Phi Hùng chi tướng thứ hai, Nguyên Thủy tự nhiên vội vàng chạy đến.

"Chuẩn Đề đạo hữu, Tiếp Dẫn đạo hữu, hai vị, hại khổ Ngô rồi!" Nguyên Thủy nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, khóe miệng lộ vẻ cay đắng.

"Nguyên Thủy sư huynh!" Chuẩn Đề hít sâu một hơi, nói: "Cái này, là lỗi của tiểu đệ, nhưng cũng không thể trách kế của Diệp Hàn quá thâm.

Ai có thể ngờ, hắn đã đào một cái hố lớn từ lúc đó, chờ chúng ta nhảy vào, ai lại có thể ngờ, Phi Hùng chi tướng lại có hai người?" Nguyên Thủy nói: "Giữa thiên địa, vạn vật phụ âm bão dương, đều không thể tồn tại đơn độc.

Chương 419

Phi Hùng chi tướng, tất nhiên sẽ có một thật một giả, chỉ là lúc đầu bị mê hoặc tâm trí, nên không để ý mà thôi!" "Bây giờ làm sao?" Chuẩn Đề ánh mắt lóe lên, nói: "Hay là, chúng ta phái người, rút củi dưới đáy nồi, chém luôn Phi Hùng chi tướng kia?" "Vô dụng!" Nguyên Thủy nói: "Người trời định phong thần, giết là nghịch thiên.

Không những không giết được, mà giết chết rồi cũng sẽ sống lại, không có ý nghĩa gì cả!" "Vậy, phải làm sao?" Tiếp Dẫn hỏi Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy lắc đầu, nói: "Chỉ có thể sớm kết thúc sát kiếp này thôi!" "Thôi được!" Chuẩn Đề nói: "Năm xưa, dưới núi Tu Di Tây phương của ta, từng trấn áp một đầu tuyệt thế hung thú, hung thú đó có một tà bảo bạn sinh, có thể nói là tà bảo đệ nhất thiên địa, không chỉ sát phạt vô song, chuyên khắc chế linh hồn, tất cả những vật có hồn, đều không thể đối mặt.

Hôm nay Ngô liền thả vật này ra, sớm kết thúc sát kiếp, cũng để cho người của Tiệt giáo biết rằng, tuy chúng ta không chiếm được thế chủ động, đệ tử Tiệt giáo cũng phải lên bảng!" "..." Nguyên Thủy lông mày giật giật, hỏi: "Có phải là tà bảo đệ nhất kia, Hóa Huyết Thần Đao?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỉm cười, khẽ gật đầu! ...

Giới Bài Quan!

Diệp Xuân mỗi ngày đều đến trước doanh trại Đại Thương khiêu chiến, đáng tiếc người bên trong dường như sợ chết, không mở cửa.

Không nghênh chiến, Diệp Xuân chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của Khương Tử Nha, không thể trực tiếp công kích.

Ngày hôm đó, Thái Ất Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân ở

thành Triều Ca cuối cùng cũng đến, ngoài hai người ra, còn có quốc sư đương triều, đệ tử thân truyền của thánh nhân Tây Phương Giáo Thân Công Báo, cũng đã đến hiện trường.

Ba người sau khi nhìn thấy Diệp Xuân, đầu đều to ra.

Thân Công Báo đối với Diệp Hàn có một loại kính sợ bẩm sinh, tự nhiên không dám vô cớ trêu chọc Diệp Xuân, huống chi, hắn có gan, cũng không đánh lại, dù sao hắn chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Thái Ất Chân Nhân và Ngọc Đỉnh Chân Nhân hai người, tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn, chiến lực còn mạnh hơn cả Ti Thấp Nô không ít, nhưng hai người cũng không muốn ra trận.

"Đây là con gái độc nhất của Nhân tộc Thánh phụ, Diệp sư huynh, Diệp Xuân!" Thái Ất Chân Nhân nhìn Văn Trọng, nói thẳng: "Ngô và Ngọc Đỉnh hai người, năm xưa cùng Diệp Hàn học đạo ở Côn Luân, là sư huynh đệ, nay tuy hai giáo đối lập, nhưng cũng không thể lấy lớn hiếp nhỏ." Nói trắng ra, Diệp Xuân là vãn bối.

Đương nhiên, đây đều là lời thoái thác của hai người, vì không muốn trêu chọc Diệp Hàn mà thôi.

Thân Công Báo bên cạnh đảo mắt một vòng, trực tiếp lên tiếng: "Không sai, Thái Ất sư huynh, Ngọc Đỉnh sư huynh, quả thực không thích hợp ra trận.

Nhưng Ngô nghe nói, môn hạ của Ngọc Đỉnh sư huynh là Dương Tiễn, thiên phú dị bẩm, có con mắt thứ ba, chiến lực vô cùng, có thể cùng Diệp Xuân kia một trận!" Lời này vừa ra!

Ngọc Đỉnh hận không thể trực tiếp đá Thân Công Báo ra ngoài, nhưng nói đi cũng phải nói lại, vừa rồi dùng bối phận để từ chối, nay Thân Công Báo đem Dương Tiễn ra nói, tự nhiên không thể tự vả mặt mình.

“Thôi được!” Ngọc Đỉnh đưa tay gọi Dương Tiễn đến, nói: “Người bên dưới là con gái của Diệp Hàn, con nhận ra chứ!” Dương Tiễn gật gật đầu, nói: “Con đã gặp qua!” “Đi đi!” Ngọc Đỉnh vỗ vỗ vai Dương Tiễn: “Cứ cố hết sức là được!” Ý của Ngọc Đỉnh là “cố hết sức”, thực tế là bảo hắn đánh qua loa là được, vì hắn không phải là đối thủ của Diệp Xuân.

Nhưng Dương Tiễn lại là một người thật thà, tưởng sư phụ bảo mình dốc toàn lực, vừa ra trận, lại là một cảnh tượng khác!

Trong doanh trại Chu!

Diệp Xuân đang khiêu chiến trước mặt quân Thương.

Phía sau, Khương Tử Nha, Cơ Phát, Hoàng Phi Hổ đều ngồi trên quan sát.

Cơ Phát nóng lòng cầu thắng, hỏi Khương Tử Nha: “Thừa tướng, nay tiên tử Diệp Xuân đã thắng liên tiếp hai trận, nếu chúng ta lúc này thừa thắng xông lên, tất có thể đại bại quân Thương, vì sao lại phải tiếp tục khiêu chiến?” Thực ra, Cơ Phát thật sự không hiểu.

Trong ấn tượng của hắn, chỉ cần sĩ khí của binh sĩ đủ cao, cứ xông lên một trận là có thể đánh thắng.

Nhưng nay sĩ khí của Đại Chu đã đủ cao rồi, mà sĩ khí của Đại Thương lại không tốt.

Trực tiếp đánh là được rồi, lề mề làm gì?

Khương Tử Nha lại mỉm cười, nói: “Quân hầu không cần vội, nay sĩ khí binh sĩ Đại Chu ta tuy cao ngút, nhưng vẫn chưa đủ.

Đại Thương trông có vẻ sĩ khí sa sút, nhưng đều là lão binh dày dạn kinh nghiệm, phải đánh thêm vài trận nữa mới tốt!” “Thôi được!” Cơ Phát nghe lời khuyên, cũng không nói gì nữa. ...

Trước Giới Bài Quan, Diệp Xuân đứng giữa không trung, trước trận khiêu khích mỉa mai.

Lúc này, đột nhiên từ trong quan bay ra một chiến sĩ, tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, giữa trán mở một đạo thiên nhãn, cả người khí thế bất phàm.

"Người nào?" Diệp Xuân nhìn Dương Tiễn, cười hỏi.

"Dương Tiễn, kiến ân nhân!" Dương Tiễn sau khi gặp mặt, không trực tiếp khai chiến, mà quỳ thẳng trước mặt Diệp Xuân, dập đầu mấy cái.

Lần này, trận doanh hai bên đều kinh hãi thất sắc.

Làm gì vậy?

Đang đánh nhau hay đang nhận họ hàng?

"Ta có ơn gì với ngươi?" Diệp Xuân cũng không hiểu.

Dương Tiễn nói: "Năm xưa huynh muội ta bị Hạo Thiên bức bách, suýt chết ở Đào Sơn, sư tôn Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã cứu ta vào Xiển giáo, Diệp sư tỷ đã cứu muội muội ta Dương Thiền, Ngô là thứ tử của Dao Cơ, Dương Tiễn đây!" "Ồ..." Diệp Xuân nhận ra, "Thì ra là tiểu tử nhà ngươi!" Năm xưa chỉ thoáng nhìn qua, mới có mấy ngàn năm, tên nhóc Dương Tiễn năm đó chỉ là một đứa trẻ phàm nhân, mới mười tuổi, nay đã trưởng thành thành Đại La Kim Tiên?

Tốc độ này?

Còn nhanh hơn cả cha ta nhiều!

Chương 420

Diệp Xuân trong lòng có chút buồn bã, nói: "Thiên phú bất phàm, nhân gian hiếm có.

Nhưng, nếu nay chúng ta thuộc hai phe, sư tỷ khuyên ngươi một câu, quy phụ Đại Chu đi, cũng để tránh phải làm khổ dịch trên Bảng Phong Thần!" "Sư tôn đối với đệ tử ân trọng như núi, đệ tử không dám!" Dương Tiễn từ dưới đất đứng lên, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay vung lên, nói: "Sư tỷ, Dương Tiễn đắc tội rồi!" "Không sao!" Diệp Xuân nói: "Sư tỷ ta cũng muốn xem thần thông của ngươi!" "Vâng!" Dương Tiễn nói: "Sư tỷ cẩn thận!" Nói xong, Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao 'vút' một tiếng, đâm ra từ hư không, một đòn này, sức mạnh vô cùng, hư không xung quanh đều rung chuyển nhẹ.

Trên mũi đao kia, bao quanh một đạo quang mang màu vàng đất, quả thật kinh người vô cùng.

Diệp Xuân không dám sơ suất, thuận tay ném ra một ngọn đèn.

Ầm...

Ngọn thần đăng đó chính là Bát Cảnh Cung Đăng, nghênh gió mà lớn, trong nháy mắt trở thành một đạo phòng ngự, trường đao của Dương Tiễn va vào đó.

Ầm...

Một đợt sóng năng lượng, truyền ra bốn phương.

Một đòn của Dương Tiễn, đã đánh ngang tay với Diệp Xuân.

"Không tệ!" Diệp Xuân nói: "Có thủ đoạn gì, cứ dùng hết ra đi!" Nói xong, miệng nhỏ mở ra thổi vào ngọn thần đăng kia.

Vù...

Một ngọn lửa màu tím dài ngoẳng, trong nháy mắt lao về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn không vội không hoảng, thân hình hóa thành một đạo quang né tránh, trường đao trong tay chọn một góc hiểm hóc, lại chém ra từ xa.

Đồng thời, con mắt thứ ba giữa trán mở ra, một đạo quang mang màu đen từ đó bắn ra, thẳng đến thân thể Diệp Xuân.

"Thu thu..." Diệp Xuân né không kịp, chỉ đành tạm thời hóa ra bản thể, vô tận hỏa diễm bao quanh, trực tiếp dùng bản thể cứng rắn chống đỡ luồng hắc quang bắn ra từ mắt thứ ba của Dương Tiễn.

Bành...

Thân thể Diệp Xuân trong nháy mắt bị đánh bay.

May mà thần thông không gian lợi hại, đòn vừa rồi của Dương Tiễn trông như đánh trúng người nàng, thực ra đã bị không gian tạm thời biến đổi, tiêu trừ ba phần uy lực, bảy phần còn lại rơi vào người, đã không còn đáng ngại.

Diệp Xuân bị thương nhẹ, nhưng không hề để ý, nói: "Tiểu tử cũng có thủ đoạn đấy!" Nói xong, Ngũ Sắc Thần Quang trong tay lóe lên, năm màu cùng phát, khóa chặt toàn bộ không gian xung quanh Dương Tiễn.

"Vút..." Năm màu xuất hiện, không vật gì không quét được.

Dương Tiễn dù mạnh mẽ, cũng không chống đỡ nổi, bị Diệp Xuân trực tiếp ném vào trận doanh quân Chu, dùng Phược Tiên Tác trói chặt, bị bắt.

Ầm...

Diệp Xuân hóa ra bản thể, uống một ngụm Tam Quang Thần

Thủy, lại thắng một trận.

"Vạn tuế!" "Đại Chu uy vũ!" "Đại Chu tất thắng!" "Đại Chu vạn tuế!" ...

Binh sĩ nước Chu, sĩ khí tăng cao.

Phía sau Cơ Phát hỏi Khương Tử Nha: "Thừa tướng, lần này có thể phát binh công phạt không?" Khương Tử Nha vuốt vuốt râu, nói: "Quân hầu đừng vội, xem tiếp đã!" Quả nhiên, không lâu sau, trong quân Thương bay ra một bóng đen, là một đạo nhân của Tây Phương Giáo.

"Ngô tên Lục Áp!" Lục Áp đạo nhân nhìn Diệp Xuân, khí thế trên người đột nhiên tăng vọt.

"..." "Chuẩn thánh..." "Tu sĩ Chuẩn thánh sơ kỳ..." "Hỏng rồi, hỏng rồi!" "Diệp tiên tử, mau về!" ...

Phía Đại Chu vừa nhìn thấy tình hình, có chút không ổn.

Ngay cả Khương Tử Nha cũng cảm thấy, tình hình không ổn.

Năm xưa Đế Tuấn sinh mười con, hóa thành Kim Ô tàn phá Hồng Hoang, đại vu Hậu Nghệ của Vu tộc, dùng thần cung bắn mặt trời, liên tiếp bắn chín đứa, chỉ còn lại một đứa, sau khi Thiên đình bị diệt đã gia nhập Tây Phương Giáo, trở thành đệ tử của thánh nhân, chính là Lục Áp đạo nhân.

"Ầm..." Lục Áp không nói hai lời, trực tiếp mở miệng, một đạo Thái Dương Tinh Hỏa phun ra, vô tận nhiệt lãng cuồn cuộn, đẩy về phía Diệp Xuân.

Diệp Xuân không hề sợ hãi, nói: "Vậy thì so xem, hỏa diễm của Tam Túc Kim Ô lợi hại, hay Phượng Hoàng Niết Bàn chi hỏa của ta lợi hại!" "Hô..." Diệp Xuân hóa thành một con hỏa phượng, trên người vô tận thần hỏa bốc lên cháy rực, phun về phía Lục Áp.

Cả hai đều thuộc tính hỏa, kim hỏa Lục Áp phun ra, hồng hỏa Diệp Xuân phun ra, giao nhau trên không trung, vô cùng hùng vĩ.

Nhưng, thời gian lâu dần, Diệp Xuân liền hơi ở thế hạ phong, dù sao nàng mới là tu vi Đại La Kim Tiên, đối diện Lục Áp lại là Chuẩn thánh.

Về căn nguyên, Lục Áp cũng không kém Diệp Xuân quá nhiều.

"Hừ..." Diệp Xuân thấy mình rơi vào thế hạ phong, trong chớp mắt sắp bại lui, tay vung lên, Bát Cảnh Cung Đăng liền được tế ra, một đạo Phần Thiên Tử Hỏa bay ra, phun về phía Lục Áp.

Phần Thiên Tử Hỏa, năm xưa được Diệp Hàn dùng Nhật Tinh đề thăng, cấp bậc hỏa diễm còn cao hơn hai người, cứ như vậy, Lục Áp và Diệp Xuân, lại giằng co.

Trong tay Lục Áp, có kế thừa một món pháp bảo không tầm thường của Đế Tuấn, là Trảm Tiên Hồ Lô màu vàng, vật này vừa ra, tất nhiên sẽ chém bay đầu người.

Lục Áp âm thầm lấy Trảm Tiên Hồ Lô ra, trong lòng mặc niệm chú ngữ, một câu "Bảo bối xin xoay người..." còn chưa niệm xong, đột nhiên thấy trong tay Diệp Xuân bắn ra một đạo quang vô sắc.

Chương 421

Ánh sáng chia năm màu, nhưng từ năm hướng khác nhau, bao phủ lấy Lục Áp.

Nếu bị ánh sáng này bao phủ, chắc chắn sẽ chết.

Lục Áp không nói gì, chân lóe lên, tế ra thần thông đặc hữu của tộc Kim Ô "Túng Địa Kim Quang", chạy thoát trong gang tấc, nhưng Trảm Tiên Hồ Lô kia lại không kịp thu hồi, bị Ngũ Sắc Chi Quang trong tay Diệp Xuân thu đi.

Diệp Xuân, lại thắng một trận.

"Tốt lắm!" Khương Tử Nha ở phía sau vui mừng, nói với Cơ Phát: "Quân hầu, lúc này có thể phát binh!" "Rất tốt!" Cơ Phát vui mừng, đứng lên cầm phủ việt màu vàng, vung tay về phía Giới Bài Quan của Đại Thương, nói: "Toàn quân, xông lên!" Binh sĩ Đại Chu phía sau, lúc này sĩ khí đã lên đến cực hạn, dưới sự dẫn dắt của Diệp Xuân và những người khác, trực tiếp xông về phía quan khẩu của Đại Thương.

Đại Thương vốn có thể dựa vào quan khẩu để phòng thủ một thời gian, đáng tiếc Diệp Xuân là người đầu tiên lên tường thành, những binh sĩ thủ tướng sau khi nhìn thấy Diệp Xuân, như thấy thiên thần hạ phàm, từng người một sợ vỡ mật, đâu còn tâm trí trấn thủ.

Chưa đầy một ngày, cả Giới Bài Quan đã bị quân Chu chiếm được.

Quân đội Đại Thương, nhanh chóng rút lui.

Đương nhiên, thừa thắng truy kích là bản năng của con người, Khương Tử Nha mệnh cho Nam Cung Thích, Hoàng Phi Hổ hai

người, dẫn quân đội Đại Chu, xông về phía Đại Thương.

"Giết!" Quân đội Đại Chu bình thường huấn luyện nghiêm chỉnh, dân chúng biên thùy khá dũng mãnh, trong tình huống một đối một còn chiếm ưu thế.

Nay quân Thương tan tác như chim vỡ tổ, không còn ý chí chiến đấu, liền trở thành một cuộc tàn sát một chiều.

Quân đội Đại Chu thừa thắng xông lên, tiến thẳng mười vạn dặm, đánh quân đội Đại Thương lui về Tị Thủy Quan.

Tại Tị Thủy Quan, Văn Trọng chỉnh đốn lại quân đội Đại Thương, hợp nhất với quân đội bổ sung mới từ thành Triều Ca, xây dựng một tuyến phòng thủ tạm thời.

Hoàng Phi Hổ, Nam Cung Thích hai người suất lĩnh quân Chu đi đường xa, tự nhiên không dám tấn công mạnh, chỉ hạ trại dưới Tị Thủy Quan, chờ đợi bộ đội hậu phương.

Phía quân đội Đại Chu vì bộ đội hậu phương chưa theo kịp, chỉ có thể hạ trại trước, ngược lại phía Đại Thương, vì sĩ khí trong quân đội sa sút, người người không muốn chiến tranh, cũng không dám tùy tiện chiến đấu.

Hai bên dưới Tị Thủy Quan, lại một lần nữa rơi vào thế giằng co.

Hơn một tháng sau, bộ đội hậu phương của Đại Chu liên tục kéo đến, dưới Tị Thủy Quan, nhìn một cái, đen kịt toàn là binh sĩ.

Trong Tị Thủy Quan, binh sĩ của Đại Thương cũng dần dần hồi phục từ trạng thái sa sút đó.

Vì Diệp Xuân liên tiếp thắng trận, nên người bắt đầu khiêu chiến, tự nhiên cũng là Diệp Xuân.

Vì thần uy trước đó quá mạnh, dẫn đến trong toàn bộ trận doanh

Đại Thương không ai dám ra ứng chiến.

Cơ Phát có chút nóng nảy, nói với Khương Tử Nha: "Thừa tướng, chúng ta muốn chiến, họ lại không ứng chiến.

Phải làm sao đây?" Khương Tử Nha nói: "Quân hầu không cần vội, ta tự có sắp xếp!" An ủi Cơ Phát một phen, sau đó Khương Tử Nha liền lệnh cho người trói gã to con Ô Văn Hóa lại, lôi ra trước trận hai quân.

Nam Cung Thích tự mình cầm đao, một đao chém bay đầu Ô Văn Hóa.

Ô Văn Hóa không phải là đệ tử của các giáo phái lớn, nhưng người này thiên phú dị bẩm, sức mạnh vô cùng, là người trời định phải lên Bảng Phong Thần, cho nên sau khi chết, linh hồn không quy về địa phủ luân hồi, một điểm chân linh nhập vào Bảng Phong Thần.

Ô Văn Hóa bị giết, sĩ khí của Đại Thương càng sa sút.

Lúc này, Nam Cung Thích ở trước trận hai quân, nói với Văn thái sư của Đại Thương: "Văn Trọng, ngày mai nếu không chiến, ta sẽ chém tam đại đệ tử của Xiển giáo, Dương Tiễn!" Lời này vừa ra, cả Đại Thương chấn động.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Thái Ất Chân Nhân càng lo lắng.

Dương Tiễn là tam đại đệ tử, bẩm sinh có thiên nhãn, thiên phú dị bẩm, chỉ trong mấy ngàn năm đã luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, còn kinh khủng hơn cả tiến cảnh của Diệp Hàn năm xưa.

Lúc này, tuy là đệ tử, nhưng Ngọc Đỉnh biết, chiến lực của đệ tử Dương Tiễn này đã áp đảo mấy người trong Thập nhị kim tiên, ngay cả ông cũng không thể thắng trăm phần trăm đệ tử này.

Cho nên, Dương Tiễn là nhân vật cốt lõi của toàn bộ Xiển giáo, tự nhiên không thể bị chém giết.

Văn Trọng nhìn Nam Cung Thích, nói: "Thôi được, vậy ngày mai tái chiến!" Hai bên đều trở về doanh trại của mình.

Phía Đại Chu một mảnh hoan hô cổ vũ, còn Đại Thương lại mặt mày ủ dột.

"Ngày mai, ai đi chiến với Diệp Xuân?" Văn Trọng nhìn mọi người.

Sắc mặt mọi người đều tối sầm.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân có chút kích động, nói: "Thật sự không được nữa thì, bần đạo sẽ đi gặp con gái của Thánh phụ, tuy là lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng đệ tử của ta, tuyệt đối không thể bị chém!" "Sư huynh, đừng kích động!" Thái Ất Chân Nhân ở bên cạnh khuyên.

Lúc này, Thân Công Báo đứng ra, nói: "Được rồi, Ngô đi Tây Phương Giáo, gọi mấy vị sư huynh pháp lực cao cường đến, miễn cưỡng ứng phó vậy!" Thân Công Báo vừa đứng dậy, Lục Áp bên cạnh nói: "Đừng đi nữa, có người đến rồi!" 34.

Chỉ thấy dưới Tị Thủy Quan, trong doanh trướng của mọi người, một đạo nhân hơi mập xuất hiện, mặt mang nụ cười nhìn mọi người, sau đó xung quanh đột nhiên dâng lên vô tận tử khí, từng đóa kim hoa ngưng tụ, từng tầng kim liên nở rộ, mùi hương lạ bay khắp nơi.

"Kiến Tây phương thánh nhân!" Mọi người kinh ngạc, đều hướng về thánh nhân hành lễ.

Người đến, chính là Chuẩn Đề của Tây Phương Giáo.

Chuẩn Đề mỉm cười, nói: "Không cần đa lễ, bần đạo đến đây, là có một món bảo vật ban xuống, đảm bảo các ngươi sẽ xoay chuyển cục thế." 35.

Chương 422

Năm xưa trong Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ từng nói Thánh nhân không được trực tiếp tham gia vào sát kiếp nhưng có thể mưu tính.

Chuẩn Đề tuy đã đến Tị Thủy Quan, nhưng cũng không dám ra tay, dù sao mọi người đều chưa ra tay.

Nếu không đừng nói gì khác, chỉ một mình Diệp Hàn, cũng có thể đưa tất cả mọi người lên Bảng Phong Thần.

Tuy không thể ra tay, nhưng có thể tặng đệ tử một số pháp bảo để khắc địch chế thắng.

"Sư tôn!" Thân Công Báo đối với Chuẩn Đề, cũng hành lễ sâu, có sư phụ ở đây, lòng hắn cũng ổn định lại.

"Ừm!" Chuẩn Đề nhìn Thân Công Báo, mỉm cười nhẹ, giữa hai người, lại không có sự thân thiết như lần đầu gặp mặt.

"Văn Trọng, Lục Áp, theo ta!" Chuẩn Đề vung tay, mang theo Văn Trọng, Lục Áp hai người, mở ra một không gian riêng.

Hai người lại một lần nữa hành lễ.

Chuẩn Đề vung tay, tế ra một thanh trường đao đen nhánh, treo lơ lửng giữa không trung.

Thanh đao này vừa ra, không khí xung quanh lập tức căng thẳng, trong không gian này, vô tận sát phạt chi khí lập tức sinh ra, trên đao mang theo một luồng sát ý tà ác, khiến người ta không rét mà run.

"Đây là Hóa Huyết Thần Đao!" Chuẩn Đề nhìn hai người, nói: "Đao này là tà bảo đệ nhất Hồng Hoang, do oán khí hỗn hợp với tử vong khí tức của ba ngàn Hỗn Độn ma thần sau khi chết trước khi Bàn Cổ khai thiên lập địa hóa thành, là trấn tộc chi bảo của hung thú nhất

tộc, uy lực vô song, không phải hung thú nhất tộc, không thể luyện hóa!" Hai người sau khi nghe xong, thân thể đều run lên.

Rõ ràng, họ cũng biết sự khủng bố của Hóa Huyết Thần Đao.

"Đao này khắc chế thần hồn của tất cả tu sĩ, lại uy lực vô song!" Chuẩn Đề nói: "Dùng nó phá địch, chắc chắn sẽ không gì cản nổi." "..." Lục Áp nói: "Sư tôn, bảo vật này lợi hại như vậy, vì sao không thấy xuất hiện trên đời?" Chuẩn Đề nói: "Đó chính là điều vi sư muốn nói.

Đao này không thể luyện hóa, nên công kích đối với thần hồn, là công kích không phân biệt.

Nói đơn giản, dùng nó công kích thần hồn của người khác, thần hồn của mình cũng sẽ bị tổn thương.

Nguyên thần càng mạnh, tổn thương càng lớn, không phải ai cũng có thể sử dụng, về lý thuyết, tu vi càng thấp, càng có thể điều khiển được đao này!" Văn Trọng và Lục Áp hai người, lập tức kinh ngạc!

Theo lời Chuẩn Đề, đao này trừ hung thú nhất tộc, người khác không thể luyện hóa.

Nay cả Hồng Hoang hung thú đã bị diệt tuyệt, tự nhiên là không ai có thể luyện hóa được.

Thứ hai, tu vi càng cao, càng không thể điều khiển, vì tà đao đối với thần hồn của tất cả mọi người đều có sát thương lớn, bao gồm cả người thi pháp. 36.

Cũng không khó hiểu vì sao thanh đao này vẫn luôn không xuất hiện ở Hồng Hoang.

"Hai người thử xem, ai có thể điều khiển được đao này?" Chuẩn Đề chỉ vào Hóa Huyết Thần Đao, nhìn hai người nói.

“Ta trước!” Lục Áp hít sâu một hơi, hai tay liền nắm lấy chuôi tà đao, trong khoảnh khắc nắm lấy chuôi đao, Lục Áp cảm nhận được một luồng run rẩy từ linh hồn.

Chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tà đao, chưa phát ra công kích, đã khiến thân thể hắn run rẩy.

“Hây...” Lục Áp cố nén cơn đau dữ dội trong thần thức, giơ cao Hóa Huyết Thần Đao, sau đó chém xuống một đao.

Ầm...

Đao mang đi đến đâu, một không gian tạm thời được xây dựng, suýt chút nữa bị Lục Áp trực tiếp chém nát.

Phụt...

Một đao chém xuống, uy lực không nhỏ, nhưng đúng như Chuẩn Đề nói, đao này là tà đao, không thể luyện hóa, khi công kích, công kích thần hồn trong đó là công kích không phân biệt.

Chỉ một đao, đã khiến Lục Áp bị phản phệ thân thể lung lay sắp đổ, sắc mặt trắng bệch, phun ra một ngụm máu vàng.

“Ai...” Chuẩn Đề lắc lắc đầu, nói: “Không được, tu vi quá cao rồi!” Lục Áp là tu vi Chuẩn thánh sơ kỳ, tu vi cao, thần thức cũng càng cao, tự nhiên tổn thương cũng càng lớn.

“Ngươi, có thể thử!” Chuẩn Đề nhìn về phía Văn Trọng.

Văn Trọng cũng học theo Lục Áp, hai tay nắm lấy Hóa Huyết Thần Đao.

Ân...

Văn Trọng cảm giác tay mình lạnh đi, nhưng lại không giống như Lục Áp, chỉ nắm lấy đã thân thể run rẩy.

Sau đó, Văn Trọng chém một đao từ xa, một đạo đao mang không

kém gì đao mang vừa rồi của Lục Áp bay ra, ầm một tiếng chém vào hư không, trực tiếp xé nát một không gian do Chuẩn Đề xây dựng.

Hô...

Không đợi không gian hoàn toàn vỡ nát, Chuẩn Đề liền thi triển lại pháp lực, vá lại không gian.

Văn Trọng, sau khi phát ra đao vừa rồi, tuy thần hồn cũng bị tổn thất, nhưng vì bản thân tu vi thấp hơn, mới Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, nên phản phệ cũng không quá nghiêm trọng, chỉ là sắc mặt có chút trắng bệch.

"Thế nào?" Chuẩn Đề hỏi Văn Trọng.

Chương 423

Văn Trọng phịch một tiếng quỳ xuống đất, nói: "Đa tạ thánh nhân ban bảo vật, có bảo vật này, chắc chắn sẽ khiến đám người Tiệt giáo không một ai sống sót, toàn bộ lên Bảng Phong Thần!" "Ừm..." Chuẩn Đề mỉm cười, nói: "Rất tốt, các ngươi đi chuẩn bị đi, Ngô đi đây!" Vung tay một cái, ném hai người ra khỏi không gian, Chuẩn Đề rời đi. ...

Ngày hôm sau, Diệp Xuân vẫn như cũ khiêu chiến ở cửa Tị Thủy Quan.

Nam Cung Thích ở phía sau hô: "Hôm nay nếu không ra, liền chém Dương Tiễn!" Chỉ nghe phía Đại Thương, một tiếng pháo nổ, Văn Trọng mình mặc áo giáp bay ra khỏi cửa thành, đáp xuống dưới Tị Thủy Quan, đối đầu với Diệp Xuân.

Diệp Xuân nhìn Văn Trọng, trước tiên hơi kinh ngạc, sau đó nói: "Lão già, không phải ngươi là chủ soái tam quân sao, Đại Thương hết người rồi à, phải phái chủ soái tự mình xuất chiến, ta thấy các ngươi đầu hàng đi!" "Ha ha..." Văn Trọng nhìn Diệp Xuân, tay duỗi ra, Hóa Huyết Thần Đao đen nhánh liền xuất hiện, trên đó hắc khí bao quanh, một luồng khí tức tà ác vô hình tràn ngập cả không gian: "Phải cẩn thận đấy!" Nói xong, cũng không thấy có hoa dạng gì, trực tiếp chém một đao về phía Diệp Xuân.

Diệp Xuân nhìn thấy Hóa Huyết Thần Đao trong nháy mắt, trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ bảo bối gì đây?

Nhưng bất kể là bảo bối gì, ta cứ thu trước đã.

Nàng thi triển thần thông Ngũ Sắc Thần Quang, quét về phía tà đao, nào ngờ lần này Ngũ Sắc Thần Quang đột nhiên mất hiệu lực,

không còn tác dụng.

Nhìn lại đao mang kia, đã đến trước người.

Diệp Xuân không kịp nghĩ nhiều, đối mặt với sát phạt chi khí, bản năng cảm thấy sợ hãi, liền ném ra con bài tẩy cuối cùng, chính là Tam Thập Lục Phẩm Thất Thải Liên Đài.

Vật này vốn là chí bảo phòng ngự của Diệp Hàn, Diệp Xuân tham chiến, Diệp Hàn lo lắng cho an nguy của con gái, trước khi đi đã ban cho Diệp Xuân.

Keng một tiếng!

Đao mang màu đen kia rơi xuống Thất Thải Liên Đài, quang hoa trên Thất Thải Liên Đài hơi tối đi, sau đó cả người Diệp Xuân cùng Thất Thải Liên Đài trong nháy mắt bị chém bay, bay ngược về doanh trại Chu.

Khi từ dưới đất đứng dậy, sắc mặt đã trắng bệch, thần hồn bị tổn thương.

Phụt...

Một ngụm máu tươi phun ra.

Không phải Tam Thập Lục Phẩm Thất Thải Liên Đài không tốt, mà là Diệp Xuân chưa luyện hóa, lại trong lúc vội vã lấy ra, thậm chí chưa tế ra, nên mới bị Văn Trọng có cơ hội.

Diệp Xuân bị thương nhẹ, nhưng từ cuộc giao chiến vừa rồi, cũng biết hắc đao trong tay Văn Trọng không tầm thường.

"Thanh đao đó, rất tà môn, có thể ô nhiễm linh hồn người khác!" Diệp Xuân vừa đứng dậy, đã thấy bên cạnh, Khô Lâu Nhị Tiên của Tiệt giáo cùng nhau xông vào chiến trường, hét lớn một tiếng với Văn Trọng, lao vào chiến đấu.

Diệp Xuân là con gái của Diệp Hàn, ở trong Tiệt giáo có địa vị vô cùng cao.

Khô Lâu Nhị Tiên thấy Diệp Xuân chịu thiệt, tự nhiên tức giận xông lên.

Đáng tiếc, họ đã đánh giá thấp sự mạnh mẽ của đối thủ.

Vừa xông lên, Văn Trọng trực tiếp chém hai đao, một đao một người, Khô Lâu Nhị Tiên Mã Nguyên, Thạch Cơ hai người đều vong mạng!

Khi Văn Trọng chém đao, công thế còn chưa đến, linh hồn của Thạch Cơ và Mã Nguyên hai người đã bị nhiễu loạn, pháp thuật bình thường đã mất đi tám phần, làm sao có thể địch lại Văn Trọng.

"..." Diệp Xuân kinh hãi!

Trong nháy mắt, lão già kia đã giết người.

"Thạch Cơ tỷ tỷ..." Diệp Xuân mắt lưng tròng, vốn định lên sân, đáng tiếc nguyên thần vô lực, không thể tái chiến.

"A a a a..." Trên bầu trời, một đại hán đen nhẻm đau khổ hét lên trời mấy tiếng, nói: "Lão tặc Văn Trọng, nạp mạng!" Người này là đệ tử ký danh của Tiệt giáo, là lão đại Ma Lễ Thanh trong Ma Gia Tứ Tướng, và Thạch Cơ quan hệ rất tốt, nên thấy Thạch Cơ vẫn lạc, tự nhiên đau lòng.

"Thạch Cơ nương nương, đại ca báo thù cho ngươi!" Ma Lễ Thanh là tu vi Đại La Kim Tiên, tay cầm một thanh Thanh Phong Kiếm, một bước đã đến trước mặt Văn Trọng, một kiếm đâm thẳng vào Văn Trọng, tốc độ vô cùng.

Nhưng, Văn Trọng chỉ vừa giơ tà đao lên, sắc mặt Ma Lễ Thanh liền cứng lại.

Thần hồn trong khoảnh khắc đã bị ô nhiễm tám phần.

"Ầm..." Văn Trọng ngửa đao chém tới, Ma Lễ Thanh tuy là Đại La Kim Tiên, cũng bị một đao chém thành hai đoạn, nguyên thần bay về phía Bảng Phong Thần.

"Đại ca..." Ma Gia Tứ Tướng, là một thể!

Lão đại bị người giết, những người còn lại Ma Lễ Hồng, Ma Lễ Hải, Ma Lễ Thọ làm sao có thể nhịn.

Ba người mỗi người cầm vũ khí, từ ba góc độ khác nhau bay ra, tấn công Văn Trọng.

Văn Trọng lúc này sắc mặt càng ngày càng trắng, nhưng vẫn cố nén cơn đau nhói trong linh hồn, sau khi giơ đao lên, vút vút vút ba đao chém xuống, ba người còn lại trong Ma Gia Tứ Tướng, đều ngã xuống đất.

Ba người nguyên thần, lại một lần nữa bay về phía Bảng Phong Thần.

Văn Trọng lòng tin tăng mạnh, đao này quả nhiên lợi hại, vừa xuất hiện, trong khoảnh khắc đã chém sáu người.

Văn Trọng trong khoảnh khắc đã chém sáu người!

Đánh bại Diệp Xuân, không chỉ lòng tin của hắn tăng mạnh, mà lòng tin của cả quân đội Đại Thương cũng tăng mạnh.

Chương 424

Phải biết rằng, đây không phải là sáu người bình thường, trong đó Ma Gia Tứ Tướng đều là tu vi Đại La Kim Tiên, Thạch Cơ nương nương và Mã Nguyên trong Khô Lâu Nhị Tiên, cũng đều là Thái Ất Kim Tiên đại viên mãn.

Sáu người như vậy, đều bị một đao chém giết, có thể thấy sự khủng bố của Hóa Huyết Thần Đao.

"Đại Thương uy vũ!" "Đại Thương vạn tuế!" "Đại Thương vạn tuế!" ...

Sĩ khí của quân đội, trong nhất thời tăng cao!

Ngược lại Tây Chu, lập tức sĩ khí sa sút.

Khương Tử Nha chau mày, Cơ Phát nheo mắt, nhìn nửa ngày, đột nhiên hỏi: "Thừa tướng, pháp bảo kia, lợi hại như vậy sao?" Khương Tử Nha lắc lắc đầu, nói: "Vi thần hổ thẹn, không nhận ra pháp bảo đó, vật này lại có thể ô nhiễm linh hồn người khác, quả thật là tà bảo!" "Như vậy, phải làm sao?" Cơ Phát nhìn về phía Khương Tử Nha và Hoàng Phi Hổ.

Diệp Xuân ngồi bên cạnh nói: "Để ta ra ngoài, ta đi gặp lại Văn Trọng!" "Không được!" Mọi người kinh hãi, đều vội vàng khuyên can, không dám để Diệp Xuân ra trận nữa.

Uy lực của Hóa Huyết Thần Đao vừa rồi mọi người đều đã chứng kiến, quá lợi hại, Ma Gia Tứ Tướng Đại La Kim Tiên bị miểu sát trong nháy mắt, Diệp Xuân tuy lợi hại, nhưng cũng là Đại La Kim Tiên, lại là con gái của Diệp Hàn, mọi người làm sao có thể để nàng mạo hiểm?

“Thừa tướng, chúng ta tiếp theo phải làm sao?” Cơ Phát nhìn về phía Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nói hai chữ: “Rút quân!” Thế là, Nam Cung Thích ra mặt, hẹn với Đại Thương ngày mai tái chiến.

Nhưng, đêm đó, quân đội Đại Chu lại lặng lẽ nhổ trại rút đi.

Nay có Hóa Huyết Thần Đao ở trước mặt, sĩ khí sa sút, chắc chắn không thể chiến được.

Ngày thứ hai khi Đại Thương chuẩn bị chiến đấu, phát hiện Đại Chu chỉ để lại thành không, lập tức biết đã bị lừa, vội vàng phái quân đội đi truy đuổi, nhưng bị binh sĩ Đại Chu do Hoàng Phi Hổ chỉ huy chặn hậu đánh bại, cứ như vậy, Đại Chu thuận lợi rút lui.

Nhưng không phải về nước, mà đóng quân trong Giới Bài Quan mà họ đã chiếm được từ tay quân Thương, lấy Giới Bài Quan làm phòng thủ, tạm thời giằng co.

Mọi việc sắp xếp ổn thỏa, ban lãnh đạo Đại Chu mở một cuộc họp.

Cơ Phát nói: “Ta tuy đã rút về Giới Bài Quan, nhưng quân đội Đại Thương chắc chắn sẽ nhanh chóng đuổi đến, đến lúc đó có tà đao kia, ta không thể chiến với họ, phải làm sao?” Khương Tử Nha nói: “Thôi được, Ngô đến tổ địa Nhân tộc, hỏi sư tôn xem sao!” Hắn cũng không giải quyết được, chỉ có thể đi tìm Diệp Hàn xin ý kiến.

Diệp Xuân nói: “Sư đệ, ta đi cùng ngươi!” “Đa tạ sư tỷ!” Thế là, Khương Tử Nha ngồi lên Thất Thải Liên Đài ba mươi sáu phẩm của Diệp Xuân, lướt qua vạn sông ngàn núi, trong nháy mắt đã đến tổ địa Nhân tộc.

Bước vào đạo trường của Diệp Hàn, chỉ thấy Diệp Hàn đang minh tư, trước người vô số tinh thần vũ trụ hiện ra, vô tận huyền hoàng chi

khí bao quanh, cả người uy thế, còn mênh mông hơn cả thánh nhân.

Diệp Hàn mở mắt, nhìn Diệp Xuân một cái, nói: "Thần hồn bị tổn thương rồi?" Diệp Xuân nói: "Cha, lão già Văn Trọng của Đại Thương đó, không biết từ đâu lôi ra một thanh đao, không gì cản nổi, chuyên ô nhiễm thần hồn người khác!" "Ừm!" Diệp Hàn tự nhiên biết đó là Hóa Huyết Thần Đao, gật gật đầu, khuất chỉ một cái.

Một đạo quang hoa màu trắng như hạt gạo từ trên cao rơi xuống, nhập vào nguyên thần của Diệp Xuân.

"Đây là Cửu Chuyển Nguyên Công, con đi tu tập cho tốt, nguyên thần sẽ nhanh chóng hồi phục!" Diệp Hàn từ trên đài mây một bước bước xuống, đáp xuống bên cạnh Diệp Xuân.

Diệp Xuân gật gật đầu, lại nói: "Vậy bên Giới Bài Quan làm sao?

Thanh đao trong tay lão già Văn Trọng..." "Đó là Hóa Huyết Thần Đao!" Diệp Hàn nói: "Là một trong những kỳ bảo của Hồng Hoang, khi công kích trước tiên sẽ ô nhiễm linh hồn người khác, cộng thêm bản thân công kích mạnh mẽ, tự nhiên khó có thể phòng ngự.

Đừng nói Đại La Kim Tiên, Chuẩn thánh thấy cũng phải lùi ba bước." "Lợi hại vậy sao?" Khương Tử Nha mắt giật giật.

Diệp Xuân bĩu môi, nói: "Vậy, nếu cha ra tay, không phải là dễ như trở bàn tay sao?" Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Con lại biết nịnh rồi.

Phong Thần sát kiếp, Ngô hiện tại không tiện ra tay, nếu không thánh nhân đều ra tay, Hồng Hoang chẳng phải loạn lên sao?" "Vậy làm sao?" Diệp Xuân nói: "Không thể để tên Văn Trọng đó kiêu ngạo như vậy được!" "Thưa sư tôn!" Khương Tử Nha nói: "Nay thiên mệnh tại Chu, Đại Chu đáng hưng, nhưng..." "Ha ha!" Diệp Hàn cắt ngang lời Khương Tử Nha, nói: "Cái gọi là cơ hội ở ngay trước mắt mà không thấy, Hóa Huyết Thần Đao chuyên ô nhiễm thần hồn, tìm

một người không có linh hồn đi đối phó, không phải là được rồi sao?" "Người không có linh hồn?" Khương Tử Nha ngạc nhiên: Có loại người này sao?

"Ai vậy ạ!" Diệp Xuân nói: "Cha, đừng úp mở nữa!" "Đệ tử của con, Na Tra!" Hả...

Diệp Xuân gãi đầu.

Đúng vậy, đồ đệ của mình mà mình cũng quên, mình...

Năm xưa Na Tra ở Trần Đường Quan giết rồng, bị Hạo Thiên và một đám người bức bách, tự đoạn thân thể mà chết, Diệp Hàn dùng nguyên thần của hắn, dùng bạch ngọc liên ngẫu tái tạo nhục thân, nhưng hồn phách của Na Tra lại bay vào địa phủ, bị Hậu Thổ phong làm một trong Ngũ Phương Quỷ Đế, Trung Ương Quỷ Đế.

Nguyên thần và linh hồn của Na Tra tách rời, thân thể sau khi tái tạo, không sợ bất kỳ tà bảo nào có thể khắc chế linh hồn.

Bản thân Na Tra là tu vi Thái Ất Kim Tiên, còn mạnh hơn Văn Trọng, như vậy, tự nhiên không sợ Văn Trọng.

Hai người từ biệt Diệp Hàn, tìm được Na Tra, trở lại Giới Bài Quan ở nhân gian.

Mấy ngày sau, quân đội Đại Thương quả nhiên cũng theo đến, hạ trại dưới Giới Bài Quan, ra vẻ chuẩn bị công thành.

Ngày hôm sau, Văn Trọng cầm Hóa Huyết Thần Đao, dưới thành của quân Chu chửi bới.

Sau một thời gian tu dưỡng, nguyên thần và linh hồn của Văn Trọng đã hồi phục, cảm thấy dùng Hóa Huyết Thần Đao, chém giết thêm vài người nữa, không có vấn đề gì.

"Các ngươi, nếu không ứng chiến, quân Đại Thương của ta, trong

khoảnh khắc có thể công vào Giới Bài Quan!" Văn Trọng đang chửi bới, đột nhiên thấy một đám mây đỏ từ trong Giới Bài Quan bay ra.

Chính là Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Hỏa Tiêm Thương.

"Hử..." Văn Trọng sau khi thấy Na Tra, hỏi: "Đại Chu hết người rồi sao, phái một Thái Ất Kim Tiên đến nộp mạng, về đi, tìm cao thủ khác." "Hừ..." Na Tra không nói hai lời, trực tiếp đâm một thương về phía Văn Trọng.

Na Tra khi là Kim Tiên, có thể giết Thái Ất Kim Tiên Ngao Bính, nay là Thái Ất Kim Tiên, chiến lực còn mạnh hơn nhiều so với Thái Ất Kim Tiên bình thường, một thương đâm xuống, hư không bên dưới rung chuyển.

Chương 425

"Đến hay lắm!" Tà đao trong tay Văn Trọng giơ lên, chém một đao về phía Na Tra. 37.

Hóa Huyết Thần Đao sở dĩ lợi hại là vì khi chém ra, trước tiên nó sẽ ô nhiễm linh hồn đối phương, còn công kích vật lý phía sau tuy lợi hại nhưng không phải là đòn chí mạng nhất.

Na Tra không có linh hồn, tự nhiên sẽ không bị Hóa Huyết Thần Đao ô nhiễm, né qua đao mang màu đen, chân khẽ dùng lực, thân hình nhanh chóng tăng tốc, Phong Hỏa Luân vận chuyển đến cực hạn, một thương đâm ra.

Ầm...

Văn Trọng tại chỗ, bị Na Tra một thương đánh bay nửa thân thể.

Còn Hóa Huyết Thần Đao, thì rơi vào tay Na Tra.

"Ừm...

đao này không tệ!" Na Tra thu lại Hỏa Tiêm Thương, hai tay cầm đao, chém một đao về phía Văn Trọng.

Thân thể Văn Trọng vỡ nát, chân linh nhập vào Bảng Phong Thần.

"Ngươi dám!" Thấy Na Tra cướp được Hóa Huyết Thần Đao của Văn Trọng, Lục Áp đạo nhân lập tức kinh hãi!

Lão biết rõ sự lợi hại của tà đao, bây giờ trong phe Đại Chu lại xuất hiện một tu sĩ không có linh hồn, quả thật khiến người ta sợ hãi.

Nếu người này cầm đao thì đúng là thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Bởi vì không có linh hồn nên sẽ không bị cắn trả.

Lục Áp đang lớn tiếng mắng chửi thì đã thấy Na Tra vung tay một đao tiễn Văn Trọng lên Phong Thần Bảng.

Văn Trọng là chủ soái tam quân, là trọng thần lừng lẫy của Đại Thương.

Vừa chết, quân tâm lập tức dao động.

"Làm tốt lắm!" Ở phía sau, Diệp Xuân cổ vũ Na Tra.

Na Tra cười ha hả, kéo trường đao quay về doanh địa Đại Chu.

"Cầm đao về rồi!" Về đến doanh địa, Na Tra đặt thanh trường đao đen kịt lên bàn.

Mọi người lập tức vây quanh.

Nhưng không một ai dám tiến vào phạm vi ba thước quanh thanh hắc đao.

Bởi vì trên thân đao tỏa ra một luồng khí tức khiến người ta kinh hãi, không chỉ tà ác mà còn mang theo sức mạnh hủy diệt, đứng gần một chút thôi thần hồn cũng cảm thấy đau đớn.

Thế nhưng Na Tra lại là một ngoại lệ.

Diệp Xuân nhìn thanh đao, hận thù phun mấy bãi nước bọt, nói: "Nó đã hại chết Thạch Cơ nương nương, Mã Nguyên cùng Ma gia tứ tướng." Mối quan hệ giữa các đệ tử Tiệt giáo rất tốt, họ chết đi, Diệp Xuân tự nhiên thấy đau lòng.

"Được rồi sư tôn!" Na Tra an ủi Diệp Xuân, nói: "Bây giờ đệ tử đã báo thù cho mấy vị sư thúc, sư tổ rồi!" Cơ Phát nói: "Bảo vật lợi hại, người khác lại không dùng được, không bằng ban cho Na Tra dùng đi, ngày sau mang theo bảo đao vi chinh phạt cho quả nhân." "Được!" Na Tra thu hồi hắc đao.

Cơ Phát và Khương Tử Nha còn có việc quan trọng khác cần

thương nghị!

Chuyện hắc đao đã được giải quyết, thanh đao rơi vào tay phe mình, vậy thì không cần phải sợ quân Thương nữa.

Đánh thôi!

Nửa ngày sau, quân đội Đại Chu từ trong Giới Bài Quan tràn ra, như dòng nước lũ lao về phía doanh địa quân Thương.

Sĩ khí quân Thương tuy sa sút nhưng được huấn luyện nghiêm chỉnh, bình thường cũng tham gia không ít cuộc chinh phạt, hai quân đại chiến, trong chốc lát vẫn chưa phân được thắng bại.

Nhưng các tu sĩ hai bên cũng dần dần gia nhập vào vòng chiến.

Diệp Xuân tay cầm Bát Cảnh Cung Đăng, thổi một hơi, vô tận tử hỏa phun ra, mấy ngàn binh sĩ liền bị thiêu thành tro bụi.

"Giết a..." Na Tra tay cầm Hóa Huyết Thần Đao nhiếp hồn người, sở hướng phi mỹ, tu sĩ nào dám ứng chiến gần như bị chém chết chỉ bằng một đao, không hề có sức phản kháng.

Chẳng mấy chốc, một nửa trong số ba đời đệ tử của Xiển giáo đã bị một mình Na Tra xử lý.

Ở một góc bên cạnh, Lục Áp nhìn chằm chằm thanh đao trong tay Na Tra, vừa kiêng kỵ lại vừa có chút hối hận.

Thanh đao này rơi vào tay Đại Chu cực kỳ bất lợi cho phe mình, đao vốn là bảo bối của Tây phương giáo, sao có thể để cho Na Tra được chứ?

Không được!

Lục Áp cảm thấy, dựa vào tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ của mình, trực tiếp dùng uy áp trấn áp Na Tra, sau đó ra tay cướp đoạt, hẳn là có thể toàn thân trở ra.

Na Tra chẳng qua chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, cho dù cướp không được thì cũng tuyệt đối không đến mức chết trong tay một Thái Ất Kim Tiên.

Chương 426

Bởi vì trong Hồng Hoang này, cũng chưa từng thấy Thái Ất Kim Tiên nào mạnh mẽ đến thế, không phải sao?

Nhắm chuẩn thời cơ, nhân lúc Na Tra không chú ý, Lục Áp đạo nhân đột nhiên ra tay.

Rầm...

Đầu tiên, một luồng uy áp Chuẩn Thánh sơ kỳ mạnh mẽ vô song đánh thẳng về phía Na Tra, sau đó lão há miệng phun ra vô tận Thái Dương Chân Hỏa.

Dưới luồng uy áp và vô tận Thái Dương Chân Hỏa, Lục Áp cảm thấy Na Tra tuyệt đối không chống đỡ nổi, lão thi triển thuật Túng Địa Kim Quang, trực tiếp đến bên cạnh Na Tra, đưa tay định cướp Hóa Huyết Thần Đao trong tay hắn.

Dù sao cũng là vật của Tây phương giáo, không thể rơi vào tay môn hạ Tiệt giáo.

Nhưng nếu là tình huống bình thường, một luồng uy áp của Lục Áp tuyệt đối có thể trực tiếp đè nát một Thái Ất Kim Tiên.

Đáng tiếc lão đã tính sai, Na Tra vốn không có linh hồn, tuy nguyên thần vẫn còn đó nhưng uy áp tác động lên thân thể hắn đã chẳng còn được ba phần lực.

Na Tra xoay người, nhe răng cười với Lục Áp, sau đó vung trường đao.

Rầm...

Thần quang màu đen trên thân đao bắn ra, trực tiếp đánh cho Lục Áp giật nảy mình, linh hồn run rẩy, thân thể lập tức khựng lại.

Sau đó, Na Tra vung đao chém xuống.

Thật đáng thương cho Lục Áp, đường đường là Kim Ô, con ruột của Yêu tộc Đại đế đời trước Đế Tuấn, tu vi Chuẩn Thánh, trong nháy mắt lại bỏ mạng trong tay một Thái Ất Kim Tiên.

"Không thể nào!" Trong lòng Lục Áp mang theo vô tận uất hận, còn chưa kịp hoàn hồn thì đã phát hiện mình đang bay với tốc độ cao, nháy mắt rời khỏi chiến trường Chu - Thương, bay vào bóng tối vô tận.

Lục Áp, chết!

Hồn quy Phong Thần Bảng!

"Giết..." Phe Đại Chu, cộng thêm đông đảo đệ tử Tiệt giáo, vừa thấy Lục Áp và Văn Trọng đều đã chết, sĩ khí lập tức tăng vọt, trực tiếp tấn công vào doanh địa Đại Thương.

Ngược lại, binh lính Đại Thương sĩ khí lập tức mất hết, tan tác như ong vỡ tổ.

"Không hay rồi!" Thái Ất Chân Nhân nói: "Na Tra kia cầm tà đao, phe ta không ai cản nổi phong độ của hắn, tiếp tục giao chiến đã không còn ý nghĩa, mau chóng rút lui, đến Tị Thủy Quan rồi tính tiếp!" "Thôi được!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng không dám đối đầu trực diện với Na Tra: "Trước tiên lui về Tị Thủy Quan, chỉnh đốn binh tướng, nghĩ ra cách rồi lại chiến!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân, Thân Công Báo cùng một đám đệ tử đại giáo trực tiếp bỏ mặc quân Thương, hóa thành lưu quang bỏ chạy, bay về phía Tị Thủy Quan.

Bên này, trong tình huống không có chủ soái, không có tiên nhân hỗ trợ, kết cục của quân đội Đại Thương có thể thấy trước, một nửa chết trên chiến trường bị tàn sát, nửa còn lại thì trực tiếp đầu hàng

Đại Chu.

Số lượng quân đội Đại Chu lập tức tăng vọt, lại thu được vô số quân nhu.

“Thừa tướng!” Cơ Phát kích động nhìn Khương Tử Nha, nói: “Trận này đại thắng, quân đội Đại Thương bị diệt một nửa, mối thù của huynh trưởng Bá Ấp Khảo của ta, chẳng mấy chốc là có thể báo rồi!” “Đúng vậy!” Khương Tử Nha nói: “Có thể thừa thắng truy kích!” Quân Chu không hề dừng lại nghỉ ngơi, chỉ để lại một bộ phận người dọn dẹp chiến trường, số tinh nhuệ còn lại chỉ mang theo quân lương một tháng, suốt đêm phi nước đại, như dòng nước chảy về phía Tị Thủy Quan.

Hai mươi ngày sau, quân Chu đến Tị Thủy Quan.

Lúc này, quân tinh nhuệ của Thương đã mất đi một nửa trong trận chiến ở Giới Bài Quan, nửa còn lại đang trấn thủ biên quan, trên Tị Thủy Quan cũng không có quá nhiều người.

Hơn nữa, nghe tin Văn Trọng đã chết, quân Chu đại thắng.

Thủ tướng Tị Thủy Quan bàn bạc một hồi, giữ cái quái gì nữa, trực tiếp đầu hàng.

Thế là, Tị Thủy Quan không tốn một giọt máu đã bị chiếm.

Quân Chu tiến vào Tị Thủy Quan nhưng không tiếp tục tiến lên, bởi vì quân nhu của quân Chu còn ở phía sau, nếu khoảng cách quá xa, lỡ bị quân đội Đại Thương đánh cho tàn phế thì Đại Chu coi như xong.

Ở Tị Thủy Quan chờ đợi mấy ngày, các đội quân nhu hậu cần của quân Chu lần lượt tới.

Cơ Phát và Khương Tử Nha lên đầu thành, mắt nhìn về phương đông.

Từ Đại Chu đến Đại Thương, trên đường có tổng cộng năm cửa ải, lần lượt là Giới Bài Quan, Tị Thủy Quan, Xuyên Vân Quan, Gia Manh Quan, Lâm Đồng Quan, qua khỏi Lâm Đồng Quan chính là đô thành của Đại Thương, Triều Ca, đến lúc đó, sẽ không còn nơi nào hiểm yếu để phòng thủ nữa.

Từ Đại Thương đến Đại Chu, tổng cộng đã thiết lập năm cửa ải phòng ngự quân sự, bây giờ chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi, đã bị quân Chu phá mất hai cửa.

Sau khi phá hai cửa ải, quân Chu liền ở Tị Thủy Quan tu chỉnh một tháng.

Một tháng sau, Cơ Phát tự mình dẫn theo toàn bộ đại quân và quân nhu, tiến về cửa ải tiếp theo, cũng chính là Xuyên Vân Quan của Đại Thương.

Điều khiến Cơ Phát và Khương Tử Nha cảm thấy kỳ lạ là trên Xuyên Vân Quan không có bất kỳ thủ tướng nào, cũng không có bất kỳ binh sĩ nào.

"Chuyện gì vậy?" Cơ Phát không dám khinh suất, lệnh cho binh sĩ đi trước, sau, trái, phải tìm kiếm kỹ lưỡng, lại cho lùng sục trong phạm vi ngàn dặm, xác định xung quanh không có binh sĩ Đại Thương mai phục, Cơ Phát mới hạ lệnh cho đại quân tiến vào Xuyên Vân Quan.

Xuyên Vân Quan không có bất kỳ thủ tướng hay binh sĩ nào khiến Cơ Phát có chút nghi ngờ, nghiêm trọng hoài nghi Đại Thương đang giở âm mưu quỷ kế, cho nên sau khi chiếm được cửa ải thứ ba của Đại Thương, Cơ Phát liền không tiến lên nữa.

Chỉ đóng quân tu chỉnh, sau đó phái binh lính đi khắp nơi dò la, xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nào ngờ một ngày, trên trời đột nhiên linh lực bạo động, ngưng kết thành vô tận kim hoa, mặt đất từng khóm kim liên mọc lên.

Toàn bộ binh sĩ Đại Chu đều kinh ngạc nhìn lên trời, trên hư không đó, không gian khẽ dao động, sau đó một bóng người áo đen xuất hiện, đáp xuống bên ngoài đại trướng của Cơ Phát.

Chương 427

Khương Tử Nha, Cơ Phát, Hoàng Phi Hổ và một đám đệ tử Tiệt giáo đang hiệp trợ Đại Chu đều đi ra.

"Bái kiến sư huynh!" "Bái kiến Thánh Phụ!" "Bái kiến sư tôn!" ...

Mọi người xưng hô không giống nhau, nhưng đều đồng loạt quỳ xuống đất.

Người đến chính là Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu, nói: "Đứng dậy cả đi." Diệp Hàn bây giờ, đi đến đâu ngoài việc không có tử khí đông lai, các dị tượng khác không khác gì Thiên Đạo Thánh Nhân.

Không phải hắn muốn ra vẻ, mà là pháp tắc thiên địa như vậy, không thể khống chế được.

"Không biết Thánh Phụ giá lâm, Cơ Phát có lỗi vì không đón từ xa!" Cơ Phát sau khi nhìn thấy Diệp Hàn, toàn thân kích động đến run rẩy, đây chính là Thánh Phụ của Nhân tộc a, năm xưa đã hiệp trợ Thánh Mẫu tạo ra con người, còn lập nên Tam Hoàng Ngũ Đế, là một tồn tại cao cao tại thượng.

Mặc dù mình là chư hầu nhân gian, nhưng trong mắt Diệp Hàn, e rằng chẳng là gì cả?

"Không sao!" Diệp Hàn gật đầu với Cơ Phát, nói: "Quân Chu lui ra, ta có chuyện muốn dặn dò đệ tử!" Diệp Hàn đã mở lời, Cơ Phát liền dẫn theo tùy tùng lui xuống.

Sau đó, Diệp Hàn ngồi trong đại điện của Cơ Phát, các đệ tử lần lượt tiến lên, nói là chúng đệ tử, thực ra cũng chỉ có ba người, một là Diệp Xuân, một là Khương Tử Nha, một là đệ tử của Diệp Xuân - Na

Tra.

“Lần này, ta đến vì thanh đao trong tay con!” Diệp Hàn nhìn Na Tra.

Mí mắt Na Tra giật một cái, tuy có chút không nỡ, nhưng vẫn lấy Hóa Huyết Thần Đao ra, giao cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn nhận lấy Hóa Huyết Thần Đao, trực tiếp cất đi.

Sau đó hắn vung tay, ba mươi sáu viên Định Hải Châu hiện ra, ném đến trước mặt Na Tra, nói: “Tuy con không có linh hồn, nhưng Hóa Huyết Thần Đao dù sao cũng là hung khí, không nên tồn tại lâu ở Hồng Hoang, ta sẽ thu nó.

Bản tọa tự nhiên không chiếm tiện nghi của con, đây là ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, vượt qua cực phẩm tiên thiên linh bảo, cầm lấy đi!” Ba mươi sáu viên Định Hải Châu, mỗi viên là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng hợp lại thì vượt qua cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Trước kia diễn hóa thành Ba Mươi Sáu Chư Thiên, đã biến thành tiên thiên chí bảo.

Sau khi Hỗn Độn thế giới diễn hóa, Ba Mươi Sáu Chư Thiên được tách ra đưa vào Hỗn Độn, nhưng sau này vì Quy Khư thế giới nhập vào Hỗn Độn, ba mươi sáu tiểu thế giới lại bị Diệp Hàn tách ra từ Hỗn Độn Châu, dung hợp vào Định Hải Châu.

Lòng vòng một hồi, ba mươi sáu viên Định Hải Châu vẫn là tiên thiên chí bảo.

Tuy không có sát phạt tà lực như Hóa Huyết Thần Đao, nhưng về phẩm cấp thì cũng không thua kém quá nhiều.

Na Tra mừng rỡ, thu lấy Định Hải Châu.

Diệp Hàn cũng không ở lại lâu, trực tiếp biến mất.

Hắn không về Nhân tộc tổ địa, mà trực tiếp xé rách không gian, tiến vào Hỗn Độn.

Đại Hỗn Độn thế giới, bên trong tràn ngập gió Hỗn Độn, không trên không dưới, một mảnh mờ mịt.

"Đến rồi!" Trong Hỗn Độn truyền đến một giọng nói quen thuộc, trên mặt Diệp Hàn lộ ra vẻ vui mừng, đi hai bước đến nơi phát ra giọng nói, trong gió Hỗn Độn, một thân hình vĩ ngạn hiện ra, chính là người thứ hai trong Tam Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nhị sư bá!" Diệp Hàn chắp tay.

"Được rồi!" Nguyên Thủy nhìn Diệp Hàn, lộ ra nụ cười mà mấy vạn năm nay chưa từng có, nói: "Tiểu tử ngươi càng ngày càng quỷ quái, thật không biết hòn đá thối năm xưa, sao có thể diễn hóa ra một kẻ lanh lợi như ngươi!" "Ha ha!" Diệp Hàn cười gượng, thầm nghĩ phải nói cho Nguyên Thủy biết, hòn đá đó thật sự không thối.

Sau đó, hắn vung tay, Hóa Huyết Thần Đao liền hiện ra.

"Nó sao?" Nguyên Thủy nhìn Hóa Huyết Thần Đao.

Diệp Hàn gật đầu, nói: "Trong Hồng Hoang, binh khí có thể xuất kỳ bất ý, một kích gây trọng thương, không gì khác ngoài vật này!" "Ừm!" Nguyên Thủy thản nhiên liếc nhìn Hóa Huyết Thần Đao, cho dù với tu vi Thánh Nhân hiện tại, lão cũng cảm nhận được một tia kinh hãi từ nó.

Tu vi càng cao, nguyên thần càng mạnh mẽ.

Nguyên thần càng mạnh mẽ, càng dễ bị Hóa Huyết Thần Đao làm ô uế.

Lời này tuyệt đối không sai.

Rầm... 38.

Nguyên Thủy vung tay, tạm thời khai tông lập phái một không gian trong Hỗn Độn, trong lòng bàn tay vô tận chi hỏa tuôn ra bắt đầu nung luyện Hóa Huyết Thần Đao, Diệp Hàn tự nhiên không dám chậm trễ, cũng tế xuất tâm hỏa giúp một tay.

"Ngày đó, sắp đến rồi nhỉ!" Nguyên Thủy không nhìn Diệp Hàn, chỉ khẽ động môi.

Diệp Hàn gật đầu, nói: "Vô số năm qua, hắn đều trốn trong bóng tối, nhìn như cao cao tại thượng, không hỏi chuyện Hồng Hoang, đó là vì hắn đang dĩ thân hợp đạo.

Nếu có một ngày hắn hợp đạo thành công, các Thiên Đạo Thánh Nhân đều sẽ trở thành con rối của hắn, cái gọi là vạn kiếp bất diệt, cũng chỉ là một trò cười!" "Không biết, việc hợp đạo tiến hành đến đâu rồi?" Nguyên Thủy hỏi.

Diệp Hàn nhíu mày: "Cụ thể không rõ, nhưng Thiên Đạo há lại dễ dàng khuất phục như vậy?

Sau Phong Thần sát kiếp, Nhị sư bá cũng phải tìm một cơ hội, khơi mào Thánh Nhân đại chiến, nhân đó phá vỡ Hồng Hoang, để làm suy yếu sức mạnh của Thiên Đạo và hắn, ta mới có thể nhân cơ hội hành sự!" "Không cần lo lắng!" Nguyên Thủy nói: "Chuyện này, ta và Đại sư bá đã thương nghị xong rồi!" "Đại sư bá?" Trong mắt Diệp Hàn, lộ ra một tia kinh ngạc, con ngươi sáng lên, cười nói: "Dưới trướng Đại sư bá chỉ có Huyền Đô một người, ngài ấy có thể đồng ý sao?" Nguyên Thủy liếc Diệp Hàn một cái, nói: "Chẳng qua chỉ là đi một vòng trong luân hồi thôi, sợ gì chứ?" "Hơn nữa!

Chương 428

Ta sẽ tính toán chuẩn thời gian, sẽ không để ngài ấy thật sự nhập Phong Thần Bảng đâu!" "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu.

Vào một lúc nào đó, Nguyên Thủy đột nhiên nói: "Được rồi, mau hành động!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng, từng vòng sóng văn từ trong cơ thể xoáy ra, thân thể Diệp Hàn trở nên vô hạn lớn, hóa thành Bàn Cổ chân thân.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ra!" Dùng Bàn Cổ chân thân tế xuất đại trận, đem toàn bộ đại trận hoàn chỉnh phong ấn vào trong Hóa Huyết Thần Đao.

Trận văn của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lấp lánh không ngừng, chẳng bao lâu đã dung hợp làm một thể với Hóa Huyết Thần Đao.

Nguyên Thủy vung tay, thần đao rơi vào tay lão, cười nói: "Như vậy, không chỉ có thể ngăn chặn việc cắn trả chính mình, mà uy lực của nó cũng tăng gấp bội, hy vọng đến lúc đó, nó có thể có chút tác dụng!" Nhân gian!

Sau khi quân đội Đại Chu chiếm lĩnh Xuyên Vân Quan, Cơ Phát lưỡng lự, không dám tiến thêm một bước nào, sau khi cho trinh sát do thám hơn ngàn dặm xung quanh, mới chiếm lĩnh cửa ải.

Sau đó, biên chế lại quân đội, nghỉ ngơi hơn nửa năm, đợi quân nhu lương thảo đầy đủ không còn lo lắng, đại quân lại một lần nữa xuất phát, tiến về cửa ải thứ tư, Gia Manh Quan.

Nào ngờ ở Gia Manh Quan, tình hình cũng tương tự như ở Xuyên Vân Quan lúc đầu, trên cửa ải không có một binh một tướng nào phòng thủ.

Cơ Phát và mọi người đều nghi ngờ, sau khi chiếm lĩnh Gia Manh Quan, lại không dám tiến lên nữa.

Dù cho sau đó Khương Thượng thúc giục vô số lần, Cơ Phát vẫn không đi, lý do rất đơn giản, Cơ Phát cho rằng không có bất kỳ phòng thủ nào, chắc chắn là âm mưu.

Kết quả là quân đội Đại Chu lại dừng chân nghỉ ngơi ở Gia Manh Quan suốt hai năm, thấy quả thực không có mai phục, Đại Thương dường như đã co cụm lại, cho nên Cơ Phát cũng lớn gan hơn, suất quân tiếp tục hành quân.

Nửa năm sau, liền đến cửa ải cuối cùng của Đại Thương: Lâm Đồng Quan.

Lâm Đồng Quan là cửa ải cuối cùng của Đại Thương, phá được cửa ải này, liền có thể một đường thẳng tiến, trực chỉ kinh thành Triều Ca của Đại Thương.

Cửa ải cuối cùng, tự nhiên sẽ không có ai phòng thủ.

Không chỉ có người, mà tu sĩ và binh lính vô số.

Nguyên lai Đại Thương đã điều động toàn bộ tinh nhuệ đến cửa ải cuối cùng là Lâm Đồng Quan, ở đây lấy sức nhàn chống sức mỏi, âm mưu dốc toàn lực trong một trận.

Đại quân của Cơ Phát đến dưới Lâm Đồng Quan, an doanh hạ trại, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trước tiên phái trinh sát và tu sĩ đi do thám một phen, do thám thì không sao, nhưng lại phát hiện tinh nhuệ Đại Thương đều tập kết ở Lâm Đồng, dưới Lâm Đồng Quan, đã bày ra một siêu cấp đại trận.

Đại trận này, là do đệ tử Tây phương giáo và đệ tử Xiển giáo thuần túy liên hợp bày ra.

Bên ngoài nhìn uy phong lẫm liệt, khí thế bất phàm, nhưng tất cả mọi người có mặt đều không nhận ra đây là đại trận gì.

Đã không nhận ra, tự nhiên không dám dễ dàng đi thử.

"Có người đến!" Không biết ai hô lên một tiếng, Khương Tử Nha và mọi người phát hiện, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một nhóm tu sĩ.

Người dẫn đầu chính là nhị sư huynh của Tiệt giáo, Đa Bảo.

"Đa Bảo sư thúc?" Diệp Xuân nhìn thấy Đa Bảo, có chút kinh ngạc.

Đa Bảo bình thường xử lý mọi việc của Tiệt giáo, chức vụ tương đương phó giáo chủ, bây giờ sao lại đến đây?

"Xuân Xuân!" Đa Bảo cười ha hả. 39.

Phía sau hắn là ba vị Thánh mẫu gồm Quy Linh, Kim Linh và Vô Đương, còn có Triệu Công Minh, Tam Tiêu cùng một đám đệ tử, có thể nói toàn bộ đệ tử đời thứ hai của Tiệt giáo bất kể nội môn hay ngoại môn đều đã đến.

"Bái kiến chư vị tiên sư!" Cơ Phát vừa thấy Tiệt giáo đến nhiều người như vậy, cũng vui mừng hành lễ.

Đa Bảo đáp lễ, nói: "Đế vương nhân gian, không cần đa lễ, lần này, Tây phương giáo và Xiển giáo đã bày đại trận dưới Lâm Đồng Quan, là mang theo ý định dốc toàn lực trong một trận, nếu chúng ta không phá được trận, e rằng cũng không vào được Lâm Đồng Quan, Đại Thương tự nhiên cũng không công hạ được.

Nếu phá được trận, Đại Thương tự nhiên dễ như trở bàn tay!" "Không sai!" Khương Tử Nha gật đầu.

"Nhưng, rốt cuộc đây là trận gì?" Diệp Xuân nhìn Đa Bảo, hỏi:

“Muốn phá trận, tổng phải tìm được nhược điểm của trận pháp, chúng ta cũng dễ ứng phó.” Tình hình hiện tại, đừng nói là tìm nhược điểm của trận pháp, trận pháp này ai cũng chưa từng thấy, ngay cả tên cũng không gọi ra được.

“Đúng vậy!” Na Tra nhìn Đa Bảo, nói: “Sư thúc tổ, lão nhân gia ngài là đệ tử thân truyền của Tiệt giáo, nghe nói Thánh Nhân của Tiệt giáo tinh thông nhất về trận pháp, ngài hẳn là có thể nhìn ra đại trận này chứ?” Nghe Na Tra gọi mình là sư thúc tổ, Đa Bảo đột nhiên cảm thấy mình đã già, cười cười, nói: “Tự nhiên!” Nói xong, liền dẫn theo một đám tu sĩ bên phía Đại Chu, toàn bộ đến trước đại trận quan sát.

“Trận này, không phải là một trận đơn độc, mà là ba trận hợp nhất, ba trận này, đều là những cường trận vô song đương thời!” “Ba trận hợp nhất?” Mọi người trong lòng chấn động.

“Không sai!” Đa Bảo nói: “Một trong số đó là của Thiên Đình Đế Tuấn năm xưa, chính là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!” Hít...

Một cái tên đại trận đã khiến mọi người hít một hơi lạnh.

Phải biết rằng, từ thời thượng cổ đến nay, trong số các đại trận lưu truyền, có hai đại trận được xưng là vô song thiên hạ, ngoài Tru Tiên Kiếm Trận ra thì trận mạnh nhất chính là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc.

“Thứ hai, chính là Vạn Tiên Đại Trận của Thiên Đình viễn cổ!” Nghe đến danh tiếng của Vạn Tiên Đại Trận, mọi người lại hít một hơi lạnh.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì hai đại trận này, năm xưa ở Hồng Hoang đã làm ra một chuyện kinh thiên động địa.

“Năm xưa, chính là hai đại trận này đã vây khốn cha ta!” 40.

Chương 429

Trong mắt Diệp Xuân lóe lên một tia sáng sắc sảo nói: "Nhưng hai đại trận này tuy lợi hại nhưng cũng bị cha ta một quyền đánh nát!" "Đó là vì Diệp sư huynh thần công cái thế!" Đa Bảo nói: "Nhưng hiện tại, Thánh Nhân không được ra tay, sư huynh tuy không phải Thánh Nhân, nhưng chiến lực còn mạnh hơn cả Thiên Đạo Thánh Nhân, cho nên tự nhiên cũng sẽ không đích thân ra tay, hai trận hợp nhất, liền không ai có thể phá được, huống hồ chi, còn có đại trận tầng thứ ba gia trì!" Mọi người vội hỏi: "Đại trận thứ ba, lại là đại trận gì?" Đa Bảo nói: "Đại trận thứ ba, là đại trận đệ nhất của Tây phương giáo, tên là A Lợi Da Đa La Bồ Đề Đại Trận!

Trận này không hiện thế, ở Hồng Hoang cũng chưa từng xuất hiện, nhưng tuyệt đối không thể xem thường." "Hiện tại ba trận hợp nhất, uy lực của nó còn hơn cả lần các Thánh mưu hại sư huynh năm xưa!" Đa Bảo nói xong một hơi, những người có mặt đều kinh hãi vô cùng.

Bây giờ cuối cùng họ cũng hiểu tại sao Đại Thương lại từ bỏ hai cửa ải kia không giữ, không đặt một binh một tốt nào, khiến Cơ Phát sinh lòng nghi ngờ, từ đó làm chậm bước tiến quân.

Nguyên lai là như vậy!

Người của Đại Thương đang lợi dụng khoảng thời gian ngắn này để tập kết quân đội, chỉnh đốn sức mạnh, sau đó liền dành thời gian bố trí ba đại trận pháp.

Ba trận hợp nhất, còn lợi hại hơn cả đại trận mưu hại Diệp Hàn năm xưa.

Có thể nói, chỉ cần Đại Chu không phá được trận, thì Đại Thương

về cơ bản có thể đứng ở thế bất bại.

"Đa Bảo sư thúc!" Diệp Xuân nói: "Ba trận hợp nhất lợi hại như vậy, e rằng năm xưa cha ta đích thân đến, cũng chưa chắc có thể phá được, huống hồ là chúng ta?

Lần này, tổ sư gia gia có dặn dò gì không, có thể phá trận được không?" Sắc mặt Đa Bảo hơi khổ, nói: "Sư tôn cũng chỉ nhìn ra được nguồn gốc của trận này, bảo ta phân tích cho các ngươi nghe, và bảo ta hiệp trợ phá trận, ta làm gì có bản lĩnh phá trận đó!" "Vậy phải làm sao?" Cơ Phát nhíu mày.

Khương Tử Nha cũng nhìn về phía Đa Bảo.

Đa Bảo nói: "Tuy ta không phá được trận, nhưng đại trận này năm xưa đã từng được bố trí một lần, có thể tìm những người năm xưa tham gia bố trận, đến thử trận!" "Là ai?" Diệp Xuân, Khương Tử Nha và những người khác nhìn về phía Đa Bảo.

Đa Bảo cười nói: "Tự nhiên là bảy vị phó giáo chủ của Tiệt giáo chúng ta!" Năm xưa, lúc Diệp Hàn bị Thánh Nhân tính kế, do Đông Vương Công làm mồi nhử.

Diệp Hàn chiến bại bị đánh chết.

Sau khi trùng sinh, hắn ở Quy Khư trăm vạn năm rồi quay lại. 41.

Sau đó, ông trực tiếp diệt sạch Kỳ Lân nhất tộc, thu thập yêu tộc dư nghiệt, chém giết Côn Bằng, thậm chí còn giết lên cả Lăng Tiêu Cung, một cước đạp vỡ Tử Tiêu Cung của Đạo Tổ.

Một loạt hành vi kinh thiên động địa đã khiến mấy vị đại lão viễn cổ năm xưa tham gia mưu hại Diệp Hàn ngồi không yên.

Thấy Đông Vương Công nhận được sự tha thứ của Diệp Hàn, từng người một mang tội đến xin, gia nhập Tiệt giáo.

Diệp Hàn cũng không khách khí, trực tiếp miễn tội cho bảy người, còn nâng họ lên trời, phong làm bảy vị phó giáo chủ của Tiệt giáo.

Tuy không có quyền lực thực tế, nhưng đối với bảy người, đây lại là một chuyện tốt khó có được.

Đương nhiên, sự thật chứng minh, đây chỉ là một kế hoạch kinh thiên của Diệp Hàn mà thôi.

Sau này tên của bảy người đều bị Diệp Hàn ghi lên Phong Thần Bảng, vận mệnh của họ đã sớm được định đoạt.

Khi Đa Bảo nhắc đến bảy vị phó giáo chủ của Tiệt giáo, mọi người đều ngẩn ra.

Bởi vì sự tồn tại của bảy vị phó giáo chủ này quá mờ nhạt, đến mức người khác đều không biết.

Hồi lâu sau, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

"Bảy người này, đều là bậc kinh thiên động địa!" Đa Bảo nói: "Xuân Xuân, việc này cần con đến Nhân tộc tổ địa, nói với đại sư huynh, triệu hồi họ về, thử vào ba trận kia xem sao." "Được!" Diệp Xuân trực tiếp đáp ứng, tìm cha có gì khó đâu.

Nhưng chưa đến một khắc sau, bên ngoài liền truyền đến mấy tiếng cười ha hả sảng khoái, mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bảy bóng người từ hư không, nháy mắt hạ xuống.

Chính là bảy vị phó giáo chủ của Tiệt giáo.

Do Đông Vương Công dẫn đầu, lần lượt là Đông Hoa Đế Quân, Không Gian Đạo Quân, Lôi Đình Đạo Quân, Hóa Sinh Đạo Quân, Âm Dương Đạo Quân, Thủy Hỏa Thiên Quân và Bàn Sơn Thiên Quân.

Bảy vị quân này, đều là đại năng tồn tại từ thời viễn cổ.

Đều là tu vi Chuẩn Thánh đại viên mãn, đều là nhân vật cùng thời

với Minh Hà.

"Bái kiến phó giáo chủ...!" Sắc mặt Đa Bảo cũng tối sầm, vội vàng hành lễ với bảy vị quân.

Tuy bảy vị quân này ở Tiệt giáo địa vị khá lúng túng, nhưng người ta bề ngoài đều là phó giáo chủ, lúc cần tôn trọng, cũng không thể qua loa được.

Tu vi của bảy vị quân là thật, tuy là tiểu đệ trong tay Diệp Hàn, nhưng đặt ở bất kỳ thế lực nào trong Hồng Hoang, đều là tồn tại siêu cấp bá chủ.

"Bái kiến phó giáo chủ!" Tất cả đệ tử Tiệt giáo đều hành lễ với bảy vị quân.

Đông Vương Công nói: "Miễn lễ đi, năm xưa từng chịu đại ân của Nhân tộc Thánh Phụ Diệp Hàn, gia nhập Tiệt giáo trở thành phó giáo chủ, hôm nay nhận được lệnh triệu tập của ngài, mệnh chúng ta đến xem, thử trận pháp!" Bảy người Đông Vương Công nhìn ba trận hợp nhất trước mắt, trên mặt đều lộ ra vẻ thận trọng.

Hai trong số ba trận pháp, họ đều biết, lần lượt là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Vạn Tiên Đại Trận, năm xưa để vây khốn Diệp Hàn, vô số người đã diễn luyện, bảy người trước mắt cũng đều ở trong đó.

Cho nên, bảy người đối với hai trận này tương đối quen thuộc.

Đặc biệt là Đông Vương Công, Vạn Tiên Đại Trận, là thoát thai từ Vạn Tiên Đại Trận của Thiên Đình viễn cổ, tự nhiên không ai quen thuộc hơn lão.

Chỉ có cái cuối cùng là A Lợi Da Đa La Bồ Đề Đại Trận, có chút phiền phức.

Chương 430

Bảy người, đều chưa từng thấy qua.

"Vậy đi!" Đông Vương Công tự tin, nói: "Pháp môn vận chuyển của hai trận trong đó, bảy người chúng ta đều đã rõ như lòng bàn tay, cho dù đại trận cuối cùng không quen thuộc, cũng ứng phó không ngại, chúng ta, đi thử đại trận trước!" Ý của Đông Vương Công là, dù sao hai cái ta đều quen, tránh né không vấn đề, bảy người chúng ta lại là đại năng, cho dù lúc đó chống đỡ không nổi, chạy vẫn có thể chạy được.

Đa Bảo chắp tay, nói: "Đại thiện, như vậy, liền xin nhờ bảy vị phó giáo chủ!" Khóe miệng Đông Vương Công co giật, sắc mặt sáu người còn lại cũng có chút lúng túng.

Thực sự là ba chữ 'phó giáo chủ', khiến bảy người có chút mất mặt, nhưng hôm nay mặt mũi không quan trọng, nếu có thể giúp Đại Chu phá được trận này, dựa vào công lao, sau này ở Tiệt giáo cũng tốt, ở Hồng Hoang cũng vậy, tự nhiên có thể kiếm được một phen tôn trọng.

Bảy người nhìn nhau, thân hình hai bên lóe lên, liền tiến vào trong ba đại trận trước Lâm Đồng Quan.

Ầm ầm ầm...

Trong ba trận, mây đen dày đặc, sấm chớp gầm thét!

Toàn bộ trong trận giống như ngày tận thế, các loại công kích vô cùng vô tận, bên trong không trên không dưới không trái không phải.

Bảy vị quân vào trận, nhưng cũng đại khái nhận ra được tình hình của một số đại trận, mỗi người tách ra, đi thử trận.

Lại nói bên trong Đại Thương. 42.

Ba đại trận là do Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tây phương nhị thánh đích thân chỉ dạy, bố trí dưới Lâm Đồng Quan là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Vạn Tiên Đại Trận, do Quảng Thành Tử dẫn đầu, bên dưới có Thập Nhị Kim Tiên như Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thái Ất Chân Nhân thao túng, lại có vô số đệ tử đời thứ ba, thứ tư của Xiển giáo trong đại trận phất cờ hò hét, nghe theo chỉ huy. 43.

Nhiên Đăng đạo nhân, Vân Trung Tử, Nam Cực Tiên Ông cùng những người khác từ bên cạnh hỗ trợ! 44.

A Lợi Da Đa La Bồ Đề Đại Trận do đại đồ đệ của Tây phương giáo là Dược Sư điều khiển, bên dưới có Di Lặc đạo nhân, Già Diệp đạo nhân phân biệt thao túng, lại có bọn người Dục Sắc Thiên, Thấp Bà, Tỳ Thấp Nô, Nhân Đà La Đế Thích Thiên hỗ trợ bên cạnh, còn có mấy ngàn đệ tử Tây phương giáo tham gia.

A Lợi Da Đa La Bồ Đề Đại Trận, là do chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín cây Bồ Đề thụ, phối hợp với tiên thiên Bồ Đề bản nguyên cấu thành, tuy kém hơn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận một chút, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Ba trận hợp nhất, trật tự vận hành bên trong, lại khác với lúc hai trận hợp nhất mà bảy vị quân từng ở.

"Có người vào trận!" Con ngươi Quảng Thành Tử đột nhiên mở ra, ánh mắt lóe lên, đệ tử bên cạnh bừng tỉnh, bên Dược Sư và những người khác tự nhiên cũng phát hiện.

"Nguyên lai là họ!" Khóe miệng Quảng Thành Tử, lộ ra một nụ cười, nói: "Cho dù là đại năng viễn cổ, vào đại trận của ta, cũng chỉ có một con đường, đó là chết!" "Đại trận, khởi!" Ầm ầm ầm...

Theo lệnh của Quảng Thành Tử, Dược Sư khởi động đại trận. 45.

Ba trận tuyệt thế nháy mắt khởi động, bên trong vô tận kiếm khí bay ra, còn có phi đao, độc vụ, hóa thân thủy, lôi đình cùng các loại công kích khác từ bốn phương tám hướng ồ ạt kéo đến.

Cường độ công kích cao, có thể so với trên Chuẩn Thánh đại viên mãn.

Đại trận tự thành không gian, cho dù với lĩnh ngộ về không gian của Không Gian Đạo Quân, cũng không thể thoát thân.

Bảy người nhìn thấy cảnh tượng này, mới biết đại trận khủng bố, xa không phải hai trận hợp nhất năm xưa có thể so sánh.

"Mau rút!" Đông Vương Công hét lớn một tiếng, nói: "Chậm nữa, e là phải bỏ mạng ở đây!" "Đi... ha ha ha..." Dược Sư cười lớn một tiếng, vung tay.

Trong đại trận vô số cây Bồ Đề tầng tầng lớp lớp, phong tỏa tất cả lối đi.

"Chết cho ta!" Quảng Thành Tử phát động công kích.

Chỉ trong chốc lát, bảy vị đại năng tồn tại từ thượng cổ, trong nháy mắt liền bị đại trận nghiền nát thành huyết thủy, nguyên thần tuy không chết, nhưng cũng không về địa phủ.

Bảy đạo lưu quang bay ra khỏi đại trận, nhập vào Phong Thần Bảng.

Rầm...

Sau khi bảy đạo lưu quang bay đi, các loại công kích và năng lượng dao động trong ba trận đều dừng lại.

"Hừ..." Quảng Thành Tử hừ lạnh một tiếng, khí thế bức người, nói: "Đại năng thượng cổ thì sao?

Dưới Thánh Nhân, ai cũng đừng hòng phá được trận này!" Tuy

trên mặt ra vẻ tự đắc, nhưng sâu trong nội tâm, Quảng Thành Tử cực độ chấn động.

Bị đại trận do mình thao túng làm cho kinh ngạc.

Thật sự là, hắn biết đại trận lợi hại, nhưng hoàn toàn không ngờ, sau khi ba trận hợp nhất, lại lợi hại đến mức này, có thể miểu sát bảy vị đại lão Chuẩn Thánh viên mãn.

Đó là Chuẩn Thánh viên mãn a, công kích lực không hề kém hơn Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất năm xưa.

Một hơi giết chết bảy người.

Chương 431

Quảng Thành Tử hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười, như vậy, liền ổn rồi, Xiển giáo và Tây phương giáo ổn rồi, Đại Thương tự nhiên cũng ổn rồi.

Rõ ràng, đại trận của ta vừa bày ra, liền đứng ở thế bất bại, Đại Chu công mãi không hạ, chắc chắn phải rút quân.

"Ha ha..." Dược Sư của Tây phương giáo cũng cười ha hả, mặt đầy vẻ mãn ý.

Ngược lại ở doanh trại Đại Chu, bên Tiệt giáo, lại là một cảnh tượng khác.

Bảy vị đại lão tiến vào, nháy mắt bị nghiền nát, đại trận như vậy, bây giờ ai có thể vào được?

Đa Bảo rùng mình một cái, ước chừng, trong Hồng Hoang, ngoài Thánh Nhân ra, cũng chỉ có sư huynh có bản lĩnh này thôi.

Nhưng, sư huynh là tồn tại cùng cấp với Thánh Nhân, không được can thiệp vào Phong Thần lượng kiếp, vậy phải làm sao đây?

"Phải làm sao?" Cơ Phát nhíu mày, nhìn Khương Tử Nha và Đa Bảo: "Chư vị tiên sư, đại trận này, thực sự lợi hại, chẳng lẽ Đại Chu ta, liền không thể tiến thêm một bước nào sao?" Thù của đại ca và phụ thân không thể báo, trong thần sắc của hắn, tràn ngập vẻ suy sụp.

"Quân hầu đừng vội!" Khương Tử Nha nói: "Việc này khá khó, nhưng không phải không có cách giải quyết, ta đến Nhân tộc tổ địa, tìm sư tôn, thỉnh giáo sư tôn, xem có cách giải quyết không!" "Ừm!" Đa Bảo cũng nói: "Chư vị ở đây giữ vững trận địa, Đa Bảo sẽ về Kim Ngao Đảo một chuyến, cũng đi thỉnh giáo sư tôn, xem có thể lấy được

phương pháp phá trận không!" "Được!" Cơ Phát đáp ứng.

Sau đó, Đa Bảo và Khương Tử Nha mỗi người tự bay đi, phân biệt rời khỏi.

Đa Bảo hiện tại đã là cấp Chuẩn Thánh, có thể xé rách không gian, Khương Tử Nha thì không được, nhưng dưới thân hắn có một đóa Thất Thải Liên Đài ba mươi sáu phẩm, tuy tốc độ chậm hơn một chút, nhưng cũng chỉ trong chốc lát liền đến được Nhân tộc tổ địa.

"Sư tôn!" Khương Tử Nha thu lại liên đài, quỳ dài bái Diệp Hàn.

"Vào đi!" Đạo trường của Diệp Hàn phân ra hai bên, một con đường hiện ra, Khương Tử Nha vội vã đi vào, lại thấy trong đạo trường của Diệp Hàn, đang cháy mười hai lò lửa.

Trong mỗi lò lửa, đều có một lá cờ đen khổng lồ đang được luyện hóa.

"..." Khương Tử Nha không hiểu tại sao, chắp tay chào Diệp Hàn.

Diệp Hàn ngồi ở trung tâm đại trận, một tay điều khiển mười hai lò lửa, đồng thời tế luyện đại kỳ, vẫn còn dư sức, mở mắt nhìn Khương Thượng, khẽ gật đầu, nói: "Biết các con không phá được đại trận ở Lâm Đồng Quan, vi sư đặc biệt trợ giúp các con một tay, chờ một lát, đợi ta tế luyện pháp bảo xong là được!" "Vâng!" Nghe sư tôn nói vậy, Khương Tử Nha lập tức mừng rỡ, đứng cung kính bên cạnh Diệp Hàn, chờ đợi.

Không bao lâu, chỉ thấy đại kỳ trong mười hai lò lửa đã luyện hóa xong, bay ra khỏi lò, rơi vào tay Diệp Hàn, hóa thành mười hai lá cờ nhỏ màu đen tuyền.

Trên lá cờ nhỏ, lấp lánh ánh kim loại đen bóng.

Diệp Hàn đưa lá cờ nhỏ cho Khương Tử Nha, nói: "Đây là trận kỳ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, dùng nó liền có thể bố trí

ra đại trận, triệu hoán Bàn Cổ chân thân, đi phá ba trận ở Lâm Đồng Quan!" "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận?" Khương Tử Nha trong lòng kinh hãi.

Diệp Hàn giơ tay, một hạt ánh sáng nhỏ bay ra, chui vào nguyên thần của Khương Tử Nha, nói: "Đây là yếu quyết của trận pháp, lĩnh ngộ một phen đi!" ...

Tiệt giáo, Nhân giáo, Xiển giáo và Tây phương giáo, tứ giáo phân làm hai phe, mượn tranh chấp quốc vận giữa Chu và Thương ở nhân gian, diễn hóa Phong Thần, hoàn thành sát kiếp.

Trong Hồng Hoang, tự nhiên cũng có nhiều chủng tộc khác không nằm trong sát kiếp.

Ví dụ như Tu La nhất tộc ở U Minh Huyết Hải, ví dụ như Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử.

Một ngày nọ, Trấn Nguyên Tử tham ngộ Địa Thư, đột nhiên minh ngộ, bèn thu lại Địa Thư, hít sâu một hơi, bay về phía tam thập tam thiên.

Trong chốc lát, liền đến trước cửa Oa Hoàng Cung.

"Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử, cầu kiến Nữ Oa nương nương!" Giọng nói của Trấn Nguyên Tử vang lên, Nữ Oa lại không hề ngạc nhiên, đích thân đi ra khỏi Oa Hoàng Cung, nhìn Trấn Nguyên Tử nói: "Trấn Nguyên Tử đạo hữu khách khí rồi, năm xưa cùng nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, gọi ta là Nữ Oa đạo hữu là được!" "Không dám!" Trấn Nguyên Tử cung kính, tỏ ra cực kỳ khiêm tốn.

Nữ Oa cười cười, không kiên trì nữa, trực tiếp mời Trấn Nguyên Tử vào Oa Hoàng Cung.

Thực ra Nữ Oa đã sớm biết, Trấn Nguyên Tử sẽ tìm đến, đã chờ đợi rất lâu rồi.

Chính xác mà nói, không phải Nữ Oa, mà là Diệp Hàn đã từng nói với Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử sẽ đến Oa Hoàng Cung.

Nhưng Nữ Oa lại không biết, Trấn Nguyên Tử có chuyện gì.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu!" Nữ Oa mệnh Kim Phượng mang linh trà chiêu đãi, trong lúc ngồi hỏi Trấn Nguyên Tử: "Không biết đạo hữu lần này đến Oa Hoàng Cung của ta, có việc gì?" "Chính là muốn bẩm báo nương nương!" Trấn Nguyên Tử chắp tay, sau đó từ trong tay áo lấy ra Địa Thư do Đại Địa Thai Mô hóa thành, hai tay dâng lên cho Nữ Oa, nói: "Ngũ Trang Quán nguyện ý đầu nhập vào dưới trướng Oa Hoàng Cung, từ nay cùng nương nương dung nhập làm một thể, đây là Địa Thư, có thể trấn áp khí vận của Oa Hoàng Cung." 46.

Nữ Oa ở Hồng Hoang vốn dĩ vẫn luôn không có thế lực!

Nhưng khí vận của Oa Hoàng Cung lại không tệ, là vì Nữ Oa tạo ra con người, chia sẻ một phần khí vận của Nhân tộc.

"..." Nữ Oa hơi do dự, nhưng theo dặn dò của Diệp Hàn, gật đầu nói: "Cũng tốt!" Vừa dứt lời, khí cơ giữa thiên địa đột nhiên động.

Chỉ nghe trong núi Thủ Dương, một giọng nói cao vút vang vọng khắp Hồng Hoang, Lão Tử nói: "Hôm nay, bản tọa tham ngộ đại đạo, không nhập sát kiếp, cùng đệ tử Huyền Đô, thoát ly Nhân giáo." "?" "Lão Tử thoát ly Nhân giáo?" "...Tại sao?" "Đùa à, Nhân giáo tổng cộng có ba người, thoát ly mất hai?" ...

Trong Hồng Hoang, vô số người thắc mắc.

Chẳng lẽ, thật sự là để tránh Phong Thần sát kiếp?

Nhưng ngay sau đó, giọng nói của Lão Tử lại truyền đến: "Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc, là Thánh Mẫu của Nhân tộc, vị trí giáo chủ Nhân giáo, tạm thời do Nữ Oa sư muội tiếp nhận." Trấn Nguyên Tử cũng

ngẩn ra.

Vừa mới muốn gia nhập Oa Hoàng Cung của Nữ Oa, Nữ Oa đã trở thành giáo chủ Nhân giáo?

"Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử, gia nhập Nhân giáo, xin nhận sự chỉ huy của Nữ Oa Thánh Nhân!" Trấn Nguyên Tử vừa thấy, vội vàng cũng lên tiếng.

Chương 432

Trong Hồng Hoang, vạn tộc đều nhận được tin tức này.

Nữ Oa cũng hít sâu một hơi, thản nhiên nói: "Bản tọa Nữ Oa, từ nay về sau, tiếp nhận vị trí giáo chủ Nhân giáo, dùng Địa Thư, trấn áp khí vận Nhân giáo!" Giọng nói của Lão Tử, Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa, vang vọng khắp đại địa Hồng Hoang.

Lúc mới bắt đầu, đối với sự thay đổi của Nhân giáo, việc Trấn Nguyên Tử đột nhiên gia nhập, người trong Hồng Hoang đều tỏ ra chấn kinh.

Nhưng ngay sau đó suy nghĩ một chút, đều có thể đoán ra đại khái.

Chẳng qua là Lão Tử không muốn tham gia Phong Thần sát kiếp mà thôi, cho nên mới nhường vị trí giáo chủ Nhân giáo cho Nữ Oa.

Còn về Trấn Nguyên Tử, có lẽ là thấy chứng đạo vô vọng, tìm một chỗ dựa thôi. ...

Trong đạo trường của Diệp Hàn.

Khương Tử Nha nhắm mắt tham ngộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, bên ngoài Diệp Hàn đặc biệt bố trí một đạo trường thời gian.

Khương Tử Nha dùng bốn mươi năm thời gian để tham thấu đại trận, bởi vì tốc độ thời gian là 100 lần, cho nên bên ngoài chỉ trôi qua khoảng bốn năm tháng mà thôi.

Hiểu được phương pháp điều khiển đại trận, Khương Tử Nha tự nhiên cũng có nghi vấn.

"Sư tôn!" Khương Tử Nha chắp tay với Diệp Hàn: "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cần phải có bản nguyên chi lực của mười

hai Tổ Vu mới có thể phát động và duy trì, bây giờ sư tôn tuy đã thêm tinh huyết của Bàn Cổ vào trong trận kỳ, nhưng cũng không thể lâu dài, năng lượng trong đó cũng không đủ, đệ tử làm sao phá trận?" "Ha ha..." Diệp Hàn cười cười, nói: "Tự nhiên là không đủ, muốn phá trận, cần có người!" Hắn đưa tay, dẫn theo Khương Tử Nha nháy mắt xuyên qua vô số không gian, đáp xuống trước đạo trường của tam lão Nhân tộc.

"Bái kiến Thánh Phụ!" Tam lão chắp tay với Diệp Hàn.

Diệp Hàn hỏi: "Người đều ở đây cả chứ?" "Bẩm báo Thánh Phụ, toàn bộ đều ở đây, tám vạn bốn ngàn người, theo danh sách không thiếu một ai!" Toại Nhân Thị vung tay, phía dưới một đám người đen kịt đứng ngay ngắn, đồng loạt hành lễ với Diệp Hàn.

Thân thể Khương Tử Nha run lên.

Diệp Hàn thản nhiên nói: "Hôm nay, cần phải dùng máu của các ngươi để huyết tế đại trận, giúp Tiệt giáo ta phá vỡ đại trận của Tây phương giáo và Xiển giáo, các ngươi cũng không cần lo lắng, đều là người có tên trên Phong Thần Bảng, sau khi chết hồn phách không về địa phủ luân hồi, mang theo ký ức một đời, tiến đến Phong Thần Bảng, nhập Thiên Đình nhận chức, trở thành thiên binh thiên tướng!" "Vâng!" Những người phía dưới không hề oán giận.

Tuổi thọ của con người chỉ có vỏn vẹn trăm năm, trăm năm sau, hóa thành một nắm đất vàng, hồn về địa phủ luân hồi, mọi thứ của đời này đều trở thành hư ảo.

So với kết cục đó, có thể lên trời, trở thành thiên binh thiên tướng, cùng vận mệnh của Thiên Đình làm một thể, hiển nhiên là điều nhiều người mong muốn hơn.

"Thánh Phụ, đó là vinh hạnh của chúng thần!" Toại Nhân Thị chắp tay với Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu, cũng không nói nhiều, tùy tay vung lên, thi triển thần thông Tụ Lý Càn Khôn, liền cuốn đi toàn bộ tám vạn bốn ngàn người trước mắt, sau đó, dẫn theo Khương Tử Nha, đến Lâm Đồng Quan.

Giao tám vạn bốn ngàn người và mười hai lá đại kỳ cho Khương Tử Nha, nói: "Dùng máu của tám vạn bốn ngàn người để tế, tự nhiên có thể chống đỡ cho đại trận vận hành." "Nhưng, chỉ dựa vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tự nhiên không phá được trận!" Trong mắt Diệp Hàn, lóe lên một tia sáng.

Không lâu sau, Đa Bảo từ chân trời bay đến, ầm một tiếng hạ xuống, khi nhìn thấy Diệp Hàn, giữa mày đều là nụ cười, nói: "Đại sư huynh, đã lâu không gặp!" Tình cảm của hắn và Diệp Hàn, phải tính từ vô số năm trước, khi hai người bái nhập môn hạ của Thông Thiên, lúc đó hai người là hai đệ tử duy nhất dưới trướng của Tam Thanh, tình cảm năm đó, chân thành đến mức khiến người ta khó quên.

"Không tệ, tiểu tử ngươi, cũng là Chuẩn Thánh rồi, giống ta rồi còn gì..." Diệp Hàn cười trêu chọc.

Đa Bảo sờ đầu, cười ngượng.

Hắn biết, tuy tu vi ngang với Diệp Hàn, nhưng về chiến lực lại hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

"Tru Tiên Tứ Kiếm, mang đến rồi chứ!" Diệp Hàn nhìn Đa Bảo hỏi.

Đa Bảo nói: "Đại sư huynh minh kiến vạn lý, sư phụ chính là bảo ta mang Tru Tiên Tứ Kiếm đến, để chủ trì bố trí Tru Tiên Kiếm Trận." Vừa nói, hắn vừa lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm, lại lấy ra một bộ trận đồ.

"Người chủ trì Tru Tiên Kiếm Trận, cần phải vào trận trước tiên, e là thập tử vô sinh!" Diệp Hàn nói: "Ngươi cũng muốn đi sao?" "A..."

Sắc mặt Đa Bảo khổ sở, nói: "Sư tôn không nói thế!" "Để ta đi!" Hư không khẽ dao động, một lão giả tóc trắng từ hư không rơi xuống, mặc đạo bào, trước ngực và sau lưng đều thêu một đồ án thái cực.

Đa Bảo thấy vậy, vội vàng chắp tay nói: "Đại sư bá!" Người đến tự nhiên không phải Lão Tử, vì Thánh Nhân không thể ra tay, người này là thiện thi của Lão Tử, Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân biết sứ mệnh của mình, liền tự mình xung phong, nói: "Ta đối với Tru Tiên Kiếm Đồ, khá có nghiên cứu, lần này liền để ta ra tay đi." "Đại thiện!" Diệp Hàn cười nói: "Do thiện thi của Đại sư bá chủ trì phá trận, tự nhiên không lo, các ngươi tự mình sắp xếp đi!" Diệp Hàn nói xong, pháp lực dưới chân tuôn ra, tự nhiên bay đi.

Tuy hắn không phải Thánh Nhân, nhưng cũng không thể tham gia sát kiếp, dù sao pháp lực quá cao, nếu tham gia, một tay có thể diệt hết tất cả mọi người, sẽ chọc giận Thiên Đạo, giáng xuống nhân quả nghiệp lực.

Sau khi Diệp Hàn đi, Thái Thượng Lão Quân và mọi người Tiệt giáo, bắt đầu phá trận.

Phá trận chia làm hai bước.

Bước đầu tiên là Khương Tử Nha, dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận gọi ra Bàn Cổ chân thân, vào trận hấp thụ sát thương, sau đó Tru Tiên Kiếm Trận mới thi triển sức mạnh sát phạt.

"Bố trận!" Khương Tử Nha ngồi vững trên Thất Thải Liên Đài ba mươi sáu phẩm, bắt đầu phát hiệu lệnh.

Phía dưới, Tam Tiêu, Tam Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Đa Bảo, Diệp Xuân, Na Tra, Thiên Huyền Tử, Nữ Oa, mười hai người mỗi người lĩnh một phương trận kỳ, theo chỉ huy của Khương Tử Nha,

phân định phương hướng, ở bên ngoài ba trận kia, bố trí xong trận kỳ.

Ở mỗi nơi đặt trận kỳ, lại có bảy ngàn người.

"Huyết tế đại trận, bắt đầu!" Theo một tiếng mệnh lệnh của Khương Tử Nha, những người chủ trận ở các nơi đặt trận kỳ cũng lần lượt hạ lệnh.

"Chư vị!" Đa Bảo nhìn bảy ngàn người trước mặt, có chút không nỡ, nói: "Lúc huyết tế, sẽ có chút đau đớn...

Sau khi huyết tế, tự nhiên sẽ có quả vị!" "Chư vị, đến lúc rồi!" Diệp Xuân hít sâu một hơi, nói: "Trở thành thiên binh thiên tướng, vẫn tốt hơn là lục đạo luân hồi!" ...

Chương 433

"Chúng ta, nguyện ý huyết tế đại trận!" "Huyết tế đại trận!" "Dùng máu tươi của ta, phụng hiến!" ...

Tất cả người, mỗi nơi đặt trận kỳ bảy ngàn người, mười hai trận kỳ, tổng cộng tám vạn bốn ngàn người, cam tâm tình nguyện ngồi xếp bằng xung quanh trận kỳ.

Mười hai đạo trận kỳ nháy mắt xông lên trời, từng dòng máu tươi từ cơ thể người bay ra, nhập vào mười hai trận kỳ.

Ầm ầm ầm...

Trận kỳ xông lên trời, một luồng sát khí vô biên dâng lên.

"Rầm..." Giữa thiên địa, đột nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Sau đó chỉ thấy một thân thể màu đen cao mười vạn trượng ngưng tụ thành hình trên không trung, tay cầm cự phủ, một bước bước ra, liền nhập vào trong ba trận kia!

"Họ đang làm gì?" Trên Lâm Đồng Quan, con ngươi của Quảng Thành Tử co lại, nhìn về phía Đa Bảo và những người khác, họ đang bố trí trận kỳ, dưới mỗi trận kỳ, đứng mấy ngàn người, không biết rốt cuộc Tiệt giáo đang làm gì.

Nhưng, nhìn có vẻ, dường như họ muốn lập một đại trận.

"Hay là, ta phái người tấn công, để họ không thể bố trận là được..." Ngọc Đỉnh Chân Nhân đề nghị với Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử hơi do dự.

Đúng lúc này, Dược Sư của Tây phương giáo đi tới, nói với Quảng Thành Tử: "Quảng Thành Tử sư huynh, vạn vạn lần đừng

trúng gian kế của họ, họ cố ý giả vờ bố trận, là để dụ chúng ta xuống, chiến đấu với họ bên ngoài trận!" Quảng Thành Tử gật đầu.

Thực ra hắn cũng không biết Đa Bảo và những người khác bên ngoài bố trận là thật hay giả, nhưng hắn biết, nếu phái người đi cản trở, có lẽ sẽ bị đối phương giết sạch.

Dù sao trong Tiệt giáo, đại năng vô số.

Tam Tiêu, Tam Thánh Mẫu và Diệp Xuân không nói, còn có Tùy Thị Thất Tiên của Thông Thiên, tùy tiện một người nào cũng là đại năng a.

Ra ngoài đánh, có đi không có về.

Cho nên, Quảng Thành Tử và mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn bên ngoài bố trận, khi mười hai lá trận kỳ bay lên, giữa thiên địa đột nhiên tràn ngập sát khí vô tận, Quảng Thành Tử mới kinh ngạc nói: "Đây là, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" "Đừng vội!" Dược Sư nói: "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tuy lợi hại, nhưng ba trận của chúng ta còn lợi hại hơn!" Ầm ầm ầm...

Lúc này, Bàn Cổ chân thân mang theo sát khí vô song, tay cầm Bàn Cổ Phủ, nhảy vào trong ba trận, Bàn Cổ chân thân ngưng tụ, kiên cố không thể phá vỡ, tùy tiện một búa chém xuống, liền có thể đánh tan một khoảng hư không.

Quảng Thành Tử phải khống chế đại trận, đối kháng với Bàn Cổ chân thân, trong chốc lát cũng khó mà làm tan biến Bàn Cổ chân thân, nhưng theo uy lực của trận pháp mà nói, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận yếu hơn rất nhiều, cho dù Bàn Cổ chân thân có thể chống đỡ được một lúc, sớm muộn gì cũng chắc chắn sẽ tan biến.

"Ha ha..." Dược Sư cười lớn, nói: "Chư vị chỉ cần chống đỡ một lúc, mọi chiêu số của hắn đều vô dụng!" Lời vừa dứt, liền thấy một

lão giả tóc trắng bạc phơ, đột nhiên bay vào trong trận, trên đỉnh đầu Bàn Cổ vung tay, bốn thanh bảo kiếm tỏa ra sát khí vô song, đột nhiên tách ra, phân bố ở bốn phương, lập tức khóa chặt ba trận kia.

"Ầm ầm ầm..." Tru Tiên Tứ Kiếm vừa xuất hiện, liền làm giảm đi một phần khí thế của ba trận kia!

"..." Quảng Thành Tử vừa thấy, lập tức kinh hãi, nói: "Không hay rồi, là Tru Tiên Kiếm Trận của tam sư thúc, là vật sát phạt đệ nhất Hồng Hoang, mau, mau, điều chỉnh công kích, đừng quản Bàn Cổ chân thân, tấn công thiện thi của sư bá ta trước!" Mọi người sau khi nhìn thấy Tru Tiên Tứ Kiếm, cũng đều kinh hãi thất sắc.

Trong Hồng Hoang, trận pháp đệ nhất, trận pháp đệ nhị, đều được xếp hạng sau khi đã loại trừ Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Kiếm Trận vì uy lực quá lớn, thường bị người ta bỏ qua, vì năm xưa khi Đạo Tổ ban bốn bảo vật của Hồng Hoang đã ra lệnh cho Thông Thiên, không được tùy ý lấy ra.

Bây giờ, Thông Thiên lại giao bốn kiếm ra?

Tru Tiên Trận, là trận sát phạt đệ nhất của Thiên Đạo, từng chém ba ngàn ma thần lúc khai thiên.

Lại ở trong tay Ma Tổ La Hầu, giúp hắn tung hoành Hồng Hoang vô số năm.

Trận này vừa ra, thiên hạ không trận nào địch nổi.

"...Sao có thể?" Mọi người kinh hãi thất sắc, nói: "Đạo Tổ đã không cho phép tùy ý lấy ra, Thông Thiên Thánh Nhân tại sao lại lấy Tru Tiên Tứ Kiếm ra?" Đương nhiên, không ai trả lời.

Bên này Dược Sư và Quảng Thành Tử tuy chấn kinh, nhưng tay không chậm, trực tiếp điều chuyển hướng tấn công của đại trận, đánh về phía Thái Thượng Lão Quân.

Một khi để Tru Tiên Tứ Kiếm Trận thành hình, cho dù là Thánh Nhân đơn độc cũng không thể phá được.

"Giữ trận!" Thái Thượng Lão Quân thấy sức mạnh của ba trận đều dồn về phía mình, hét lớn một tiếng ra ngoài.

Lập tức bên ngoài bay vào bốn đệ tử Tiệt giáo tu vi Chuẩn Thánh, chính là bốn vị mạnh nhất trong Tùy Thị Thất Tiên, lần lượt là Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên, Cầu Thủ Tiên và Bì Lư Tiên.

Bốn người mỗi người bảo vệ một thanh kiếm, Tru Tiên Kiếm Trận nháy mắt thành hình.

Nhưng, vì đòn tấn công cuối cùng của ba trận quá mạnh, Thái Thượng Lão Quân dùng nhục thân chống đỡ, cũng vì thế mà trực tiếp vẫn lạc, chân linh nhập vào Phong Thần Bảng.

"Ông ông..." Thái Thượng Lão Quân tuy đã vẫn lạc, nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm Trận đã bày xong.

"Giết cho ta!" Phía dưới Đa Bảo hét lớn một tiếng, Bàn Cổ chân thân giơ chiếc búa trong tay, ầm ầm hạ xuống, trực tiếp hóa giải vô số công kích trong ba trận.

Đồng thời, Tứ Tiên điều khiển Tru Tiên Kiếm Trận, vô tận kiếm ý từ hư không rơi xuống.

Cũng chỉ trong nháy mắt, trong ba trận kia, cái yếu nhất là A Lợi Da Đa La Bồ Đề Đại Trận liền ầm ầm sụp đổ.

"Gào..." Bàn Cổ hét lớn một tiếng, Khai Thiên Phủ trong tay hung hăng chém xuống, trận pháp thứ hai, Vạn Tiên Đại Trận, theo tiếng mà tan vỡ.

Chương 434

Phụt...

Phụt phụt...

Các tu sĩ điều khiển Vạn Tiên Đại Trận, từng người một phun ra máu tươi.

Đến đây, ba trận chỉ còn lại cuối cùng là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Sư huynh, ta chống không nổi nữa rồi!" Ngọc Đỉnh nói: "Lúc này không đi, e là không còn cơ hội thoát thân!" "Đợi thêm chút nữa!" Quảng Thành Tử nói.

Quảng Thành Tử vừa nói ra ba chữ, đột nhiên cảm thấy ngực mình đau nhói, sau đó há miệng phun ra một ngụm máu vàng.

Nguyên lai Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cuối cùng, dưới đòn tấn công toàn lực của Tru Tiên Kiếm Trận, đã ầm ầm sụp đổ.

"Mau chạy!" Các tu sĩ trên Lâm Đồng Quan, hóa thành từng đạo lưu quang bay vào trời xanh, muốn đào tẩu.

"Đi?" Ô Vân Tiên cười lạnh một tiếng, sau đó Tru Tiên Kiếm Trận trong tay đột nhiên xoay chuyển, vô tận kiếm khí bay ra, các đệ tử Tây phương giáo, Xiển giáo trên trời, vừa hay bị kiếm khí trực tiếp đánh trúng.

Rào rào rào...

Một trận mưa máu rơi xuống, nháy mắt đã chết hơn ngàn tu sĩ.

"Nữa!" Ô Vân Tiên điều khiển Tru Tiên Kiếm Trận đã nghiện, lại xoay chuyển phương hướng, lần này lại nhắm vào quân đội Đại

Thương, một kiếm chém xuống, trực tiếp diệt sát năm mươi vạn đại quân, lập tức máu chảy thành sông.

"Hừ..." Núi Tu Di, núi Côn Luân không hẹn mà cùng phát ra một tiếng hừ lạnh.

Tâm thần của Ô Vân Tiên và mấy người khựng lại, bên cạnh Tru Tiên Tứ Kiếm liền thoát khỏi tay, bay về đảo Kim Ngao ở Đông Hải, nguyên lai hung uy của Tru Tiên Kiếm Trận quá thịnh, đã bị Thông Thiên cách không thu về.

Tru Tiên Kiếm Trận không còn, nhưng ba trận dưới Lâm Đồng Quan cũng đã bị phá, bây giờ là lúc so tu vi.

Mọi người ùa lên.

Bên này Khương Tử Nha cũng thu lại trận kỳ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mười hai đại tu sĩ trấn thủ trận kỳ lần lượt xông lên trời, lao vào trong trận doanh của Xiển giáo, Tây phương giáo.

Tu sĩ đấu pháp, nhưng không dám làm thương tổn người phàm, nếu không sát kiếp chưa xong, lại dính phải nhân quả mới.

Những người phàm trước đó ở trên trận kỳ, trấn áp trận kỳ, lúc này chân linh đã bay đi, tám vạn bốn ngàn người, cũng toàn bộ nhập vào Phong Thần Bảng, sau này tự nhiên sẽ trở thành thiên binh thiên tướng.

"Giết..." Tam đại trận sụp đổ!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã bị thu hồi!

Tru Tiên Kiếm Trận bị Thông Thiên lấy đi.

Chiến trường lúc này, sau khi không còn đại trận cản trở, chính là cuộc chiến thật sự giữa tu sĩ và phàm nhân.

Cơ Phát vung tay, đại quân sau lưng xuất động, lao về phía Lâm Đồng Quan.

Trên bầu trời, vô số tu sĩ cũng đã giao đấu.

Đa Bảo, Tam Thánh Mẫu, Tam Tiêu và Triệu Công Minh, những đại năng của Triệt giáo, dĩ nhiên đuổi đánh đám Quảng Thành Tử, Dược Sư.

Nhưng tu vi của mọi người đều không tệ, muốn phân thắng bại trong thời gian ngắn rõ ràng là không thể.

"Nhìn cái tên to con ngốc nghếch kia làm gì?" Đa Bảo chỉ vào Dược Sư nói một câu: "Các ngươi đi chặn những người khác, ta đi giết tên đó!" "Được!" Các đệ tử Triệt giáo khác lần lượt chiến đấu, Đa Bảo dĩ nhiên tìm đến Dược Sư.

Phải biết, tu vi và chiến lực của Dược Sư vốn cao hơn Đa Bảo, nhưng vừa rồi khi đại trận sụp đổ, với tư cách là người chủ trận, hắn đã bị thương không nhỏ, sức tấn công tự nhiên giảm đi rất nhiều.

Vì vậy, Đa Bảo ngược lại chiếm thế thượng phong.

Hai người đánh qua đánh lại mấy trăm hiệp, nhưng Đa Bảo phát hiện, mình cũng chỉ chiếm được thế thượng phong mà thôi, muốn giết chết kẻ trước mắt e rằng có chút khó khăn.

"Ta đến giúp ngươi!" Phía sau, một trong Thất tiên tùy thị của Thông Thiên là Ô Vân Tiên, thấy Đa Bảo và Dược Sư giằng co, liền tiến lên.

Ô Vân Tiên chỉ là một trong Thất tiên tùy thị của Thông Thiên, nhưng tu vi cao thâm, sức tấn công mạnh mẽ, sau khi gia nhập thành hai đánh một, ba chân bốn cẳng đã đánh cho Dược Sư phải chạy trốn khắp nơi.

Dược Sư là tu vi Chuẩn Thánh, tự nhiên có thể xé rách không gian.

Nhưng không biết vì sao, hôm nay thử mấy lần đều không thể xé rách, dường như có một luồng thiên cơ không rõ ràng bao bọc xung quanh, quyết không cho hắn chạy thoát. 47.

Dược Sư trong lòng lạnh lẽo, nghĩ đến một khả năng, nhưng vì khát vọng sống mãnh liệt nên hắn vẫn dựa vào phi hành để tìm đường thoát thân.

"Chạy?" Đột nhiên, từ bên cạnh lao ra một nữ tu, chính là Vân Tiêu, tay cầm Hỗn Nguyên Kim Đấu chiếu thẳng vào Dược Sư mà đập tới, tức thì đánh hắn ngã nhào xuống đất.

Bên cạnh, Đa Bảo vung tay, mấy chục kiện Tiên thiên linh bảo bay xuống, cũng học theo dáng vẻ xa xỉ của Diệp Hàn, trực tiếp cho toàn bộ mấy chục kiện Tiên thiên linh bảo đó tự bạo.

Ầm ầm ầm...

Chương 435

Dược Sư dù có tu vi Chuẩn Thánh, nhưng đối mặt với mấy chục kiện Tiên thiên linh bảo tự bạo cũng không chống đỡ nổi, trực tiếp bị nổ chết, sau đó chân linh bay ra, tiến vào Phong Thần Bảng.

"Chết tiệt!" Thấy phe kia ỷ đông hiếp yếu, Già Diệp kéo Di Lặc muốn báo thù.

Già Diệp đã đỏ mắt vì giết chóc, nhưng Di Lặc lại giữ một phần cảnh giác, trong lúc mọi người đại chiến, đột nhiên chuồn đi.

Già Diệp phát hiện không đánh lại mọi người, cũng muốn chạy trốn, nhưng bị Diệp Xuân vung tay, một đạo ngũ sắc thần quang đánh trúng, trực tiếp rơi khỏi tầng mây, bị Quỳnh Tiêu dùng Kim Giao Tiễn kết liễu.

Cứ như vậy, Già Diệp của Tây phương giáo cũng bay lên bảng.

Trong Tứ giáo, đệ tử đời thứ ba, cũng như đời thứ tư, tử thương vô số, toàn bộ đều tiến vào Phong Thần Bảng.

"Còn ai nữa?" Đa Bảo liếc mắt, thấy Quảng Thành Tử đang hoảng hốt bỏ chạy, liền nói: "Quảng Thành Tử đừng chạy, món nợ cũ nhiều năm, bản sư huynh sẽ tính sổ với ngươi." Bình thường Quảng Thành Tử vẫn có thể ngược đãi Đa Bảo, nhưng cũng giống như Dược Sư, hắn đã bị thương khi điều khiển đại trận, nên không dám đối đầu với Đa Bảo, dưới chân kim quang lóe lên, trực tiếp chạy ra ngoài vạn dặm, xé rách không gian tẩu thoát.

"Còn ai nữa?" Đa Bảo nhìn xung quanh, những người có thể xé rách không gian đều đã chạy cả, những người còn lại hoặc là đã định trước sẽ ngã xuống, hoặc là tu vi quá thấp.

Đang lúc định tiếp tục truy kích, Đa Bảo đột nhiên nhìn thấy Diệp Xuân, nói: "Xuân Xuân, con đừng tiến lên nữa, nghe lời sư thúc, mau trở về bảo vệ Khương Tử Nha thừa tướng, phòng khi kẻ địch tập kích!" Diệp Xuân bĩu môi.

Đến lúc này rồi, làm gì có tập kích, nàng biết Đa Bảo đang bảo vệ mình, sợ nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đương nhiên, Diệp Xuân đối với chiến đấu và giết người cũng không có hứng thú lắm, nên cũng từ biệt Đa Bảo, quay về bên cạnh Khương Tử Nha, ngồi trên Thất Thải Liên Đài, xem Khương Tử Nha chỉ huy quân đội giết địch. … Trên chiến trường, Đa Bảo vung tay, nói với mọi người: "Tất cả theo ta truy sát!" Nói xong, hắn đột nhiên nhìn thấy trong đám quân lính đang bỏ chạy, có một bóng người áo trắng, thân hình cao ráo, tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng lại không thể xé rách hư không.

Đó chính là đệ tử Xiển giáo Vân Trung Tử, tuy không phải là một trong Thập nhị kim tiên, nhưng lại rất được giáo chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu mến, một mình gánh vác ngọn cờ luyện khí.

"Người này, không được giết!" Đa Bảo đặc biệt chỉ vào Vân Trung Tử, dặn dò đồng môn Triệt giáo.

Sau đó mọi người cùng lao lên.

"Giết..." Phía trước, Ngọc Đỉnh chân nhân và Thái Ất chân nhân, hai người tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn, đang liều mạng chạy trốn.

Bình thường thì không sao, nhưng mấu chốt là cả hai đều vì bị Tru Tiên Kiếm Trận phản phệ mà bị thương, phi hành chậm chạp, xem ra khó thoát.

Thái Ất chân nhân trong lòng quyết đoán, nói: "Hai chúng ta, hoặc là đều chết, hoặc là một chết một sống.

Sư đệ, nhớ báo thù cho ta!" Nói xong, Thái Ất chân nhân không chạy mà quay đầu lại, đâm thẳng vào đội ngũ truy kích của Đa Bảo và mọi người, "Ầm" một tiếng.

Tự bạo!

Thái Ất chân nhân tự bạo, không gây ra tổn hại quá lớn cho Đa Bảo và mọi người, nhưng lại hoàn toàn níu chân họ.

Ngọc Đỉnh nhìn nguyên thần của Thái Ất bay vào Phong Thần Bảng, nuốt lệ rời đi.

"Hả?" Đa Bảo nhìn thấy, phương hướng nguyên thần của Thái Ất chân nhân bay đi lại là phía sau.

Hắn lập tức hiểu ra, thì ra Đả Thần Tiên và Phong Thần Bảng cùng Thân Công Báo chắc chắn ở phía sau, thế là Đa Bảo liền nói: "Công Minh, ra sau giết tên báo đen đó đi." Triệu Công Minh cưỡi hắc hổ, trong nháy mắt bay ra phía sau, nhìn thấy Thân Công Báo, vung roi xuống, một roi liền đánh cho Thân Công Báo não vỡ tung tóe, tiến vào Phong Thần Bảng.

Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên lại tự động bay lên, hóa thành một luồng sáng bay về phía Đại Chu, cuối cùng rơi vào tay chủ nhân thật sự, Khương Tử Nha.

Đến đây, hai con "Phi Hùng" cuối cùng cũng phân biệt được thật giả.

Trong lúc Đa Bảo và mọi người đang truy sát về phía trước, phía sau lại có một đội người, chính là Nhị thập bát tinh tú của Triệt giáo, mỗi người đều có tu vi Thái Ất Kim Tiên, đi lại có chút chậm chạp không theo kịp, thành ra cũng không giành được chiến công nào, đang lúc cố gắng chạy tới, đột nhiên nhìn thấy một bóng người áo trắng phía trước.

“Ủa, Đại La Kim Tiên sơ kỳ?” Nhị thập bát tinh tú vừa nhìn thấy, lập tức mừng rỡ.

Đánh đơn lẻ, chắc chắn không lại, nhưng hai mươi tám người đánh một người, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Hai mươi tám người cùng xông lên, sớm đã ném lời dặn của Đa Bảo ra sau đầu.

Trong khoảnh khắc, hơn hai mươi đạo công kích hướng về Vân Trung Tử.

Vân Trung Tử kinh hãi thất sắc, đang định bỏ chạy, lại đột nhiên thấy kim quang từ hư không rơi xuống, hình thành một chiếc lồng vàng bảo vệ hắn, sau đó vô tận thiên lôi tức khắc xuyên qua không gian, đánh cho Nhị thập bát tinh tú thành tro bụi!

Vù vù… Nhị thập bát tinh tú, trên chiến trường chưa lập được chút công lao nào, lại toàn bộ bay vào Phong Thần Bảng.

Một nhà, gọn gàng ngăn nắp!

Đa Bảo quay đầu lại nhìn, lập tức chửi một câu “ngu ngốc”, nhưng cũng không hỏi nhiều, tiếp tục truy đuổi tàn quân.

Vân Trung Tử chính là Hồng Vân chuyển thế.

Kiếp trước, Hồng Vân ở Hồng Hoang cũng không có quá nhiều công đức, tuy là người tốt, nhưng cũng chỉ có thể nói là nghiệp lực tương đối ít mà thôi.

Lý do hắn có công đức, là liên quan đến đạo Hồng Mông Tử Khí hoàn chỉnh cuối cùng đó.

Khi đó trong Tử Tiêu Cung, Hồng Vân nhận được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng của Đạo Tổ Hồng Quân, sau đó dưới sự vây công của Đế Tuấn, Côn Bằng, Minh Hà và những người khác, hắn đã

tự bạo, làm nổ đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay thành ba đoạn dài năm đoạn ngắn, tổng cộng tám đoạn.

Tám đoạn Hồng Mông Tử Khí sau đó được Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc sử dụng, thành công đức chính quả, tuy là do Thiên Đạo chuẩn bị cho Tam Hoàng Ngũ Đế, nhưng Tam Hoàng Ngũ Đế cũng vì thế mà nợ Hồng Vân một nhân quả lớn.

Chương 436

Hồng Vân sau khi chuyển thế, trở thành Vân Trung Tử, tự nhiên được hưởng khí vận của Nhân tộc.

Bản thân Vân Trung Tử ở địa phủ có một tôn quả vị, cũng có vô biên công đức trong người.

Đa Bảo hiểu rõ tình hình, mới dặn dò sư huynh đệ không nên đi trêu chọc Vân Trung Tử, kết quả Nhị thập bát tinh tú nóng lòng lập công, lại tu vi thấp kém, trêu chọc Vân Trung Tử, kết quả trực tiếp bị Thiên Đạo kiếp lôi đánh xuống, hai mươi tám Thái Ất Kim Tiên, chết sạch sẽ.

Một nhà, gọn gàng ngăn nắp!

Đa Bảo nhìn thấy, lập tức mắng một câu.

Vốn dĩ Diệp Hàn đã sắp xếp ổn thỏa, Triệt giáo một mặt đã đưa vào tám vạn bốn ngàn người tộc, mặt khác lại gài bẫy Viễn cổ thất quân, các đệ tử khác một người cũng không cần lên bảng, giờ thì hay rồi, lại bồi thêm hai mươi tám người nữa.

"Ngu ngốc a!" Đa Bảo cũng chỉ có thể mắng một câu, nhưng trong lòng cũng không quá để ý, dù sao hai mươi tám Thái Ất Kim Tiên, nghe thì có vẻ đáng sợ, nhưng thực ra đối với thực lực tổng thể của Triệt giáo ảnh hưởng gần như không đáng kể.

Triệt giáo truy sát, lại giết thêm nhiều đệ tử của Tây phương giáo, Xiển giáo, đến đây những người trên Phong Thần Bảng cũng cơ bản đã đủ.

Khương Tử Nha không thèm kiểm đếm số người, mang theo Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, một đường tiến về phía đông,

cùng Cơ Phát tiến vào cửa ải cuối cùng của Đại Thương, Lâm Đồng Quan!

Thần tiên đánh nhau, người phàm chịu tai ương.

Vừa rồi Ô Vân Tiên dùng Tru Tiên Kiếm Trận, một hơi tiêu diệt năm mươi vạn quân Đại Thương, khiến máu chảy thành sông, cộng thêm toàn bộ tu sĩ Xiển giáo và Tây phương giáo rút lui, quân đội Đại Thương không còn chút sức chiến đấu nào.

Đại quân Đại Chu vừa vào quan, quân đội Đại Thương lập tức tan rã.

Vô số quân nhu lương thảo, trở thành chiến lợi phẩm của Đại Chu.

Đến đây, toàn bộ bộ đội tinh nhuệ của Đại Thương, đã hoàn toàn biến mất.

"Việc này, không nên trì hoãn!" Khương Tử Nha sợ Cơ Phát lại mắc phải cái bệnh đa nghi, vội vàng đề nghị: "Lúc này, nên thừa thắng xông lên, là có thể hạ được đô thành Triều Ca của Đại Thương, khi đó thiên hạ, đều là của quân hầu ngài, ngài sẽ là Nhân tộc cộng chủ tôn quý." "…" Cơ Phát có chút do dự, nói: "Quả nhân tổng cảm thấy không ổn, hay là, chúng ta ở dưới Lâm Đồng Quan nghỉ ngơi vài ngày, sau đó lại thừa thắng xông lên?" "Không được!" Khương Tử Nha nói: "Trụ Vương không chết, tám trăm chư hầu cần vương binh trong khoảnh khắc sẽ đến, nhưng nếu Trụ Vương chết, thì các chư hầu sẽ đến Triều Ca triều kiến ngài!" "Huống hồ!" Khương Tử Nha lại nói: "Đại vương ngài không muốn báo thù cho phụ huynh sao?" Câu nói cuối cùng, một tiếng "đại vương", cộng thêm việc báo thù cho phụ huynh, Cơ Phát liền không còn do dự, trực tiếp phát binh, binh sĩ Đại Chu công hạ Lâm Đồng Quan chưa đến một canh giờ, đã tiến binh đến thành Triều Ca.

Lúc này!

Phong thần sát kiếp hoàn thành, bất luận là đệ tử Triệt giáo, Xiển giáo, Tây phương giáo hay Nhân giáo, đều sẽ không tham gia vào cuộc tranh chấp giữa hai quốc gia nhân gian nữa.

Bởi vì, thắng bại bây giờ đã định.

"Giết a…" Đại quân của Cơ Phát, hơn một tháng sau, đã xông đến dưới thành Triều Ca.

Trụ Vương biết tin đại bại ở tiền tuyến, ha ha cười lớn, từ trong các đại lao của thành Triều Ca, thả ra bảy mươi vạn nô lệ, ý đồ dùng sức của bảy mươi vạn nô lệ này để ngăn cản quân đội Đại Chu.

Những nô lệ này, có người là nô lệ thật, nhưng phần lớn trong đó, lại là bách tính của các nước khác bị bắt về trong các cuộc chinh chiến, cướp bóc.

Bảy mươi vạn nô lệ, thực ra sớm đã hận thấu xương Trụ Vương, vừa ra khỏi thành lập tức chạy tán loạn, không ít người thậm chí còn giúp quân Chu tấn công thành trì.

Trong khoảnh khắc, thành Triều Ca đã bị quân Chu công phá.

Cơ Phát dưới sự hộ tống của các đại tướng vào trong cung của Trụ Vương, cùng hậu cung nhìn thấy một tòa đài cao chọc trời, tên là "Trích Tinh Lâu".

Trên Trích Tinh Lâu, Trụ Vương bày yến tiệc, một mình dẫn theo mấy trăm tần phi ngồi xuống, vừa uống rượu, vừa tấu nhạc.

Thấy binh sĩ Đại Chu đã vào hậu cung, Trụ Vương không hề để tâm, nhưng những cung nữ kia lại sợ đến chết đi sống lại.

"Đại vương!" Lúc này, hồ ly tinh hóa thành Tô Đát Kỷ, cũng biết những ngày tháng tốt đẹp của mình sắp kết thúc, nhưng cũng không lo

lắng.

Nếu Trụ Vương đã bại, vậy thì đổi một quốc quân mới thôi, dù sao, dựa vào dung mạo của ta, còn sợ quân vương Đại Chu kia không bị ta mê hoặc sao?

"Hả?" Trong lúc Đát Kỷ đang suy nghĩ, đột nhiên không trung khẽ dao động, một bóng người bay xuống, chỉ thấy trang điểm thanh tú, quả là một mỹ nhân tuyệt thế, khí chất khác với cửu vĩ yêu hồ, nhưng dung mạo lại giống hệt nhau.

Trụ Vương thấy vậy lập tức kinh hãi, hỏi: "Ngươi là ai?" Đó chính là Đát Kỷ đã được Diệp Hàn cứu năm xưa.

Đát Kỷ (chân thân) vung tay, một đạo pháp lực phóng ra, trong nháy mắt đã chém chết ba mỹ nhân bên cạnh Trụ Vương, bao gồm cả Đát Kỷ (yêu hồ).

Ba mỹ nhân chết đi, lại hóa thành ba con dã thú, một con cửu đầu trĩ kê tinh, một con cửu vĩ yêu hồ, một khối ngọc thạch tỳ bà.

Sau khi ba tiểu yêu chết, chỉ có thần hồn của cửu vĩ yêu hồ tiến vào Phong Thần Bảng, linh hồn của hai yêu còn lại thì đến địa phủ.

"…" Trụ Vương lập tức bừng tỉnh.

Tuy rằng, Trụ Vương sớm đã nghi ngờ Đát Kỷ là yêu quái, nhưng hôm nay nhìn thấy bản thể, người mà ngày đêm vui vẻ cùng mình lại là ba con súc sinh, không khỏi cảm thấy ghê tởm.

Giang sơn, đã thành công không!

Mỹ nhân, cũng là không!

"Ha…" Trụ Vương chợt cảm thấy, cả đời mình, quả thực là một trò cười lớn, sau này, chắc chắn cũng sẽ bị người đời coi như một trò cười.

Chợt có chút lạc lõng, hung hăng uống một ngụm rượu, nhìn vào chân thân của Đát Kỷ, hỏi: "Ngươi lại là ai?" Đát Kỷ chỉ cười lạnh, vung tay rời đi, biến mất không thấy tăm hơi.

Trên đài cao, vô số mỹ nhân sợ hãi bỏ chạy.

Chương 437

Trụ Vương ha ha cười lớn, trên người đeo đầy châu báu ngọc thạch, đem mỹ tửu đổ hết xuống đài cao, một ngọn lửa phóng ra, toàn bộ Trích Tinh Lâu trong nháy mắt hóa thành một biển lửa.

"Quả nhân từ khi kế vị, chinh phạt bốn phương, mở rộng đất đai ngàn dặm, vì Đại Thương ta lập nên công nghiệp vạn thế bất hủ.

Diệt Đông Di, bắt Phỉ Thủ, đất đai đến tận Thương Hải, ức vạn sơn hà, đều là của quả nhân.

Tiếc thay a tiếc thay, gặp phải tiên nhân, lỡ mất quả nhân.

Nếu không có tiên nhân can thiệp, dù mười Cơ Phát, mười Đại Chu, quả nhân... có gì phải sợ!" "Ha ha ha ha… ha ha ha…" Trong ánh lửa, Đế Tân cất tiếng hát vang, vừa uống rượu, vừa cười lớn!

Trong ngọn lửa hừng hực, thiêu rụi Đại Thương!

Nói về việc Đại Chu vào Thương!

Trụ Vương lâm thời triệu tập bảy mươi vạn nô lệ ứng chiến, thực ra cũng rõ ràng, bảy mươi vạn nô lệ, không thể có hiệu quả, chỉ là để làm ghê tởm quân đội Đại Chu lần cuối mà thôi.

Cuối cùng Trụ Vương tự thiêu trên Trích Tinh Lâu.

Đại Chu trở thành chủ nhân của Nhân tộc.

Chu Võ Vương Cơ Phát, việc đầu tiên khi vào Triều Ca, là cho binh sĩ vào cung, tìm kiếm bắt giữ Trụ Vương.

Tự nhiên là để tự tay kết liễu Đế Tân, báo thù cho ca ca Bá Ấp Khảo, đồng thời rửa sạch nỗi nhục cha bị giam cầm ở Dũ Lý.

Nhưng cuối cùng, Cơ Phát không thể như ý nguyện, chỉ nhìn thấy

một tòa Trích Tinh Lâu bị lửa nhấn chìm, trong ánh lửa, là Trụ Vương đang ha hả cười lớn.

Đợi ngọn lửa trên Trích Tinh Lâu dập tắt, Cơ Phát lệnh cho người tìm thi thể của Trụ Vương, nhưng đều không tìm thấy.

"Bẩm báo Đại vương!" Binh sĩ bên dưới, tự giác thay đổi cách xưng hô với Cơ Phát: "Ân Thụ đã bị thiêu thành tro, không cách nào tìm thấy!" "Vậy thì đem toàn bộ tro của Trích Tinh Lâu, thu lại cho ta, bỏ vào nhà xí, để toàn bộ bách tính thành Triều Ca, đều đem những thứ ô uế đó bôi lên!" Cứ như vậy, để báo thù Trụ Vương, Cơ Phát lệnh cho người thu lại tro của Trích Tinh Lâu và Trụ Vương, đổ vào nhà xí trong thành Triều Ca, để làm nhục.

Cơ Phát chưa hả giận, lại giết hết tất cả các con trai của Trụ Vương.

Nếu không phải Khương Tử Nha khuyên can, hắn còn muốn tiếp tục đại khai sát giới.

Vốn dĩ, trước khi Trụ Vương chết, biết Đại Chu tạo phản, sau trận chiến ở Lâm Đồng Quan, đã hiệu triệu thiên hạ chư hầu vào kinh cần vương.

Thiên hạ có tám trăm chư hầu, tuy đại bộ phận hoặc là quan sát, hoặc là quy phụ Đại Chu, nhưng vẫn có một bộ phận, trung thành với vương triều Đại Thương, đều phái binh sĩ đến cần vương.

Nhưng nửa đường lại nhận được tin Đại Thương diệt vong, Trụ Vương tự thiêu.

Những người này lập tức hoang mang, cuối cùng bàn bạc, thôi, nếu Chu đã thay Thương mà hưng thịnh, không bằng nhân dịp này vào kinh, triều bái vị Nhân tộc cộng chủ mới vậy.

Hơn một trăm chư hầu đồng thời vào kinh, Cơ Phát tự nhiên tiếp

đãi tử tế, lại lệnh cho người truyền hịch thiên hạ, thông báo bốn phương, tin tức Đại Thương diệt vong, Đại Chu hưng thịnh.

Tám trăm chư hầu trong thiên hạ, lần lượt đều quy thuận triều Đại Chu.

Cơ Phát liền tự xưng là Chu Võ Vương, yến tiệc thiên hạ chư hầu, định lại lễ nghi, phân phong chư hầu, phân chia đất phong.

Lần phân phong chư hầu này, tổng cộng chia làm ba loại.

Một là các phương quốc tồn tại từ thời thượng cổ, tức là các phương quốc của Đại Thương, nay Đại Chu là thiên hạ cộng chủ, liền phải phân phong lại để thừa nhận.

Thứ hai, là thân tộc.

Thứ ba, là các công thần đã cùng đánh thiên hạ.

Ngoài loại thứ nhất là các chư hầu vốn có, Võ Vương Cơ Phát lại phân phong bảy mươi mốt nước, trong đó các nước chư hầu cùng họ có năm mươi ba, các nước chư hầu công thần khác họ có mười tám.

Trong đó quan trọng nhất, chính là Đại thừa tướng Khương Tử Nha.

Bản thân Khương Tử Nha không được phong tước, vì là người thiên định, sau khi công đức viên mãn sẽ có quả vị.

Võ Vương phong, là con trai của Khương Tử Nha, trong đó trưởng tử của Khương Tử Nha được phong làm Tề hầu, kiến lập nước Tề, cũng chính là một trong Thất hùng thời Chiến quốc sau này (nước Tề thời Xuân Thu, nhưng thời Chiến quốc chỉ là, Lữ Tề đã thành Điền Tề, ở đây không nói nhiều), con thứ của Khương Thái Công, được phong làm Kỷ hầu, có nước Kỷ.

Chu Võ Vương đại phong chư hầu, đến đây đã xác lập vị trí của

Đại Chu trong Nhân tộc, là thiên hạ cộng chủ. … Sau khi Đại Chu vào Thương, Đại Thương diệt vong, phong thần sát kiếp cũng theo đó hoàn thành.

Khương Tử Nha ở cửa nam thành Triều Ca, lệnh cho người xây một tòa đài cao, ăn mặc chỉnh tề, tay cầm Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, quỳ trên đài cao, hướng lên trời lớn tiếng nói: "Đệ tử Khương Thượng, phụng mệnh sư tôn Diệp Hàn, thuận ứng thiên đạo, tay cầm Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, ba ngày sau tại cửa nam thành Triều Ca cử hành đại điển Phong Thần, cung nghênh chư vị thánh nhân, tiền bối Hồng Hoang đến tham dự chứng kiến!" Cáo đảo hoàn tất, chỉ thấy trên trời ầm ầm, hạ xuống một luồng ánh sáng công đức màu vàng.

Sau đó, giọng nói của Lão Tử vang lên đầu tiên: "Tam Thanh Lão Tử, đến lúc đó nhất định sẽ mang theo môn nhân đệ tử đến!" "Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhất định sẽ đến quan lễ!" Sau đó, Thông Thiên, Tây phương nhị thánh, Nữ Oa, Hậu Thổ, Diệp Hàn và những người khác, lần lượt cũng tỏ ý hồi đáp. … Ba ngày sau, binh sĩ Đại Chu vây kín toàn bộ đài cao.

Nhân tộc cộng chủ Cơ Phát quỳ lạy dưới đất, Khương Tử Nha ở phía trước, nghênh đón các thánh nhân.

Không lâu sau, trên bầu trời bay đến một đám mây tím, tử khí đông lai ba vạn dặm, thánh nhân đầu tiên là Lão Tử, mang theo đệ tử Huyền Đô, Linh Linh, ba người từ hư không bay xuống, trực tiếp ngồi vào chỗ đã chuẩn bị sẵn trên đài cao.

Chương 438

Sau Lão Tử, các thánh nhân khác lần lượt đến.

Diệp Hàn tự nhiên cũng không thiếu.

Lần phong thần này, quan hệ trọng đại, nên không chỉ có thánh nhân, mà còn có đệ tử của các thánh nhân, vì vậy khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

"Sư tôn!" Khương Tử Nha lần lượt hành lễ với các thánh nhân, đến trước mặt Diệp Hàn, một mình hành lễ.

Diệp Hàn nói: "Chuẩn bị xong, đại điển có thể bắt đầu!" "Vâng!" Khương Tử Nha lệnh cho người bày hương án, chưa kịp phong thần, lại nghe Huyền Đô bên cạnh Lão Tử mở miệng.

Huyền Đô nhìn những người xung quanh, trong mắt lộ ra một tia vui mừng, nói: "Sư tôn xem, lần phong thần sát kiếp này, phải nói là Nhân giáo chúng ta tổn thất nhỏ nhất, Nhân giáo chúng ta chỉ có hai vị thân truyền đệ tử, mà đều bình an vô sự." Một câu nói, có thể nói là đã chọc giận mọi người.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mất hai vị kim tiên, vô số đệ tử đời thứ ba; Tây phương giáo cũng vậy; ngay cả Triệt giáo, cũng mất bảy đại phó giáo chủ, tám vạn bốn ngàn người tộc, còn có Nhị thập bát tinh tú.

Mọi người lập tức tức giận, ánh mắt đều hướng về Huyền Đô, trên mặt Huyền Đô lại vẫn treo nụ cười.

Diệp Hàn nhíu mày một cách khó nhận ra.

Không phải hắn không thích lời nói của Huyền Đô, mà cảm thấy Huyền Đô hôm nay, giống như Trụ Vương Đế Tân trong miếu Nữ Oa năm xưa, lời nói việc làm không phù hợp với thói quen cá nhân.

Huyền Đô là một đứa trẻ thật thà, sao có thể ăn nói không kiêng nể như vậy?

"Xem ra, đã bị tính kế!" Diệp Hàn con ngươi khẽ híp lại, rồi lại ha ha cười, liếc nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, mọi thứ đều không cần nói ra.

"Im lặng!" Lão Tử nhìn Huyền Đô một cái, sau đó quay sang Khương Thượng: "Phong thần có thể bắt đầu rồi!" "Vâng!" Khương Tử Nha lại một lần nữa bái lạy các thánh nhân, sau đó bắt đầu phong thần.

"Thái Thượng Vô Cực Hỗn Nguyên giáo chủ Thông Thiên giáo chủ sắc viết: Ô hô!

Tiên phàm đường khác, không vun bồi gốc rễ làm sao thông; thần quỷ đạo phân, đâu phải nịnh hót gian tà có thể dựa vào…" Khương Tử Nha đọc một đoạn sắc phong văn thư, liền bắt đầu phân phong các thần vị.

Tổng cộng ngoài tám vạn bốn ngàn thiên binh thiên tướng, và hai ngàn tám bộ phó thần, còn có ba trăm sáu mươi lăm chính thần.

Lần lượt đọc danh sách phong thần.

Lần phong thần này không chỉ có danh sách của Triệt giáo, Xiển giáo, Tây phương giáo, Nhân giáo, mà còn có một số trọng thần của Đại Thương và Đại Chu, ngay cả Thân Công Báo, Văn Trọng cũng có một vị trí.

Thậm chí Trụ Vương và cửu vĩ yêu hồ cũng được phong làm thiên thần.

Tất cả thần vị đã đọc xong một lượt, Khương Tử Nha sắc mặt trắng bệch, đột nhiên quỳ xuống đất nói: "Bẩm báo chư vị thánh nhân, trên Phong Thần Bảng, tám vạn bốn ngàn thiên binh thiên tướng, hai

ngàn tám bộ phó thần cùng bát bộ chính thần đều đã viên mãn, nhưng hiện tại lại thiếu một người!" Tám vạn bốn ngàn thiên binh thiên tướng, là con số Diệp Hàn đưa ra, tự nhiên sẽ không sai.

Hai ngàn tám bộ phó thần, cùng bát bộ chính thần đều đã đủ.

Khương Tử Nha lại nói, "thiếu một người!" Người cuối cùng này, ngay cả Khương Tử Nha trước đó cũng không biết, nhưng vào thời khắc cuối cùng của phong thần, lại dường như được thiên đạo chỉ dẫn, phát hiện thiếu một vị trí nhân tuyển quan trọng.

"Hả?" Các thánh nhân vừa nghe, lập tức không còn bình tĩnh được nữa.

Phong thần sát kiếp đều đã xong, người cần lên bảng đều đã lên hết, sao có thể thiếu một người?

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Khương Tử Nha, hỏi: "Thiếu người nào?" Khương Tử Nha nói: "Thiếu một vị thủ lĩnh Tam Giới, bát bộ ba trăm sáu mươi lăm vị thanh phúc chính thần!" Các thánh nhân lập tức hiểu ra, Diệp Hàn trong lòng suy nghĩ, thầm nói: Chẳng phải đây là chức vị tổng giám đốc sao?

Mọi người tuy cũng hiểu, nhưng tiếc là hiện tại phong thần sát kiếp đã kết thúc, mà thanh phúc chính thần, thủ lĩnh Tam Giới lại phải là một người đức cao vọng trọng thống lĩnh, đi đâu tìm đây?

Mọi người nhìn nhau, không biết làm thế nào.

Thế là, mọi người đều nhìn về phía Lão Tử.

Lão Tử nói: "Nhìn ta cũng vô dụng, bản tọa cũng không biết tìm từ đâu ra, hay là, từ địa phủ kéo một vị Ngũ phương quỷ đế ra đảm nhiệm?" Hậu Thổ trực tiếp từ chối, nói: "Địa phủ và thiên đình, sợ sẽ loạn âm dương, hay là, ta nghe nói Hạo Thiên của thiên địa đã chuyển thế làm người, đề cử hắn, trực tiếp làm thủ lĩnh Tam Giới thanh phúc

chính thần có được không?" "Không ổn!" 48.

Mọi người đồng loạt lắc đầu.

Hạo Thiên tuy bị Diệp Hàn làm cho chuyển thế tu lại, nhưng chung quy vẫn là Thiên Đế, sau này trở về, tự nhiên cũng là người đứng đầu thiên đình.

Chủ tịch hội đồng quản trị và tổng giám đốc có sự khác biệt về bản chất.

"Vậy làm sao bây giờ?" Mọi người bàn tán xôn xao, đề xuất rất nhiều cái tên, nhưng nửa ngày cũng không đưa ra được một người thích hợp.

Lúc này, Diệp Hàn lại nghe thấy phát ngôn kỳ quái của Huyền Đô, Huyền Đô cười ha hả nói: "Sớm biết vậy đã để sư huynh giết thêm một người rồi, nghe nói lúc đó Quảng Thành Tử ở trên sân, suýt chút nữa bị Đa Bảo sư huynh giết chết." Một câu nói vừa ra, lập tức khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi giận, ngay lập tức từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, cách không đưa tay ra, cự lực tuôn ra, lập tức liền kéo Huyền Đô từ bên cạnh Lão Tử qua.

"Ngươi dám!" Bên cạnh Lão Tử nổi giận, đứng đối diện Nguyên Thủy Thiên Tôn nói: "Lão nhị, ngươi làm gì?" 49.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Huyền Đô, phẫn nộ nói: "Từ lúc đến đây, ngươi luôn mồm trào phúng Xiển giáo ta, thân là đệ tử mà không biết tôn sư trọng đạo, đệ tử như vậy không cần cũng được!" Ầm… Trong lúc pháp lực của Nguyên Thủy tuôn ra, Huyền Đô liền hóa thành một đám huyết vụ, viên kim sắc nguyên linh to lớn kia, trong nháy mắt rơi vào Phong Thần Bảng.

"Được rồi!" Nguyên Thủy nói: "Bây giờ, trên Phong Thần Bảng đã đủ!" "Ngươi!" Lão Tử lập tức nổi giận đùng đùng, nói: "Nguyên

Thủy, ngươi khinh người quá đáng!" Bao nhiêu năm qua, cách xưng hô của Lão Tử đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều là "lão nhị", "nhị đệ", gọi thẳng là "Nguyên Thủy", thật sự là lần đầu tiên.

Thông Thiên ở bên cạnh cảm thấy huynh đệ tương tranh không tốt, vội vàng khuyên: "Nhị huynh…" "Câm miệng!" "Câm miệng!" Trong mắt Nguyên Thủy, Lão Tử hai người tràn đầy lửa giận vô cùng, nhìn về phía Thông Thiên.

Thông Thiên đành phải ngậm miệng không nói.

"Hôm nay, nếu ngươi không nói ra một lý lẽ, liền đánh chết đệ tử của ta, bản tọa và ngươi không xong đâu!" "Không xong thì không xong, ta Nguyên Thủy cả đời không thua kém ai, sợ ai?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng.

Chương 439

Hai người nói chưa được mấy câu, càng lúc càng kích động, bên cạnh Lão Tử ha ha cười, đưa tay cự lực đi đánh Quảng Thành Tử, nói: "Thôi được, ngươi giết đệ tử của ta, ta cũng để đệ tử của ngươi đi vào luân hồi một chuyến!" "Ngươi dám!" Ầm… Nguyên Thủy lao ra, bảo vệ Quảng Thành Tử, hai vị thánh nhân liền ở ngoài thành Triều Ca đánh nhau.

"Mẹ nó…" Diệp Hàn sợ đến mức vội vàng tế ra Thí Thần Thương phá đi dư âm của đòn tấn công đó, bảo vệ toàn bộ thành Triều Ca, nếu không người tộc ở đây sẽ gặp tai ương.

Các thánh nhân cũng ra tay, đánh Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn lên trên cao, để tránh lỡ làm thương người tộc, gây ra nhân quả.

Đang phong thần, thánh nhân đột nhiên đánh nhau, chuyện gì vậy?

Diệp Hàn vừa thấy, vội vàng nói với Cơ Phát và Khương Tử Nha: "Được rồi, từ nay về sau Huyền Đô là thủ lĩnh Tam Giới thanh phúc chính thần, đi đi!" Vung tay đưa Khương Tử Nha và mọi người đi, Diệp Hàn cũng nhảy lên cao xem chiến.

Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh nhau, càng đánh càng hung, sức phá hoại của trận chiến thánh nhân có thể biết được, dù đã ở trong hư không vô tận, uy năng kinh thiên động địa đó, cũng đủ để giết chết vô số sinh linh.

"Ta đi ngăn cản!" Thông Thiên nóng lòng bay lên.

Nữ Oa liếc nhìn, nói: "Tranh đấu giữa họ, ta không tham gia, ta về Oa Hoàng cung đây!" Cứ như vậy, Nữ Oa đi rồi.

Nữ Oa vừa đi, Hậu Thổ cũng theo sau rời đi, trở về địa phủ.

Trên hư không, Thông Thiên vốn đi khuyên can, nhưng không biết vì sao, nói nói, Nguyên Thủy lại lôi chuyện đệ tử tử vong trong sát kiếp ra.

Phải biết rằng trong sát kiếp, trong Tam Thanh đệ tử chết nhiều nhất là Xiển giáo, Nhân giáo chỉ chết một Thái Thượng Lão Quân, Triệt giáo chết đều là những nhân vật nhỏ không quan trọng, chỉ có Xiển giáo, Thập nhị kim tiên tổn thất hai người, đệ tử đời thứ ba và thứ tư gần như chết sạch.

Nguyên Thủy nổi giận, cuối cùng không hiểu sao Tam Thanh lại đánh nhau, trở thành cục diện Nguyên Thủy một mình, đấu với Lão Tử, Thông Thiên hai người.

Nguyên Thủy tự nhiên không đánh lại, dần dần rơi vào thế hạ phong. 50.

Bên cạnh đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy có cơ hội liền lấy cớ khuyên can rồi ầm ầm gia nhập, liên thủ với Nguyên Thủy tạo thành thế ba người đánh Lão Tử và Thông Thiên, cục diện trong nháy mắt đảo ngược thành ba đánh hai.

Diệp Hàn vốn muốn lên giúp sư tôn và Lão Tử, đi đánh Tây phương giáo nhị thánh, Nguyên Thủy ba người, nhưng đột nhiên phát hiện không thể làm vậy.

Tại sao?

Bởi vì Nữ Oa và Hậu Thổ đã đi, các thánh nhân chiến đấu, dư âm không ngừng bay về phía đại địa Hồng Hoang, mỗi một đạo thánh nhân chi lực, đều có thể làm vỡ đại địa Hồng Hoang thành vô số mảnh.

Vì ức vạn sinh linh trong Hồng Hoang, Diệp Hàn chỉ có thể ở dưới làm mẹ thiên hạ, trên đó rò rỉ một đạo thánh nhân chi lực, vội vàng

dùng pháp bảo đỡ lấy, để tránh Hồng Hoang bị đánh vỡ.

Thực ra cũng không phải Diệp Hàn thánh mẫu, chỉ là đại địa Hồng Hoang, là một phương thế giới, cũng là nhà, đánh vỡ thì không tốt lắm.

Ầm… Sóng sức mạnh khổng lồ, không ngừng từ hư không truyền xuống, mặt Diệp Hàn đều đen lại: "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, đánh nữa thì Hồng Hoang không giữ được đâu!" Thánh nhân hỗn chiến, là từ khi Hồng Hoang khai thiên tích địa đến nay, sản sinh ra dao động năng lượng lớn nhất.

Toàn bộ Hồng Hoang, đều ở trong trạng thái chấn động cực độ, vô số sinh linh run lẩy bẩy, co rúm trong góc, có một cảm giác thế giới tận thế sắp đến.

Trong địa phủ, Hậu Thổ dùng cự lực vô thượng, cố định không gian ức ức dặm xung quanh U Minh Huyết Hải, để tránh dư âm chiến đấu của thánh nhân phá hoại địa phủ.

Trong Ngũ Trang Quán, Nữ Oa cũng thi triển cự lực, bảo vệ xung quanh Ngũ Trang Quán.

Trên trời thì không cần lo lắng, ba mươi ba tầng trời không ở cùng một không gian, tự nhiên không đánh phá được!

Dần dần, Diệp Hàn phát hiện, suy nghĩ của mình có chút ngây thơ.

Nếu là một chọi một, hoặc một đánh năm, hắn đều không sợ không đỡ được chiêu, dù sao không gian có thể vận hành không lớn, nhưng nếu ở toàn bộ Hồng Hoang, đỡ hết dư âm của năm vị thánh nhân đánh nhau, có chút khó khăn.

Dù sao khi năm thánh nhân đánh nhau, mục tiêu không phải là Diệp Hàn, công kích lung tung, có lúc hai đạo công kích đồng thời phát ra, một đạo đánh về phía Thập Vạn Đại Sơn, một đạo lại đánh về Bắc

Hải.

Không đỡ nổi.

“Thôi, đánh đi, kệ mẹ nó.” Diệp Hàn mắng một câu, vung tay vô tận pháp lực tuôn ra, hai tay trái phải mỗi tay bảo vệ hai nơi, một là tổ địa Nhân tộc, một là không gian vạn vạn dặm xung quanh Triều Ca của Đại Chu.

Bởi vì Diệp Hàn biết, Hồng Hoang vỡ nát thuộc về thiên đạo chi kiếp, không ai ngăn được.

Chuyện này, có lẽ có liên quan đến kế hoạch của Hồng Quân, lần này Hồng Quân kế hoạch thiên đạo, cướp đoạt sức mạnh thiên đạo, đồng thời lấy thân hợp đạo.

Diệp Hàn biết không quản được, cũng không quản nhiều, chỉ bảo vệ hai nơi.

Ầm… Giữa không trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn một chỉ điểm ra, chỉ về phía Thông Thiên.

Thông Thiên trong tay tế ra Càn Khôn Đỉnh bảo vệ bản thân né tránh, dư âm của một chỉ đó, lại xông về phía đại địa Hồng Hoang.

Ầm… Dư âm của một chỉ đó, giống như một hằng tinh khổng lồ vô cùng va vào Hồng Hoang.

Đại địa Hồng Hoang, dưới cự lực, ầm ầm vỡ nát.

Ầm… Dư âm công kích của Chuẩn Đề, theo sau lại đến!

Hồng Hoang lại một lần nữa vỡ nát.

Sau ba lần, toàn bộ Hồng Hoang liền vỡ thành vô số mảnh vỡ, trôi nổi trong hư không, vỡ nát.

Chương 440

Trong những mảnh vỡ Hồng Hoang này, lại có mấy mảnh vỡ lớn hơn, lần lượt là địa phủ do Hậu Thổ bảo vệ, Ngũ Trang Quán do Nữ Oa bảo vệ và tổ địa Nhân tộc, vùng xung quanh Đại Chu do Diệp Hàn bảo vệ.

Ngoài ra cũng có mấy khối tương đối lớn, lần lượt là đạo trường núi Tu Di, đạo trường đảo Kim Ngao Đông Hải, đạo trường núi Côn Luân, đạo trường núi Thủ Dương, mấy nơi tu hành của các đại thánh nhân.

Ngoài những nơi này, các mảnh vỡ khác vô số, lốm đốm trôi nổi xung quanh những khối lớn đó.

Diệp Hàn thần thức quét qua, nhìn những khối nhỏ lốm đốm kia, dù là một khối nhỏ, diện tích cũng lớn hơn Trái Đất rất nhiều.

Tự nhiên sẽ không khách khí, thần thức bao trùm trời đất bay ra, thu gom những khối nhỏ vô số đó, nhân thế cuốn vào Hỗn Độn Châu, cũng không cần luyện hóa, trực tiếp nhập vào thế giới Quy Khư.

Thế giới Quy Khư và thế giới Hồng Hoang là một thể hai mặt, cùng một nguồn gốc, nên những mảnh vỡ Hồng Hoang nhỏ này dung nhập vào thế giới Quy Khư không có bất kỳ trở ngại nào.

Ầm ầm ầm… Thế giới Quy Khư vốn chỉ lớn bằng một phần mười Hồng Hoang hoàn chỉnh.

Nhưng nay Hồng Hoang vỡ nát, ngoài những mảnh vỡ lớn đó, còn lại đều là mảnh vỡ nhỏ, diện tích mảnh vỡ nhỏ tuy nhỏ, nhưng số lượng lại nhiều, như vi trần trôi nổi trong hư không, nhìn một cái đã thấy hàng ngàn vạn.

Diệp Hàn tự nhiên không khách khí, một mạch cuốn toàn bộ những thế giới nhỏ bé đó dung nhập vào Quy Khư.

Diện tích Quy Khư, ngày càng lớn.

Những thế giới nhỏ trong hư không đều bị Diệp Hàn thu hết.

Ánh mắt Diệp Hàn, liền rơi vào những mảnh vỡ lớn kia, ví dụ như tổ địa Nhân tộc, vùng xung quanh Triều Ca của Đại Chu trong tay, còn có đạo trường của bốn đại thánh nhân, nếu có thể thu những thứ này đi, Quy Khư có trở thành Hồng Hoang tiếp theo không?

"Dừng tay…" Đột nhiên, trong hư không tử khí đông lai mười vạn dặm, thân hình Đạo Tổ Hồng Quân hiện ra, vung tay liền khống chế năm vị thánh nhân đang đánh nhau, nói: "Các ngươi tuy là thánh nhân, nhưng nay đánh vỡ Hồng Hoang, cũng phải chịu vô biên nhân quả nghiệp lực!" Mọi người dừng tay, chắp tay cúi đầu trước Hồng Quân không nói gì.

Hồng Quân liếc nhìn Diệp Hàn, nói: "Hồng Hoang vỡ nát, nhưng còn mấy mảnh vỡ lớn, các ngươi mau chóng dung hợp phục hồi, không được chậm trễ!" Các thánh nhân lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hồng Hoang, vừa nhìn lập tức kinh ngạc.

Mọi người vội vàng, đem phần còn lại của Hồng Hoang phục hồi lại.

Tiếc là Diệp Hàn đã trộm đi phần lớn mảnh vỡ, mấy mảnh còn lại tuy lớn, nhưng không bằng một nửa Hồng Hoang ban đầu.

"…" Chuẩn Đề nhìn những mảnh vỡ này, hỏi Diệp Hàn: "Thiếu nhiều như vậy sao?" Diệp Hàn không thèm để ý.

Hồng Quân nhìn Diệp Hàn, nói: "Diệp Hàn, ngươi thu đi mảnh vỡ Hồng Hoang, ý đồ gì, mau chóng đem vô số mảnh vỡ đó ra đây!" "Ta…" Diệp Hàn cười hắc hắc, đồ đã ăn vào bụng còn bắt ta nôn ra?

Ngươi là ai chứ?

“Liên quan gì đến ta?” Diệp Hàn nhìn Hồng Quân, nói: “Hồng Hoang là do mấy người họ đánh vỡ, những mảnh nhỏ kia không chừng đã bị hỗn độn chi phong thổi tan, nghịch diễn địa hỏa thủy phong, dựa vào đâu mà nói ta lấy đi?” “Đúng vậy!” Thông Thiên cũng nói theo: “Mảnh vỡ không phải một chút hai chút, dù cho đồ đệ của ta, cũng không mang đi được, nhất định đã bị hỗn độn chi phong nghịch diễn!” Hồng Quân cũng chỉ là suy đoán, dù sao không có bằng chứng thực tế.

Bởi vì khi Diệp Hàn thu thập mảnh vỡ, cũng không ra tay, thần thức trải ra, trực tiếp dùng thần thức cuốn vào Hỗn Độn Châu dung nhập Quy Khư, bên ngoài tự nhiên không nhìn thấy động tác.

“Được rồi, hiện tại khôi phục lại Hồng Hoang chi địa đi!” Hồng Quân không truy cứu nữa.

Các thánh nhân vội vàng, mỗi người bảo vệ mảnh vỡ Hồng Hoang, dùng vô thượng pháp lực và trận pháp gia trì, đem những mảnh vỡ đó dung hợp lại.

Đầu tiên dung hợp là hai khối trong tay Diệp Hàn, sau đó là bốn đại đạo trường.

Cuối cùng, mảnh vỡ trong tay mấy người, toàn bộ cùng với mảnh vỡ xung quanh Ngũ Trang Quán trong tay Nữ Oa dung hợp lại, trở thành một mảnh đại lục mới.

Mọi người trong lòng có cảm ứng, biết rằng sau khi Hồng Hoang vỡ nát sẽ hình thành Tam Giới, cũng theo chỉ thị của thiên đạo, đem mảnh vỡ Hồng Hoang ghép thành hai giới.

Một là Địa Tiên Giới, Địa Tiên Giới lấy Ngũ Trang Quán làm trung tâm, dung hợp mảnh vỡ tổ địa Nhân tộc, mảnh vỡ Đại Chu, mảnh vỡ

Đông Hải, mảnh vỡ Tu Di, mảnh vỡ Thủ Dương Sơn, mảnh vỡ Côn Luân Sơn.

Sau khi dung hợp, hải dương của Địa Tiên Giới thông suốt, chia lục địa thành Tứ Đại Châu, lần lượt là: Bắc Câu Lô Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, Đông Thắng Thần Châu.

Giới thứ hai thì do địa phủ và vùng đất vạn vạn dặm xung quanh U Minh Huyết Hải do Hậu Thổ bảo vệ cấu thành, trong đó bao gồm địa phủ, U Minh Huyết Hải, núi Bất Chu ba nơi.

Ba nơi hợp làm một, là U Minh Giới.

Từ đó, Hồng Hoang biến thành Tam Giới, Thiên Giới nguyên là ba mươi ba tầng trời không đổi, đại lục Hồng Hoang nguyên bản vỡ nát luyện lại, một là Địa Tiên Giới, một là U Minh Giới, đến đây Tam Giới thành hình.

Ông ông… Sau khi Tam Giới thành hình, thiên đạo hạ xuống một luồng khí cơ đặc thù, bao trùm Tam Giới.

Luồng khí cơ này, giống như một liều thuốc ôn nhuận, làm dịu đi thánh nhân chi lực trong Tam Giới.

Nhưng, mọi người đều là thánh nhân, cảm giác được một chút khác biệt.

Hình như, cùng với việc Hồng Hoang vỡ nát, sức mạnh của thiên đạo cũng bị suy yếu một chút!

Diệp Hàn, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Tử, Thông Thiên mấy người, im lặng nhìn nhau mấy cái, đều từ đó nhận được câu trả lời khẳng định.

Lúc này.

Ông ông ông… Trên thiên đạo, lại hạ xuống một luồng khí cơ

khác.

Trong ánh mắt kinh ngạc, chấn kinh của mọi người, Tam Giới mới, có quy tắc mới được định nghĩa.

"…" Cảm nhận được quy tắc mới được định nghĩa, các thánh nhân kinh ngạc không thôi.

Chương 441

Sau đó, trong Thiên Giới, Địa Tiên Giới, U Minh Giới, vô số Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên và Kim Tiên, hướng lên trời tựa như gào thét.

"Không, không cần như vậy…" "Tại sao?" "Tiên nhân, cũng sẽ chết sao?" "Kim tiên không phải là tồn tại vĩnh sinh bất diệt sao, tại sao bây giờ cũng sẽ chết?" "Linh khí trong trời đất, cũng dần dần tiêu tan sao?". … Vô số thanh âm, gào thét về phía thiên đạo, thiên đạo dường như cũng không thèm để ý.

Hồng Quân sắc mặt thờ ơ, các thánh nhân thần sắc phức tạp.

Diệp Hàn thì hít sâu một hơi, đối với tình hình Hồng Hoang gần đây, sớm đã biết, từ Tây Vương Mẫu Bạch Dao, đã biết trước một chút tin tức. 51.

Khi xưa Tây Vương Mẫu Bạch Dao bị vây khốn ở Côn Luân Sơn, đột nhiên trong lòng sinh cảm xúc, dùng bất tử bản nguyên diễn hóa ra cây bàn đào, liền biết Hồng Hoang sẽ có kiếp nạn này.

Nguyên bản, trong Hồng Hoang, chỉ cần tu vi là Kim Tiên, về mặt lý thuyết, tuổi thọ sẽ trở nên vô hạn, cùng trời đất Hồng Hoang đồng thọ.

Đương nhiên đó chỉ là lý thuyết, thực tế tuổi thọ của Kim Tiên và khí vận của bản thân có liên quan mật thiết, có thể chết vì bị người khác giết, cũng có thể chết trong thiên địa sát kiếp.

Nhưng, ngoài những yếu tố bất ngờ này, Kim Tiên, có thể trường sinh bất lão.

Nhưng hiện tại, vì Hồng Hoang bị đánh vỡ, sau khi các thánh nhân

tái tạo Tam Giới, thế giới đã thay đổi, vậy thì pháp tắc của thế giới mới cũng thay đổi.

Những thay đổi này đối với tu sĩ ảnh hưởng không lớn, chỉ có hai điểm, khiến người ta không thể chấp nhận.

Thứ nhất là sự thay đổi về tuổi thọ của tu sĩ.

Kim tiên có thể trường sinh bất lão, hiện tại không được nữa, nay quy tắc trời đất được định lại, Chuẩn Thánh, bao gồm cả Đại La Kim Tiên, tính mạng của những tu sĩ này, đều có định số.

Mỗi khi tuổi thọ của tu sĩ mãn năm trăm tuổi, trên trời liền hạ xuống sát kiếp, đánh chết sinh linh này.

Bất luận là Thái Ất Kim Tiên hay Đại La Kim Tiên.

Nếu không muốn bị đánh chết, chỉ có hai cách: nhanh chóng tấn cấp Chuẩn Thánh, liền có thể lại có được tuổi thọ vô hạn, nếu không cũng sẽ tiến vào luân hồi.

Thứ hai, là có thiên tài địa bảo, liền có thể kéo dài một kiếp tuổi thọ.

Một kiếp, là năm trăm năm.

Cho nên, dù ăn thiên tài địa bảo, cũng không phải vĩnh viễn thái bình vô sự, cứ cách năm trăm năm, đều phải ăn một cái thiên tài địa bảo.

Thiên tài địa bảo có thể kéo dài tuổi thọ trong trời đất, chỉ có mấy loại.

Một là Hoàng Trung Lý, thứ này ở trong tay Nhân tộc thánh phụ Diệp Hàn, mọi người đều biết, mỗi chín vạn năm mới có chín quả.

Tu sĩ trong trời đất không kể xiết, nhưng Hoàng Trung Lý chín vạn năm mới có chín quả, ngay cả một Đại La cũng không thể thỏa mãn,

dù sao Đại La Kim Tiên, năm trăm năm cần một quả.

Hai là Nhân Sâm Quả, cây Nhân Sâm Quả vốn ở trong tay Trấn Nguyên đại tiên của Ngũ Trang Quán, nay Trấn Nguyên Tử quy thuận Nhân giáo do Nữ Oa thống lĩnh, Nhân Sâm Quả và Hoàng Trung Lý giống nhau, đều là vô số năm mới kết được mấy quả, căn bản không đủ cho tu sĩ thiên hạ ăn.

Ba là Bàn Đào, cây Bàn Đào cũng là một trong thập đại tiên thiên linh căn, ăn Bàn Đào tự nhiên cũng được, nhưng Bàn Đào tuy nhiều hơn một chút, một cây cũng chỉ có mấy trăm quả, cây Bàn Đào ở trong tay Tây Vương Mẫu, Tây Vương Mẫu lại là nữ nhân của Diệp Hàn.

Bốn là Cửu Chuyển Kim Đan, Cửu Chuyển Kim Đan là thần vật hậu thiên do Lão Tử luyện chế, có không ít, nhưng Lão Tử sẽ dễ dàng cho người khác sao?

Bốn loại thần vật này, Đại La Kim Tiên bình thường còn chưa thấy, huống chi là có được.

Vậy thì, vô số Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên kia, chỉ có một con đường để lựa chọn, con đường thứ nhất, nhanh chóng đột phá Chuẩn Thánh.

Nhưng vấn đề đến rồi, Chuẩn Thánh dễ đột phá vậy sao?

Vừa rồi sau khi các thánh nhân luyện lại trời đất, quy tắc trong trời đất đã xảy ra thay đổi, thứ nhất là tuổi thọ, thứ hai là linh khí.

Linh lực trong Tam Giới, so với thời kỳ Hồng Hoang, ít hơn một nửa không chỉ.

Linh khí ít đi, tu hành tự nhiên chậm lại, có ai có thể trong thời gian ngắn tiến vào Chuẩn Thánh bảo vệ vĩnh sinh?

Hầu như không có!

Vậy thì, con đường bày ra trước mặt vô số tiên nhân dường như chỉ có một: chờ chết!

"Ta không muốn chết a, ta không chết a!" "Thiên đạo bất công!" "Thánh nhân, coi bách tính vạn vật, như chó rơm a!". … Trong Hồng Hoang, khắp nơi đều tràn ngập tiếng chửi rủa tuyệt vọng.

Ngoài thành Triều Ca, đệ tử của các thánh nhân cũng đều ở đó, nhưng sắc mặt của đại đa số người, đều trở nên đen sì.

Tuy là đệ tử thánh nhân, nhưng phải biết những thánh vật đó có khi ngay cả thánh nhân cũng không có.

"Diệp sư muội, a a, chào!" "Diệp sư muội, hôm nay trông ngươi, thật có tinh thần!" 52.

Trong số đệ tử Thánh nhân có người nhận ra Diệp Xuân, liền rầm rộ tiến lên chào hỏi, lộ ra vẻ mặt tươi cười.

Chương 442

Không vì gì khác, mọi người đều biết, Diệp Xuân là đứa con duy nhất của Diệp Hàn, bình thường mỗi ngày đều ăn một quả Hoàng Trung Lý.

Mỗi ngày một quả a, quá xa xỉ rồi.

Nếu, có thể từ chỗ Diệp sư muội xin được hai quả Hoàng Trung Lý, vậy có thể sống thêm một ngàn năm đó.

"Hừ…" Diệp Xuân cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên, nói: "Ta biết các ngươi đang có ý đồ gì, nhưng ta cũng nói cho các ngươi biết, quả trên người ta không có, đều ở chỗ cha ta kia, muốn, thì đi hỏi cha ta mà xin!". … "Khốn kiếp!" Ngọc Đỉnh chân nhân nhìn Diệp Xuân, hận hận nói một câu, lại nói với sư huynh đệ bên cạnh: "Sớm biết như vậy, liền thân vẫn trong sát kiếp, lên cái Phong Thần Bảng đó." Lên Phong Thần Bảng, được quy tắc trời đất bảo hộ, cùng thiên đình sống chết, tự nhiên không cần lo lắng chuyện ăn quả này.

Nghe Ngọc Đỉnh chân nhân nói vậy, mọi người cũng từng người một hối hận. … 53.

"…" Cảm nhận được quy tắc trời đất mới, các Thánh nhân cũng đồng loạt kinh hãi, đều nhìn về phía Đạo Tổ Hồng Quân.

Chuẩn Đề càng trực tiếp mở miệng hỏi: "Lão sư, quy tắc trời đất thay đổi như vậy, chẳng phải sẽ chết một đám tiên nhân sao?" Ngay cả thánh nhân, cũng không thể có đủ linh quả, phải biết một quả linh quả, mới có thể quản năm trăm năm a.

Quá ít rồi.

"Có quả tất có nhân, có nhân tất có quả, thiên đạo đã có sự sắp

xếp này, trong trời đất cũng tất nhiên có thần vật có thể kéo dài tuổi thọ!" Hồng Quân nhìn mọi người, nhàn nhạt nói một câu, lại nhìn về phía Diệp Hàn, hỏi: "Diệp đạo hữu, phải không?" Diệp Hàn nhíu mày.

Mẹ nó, liên quan gì đến ta?

Emmmm... lẽ nào lão chó này biết trong tay lão tử có cây bàn đào đã diễn hóa xong?

Diệp Hàn a a cười, nói: "Ta không phải thánh nhân, không biết thiên cơ!" Sắc mặt các thánh nhân lập tức đen lại.

Mẹ nó, không phải thánh nhân ta tin, chứ nói không biết thiên cơ, ta thật sự không tin!

Hồng Quân gật đầu, nói: "Trong tay Diệp đạo hữu có thập đại tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý và cây Bàn Đào.

Hoàng Trung Lý thì thôi, trên cây Bàn Đào có thể kết không ít linh quả, chắc là đủ cho người Xiển giáo kéo dài tuổi thọ rồi nhỉ!" Nghe câu nói này của Hồng Quân, Diệp Hàn lập tức yên tâm, xem ra chuyện Bạch Dao năm xưa ở hậu sơn Côn Luân diễn hóa cây Bàn Đào, Hồng Quân cũng không phát hiện.

"Ai…" Chuẩn Đề nhìn Hồng Quân, thở dài một hơi, nói: "Sư tôn, Triệt giáo có cây Bàn Đào và Hoàng Trung Lý, tự nhiên có thể bảo vệ môn nhân đệ tử vô lo, Nhân giáo đại sư huynh có thể luyện chế Cửu Chuyển tiên đan, tự nhiên cũng không cần lo lắng kéo dài tuổi thọ.

Thật đáng thương cho Tây phương giáo của ta, cái gì cũng không có, sau này những đệ tử đó của ta, phải làm sao để kéo dài tuổi thọ đây!" Chuẩn Đề rõ ràng, là muốn từ chỗ Hồng Quân vòi vĩnh chút lợi ích.

Hồng Quân lại không để ý, nhìn Chuẩn Đề, lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Ngươi cũng có kế hoạch hay đấy, đệ tử mới thu gần đây

của Tây phương giáo, không định thả ra sao?" "A?" Chuẩn Đề trước kinh ngạc, sau sắc mặt khổ sở.

Tiếp Dẫn lại vung tay, xé rách vô tận không gian, đưa tay từ trong núi Tu Di kéo ra một người trẻ tuổi mặc đạo bào Tây phương giáo, người này thân hình cao lớn, tướng mạo bất phàm.

Diệp Hàn định thần nhìn lại: Mẹ nó, chẳng phải là Hạo Thiên chuyển thế sao?

"Trương Bách Nhẫn kiến sư tôn!" Hạo Thiên chuyển thế vừa nhìn thấy trước mặt có nhiều đại năng như vậy, lại không nhận ra, chỉ nhận ra sư tôn của mình là Chuẩn Đề, nên chỉ hướng Chuẩn Đề hành lễ.

Chuẩn Đề trên mặt có chút ngượng ngùng. 54.

Hồng Quân lại quát một tiếng: "Si nhi, còn không mau tỉnh lại!" Nói xong vung tay, một đạo kim quang rơi vào nguyên thần của Trương Bách Nhẫn, trong khoảnh khắc, khí tức trên người Trương Bách Nhẫn tăng vọt.

Ầm ầm ầm… Từ một tu sĩ Nhân tộc bình thường, trong nháy mắt trở thành đại tôn Chuẩn Thánh.

Đồng thời, vô số ký ức kiếp trước ùa về, nhìn Hồng Quân lệ rơi đầy mặt: "Đạo tổ!" Trương Bách Nhẫn quỳ trước mặt Hồng Quân, khóc nức nở.

Hồng Quân nói: "Đừng khóc nữa, ta có việc quan trọng giao phó." "Vâng!" Trương Bách Nhẫn lúc này mới đứng dậy, ngẫu nhiên liếc mắt, đột nhiên nhìn thấy Diệp Hàn thần sắc đạm nhiên bên cạnh, cảm giác run rẩy từ sâu trong linh hồn không khỏi biểu hiện ra, thậm chí tại chỗ rùng mình một cái.

"Diệp… Diệp sư huynh!" Trương Bách Nhẫn cố gắng kìm nén sự

sợ hãi trong lòng, chào hỏi Diệp Hàn.

Diệp Hàn hừ một tiếng coi như đáp lại, loại người như Hạo Thiên, dù sống lại một đời, cũng chó không đổi được tật ăn cứt, hắn cũng lười để ý.

"Từ hôm nay, ngươi không còn là Hạo Thiên, mà là Ngọc Hoàng Đại Đế Trương Bách Nhẫn, một lần nữa cai quản thiên đình." Hồng Quân nhìn Trương Bách Nhẫn, nói: "Ngọc Đế lần này đến ba mươi ba tầng trời, cai quản thiên đình, điều khiển các thần trên Phong Thần Bảng, quản lý Tam Giới.

Không được làm những việc không từ thủ đoạn như trước nữa!" "Đệ tử ghi nhớ lời dạy của Đạo Tổ!" Ngọc Đế lại một lần nữa hành lễ với Hồng Quân, lại nói: "Đạo Tổ xin nghe đệ tử trình bày, đệ tử thánh nhân trong Tam Giới hoành hành, ta nay tuy chấp chưởng Tam Giới, nhưng trong Tam Giới, nếu không có sự ràng buộc đối với các đại năng, dù thiên đình có cai quản Phong Thần Bảng, cũng khó mà đi được một bước.

Nếu như vậy, đệ tử thà rằng lại vào luân hồi…" Cơ mặt của Hồng Quân giật giật, lại cười nói: "Yên tâm, nay Hồng Hoang vỡ nát, các thánh nhân luyện lại trời đất, quy tắc trong trời đất đã thay đổi, tiên nhân dưới Chuẩn Thánh, năm trăm năm liền có một kiếp, nếu không có thần vật, liền sẽ thân tử trong kiếp nạn." "Ngươi chấp chưởng thiên đình, nắm giữ thần vật, trong Tam Giới, ai dám không phục?" Một phen lời nói của Hồng Quân, khiến các thánh nhân đồng thời liếc mắt.

Không đúng nha!

Thiên đình, đâu ra thần vật?

Trương Bách Nhẫn cũng một trận ngơ ngác, không hiểu lời của Hồng Quân, ngay cả Diệp Hàn cũng có chút khó hiểu.

Hồng Quân lại nói: “Ngọc Đế có thể ở trong ba mươi ba tầng trời, mở ra một nơi riêng, chuyên cung cấp cho Thái Thượng Lão Quân luyện chế tiên đan!” Nói vậy, mọi người cuối cùng cũng hiểu.

Thánh nhân Lão Tử biết luyện chế tiên đan, có thể luyện chế Cửu Chuyển tiên đan.

Chương 443

Nhưng thiện thi của Lão Tử là Thái Thượng Lão Quân cũng biết a.

Nay Thái Thượng Lão Quân ở trong Phong Thần Bảng, vậy thì có thể luyện chế ra vô số tiên đan.

Như vậy, thiên đình liền nắm giữ mạch sống của Tam Giới, từ đó khống chế Tam Giới.

Sắc mặt Lão Tử đen lại.

Trong lòng các thánh nhân đều hiện lên ba chữ: Kế hay!

Thì ra, tất cả đều là kế hoạch của thiên đạo, các thánh nhân đánh vỡ Hồng Hoang lập lại Tam Giới, quy tắc mới tất nhiên không phải do thiên đạo định, mà là do Hồng Quân dựa vào ý chí cá nhân mà định.

Nhưng Hồng Quân dựa vào đâu mà có thể xoay chuyển thiên đạo?

Người khác không biết, Diệp Hàn lại biết: Bởi vì Hồng Quân, sớm đã bắt đầu dung hợp thiên đạo, nay tuy chưa hoàn toàn dung hợp, nhưng cũng đã dung hợp không ít.

Thực ra Diệp Hàn sớm đã biết Hồng Quân đang hợp đạo.

Lúc đầu khi Diệp Hàn phá Đại La Kim Tiên, hoa khai thập nhị phẩm, dẫn đến thiên đạo phẫn nộ, muốn hạ xuống kiếp lôi đánh chết.

Lần đó được Bàn Cổ năm xưa giúp che đậy, thiên đạo không tìm thấy mục tiêu nên rút đi.

Lần thứ hai, ở địa phủ, Diệp Hàn trước mặt Chuẩn Đề lộ ra đỉnh đầu hoa khai thập nhị phẩm, để tát vào mặt Chuẩn Đề về pháp tắc số chi cực dưới thiên đạo là chín, lần đó thiên đạo kiếp lôi ngưng tụ xong, tự mình tiêu tán.

Lúc đó Diệp Hàn ngạc nhiên, vì thiên đạo giống như chương trình máy tính, không thể tự mình rút lui, tất định có người can thiệp.

Là ai?

Rõ như ban ngày: Hồng Quân.

Tại sao Hồng Quân có năng lực can thiệp thiên đạo: Vì đã dung hợp một phần thiên đạo.

"Tạ Đạo Tổ!" Ngọc Đế mừng rỡ, tạ ơn Hồng Quân xong, liền đi đến thiên đình.

Lão Tử bị người ta chơi một vố, sắc mặt tự nhiên không tốt, đen mặt nói: "Đệ tử cũng lui!" "Chậm đã!" Hồng Quân nhìn Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Diệp Hàn sáu người, nói: "Nay Hồng Hoang vỡ nát, sau khi luyện lại Tam Giới, quy tắc không hoàn chỉnh, không thể dung nạp thánh nhân.

Các ngươi phải theo bản tọa, về Tử Tiêu Cung ngộ đạo, vĩnh thế không được xuống Tam Giới!" Cái gì?

Vĩnh thế không được xuống Tam Giới?

Sắc mặt các thánh nhân lập tức đại biến?

Cùng bị giam ở Tử Tiêu Cung, cả đời không được ra ngoài, vậy chẳng phải giống như Tam Hoàng Ngũ Đế trấn áp khí vận Nhân tộc trong Hỏa Vân Động sao?.

Mọi người nhìn nhau! 55.

Hồng Quân lại nói: "Đây là thiên ý, các ngươi đánh vỡ Hồng Hoang, tự nhiên sẽ bị nghiệp lực này bám lấy!" "Vâng." 56.

Các Thánh nhân không dám làm trái ý Hồng Quân, toàn bộ chắp tay đáp ứng.

Diệp Hàn lại cười cười, nói: "Ta không ra tay, không nên có

nghiệp lực này!" Lời của Diệp Hàn cũng không sai, hắn không ra tay, ngược lại, khi Hồng Hoang sắp vỡ, hắn còn cố gắng cứu Hồng Hoang, sau khi vỡ, cũng là do hắn bảo vệ, mới giữ được Địa Tiên Giới như bây giờ, nếu không những mảnh vỡ lớn đó, cũng sớm đã vỡ thành vô số rồi.

Nhưng, Hồng Quân vẫn sắc mặt lạnh lùng, nói: "Không được, nhất định phải đi Tử Tiêu Cung!" Diệp Hàn không muốn đến Tử Tiêu Cung.

Hắn biết, nếu thật sự đi theo Hồng Quân, sau này đừng hòng trở ra.

Lục Thánh đi rồi sẽ không về, Diệp Hàn cũng đi, vậy thì sau này cả Tam Giới sẽ là thiên hạ của Thiên Đình.

Ngọc Đế tay cầm Phong Thần Bảng, lại có Thái Thượng Lão Quân luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan cho, toàn bộ thần tiên trong Tam Giới, ai dám không phục Hạo Thiên, ai lại là đối thủ của Hạo Thiên?

Với tính cách thù dai của Hạo Thiên, Diệp Hàn cảm thấy người thân của mình khó mà bảo toàn.

Hắn không muốn học theo Viêm Đế, đến người thân cũng không bảo vệ được.

Nhưng, Hồng Quân lại lạnh mặt, nhìn Diệp Hàn nói: "Không được, ngươi bắt buộc phải đến Tử Tiêu Cung!" Diệp Hàn hỏi: "Vì sao?

Ta và Hồng Hoang tan vỡ không có nhân quả nghiệp lực gì, tự nhiên không cần rời đi." "Không phải vậy!" Hồng Quân nói: "Hiện giờ Hồng Hoang đã không còn tồn tại, giữa thiên địa không thể dung nạp sức mạnh của Thánh Nhân.

Ngươi tuy không phải Thánh Nhân nhưng lại sở hữu sức mạnh của Thánh Nhân, không được phép vào bên trong Tam Giới của Hồng Hoang." "Ta không tin!" Diệp Hàn nhìn Hồng Quân, nói: "Đạo của trời, lấy chỗ thừa bù chỗ thiếu.

Vô số kỷ nguyên qua, Thiên Đạo vẫn luôn không ngừng suy yếu những chủng tộc hùng mạnh trong Hồng Hoang, từ Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc thời thượng cổ, đến Vu Yêu lưỡng tộc sau này, rồi đến bây giờ là Tiệt giáo, Xiển giáo.

Hừ...

Bây giờ thì hay rồi, không chỉ muốn tiêu diệt cả hai giáo Tiệt, Xiển, mà còn muốn khống chế tất cả tiên nhân trong thiên hạ.

Không biết Đạo Tổ có ý định gì đây?" Hồng Quân sắc mặt sầm lại, nói: "Nói bậy, đây là Thiên Đạo!" "Thiên Đạo?" Diệp Hàn ngẩng đầu nhìn trời xanh vạn dặm, rồi phá lên cười ha hả, nói: "Thế nào là Thiên Đạo?

Chương 444

Thế nào là Đạo Tổ?

Thiên Đạo ngày nay, e rằng đã sớm bị Đạo Tổ dung hợp rồi!" "Nói bậy!" Sắc mặt Hồng Quân đột nhiên trở nên có chút không tự nhiên.

Diệp Hàn lại nói: "Ta không dám nói bậy đâu.

Miệng thì luôn nói trong Hồng Hoang không thể dung nạp sức mạnh Thánh Nhân, nhưng theo ta được biết, Tam Giới mới hình thành, ngoài diện tích có nhỏ hơn một chút, các quy tắc khác và Hồng Hoang không có gì khác biệt.

Trên cơ sở các quy tắc sẵn có, Thiên Đạo đột nhiên thay đổi quy tắc, tất cả mọi thứ đều có liên quan đến ngươi." "Bây giờ, ta có vào Tam Giới cũng tuyệt đối không khiến Tam Giới sụp đổ!" Diệp Hàn nhìn thẳng vào Hồng Quân, nói: "Đạo Tổ nếu không tin, ta xuống dưới ngay bây giờ cho ngươi xem?" Hồng Quân mặt càng đen hơn.

Vừa rồi trong lúc cấp bách, hắn đã nói ra lời nói dối rằng Tam Giới không thể chịu được sức mạnh Thánh Nhân, bây giờ lại không cách nào lấp liếm được.

Dù sao, hiện tại Hậu Thổ và Nữ Oa vẫn đang ở trong Địa Tiên giới và U Minh giới kia mà.

"Diệp đạo hữu!" Hồng Quân hít sâu một hơi, không bàn tới chuyện đó nữa, nhìn Diệp Hàn, cười lạnh nói: "Ngươi cảm thấy mình thông minh hơn người khác, pháp lực thần thông của ngươi quảng đại, có thể coi thường tất cả mọi thứ giữa thiên địa sao?" "Không!" Diệp Hàn lắc đầu, thản nhiên nói: "Diệp mỗ chỉ muốn nắm giữ vận mệnh của mình trong tay mà thôi.

Chuyện ta không muốn làm, ta không hy vọng có ai ép buộc ta!" Hồng Quân lại nói: "Nếu đã như vậy, không cần nói nhảm nữa, làm một trận đi, thắng rồi hẵng nói!" Hồng Quân vung tay, các Thánh cùng Diệp Hàn đều bị đưa vào trong hư không vô tận.

Đánh nhau ở đây, tự nhiên sẽ không liên lụy đến ai.

Diệp Hàn cười lạnh, vung tay, tế ra trường thương đen ngòm, thản nhiên nói: "Bản thể của ngươi không xuất hiện sao?

Chỉ dựa vào một đạo phân thân, e rằng không phải là đối thủ của ta!" "Cái gì?" Chuẩn Đề, Lão Tử và các vị Thánh khác, sau khi nghe lời của Diệp Hàn, lập tức kinh hãi thất sắc: Phân thân?

Lão sư là phân thân?

Không phải bản thể?

"Hừ..." Hồng Quân cũng không giải thích, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, khí thế vô tận dâng lên từ người, cả hư không mây tím giăng đầy, uy thế vô tận như trời đất đổ ập xuống người Diệp Hàn.

Diệp Hàn chỉ cười nhạt, tiện tay trực tiếp phá tan uy áp đó.

Vô số năm trước, hắn đã có thể đối kháng với Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung, chỉ hơi yếu thế một chút mà thôi.

Khi đó, Diệp Hàn chỉ có Lực Chi Đại Đạo viên mãn, thế giới Quy Khư còn chưa hoàn toàn luyện hóa.

Hiện nay, phân thân của Hồng Quân không có bất kỳ tiến bộ nào, nhưng chiến lực của Diệp Hàn đã sớm khác xưa.

Những năm qua, Diệp Hàn tự nhiên không hề nhàn rỗi, hắn lĩnh ngộ ba nghìn đại đạo, luyện hóa viên mãn Lực Chi Đại Đạo, Không Gian Đại Đạo, các đại đạo khác như Thời Gian Đại Đạo, Sát Lục Chi Đạo cũng đã đạt hơn chín mươi phần trăm.

Không chỉ vậy, hắn còn hoàn toàn luyện hóa Quy Khư.

Gần đây, Diệp Hàn đã thu vô số mảnh vỡ Hồng Hoang vào thế giới Hỗn Độn, dung nhập vào Quy Khư, diện tích Quy Khư trong nháy mắt lớn hơn mấy chục lần.

Có thể nói, Quy Khư hiện giờ đã lớn gần bằng một nửa Hồng Hoang lúc trước.

So với Quy Khư nguyên thủy lúc ban đầu, đã lớn hơn mấy chục lần.

Có một thế giới sức mạnh to lớn như vậy gia trì, chiến lực của Diệp Hàn lại tăng lên không chỉ vài lần.

Cho nên, Diệp Hàn chỉ vung tay đã phá tan uy áp của phân thân Hồng Quân.

"Ngươi..." Phân thân Hồng Quân thấy vậy thì kinh hãi thất sắc, nói: "Sao bây giờ ngươi lại mạnh như vậy?" "Hừ..." Diệp Hàn vung tay, Thí Thần Thương đâm ra, khóa chặt phân thân Hồng Quân tại chỗ: "Mạnh hay không, thử là biết!" Dù sao, Dương Mi Hỗn Nguyên ngũ trọng thiên năm xưa cũng chỉ qua được hai chiêu trong tay Diệp Hàn, mà Diệp Hàn hiện tại còn mạnh hơn lúc đó.

"Diệp Hàn, tìm chết!" Phân thân Hồng Quân bị khóa lại, chưa kịp tấn công, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh đã xoay người chắn trước mặt Hồng Quân, tế ra Chư Thiên Khánh Vân trong tay, bố trí vô tận phòng ngự trước mặt.

"Tìm chết!" Chuẩn Đề cũng bay tới, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, định ngăn cản.

Thất Bảo Diệu Thụ vốn đã ban cho Hạo Thiên, sau khi Hạo Thiên vẫn lạc tự nhiên quay về, bây giờ Hạo Thiên biến thành Ngọc Đế, Chuẩn Đề cũng không đưa lại nữa.

Hai người hợp lực, định chặn đứng Diệp Hàn.

Đáng tiếc, chiến lực và thần thông của Diệp Hàn bây giờ sớm đã không phải là thứ hai người có thể ngăn cản.

Ầm...

Dưới một thương của Diệp Hàn, phòng ngự của hai người trực tiếp bị đánh tan hoàn toàn.

Sau đó, thế đi không giảm, dư ba của mũi thương màu đen đâm vào cơ thể Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, hai người trong nháy mắt nổ tan xác mà chết.

Phụt!

Phụt!

Hai tiếng vang lên, không khí tràn ngập vô tận mưa máu.

Giữa thiên địa, truyền đến một màu bi thương.

"Hừ..." Hồng Quân ở xa, vung tay tế ra một viên gạch vàng hình vuông, trong nháy mắt biến lớn.

Chương 445

Nhưng, Diệp Hàn vẫn cứ thế đâm một thương tới.

Ầm...

Gạch vàng vỡ nát.

Trường thương màu đen đó, xé toạc trường không vô tận, một thương đâm vào thân thể Hồng Quân, thủ pháp và lực đạo đó, dường như ngay cả biểu cảm trên mặt Diệp Hàn lúc này, cũng giống hệt như lúc Hồng Quân dùng kế đâm chết hắn năm xưa.

Bành...

Hồng Quân gần như không có chút sức lực phản kháng nào, trực tiếp bị đánh nổ tung.

Ầm...

Dưới một thương của Diệp Hàn, cả người Hồng Quân, cùng với pháp bảo đều bị đánh nát, hóa thành hư vô.

Ngay sau đó, bên cạnh có hai điểm sáng lóe lên, chính là Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, vì Nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo nên có thể trùng sinh.

Chỉ có Hồng Quân là mãi không có động tĩnh.

"..." Thông Thiên, Lão Tử, Chuẩn Đề và những người khác đều nhìn về phía Diệp Hàn.

Ánh mắt Diệp Hàn sắc lẹm, nhìn mấy người nói: "Thật ngại quá, Sư tôn, các Sư bá, Sư tôn của các vị, chết rồi!" "Gì?" Thông Thiên lắc đầu, nói: "Chết rồi?

Không thể nào, đó là Đạo Tổ, sao có thể chết được?" "Sư tôn của

các vị, chỉ là một phân thân của Hồng Quân mà thôi!" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Phân thân tuy có tu vi Thánh Nhân, nhưng không có Hồng Mông Tử Khí ký thác Thiên Đạo, cho nên sau khi bị ta đánh chết, tự nhiên không thể trùng sinh." "..." Các Thánh nhất thời không thể chấp nhận được.

Diệp Hàn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt xuyên thủng trời xanh, nói: "...

Ngươi còn không hiện thân sao?" Các Thánh kinh hãi thất sắc.

Ai?

Nhưng, trên bầu trời lại không có chút phản ứng nào.

Thông Thiên bây giờ đầu óc vẫn còn mông lung, nhìn Diệp Hàn, hỏi: "Sao có thể, Sư tôn đã cho mỗi người chúng ta một đạo Hồng Mông Tử Khí, vì sao bản thân người lại không có?" "Ha ha..." Diệp Hàn nói: "Sư tôn, người hiểu lầm rồi.

Người ban cho các vị Hồng Mông Tử Khí năm xưa, không phải Hồng Quân, càng không phải phân thân Hồng Quân, mà là Thiên Đạo.

Mấy vị thành Thánh, cũng là Thiên Đạo đã định.

Chuyện này không liên quan đến việc Hồng Quân có nhận đồ đệ hay không.

Chỉ đáng tiếc, Hồng Quân tham lam công lao của trời, muốn lấy thân hợp đạo, nhiều năm qua đi, không biết đã hợp được bao nhiêu rồi?" Ầm ầm ầm...

Cuối cùng, sau khi Diệp Hàn nói xong câu đó, trên trời đã có phản ứng.

Hư không vô tận, lạnh lẽo và tăm tối cùng tồn tại!

Trong bóng tối lạnh lẽo đó, đột nhiên truyền đến một tia dao động,

một tia sáng nhỏ như hạt gạo bay tới từ xa, bỗng hóa thành một tia chớp dài hàng trăm triệu dặm, bay thẳng về phía Diệp Hàn.

Tia chớp còn chưa tới, một khoảng trời dường như đã bị khóa lại.

Không chỉ một mình Diệp Hàn bị khóa, tất cả Thánh Nhân có mặt đều bị khóa lại.

Một khoảng trời đột nhiên vặn vẹo, xung quanh, vô tận địa hỏa thủy phong tràn vào.

Không gian vạn vạn dặm trực tiếp bị nghiền thành mảnh vụn, toàn bộ không gian biến thành một vùng hỗn độn.

Trong hỗn độn tối đen lạnh lẽo, tia sét đó dần dần phóng đại, trong đồng tử của Diệp Hàn, bỗng hóa thành một móng vuốt rồng sấm sét màu xanh tím ngưng thực, một vuốt chụp xuống, từ trên đầu Diệp Hàn bổ xuống.

Ầm ầm ầm...

Hồ quang sấm sét khổng lồ, tựa như diệt thế.

Dưới móng vuốt rồng, vô số hồ quang sấm sét lóe lên, mỗi một tia đều có thể phá vỡ hư không, hủy diệt tinh hà vũ trụ.

Mỗi một tia đều có thể giết chết Thiên Đạo Thánh Nhân.

Vô số tia sét, cuối cùng hội tụ thành một đạo, thông thiên triệt địa, phảng phất như lên đến cửu tiêu, xuống tới cửu u, biến cả không gian hỗn độn thành một biển sấm sét.

Ầm...

Diệp Hàn chỉ cảm thấy xung quanh điện quang chói lòa, trên da thịt, vô số hồ quang sấm sét đánh vào, đau thấu tim gan.

"Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp...!" "Càn Khôn Đỉnh, lập!" "Thất Bảo Diệu Thụ!" "Chư Thiên Khánh Vân!" "Hồ Công

Đức, đến!" Năm vị Thánh Nhân, cũng ở trong biển sấm sét, cảm thấy không thể chống đỡ nổi một đợt lôi kiếp này, nên liền tế ra pháp bảo mạnh nhất của mình.

"Bàn Cổ chân thân, ra cho ta!" Gầm...

Diệp Hàn gầm lên một tiếng giận dữ.

Chương 446

Đối mặt với thiên lôi, hắn cũng không dám khinh suất, trực tiếp phát động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, biến thân thể mình thành Bàn Cổ chân thân, đồng thời, tất cả sức mạnh đều tuôn ra.

"Lực Chi Đại Đạo, gia trì..." "Không Gian Đại Đạo, gia trì..." "Sát Lục Đại Đạo, gia trì..." "Thế giới sức mạnh Quy Khư, gia trì cho ta..." Ầm ầm ầm...

Trong hư không tăm tối và lạnh lẽo, đột nhiên xuất hiện một biển sấm sét, trong biển sấm đó, một thân thể cao trăm vạn trượng đột nhiên đứng vững.

Biển sấm sét tuy lớn, nhưng không thể nhấn chìm hoàn toàn thân thể đó.

Cảnh tượng này, nhìn từ xa thôi cũng khiến người ta cảm thấy cực kỳ chấn kinh.

"Gầm..." Thân thể màu đen khổng lồ đó, phảng phất như hòa làm một với hỗn độn tối đen lạnh lẽo vô tận, cây Khai Thiên Phủ trong tay chém xuống biển sấm.

Ánh sáng chói lòa liền chia làm hai đoạn.

Trong biển sấm!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Càn Khôn Đỉnh, Chư Thiên Khánh Vân, Thất Bảo Diệu Thụ, các bảo vật này cũng chỉ chống đỡ được mấy hơi thở, liền bắt đầu quang hoa ảm đạm, sau đó vang lên tiếng "rắc".

Mấy kiện chí bảo, gần như cùng lúc xuất hiện vết nứt.

"Không ổn!" Lão Tử hét lớn một tiếng: "Bảo vật sắp vỡ rồi!" Nói

rồi vội vàng thu hồi Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Những người khác cũng đều thu hồi vũ khí của mình.

Nhưng, vũ khí tuy không bị hủy, bản thân họ với thân thể Thánh Nhân, lại cũng không chịu nổi sức phá hoại của biển sấm vô biên.

Bành...

Phụt...

Ầm...

Thân thể của mấy người, trong nháy mắt nổ tung vỡ nát!

Dưới một đòn của biển sấm như vậy, năm vị Thánh Nhân toàn bộ tử vong, không một ai may mắn thoát khỏi.

May mà, Nguyên thần ký thác Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Sau khi tử vong hóa thành một đống mưa máu, liền có thể trùng sinh.

Nhưng!

Sau khi trùng sinh, lại sẽ trong khoảnh khắc bị biển sấm đánh nát.

Cứ như vậy, biển sấm kéo dài mười mấy hơi thở, nhưng các Thánh lại ở trong biển sấm, trong vòng luân hồi tử vong và trùng sinh, trải qua mười vạn tám nghìn lần.

"Gầm..." Ngược lại, Diệp Hàn dùng thân thể cứng rắn chống lại biển sấm, lại chịu đựng được.

Diệp Hàn có Tam Thập Lục Phẩm Thất Thải Liên Đài, nhưng đó là lá bài tẩy cuối cùng, biển sấm vừa rồi tuy mạnh mẽ vô cùng, nhưng chưa đến mức khiến hắn phải dùng đến Tam Thập Lục Phẩm Liên Đài.

"Vô Lượng Thiên Tôn..." Một giọng nói trống rỗng cao xa, vượt

xa tất cả âm thanh, đột nhiên truyền đến từ nơi vô cùng xa xôi.

Sau đó, mọi người ngẩng mắt nhìn lên, chỉ thấy nơi sâu thẳm của hỗn độn, ngọn gió hỗn độn quanh năm không tan, tự động tránh ra một lối đi khổng lồ.

Trên đầu mọi người, một pho tượng vàng khổng lồ đến mức không nhìn thấy bờ bến đột ngột xuất hiện.

Chỉ có thể nhìn thấy nửa thân trên, đó quả thực là một pho tượng, dung mạo bất động, hai tay chìm trong hỗn độn, không nhìn rõ chi tiết, nhưng đầu mặt cũng có thể nhìn ra một chút manh mối.

Pho tượng đá đó, có bảy phần tương tự với Hồng Quân, nhưng lại cao tuyệt và trang nghiêm hơn Hồng Quân vô số lần.

Pho tượng đá đó, lại cao lớn vô cùng, trải dài trong hỗn độn, dường như vô biên vô tế, vô hạn cao, vô hạn lớn, chỉ nhìn một cái, uy thế trên đó đã có thể khiến Thánh Nhân không dám động đậy.

Diệp Hàn tuy biến hóa ra Bàn Cổ chân thân trăm vạn trượng, nhưng đứng sừng sững trong hỗn độn, trước mặt pháp tướng khổng lồ, lại không bằng một con kiến.

Các Thánh sau khi nhìn thấy pháp tướng đột ngột xuất hiện, đều chấn kinh đến mức không thể tả.

Thân thể khổng lồ đó, khí thế và uy áp đó, dù chưa ra tay, cũng đã cho người ta một cảm giác tuyệt vọng đến ngạt thở.

Các Thánh nhìn thấy pháp tướng đó, không ai không run rẩy.

Dù ở độ cao của Thánh Nhân hiện tại, nhưng nhìn pháp tướng, cũng giống như phàm nhân nhìn thần tiên, phải ngước nhìn.

Sự ngước nhìn đó, không phải giả vờ, càng không phải sùng bái.

Đó là sự sùng bái vô tận không tự chủ, phát ra từ sâu thẳm trong

nội tâm.

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Pháp tướng khổng lồ không mở miệng, nhưng âm thanh cao tuyệt vô cùng lại truyền đến từ hư không: "Có thể đỡ được một thành sức mạnh của Ngô mà không chết, không tệ rồi, ngươi là người đầu tiên dưới Thiên Đạo, giữa trời đất này!" "Ngươi có thể tự hào rồi!" Cái gì?

Nghe giọng nói của pháp tướng, các Thánh càng chấn kinh.

Chương 447

Vừa rồi, biển sấm vô biên đó, công kích đến mức độ đó, mới chỉ là một thành sức mạnh.

Vậy nếu sức mạnh tăng thêm một chút nữa, chẳng phải...

Rít...

Các Thánh hít một hơi khí lạnh.

Chuẩn Đề lại nằm rạp trên đất, trực tiếp quỳ lạy: "Lão sư, là lão sư sao?

Đệ tử là đệ tử của sư tôn, đệ tử một lòng hướng đạo, lòng này bảo vệ sư tôn, chưa bao giờ thay đổi!" "Không phải lão sư của ngươi!" Diệp Hàn thản nhiên nói một câu.

Người thu đồ đệ trong Tử Tiêu Cung năm xưa, chỉ là hóa thân của Hồng Quân mà thôi.

Hồng Quân là biểu tượng của Thiên Đạo, sao có thể thu đồ đệ.

"Một thành sức mạnh?" Diệp Hàn nhìn pháp tướng khổng lồ.

Hắn không hề sợ hãi, ngược lại phá lên cười ha hả, nói: "Đó là sức mạnh của Thiên Đạo mà ngươi mượn nhỉ." Diệp Hàn dám khẳng định, sức mạnh vừa rồi là do Hồng Quân mượn của Thiên Đạo phát ra, nếu không một thành sức mạnh mà có uy lực như vậy, Hồng Quân cần gì phải hợp đạo?

Quả nhiên, pháp tướng đó thản nhiên nói: "Có khác biệt sao?

Thiên Đạo là Ngô, Ngô là Thiên Đạo.

Sức mạnh của Thiên Đạo, tự nhiên cũng là sức mạnh của bản tọa!" "Nể tình ngươi thiên phú dị bẩm, đầu quân cho bản tọa đi." Pháp

tướng thản nhiên xoay người, mặt hướng về Diệp Hàn, nói: "Quy phục dưới trướng Ngô, ngồi hưởng trời đất, từ nay làm nô lệ của Thiên Đạo, thế nào?" "Làm nô lệ của ngươi, giống như bọn họ sao?" Diệp Hàn dùng trường thương, chỉ vào Chuẩn Đề, Nguyên Thủy và các Thánh Nhân Thiên Đạo khác.

"Ha ha..." Hồng Quân ha ha cười một tiếng, nói: "Đó là phúc phận của bọn họ!" Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Hóa ra, cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ là nô lệ của Thiên Đạo mà thôi, vậy Hồng Mông Tử Khí chẳng phải là nô ấn sao?

"!" Diệp Hàn nhìn Hồng Quân, cũng thản nhiên nói: "Nếu làm nô lệ của Thiên Đạo, tự nhiên cũng không có gì không thể.

Dù sao Thiên Đạo vận hành có quỹ đạo của nó, lại không có ý thức chủ quan.

Nhưng, Hồng Quân bây giờ lấy thân hợp đạo, trộm lấy Thiên Đạo, nếu một khi trộm thành công, Thiên Đạo Thánh Nhân chẳng phải trở thành nô lệ của Hồng Quân sao?" Hồng Quân cười cười, nói: "Không sai, nhưng đó cũng là vị trí mà người khác cầu còn không được, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy vinh hạnh sao?" Trong lời nói, các Thánh cũng đều phản ứng lại.

Sau khi phản ứng, trong lòng tự nhiên tồn tại một tia không cam lòng.

Không sai, bọn họ là nô lệ của Thiên Đạo.

Thực ra như Diệp Hàn nói, nếu đơn thuần làm nô lệ của Thiên Đạo cũng không sao cả, dù sao Thiên Đạo không có ý thức tự ngã, sẽ không chủ quan đi làm việc gì, chỉ dựa theo quy tắc trời đất, duy trì sự vận hành bình thường của trời đất.

Nhưng, nếu Hồng Quân hợp đạo thành công, trộm lấy Thiên Đạo,

vậy chúng ta chẳng phải trở thành nô lệ của Hồng Quân sao?

Thánh Nhân, hóa ra là nô lệ?

Tuy là nô lệ cao cấp, nô lệ mà vô số người mơ ước, nhưng mọi người vẫn không cam lòng.

"Đinh đông..." Đúng lúc này, trong đầu Diệp Hàn, hệ thống đã im lặng vô số năm, cuối cùng cũng chết tiệt phát ra âm thanh.

"Đang quét đối thủ..." "Quét đối thủ hoàn tất, đang phân tích..." "Dữ liệu đã truyền đến Nguyên thần của ký chủ, mời ký chủ kiểm tra!" Hệ thống đột nhiên xuất hiện, khiến Diệp Hàn giật mình, nhưng khi hắn tiếp nhận dữ liệu mà hệ thống quét pháp tướng của Hồng Quân có được, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười.

Không sai!

Hồng Quân quả thực không nói dối, đòn tấn công vừa rồi, pháp lực hắn sử dụng quả thực chỉ bằng một phần mười sức mạnh của Thiên Đạo.

Nhưng, theo hệ thống quét Hồng Quân trước mặt, Hồng Quân hiện tại cũng chỉ dung hợp được ba thành sức mạnh của Thiên Đạo mà thôi.

Nói cách khác, Thiên Đạo Hồng Quân chỉ có thể phát huy ra sức mạnh gấp ba lần vừa rồi.

Thiên Đạo Hồng Quân nếu dốc hết tất cả, quả thực có thể giết chết Diệp Hàn.

Nhưng, Diệp Hàn biết, hắn sẽ không làm như vậy.

"Ta cảm thấy, đó là sỉ nhục!" Diệp Hàn tay phải vung trường thương, tay trái giơ Khai Thiên Phủ, phá lên cười ha hả, nói: "Muốn đánh thì đánh, đừng tưởng tiểu gia sợ ngươi!" "Quá tự đại!" Pháp

tướng Hồng Quân nhìn Diệp Hàn, nói: "Ngươi có biết, bản tọa chỉ cần dùng ba thành sức mạnh, ngươi chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ!" "Ừ!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Không sai, chắc chắn sẽ chết.

Nhưng ngươi dung hợp Thiên Đạo, cũng chỉ dung hợp được ba thành thôi nhỉ!" "..." Bí mật lớn nhất trong lòng bị Diệp Hàn nói toạc ra, Thiên Đạo Hồng Quân kinh hãi, nhưng ngay sau đó lại cười nói: "Vậy thì sao, ba thành sức mạnh, đủ để diệt sát ngươi!" "Vậy sao..." Diệp Hàn tự tin cười cười: "Ngươi dung hợp ba thành Thiên Đạo Chi Lực không sai, nhưng ngươi dám giết ta?

Không sợ Thiên Đạo phản phệ sao?" Diệp Hàn biết rõ, Thiên Đạo tuy không có ý thức chủ quan, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc!

Hồng Quân trộm lấy ba thành sức mạnh của Thiên Đạo, nhưng quan trọng ở chữ "trộm", không phải lấy một cách quang minh chính đại.

Bây giờ thi triển một thành sức mạnh, có thể dùng hai thành sức mạnh còn lại để bình ổn lực phản phệ của Thiên Đạo.

Nếu hắn dám trực tiếp dùng ba thành Thiên Đạo Chi Lực, Diệp Hàn dù sẽ chết trong tiếc nuối, nhưng Hồng Quân cũng sẽ bị Thiên Đạo phản phệ, trở thành vật tế của Thiên Đạo, từ đó triệt để mất đi ý thức chủ quan, giống hệt như Thiên Đạo.

"Ngươi biết bí mật của ta, thật không ít!" Giọng nói của Thiên Đạo Hồng Quân đột nhiên lạnh đi, uy áp vô tận hướng về phía Diệp Hàn bao phủ: "Nhưng, bản tọa nếu muốn giết ngươi, một thành rưỡi sức mạnh là đủ rồi!" "Vậy sao?" Diệp Hàn cười nhạt, trước mặt hiện ra Tam Thập Lục Phẩm Thất Thải Liên Đài, xoay một vòng, bảo vệ toàn thân.

"..." Giọng nói của Hồng Quân khựng lại.

Chương 448

Bên cạnh, Lão Tử, Thông Thiên hai người, lặng lẽ đứng sau lưng Diệp Hàn.

Nếu gã trước mặt không phải Sư tôn của họ, sau này lại muốn họ trở thành nô lệ, lúc này không cần do dự nữa.

"Hừ..." Hồng Quân khinh thường cười nói: "Chỉ là ba con kiến hôi thôi!" Bên kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên quỳ xuống đất, khấu đầu trước pháp tướng khổng lồ của Hồng Quân: "Đệ tử, nguyện ý giúp Sư tôn dung hợp Thiên Đạo!" "Đệ tử cũng nguyện ý!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người cũng quỳ xuống.

"Ha ha ha ha..." Thiên Đạo Hồng Quân phá lên cười lớn, vung tay cuốn ba người đi, đặt ở sau lưng, nói với Diệp Hàn: "Thấy chưa, trở thành nô lệ của bản tọa là vinh hạnh mà vô số người mơ ước, bây giờ, ngươi còn cần suy nghĩ sao?" Một pháp tướng cao lớn trải dài trong hỗn độn, vô biên vô tế, không có bất kỳ tình cảm nào, nói với Diệp Hàn một đoạn lời cực kỳ dụ dỗ.

Nhưng, Diệp Hàn lại đang nghĩ một vấn đề khác.

Hồng Quân, thật sự cần nhiều nô lệ như vậy sao?

Thật sự cần mình làm nô lệ sao?

Sáu vị Thánh Nhân Thiên Đạo năm xưa, là ý của Thiên Đạo, thuộc về một phần quy tắc vận hành của Thiên Đạo, nói không hay thì Hồng Quân cũng không thể ngăn cản sáu người thành Thánh.

Sáu vị Thánh Nhân, vốn là để giúp Thiên Đạo quản lý trời đất Hồng Hoang.

Còn có...

Nếu ngay từ đầu đã có thể một đòn giết chết, vì sao Hồng Quân không trực tiếp giết chết mình, mà lại ở đây lằng nhằng dụ dỗ, muốn Diệp Hàn trở thành nô lệ?

Chỉ có thể giải thích một vấn đề: Thiên Đạo Hồng Quân không thể ra tay.

Ít nhất là hiện tại không thể ra tay.

Vì vậy, trong mắt Diệp Hàn, pháp tướng khổng lồ, trông như không thể chiến thắng, cũng không còn thần bí như vậy, không còn bất khả chiến bại như vậy nữa.

"Bản nguyên Thiên Đạo, ta muốn ba thành!" Diệp Hàn lười nói những chuyện vô nghĩa, trực tiếp giơ ba ngón tay về phía pháp tướng Hồng Quân: "Suy nghĩ đi, đề nghị này của ta không tệ đâu!" "Cái gì?" Trong pháp tướng truyền ra một giọng nói không thể tin được.

Đồng thời, Thông Thiên, Lão Tử hai người, cũng không thể tin được nhìn về phía Diệp Hàn.

Lúc này, đang đối đầu với Hồng Quân, tìm cách bảo toàn tính mạng, tên nhóc này, vào thời khắc quan trọng này, lại đi mặc cả với hắn, còn sư tử ngoạm đòi ba thành bản nguyên Thiên Đạo?

Sợ là không biết chữ "chết" viết thế nào nhỉ?

"Tìm chết!" Giọng nói của Hồng Quân, tràn ngập sự lạnh lùng vô tận.

"Ai..." Diệp Hàn vung tay, tế ra trường thương, nói với pháp tướng khổng lồ: "Không muốn thì thôi, vậy thì đánh đi, cứ từ từ chơi, để tiểu gia ta xem, ngươi có bản lĩnh gì!" "Hừ..." Hồng Quân lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Thôi được, nếu ngươi không muốn thì thôi, bản nguyên Thiên Đạo cũng bỏ qua, bản tọa tạm thời không tính toán với ngươi, đợi sau này, sẽ gặp lại phân cao thấp!" Nói xong, pháp

tướng khổng lồ đó xoay người, định rời đi.

Cảnh tượng này, cũng khiến mấy vị Thánh Nhân có mặt kinh ngạc.

Thiên Đạo Hồng Quân, sợ rồi sao?

"Đi?" Diệp Hàn cũng đã nhìn thấu, Thiên Đạo Hồng Quân hôm nay không thể làm gì được mình.

Vậy thì, càng không thể để hắn rời đi.

Nếu không đợi gã này dung hợp được bốn thành, năm thành, hoặc nhiều hơn bản nguyên chi lực của Thiên Đạo, thì chỉ có thể chờ chết.

"Hôm nay, ngươi đừng hòng thoát!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, trường thương trong tay đâm tới.

"Sức mạnh Đại Đạo, gia trì cho ta!" Ầm...

Một thương này, Diệp Hàn đã dùng toàn lực, đánh về phía pháp tướng Hồng Quân.

"Hừ..." Hồng Quân tuy không làm gì được Diệp Hàn, nhưng đối với đòn tấn công của Diệp Hàn, hắn lười cả phòng thủ, trực tiếp mặc cho Diệp Hàn một thương đâm trúng thân thể.

Hắn thần kỳ điều chuyển bản nguyên chi lực của cơ thể, tương đương với việc một thương của Diệp Hàn lại đâm trúng Thiên Đạo, chứ không phải Hồng Quân.

Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo lập tức đại nộ, vô tận kiếp lôi giáng xuống, đánh về phía Diệp Hàn.

Rõ ràng, kiếp lôi của Thiên Đạo so với biển sấm do một thành Thiên Đạo Chi Lực của Hồng Quân thi triển, quá rác rưởi, Diệp Hàn thậm chí còn không cần tế ra chân thân, trực tiếp dùng thân thể nhỏ bé

đỡ lấy.

Kiếp lôi của Thiên Đạo, đối với Diệp Hàn, dù là diệt thế kiếp lôi, cũng không làm gì được.

"Bản tọa muốn đi, không ai giữ lại được!" Hồng Quân vừa rời đi, vừa nói: "Diệp Hàn, ngươi cứ chờ đấy, đợi bản tọa triệt để dung hợp Thiên Đạo, chính là ngày chết của ngươi!" Giọng nói cao tuyệt vang vọng khắp Hồng Hoang vạn cổ.

Thân thể trải dài trong hỗn độn của hắn, khẽ động một cái, đã vượt qua vô số vạn dặm.

Tốc độ của Diệp Hàn tuy nhanh, nhưng vẫn không thể theo kịp.

"Đi...

Không được!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, nói: "Hậu Thổ, bây giờ không động thủ, còn đợi đến khi nào?" Diệp Hàn vừa hét lên!

Thiên Đạo Hồng Quân lại sững sờ.

Chương 449

Sau đó, dưới U Minh huyết hải, trong U Minh giới của Tam Giới, thân thể Hậu Thổ đột nhiên bay ra, hét lớn lên trời, nói: "Ngô là Hậu Thổ Thánh Nhân, hôm nay mang U Minh giới, lấy Nhân Thư làm chứng, lập Địa Đạo, ngang hàng với Thiên Đạo, phân chia quyền hành Thiên Đạo, từ nay U Minh giới thoát khỏi sự vận hành của Thiên Đạo, tự thành pháp tắc Địa Đạo!" Ầm ầm ầm...

Lời này vừa nói ra, toàn bộ U Minh giới chấn động.

Địa Phủ khổng lồ, bỗng nhiên bị một luồng khí cơ huyền diệu bao phủ, vô số pháp tắc bắt đầu ngưng tụ trên không Địa Phủ, Địa Đạo cũng bắt đầu diễn hóa.

"Ngươi dám!" Hồng Quân vừa nhìn, lập tức đại nộ!

Hiện tại trong Tam Giới, tất cả mọi người, mọi việc, mọi quỹ đạo vận hành, đều do Thiên Đạo quản lý, đột nhiên lập ra Địa Đạo là có ý gì?

Sau này U Minh Địa Phủ không thuộc Thiên Đạo quản lý?

Thế thì còn ra thể thống gì?

"Gầm..." Không chỉ Hồng Quân phẫn nộ, Thiên Đạo cũng phẫn nộ.

Thiên Đạo gầm lên một tiếng như người, sau đó sức mạnh vô cùng vô tận, ngưng tụ ra một đạo vô lượng thần lôi không kém gì đòn đánh vào Diệp Hàn, đánh về phía U Minh Địa Phủ, về phía thân thể Hậu Thổ.

Lại là biển sấm vô biên, lại là uy năng vô tận.

Nhưng Hậu Thổ không hề sợ hãi.

Lúc này Địa Đạo do vạn thiên pháp tắc ngưng tụ, mới có hình dạng ban đầu, trên trời có vô lượng kiếp lôi giáng xuống, đó là lôi kiếp mạnh hơn diệt thế kiếp lôi vô số vạn lần.

Nhưng, Địa Đạo lại trong nháy mắt tuôn ra, dùng sức mạnh pháp tắc bao bọc Hậu Thổ, hình thành một màng sáng phòng ngự khổng lồ.

Ầm ầm ầm...

Vô lượng kiếp lôi giáng xuống, nhưng không thể làm tổn thương Hậu Thổ.

"Chết tiệt!" Đúng lúc này, Thiên Đạo Hồng Quân đột nhiên đại nộ, vì hắn phát hiện, đạo sấm sét đầu tiên của Thiên Đạo đánh xuống, không làm gì được Hậu Thổ, liền bắt đầu rút lấy sức mạnh Thiên Đạo đã dung hợp trên người hắn, bắt đầu ngưng tụ kiếp lôi lớn hơn.

Kiếp lôi lần này, có sức mạnh đến ba thành Thiên Đạo Chi Lực.

"Diệp lang..." Nhìn kiếp lôi khổng lồ lơ lửng trên trời, Hậu Thổ có chút lo lắng, nói: "Một đạo này, thiếp thân sợ không chống đỡ nổi!" "Không sợ!" Diệp Hàn nói: "Có ta đây!" Bên dưới, trong Địa Tiên giới!

Tại Ngũ Trang Quán, bóng dáng Nữ Oa đột nhiên bay ra, đầu đội Địa Thư bay lên cao, hít sâu một hơi, nói: "Ngô, Nữ Oa Thánh Nhân, hôm nay mang Địa Tiên giới, lấy Địa Thư làm chứng, lấy Nhân giáo làm cốt, lập Nhân Đạo, cùng Thiên Đạo, Địa Đạo song song, phân chia quyền hành Thiên Đạo, từ nay Địa Tiên giới thoát khỏi sự vận hành của Thiên Đạo, tự thành pháp tắc Nhân Đạo!" "Cái gì?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy vậy, lập tức không nói nên lời...

Địa Đạo, Nhân Đạo cũng có thể chơi như vậy sao?

Giọng nói của Nữ Oa vừa truyền ra, Thiên Đạo lập tức gào thét như sấm, kiếp lôi đã ngưng tụ trước đó, chia làm hai, hai đạo vô

lượng kiếp lôi, lần lượt bay vào Địa Phủ và Địa Tiên giới, đánh về phía đầu Hậu Thổ và Nữ Oa.

Nhưng rõ ràng, hai đạo kiếp lôi bị chia ra, uy lực tự nhiên nhỏ đi không ít.

Kiếp lôi bị pháp tắc Nhân Đạo và pháp tắc Địa Đạo cản lại, tuy làm Nữ Oa và Hậu Thổ bị thương, nhưng Nhân Đạo và Địa Đạo vẫn đang thành hình!

Ầm ầm ầm...

Trong hư không vô tận, Thiên Đạo đang gầm thét, tuy không nhìn rõ hình dạng cụ thể, nhưng từ tiếng gào thét, vẫn có thể cảm nhận được uy áp vô tận.

Trong Tam Giới, tất cả sinh linh đều nằm rạp trên đất, run rẩy nhìn lên trời.

Trên bầu trời, như thể thế giới tận thế.

Hai đạo kiếp lôi giáng xuống, Nữ Oa và Hậu Thổ đều bị thương ở mức độ khác nhau.

Mỗi người đều phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng, sau khi có máu tươi gia trì, tốc độ ngưng tụ của Địa Đạo và Nhân Đạo lại tăng nhanh.

Diệp Hàn từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy Địa Đạo đã ngưng tụ được khoảng 50%, Nhân Đạo hơi chậm hơn một chút, ngưng tụ được khoảng 40%.

Địa Đạo và Nhân Đạo được thành lập, là để phân chia quyền hành của Thiên Đạo.

Một khi cả hai được thành lập xong, sau này Thiên Đạo chỉ có thể quyết định quỹ đạo vận hành và pháp tắc vận hành của ba mươi ba

tầng trời, còn pháp tắc vận hành của Địa Phủ sẽ do Địa Đạo khống chế, pháp tắc vận hành của Địa Tiên giới sẽ do Nhân Đạo khống chế.

Cứ như vậy, quyền hành của Thiên Đạo sẽ bị chia làm ba, tự nhiên, Thiên Đạo không đồng ý.

Nó phải dùng hết mọi sức mạnh để ngăn cản chuyện này xảy ra.

"Gầm..." Ầm ầm ầm...

Lần thứ hai giáng xuống vô lượng kiếp lôi, phát hiện vẫn không thể phá hủy Địa Đạo và Nhân Đạo, Thiên Đạo lại một lần nữa đại nộ, sức mạnh vô biên lại ngưng tụ.

Lần này, hai đám mây sấm sét ngưng tụ trên bầu trời vô tận, giống như hai ngôi sao được tạo thành từ sấm sét, Tam Giới so với mây sấm sét, chỉ như con kiến.

Sức mạnh của Thiên Đạo đã được phát huy đến cực hạn.

Đương nhiên, lúc này Hồng Quân, sức mạnh Thiên Đạo đã dung hợp cũng bị Thiên Đạo rút đi từng chút một, thân thể pháp tướng của Hồng Quân bị cố định trong hư không, không thể động đậy.

Chương 450

"Đinh đông..." Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên.

"Hệ thống Siêu Cấp Lựa Chọn, hiện tại khởi động, mời ký chủ nhanh chóng đưa ra lựa chọn..." Chết tiệt, cuối cùng cũng đến rồi!

Trong mắt Diệp Hàn, tràn ngập sự nóng bỏng không thể ngăn cản, cảm giác lựa chọn này, đã vô số vạn năm không được trải nghiệm.

"Lựa chọn 1: Quỳ xuống đất cầu xin Hồng Quân, cầu được tha thứ.

Phần thưởng: 500 triệu điểm công đức!" "Lựa chọn 2: Giết chết Hồng Quân.

Phần thưởng: 2 tỷ điểm công đức, đồng thời thưởng một lá Thiên Đạo Bản Nguyên Phân Cát Phù!" Hả?

Thiên Đạo Bản Nguyên Phân Cát Phù?

Thứ gì vậy?

Hệ thống vội vàng giải thích, hóa ra bản nguyên Thiên Đạo quá nhiều, một người căn bản không thể dung hợp toàn bộ, nếu có thể giết chết Hồng Quân để nhận được Phân Cát Phù, liền có thể sử dụng nó để chia nhỏ bản nguyên Thiên Đạo thành vô số phần nhỏ, sau đó có thể trộm lấy bản nguyên Thiên Đạo, dung hợp vào bản thân.

Thứ tốt!

"Ta chọn... 2!" Diệp Hàn đưa ra lựa chọn.

Hôm nay, phải giết Hồng Quân, nếu không hôm nay sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Ầm ầm ầm...

Bầu trời, như thể tận thế!

Sáu thành sức mạnh của Thiên Đạo bị rút ra, ngưng tụ thành hai biển sấm vô biên, mỗi biển mang theo ba thành sức mạnh.

Kế hoạch của Thiên Đạo rất hay, ba thành sức mạnh, đủ để phá hủy Nhân Đạo và Địa Đạo đang hình thành, lại không lãng phí quá nhiều.

"Ầm..." Ầm ầm ầm...

Hai biển sấm lơ lửng trong hư không, vẫn đang ấp ủ ngưng tụ, chỉ chờ một đòn cuối cùng, đánh xuyên Địa Đạo, Nhân Đạo.

"Hừ..." Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng, nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau lưng Hồng Quân ở nơi xa vô hạn, lớn tiếng nói: "Tây Phương Nhị Thánh, bây giờ không ra tay, còn đợi đến khi nào, bỏ lỡ hôm nay, sẽ không bao giờ có cơ hội nữa!" "?" Pháp tướng khổng lồ của Hồng Quân xoay người, nhìn về phía Chuẩn Đề Nhị Thánh.

Hiện tại Diệp Hàn mượn cơ hội Địa Đạo và Nhân Đạo phân chia quyền hành Thiên Đạo, làm suy yếu Thiên Đạo và sức mạnh của hắn, nhưng Tây Phương Nhị Thánh, lại có thể làm gì?

"Ai..." Chuẩn Đề hít sâu một hơi, nhìn Tiếp Dẫn nói: "Sư huynh, sống thì sống, chết thì chết!" "Không sai!" Tiếp Dẫn cũng nói: "Thà làm ngọc nát, không làm ngói lành!" Tất cả những gì hai người làm trước đây, đều là diễn kịch, đều đang chờ đợi chỉ lệnh của Diệp Hàn, chờ đợi thời cơ tốt nhất.

"Ngô là giáo chủ Tây Phương giáo, Tiếp Dẫn!" "Ngô là Thánh Nhân Tây Phương giáo, Chuẩn Đề!" "Tây Phương giáo chúng ta, hôm nay thoát ly Huyền môn, lập riêng Phật quốc.

Phàm là trong Phật quốc của ta, không chịu sự ràng buộc của Thiên Đạo, trong Phật quốc của ta, có pháp tắc riêng, có luân hồi

riêng, có Phật tử riêng.

Không dính nhân quả nghiệp lực của Thiên Đạo, tự có nhân quả của Phật môn ta." "Vô thượng Phật quốc, lập!" Ông ông...

Cùng với giọng nói hùng vĩ của Tây Phương Nhị Thánh truyền ra, Phật quốc vô tận như một thế giới trong lòng bàn tay, tỏa ra từ tay hai người, hình thành một màng sáng màu trắng khổng lồ, chỉ trong nháy mắt đã mở rộng thành một phương thế giới.

Một thế giới còn lớn hơn cả đại thiên thế giới.

"Phật quốc đã lập, từ nay về sau, ngô không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân, ngô là A Di Đà Phật..." Tiếp Dẫn tế ra trượng lục kim thân, trên người kim quang lóe lên, tóc trên đầu rụng hết, dưới chỗ ngồi hiện ra một đài sen vàng, trong nháy mắt hóa thành Phật tổ nguyên thủy.

"Từ nay về sau, ngô không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân, ngô là Bồ Đề Bồ Tát Phật..." Chuẩn Đề cũng giống hệt Tiếp Dẫn, trượng lục kim thân kim quang lóe lên, tóc trên đầu rụng hết, dưới chỗ ngồi hiện ra một đài sen trắng, trong nháy mắt hóa thành Bồ Tát Phật tổ.

Chuẩn Đề là Chuẩn Đề Bồ Tát Phật, không phải Bồ Tát, mà là Phật tổ, Vạn Phật Chi Tổ.

"Phật quốc quả vị đã lập, các ngươi còn không quy vị?" Chuẩn Đề hướng xuống dưới, hét lớn một tiếng.

Sau đó!

"Ngô là Hàng Long La Hán!" "Ngô là Phục Hổ La Hán!" Năm trăm La Hán, trong nháy mắt quy vị!

"Ngô là Nhiên Đăng đạo nhân, hôm nay quy về Phật giáo Tây Phương, làm Nhiên Đăng Quá Khứ Phật!" "Ngô là Di Lặc đạo nhân, hôm nay quy về Phật quốc, làm Di Lặc Vị Lai Phật!" "Ngô là Câu

Lưu Tôn đạo nhân, hôm nay quy về Phật giáo Tây Phương, làm Câu Lưu Tôn Phật!" "Ngô là Phổ Hiền chân nhân, hôm nay quy về Tây Phương giáo, làm Phổ Hiền Bồ Tát!" "Ngô là Văn Thù Thiên Tôn, hôm nay quy về Phật giáo Tây Phương, làm Văn Thù Bồ Tát!" "Ngô là Từ Hàng đạo nhân, hôm nay quy về Tây Phương giáo, làm Quan Thế Âm Bồ Tát!" Một quả vị Phật quốc, được mọi người hái lấy.

Phật quốc từ đây hình thành!

Lấy Chuẩn Đề Bồ Tát Phật và A Di Đà Phật ở trên cùng làm Phật tổ ban đầu, dưới đó có Quá Khứ Phật, Vị Lai Phật làm thủ lĩnh, dưới nữa lại có Bồ Tát, La Hán, Kim Cương...

Phật quốc có giai cấp rõ ràng hình thành, lập tức trở thành một thế lực, thanh thế vô cùng lớn!

"Gầm..." Thiên Đạo lại một lần nữa gầm thét!

Hai vòng xoáy sấm sét vốn đã hình thành trên không trung, trong nháy mắt phân hóa thành ba.

Nhưng như vậy, mỗi biển sấm vốn mang theo ba thành Thiên Đạo Chi Lực, bây giờ lại hóa thành ba, chỉ còn hai thành.

Chương 451

Bởi vì Thiên Đạo phải duy trì sự vận hành của Tam Giới Hồng Hoang, không thể rút toàn bộ mười thành sức mạnh.

"Ầm ầm ầm..." Thiên Đạo lại một lần nữa gào thét.

Trên bầu trời lạnh lẽo, ba đạo biển sấm như tận thế, đột nhiên đánh xuống Địa Đạo, Nhân Đạo và Phật quốc bên cạnh.

Ba quả cầu sấm sét, lớn như những ngôi sao được tạo thành từ sấm sét, ầm ầm bay ra.

Hai đạo bay xuống, lần lượt đi hủy diệt Địa Đạo và Nhân Đạo, một đạo bay về phía Tây, đi hủy diệt Vô thượng Phật quốc.

Trên ba quả cầu sấm sét, mỗi đạo đều có hai thành sức mạnh bản nguyên của Thiên Đạo, có thể nói là vô cùng lớn.

Lúc này, Phật quốc đã thành, nhưng Địa Đạo, Nhân Đạo đều chưa thành hình.

Ầm...

Ba tiếng nổ vang!

Sau đó, Địa Đạo, Nhân Đạo do pháp tắc mới tổ chức, trong biển sấm như một chiếc thuyền lá, lắc lư trông cực kỳ không ổn định, nhưng dưới sự gia trì của Nữ Oa và Hậu Thổ, dựa vào sức mạnh pháp tắc, cuối cùng cũng chống đỡ được.

Vô thượng Phật quốc ở phía Tây, tự nhiên cũng có pháp tắc của nó, tuy không mạnh bằng pháp tắc của Địa Đạo và Nhân Đạo, nhưng có vạn thiên quả vị Bồ Tát, Kim Cương, La Hán cùng nhau gia trì, tự nhiên cũng chống đỡ được một đợt lôi kiếp.

Nhưng, rõ ràng sức mạnh bên Phật quốc là yếu nhất, sau khi chống đỡ qua, màng sáng trên Phật quốc đã mờ đi rất nhiều.

Dưới một đòn, Địa Đạo, Nhân Đạo vẫn chưa bị phá hủy.

Phật quốc cũng được bảo tồn.

Thiên Đạo lại nổi giận!

Thực ra Thiên Đạo không phải là một chương trình không có tư duy, những gì nó làm hoàn toàn theo quy tắc đã định.

Nếu hai thành sức mạnh không thể phá hủy, vậy thì, ba thành.

Dù Tam Giới Hồng Hoang ngừng vận hành, ta cũng phải phá hủy các ngươi trước.

Ầm ầm ầm...

Lần này, Thiên Đạo trong không gian hư vô trên trời, lại ngưng tụ ba quả cầu sấm sét.

Ba quả cầu sấm sét không ngừng hấp thu sức mạnh Thiên Đạo, Hồng Quân có thể biết rõ: Sức mạnh Thiên Đạo có mười phần, Hồng Quân vốn đã dung hợp ba phần, lúc này Thiên Đạo cần sức mạnh, liền rút sạch toàn bộ Thiên Đạo Chi Lực trong cơ thể Hồng Quân.

Sức mạnh mà Hồng Quân mượn lập tức hoàn toàn mất đi.

Ầm ầm ầm...

Thiên Đạo phân ra chín phần sức mạnh, hóa thành ba biển sấm.

"Địa Đạo, lập!" Dưới Cửu U, trong U Minh giới truyền ra giọng nói của Hậu Thổ, Địa Đạo đã hoàn toàn ngưng tụ, trở thành sức mạnh quy tắc thay thế Đại Thiên Đạo quản lý Địa Phủ.

"Nhân Đạo, lập!" Trong Địa Tiên giới, Nhân Đạo cũng đã được thành lập.

“Gầm...” Khoảnh khắc này, Thiên Đạo không còn giữ lại gì nữa, lấy ra cả phần sức mạnh cuối cùng để vận hành trời đất, dung nhập vào quả cầu sấm sét, trong đó có hai quả cầu sấm sét lớn, mỗi quả dung hợp bốn thành bản nguyên chi lực của Thiên Đạo, một quả cầu sấm sét nhỏ, dung nhập hai thành bản nguyên chi lực của Thiên Đạo.

“Ha ha ha ha...” Hồng Quân có dự cảm, ba quả cầu sấm sét, không nhiều không ít, vừa đủ có thể phá hủy Địa Đạo, Nhân Đạo, Phật quốc.

Sau đó, hắn không còn lo lắng nữa.

Tuy sức mạnh hiện tại của hắn bị Thiên Đạo rút đi, nhưng ba thành bản nguyên Thiên Đạo đó đã sớm được luyện hóa, trên đó ngưng tụ Nguyên thần và thần thức của Hồng Quân, chỉ cần Thiên Đạo diệt sát ba thứ đó xong, hắn liền có thể lấy lại sức mạnh.

Không bao lâu, hắn vẫn là Hồng Quân mạnh nhất trong Hồng Hoang.

“Diệp Hàn...” Hồng Quân cười lớn, nói: “Ngươi lợi hại, nhưng nước cờ của ngươi đã định rồi, không thể làm gì được ta, chỉ chờ vô lượng lôi kiếp của Thiên Đạo phá hủy ba thứ đồ chơi đó, chính là ngày chết của ngươi!” Hồng Quân cười lớn, tất cả trông có vẻ kinh hiểm, nhưng cuối cùng, cán cân thắng lợi đã nghiêng về phía hắn.

Diệp Hàn ngẩng đầu, đáp lại hắn một nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Vậy sao, ngươi cho rằng mình có thể một lần nữa nắm giữ Thiên Đạo?” “Chẳng lẽ không phải sao?” Lòng Hồng Quân chợt run lên.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Chỉ thấy trong hư không phía sau, một bóng người nhanh chóng nhảy ra, sau đó, trên Chư Thiên, một đạo đao mang màu đen kinh người chém xuống.

Hồng Quân đột nhiên quay đầu lại, thì thấy Nguyên Thủy Thiên

Tôn một đao chém xuống.

Hóa Huyết Thần Đao!

Hung khí đệ nhất thiên hạ, tà khí đệ nhất thiên hạ.

Đặc biệt, sau khi được Diệp Hàn và Nguyên Thủy Thiên Tôn hai người phong ấn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vào trong, khí thế trên tà đao càng kinh người hơn.

Công kích của bản thân cây đao, đối với Hồng Quân không là gì, có thể bỏ qua.

Chương 452

Nhưng, chức năng phụ chém giết thần hồn, lại khiến hắn lập tức rơi vào vực sâu.

Ầm...

Một đao chém xuống!

Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trắng bệch, trên trán mồ hôi lớn như hạt đậu chảy xuống.

Nhưng, ảnh hưởng của cây đao đối với thần hồn, lại là càng mạnh thì càng mạnh.

Nguyên Thủy bị thương, nhưng người bị thương nghiêm trọng hơn, lại là Hồng Quân.

Hồng Quân và Thiên Đạo vốn có vô số thần hồn liên kết, để luyện hóa bản nguyên Thiên Đạo.

Nhưng cùng với một đao của Nguyên Thủy Thiên Tôn chém xuống, vô số thần thức Nguyên thần đó, cũng toàn bộ bị chém đứt.

Ba thành bản nguyên Thiên Đạo mà Hồng Quân dung hợp vô số năm, lại quay về với Thiên Đạo.

"Chết tiệt!" Hồng Quân tuy mất đi ba thành bản nguyên chi lực của Thiên Đạo, nhưng tu vi vẫn cao hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn rất nhiều, giơ tay lên đã bóp nát Nguyên Thủy.

Nhưng, Nguyên thần của Nguyên Thủy Thiên Tôn ký thác Thiên Đạo, bất tử bất diệt, trong chớp mắt đã trùng sinh bên cạnh Diệp Hàn, Hóa Huyết Thần Đao và các bảo vật khác cũng đều ở đó.

Ầm...

Diệp Hàn dưới ba quả cầu sấm sét đó, một thương đánh ra.

Một thương này, hắn dùng mười thành lực đạo, dưới một thương, vạn vật đều bị tiêu diệt.

Hồng Quân dù lợi hại, nhưng sau khi mất đi bản nguyên chi lực của Thiên Đạo, cũng chỉ đành ngoan ngoãn bị đánh chết.

"Đinh đông..." Giọng nói của hệ thống truyền đến: "Chúc mừng ký chủ, đánh giết Hồng Quân, nhận được 2 tỷ điểm công đức thưởng, và nhận được một lá Thiên Đạo Bản Nguyên Phân Cát Phù!" Tuy Hồng Quân đã cho Lục Thánh mỗi người một đạo Hồng Mông Tử Khí để ký thác Thiên Đạo, nhưng bản thân hắn lại không có.

Cho nên chỉ có thể chết dưới Thí Thần Thương của Diệp Hàn.

Mọi người thấy Diệp Hàn giơ tay đã giết chết Hồng Quân, đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, nhìn quả cầu sấm sét trên trời, lại thót tim.

"Mau chạy!" Diệp Hàn hét xuống dưới.

Hậu Thổ và Nữ Oa liền rời khỏi đạo trường của mình.

Hiện tại Địa Đạo, Nhân Đạo đều đã hình thành, tự nhiên không cần hai người bảo vệ.

Ầm...

Dưới sự tấn công của hai biển sấm, Nhân Đạo, Địa Đạo lần lượt sụp đổ.

Dù sao, Nhân Đạo, Địa Đạo tuy đã thành hình, nhưng còn lâu mới là đối thủ của Thiên Đạo, Thiên Đạo phân ra bốn thành sức mạnh, liền trực tiếp đánh tan hai đạo đó.

Đây cũng là kết quả mà Diệp Hàn muốn, dù sao Địa Đạo và Nhân Đạo một khi hình thành, lại không thể khống chế, không bằng không

cần, chỉ là thủ đoạn để đối phó Thiên Đạo mà thôi.

Ầm ầm ầm... 57.

Ở một phương khác, biển sấm sét do hai phần Thiên Đạo Chi Lực gia trì đang điên cuồng khuấy động quanh Phật quốc.

Trong Phật quốc, vô số Bồ Tát dùng hết toàn lực chống cự.

Vừa rồi dưới kiếp lôi của hai thành bản nguyên Thiên Đạo, Phật quốc đã ảm đạm, bây giờ lại một đợt nữa, tuyệt đối sẽ sụp đổ.

Đúng lúc này, Chuẩn Đề mặt mày khổ sở, nói với Diệp Hàn: "Diệp đạo hữu, Phật quốc còn thiếu một người, chính là Hiện Thế Như Lai Phật, không được viên mãn!" Diệp Hàn đương nhiên biết, vị trí đó theo lý nên là Đa Bảo, nhưng vì nguyên do của hắn, Đa Bảo không thể nào phản giáo.

Bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng, nói: "Quảng Thành Tử, quả vị như vậy, còn không đi, đợi đến khi nào?" Quảng Thành Tử hít sâu một hơi, nếu Sư tôn đã đồng ý, hắn không còn cố kỵ nữa, hét lớn một tiếng, nói: "Ngô là Quảng Thành Tử, nhập Tây Phương giáo, làm Hiện Thế Như Lai Phật của Phật quốc Tây Phương!" Ầm...

Quảng Thành Tử trong nháy mắt hóa thành Phật tổ, nhập vào Phật quốc.

Cứ như vậy, Phật quốc viên mãn, quang mang trên đó đại phóng, thần quang vô tận chiếu ra, liền chống đỡ được vô lượng kiếp lôi do hai thành bản nguyên chi lực cuối cùng của Thiên Đạo hình thành.

Diệp Hàn ánh mắt sáng rực nhìn về phía Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người.

Năm xưa cùng Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác, để đối kháng Hồng Quân và Thiên Đạo, đã bày mưu tính

kế, cuối cùng đạt được hiệp nghị.

Lúc đó, mấy người đã phát lời thề Thiên Đạo.

Vừa rồi Diệp Hàn thật sự muốn kéo dài thời gian, để Thiên Đạo trực tiếp diệt hai lão già này, nhưng Diệp Hàn cũng biết, Nguyên thần của Chuẩn Đề Tiếp Dẫn ký thác Thiên Đạo, e rằng không diệt sát được.

Ầm...

Chương 453

Phật quốc cuối cùng cũng thành!

Thiên Đạo ẩn đi.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người bước ra khỏi Phật quốc, hiện tại đã thành Phật tổ, hai người hướng Diệp Hàn chắp tay hành lễ, nói: "Lần này, đa tạ Diệp thí chủ!" "Không khách khí!" Diệp Hàn nhìn hư không nơi Thiên Đạo ẩn đi, nói: "Nguyên thần của các vị Thánh Nhân, bị kẹt trong Thiên Đạo, không bằng chúng ta cùng nhau, rút Hồng Mông Tử Khí ra!" Tam Thanh động lòng, nhưng Phật giáo Nhị Thánh lại cười lắc đầu.

Chỉ thấy Chuẩn Đề vung tay, lấy ra hai đạo Hồng Mông Tử Khí, đưa cho Diệp Hàn nói: "Vật này, liền cho Diệp thí chủ, hai người chúng ta khi thành lập Phật quốc, đã cắt đứt với Thiên Đạo, Nguyên thần đã sớm thoát khỏi Thiên Đạo rồi." Phật quốc tự thành một cõi, có pháp tắc vận hành riêng, ở đó không có công đức, nhưng lại có hương hỏa.

Nhân quả của Phật quốc, và nhân quả của Huyền môn Đạo gia, lại là hai chuyện khác nhau.

Diệp Hàn cầm hai đạo Hồng Mông Tử Khí, đột nhiên trong lòng hối hận.

Mẹ nó, sớm biết hai lão già này đã giải thoát Nguyên thần khỏi Thiên Đạo, năm xưa nên mượn tay Thiên Đạo xử lý bọn họ.

Diệp Hàn nhìn hai người, phát hiện tu vi của họ đã đột phá Hỗn Nguyên tam trọng thiên, lần này thành lập Phật quốc, Tây Phương giáo có thể nói là kiếm được đầy bồn đầy bát, không chỉ tu vi giáo chủ tăng lên, thoát khỏi Huyền môn, nhân quả với Hồng Vân tự nhiên cũng

được giải quyết.

Quan trọng hơn là, Phật môn một hơi đã nuốt được năm sáu đệ tử Xiển giáo, ngay cả đại đệ tử mà Sư bá Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích nhất là Quảng Thành Tử, cũng bị thu nạp.

Phật môn lập tức lớn mạnh.

Ngược lại Huyền môn, Tiệt giáo, Xiển giáo, Nhân giáo ba giáo đều có giảm không tăng.

Sau một trận đấu với Hồng Quân, Phật giáo nghiễm nhiên trở thành người thắng lớn nhất.

"Diệp thí chủ, chúng ta xin tạm cáo lui!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người hướng Diệp Hàn hành một lễ Phật, lại lần lượt hành lễ với Tam Thanh, sau đó vung tay, mang theo toàn bộ Phật tử trong Phật quốc, quay về núi Tu Di ở Địa Tiên giới.

Lúc này, Nữ Oa và Hậu Thổ mới chậm rãi đến, vừa rồi sau một phen chiến đấu với Thiên Đạo, đều bị thương nhẹ.

"Diệp lang, chàng không sao chứ?" Hậu Thổ nhìn Diệp Hàn, lo lắng chạy tới.

"Diệp Hàn, ngươi có bị thương không?" Nữ Oa tuy không gọi thân mật như Hậu Thổ, nhưng lo lắng trong lòng không hề ít hơn.

Diệp Hàn cười cười, nói: "Đừng lo, gã Hồng Quân đó còn bị ta giết rồi, ta tự nhiên không sao!" Tam Thanh nhìn Diệp Hàn, mỉm cười.

Lúc này, Thông Thiên mới biết kế hoạch của mấy người, nhìn Lão Tử, lại nhìn Nguyên Thủy, đột nhiên phá lên cười ha hả, nói: "Sen hồng, ngó trắng, lá sen xanh, Tam Thanh vốn dĩ chung một nhà, ha ha ha...

Tam Thanh vẫn là một nhà!" "Ngươi đó!" Lão Tử chỉ vào Diệp

Hàn.

“Chuyện lớn như vậy, giấu ta, không cho ta biết!” Diệp Hàn cười nhạt, nói: “Nhị sư bá tâm tư cẩn mật, hai vị Sư bá diễn kỹ không tốt sao?” “Ơ...” Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức tối sầm: “Tiểu tử Diệp, cánh cứng rồi phải không, nói gì thế?

Hóa ra ta diễn kỹ không tốt à?” “Khúc khích...” Nữ Oa và Hậu Thổ cười khúc khích.

Thông Thiên và Lão Tử cũng phá lên cười lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hít sâu một hơi, nói: “Đừng cười nữa, còn một vấn đề chưa giải quyết đâu?” Nói rồi, hắn nhìn lên trời.

Thánh Nhân tuy có sức mạnh kinh thiên động địa, bất tử bất diệt, là vì Nguyên thần ký thác Thiên Đạo.

Nhưng Nguyên thần ký thác Thiên Đạo, tự nhiên có tốt có xấu, tốt là có thể bất tử, xấu là sau này sẽ trở thành con rối của Thiên Đạo.

“Ý các vị thế nào?” Diệp Hàn nhìn Tam Thanh và Nữ Oa, hỏi.

Nguyên thần ký thác Thiên Đạo, trở thành con rối của Thiên Đạo, nghe thì không hay, thực ra cũng không sao, nói trắng ra là quy tắc của Thiên Đạo, không phải cá nhân, không có ý thức chủ quan.

Trở thành nô lệ của Thiên Đạo, và trở thành nô lệ của người khác, có sự khác biệt về bản chất.

“Không làm!” Thông Thiên cương liệt nhất, nói: “Lão tử có chết, cũng không làm con rối của người khác, dù là con rối của Thiên Đạo cũng không được.” Lão Tử và Nguyên Thủy hai người gật đầu, hiển nhiên cũng có cùng suy nghĩ với Thông Thiên.

Nữ Oa nói: “Ta nghe phu quân!” “Vậy được rồi!” Diệp Hàn nói: “Nếu đã như vậy, chúng ta hợp lực, tách Hồng Mông Tử Khí ra khỏi

Thiên Đạo, đúng rồi, nơi này, có cơ duyên vô tận!" "Cơ duyên?" Lão Tử và những người khác nhìn Diệp Hàn, có chút tò mò hỏi.

Diệp Hàn nói: "Tự nhiên là bản nguyên Thiên Đạo!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, nhìn lên trời, Thiên Đạo vốn không có dấu vết.

Cũng không biết Hồng Quân năm xưa, dùng phương pháp gì để tìm ra Thiên Đạo, và từ từ dung hợp nó.

Về điểm này, Diệp Hàn cũng không khỏi có chút khâm phục Hồng Quân.

"Ra cho ta!" Diệp Hàn tế ra Thiên Đạo Bản Nguyên Phân Cát Phù trong tay, ném vào hư không.

Thiên Đạo vốn không có dấu vết, khẽ rung lên, lộ ra thân thể trong hư không.

Phân Cát Phù bay ra, hóa thành một luồng sáng đuổi theo.

"Nhanh, theo ta!" Diệp Hàn lập tức cũng hóa thành một luồng sáng, theo sau Phân Cát Phù bay về phía Thiên Đạo.

Phía sau, năm luồng sáng cũng lần lượt theo sau.

Trong chớp mắt, mọi người đã đến trước Thiên Đạo, Phân Cát Phù ầm ầm bay vào trong Thiên Đạo.

Một khối bản nguyên Thiên Đạo khổng lồ như bông gòn, dưới sự phân chia của Phân Cát Phù, trong nháy mắt bị chia thành vô số phần nhỏ.

Chương 454

Bốn đạo Hồng Mông Tử Khí, hiện ra trong đó.

"Mau lấy!" Giọng Diệp Hàn vừa dứt, đã thấy Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa bốn người, bay đi lấy lại Nguyên thần của mình, tách ra khỏi Thiên Đạo.

Hồng Mông Tử Khí trôi nổi, tự nhiên vô dụng.

Bốn người cũng giống như Tiếp Dẫn Chuẩn Đề trước đây, tách Nguyên thần ra, từ nay về sau không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ có tu vi Hỗn Nguyên mà thôi, cũng không còn thân thể bất tử bất diệt.

"Đó là bản nguyên Thiên Đạo?" Nhìn những mảnh vỡ bản nguyên tràn đầy năng lượng trước mặt, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút thất thần.

Không sai, đó là bản nguyên, là sức mạnh pháp tắc do năng lượng vô tận tạo thành.

"Ừ!" Diệp Hàn gật đầu, sau đó nói với Tam Thanh: "Sư tôn, các Sư bá, có ơn dạy dỗ với Diệp Hàn, ơn này tình này, đời này không dám quên, bản nguyên Thiên Đạo, mời các Sư bá, Sư tôn lấy trước!" Lão Tử gật đầu, trong mắt lộ ra một tia hài lòng, nói: "Thôi được, bản tọa cũng không khách sáo nữa!" Nói rồi, hắn đưa tay ra, lấy một thành trong đó.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên hai người theo sát sau Lão Tử, cũng mỗi người lấy một thành.

"Hai vị, mời!" Diệp Hàn ra hiệu cho Nữ Oa và Hậu Thổ.

Nữ Oa hai người tiến lên, tự nhiên cũng không khách khí, hai

người mỗi người lấy một thành.

Cứ như vậy, bản nguyên Thiên Đạo đã mất đi một nửa, còn lại một nửa.

Diệp Hàn định lấy đi nửa còn lại, thì bị Thông Thiên ngăn lại, nói: "Tiểu tử Diệp, nên biết sinh sôi không ngừng, chừa lại một đường." Diệp Hàn dừng lại, nói: "Tuân mệnh!" Thế là hắn lấy đi bốn thành bản nguyên Thiên Đạo, để lại một thành.

Để lại một thành, tự nhiên là để Thiên Đạo sau này, quản lý sự vận hành của Tam Giới, tuy có ít đi một chút, nhưng đối với Tam Giới mà nói, đã đủ rồi.

Quả nhiên, sau khi Diệp Hàn thu thập bốn thành bản nguyên Thiên Đạo còn lại, một thành cuối cùng không có ai lấy, vô số mảnh vỡ năng lượng quy tắc cuối cùng lại dung hợp vào nhau, trở thành Thiên Đạo mới.

Năng lượng Thiên Đạo tuy nhỏ, nhưng quy tắc bên trong lại giống hệt Thiên Đạo trước đó, không có khác biệt quá lớn.

Những quy tắc này đủ để Tam Giới hiện tại vận hành.

Dù sao thì khi Hồng Hoang tan vỡ, Tam Giới còn lại chưa bằng một hai phần mười thế giới Hồng Hoang lúc trước, phần lớn còn lại đều bị Diệp Hàn thu vào Hỗn Độn Châu, trở thành một phần của Quy Khư.

"Được rồi, Thiên Đạo mới đã hình thành!" Thông Thiên nhìn mọi người, nói: "Hồng Quân có một câu nói không sai.

Đó là Tam Giới hiện tại quá nhỏ, đạo trường của chúng ta đều ở Địa Tiên giới, nơi đó không thể dung nạp nhiều Thánh Nhân như chúng ta, hay là chúng ta đến Hỗn Độn lập đạo trường khác đi?" Lão Tử và những người khác đều gật đầu.

Chỉ có Hậu Thổ nói: "Ta không đi đâu, U Minh giới chỉ có một mình ta là Thánh Nhân, cũng không ảnh hưởng lớn lắm." Dù sao trong U Minh giới có Vu tộc, lại dung hợp cả Bất Chu Sơn, nói khó nghe một chút thì đó là quê hương của Hậu Thổ, tự nhiên nàng không muốn đi đâu cả.

"Ta cũng sẽ trở về Oa Hoàng Cung thôi!" Nữ Oa nói.

Đạo trường của nàng vốn ở Oa Hoàng Cung, thuộc phạm vi ba mươi ba tầng trời của Thiên giới.

Thiên giới cũng chỉ có một Thánh Nhân, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì lớn.

Như vậy, Địa Tiên giới có hai vị Thánh Nhân, là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Tam Thanh lại không định đến Địa Tiên giới nữa, nếu không chút khí vận ít ỏi của Địa Tiên giới sẽ không đủ để tranh đoạt.

"Ta có một nơi không tệ!" Diệp Hàn nhìn Tam Thanh, cười nói: "Sư tôn, Đại sư bá, Nhị sư bá, thật không dám giấu, trước đây đệ tử vì cơ duyên mà có được Hỗn Độn chí bảo Hỗn Độn Châu.

Hiện tại nó đã được đệ tử diễn hóa thành một thế giới hỗn độn, trong Hỗn Độn Châu lại có một phương Chân Linh thế giới.

Tuy không lớn bằng Hồng Hoang trước kia, nhưng cũng lớn hơn Tam Giới mấy lần.

Hay là các người vào thế giới của ta, tìm một nơi làm đạo trường đi!" "Hả?" "Hỗn Độn Châu?" "Hỗn Độn chí bảo?" Sự chú ý của ba người rõ ràng không đặt vào chuyện chính của Diệp Hàn, ngược lại bị Hỗn Độn Châu của hắn làm cho kinh ngạc.

"Tiểu tử Diệp, diễn hóa ra thế giới hỗn độn?" Lão Tử nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt đầy hâm mộ, nói: "Phúc duyên của con, thật không cạn

mà…" "Ha ha!" Thông Thiên nói: "Tên nhóc giỏi lắm, ngay cả thứ như Hỗn Độn Châu cũng có được, khá lắm!" Nguyên Thủy lại khẽ cười, nói: "Quy tắc của thế giới đó so với thế giới Hồng Hoang thì thế nào?" Diệp Hàn cười nói: "Thế giới đó chính là thế giới Quy Khư, cùng Hồng Hoang là một thể hai mặt, đều do Bàn Cổ đại thần khai tịch.

Đệ tử vì uống thuốc bất tử, bị Hồng Quân giết chết sau đó trọng sinh ở Quy Khư, liền trực tiếp luyện hóa thế giới Quy Khư, đặt vào trong thế giới hỗn độn.

Quy tắc của thế giới Quy Khư tự nhiên giống hệt Hồng Hoang, diện tích bây giờ cũng gần bằng sáu bảy phần Hồng Hoang trước kia rồi." Diệp Hàn thầm tính toán.

Diện tích thế giới Quy Khư hiện tại, so với Chân Linh thế giới bình thường cũng không kém bao nhiêu, quy tắc đầy đủ, có thể tự mình hấp thụ khí hỗn độn từ trong hỗn độn, sau đó hóa thành linh khí.

Một thế giới như vậy, có thể gọi là Chân Linh thế giới rồi.

Cũng có nghĩa là, thế giới Quy Khư trong cơ thể Diệp Hàn hiện tại, đã là một thế giới cùng cấp bậc với thế giới Hồng Hoang.

Còn Tam Giới sau khi Hồng Hoang tan vỡ, lại có vẻ hơi không đáng kể, không còn ở cấp bậc Chân Linh thế giới, hẳn là đang ở giữa Đại Thiên thế giới và Chân Linh thế giới, một loại chuẩn Chân Linh thế giới.

"Có nơi diệu kỳ như vậy sao?" Lão Tử nói: "Vậy ta phải đi xem thử!" "Đi, cùng đi xem thử!" Ngay cả Hậu Thổ và Nữ Oa cũng cảm thấy hứng thú.

Diệp Hàn tự nhiên không có lý do gì từ chối, vung tay một cái, đưa năm người trực tiếp vào trong thế giới hỗn độn.

“Thế giới hỗn độn của phu quân?” Nữ Oa nhìn thế giới hỗn độn trước mắt, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc vô tận.

Khí hỗn độn bên trong gần như giống hệt khí hỗn độn bên ngoài Tử Tiêu Cung mà nàng từng thấy.

Chương 455

"Không sai!" Diệp Hàn vung tay, chỉ thấy trong hỗn độn đen tối vô cùng vô tận, có một viên minh châu màu tím lớn như quả trứng gà.

Xung quanh viên minh châu màu tím đó, vô số hạt châu nhỏ màu xanh, trắng, đỏ đang quay quanh.

"Đó chính là thế giới Quy Khư!" Diệp Hàn chỉ vào viên minh châu màu tím cỡ quả trứng gà, nói.

Hiện tại mọi người đang nhìn từ góc nhìn của Thượng Đế, viên châu trông sáng chói rực rỡ, vô cùng bắt mắt.

Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên mọi người nhìn một Chân Linh thế giới từ góc nhìn của Thượng Đế.

"Một Đại thế giới sao?" Hậu Thổ kinh ngạc hỏi Diệp Hàn, "Vậy những hạt châu nhỏ màu xanh, trắng, đỏ quay quanh thế giới màu tím kia, chẳng phải cũng là thế giới sao?" "Không sai!" Diệp Hàn cười nói: "Chúng thuộc về Quy Khư, quy tắc giống hệt Quy Khư, có Đại Thiên thế giới, Trung Thiên thế giới và Tiểu Thiên thế giới!" Mọi người bừng tỉnh ngộ.

Hóa ra, mối quan hệ phụ thuộc giữa các thế giới Đại Thiên, Trung Thiên, Tiểu Thiên và Chân Linh thế giới là như vậy.

"Đẹp quá!" Nữ Oa nhìn những thế giới giống như bảo châu này, đôi mắt hơi sáng lên.

Diệp Hàn nói: "Đợi sau này, khi trong hỗn độn sinh ra vô số Chân Linh thế giới, được vô số Đại Thiên thế giới quay quanh, nhìn ra xa, trước mắt một mảng toàn là châu quang bảo khí, giống như những vì sao trên trời, đó mới gọi là hùng vĩ chứ?" "..." Lão Tử nhìn Diệp Hàn,

hỏi: "Có thể khai tịch thế giới sao?" "Đúng vậy, Đại sư bá!" Diệp Hàn nói: "Trong thế giới hỗn độn của con, có thể khai tịch ra vô số Chân Linh thế giới.

Nhưng nếu muốn khai tịch Chân Linh thế giới, pháp lực của chúng ta có lẽ hơi thiếu, cho dù khai tịch ra được, cũng cần phải thông thạo ba nghìn đại đạo, định nghĩa quy tắc thế giới, nếu không, thế giới đó chắc chắn sẽ sụp đổ." Khai tịch thế giới thì dễ, nhưng ổn định thế giới lại khó.

"Vậy lúc trước, khi Phụ thần Bàn Cổ khai tịch thế giới, chẳng phải ngài cũng thông thạo ba nghìn đại đạo sao?" Thông Thiên đột nhiên chuyển chủ đề sang Bàn Cổ.

Diệp Hàn khẽ nhíu mày.

Câu hỏi này, hắn tự nhiên đã nghĩ vô số lần.

Bàn Cổ có thông thạo ba nghìn đại đạo không?

Hẳn là không.

Diệp Hàn từng gặp Bàn Cổ, lúc đó cảm thấy pháp lực và sức mạnh của Bàn Cổ đã đạt đến cực hạn, nhưng với nhãn quan của Diệp Hàn hiện tại, pháp lực của Bàn Cổ hẳn là không mạnh mẽ như trong truyền thuyết.

Sau khi khai tịch thế giới Hồng Hoang, ngài cũng không thể ổn định thế giới.

Nguyên nhân là Bàn Cổ chưa lĩnh ngộ ba nghìn đại đạo, nên không thể định nghĩa thế giới.

Nhưng Bàn Cổ rất thông minh, đã dùng thân thể của mình hóa thành các pháp tắc vận hành.

Bởi vì bản thân Bàn Cổ đến từ một thế giới cao cấp hơn cả Chân

Linh thế giới, thậm chí là thế giới hỗn độn, đó là Hồng Mông thế giới.

Quy tắc ở đó đầy đủ, phẩm giai quy tắc cũng cao.

Sinh linh được thai nghén trong thời kỳ đó như Bàn Cổ, trên người mang theo các loại pháp tắc, liền có thể diễn hóa ra Chân Linh thế giới.

Đương nhiên, những điều này cũng đều là suy đoán của Diệp Hàn, tình hình thực tế thế nào, e rằng chỉ có Bàn Cổ mới biết.

"Bàn Cổ có thông thạo ba nghìn đại đạo hay không, chuyện này con không rõ!" Diệp Hàn trả lời Thông Thiên một câu.

Sau đó, Nữ Oa lại hỏi một câu: "Thế giới hỗn độn mà chúng ta vốn ở, bên trong đó, có phải cũng có vô số thế giới giống như Hồng Hoang không?" Câu nói này lại làm cho mọi người ngây ra.

Nguyên Thủy nói: "Năm xưa ta từng du lịch trong hỗn độn một thời gian, hỗn độn đó vô cùng lớn, vô biên vô tận, dường như vĩnh viễn không có điểm cuối.

Nếu không phải ta đã đánh dấu vị trí của Hồng Hoang, có lẽ đã không thể quay về!" "Đúng vậy!" Lão Tử nói: "Hỗn độn vô biên vô tận, chúng ta lại không thể như hôm nay, dùng góc nhìn Thượng Đế bao quát toàn bộ hỗn độn, nên trong hỗn độn rốt cuộc có bao nhiêu Chân Linh thế giới, thật không thể biết được!" "Không phải chỉ có chủ nhân của thế giới hỗn độn mới có thể bao quát toàn bộ thế giới hỗn độn sao?" Nữ Oa lại hỏi.

Diệp Hàn gật đầu.

Hậu Thổ nói: "Vậy, thế giới hỗn độn mà chúng ta vốn ở có chủ nhân không?

Nếu có chủ nhân, thì chủ nhân đó là ai?" Câu nói vừa thốt ra, mọi người đều im lặng.

Đúng vậy!

Nếu thế giới hỗn độn mà họ vốn ở cũng có chủ nhân, thì người đó sẽ là người như thế nào?

Chắc chắn phải là một nhân vật có tu vi và thần thông thông thiên triệt địa.

Nghĩ đến những chuyện này, mọi người lại không khỏi cảm thấy một trận hoảng sợ.

"Thôi được rồi!" Lão Tử ngắt lời mọi người đang bàn tán, nói: "Những vấn đề này đều không có đáp án, nghĩ nhiều sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm.

Ta không quan tâm nữa, bây giờ đi xem thế giới Quy Khư thôi." "Ừm!" Nguyên Thủy cũng nói: "Danh tiếng của Quy Khư đã nghe từ lâu, ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay phải vào xem thử!" "Không vấn đề." Diệp Hàn vung tay, đưa mọi người trực tiếp tiến vào thế giới Quy Khư.

Ầm… Năm vị Thánh Nhân cộng thêm Diệp Hàn, cả nhóm hạ xuống thế giới Quy Khư.

Ầm ầm ầm… Trong thế giới Quy Khư, tự nhiên dấy lên dị tượng trời đất điên cuồng.

Tử khí đông lai trăm vạn dặm, vô tận kim hoa và kim liên từ từ sinh ra.

Mọi người hít một hơi thật sâu.

Chương 456

Thông Thiên kinh ngạc, nói: "Tên nhóc giỏi lắm, linh khí của thế giới Quy Khư thậm chí còn đậm đặc hơn Hồng Hoang của chúng ta trước kia?" Linh khí của Hồng Hoang trước kia đã đủ đậm đặc, nhưng Quy Khư vì là nơi sản sinh ra các loại thiên tài địa bảo và linh căn, nên linh khí đậm đặc hơn Hồng Hoang cũng là chuyện bình thường.

So với Tam Giới hiện tại thì càng không thể sánh bằng!

"Nơi này không tệ!" Lão Tử nói: "Cũng giống hệt như ở Hồng Hoang!" "Ồ…" Thần thức của Lão Tử bao trùm trời đất quét ra, quét qua toàn bộ thế giới Quy Khư một lượt, nói: "Diện tích của thế giới này, tuy không lớn bằng Hồng Hoang cũ, nhưng cũng được bảy tám phần rồi!" Diệp Hàn gật đầu.

Quy Khư ban đầu, chỉ lớn bằng một phần trăm diện tích Hồng Hoang.

Khi các Thánh Nhân đại chiến trong Hồng Hoang, đánh vỡ thế giới Hồng Hoang, Diệp Hàn đã nhân cơ hội trộm vô số mảnh vỡ nhỏ dung nhập vào Quy Khư, mới khiến Quy Khư một đường trưởng thành lớn mạnh.

"Thôi được!" Lão Tử trực tiếp vung tay, nói: "Nếu đã là thế giới của tiểu tử Diệp, sau này đặt đạo trường ở đây cũng tốt." "Ừm, nơi này tốt hơn Hồng Hoang trước kia nhiều!" Thông Thiên cười ha hả, nói: "Lát nữa bản tọa tìm một hòn đảo linh thiêng, xây dựng lại một đạo trường thật lớn, ha ha ha!" Diệp Hàn nhìn Thông Thiên, có chút không yên tâm.

Sư tôn này cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm: thích thu nhận đệ tử,

một lần thu cả một đống lớn, không xem xét nhân phẩm lai lịch của đối phương, khiến cho đệ tử môn hạ hoành hành bá đạo ở Hồng Hoang.

Để tránh sau này Quy Khư xuất hiện tình huống tương tự, Diệp Hàn liền nói: "Trong thế giới Quy Khư, tuy có khí vận, nhưng đó là đối với sinh linh bản địa mà nói, đối với tu vi không có chút tác dụng nào.

Cho nên sư tôn, sư bá, ở đây lập đạo là được rồi, không cần thu quá nhiều đệ tử, nếu không kết cục của Hồng Hoang lại không thể tránh khỏi!" "Ừm!" Lão Tử thản nhiên nói: "Môn hạ của ta, sau này chỉ có Huyền Đô một người thôi!" "Đệ tử môn hạ của ta, toàn bộ quy về Tiệt giáo!" Nguyên Thủy xua tay: "Từ nay về sau, một thân nhẹ nhõm, chỉ một mình là đủ." Nguyên Thủy đã quyết tâm, sẽ không thu nhận đệ tử nữa.

Thông Thiên cười khổ một tiếng, nói: "Thôi được, ta chỉ thích náo nhiệt mà thôi.

Nếu đã không cho vi sư thu đệ tử, vậy sau này vi sư ở cùng con, thế nào?" Diệp Hàn vui mừng khôn xiết, nói: "Tự nhiên là được ạ, sư tôn cũng sẽ không cảm thấy cô đơn nữa!" Ánh mắt Nữ Oa lướt qua núi cao sông rộng, thu cả một phương trời đất vào tầm mắt, xem xong liền vui vẻ nói: "Bản cung cũng sẽ tu hành ở đây!" So với Tam Giới, nơi này không chỉ linh khí đậm đặc, quy tắc cũng gần như giống hệt Hồng Hoang trước kia.

Còn Tam Giới hiện tại, quy tắc trời đất thay đổi quá nhiều, khiến Nữ Oa có chút không quen.

Vốn định trở về, nhưng bây giờ thấy Quy Khư như vậy, nàng cũng không đi nữa.

Tu đạo mà thôi, ở đâu mà không tu hành?

“Còn ngươi thì sao?” Diệp Hàn nhìn Hậu Thổ, nói: “Hậu Thổ, hay là thế này đi, ta cảm thấy, chuyện Địa phủ cứ giao phó cho Phong Đô Đại Đế Thường Nga là được, không cần chuyện gì cũng phải lao tâm lao lực!” “Thôi được!” Hậu Thổ đem chuyện trong nhà giao phó cho Thường Nga, cũng ở trong Quy Khư xây dựng đạo trường của mình.

Quy Khư Thần Sơn là thánh địa của toàn bộ thế giới Quy Khư, cũng là cấm địa, càng là đạo trường của Diệp Hàn, bình thường do Thanh Nhất đạo nhân trông coi.

Nếu đạo trường của Diệp Hàn đã ở Quy Khư Thần Sơn, đạo trường của các vị Thánh khác chỉ có thể xây dựng ở bên ngoài.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chọn một ngọn núi cao, vung tay một cái, một tòa cung điện cao lớn từ hư không hiện ra.

Nguyên Thủy viết hai chữ trước sơn môn: Côn Luân!

Xem ra, ông vẫn còn lưu luyến Côn Luân.

Lão Tử ở một nơi nào đó của Nhân tộc, chọn một chỗ xây dựng đạo trường.

Đạo trường của Lão Tử rất bình thường, không có vẻ vàng son lộng lẫy, chẳng khác gì một ngôi miếu nhỏ bình thường.

Nhưng xung quanh ngôi miếu nhỏ lại có vô số cấm chế, người bình thường không thể đến gần.

Còn Thông Thiên, thì ở lại trong đạo trường của Diệp Hàn.

Khi thấy ba nghìn cây Đạo Thụ trong đạo trường của Diệp Hàn, ông vô cùng kinh ngạc.

“Ba nghìn đại đạo?” Thông Thiên hỏi.

“Vâng!” Diệp Hàn gật đầu, nói: “Sư tôn, người cũng có thể tham ngộ!” “Ta cũng muốn tham ngộ!” Nữ Oa và Hậu Thổ đi tới, hai người

không xây dựng đạo trường riêng nữa, mà ở lại Quy Khư Thần Sơn, cùng với Diệp Hàn.

Diệp Hàn lại đón Thường Hi, Hi Hòa, Nguyên Phượng và những người khác từ Hồng Hoang đến, chỉ để lại Tây Vương Mẫu Bạch Dao.

Bởi vì Bạch Dao có sứ mệnh khác chưa hoàn thành, đó là vì cuộc tranh đoạt đạo thống Tây Du sau Phong Thần.

Hiện tại Diệp Hàn tuy đã rời khỏi Tam Giới, xây dựng đạo trường ở Quy Khư, nhưng trong Tam Giới có rất nhiều sư huynh đệ, tự nhiên không thể để Phật môn và Thiên Đình ức hiếp.

Một trận tranh đoạt công đức và khí vận, là điều phải làm.

Diệp Hàn cũng không quay về, mà tiện tay tách ra một đạo nguyên thần, hóa thành hình dạng của mình, trực tiếp bay vào Tam Giới, đến tổ địa của Nhân tộc!

Từ đó, Diệp Hàn bế quan trong sơn cốc Quy Khư.

Lần bế quan này, chủ yếu có ba việc.

Thứ nhất, là luyện hóa những bản nguyên Thiên Đạo đã cướp được.

Thứ hai, là tiếp tục lĩnh ngộ ba nghìn đại đạo pháp tắc.

Tuy ba nghìn đại đạo pháp tắc hẳn đều bị Thủ Đạo Giả trấn áp, chỉ có thể viên mãn, không thể dung hội quán thông.

Nhưng nếu có thể lĩnh ngộ toàn bộ ba nghìn đại đạo pháp tắc, thì ít nhất có thể khai tịch Chân Linh thế giới trong thế giới hỗn độn.

Khi đó, sau khi vô số Chân Linh thế giới được mở ra, lực gia trì tăng cường, lại đi tranh đấu với những Thủ Đạo Giả kia, chưa chắc đã không thể thắng.

Diệp Hàn có tham vọng lớn, muốn tham ngộ toàn bộ ba nghìn đại đạo.

Chương 457

Việc cuối cùng, là luyện hóa thế giới Quy Khư.

Thế giới Quy Khư vốn đã bị Diệp Hàn hoàn toàn luyện hóa, nhưng sau đó vì dung nhập vô số mảnh vỡ Hồng Hoang, khiến cho diện tích toàn bộ thế giới Quy Khư đột ngột mở rộng gấp mấy chục lần.

Trong tình huống này, thế giới Quy Khư lại cần phải luyện hóa lại một lần nữa.

Còn chuyện của Tam Giới, Diệp Hàn tự nhiên cũng không thể bỏ mặc, ở đó có Nhân tộc, có đệ tử, sư huynh đệ tỷ muội, có đạo thống mà sư tôn Thông Thiên để lại.

Đương nhiên, suy nghĩ lớn nhất của Diệp Hàn là, cả đám người mình đi rồi, cũng không thể để cho đám người Chuẩn Đề hưởng lợi được.

Bản thể của Diệp Hàn bế quan ở Quy Khư, nhưng tiện tay ném ra một đạo nguyên thần hóa thành phân thân, tu vi ở Chuẩn Thánh, chiến đấu lực mạnh hơn Chuẩn Thánh một chút, chắc chắn không thể so với Thánh Nhân.

Phân thân này cũng tên là Diệp Hàn, tướng mạo không khác gì Diệp Hàn, trong nháy mắt xuyên qua hỗn độn, đến Tam Giới của Hồng Hoang.

Phân thân Diệp Hàn (sau đây gọi tắt là Diệp Hàn), sau khi đến Tam Giới của Hồng Hoang, không dừng lại, trực tiếp hóa thành một đạo quang bay về phía Tây Phương Tu Di Sơn.

Tu Di Sơn hiện tại, so với trước kia đã hoàn toàn thay đổi.

Trước kia Tu Di Sơn tuy thần thánh, nhưng không có vẻ thánh

khiết hùng vĩ, khí thế ngất trời, bức người như bây giờ.

Phật môn Tây Phương hiện tại, có hai Thánh tọa trấn, lại có vô số Phật tử, Dà-la, Bồ tát, La hán, Kim cương, Hành giả… quả thực thịnh vượng vô cùng.

Thêm vào đó, lại có Kim tiên của Xiển giáo gia nhập, nhất thời khí vận đại thịnh.

Sau khi các Thánh hợp lực chém Hồng Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn lòng nguội ý lạnh, trực tiếp giải tán Xiển giáo.

Khi giải tán, ông nói rõ Xiển giáo sáp nhập vào Tiệt giáo, cho nên đệ tử đều có thể nhập Tiệt giáo.

Đương nhiên, hai chữ "đều có thể" có nghĩa là, có thể vào, cũng có thể không vào, đi đâu tùy ý.

Đệ tử Xiển giáo và đệ tử Tiệt giáo có nhiều mâu thuẫn, tự nhiên có đệ tử không muốn đến Tiệt giáo, sợ bị oan gia đối đầu của mình báo thù.

Vì vậy, phần lớn đệ tử Xiển giáo đều đầu thân vào Phật môn.

Đặc biệt là Thập Nhị Kim Tiên, trừ hai người đã vào Phong Thần Bảng, mười người còn lại hiện nay đều là Phật tổ, Bồ tát trong Phật môn.

Thêm vào đó, Phật môn tự thành một thế giới, có quy tắc luân hồi riêng, phần lớn Dà-la đều luân hồi trong Phật quốc Tây Phương, không vào địa ngục, không quy về Địa phủ.

Có thể nói địa vị và khí thế của Phật môn hiện tại đang đè ép Huyền môn.

Phân thân của Diệp Hàn vừa đến, lập tức thu hút sự chú ý của các đại lão Phật môn.

Chuẩn Đề vung tay, thân hình đã ở bên ngoài Tu Di Sơn.

Tuy biết đây chỉ là phân thân của Diệp Hàn, nhưng ông ta không dám chậm trễ chút nào.

"Diệp thí chủ, biệt lai vô dạng!" Chuẩn Đề chắp tay làm lễ Phật với Diệp Hàn, niệm một câu "A di đà Phật!" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Khí vận của Phật môn hiện tại, cũng không tệ!" "Ha ha, đều nhờ Diệp thí chủ!" Chuẩn Đề ra vẻ khiêm tốn.

Diệp Hàn nói: "Mục đích của bản tọa đến đây, hẳn là Tây Phương Nhị Thánh cũng đã biết rồi chứ?" Nói xong, hắn nhìn Chuẩn Đề.

Sắc mặt Chuẩn Đề bình hòa, nhưng vẫn gật đầu.

Diệp Hàn tiếp tục nói: "Sau khi Hồng Hoang tan vỡ, trời đất được luyện lại thành Tam Giới.

Trong Tam Giới không thể dung nạp quá nhiều Thánh Nhân.

Các Thánh đã theo bản thể của ta đến một thế giới khác, từ nay không xuất hiện trong Tam Giới nữa. 58.

Hy vọng Tây Phương Nhị Thánh cũng có thể ở trong hỗn độn mở ra một mảnh tịnh thổ khác, ở đó mà tham ngộ đại đạo đi!" Sắc mặt Chuẩn Đề đột nhiên đen lại, nói: "Diệp thí chủ, chúng ta tham ngộ Phật pháp!" Chứ không phải đại đạo.

Diệp Hàn khẽ cười, cũng không để tâm.

Lúc này, bóng dáng của Tiếp Dẫn cũng xuất hiện bên ngoài Tu Di Sơn.

Nghe xong lời của Diệp Hàn, ông ta nói: "A di đà Phật, nếu đã như vậy, liền theo ý của Diệp thí chủ. 59.

Chúng ta sẽ đến hỗn độn tự mở ra tịnh thổ." Nói xong, ông ta cũng không chút lưu luyến, trực tiếp nắm tay Chuẩn Đề rời đi, bay vào hỗn

độn.

Nhị Thánh sở dĩ quả quyết như vậy, là vì sợ hãi Diệp Hàn, không dám đắc tội mà thôi.

Nhìn xem, trước kia là Thiên Đạo Thánh Nhân, bị Diệp Hàn đánh nổ vô số lần, nhưng vì nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, có thể trọng sinh.

Bây giờ thì không được nữa, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo đã bị tách ra, nếu còn chọc giận Diệp Hàn, làm sao có thể có kết quả tốt, bị đánh nổ là thật sự sẽ vẫn lạc.

Hơn nữa Diệp Hàn cũng đã nói, từ nay các Thánh không xuất hiện ở thế gian, ý là mọi người đều không ở trong Tam Giới của Hồng Hoang nữa, sau này đạo thống khí vận, phải xem kế hoạch và năng lực của đệ tử.

Chương 458

Cho nên, hai người mới sảng khoái rời đi.

Sau khi mời Tây Phương Nhị Thánh rời khỏi Tam Giới, Diệp Hàn không nán lại Tu Di Sơn, hóa thành một luồng sáng, trực tiếp đến đảo Kim Ngao.

Đạo trường của Nhân tộc và đạo trường ở núi Thủ Dương đã bị Diệp Hàn dỡ bỏ, tất cả đệ tử môn nhân hiện tại đều ở đảo Kim Ngao, để tránh tối đa việc con người và tiên nhân tiếp xúc.

"Phu quân!" Bạch Dao thấy Diệp Hàn, liền tỉnh lại từ trong nhập định.

Bạch Dao hiện tại đang tham ngộ Bất Tử đại đạo.

Vì bản thân là thuốc bất tử, tốc độ tham ngộ Bất Tử đại đạo rất nhanh.

Bao nhiêu năm qua đi, nàng đã tham ngộ được ba mươi phần trăm.

Tốc độ này cũng khiến Diệp Hàn cảm thấy kinh ngạc.

"Ừm!" Diệp Hàn nói: "Bản thể của ta đang ở Quy Khư, lần này chỉ là một luồng nguyên thần chiếu rọi vào Tam Giới mà thôi." Diệp Hàn giải thích sơ qua.

Sau đó, Tây Vương Mẫu Bạch Dao liền nói: "Từ khi Hồng Hoang tan vỡ, Tam Giới được tái lập, quy tắc giữa trời đất đã thay đổi.

Tiên nhân dưới Chuẩn Thánh không còn trường sinh bất tử, mỗi năm trăm năm cần phải dùng thuốc để hóa giải kiếp nạn.

Ngọc Đế có Thái Thượng Lão Quân luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, hiện tại muốn ở Thiên Đình triệu khai đại hội kim đan tục mệnh,

mời tất cả thần tiên trong Tam Giới đến Thiên Đình, ăn đan dược để kéo dài mạng sống!" "Ồ?" Diệp Hàn đột nhiên ngẩn ra, sau đó hiểu được sự thay đổi quy tắc của Tam Giới, cười nói: "Hạo Thiên, cũng biết cách lôi kéo lòng người đấy!" "Đúng vậy!" Bạch Dao lại nói: "Hiện tại tu sĩ trong toàn bộ Tam Giới, không ai không cảm niệm ân tình của Thiên Đình.

Vô số người đã nhận lời mời, khiến cho khí vận Thiên Đình hùng vĩ, chỉ kém Phật môn Tây Phương, vượt xa Tiệt giáo chúng ta rất nhiều!" Tiên nhân trong Tam Giới vốn đang lo lắng, vì từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay, chuyện Kim tiên trở lên sẽ chết, là lần đầu tiên xảy ra.

Trước khi thiên kiếp đầu tiên giáng xuống, Thiên Đình đột nhiên tuyên bố có thần vật có thể kéo dài tính mạng, và mời mọi người đến chia sẻ.

Cho nên tiên nhân trong toàn bộ Tam Giới đều cảm kích Thiên Đình là điều chắc chắn, cũng dẫn đến khí vận của Thiên Đình tăng trưởng.

"Nhìn xem!" Tây Vương Mẫu Bạch Dao lấy ra một tấm thiệp mời màu đỏ dát vàng, nói: "Họ đã mời chúng tiên nhân trên đảo Kim Ngao của chúng ta, cùng đi ăn kim đan tục mệnh!" Diệp Hàn thản nhiên cười.

Thủ đoạn của Thiên Đình, thực ra đều là do Hồng Quân năm xưa sắp đặt, Hạo Thiên chỉ làm theo mà thôi.

Hiện tại Thái Thượng Lão Quân đang trong tay Hạo Thiên, Hạo Thiên lại có Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên có thể khống chế uy hiếp, tự nhiên có thể có được đan dược không ngừng.

"Phu quân, cây bàn đào của chúng ta sinh trưởng rất tốt, hay là, chúng ta cũng lôi kéo chúng tiên nhân..." Bạch Dao nhìn Diệp Hàn,

đưa ra một đề nghị.

Diệp Hàn lại cười lắc đầu, nói: "Đây chẳng phải là công khai tranh đoạt khí vận sao?

Thiên Đình đi trước một bước thu phục lòng người, ta bây giờ đi tranh với Thiên Đình, một là rơi vào thế hạ phong, hai là cũng sẽ không có kết quả tốt." "Cứ để họ mở hai kỳ đại hội kim đan đi.

Việc chúng ta cần làm là hành động đúng lúc, giúp người trong lúc khó khăn, để người ta nhớ mãi một lần, tuyệt đối không làm chuyện dệt hoa trên gấm!" "Vâng!" Bạch Dao gật đầu.

"Đi, phu quân, theo ta đi xem cây bàn đào." Diệp Hàn đi theo Bạch Dao đến một mảnh ruộng tiên màu mỡ trên đảo Kim Ngao.

Ở đó mọc ba nghìn sáu trăm cây bàn đào.

Tuy sau khi phân hóa, bàn đào không còn là một trong thập đại tiên thiên linh căn nữa, nhưng vì được Bạch Dao dùng bản nguyên bất tử nuôi dưỡng, bàn đào lại có thêm một tác dụng là có thể giúp độ kiếp.

Diệp Hàn nhìn xem, trên mỗi cây bàn đào đều kết hơn vạn quả.

Ba nghìn sáu trăm cây bàn đào, mấy chục triệu quả bàn đào, tuy quả phải ba nghìn năm mới chín một lần, nhưng nhiều như vậy, mỗi năm trăm năm cung cấp một lần, cũng đủ cho tu sĩ trong toàn bộ Tam Giới ăn.

"Đừng vội!" Diệp Hàn nói: "Cứ giữ lại chúng ta từ từ ăn.

Thiên Đình, ha ha…" Diệp Hàn đã nghĩ ra một chuyện.

Nếu theo sự phát triển ban đầu, bàn đào hẳn là linh căn của Dao Trì, mỗi năm trăm năm lấy ra một lần, ở Thiên Đình mở hội bàn đào, thực ra cũng là đại hội bàn đào tục mệnh.

Sau đó bị người ta tính kế, đẩy Tôn Hầu Tử ra đại náo hội bàn

đào, kết quả Tây Phương giáo ra tay, hóa giải kiếp nạn lần đó.

Từ đó, khí vận của Thiên Đình bị Tây Phương thôn phệ.

Nếu đã như vậy, tại sao ta không thể cũng tính kế?

Diệp Hàn quyết định, trước tiên để Thiên Đình tiêu dao một thời gian, trong thời gian này phải bố cục.

Không bao lâu, có một con khỉ đến đảo, quỳ bên ngoài đạo trường của Diệp Hàn, cầu xin Diệp Hàn nhận làm đệ tử.

Diệp Hàn trong đạo trường khẽ cười: "Lục Nhĩ Mi Hầu, cuối cùng cũng đến rồi sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu xuất hiện, Diệp Hàn tự nhiên phải gặp một lần.

Đây có thể là một quân cờ quan trọng trong việc bố cục Tây Du.

"Lục Nhĩ, bái kiến Nhân tộc Thánh Phụ!" Lục Nhĩ Mi Hầu hiện tại chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, quỳ trước mặt Diệp Hàn, run lẩy bẩy.

Diệp Hàn chắp tay sau lưng, khí chất ngời ngời nói: "Vì sao lại đến đảo Kim Ngao của ta, bái ta làm sư?" Lục Nhĩ lập tức quỳ xuống đất, dập đầu mấy cái, nói: "Uy danh của Nhân tộc Thánh Phụ truyền khắp Tam Giới, đệ tử ngưỡng mộ mà đến!" "Nói thật!" Diệp Hàn ngắt lời Lục Nhĩ Mi Hầu, uy áp nhàn nhạt truyền ra.

Thân thể Lục Nhĩ Mi Hầu căng cứng, vội vàng nói: "Đệ tử, cảm thấy Thánh Phụ pháp lực cao cường, đảo Kim Ngao có thể che chở cho đệ tử!" "Cho ngươi cơ hội cuối cùng!" Diệp Hàn vung tay áo: "Không nói thật, hôm nay sẽ phải vẫn lạc tại đây!" Lục Nhĩ suýt nữa thì khóc.

Chương 459

Ai cũng nói Nhân tộc Thánh Phụ đáng sợ, nhưng không ngờ lại đáng sợ đến thế.

"Ta… Thánh Phụ tha mạng!" Lục Nhĩ đành phải nói thật: "Ta vô tình nghe trộm được cuộc nói chuyện của Thánh Phụ và Bạch nương nương, biết được Thánh Phụ ở đây có bàn đào tục mệnh, cho nên mới đến đảo Kim Ngao, để cầu được trường sinh!" Nói xong, thân thể Lục Nhĩ run lẩy bẩy, mồ hôi trên người tuôn ra như mưa.

"Ha ha…" Diệp Hàn khẽ cười, "Như vậy mới đúng!" Kỹ năng nghe trộm của Lục Nhĩ Mi Hầu thật khiến người ta phải kinh ngạc.

Năm xưa Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, tên này đã nghe trộm, bị Hồng Quân phát hiện, liền phán một câu "Pháp bất truyền Lục Nhĩ".

Kết quả là Lục Nhĩ Mi Hầu bi kịch vô số năm tháng, cả đại lục Hồng Hoang không ai dám nhận y làm đồ đệ, càng không ai dám truyền đạo pháp.

Bởi vì mọi người đều sợ Hồng Quân, đó là Đạo Tổ, ai dám đắc tội?

Lục Nhĩ Mi Hầu hoàn toàn dựa vào tự ngộ, khó khăn lắm mới lên được Thái Ất Kim Tiên, nhưng ai ngờ quy tắc trời đất đột nhiên thay đổi, năm trăm năm tất có một kiếp, nếu không có thần vật tục mệnh, chắc chắn sẽ chết.

Lục Nhĩ Mi Hầu tự nhiên gặp bi kịch.

Thiên Đình thì có thánh dược, nhưng Ngọc Đế là ai?

Đó là do đồng tử dưới trướng Hồng Quân hóa thành.

Tuy bây giờ Hồng Quân đã chết, nhưng sâu trong lòng Ngọc Đế, vẫn còn hợp với quỹ tích đạo pháp của Hồng Quân.

Hồng Quân đã nói pháp bất truyền Lục Nhĩ, Ngọc Đế tự nhiên sẽ không mời Lục Nhĩ lên trời ăn đan tục mệnh. 60.

Lục Nhĩ Mi Hầu bất đắc dĩ, lại tình cờ nghe trộm được cuộc nói chuyện của Diệp Hàn và Bạch Dao, thế là liền lấy hết can đảm chạy đến đảo Kim Ngao.

Diệp Hàn nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, khẽ cười: Vốn đang thiếu một quân cờ, không ngờ quân cờ lại tự mình tìm đến cửa.

"Cũng được!" Diệp Hàn nói: "Ta và ngươi cũng có một đoạn duyên sư đồ.

Như vậy, ta sẽ nhận ngươi, làm đệ tử ký danh của ta!" "Đa tạ sư tôn, đa tạ sư tôn, đa tạ sư tôn!" Lục Nhĩ nằm rạp trên đất, kích động đến phát khóc.

Thật sự quá kích động.

Vô số năm tháng, đều không có ai dám nhận y làm đồ đệ, hôm nay, cuối cùng cũng đã bái được sư tôn của mình.

"Đây là, Cửu Chuyển Huyền Công!" Diệp Hàn cũng không keo kiệt, trực tiếp đem đại thần thông mà Bàn Cổ truyền cho mình, hóa thành một hạt sáng nhỏ bắn vào nguyên thần nơi mi tâm của Lục Nhĩ: "Hãy chăm chỉ tham ngộ, tất sẽ có một phen tạo hóa!" "Vâng, đệ tử đa tạ sư tôn!" "Xoạt xoạt xoạt…" Diệp Hàn vung tay, một đống linh bảo được tế ra, toàn bộ đều là tiên thiên linh bảo, ban cho Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hắn lại lấy ra một quả Hoàng Trung Lý, mấy quả bàn đào, cùng một số thần vật khác, ban cho Lục Nhĩ.

"Trong đảo Kim Ngao có một bí cảnh của Tiệt giáo, ngươi có thể

vào đó tham ngộ đạo pháp, tu luyện thần thông!" Diệp Hàn sau khi ban vật phẩm cho Lục Nhĩ, lại đưa y vào bí cảnh tu luyện.

Bí cảnh này là do Diệp Hàn tạo ra từ những năm đầu.

Sau này khi Thời gian đại đạo của Diệp Hàn gần như viên mãn, hắn đã tạo ra một đạo trường thời gian trong bí cảnh, tốc độ dòng chảy là 1:100.

Bên ngoài qua một năm, bên trong đã là 100 năm.

Tu hành như vậy, tự nhiên là làm ít công nhiều.

Hồng Hoang có Tứ Hầu, đều là sinh linh tiên thiên, phân biệt là Linh Minh Thạch Hầu, Xích Khao Mã Hầu, Thông Tí Thần Viên và Lục Nhĩ Mi Hầu.

Hỗn Độn Tứ Hầu đều là do tinh huyết của một trong ba nghìn Ma Thần Hỗn Độn năm xưa là Hỗn Độn Ma Viên sau khi chết hóa thành, ẩn chứa lực lượng bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên.

Cho nên, căn nguyên tự nhiên sâu dày.

Lục Nhĩ Mi Hầu trong tình trạng không có ai dạy dỗ, hoàn toàn dựa vào mò mẫm, một đường leo lên tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Bây giờ, được Diệp Hàn truyền đạo, có đạo pháp tu vi thần thông, lại có vô số bảo vật thần vật bên người, tự nhiên tu hành cực nhanh.

Chỉ dùng hai vạn năm thời gian, đã từ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, một đường leo lên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Hai vạn năm ở đảo Kim Ngao Đông Hải, do tác dụng của trường thời gian, bên ngoài cũng chỉ mới qua hai trăm năm mà thôi.

Trong khoảng thời gian này, cả Tam Giới cũng không có chuyện gì lớn xảy ra.

Thiên Đình cũng như ý nguyện tổ chức đại hội kim đan lần thứ

nhất.

Tất cả thần tiên trong Tam Giới, về cơ bản Kim tiên trở lên đều được hưởng lợi, ăn một viên tiên đan, liền thành công độ qua tiên kiếp.

Đương nhiên, cũng có một số người vì nguyên nhân khác, không ăn được tiên đan và các thần vật khác, tự nhiên liền vẫn lạc dưới thiên kiếp, không có bất kỳ ngoại lệ nào.

Nhất thời, uy vọng của Thiên Đình đại trướng!

Ngay cả Phật môn Tây Phương cũng giao hảo với Thiên Đình.

Dù sao Phật môn Tây Phương tuy lợi hại, khí vận như mặt trời giữa trưa, nhưng Tây Phương lại không có thần vật nào có thể tục mệnh, đông đảo Bồ tát, La hán, Kim cương… cũng phải dựa vào tiên đan của Thiên Đình để duy trì trường sinh.

Chương 460

Thêm vào đó, vốn Chuẩn Đề từng nhận Trương Bách Nhẫn làm đệ tử, năm xưa còn ban Thất Bảo Diệu Thụ cho Hạo Thiên sử dụng, quan hệ giữa Thiên Đình và Tây Phương vốn đã tốt.

Hiện tại Thiên Đình và Tây Phương liên hợp, chiếm gần hết khí vận trong Hồng Hoang.

Diệp Hàn nhìn thấy trong mắt, cũng không vội.

Khí vận của Tây Phương và Thiên Đình tăng mạnh, nói trắng ra đều là vấn đề lịch sử để lại từ khi chém Hồng Quân.

Hắn tự nhiên không lo lắng, vì thời gian trôi qua nhanh, lịch sử nhà Đại Chu đã đi qua hơn hai trăm năm, Tây Chu diệt vong, Đông Chu hưng thịnh, không bao lâu nữa thiên hạ Đại Chu sẽ bị thế lực bá vương khống chế, thời đại Xuân Thu Chiến Quốc sắp đến.

Khi đó, chư tử bách gia tranh đoạt khí vận nhân gian, Diệp Hàn tự nhiên có lòng tin sẽ đoạt lại khí vận.

Nhưng hiện tại ở nhân gian và Thiên Đình.

Trong Thiên Đình, hiện tại khí vận hưng thịnh, nhưng lại có một chuyện khiến người ta dở khóc dở cười.

Hạo Thiên và Dao Trì, vốn cũng giống như Diệp Hàn, đều là những hòn đá bình thường.

Vì được Đạo Tổ điểm hóa thành hình người, theo bên người hóa thân của Hồng Quân tu hành vô số năm tháng.

Sau đó, hai người bị Hồng Quân đưa lên Thiên Đình, trở thành Thiên Đế và Đế Hậu.

Vốn không có chuyện gì!

Nhưng mấu chốt là, Hạo Thiên gây chuyện, vội vàng kết luận, cứng nhắc vũ đoán, bị Diệp Hàn trừng phạt, lại bị Đạo Tổ Hồng Quân đánh vào nhân gian chuyển thế trọng sinh.

Lần trọng sinh này, lại sinh ra một số chuyện.

Đầu tiên, Trương Bách Nhẫn tuy do bản thể Hạo Thiên hóa thành, có bản nguyên của Hạo Thiên, cũng kế thừa vô lượng công đức của Hạo Thiên.

Nhưng Trương Bách Nhẫn dù sao cũng là một người tộc, trước khi phát tích, là một tên côn đồ nhỏ trong nhân tộc.

Không cần phải nói, hình tượng của Trương Bách Nhẫn không tốt, thứ hai tính cách có chút cố chấp hẹp hòi.

Tuy tướng mạo cũng khá uy nghiêm, nhưng trong xương cốt luôn có vẻ gian xảo.

Một Ngọc Đế như vậy, cho dù mọi người có thể chấp nhận, Dao Trì lại không thể chấp nhận.

Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn từ khi lên trời làm Ngọc Đế, Dao Trì không cho Trương Bách Nhẫn chạm vào, giữa hai người cũng chưa từng có chuyện nam nữ.

Chuyện này vốn mọi người đều không biết.

Nhưng Dao Trì không biết bị kích thích gì, những năm gần đây, đặc biệt thích những chàng trai trẻ tuổi đẹp trai.

Nàng dọn ra khỏi Lăng Tiêu Cung, một mình ở trong Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh.

Bên cạnh nàng ngoài cung nữ ra, còn có mười mấy thần tiên trẻ tuổi đẹp trai ẻo lả, tu vi cũng đại khái ở cảnh giới Kim tiên và Thái Ất

Kim tiên.

Lâu ngày, chuyện của Dao Trì truyền ra, mang tiếng là háo sắc.

Nhưng Dao Trì cũng không quan tâm.

Dao Trì không quan tâm, nhưng Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn lại quan tâm.

Dù sao, Dao Trì cũng là vợ trên danh nghĩa của hắn.

Vợ không cho chạm vào có thể hiểu được, cũng có thể nhịn.

Nhưng vợ một mình ở Thái Âm Tinh, nuôi một đám đàn ông, chuyện này Trương Bách Nhẫn không chịu nổi.

Trương Bách Nhẫn thân là Ngọc Đế, hiện tại danh vọng trong Tam Giới như mặt trời giữa trưa, tốt hơn Hạo Thiên trước kia không biết bao nhiêu lần.

Cho nên, vì danh dự và danh vọng, hắn một mình đến Thái Âm Tinh.

"Dao Trì, xem ngươi làm chuyện tốt gì này!" Trương Bách Nhẫn sau khi đến Thái Âm Tinh, phát hiện Dao Trì đang cùng một đám nam sủng uống rượu, lập tức cảm thấy đầu mình xanh mơn mởn.

"Hả?" Dao Trì nhìn Trương Bách Nhẫn, nói: "Ta có làm phiền đến ngươi không?" "Nói nhảm!" Trương Bách Nhẫn giận dữ nói: "Ta là Thiên Đế, ngươi là Đế Hậu, làm chuyện không biết liêm sỉ như vậy, chúng tiên nhân trong Tam Giới sẽ nhìn trẫm thế nào, đặt trẫm ở đâu?" "Hừ…" Dao Trì nhìn bộ dạng của Trương Bách Nhẫn, ánh mắt đầy vẻ khinh thường: "Thiên Đế?

Ngươi cũng xứng sao?

Vị trí Thiên Đế là của Hạo Thiên.

Ngươi tuy có được bản nguyên của Hạo Thiên, nhưng trong

xương cốt kém xa hắn.

Bản cung cảnh cáo ngươi, chuyện của ngươi, bản cung không quản, nhưng chuyện của bản cung, ngươi cũng đừng quản!" "Bản cung không phải là vợ của ngươi!" Dao Trì cao cao tại thượng, khiến cho lòng tự tôn của Trương Bách Nhẫn với tư cách là một người đàn ông lập tức bị chà đạp, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, không phân biệt đúng sai, trực tiếp xông vào cung điện của Dao Trì.

Hắn tiện tay vung một cái, những nam sủng khách quý kia liền bị Trương Bách Nhẫn đánh chết trong nháy mắt.

Trương Bách Nhẫn là tu vi Chuẩn Thánh, công kích lực không tầm thường, những nam sủng này chỉ là Kim tiên mà thôi, làm sao có thể chống lại Ngọc Đế?

Chương 461

Nhưng!

Đợi Trương Bách Nhẫn giết hết những nam sủng này, lại lập tức ngây người.

Hóa ra những "khách quý" này, lại không phải là sinh linh trong Hồng Hoang.

Sau khi chết, chúng lại hóa thành từng khối đá, rơi trên bàn.

"…" Thân thể Trương Bách Nhẫn run lên, nhìn Dao Trì, hỏi: "Chuyện gì thế này?" Dao Trì lạnh lùng nhìn hắn, với ánh mắt như nhìn một tên ngốc: "Những thứ này, đều là lúc bản cung buồn chán, dùng pháp lực điểm hóa từ đá mà thôi.

Mấy cục đá cũng có thể khiến Ngọc Đế nổi giận như vậy, ha ha ha ha…" Dao Trì cười ha hả, vung tay áo, đem hết những cục đá đó ném xuống dưới gốc cây nguyệt quế.

Dưới gốc cây nguyệt quế, có hàng ngàn hàng vạn loại đá cuội.

Hóa ra là như vậy!

Trương Bách Nhẫn cảm thấy, mình đã làm một chuyện ngu xuẩn, lại bị Dao Trì coi thường.

Lại đi so đo với mấy cục đá, thật không có ý nghĩa.

"Thôi được rồi!" Trương Bách Nhẫn nhìn Dao Trì, nói: "Dao Trì, là trẫm không đúng, trẫm xin lỗi ngươi…" Dao Trì lạnh lùng cười, phất tay áo rời đi: "Xin Ngọc Đế tự trọng, tên của bản cung, không phải để ngươi gọi.

Còn nữa, bản cung là vợ của Hạo Thiên, không phải vợ của

Trương Bách Nhẫn.

Sau này bản cung hành sự, không hy vọng ngươi quản, nếu không, bản cung nhất định sẽ khiến ngươi mất hết mặt mũi trong Tam Giới!" Trương Bách Nhẫn vốn tưởng mình bị cắm sừng, đi tìm Dao Trì gây sự, nhưng cuối cùng lại phát hiện mình tự chuốc lấy nhục.

Dao Trì chơi đá, hắn thật sự không quản được.

Nhưng, Trương Bách Nhẫn thân là Ngọc Đế, công vụ bận rộn, tự nhiên nhanh chóng quên đi chuyện này.

Một ngày nọ, hắn đang ngồi phê duyệt tấu chương, bỗng nhiên phát hiện một luồng khí cơ phi thường xuất hiện.

Sau đó, ánh mắt hắn nghiêm lại, thân thể khẽ run lên.

Sau đó, Trương Bách Nhẫn vội vàng rời khỏi cung điện của mình, đứng trong hư không trước cung điện.

Chỉ thấy một người mặc áo đen bay phấp phới, chắp tay sau lưng, nhìn lên hư không.

"Đệ tử, Trương Bách Nhẫn, bái kiến Nhân tộc Thánh Phụ!" Người trước mắt, tự nhiên là Diệp Hàn.

Diệp Hàn cúi đầu, nhìn Trương Bách Nhẫn nói: "Khí vận của Thiên Đình hiện tại, so với thời Đế Tuấn, mạnh hơn ba phần.

Ngọc Đế, ngươi ngồi cũng không tệ!" "…" Trương Bách Nhẫn hoảng sợ, vội vàng chắp tay nói: "Không dám!" Không thể không nói, Trương Bách Nhẫn rất thông minh.

Thấy Diệp Hàn, hắn hành lễ không dùng thân phận Hạo Thiên, càng không dùng thân phận Ngọc Đế, mà dùng thân phận người tộc, ý đồ kéo gần quan hệ với Diệp Hàn.

"Không biết Thánh Phụ lần này hạ lâm, là vì chuyện gì?" Trái tim

Trương Bách Nhẫn đập thình thịch, sau khi thấy Diệp Hàn, liền hoảng sợ.

Thực sự, cái bóng mà Diệp Hàn để lại, quá lớn.

Năm xưa khi hắn còn là Hạo Thiên, Diệp Hàn một thước đâm thủng cửa lớn Tử Tiêu Cung, trực tiếp đối đầu với Đạo Tổ Hồng Quân, chuyện này khiến Hạo Thiên chấn kinh không gì sánh bằng.

Sau đó, vì tranh đoạt Hỗn Độn Châu, bị con gái Diệp Hàn tát hai cái.

Sau đó nữa, ở Trần Đường Quan, bị Diệp Hàn ép phải chuyển thế tu lại.

Từng chuyện từng việc, không thể không khiến Trương Bách Nhẫn sợ hãi.

"Cũng không có chuyện gì lớn!" Diệp Hàn vung tay, một hư ảnh hiện ra từ trong hư không, đó là một linh hồn ở nhân gian.

Trương Bách Nhẫn thấy linh hồn đó, kỳ quái nói: "Người này là linh hồn của người tộc, sau khi chết nên quy về Địa phủ!" Diệp Hàn cười nói: "Ừ, nhưng người này lại là một nghĩa sĩ trung nghĩa, hành động của y cảm động trời đất, hồn phách lại không chịu sự triệu hoán của Địa phủ, mà bay về phía Thiên Đình.

Bản tọa thấy y bi khổ, liền tiễn y một đoạn, đến ngoài Lăng Tiêu Điện." "Khuất Nguyên, vị trước mắt ngươi, chính là Ngọc Đế!" "Khuất Nguyên, bái kiến Ngọc Đế bệ hạ!" Thần hồn của Khuất Nguyên quỳ trên đất, dập đầu với Trương Bách Nhẫn.

Trương Bách Nhẫn khẽ nhíu mày, nói: "Mời đứng lên!" Nói xong, hắn nhìn Diệp Hàn, vẻ mặt không hiểu.

Diệp Hàn vung tay, vô tận pháp tắc tuôn ra, trong nháy mắt đã tái tạo một thân thể cho Khuất Nguyên, nói: "Khuất Nguyên là trung thần

của nước Sở ở hạ giới, vì quốc đô bị phá mà nhảy sông tự vẫn.

Người này giao cho ngươi, tùy tiện sắp xếp một chức vụ nhàn rỗi đi!" "Cũng là cơ duyên của Khuất tử!" Diệp Hàn để lại một câu, vung tay rời đi.

"…" Trương Bách Nhẫn đầu óc quay cuồng, vì Diệp Hàn căn bản không cho hắn cơ hội biện giải.

Vừa rồi Trương Bách Nhẫn còn tưởng Diệp Hàn cố ý cài người vào, nhưng sau đó dùng Hạo Thiên Kính xem, thật không phải, Khuất Nguyên thật sự nhảy sông tự vẫn, sau khi chết hồn phách bay về phía trời.

Hơn nữa vừa rồi Diệp Hàn cũng nói, tùy tiện cho một chức nhàn rỗi, tự nhiên không phải để kiềm chế!

Vậy thì… được thôi.

Thấy Khuất Nguyên tướng mạo đường đường, một biểu nhân tài, Trương Bách Nhẫn nói: "Ngươi, tướng mạo cũng không tệ, làm nghi trượng của trẫm, thế nào?" Khuất Nguyên tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Chương 462

Có thể lên trời làm thần, đừng nói là nghi trượng, cho làm nô bộc, e rằng cũng đồng ý, dù sao cũng có thể trường sinh.

Thế là, Khuất Nguyên thay thế đội trưởng đội nghi trượng cũ, trở thành đội trưởng mới trước mặt Ngọc Đế.

Tên gọi: Quyển Liêm Đại Tướng.

Cái gọi là Quyển Liêm Đại Tướng, cũng giống như Cẩm Y Vệ đời sau, là người vén rèm cho Ngọc Đế khi ngài ra vào ngự liễn.

Khuất Nguyên vốn là quý tộc nước Sở ở nhân gian, tinh thông văn chương, thông thạo kinh sử, am hiểu các loại lễ nghi.

Sau khi vào Thiên Đình làm đội trưởng đội nghi trượng, ông cải tiến nghi trượng xuất hành của Thiên Đế, chế định các loại lễ nghi Thiên Đình, rất được lòng Ngọc Hoàng Đại Đế.

Sau mấy chục năm làm việc ở Thiên Đình, danh tiếng của Khuất Nguyên truyền khắp Thiên giới.

Ngoài tài hoa của Khuất Nguyên ra, còn có một nguyên nhân: đẹp trai!

Bản thân Khuất Nguyên là quý tộc nước Sở, sinh ra tự nhiên không tầm thường, trên người lại có một luồng khí chất nho nhã khiến người ta như tắm gió xuân.

Thêm vào đó, ông học rộng biết nhiều, vô số người đều bội phục ông đến năm vóc sát đất. 61.

Mấu chốt nhất là khi Diệp Hàn tái tạo thân thể cho Khuất Nguyên, không biết vì mục đích gì mà đã tạo ra một thân thể hội tụ đủ sự anh tuấn, đẹp trai và uy nghiêm, có thể nói là nam thần quyến rũ bất kể già

trẻ.

Nữ tu trong toàn bộ Thiên Đình, bất kể là Đại La Kim Tiên hay Thiên tiên, đều thích trò chuyện với Khuất Nguyên, cũng đều thích YY Khuất Nguyên.

Ngọc Đế cũng cảm thấy mặt mình có ánh sáng.

Đúng vậy, nhìn xem, lễ nghi của ta thay đổi rồi, bất kể đi đâu, cũng không còn ai chế giễu ta là đồ nhà quê nữa đúng không?

Nhìn xem, vô số nữ tu đều đang nhìn trẫm, đúng, đang nhìn trẫm, ánh mắt của họ đều tập trung trên người trẫm.

Có người còn lén lút liếc trộm trẫm!

Ha ha… Lòng hư vinh và uy nghiêm của Ngọc Đế nhanh chóng được thỏa mãn.

Đương nhiên, có một ngày, Trương Bách Nhẫn đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Trước đó hắn đã trách nhầm Dao Trì, Dao Trì vẫn luôn không thèm để ý đến hắn.

Bây giờ uy nghiêm đã được thiết lập, vậy thì… ừm, đã đến lúc phải chinh phục nàng rồi.

Thế là, Ngọc Đế lệnh cho Khuất Nguyên mở đường, ngự liễn một đường bay thẳng đến Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh.

Quả nhiên!

Thấy "ngự liễn" mới của Ngọc Đế, sắc mặt Dao Trì tốt lên, trên mặt cũng có nụ cười ửng hồng.

Ngọc Đế đột nhiên cảm thấy, Quảng Hàn Cung thật là một nơi tốt.

Người ở đây ai cũng là nhân tài, nói chuyện lại hay, lại thú vị!

Ngọc Đế có chút vui đến quên cả đường về.

Nhưng, phải đi rồi.

Ngọc Đế biết, nóng vội ăn không được đậu hũ nóng.

Nếu Dao Trì đã có hảo cảm với mình, vậy thì từ từ.

Cũng kỳ lạ.

Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn về Lăng Tiêu Điện không bao lâu, liền nhận được lời mời từ Quảng Hàn Cung, mời Ngọc Đế lại đến.

"Ừm… thú vị!" Trương Bách Nhẫn cười đến không khép được chân!

Xem ra, Dao Trì cảm thấy trẫm bây giờ có thể diện rồi, muốn cùng trẫm… ha ha ha… Hừ, con hồ ly nhỏ, lão tử dày vò ngươi một thời gian, để ngươi muốn mà không được.

Trong lòng Trương Bách Nhẫn đầy những suy nghĩ xấu xa, đắc ý dương dương dẫn theo Khuất Nguyên, một lần nữa đến Quảng Hàn Cung.

Lần này tâm tình của Dao Trì rõ ràng càng tốt hơn.

Không chỉ sắc mặt tốt lên, tâm tình tốt lên, mà còn chiêu đãi rất tốt.

Đủ loại quỳnh tương ngọc dịch, cái gì cần có đều có.

Ngay cả những nhân viên đội nghi trượng thị phụng trước ngự liễn, mỗi người đều được ban thưởng, được mời vào chiếu cuối cùng cùng chủ nhân uống rượu vui vẻ.

Cảm giác này, thật tốt quá!

Chương 463

Tâm trạng Ngọc Đế dâng trào, chỉ cảm thấy đời người như thế, còn cầu gì hơn?

Đêm đó, Ngọc Đế rất vui!

Trương Bách Nhẫn có một thói quen, hễ vui là thích uống rượu.

Rượu ngon ở chỗ Dao Trì, đều là quỳnh tương ngọc dịch, được ủ từ những thiên tài địa bảo vô thượng của Thiên Đình.

Dù là thần tiên, cũng có thể uống đến say mèm.

Mọi người đều uống một ít rượu.

Ngọc Đế trực tiếp uống đến bất tỉnh nhân sự, Dao Trì sắp xếp một cung nữ có dung mạo thanh tú đưa Ngọc Đế đi nghỉ ngơi.

Những người còn lại trong đội nghi trượng của Ngọc Đế, cũng đều uống gần say, được sắp xếp vào phòng khách nghỉ ngơi.

Chỉ có một mình Khuất Nguyên hơi ngà ngà, uống hơi nhiều một chút, nhưng không đến mức say.

Dù sao, Khuất Nguyên xuất thân là quý tộc nước Sở, làm việc đều có chừng mực, hôm nay uống rượu cũng là bất đắc dĩ, vì có sứ mệnh.

"Khuất tử!" Sau khi sắp xếp xong tất cả mọi người, Dao Trì thay một bộ tiên quần bằng lụa mỏng màu trắng ngà, phác họa thân thể khiến người ta say đắm.

Nhưng, là một người đàn ông chính trực như Khuất Nguyên, tuyệt đối không có chút ý đồ xấu nào, điểm này Khuất Nguyên dám cá.

"Nghe nói!" Dao Trì đứng bên cạnh Khuất Nguyên, khẽ cúi người hành lễ, nói: "Nghe nói năm xưa Thánh Phụ đưa Khuất tử đến Thiên

Đình, liền gọi như vậy.

Bây giờ trên dưới Thiên Đình, đâu đâu cũng là truyền thuyết về sự uyên bác của Khuất tử." "Không dám!" Khuất Nguyên thấy Dao Trì cúi đầu hành lễ với mình, cảm thấy hoảng sợ, vội vàng đáp lễ.

Hai người đồng thời cúi người.

Sau đó, ánh mắt Khuất Nguyên vô tình lướt qua một cách không thể nhận ra, thấy được một cảnh tượng khiến ông cả đời khó quên mà lại hối hận.

Ta… đã thấy phụ nữ của Ngọc Đế, đã thấy… mặt Khuất Nguyên đỏ bừng.

Dao Trì dường như không phát hiện, nói: "Đã lâu nghe danh đại tài của Khuất tử, không biết có thể mời Khuất tử, dưới gốc cây nguyệt quế một lần được không?" Khuất Nguyên vội vàng nói: "Không dám, nương nương sau này, cứ gọi ta là Khuất Nguyên, hoặc là Mị Nguyên đi, Khuất tử, thật không dám nhận!" "Không sao!" Dao Trì nói: "Nhân tộc Thánh Phụ đã gọi như vậy, tự nhiên có đạo lý của ngài.

Nếu Khuất tử không thích, thiếp thân sẽ đổi cách xưng hô khác.

Ngài là Quyển Liêm Đại Tướng của Trương Bách Nhẫn, ta sẽ gọi ngài là tướng quân, thế nào?" "À…" Khuất Nguyên chắp tay: "Như vậy cũng tốt!" "Tướng quân, mời!" Dao Trì mời Khuất Nguyên đến dưới gốc cây nguyệt quế.

Hương hoa quế nồng nàn lan tỏa, khiến cả cung trăng đều say đắm.

Dao Trì và Khuất Nguyên hai người, đứng dưới gốc cây nguyệt quế trò chuyện.

Càng trò chuyện, Dao Trì càng cảm thấy người đàn ông trước mặt mình học rộng biết nhiều, kiến thức bất phàm.

Thêm vào đó, Khuất Nguyên lại là nam thần số một của Thiên Đình, ai thấy cũng yêu.

Không biết tự lúc nào, Dao Trì đã thầm trao trái tim mình.

"Người đâu!" Dao Trì nói: "Mang quà mà bản cung đã chuẩn bị cho tướng quân ra đây!" "Vâng!" Lập tức có một cung nữ mang một cái hộp dài đến trước mặt hai người.

Dao Trì mở ra, bên trong là một cây gậy.

Cây gậy bằng gỗ, hai đầu hơi nhỏ, ở giữa hơi to.

"Vật này, là cành cây mà bản cung đã lấy trên cây nguyệt quế!" Dao Trì nói: "Lại để thợ khéo Lỗ Ban mài giũa, sau đó luyện hóa bảy bảy bốn mươi chín ngày mới thành, là một hậu thiên linh bảo, nay tặng cho tướng quân!" "…" Khuất Nguyên hơi do dự.

Thứ này, là chí bảo.

Không dám nhận, nhưng Dao Trì lại kiên quyết muốn ông nhận.

Khuất Nguyên đành phải nhận lấy món pháp khí giống như cây cán bột này.

Khi cầm vào tay, mới biết pháp khí này không tầm thường.

Dù sao, cây nguyệt quế cũng là một trong thập đại tiên thiên linh căn.

Pháp bảo được chế tác từ nó, tuy không bằng một số tiên thiên linh bảo, nhưng đối với một người ở cấp bậc của Khuất Nguyên, thật sự là bảo bối.

Dù sao, bản thân Khuất Nguyên cũng chỉ có tu vi Kim tiên mà thôi.

Thôi được, nhận thì nhận.

"Đa tạ nương nương!" Khuất Nguyên thành tâm hành lễ với Dao

Trì.

Ánh mắt Dao Trì rực lửa, tình tứ nhìn Khuất Nguyên, không nói một lời, chờ đợi Khuất Nguyên ra tay.

Nhưng phải biết rằng, Khuất Nguyên là một chính nhân quân tử, làm sao có thể ra tay được chứ?

Chương 464

Đảo Kim Ngao!

Diệp Hàn nhìn thấy cảnh này, khóe miệng lộ ra nụ cười: "Đã đến lúc mấu chốt rồi sao?

Khuất Nguyên à Khuất Nguyên, không hổ là quân tử, nếu ngươi không ra tay, vậy ta đành phải giúp ngươi một tay!" Vút… Thân thể Diệp Hàn đột nhiên hóa thành một luồng sáng, sau đó biến thành một loại khí cơ khó có thể nhận ra, trong nháy mắt vượt qua vô số không gian, rơi vào Quảng Hàn Cung, nhập vào cơ thể Khuất Nguyên, tạm thời tiếp quản linh hồn và nguyên thần của Khuất Nguyên.

Sau đó, Khuất Nguyên như thay đổi một phong cách khác, dưới sự khống chế của Diệp Hàn, dần dần đánh mất bản tâm của mình.

"Khuất lang…" Bên kia, thân thể Dao Trì run lên, đứng dậy, rót đầy ly rượu!

Nhất thời, ánh đèn ly rượu đan xen, vui vẻ hận muộn.

Hai người, có một sự ăn ý không nói nên lời, chỉ uống rượu.

Uống mãi đến tối muộn!

Sáng hôm sau.

Khuất Nguyên tỉnh dậy sau một giấc ngủ, dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ, sau đó, đột nhiên kinh hãi thất sắc.

Bởi vì, ông phát hiện mình đã uống say, sau khi say không rời đi, mà trực tiếp ở lại Quảng Hàn Cung.

Sau đó lại nhớ lại.

Chuyện tối qua… dường như mông lung… tất cả đều không nhớ

rõ.

Ta… ta… ta hôm qua đã làm gì, sao lại làm chuyện như vậy?

"Khuất tử!" Một cung nữ trong Quảng Hàn Cung, hầu hạ Khuất Nguyên mặc quần áo, sau đó giúp ông chỉnh trang lại y phục, lại lấy ra món pháp bảo giống cây cán bột kia.

Ánh mắt Khuất Nguyên đờ đẫn, nhận lấy pháp bảo, nhưng lại không biết phải làm sao.

Ta… đã ngủ với vợ của Ngọc Đế?

Ta đã làm chuyện có lỗi với Ngọc Đế?

Ta… ta uổng làm bề tôi!

Một người chính trực như Khuất Nguyên, lúc này thật sự có ý định muốn chết.

Nhưng ngay sau đó, bóng dáng của Dao Trì lại bước đến, trong đôi mắt sóng sánh ánh nước, cũng không nói gì, chỉ đi đến bên cạnh Khuất Nguyên, kéo tay ông đặt lên bụng dưới của mình.

"Thịch… thịch thịch… thịch thịch thịch…" Khuất Nguyên hiện tại là tu vi Kim tiên, lập tức cảm nhận được một luồng sinh mệnh khí tức.

Dao Trì… đã mang thai tiên?

Của ai? … Con của ta?

Trời đất ơi… chuyện gì thế này?

Lúc này, Khuất Nguyên cũng không còn nghĩ đến chuyện có lỗi với Ngọc Đế hay không, chỉ đang suy nghĩ, chuyện này nên xử lý thế nào.

"Ha ha ha ha…" Lúc này, một giọng nói hùng hồn vang vọng khắp mây trời, Ngọc Hoàng Đại Đế cười ha hả, rõ ràng là vô cùng hài lòng

với sự chiêu đãi của Dao Trì và Quảng Hàn Cung.

Tối hôm qua, Dao Trì tuy không hiến thân, nhưng lại tìm một cung nữ xinh đẹp cho Trương Bách Nhẫn thị tẩm.

Khiến cho Trương Bách Nhẫn cảm nhận được đãi ngộ phi thường.

Cung nữ lần này, trẫm hài lòng.

Lần sau, nên là… ha ha… "Thời gian không còn sớm, trẫm còn có công vụ phải xử lý, hồi giá về Lăng Tiêu Điện thôi!" Ngọc Đế ra vẻ cần chính, để thể hiện phẩm cách trước mặt Dao Trì.

Dao Trì khẽ cúi người, "Cung tống bệ hạ!" "Ừm!" Ngọc Đế xua tay, do đội nghi trượng dẫn đầu, đi về.

Đi được một đoạn, Ngọc Đế đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn thấy Khuất Nguyên tinh thần không tốt, thanh bảo kiếm bên hông Khuất Nguyên đã biến mất, thay vào đó là một vũ khí khá kỳ lạ.

Thứ này… quen mắt… Ánh mắt của Ngọc Đế xuyên qua xe loan, chiếu thẳng lên người Khuất Nguyên, cuối cùng dừng lại ở bên hông hắn.

Chỉ thấy thanh bảo kiếm nguyên bản của Khuất Nguyên đã biến mất, thay vào đó là một món pháp bảo hình gậy.

Khí tức của pháp bảo này có vẻ rất quen thuộc.

"Khuất Nguyên!" Ngọc Đế gọi một tiếng.

Khuất Nguyên cúi đầu, giống như một đứa trẻ làm sai, vén rèm xe loan lên: "Không biết bệ hạ có gì phân phó?" "Không có!" Trương Bách Nhẫn nói: "Trẫm chỉ thấy kỳ lạ, pháp khí bên hông ngươi từ đâu mà có?

Chương 465

Thanh bảo kiếm trẫm ban cho trước đây lại đi đâu rồi?" Sắc mặt Khuất Nguyên lập tức đỏ bừng, hắn không giỏi nói dối nên đành thật thà đáp: "Bẩm bệ hạ, vật này được luyện chế từ cành của cây Nguyệt Quế, là do Dao Trì nương nương ban cho.

Còn thanh bảo kiếm ban đầu thì đã bị nương nương thu lại, tạm thời đặt ở Nguyệt Cung!" Con ngươi Trương Bách Nhẫn khẽ co lại.

Có những lúc hắn hơi tự tin thái quá, nhưng không có nghĩa là Trương Bách Nhẫn ngốc, kẻ ngốc cũng không thể làm Ngọc Đế.

Ngược lại, Trương Bách Nhẫn là một người cực kỳ thông minh, gần như chỉ cần một chút là hiểu ngay.

Có gì đó không đúng!

Trương Bách Nhẫn nhíu mày.

Dao Trì mời ta đến Nguyệt Cung, lại yến tiệc, lại quỳnh tương ngọc dịch, chỉ cần chiêu đãi ta là được, đâu cần phải đặc biệt tặng pháp khí cho thị vệ trưởng của ta chứ.

Hơn nữa, dù có tặng thì cũng nên tặng trước mặt trẫm, tặng vài món bảo vật bình thường là được rồi, cần gì phải tặng thứ tốt như vậy?

Trương Bách Nhẫn nhìn lên mặt Khuất Nguyên, trong lòng chợt run lên.

Mẹ nó… có một dự cảm không lành.

Chẳng lẽ, Dao Trì đã để mắt đến hắn, cho nên mới mượn cớ mời trẫm để có cơ hội lén lút gặp gỡ?

Dao Trì thích những nam tử trẻ tuổi đẹp trai, Khuất Nguyên cũng khá hợp khẩu vị của nàng.

Vừa nghĩ đến đây, Trương Bách Nhẫn không còn giữ được bình tĩnh nữa, hắn khẽ bấm ngón tay, bắt đầu tính toán.

Tuy Trương Bách Nhẫn không phải Thánh Nhân, nhưng hắn chấp chưởng Thiên Đình, chỉ cần không suy diễn Thiên Đạo, những chuyện khác đều có thể tính ra được.

Vừa tính xong, một ngụm máu tươi suýt nữa thì phun ra.

"Tặc tử, ngươi dám… phốc…" Trương Bách Nhẫn run rẩy chỉ tay vào Khuất Nguyên, rồi một ngụm máu vàng óng phun xa ba mét.

"Bệ hạ!" Các thị vệ đều kinh hãi, vây quanh lại.

Trương Bách Nhẫn thở hổn hển, hung hăng liếc Khuất Nguyên một cái rồi nói: "Không sao, các ngươi lui ra đi.

Khuất Nguyên, theo trẫm!" Nói xong, Ngọc Đế rời khỏi xe loan, trực tiếp tóm lấy Khuất Nguyên, trong nháy mắt đã đến Lăng Tiêu Điện.

"Tặc tử, trẫm đánh chết ngươi!" Ngọc Đế rút bảo kiếm, định một kiếm chém chết Khuất Nguyên.

Khuất Nguyên theo bản năng lấy pháp khí ra phòng thủ, vừa vặn đỡ được một kiếm của Ngọc Đế, nhưng lại bị chấn bay ra khỏi Lăng Tiêu Cung.

"Tặc tử, tặc tử!" Trương Bách Nhẫn mắng liên tiếp mấy câu, sau đó lại đưa tay tóm Khuất Nguyên về.

Vừa rồi suy diễn một phen, hắn tức muốn chết.

Tên này to gan như vậy, nhân lúc trẫm say rượu, đã "giải quyết" Dao Trì ngay dưới gốc cây Nguyệt Quế.

Lại còn cầm pháp khí làm vật phụ trợ, khiến Dao Trì từng cơn lâng lâng, đúng là biết chơi thật.

Thanh kiếm trong tay Trương Bách Nhẫn lại giơ lên, định một kiếm chém xuống giết chết Khuất Nguyên.

Lần này Khuất Nguyên không hề phản kháng, dù sao cũng là hắn đuối lý.

Hơn nữa, Khuất Nguyên cũng là người thật thà.

Người thật thà làm sai chuyện, tự nhiên sẽ cam tâm tình nguyện nhận phạt.

Nhưng, nhát kiếm của Trương Bách Nhẫn lại không hề hạ xuống.

Dù sao đây cũng là người của Diệp Hàn.

Mặc dù lúc Diệp Hàn tặng người này chỉ nói là tình cờ gặp, nhưng dù thế nào đi nữa, một khi đã dính dáng đến Diệp Hàn, Trương Bách Nhẫn không thể không cẩn thận từng li từng tí.

"Được!" 62.

Trương Bách Nhẫn hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh đi, thầm nghĩ: "Vì là người của ngươi nên trẫm lại muốn xem xem xảy ra chuyện này ngươi sẽ xử trí thế nào?" "Trương Bách Nhẫn!" Trương Bách Nhẫn ở Thiên Đình, hướng về phía đảo Kim Ngao ở Đông Hải, chắp tay hành lễ từ xa, nói: "Xin mời Nhân tộc Thánh Phụ giá lâm Lăng Tiêu Cung, có việc quan trọng cần thương lượng!" … Một lát sau, Diệp Hàn đã đáp xuống Lăng Tiêu Điện, sắc mặt bình tĩnh.

Hắn bấm ngón tay ngay trước mặt Ngọc Đế, liền "biết được" ngọn nguồn sự việc.

"Chuyện này, ngô đã biết!" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Khi xưa bản tọa chỉ thuận tay đưa người này lên Thiên Đình mà thôi, nay hắn làm

ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, bản tọa cũng khó thoát khỏi liên can." Nói xong, hắn nhìn về phía Ngọc Đế, lại nói: "Ngươi là chủ của Thiên Đình, hắn đã thuộc quyền quản hạt của ngươi, nay phạm phải tội này, dù đánh giết hay trừng phạt, bản tọa đều không có ý kiến, cũng không cần hỏi bản tọa." Thái độ của Diệp Hàn rất rõ ràng: Tuy là ta mang lên, nhưng đã cho ngươi rồi, hắn là người của ngươi, nay phạm lỗi, ngươi cứ tùy ý xử lý, ta không hỏi đến.

Đánh chết cũng được, trừng phạt cũng được, tùy ngươi.

"Nếu Ngọc Đế khó xử, bản tọa cũng có thể làm thay!" Diệp Hàn nói: "Dù sao, chuyện này cũng do bản tọa mà ra!" Thấy Diệp Hàn có thái độ này, Trương Bách Nhẫn cuối cùng cũng yên tâm, hắn không can thiệp, vậy thì tốt rồi.

"Trẫm bây giờ, muốn nghiền xương hắn thành tro!" Trương Bách Nhẫn cầm trường kiếm trong tay, định chém xuống, nhưng ngay lập tức lại dừng lại, nói: "Không được, một kiếm giết hắn, chẳng phải quá hời cho hắn sao?

Trẫm muốn hành hạ hắn, muốn hắn ngày ngày chịu khổ." "Ta không có ý kiến!" Diệp Hàn nhún vai: "Nhưng, giết thì dễ xử, nếu trừng phạt, phải tìm một lý do hợp lý, nếu không các tiên sẽ không phục!" "Hơn nữa!" Diệp Hàn lại nói: "Cũng cần tìm một nơi hẻo lánh, tránh để chuyện của hắn và Dao Trì bị tiết lộ, để người khác biết được.

Chương 466

Bản tọa cảm thấy, bí mật xử phạt cũng được!" Trương Bách Nhẫn nghe vậy, cũng thấy đúng.

Muốn trừng phạt Khuất Nguyên, phải làm cho thật ác, khiến hắn đau như vạn tiễn xuyên tâm.

Nhưng làm rùm beng như vậy, rõ ràng không thể không có lý do, phải định một tội danh chứ.

Với lại, lỡ có kẻ tò mò, không có việc gì làm lại đi tìm Sa Tăng nói chuyện phiếm, biết được chuyện xấu của Thiên Đình thì làm sao?

Cho nên, phải tìm một nơi người khác không vào được để trừng phạt.

"Trẫm thấy!" Trương Bách Nhẫn nhìn Khuất Nguyên, nói: "Quyển Liêm Đại tướng thất thủ làm vỡ Lưu Ly Trản, đày đến Lưu Sa Hà ở cực tây, ngày chịu ngàn nhát kiếm xuyên tâm, ba ngàn roi sấm.

Thánh Phụ thấy thế nào?" Diệp Hàn mỉm cười.

Địa điểm và cách thức chịu phạt, dường như không thay đổi chút nào.

Ngay cả tội danh cũng giống hệt, chẳng lẽ trong Tây Du Ký nguyên bản, Sa Tăng thật sự đã ngủ với vợ Ngọc Đế?

Chắc không đâu, con quỷ đầu xanh đó trông xấu như vậy mà!

"Cũng được!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Chuyện này do bản tọa mà ra, vậy cứ để bản tọa đi sắp xếp đi!" Nói xong, hắn phất tay cuốn lấy Khuất Nguyên, trực tiếp rời đi.

Trương Bách Nhẫn tự nhiên không dám hỏi, nhưng trong tay hắn có Hạo Thiên Kính, có thể thấy được động tác của Diệp Hàn, hắn cũng cảm thấy Diệp Hàn không thể giở trò trong chuyện này.

Diệp Hàn mang theo Khuất Nguyên, trong nháy mắt đã đến bên trên Lưu Sa Hà.

Tám trăm dặm Lưu Sa.

Ba ngàn trượng nước yếu sâu thẳm.

Lông ngỗng không nổi.

Lau sậy chìm đáy.

Lưu Sa Hà, nguyên là một con sông kỳ lạ trong Hồng Hoang, sau khi Hồng Hoang vỡ nát, con sông này lại được bảo tồn.

Con sông này rộng đến tám trăm dặm, sâu ba ngàn trượng, cũng có người nói sâu không thấy đáy.

Điều kỳ lạ nhất là, trên mặt rõ ràng là nước chảy, nhưng nước này lại có thể nuốt chửng vạn vật, dù là thứ nhẹ nhất, không cần nói đến khúc gỗ, ngay cả lông ngỗng và hoa lau nhẹ nhất cũng sẽ chìm xuống.

Loại sông này, trừ khi người có pháp lực có thể bay qua, người thường muốn qua sông gần như là chuyện không thể.

"Đây là Lưu Sa Hà!" Diệp Hàn đặt Khuất Nguyên bên bờ Lưu Sa Hà, thản nhiên nói: "Ngươi nay đã có tu vi Kim Tiên, không ăn không uống cũng không chết được, chỉ là tiên kiếp năm trăm năm một lần, e là không dễ qua!" Nói rồi, Diệp Hàn lấy ra một quả Hoàng Trung Lý từ hệ thống, ném cho Khuất Nguyên, nói: "Vật này có thể bảo vệ ngươi ngàn năm tính mạng, cũng có thể giúp tu vi đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng đúng như Trương Bách Nhẫn đã nói, phạm sai lầm thì phải

gánh chịu!" "Ta…" Khuất Nguyên hai mắt trống rỗng, nói: "Cầu Thánh Phụ giết ta đi!" "Hừ…" Diệp Hàn cười lạnh, nói: "Phạm lỗi, chết là xong, chẳng phải quá dễ dàng cho ngươi sao?

Lẽ nào ngươi không nên chịu trừng phạt à?" "…" Khuất Nguyên ngây người, cuối cùng cúi đầu nói: "Đệ tử, đáng bị phạt!" "Yên tâm đi!" Diệp Hàn nói: "Hơn nữa, ngày chịu khổ phi kiếm xuyên tâm, hình phạt sấm sét.

Đối với ngươi cũng là một loại tu hành, ngàn năm sau, tội nghiệt mãn hạn, liền có thể thoát ra, tự nhiên sẽ có một cơ duyên." "Xuống đi!" Diệp Hàn phất tay, đẩy Khuất Nguyên vào trong Lưu Sa Hà.

Sau đó!

Hắn vung tay, vô tận pháp lực tuôn ra, tạo thành một đại trận khổng lồ trên Lưu Sa Hà.

Dưới sự gia trì của trận pháp này, Khuất Nguyên có thể tự do hoạt động trong Lưu Sa Hà, nhưng không thể thoát khỏi Lưu Sa Hà quá xa.

Theo thiết lập của Ngọc Đế, Diệp Hàn lại bố trí một phi kiếm kiếm trận, và một lôi điện trận pháp.

Theo yêu cầu của Trương Bách Nhẫn, mỗi ngày phi kiếm một ngàn lần, lôi điện ba ngàn lần trừng phạt Khuất Nguyên, không hề giở trò.

Trong Lăng Tiêu Điện, Trương Bách Nhẫn dùng Hạo Thiên Kính quan sát, phát hiện Diệp Hàn chỉ cho Khuất Nguyên một quả Hoàng Trung Lý, không hề giở trò gì, cũng yên tâm.

Từ đó, Khuất Nguyên ngày đêm ở trong Lưu Sa Hà chịu nỗi đau vô biên, mỗi ngày ít nhất có nửa ngày bị sấm sét đánh, phi kiếm xuyên tâm.

Ngọc Đế không có việc gì lại lấy Hạo Thiên Kính ra xem, khi thấy

vẻ mặt méo mó và đau đớn của Khuất Nguyên, hắn cảm thấy vô cùng sảng khoái, lại còn ghi lại cảnh Khuất Nguyên chịu phạt, đưa cho Dao Trì xem, coi như là trừng phạt.

Ngày lại ngày!

Khuất Nguyên ở trong Lưu Sa Hà chịu hình phạt sấm sét, hình tượng và tính cách cũng đã thay đổi.

Sự thay đổi tính cách khiến Khuất Nguyên không còn là một quân tử ôn nhuận như ngọc nữa, mà biến thành một ma đầu tính tình nóng nảy, một lời không hợp là động tay động chân, thậm chí đánh người giết người.

Ngày ngày chịu hình phạt trong sấm sét, dung mạo của Khuất Nguyên cũng có sự thay đổi lớn.

Không còn là đệ nhất mỹ nam tử Thiên Đình, cũng không còn là nam thần trong lòng các nữ tu toàn tiên giới, sau khi bị sấm sét đánh, hắn trở thành một con quỷ xấu xí thân hình thô kệch, da mặt xanh đen.

Đương nhiên, Khuất Nguyên đối với những điều này đều không quan tâm.

Nỗi đau khổ hành hạ trong thời gian dài đã khiến hắn xem nhẹ mọi thứ.

Chương 467

"Ha ha…" Diệp Hàn nhìn hình tượng của Khuất Nguyên lúc này, đột nhiên cười lên: "Đây không phải là Sa Tăng sao?" Nhưng, hiện tại cách lúc Khuất Nguyên trở thành người đi lấy kinh còn xa.

Nhân gian lúc này, đang dần đến cuối thời Đại Chu.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, vô số nước chư hầu phát động chiến tranh, địa vị nhà Chu ngày càng thấp, lãnh địa ngày càng nhỏ, quốc gia cũng ngày càng nghèo.

Tấn quốc xưng bá, yêu cầu các chư hầu triều kiến nhà Chu, Chu Vương lại trực tiếp từ chối.

Lý do rất đơn giản, nhiều chư hầu đến như vậy, vương thất nhà Chu căn bản không tiếp đãi nổi.

Thời kỳ này do Tề Hoàn Công, Tấn Văn Công, Tần Mục Công, Tống Tương Công, Sở Trang Vương, năm bá chủ lần lượt thay nhau, tiếp quản toàn bộ nền thống trị quốc gia, còn nhà Chu, với tư cách là cộng chủ của nhân tộc, đã sớm bị gạt ra rìa.

Sau đó, Tấn quốc trải qua một trận phản loạn, quốc quân giết vô số con cháu tông thất, và không chọn đệ tử từ trong tông thất để đảm nhiệm các chức vụ quan trọng.

Lâu dần, các gia tộc ngoại thích như Triệu gia, Hàn gia, Ngụy gia, Trí gia dần dần thao túng toàn bộ Tấn quốc.

Sau đó, ba nhà Hàn, Triệu, Ngụy liên hợp, thôn tính Trí thị có thực lực lớn nhất trong Tấn quốc, chia ba Tấn quốc.

Tấn quốc trở thành ba quốc gia, là Triệu quốc, Hàn quốc và Ngụy quốc.

Từ đó, chiến tranh giữa các chư hầu ngày càng kịch liệt.

Chiến tranh chư hầu thời Xuân Thu, mục đích là xưng vương xưng bá, có được quyền lợi phát hiệu lệnh, không phải vì mục đích công thành chiếm đất.

Nhưng sau khi ba nhà Hàn, Triệu, Ngụy chia Tấn, nhân tộc tiến vào thời kỳ Chiến Quốc, lúc này bắt đầu cá lớn nuốt cá bé, vô số nước chư hầu nhỏ biến mất trong nhân tộc, trên đại địa nhân loại, chỉ còn lại bảy đại quốc tương đối mạnh, và vài nước phụ thuộc nằm ở khu vực trung tâm của các đại quốc.

Thời đại Chư Tử Bách Gia, chính thức mở ra.

Các thế lực trong Tam giới hiện nay, nếu không có Thánh Nhân can thiệp, không nghi ngờ gì Tiệt giáo, Tây phương giáo, Thiên Đình là lớn nhất.

Nhưng về khí vận, lại là Thiên Đình và Tây phương giáo lớn nhất.

Tiệt giáo không tốt không xấu, ở mức trung bình.

Nhưng các thế lực khác, khí vận đã không còn được nữa.

Ví dụ như Nhân giáo đã mất đi trụ cột.

Nhân giáo từ khi Lão Tử và Nữ Oa rời đi, Trấn Nguyên Tử đã tiếp nhận chức giáo chủ Nhân giáo, nhưng đệ tử Nhân giáo lại điêu tàn quá nghiêm trọng.

Huyền Đô đã lên Phong Thần Bảng, còn Linh Linh bị Lão Tử mang đi.

Diệp Xuân sau này cũng là đệ tử Nhân giáo, nhưng cũng đi, bị Nữ Oa mang đến Quy Khư.

Nhân giáo hiện nay, trụ cột chỉ có bốn người, một là Trấn Nguyên Tử, một là Na Tra, một là Dương Thiền, một là Dương Tiễn, người

bị Diệp Xuân bắt trong Phong Thần rồi đổi sang môn hạ của Nữ Oa.

Dương Tiễn sở dĩ đầu nhập môn hạ Nữ Oa, một phần nguyên nhân là vì muội muội Dương Thiền của hắn cũng ở môn hạ Nữ Oa.

Đương nhiên, ngoài bốn người này, còn có một đại lão, Lý Nhĩ.

Lý Nhĩ, chính là thi thể tự ngã được hình thành sau khi Lão Tử chém tam thi.

Thế là, Nhân giáo vì tranh đoạt khí vận, đầu tiên đã phái Lý Nhĩ tiến vào nhân gian ở Địa Tiên Giới, truyền bá đạo nghĩa của Đạo giáo.

Lần truyền đạo này của Lý Nhĩ, khác với giáo nghĩa tiên gia của Nhân giáo trước đây, giáo nghĩa lần này là được tùy chỉnh dành cho nhân loại.

Đó là đại đạo về sự hưng vong tồn tại, sự phát triển tự nhiên của vạn vật.

Lý Nhĩ cưỡi trâu xanh, đi khắp nhân gian.

Hắn bắt đầu truyền bá đạo nghĩa của mình, đạo nghĩa của hắn cũng được diễn hóa từ đạo nghĩa tiên gia của Nhân giáo, nhưng đạo nghĩa lần này khác với giáo nghĩa trước đây.

Giáo nghĩa trước đây nhắm vào tu sĩ và thần tiên, chỉ những người có tư chất linh căn mới có thể trở thành tín đồ, theo luyện đan học đạo, nội tu kim đan, ngoại luyện kim đan.

Còn bây giờ, Lý Nhĩ lại biến đạo thuật tiên gia thành học thuyết tế thế an dân.

Nhưng, việc truyền đạo lúc bắt đầu rất gian nan.

Lý Nhĩ cưỡi trâu xanh truyền đạo ở nhân gian, nhưng đạo nghĩa của hắn không rõ ràng, người nghe mơ mơ màng màng, cảm thấy đúng, lại cảm thấy không đúng!

Lý Nhĩ truyền bá đạo nghĩa Nhân giáo không hề thuận lợi.

Gặp phải tình huống này, Lý Nhĩ không cố chấp tiếp tục, mà khổ sở suy nghĩ, rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ học thuyết tế thế an dân mới của Nhân giáo thật sự không thể nhập thế sao?

Lý Nhĩ trầm tư ba năm, ba năm sau, cuối cùng hắn cũng biết tại sao mình thất bại.

Đó là vì, hắn chưa thâm nhập nhân gian một cách tốt hơn, để hiểu được nhu cầu của bá tánh bình thường.

Chương 468

Sau khi hiểu được mấu chốt, Lý Nhĩ lại một lần nữa lên đường.

Lần này không phải truyền giáo, mà là đi học tập.

Học lão nông cách trồng trọt, học thợ mộc cách dùng dây mực, học thợ rèn cách chế tạo đồ sắt.

Đương nhiên, chỉ có những thứ này thì còn xa mới đủ, Lý Nhĩ tiến vào Chu quốc, tông chủ quốc đang suy yếu lúc bấy giờ, vào kho điển tịch của Đại Chu, trở thành sử quan coi giữ kho điển tịch của nhà Chu.

Chức vụ này tương đương với người quản lý thư viện quốc gia.

Ở đây, có đủ loại học thuyết và phương pháp trị quốc, kinh thế, tế dân mà Đại Chu tích lũy trong tám trăm năm.

Lý Nhĩ cẩn thận đọc, ở trong thư viện Đại Chu, hắn làm quản lý ba mươi năm.

"Ta hiểu rồi!" Lý Nhĩ cuối cùng cũng biết, làm thế nào để dung hợp giáo nghĩa vào trong học thuyết kinh thế tế dân của nhân loại.

Thế là, một học thuyết mới hình thành, Lý Nhĩ lại đi nhân gian giảng đạo, lần này quả nhiên thuận lợi hơn.

Đạo nghĩa của hắn, có thể giải trừ những khúc mắc của bá tánh bình thường, cũng có thể mang lại những biện pháp tốt cho quốc quân, quan viên các nước.

Vô số người, nghe danh tìm đến Lý Nhĩ vấn đạo. 63.

Lý Nhĩ lần lượt giải đáp từng câu hỏi, không hề giấu giếm.

Lý Nhĩ giảng đạo ở nhân gian ba mươi năm, thu nhận một đệ tử

nhân gian, tên là Trang Chu!

Sau ba mươi năm giảng đạo ở nhân gian, Lý Nhĩ cảm thấy học thuyết mới đã hình thành, liền bắt đầu biên soạn giáo nghĩa và đạo pháp mà mình cảm ngộ.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo…" "Danh khả danh, phi thường danh…" Lý Nhĩ ngày đêm suy tư, kết hợp vô số năm cảm ngộ và cuộc sống.

Một bộ đạo pháp giảng giải đạo nghĩa bắt đầu xuất hiện.

Có một ngày, Lý Nhĩ bất tri bất giác, cưỡi trâu đến Hàm Cốc Quan, một ngày nọ bỗng nhiên khai sáng, học thuyết và giáo nghĩa mới thuộc về hắn cũng từ đó hình thành.

"Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh… Vô, danh thiên địa chi thủy, hữu, danh vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô dục, dĩ quan kỳ diệu, thường hữu dục, dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất dị danh.

Đồng vị chi huyền, huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn…" Năm ngàn lời giáo nghĩa, chia thành thượng hạ quyển.

Thượng quyển tế thế an dân, hạ quyển có thể tu đạo thành tiên.

Ngày mà năm ngàn lời giáo nghĩa hoàn thành, cả bầu trời kim quang rực rỡ.

"Cứ gọi là 《Đạo Đức Kinh》 đi!" Lý Nhĩ cuối cùng đặt tên cho giáo nghĩa.

Ầm… Một luồng kim quang hạ xuống, năm ngàn lời của Đạo Đức Kinh hiện ra, hóa thành những chữ lớn bằng vàng ròng in trên Hàm Cốc Quan.

Ầm ầm ầm… Thiên Đạo công nhận, 《Đạo Đức Kinh》 được Thiên Đạo ghi lại, truyền bá khắp nhân gian, từ đó, Đạo giáo thành lập, lời của Đạo gia trở thành lời đầu tiên giữa các gia quốc ở Địa Tiên Giới, cũng là lời khai thiên lập địa.

Kinh thế tế dân, hoàng hoàng năm ngàn lời.

Vô tận công đức hạ xuống, tiến vào cơ thể Lý Nhĩ, những công đức này tự nhiên không nhìn thấy được.

Quan trọng là, khí vận của Nhân giáo đột nhiên tăng vọt một đoạn lớn.

"…" Trong Tam giới, vô số ánh mắt đại lão đều đổ dồn vào Lý Nhĩ.

Khi thấy Lý Nhĩ dùng phương thức này, tranh thủ được vô tận khí vận cho giáo môn của mình, từng người một đều kinh hoảng thất sắc.

"…Có thể tăng gia khí vận giáo môn?" Phải biết rằng, từ sau Hồng Hoang, khí vận của một giáo phái khó tích lũy nhất, nay Hồng Hoang vỡ nát, Tam giới tái luyện, khí vận càng khó có được.

Vừa thấy phương pháp của Lão Tử, mọi người lập tức nảy ra ý định.

Ngươi làm được, ta cũng làm được!

Trong U Minh Huyết Hải, Phong Đô Đại Đế và Minh Hà giáo tổ hai người bàn bạc, ta cũng đi truyền đạo.

Hai người dùng vô tận pháp lực, dung hợp đạo tắc của bản thân, hợp làm một.

Một nhân vật thần bí đột nhiên xuất hiện giữa thiên địa, người này không phải tiên, không phải phật, không phải thần, không phải quỷ, cũng không phải phàm nhân bình thường, cũng không phải vạn vật

sinh linh, mà do hai loại pháp tắc khác nhau ngưng tụ thành.

"Hôm nay, ngô là Quỷ Cốc Tử, lập Tung Hoành chi đạo, truyền bá nhân gian!" Quỷ Cốc Tử nhập thế, việc đầu tiên không phải đi truyền giáo, vì tuyệt đối từ dưới lên trên, quá khó.

Phương pháp truyền giáo của Quỷ Cốc Tử là ảnh hưởng nhân gian từ trên xuống.

Chương 469

Thế là, hắn thu hai đệ tử, tên là Tôn Tẫn và Bàng Quyên.

Sau khi Tôn Tẫn và Bàng Quyên xuất thế, Quỷ Cốc Tử lại thu đệ tử, tên là: Trương Nghi, Tô Tần.

Sau Trương Nghi và Tô Tần, Quỷ Cốc Tử lần thứ ba thu đồ, tên là Cái Nhiếp, Vệ Trang!

Mỗi một lần, tất có một tung một hoành, tung hoành bãi hạp, chư hầu không ai địch nổi.

Tung Hoành chi đạo tuy không kiếm được nhiều khí vận như Đạo gia, nhưng cũng kiếm được không ít khí vận cho Địa Phủ.

Đảo Kim Ngao, trong Xiển giáo.

Đa Bảo tìm Diệp Hàn, nói: "Sư huynh, khí vận của Tiệt giáo ta, hiện nay cũng không tốt.

Ta muốn lập một đạo thống ở nhân gian, trên thừa giáo nghĩa của sư tôn, dưới khai sáng cho chư hầu nhân gian, sư huynh thấy thế nào?" "Rất tốt!" Diệp Hàn cười nói: "Không biết Đa Bảo sư đệ, muốn lập giáo môn gì?" Đa Bảo nói: "Sư tôn thường nói, hữu giáo vô loại.

Ta lập một giáo môn, bất luận công hầu tướng tướng, phu phen gánh vác đều có thể vào, trong đại giáo, mọi người bình đẳng, lấy kiêm ái, phi công làm lý niệm chủ yếu, thuận ứng tự nhiên của Thiên Đạo, thế nào?" Diệp Hàn nhìn Đa Bảo, không ngờ một con chuột già cũng có khí phách như vậy?

Đây không phải là Mặc gia sao?

Thế là, Mặc gia ra đời!

Đằng sau Mặc gia, tự nhiên là Tiệt giáo.

Sau Mặc gia, là Binh gia ra đời, đằng sau Binh gia do Thiên Đình chống lưng.

Sau đó, Nông gia, Pháp gia, Tạp gia.

Chư Tử Bách Gia, lần lượt ra đời, thế đại tranh, tranh tài nguyên, tranh chính thống, tranh đất đai lãnh thổ, tranh quốc vận.

Đằng sau tất cả, lại là sự tranh đoạt khí vận giữa các giáo môn. 64.

Nhưng những Chư Tử Bách Gia này cuối cùng đều chỉ như hoa quỳnh sớm nở tối tàn. 65.

Giáo môn thật sự có thể tồn tại lâu dài, càng lâu càng mới thì chỉ có một mà thôi.

Lúc này, Diệp Hàn lặng lẽ xuất hiện, hóa thành một lão phu tử, đến một thị trấn nhỏ của nước Lỗ bên bờ Đông Hải, bắt đầu giảng học.

Chư Tử Bách Gia tương tranh, khí vận luân phiên, kẻ này lên người kia xuống.

Lúc này nếu có giáo môn nào chưa tham gia, đó chính là Phật môn của phương Tây.

Phật môn không bàn công đức, chỉ bàn hương hỏa, nay hương hỏa thịnh vượng, cũng không đến Trung Thổ truyền giáo.

Diệp Hàn hóa thành một lão phu tử, đáp xuống nước Lỗ bên bờ Đông Hải, tự xưng Khổng Khâu, lập một đạo trường đơn sơ ở cửa nhà, bắt đầu truyền đạo.

Đạo của Khổng Khâu, bắt đầu từ lễ nghi, truyền "Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín", truyền quân tử lục nghệ.

Vạn sự khởi đầu nan, rất ít người nghe đạo pháp của Khổng

Khâu.

Cũng ít người có thể nghe hiểu.

Nhưng, cơ duyên luôn dành cho người có chuẩn bị, một ngày nọ, một quân tử khiêm tốn đội mũ cao thắt đai rộng, đến trước cửa nhà Khổng Khâu, quỳ bái trên đất, một lòng một dạ nghe Khổng Khâu giảng đạo.

Một lần nghe, là ba tháng.

Trong ba tháng, Khổng Khâu không ngừng, người trẻ tuổi đó cũng không ngừng, quên cả ăn, quên cả uống, như si như say.

Nếu không phải Khổng Khâu dùng vô thượng pháp lực duy trì sinh cơ trong cơ thể người trẻ tuổi, hắn đã sớm chết đói.

Ba tháng sau, Khổng Khâu giảng học đột ngột dừng lại, người trẻ tuổi mới hoàn hồn, cúi đầu lạy Khổng Khâu, nói: "Đệ tử Nhan Hồi, bái nhập môn hạ tiền bối, có được không?" "Thiện!" Khổng Khâu gật đầu, nói: "Nhan Hồi bái nhập môn hạ lão phu, lão phu hôm nay liền lập một gia môn.

Một môn học của ta, chú trọng chính khí bản thân, tu hạo nhiên chi lực, cứ gọi là Nho môn đi!" "Nho môn?" Nhan Hồi lại một lần nữa phủ phục trên đất, dập đầu mấy cái với Khổng Khâu: "Đệ tử Nhan Hồi, bái kiến lão sư!" "Rất tốt!" Khổng Khâu mỉm cười: Đệ tử đầu tiên, cuối cùng cũng thu nhận rồi.

Có người đầu tiên, tự nhiên không lo người thứ hai.

Chỉ trong mười năm ngắn ngủi, danh tiếng của Khổng Khâu đã vang dội khắp nước Lỗ, vô số người tranh nhau đến đạo trường của ông để nghe đạo pháp Nho môn.

Khổng Khâu là hóa thân của Diệp Hàn, đối với tiên pháp tự nhiên cực kỳ am hiểu, nhưng lần này nhập nhân gian, giảng là kinh thế tế

dân, vì tranh đoạt khí vận giáo môn, không phải kế sát kiếp, nên cũng không cần truyền thụ tiên pháp cho đệ tử.

Tuy nhiên, đạo pháp của Diệp Hàn tinh thâm đến mức nào, tam đạo đại đạo đều có liên quan.

Cho nên dù không dạy đạo pháp, nhưng trong tinh nghĩa Nho môn, ngoài việc lấy tinh nghĩa của Khổng Tử kiếp trước, còn xen lẫn một số kiến giải của mình về Nho môn, sau khi dung hợp vào, một luồng hạo nhiên chính khí tự nhiên sinh ra.

Trong Nho môn, học vấn càng tinh thâm, nghiên cứu về tinh nghĩa và học thuyết Nho môn càng thấu triệt, hạo nhiên chi lực trong cơ thể đệ tử sẽ càng hồn hậu, một luồng hạo nhiên chi lực này không thể phát động công kích làm tổn thương người, nhưng có thể được kích phát trong tình huống cực đoan, ngăn chặn công kích của kẻ địch, từ đó đạt được mục đích tự vệ.

Chương 470

Diệp Hàn không hề cố ý truyền thụ, tất cả mọi thứ, đều là đạo được hình thành lặng lẽ trong cõi u minh.

Một loại đạo thuộc về Nho môn chuyên hữu.

Mười năm truyền đạo, không chỉ danh tiếng của Khổng Khâu vang dội ở nước Lỗ, mà môn đồ cũng ngày một tăng.

Trong Nho môn, có bảy mươi hai hiền, ba ngàn đệ tử.

Danh tiếng của Khổng Khâu tăng lên, mọi người dần dần quên tên thật của Khổng Khâu, đều gọi ông là "Khổng Tử".

Một ngày nọ, trong số đệ tử của Khổng Tử, có một người tên là Phàn Trì, đệ tử này sinh ra thân hình to lớn, bề ngoài trông như một người thô kệch, nhưng Khổng Tử biết, Phàn Trì là một người cẩn thận.

Phàn Trì hỏi Khổng Tử: "Lão sư, con học ở chỗ thầy cũng gần đủ rồi, có thể xuất sư chưa?" Lời vừa nói ra, lập tức khiến ba ngàn đệ tử trừng mắt nhìn.

Đùa à, học thức của lão sư uyên bác như biển cả vô tận, mới học vỏn vẹn mười năm, đã cảm thấy gần đủ rồi, coi lão sư là gì vậy?

Phàn Trì lập tức mặt đỏ như cua luộc.

Khổng Tử lại mỉm cười, nói: "Tự nhiên có thể, không biết Phàn Trì sau khi xuất sư, muốn làm gì?" Phàn Trì nghe lão sư hỏi, mặt lại đỏ lên, nhưng vẫn thành khẩn nói: "Đệ tử nghe đạo ở chỗ lão sư mười năm, những thứ khác cũng không lĩnh ngộ được gì, nhưng đối với việc nông nghiệp lại rất tâm đắc.

Đệ tử sau khi xuất sư, muốn về trồng trọt, dạy bá tánh, làm thế

nào để trồng lương thực trong ruộng tốt hơn!" "Thiện… rất tốt!" Khổng Tử vui mừng nhìn Phàn Trì, gật đầu nói: "Nông là gốc của vạn nghiệp, Phàn Trì không quên gốc, là tấm gương của các ngươi, Phàn Trì, có thể xuất sư rồi." "Đa tạ lão sư ân chuẩn!" Phàn Trì lập tức quỳ xuống, khóc nức nở, dập đầu không ngừng.

Khổng Tử lại dạy bảo, nói: "Sau khi đi, phải ghi nhớ lời dạy của vi sư, mỗi ngày tam tỉnh không được lười biếng, lại phải có tấm lòng sơn hải, những gì đã học, đã dùng, đều nên truyền thụ cho người, truyền bá thiên hạ!" "Vâng, đệ tử cẩn tuân lời dạy của sư tôn!" Phàn Trì rời đi, trở thành người đầu tiên trong bảy mươi hai hiền rời đi.

Khi truyền tin Phàn Trì xuất sư, trên trời có mây lành ngũ sắc bay lượn, vô tận hạo nhiên chi khí rơi vào cơ thể hắn, Phàn Trì lập tức ngự phong mà đi.

Vài năm sau, trong bảy mươi hai hiền của Nho môn, Tể Dư hỏi Khổng Tử: "Lão sư, đệ tử học ở chỗ thầy nhiều năm, nay muốn xuất sư, được không?" "Tự nhiên có thể!" Khổng Tử nhìn Tể Dư, trong mắt không vui không buồn, nói: "Học thành hay không, các ngươi tự phán đoán là được, ai cho rằng có thể xuất sư, như Phàn Trì trước đó, liền có thể rời đi." Tể Dư hít sâu một hơi, hỏi: "Lão sư, Tể Dư sau khi xuất sư, đi triều đình làm quan, được không?" "Ừm!" Khổng Tử nói: "Học ưu tắc sĩ, cũng là lý niệm của vi sư, Phàn Trì ở ruộng đồng cố nhiên có thể ảnh hưởng một phương bá tánh, nhưng nếu ở triều đường, thì có thể khuyên răn bá tánh một nước." "Vâng, lão sư!" Tể Dư xuất sư!

Trời giáng điềm lành, vô tận hạo nhiên chi khí tràn vào cơ thể Tể Dư, Tể Dư phiêu nhiên mà đi.

Sau đó, lại có vài đệ tử Nho môn xuất sư.

Nhiễm Do chọn đi nước Vệ làm quan, Đoan Mộc Tứ chọn đi kinh

thương!

Các đệ tử Khổng môn còn lại, trong mấy chục năm cũng đều xuất sư, không chỉ mỗi người có sự nghiệp riêng, mà còn đem học thuyết Nho môn của Khổng Tử phát dương quang đại.

Ba ngàn đệ tử phần lớn đều đi.

Cuối cùng ở bên cạnh Khổng Tử, chỉ còn Tuân Tử, Mạnh Tử, Nhan Hồi mấy người ít ỏi.

Trăm năm sau, Khổng Tử thở dài một hơi, nói: "Ta giảng học, đến nay vừa tròn trăm năm, từ nay về sau ta sẽ không giảng học nữa, các ngươi đi đi!" Tuân Tử, Nhan Hồi, Mạnh Tử còn lại, tuy không nỡ, nhưng cũng không thể không rời đi.

Sau khi ba người rời đi, cũng không đi làm một nghề nào đó, ba người đều tự lập đạo trường, du thuyết giảng học giữa các chư hầu, truyền bá giáo nghĩa Nho môn.

Tinh nghĩa Nho môn, là thay đổi theo thời gian, tạo ra một khuôn khổ thích hợp cho người cầm quyền.

Cho nên Nho môn nhanh chóng được các yếu nhân các nước chấp nhận, trong hơn trăm năm đã trở thành hiển học đương thời.

Cùng với Mặc môn có địa vị cao nhất, số người đông nhất đương thời, được gọi là đồng đẳng trên thế gian.

Đương nhiên, bất luận Mặc môn hay Nho gia, đều là quân cờ trong bố cục của Tiệt giáo, cho nên khí vận, cuối cùng đều chảy về Tiệt giáo.

Trên đại địa nhân tộc, ngoài Nho môn và Mặc môn cùng nổi lên, trong Chư Tử Bách Gia còn có một nhà quật khởi nhanh chóng.

Đó là Pháp gia.

Tư tưởng của Pháp gia đơn giản, cũng tiện lợi, không có giáo nghĩa kinh thế tế dân, mục đích chỉ có một: phục vụ cho người cầm quyền.

Chính xác mà nói, là phục vụ cho quốc quân.

Học thuyết của Pháp gia gọn gàng dứt khoát, thủ đoạn mạnh mẽ thô bạo, cho nên hiệu quả cũng lập tức thấy rõ.

Học thuyết của Pháp gia vừa ra, lập tức gây ra sự sợ hãi cho cả Chư Tử Bách Gia.

Pháp gia, từng một thời gây chấn động Chư Tử Bách Gia.

Nhưng đệ tử của Khổng Tử là Tuân Tử, ở bên bờ Đông Hải, cách đạo trường của Khổng Tử không xa đã lập một đạo trường, tên là "Tiểu Thánh Hiền Trang".

Tuân Tử cả đời thu vô số đồ đệ, nhưng đến cuối đời, lại thu ba đệ tử quan môn, tên là Lý Tư, Hàn Phi và Trương Lương!

Một ngày nọ, Lý Tư từ biệt Tuân Tử, nói: "Lão sư, đệ tử cảm thấy những gì đã học có thể kinh thế tế dân, chuẩn bị xuất sơn." Lời này vừa ra, Hàn Phi và Trương Lương lập tức kinh ngạc.

Mặt Tuân Tử lại bình tĩnh như nước, nhìn Lý Tư hỏi: "Không biết sau khi xuất sư, có dự định gì?" Lý Tư nói: "Trong bảy nước hiện nay, Đại Tần là mạnh nhất, Tần vương Doanh Chính kế thừa di sản sáu đời, nay kim qua thiết mã, thống nhất thiên hạ chỉ còn là vấn đề thời gian, đệ tử muốn đến Đại Tần." "Vậy thì đi đi!" Tuân Tử xua tay, không có bất kỳ biểu hiện gì, cũng không có lời tiễn biệt nào, khiến các đệ tử cảm thấy kỳ quái, nhưng lại khiến Lý Tư cảm thấy không vui.

Lý Tư rời khỏi Tiểu Thánh Hiền Trang, trên trời không có bất kỳ dị tượng nào, cũng không có hạo nhiên chi lực giáng xuống.

Cảnh tượng này, khiến tất cả đệ tử Tiểu Thánh Hiền Trang đều kinh ngạc không thôi.

Hàn Phi hỏi Tuân Tử: "Lão sư, tại sao sư huynh xuất sư, không có hạo nhiên chi khí giáng xuống." Không có dị tượng là bình thường, dù sao trong số đệ tử Nho môn, chỉ có những đại hiền đó mới có dị tượng, nhưng bất luận đệ tử học ở Nho môn bao nhiêu, lúc rời đi đều sẽ nhận được một ít hạo nhiên chi lực.

Chương 471

Có nhiều có ít, không đồng đều, nhưng không thể phủ nhận, đều có.

Duy chỉ có Lý Tư, không nhận được chút nào.

Tuân Tử vuốt râu, nói: "Trong lòng có chính khí, tự nhiên sẽ sinh ra hạo nhiên chi lực." Chỉ nói bấy nhiêu, những thứ khác không nói nhiều.

Nhưng mọi người chắc chắn cũng hiểu ngay.

Vài năm nữa, Hàn Phi xem qua các học thuyết của Chư Tử Bách Gia, cảm thấy học thuyết của Pháp gia quả có điểm độc đáo, liền nói với Tuân Tử: "Lão sư, đệ tử là vương tộc nước Hàn, nay Hàn là cửa ngõ của sáu nước, đối mặt trực diện với cường Tần, Đại Tần sớm đã có ý thôn tính chư hầu.

Nước Hàn đang nguy trong sớm tối, đệ tử muốn xuất sư, cứu nước của cha mẹ!" Tuân Tử hỏi: "Chuẩn bị cứu thế nào?" Sắc mặt Hàn Phi biến đổi, trở nên tái nhợt.

Nhưng vẫn cắn răng nói: "Đệ tử đại nghịch bất đạo, học thuyết Nho môn của ta tuy tốt, nhưng không thể giúp Hàn chuyển nguy thành an.

Tình hình nước Hàn hiện nay, đệ tử muốn dùng bá đạo của Pháp gia, để cứu Hàn!" "…" "Hàn Phi, ngươi phản bội Nho môn?" "Hàn Phi huynh, sao lại nói vậy." "Hàn sư đệ,…" Vô số đệ tử Tiểu Thánh Hiền Trang, đều tỏ ra kinh hãi trước lời nói của Hàn Phi.

Có người tiếc nuối, có người không hiểu, có người trừng mắt nhìn.

Hàn Phi lại quỳ trên đất, không nói một lời.

Tuân Tử ha ha cười lớn, nói: "Hàn Phi, ngươi sai rồi!" "Ta sai rồi?" Hàn Phi nhìn Tuân Tử, một vẻ không hiểu.

Tuân Tử hỏi: "Tại sao ngươi cảm thấy Pháp gia có thể cứu nước Hàn hiện nay?" Hàn Phi nói: "Đệ tử không cảm thấy Pháp gia có thể cứu Hàn, nhưng cảm thấy đạo của Pháp gia, thích hợp hơn với nước Hàn hiện nay!" "Cho nên, ta sai rồi!" Tuân Tử đứng dậy khỏi ghế, nói: "Chư Tử Bách Gia, đều có thể dùng cho ta.

Đạo Nho gia của ta, cảm thấy Pháp gia thích hợp, cứ đi mà dùng, bản thân điều này, chính là tinh thần của Nho gia ta!" "Tinh nghĩa Nho môn của ta, là học cái hay của trăm nhà, bổ cái dở của mình, thiên hạ biến đổi, ta cũng biến đổi theo thời gian!" Tuân Tử nhìn Hàn Phi: "Cho nên, ta sai rồi, ngươi mang vỏ Pháp gia, nhưng lại có tâm Nho gia, cốt Nho gia!" "Gì cơ…" Hàn Phi cảm thấy mình đã phản bội Nho môn, nhưng trong lời của lão sư, lão sư lại cảm thấy hắn vẫn là người của Nho môn?

"…" Các đệ tử khác cũng đều không hiểu.

"Trong lòng có chính khí, trời đất tự nhiên hạo nhiên!" Tuân Tử vung tay: "Hàn Phi, đi đi!" "…" Hàn Phi bối rối thu dọn hành trang, rời khỏi Tiểu Thánh Hiền Trang.

Ầm… Hàn Phi vừa rời khỏi Thánh Hiền Trang, trên bầu trời đột nhiên hiện ra dị tượng thần quang bảy màu, lại còn giáng xuống vô biên hạo nhiên chi lực, dung nhập vào cơ thể hắn.

"Ta là người của Nho môn, ta là đệ tử Nho gia!" Thân thể Hàn Phi run rẩy, nhìn lên trời: "Lão sư nói đúng, học cái hay của trăm nhà, bổ cái dở của mình, thiên hạ biến đổi, ta cũng biến đổi theo thời gian.

Đây mới là tinh nghĩa của Nho môn, ta hiểu rồi, ta hiểu rồi!" Hàn

Phi ha ha cười lớn, một bước bước ra khỏi Tiểu Thánh Hiền Trang.

Trong Tiểu Thánh Hiền Trang, vô số người kinh thán.

Đối với hành vi của Hàn Phi và lời nói của Tuân Tử, có người hiểu, có người không hiểu.

Nhưng mọi người đều biết, Hàn Phi, không hề phản bội Nho môn. … Một ngày nọ, trong Tiểu Thánh Hiền Trang, Tuân Tử đột nhiên nhận được một phong mật thư, sau khi đọc nội dung trong mật thư, Tuân Tử lập tức kinh hãi, không dám chậm trễ chút nào, chân khẽ động, một bước đã bay lên trời, bay về một nơi nào đó ở Đông Hải.

Tuân Tử hiện nay, tu tập đạo nghĩa Nho môn ba trăm năm, hạo nhiên chi khí trên người hùng hồn vô cùng, giơ tay nhấc chân đều có cự lực, tuy không thể chủ động công kích, nhưng lực phòng ngự của luồng hạo nhiên chi khí này, có thể so với Đại La Kim Tiên.

Vì được Diệp Hàn điểm hóa, Tuân Tử đã học một môn gọi là "Súc Địa Thành Thốn" ngụy thần thông, tuy không thể như thần thông một bước vượt qua vô số không gian, nhưng cũng có thể tăng tốc độ.

Nửa tháng sau, Tuân Tử đáp xuống đảo Kim Ngao của Đông Hải.

"Đệ tử Tuân Tử, bái kiến sư tôn!" Diệp Hàn hóa danh Khổng Khâu truyền đạo ở nhân gian trăm năm, sau đó liền quay về đảo Kim Ngao.

Là đệ tử quan môn thân truyền của Diệp Hàn, Tuân Tử là người duy nhất biết thân phận thật sự của Diệp Hàn.

"Rào!" Trên đảo Kim Ngao, đột nhiên mở ra một khe hở, Tuân Tử tiến vào trong, lại thấy Diệp Hàn đang nhắm mắt trầm tư.

"Lão sư!" Tuân Tử cung kính hành lễ với Diệp Hàn, nói: "Đệ tử phát hiện một bí mật kinh người, Đại Tần hổ lang kia, quốc quân họ Doanh nguyên là tộc Vu nhân thượng cổ, nay điều khiển đội quân hổ

lang, muốn thôn tính chư hầu, giành lấy vị trí cộng chủ nhân tộc, lão sư, chuyện này nên xử lý thế nào?" "Ta đã biết!" Diệp Hàn mở mắt, trong đôi mắt có thần quang lóe lên: "Tộc Vu nhân lòng lang dạ sói không chết, nhưng nhân tộc cần thống nhất, Thiên Đạo cần một con dao, hiện nay cũng chỉ có hắn.

Không sao, cứ để hắn thống nhất chư hầu trước, vi sư tự có cách đối phó!" "Vâng!" Tuân Tử chắp tay, lại bái lạy rồi rời đi.

Lại nói về Tiểu Thánh Hiền Trang, Lý Tư trong số ba đệ tử quan môn của Tuân Tử, từ khi bước ra khỏi Tiểu Thánh Hiền Trang, liền phẫn uất không thôi.

Tại sao người khác đều có hạo nhiên chi khí, mà ta lại không có?

Tiểu Thánh Hiền Trang, Nho môn, khinh người quá đáng!

Hừ… Lý Tư cảm thấy, nhất định có người cố tình làm trò mờ ám hại mình.

Khi Lý Tư đi vào Đại Tần, dùng những gì đã học ở Nho môn để truyền đạo cho các quý tộc cao quản Đại Tần, lại phát hiện mình không được chào đón.

Không chỉ Lý Tư không được quốc quân, quý tộc Đại Tần chào đón, ngay cả Nho môn, ở tầng lớp cao của Đại Tần cũng khó mở rộng thị trường.

Lý Tư rơi vào tình thế khó khăn, không có hạo nhiên chi khí hộ thể, tuổi thọ liền không khác gì người thường, tự nhiên cảm thấy thời gian quý báu, cơ hội không thể bỏ lỡ.

Đại Tần từ đời tổ thứ sáu Doanh Cừ Lương bắt đầu, đã tin theo Pháp gia, thế là Lý Tư thay đổi một cách đột ngột, từ Nho môn trực tiếp phản bội, đầu thân Pháp gia, để lấy lòng.

Lý Tư vốn là người có năng lực, sau khi đầu thân Pháp gia, nhanh

chóng được Tần vương Doanh Chính trọng dụng.

Giúp Doanh Chính, trừ khử Lã Bất Vi, Lao Ải những khối u ác tính trong nội bộ Đại Tần, bắt đầu hướng mục quang về phía các chư hầu phương đông.

Chương 472

"Ta, muốn thống nhất thiên hạ, làm cộng chủ nhân tộc, ái khanh thấy thế nào?" Lý Tư vui mừng khôn xiết, lập tức đáp lại: "Thần cho rằng, đại vương thống nhất thiên hạ, thành cộng chủ nhân tộc, chính là lúc này." Lý Tư không chỉ ủng hộ Tần vương quét ngang thiên hạ, mà còn đưa ra phương án thực thi cụ thể.

"Chúng ta đánh nước Hàn trước!" Lý Tư nói: "Hàn là cửa ngõ phía đông của Đại Tần, một khi nước Hàn thất thủ, các chư hầu phương đông liền như cá nằm trên thớt, mặc cho đại vương xẻ thịt!" "Ha ha ha…" Tần vương vui mừng: "Quả nhân cũng có ý này!" Thế là, sau một năm chuẩn bị, Tần vương Doanh Chính, ra lệnh cho đại tướng Bạch Khởi, suất lĩnh trăm vạn đại quân, công phạt nước Hàn.

Lúc bấy giờ, trên khắp đại địa nhân tộc, sau vô số năm chiến tranh sáp nhập, các chư hầu còn lại chỉ có hơn mười nước, trong đó mạnh nhất, là Yên, Hàn, Triệu, Ngụy, Tần, Sở, Tề bảy nước.

Nước Hàn, tuy không mạnh bằng Đại Tần, nhưng trong số các chư hầu cũng là cường quốc.

Người Hàn rất coi trọng binh khí, nỏ cứng phá giáp của họ, khiến thiên hạ nghe danh đã sợ mất mật, tương truyền xa thì xuyên thủng áo giáp động tới lồng ngực, gần thì xuyên thủng tim.

Kiếm của Hàn, sắc bén vô cùng, có thể "chém đứt trâu ngựa, chặt đứt ngỗng hộc trên nước", khi đối địch thì chém đứt áo giáp vai và mũ sắt.

Nước Hàn tấn công các nước khác có thể lực bất tòng tâm, nhưng phòng thủ tự vệ, lại thừa sức.

Đặc biệt, Hàn Phi Tử từ Thánh Hiền Trang trở về, đã chỉnh đốn

chính vụ nước Hàn, thanh lọc quân đội, cả nước Hàn liền có một diện mạo mới.

Đại tướng Bạch Khởi của Đại Tần đích thân suất lĩnh trăm vạn đại quân, tấn công vùng đất của Hàn.

Nhưng, phòng thủ ở Nam Dương vững như thành đồng, binh khí nước Hàn sắc bén vô cùng, nỏ cứng kiếm sắt, khiến ngay cả Đại Tần cũng không dám coi thường.

Chiến tranh dường như bị sa lầy ở nước Hàn.

Hàn Phi, việc kháng cự Đại Tần bước đầu có hiệu quả.

Nhưng, đúng lúc này, một chuyện không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Trong quân đội Đại Tần, xuất hiện một đội tiên phong, số người không nhiều, chỉ khoảng một hai ngàn người, nhưng đội tiên phong một hai ngàn người này, lại dũng mãnh vô cùng, đao thương bất nhập.

Nỏ cứng của Hàn tuy lợi hại, nhưng không thể bắn xuyên qua da của những người này.

"Quỷ?" Tướng giữ Nam Dương lập tức sợ hãi, cho rằng đã gặp quỷ thần.

Kết quả có thể biết, Đại Tần dùng Vu nhân làm tiên phong, đội quân phía sau theo sát, trong vòng một tháng đã phá được thành Nam Dương, sau đó đại quân thẳng tiến, uy hiếp đô thành Tân Trịnh của Hàn.

Hàn Phi kịp thời điều chỉnh phòng ngự, đồng thời phái người đi du thuyết các nước hợp tung phá Tần.

Đáng tiếc, dưới sự áp đảo của đại quân Đại Tần, Hàn Vương trực tiếp sợ đến tè ra quần, không chỉ vẫy đuôi cầu xin Đại Tần, mà còn

trói Hàn Phi lại, dâng cho Đại Tần.

Đại Tần đánh Hàn, duy nhất chỉ sợ Hàn Phi, nay Hàn Phi đã ở trong tay, tự nhiên không còn e ngại gì nữa, lập tức quyết đoán, huy quân công thành.

Sau khi thành Tân Trịnh bị phá, Bạch Khởi ra lệnh cho người học theo Tân Trịnh, tàn sát cả Tân Trịnh đến máu chảy thành sông, sau đó thu thập máu tươi và sát khí trong thành Tân Trịnh, gửi về Hàm Dương.

Nước Hàn diệt, Tần vương lệnh cho Bạch Khởi, Vương Tiễn, Mông Điềm, Vương Bí bốn người, mỗi người lĩnh quân, phân biệt tấn công Ngụy quốc, Triệu quốc, và Yên quốc.

Quân đội Đại Tần lấy Vu nhân làm tiên phong, đao thương bất nhập, đến đâu là phá thành trì đến đó, kết quả trong vài năm đã diệt ba nước.

Mỗi khi diệt một nước, liền đồ sát một thành lớn, thu thập máu tươi và sát khí, gửi về Hàm Dương.

Năm nước diệt vong, phía đông Đại Tần chỉ còn lại Sở quốc và Tề quốc.

Sở quốc là nước lớn, không dễ đánh, Doanh Chính lệnh cho bốn đại tướng quân liên thủ tấn công, hai năm liền diệt được Sở quốc.

Quốc vương cuối cùng của Tề quốc là Điền Kiến, thấy năm nước khác đều đã diệt vong, một mình nước mình cũng không chống nổi đại quân Đại Tần, liền cả nước đầu hàng.

Nước lớn đầu hàng, các nước nhỏ tự nhiên cũng bị diệt theo.

Từ đó, vó ngựa sắt Đại Tần hoàn thành thống nhất, Tần vương Doanh Chính trở thành cộng chủ thiên hạ.

Sau khi Doanh Chính trở thành cộng chủ thiên hạ, ra lệnh tiến cống kim loại của chín châu, sau đó dùng kim loại tiến cống của chín châu, chế tạo mười hai người vàng, lại dùng tinh huyết bản nguyên của Vu tộc tế tự, lấy huyết khí và sát khí cướp được từ sáu nước làm dưỡng liệu cúng tế.

Chế tạo một Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cỡ nhỏ, bố trí ở Hàm Dương, dùng để hộ quốc.

Doanh Chính tuy không phải Vu tộc chính thống, nhưng lại là hậu duệ của Vu nhân nhất tộc, cũng là hậu duệ của bộ lạc Cửu Lê.

Vô số năm qua, nhân tộc cho rằng bộ lạc Cửu Lê đã sớm biến mất, nhưng không biết rằng, gia tộc họ Doanh, chính là quý tộc của bộ lạc Cửu Lê, là hậu duệ trực hệ của Xi Vưu.

Năm xưa thời Hoàng Đế Hiên Viên, chủ của bộ lạc Vu nhân Cửu Lê là Xi Vưu tranh đoạt vị trí cộng chủ nhân tộc với Hiên Viên thất bại, bị Đồ Vu Kiếm chém giết.

Là hậu duệ trực hệ của Xi Vưu, Doanh Chính cuối cùng đã gỡ gạc lại được một ván cho tổ tiên.

Cho nên, một mặt, hắn cảm thấy công tích của mình cao hơn Tam Hoàng Ngũ Đế, mặt khác, cũng là để trút giận cho tổ tiên Xi Vưu, nên Doanh Chính lấy chữ "Hoàng" của Tam Hoàng, chữ "Đế" của Ngũ Đế, xưng "Hoàng Đế".

Hoàng Đế tự xưng là "Trẫm".

Doanh Chính tự xưng là "Thủy Hoàng Đế", và ra lệnh cho trăm quan ghi chép, sau này Hoàng Đế, sẽ bắt đầu từ đời thứ hai, truyền mãi xuống, và truyền đến vạn đời.

Thống nhất bảy nước, Thủy Hoàng Đế lại hạ lệnh, thư đồng văn, xa đồng quỹ, và thống nhất độ lượng.

Như vậy, cả thiên hạ bất luận văn hóa địa vực, về cơ bản đã được thống nhất.

Chương 473

Tần Thủy Hoàng hưởng thụ quốc gia mười năm, mười năm sau, phát hiện trong đế quốc của mình, có một thế lực khác, không thuộc sự kiểm soát của mình, nằm ngoài phạm vi chưởng khống của mình.

Là thiên cổ nhất đế Doanh Chính, đối với loại sức mạnh không nằm trong phạm vi kiểm soát này, tự nhiên không thể chịu đựng được.

Doanh Chính thống nhất thiên hạ, mong muốn nắm giữ tất cả mọi thứ trong tay mình.

Nay xuất hiện sức mạnh không thể nắm giữ, đó chính là Chư Tử Bách Gia.

Nay chư hầu đã bị tiêu diệt, các nước thống nhất, nhưng Chư Tử Bách Gia vẫn còn tồn tại, trong các học cung Tắc Hạ trên khắp cả nước, họ chỉ trích triều đình, chỉ trích thời chính.

Thậm chí, sức mạnh của những Chư Tử Bách Gia này còn thẩm thấu vào trong quan liêu Đại Tần, không lúc nào không ảnh hưởng đến trăm quan.

Doanh Chính hạ lệnh, yêu cầu trăm quan xua đuổi học thuyết của bách gia, nhưng chính lệnh lại không thể thực thi.

Thế là, Doanh Chính đại nộ.

Hắn hỏi thừa tướng Lý Tư, "Thừa tướng, nay thiên hạ quy nhất, nhưng những Chư Tử Bách Gia đáng ghét kia, khiến trẫm phiền không chịu nổi.

Ý của trẫm là, Đại Tần chúng ta, dựa vào Pháp gia để thống nhất thiên hạ, nên tôn trọng Pháp gia, còn các Chư Tử Bách Gia khác, toàn bộ diệt đi, thấy thế nào?" "Bệ hạ thánh minh!" Lý Tư khẽ nheo mắt,

nhớ lại buổi sáng nhiều năm trước, lưng đeo hành trang, một mình ra khỏi Thánh Hiền Trang.

Không người tiễn đưa!

Không người níu giữ!

Trên trời, cũng không có hạo nhiên chi khí giáng xuống.

Chẳng lẽ, ta thật sự sai rồi sao?

Không… Lý Tư hít sâu một hơi, lão sư, con đường của Lý Tư ta, mới là đúng, ngài sai rồi, hoàn toàn sai rồi.

Nho gia, không cứu được thiên hạ, cũng không cứu được bá tánh.

Hiện tại chính là minh chứng tốt nhất.

"Bẩm bệ hạ!" Lý Tư biết, Doanh Chính hỏi như thế nào, nhưng không thể chỉ trả lời được hay không được, mà phải có kiến giải và biện pháp của mình: "Thần cho rằng, Chư Tử Bách Gia, lấy Mặc gia và Nho gia làm đầu, lấy Đạo gia làm cốt.

Chỉ cần trừ khử mấy nhà này, các nhà còn lại, tự nhiên không đáng lo ngại!" "Ừm…" Doanh Chính gật đầu, nói: "Thừa tướng nói rất đúng, vậy thì chuyện này, giao cho ngươi làm.

Làm thế nào, trẫm nghe thử!" "Bệ hạ!" Lý Tư chắp tay, nói: "Cách tốt nhất, là để người của bách gia, tự giết lẫn nhau." "Làm thế nào?" "Thần nghe nói!" Lý Tư tiếp tục chắp tay báo cáo: "Trong bách gia, có một nhà thần kỳ nhất, đó là Quỷ Cốc Tung Hoành.

Tung Hoành một môn, mỗi lần chỉ có hai đệ tử nhập thế, lần đầu tiên Tôn Tẫn và Bàng Quyên, lấy binh nhập đạo, khuấy động chư hầu mấy chục năm.

Lần trước Tô Tần và Trương Nghi, lấy hợp tung liên hoành nhập đạo, tự nhiên cũng làm cho bảy nước phong vũ không ngừng.

Nay hai vị của Tung Hoành gia, lại lấy kiếm nhập đạo, tên là Cái Nhiếp, Vệ Trang." "Hai người này, kiếm thuật vang danh thiên hạ, không phân cao thấp, có thể nói là thiên hạ đệ nhất kiếm thuật sư.

Thần sẽ bái phỏng Quỷ Cốc Tung Hoành, để họ trở thành thanh kiếm trong tay Đại Tần chúng ta, thanh trừ bách gia, như vậy không chỉ không tổn hao lực lượng Đại Tần chúng ta, mà còn đặt chúng ta vào một vị trí có lợi." "Rất tốt!" Doanh Chính vung tay: "Đi đi!" Lý Tư mang theo một đội nhân mã, rời khỏi Hàm Dương, trực tiếp đến Quỷ Cốc.

Hắn tìm được Cái Nhiếp và Vệ Trang.

Sau một hồi giao đàm, hai người đều nguyện ý phục vụ cho Đại Tần.

Đơn giản, nay thiên hạ bách gia tranh giành khí vận, nếu có thể được sự ủng hộ của cộng chủ nhân tộc, dùng sức mạnh của cả quốc gia để trừ khử kẻ địch trong bách gia, vậy thì Quỷ Cốc tự nhiên sẽ nhận được khí vận to lớn.

Như vậy, nếu không đồng ý thì đúng là đồ ngốc.

Quỷ Cốc Tung Hoành, với tư cách là nanh vuốt của Đại Tần, chính thức bắt đầu tiến đánh bách gia.

Mặc gia!

Cơ Quan Thành!

Một thân bạch y Cái Nhiếp, tay cầm một thanh bảo kiếm màu xanh, đứng trên đỉnh núi.

Bên cạnh Cái Nhiếp, là một người trẻ tuổi tóc trắng bay phất phơ, tự nhiên chính là sư đệ của hắn, Vệ Trang.

"Cơ Quan Thành của Mặc gia!" Vệ Trang nói: "Cuối cùng cũng

tìm thấy rồi, các nhân vật thủ lĩnh của Mặc gia hẳn đều ở trong đó.

Sư huynh, hành động thế nào?" "Ninh khả trực trung thủ, bất hướng khúc trung cầu! (Thà lấy trong thẳng, không cầu trong cong)" Giọng nói của Cái Nhiếp, phiêu diêu mà đầy từ tính: "Mặc gia là đại gia, Quỷ Cốc ta cũng là đại gia, tự nhiên phải công phá cửa trước, đường đường chính chính mà giết vào!" "Được!" Vệ Trang a a cười một tiếng, nói: "Sư đệ ta thích bóng tối, mèo vờn chuột, mới càng có ý nghĩa, để ta xem, hôm nay, ai giết được nhiều người hơn!" Vút… Vệ Trang nói xong, không đợi Cái Nhiếp trả lời, liền bay vút xuống, thân hình như mũi tên rời cung, lao vào bóng tối.

Trường kiếm trong tay Cái Nhiếp khẽ rung, bước chân đi, đường đường chính chính tiến về phía cửa chính của Cơ Quan Thành Mặc gia.

"Ai…" Cửa chính Cơ Quan Thành Mặc gia, hai tên vệ sĩ canh gác trong bóng tối đột nhiên lao ra, chặn đường Cái Nhiếp: "Đây là trọng địa Mặc Tử, người nào, từ đâu đến?" "Phụt…" Tay Cái Nhiếp khẽ động, một đạo kiếm quang lóe lên, nhanh đến mức không ai nhìn rõ.

Sau đó, một vệt máu bắn ra, hai tên vệ sĩ liền bị cắt cổ.

"Quỷ Cốc Tung Hoành, đến viếng Mặc gia, tiễn Mặc môn lên đường!" Giọng nói của Cái Nhiếp, phảng phất như từ dưới cửu u vọng lên.

Chương 474

Sau đó, cả Mặc môn lập tức kinh hãi.

"Không hay rồi!" Cao Tiệm Ly tay cầm Thủy Hàn Kiếm, nói: "Hai tên chó săn của triều đình đó, nay đã hoàn toàn trừ khử thế lực của ta ở bên ngoài, đến Cơ Quan Thành rồi!" "Hai người đó quả thực đáng ghét!" Tuyết Nữ băng thanh ngọc khiết đạp lên sàn nhà, bước đi nhịp nhàng: "Nhưng, kiếm pháp của chúng cũng không ai địch nổi.

Kế hoạch hiện tại, là dốc toàn lực của Mặc gia, cũng chưa chắc đã chống đỡ được." "Tỷ tỷ, vậy phải làm sao?" Đoan Mộc Dung nhìn Tuyết Nữ.

Tuyết Nữ nói: "Trốn thôi, trong Chư Tử Bách Gia, chúng ta đến Đạo gia hoặc Nho gia, liên hợp hai nhà cùng đối phó Quỷ Cốc Tung Hoành, mới có hy vọng!" "Được!" "Được!" 66.

Mọi người đồng loạt đồng ý.

Ban đại sư xuất ra cơ quan thú, các thủ lĩnh vội vàng ngồi lên cơ quan thú, từ trong hẻm núi bay vút ra.

Các thủ lĩnh của Mặc gia chạy trốn, những người còn lại trong Cơ Quan Thành liền bị Cái Nhiếp và Vệ Trang tàn sát, cả Cơ Quan Thành bị hai người thiêu rụi.

Mặc gia, về cơ bản đã tuyên cáo bị diệt.

"Chạy thoát mấy con!" Cái Nhiếp nhìn về phía chân trời, nhẹ nhàng lau kiếm của mình.

Vệ Trang nói: "Không sao cả, dù sao, Cơ Quan Thành đã bị hủy, Mặc gia cũng đã diệt vong.

Mục tiêu tiếp theo, sư huynh thấy, Nho gia hay Đạo gia?" "Không

quan trọng!" Cái Nhiếp lau sạch máu trên kiếm, sau đó treo bên hông, thản nhiên nói: "Dù sao cũng đều phải diệt, không phải sao?" "Cũng đúng!" Trên mặt Vệ Trang, lộ ra một nụ cười đầy hứng thú: "Nho gia toàn là những thư sinh, không có cao thủ, không có gì thú vị, không bằng nghe nói Thiên Tông của Đạo gia, lại xuất hiện một tuyệt thế kiếm khách, sao không đi gặp thử?" "Ừm!" Cái Nhiếp gật đầu, nói: "Thiên Tông của Đạo gia, Thu Ly Kiếm sao?

Ha ha, cũng muốn kiến thức!" 67.

Tương truyền Thiên Tông của Đạo gia xuất hiện một tuyệt thế kiếm khách, cũng chính là chủ nhân của Thu Ly Kiếm trong Nho gia, tám tuổi đã đánh bại sáu đại trưởng lão của Thiên Tông, nay bế quan mười năm đã xuất quan, một bước trở thành chưởng môn Thiên Tông.

Không biết, kiếm thuật của nàng, rốt cuộc cao đến mức nào?

Quỷ Cốc Tung Hoành, Cái Nhiếp và Vệ Trang!

Trong đạo trường ở đảo Kim Ngao Đông Hải, mắt Diệp Hàn khẽ mở: Không ngờ, thật sự có hai tên này.

Diệp Hàn đứng dậy, thản nhiên nói: "Xem ra, có cần phải vào nhân gian một lần nữa rồi, nhưng tên nhóc Doanh Chính kia, còn có hậu thủ, ha ha, bản tọa lại có thể để ngươi như nguyện sao?" Doanh Chính là hậu duệ của Vu nhân, lại còn là hậu duệ trực hệ của Xi Vưu.

Nếu hắn ngoan ngoãn ở trong nhân tộc, cống hiến cho nhân tộc, trở thành thiên cổ nhất đế cũng không phải không thể.

Nhưng hắn lại tự tìm đường chết, cho phép đại tướng dưới trướng đồ sát nhân tộc, thu thập máu tươi và sát khí để tế luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vậy thì không thể trách ta vô tình.

Diệp Hàn sở dĩ bây giờ chưa ra tay, là vì Doanh Chính dù sao cũng đã thống nhất nhân tộc, có cống hiến không thể xóa nhòa đối với nhân

tộc, khí vận trên người hắn nồng hậu, công đức vô lượng.

Nếu cưỡng ép ra tay, dễ bị Thiên Đạo phản phệ.

Thiên Đạo hiện nay tuy sức mạnh đã yếu đi không ít, nhưng phải biết Diệp Hàn cũng không phải bản thể, chỉ là một luồng nguyên thần ở thế giới này.

Đương nhiên, để đối phó Doanh Chính, cũng không nhất thiết phải tự mình ra tay.

Chân Diệp Hàn khẽ động, vô tận pháp lực tuôn ra, trong khoảnh khắc xoay người, đã đến tổ địa của nhân tộc.

Tại tổ địa nhân tộc, cũng gần đạo trường cũ của Diệp Hàn, có một bí cảnh ẩn hình, gọi là Hỏa Vân Động.

Hỏa Vân Động bình thường không hiện ra, nhưng sau khi Diệp Hàn đến, lập tức gỡ bỏ cấm chế ở cửa Hỏa Vân Động, trong nháy mắt tiến vào.

Hỏa Vân Động, nói là động, thực ra là một tiểu thiên thế giới, diện tích bên trong rất lớn, có tám người đang tu hành ở đây.

Chính là Tam Hoàng Ngũ Đế.

"Bái kiến Thánh Phụ!" Tam Hoàng Ngũ Đế thấy Diệp Hàn đến, vội vàng đứng dậy, hành lễ với Diệp Hàn.

"Các vị không cần khách khí!" Diệp Hàn nhìn Tam Hoàng Ngũ Đế, nói: "Nay Hồng Hoang vỡ nát, sau khi các thánh nhân tái luyện thiên địa, biến thành Thiên Địa Nhân Tam giới, khí vận trong Tam giới không đủ, thánh nhân không thể tu hành trong đó, cho nên lần này ta đến, chỉ là một luồng nguyên thần mà thôi, chúng ta cứ dùng lễ của đạo hữu mà gặp nhau là được." "Diệp đạo hữu!" Mọi người hành lễ với Diệp Hàn.

Diệp Hàn cũng vội vàng đáp lễ.

Tam Hoàng Ngũ Đế, tám vị thánh nhân của nhân tộc, bản thân và khí vận nhân tộc liên kết làm một, bất tử bất diệt, thực ra giống như thánh nhân Thiên Đạo, nhưng lại không có uy lực của thánh nhân Thiên Đạo.

"Bản tọa đến đây, là để mượn hai thứ của các vị!" Diệp Hàn nói: "Một là Không Động Ấn, hai là Đồ Vu Kiếm!" Hai vật phẩm này, là chí bảo của nhân tộc.

Không Động Ấn là biểu tượng của cộng chủ nhân tộc, từ Phục Hy truyền cho Thần Nông, cuối cùng đến Đại Vũ, Đại Vũ liền mang Không Động Ấn vào Hỏa Vân Động.

Còn Đồ Vu Kiếm, vốn là Diệp Hàn ban cho Hiên Viên dùng.

Cho nên hai món bảo vật này, Diệp Hàn vừa xin là được ngay.

Lấy được bảo vật, Diệp Hàn hóa thành một tu sĩ trẻ tuổi, tiến vào nhân gian ở Địa Tiên Giới.

Diệp Hàn không cố ý đi đến nơi nào, chỉ tùy tiện đáp xuống, trong cõi u minh cảm ứng, hẳn là sẽ gặp được một phần cơ duyên.

Quả nhiên, vừa đáp xuống, liền nghe thấy một giọng nói la hét: "Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì không cho ta vào, tránh ra cho ta.

Đồ chó mắt nhìn người thấp, ngày nào đó Lưu Quý ta phát đạt, ta sẽ đập nát cái trang viên rách nát này của các ngươi." Diệp Hàn mỉm cười: Hóa ra, là tên này.

Chương 475

Chỉ thấy nơi đáp xuống, là một con phố lớn.

Đối diện là một trang viên khổng lồ, trước cửa treo hai chữ "Lữ phủ".

Nghe nói Lữ viên ngoại của Lữ phủ mới đến Phái huyện, tất cả những người có máu mặt ở Phái huyện đều đến chúc mừng, nhưng Tiêu Hà lại đặt ra một quy tắc, lễ gặp mặt không đủ một ngàn, không được gặp Lữ viên ngoại.

Lưu Quý nghèo rớt mồng tơi, một đồng cũng không có, nhưng lại muốn cưới con gái người ta, phải làm sao?

"Hừ…" Lưu Quý đành phải rời đi, nhưng không thực sự đi, chỉ đi một vòng, thay một bộ quần áo đẹp hơn rồi quay lại, nghênh ngang đứng trước cửa Lữ phủ, hét lớn một tiếng: "Lưu Quý, xuất tiền một vạn!" Nói xong, lại không đưa một đồng nào, chỉ nói một câu vậy thôi.

Tiêu Hà thu tiền ở cửa lập tức mặt đen lại, đang định quát mắng, lại thấy Lữ viên ngoại từ trong chạy ra, đích thân nghênh đón Lưu Quý.

Lữ viên ngoại tự nhiên không biết Lưu Quý giở trò.

Lưu Quý và Lữ viên ngoại vào trong sân, mặt Tiêu Hà đen như đít nồi, định đuổi theo, nhưng nhiệm vụ ở cửa người đến liên tục, không thể đi được.

Nhưng, đúng lúc Tiêu Hà đang suy nghĩ có nên vạch trần Lưu Quý hay không, một thanh niên thân hình cao lớn, tướng mạo vô cùng anh tuấn, mỉm cười, đứng ngoài cửa Lữ gia.

"…" Tiêu Hà vừa thấy người này, lập tức kinh ngạc.

Đẹp trai, Tiêu Hà đã thấy.

Có khí chất, cũng đã thấy không ít.

Nhưng vừa đẹp trai, vừa có khí chất, lại có khí trường như vậy, đây là lần đầu tiên hắn thấy.

Tiêu Hà cũng không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy, chắp tay với Diệp Hàn, nói một câu: "Không biết công tử…" Lời chưa dứt, chỉ thấy Diệp Hàn đột nhiên ném ra một vạn tiền.

"Công tử…" "Không sao!" Diệp Hàn xua tay, nói: "Tiền của Lưu Quý, ta thay hắn bổ sung!" Tiêu Hà một phen ngạc nhiên, nhưng cũng không nói gì.

Diệp Hàn cũng không vào trong nhà họ Lữ, mà ngồi dưới một gốc cây cổ thụ bên ngoài, trên một chiếc ghế đá, nhắm mắt trầm tư. 68.

Ngày càng nhiều người nhìn Diệp Hàn, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết Phái huyện tuy không phải nơi hẻo lánh, nhưng cũng không phải đô thị lớn, nhân vật như Diệp Hàn, họ chưa từng thấy.

Không lâu sau, Lưu Quý nghênh ngang đi ra, lúc ra, Lữ viên ngoại còn đích thân tiễn ra cửa.

"Ha ha ha…" Lưu Quý đợi Lữ viên ngoại quay về, nhìn Tiêu Hà nói: "Thế nào, cái gọi là binh bất yếm trá, chính là đạo lý này, hiểu chưa?" Tiêu Hà mỉm cười, không nói gì.

Ngược lại Phàn Khoái chạy tới, nói với Lưu Quý: "Đại ca, có người thay huynh trả tiền rồi." Thế là hắn nhỏ giọng kể lại cảnh vừa rồi cho Lưu Quý nghe.

Lưu Quý khẽ giật mình, sau khi nhìn thấy Diệp Hàn dưới gốc cây

cổ thụ bên cạnh, liền trực tiếp tiến lên, chắp tay nói: "Dám hỏi công tử đại danh?" Diệp Hàn ngẩng mắt, thấy Lưu Quý thân hình cao lớn, giữa hai hàng lông mày lại có một luồng anh khí, tuy tuổi đã gần bốn mươi, nhưng, cũng được đi.

"Hữu duyên không hỏi tính danh!" Diệp Hàn vung tay, đưa thanh Hiên Viên Kiếm trong tay cho Lưu Quý, nói: "Kiếm này là thượng cổ danh kiếm Hiên Viên Kiếm, hôm nay tặng ngươi, mong ngươi trân trọng!" Lưu Quý tự nhiên không từ chối, ha ha cười một tiếng trực tiếp nhận lấy, nói: "Trông có vẻ khá đáng tiền!" "Cũng không tệ!" Diệp Hàn gật đầu.

Lúc này, xung quanh hai người, đã vây quanh không ít người, ngay cả người gác cổng Tiêu Hà cũng chạy tới.

"Người này, trông tuấn tú thật đấy!" "A, cứ như tiên nhân!" "Xem khí chất kia kìa!" "Trời ơi, nhìn ngọc bội trên người ngài ấy xem, chắc là đáng giá không ít tiền đâu nhỉ?" ...

Hôm nay là ngày vui chuyển nhà của Lữ phủ, những nhân vật có máu mặt ở huyện Bái đều có mặt, dân chúng bình thường thì càng không đếm xuể.

Đám đông nhanh chóng vây quanh Lưu Quý và Diệp Hàn, mở chế độ hóng chuyện.

Lữ công vốn đang tiễn Lưu Quý, đi được nửa đường lại nghe ngoài cửa bàn tán xôn xao, tưởng có nhân vật lớn nào đến, không dám thất lễ nên bèn tự mình ra cửa.

Vừa ra tới nơi, ông liền thấy cảnh Diệp Hàn tặng kiếm.

Lữ công cũng chen vào đám đông.

"Hiên Viên Kiếm?" Lưu Quý cầm lấy thanh kiếm trong tay Diệp Hàn, cười hì hì nói: "Kiếm tốt, chắc hẳn đáng giá không ít tiền đâu

nhỉ.” Lưu Quý là ai?

Hắn là Tứ Thủy đình trưởng, một chức lại nhỏ cấp thấp nhất của Đại Tần, nói khó nghe một chút thì chính là một tên côn đồ, du côn có tiếng ở huyện Bái.

Hắn đã gặp không ít kẻ xấu, tự nhiên cũng không ngây thơ đến mức tin rằng trên trời sẽ có bánh ngon rơi xuống.

Cho đến bây giờ, Lưu Quý vẫn cho rằng Diệp Hàn đang giăng bẫy mình.

“Cũng đáng một ít tiền tài!” Diệp Hàn mỉm cười, nụ cười khiến người ta như được tắm gió xuân.

“Vậy, đưa thanh kiếm giả...

à không, đưa thanh danh kiếm thượng cổ này cho ta, rốt cuộc đáng bao nhiêu tiền?” Lưu Quý nhìn Diệp Hàn, ra vẻ lưu manh.

Diệp Hàn cười cười, nói: “Vạn dặm non sông chăng!” “Hả?” Lưu Quý ngẩn ra.

Tiêu Hà co rụt đồng tử.

Chương 476

Lữ công nhíu chặt mày.

Lời này có thể bị chém đầu đấy.

"Khụ khụ khụ..." Lưu Quý ho khan một trận, rồi phá lên cười ha hả: "Anh bạn, ngươi đang gài bẫy ta đúng không, nói đi, muốn ta làm gì, trên đời này không có chuyện gì mà Lưu lão tứ ta không làm được!" "Tự nhiên!" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Ta tặng vạn dặm non sông, tự nhiên phải nhận lại một đoạn nhân quả!" "Ha ha ha... ta biết mà!" Lưu Quý khinh thường cười một tiếng, quay sang Lữ công nói: "Lữ viên ngoại, ngài thấy chưa, lại là người cầu ta làm việc..." Còn chưa nói xong, hắn quay đầu lại thì mọi người đều đột nhiên kinh hãi.

Chỉ thấy vị công tử nho nhã như ngọc trước mắt đã biến mất tự lúc nào.

Mọi người nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy ở một nơi cực xa, một bóng người lướt qua.

"Người đó..." Lưu Quý nhíu mày.

Ở phía xa, bóng dáng Diệp Hàn dần dần biến mất, nhưng một giọng nói lại vọng đến từ không trung: "Lưu Quý, bản tọa hôm nay tặng ngươi vạn dặm non sông, nhưng ngươi nợ bản tọa một đoạn nhân quả, hãy nhớ kỹ!" "Nhân quả?" Lưu Quý lúc này có chút bối rối, vội vàng hét lớn về phía bóng dáng Diệp Hàn.

Bên kia, bóng dáng đã biến mất, chỉ còn một câu nói vọng lại trong không trung: "Ngày kiếm tuốt khỏi vỏ, ắt sẽ tự tỏ tường!" "Cái gì?" Lưu Quý ngẩn người.

Phàn Khoái bên cạnh nói: "Đại ca, ngài ấy nói, ngày kiếm tuốt

khỏi vỏ, ắt sẽ tự tỏ tường!" "Ngày kiếm tuốt khỏi vỏ?" Lưu Quý cầm ngang thanh kiếm, dùng sức rút ra.

Thế nhưng, điều khiến hắn kinh ngạc là, dù đã dùng hết sức lực toàn thân, hắn vẫn không thể rút được thanh kiếm ra.

"Đại ca, để ta!" Phàn Khoái vốn sức khỏe hơn người, ôm lấy thanh kiếm mà rút, nhưng kết quả vẫn vậy, cho dù mười mấy người cùng nhau hợp sức, cũng không thể rút nổi thanh kiếm.

"Kiếm rút không ra, thì có ích gì chứ?" Lưu Quý vẻ mặt oán trách.

Lúc này, Lữ thái công cười ha hả đi tới, kéo tay Lưu Quý nói: "Chàng trai trẻ...

à, Lưu Quý à, lão phu có một chuyện muốn nói với ngươi!" "Chuyện gì?" Lưu Quý nhìn Lữ thái công.

Lữ thái công nói: "Lão phu có một đứa con gái, tuổi vừa tròn hai tám..." ...

Lại nói về hai kiếm khách Tung Hoành của Quỷ Cốc, Cái Nhiếp và Vệ Trang đã tìm đến Đạo môn.

Nhưng thật đáng tiếc!

Sau khi tìm đến Đạo môn, chưởng môn nhân của Đạo gia Thiên Tông, Hiểu Mộng đại sư lại không ở trong tông môn mà đã ra ngoài du ngoạn.

Cái Nhiếp và Vệ Trang không tìm được Hiểu Mộng, liền thuận tay diệt luôn Đạo môn Thiên Tông, sau đó đến Nhân Tông tìm Tiêu Dao Tử.

Tiêu Dao Tử cũng là một cao thủ dụng kiếm đương thời, không chỉ kiếm pháp thông thần, mà thanh kiếm "Tuyết Tễ" trong tay ông còn là trấn môn chi bảo của Đạo gia, xếp hạng thứ sáu trên Phổ danh

kiếm.

Cái Nhiếp và Vệ Trang tìm đến Tiêu Dao Tử, Vệ Trang và Tiêu Dao Tử đã có một trận đại chiến.

Kết quả Vệ Trang nhỉnh hơn một chút, thắng được Tiêu Dao Tử, nhưng lại không thể giết được ông.

Tiêu Dao Tử tìm được cơ hội trốn thoát, các đệ tử còn lại của Đạo gia Nhân Tông lại bị hai kiếm khách Quỷ Cốc Tung Hoành diệt môn.

Đến đây, trong số Chư tử bách gia của Nhân tộc, ba môn phái lớn nhất là Mặc gia, Đạo gia và Nho gia, đã có hai môn phái bị Quỷ Cốc tiêu diệt.

Mặc dù hai nhà vẫn còn một số cao thủ, nhưng trên thực tế đã là hữu danh vô thực.

Các cao thủ Mặc gia và Tiêu Dao Tử của Đạo gia sau khi trốn thoát đều đến Tiểu Thánh Hiền Trang của Nho gia, ý đồ mượn sức mạnh của Nho gia để chống lại hai người của Quỷ Cốc.

Suy cho cùng, Chư tử bách gia thời bấy giờ truyền đạo, đều là đạo kinh bang tế thế, chứ không phải tiên đạo, cho dù nhân vật trong một số môn phái có chút võ lực, cũng chỉ là phụ trợ, không phải chủ đạo.

Đột nhiên gặp phải sát phạt chi đạo, quả thực bị đánh cho trở tay không kịp.

Nhưng Nho môn lại khác.

Nho môn tu luyện Hạo nhiên chính khí, tuy không thể dùng để sát phạt, nhưng lại có lực phòng ngự chí cường.

Một ngày nọ, khi mọi người của Mặc gia, cao thủ Đạo gia đều tụ tập ở Nho môn, hai người Quỷ Cốc Tung Hoành cũng đã đến trước

cửa Tiểu Thánh Hiền Trang.

"Nghênh khách!" Biết hai người Quỷ Cốc Tung Hoành đã đến, Nho gia cũng sẽ không tỏ ra yếu thế.

Tuân Tử tự nhiên sẽ không xuất hiện, bậc lão bối như ông gặp Quỷ Cốc Tử thì còn ngang vai vế, chứ gặp hai người Quỷ Cốc Tung Hoành thì có phần tự hạ thấp thân phận.

Người ra nghênh đón là ba người, được xưng là "Tề Lỗ Tam Kiệt", chính là Phục Niệm, Nhan Lộ và Trương Lương.

Phục Niệm tuy là đệ tử Nho đạo, nhưng kiếm pháp thực sự không yếu.

"Có mời Quỷ Cốc Tung Hoành!" Phục Niệm lễ phép, cúi người mời.

Sau đó, Cái Nhiếp và Vệ Trang hai người tự nhiên không hề sợ hãi, nghênh ngang đi thẳng vào diễn võ trường của Tiểu Thánh Hiền Trang.

"Hừ..." Cao Tiệm Ly nhìn thấy hai người, nói: "Hai người các ngươi đã hủy Cơ quan thành của Mặc gia ta!" "Lũ chuột nhắt gan bé!" Vệ Trang không sợ thừa nhận, cười lạnh nói: "Đại nạn sắp đến, chỉ biết chạy trốn!" Cái Nhiếp nhìn Phục Niệm, nói: "Quỷ Cốc Tung Hoành chúng ta, được Tần Vương ủy thác, khuyên các vị giải tán các giáo môn của mình, Chư tử bách gia từ nay về sau không được vào Đại Tần, trong Đại Tần, chỉ có Pháp gia!" "Hừm!" Lúc này, đột nhiên, một âm thanh khiến người ta tim đập nhanh truyền đến từ bên ngoài, sau đó trên mặt đất hiện trường hiện ra một vòng sáng, trong vòng sáng đó, một bóng hình yểu điệu xoay tròn xuất hiện.

Chính là chưởng môn nhân của Đạo gia Thiên Tông, Hiểu Mộng!

Chương 477

"Tần Vương khẩu vị cũng lớn thật, ngay cả Chư tử bách gia cũng muốn giải tán!" Hiểu Mộng với đôi mắt màu xanh lục, quay sang Cái Nhiếp: "Chỉ không biết, Quỷ Cốc Tung Hoành các người có nằm trong danh sách Chư tử bách gia không nhỉ?" "Quỷ Cốc Tung Hoành, không nằm trong danh sách Bách gia sao?" Hiểu Mộng nhìn Cái Nhiếp và Vệ Trang: "Xin hỏi, Tần Vương muốn diệt Bách gia, chỉ giữ lại Pháp gia, vậy Quỷ Cốc, có cần phải diệt không?" Câu nói này, đánh thẳng vào tâm can.

Cái Nhiếp hơi khựng lại.

Vệ Trang lại nói: "Chuyện đó, không cần các hạ quan tâm, ngươi là chưởng môn nhân Thiên Tông đúng không." "Không sai!" Hiểu Mộng giơ tay, Thu Ly kiếm đã xuất hiện: "Hai người các ngươi diệt Đạo môn Thiên Tông của ta, hôm nay bản tọa sẽ cho các ngươi biết, thế nào gọi là nợ máu trả bằng máu!" "Vút..." Hiểu Mộng vung kiếm trong tay, một đạo kiếm khí vô sắc liền chém về phía Vệ Trang.

"Hừ..." Vệ Trang hừ lạnh, Sa Sỉ kiếm hơi nhếch lên, một kiếm đỡ lấy, nói: "Ta cũng đang muốn lĩnh giáo kiếm pháp của hậu bối!" Vệ Trang và Hiểu Mộng hai người liền tỷ thí ngay trong Thánh Hiền Trang.

Trong chốc lát, kiếm khí tung hoành, khó phân thắng bại.

Hiểu Mộng tuy còn trẻ, nhưng thực sự là một thiên tài kiếm đạo, không chỉ kiếm pháp lợi hại, nội công cũng thâm hậu.

Đạo gia, chủ tu nội lực, sau đó mới là kiếm pháp.

Sau khi nội công đại thành, kiếm pháp tự nhiên sẽ thành.

“Thiên địa thất sắc!” Hiểu Mộng lại vung ra một kiếm, kình khí vô sắc tuôn ra, đánh lùi Vệ Trang ba bước.

Vệ Trang cười lạnh, lại xông lên.

Hai người qua lại, trong nháy mắt đã đối đầu mấy chục chiêu, không phân thắng bại.

Nội lực của Hiểu Mộng rõ ràng mạnh hơn Vệ Trang một bậc, nhưng không biết tại sao, mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, khí tức trên kiếm lại thường bị tà tính của Sa Sỉ áp chế, không thể phát huy ra được.

Cứ như vậy, nàng dần dần rơi vào thế hạ phong, sau một nén nhang, Vệ Trang một chiêu đánh bại Hiểu Mộng.

“Mạnh hơn Tiêu Dao Tử một chút!” Vệ Trang đặt Sa Sỉ kiếm xuống đất, thản nhiên nói: “Nhưng, trong mắt ta, vẫn còn quá yếu!” Người đứng đầu Đạo gia, kiếm pháp của Hiểu Mộng cũng không bằng Vệ Trang.

Huống chi sư huynh của hắn là Cái Nhiếp còn mạnh hơn Vệ Trang.

Ai có thể đánh?

Cao Tiệm Ly?

Tuyết Nữ?

Đám người Mặc gia chắc chắn không được.

Cái Nhiếp vẫn chưa ra tay, thản nhiên nhìn mọi người: “Trong số các ngươi, chỉ cần có người có thể chiến thắng hai huynh đệ chúng ta, Quỷ Cốc Tung Hoành chúng ta sẽ lập tức rời đi!” Phục Niệm, Nhan Lộ và Trương Lương, ánh mắt lóe lên.

Trong Tiểu Thánh Hiền Trang, ba người họ đều biết sử dụng

kiếm.

Kiếm pháp của Trương Lương kém nhất, e rằng không chịu nổi ba chiêu dưới kiếm của Vệ Trang.

Nhan Lộ khá hơn một chút, nhưng cũng không có tự tin, người có kiếm pháp cao nhất chính là Phục Niệm.

Nhưng Phục Niệm cảm thấy có lẽ mình có thể ngang tài ngang sức với Vệ Trang, nhưng một người đấu hai người, thì có chút khó khăn.

"Để ta!" Tuy cảm thấy không đánh lại, nhưng Phục Niệm cũng sẽ không từ bỏ.

Phía sau hắn, là cả Thánh Hiền Trang.

"Xin mời!" Phục Niệm hành lễ với hai người Tung Hoành, Nho môn, chú trọng tiên lễ hậu binh.

"Vong..." Vệ Trang cũng không nói nhiều, một kiếm đâm ra.

Thanh kiếm trong tay Phục Niệm là Thái A, một thanh danh kiếm.

Đối mặt với một đòn công kích của Vệ Trang, Phục Niệm trực tiếp xuất kiếm đỡ đòn.

Keng...

Hai thanh kiếm va vào nhau, vô tận kiếm khí bay ra, chém về bốn phía.

Ầm...

Phía sau Phục Niệm, một đạo khí cơ vô hình đột nhiên xuất hiện, trong toàn bộ sân viện, tràn ngập vô tận hạo nhiên chi khí.

Hạo nhiên chi khí sẽ không trực tiếp công kích, nhưng khi đối mặt với áp lực sẽ tự nhiên sinh ra, sinh sôi không ngừng.

“Thánh Vương kiếm pháp!” Phục Niệm thi triển Thánh Vương kiếm pháp, tỷ thí với Vệ Trang.

Có lực lượng hạo nhiên chính khí gia trì, nội tức của Phục Niệm thậm chí còn mạnh hơn cả Hiểu Mộng.

Hai người đấu kiếm, trong cả Tiểu Thánh Hiền Trang, vô tận kiếm khí tràn ra ngoài.

Giao đấu hơn trăm chiêu, không phân thắng bại.

“Hoành quán bát phương...” Vệ Trang trong lòng hơi kinh ngạc, sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng của mình.

Chương 478

“Kiến hoa vấn đạo...” “Thương lãng chi thủy!” Phục Niệm thấy một chiêu của Vệ Trang mạnh mẽ, nên liên tiếp sử dụng hai chiêu.

Nhưng, sau khi sử dụng hai chiêu, vẫn không thể phá giải được chiêu “Hoành quán bát phương”, không thể không nói, tuyệt học cuối cùng của Vệ Trang quả thực bá đạo vô song.

Thế nhưng, Phục Niệm ở Nho môn nhiều năm, ngày đêm được hạo nhiên chi khí gột rửa, hạo nhiên chi lực trong cơ thể sớm đã miên man bất tuyệt.

Tuy dùng kiếm pháp không đỡ được một chiêu của Vệ Trang, nhưng hạo nhiên chi khí đột nhiên xuất hiện sau lưng lại chặn được Vệ Trang.

“Hừ...” 69.

Thấy vậy, Cái Nhiếp vẫn luôn chưa động thủ bỗng cử động, trong tay rung lên, Uyên Hồng kiếm hóa thành một đạo cầu vồng bay ra.

Ầm...

“Bách bộ phi kiếm!” Vừa ra tay, liền là tuyệt kỹ tất sát.

Khí tức của “Hoành quán bát phương” vốn đã suy yếu, nhưng khi ngửi thấy khí tức của “Bách bộ phi kiếm”, lại đột nhiên bùng cháy trở lại, trong nháy mắt gầm lên một tiếng dài, hóa thành kiếm long, lao về phía Phục Niệm.

Ầm...

Phục Niệm dù cho sau lưng có vô thượng hạo nhiên chi khí, cũng không chịu nổi một đòn liên thủ của hai người.

Thân thể hắn bị đánh bay lên không trung.

Sau đó, nặng nề rơi xuống.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc Phục Niệm sắp rơi xuống đất bỏ mình, một tu sĩ trẻ tuổi nho nhã đột nhiên xuất hiện, chỉ nhẹ nhàng vung tay, liền đỡ lấy Phục Niệm.

"Phụt..." Phục Niệm phun ra một ngụm máu tươi.

Tu sĩ trẻ tuổi, tự nhiên là Diệp Hàn.

"Ngươi là ai?" Thấy Diệp Hàn nhẹ nhàng đỡ lấy Phục Niệm, hai người Tung Hoành đều co rụt đồng tử.

Bên cạnh, Tuyết Nữ, Hiểu Mộng, đôi mắt đẹp mở to: người này, đẹp trai quá.

"Kiếm không tồi!" Diệp Hàn nhìn kiếm của Vệ Trang và Cái Nhiếp, nói: "Quỷ Cốc Tử cũng có bản lĩnh, có thể mượn được hai kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ của Minh Hà giáo chủ, ha ha..." "Ngươi...?" Vệ Trang nhìn Diệp Hàn.

Cái Nhiếp cũng nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Hai người các ngươi có thể áp đảo mọi người, không phải vì kiếm pháp ưu tú bao nhiêu, mà là thanh kiếm trong tay các ngươi là dị bảo không xuất thế." "Vong..." Diệp Hàn vung tay.

Hai thanh kiếm trong tay hai người Tung Hoành lập tức thay đổi hình dạng.

Không còn là Uyên Hồng và Sa Sỉ, mà biến thành hai thanh kiếm đen pha đỏ.

Mặc dù đại bộ phận uy năng trên đó đã bị phong ấn, nhưng hai thanh kiếm này lại có thể phát ra thực lực mạnh hơn chủ nhân mấy lần, đương thời vô địch, cũng không quá lời.

“Nếu không có hai thanh kiếm này gia trì!” Diệp Hàn nhìn hai người nói: “Hai người các ngươi liên thủ, cũng không bằng Phục Niệm!” “Để lại kiếm trong tay, hôm nay rời khỏi đây, bản tọa không truy cứu!” “Rốt cuộc ngươi là ai?” Hai người nhìn Diệp Hàn như nhìn thấy tiên nhân, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi.

Suy cho cùng, Diệp Hàn vung tay, liền khiến thanh kiếm trong tay họ thay đổi hình dạng, thủ đoạn này, họ không thể nào hiểu được.

“Các ngươi không xứng biết, cho các ngươi ba hơi thở, đặt kiếm xuống, cút!” Diệp Hàn nhắm mắt lại, lười nói thêm một câu.

Cái Nhiếp ha ha cười một tiếng, nói: “Nực cười, Quỷ Cốc Tung Hoành ta tung hoành thiên hạ, chưa từng bị người uy hiếp, muốn hai chúng ta bỏ kiếm, không thể nào, truyền nhân Quỷ Cốc ta, kiếm còn người còn, kiếm không rời tay!” “Thôi được, ta thỏa mãn các ngươi!” Diệp Hàn đột nhiên mở mắt, hai đạo quang mang từ trong đó bắn ra.

Soạt!

Keng keng!

Hai thanh kiếm rơi xuống đất.

Cùng lúc rơi xuống đất, còn có hai cánh tay bị cắt đứt.

“A...” Cái Nhiếp và Vệ Trang, mất đi cánh tay, đau đến chết đi sống lại.

Đương nhiên rồi, lúc này, nỗi sợ hãi trong lòng còn sâu hơn cả nỗi đau.

“A... a...” “Đau chết ta rồi...” Cái Nhiếp và Vệ Trang, không còn vẻ tiêu sái ngày thường, cũng mất đi vẻ lạnh lùng ngày xưa.

Cũng không còn cái phong thái tự cho là cao quý.

Lúc này, mất kiếm, gãy tay.

Nằm trên đất như chó nhà có tang.

Hai người ngẩng đầu, nhìn Diệp Hàn đang đứng cách đó không xa, như nhìn thấy tử thần, trong mắt tràn ngập nỗi sợ hãi vô tận.

Chương 479

Sao có thể?

Trên đời, sao có thể có người đáng sợ như vậy?

Ngay cả sư tôn, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Là tiên nhân sao?

Sao có thể, trên đời sẽ có tiên nhân?

Tiên nhân không phải đều là truyền thuyết từ thời thượng cổ sao?

Nhưng, nếu không phải là tiên nhân, tu vi của hắn sao có thể vượt xa ta nhiều như vậy?

Cái Nhiếp và Vệ Trang hai người, trong thâm tâm tràn ngập nỗi sợ hãi vô biên.

Những người khác như Phục Niệm, Trương Lương, Nhan Lộ, thì vô cùng chấn kinh.

Tuyết Nữ và Hiểu Mộng, cũng đều biến sắc.

Đặc biệt là Hiểu Mộng, ngày thường tự cho mình là thiên chi kiêu nữ, tự cho mình tư chất thiên hạ vô song, trên kiếm đạo, không ai có thể thắng được nàng.

Nhưng hôm nay sau khi nhìn thấy Diệp Hàn, mới cảm thấy mình đã sai.

Tu vi của đối phương, và nàng hoàn toàn không ở cùng một cấp độ.

Mấu chốt là, hắn còn trẻ như vậy.

"Đa tạ các hạ đã cứu!" Hồi lâu sau, Phục Niệm cuối cùng cũng

phản ứng lại, sắc mặt tái nhợt hành lễ với Diệp Hàn từ xa.

Diệp Hàn gật đầu.

Đối với biểu hiện của Phục Niệm, hắn rất hài lòng.

Nho gia trọng lễ, Phục Niệm dù là trước khi chiến đấu, cũng đều nho nhã lễ độ.

"Đa tạ hiệp sĩ đã cứu!" Nhan Lộ và Trương Lương hai người cũng cảm tạ chắp tay: "Tiểu Thánh Hiền Trang chúng ta, cảm kích không cùng!" "Tạ ơn tiên sinh!" Tuyết Nữ, Hiểu Mộng và những người khác, cũng đều hành lễ với Diệp Hàn.

"Các vị!" Diệp Hàn vung tay, mọi người chỉ cảm thấy một luồng lực mềm mại truyền đến, liền không thể cúi xuống được nữa.

Lúc này, trong hậu viện của Tiểu Thánh Hiền Trang, đột nhiên sinh ra một luồng khí tức cường đại, sau đó bóng dáng còng lưng của Tuân Tử trong nháy mắt bay đến tiền viện.

Khi nhìn thấy Diệp Hàn, ông cũng không nói gì, trực tiếp quỳ xuống đất, dập đầu mấy cái thật mạnh.

Nhìn thấy Tuân Tử làm như vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc vô cùng.

Người trước mắt này, rốt cuộc là ai?

Có thể nhận được đại lễ như vậy từ Mạo điệt cự bá của Nho gia?

Tần Vương thân chinh, Tuân Tử cũng chắc chắn không thể hành đại lễ như vậy.

"Tuân Tử, ra mắt Sư tôn!" Tuân Tử vừa nói ra câu này, một hòn đá làm dấy lên ngàn lớp sóng!

"Cái gì?" Phục Niệm và Trương Lương, trực tiếp hét lên.

Tuyết Nữ, Hiểu Mộng, trong đôi mắt đẹp tràn ngập nỗi kinh ngạc vô tận, miệng tròn xoe, vẻ mặt không thể tin nổi.

Sư tôn của Tuân Tử, đó không phải là Khổng Khâu sao?

Khổng Khâu, là người sáng lập Nho môn?

Khổng Khâu biết đạo pháp, tu vi cao thâm, trẻ mãi không già?

Hai cô gái không dám tin.

Bên cạnh, Vệ Trang và Cái Nhiếp, càng run lẩy bẩy.

Tuân Tử quay đầu, nhìn Phục Niệm và những người khác, nói: "Phục Niệm, Nhan Hồi, Trương Lương, mau ra mắt Tổ sư!" "Vâng!" Ba vị khiêm khiêm quân tử, vội vàng đi đến bên cạnh Diệp Hàn, quỳ xuống tham bái.

Lần này, Diệp Hàn lại không ngăn cản.

"Đứng dậy đi!" Sau khi mọi người tham bái xong, Diệp Hàn vung tay, cho mọi người đứng dậy.

Bên kia, Tuyết Nữ dẫn theo Cao Tiệm Ly và một đám người, đến trước mặt Diệp Hàn, hơi cúi người hành lễ: "Ra mắt tiền bối!" "Người của Mặc gia sao!" Diệp Hàn nhìn qua nói: "Tổ sư sáng lập của các ngươi, cũng có chút duyên nợ với ta!" "Vãn bối ra mắt tiền bối!" "Ừm!" Hiểu Mộng cũng đến, hành lễ với Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Tổ sư Đạo môn Lý Nhĩ, cũng có chút duyên nợ với ta!" Hiểu Mộng gật đầu.

Lúc này, ánh mắt Diệp Hàn đột nhiên liếc về phía hư không, thản nhiên nói: "Đứng trong hư không cũng mệt lắm, xem kịch bên cạnh lâu như vậy, không xuống sao?" 70.

Chương 480

Mọi người nhìn theo hướng ánh mắt của Diệp Hàn rồi đồng loạt ngẩng đầu lên.

Nhưng, trên trời có thể có ai?

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo.

Bầu trời đột nhiên tối sầm, một bóng người toàn thân đầy hắc khí, đột nhiên rơi xuống, sau khi rơi xuống đất, không nói hai lời, trực tiếp quỳ xuống.

Bóng đen đó, lại hiện ra dung mạo của một nữ tử, chỉ thấy dung mạo thanh lệ tuyệt luân, thân hình ưu mỹ không gì sánh được.

"A..." Cái Nhiếp và Vệ Trang nhìn thấy, lập tức kinh hãi: "Sư tôn, Sư tôn, là lão nhân gia người!" Không sai!

Người rơi xuống từ hư không, chính là nhân vật truyền kỳ nhất trong nhân gian: Quỷ Cốc Tử.

Quỷ Cốc Tử, là một tia bản nguyên của Thường Nga, hỗn hợp với bản nguyên của Minh Hà giáo chủ hình thành, hiện ra chính xác là dáng vẻ của Thường Nga.

Quỷ Cốc Tử không trả lời Cái Nhiếp và Vệ Trang, mà dập đầu thật mạnh với Diệp Hàn, nói: "Ra mắt chủ nhân, trước đó không biết Nho môn là do chủ nhân lập nên, là lỗi của Thường Nga!" "Cái gì?" Cái Nhiếp và Vệ Trang, không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt.

Chủ nhân?

Chủ nhân!

Sư tôn, gọi hắn là chủ nhân?

Không chỉ Cái Nhiếp và Vệ Trang, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường, đều lộ ra vẻ kinh ngạc vô tận.

Ngay cả Tuân Tử, cũng vẻ mặt không thể tin nổi.

Ai có thể ngờ, người sáng lập của Quỷ Cốc Tung Hoành, lại gọi người sáng lập Nho môn là chủ nhân?

"Đứng dậy đi!" Diệp Hàn thản nhiên nói một câu, để "Quỷ Cốc Tử" trước mặt đứng dậy.

Diệp Hàn nói: "Ngươi vào địa phủ làm Phong Đô Đại Đế, cũng đã mấy chục vạn năm rồi nhỉ?" "Vâng!" Quỷ Cốc Tử nói: "Đều là nhờ ân tứ của chủ nhân!" "Trước kia tuy ngươi là thị nữ của ta, nhưng nay đã cai quản địa phủ, là một phương chi chủ, cách xưng hô ngày xưa, không thể dùng nữa!" Diệp Hàn quay đầu, nói: "Thôi bỏ đi, bỏ đi!" Nói xong, hắn vung tay, cánh tay của Cái Nhiếp và Vệ Trang rơi trên đất, lại quay trở về vết thương của hai người, trong nháy mắt phục hồi như cũ.

Cảnh này, cũng khiến tất cả mọi người có mặt tại hiện trường kinh ngạc đến ngây người.

Thủ đoạn này...

"Hít..." Tuyết Nữ hít một hơi khí lạnh.

Không phải vì thủ đoạn của Diệp Hàn, mà là vì mấy câu nói vừa rồi của Diệp Hàn.

Vào địa phủ, mấy chục vạn năm?

Lão tổ của Nho môn, rốt cuộc là ai?

Thế nhưng, điều khiến Tuyết Nữ, Hiểu Mộng và Tuân Tử càng kinh ngạc hơn, còn ở phía sau.

“Năm đó ta kiến tạo địa phủ, là nơi cơ duyên vô tận, khí vận không dứt!” Diệp Hàn nhìn Quỷ Cốc Tử, hỏi: “Địa phủ không đến mức phải tranh đoạt khí vận với người ta chứ, tại sao...” “Lão gia có điều không biết!” Thường Nga khẽ nhíu mày, nói: “Kể từ khi Thánh nhân rời đi, Tây phương Phật môn kia bắt nạt chúng ta quá đáng, lão già Như Lai đó đưa một Địa Tạng Vương Bồ Tát vào trong địa phủ, nói là muốn độ hóa chúng sinh, địa ngục không trống thề không thành Phật.

Khiến cho vô số sinh linh không qua Lục đạo luân hồi, trực tiếp vào Phật quốc Tây phương, hóa thành vạn thiên Phật tử, khí vận địa phủ của chúng ta, đã ngày càng suy yếu!” “Ồ...” Diệp Hàn gật gật đầu.

Hắn đã quên mất chuyện này.

Phật môn Tây phương, đã đưa tay vào địa phủ?

Phật môn Tây phương, được sinh ra trong lúc đối kháng với Thiên đạo, bản thân đã thoát ly khỏi Thiên đạo, cũng không liên quan gì đến khí vận của Thiên đạo, thứ họ cần là hương hỏa và tín đồ.

Hương hỏa thịnh vượng, thì giáo môn khí vận thịnh vượng.

Bây giờ tín đồ của Phật môn ở Tây phương đã nhiều như vậy, tại sao còn chạy vào địa phủ?

Diệp Hàn mỉm cười, nói: “Để lát nữa, bản tọa sẽ xử lý giúp ngươi!” Sau đó hắn nhìn Vệ Trang và Cái Nhiếp hai người, nói với phân thân của Thường Nga: “Hai người này, không thích hợp tiếp tục ở lại Địa tiên giới, ta thấy hai đứa một đen một trắng, đưa về địa phủ làm hai con Dạ xoa câu hồn đi, Hắc Bạch Vô Thường vừa hay thích hợp!” “Vâng!” Thường Nga gật đầu.

Bên kia Vệ Trang và Cái Nhiếp, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, Hắc Bạch Vô Thường?

Hai chúng ta trông giống lắm sao?

"Các ngươi đều lui ra đi!" Diệp Hàn phất tay, xua tan mọi người, sau đó nhìn Tuân Tử, nói: "Bản tọa đoán, Doanh Chính kia chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua, sớm chuẩn bị đi." "Vâng!" Tuân Tử chắp tay.

Sau đó Diệp Hàn liền mang theo Thường Nga, Cái Nhiếp, Vệ Trang ba người, vung tay một cái đã vào trong địa phủ.

U Minh Huyết Hải, sóng máu cuồn cuộn.

Trên mặt biển máu vô tận, sừng sững một tòa thành trì to lớn đen kịt, chính là địa phủ mà Diệp Hàn đã kiến tạo năm đó.

"Đi!" Thường Nga vung tay, Vệ Trang và Cái Nhiếp hóa thành hai đạo ánh sáng, bay vào trong địa phủ.

Sau đó, nguyên thần của Thường Nga tự nhiên sẽ tan đi, chân thân từ trong địa phủ đó đi ra, lại hành lễ tham bái với Diệp Hàn.

Chương 481

Lúc này Minh Hà giáo tổ cũng từ trong huyết hải phá nước mà ra.

“Diệp tiền bối...” Minh Hà nhìn Diệp Hàn, mặt mày khổ sở, vội vàng hành lễ.

“Vẻ mặt sầu khổ?” Diệp Hàn hỏi Minh Hà.

Minh Hà nói: “Huyết hải của ta, xuất hiện một con hung thú, đánh không chết, một hơi ăn mất mười vạn tộc nhân A Tu La của ta, không biết nên xử lý thế nào, Diệp đạo hữu thần thông quảng đại, có thể giúp một tay, thu phục con hung thú đó không?” “Hung thú?” Diệp Hàn hơi nheo mắt, sau đó thản nhiên cười, nói: “Nếu vậy, thì dễ thôi!” Cái gọi là hung thú, chẳng phải là Văn Đạo Nhân được thai nghén trong huyết hải sao?

Văn Đạo Nhân cũng là sinh linh tiên thiên được thai nghén trong U Minh Huyết Hải, có một cái miệng khổng lồ, chuyên hút máu, một hơi liền hút chết mười vạn tộc nhân A Tu La.

Tu vi của Văn Đạo Nhân bình thường, chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ mà thôi, nhưng thần thông lại có chút đặc biệt, chính là hóa thành ức vạn con muỗi bay tản ra.

Chỉ cần không thể tiêu diệt toàn bộ, dù chỉ thoát được một con, Văn Đạo Nhân sẽ không chết.

Minh Hà giáo tổ và Văn Đạo Nhân đã đánh mấy lần, đều bị hắn trốn thoát.

“Ra đây!” Diệp Hàn ngưng tụ pháp lực trong tay phải, một ngón tay chỉ vào trong U Minh Huyết Hải.

Ầm ầm ầm...

U Minh Huyết Hải hiện ra một khe rãnh sâu thẳm, không lâu sau, từ bên trong bay ra một đạo nhân miệng lớn, toàn thân đen kịt không nhìn rõ tướng mạo, nhưng trên người lại có một luồng khí tức hung thú.

"Nghiệt súc, còn không mau chịu trói!" Diệp Hàn pháp lực dâng trào, lại vung tay, đã thu Văn Đạo Nhân vào trong Chưởng trung thế giới.

Sau khi gặp Diệp Hàn, Văn Đạo Nhân ngay cả thần thông cũng không thể thi triển được, càng đừng nói đến trốn thoát.

"Tha mạng, đại nhân tha mạng!" Văn Đạo Nhân trước mặt Minh Hà thì kiêu ngạo, nhưng gặp Diệp Hàn, lập tức sợ hãi.

"Ha ha..." Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, trong tay một điểm tử viêm bay ra, vây khốn Văn Đạo Nhân, ngọn lửa nếu lớn hơn một chút, liền có thể trong nháy mắt thiêu hắn thành tro bụi.

Văn Đạo Nhân càng sợ đến mất hết hồn phách.

"Đại lão gia tha mạng ạ!" Nói xong, hắn giao ra một đạo Thiên đạo nô ấn, rõ ràng là đầu quân cho Diệp Hàn làm tùy tùng, để Diệp Hàn tha mạng.

Diệp Hàn ghê tởm máu, không nhận, nhưng lại nói với Văn Đạo Nhân: "Giúp ta làm một việc, tự khắc sẽ có một phen tạo hóa!" "Được, đại lão gia ngài nói, bảo tôi làm gì, tôi liền làm nấy!" "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, đưa tay vung lên, đưa Văn Đạo Nhân đến gần Lục đạo luân hồi của địa phủ.

Nơi đó, một vị Bồ Tát đầu trọc, cưỡi trên con thú Đế Thính, đang cầm chuỗi hạt niệm kinh vớ vẩn, siêu độ cho nhiều vong hồn.

Người này chính là Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Phật môn Tây phương, nguyên sơ Phật tổ là A Di Đà Phật và

Chuẩn Đề hai người, đều là Thánh nhân.

Dưới trướng các Phật tổ, như Hiện Thế Như Lai Phật tổ, Vị Lai Di Lặc Phật và Quá Khứ Nhiên Đăng Phật cùng một cấp bậc, Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Bồ Tát, tức là danh xưng của Đại La Kim Tiên viên mãn.

Địa Tạng Vương Bồ Tát hiện tại là Đại La Kim Tiên viên mãn, lập thệ siêu độ chúng sinh, địa ngục không trống thề không thành Phật.

Như vậy, hắn cũng vĩnh viễn không thể đột phá Chuẩn Thánh.

Diệp Hàn biết, Địa Tạng Vương Bồ Tát là một con cờ thí của Phật môn Tây phương, từ bỏ tu vi của bản thân, để độ hóa vô số Phật tử từ địa ngục đến Phật quốc cho Phật môn Tây phương.

Địa Tạng Vương phát đại nguyện, tự nhiên thân mang vô biên công đức.

Nhưng đáng tiếc, ở đây, công đức tự nhiên không có tác dụng, bởi vì Phật quốc đã thoát ly khỏi Thiên đạo, Thiên đạo tự nhiên sẽ không che chở.

Văn Đạo Nhân đến nơi, mở miệng lớn, một hơi liền hút mất ba thành tinh huyết của Địa Tạng Vương.

Đợi đến khi Địa Tạng Vương phát hiện, Văn Đạo Nhân đã sớm trốn thoát.

Địa Tạng Vương mặt mày sầu khổ, nhưng lại tỏ ra không quan tâm.

"Vô lượng thiên tôn!" Lúc này, bóng dáng Diệp Hàn từ bên ngoài bước vào, nhìn thẳng vào Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Địa Tạng Vương tự nhiên cũng nhận ra Diệp Hàn, nhưng không

hành lễ, tự mình niệm kinh vớ vẩn, siêu độ chúng sinh, hắn biết Diệp Hàn lợi hại, cũng nghe vô số truyền kỳ về Diệp Hàn, trong lòng có chút thấp thỏm.

"Dừng lại!" Diệp Hàn vung tay, chặn đứng Phật pháp của Địa Tạng Vương, hỏi: "Nếu ngươi cố chấp ở đây truyền tụng Phật pháp, ta cũng không ngăn cản, nhưng ngươi thấy chưa, con muỗi đó, sẽ hút ngươi thành xác khô!" "A di đà Phật!" Địa Tạng Vương nói: "Ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục!" "Nói hay lắm!" Diệp Hàn vỗ tay bôm bốp, nói: "Nói rất hay, Phật gia thật có lòng tốt a, nhưng mà chỉ vào địa ngục, ta thấy tầm nhìn của Bồ Tát nhỏ quá, nơi Lục đạo luân hồi này, có thể có bao nhiêu oan hồn cần độ hóa?" "Nếu thật sự muốn độ nhân, thì hãy đến nơi có nhiều người nhất, oan hồn nhiều nhất trong địa ngục, ở đó, ngươi mới biết, Lục đạo luân hồi chẳng là gì!" "Thí chủ nói là..." Địa Tạng Vương nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn nói: "Vô Gian địa ngục!" Địa Tạng xuất hiện thời gian còn ngắn, chuyện năm đó Vu Yêu đại chiến, Diệp Hàn phong ấn linh hồn Thiên đình vào Vô Gian địa ngục, hắn không biết rõ lắm.

Nói xong, Diệp Hàn vung tay, cho Địa Tạng xem cảnh tượng của Vô Gian địa ngục.

Địa Tạng vừa nhìn, trời ạ, nhiều oan hồn như vậy, đây mới là nơi ta nên đến.

"Đa tạ Diệp thí chủ, nơi này, mới là nơi Địa Tạng tu Phật!" Địa Tạng hành lễ sâu với Diệp Hàn, nói: "Từ nay về sau, Vô Gian không trống, Địa Tạng vĩnh thế không ra khỏi Vô Gian!" Ầm ầm ầm...

Pháp tắc của Phật quốc có phản ứng, trong nháy mắt đã tiếp nhận đại nguyện của Địa Tạng.

Diệp Hàn vung tay, đưa Địa Tạng vào Vô Gian địa ngục.

Chương 482

"Hù..." Thường Nga vỗ vỗ ngực, cuối cùng cũng giải quyết xong.

Phật quốc, lại truyền đến một tiếng gầm giận dữ của Như Lai: "Hủy hoại đệ tử Phật môn ta, ngươi dám!" Ông ông...

Một đạo Phật âm, từ Phật quốc xa xôi vô hạn bay đến.

Phật quang phổ chiếu, chiếu rọi cả địa phủ như ban ngày.

Trong địa phủ, vạn thiên sinh linh tự nhiên không thể nhìn thấy ánh sáng, một đạo ánh sáng, khiến vô số Dạ xoa, Phủ quân, Phán quan như ngồi trên đống lửa.

"Hừ..." Diệp Hàn thấy tình huống này, hừ lạnh một tiếng.

Cùng với tiếng hừ lạnh, vô tận thần niệm và uy áp bùng nổ, không cần dùng đến bất kỳ pháp lực nào, trực tiếp đánh nát đại ấn hoàng hoàng của Phật gia.

"Quảng Thành Tử, nhiều năm không gặp, cũng có bản lĩnh rồi!" Diệp Hàn nhìn về phía Phật quốc Tây phương.

Cái gọi là Như Lai, tự nhiên là do Quảng Thành Tử năm đó hóa thành.

Bên kia Như Lai ha ha cười lạnh, nói: "Nếu là chân thân của Diệp sư huynh, ta tự nhiên không dám như vậy, nhưng nay Thánh nhân không được vào Tam giới, chỉ là một phân thân, cũng dám hãm hại đệ tử của ta?" "Nói năng ngông cuồng!" Diệp Hàn vung tay, vô tận pháp lực tuôn ra.

Cách vô số không gian, Hậu thiên chí bảo Lượng Thiên Xích đánh ra một thước.

Ầm...

Dù ở xa tận Tây phương thế giới, Như Lai cũng bị đánh cho thê thảm, ngã nhào trên liên đài, nhưng không dám trêu chọc Diệp Hàn nữa.

Diệp Hàn bây giờ, tuy chỉ là một phân thân, cũng không phải là người hắn có thể chế nhạo.

"Chuyện này đã xong!" Diệp Hàn nói với Thường Nga: "Không cần để Quỷ Cốc hiện thế nữa, ta cũng đi đây!" Diệp Hàn phất tay, rời khỏi địa phủ.

Lần này, hắn giúp địa phủ một lúc giải quyết hai phiền toái, thu phục Văn Đạo Nhân, lừa Địa Tạng Vương vào Vô Gian địa ngục.

Sở dĩ lừa vào, là vì bản thân Địa Tạng Vương, đối với Vô Gian địa ngục không hiểu rõ.

Vô Gian địa ngục, là nơi năm đó Diệp Hàn phong ấn hồn phách của Yêu tộc, phải biết Yêu tộc năm đó tàn sát vô số nhân loại, Diệp Hàn sau khi biết tin, đã cứng rắn chống lại kiếp lôi của Thiên đạo, định nghĩa Vô Gian địa ngục, khiến Yêu tộc vĩnh sinh vĩnh thế không thể lật mình, vĩnh viễn không thể ra khỏi Vô Gian địa ngục một bước.

Yêu tộc, không được luân hồi!

Tự nhiên, cũng không thể bị Địa Tạng Vương độ hóa đến Phật quốc Tây phương.

Vậy thì vấn đề đến rồi, Địa Tạng Vương không phải là "Vô Gian không trống, thề không thành Phật" sao, được thôi, cứ ở trong đó bị nhốt vĩnh viễn đi.

Diệp Hàn trở lại Địa tiên giới, lặng lẽ ẩn cư ở sau Tiểu Thánh Hiền Trang, ngoài Tuân Tử ra, không ai biết.

Đại Tần, Hàm Dương!

Tần Vương Doanh Chính biết tin Quỷ Cốc Tung Hoành thất bại trong việc tiêu diệt Nho gia, tức giận không thể kiềm chế.

"Bệ hạ!" Lý Tư hít một hơi thật sâu, nói: "Những nho sinh ở đất Tề Lỗ kia, thực sự đáng ghét, thế lực và tư tưởng của chúng, bây giờ đã thâm nhập vào quan lại Đại Tần của chúng ta, nếu không ngăn chặn, sẽ gây ra tổn hại vô tận cho đế quốc." "Hừ!" Tần Vương Doanh Chính nói: "Quỷ Cốc Tung Hoành đã không được, vậy thì phái thiết kỵ Đại Tần thực sự đến đó, ta không tin, mười vạn đại quân, không thể chém giết một Nho môn nhỏ bé, người đâu, truyền Mông Điềm!" Thế là, Mông Điềm suất lĩnh mười vạn thiết kỵ Đại Tần, một đường hùng hổ, đóng trại ngoài cửa Tiểu Thánh Hiền Trang.

"Nho gia!" Mông Điềm nhếch mép, lộ ra nụ cười, sau đó vung tay, nói: "Huynh đệ, xông lên cho ta, người của Nho gia, một người không tha, giết không luận tội!" "Vâng!" "Giết!" Mười vạn binh sĩ thiết giáp, xuống ngựa rút đao, xông vào Nho môn.

Cửa Tiểu Thánh Hiền Trang, Phục Niệm, Nhan Lộ, Trương Lương, Tuyết Nữ, Cao Tiệm Ly, Hiểu Mộng, Tiêu Dao Tử, cùng với tất cả các giáo đồ Nho gia, Mặc gia, Đạo môn, đều đã tập kết.

Binh sĩ ồ ạt xông lên, nhưng có sự bảo vệ của các nho sinh và người của Bách gia, binh sĩ Đại Tần trong chốc lát cũng không thể công phá được Thánh Hiền Trang.

Nhưng, kiếm pháp của Cao Tiệm Ly và Phục Niệm tuy không tồi, nhưng binh sĩ Đại Tần lại quá đông.

Mười vạn người, dần dần tập trung lại.

Sự phòng thủ của mấy người ở cửa, tỏ ra có chút lực bất tòng tâm.

“Lão sư!” Phục Niệm hét lớn về phía sau, nói: “Chúng con... không chống đỡ nổi nữa!” “Khụ khụ khụ...” Phía sau, lão nhân Mạo điệt Tuân Tử, lảo đảo đi ra, thân thể tuy không tốt, nhưng trên người lại có một luồng hạo nhiên chi lực ngút trời.

Luồng hạo nhiên chi lực này, bình thường không lộ ra, nhưng nếu bị kẻ địch ác ý công kích, sẽ hiện ra, hình thành một tấm chắn vô sắc.

“Lũ tiểu nhân, đừng có ngông cuồng!” Thân thể gầy yếu còng lưng của Tuân Tử đứng ở cửa Thánh Hiền Trang, hạo nhiên chi khí trên người ngút trời, một tấm chắn vô hình, trong nháy mắt hình thành tại Tiểu Thánh Hiền Trang.

“Lui cho ta...” Tuân Tử hét lớn một tiếng.

Uy áp vô sắc sánh ngang Kim Tiên, như thủy ngân đổ xuống đất, xông về phía mười vạn đại quân.

Va chạm với sát khí vô biên trên đầu mười vạn thiết kỵ Đại Tần, trong nháy mắt liền đánh tan sát khí và sát khí đó, không còn một mảnh.

“Thật lợi hại...” Những người khác tuy không nhìn thấy cuộc đối đầu vô hình, nhưng với tư cách là chủ tướng Mông Điềm, tự nhiên có thể cảm nhận được.

Mông Điềm trên danh nghĩa là tướng lĩnh Đại Tần, thực tế, cũng là hậu duệ của Vu nhân tộc.

Chương 483

Mặc dù không phải là Đại Vu, không đạt đến tu vi Đại La, nhưng cũng là một Vu nhân khá lợi hại.

"Hừ..." Mông Điềm nhảy một cái, trực tiếp đáp xuống trước vạn quân, một luồng khí thế hùng hồn từ trên người tỏa ra, "Nho môn, sau lưng cũng có tu sĩ, hừ, bây giờ bệ hạ đã nhất thống, là cộng chủ của nhân tộc, các ngươi vẫn còn gây sóng gió, chẳng phải là chống lại Thiên đạo sao, đều phải chết!" Mông Điềm đứng lên, khí thế của Tuân Tử trong nháy mắt yếu đi.

Phía dưới, mười vạn đại quân, lại dâng lên đấu chí, xông về phía Tiểu Thánh Hiền Trang.

"Khụ khụ khụ..." Tuân Tử ho khan mấy tiếng, sau đó cười lớn, nói: "Thôi được, thôi được, nếu muốn ngọc đá cùng tan, lão phu cũng xin phụng bồi đến cùng!" "Thiên sinh nho giả, hạo nhiên bất tuyệt, tâm hỏa truyền thừa, nhất mạch vĩnh kế!" Tuân Tử hít một hơi thật sâu, thân thể còng lưng, đột nhiên trở nên thẳng tắp, như một thanh kiếm cắm trên đất, sắc bén vô cùng.

"Sư tôn, đừng!" "Lão sư, đừng!" Phục Niệm ba người, thấy Tuân Tử như vậy, lập tức kinh hãi thất sắc.

"Hôm nay Tuân Tử, lấy thân nho đạo ba trăm xuân thu, hóa thành tâm hỏa, để chống lại cường địch!" Ầm...

Tuân Tử vừa nói xong, trên thân thể thẳng tắp, đột nhiên bùng lên một ngọn lửa hừng hực.

Ngọn lửa đó màu tím, trong nháy mắt bay về phía mười vạn đại quân.

Dưới chân Tiểu Thánh Hiền Trang, vô tận đại quân, hóa thành biển lửa vô tận.

"Rút lui, mau rút lui..." Mông Điềm hét lên khản cả giọng, nhưng đã muộn.

Tâm hỏa do Tuân Tử hóa thành, nóng bỏng vô cùng, chấp niệm mạnh mẽ, là điều Mông Điềm cả đời hiếm thấy.

Trong mười hơi thở, mười vạn đại quân đó, liền toàn bộ hóa thành tro bụi.

Cùng lúc hóa thành tro bụi, còn có Tuân Tử!

"Sư tôn!" "Lão sư!" "Lão sư!" Vô số đệ tử Nho môn, khóc lóc thảm thiết.

"Giết!" Các nho sĩ nhìn thấy Mông Điềm duy nhất còn sống sót tại hiện trường, lập tức tức giận ngút trời, một đám người vây quanh Mông Điềm, trong khoảnh khắc liền đánh chết hắn.

Nho môn đã giành được thắng lợi trong trận chiến bảo vệ Tiểu Thánh Hiền Trang, nhưng, lại hy sinh người quan trọng nhất đối với Tiểu Thánh Hiền Trang.

Tuân Tử đã chết!

Để bảo vệ đệ tử, Tuân Tử ba trăm tuổi, không tiếc tự đốt tâm hỏa, thiêu chết mười vạn đại quân.

Tất cả, đều nằm trong mắt Diệp Hàn.

Diệp Hàn lúc đó ở hậu sơn, nhưng không ra tay ngăn cản.

Hắn muốn để các đệ tử Nho môn thấy, sư tôn của họ, chết vì đạo nghĩa, chết vì bảo vệ họ.

Họ, từ hôm nay, không còn là những ngọn cỏ non được Tuân Tử bảo vệ, mà sẽ trở thành những cây đại thụ ngút trời.

Diệp Hàn tin rằng, đệ tử Nho gia, tuyệt đối có thể làm được.

Hô...

Diệp Hàn vung tay.

Hồn phách phiêu tán trong trời đất lại ngưng tụ, hình thành một hình người trống rỗng trước mặt hắn.

"Sư tôn!" Hồn phách của Tuân Tử, hành lễ với Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu, nói: "Người có sinh tử, đạo vô thủy chung, ngươi tuy đã chết, nhưng đã để lại đạo nghĩa, đã để lại một phần tinh thần Nho gia trong Nho môn.

Thôi được, ngươi xứng đáng được liệt vào hàng tiên hiền của Nho môn!" "Tạ ơn Sư tôn!" "Vào luân hồi đi!" Diệp Hàn vung tay, ném linh hồn của Tuân Tử vào trong Nhân đạo.

Tần Vương Doanh Chính, nghe tin Tiểu Thánh Hiền Trang chống lại thiết quân Đại Tần, không chỉ tiêu diệt mười vạn đại quân Đại Tần, mà còn giết chết cả Mông Điềm.

Đối với Doanh Chính, điều này không thể chấp nhận được.

"Tiểu Thánh Hiền Trang, phải chết!" Ánh mắt Doanh Chính hơi nheo lại, nói với Vương Tiễn, Vương Bí, Bạch Khởi ba người trước mặt: "Cùng trẫm đi một chuyến đến Tiểu Thánh Hiền Trang đi, nơi đó sợ rằng có tu sĩ đang gây sóng gió, quân đội bình thường đến, không giải quyết được!" Mười vạn đại quân cũng không hạ được, Mông Điềm cũng đã chết.

Điều đó chỉ có thể chứng minh một vấn đề, Tiểu Thánh Hiền Trang, có tu sĩ.

Nếu không, dù thế nào cũng không thể tiêu diệt được mười vạn quân đội Đại Tần, lại còn có Mông Điềm.

Mông Điềm tuy không phải là Đại Vu, nhưng tu vi cũng ở khoảng Kim Tiên.

Tuyệt đối không phải người bình thường có thể giết chết.

"Bệ hạ!" Bạch Khởi có chút lo lắng hỏi: "Nếu có tu sĩ pháp thuật cao minh, bệ hạ chẳng phải sẽ rơi vào tình thế bất lợi sao?

Để thuộc hạ đi, bệ hạ cứ tĩnh quan kỳ biến!" "Ha ha ha!" Thủy Hoàng Đế cười lớn, nói: "Trẫm sợ gì, trẫm là hoàng đế, cộng chủ của thiên hạ, tự có Thiên đạo bảo hộ, sao có thể sợ mấy yêu ma quỷ quái đó.

Hơn nữa, không phải có mười hai kim nhân sao, mang cả mười hai kim nhân đi, ta sẽ đi xem." Thế là, Doanh Chính chỉ mang theo mấy ngàn thân quân, liền cùng Vương Bí, Vương Tiễn, Bạch Khởi và những người khác, mang theo mười hai kim nhân đến đất Tề Lỗ.

Thành Tang Hải, Tiểu Thánh Hiền Trang.

Chương 484

Doanh Chính vừa tiến vào Tiểu Thánh Hiền Trang, liền bị một luồng hạo nhiên chi khí ngút trời trong trang viên làm cho kinh ngạc.

Quả nhiên, là có tu sĩ.

Doanh Chính trong lòng cẩn thận hơn, cảm thấy trước đó mình đã quá sơ suất.

Nhưng, lần này, tất cả đều phải chết!

Ầm ầm ầm...

Doanh Chính giơ tay, một luồng kiếm khí từ tay hắn lao về phía chính điện của Tiểu Thánh Hiền Trang.

Ầm ầm...

Thánh Hiền đại điện, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Doanh Chính, là Vu nhân.

Trong số Vu nhân, là loại có tu vi khá cao, bây giờ đã đạt đến trình độ Đại Vu, so với tiên tổ Xi Vưu năm đó, cũng không kém quá nhiều.

Huống chi bây giờ thân là cộng chủ của nhân tộc, có Thiên đạo khí vận gia trì, trừ phi là Chuẩn Thánh, nếu không không ai có thể chế ngự được hắn.

Đó cũng là vốn liếng để hắn kiêu ngạo coi trời bằng vung.

Còn có, điều người khác không biết là, Doanh Chính trong mấy chục năm đã dùng máu tươi của người sáu nước, sát khí, ngưng tụ thành mười hai kim nhân, có thể thi triển Thập nhị đô thiên thần sát đại trận.

Với sự gia trì như vậy, dù là Chuẩn Thánh, hắn cũng không sợ.

“Kẻ nào, dám xông vào thánh địa Nho môn của ta!” Đệ tử Nho môn, sau khi Tuân Tử qua đời, đột nhiên trưởng thành hơn không ít.

Mấy chục người từ bên trong ùa ra, vây quanh ba người Doanh Chính.

“Các hạ là ai?” Phục Niệm nhìn khí thế toát ra từ trên người Doanh Chính, có chút kinh hãi.

Nhưng, Trương Lương bên cạnh lại nhìn vào thanh kiếm của Doanh Chính, sau đó chắp tay với Doanh Chính, nói: “Không biết Hoàng đế bệ hạ giá lâm Tiểu Thánh Hiền Trang, có ý chỉ gì?” “Cái gì, Tần Vương?” “Doanh Chính?” Nghe Trương Lương nói vậy, mọi người lập tức kinh hãi.

“Không sai!” Doanh Chính nhìn Trương Lương, thản nhiên nói: “Ngươi có thể nhận ra thanh Thiên Vấn trong tay trẫm, cũng có chút kiến thức.

Hôm nay, trẫm đích thân đến, chính là để diệt Nho môn, từ hôm nay, Nho môn và Chư tử bách gia, đều không cần thiết tồn tại nữa!” “Cái gì!” “Không được!” “Dựa vào cái gì?” Đệ tử Nho môn lập tức đại nộ.

“Hừ...” Tần Vương Doanh Chính tức giận, sau đó vung kiếm ra.

“Dựa vào cái gì, dựa vào thanh kiếm trong tay trẫm, diệt Tiểu Thánh Hiền Trang, chẳng qua chỉ là một cái phất tay mà thôi!” Ầm...

Trên kiếm của Doanh Chính, tỏa ra một trận kiếm khí tuyệt thế vô song, bay về phía ba người Phục Niệm.

Phục Niệm, Nhan Lộ, Trương Lương!

Ba người cùng nhau giơ kiếm phòng ngự, nhưng vẫn không thể chống lại một đạo kiếm ý vô song của Doanh Chính.

Quá mạnh!

Trong mắt Phục Niệm, tràn ngập sự khó tin.

Đường đường Tần Vương, cộng chủ của nhân tộc, sao có thể có công lực như vậy, mạnh hơn lão sư cả trăm lần.

"Hôm nay, phải chết rồi sao?" Nhan Lộ có chút không cam lòng!

Trương Lương vội vàng lùi lại, nhưng cũng biết, không có lão sư bảo hộ, hôm nay sợ rằng khó thoát khỏi cái chết.

"Ai...

Nho đạo của ta, vong rồi!" Trương Lương nhắm mắt lại.

Chờ chết!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, một đạo kiếm quang còn sáng hơn, từ hậu sơn truyền đến, không thiên không lệch va chạm với kiếm khí do Doanh Chính phát ra, trong nháy mắt phá tan kiếm khí của Doanh Chính.

"..." Ba người kinh hãi, vội vàng nhìn về phía sau: Lão sư sao?

Không đúng, lão sư đã thân hóa tâm hỏa, vẫn đạo vong rồi!

"Ai?" Doanh Chính lập tức kinh hãi thất sắc.

Một đạo kiếm khí vừa rồi, Kim Tiên căn bản chắc chắn phải chết, đối phương lại ung dung đỡ được.

Vậy thì...

Ông ông...

Chương 485

Không gian hơi rung động.

Bóng dáng Diệp Hàn hiện ra, đứng bất động trong hư không.

“Sư tổ, Sư tổ!” 71.

Các nho sĩ nhìn thấy Diệp Hàn liền đồng loạt hành lễ.

“Hay lắm!” Doanh Chính nhìn Diệp Hàn, nói: “Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Khổng Tử của Nho gia, ha ha, hóa ra là một tu sĩ.

Thật nực cười, trẫm là cộng chủ của nhân tộc, đường đường tu sĩ, can thiệp vào chuyện của nhân tộc, chẳng lẽ không biết trên có Thiên đạo sao?” “Hửm?” Diệp Hàn đáp xuống đất, nhìn thẳng vào Doanh Chính, thản nhiên nói: “Chuyện của nhân tộc, bản tọa tự nhiên sẽ không nhúng tay.

Nhưng... ngươi có chắc, ngươi thật sự là nhân tộc không?” Ánh mắt của Diệp Hàn, bình thản, bình thản đến đáng sợ.

Ánh mắt rơi trên người Doanh Chính, khiến Doanh Chính bỗng rùng mình.

“Nói năng hồ đồ, hừ!” Doanh Chính hít một hơi thật sâu, khí thế tỏa ra, nói: “Trẫm là cộng chủ của nhân tộc, nhất thống thiên hạ, công tích hơn cả Tam Hoàng Ngũ Đế, các đời Nhân Hoàng, không phải là nhân tộc, thì là gì?” Mọi người cũng đều tò mò nhìn về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn gật đầu, nói: “Cũng đúng, bộ lạc Cửu Lê, vốn là nơi nhân tộc và Vu tộc sống xen kẽ, giao thoa với nhau mà sinh ra, nếu miễn cưỡng nói là nhân tộc, cũng không thể nói là không đúng!” Lời này vừa dứt, Doanh Chính không thể ngồi yên được nữa.

Thân thế lai lịch của hắn, đã bị người ta biết rõ mồn một.

“Vậy thì sao?” Doanh Chính nói: “Trẫm nhất thống thiên hạ, công tích vô lượng, ngay cả Thiên đạo cũng công nhận trẫm, hôm nay, ngươi thân là tu sĩ lại nhúng tay vào chuyện của nhân tộc, trong Nho môn, những nho sinh này, toàn bộ đều phải chết!” Ầm ầm ầm...

Khí thế trên người Doanh Chính, toàn bộ tỏa ra.

Một luồng uy áp vô song bao trùm mọi người, trong uy áp đó, có vô tận huyết khí, vô tận sát khí.

Khí thế thuộc về Đại Vu, so với Mông Điềm, Tuân Tử trước đó, cao hơn rất nhiều.

Đương nhiên rồi, trong Tiểu Thánh Hiền Trang, tự động sinh ra một đạo phòng ngự hạo nhiên chính khí của Nho gia, nhưng, luồng hạo nhiên chính khí đó tuy lớn, nhưng trước mặt Doanh Chính, lại như giấy mỏng bị phá nát.

“Trẫm là thiên tử, là con của Thiên đạo!” Doanh Chính rút bảo kiếm Thiên Vấn, một kiếm chém về phía Diệp Hàn: “Tất cả những ai cản trở trẫm, đều giết!” Một đạo kiếm khí đó, mang theo uy thế hoàng hoàng, có sức mạnh vô thượng của Đại Vu, có khí thế đế vương hoàng hoàng, còn có khí tức long vương thuộc về Doanh Chính.

Dưới một kiếm, vạn vật bị hủy diệt, ngay cả hư không cũng hơi rung động.

Ầm...

Kiếm khí bay ngang.

Diệp Hàn không dùng bất kỳ vũ khí nào, chỉ hơi đưa tay ra, nhẹ nhàng vẫy một cái.

Một đạo kiếm khí vô song đó, liền lập tức vỡ nát, tan biến trong trời đất.

“Ánh sáng đom đóm!” Diệp Hàn nói: “Sức mạnh của ngươi, quá yếu!” Ầm...

Diệp Hàn đứng tại chỗ, chỉ nhẹ nhàng đẩy ra một chưởng.

Vô tận pháp lực và Lực chi pháp tắc liền bao quanh, hư không hình thành một đại thủ ấn màu vàng, cách không một chưởng đánh vào người Doanh Chính.

Doanh Chính không kịp phòng bị, bị Diệp Hàn một chưởng đánh rơi xuống đất, lăn ra ngoài Tiểu Thánh Hiền Trang.

Phụt...

Doanh Chính phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân da thịt nứt toác.

Diệp Hàn, lại chỉ dùng chưa đến nửa phần sức mạnh.

“Chết tiệt!” “Dám công kích bệ hạ!” “Giết!” Bạch Khởi, Vương Bí, Vương Tiễn ba người rút bảo kiếm, xông về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn chỉ xoay người một cái, một chút lực đạo từ vạt áo, liền hóa giải công kích của ba người, lực đạo đó không giảm, đánh vào người ba người.

Ba Vu nhân trong nháy mắt thân thể vỡ nát.

“...Các ngươi đều ép trẫm!” Doanh Chính đứng dậy từ trên đất, toàn thân máu me, nhưng lại vung tay, mười hai kim nhân sáng chói trong nháy mắt được tế ra.

“Triệu hoán, Bàn Cổ chân thân!” Ầm ầm ầm...

Thập nhị đô thiên thần sát đại trận được tế ra, một thân thể đen kịt cao ngàn trượng, từ trên cao nhảy xuống, tay cầm một chiếc rìu lớn, đối diện với Diệp Hàn, một rìu liền chém xuống.

Ầm ầm ầm...

Trời đất chìm trong bóng tối, tinh tú rơi rụng.

Hư không vô tận, biến thành một mảnh đen tối.

Mây đen cuồn cuộn, ánh chớp màu tím, thỉnh thoảng chiếu sáng cả hư không.

Chương 486

Thân thể đen kịt cao ngàn trượng đó, phảng phất như một Hỗn Độn Ma Thần bước ra từ tuế nguyệt vô tận, sở hữu sức mạnh vô biên.

Tất cả mọi người, khi nhìn thấy thân thể đen kịt đó, đều có một sự thôi thúc muốn quỳ lạy.

"Hôm nay, ngươi chắc chắn phải chết!" Doanh Chính mắt trợn trừng, nhìn Diệp Hàn.

Diệp Hàn lại không hề để ý, chỉ cười một tiếng, vung tay áo, thân thể Bàn Cổ khổng lồ đó, trong nháy mắt vỡ tan.

"....." Nhìn thấy cảnh tượng này, Doanh Chính bắt đầu hoảng sợ.

Mười hai kim nhân, Thập nhị đô thiên thần sát đại trận, lá bài tẩy cuối cùng, vậy mà, bị người ta dễ dàng phá giải như vậy.

Vậy tu vi của người này cao đến mức nào!

Doanh Chính đột nhiên không dám động đậy.

"Ngươi dám giết trẫm?" Doanh Chính ha ha cười lớn, nói: "Trẫm là con của Thiên đạo, đức hơn Tam Hoàng Ngũ Đế, ngươi không thể giết trẫm!" "Ai..." Diệp Hàn thở dài một hơi, nói: "Bản tọa không giết ngươi, là vì ngươi đã nhất thống thiên hạ, chứ không phải vì Thiên đạo bảo hộ, ngươi thật sự cho rằng, Thiên đạo có thể làm gì được ta?" Diệp Hàn đưa tay ra, một đại ấn màu vàng liền được lấy ra, chỉ thấy trên đại ấn đó có chín con rồng quấn quanh, lấp lánh ánh sáng vàng vô tận.

"Ngươi có biết, đây là vật gì không?" Diệp Hàn hỏi Doanh Chính.

Doanh Chính vẻ mặt ngơ ngác, nhưng cẩn thận nói: “Chẳng lẽ, là Không Động Ấn thượng cổ?

Không đúng, ấn này sao lại ở trong tay ngươi.” “Hừ!” Diệp Hàn cười lạnh, nói: “Tự nhiên là ta mượn từ các tiên tổ nhân tộc ở Hỏa Vân Động.” Sắc mặt Doanh Chính càng thêm rung động.

Lúc này, dù là một con lợn, cũng biết thế lực sau lưng Nho môn không đơn giản.

Có thể mượn được chí bảo của nhân tộc Không Động Ấn từ các thánh ở Hỏa Vân Động, điều đó chứng tỏ gì?

Chứng tỏ tu sĩ trong Nho môn, tuyệt đối là đại tu từ thời thượng cổ.

Mình thật sự bị việc nhất thống thiên hạ làm cho đầu óc mê muội, cho rằng khắp thiên hạ, không ai có thể địch lại?

“Ông...” Diệp Hàn đánh một đạo pháp lực vào Không Động Ấn, Không Động Ấn trong nháy mắt có phản ứng, một đạo kim quang bay ra, chiếu rọi vạn vật.

Ngay cả Doanh Chính sau khi nhìn thấy kim quang đó, cũng cảm thấy nhân hoàng chi khí trong cơ thể rục rịch, muốn cúi đầu bái lạy.

Quả nhiên... là chí bảo của nhân tộc.

“Hôm nay, ta lấy Không Động Ấn, cáo tri Tam giới, từ nay về sau phàm là cộng chủ của nhân tộc, không được tu hành thiên địa đại đạo!” Lời này vừa dứt, cả Tam giới trong nháy mắt có phản ứng, khí cơ giữa trời đất trở nên trong lành.

Ầm ầm ầm...

Khí thế trên người Doanh Chính, trong nháy mắt tiêu tan, tu vi và pháp lực của hắn, cũng đang nhanh chóng trôi đi.

Cùng với sự trôi đi của tu vi và pháp lực, tuổi thọ của Doanh Chính cũng xảy ra thay đổi.

Trong vài hơi thở, mái tóc đen dài đó, đã trở nên hoa trắng già nua.

"Nể tình ngươi là cộng chủ của nhân tộc, có chút công lao với nhân loại, bản tọa không giết!" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Cút đi!" Doanh Chính rời khỏi Thánh Hiền Trang.

Lảo đảo dưới sự dìu dắt của tùy tùng, trở về trên ngự liễn, không hề dừng lại, trực tiếp thúc ngựa nhanh chóng trở về Hàm Dương.

Trên đường trở về Hàm Dương qua quận Kinh Đông, đột nhiên trên trời rơi xuống một khối thiên thạch khổng lồ, không thiên không lệch, vừa hay rơi cách ngự liễn của Doanh Chính không xa.

Đây là dị tượng trời đất, Doanh Chính dẫn người đến xem ngay lập tức.

Chỉ thấy trên thiên thạch đó bốc khói, đỏ rực như sắt.

Nhưng ở mặt bắc của thiên thạch, lại có mấy chữ, khiến Doanh Chính sau khi xem xong, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Minh niên long vương tử!

Mặt bắc của thiên thạch, năm chữ.

Nhưng Doanh Chính lại biết, đây là cảnh báo của Thiên đạo.

Cũng là ám thị của Thiên đạo, trẫm là long vương của đế quốc Đại Tần, sang năm, sinh mệnh của trẫm phải đi đến hồi kết sao?

Doanh Chính trở về Hàm Dương, một thân tu vi mất hết.

Chuyện lần này, khiến hắn vô cùng phiền muộn, nếu không phải vì muốn diệt Nho môn, sao lại rơi vào cảnh này? 72.

Trẫm... thật không đáng mà!

Chương 487

Nếu không muốn diệt Nho môn, trẫm chắc chắn sẽ giống như Tam Hoàng Ngũ Đế, hưởng thụ thiên hạ mấy trăm năm.

Nhưng bây giờ, thiên hạ mới nhất thống mười lăm năm, ta phải chết sao?

Từ đó, Doanh Chính có tâm bệnh, thân thể ngày một suy yếu.

Năm thứ hai, gần như không thể xuống giường được, có lẽ dự cảm được mình sắp chết, Doanh Chính gọi tất cả các con trai là đệ tử của Vu nhân tộc đến đại điện.

"Sau khi ta chết, các ngươi tiếp quản Đại Tần, hãy nhớ, vĩnh viễn không được phạm vào Nho gia!" Ánh mắt Doanh Chính, hơi co lại: "Nhưng, trên triều đình, cũng vĩnh viễn không dùng người của Nho gia!" Có thể, ta không trêu chọc ngươi, nhưng bảo ta dùng ngươi, cũng không thể nào.

"Vâng!" Tất cả mọi người quỳ xuống, dập đầu với Doanh Chính.

Không lâu sau, người sáng lập đế quốc Đại Tần Doanh Chính, liền chết trên giường bệnh.

Thừa tướng Lý Tư và Trung xa phủ lệnh Triệu Cao cấu kết, ngấm ngầm sửa đổi di chúc của Thủy Hoàng Đế, ép buộc lập Hồ Hợi làm Nhị Thế Hoàng Đế.

Nhị Thế Hoàng Đế lên ngôi, không nghĩ cho dân, mà chỉ suốt ngày hưởng lạc, vơ vét vô độ.

Đất nước vừa trải qua chiến loạn, làm sao chịu nổi sự dày vò như vậy, ba năm sau, cả nước đều dấy lên ngọn lửa phản kháng bạo Tần.

Huyện Bái!

Một ngày nọ, huyện lệnh Bái huyện sai Lưu Bang dẫn phạm nhân đến Hàm Dương, đưa những phạm nhân này đến Hàm Dương cho triều đình sai khiến, xây dựng cung A Phòng.

Kết quả vừa ra khỏi cửa đi chưa được hai trăm dặm, tội phạm đã chạy mất một nửa, Lưu Quý cũng không thể truy đuổi về được.

Số người thiếu hụt quá lớn, đến Hàm Dương còn mười vạn tám nghìn dặm, cũng không thể giao cho triều đình.

Trở về, lại không thể giao cho huyện lệnh Bái huyện.

Lưu Quý trong lòng suy nghĩ: Mẹ kiếp, thôi rồi, lão tử không làm nữa, chạy thôi, lão tử chạy đêm.

Lưu Quý tập hợp tất cả phạm nhân, nói: "Các ngươi, cũng phải đi, ta đây, cũng ngại đường quá xa, thế này đi, ta đi, các ngươi muốn chạy thì cứ chạy, từ hôm nay trở đi, không ai quản các ngươi nữa!" 73.

Kết quả là hành động tiêu cực này của Lưu Quý trong nháy mắt đã cảm động những tù nhân bỏ trốn đó, các tù nhân đồng loạt bày tỏ rằng ta nguyện ý đi theo ngươi, ta không chạy nữa.

Lưu Quý thế là có được hơn một trăm người, tạm thời đóng quân gần núi Mang Đãng.

Cũng kỳ lạ, hôm đó mọi người đang đi đường, trong núi Mang Đãng đột nhiên lao ra một con mãng xà dài mấy chục trượng, lao về phía mọi người.

Mọi người sợ hãi chạy tán loạn. 74.

Lưu Quý cũng sợ, nhưng vì chạy chậm nên mắt thấy sắp bị mãng xà nuốt chửng, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Hiên Viên Kiếm bên hông đột nhiên bay ra, tuy vẫn còn nằm trong vỏ nhưng một kiếm chém xuống đã chém con mãng xà trắng làm hai đoạn.

Phụt...

Một trận mưa máu bay ra, rơi xuống đất, nhuộm đỏ một vùng đất núi Mang Đãng.

Những người chạy trốn bên cạnh thấy tình huống này, trời ạ, cũng không chạy nữa, quay lại quỳ lạy Lưu Bang.

Vừa rồi Lưu Quý, quả thực như có thần trợ.

Thực ra Lưu Quý cũng kinh ngạc không thôi, nhìn thanh Hiên Viên Kiếm trong tay vẫn không rút ra được, trong đầu hắn, lại hiện lên bóng dáng trẻ tuổi mấy năm trước.

Ta... thật sự có thể có được vạn dặm non sông.

Thấy Lưu Quý như có thần trợ, những người xung quanh đều kính sợ.

Buổi tối, trong núi Mang Đãng có một bà lão khóc lóc thảm thiết, mọi người cảm thấy kỳ lạ, đi đến hỏi.

Lại thấy bà lão đó ôm con mãng xà bị Lưu Quý chém giết ban ngày, vừa ôm, vừa khóc.

Mọi người cảm thấy kỳ lạ, hỏi: "Bà khóc cái gì?" Bà lão nói: "Con trai ta là con của Bạch Đế, bị con của Xích Đế chém giết, nên ta khóc!" Mọi người trong lòng kinh hãi, hóa ra...

Lưu Quý là con của Xích Đế?

Mọi người lại nhìn bà lão đó, lại đột nhiên biến mất không thấy.

Thế là từ đó về sau, mọi người đối với Lưu Quý càng thêm kính sợ, và tin phục.

Vừa hay lúc này, thiên hạ đại loạn, các châu huyện đều sớm tối khó giữ.

Huyện lệnh Bái huyện cũng sợ hãi, thế là nghe theo kiến nghị của Tiêu Hà, phái người đón Lưu Quý về, phòng thủ Bái huyện.

Khi Lưu Quý đến dưới thành, huyện lệnh Bái huyện lại sợ Lưu Quý vào thành gây rối, thế là đóng cửa thành, từ chối cho Lưu Quý vào thành.

Chương 488

Lưu Quý lập tức đại nộ, cùng Tiêu Hà và những người khác trong ngoài phối hợp, hạ được Bái huyện.

Huyện lệnh Bái huyện bị chém giết ngay tại chỗ.

Cứ như vậy, Lưu Quý liền chiếm được Bái huyện, tự xưng Bái Công.

Lưu Quý cũng chính thức đổi tên thành Lưu Bang.

Nhiều năm sau, thế lực của Lưu Bang ngày càng lớn, cùng Hạng Vũ đều phục vụ dưới trướng Sở Vương.

Sau khi chinh phạt bạo Tần, Hạng Vũ đến Cự Lộc công đả Triệu quốc, Lưu Bang được phái đi công đả Hàm Dương.

Lưu Bang một đường tây tiến, một năm sau, cuối cùng cũng đến dưới thành Hàm Dương.

Đội quân tinh nhuệ cuối cùng của đế quốc Đại Tần, trấn thủ thành Hàm Dương.

"Giết..." Quân đội của Lưu Quý, do Phàn Khoái dẫn đầu, công phá một hồi lâu, nhưng vẫn không thể công hạ được thành trì.

Một là thành Hàm Dương cao lớn, hai là phòng tuyến cuối cùng, do Vu nhân phòng ngự, thân thể cường tráng lực lớn vô cùng, quân đội của Lưu Bang căn bản không phải là đối thủ.

"Không được, những người này thật kỳ lạ!" Phàn Khoái nói: "Da của những người này, như thể được làm bằng gang thép, mẹ kiếp căn bản đánh không động!" "..." Lông mày của Lưu Quý, cũng nhíu lại.

Chuyện này, lần đầu tiên hắn thấy.

Lúc này, mưu sĩ số một dưới trướng Lưu Quý, cũng là đệ tử của Tiểu Thánh Hiền Trang, Trương Lương đi đến, nói với Lưu Quý: "Chúa công, Doanh thị nhất tộc, là hậu duệ của Vu nhân Xi Vưu, thân thể cường tráng vô cùng, kiên cố không thể phá." "Vậy phải làm sao?" Lưu Quý nhìn Trương Lương, nói: "Cho lão tử một chủ ý đi." Trương Lương nói: "Chúa công lại có thể phá!" "Làm sao phá?" "Kiếm của ngài!" Trương Lương nói: "Thế gian có thể phá vỡ được nhục thân của Vu tộc, chỉ có Hiên Viên Kiếm, bây giờ đang ở trong tay ngài." "Cái thứ này?" Lưu Quý đưa thanh Hiên Viên Kiếm bên hông mấy năm chưa từng rút ra về phía trước, nói: "Thứ đồ bỏ đi này, cũng rút không ra được!" Lời vừa dứt, đột nhiên nghe thấy trên kiếm truyền đến một tia rung động.

Lông mày Lưu Bang khẽ nhướng lên, sau đó hai tay hơi dùng lực, Hiên Viên Kiếm liền được rút ra.

"Hả, rút ra được rồi?" Lưu Quý kinh hãi, đồng thời nhớ lại lời của người trẻ tuổi năm đó.

"Lưu Quý, bản tọa hôm nay tặng ngươi vạn dặm non sông, nhưng ngươi nợ bản tọa một đoạn nhân quả, hãy nhớ kỹ!" "Ngày kiếm tuốt khỏi vỏ, ắt sẽ tự tỏ tường!" Ngày kiếm tuốt khỏi vỏ... ngày kiếm tuốt khỏi vỏ...

Lưu Bang đột nhiên ngộ ra, ánh mắt nhìn lên thân kiếm, lại thấy trên kiếm lóe lên một hàng chữ vàng.

Bãi truất bách gia, độc tôn nho thuật!

Lưu Quý nhìn thanh kiếm, lại nhìn Trương Lương.

Lại thấy Trương Lương mỉm cười, nói: "Chúa công, có thể phá thành rồi!" "Được, được!" Lưu Quý hít một hơi thật sâu, trường kiếm trong tay vung lên.

Hô hô...

Vô số kiếm khí bay ra, nhục thân của vô số Vu nhân trên tường thành, trong nháy mắt bị phá vỡ.

"Giết..." Quân đội của Lưu Quý không lâu sau, liền công phá được thành.

Sau khi Lưu Bang tiến vào thành Hàm Dương, nghe theo kiến nghị thu phục lòng người của Trương Lương, đã giao ước với bá tánh ba điều luật.

Toàn bộ thành Hàm Dương không bị xâm phạm mảy may.

Nhưng cung Hàm Dương lại bị Lưu Quý (Lưu Bang) lục soát sạch sẽ.

Tương truyền Lưu Quý vào cung của Hồ Hợi, được vô số mỹ nhân, rồi chìm đắm trong đó mấy ngày liền.

Đương nhiên, Lưu Bang cũng có chút tham vọng, sau khi hưởng lạc xong liền ra ngoài, lại tiếp kiến vô số đại tộc ở Hàm Dương, trấn an họ rằng Lưu Bang sẽ không làm tổn hại đến lợi ích của họ.

Trong tình huống này, Lưu Bang đã đứng vững gót chân ở Quan Trung.

Thời bấy giờ, thiên hạ đang đại loạn, Lưu Bang tuy chiếm được Hàm Dương trước một bước, nhưng lại không phải là thế lực mạnh nhất trong các chư hầu thiên hạ.

Thiên hạ lúc đó, Hạng Vũ giết Sở Vương, tự lập làm Tây Sở Bá Vương, quân đội có sức chiến đấu đứng đầu thiên hạ.

Thứ hai, Chương Hàm thống lĩnh ba mươi vạn quân Tần, cũng là một thế lực không thể xem thường, mạnh hơn Lưu Bang.

Các nước còn lại như Yến, Hàn, Triệu, Ngụy, Tề đều đã phục

quốc.

Thiên hạ một lần nữa rơi vào loạn chiến.

Lưu Bang ngồi giữ Hàm Dương, lại trở thành mục tiêu của mọi người.

May mà có Trương Lương và Nho gia hết lòng giúp đỡ, Lưu Bang dùng binh gia Hàn Tín, lần lượt tiêu diệt nước Triệu, nước Tề.

Lại lôi kéo được sự ủng hộ của Bành Việt, Anh Bố và những người khác, mới có vốn liếng tranh hùng thiên hạ.

Sau đó, tất cả mọi người trong thiên hạ đều tôn xưng Hạng Vũ là Tây Sở Bá Vương.

Hạng Vũ phân phong, Lưu Bang được phong ở Hán Trung, làm Hán Trung Vương, cũng gọi là Hán Vương.

Chương 489

Khi Hán Vương vào Hán Trung, đã dùng kế "minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương", mấy năm sau xuất binh, cùng Hạng Vũ tranh đoạt thiên hạ.

Cuối cùng vì được Anh Bố, Bành Việt, Hàn Tín và những người khác hết lòng ủng hộ, lại có Nho gia làm hậu thuẫn, đã đại bại Hạng Vũ ở Cai Hạ.

Từ đó!

Lưu Bang kiến lập Đế quốc Đại Kinh, thiên hạ lại một lần nữa quy về một mối!

Triều Hán được thành lập, việc đầu tiên Lưu Bang làm sau khi xưng đế là ban bố chính lệnh, xác định lý niệm trị quốc, đó là trọng dụng Nho gia, mời đệ tử Nho môn vào triều làm quan.

Trương Lương là người đứng đầu Nho gia, đã kiến nghị với Lưu Bang, chế định một loạt chế độ tuyển chọn quan lại.

Chế định và thành lập chế độ khoa cử.

Từ đó!

Nho môn đại hưng!

Đương nhiên, ngoài Nho gia ra, các nhà khác tuy vẫn tồn tại, nhưng khí thế đều đã suy yếu.

Thành Tang Hải, trong Tiểu Thánh Hiền Trang.

Diệp Hàn lấy danh nghĩa tổ sư, triệu tập tất cả đệ tử Nho môn, lần cuối cùng giảng thụ đạo Nho học ở nhân gian.

Lần này, tất cả đệ tử Thánh Hiền Trang, thậm chí cả đại nho trong

thiên hạ, đều tìm đến vì danh tiếng.

Ngay cả hoàng đế khai quốc của Đế quốc Đại Kinh là Lưu Quý cũng mặc y phục nho sinh, đến nghe đạo.

Đạo trường của Nho môn, một mảng đen kịt, vô số người chen chúc.

Lưu Bang tuy là hoàng đế của Đế quốc Đại Kinh, nhưng ở trong Thánh Hiền Trang, thân phận của ông ta không có chút tác dụng nào.

Vị trí còn xếp sau cả Phục Niệm, Trương Lương và những người khác.

Lúc này, Diệp Hàn đáp xuống giữa đạo trường.

Mọi người lập tức nín thở, hai mắt nhìn về phía Diệp Hàn.

Dù sao, cả đời người cũng chưa từng gặp được Khổng Tử trong truyền thuyết của đạo Nho.

Khổng Tử là nhân vật của ba trăm năm trước, năm đó ở Tề Lỗ giảng đạo năm mươi năm, bây giờ chắc đã là một tiên nhân tóc bạc phơ rồi chăng?

Nhưng khi mọi người nhìn thấy Diệp Hàn, lập tức kinh hãi thất sắc.

Sao lại trẻ như vậy?

Sự trẻ trung của Diệp Hàn khiến người ta hoài nghi nhân sinh.

Đương nhiên, người kinh ngạc nhất tại đây phải kể đến Lưu Bang, Tiêu Hà, Phàn Khoái và những lão thần từng theo Lưu Bang khởi nghĩa.

Mấy năm trước, họ đã từng gặp Diệp Hàn.

Hóa ra, vị tiên nhân năm xưa chính là tổ sư của Nho môn?

“Thế nào là đạo Nho?” Diệp Hàn ngồi ở trên, vẻ mặt không chút gợn sóng: “Đạo Nho, lấy nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, trung, hiếu, để làm cốt, lấy thiên hạ làm phép, nội tu hạo nhiên chính khí, sau đó sẽ không gì không thắng được…” “Trước tu dưỡng bản thân, sau mới thay đổi thế giới, cái gọi là tu tề trị bình, là trước tu thân, sau tề gia, sau trị quốc, sau bình thiên hạ…” “Sứ mệnh của Nho môn chúng ta là gì?” “Vì trời đất lập tâm!” “Vì dân chúng lập mệnh!” “Vì thánh nhân đời trước kế thừa tuyệt học!” “Vì muôn đời sau mở ra thái bình!” …Ầm ầm ầm… Lời của Diệp Hàn, câu nào cũng là lời vàng ý ngọc!

Mỗi một câu đều đánh thẳng vào nội tâm của các nho tử.

Trên bầu trời, Thiên Đạo có cảm ứng, giáng xuống vô biên công đức, năm thành nhập vào trong cơ thể Diệp Hàn, phần còn lại thì rơi xuống trên người mọi người.

Chút công đức này, Diệp Hàn đã không còn coi trọng nữa.

“Được rồi!” Diệp Hàn giảng đạo sắp kết thúc, nhìn mọi người nói: “Nếu có nghi vấn, cũng có thể nêu ra!” Những người bên dưới bàn tán xôn xao, nhưng không ai dám hỏi.

Lúc này, một đệ tử trong Tiểu Thánh Hiền Trang tên là Nhan Lộ, đã lấy hết can đảm đứng lên, hành lễ với Diệp Hàn, nói: “Sư tổ có lễ, đệ tử tối hôm qua lúc đi ngủ, thường tự kiểm điểm bản thân ba lần, nhưng phát hiện mình không có lỗi gì, vậy có cần mỗi ngày đều phải tự kiểm điểm bản thân ba lần không ạ?” Mọi người nhìn về phía Diệp Hàn!

Diệp Hàn gật đầu, nói: “Rất tốt.

Mỗi ngày tự kiểm điểm bản thân ba lần, là để nhìn lại chính mình.

Nếu có lỗi, thì sửa đổi, không có thì cố gắng hơn.

Cái gọi là, có thì sửa, không thì gắng!” Giọng nói của Diệp Hàn,

như tiếng chuông lớn, đánh thẳng vào nội tâm Nhan Lộ.

"Vâng!" Nhan Lộ lập tức cúi đầu, mặt lộ vẻ hổ thẹn, trong lòng bắt đầu suy ngẫm: có lỗi, không có lỗi.

Tổ sư nói đúng.

Có thì sửa, không thì gắng!

Chương 490

75.

Sau đó lại có mấy người nêu ra vấn đề, Diệp Hàn đều lần lượt giải đáp từng việc.

Sau khi kết thúc đạo trường, Diệp Hàn phất tay áo, nói: "Lần giảng đạo này, đến đây là kết thúc.

Sau này, ta sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, các ngươi hãy ghi nhớ giáo nghĩa của Nho môn!" "Vâng!" Mọi người quỳ rạp xuống đất.

Diệp Hàn đứng dậy, chắp tay sau lưng, ánh mắt xuyên qua đám đông, rơi vào người Lưu Bang.

Ánh mắt Lưu Bang khẽ động.

Thật ra, lần này Lưu Bang đến, không phải để nghe đạo, dù sao ông ta cũng không hiểu.

Lần này, là mang theo tâm thế triều thánh mà đến.

Khi nhìn thấy Diệp Hàn chính là người năm đó tặng kiếm cho mình, nội tâm Lưu Bang chấn động vô cùng, đối với Diệp Hàn càng thêm kính trọng.

"Rất tốt!" Diệp Hàn nói hai chữ, rồi cách không vươn tay.

Thanh kiếm trên người Lưu Bang liền rơi vào tay Diệp Hàn.

"Đây là kiếm của Hiên Viên Hoàng Đế mà bản tọa đã cho ngươi mượn, bây giờ, cũng đến lúc trả lại rồi!" Diệp Hàn thu hồi bảo kiếm.

Lưu Bang có chút thất vọng.

"Ta đi đây!" Thân hình Diệp Hàn bỗng bay lên trời cao, biến mất không thấy.

Mọi người đều quỳ lạy dưới đất, rất lâu sau mới đứng dậy.

Từ đó, Nho gia trở thành đạo môn duy nhất được triều đình ủng hộ, giang sơn của Đế quốc Đại Kinh vững chắc, Lưu Bang trở thành cộng chủ của nhân tộc.

Nhưng vì trước đó Diệp Hàn đã dùng ấn Không Động tước đoạt quyền lợi tu hành đại đạo của Nhân Hoàng, nên Lưu Bang tuy là cộng chủ thiên hạ, lại không thể tu tập đạo pháp.

Nho gia hưng thịnh.

Khí vận mang lại, tự nhiên cũng rót vào Tiệt giáo.

Vốn dĩ, trong cuộc cạnh tranh với Thiên Đình và Phật quốc phương Tây, Tiệt giáo đang ở thế yếu, nay lập tức vượt qua Thiên Đình, cùng Phật môn phân chia ngang ngửa.

Nhân gian Nho môn thịnh hành, ở Địa Tiên Giới, khí vận không ngừng bay về phía Tiệt giáo.

Khí vận của Tiệt giáo, trong nháy mắt đã vượt qua Thiên Đình, không thua kém gì khí vận hương hỏa của Phật môn.

Trong Tam Giới, hình thành thế chân vạc.

Một ngày nọ, trên đảo Kim Ngao ở Đông Hải, Diệp Hàn gọi Lục Nhĩ Mi Hầu đến đạo trường của mình, nói: "Hiện tại, có một cơ duyên dành cho ngươi, hãy trân trọng." Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức mừng rỡ, vội hỏi: "Dám hỏi lão sư, là cơ duyên gì?" Từ khi bái nhập môn hạ của Diệp Hàn, Lục Nhĩ Mi Hầu đã nhận được lượng lớn tài nguyên tu hành, nhận được tuyệt thế công pháp 《Cửu Chuyển Huyền Công》 do Diệp Hàn ban cho, Lục Nhĩ Mi Hầu đối với hai chữ cơ duyên, càng xem trọng hơn.

"Giữa trời đất, có bốn con khỉ!" Diệp Hàn nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, nói: "Bốn con khỉ này, đều do bản nguyên của một trong ba ngàn Ma

Thần thời đó là Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, ngươi có biết không?" "…Đệ tử chỉ biết mình sinh ra từ bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên, lẽ nào, còn có những con khỉ khác!" Lục Nhĩ Mi Hầu ngẩn ra.

Diệp Hàn nói: "Bốn con khỉ, lần lượt là Linh Minh Thạch Hầu, Lục Nhĩ Mi Hầu, Thông Tí Thần Viên và Xích Khao Mã Hầu, ngươi chính là một trong bốn con khỉ đó, Lục Nhĩ Mi Hầu." "Ồ." Lục Nhĩ nghe xong lời của Diệp Hàn, trong lòng hơi kinh ngạc: cứ tưởng mình đã kế thừa toàn bộ bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên, không ngờ chỉ được một phần tư.

"Xích Khao Mã Hầu, Thông Tí Thần Viên, năm đó đầu quân cho Yêu tộc, đã sớm vẫn lạc trong đại chiến Vu Yêu, bản nguyên của chúng đã quay về với trời đất, tự nhiên không còn tồn tại nữa.

Nhưng Linh Minh Thạch Hầu, lại là con khỉ có bản nguyên đầy đủ nhất trong bốn con, hiện tại, sắp xuất thế!" "Cái gì, bản nguyên đầy đủ nhất?" Lục Nhĩ nghe xong liền không chịu: "Sư tôn, người nói cho con biết, Linh Minh Thạch Hầu ở đâu, con đi giết nó, dung hợp bản nguyên của nó!" "Đừng vội!" Diệp Hàn nói: "Hiện tại nó còn chưa xuất thế, thay vì giết nó để dung hợp, không bằng nhân lúc nó chưa xuất thế mà dung hợp, như vậy mới có thể viên mãn." "Ở Đông Thắng Thần Châu có một nước Ngạo Lai, trong nước có một ngọn núi gần biển, tên là Hoa Quả Sơn.

Núi này là tổ mạch của mười châu, là rồng của ba đảo, từ khi trời đất mới phân, hồng mông mới định đã thành.

Trên núi có một tảng đá, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, chính là Linh Minh Thạch Hầu, ngươi hãy đến đó, dùng bản nguyên của mình dung nhập vào trong đó, hợp hai làm một, đợi đến khi nó xuất thế, vi sư tự nhiên sẽ đưa ký ức của kiếp này vào trong đó, lúc đó, ngươi sẽ có sức mạnh khuấy sông đảo biển!" "…" Lục Nhĩ Mi Hầu hít sâu một

hơi, hơi chần chừ, bởi vì điều này đồng nghĩa với việc phải từ bỏ tu vi Đại La Kim Tiên hiện tại, rồi chuyển thế tu luyện lại từ đầu.

"Yên tâm!" Diệp Hàn lại nói: "Sau khi dung hợp bản nguyên của Linh Minh Thạch Hầu, căn nguyên tư chất của ngươi tự nhiên không thể so sánh với trước kia, lúc đó một ngày đi ngàn dặm không phải là chuyện gì to tát.

Huống chi, Linh Minh Thạch Hầu sau này còn có một tạo hóa cực lớn." "Đệ tử nguyện ý!" Sau khi hiểu rõ mấu chốt, Lục Nhĩ Mi Hầu khấu đầu mấy cái với Diệp Hàn, rồi trực tiếp đi về phía Đông Thắng Thần Châu.

Diệp Hàn tách ra một luồng khí tức Hỗn Độn che giấu, giúp Lục Nhĩ dung nhập bản nguyên của mình vào trong Thạch Hầu, lặng lẽ tiến hành, không ai phát giác.

Hiện tại Phật môn và Thiên Đình, cũng đang tính kế cho kiếp nạn của Thạch Hầu, cho nên, toàn bộ Hồng Hoang, ngoài Lục Nhĩ và Diệp Hàn ra, không ai biết, một tảng đá đã bị người ta làm trò củi đáy nồi.

Bản nguyên của Lục Nhĩ Mi Hầu dung nhập vào trong Thạch Hầu, khí tức của Hỗn Độn Ma Viên càng thêm nồng đậm.

Tảng đá hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, dần dần trở thành một khối ngọc thạch trong suốt lấp lánh, từ bên ngoài nhìn vào, có thể thấy, bên trong ngọc thạch đang thai nghén một cái thai… Trong Địa Tiên Giới, thời gian không ngừng trôi, vương triều thay đổi.

Triều Đại Kinh sau khi thành lập, trải qua bốn trăm năm rồi suy vong, sau loạn thế Tam Quốc, tiến vào thời Lưỡng Tấn.

Tuy vương triều thay đổi, nhưng đối với Nho gia, không có ảnh hưởng quá lớn.

Triều Đại Tấn thành lập, vẫn tôn thờ Nho gia làm quốc học, Nho

giáo làm quốc giáo.

Khí vận của Tiệt giáo, có tăng không giảm.

Chương 491

Khí vận của Thiên Đình, lại ngày càng suy bại.

"Không hợp lý a!" Trong Thiên Đình, Ngọc Hoàng Đại Đế nhìn Thái Bạch Kim Tinh, hỏi: "Trẫm lấy ra kim đan, nối mạng cho chúng tiên nhân, Nho gia trong bốn biển ba cõi, uy danh của trẫm không ai không biết, tại sao khí vận Thiên Đình lại cứ giảm dần đi?" Ngọc Đế nghĩ mãi không ra.

Thái Bạch Kim Tinh nói: "Trong Tam Giới, khí vận không đổi, là cái này tiêu thì cái kia trưởng.

Hiện tại Tiệt giáo ngày càng thịnh, Phật môn cũng phát triển mạnh mẽ, cách đây không lâu ở Địa Tiên Giới, có một người tên Đạt Ma, một cành lau qua sông vào nhân tộc phương đông, bắt đầu truyền giáo.

Như vậy, khí vận của Thiên Đình ta sao có thể không giảm?" Phải biết rằng, Thiên Đình không có giáo thống, không có giáo nghĩa.

Khí vận của Thiên Đình, hoàn toàn dựa vào đại hội kim đan nối mạng và uy vọng ở nhân gian để duy trì, cho nên sẽ ngày càng yếu đi, nhưng Ngọc Đế cũng biết, đợi đến đại hội nối mạng năm trăm năm sau, khí vận của Thiên Đình cũng sẽ bùng lên một chút, nhưng không có sự nâng cao về bản chất.

Làm sao bây giờ?

Ngọc Đế thân là chủ nhân của Tam Giới trên danh nghĩa, tự nhiên quan tâm đến khí vận của Thiên Đình.

Nhưng, đúng như Thái Bạch Kim Tinh đã nói, khí vận trong Tam Giới, tổng thể số lượng không đổi, Thiên Đình muốn tăng lên, bắt buộc phải tranh đoạt từ các giáo thống khác.

Đoạt của ai đây?

Hai cái lớn nhất, một là khí vận hương hỏa của Phật quốc phương Tây, một là khí vận của Tiệt giáo.

Đương nhiên, khí vận của Địa Phủ hiện tại cũng không tồi.

Nhưng tay của Thiên Đình lại không thể vươn sâu vào trong Địa Phủ.

Vậy chỉ còn hai lựa chọn: hoặc là Tiệt giáo, hoặc là Phật quốc phương Tây.

Tiệt giáo có Diệp Hàn trấn giữ, cộng thêm Ngọc Đế vốn có chứng sợ hãi đối với Diệp Hàn, thôi bỏ đi.

Vậy chỉ còn một nhà.

"Thái Bạch Kim Tinh!" "Lão thần có mặt!" "Giao cho ngươi một việc!" Ngọc Đế đứng dậy khỏi chỗ ngồi, nói: "Từ khi Thiên Đình tổ chức đại hội kim đan đến nay, phương Tây cũng không ít lần nhận được lợi lộc từ chỗ trẫm, Bồ Tát, Kim Cương, La Hán của phương Tây hơn hai ngàn người, đều dựa vào trẫm và Thiên Đình nuôi sống, lại còn dám ở Địa Tiên Giới tranh đoạt khí vận với Thiên Đình ta, như vậy đi, ngươi đến phương Tây một chuyến, nói với Như Lai, bảo hắn nhường ra hai thành khí vận, nếu không đại hội kim đan nối mạng lần sau, trẫm sẽ không khách khí nữa!" Mạng sống của hơn hai ngàn người đều nằm trong tay lão tử, ta không tin hắn dám không nghe?

Thiên Đình có kim đan, Tiệt giáo cũng có thần vật bảo mệnh.

Nhưng mọi người đều biết, Tây phương giáo lại không có vật phẩm có thể nối mạng.

Dù sao, mười đại tiên thiên linh căn, không phải cái nào cũng ăn được.

“Vâng, bệ hạ!” Thái Bạch Kim Tinh cũng tự tin tràn đầy, trực tiếp cưỡi mây lành, đi về phía Phật quốc phương Tây.

Thái Bạch Kim Tinh đến Phật môn phương Tây, được tiếp đãi long trọng.

Như Lai đích thân tiếp đãi.

Thái Bạch Kim Tinh trình bày rõ tình hình, cũng không hề mạnh mẽ, chỉ theo ý của Ngọc Đế, uyển chuyển biểu đạt, sau đó, có ý vô ý nhắc đến chuyện đại hội kim đan nối mạng.

“Còn một trăm năm nữa, đại hội kim đan nối mạng sẽ được triệu tập!” Thái Bạch Kim Tinh nói với Như Lai: “Ngọc Đế nói rằng, Thiên Đình ta vô tư cung cấp đan dược nối mạng cho phương Tây, hiện tại chỉ xin Phật tổ một chút hương hỏa khí vận, Phật tổ công đức vô lượng, lòng dạ vô biên, chắc chắn sẽ không để ý chứ?” Như Lai trong lòng lửa giận bốc cao ba trượng, mẹ nó Hạo Thiên, trắng trợn cướp bóc.

Nhưng, trên bề mặt, ông ta vẫn rất bình thản, mỉm cười gật đầu với Thái Bạch Kim Tinh, nói: “Chuyện này dễ thôi, ngươi về bẩm báo với Ngọc Đế, một trăm năm sau, ta tự có câu trả lời!” “Đa tạ Phật tổ!” Thái Bạch Kim Tinh tưởng Phật tổ trả lời là sẽ nhường khí vận, vui mừng hớn hở quay về Thiên Đình phục mệnh.

Sau khi Thái Bạch Kim Tinh đi, cao tầng Phật môn triệu tập đại hội thảo luận.

Tham gia hội nghị Phật lần này có ba đại Phật tổ, Phật tổ Quá Khứ Nhiên Đăng, Phật tổ Tương Lai Di Lặc và Phật tổ Hiện Tại Như Lai.

Ngoài ra còn có Cụ Lưu Tôn Phật, Tu Bồ Đề tổ sư.

Cụ Lưu Tôn Phật, chính là một trong mười hai Kim Tiên năm đó

đầu quân cho Tây phương giáo, Cụ Lưu Tôn, còn Tu Bồ Đề tổ sư, là thi thể tự ngã mà Chuẩn Đề thánh nhân năm đó chém ra khi thành đạo.

"Quá đáng lắm rồi!" Trong tình huống không có người ngoài, Cụ Lưu Tôn trực tiếp đập bàn, nói: "Ngọc Đế, chẳng qua chỉ là thân chuyển thế của Hạo Thiên mà thôi, hiện tại dựa vào Phong Thần Bảng trong tay, trói buộc đệ tử Xiển giáo bán mạng cho hắn, thật sự tưởng mình là ai!" "Hừ!" Bên cạnh, Nhiên Đăng cũng khẽ hừ một tiếng, nói: "Hạo Thiên người này, tâm cao khí ngạo, lần này bảo Phật môn chúng ta nhường ra hai thành hương hỏa, quá đáng rồi." Hai thành hương hỏa đấy, nếu Phật môn thật sự nhường đi hai thành hương hỏa, Thiên Đình sẽ lập tức trở thành thế lực đệ nhất, Phật môn sẽ rơi xuống sau Tiệt giáo, trở thành thế lực đội sổ.

"Không thể nhường!" Ánh mắt của Di Lặc hơi nheo lại, khuôn mặt tươi cười lộ ra một tia sát khí nếu có nếu không: "Nếu hôm nay nhường hai thành, sau này Hạo Thiên tiếp tục dùng kim đan nối mạng uy hiếp chúng ta, tiếp tục tham lam vô độ, Phật môn phương Tây chúng ta, chẳng phải đã biến thành cá trên thớt mặc cho Hạo Thiên xẻ thịt sao?" "Nhưng…" Như Lai nhìn mọi người, nói: "Nếu không nhường, trên đại hội kim đan nối mạng, Phật môn chúng ta sẽ không dễ chịu đâu!" Nghe Như Lai nói vậy, mọi người đều khẽ nhíu mày.

Từ khi Hồng Hoang vỡ nát, các thánh nhân luyện lại trời đất, thành Tam Giới.

Quy tắc trời đất đại biến, Chuẩn Thánh và đại tiên không phải là thân bất tử, năm trăm năm tất có một lần tiên kiếp, nếu không có thần vật nối mạng, mười phần chết không còn một.

Nhưng vật có thể nối mạng trong Tam Giới lại cực kỳ ít ỏi, ngoài cây Bàn Đào của Tiệt giáo, Hoàng Trung Lý và quả Nhân Sâm của Trấn Nguyên Tử, chỉ có Cửu Chuyển Kim Đan trong tay Hạo Thiên.

Đồ của Tiệt giáo không đủ dùng, tự nhiên không thể chia cho họ.

Chỗ của Trấn Nguyên Tử, trên cây cũng chỉ có mấy chục quả, dù có cướp hết, cũng không đủ dùng.

Phải biết rằng Phật môn cần nối mạng cho Phật quốc và tiên nhân, có đến hơn hai ngàn người.

Làm sao bây giờ?

Đây là một vấn đề.

Chương 492

"Tiếc là Phật môn chúng ta, không có thần vật nối mạng!" Cụ Lưu Tôn thở dài một hơi.

Tu Bồ Đề tổ sư lại cười cười, nói: "Các vị đừng vội, hai thành hương hỏa khí vận, dù thế nào chúng ta cũng không thể cho, đúng như Di Lặc đã nói, nếu Thiên Đình Hạo Thiên tham lam vô độ, hôm nay đòi hai thành, ngày mai đòi một thành, thì phải làm sao?" "Còn về việc nối mạng dùng Cửu Chuyển Kim Đan!" Tu Bồ Đề cười cười, nói: "Hắn không cho, chúng ta tự lấy!" "Tự lấy?" Mọi người kinh ngạc, nhìn về phía Tu Bồ Đề.

Đồ đó là của Thiên Đình, nói trắng ra tự lấy chẳng phải là cướp sao.

Cướp thì có thể cướp, nhưng cũng không phải kế lâu dài.

Lần này có thể cướp, không lẽ lần nào cũng cướp.

Chuyện cướp trắng trợn này mà truyền ra Địa Tiên Giới, sẽ bôi đen Phật môn, không chừng tín đồ thay đổi niềm tin, tổn thất hương hỏa của Phật môn còn lớn hơn.

"Các vị đừng vội!" Tu Bồ Đề nói: "Cũng nên cho Thiên Đình một bài học.

Năm đó ở nhân gian Địa Tiên Giới, trong cuộc chiến tranh Sở Hán, Hán Hoàng Lưu Bang đã dùng kế minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương, xuất kỳ bất ý.

Chúng ta cũng có thể học theo, làm chuyện củi đáy nồi." "Bản tọa biết, ở nước Ngạo Lai thuộc Đông Thắng Thần Châu, Linh Minh Thạch Hầu trên Hoa Quả Sơn sắp hóa hình, đến lúc đó sẽ âm thầm thu

làm đệ tử, để nó đến Thiên Đình đại náo một phen, đập tan sân khấu của Hạo Thiên, trộm tiên đan, cũng để Ngọc Đế biết, phương Tây chúng ta tuy bị người khác chế ngự, nhưng cũng không phải dễ bắt nạt!" "Tốt!" "Rất tốt!" "A di đà Phật, cứ theo đó mà làm!" Quảng Thành Tử vung tay, liền định ra kế hoạch.

Địa Tiên Giới, nước Ngạo Lai thuộc Đông Thắng Thần Châu.

Tảng đá trên Hoa Quả Sơn, sau khi hấp thụ mấy vạn năm tinh hoa nhật nguyệt, cộng thêm bản thân có bản nguyên Hỗn Độn Ma Viên vô cùng nồng đậm, dưới sự nuôi dưỡng của tinh hoa trời đất, cuối cùng cũng có một tia linh tính.

"Ầm…" Một ngày nọ, khối ngọc thạch trong suốt ầm ầm nứt ra, từ trong nhảy ra một con khỉ.

Con khỉ đó sau khi hóa hình, đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, so với Tam Thanh năm xưa, cũng chỉ kém một chút.

Vốn dĩ con khỉ này hóa hình không thể đạt đến Thái Ất Kim Tiên, nhưng vì trước đó Lục Nhĩ đã dung nhập bản nguyên, cho nên sau khi hóa hình trực tiếp đạt đến Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, cũng không có gì lạ.

Ầm ầm ầm… Con khỉ vừa nhảy ra, trên trời liền giáng xuống vô tận lôi điện.

Hóa hình lôi kiếp.

Con khỉ tự nhiên không sợ, vừa ngẩng đầu, vô tận kim quang từ trong mắt bắn ra, va chạm với kiếp lôi hóa hình trên không trung, cả hai đều tiêu tán.

Kiếp lôi bây giờ, sau khi chín thành bản nguyên của Thiên Đạo bị Diệp Hàn và những người khác chiếm đoạt, đã yếu không thể yếu hơn.

Kim quang trong mắt con khỉ không dứt, chiếu thẳng lên tận trời cao.

Ánh sáng đó xuyên qua ba mươi ba tầng trời, cả Tam Giới đều rung chuyển.

Ngọc Đế đang ngồi cao trên ngự tọa, còn bị rung đến hoài nghi nhân sinh: "Chuyện gì vậy?" Ngọc Đế lệnh cho Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ đi tra xét, biết được ở Địa Tiên Giới có một con yêu hầu xuất thế, liền nói: "Thôi thôi, chẳng qua chỉ là một sinh linh ở Địa Tiên Giới thôi, cứ mặc kệ nó đi!" Con khỉ sau khi hóa hình không lâu, liền thống trị cả bầy khỉ ở Hoa Quả Sơn, tự xưng là Mỹ Hầu Vương.

Sau đó, không biết từ đâu xuất hiện mấy vị đại năng Yêu tộc, kết nghĩa huynh đệ với Hầu Vương, mấy vị đại năng lần lượt là Kim Thân Ngưu Ma Vương, Đông Hải Giao Ma Vương, Bắc Hải Bằng Ma Vương, Thiên Sơn Sư Đà Vương, Mi Hầu Vương và Ngu Nhung Vương, kết làm bảy huynh đệ.

Mấy người ở Thủy Liêm Động và các động thiên phúc địa khác trên Hoa Quả Sơn, vô cùng vui vẻ.

"Thật vui vẻ a!" Con khỉ nâng ly rượu, cùng các vị huynh đệ uống một ly mỹ tửu, nói: "Chúc cho huynh đệ chúng ta, năm nào cũng có ngày hôm nay, tuổi nào cũng có bây giờ, sau này vô cùng vô tận, vĩnh viễn tiêu dao giữa trời đất, há chẳng vui sao?" "Uống…" Sau đó, con khỉ uống một hơi cạn sạch, nhưng nhìn sang các huynh đệ xung quanh, phát hiện chỉ có một mình mình uống rượu.

Những người khác, đều im lặng không nói, mặt lộ vẻ không vui.

"Sao vậy, các ca ca?" Thạch Hầu không hiểu nhìn mọi người.

"Ai…" Ngưu Ma Vương nói: "Đệ nói đúng, nếu như trước đây, huynh đệ chúng ta tự nhiên có thể vĩnh viễn tiêu dao giữa trời đất,

đáng tiếc bây giờ quy tắc trời đất đã thay đổi, không còn như vậy nữa!" "A!" Bằng Ma Vương nói: "Hiện tại Hồng Hoang đã được luyện lại thành Tam Giới, linh khí giữa trời đất không đủ, sinh linh có tu vi Chuẩn Thánh, năm trăm năm tất có một lần tiên kiếp, qua được, thì có thể sống thêm năm trăm năm, nếu không qua được, liền tiêu tan trong tiên kiếp đó, không có ngoại lệ!" "Hả?" Con khỉ nghe xong, lập tức toàn thân lạnh toát.

"Không sai!" Giao Ma Vương phía sau, cũng nói: "Tiên kiếp này, quả thực khó qua." "Vậy, làm sao mới có thể qua được tiên kiếp?" Con khỉ nhìn mọi người.

Bằng Ma Vương nói: "Tự nhiên là ăn thần vật vô thượng, có quả Nhân Sâm, có Hoàng Trung Lý, có Bàn Đào, hoặc là Cửu Chuyển Kim Đan của Thiên Đình, đáng tiếc, quả Nhân Sâm ở Ngũ Trang Quán trong Địa Tiên Giới, được Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử đại tiên bảo vệ, người thường nhìn cũng không được thấy.

Hoàng Trung Lý, Bàn Đào thì có rất nhiều, chỉ là ở xa tận đảo Kim Ngao Đông Hải, thuộc sở hữu của Tiệt giáo, còn Cửu Chuyển Kim Đan, là thần vật của Thiên Đình, những thứ đó, làm sao chúng ta có được." "A!" Giao Ma Vương nói: "Lần trước, chắc là bốn trăm năm trước, mấy huynh đệ chúng ta đã tốn bao công sức, mới kết giao được với thượng tiên của Tiệt giáo, mới lấy được mấy quả Bàn Đào, giữ được mạng sống, bây giờ tiên kiếp trăm năm sau lại đến, phải làm sao để qua đây!" "…" Mọi người đều âm thầm than thở.

Con khỉ tự nhiên cũng không có tâm trạng uống rượu, nói với mọi người: "Hay là, chúng ta lại đến đảo Kim Ngao của Tiệt giáo một chuyến, đổi một ít quả bảo mệnh?" "Ai!" Ngưu Ma Vương nói: "Bảo vật của chúng ta, đều đã dùng hết trong lần trước rồi, làm sao đổi nữa?" "Vậy…" Trên mặt con khỉ lộ ra một tia hung ác: "Nếu họ không cho, bảy huynh đệ chúng ta liên hợp, công lên đảo Kim Ngao,

cướp luôn, sợ gì không được!" "…" "Phụt…" Mọi người nghe lời của con khỉ, lập tức đều tỏ vẻ khinh thường.

Ngưu Ma Vương vỗ vai con khỉ nói: "Huynh đệ, lời này nói trước mặt huynh đệ chúng ta thì được, nhưng không được nói lung tung bên ngoài." "Tại sao?" Con khỉ hỏi.

Ngưu Ma Vương nói: "Đừng nói là bảy huynh đệ chúng ta, dù là bảy mươi người, bảy trăm người, bảy vạn người, cũng không đủ cho vị trên đảo đó một chưởng, ha ha, Thánh Phụ nhân tộc là ai, không biết sao?" Mọi người kể lại lịch sử của Diệp Hàn, và chiến tích của ông ở Hồng Hoang, con khỉ mới kinh hãi thất sắc.

"Vậy… các vị ca ca, có đường khác không?" Con khỉ nói: "Yêm không muốn, vừa mới hóa hình đã chết dưới tiên kiếp!" "Có!" Bằng Ma Vương nói: "Đó là tìm chỗ dựa, bái nhập môn hạ của người khác, cũng có cơ hội nhận được thần vật vô thượng giả.

Nghe nói, ở Linh Đài Phương Thốn Sơn, trong Tà Nguyệt Tam Tinh Động, có một vị đại năng thông thiên triệt địa, là Tu Bồ Đề tổ sư, nếu có thể bái nhập môn hạ của ngài, thì có thể bảo đảm an toàn!" Con khỉ hỏi rõ địa điểm cụ thể của Linh Đài Phương Thốn Sơn, ngày hôm sau liền vượt biển, lên núi bái sư.

Thạch Hầu trải qua ngàn cay vạn đắng, tốn ba năm thời gian, cuối cùng cũng tìm được nơi tu hành của Tu Bồ Đề tổ sư, bái nhập môn hạ của Tu Bồ Đề tổ sư.

Tu Bồ Đề tổ sư đặt cho nó một cái tên: Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không thiên tư thông tuệ, căn nguyên sâu dày, học tập tự nhiên làm ít công to, cộng thêm Tu Bồ Đề tổ sư cố ý bồi dưỡng dạy dỗ, chỉ dùng ba năm thời gian, đã học được thuật đằng vân giá vũ và Cân Đẩu Vân.

Lại dùng mấy chục năm, học được bảy mươi hai phép biến hóa thần thông.

Tu Bồ Đề lại dùng bản nguyên Bồ Đề gia trì, giúp Tôn Ngộ Không một bước đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Chương 493

Một ngày, Tôn Ngộ Không hỏi Tu Bồ Đề tổ sư: "Sư tôn, sát kiếp năm trăm năm một lần, phải làm sao để qua?" Tu Bồ Đề tổ sư nói: "Tự nhiên là ăn thần vật vô thượng!" "Sư tôn, người có không?" "Không có!" Tu Bồ Đề tổ sư lắc đầu, nói: "Nếu muốn tránh tiên kiếp, phải được Ngọc Đế mời, đến trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, mới có thể được chia một viên kim đan, có thể tránh được ba tai năm nạn." "Sư tôn, người có đi không?" Ngộ Không hỏi Tu Bồ Đề.

Tu Bồ Đề tổ sư nói: "Không đi, vi sư đã vượt qua Đại La Kim Tiên, bất tử bất diệt, tự nhiên không cần cúi đầu trước Thiên Đình!" "Nhưng, nếu ngươi đi!" Tu Bồ Đề nói: "Ta với Ngọc Đế đó, có chút ân oán, nếu ngươi đến Thiên Đình, phải nhớ không được dùng danh hiệu của ta, không được nói là đệ tử của ta, càng không được nói là quen biết vi sư.

Chuyến đi này dù thành hay bại, đều không liên quan đến vi sư." "…" Ngộ Không không ngờ, sư tôn của mình và Ngọc Đế lại có ân oán.

"Đương nhiên!" Tu Bồ Đề lại nói: "Hiện tại ngươi đã học được bảy mươi hai phép biến hóa, dù Ngọc Đế không cho Cửu Chuyển Kim Đan, tự mình đến Đâu Suất Cung trộm mấy viên, cũng không phải là chuyện khó, nhưng phải nhớ lời của vi sư, nếu bị bắt, không được nói ra danh hiệu của vi sư!" "Vâng!" Tôn Ngộ Không từ khi học được Cân Đẩu Vân và bảy mươi hai phép biến hóa, lòng tự tin đại tăng.

Tu Bồ Đề lại nói: "Đệ tử môn hạ của ta, cũng có nhiều người phải trải qua kiếp nạn này, đừng quên các sư huynh đệ!" Câu này, chính là đang nói với Tôn Ngộ Không: đi đi, trộm một ít, trộm nhiều

một chút về.

Sau khi Tôn Ngộ Không trở về Hoa Quả Sơn, còn cách đại hội kim đan nối mạng mấy chục năm thời gian, cũng không vội đến Thiên Đình.

Nó vào Đông Hải, cưỡng ép lấy đi Định Hải Thần Châm trong Đông Hải Long Cung.

Dựa vào tu vi Đại La Kim Tiên, và sức chiến đấu vượt xa người thường, lại được Kim Cô Bổng trợ giúp, đã tạo được danh tiếng lớn ở Địa Tiên Giới.

Đồng thời, ở Hoa Quả Sơn, xưng là Tề Thiên Đại Thánh.

Những nhân vật có máu mặt ở Địa Tiên Giới, cơ bản đều quen biết Tôn Ngộ Không, đều giao hảo với Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ: bây giờ với danh tiếng của lão Tôn ta, Thiên Đình chắc chắn sẽ mời ta lên tham gia đại hội kim đan nối mạng rồi nhỉ!

Có thể quang minh chính đại tham gia đại hội kim đan, đó là vinh diệu vô thượng, ai lại muốn làm chuyện trộm cắp?

Nhưng, Ngộ Không đã thất vọng.

Đại hội kim đan nối mạng của Thiên Đình được triệu tập, nhưng trong danh sách, không có Tôn Ngộ Không!

Thời gian ở nhân gian khoảng cuối thời Lưỡng Tấn, Thiên Đình lại có một lần đại hội kim đan được triệu tập.

Giống như đại hội kim đan nối mạng hôm nay, Thiên Đình đã liên tục triệu tập nhiều lần, mỗi lần triệu tập, vô số thần tiên trong Tam Giới, tất cả mọi người, đều cảm kích Ngọc Đế.

Mỗi khi đại hội kim đan nối mạng được triệu tập, khí vận của

Thiên Đình luôn tăng vọt, lấn át tất cả các giáo môn khác.

Lần này, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Lúc này Ngọc Đế, uy vọng trong Tam Giới tự nhiên cũng đạt đến đỉnh cao.

"Vân Trung Tử, cùng các đệ tử, bái kiến Ngọc Hoàng Đại Đế, chúc Ngọc Đế thiên thu vạn tuế!" Giọng nói của Vân Trung Tử, từ ngoài Nam Thiên Môn truyền vào.

Bên trong cửa, một người có vẻ mặt hiền lành như Thái Bạch Kim Tinh, cười ha ha nghênh đón: "Vân Trung Tử đạo hữu, mời vào mời vào… Xin mời đến Lăng Tiêu Điện trước!" "Đa tạ Thái Bạch đạo hữu!" Vân Trung Tử là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại là chuyển thế của đại năng thượng cổ Hồng Vân, hiện tại đã sớm đột phá tu vi Chuẩn Thánh, về lý thuyết không cần quan tâm đến tiên kiếp nhỏ này, nhưng từ khi Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi, đã sáng lập Luyện Khí Tông, tuy Vân Trung Tử bản thân không cần đan dược, nhưng mấy đệ tử trong môn, lại cần.

Tuy rằng, Trấn Nguyên Tử và Vân Trung Tử quan hệ tốt, nhưng cũng không thể lần nào cũng đến chỗ Trấn Nguyên Đại Tiên xin quả Nhân Sâm.

Dù sao Trấn Nguyên Tử hiện tại là giáo chủ Nhân giáo, đệ tử môn hạ chia quả Nhân Sâm cũng có chút eo hẹp.

Bản thân và Hạo Thiên cũng không có mâu thuẫn, nên chỉ còn lại Cửu Chuyển Kim Đan của Thiên Đình.

Bên này Vân Trung Tử mang theo đệ tử, đi về phía Lăng Tiêu Điện.

Bên ngoài, không ngừng có người đến.

"Minh Hà giáo chủ, dẫn đệ tử tham kiến đại hội kim đan của

Thiên Đình, và chúc Ngọc Đế thiên thu vạn tuế!" Huyết Hải Minh Hà, cũng đã đến.

Theo lý mà nói, tư lịch của Minh Hà ở Hồng Hoang, Hạo Thiên xách dép cũng không xứng, nhưng không có cách nào, hiện tại đệ tử từng người một đang chờ được cứu mạng, không cúi đầu, chỉ có thể chờ chết.

Minh Hà cũng chỉ có thể cúi đầu.

"Minh Hà giáo chủ, mời vào trong!" Thái Bạch Kim Tinh chắp tay, để Minh Hà đi trước đến Lăng Tiêu Điện.

Minh Hà trong lòng có chút không vui.

Ông ta là đại năng lão làng từ thời thượng cổ, Ngọc Đế phải đích thân ra Nam Thiên Môn nghênh đón, lần này chỉ phái một Thái Bạch Kim Tinh, ra vẻ cái gì chứ?

Tuy không vui, nhưng Minh Hà cũng chỉ có thể làm như không quan tâm.

Không có cách nào, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Vì chút chuyện nhỏ mà mất mạng của đệ tử, thật sự là được không bù mất.

Minh Hà đi vào.

Phía sau là Thập Điện Diêm La, Ngũ Phương Quỷ Đế, cũng lần lượt đến!

Sau người của Địa Phủ, là đại năng của Long tộc.

Năm xưa ngoài Trần Đường Quan, Diệp Hàn cho Long tộc vào nhân gian, làm sức lực cho nhân tộc, nhưng dù sao cũng nể mặt Ngao Quyến, đã để lại một số Long tộc trấn thủ Tứ Hải, những con rồng này tự nhiên cũng cần tiên đan.

Cộng thêm Ngọc Đế có thể lôi kéo Long tộc, hiện tại địa vị của Long tộc trong Tam Giới lại ngẩng đầu lên.

Chương 494

"Tứ Hải Long Vương, cung hạ Ngọc Đế thiên thu vạn tuế!" Tứ Hải Long Vương không chỉ nói miệng, thậm chí còn đích thân cúi người hành lễ.

Đối với Tứ Hải Long Vương, Thái Bạch Kim Tinh ha ha cười, đích thân nắm tay bốn người, nói: "Long Vương một đường vất vả, mau mau mời vào, mời đến Lăng Tiêu Điện trước." Sau đó!

Bạch Hổ nhất tộc!

Thanh Điểu nhất tộc!

Các chủng tộc lão làng của Hồng Hoang, lại có các đạo quân từ thời thượng cổ, lần lượt đến.

Thái Bạch Kim Tinh đều sắp xếp đến Thông Minh Điện chờ trước.

Cuối cùng, Phật môn phương Tây cũng đến.

Phật môn không chỉ đến, mà người đến, ùn ùn kéo đến hơn hai ngàn người.

Dẫn đầu là Quan Thế Âm Bồ Tát và Phổ Hiền Bồ Tát.

"A di đà Phật!" Quan Thế Âm khẽ gật đầu với Thái Bạch Kim Tinh, nhàn nhạt nói: "Phương Tây, vô thượng Phật quốc, Quan Thế Âm dưới trướng Như Lai Phật tổ, đến tham gia đại hội kim đan, và chúc Ngọc Đế thiên thu vạn tuế, vĩnh vi Tam Giới chí tôn!" "Cung chúc Ngọc Đế thiên thu vạn tuế, vĩnh vi Tam Giới chí tôn!" Phía sau một đám đệ tử Phật môn, đồng thanh hô lớn.

Thái Bạch Kim Tinh trên mặt, lộ ra một nụ cười kỳ quái, sau đó nói: "Quan Âm đại sĩ, Phổ Hiền Bồ Tát, mời, bệ hạ đặc biệt sắp xếp,

mời các đệ tử Phật môn, đến Thông Minh Điện!" Người khác đều đến Lăng Tiêu Điện, tại sao lại sắp xếp chúng ta ở Thông Minh Điện?

Quan Thế Âm có chút kỳ quái.

Thái Bạch Kim Tinh lại nói: "Bệ hạ sắp xếp, tất có thâm ý khác!" Quan Âm tự nhiên khách tùy chủ tiện, mang theo hai ngàn đệ tử Phật môn, ùn ùn kéo đến Thông Minh Điện.

Sau khi Quan Âm rời đi, lại có một người lên Thiên Đình.

Thái Bạch Kim Tinh vừa nhìn, lập tức giật mình.

Bởi vì tướng mạo của người này thực sự quá đặc biệt, ba mắt.

Trong Tam Giới, ai mà không biết người ba mắt chỉ có một, đó là Nhị Lang Chân Quân Dương Tiễn ở Quán Khẩu, cháu ngoại của Ngọc Đế.

Vấn đề là, Dương Tiễn và Thiên Đình tuy có thân thích, nhưng thù lớn hơn thân.

Hắn đến làm gì?

"Dương Tiễn… cái đó… chúc hạ, Ngọc Đế, cái đó… thiên thu vạn tuế!

Yêm cũng tham gia cái đại hội kim đan này!" Dương Tiễn nghênh ngang hô một câu.

Sau đó Thái Bạch Kim Tinh vội vàng đưa hắn đến Thông Minh Điện.

Vừa đi vừa thăm dò hỏi: "Dương tướng quân, lần này…" Dương Tiễn vốn là đệ tử Xiển giáo, trong Phong Thần lượng kiếp bị Diệp Xuân bắt, sau đó nhập môn hạ của Nữ Oa, hiện tại là đệ tử của Trấn Nguyên Tử.

Đã là đệ tử của Trấn Nguyên Tử, nhà người ta lại không phải

không có đồ nối mạng, đến Thiên Đình làm gì?

Nhưng lời này, lại không tiện hỏi.

Dương Tiễn qua loa vài câu, liền đi về phía Lăng Tiêu Điện.

Nhưng, đợi Thái Bạch Kim Tinh đi rồi, Dương Tiễn lại khẽ cười, đi về phía Đâu Suất Cung! … "Ha ha…" Trên đảo Kim Ngao Đông Hải, Diệp Hàn khẽ cười.

Thần thông của ông, tự nhiên một mắt nhìn thấu thân phận của Dương Tiễn, đó vốn là do con khỉ Tôn Ngộ Không biến hóa thành.

Trên người nó, có một món bảo vật che giấu khí cơ, cho nên người của Thiên Đình, không ai có thể nhìn thấu.

Nếu thật sự có người nhìn thấu, e rằng cũng chỉ có thiện thi của Đại sư bá là Thái Thượng Lão Quân.

"Hay là để ta, giúp ngươi một tay!" Diệp Hàn vung tay, thân hình liền xuyên qua vô số không gian, đáp xuống trong Đâu Suất Cung của Thiên Đình.

"Đại sư bá!" Thái Thượng Lão Quân quay người, đột nhiên nhìn thấy Diệp Hàn, cũng không dám tự xưng là Đại sư bá, vội vàng chắp tay nói: "Diệp đạo hữu, thực sự là chiết sát lão phu rồi!" "Không sao!" Diệp Hàn nói: "Đại sư bá là thiện thi, ta cũng chỉ là phân thân của chủ nhân, gọi một tiếng Đại sư bá cũng là nên!" "Ừm!" Thái Thượng Lão Quân mắt hơi nheo lại.

Diệp Hàn nói: "Có người đang đến đây!" "Vâng!" Thái Thượng Lão Quân nói: "Ta đã cảm nhận được!" "Ha ha…" Diệp Hàn chắp tay: "Đây là kế của phương Tây đối phó Hạo Thiên, Đại sư bá lát nữa hãy tạm lui, mặc cho hắn hành động là được!" "Được!" Thái Thượng Lão Quân gật đầu đồng ý.

Vào Phong Thần Bảng, bị khí cơ của Phong Thần Bảng áp chế,

bất đắc dĩ phải nghe lệnh của Hạo Thiên, nhưng thực tế, Thái Thượng Lão Quân nào có coi trọng Hạo Thiên?

"Thôi được!" Thái Thượng Lão Quân tu vi cỡ nào, tự nhiên sớm đã cảm nhận được có người muốn trộm tiên đan. 76.

Nhưng vì Diệp Hàn đã nói như vậy nên chứng tỏ hắn đã có kế hoạch.

Người một nhà đương nhiên giúp người một nhà.

Thái Thượng Lão Quân quay người, thu tiên đan cất kỹ, treo hồ lô tử kim lên tường trong cung, sau đó lại dặn dò hai đạo đồng, nói: "Ta đi đến chỗ Ngọc Đế hồi bẩm, các ngươi trông coi cho tốt, không được để người khác vào trong Đâu Suất Cung!" "Vâng, sư tổ!" Hai đồng tử hành lễ với Thái Thượng Lão Quân.

Chương 495

Thái Thượng Lão Quân vung tay, ra khỏi cửa cung, đi về phía Lăng Tiêu Bảo Điện nơi Ngọc Đế đang ở.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện!

Ngọc Đế ngồi cao ở trên, bên dưới vô số thần tiên trong Tam Giới đều cung kính đứng đó, từng người một chúc tụng Ngọc Đế, nịnh hót.

Lòng hư vinh của Ngọc Đế được thỏa mãn cực độ.

Hiện tại tay nắm Phong Thần Bảng, có tám vạn thiên binh thiên tướng, ba trăm sáu mươi lăm chính thần, hai ngàn phó thần nghe lệnh.

Thế lực lớn nhất trong Tam Giới không ai khác chính là ông ta.

Hiện tại quy tắc trời đất thay đổi, tay nắm kim đan, có thể nói toàn bộ thần tiên trong Tam Giới, ít nhất trên bề mặt đều phải thừa nhận địa vị chí tôn Tam Giới của ông ta.

Vừa rồi sau khi Phật môn đến, không phải cũng nói rồi sao, Tam Giới chí tôn.

Còn về Phật môn!

Hừ… Ngọc Đế trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng, có chút phẫn nộ.

Một trăm năm trước phái tâm phúc Thái Bạch Kim Tinh đến Phật quốc phương Tây, vốn tưởng phương Tây sẽ nhường ra hai thành khí vận, không ngờ phương Tây lại dùng lời lẽ nước đôi để qua loa, đến nay vẫn chưa giao ra hai thành hương hỏa.

Tốt lắm!

Đã không cho, vậy đừng trách ta không khách khí, đại hội kim đan

lần này, nhất định phải làm khó chúng.

Thế là hai ngàn đệ tử của Phật môn liền bị sắp xếp ở Thông Minh Điện, bị lạnh nhạt.

Ngọc Đế trong lòng thầm đắc ý!

Lúc này, bên ngoài báo: "Đâu Suất Cung, Thái Thượng Lão Quân đến!" Một tiếng này, thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngay cả Ngọc Đế cũng đích thân đứng dậy khỏi ngự tọa, xuống nghênh đón Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân vốn tu vi cao, lại là thiện thi của Lão Tử, hiện tại Cửu Chuyển Kim Đan hoàn toàn do một mình ông luyện chế, cho nên ngay cả Ngọc Đế, cũng phải nể mặt bảy phần.

Những người đến tham gia đại hội kim đan nối mạng càng không cần phải nói, đó là ân nhân cứu mạng a.

"Lão quân, mau mau mời vào!" Ngọc Đế đích thân nắm lấy tay áo của Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân lại nghiêm túc, hành lễ với Ngọc Đế nói: "Bẩm báo Ngọc Đế, đại hội kim đan lần này, tổng cộng chuẩn bị được mười vạn viên Cửu Chuyển Kim Đan, đủ dùng cho đại hội lần này!" "Rất tốt!" Ngọc Đế tán thưởng một câu.

Các tiên nhân tham gia đại hội bên dưới, cũng từng người một vui mừng.

Mười vạn viên kim đan, đủ rồi đủ rồi, thật sự đủ rồi, còn dư ra không ít.

"Vâng!" Ngọc Đế nói: "Lão quân ngồi, cùng mọi người uống một phen!" Đại hội kim đan, kim đan tự nhiên là tiết mục chính, cuối cùng mới lên. … Trong Thông Minh Điện, Phổ Hiền và Quan Âm hai người

ngồi ở trên, bên dưới hơn hai ngàn đệ tử Phật môn cũng lần lượt ngồi xuống.

Nhưng, so với Lăng Tiêu Điện, lại lạnh lẽo hơn nhiều.

"Hừ…" Một vị La Hán bên dưới giận dữ nói: "Lão già Ngọc Đế, khinh người quá đáng!" Mọi người đều là tiên nhân, chuyện xảy ra trong Thiên Đình, tự nhiên có thể thấy được, trong Lăng Tiêu Bảo Điện kia, vừa uống rượu vừa chúc mừng, bên này lại lạnh lẽo đến mức một người hầu cũng không có.

"E rằng, Phật môn chúng ta, đã triệt để đắc tội với Ngọc Đế!" "Lần này, đại hội kim đan, e rằng sẽ gây khó dễ cho chúng ta!" "A di đà Phật, e rằng Ngọc Đế, sẽ không dễ dàng cho kim đan như vậy!" "Nghe nói Thiên Đình muốn hương hỏa của Phật gia chúng ta?" … Mọi người bàn tán xôn xao, ai nấy đều lộ vẻ lo lắng.

Ở trên, Phổ Hiền và Quan Âm hai người, lại khá là thản nhiên, ngồi ở trên đại điện, nhắm mắt suy tư.

Họ tự nhiên biết tiền nhân hậu quả của chuyện này, cũng hiểu rõ Thiên Đình chắc chắn sẽ không dễ dàng cho kim đan.

Nhưng… hừ… muốn hương hỏa của Phật môn ta?

Mơ đẹp!

Chỉ e rằng lát nữa, không biết ai không có kim đan để ăn đâu!

Con khỉ mà Phật môn âm thầm bố trí, hai người không chỉ biết, mà còn đang theo dõi từng giờ từng khắc.

Món bảo vật trên người con khỉ, có công năng che giấu khí cơ, nhưng đối với Quan Âm và Phổ Hiền, lại là một thiết bị giám sát rất tốt.

Thân ở Thông Minh Điện, nhưng có thể quan sát Đâu Suất Cung

mà không bị phát hiện.

Nhìn Thái Thượng Lão Quân rời khỏi Đâu Suất Cung, con khỉ lén lút đến cửa Đâu Suất Cung, khóe miệng hai người, đều lộ ra một nụ cười không dễ nhận ra.

Xin lỗi, Ngọc Đế… kim đan là của ta rồi, ta xem hôm nay ngươi làm sao kết thúc! … Người đóng giả Dương Tiễn, chính là con khỉ Tôn Ngộ Không.

Sau khi đến cửa Đâu Suất Cung, thân hình nhoáng một cái hóa thành một con muỗi, xuyên qua khe cửa tiến vào đại điện của Đâu Suất Cung.

Chương 496

Chỉ thấy trong Đâu Suất Cung, ngũ hành chi khí kích động, âm dương tử khí tràn đầy, trong cung có tám cây cột vàng cao ngất trời, mỗi cây cột đều phun ra ngọn lửa vàng.

Vị trí trung tâm nhất của cung điện, là một lò Bát Quái cao ba trượng, tròn chín trượng.

Xung quanh lò Bát Quái, được bày bố theo tiên thiên bát quái của Phục Hy, dùng Tam Muội Chân Hỏa nung nấu.

Từng đợt mùi thuốc, từ trong lò truyền ra.

Dưới lò đó, bên trái bên phải mỗi bên có hai đồng tử, đang mồ hôi như mưa, quạt những chiếc quạt bồ lớn, thổi gió vào trong lò Bát Quái.

"Ngã!" Tôn Ngộ Không vào trong Đâu Suất Cung, cuối cùng hiện ra bản thể, chỉ tay về phía hai đồng tử.

Hai đồng tử chỉ là những tảng đá cứng đầu được Thái Thượng Lão Quân tùy ý điểm hóa mà thành, vốn không có tu vi cao, làm sao chịu nổi một cái chỉ của con khỉ, lập tức ngất xỉu trên đất.

"Ha ha…" Cả Đâu Suất Cung, đều là thiên hạ của con khỉ rồi.

Ngộ Không lộn một vòng, đứng trên lò Bát Quái, muốn mở nắp lò Bát Quái ra xem bên trong luyện chế thứ gì, nhưng dùng hết sức lực toàn thân, cũng không thể mở ra.

Ánh mắt nó nhìn sang trái phải, cuối cùng phát hiện ra hồ lô tử kim treo trên tường cung.

"…Cực phẩm tiên thiên linh bảo?" Tôn Ngộ Không nhìn thấy hồ lô tử kim, một cú lộn nhào nhảy lên, vươn tay lấy hồ lô tử kim vào

tay.

Hồ lô tử kim vào tay, nặng trĩu.

Con khỉ lắc lắc hai cái, sau đó mở hồ lô ra, lập tức một luồng mùi thuốc nồng nặc lan tỏa.

"Ừm… chắc chắn là Cửu Chuyển Kim Đan, ha ha, có đến mười vạn viên!" Tôn Ngộ Không vui mừng nhảy cẫng lên: "Nếu như, mang cả mười vạn viên về, giao cho sư tôn, liền có thể lập công lao vô thượng, ha ha…" "Ừm, trước tiên nếm thử, mùi vị của kim đan!" Tôn Ngộ Không đổ ra một viên kim đan, ném vào miệng.

Ừm… mùi vị không tệ! …Cũng không thể toàn bộ đều cho sư tôn, ta còn có mấy huynh đệ kết nghĩa nữa, lát nữa cũng để lại cho họ một ít.

Ngộ Không đổ ra trăm mười viên kim đan, giữ lại.

Khi Ngộ Không đang cất giấu trăm mười viên tiên đan, định mang theo hồ lô tử kim rời đi.

Đột nhiên, một điểm sáng màu xám gần như không thể thấy, lóe lên nhập vào trong nguyên thần của Ngộ Không.

Sau đó thân hình Tôn Ngộ Không khẽ dừng lại.

Rồi sau đó, ánh mắt nó đột nhiên mở ra, lộ ra một nụ cười tà ác.

Thân hình nhân lúc đó ngã xuống đất, trực tiếp ném hồ lô tử kim lên không trung, kim đan trong hồ lô, như hạt đậu ào ào rơi xuống.

Ngộ Không nằm ở dưới há miệng.

Vô số kim đan, toàn bộ rơi vào trong miệng nó.

Cổ đát, cổ đát… Tôn Ngộ Không không cần biết ba bảy hai mươi mốt, trực tiếp ăn sạch.

Chưa đến một canh giờ, đã ăn hết chín thành kim đan. … "Không hay rồi!" Trong Thông Minh Điện, Quan Thế Âm và Phổ Hiền hai người đồng thời kinh hãi, mở mắt ra.

Mẹ nó, con khỉ chó chết này, lão tử bảo ngươi đi trộm kim đan, không phải bảo ngươi ăn hết tất cả kim đan, nếu ngươi ăn hết, ta ăn cái gì?

Trong ánh mắt hai người, tự nhiên tràn đầy vẻ lo lắng vô tận.

Nhưng vội cũng vô ích.

Đây là địa bàn của Thiên Đình, không thể nào trắng trợn đến Đâu Suất Cung bảo con khỉ dừng lại được.

Nếu thật sự làm vậy, mọi chuyện sẽ không thể giải thích rõ ràng được nữa.

Nhắc nhở Thiên Đình?

Lũ cháu trai của Thiên Đình đều đang ở Lăng Tiêu Điện, không ở Thông Minh Điện, nhắc nhở thế nào, không thể nào chạy đến trực tiếp nói "Này, kim đan đó, bị người ta trộm ăn rồi, mau đi lấy lại đi!" "Quan Âm, có thỉnh Phật tổ!" Hai người không có cách nào, trực tiếp cách không báo cho Phật tổ ở Tây Thiên biết tình hình bên này.

Thực ra không cần Quan Âm nói, bên này Như Lai, Nhiên Đăng, Di Lặc, Cụ Lưu Tôn và Tu Bồ Đề năm người, sớm đã biết tất cả.

Lúc mới bắt đầu, tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Nhưng đến thời điểm cuối cùng, lại bị người khác phản kế.

Với năng lực của năm người, tự nhiên nhìn ra Tôn Hầu Tử bị người khác âm thầm khống chế nguyên thần, nhưng dù là năm vị Phật tổ, đối mặt với tình huống này cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

"Ai…" Cụ Lưu Tôn thở dài một hơi, nhíu mày, nói: "Bị người

khác tính kế rồi, nhưng, người ra tay đó là ai?" "Không biết!" Như Lai cũng chỉ có thể nhìn ra có người khống chế con khỉ, còn rốt cuộc là ai khống chế, không dễ nói.

Nhưng, cũng không khó đoán.

Chương 497

"Nghịch đồ!" Sắc mặt Tu Bồ Đề không tốt.

Mọi thứ đều do ông ta mưu hoạch, hiện tại cục diện lại không thể khống chế được.

Con khỉ ăn hết mười vạn viên kim đan, bây giờ không còn là chuyện ai tính kế ai, hay là chuyện mấy thành hương hỏa khí vận nữa rồi.

Không có đồ nối mạng, phải làm sao?

Hai ngàn đệ tử Phật môn ở phương Tây, làm sao qua được ba tai năm nạn?

Còn trong Tam Giới, vô số thần tiên, Chuẩn Thánh chẳng lẽ đều phải chết sao?

"Vô pháp!" Nhiên Đăng mắt trừng trừng nhìn con khỉ ăn nốt viên kim đan cuối cùng thành bột rồi nuốt xuống bụng, nhíu mày nói: "Xem Thiên Đình phản ứng thế nào, chúng ta lại tìm cách ứng phó." "Ừm, thôi được!" Mấy vị Phật tổ bất đắc dĩ lắc đầu.

Trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Chuyện này, lại không thể nói ra, ấm ức. … Bên này, đợi Tôn Ngộ Không ăn xong viên tiên đan cuối cùng, Thái Thượng Lão Quân ở Lăng Tiêu Cung "đột nhiên" có cảm ứng, bấm tay tính toán, lập tức tức giận nhảy cẫng lên, nói: "Không hay rồi, có người ở Đâu Suất Cung của ta trộm kim đan!" "Hả?" Nghe Thái Thượng Lão Quân nói vậy, mọi người đều kinh hãi.

Thái Thượng Lão Quân không nói nhiều, trực tiếp thân hình lóe lên quay về Đâu Suất Cung, vừa mở cửa, liền thấy một con khỉ mặt lông

miệng sấm từ trong xông ra, một cú lộn nhào liền bay xa mười vạn tám ngàn dặm.

Lão Quân tự nhiên không có tâm tư đuổi theo con khỉ, vội vàng quay vào cung kiểm tra.

Vừa nhìn, lập tức suýt nữa khóc lớn.

"…Hết rồi… toàn bộ đều hết rồi, chết tiệt, mười vạn viên kim đan, bị con khỉ đó một mình ăn hết rồi!" "Hả?" Ngọc Đế, thiên binh thiên tướng, và vô số đại lão trong Tam Giới theo sau, đều kinh hãi.

Mười vạn viên kim đan, đều bị người ta ăn hết rồi?

Mọi người tức giận đến run rẩy.

Nhất là Ngọc Đế, mặt tái mét, nói: "Có biết, con khỉ đó lai lịch gì không?" Mọi người lắc đầu.

Ngọc Đế nói: "Lấy Hạo Thiên Kính của ta!" Một vị Quyển Liêm Đại Tướng mới nhậm chức mang Hạo Thiên Kính đến, dâng cho Ngọc Đế.

Ngọc Đế chiếu vào kính, phát hiện con khỉ đó đã trốn đến Hoa Quả Sơn ở Địa Tiên Giới.

"Thật vô lý!" Ngọc Đế đại nộ, nói: "Lý Tịnh, mau suất lĩnh thiên binh thiên tướng hạ giới, bắt con yêu hầu này về, trẫm muốn phanh thây vạn đoạn!" "Vâng!" Lý Tịnh mang theo thiên binh thiên tướng, vô số đại quân, trực tiếp hạ giới, đi về phía Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn. … Không nói đến chuyện Lý Tịnh hạ giới bắt Tôn Ngộ Không.

Ở trên trời, mười vạn viên kim đan bị con khỉ ăn hết, Ngọc Đế nhíu mày, không khỏi suy nghĩ.

Kế!

Trong giây lát, ông ta liền nghĩ đến hai chữ này.

Rõ ràng, đây là một kế.

Có thằng ngốc nào, trộm mười vạn viên kim đan xong không mang đi, lại một hơi ăn hết?

Không phải ngốc sao?

Mục đích của người này, là để Thiên Đình của ta không có kim đan để ăn.

Con khỉ rốt cuộc là ai phái đến, có mục đích gì?

"A di đà Phật!" Lúc này, Quan Thế Âm và Phổ Hiền hai người "nghe tin" đến, nhìn Hạo Thiên nói: "Ngọc Đế bệ hạ, nghe nói lần này mười vạn viên kim đan, bị một con yêu hầu ăn hết rồi?" "Ừm!" Mặt Ngọc Đế, trầm đến có thể vắt ra nước.

Ừm?

Ngọc Đế đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Quan Âm.

Không đúng!

Không lẽ là kế của Tây phương giáo?

Trẫm muốn khí vận của họ, cho nên họ cố ý gây khó dễ cho trẫm?

Nhưng không đúng!

Kế của Tây phương giáo, cũng không đến mức cắt đứt đường lui của mình chứ.

Lẽ nào… là người đó?

Hình bóng đó, Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn không khỏi rùng mình.

Cũng không đúng!

Chương 498

Tiệt giáo chắc không đến mức, vị đó cũng không đến mức.

Lẽ nào, là người bên cạnh trẫm, người trên Phong Thần Bảng trong Thiên Đình tính kế trẫm?

Ánh mắt Ngọc Đế, nhìn về phía Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân một mặt đau lòng, cũng không giống.

"Bệ hạ!" Các tiên nhân khác đến tham kiến đại hội kim đan nối mạng, đều một mặt nhìn Hạo Thiên.

Minh Hà giáo chủ còn trực tiếp hỏi: "Ngọc Đế, lần này mười vạn viên kim đan bị trộm, Thiên Đình có còn hàng tồn kho không?" "Đúng vậy!" Có người hỏi: "Nếu không có hàng tồn kho, tiên kiếp lần này của chúng ta, phải làm sao để qua?" "Con khỉ đó lai lịch gì?" "Đúng rồi, con khỉ đó trước đó hình như biến hóa thành dáng vẻ của Nhị Lang Chân Quân ở Quán Khẩu, và Nhị Lang Chân Quân, lại có quan hệ gì?" "Xin hỏi bệ hạ, Thiên Đình, có thần vật nào khác có thể thay thế, cứu mạng của chúng tiên nhân không?" Vô số người, đối mặt với Trương Bách Nhẫn hỏi.

Trương Bách Nhẫn lại không thể trả lời.

Trương Bách Nhẫn có nỗi khổ khó nói, sắc mặt âm trầm đến có thể vắt ra nước.

Bên cạnh, Quan Âm và Phổ Hiền hai người của Phật gia, tuy bề ngoài tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng như ăn phải phân, khó chịu muốn chết.

Lần này thật sự là gậy ông đập lưng ông.

"Các vị, đến Lăng Tiêu Điện nghị sự đi!" Ngọc Đế vung tay, đưa

mọi người đến Lăng Tiêu Điện.

Mọi người một mặt thảm thiết ngồi xuống.

Ngọc Đế nói: "Các vị đừng vội, chuyện có lẽ không tệ đến vậy đâu!" "A!" Lão Quân cũng phụ họa: "Bản tọa tận mắt nhìn thấy con khỉ nuốt kim đan, nhưng rốt cuộc nuốt bao nhiêu, có cất giấu riêng không, những điều này không dễ kết luận, vạn nhất có giấu riêng, cũng có hy vọng!" "Đợi bắt được con yêu hầu đó, rồi tính tiếp!" Mọi người cũng không có cách nào, chỉ có thể chờ.

Còn về kết quả, xem ý trời vậy.

Ngọc Đế lấy ra Hạo Thiên Kính, đặt ở vị trí trung tâm nhất của Lăng Tiêu Điện, cảnh tượng thiên binh thiên tướng hạ giới bắt con khỉ, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy Lý Tịnh suất lĩnh đại quân hạ giới.

Con khỉ đó đem trăm mười viên kim đan trong tay, toàn bộ chia cho các huynh đệ kết nghĩa.

Sau đó, mọi người cùng đại chiến với thiên binh thiên tướng.

Cự Linh Thần ra trận, bị con khỉ ba năm đòn liền đánh lui.

Nguyên là Ma Gia Tứ Tướng, sau đó vào Thiên Đình, trở thành Tứ Đại Thiên Vương của Thiên Đình.

Tứ Đại Thiên Vương cùng ra bắt Tôn Ngộ Không, nhưng lại bị Tôn Ngộ Không chạy thoát.

Không có cách nào, Lý Tịnh đành phải cho mười vạn thiên binh thiên tướng toàn bộ vào Hoa Quả Sơn, một trận hỗn chiến.

Nhưng dưới trận hỗn chiến, bên này lại tổn thất không ít.

Trong một lúc, cả Lăng Tiêu Điện đều tràn ngập mùi vị âm trầm.

Ngọc Đế càng tức đến đầu óc choáng váng, một chưởng hung hăng đập lên bàn, nói: "Đáng ghét, đáng ghét, khinh trẫm quá đáng!" Không phải là mắng Tôn Ngộ Không, Ngọc Đế nhìn thái độ tác chiến của thiên binh thiên tướng, không khỏi không tức giận.

Nhìn qua thì đánh qua đánh lại.

Nhưng thực tế, Ma Gia Tứ Tướng đều có tu vi Đại La Kim Tiên, con khỉ đó tuy cũng là Đại La, nhưng bốn đánh một, không đánh lại?

Ai tin?

Còn những thiên binh thiên tướng đó, xuống dưới ngay cả con khỉ bình thường cũng không đánh lại?

Rõ ràng là ra công không ra sức mà!

Thật sự tưởng trẫm không trị được các ngươi.

"Ngọc Đế bệ hạ!" Quan Âm Bồ Tát nhìn tình hình tác chiến bên dưới, cũng có chút không nhìn nổi nữa, đứng dậy nói: "Bần tăng xin tiến cử một người cho bệ hạ, có người đó ở đây, yêu hầu chắc chắn sẽ bị bắt!" "Được!" Ngọc Đế nói: "Quan Âm đại sĩ, nói là ai?" Quan Âm nói: "Con khỉ đó trước đó đã đến Thiên Đình, biến thành dáng vẻ của Nhị Lang Chân Quân, Nhị Lang Chân Quân pháp lực cao cường, tự nhiên có thể bắt được!" Sắc mặt Ngọc Đế lại tối sầm.

Năm đó ông ta đích thân đánh chết cha của Dương Tiễn là Dương Thiên Hữu, còn có anh trai của Dương Tiễn là Dương Giao.

Mẹ nó là kẻ thù a!

Bây giờ Dương Tiễn không thuộc quyền quản lý của ông ta, là đệ tử của Nhân giáo, bảo ta đi gọi hắn đến giúp, không phải là tự tìm không thoải mái sao?

"Ngọc Đế yên tâm, chỉ cần phái người đi mời, hắn tự nhiên sẽ

đến!" Quan Âm lại thêm một câu.

"Thôi được!" Ngọc Đế vung tay, lệnh cho ngự tiền đại tướng đi mời Dương Tiễn.

Dương Tiễn vốn sẽ không đến, nhưng vừa nghe con khỉ gan to bằng trời, biến thành dáng vẻ của mình đi gây chuyện, lập tức đại nộ, liền mang theo Hạo Thiên Khuyển, tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao lao về phía Hoa Quả Sơn.

Hai người đại chiến ba ngàn hiệp, không phân thắng bại.

Cuối cùng, Thái Thượng Lão Quân lấy ra một kiện pháp bảo, nói: "Bần tọa giúp một tay!" Kim Cương Trác ném xuống, lập tức trói chặt Tôn Ngộ Không, bị Lý Tịnh và một đám thiên binh thiên tướng bắt lên trời.

Chương 499

Dương Tiễn, đánh xong thì trực tiếp quay về Quán Khẩu. … Sau khi Tôn Ngộ Không bị mọi người áp giải, diện kiến Ngọc Đế.

Ngọc Đế và hai vị đại lão của Phật môn, tự nhiên trăm phương ngàn kế tra hỏi, nhưng sau khi hỏi, kết quả càng khiến người ta đau lòng.

"Ha ha ha…" Tôn Ngộ Không nhìn Ngọc Đế, không chút sợ hãi nói: "Lão già Ngọc Đế, nói thật cho ngươi biết, mười vạn viên kim đan đó, đều bị lão Tôn ta ăn hết rồi, còn lại một ít, cũng bị ta cho các huynh đệ của ta, muốn nữa thì không còn đâu!" "…Con khỉ này, đáng chết!" "Đáng chết!" Vô số tu sĩ đến để ăn kim đan, đều nghiến răng nghiến lợi với Tôn Ngộ Không.

Chính vì chuyện này, cũng trực tiếp dẫn đến tình huống vô số yêu ma quỷ quái cản đường trên đường Đường Tam Tạng tây thiên thủ kinh sau này.

"Nói, ai bảo ngươi làm, ăn hết mười vạn viên kim đan, rốt cuộc là để làm gì!" Ngọc Đế tin rằng, sau lưng Tôn Hầu Tử, nhất định có người xúi giục.

Tôn Ngộ Không biết, người chỉ điểm trộm kim đan là sư tôn, nhưng hiện tại sư tôn trong lòng nó là nhân vật cực kỳ quan trọng, không thể nào khai ra.

Ngọc Đế cũng không có cách nào.

Thanh Phước Chính Thần Huyền Đô Đại Pháp Sư lại nói: "Hay là, dùng hình phạt lôi điện trừng phạt, khiến nó đau đớn không muốn sống, tự nhiên sẽ khai ra!" Nhưng, Ngọc Đế và chúng thần Thiên Đình, gần như đã thử hết tất cả các hình phạt của Thiên Đình, đều

không thể gây tổn thương cho Tôn Ngộ Không.

Đó là vì Ngộ Không hiện tại là Đại La Kim Tiên, được trời ưu ái hưởng thụ phần lớn bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên, lại ăn hết mười vạn viên Cửu Chuyển Kim Đan.

Như vậy, một số hình phạt như lôi điện, không đủ để gây tổn thương cho nó.

"Làm sao bây giờ?" Ngọc Đế nhìn mọi người.

Thái Thượng Lão Quân lại bước lên, nói: "Hay là thế này, con khỉ trộm kim đan của bản tọa, đã kết nhân quả với bản tọa, do lão đạo ta đem nó áp vào trong lò Bát Quái, luyện hóa đi, không chừng, có thể luyện ra một ít đan dược!" Vừa nghe có thể luyện ra đan dược, Ngọc Đế tự nhiên đồng ý.

Thế là, dưới tình thế bất đắc dĩ, Tôn Ngộ Không lại bị mọi người áp giải đến Ly Hận Thiên Đâu Suất Cung, đưa vào lò Bát Quái.

"Các vị yên tâm, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, con khỉ chắc chắn sẽ bị luyện hóa!" Thái Thượng Lão Quân trực tiếp ngồi trên lò Bát Quái, dùng Tam Muội Chân Hỏa, ngày đêm luyện nó.

Mọi người từ bên ngoài nhìn, Tam Muội Chân Hỏa cực kỳ mãnh liệt, đốt cả Đâu Suất Cung nóng hừng hực.

Nhưng thực tế, Thái Thượng Lão Quân làm sao có thể luyện chết Tôn Ngộ Không, sau khi nhận được lời dặn dò của Diệp Hàn, đã vô cùng tinh tế điều khiển Tam Muội Chân Hỏa, tiến vào trong lò Bát Quái.

Ngọn lửa không những không luyện hóa Tôn Ngộ Không, ngược lại còn tiến vào trong cơ thể Tôn Ngộ Không, giúp nó một tay, luyện hóa mười vạn viên Cửu Chuyển Kim Đan đã ăn trong cơ thể.

Như vậy!

Dưới sự luyện hóa của Thái Thượng Lão Quân và Cửu Chuyển Kim Đan, tu vi của Tôn Ngộ Không tăng nhanh như bay.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, mười vạn viên kim đan trong cơ thể được luyện hóa, hóa thành năng lượng cuồn cuộn, một bước đưa tu vi của Tôn Ngộ Không từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, xông lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Vì quan hệ được Tam Muội Chân Hỏa luyện hóa, thân thể của Tôn Ngộ Không cường hãn vô cùng, sức chiến đấu còn gần bằng Chuẩn Thánh.

"Ầm…" Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, Tôn Ngộ Không từ trong lò Bát Quái xông ra, một cước đá đổ lò Bát Quái, thoát khỏi Đâu Suất Cung, thẳng tiến đến Lăng Tiêu Điện!

Tôn Ngộ Không, dưới sự cố ý trợ giúp của Thái Thượng Lão Quân, đã luyện hóa mười vạn viên kim đan trong cơ thể.

Một luồng năng lượng vô song lan tỏa khắp toàn thân, khiến tu vi của hắn trong nháy mắt từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ vọt lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nhưng năng lượng ẩn chứa trong mười vạn viên kim đan tuyệt đối không chỉ có thế.

Tu sĩ bình thường muốn đột phá Chuẩn Thánh thì cần phải chém đi ít nhất một trong tam thi, hoặc giống như Diệp Hàn, tham ngộ được một tia đại đạo khai ngộ mới có thể tiến vào Chuẩn Thánh.

Nhưng rõ ràng Tôn Ngộ Không không phù hợp với cả hai điều kiện này.

Năng lượng dư thừa trong cơ thể bèn giúp hắn tái tạo thân thể, tạo ra một thân Kim Cương Bất Bại và đôi mắt Hỏa Nhãn Kim Tinh.

Ầm...

Tôn Ngộ Không đột nhiên từ trong lò Bát Quái vọt ra, một cước đá văng lò Bát Quái xuống đất.

Thái Thượng Lão Quân sợ hãi đến mức ngã ngồi trên mặt đất, nhưng con khỉ cũng không làm khó Lão Quân, mà trực tiếp hóa thành một luồng sáng, bay về phía điện Lăng Tiêu.

Sau khi con khỉ đi rồi, Thái Thượng Lão Quân mới mỉm cười đứng dậy, cũng không dọn dẹp lò Bát Quái, cứ mặc cho những quả cầu lửa trong lò rơi xuống hạ giới.

"Không hay rồi, không hay rồi, con khỉ đó từ trong lò của Lão Quân xông ra rồi!" Thủ tướng Nam Thiên Môn hô lên một tiếng.

Chỉ thấy Tôn Ngộ Không hóa thành một luồng sáng bay vào điện Lăng Tiêu, giơ tay biến Kim Cô Bổng lớn ra, không nói hai lời, một gậy đánh thẳng về phía Ngọc Hoàng Đại Đế đang ngồi trên ngự tọa.

"Ngọc Đế lão nhị, chịu chết đi cho ta!" Ầm...

Cây gậy đó như một gậy kinh thiên, hơi cong lại trong không khí, một luồng cự lực lật tung cả điện Lăng Tiêu, đánh về phía Ngọc Đế.

Ngọc Đế là tu vi Chuẩn Thánh, tự nhiên không sợ.

Vung tay một cái, một đạo kiếm khí bay ra, va chạm với cây gậy của con khỉ.

Vốn tưởng có thể dễ dàng đánh bay con khỉ, nào ngờ, con khỉ này không phải Đại La Kim Tiên bình thường, cây Kim Cô Bổng không những không bị đánh bay, ngược lại còn quất thẳng về phía Ngọc Đế.

Chương 500

Kiếm quang của Ngọc Đế lại bị đánh bay đi.

Ầm...

Ngọc Đế vội vàng lùi lại.

Trước mặt, cái ngự án lập tức bị đánh nát thành nhiều mảnh.

"To gan!" Thiên binh thiên tướng bên cạnh cuối cùng cũng "phản ứng" lại, Thất Tầng Hoàng Kim Linh Lung Tháp trong tay chụp thẳng xuống đỉnh đầu Tôn Ngộ Không.

Hoàng Kim Linh Lung Tháp là thượng phẩm hậu thiên linh bảo, sức tấn công không thua kém hạ phẩm tiên thiên linh bảo.

Kim tháp trong nháy mắt biến lớn, bao phủ Tôn Ngộ Không ở bên dưới.

Mọi người thấy vậy, đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chỉ trong một hơi thở, Tôn Ngộ Không đã ra lệnh cho nó lớn lên, cưỡng ép đâm thủng Hoàng Kim Linh Lung Tháp.

Ầm...

Linh Lung Tháp trong nháy mắt hóa thành vô số mảnh vỡ.

Lý Tĩnh phun ra một ngụm máu, ngã gục.

Các thiên binh thiên tướng còn lại, không ai dám tiến lên đánh với con khỉ, con khỉ càng lúc càng ngang ngược, Kim Cô Bổng trong tay đập xuống, lại đập nát long ỷ của Ngọc Đế.

"Ngang ngược, ngang ngược!" Ngọc Đế vừa chạy vừa mắng, vừa triệu tập thiên binh thiên tướng đối phó Tôn Ngộ Không.

Nhưng đáng tiếc, không một thiên binh thiên tướng nào dám ứng chiến.

Theo lý mà nói, lúc này tuy Tôn Ngộ Không có thể địch lại Chuẩn Thánh, nhưng nếu Huyền Đô, Thái Ất Chân Nhân, Hoàng Long Chân Nhân hợp sức lại, chế ngự một con khỉ chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

Nhưng, không một ai ra tay.

Đặc biệt là bảy vị phó giáo chủ của Tiệt giáo năm xưa, người nào mà chẳng phải là tồn tại kinh thiên động địa?

Thế nhưng, Ngọc Đế căn bản không sai khiến nổi họ.

Thực ra pháp lực của con khỉ tuy cường hoành, cũng chỉ là vô hạn tiếp cận tu vi Chuẩn Thánh mà thôi, so với Chuẩn Thánh chân chính vẫn còn kém xa, sở dĩ trông hắn mạnh mẽ như vậy là vì vừa được mười vạn kim đan gột rửa, vô số năng lượng trong cơ thể không có chỗ phát tiết, cho nên giữa mỗi chiêu mỗi thức đều có uy năng hủy thiên diệt địa.

Đợi một thời gian sau, khi những năng lượng không nơi tụ tập đó thoát ra khỏi cơ thể Tôn Ngộ Không, pháp lực của hắn cũng sẽ trở lại giai đoạn Đại La Kim Tiên bình thường.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Tôn Ngộ Không lúc đại náo thiên cung thì trông rất mạnh, mà sau này lúc đi Tây Thiên thỉnh kinh lại yếu như vậy.

"A Di Đà Phật!" Đúng lúc này, từ Tây Thiên bỗng nhiên vang lên một tiếng Phật hiệu, trong nháy mắt, một vị Đại Phật từ nơi xa vô tận phía trên Thiên Đình, với thân thể ngàn trượng ngồi xếp bằng giữa hư không, nhìn Ngọc Đế và Tôn Ngộ Không, trên mặt hiện lên vẻ từ bi.

Chính là chưởng môn nhân của Tây phương giáo, hiện thế Phật

Như Lai Phật Tổ.

"Phật Tổ, cứu ta!" Ngọc Đế run lẩy bẩy, lúc này cũng không còn tâm tư suy tính gì nữa.

Như Lai tự nhiên gật đầu, sau đó ánh mắt rơi xuống người Tôn Ngộ Không, nói: "Hầu tử, thật là vô lễ.

Trước trộm mười vạn viên kim đan của Thiên Đình, bây giờ lại đuổi đánh Thiên Đế, là đạo lý gì?" "Thiên Đế?" Tôn Ngộ Không lúc này bành trướng không chịu nổi: "Vậy thì thế nào?

Hoàng đế luân phiên làm, sang năm đến nhà ta.

Lão già ngươi ngồi trên vị đó cũng không ít thời gian rồi, hôm nay ta sẽ đánh chết ngươi, sau này vị trí Ngọc Đế, lão Tôn ta làm!" "Ha ha..." Như Lai cười lớn, nói: "Ngươi muốn làm Thiên Đế, cũng không phải không được.

Thế này đi, ta và ngươi đánh cược, chỉ cần ngươi thắng được ta, vị trí Ngọc Đế sẽ nhường cho ngươi, thế nào?" Tôn Ngộ Không đảo mắt, nói: "Ngươi nói thật chứ, ngươi có thể làm chủ được không?" "Ngô là Tây Thiên Như Lai Phật Tổ, tự nhiên làm chủ được!" Như Lai đưa tay phải ra, đặt trước mặt Tôn Ngộ Không, nói: "Nghe nói một cú lộn nhào của ngươi đi được mười vạn tám ngàn dặm, vậy thì tốt, hôm nay nếu một cú lộn nhào của ngươi có thể lật ra khỏi lòng bàn tay ta, thì coi như ngươi thắng, thế nào?" "Được!" Tôn Ngộ Không nghe vậy, liền lập tức đồng ý.

Lật ra khỏi một lòng bàn tay, có gì khó chứ?

Nói xong, hắn rung người một cái, một cú lộn nhào bay vào tầng mây, quãng đường mười vạn tám ngàn dặm chỉ trong một bước nhảy.

"Hừ..." Sắc mặt Như Lai đột nhiên lộ ra một tia cười lạnh, nhìn Tôn Ngộ Không đã vào trong thế giới lòng bàn tay của mình, vung tay

lật lại, một phương đại ấn xuất hiện, chính là chí bảo của Đạo môn khi xưa: Phiên Thiên Ấn!

Kim quang trên Phiên Thiên Ấn lóe lên, liền cấm cố toàn bộ pháp lực của Tôn Ngộ Không.

Sau đó, đại ấn bỗng nhiên hóa thành một ngọn núi khổng lồ vô cùng, ầm ầm đổ xuống.

Vô tận đá tảng từ trên trời rơi xuống.

Tôn Ngộ Không pháp lực bị khống chế hoàn toàn, không thể phản kháng, chỉ có thể bị vô số đá tảng đè xuống đất, sau đó, vô số đá tảng rơi xuống, hình thành một ngọn núi lớn hình bàn tay, đè chặt hắn dưới chân núi.

Tôn Ngộ Không bị đè dưới núi, nhưng đầu vẫn có thể lộ ra.

"Như Lai, tên chó chết nhà ngươi, dám lừa lão Tôn!" Tôn Ngộ Không đại nộ.

Nhưng, đáp lại hắn chỉ là một đạo Lục Tự Chân Ngôn.

Chương 501

"Úm, Ma, Ni, Bát, Mê, Hồng!" "Ngươi tội nghiệt sâu nặng!" Giọng của Như Lai càng lúc càng xa: "Ở dưới ngọn núi này năm trăm năm, tĩnh tâm suy ngẫm lỗi lầm.

Năm trăm năm sau, tự có một hồi cơ duyên!" Tôn Ngộ Không bị trấn áp dưới Ngũ Chỉ Sơn do Phiên Thiên Ấn hóa thành.

Ngọc Đế kinh hồn chưa định, hướng Như Lai Phật Tổ tỏ lòng cảm tạ: "Đa tạ Tây Thiên Phật Tổ." "A Di Đà Phật, con khỉ này tác ác đa đoan, khiến cho chúng tiên không có vật gì để ăn, thật đáng hận, bản tọa bắt nó, cũng là kiếp số trong mệnh!" Nói xong, cũng không để ý đến lời mời dự yến tiệc của Ngọc Đế, thân hình xoay chuyển, đi về phía Tây phương.

Như Lai ra tay, có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, sợ con khỉ và Thiên Đình dây dưa quá lâu, sẽ vô tình tiết lộ quan hệ của hắn với Tu Bồ Đề Tổ Sư của Tây phương giáo, dù sao, không ai có thể đảm bảo một con khỉ có đủ lòng trung thành và lý trí.

Thứ hai, Như Lai thực sự quá hận con khỉ này, con khỉ đã độc chiếm mười vạn viên kim đan của Ngọc Đế, kẻ bị hại không chỉ có Thiên Đình và Tam giới, mà còn có hai ngàn con chó của ông ta, nếu không tự tay trừng phạt, hận ý trong lòng khó mà nguôi ngoai.

Tự mình ra tay, hung hăng trị con khỉ một trận, cơn giận trong lòng Như Lai mới dịu đi một chút.

Nhưng vấn đề chính vẫn chưa được giải quyết.

Mười vạn viên tiên đan của Thiên Đình không còn, Tây phương tự

nhiên cũng không có nơi nào để lấy được thần vật, vậy hai ngàn đệ tử kia, làm sao vượt qua nguy cơ đây?

Đây là một vấn đề.

Trong núi Tu Di, trên Phật điện của Như Lai, chư Phật tề tựu.

Câu Lưu Tôn Phật mày nhíu chặt, nhìn về phía Như Lai nói: "Dám hỏi Phật Tổ, nay kim đan đã hết, Phật quốc phương Tây của ta, phải làm sao vượt qua tiên kiếp năm trăm năm?" Mấy người họ thì không cần lo lắng, đã là tu vi Chuẩn Thánh rồi, trên lý thuyết có thể cùng trời đất tồn tại, vạn ma bất diệt.

Nhưng đệ tử bên dưới thì không được.

Tây phương giáo chưa đạt tu vi Chuẩn Thánh, có đến hai ngàn người, những người này là trụ cột của Phật môn, tự nhiên không thể có chuyện gì.

"..." Như Lai không mở miệng, Nhiên Đăng Phật Tổ phía sau lại mở miệng: "Trong Tam giới, thần vật có thể kéo dài tuổi thọ, tự nhiên không chỉ có Cửu Chuyển Kim Đan.

Nay Cửu Chuyển Kim Đan đã gần như không còn, vẫn còn những thần vật khác." "Không sai!" Di Lặc Phật gật đầu, nói: "Nhưng mà, trên cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán, cũng chỉ có mấy chục quả nhân sâm, cho dù chúng ta có mặt dày đi xin, nhưng mấy chục quả đó chẳng khác nào muối bỏ bể, làm sao có thể giải quyết được việc cấp bách này?" Đúng vậy!

Ngoài Cửu Chuyển Kim Đan, còn có Nhân Sâm Quả.

Nhưng ai cũng biết, Nhân Sâm Quả ba ngàn năm ra hoa, ba ngàn năm kết quả, ba ngàn năm mới chín, một vạn năm mới được ba mươi mấy quả, cứu được ba mươi người đối với hai ngàn người, không có ý nghĩa gì cả.

Mọi người lắc đầu.

Nhiên Đăng lại nói: "Chư vị hiểu lầm rồi, điều bản tọa nói, không phải là Nhân Sâm Quả ở chỗ Trấn Nguyên Tử Ngũ Trang Quán.

Mà là Bàn Đào và Hoàng Trung Lý trên đảo Kim Ngao.

Cái hồ lô đen tiên thiên trong tay Nhân tộc Thánh phụ kia là Quang Âm Hồ Lô, có thể cường hóa ra một quang âm tràng, gia tốc linh căn trưởng thành.

Chưa kể Hoàng Trung Lý, chỉ riêng Bàn Đào, trên đảo Kim Ngao chắc cũng có mấy ngàn quả." "Đệ tử Tiệt giáo tuy nhiều, nhưng cũng ăn không hết, nếu có thể dùng bảo vật để đổi, cũng có thể giúp chúng ta vượt qua tình thế cấp bách này." Sản lượng của cây Bàn Đào, so với Nhân Sâm Quả và Hoàng Trung Lý thì nhiều hơn nhiều...

Vừa nghe đến tên Diệp Hàn, mọi người đều đau đầu.

Ai nấy đều nhìn về phía Như Lai.

Như Lai cũng tỏ vẻ không vui.

Bản thân ông ta là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo, từ đầu đến cuối đều bị Diệp Hàn hành hạ, nay đã là đại lão Phật môn, lại phải đi hạ mình cầu xin Diệp Hàn, chuyện này ông ta làm không được.

Cho dù có đi cầu xin Diệp Hàn, lỡ như người ta không đồng ý, lúc đó đánh cũng không được, phải làm sao kết thúc?

Chẳng phải sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ sao?

"Thôi thôi!" Như Lai phất tay, hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ quyết tuyệt, nói: "Cho Kim Thiền Tử vào!"...

Chư Phật nhìn nhau, tự nhiên biết ý đồ của Phật Tổ.

Nhưng...

“Két...” Cửa vang lên một tiếng, một vị cao tăng trẻ tuổi mặc tăng y màu trắng, vai khoác áo cà sa màu đỏ, tay cầm Cửu Hoàn Tích Trượng, hiên ngang xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đệ tử Kim Thiền Tử, bái kiến Phật Tổ!” Trên mặt Kim Thiền Tử, không buồn không vui.

Phật Tổ gật đầu, nói: “Đưa tay trái của ngươi ra!” Mọi người có chút không hiểu!

Tay phải Kim Thiền Tử cầm Cửu Hoàn Tích Trượng, tay trái trống không, đưa ra làm gì?

Nhưng, khi Kim Thiền Tử duỗi thẳng tay trái ra, mọi người kinh ngạc phát hiện, trong tay trái của hắn, có một hạt gạo vàng.

Gạo vàng là thực phẩm của Phật môn, cũng chỉ là vật tầm thường.

Nhưng Kim Thiền Tử ở bên ngoài tọa thiền niệm Phật, trong tay cầm một hạt gạo, là có ý gì?

Mọi người đều không biết tại sao Kim Thiền Tử lại cầm một hạt gạo, nhưng với tư cách là sư phụ của Kim Thiền Tử, Như Lai lại biết rõ.

Chương 502

"Ăn trộm hương hoa bảo chúc của bản tọa, bản tọa đã tha mạng cho ngươi, sao ngươi còn ăn trộm gạo?" Như Lai nhìn Kim Thiền Tử, nhàn nhạt nói: "Lỗi tuy nhỏ, nhưng tâm địa đáng tru diệt!" "Đệ tử biết sai!" Kim Thiền Tử cúi đầu lạy Như Lai.

Như Lai gật đầu, nói: "Biết sai có thể sửa, không gì tốt hơn!" Nhìn Kim Thiền Tử, Như Lai khẽ cười, tiếp tục nói: "Phật môn chúng ta tu hành, chú trọng kinh lịch, sau khi trải qua kiếp nạn, mới có thể thành vô thượng chi tôn.

Hôm nay, có một đại nhân quả trao cho ngươi, sau nhân quả này, hứa cho ngươi một vị Phật Tổ trong Phật môn, ngươi có bằng lòng không?" Cái gì?

Chư Phật Tổ nghe vậy lập tức kinh hãi.

Hứa cho Kim Thiền Tử một quả vị Phật Tổ?

Phải biết ở Phật quốc Tây Thiên, vị trí Phật Tổ đều có số lượng nhất định, không thể nhiều hơn một người, cũng không thể thiếu một người.

Tu Bồ Đề Tổ Sư kia tuy là tự ngã chi thi của Chuẩn Đề Thánh Nhân, nhưng cũng chưa được quả vị Phật Tổ, Kim Thiền Tử hà đức hà năng?

Nhưng, trong lúc mọi người còn đang kinh nghi bất định, Kim Thiền Tử lại nhìn Như Lai, lắc đầu: "Đệ tử... không muốn!" ...

Không muốn?

Mọi người không hiểu tại sao.

Như Lai lại tiếp tục nói: "Vạn pháp đều là tu hành, ngày đó bản

tọa thu ngươi làm đệ tử, đã biết kiếp số hôm nay.

Kiếp của ngươi, cũng là phúc của Phật giáo, đã là phúc của Phật môn, nhân quả của Phật môn tự nhiên sẽ ở trên người ngươi.

Phải biết chuyện này không thể thoái thác, không thể trốn tránh, không thể cự tuyệt!" Kim Thiền Tử nhắm mắt đứng trước mặt Phật Tổ, một tay cầm Cửu Hoàn Tích Trượng, một tay lần Phật châu, nhắm mắt không nói.

Như Lai lại nói: "Ngươi không biết thiên mệnh sao?" Đôi mắt Kim Thiền Tử đột nhiên mở ra, trên người kim quang đại phóng, Cửu Hoàn Tích Trượng trong tay ném sang một bên, quỳ xuống trước mặt Như Lai, nói: "Nếu đã như vậy, Kim Thiền Tử chỉ có một việc muốn cầu, cầu sư tôn chấp thuận." "Nói!" "Nói!" Kim Thiền Tử giơ mấy ngón tay chỉ vào đầu mình, nói: "Trong đầu đệ tử có ngàn năm thiền ý, mười vạn kim kinh.

Mong Phật Tổ giữ lại đầu lâu của con không ăn, không làm tổn thương Phật căn của đệ tử, đệ tử cảm kích vô cùng..." "Được!" Như Lai gật đầu.

Sau đó, chư Phật Tổ nhìn nhau, mỗi người đều thở phào nhẹ nhõm!

Nguy cơ của Phật môn, đã được giải quyết.

Kim Thiền Tử ngồi xếp bằng trước mặt Phật Tổ, bất động!

Các vị Phật Tổ đều thở phào nhẹ nhõm.

Người đời đều biết, thần vật có thể tránh tiên kiếp trong trời đất, có Cửu Chuyển Kim Đan của Thiên Đình, có cây Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử ở Ngũ Trang Quán, có Hoàng Trung Lý và Bàn Đào Thụ ở đảo Kim Ngao Đông Hải.

Ai cũng cho rằng Phật môn không có thần vật kéo dài sinh mệnh.

Thực ra không phải vậy.

Phật môn, tự nhiên cũng có, đó chính là một con kim thiền, sau khi hóa hình đã trở thành một cao tăng đắc đạo, chính là nhị đệ tử dưới trướng Như Lai Phật Tổ: Kim Thiền Tử.

Ăn thịt Kim Thiền Tử, có thể trường sinh bất lão.

Nếu ăn thịt Kim Thiền Tử, thì có thể tránh được tiên kiếp.

Bây giờ mười vạn viên kim đan của Thiên Đình đã bị con khỉ chết tiệt kia độc chiếm hết, Như Lai lại không muốn hạ mình đi tìm Diệp Hàn ở đảo Kim Ngao, vậy thì chỉ còn một cách duy nhất có thể cứu vãn nguy cơ trước mắt.

Kim Thiền Tử chịu hy sinh, tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

"Yên tâm!" Phật Tổ nói với Kim Thiền Tử: "Ngươi và Phật môn có đại nhân quả, bản tọa hứa cho ngươi kim thân chính quả, quả vị Phật Tổ." "A Di Đà Phật!" Kim Thiền Tử tuy không muốn chết, càng không muốn chết theo cách tàn nhẫn như vậy, nhưng sự việc đã đến nước này, hắn biết, không thể do hắn quyết định.

"A Di Đà Phật!" Chư Phật hướng Kim Thiền Tử hành Phật lễ.

Sau đó, một cuộc tàn sát tỉ mỉ, bắt đầu từ đây.

Phổ Hiền Bồ Tát tự mình cầm dao, xẻo từng miếng thịt trên người Kim Thiền Tử xuống, đồng thời dùng Phật dũng hứng lấy máu vàng chảy ra, không lãng phí một giọt.

Kim Thiền Tử ngồi xếp bằng giữa hư không, bất động.

Mặc cho thịt trên người bị xẻo đi, máu tươi chảy hết.

Cuối cùng, người của Phật môn ngay cả xương cũng không tha.

Nhưng họ đã tuân theo ý nguyện của Kim Thiền Tử, giữ lại nguyên vẹn cái đầu lâu, không hề phân cắt.

Phổ Hiền sau khi giết Kim Thiền Tử, cân đo, rồi báo cáo với Phật Tổ Như Lai: "Bẩm cáo Phật Tổ, đệ tử đã xẻo thịt giữ máu, được cốt nhục tám mươi cân, máu bốn mươi cân, tổng cộng một trăm hai mươi cân!" Nhưng ngay sau đó, Phổ Hiền lại nói: "Đệ tử vừa mới đo lường, nếu muốn tránh tiên kiếp, mỗi Phật tử ít nhất phải ăn nửa cân cốt nhục, mới có hiệu quả!" Lời này vừa ra, Phật Tổ lập tức nhíu mày.

Tổng cộng một trăm hai mươi cân huyết nhục, mỗi người ăn nửa cân mới có thể tránh tiên kiếp, điều đó có nghĩa là, toàn bộ thịt của Kim Thiền Tử, cũng chỉ có thể cứu được hai trăm bốn mươi người mà thôi.

Ánh mắt của Như Lai, rơi xuống trên đầu của Kim Thiền Tử.

Nhưng, ông ta lại lắc đầu, cho dù có hóa ra được mười mấy cân huyết nhục, cũng xa xa không đủ.

Chương 503

Làm sao bây giờ?

"Đệ tử Phật môn, cần độ tiên kiếp, tổng cộng có bao nhiêu người?" Phổ Hiền nói: "Tổng cộng có hai ngàn hai trăm bốn mươi sáu người!" "Trong vòng trăm năm phải độ kiếp, có bao nhiêu người?" Phổ Hiền nói: "Trong vòng trăm năm phải độ kiếp, có ba trăm bốn mươi tám người!" Tuy rằng, năm trăm năm ắt có tiên kiếp.

Nhưng thời gian tiên kiếp giáng lâm của mỗi tu sĩ không giống nhau, có người nhanh hơn, có người lại chậm hơn.

"Nếu vậy, thì tốt rồi!" Phật Tổ nhìn nguyên thần của Kim Thiền Tử, nói: "Phổ Hiền, mang nguyên thần của Kim Thiền Tử đến địa phủ, giao cho Diêm Vương địa phủ Vân Trung Tử, dặn dò nhất định phải để Kim Thiền Tử chuyển thế thành người.

Mấy chục năm sau, lại ăn thịt nó, cứ như vậy tám, chín lần, là có thể cứu được Phật tử của Phật quốc ta!" "Tuân chỉ!" Chuyện của Phật môn, đã định.

Tuy thịt Kim Thiền Tử không đủ ăn, nhưng Kim Thiền Tử có thể chuyển thế mà.

Mấy chục năm chuyển thế một lần, mỗi lần cứu sống hơn hai trăm người, mười lần là đủ rồi.

Tuy có chút tàn nhẫn, nhưng vì chúng sinh Phật môn, hy sinh một người, không đáng kể.

Đông đảo Phật tử tề tựu trong đại điện, chia nhau ăn huyết nhục của Kim Thiền Tử.

Phật Tổ ở trên cao, nhìn các đệ tử đang chia nhau ăn thịt, trong

lòng không khỏi có chút xót xa, thở dài một hơi, nói: "Hôm nay Kim Thiền Tử và Phật môn ta có đại nhân quả, đây là chuyện bí mật, các ngươi, đều không được ngoại truyền!" "Tuân chỉ!" Các hòa thượng bên dưới, người nào người nấy miệng đầy máu mỡ, nhưng cũng hướng Phật Tổ hành lễ phát thệ.

Một bữa tiệc thịnh soạn kết thúc, vô số người ợ no rời đi.

Cuối cùng, chỉ còn lại một cái đầu lâu to lớn, tỏa ra kim quang.

Như Lai nhìn mà thấy chướng mắt, nói với Quan Thế Âm: "Quan Âm Bồ Tát, đây là mười vạn kim kinh, ngàn năm thiền ý của Kim Thiền Tử, ngươi hãy mang nó đi, tìm một nơi yên tĩnh, để nó được an nghỉ đi!" Quan Âm Bồ Tát tự nhiên hiểu ý của Như Lai.

An nghỉ cho tốt, không phải là tìm một nơi bí mật, lén lút đem đầu Kim Thiền Tử đi chôn là xong, không để người ngoài phát hiện ra chuyện xấu hổ xảy ra trong Phật môn.

"Đệ tử tuân mệnh!" Quan Âm vung tay, mang đầu lâu của Kim Thiền Tử đi.

Sau khi trở về Phật tràng Nam Hải, Quan Thế Âm suy đi tính lại, cuối cùng nghĩ ra một nơi cực tốt, lập tức ra lệnh cho đệ tử thân cận bên mình là Mộc Tra.

"Mộc Tra!" Quan Âm giao đầu lâu của Kim Thiền Tử cho Mộc Tra: "Trong hạ giới, nơi cực Tây có Lưu Sa Hà, người qua lại thưa thớt.

Ngươi hãy an táng Kim Thiền Tử ở đó đi, cũng được một nơi thanh tịnh!" "Vâng!" Mộc Tra cảm thấy một trận buồn nôn, nhưng vẫn xách đầu lâu của Kim Thiền Tử lên đường.

Bay suốt một đường đến Lưu Sa Hà.

Mộc Tra cũng biết tính chất của Lưu Sa Hà, bất kể vật gì, chỉ cần

dính phải nước sông Lưu Sa Hà, nhất định sẽ chìm xuống đáy sông.

Cho nên: cần gì phải phiền phức chôn cất nữa, trực tiếp ném xuống sông không được sao?

Mộc Tra thấy ghê tởm, lười chôn cất, trực tiếp ném cái đầu lâu trong tay xuống, rồi xoay người bay đi.

Mộc Tra bay đi một lúc lâu, đầu lâu của Kim Thiền Tử mới "phịch" một tiếng rơi xuống nước.

Nhưng, điều kỳ lạ là, Lưu Sa Hà không vật gì không chìm, lần này dường như đã mất hiệu lực.

Chỉ thấy trên cái đầu lâu kia kim quang ẩn hiện, cả cái đầu nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

"Tại sao lại như vậy?" "Không hợp lý, hoàn toàn không hợp lý, lão tử ở Lưu Sa Hà mấy trăm năm, lần đầu tiên thấy có thứ nổi trên mặt nước!" Quyển Liêm Đại Tướng từ trong Lưu Sa Hà nhảy ra, nhìn cái đầu Phật đang lấp lánh kim quang trên mặt nước, trăm mối không thể lý giải.

Lúc này Quyển Liêm Đại Tướng, ở trong Lưu Sa Hà, ngày ngày chịu nỗi khổ lợi kiếm xuyên tâm, nỗi đau sấm sét thiêu đốt da thịt, hình tượng của hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Nam thần của Thiên Đình năm xưa, đã một đi không trở lại.

Bây giờ Quyển Liêm Đại Tướng, đã biến thành một nhân vật thân hình vạm vỡ, da dẻ xanh đen, tóc tai quăn tít như một con thủy quỷ.

Nhìn từ xa, giống như một con ác quỷ từ địa ngục chạy ra.

"Thứ này không tệ, đã có thể nổi trên Lưu Sa Hà, nhất định là một thứ tốt!" Quyển Liêm Đại Tướng đưa tay lấy cái đầu lâu của Kim Thiền Tử, lặn một cái thật sâu xuống đáy nước, đặt đầu lâu của Kim

Thiền Tử vào đạo trường đơn sơ của mình, coi như một món đồ sưu tầm.

Trên đảo Kim Ngao, Diệp Hàn ngồi xếp bằng trong đạo trường, nhìn mọi việc của Phật môn, khẽ cười một tiếng.

Phật môn tự cho rằng chuyện xấu của mình không ai biết, nhưng những chuyện này, làm sao có thể qua mắt được Diệp Hàn.

Hắn không chỉ nhìn thấy mọi hành vi của Phật môn, mà còn dùng pháp lực ghi lại tất cả, hình thành tư liệu hình ảnh, lưu trữ lại.

Chuyện tiên kiếp của hai ngàn người Phật môn đã được giải quyết.

Nhưng vấn đề sống còn của mười vạn tiên nhân trong cả Tam giới vẫn chưa được giải quyết.

Những ngày này, vô số người vây kín cửa điện Lăng Tiêu của Ngọc Đế, đòi một lời giải thích.

Trước đây, Ngọc Đế vì trong tay có kim đan, nên mới có thể kiểm soát bề mặt của cả Tam giới, trở thành chí tôn của Tam giới.

Các đại lão tôn kính ông ta, không phải vì thực lực của Thiên Đình, mà vì có việc cần cầu Ngọc Đế.

Nay kim đan đã không ăn được nữa, họ cũng không dễ nói chuyện như vậy.

Chương 504

Minh Hà giáo chủ trực tiếp dẫn người, lên điện Lăng Tiêu.

"Ngọc Đế!" Minh Hà cũng không khách khí, đã bao nhiêu ngày không có kim đan, đệ tử dưới trướng sắp tạo phản rồi: "Chuyện này, tất cả đều là kế của ngươi, không, không phải là ngươi đã giấu hết kim đan rồi chứ!" "Đúng vậy!" Xích Cước Đại Tiên cũng chỉ vào Ngọc Đế, hỏi: "Hừ, một con khỉ, ăn hết mười vạn viên tiên đan, sớm đã nổ tung rồi, lời này làm sao ta tin được?" "Đúng vậy, kim đan chắc chắn vẫn còn, nhất định đã bị ai đó giấu đi, để uy hiếp Tam giới.

Hừ, ta Vân Trung Tử đặt lời ở đây!" Vân Trung Tử ánh mắt sắc bén, nhìn Ngọc Đế nói: "Uy hiếp người khác thì được, nhưng uy hiếp ta Vân Trung Tử, thì đừng hòng!"...

Vô số người, vây lấy cửa của Ngọc Đế mà chửi mắng.

Bình thường tôn trọng Ngọc Đế, là nể mặt Cửu Chuyển Kim Đan.

Bây giờ không có Cửu Chuyển Kim Đan, Đạo Tổ Hồng Quân cũng đã bị Diệp Hàn xử lý, một Hạo Thiên nhỏ bé, ban đầu chỉ là một đạo đồng trong Tử Tiêu Cung mà thôi, là cái thá gì!

Trong Hồng Hoang, rất coi trọng căn nguyên.

Căn nguyên không được, sẽ bị người khác coi thường.

Đương nhiên rồi, Diệp Hàn là một ngoại lệ.

Đối mặt với sự công kích của các đại lão trong Tam giới, Ngọc Đế không có cách nào, vì tùy tiện một người như Minh Hà, Vân Trung Tử,...

đều có thể trong phút chốc tiêu diệt ông ta.

Ngọc Đế cũng đã hoàn toàn nhận ra, không có Cửu Chuyển Kim Đan, ông ta chẳng là cái gì cả.

Trong tay có Phong Thần Bảng thì cũng không tồi, nhưng cho dù triệu tập những người trong Phong Thần Bảng lại thì thế nào?

Những người đó cũng chỉ thần phục bề ngoài, lúc làm việc căn bản không dùng toàn lực.

Lúc con khỉ đại náo thiên cung khi xưa, chẳng phải là minh chứng tốt nhất sao?

Một con khỉ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, Thiên Đình có vô số Đại La đỉnh phong, mười mấy Chuẩn Thánh, đều không hạ được, ai mà tin?

"Vô Lượng Thiên Tôn!" Đúng lúc này, bên ngoài điện Lăng Tiêu, đột nhiên truyền đến một giọng nói lười biếng, sau đó, chỉ thấy một đạo nhân mặc áo trắng, lững thững đi lên điện Lăng Tiêu.

"...

Thiên Huyền đạo hữu?" Minh Hà lão tổ thấy Thiên Huyền Tử, vội vàng chắp tay, nói: "Thiên Huyền đạo hữu, đã lâu không gặp!" Người này, chính là đại đệ tử của Diệp Hàn, Bắc Hải Huyền Quy chuyển thế.

Từng là Nhân tộc Đế sư!

Truyền đạo ở nhân gian vô số năm, có đại cơ duyên đại khí vận, nay đã là tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Không dám, không dám!" Thiên Huyền cười nói với Minh Hà: "Minh Hà tiền bối, gọi vãn bối là Thiên Huyền Tử là được rồi, hai chữ đạo hữu, thật không dám nhận." "Thiên Huyền đạo hữu khách sáo rồi!" "A, Thiên Huyền đạo hữu!" "Thiên Huyền đạo hữu, đã lâu không gặp!"...

Được rồi!

Thiên Huyền Tử vừa mới khách sáo.

Vậy mà xong rồi, các đại lão trong Hồng Hoang, đều gọi hắn như vậy cả.

Không còn cách nào khác, ai bảo sư tôn của lão tử quá mạnh chứ.

"Cái đó..." Thiên Huyền đẩy đám người đang hành lễ với mình ra, sau đó nhìn về phía Ngọc Hoàng Đại Đế, nói: "Ngọc Đế, ta là đệ tử Tiệt giáo, Nhân tộc Thánh phụ trên đảo Kim Ngao, là sư tôn của ta!" Ngọc Đế hít sâu một hơi, nhìn Thiên Huyền.

Thiên Huyền ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Sư tôn ta lần này sai ta đến đây, hỏi ngươi, Thiên Đình thống nhiếp Tam giới, là nơi sơ lý trật tự âm dương trời đất, nay lòng người Tam giới hoang mang, chúng tiên thảm thiết không thôi, thân là chí tôn Tam giới, ngươi phải xử lý thế nào?" "Trẫm..." Mặt Ngọc Đế lập tức sa sầm, có thể vắt ra nước.

Mẹ kiếp, kim đan đều mất rồi, ta xử lý cái quái gì được!

"Thân là Thiên Đế, sao có thể bất cẩn như vậy, để một con yêu hầu nhỏ bé nuốt chửng mười vạn kim đan?" Thiên Huyền Tử cười lạnh, nói: "Sợ rằng đến nay ngươi vẫn chưa biết, con yêu hầu đó là đệ tử dưới trướng Tu Bồ Đề Tổ Sư của Phật môn!" "Cái gì?" Lời này vừa ra, không chỉ Ngọc Đế, mà vô số người xung quanh đều sững sờ.

Đệ tử Phật môn?

Sao có thể?

Chuyện này là do Phật môn làm?

"Phật môn!" Ngọc Đế đột nhiên đại nộ, nói: "Sao có thể vô lễ như vậy!" "Phật môn phái yêu hầu đến Thiên Đình, vốn định trộm mười

vạn kim đan, để thao túng tu sĩ Tam giới, không ngờ con yêu hầu đó lại nổi lòng tham, một hơi nuốt chửng hết mười vạn kim đan.

Chuyện này cũng là ngoài dự liệu của Phật môn!" Thiên Huyền Tử nói rõ ngọn ngành câu chuyện.

Lập tức, quần chúng phẫn nộ.

Dưới sự dẫn dắt của Ngọc Đế, vô số người như thủy triều đổ về phương Tây.

Ầm...

Trong Phật quốc, vô số Phật tử bay ra, bảo vệ núi Tu Di.

Bên ngoài núi Tu Di, tụ tập vô số đại năng trong Tam giới, ai nấy đều phẫn nộ vô cùng.

Chương 505

Thất đại Đạo quân của Thiên Đình mỗi người giữ một phương, bao vây núi Tu Di kín như bưng.

Bây giờ Thánh Nhân đều không xuất hiện, chỉ có Chuẩn Thánh là thiên hạ, Phật môn tuy mạnh, nhưng cũng không thể là đối thủ của đông đảo đại năng Tam giới.

"A Di Đà Phật!" Như Lai, Nhiên Đăng, Di Lặc, Tu Bồ Đề, Câu Lưu Tôn... một chúng Phật Tổ, lần lượt xuất hiện.

Ngọc Đế giận không thể át, chỉ vào Như Lai nói: "Đây đều là chuyện tốt do phương Tây các ngươi làm?" "Hừ!" Đông Vương Công nhìn năm vị đại lão Phật môn, cười lạnh một tiếng: "Các ngươi, khi dễ Thiên Đình ta, hôm nay nếu không cho một lời giải thích, ta sẽ đập nát đạo trường núi Tu Di này!" "Không sai!" Sáu vị Đạo quân còn lại, đều lạnh lùng nhìn.

Nhìn bảy vị Chuẩn Thánh kia, đồng tử của Như Lai cũng co lại.

Trước thời đại Phong Thần, bảy người này ở Hồng Hoang tuy mạnh, nhưng tùy tiện một đại lão nào cũng có thể trấn áp.

Nhưng bây giờ thời đại Phong Thần đã qua, chư Thánh không hiện, nếu bảy người này liên thủ, nhất định có thể đánh nổ núi Tu Di.

Lúc này, không thừa nhận hiển nhiên là không được.

Tu Bồ Đề Tổ Sư cười khổ một tiếng, hành Phật lễ với mọi người, nói: "A Di Đà Phật, chuyện này là do bản tọa gây ra, con khỉ đó chính là đệ tử của bản tọa, ban đầu Thiên Đình ép Tây phương giáo của ta phải nộp hai thành hương hỏa, bản tọa bất đắc dĩ mới phải ra hạ sách này.

Nhưng, mười vạn kim đan kia đều vào bụng yêu hầu, lại không phải bản ý của bần tăng." "Hôm nay, để bần tăng trả lại nhân quả cho các vị!" Tu Bồ Đề nói xong, trên người ngọn lửa hừng hực bốc cháy, trong nháy mắt thiêu rụi chính mình.

Ông ta vốn là tự ngã chi thi của Chuẩn Đề, không phải là một sinh linh hoàn chỉnh, sau khi vẫn lạc, tự nhiên cũng không có pháp luân trùng sinh.

Tu Bồ Đề là tự ngã chi thi của Chuẩn Đề, chết là chết, tự nhiên sẽ không có cơ hội luân hồi.

Ầm ầm ầm...

Cùng với cái chết của Tu Bồ Đề, vụ án mất cắp kim đan của Thiên Đình đã gỡ bỏ được mối liên hệ nhân quả.

Vô số tín đồ Phật môn, đối với giáo nghĩa của Phật gia đã nảy sinh dao động.

Mỗi người dù trong lòng chỉ có một chút dao động, đối với cả Phật môn ảnh hưởng đều rất lớn.

Hương hỏa khí vận của Phật môn, trực tiếp giảm đi hơn một thành.

Đừng xem chỉ có một thành, đối với Phật môn cũng là tổn thất thảm trọng.

"A Di Đà Phật!" 77.

Như Lai Phật Tổ nhìn mọi người, trong mắt lộ ra hung quang nói: "Tu Bồ Đề Tổ Sư đã lấy mạng ra đền, nhân quả xem như đã xong, nếu các vị vẫn còn dồn ép quá đáng thì đừng trách Phật môn ta Phật pháp vô biên!" Đối với kết quả này, mọi người cũng không còn gì để nói. 78.

Phật môn cũng đã cho mọi người một lời giải thích, nếu còn tiếp tục lấn lướt thì e rằng Phật môn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Dù sao tiền thân của Phật môn là Tây phương giáo, trong môn từng có hai vị Thánh Nhân, tuy bây giờ Thánh Nhân đã khai tịch đạo trường trong hỗn độn, nhưng nếu Phật môn thật sự có họa diệt môn, Thánh Nhân chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Không ai dám đi khiêu chiến nội tình của Phật môn.

Thế là mọi người ào ào tan tác như chim muông, trở lại Thiên Đình, trong điện Lăng Tiêu.

Dù sao, vấn đề vẫn chưa được giải quyết.

Ngọc Đế uất ức đến muốn thổ huyết, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể khóc lóc một mặt, nói: "Chư vị, trong tay trẫm, thật sự không có Cửu Chuyển Kim Đan, nếu có trẫm giấu đi cũng không có tác dụng gì phải không?

Thế này đi, Thiên Huyền Tử đạo hữu, có cách giải quyết nào không?" Trương Bách Nhẫn nhìn về phía Thiên Huyền Tử.

Thiên Huyền cười cười, nhưng không tỏ ý kiến.

Lúc này mọi người mới tỉnh ngộ.

Đúng vậy, linh căn của trời đất, đảo Kim Ngao một mình chiếm hai cái, sản lượng Bàn Đào kia cũng không tồi.

Nghe nói con gái của Nhân tộc Thánh phụ, mỗi ngày một quả Hoàng Trung Lý, đều cầm ăn như đồ ăn vặt.

Đúng là đùi vàng số một Tam giới, lúc này không ôm lấy, còn đợi đến bao giờ?

"Thiên Huyền Tử đạo hữu!" Minh Hà chắp tay, nói: "Nếu trên đảo Kim Ngao của Tiệt giáo có thần vật, tộc A Tu La của ta, nguyện ý

dùng trọng bảo để đổi!" "Thiên Huyền Tử đại thần!" Xích Cước Đại Tiên nói: "Lão phu cũng không có bảo vật quý giá gì, trên người một chút đồ vật sợ rằng Thánh phụ cũng không thèm để ý.

Nhưng, nếu có thể được phân tiên đào, mạng già này của lão phu, sau này sẽ là của đảo Kim Ngao, từ nay về sau, ta Xích Cước Đại Tiên, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Nhân tộc Thánh phụ đảo Kim Ngao!" "Không sai!" Thường Nga cười nói: "Địa phủ của ta, tự nhiên cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của Thánh phụ!" Kỳ thực Thường Nga là người ít lo lắng nhất, quan hệ giữa Địa phủ và Diệp Hàn vốn đã tốt, Hậu Thổ Thánh Nhân lại là đạo lữ của Diệp Hàn, chỉ là không muốn phiền phức, mới đến Thiên Đình phân tiên đan.

Cho dù không có đan dược, đi một chuyến Đông Hải, Diệp Hàn cũng không thể không nể mặt.

"Vân Trung Tử, tự nhiên cũng nghe mệnh lệnh của Diệp sư huynh!"...

Lập tức, vô số người tỏ ý đầu quân cho Diệp Hàn và đảo Kim Ngao.

Nhìn đám người một lúc trước còn hùng hổ, lúc phản bội lại trở mặt vô tình, mặt Ngọc Đế đen lại càng đen.

Chương 506

Nhưng có cách nào sao?

"Ai da..." Thiên Huyền Tử trong lòng vui như hoa nở, trên mặt lại hiện ra vẻ khó xử: "Chuyện này... ta cũng không làm chủ được, Bàn Đào kia là vật của sư tôn và sư mẫu, Thiên Huyền Tử hà đức hà năng, dám đáp ứng chư vị." "Hay là thế này!" Thiên Huyền Tử nhìn Ngọc Đế, lộ ra một nụ cười xấu xa, nói: "Ngọc Đế là chí tôn Tam giới, thống ngự vạn tộc, nếu Ngọc Đế đích thân hỏi sư tôn, nhận lỗi với sư tôn của ta, chuyện này tám chín phần mười là thành công!" Mặt Ngọc Đế lại đen đi: Mẹ kiếp, hai đầu đều được lợi, lão tử trong ngoài đều không phải là người, kế của Tây phương giáo, lại bắt ta nhận tội.

"Hửm?" Mọi người đồng thời nhìn về phía Ngọc Đế, trong mắt lộ ra hung quang.

Ngọc Đế cười khổ một tiếng, nói: "Vậy... vậy được rồi, trẫm thử xem!" Thế là, Trương Bách Nhẫn trai giới ba ngày, sau đó từ Thiên Đình hướng về phía đảo Kim Ngao Đông Hải cúi đầu hành lễ thật dài, nói: "Trương Bách Nhẫn hành sự hồ đồ, mong Thánh phụ lòng dạ như biển, bỏ qua chuyện cũ.

Và xin Thánh phụ ban hạ thần vật, cứu tiên nhân Tam giới!" "Được..." Từ Đông Hải xa xôi, truyền đến một chữ của Diệp Hàn.

Sau đó, chỉ nghe giọng nói trong trẻo của Diệp Hàn, truyền khắp Tam giới: "Thiên Đình ba mươi ba tầng trời, từ hôm nay, Ly Hận Thiên quy về Tiệt giáo của ta sở hữu, chuyên trồng cây Bàn Đào, Thánh Nhân thiện thi Thái Thượng Lão Quân tổng quản vườn Bàn Đào, Tây Vương Mẫu Bạch Dao làm chủ của rừng Bàn Đào.

Từ nay về sau, mọi việc lớn nhỏ trong Thiên Đình đều phải hỏi

Vương Mẫu, sau đó mới quyết định.” ...

Sắc mặt Ngọc Đế lại đen đi: Chết tiệt, trực tiếp chia cắt quyền hành của Thiên Đình ta?

Không cần nói, bên dưới vô số thần tiên Tam giới, lập tức vui mừng khôn xiết, người người đều hướng về phía Đông Hải hành lễ: “Xin mời Vương Mẫu vào chủ Thiên Đình, chúng thần tất sẽ tuân lệnh!” Ta đậu má...

Ngọc Đế quả thực kinh ngạc đến ngây người: Đám súc sinh này, vừa mới nói gì, mời Tây Vương Mẫu vào chủ Thiên Đình?

Không phải vào chủ Ly Hận Thiên sao?

Ầm ầm ầm...

Trong nháy mắt, khí vận của Thiên Đình hạ xuống ba thành.

Sau khi hạ xuống ba thành, khí vận của Thiên Đình còn thấp hơn cả Phật môn.

Ngược lại, khí vận của Tiệt giáo Đông Hải, lại đột nhiên tăng vọt.

Ầm ầm ầm ầm ầm...

Thanh kiếm khí vận ở cửa Tiệt giáo, kim quang chiếu thẳng lên tận trời.

“Đại thiện...” Giọng của Diệp Hàn từ Đông Hải lại truyền đến: “Ba ngày sau, tại Ly Hận Thiên triệu khai Bàn Đào thịnh hội, trong trời đất, trong Tam giới, bất luận tiên, thần, nhân, quỷ, vu, phật, đều có thể đến!” “Sau này, cứ mỗi năm trăm năm, Bàn Đào thịnh hội sẽ được triệu khai một lần.

Mọi thứ cần thiết, lễ nghi sử dụng, đều do Thiên Đình cung ứng!” “Vạn tuế!” “Thánh phụ vạn tuế!” “Có cứu rồi, ta cuối cùng cũng có cứu rồi!” “Không cần phải chết nữa rồi!” “Trời ạ, mỗi năm trăm năm

đều triệu khai một lần...” ...

Tất cả mọi người đều vui mừng đến rơi nước mắt.

Không cần phải chết nữa rồi.

Trên đời này, còn có gì tốt hơn được sống chứ?

Nhân tộc Thánh phụ, thật là cha mẹ tái sinh của ta.

Đương nhiên rồi, nếu có người không vui, chắc chỉ có hai người, một là Đông Vương Công, một là Ngọc Đế.

Mặt Ngọc Đế đen như đáy nồi: Lợi lộc ngươi hưởng, công lao và công đức ngươi hưởng, khí vận thuộc về đảo Kim Ngao.

Mẹ kiếp tại sao mọi chi phí tiếp đãi và lễ nghi đều do Thiên Đình ta lo?

Thực ra mặt đen, còn có một người mặt còn đen hơn.

Đó là chưởng môn nhân của Tây Thiên Như Lai, Như Lai Phật Tổ.

Như Lai Phật Tổ sau khi nghe giọng của Diệp Hàn, lập tức tức đến phát ngất: Tên này cố ý phải không, ta vừa mới ăn thịt Kim Thiền Tử, ngươi đã mời Tam giới tham gia Bàn Đào hội?

Phật môn cũng có thể tham gia?

Mẹ kiếp sao không nói sớm hơn?

Nếu nói sớm hơn, Kim Thiền nhà ta cũng không đến nỗi chết thảm.

Ba ngày sau, tại Ly Hận Thiên của Thiên Đình, một trong những đại hội liên hoan lớn nhất Tam giới: Bàn Đào đại hội, đã được tổ chức thuận lợi.

Tên đầy đủ của Bàn Đào đại hội, nên là Bàn Đào Tục Mệnh đại hội.

Nhưng, để thể hiện sự tao nhã của tiên nhân Tam giới, hai chữ "tục mệnh" đã bị Diệp Hàn bỏ đi.

Vào ngày này, vô số sinh linh từ khắp Tam giới, thậm chí cả những yêu tộc sinh ra sau trận chiến Vu Yêu, chỉ cần tu vi đạt tới Kim Tiên trở lên đều có thể vào Thiên Đình, đều đã đến.

Bởi vì Diệp Hàn đã nói, từ nay về sau, đại hội sẽ không còn tiến hành theo hình thức mời, mà là tự nguyện tham gia.

Chỉ cần có tư cách, là có thể đến.

Chương 507

Dù sao, tiên đào đủ dùng.

Tây Vương Mẫu Bạch Dao dùng vô thượng pháp lực, dung hợp bản nguyên bất tử của bản thân, phân hóa ra ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào, hình thành một rừng đào lớn.

Mỗi một cây trong rừng Bàn Đào, đều có thể kết ra hơn ngàn quả.

Ba ngàn sáu trăm cây, chính là hơn ba triệu quả.

Thời gian cây Bàn Đào chín là chín ngàn năm, cũng tức là, chỉ cần chín ngàn năm, là có thể hái được hơn ba triệu quả Bàn Đào chín.

Bây giờ sự lý giải của Diệp Hàn đối với thời gian đại đạo, có thể dễ dàng bố trí ra đại trận thời gian với tốc độ dòng chảy 100 lần.

Dưới sự gia trì của trận pháp, chín mươi năm là có thể chín một lần.

Vậy thì năm trăm năm, có đến mấy chục triệu quả Bàn Đào.

Sinh linh Tam giới, nhưng người thực sự có thể đạt tới Kim Tiên trở lên, lại rất ít.

Mấy chục triệu quả Bàn Đào, ước chừng chỉ dùng được một phần trăm đã là không tồi rồi.

Vào ngày này, Thiên Đình đặc biệt náo nhiệt.

Chính xác hơn là, Ly Hận Thiên, đặc biệt náo nhiệt, toàn bộ Tam giới, những nhân vật có máu mặt đều đã đến.

Trừ Phật môn ra.

Phật môn không đến, vì Như Lai đang hờn dỗi, cảm thấy như ăn phải một đống phân, càng nghĩ càng buồn nôn.

Mẹ kiếp, ta đã ăn thịt đệ tử của mình rồi, ngươi mới mở Bàn Đào đại hội.

Nếu ta đến, đệ tử chẳng phải chết oan sao, còn phải nợ Tiệt giáo một phần nhân tình?

Ta mẹ nó không đi!

Chẳng phải là năm trăm năm sao, trong vòng năm trăm năm, ta ăn thêm mấy lần, là qua.

Còn sau năm trăm năm thế nào, lúc đó hãy nói.

"Diệp Tôn!" Minh Hà sau khi thấy Diệp Hàn, cũng không dám gọi ba chữ "Diệp đạo hữu".

Dù sao, nay đã khác xưa.

Năm đó, khi Đạo Tổ Hồng Quân vừa giảng xong bài, Diệp Hàn mới là tu vi Thái Ất Kim Tiên, trước mặt Minh Hà chỉ là một con gà yếu, nhưng sau vô số năm, khái niệm gà yếu này lại đảo ngược.

Diệp Hàn, là cường nhân có thể đánh nổ cả Thánh Nhân, tàn sát cả Đạo Tổ.

"Diệp Tôn!" Xích Cước Đại Tiên chắp tay với Diệp Hàn: "May được Diệp Tôn không chê, sau này Xích Cước Đại Tiên xin nghe theo mệnh lệnh!" "Được!" Diệp Hàn nhàn nhạt cười, gật đầu, cũng không vì Xích Cước Đại Tiên nói mấy câu cung kính mà trong lòng có bất kỳ dao động nào.

"Sư huynh!" Vân Trung Tử dẫn theo đệ tử đến.

Diệp Hàn cũng gật đầu.

"Ha ha, Diệp đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử đến trước mặt Diệp Hàn, thản nhiên cười.

Có thần vật vô thượng kia thì không tồi, nhưng đại hội hôm nay,

nhất định phải đích thân đến, dù sao quan hệ giữa Diệp Hàn và Nhân giáo rất sâu, sâu đến mức nào thì phải hỏi lão.

Nguyên Tử cũng không rõ.

Trấn Nguyên Tử chỉ biết sâu là đúng rồi.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đã lâu không gặp!" Đối với Trấn Nguyên Tử, Diệp Hàn lại lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Năm xưa đối kháng Hồng Quân, Trấn Nguyên Tử đã rất ra sức, lấy Địa Thư cho Nữ Oa trấn áp khí vận của Nhân giáo, sau đó sáng tạo Nhân đạo, tuy thất bại, nhưng lại phân chia hơn một phần ba áp lực của Thiên Đạo.

"Chư vị tiên đi tham quan rừng Bàn Đào trước đi!" Diệp Hàn khẽ phất tay, lệnh cho Thiên Huyền Tử dẫn mọi người, đi dạo một vòng rừng Bàn Đào.

Rừng Bàn Đào của Tây Vương Mẫu Bạch Dao, từ trên đảo Kim Ngao đã được dời đến Ly Hận Thiên, có Thái Thượng Lão Quân trông coi, có thể bảo đảm vạn vô nhất thất.

Mọi người sau khi vào rừng Bàn Đào, lập tức bị chấn kinh.

Không sai, cây Bàn Đào đã được phân hóa thành rừng Bàn Đào, trên cây kết nhiều Bàn Đào như vậy...

Mọi người nhìn hàng trăm vạn quả Bàn Đào, trong lòng cuối cùng cũng yên tâm.

Từ nay về sau, không cần phải lo sầu về tiên kiếp nữa.

Nhưng đồng dạng, tiền đề là phải tôn trọng Nhân tộc Thánh phụ Diệp Hàn, phải tôn trọng Tiệt giáo, nếu không thì chỉ có một con đường chết!

"Ai...

Chương 508

thật là đại thủ bút!" "Khí tức trên Bàn Đào, thật nồng đậm a!" "Sau này, ta sẽ quy nhập môn hạ Tiệt giáo!" "Nghe nói Tiệt giáo bây giờ, không còn thu nhận đệ tử nữa!" "Thật hối hận a, không sớm vào Tiệt giáo!" ...

Mọi người dưới sự dẫn dắt của Thiên Huyền Tử, sau khi tham quan xong rừng Bàn Đào, Bàn Đào thịnh yến liền bắt đầu.

Ngọc dịch Quỳnh tương, vô số món ngon, đều do Thiên Đình cung cấp.

Tiệt giáo chỉ phụ trách cung cấp cho mỗi người một quả Bàn Đào mà thôi.

Đương nhiên rồi, khi Bàn Đào thịnh hội bắt đầu, Diệp Hàn và Tây Vương Mẫu đã sớm rời đi.

Ở đây, tự nhiên có Thái Thượng Lão Quân và Thiên Huyền Tử hai người chủ trì, nếu Diệp Hàn còn tiếp tục xuất hiện, sẽ có vẻ thân phận có chút không phù hợp.

Rượu đã ngà ngà say, Thiên Huyền Tử đột nhiên nháy mắt với Thiên Bồng Nguyên Soái đang uống rượu.

Thế là, Thiên Bồng Nguyên Soái tự mình cầm một chén tiên tửu lớn, loạng choạng đi đến trước mặt Ngọc Đế và Dao Trì.

"Chén này... bản tướng... bản tướng kính nương nương..." Thiên Bồng say khướt, thân hình không vững, ngã sang một bên.

Ngã một cái không sao, Thiên Bồng lại nhân cơ hội "vô tình" ôm lấy thân thể của Dao Trì.

Hơn nữa, là kiểu ôm cực kỳ bỉ ổi.

“To gan!” Lúc đó, Ngọc Đế nổi giận.

Thiên Bồng Nguyên Soái vốn là trọng thần của Thiên Đình chưởng quản thiên binh thiên tướng, cũng là tâm phúc của Ngọc Đế.

Hắn không phải là thần tiên trên Phong Thần Bảng, mà là đại thần thông giả do Ngọc Đế tìm từ nhân gian, nhưng Ngọc Đế vạn vạn không ngờ, tên này lại khinh bạc đạo lữ của mình.

“Cút ra!” Dao Trì đẩy Thiên Bồng ra.

Thiên Bồng lập tức oan ức nói: “Bệ hạ, thần... thần... là ngoài ý muốn!” “Hỗn trướng!” Ngọc Đế đại nộ: “Người đâu, đẩy tên này xuống Nam Thiên Môn cho ta, đầu thai làm lợn!” “Vâng!” Tứ đại thiên vương, thủ tướng Nam Thiên Môn, trực tiếp áp giải Thiên Bồng Nguyên Soái đi, sau đó từ trên trời ném xuống nhân gian, nhưng không phải là đánh chết.

Thiên Bồng Nguyên Soái rơi vào một chuồng lợn hoang ở nhân gian, thân hình lóe lên, hóa thành một con yêu tinh đầu lợn.

“Ha ha...” Thiên Bồng cười ha hả, nói: “Từ hôm nay, ta là Trư Bát Giới!” Vô số người, nhìn thấy cảnh này, đều kinh ngạc tặc lưỡi!

Ở Đông Hải, Diệp Hàn lại khẽ cười.

Những gì cần bố cục, cũng đã bố cục gần xong rồi.

Trư Bát Giới này, là quân cờ được bố cục sớm nhất.

Trên thế giới này, chỉ có ba người biết thân phận thật sự của Trư Bát Giới.

Hắn không phải là sinh linh bình thường, mà là một cỗ ác thi do đại đệ tử của Diệp Hàn là Thiên Huyền Tử chém ra khi thành Chuẩn Thánh mà thôi.

“Vậy thì, quân cờ cuối cùng, cũng nên có rồi!” Diệp Hàn từ trong

đạo trường đứng dậy, nhẹ giọng nói: "Ngao Quyển, mau đến đây!" Giọng Diệp Hàn vừa dứt, trên đảo Kim Ngao, một con Ngũ Trảo Kim Long lập tức bay lên, không lâu sau đã đáp xuống trước đạo trường của Diệp Hàn.

Ngao Quyển hóa thành hình người, cung kính hành lễ trước đạo trường của Diệp Hàn.

"Vào đi!" Giọng Diệp Hàn nhàn nhạt truyền đến, một lối đi rộng rãi từ trong trận pháp mở ra.

Ngao Quyển men theo lối đi tiến vào trong đạo trường của Diệp Hàn.

"Bái kiến chủ nhân!" Mặc dù người trước mắt chỉ là một luồng hồn phách của Diệp Hàn hóa thành, nhưng Ngao Quyển vẫn cung kính như đối đãi với bản thể chủ nhân.

"Ừm!" Đôi mắt Diệp Hàn mở ra, một tia sáng lóe lên.

"Bây giờ, có một việc, cần ngươi đi làm!" Diệp Hàn đứng dậy, một bước bước đến trước mặt Ngao Quyển, "Ngươi bây giờ là tu vi Chuẩn Thánh, có nguyện ý đi vào luân hồi một phen không?" Diệp Hàn nhìn Ngao Quyển.

Ngao Quyển trong lòng chấn động.

Nói thật, hắn chắc chắn không muốn, dù sao tu vi cả đời đã đạt tới Chuẩn Thánh, mặc dù bây giờ linh khí trong Tam giới khô kiệt, pháp tắc thay đổi, Ngao Quyển không cần phải chết.

Tiên kiếp năm trăm năm một lần, căn bản sẽ không giáng xuống đầu hắn.

Nhưng, đối mặt với Diệp Hàn, hắn lại không thể từ chối, chỉ có thể chắp tay, nói: "Ngao Quyển, nguyện ý nghe theo mọi mệnh lệnh của đại lão gia." "Chuyện này, đối với ngươi quả thực có chút khó

xử, nhưng yên tâm, đã năm xưa bản tọa đồng ý cho ngươi tự do, sẽ không ép ngươi vào luân hồi!" Diệp Hàn nhàn nhạt liếc Ngao Quyển một cái: "Nhưng, nếu ngươi vào luân hồi, giúp bản tọa làm một việc, bản tọa có thể thay đổi tình cảnh hiện tại của Long tộc một cách thích đáng!" ...

Ngao Quyển nghe xong, trong lòng lập tức một trận kích động.

Mặc dù đã theo Diệp Hàn, nhưng hắn vẫn xuất thân từ Long tộc, tình cảm đối với Long tộc đã ăn sâu vào huyết mạch.

Chương 509

Tình cảnh của Long tộc hiện nay, không tốt.

Lần trước chuyện tam thái tử Đông Hải Long Vương Ngao Bính ăn thịt người bại lộ, cộng thêm việc vu oan cho Na Tra, Diệp Hàn trong cơn tức giận đã khiến cả Long tộc đều hóa thành nô lệ của Nhân tộc, chỉ để lại một lượng nhỏ Long tộc, trấn thủ tứ hải.

Có thể nói Long tộc hiện nay, về cơ bản không khác gì thú tộc bình thường.

Lần này chủ nhân có thể thay đổi tình cảnh của Long tộc, lập tức khiến Ngao Quyển trong lòng kích động.

"Từ nay về sau, Long tộc sẽ lại chưởng quản tứ hải, làm mưa làm gió, trở thành thần của Thiên Đình!" Diệp Hàn nói: "Thế nào?" "Đa tạ đại lão gia!" Ngao Quyển kích động đến sắp khóc: "Tạ đại lão gia, đại lão gia, Ngao Quyển nguyện ý tiến vào luân hồi." "Tốt!" Diệp Hàn vung tay, một hạt ánh sáng nhỏ như hạt gạo.

Dung nhập vào mi tâm của Ngao Quyển.

Tự nhiên, việc Diệp Hàn muốn Ngao Quyển làm, Ngao Quyển cũng đã biết rõ.

"Đại lão gia yên tâm, Ngao Quyển nhất định sẽ hoàn thành sứ mệnh!" Ngao Quyển quỳ trên đất: "Đại lão gia, sau khi Ngao Quyển đi, ngài hãy bảo trọng!" Nói xong, Ngao Quyển hóa thành cự long, bay vào bầu trời.

Sau khi sắp xếp một chút, liền tìm một nơi tĩnh lặng, tự mình tọa hóa, một luồng long hồn bay vào địa phủ.

Trong địa phủ tự nhiên đã có Diệp Hàn sắp xếp từ trước, linh hồn

của Ngao Quyển sau khi được tộc A Tu La tẩy rửa một phen, không qua Lục Đạo Luân Hồi, mà trực tiếp được đưa vào Tây Hải Long Cung, đầu thai thành tam thái tử Tây Hải Long Ngao Liệt.

Ngao Quyển trọng sinh, trở thành tam thái tử Tây Hải Long Vương Ngao Liệt, nhưng ký ức trước đây lại chưa được mở ra.

Cuộc đời của Ngao Liệt cũng về cơ bản không có gì thay đổi.

Vào đêm tân hôn, vốn tưởng sẽ cưới được một người vợ tốt, lại phát hiện vợ mình và Cửu Đầu Trùng có gian tình, sau đó tiểu bạch long trong cơn tức giận đã tư đấu với Cửu Đầu Trùng, và giật đổ cột trụ, đốt cháy cung điện, tự nhiên cũng đốt luôn một viên minh châu do Ngọc Đế ban tặng.

Sau đó bị Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn trách tội, đánh tiểu bạch long ba trăm roi tiên, định tru sát.

Đúng lúc này, Quan Thế Âm Bồ Tát phương Tây đến cầu tình, Ngọc Đế mới tha cho tiểu bạch long một mạng.

Quan Âm thu nhận bạch long, nói: "Hãy đến Xà Bàn Sơn Ưng Sầu Giản, chờ đợi người thỉnh kinh!" Ngao Liệt từ đó xuống hạ giới, ở Ưng Sầu Giản bắt đầu thời gian chờ đợi đằng đẵng...

Thời gian trôi nhanh!

Chớp mắt một cái, năm trăm năm đã qua.

Trong năm trăm năm, Phật môn phương Tây dựa vào chín lần trọng sinh của Kim Thiền Tử, hơn hai ngàn người lần lượt ăn thịt Kim Thiền Tử, mới có thể sống sót.

Tiên kiếp của phương Tây, cuối cùng đã qua một lần.

Kim Thiền Tử bị ăn thịt chín lần, may mà người của Phật quốc phương Tây cũng khá nghĩa khí, tuân thủ ước định, mỗi lần đều để lại

đầu của Kim Thiền Tử không ăn, để Quan Thế Âm xử lý.

Quan Âm mỗi lần đều giao cho Mộc Tra.

Mộc Tra mỗi lần đều ném đầu lâu vào Lưu Sa Hà.

Đầu của Kim Thiền Tử, tự nhiên sẽ không chìm xuống, mỗi lần đều bị Quyển Liêm Đại Tướng đang chịu phạt trong sông nhặt được.

Quyển Liêm Đại Tướng sau khi có được đầu lâu của Kim Thiền Tử, vô cùng kinh ngạc, cảm thấy đầu lâu của hòa thượng này tuyệt đối không tầm thường, liền gọt sạch huyết nhục trên chín cái đầu lâu, mài cho bóng loáng, rồi dùng kim ti xâu lại, làm thành một chuỗi vòng cổ chín đầu khổng lồ, đeo trên cổ, uy phong lẫm liệt, vạn pháp bất xâm.

Hơn nữa, sau khi đeo chuỗi vòng cổ làm từ đầu lâu này, Quyển Liêm Đại Tướng thậm chí còn cảm nhận được, mỗi lần chịu phạt, nỗi đau đều có phần giảm bớt.

Năm trăm năm, triều đại nhân gian thay đổi, đã là đầu thời nhà Đường, người đang tại vị, chính là thiên cổ nhất đế Lý Thế Dân.

Ngày nọ, Phật Tổ Như Lai gọi Quan Thế Âm đến trước mặt, nói: "Bản tọa tính ra, đệ tử của ta Kim Thiền Tử, đã chuyển sinh ở Đông Thổ Đại Đường.

Nay kiếp nạn của Phật môn đã qua, ngươi hãy mang vật này, đi một chuyến đến Đông Thổ Đại Đường, tìm thân chuyển thế của Kim Thiền Tử kia, giao vật này cho hắn!" "Vâng!" Quan Âm hai tay tiếp nhận, lại là Cửu Hoàn Tích Trượng và Cẩm Lan Cà Sa của Kim Thiền Tử năm xưa.

"Lần này, cũng là một cơ hội tốt để tuyên dương Phật môn của ta!" Như Lai nhìn Quan Âm, cười nói: "Có thể để thân chuyển thế đó, đến trước mặt ta cầu lấy kim kinh, để giáo nghĩa Phật môn của ta

được truyền đến Đông Thổ Đại Đường!" "Vâng!" Quan Âm Bồ Tát cung kính hành lễ với Như Lai, sau đó xoay người rời đi.

Quan Âm mang theo Mộc Tra, bay một đường, đến Đông Thổ Đại Đường, quả nhiên đã gặp được thân chuyển thế của Kim Thiền Tử, chính là một vị cao tăng trong Kim Sơn Tự.

Quan Âm một đường ra vẻ, trực tiếp ra vẻ trước mặt hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân, gián tiếp ban tặng Cửu Hoàn Tích Trượng và Cẩm Lan Cà Sa.

Đồng thời, thi triển pháp thuật, khiến Lý Thế Dân đối với Phật môn nảy sinh lòng hướng về, cuối cùng phái Đường Tăng đi Tây Thiên cầu lấy chân kinh.

Chuyện này ở hạ giới chỉ là một việc nhỏ, không có quá nhiều người chú ý.

Nhưng, ánh mắt của Diệp Hàn, lại chưa bao giờ rời đi.

Thỉnh kinh, là chủ đề của Tây Du lượng kiếp. 79.

Về điểm này, hắn trái lại không hề đi ngăn cản.

Nhưng Diệp Hàn sau khi thấy Quan Âm lừa được người đi thỉnh kinh, liền mỉm cười.

Thỉnh kinh thì thế nào?

Chương 510

Ta tuy không động thủ, nhưng ba đồ đệ của ngươi và cả Bạch Long Mã, đều là do lão tử sắp xếp, Phật môn nếu có thể truyền bá giáo nghĩa, tăng thêm khí vận, lão tử theo họ của ngươi!

Lại nói Đường Tam Tạng, nhận sứ mệnh của hoàng đế Đại Đường Lý Thế Dân, mang theo Cửu Hoàn Tích Trượng, Cẩm Lan Cà Sa, một đường đi về phía Tây, sau mấy tháng cuối cùng cũng ra khỏi biên giới Đại Đường.

Một ngày, sau khi vượt qua Lưỡng Giới Sơn, đã đến chân một dãy núi kỳ lạ.

Chỉ thấy ngọn núi nhìn từ xa, giống như bàn tay của một người, năm ngọn núi như năm ngón tay khổng lồ.

Điều khiến Đường Tăng kinh ngạc hơn là, trên núi, ẩn hiện có Phật quang lấp lánh...

Đã thấy Phật kệ, sẽ không sai, nhất định phải đến bái tế một phen.

Đợi đến khi đi đến gần chân ngọn núi lớn đó, đột nhiên nghe thấy có người từ xa kêu gọi.

"Sư phụ!" "Sư phụ!" "Sư phụ!"...

Đường Tăng nghe rõ mồn một, nhìn một lúc lâu, mới phát hiện ở chân núi xa xa, có một con khỉ đá, đầu mọc đầy cỏ dại, một đôi mắt đặc biệt linh động.

Con khỉ đá đó, tự nhiên là Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung năm trăm năm trước.

"Sư phụ, sư phụ!" Sau khi nhìn thấy Đường Tăng, con khỉ một trận kích động.

Bị đè dưới ngọn núi chết tiệt này năm trăm năm, trong lòng sớm đã mọc đầy cỏ, bây giờ chỉ có một ý niệm: ra ngoài.

"Tại sao lại gọi ta là sư phụ?" Đường Tăng nhìn con khỉ lông lá, kinh ngạc hỏi.

Tôn Ngộ Không cười ha hả, nói: "Ngài có phải là hòa thượng từ Đông Thổ Đại Đường, đi Tây Thiên thỉnh kinh không?" "Chính là bần tăng!" Đường Tăng nói: "Ngươi lại làm sao biết được?" Tôn Ngộ Không nói: "Quan Âm Bồ Tát, bảo ta ở đây chờ đợi người thỉnh kinh, sau đó làm đồ đệ cho người thỉnh kinh, từ đó đi theo bên cạnh, giúp ngài trên đường bình an!" "Ồ..." Đường Tăng vừa nghe là Quan Âm Bồ Tát sắp xếp, liền nói: "Vậy được rồi, nhưng, ta làm sao đưa ngươi ra được, trong tay ta cũng không có búa a!" Tôn Ngộ Không cười ha hả, nói: "Không cần không cần, sư phụ, ngài lão nhân gia chỉ cần lên núi, gỡ lá Phật kệ của Phật Tổ trên núi xuống, lão Tôn tự nhiên có thể thoát khốn ra ngoài!" "Vậy được rồi!" Đường Tăng vụng về chạy lên núi, đối với lá Phật kệ kia niệm kinh, một lúc lâu, lá Phật kệ mới mang theo kim quang bay đi.

Lá Phật kệ vừa bay đi, áp lực trên người Tôn Ngộ Không bên dưới đột nhiên nhẹ bẫng, lập tức cảm nhận được, nói với Đường Tăng: "Sư phụ, ngài lão nhân gia đi xa một chút, lão Tôn sắp ra ngoài!" Đợi Đường Tăng đi đủ xa, Tôn Ngộ Không dùng hết sức toàn thân, "phanh" một tiếng, chấn nát ngọn núi trên người, sau đó trực tiếp bay ra.

Ầm...

Giữa trời đất, một tiếng động kinh thiên động địa.

Trong Tam giới, vô số đại năng đều hướng ánh mắt về Ngũ Chỉ Sơn nơi Tôn Ngộ Không đang ở.

"Con khỉ đó... ra rồi!" "Tôn Ngộ Không ra rồi!" "Con khỉ trộm

mười vạn kim đan đó?”...

Tôn Ngộ Không vào môn hạ của Đường Tăng, Phật quốc phương Tây tự nhiên vui mừng khôn xiết.

Sau đó, theo sự sắp xếp của Phật Tổ Như Lai và Quan Thế Âm, lại thu nhận tiểu bạch long ở Ưng Sầu Giản, làm sức cưỡi.

Sau đó, lại ở Cao Lão Trang gặp được Thiên Bồng Nguyên Soái Trư Bát Giới đang gây họa một phương.

Tự nhiên, theo sự sắp xếp của Quan Thế Âm, Trư Bát Giới cũng trở thành đệ tử của Đường Tam Tạng.

Đến đây, những người đi Tây Thiên thỉnh kinh, đã có bốn người, lần lượt là Đường Tăng, tiểu bạch long, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới.

Ở Nam Hải, Quan Thế Âm Bồ Tát sau khi thấy tình hình này, mỉm cười.

Mộc Tra bên cạnh hỏi: “Bồ tát, chuyến đi này, tổng cộng có mấy người?” Quan Thế Âm nói: “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, tổng cộng có năm người!” “A?” Mộc Tra nói: “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ?

Có ý gì?” Quan Thế Âm nói: “Đường Tăng là Giang Lưu Nhi, trôi nổi trên mặt nước, ngũ hành thuộc Mộc, tiểu bạch long là con của Tây Hải Long Vương, tự nhiên thuộc Thủy, Tôn Ngộ Không thuộc Kim, Trư Bát Giới thuộc Thổ.” “Ồ...” Mộc Tra bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Vậy là, còn thiếu một người ngũ hành thuộc Hỏa, không biết Bồ tát sắp xếp ai làm người cuối cùng thuộc Hỏa?” Quan Thế Âm cười nói: “Tự nhiên là con trai của Ngưu Ma Vương và Thiết Phiến Công Chúa, Thánh Anh Đại Vương ở Hỏa Vân Động trong Hào Sơn Khô Tùng Giản, Hồng Hài Nhi!” “Ồ!” Mộc Tra gật đầu.

Nhưng không lâu sau, sắc mặt Quan Thế Âm đột nhiên biến đổi,

nói một tiếng: “Không hay rồi!” Mộc Tra hỏi: “Bồ tát có chuyện gì?” Quan Thế Âm Bồ Tát giận dữ nhìn Mộc Tra, nói: “Chuyện tốt ngươi làm, trước đây bản tọa bảo ngươi an táng tử tế đầu của Kim Thiền Tử, ngươi lại ném hết vào Lưu Sa Hà?” Mộc Tra nghe vậy, thân thể run lẩy bẩy.

Quan Thế Âm lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Sau này sẽ xử ngươi”, nói xong, thân hình lóe lên đã biến mất tăm.

Trong núi Tu Di phương Tây.

Phật Tổ Như Lai ngồi xếp bằng trên đài sen trắng, nhìn Quan Thế Âm nói: “A Di Đà Phật, chuyện này phải làm sao?” Nói rồi, vung tay một cái, tình hình trong Lưu Sa Hà hiện ra rõ ràng.

Chỉ thấy bây giờ Trư Bát Giới và Quyển Liêm Đại Tướng trong Lưu Sa Hà, hai người đang đánh nhau hăng say.

Ánh mắt của Quan Thế Âm và Như Lai, lại đồng thời, không hẹn mà cùng rơi xuống chuỗi vòng cổ đầu lâu treo trên người Quyển Liêm Đại Tướng.

Mặc dù đầu lâu đã được mài nhẵn, nhưng đại năng trong Tam giới sau khi nhìn thấy, nhất định sẽ nhận ra ngay, đó là của Kim Thiền Tử.

Chín cái đầu của Kim Thiền Tử, sao có thể không khiến người khác nghi ngờ.

Sau này nếu có người nhìn thấy, chỉ cần suy tính một chút, không thể không tìm ra tiền nhân hậu quả, vậy thì chuyện xấu hổ ăn thịt người trong Phật môn, chẳng phải sẽ bị bại lộ sao.

“Chỉ là một con yêu quái trong Lưu Sa Hà mà thôi!” Quan Thế Âm nhàn nhạt nói: “Nếu Phật Tổ thấy chướng mắt, thuộc hạ đi diệt nó là được.” “Không được vọng động!” Phật Tổ Như Lai nói: “Bản tọa tính ra, đây là Quyển Liêm Đại Tướng của Thiên Đình Khuất Nguyên,

là người do Ngọc Đế trừng phạt, chúng ta nếu vô cớ động thủ trừng phạt, ngược lại sẽ có vẻ có tật giật mình." "Huống chi, người này và vị Thánh phụ của Nhân tộc kia, có chút liên quan!" Trước đây khi Diệp Hàn bố cục, Như Lai tự nhiên không biết, nhưng bây giờ sau khi thấy Quyển Liêm Đại Tướng, Như Lai chỉ cần bấm tay một chút, liền hiểu ra tiền nhân hậu quả.

Lần này, Quan Thế Âm Bồ Tát lại khó xử rồi: Mẹ kiếp, đánh cũng không được, giữ lại cũng không xong.

Làm sao bây giờ?

Chương 511

Chuyện xấu của Phật môn, chắc chắn không thể bại lộ.

"Chuyện này, là do bần tăng xử trí không chu toàn, xin Phật Tổ trách phạt!" Quan Thế Âm trước tiên thừa nhận sai lầm.

Như Lai nhàn nhạt cười, nói: "Không sao, chuyện này tiền nhân hậu quả, ta đã biết.

Ngươi không cần tự trách.

Chuyện này, phải làm như thế này như thế này, mới thỏa đáng!" Nói xong, Như Lai tiện tay vung lên, một tia sáng nhỏ như hạt gạo bay vào nguyên thần của Quan Thế Âm.

Quan Âm lập tức hiểu ý, xoay người rời đi.

Trên Lưu Sa Hà!

Quan Thế Âm đột nhiên hiện thân.

"Chúng con, bái kiến Bồ tát!" Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Đường Tăng...

đều hướng về Quan Thế Âm bái kiến.

Ánh mắt Quan Âm lại rơi xuống người Quyển Liêm Đại Tướng, nhìn hắn hỏi: "Quyển Liêm Đại Tướng, ta biết lai lịch của ngươi, nỗi đau trên người ngươi, bản tọa làm chủ xin Ngọc Đế giải trừ, ngươi có nguyện bái vào Phật môn, làm đồ đệ cho người thỉnh kinh, sau này tu thành chính quả kim thân, tự nhiên không thành vấn đề?" Khuất Nguyên vừa nghe có thể thoát ly khổ hải, lập tức đồng ý, nói: "Nguyện ý, ta nguyện ý!" "Vậy tốt!" Quan Âm nói: "Từ nay về sau, ngươi không còn là Quyển Liêm Đại Tướng, mà là Sa Ngộ Tịnh, mọi chuyện quá khứ, đều đoạn tuyệt!" "Vâng!" Sa Ngộ Tịnh quỳ trên đất.

Quan Âm vung tay, chín cái đầu lâu treo trên cổ Sa Ngộ Tịnh bị thu đi: "Đã là đệ tử Phật môn, lại không thể dùng bộ mặt này để gặp người, bản tọa ban cho ngươi một chuỗi Phật châu, giữ lấy!" Quan Thế Âm lại vung tay, một chuỗi Phật châu màu đen rơi xuống, đeo vào cổ Sa Ngộ Tịnh.

Hu...

Quan Âm Bồ Tát thở ra một hơi thật sâu: Mẹ nó, chuyện này, cuối cùng cũng giải quyết xong.

Quan Âm Bồ Tát cuối cùng cũng thu hồi lại chín chiếc đầu lâu trong tay Sa Tăng, đồng thời cũng nhận Sa Ngộ Tịnh làm đệ tử.

Tuy nhiên, so với Hồng Hài Nhi trong dự định, Sa Ngộ Tịnh quả thực là một kẻ yếu đuối.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể như vậy. ...

Trong Hỗn Độn Châu, tại thế giới Quy Khư.

Kể từ khi các Thánh nhân luyện lại trời đất, tạo thành Tam Giới, Diệp Hàn vẫn luôn bế quan trong Quy Khư.

Lúc này, Diệp Hàn đang ngồi xếp bằng trong một thung lũng Đại Đạo trên thần sơn Quy Khư, xung quanh là ba ngàn cây Đạo Thụ.

Vô tận đạo vận tràn ngập khắp thung lũng.

Vì ngay từ đầu đã nuốt chửng Đại Đạo chi nhất, ngộ tính của Diệp Hàn có thể nói là vô địch trong Hồng Hoang.

Sau đó, lại dùng Đại Đạo dung hợp tề để dung hợp Đại Đạo, ngộ tính càng không ai có thể sánh bằng.

Dưới ngộ tính mạnh mẽ của Diệp Hàn, ba ngàn cây Đại Đạo Thụ trong thung lũng không ngừng tỏa ra đạo vận, và từng giây từng phút đều bị Diệp Hàn hấp thu, dung hợp, thể hội, lĩnh ngộ.

Vô số đạo vận Đại Đạo quấn quanh thân thể Diệp Hàn, lâu dần, xung quanh thân thể hắn liền kết thành từng lớp kén đạo.

Mỗi một lớp kén đạo đều đại diện cho một loại Đại Đạo.

Kén đạo bên ngoài thân thể Diệp Hàn có tới ba ngàn lớp.

Màu sắc không giống nhau, khí vị cũng khác biệt.

Từng lớp kén đạo chồng chất lên nhau, gần như chiếm hết cả thung lũng ba ngàn Đại Đạo Thụ.

Cuối cùng, vào một thời khắc nào đó, bên trong kén đạo vang lên một tiếng "phốc".

Một chiếc kén đạo vỡ tan.

Điều này đại biểu cho việc Diệp Hàn đã lĩnh ngộ viên mãn một loại Đại Đạo nào đó.

Phốc... phốc...

Trong suốt mấy trăm vạn năm, không ngừng có kén đạo Đại Đạo vỡ tan.

Cuối cùng, vào một thời điểm, lớp kén đạo cuối cùng bên ngoài cơ thể Diệp Hàn cũng nứt ra.

Ngay lập tức, ánh sáng ngũ sắc rực rỡ phóng thẳng lên trời.

Vô tận đạo vận lấy Diệp Hàn làm trung tâm, bùng phát ra toàn bộ thế giới Quy Khư.

Rầm...

Chương 512

Toàn bộ thế giới Quy Khư trong nháy mắt tràn ngập đạo vận Đại Đạo.

Ba ngàn Đại Đạo, ba ngàn đạo vận.

Tất cả đều là đạo vận đã thành thục.

Những đạo vận này lan tỏa khắp thế giới Quy Khư, tất cả sinh linh, chỉ cần chạm vào đạo vận, sự lĩnh ngộ đối với Đại Đạo liền có thể ngay lập tức bước lên một tầm cao mới. "..." Ngay cả Thông Thiên ở gần Diệp Hàn nhất, sau khi chạm vào những đạo vận dày đặc kia, sự lĩnh ngộ Đại Đạo trong lòng cũng đã tiến lên một bậc. "Thu!" Diệp Hàn đứng thẳng giữa hư không, đột nhiên mở mắt, lớn tiếng quát.

Cùng lúc đó!

Những đạo vận đang lan tỏa khắp Quy Khư toàn bộ quay ngược trở lại với tốc độ ánh sáng, bay vào trong cơ thể Diệp Hàn.

Trên người hắn tỏa ra ánh sáng Đại Đạo vô cùng vô tận.

Ầm ầm ầm...

Cả bầu trời đều tràn ngập những dị tượng phi thường.

Tử khí bao phủ toàn bộ thế giới Quy Khư, linh khí giữa trời đất toàn bộ biến thành những đóa hoa vàng lơ lửng giữa không trung, không ngừng lấp lánh.

Trên mặt đất, vô tận kim liên mọc lên.

Ầm ầm ầm...

Cửu thiên vang lên tiếng sấm không dứt, nhưng đó không phải là

kiếp lôi của Thiên Đạo, mà dường như trời đất cảm nhận được sự đột phá của Diệp Hàn, cố ý phát ra tiếng sấm chúc mừng.

Trong nháy mắt, ánh sáng Đại Đạo vô cùng vô tận kia toàn bộ thu vào trong cơ thể Diệp Hàn.

Trong đôi mắt hắn, lóe lên những vòng xoáy vô tận. 80.

Lúc này Diệp Hàn đứng trước mặt mọi người trông vô cùng bình thường, gần như không khác gì một phàm nhân.

Đây chính là cảnh giới phản phác quy chân. "Ba ngàn Đại Đạo, cuối cùng đã lĩnh ngộ hết!" Diệp Hàn lẩm bẩm. "Chúc mừng Diệp lang...

đã lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo!" "Chúc mừng phu quân!" "Chúc mừng phu quân!"...

Nữ Oa, Hậu Thổ, Nguyên Phượng, Hi Hòa, Thường Hi...

đều lên tiếng chúc mừng.

Ở phía xa, Thông Thiên cười ha ha một tiếng, cũng hiện thân, nói: "Thằng nhóc Diệp, lĩnh ngộ hết rồi à?" "Vâng!" Diệp Hàn nắm chặt nắm đấm, nói: "Vâng, Sư tôn, đệ tử đã lĩnh ngộ toàn bộ ba ngàn Đại Đạo!

Tu vi cũng đã đến Chuẩn Thánh đỉnh phong." Chuẩn Thánh đỉnh phong, tiến thêm một bước nữa là có thể chứng đạo thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Diệp Hàn hiện tại tuy không phải Thánh Nhân, nhưng sức chiến đấu mạnh đến mức khó tin, so với thực lực Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Nếu lại chứng đạo Hỗn Nguyên, thực lực sẽ còn khủng bố đến mức nào?

Thông Thiên trong lòng kinh ngạc, nhưng vẫn quan tâm hỏi Diệp Hàn: "Thằng nhóc Diệp, đã tìm được phương pháp chứng đạo chưa?" Diệp Hàn khẽ nheo mắt, rồi lắc đầu.

Cuối con đường Đại Đạo, có người trấn giữ.

Căn bản không thể đột phá.

Cho dù hiện tại đã nắm giữ ba ngàn Đại Đạo, cũng vẫn vậy. "Không sao, Sư tôn!" Diệp Hàn tỏ ra khá thoáng: "Hiện tại tồn tại có thể uy hiếp đệ tử không còn nhiều, chuyện chứng đạo không vội, nhưng có một việc, con lại muốn thử một chút." "Việc gì?" Thông Thiên hỏi.

Lúc này, Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã đến. "Ha ha... thằng nhóc Diệp, lĩnh ngộ ba ngàn Đại Đạo rồi!" "Thằng nhóc Diệp thật là...81. "Aizz..." "Đại sư bá, Nhị sư bá!" Diệp Hàn cười nói: "Hai vị đến đúng lúc lắm, hãy đi làm nhân chứng cho con!" "Nhân chứng?" Lão Tử và Nguyên Thủy ngẩn ra.

Diệp Hàn mỉm cười, phất tay một cái.

Sau đó, mấy người họ trong nháy mắt rời khỏi thế giới Quy Khư, đến giữa Hỗn Độn.

Chương 513

Ngoài Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên, còn có Nữ Oa, Hậu Thổ, Nguyên Phượng, Hi Hòa, Thường Hi và các nữ nhân khác của Diệp Hàn.

Mọi người cùng nhìn xuống Hỗn Độn vô tận.

Diệp Hàn nói: "Hôm nay, ta sẽ khai sáng một Chân Linh Thế Giới!" Mọi người nghe vậy, không ai không kinh hãi.

Chỉ thấy Diệp Hàn đưa ngón tay chỉ về phía Hỗn Độn vô tận bên dưới.

Vô tận pháp lực tuôn ra. "Mở cho ta!" 82.

Diệp Hàn hét lớn một tiếng, vô số pháp lực tuôn ra, mạnh mẽ khai phá một Chân Linh Thế Giới ngay giữa Hỗn Độn. 83.

Thực ra nếu chỉ xét về pháp lực, đừng nói là Diệp Hàn, ngay cả Thánh Nhân bình thường cũng có thể khai phá ra một thế giới sánh ngang với Hồng Hoang. 84.

Nhưng đáng tiếc là thế giới tuy có thể tạo ra nhưng lại không có pháp tắc chi lực gia trì nên trong chớp mắt sẽ sụp đổ giữa Hỗn Độn. 85.

Vì vậy, nếu không nắm giữ ba ngàn Đại Đạo, thế giới do Thánh Nhân khai phá chỉ có thể phụ thuộc vào Chân Linh Thế Giới ban đầu.

Đó chính là Đại Thiên Thế Giới.

Trong Đại Thiên Thế Giới, tất cả pháp tắc đều giống hệt với Chân Linh Thế Giới mà nó phụ thuộc.

Nhưng Diệp Hàn thì khác. 86.

Hiện tại hắn đã lĩnh ngộ toàn bộ ba ngàn Đại Đạo nên không chỉ có thể khai phá thế giới mà còn có thể định nghĩa cả thế giới này. "Ba ngàn Đại Đạo, dung hợp cho ta!" Rầm! 87.

Trong cơ thể Diệp Hàn, ba ngàn đạo phù văn pháp tắc Đại Đạo đột nhiên lao ra, ngưng tụ thành một quả cầu pháp tắc hình tròn rồi bay vào Chân Linh Thế Giới vừa được khai phá.

Ầm ầm ầm...

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thế giới mới sinh này bắt đầu diễn hóa.

Không gian bắt đầu mở rộng, từ một điểm, mở rộng đến vô hạn, so với thế giới Hồng Hoang ban đầu còn lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Đồng thời, sau khi không gian hình thành, thời gian Đại Đạo bắt đầu phát huy tác dụng.

Thế giới này đã có thời gian.

Âm Dương Đại Đạo gia trì, sau đó âm dương nhị khí hình thành.

Ngũ Hành Đại Đạo gia trì, hậu thiên ngũ hành chi khí ra đời!

Tiếp theo đó, núi sông, sông ngòi, đại dương, lục địa, mặt trời, mặt trăng, các vì sao lần lượt thành hình.

Không biết đã qua bao lâu, một luồng sinh cơ đột nhiên xuất hiện, sinh linh trong thế giới này bắt đầu diễn hóa...

Trước mặt mọi người, chỉ là công phu trong nháy mắt.

Nhưng trong Chân Linh Thế Giới kia, đã không biết qua bao nhiêu vạn năm.

Một viên châu màu tím dần dần thành hình, vẻ ngoài lớn bằng thế giới Quy Khư, treo lơ lửng giữa Hỗn Độn vô tận, tỏa ra ánh sáng vô

tận. "Đẹp quá!" Hi Hòa nhìn viên châu màu tím, nói: "Đây...

đây là sáng thế sao?" "Phải!" Nữ Oa cảm khái nói: "Giống hệt như Bàn Cổ khai thiên tích địa năm xưa!" Diệp Hàn cười cười, nói: "Không gian trong thế giới này, lớn hơn Hồng Hoang gấp trăm lần.

Hơn nữa, trong Chân Linh Thế Giới này, có thể tham ngộ Đại Đạo, số lượng Thánh Nhân cũng không còn là chín, mà là mười hai.

Nhưng, chỉ có pháp tắc, chưa có định nghĩa, các vị, ai có hứng thú, vào làm chủ thế giới này?" Diệp Hàn cười nhìn mọi người.

Mọi người sắc mặt ngẩn ra, rồi lập tức vui mừng khôn xiết.

Làm chủ một thế giới.

Tức là có thể nắm giữ một phương thế giới.

Chương 514

"Giống như Đạo Tổ năm xưa sao?" Nguyên Phượng rụt rè hỏi một câu. "Xì..." Diệp Hàn vẻ mặt khinh thường: "Hồng Quân lão già đó, muốn dung hợp Thiên Đạo, kết quả lại không thành công.

Trong thế giới này, không có Thiên Đạo, nếu ai có hứng thú, chỉ cần một câu nói của ta, là có thể định nghĩa chủ nhân của thế giới này." "Thật sao?" Trong mắt Thường Hi lóe lên một tia sáng.

Diệp Hàn cười nói: "Nhưng không được, tu vi của cô quá thấp, muốn trở thành chủ nhân một giới, ít nhất phải có tu vi Thánh Nhân mới được!" "Ồ..." Thường Hi bĩu môi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh hít sâu một hơi, nói: "Thằng nhóc Diệp, thế giới này, cho ta đi, ha ha ha... ta cũng muốn làm chủ một thế giới!" "Được!" Diệp Hàn gật đầu.

Nhiều năm qua, Nguyên Thủy tuy là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng dưới sự giúp đỡ của Đại Đạo Thụ trong Quy Khư, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã tham ngộ một loại Đại Đạo: Luyện Khí Đại Đạo.

Hiện tại Luyện Khí Đại Đạo của Nguyên Thủy đã viên mãn. "Hôm nay, Nguyên Thủy Thiên Tôn, là Đạo Tổ của giới này, chưởng quản một giới, ngôn xuất pháp tùy!" Diệp Hàn hét lớn: "Giới này, tên là Nguyên Thủy Chân Linh Thế Giới!" "..." Lời của Diệp Hàn vừa dứt, Nguyên Thủy cảm thấy mình và thế giới kia có một mối liên hệ kỳ diệu nào đó. "Nhị sư bá, đi, chúng ta vào thế giới của người xem thử!" "Được, được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mừng rỡ, phất tay một cái, dẫn mọi người tiến vào Chân Linh Thế Giới kia.

Thế giới này đã có ba ngàn đạo vận Đại Đạo, cũng có sinh linh.

Nhưng!

Quy tắc cụ thể, cần chủ nhân của nó là Nguyên Thủy Thiên Tôn định nghĩa.

Ví dụ như, định nghĩa hệ thống tu hành, hệ thống đạo pháp, số lượng Đại Đạo, v.v. của thế giới này.

Tiến vào bên trong, Nguyên Thủy Thiên Tôn có cảm giác chưởng khống cả trời đất. "Tốt thật!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chắp tay với Diệp Hàn: "Thằng nhóc Diệp, đại ân không cần nói lời cảm tạ, Nhị sư bá không khách sáo với ngươi đâu!" Từ một Thiên Đạo Thánh Nhân, trở thành chủ nhân một giới, sự thay đổi này rất lớn.

Ít nhất một điểm, Nguyên Thủy Thiên Tôn từ nay về sau, không cần phải chịu sự kiềm chế của người khác. "Thu!" Nguyên Thủy phất tay, vô số tiên thiên bảo vật xuất hiện lúc khai thiên tích địa, toàn bộ bị thu vào tay. "Ha ha ha, sau này, bản tọa cũng học theo Hồng Quân Đạo Tổ, thu vài đệ tử, ban phát bảo vật, làm chủ một giới cho thật tốt, ha ha ha!"...

Nguyên Thủy ở lại trong Nguyên Thủy giới bắt đầu định nghĩa.

Diệp Hàn thì dẫn những người còn lại ra ngoài, trở lại Hỗn Độn. 88.

Sau đó, hắn lần lượt thi triển pháp lực, lại khai phá thêm mấy thế giới nữa.

Oa Hoàng Giới!

Hậu Thổ Giới!

Thái Thượng Giới!

Thông Thiên Giới!

Bốn giới này, là chuẩn bị cho Nữ Oa, Hậu Thổ, Lão Tử và Thông

Thiên, mỗi người một cái. 89.

Liên tiếp khai phá năm thế giới khiến Diệp Hàn cũng có chút mệt mỏi, liền quay về nghỉ ngơi.

Các Thánh Nhân còn lại thì bận rộn đi vào thế giới của mình, định nghĩa quy tắc. 90.

Diệp Hàn khai phá thế giới, các Thánh Nhân đều trở thành chủ nhân của một giới.

Đối với Diệp Hàn, đây cũng là một loại trợ lực.

Mặc dù những thế giới này không thể luyện hóa, nhưng chúng tồn tại trong Hỗn Độn Châu, luôn luôn cung cấp năng lượng cho Diệp Hàn.

Sau này nếu gặp phải đại năng, chỉ cần phất tay, liền có sức mạnh của các thế giới gia trì.

Lão Tử còn sợ ai?

Sau khi trở về Quy Khư, Diệp Hàn điều chỉnh một chút, đưa trạng thái của mình về tốt nhất.

Sau đó, liền bắt đầu bước tiếp theo.

Chương 515

Bấy lâu nay, Diệp Hàn đã vô số lần thử, đột phá sự phong tỏa của những người trấn giữ Đại Đạo, nhưng đều không thành công.

Ba ngàn Đại Đạo, toàn bộ bị những người giữ đạo đó trấn áp.

Chẳng lẽ, thật sự không còn hy vọng chứng đạo Hỗn Nguyên sao?

Không...

Trong mắt Diệp Hàn, bắn ra một tia sáng bất khuất.

Nếu đã không thể phá vỡ, vậy thì lão tử sẽ dung hợp ánh sáng của ba ngàn Đại Đạo, cho chúng một nhát, xem ai lợi hại hơn. "Ba ngàn Đại Đạo, ngưng!" Diệp Hàn ngồi trên Thất Thải Liên Đài ba mươi sáu phẩm, hét lớn một tiếng.

Sau đó, trước mặt hắn, đạo tắc của ba ngàn Đại Đạo tuôn ra hết, ngưng tụ thành một thanh hoàng hoàng chi kiếm bao hàm đạo pháp của ba ngàn Đại Đạo. "Cứ gọi là, Tam Thiên Đạo Pháp Kiếm đi!" "Mở cho ta!" Tinh quang trong mắt Diệp Hàn lóe lên, hắn vươn tay nắm lấy thanh Tam Thiên Đạo Pháp Kiếm, sau đó ba ngàn Đại Đạo trong cơ thể đồng thời vận chuyển, ba ngàn Đại Đạo đồng thời mở ra. "Đi cho ta!" Ba ngàn bóng ảnh của Diệp Hàn, mỗi người đều cầm một thanh đại kiếm, lao nhanh về phía cuối mỗi Đại Đạo.

Ba ngàn bóng ảnh, ba ngàn thanh kiếm đạo pháp, ba ngàn luồng sáng, với tốc độ tuyệt luân, bay vào Đại Đạo.

Hầu như cùng một thời gian.

Ba ngàn người đồng thời đến cuối Đại Đạo.

Cuối mỗi Đại Đạo, đều có một bóng đen trấn thủ. "!" Diệp Hàn hít sâu một hơi, ba ngàn đạo thần niệm đồng thời mở ra. "Chém... cho ta!"

Ba ngàn Diệp Hàn, ở cuối ba ngàn Đại Đạo, đồng thời vung kiếm trong tay, chém xuống. "Hừ..." Cuối Đại Đạo, một tiếng hừ lạnh khinh thường thiên hạ truyền đến, sau đó, bóng đen ở cuối mỗi Đại Đạo gần như đồng thời xoay người, tung một kích về phía Diệp Hàn.

Rầm...

Uy áp tựa như trời đất kia, đồng thời ép xuống.

Diệp Hàn tuy phân thân thành ba ngàn, cũng không chống đỡ nổi.

Mắt thấy, ba ngàn phân thân sắp bị nghiền thành bột mịn dưới uy áp vô tận. "Ngưng... cho ta..." Bản thể Diệp Hàn ngồi trên Thất Thải Liên Đài ba mươi sáu phẩm, sắc mặt trắng bệch hét lớn.

Sau đó!

Ba ngàn Đại Đạo hợp thành một. "Ba ngàn đạo tắc, trảm!" Ba ngàn đạo pháp, cuối cùng hợp thành một, hình thành một luồng kiếm ý hủy thiên diệt địa, một kiếm chém về phía cuối Đại Đạo.

Lần này, bóng đen kia run lẩy bẩy.

Tuy nhiên, nó lại một lần nữa giơ đao lên, chém một nhát về phía Diệp Hàn.

Nhưng lần này!

Vì ba ngàn đạo pháp hợp nhất, một kiếm của Diệp Hàn liền chém nát cuối Đại Đạo.

Rầm... bóng đen bị Diệp Hàn chém nát, một luồng ánh sáng trắng từ cuối Đại Đạo bay vào.

Cuối Đại Đạo, cuối cùng không còn tăm tối.

Ba ngàn Đại Đạo, đồng thời sáng lên ánh sáng bảy màu.

Ầm ầm ầm...

Trong nháy mắt, bản thể của Diệp Hàn xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

Ba ngàn đạo pháp, đồng thời viên mãn, dung hội quán thông.

Tu vi của Diệp Hàn, cũng thuận nước đẩy thuyền tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên.

Cuối cùng...

Chương 516

đã chứng đạo thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân rồi sao?

Giữa trời đất, vô tận Đại Đạo, vô tận khí tức huyền diệu, đều bị Diệp Hàn nắm bắt hết.

Xung quanh thân, những pháp tắc vốn không thể cảm nhận được, giờ đây trước mặt Diệp Hàn, không còn gì che giấu.

Đối với Diệp Hàn, một cành cây ngọn cỏ trong Hỗn Độn, đều do pháp tắc cấu thành.

Sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên, sự lĩnh ngộ đối với Đại Đạo, có thể nói là đã đến cực hạn.

Diệp Hàn mở mắt, một tia tinh quang lóe lên.

Thân thể to lớn ngồi xếp bằng trên liên đài bảy màu, trên mặt không còn vẻ trắng bệch như trước, thay vào đó là một cỗ uy nghiêm không thể hình dung.

Ầm ầm ầm...

Trong khoảnh khắc Diệp Hàn chứng đạo Hỗn Nguyên, toàn bộ thế giới Quy Khư đều rung chuyển nhẹ, phảng phất như không chịu nổi uy áp của Thánh Nhân.

Trong Quy Khư, tất cả sinh linh, bất luận là chim bay thú chạy, cây cỏ bụi trần, đều phủ phục cúi đầu về phía Diệp Hàn.

Thế giới Quy Khư tràn ngập vô tận tử khí, vô tận kim hoa, vô tận kim liên.

Diệp Hàn ngước mắt nhìn thế giới này, nhẹ nhàng thở dài một hơi: Thế giới Quy Khư, quá yếu rồi, e là thật sự không chịu nổi khí tức

Thánh Nhân của ta.

Ý niệm vừa động, Diệp Hàn liền mang theo Thất Thải Liên Đài ba mươi sáu phẩm đến giữa Hỗn Độn.

Sau khi đến Hỗn Độn, tín niệm thả ra.

Trong nháy mắt, sự lĩnh ngộ đối với ba ngàn Đại Đạo, tăng lên vùn vụt.

Không Gian Đại Đạo, dung hội quán thông!

Thời Gian Đại Đạo, dung hội quán thông!

Lực Chi Đại Đạo, dung hội quán thông!

Sát Lục Chi Đạo, dung hội quán thông! ...

Khí tức trên người Diệp Hàn, ngày càng mạnh mẽ, ngày càng khủng bố.

Một tia khí tức, uy áp toàn bộ thế giới Hỗn Độn.

Rầm...

Cuối cùng!

Cùng với sự dung hội quán thông của các Đại Đạo, tu vi của Diệp Hàn cuối cùng cũng đột phá Hỗn Nguyên Nhất Trọng Thiên.

Đến Hỗn Nguyên Nhị Trọng Thiên!

Nhưng, vẫn chưa kết thúc.

Tiếp theo!

Hỗn Nguyên Tam Trọng Thiên!

Hỗn Nguyên Tứ Trọng Thiên!

Hỗn Nguyên Ngũ Trọng Thiên!

Hỗn Nguyên Lục Trọng Thiên!

Hỗn Nguyên Thất Trọng Thiên!

Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên!

Mãi đến Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, khí thế trên người mới ổn định lại. "Hù..." Diệp Hàn thở ra một hơi thật sâu, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu tím nhạt, tuy không phải là kim quang chói lòa, nhưng vi quang phát ra từ người Diệp Hàn lại cho người ta cảm giác nặng nề. "Hôm nay, ta, Diệp Hàn, chứng đạo thành Thánh!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng vang vọng khắp Hỗn Độn Châu!

Sau đó, một âm thanh tựa thiên lại truyền khắp Hỗn Độn, truyền đến từng Chân Linh Thế Giới, Đại Thiên Thế Giới trong Hỗn Độn. "Từ hôm nay trở đi, ba ngàn Đại Đạo, không còn người trấn đạo!" Ba ngàn người giữ đạo Đại Đạo, đã bị Diệp Hàn chém hết, tự nhiên không còn người giữ đạo nữa.

Tuy nhiên, sau khi Diệp Hàn chứng đạo Hỗn Nguyên, sự hiểu biết về trời đất Hỗn Độn cũng đã rõ ràng hơn nhiều, mơ hồ có thể cảm nhận được, người trấn giữ cuối ba ngàn Đại Đạo lúc đó, không phải là người theo đúng nghĩa.

Chương 517

Mà là một loại trận pháp hoặc hồn phách phân thân, mục đích là cản trở người khác thành đạo, để hấp thu vô cùng vô tận khí vận của ba ngàn Đại Đạo.

Nhưng, bây giờ xiềng xích này đã bị Diệp Hàn chém đứt, đối với tất cả tu sĩ, đều là một chuyện tốt.

Trong Nguyên Thủy giới!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nhắm mắt suy tư, đột nhiên nghe thấy giọng nói của Diệp Hàn, lập tức kinh ngạc, nói: "Thằng nhóc Diệp chứng đạo Hỗn Nguyên?

Hơn nữa, người trấn đạo kia cũng bị chém rồi!

Vậy ta, chẳng phải có thể dĩ lực chứng đạo sao?" Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra một tia hy vọng, sau đó hai tay vung lên: "Luyện Khí Đại Đạo, mở cho ta!" Trong mắt Nguyên Thủy, một con đường Đại Đạo hiện ra trước mắt.

Ngược dòng đi lên, cuối cùng lại một lần nữa đến cuối Đại Đạo.

Nơi đó, không còn một mảng đen kịt như trước, cuối Đại Đạo biến thành một luồng sáng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có dự cảm, chỉ cần đột phá luồng sáng đó, là có thể lĩnh hội được Đại Đạo vô thượng trong truyền thuyết.

Rầm...

ý niệm của Nguyên Thủy oanh kích vào khối ánh sáng trắng kia, và ngay lập tức xuyên qua.

Một cỗ khí tức mạnh mẽ chưa từng có bao trùm lấy ông. "Hỗn

Nguyên!" Nguyên Thủy kích động hét lên: "Ha ha ha, Luyện Khí Đại Đạo, thành rồi, ta là Khí Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn!" Cảm nhận sức mạnh bành trướng trong cơ thể, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng vui mừng.

Dĩ lực chứng đạo, quả nhiên mạnh hơn Thiên Đạo Thánh Nhân rất nhiều! "Ha ha ha, ta, Nguyên Thủy, hôm nay dĩ lực chứng đạo!" Nguyên Thủy đứng trên tầng cao nhất của Nguyên Thủy giới, nhìn xuống chúng sinh trong cả thế giới: "Sẽ giảng đạo tại Nguyên Thủy Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, phàm là sinh linh trong Nguyên Thủy giới, đều có thể đến!" Trong Thông Thiên giới!

Thông Thiên cũng thuận lợi đột phá, dung hội quán thông Trận Pháp Đại Đạo, phá vỡ khối ánh sáng trắng kia. "Ta, Thông Thiên, hôm nay dĩ Trận Pháp Đại Đạo chứng đạo Hỗn Nguyên, từ hôm nay, ta là Trận Thánh, Thông Thiên giáo chủ!" "Ta, Lão Tử, hôm nay dĩ Luyện Đan Đại Đạo chứng đạo Hỗn Nguyên, từ hôm nay, ta là Đan Thánh, Thái Thượng Lão Tử!" Tam Thanh mỗi người đều thành Đại Đạo Thánh Nhân, đạo quả Thiên Đạo Thánh Nhân ban đầu vẫn còn, hai thứ không xung đột.

Ba người hóa thành ba luồng sáng, từ thế giới của mình bay ra, đến trước mặt Diệp Hàn trong Hỗn Độn.

Diệp Hàn thấy vậy lập tức mừng rỡ, nói: "Chúc mừng Đại sư bá, Nhị sư bá, Sư tôn, thành Hỗn Nguyên Đại Đạo Thánh Nhân!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bĩu môi, nói: "Còn không phải nhờ thằng nhóc nhà ngươi sao, nếu không phải ngươi phá vỡ người trấn thủ cuối Đại Đạo, chúng ta làm sao có thể chứng đạo?" "Đúng vậy!" Thông Thiên nói: "Đồ đệ à, con cũng chứng đạo Hỗn Nguyên rồi nhỉ!" "Thằng nhóc Diệp, đã Bát Trọng Thiên rồi?" Lão Tử nhìn Diệp Hàn, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

Thông Thiên và Nguyên Thủy lúc này mới chú ý đến tu vi của Diệp Hàn, vừa nhìn đã kinh hãi.

Niềm vui sướng vì vừa đột phá thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân của hai người lập tức tiêu tan một nửa.

Mẹ nó, quá đả kích người khác, ta khó khăn lắm mới đột phá, mẹ kiếp ngươi đột phá xong trực tiếp lên Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, đi đâu mà nói lý đây.

Lúc này, trong Hỗn Độn lại có mấy luồng sáng bay đến.

Mọi người dừng lại trước mặt Diệp Hàn, chính là Nữ Oa, Nguyên Phượng, Hậu Thổ, Hi Hòa, Thường Hi. "Ồ, các nàng cũng đột phá rồi?" Diệp Hàn ngạc nhiên.

Những năm này, thông qua lĩnh ngộ từ Đại Đạo Chi Thụ, mọi người cơ bản đều đã lĩnh ngộ một hai loại Đại Đạo, Diệp Hàn chém đi người trấn thủ, tự nhiên họ cũng có thể đột phá.

Nữ Oa gật đầu, nói: "Ta đã dung hội quán thông Tạo Hóa Đại Đạo, là Tạo Hóa Thánh Nhân!" Diệp Hàn gật đầu, nhìn về phía mấy người Nguyên Phượng.

Hậu Thổ nói: "Ta là Luân Hồi Thánh Nhân!" Nguyên Phượng nói: "Ta là Hỏa Thánh!" Nguyên Phượng vốn là con phượng hoàng đầu tiên giữa trời đất, thuộc tính Hỏa, tu luyện tự nhiên là Hỏa Chi Đại Đạo trong Ngũ Hành Đại Đạo.

Hi Hòa và Thường Hi, là Thái Âm Nữ Thần, do Âm Chi Nhất Đạo trong Âm Dương sinh ra.

Vì vậy, hai người lĩnh ngộ chính là Âm Chi Đại Đạo, cả hai đều là Thánh Nhân của Âm Chi Đại Đạo.

Âm Thánh! "Tốt, tốt, tốt!" Thông Thiên nhìn mọi người, trên mặt nở nụ cười, nói: "Bây giờ, tốt rồi!" Diệp Hàn cười cười, nói: "Còn

thiếu một người!" Mọi người nói: "Ai?" Nguyên Thủy cười nói: "Chẳng lẽ là Bạch Dao!" Diệp Hàn gật đầu, sau đó phất tay, mọi người liền theo Diệp Hàn từ một thế giới Hỗn Độn, đến một thế giới khác nơi Hồng Hoang ban đầu tọa lạc.

Diệp Hàn phất tay, liền dẫn mọi người từ trong Hỗn Độn Châu ra ngoài, đến thế giới Hỗn Độn ban đầu.

Chín vị Đại Đạo Thánh Nhân đột nhiên giáng lâm Hỗn Độn gần Tam Giới.

Ngay lập tức, không gian Hỗn Độn hàng ức dặm xung quanh bị áp chế không ngóc đầu lên được.

Hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân đang tu hành ở đây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đột nhiên có cảm ứng, hai người đồng thời ngẩng đầu, ánh mắt từ trong Hỗn Độn bắn ra, nhìn chằm chằm vào chín người. "Hử?" Chuẩn Đề khẽ nheo mắt.

Nhưng, đã nhìn thấy, tự nhiên không dám chậm trễ, hai người xoay người phá vỡ vô số không gian, đến trước mặt Diệp Hàn và những người khác. "Sư huynh, khỏe không!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn xuất hiện, hành lễ với Tam Thanh.

Tam Thanh gật đầu.

Chương 518

"Không đúng!" Chuẩn Đề nhíu mày, nhìn những người xung quanh, lập tức mắt trợn to, vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Các vị...

đều thành Thánh rồi?" Không đúng nha, Thiên Đạo Thánh Nhân không phải có tám vị sao, sao có thể nhiều ra như vậy?

Ngay lập tức, ông ta nhận ra mấu chốt của vấn đề, trong lòng cực độ chấn kinh hỏi: "Các vị, đều là Đại Đạo Thánh Nhân, chứng đạo Hỗn Nguyên?" Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên, mỉm cười không đáp.

Diệp Hàn thản nhiên nói: "Không sai, chín người chúng ta, đều là Đại Đạo Thánh Nhân!" Lời này vừa nói ra, lập tức khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chấn kinh đến mức không thể diễn tả.

Đại Đạo Thánh Nhân, chín vị Đại Đạo Thánh Nhân!

Sư phụ năm xưa không phải nói, Đại Đạo là khó nhất sao, vì sao ở đây, lại đơn giản như vậy? "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn dù sao cũng là Thánh Nhân, chỉ trong chốc lát tâm thái đã khôi phục như cũ, hành một lễ Phật với Diệp Hàn, nói: "Chúc mừng Diệp thí chủ chứng đạo Hỗn Nguyên, chỉ là lão nạp nhìn không thấu, Diệp thí chủ hiện nay tu vi Hỗn Nguyên..." "Bát Trọng Thiên!" Diệp Hàn thản nhiên nói một câu.

Tâm tình vừa mới bình tĩnh lại của Tiếp Dẫn, sau khi nghe một câu của Diệp Hàn, suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi. "Diệp thí chủ quả thực thiên phú dị bẩm, lão nạp không bằng!" Chuẩn Đề hành lễ, bề ngoài bình tĩnh, nhưng sâu trong nội tâm, lại không thể nguôi ngoai.

Tại sao?

Dựa vào cái gì?

Hồi lâu sau, mới khổ sở cười một tiếng, nhìn về phía Diệp Hàn, hỏi: "Hiện nay Tam Giới, e là không chịu nổi khí tức của Diệp thí chủ, không biết Diệp thí chủ đến đây, là vì cớ gì?" Diệp Hàn phất tay, đẩy Hỗn Độn chi khí vô tận trước mặt ra.

Một cảnh tượng hiện ra trước mắt mọi người.

Cảnh tượng trong Tu Di Sơn của Phật quốc Tây phương xưa kia, lúc này, Như Lai đang ngồi trên liên đài, mặt mỉm cười.

Phía dưới trước mặt Phật Tổ, đứng năm người.

Lần lượt là: Đường Tam Tạng, Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới, Sa Ngộ Tịnh, Ngao Liệt. "Hử?" Tam Thanh và những người khác không hiểu tại sao.

Chuẩn Đề cười ha ha, nói: "Lần này, là công lao truyền bá giáo nghĩa Phật môn của ta về phía đông, hiện nay mấy người họ truyền bá giáo nghĩa có công, vừa lúc thành quả vị Phật môn." "Ồ!" Tam Thanh tỏ ra đã hiểu, nhưng cũng không để tâm.

Đùa sao, hiện nay mỗi người chưởng quản một giới, giới nào cũng lớn hơn Hồng Hoang ban đầu, huống chi là Tam Giới bây giờ.

Nói thật, tranh đấu trong Tam Giới, bây giờ họ đều không coi ra gì.

Thật vô vị!

Ta là một tỷ phú giàu sụ, lại đi xếp hàng giành phiếu ưu đãi của siêu thị cho người nghèo sao?

Phía dưới, Phật Tổ Như Lai bắt đầu phân phong quả vị. "Thánh tăng, ngươi tiền thế vốn là nhị đồ của ta, tên là Kim Thiền Tử.

Vì ngươi không nghe pháp, khinh mạn đại giáo của ta, nên bị đày chân linh, chuyển sinh đến Đông Thổ.

Nay vui mừng quy y, giữ gìn sự gia trì của ta, lại thừa hưởng giáo pháp của ta, đi lấy chân kinh, công quả rất lớn, gia thăng đại chức chính quả, ngươi là Chiên Đàn Công Đức Phật." "Tôn Ngộ Không, ngươi vì đại náo thiên cung, ta dùng pháp lực thậm thâm, đè dưới núi Ngũ Hành, may thay thiên tai mãn hạn, quy về Thích giáo, vui thay ngươi ẩn ác dương thiện, trên đường luyện ma hàng quái có công, trọn vẹn trước sau, gia thăng đại chức chính quả, ngươi là Đấu Chiến Thắng Phật." "Trư Ngộ Năng, ngươi vốn là Thiên Hà Thủy Thần, Thiên Bồng Nguyên Soái, vì ngươi ở hội bàn đào say rượu trêu ghẹo tiên nga, bị đày xuống hạ giới đầu thai, thân như súc loại, may thay ngươi nhớ thương thân người, ở động Vân Sạn núi Phúc Lăng tạo nghiệt, vui mừng quy về đại giáo, nhập vào sa môn của ta, bảo vệ thánh tăng trên đường, nhưng lại có lòng ngoan cố, sắc tình chưa dứt, vì ngươi gánh hành lý có công, gia thăng ngươi chức chính quả, làm Tịnh Đàn Sứ Giả." "Sa Ngộ Tịnh, ngươi vốn là Quyển Liêm Đại Tướng, vì ở hội bàn đào đánh vỡ chén lưu ly, bị đày xuống hạ giới, ngươi rơi vào sông Lưu Sa, hại người ăn thịt tạo nghiệt, may thay quy về giáo ta, thành kính gia trì, bảo vệ thánh tăng, leo núi dắt ngựa có công, gia thăng đại chức chính quả, làm Kim Thân La Hán." "Ngươi vốn là con trai của Quảng Tấn Long Vương biển Tây Dương, vì ngươi làm trái lệnh cha, phạm tội bất hiếu, may thay được quy thân quy pháp, quy về sa môn của ta, mỗi ngày phải gánh thánh tăng đi về phía tây, lại gánh thánh kinh đi về phía đông, cũng có công lao, gia thăng ngươi chức chính quả, làm Thiên Long Bát Bộ Mã." Như Lai nói xong, bốn người một ngựa tập thể khấu đầu tạ ơn.

Đến đây, Đường Tăng là Chiên Đàn Công Đức Phật, Tôn Ngộ Không là Đấu Chiến Thắng Phật, Trư Bát Giới là Tịnh Đàn Sứ Giả Bồ Tát, Sa Tăng là Kim Thân La Hán Bồ Tát, Ngao Liệt là Thiên Long Bát Bộ Mã Bồ Tát.

Hai Phật vị, ba Bồ Tát vị. "Phật môn quả vị, lập!" Sau khi Như Lai Phật Tổ ban quả vị, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Thánh Nhân, mỗi người thi triển pháp lực, công nhận.

Trên người năm người kim quang lóe lên.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỉm cười.

Tiếp theo, sau khi năm người thành quả vị, theo lý mà nói, khí vận của Phật môn Tây phương chắc chắn sẽ tăng lên một bậc.

Tuy nhiên, điều khiến hai người kinh ngạc là, khí vận của Phật môn Tây phương, không những không tăng trưởng, mà còn đột nhiên giảm xuống một đoạn lớn. "..." Chư Phật, Thánh Nhân nhìn nhau ngơ ngác.

Mẹ nó chuyện gì thế này?

Diệp Hàn bên cạnh mỉm cười, cong ngón tay búng ra, nói: "Si nhi, còn không tỉnh?" Chỉ thấy Đường Tam Tạng đột nhiên sắc mặt nghiêm túc, sau đó trong mắt hiện lên một tia oán hận, Tôn Ngộ Không ngẩn người một lúc, đột nhiên quỳ xuống đất, bái lạy về phía Diệp Hàn: "Đệ tử Lục Nhĩ Mi Hầu, bái kiến Sư tôn!" Trư Bát Giới ha ha cười, không cần điểm hóa, vốn là ác thi của Thiên Huyền Tử, tự nhiên sẽ không theo Phật môn.

Còn Sa Ngộ Tịnh, cũng sớm đã đầu nhập môn hạ của Diệp Hàn, lúc này bị một luồng sáng của Diệp Hàn đánh trúng, vô số ký ức kiếp trước, ùn ùn kéo đến. "Ta có con gái, ta có bảy đứa con gái, ha ha ha ha..." Sa Ngộ Tịnh ha ha cười lớn.

Bạch Long Mã hít sâu một hơi, lớp vảy trắng trên người rụng đi, một thân vảy vàng mọc ra, Ngũ Trảo Kim Long, một tiếng gầm lớn phá vỡ chân trời: "Ta là, Nam Hải Ngao Quyển, đồ đằng của Nhân tộc!" Ầm ầm ầm...

Khí vận Phật môn, tụt dốc không phanh!

Chương 519

Khí vận Tiệt giáo, lại trong nháy mắt tăng vọt lên một đoạn lớn. "Phụt..." Như Lai Phật Tổ đang ngồi trên liên đài, vì quá tức giận, không nhịn được, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Mẹ kiếp... mẹ nó lần này lại bị thằng chó chết kia tính kế rồi!

Dù bị tính kế, nhưng Phật môn cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, sắc mặt đen như đáy nồi.

Hai người trong lòng tự nhiên phẫn nộ không thể tả, nhưng nhìn Diệp Hàn Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên bên cạnh, hai người đành phải coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đùa sao.

Năm xưa lúc Diệp Hàn chỉ có tu vi Chuẩn Thánh, đã có thể một mình chống lại Thiên Đạo Hồng Quân.

Bây giờ, người ta đã là Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, một ngón tay có thể bóp chết mình, còn làm được gì? "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, chỉ có thể nhắm mắt niệm một câu Phật hiệu, ngậm miệng không nói. "Các vị!" Diệp Hàn phất tay, nói: "Theo ta đi một chuyến đến Tam Giới!" "..." Chuẩn Đề nói: "Diệp thí chủ, chúng ta là Thánh Nhân mà giáng lâm Tam Giới, e là Tam Giới không chịu nổi khí cơ của Thánh Nhân!" "Không sao!" Diệp Hàn phất tay, vô tận pháp lực tuôn ra, gia trì lên bức tường chắn của Tam Giới: "Các vị, đi thôi, Tam Giới không sao đâu!" Nhìn Diệp Hàn chỉ phất tay một cái đã thi triển ra đại thần thông, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vô cùng ghen tị.

Hai Thiên Đạo Thánh Nhân, chín Đại Đạo Thánh Nhân, trong nháy

mắt giáng lâm Tam Giới, đến ba mươi ba tầng trời. "Thu!" Diệp Hàn nhẹ nhàng nói một câu, sau đó một luồng hồn phách phân thân trên đảo Kim Ngao ở Đông Hải, trong nháy mắt bay vào bản thể của Diệp Hàn, hợp làm một với bản thể. "Tiên thần Tam Giới, đến Thiên Đình!" Diệp Hàn thản nhiên nói một câu.

Một câu nói, bên trong ẩn chứa ý chí vô tận, phàm là thần tiên trong Tam Giới có tu vi đạt đến Kim Tiên, đều không thể kháng cự, cũng không thể vi phạm.

Ngay cả người của Phật môn Tây phương cũng vậy.

Như Lai Phật Tổ vốn không muốn đến, nhưng ông ta biết, ý chí ẩn chứa trong lời nói vừa rồi của Diệp Hàn, có thể khiến ông ta trong nháy mắt tan thành tro bụi.

Vì vậy, không thể không đến.

Thời gian một nén hương, tất cả mọi người đều đã đến Thiên Đình.

Thân thể to lớn của Diệp Hàn, ngồi trên Thất Thải Liên Đài ba mươi sáu phẩm, một cỗ uy áp siêu việt trời đất, bao trùm Tam Giới.

Bên cạnh Diệp Hàn, là Tam Thanh, Nữ Oa và các Thánh Nhân khác.

Mười vị Thánh Nhân đồng thời giáng lâm, tất cả thần tiên Tam Giới đều phủ phục trên mặt đất. "Bái kiến các vị Thánh Nhân!" "Các ngươi, đứng lên đi!" Diệp Hàn phất phất tay, sau đó, ánh mắt rơi vào người Ngọc Đế Trương Bách Nhẫn.

Bị Diệp Hàn nhìn như vậy, Trương Bách Nhẫn lập tức toàn thân lông tóc dựng đứng, cảm thấy áp lực và khó chịu vô cùng.

Hơn nữa, Trương Bách Nhẫn là Hạo Thiên chuyển thế, mà Hạo Thiên lại là người của Đạo Tổ Hồng Quân.

Hiện tại Hồng Quân đã chết, tuy thân là Thiên Đế, chí tôn của Tam Giới, nhưng cũng biết mình không có chỗ dựa. "Diệp Thánh Nhân!" Trương Bách Nhẫn chắp tay hành lễ với Diệp Hàn.

Diệp Hàn thản nhiên nói: "Trương Bách Nhẫn, ngươi cai quản Tam Giới bao năm qua, không có công tích gì, không còn thích hợp đảm nhiệm chức vị Thiên Đế nữa.

Hôm nay, bản thánh miễn đi vinh quang chí tôn Tam Giới của ngươi, miễn đi chức vị Thiên Đế, ngươi có tâm phục không!" Dưới uy áp của Diệp Hàn, Trương Bách Nhẫn, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu với Diệp Hàn: "Thánh Nhân tha mạng, Trương Bách Nhẫn cẩn tuân pháp chỉ của Diệp Thánh Nhân!" "Thiện!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Tu hành không dễ, tha cho ngươi không chết, ngoài ba mươi ba tầng trời mở lại Tử Tiêu Cung, ngươi hãy vào Tử Tiêu Cung, phụng thờ Đạo Tổ Hồng Quân, vĩnh viễn không được rời khỏi..." Diệp Hàn phất tay, trong Hỗn Độn ba mươi ba tầng trời, lập tức hóa ra một cung điện giống hệt Tử Tiêu Cung trước kia.

Trong cung điện, thờ bài vị của Đạo Tổ Hồng Quân, Trương Bách Nhẫn đi vào, một lần nữa hóa thành dáng vẻ của Hạo Thiên đồng tử, ngày ngày quét dọn Tử Tiêu Cung.

Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, sáu người đều hành lễ với Tử Tiêu Cung.

Hiện tại Hồng Quân đã chết, nhưng dù sao cũng là sư phụ của sáu người, đây là sự thật không thể thay đổi. "Khuất Nguyên!" Diệp Hàn thản nhiên nhìn Sa Ngộ Tịnh, nói: "Ngươi, nên làm Thiên Đế!" Nói xong, cong ngón tay búng ra, một luồng sáng bay về phía Sa Tăng.

Sa Tăng trong nháy mắt khôi phục lại dung mạo trước kia, một lần nữa trở thành nam thần của Thiên Đình. "Ngươi và Dao Trì, một người làm Thiên Đế, một người làm Thiên Hậu, thống ngự Tam Giới,

là chí tôn của Tam Giới!" Ánh mắt Diệp Hàn quét qua mọi người: "Pháp chỉ của Thiên Đế, trong Tam Giới, trong Phật quốc, không ai không tuân theo, nếu có kẻ kháng cự, trực tiếp tru sát!" "Vâng!" Chúng thần Thiên Đình, toàn bộ chắp tay với Khuất Nguyên.

Hơn nữa, lúc Hạo Thiên còn tại vị, những thần tiên trên Phong Thần Bảng này, toàn bộ đều dương phụng âm vi.

Nếu không với thực lực của Thiên Đình, đủ sức quét ngang tất cả các thế lực. "Từ nay về sau, vườn bàn đào thuộc sở hữu của Thiên Đình!" Diệp Hàn lại thêm một câu.

Một câu này, không nghi ngờ gì đã cho vị Thiên Đế mới nhậm chức tư bản lớn nhất.

Chương 520

"Chúng thần, bái kiến Thiên Đế!" Sau khi Khuất Nguyên trở thành Thiên Đế, tất cả thần tiên trong Tam Giới, đều bái kiến.

Phật môn tuy không vui, nhưng cũng không thể không bái.

Hiện tại thực lực của Thiên Đình, đủ sức quét ngang Phật môn.

Hơn nữa, Thiên Đình nắm trong tay vườn bàn đào, tương đương với việc nắm giữ mạch máu của cả Tam Giới, Phật môn cũng không thể không nghe theo.

Nếu không, chỉ có nước không ngừng ăn Kim Thiền Tử.

Sau khi lập lại Thiên Đế, Diệp Hàn đến đảo Kim Ngao ở Đông Hải, thi triển đại pháp lực, trực tiếp dời cả Tiệt giáo trên đảo Kim Ngao, di chuyển vào thế giới Quy Khư.

Tự nhiên, đệ tử Tiệt giáo cũng đều đến thế giới Quy Khư.

Tam Giới ban đầu, không còn bất kỳ ai liên quan đến Tiệt giáo.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Diệp Hàn trực tiếp ra tay, trước mặt các Thánh Nhân, luyện hóa Tam Giới.

Với thực lực của Diệp Hàn hiện nay, luyện hóa Tam Giới, chỉ là công phu một nén hương.

Sau một nén hương, Diệp Hàn liền trở thành chủ nhân của Tam Giới.

Chỉ một ý niệm, liền có thể khiến Tam Giới tan thành tro bụi. "Ta, Diệp Hàn...

định nghĩa Tam Giới, từ hôm nay, Tam Giới tuyệt thánh!" Một câu nói thốt ra, khiến vô số người thổ huyết.

Trong Tam Giới, vô số đại năng Chuẩn Thánh, cảm thấy trời đất tối sầm.

Một câu nói của Diệp Hàn, liền cắt đứt tiền đồ của tất cả Chuẩn Thánh.

Tam Giới tuyệt thánh!

Rõ ràng, trong Tam Giới, sẽ không bao giờ có người tu vi đột phá Chuẩn Thánh, đạt đến cảnh giới Thánh Nhân.

Giống như Như Lai, Nhiên Đăng, Minh Hà, Thất Đại Đạo Quân... tu vi của họ, cả đời này đừng hòng đột phá.

Sau khi định nghĩa Tam Giới, Diệp Hàn trực tiếp thi triển đại pháp lực, bắt đầu di chuyển thế giới. "Dời đi cho ta..." Ầm ầm ầm...

Tam Giới bị Diệp Hàn trực tiếp tách ra khỏi Hỗn Độn ban đầu, sau đó đặt vào trong Hỗn Độn Châu, ngay sát thế giới Quy Khư.

Trong Hỗn Độn ban đầu, không còn gì cả.

Chỉ còn lại một mảnh Hỗn Độn, một tòa cung điện màu tím Tử Tiêu Cung, và trong Tử Tiêu Cung có một bài vị, một đồng tử.

Đương nhiên rồi!

Ngoài ra, còn có hai vị Thánh Nhân đang ngơ ngác.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề! "Hai vị Thánh Nhân!" Diệp Hàn phất tay, đem người của mình toàn bộ đưa vào Hỗn Độn Châu, sau đó cười nói với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề: "Tạm biệt, à không, sau này, chắc là không bao giờ gặp lại nữa!" Nói xong, thân hình lóe lên, rời khỏi phương Hỗn Độn này. "Không..." Trong Hỗn Độn vô tận, truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thánh Nhân bất tử bất diệt!

Nhưng mẹ kiếp trong Hỗn Độn này, chỉ có hai sinh linh chúng ta,

làm sao bây giờ?

Anh cả nhìn anh hai sao?

Không đúng!

Còn có một đồng tử! ...

Diệp Hàn rời đi, không mang theo một áng mây nào.

Để lại Tây phương nhị thánh và một tòa Tử Tiêu Cung, cô đơn đứng giữa Hỗn Độn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lập tức kêu gào thảm thiết.

Cả Hỗn Độn không có sinh linh, một người cũng không có.

Chương 521

Người duy nhất có thể nói chuyện cùng họ, chỉ có Hạo Thiên trong Tử Tiêu Cung kia.

Nhưng đáng tiếc là, đồng tử đó bị phong bế trong Tử Tiêu Cung, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không phá được trận pháp do Diệp Hàn bố trí, tự nhiên cũng không thể tiến vào. 91.

Hai người họ trái lại cũng có thể tự khai phá thế giới. 92.

Nhưng Chân Linh Thế Giới khai phá ra vì không có pháp tắc chi lực gia trì nên sẽ sụp đổ trong nháy mắt giữa Hỗn Độn.

Bởi vì hai người họ đều không hiểu pháp tắc Đại Đạo.

Điều đó cũng có nghĩa là, hai người chỉ có thể đi lang thang trong Hỗn Độn mênh mông, tìm kiếm thế giới mới.

Nếu tìm được, liền có thể vào ở một thế giới.

Nếu không tìm được, chỉ có thể trong Hỗn Độn dài đằng đẵng, chịu đựng những năm tháng cô tịch vô tận.

Như vậy, còn khó chịu hơn cả bị giết.

Nhưng Diệp Hàn không quan tâm nhiều như vậy.

Trở về Hỗn Độn Châu, Diệp Hàn tiện tay đặt Tam Giới và thế giới Quy Khư lại với nhau.

Tam Giới vốn do Hồng Hoang hóa thành, hiện tại tuy quy tắc đầy đủ, có một phần Thiên Đạo duy trì vận chuyển, nhưng nhìn từ góc nhìn thượng đế, thế giới đó không còn là Chân Linh Thế Giới nữa.

Chân Linh Thế Giới đều có màu tím, còn Tam Giới lại có màu tím-đỏ.

Điều này có nghĩa là, Tam Giới là một thế giới nằm giữa Đại Thiên Thế Giới và Chân Linh Thế Giới.

Diệp Hàn trở lại thế giới Quy Khư.

Trên thần sơn Quy Khư, có thêm một hòn đảo, chính là đảo Kim Ngao mà Diệp Hàn dùng đại pháp lực, di chuyển từ Tam Giới đến.

Trên đảo Kim Ngao, có rất nhiều đệ tử Tiệt giáo. "Sư huynh!" Đa Bảo, Tam Thánh Mẫu, Tam Tiêu, Triệu Công Minh từ đảo Kim Ngao ra, đều đến thung lũng trên thần sơn Quy Khư. "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, nói: "Nơi này, là nơi ta tu luyện, bên trong có đủ ba ngàn Đại Đạo, các ngươi có thể tự mình tham ngộ!" "Vâng!" Ánh mắt của mọi người rơi vào thung lũng, nhìn ba ngàn cây Đại Đạo Chi Thụ, và những quả đạo trên đó, ai nấy đều chấn kinh đến mức không thể diễn tả. "Đây...

đây là đạo quả sao?" "Đại Đạo Thụ?" "Đạo vận ở đây thật nồng đậm a!" "Ta phải ngồi xuống tham ngộ đạo pháp ngay lập tức!" "Sư huynh, chúng ta thật sự có thể học tập ở đây sao?"...

Mấy người ngẩng mặt lên, nhìn về phía Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười gật đầu, nói: "Tất nhiên rồi." Tham ngộ đạo pháp trong thung lũng, tự nhiên tốt hơn là tham ngộ suông.

Hơn nữa, đối với ba ngàn Đại Đạo Thụ mà nói, càng nhiều người tham ngộ đạo pháp ở đây, đạo vận sinh ra cũng càng nhiều, có thể để Đại Đạo Thụ hấp thu lợi dụng.

Đây là một sự đôi bên cùng có lợi. 93.

Mọi người từ trên Đại Đạo Thụ tham ngộ đạo pháp, sau đó bản thân sinh ra đạo vận Đại Đạo, một phần trong những đạo vận này sẽ bị ba ngàn Đại Đạo Thụ hấp thu, từ đó sinh trưởng ra đạo quả.

Mọi người lần lượt xuống tham ngộ đạo pháp, Diệp Hàn phất tay,

lại có hai bóng người rơi xuống đất.

Một người thân hình đầy đặn, là Tây Vương Mẫu Bạch Dao, một người nhỏ nhắn xinh xắn, là con gái của Diệp Hàn, Diệp Xuân. "Bạch Dao!" Diệp Hàn nhìn Tây Vương Mẫu.

Bạch Dao mỉm cười, nói: "Phu quân, đã lâu không gặp!" "Ừm!" Diệp Hàn nhìn Bạch Dao, Bạch Dao vốn là một cây bất tử dược trong Quy Khư, tham ngộ Bất Tử Đại Đạo, cũng thuộc một trong ba ngàn Đại Đạo. 94.

Nhưng vì trước đây vẫn luôn ở trong Tam Giới, không được ba ngàn Đại Đạo Thụ hun đúc nên Bất Tử Đại Đạo vẫn chưa viên mãn. "Hiện tại, đã được bao nhiêu phần rồi?" Diệp Hàn nhìn Bạch Dao hỏi.

Bạch Dao nói: "Bất Tử Đại Đạo, ta đã tham ngộ được hơn chín thành, chỉ còn thiếu bước cuối cùng là viên mãn!" "Ừm!" Diệp Hàn nói: "Vậy tham ngộ đi!" Vừa nói, tiện tay phất một cái, liền bố trí ra một thời gian đại trận.

Hiện tại Diệp Hàn đã tham ngộ ba ngàn Đại Đạo, tự nhiên đối với Thời Gian Đại Đạo đã dung hội quán thông, trong thế giới Quy Khư, chỉ cần phất tay một cái, thời gian trận pháp bố trí ra, có thể gia tốc đến một vạn lần. "Thời gian trận pháp này, hiệu quả gia tốc là một vạn lần, nàng có thể vào trong!" Bạch Dao trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, trực tiếp đi vào, bắt đầu tham ngộ Bất Tử Đại Đạo. "Ba ba!" Diệp Xuân nhìn Diệp Hàn, nói: "Con không thích tham ngộ đạo pháp đâu!" "Tại sao?" Diệp Hàn nhìn Diệp Xuân.

Chương 522

Hiện tại Diệp Xuân, tuy thân hình đã lớn hơn một chút, trở nên giống một cô bé mười tuổi, nhưng vẫn đang ở thời kỳ ấu niên. "Chán chết đi được, ngày nào cũng ngồi ở đó, phiền chết đi được!" Diệp Xuân nói: "Dù sao ba ba cũng mạnh như vậy, con không tham ngộ Đại Đạo, chắc cũng không sao đâu nhỉ!" "Ha ha..." Diệp Hàn cười ha ha, nói: "Tự nhiên không sao, nhưng, bản thân mạnh mẽ, mới là thật sự mạnh mẽ.

Nếu đã không tham ngộ đạo pháp, vậy ba ba cho con một con đường tắt!" Nói xong, Diệp Hàn phất tay chỉ một cái, một đạo pháp tắc Đại Đạo liền dung nhập vào Hỏa Chi Đại Đạo Thụ trong ba ngàn Đại Đạo Thụ.

Trên cây Hỏa Chi Đại Đạo Thụ đó, quả đạo vốn còn xanh non, trong nháy mắt trưởng thành.

Mấy ngày sau, quả đạo đó liền chín, bị Diệp Hàn đưa tay hái xuống, đưa cho Diệp Xuân nói: "Ăn đạo quả này, liền có thể trực tiếp lĩnh ngộ đạo pháp rồi!" "...Thật sao?" Diệp Xuân mừng rỡ: "Cảm ơn ba ba!" Sau khi Diệp Xuân ăn đạo quả, sự lĩnh ngộ đối với Hỏa Chi Đại Đạo, trực tiếp đạt đến viên mãn.

Nhưng, phàm việc gì cũng có lợi có hại.

Tuy Diệp Xuân Hỏa Chi Đại Đạo viên mãn, nhưng chung quy không phải tự mình lĩnh ngộ được, nên không thể lập tức tiến vào cảnh giới Thánh Nhân, phải tuần tự tiến lên, sau khi tu vi bản thân đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, mới có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Diệp Hàn cũng ngồi xếp bằng trên liên đài, bắt đầu bế quan.

Thoáng chốc, một triệu năm đã trôi qua.

Một triệu năm sau, cộng thêm đạo pháp gia trì, tu vi của Diệp Hàn từ Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, đến Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên đỉnh phong.

Nhưng, muốn tiến thêm một bước nữa, lại khó càng thêm khó.

Hiện tại muốn tiến bộ, chỉ dựa vào lĩnh ngộ Đại Đạo và hấp thu linh lực, đã không thể đáp ứng được yêu cầu của hắn nữa.

Mơ hồ, Diệp Hàn cảm giác được, dường như chỉ có thế giới cao hơn, mới có thể khiến tu vi của mình tăng lên.

Nhưng thế giới cao hơn là thế giới nào?

Là Hồng Mông Thế Giới trong lời Bàn Cổ sao?

Nhưng làm thế nào mới có thể tiến vào Hồng Mông Thế Giới đây?

Diệp Hàn ngồi xếp bằng trên liên đài bảy màu, lại một lần nữa nhắm mắt, nhưng lần này không phải bế quan tu luyện, mà là suy tính quỹ đạo của Hồng Mông Thế Giới.

Một ngày nọ, mắt Diệp Hàn đột nhiên mở ra, trong đó vô tận vòng xoáy lóe lên, trên mặt hắn có một nụ cười. "Hồng Mông Thế Giới sao?" Diệp Hàn cuối cùng đã tìm được phương pháp tiến vào Hồng Mông Thế Giới.

Thực ra tiến vào Hồng Mông Thế Giới rất đơn giản, không có lối vào cố định, chỉ cần một điều kiện là được, đó là chứng đạo Hỗn Nguyên.

Chứng đạo Hỗn Nguyên, dĩ Đại Đạo chứng đạo, đến lúc Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, tự nhiên sẽ có thể.

Chỉ cần một ý niệm trong lòng là được.

Hơn nữa, Diệp Hàn biết, vì có quan hệ của Hỗn Độn Châu, nên

hắn có thể mang theo Hỗn Độn Châu, cùng tiến vào Hồng Mông Thế Giới, sau này khi môn nhân đệ tử của mình tu hành đến Hỗn Nguyên Bát Trọng Thiên, có thể đưa họ vào Hồng Mông.

Vậy thì...

Hồng Mông Thế Giới, ta đến đây! (Hết quyển này) "Hây ~hây ~huynh đệ!" "Làm gì!!" "Ai đó?" "Ta là Đâu Bất Đại mà!" "Ta là ai?" "Đại Bất Đâu nha!

Thật tình, tè một bãi mà quên cả tên mình rồi à." Đâu Bất Đại??

Đại Bất Đâu??? "Ta là ai!!!" Nhìn gã to xác bên cạnh, toàn thân lông lá đen thui, đầu trâu mặt ngựa.

Diệp Hàn ngơ ngác!

Hồng Mông Thế Giới đâu rồi, sao ta lại thành Đại Bất Đâu?

Nhìn lên trời, mây đen cuồn cuộn.

Nhìn xuống đất, toàn là cát vàng.

Nơi này là một sơn trại khổng lồ cũ nát, Diệp Hàn và Đâu Bất Đại, đang đứng ngây người trên một đỉnh núi giống như cổng sơn trại.

Đúng lúc đêm tối sắp buông xuống.

Trong sơn trại, đèn đuốc sáng trưng, lửa trại rực rỡ.

Khắp nơi trong sơn trại khổng lồ, đều là những quái vật đầu trâu đen thui giống hệt Đâu Bất Đại.

Mỗi tên đều cầm một cây đinh ba thép đen, nhìn qua, có đến mấy vạn tên.

Quái vật đầu trâu khí tức hung tàn, tên nào tên nấy như ma thần.

Diệp Hàn đưa tay chọc chọc vào gã lông lá: "Hôm nay là ngày gì?" "Xì!." Liếc Diệp Hàn một cái, Đâu Bất Đại gãi gãi trong đám lông đen,

cuối cùng, tìm ra một con bọ cánh cứng màu đen to bằng hạt đậu, tiện tay ném vào miệng nhai tóp tép: "Đương nhiên là ngày sinh thần của Ngưu Ma Đại Thánh nhà ta rồi." "Ta ở đây làm gì?" "Canh cổng sơn trại!" Canh cổng sơn trại?

Chương 523

Úc ~~~no!!!

Diệp Hàn, đầu óc một mớ hỗn độn. "Hệ thống?" "Mới vào Hồng Mông Thế Giới, hệ thống đang bảo trì, gặp phải bất kỳ tình huống nào, mời túc chủ tự mình giải quyết!" "Hù ~~~ Được rồi, đã như nguyện tiến vào Hồng Mông Thế Giới!" Hệ thống không còn tiếng động, tùy ý ném cho Diệp Hàn một đoạn ký ức.

Hồng Mông Thế Giới, lớn hơn Chân Linh Thế Giới của Diệp Hàn ức vạn lần, ngàn vạn chủng tộc san sát, Nhân tộc, Yêu tộc, Quỷ tộc, Ma tộc, Vu tộc, Thi tộc, Huyết tộc, Cốt tộc, nhiều không kể xiết.

Nhân tộc và Yêu tộc, là hai chủng tộc lớn nhất ở đây.

Tại Hồng Mông Thế Giới, các tộc sống xen kẽ, mỗi chủng tộc đều có các bộ lạc lớn nhỏ.

Sơn trại mà Diệp Hàn đang ở, là một bộ lạc Yêu tộc cấp thấp nhất.

Đâu Bất Đại và đám quái vật đầu trâu, thuộc về Yêu tộc; Ngưu Ma Đại Thánh trong miệng chúng, chính là lão đại ở đây, cũng có thể coi là tộc trưởng.

Nhân tộc gần đây nhất, có tổng cộng tám bộ, lần lượt là: Nhật, Nguyệt, Tinh, Thần, Phong, Lôi, Hỏa, Sơn.

Họ có các bộ lạc riêng, phân tán lẫn nhau.

Thực lực đơn lẻ, cũng giống như sơn trại đầu trâu này, đều thuộc loại bộ lạc nhỏ nhất.

Đêm nay.

Là ngày vui của sơn trại đầu trâu, tộc trưởng Đại Thánh, nghênh thú con gái của tộc trưởng Lôi Nhân bộ lạc, Tử Vân tiên tử.

Minh môi chính thú, thực ra không phải vậy, người của Lôi Nhân bộ lạc, và cả cô dâu căn bản không đồng ý.

Ngưu Ma Đại Thánh đã cường đoạt Tử Vân tiên tử.

Vì vậy, người của Lôi Nhân bộ lạc, rất có khả năng sẽ đánh tới sơn môn vào đêm nay.

Đọc xong ký ức, Diệp Hàn hoảng rồi!!!

Mình và Đâu Bất Đại đang làm gì?

Canh cổng sơn trại.

Vậy thì, rõ rồi.

Ngưu Ma Đại Thánh lợi hại đến đâu?

Ta không bàn.

Người của Lôi Nhân bộ lạc lợi hại đến đâu?

Không quan trọng.

Mấu chốt là.

Một khi người của Lôi Nhân bộ lạc đến.

Kẻ xui xẻo đầu tiên, chính là hai tên oan gia canh cổng.

Đâu Bất Đại, và Đại Bất Đâu.

Ở Hồng Hoang, Diệp Hàn là Thánh Nhân.

Nhưng ở đây, Thánh Nhân đầy đất.

Tên ngốc Đâu Bất Đại, cũng không phải kẻ dễ đối phó. "Mẹ nó!

Làm sao bây giờ?" Nhìn Đâu Bất Đại, gã đó đang cuộn tròn trong bụi cỏ ngủ gật, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm sắp ập đến.

Dùng chín chữ để hình dung: tứ chi phát triển, đầu óc không phát triển.

Trông cậy vào gã này để cứu mạng, không có cửa, cửa sổ cũng không có.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, kệ mẹ nó, lão tử chạy thôi! "Hỡi!

Lũ quái đầu trâu to gan!

Dám cường đoạt muội muội của bản đại thánh, xem ta, Lôi Hỗn, không san phẳng sơn môn của các ngươi." Một tiếng hét lớn, chấn tan từng tầng mây đen.

Diệp Hàn ngước mắt, chỉ thấy một gã khổng lồ cao trăm trượng đạp trời mà đến, tay cầm chùy vàng tím vân sấm, chân đi hia chiến đầu hổ.

Chương 524

Vô cùng uy phong lẫm liệt; hoàng hoàng như thần chiến thiên, lại tựa Lôi Thần lâm thế.

Trong nhất thời, điện quang tứ phía, ngân xà múa loạn.

Rầm!

Lời còn chưa dứt, một côn quét ngang, chùy vàng tím vân sấm đập xuống, như cột chống trời sụp đổ, thẳng tắp bổ về phía ngọn núi nhỏ nơi Diệp Hàn đang ở.

Một đòn khủng bố, khiến sơn hà thất sắc, nhật nguyệt vô quang.

Một côn này nếu đập trúng, đừng nói Đâu Bất Đại và Đại Bất Đâu, cả ngọn núi nhỏ cũng sẽ biến thành phế tích.

Cùng lúc đó, sơn trại nổ tung. "Ụm bò bò ~~ Không xong rồi!

Địch tập!

Người của Lôi Bộ đến rồi." "Là Lôi Hỗn, hắn!! 95.

Hắn vậy mà đã đến rồi?" "Mau mau đi bẩm báo đại thánh nhà ta!!!" "Ụm bò bò..." Tình tiết diễn biến quá nhanh, Diệp Hàn dựng tóc gáy, giơ hai tay làm tư thế đầu hàng, dùng hết sức bình sinh hét lớn một tiếng. "Đợi đã!" "Ong ~~~" Chiếc chùy hung tợn trăm trượng đột nhiên dừng lại, định hình ở vị trí cách đỉnh đầu Diệp Hàn ba tấc.

Chỉ thiếu một chút, mẹ nó, chỉ thiếu một chút xíu nữa, lão tử toi rồi, tim gan Diệp Hàn đập thình thịch.

Hắn vươn tay đẩy cây côn khổng lồ, phát hiện nó không nhúc nhích, vững như núi vàng. "Hửm?

Nhân tộc?" Lôi Hỗn cúi mắt nhìn xuống, trong mắt thần quang

sáng rực; sở dĩ không đập một côn xuống, cũng là vì đã nhìn rõ Diệp Hàn không phải quái vật đầu trâu. "Đại thánh minh giám, tại hạ không phải tộc đầu trâu, sở dĩ ở đây, là vì nghe tin tên trâu chết tiệt kia bắt Tử Vân tiên tử.

Tại hạ ngưỡng mộ Tử Vân tiên tử đã lâu, hôm nay đặc biệt đến cứu.

Ai ngờ tộc đầu trâu quá mạnh, tại hạ lực bất tòng tâm.

Mới đến đây, đã bị bắt rồi." "Tại hạ tự biết thực lực yếu kém, nhưng thân là đường đường nam nhi bảy thước, sao có thể để ma đầu khi nhục nữ tử mình yêu mến, tại hạ bất tài, nguyện cùng Lôi Hỗn đại thánh một phen, san phẳng trại đầu trâu, cứu ra Tử Vân tiên tử trong lòng ta!" "Hừ!

Câm miệng!" Lôi Hỗn đại thánh hừ lạnh một tiếng, khinh thường liếc nhìn Diệp Hàn: "Ngươi chỉ là một tiểu thánh, cũng dám tiết độc muội muội nhà ta, thật là nực cười.

Thôi thôi!

Nể tình ngươi một lòng si tình, bản đại thánh giữ cho ngươi một cái mạng nhỏ." Lôi Hỗn phất tay áo, cuốn Diệp Hàn vào trong.

Lập tức một bước bước ra, xông vào sơn trại.

Trong kẽ hở khi bị cuốn vào tay áo, Diệp Hàn liếc nhìn Đâu Bất Đại, gã đó thần kinh đủ lớn, vẫn đang ngáy khò khò.

May thay, Lôi Hỗn một bước xông vào cửa, không làm tổn thương Đâu Bất Đại. "Huynh đệ, tự cầu đa phúc nhé!" Trước mắt Diệp Hàn tối sầm, cả người tiến vào trong tay áo của Lôi Hỗn.

Rầm rầm rầm ~~~~ Trong sơn trại, khắp nơi là tiếng sát phạt.

Lôi Hỗn đại thánh tung hoành vô địch, tiện tay quét một côn, một

đám lớn quái vật đầu trâu tan xương nát thịt.

Hàng ngàn hàng vạn quái vật đầu trâu xông lên, vây Lôi Hỗn kín như nêm cối.

Đùng!

Đùng!

Đùng!

Đại địa chấn động, ở phía xa, một quái vật đầu trâu khổng lồ cao trăm trượng, đang chạy về phía bên này.

Tay cầm ma vương xoa, uyển như một tôn thiên địa cự hung, khí tức đáng sợ bao trùm trời đất. "Lôi Hỗn, là ngươi!" "Quái vật đầu trâu!

Nạp mạng đi!!" 96.

Cuộc chiến kịch liệt nổ ra, trong sơn trại khói lửa ngút trời.

Trong tay áo tối đen, Diệp Hàn thấp thỏm không yên.

Chương 525

Đại ca, nhẹ tay chút, đừng quên trong tay áo còn có một người a ~~~ Ầm ầm ầm ~~~ Lôi Hỗn của bộ lạc Lôi Nhân đã giao thủ với đám quái vật đầu trâu.

"Chiến sĩ Lôi Bộ, theo ta giết địch!" "Giết!

Giết!

Giết!

Giết chết bọn quái đầu trâu, cứu đại tiểu thư ra." "Đại tiểu thư, chúng ta đến cứu đây, dũng sĩ Lôi Bộ, xông lên a~~" Bên ngoài sơn môn, mấy vạn người của Lôi Bộ xông vào sơn trại, ai nấy đều thân thể cường tráng, dũng mãnh thiện chiến.

"Muu mu mu ~~~ Giết!" "Giết giết giết ~~" "Nhân tộc đáng ghét, chịu chết đi!" Trận chiến kịch liệt nổ ra, nhất thời, cả sơn trại loạn thành một đoàn, khắp nơi khói lửa mịt mù.

Diệp Hàn ở trong ống tay áo đen kịt, không thể nhìn thấy trận chiến bên ngoài, nhưng tình hình chiến đấu lại nghe được gần như toàn bộ.

Số lượng hai bên tương đương, chiến đấu lực cũng không phân cao thấp, đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Trận chiến diễn ra được hai khắc đồng hồ, Lôi Hỗn đột nhiên nổi điên, một gậy đánh chết Ngưu Ma Đại Thánh.

Đại ca vừa chết, đám quái đầu trâu lập tức sĩ khí suy giảm, bắt đầu lộ ra thế bại.

Thương vong ngày càng nhiều, có quái đầu trâu trực tiếp bỏ chạy, có kẻ bị giết ngay tại chỗ, một số khác thì trở thành tù binh.

Sau đó, Lôi Hỗn thu gom toàn bộ tài vật trong sơn trại, cứu được muội muội Lôi Tử Vân rồi hùng dũng trở về bộ lạc Lôi Nhân.

Bộ lạc Lôi Nhân không lớn, có diện tích vài ngàn dặm.

Tổng dân số có mấy trăm vạn, trong bộ lạc, người có quyền lực cao nhất là tộc trưởng, cũng là phụ thân của Lôi Hỗn, Lôi Hồng.

Thứ hai là Lôi Hỗn và Lôi Tử Vân, thân phận cao nhất, là con ruột của tộc trưởng.

Nhưng nếu luận về thực lực, Lôi Hỗn lại là cường giả đệ nhất bộ lạc.

Ở thế giới này, bất kỳ sinh linh nào vừa sinh ra đã là Chuẩn Thánh, có một số thậm chí sinh ra đã là Thánh Nhân.

Sau Thánh Nhân có bốn đại cảnh giới, lần lượt là: Đại Thánh, Thánh Vương, Thánh Hoàng, Thánh Đế.

Mỗi đại cảnh giới lại được chia làm ba tiểu tầng.

Lấy Thánh Nhân làm ví dụ, có: Sơ cấp Thánh Nhân, Trung cấp Thánh Nhân, Cao cấp Thánh Nhân.

Một khi trở thành Thánh Vương, sẽ có tư cách thành lập bộ lạc riêng.

Ngưu Ma Đại Thánh là một yêu tộc chứng đạo thành Đại Thánh.

Trong Lôi Bộ, tổng cộng có hai vị Đại Thánh, một là Lôi Hỗn, người còn lại là tộc trưởng Lôi Hồng.

Ngoài Lôi Hồng, Lôi Hỗn, Lôi Tử Vân ra, thân phận cao nhất thuộc về các trưởng lão bộ lạc.

Ở đây, chỉ cần tu luyện đến Cao cấp Thánh Nhân, sẽ được sắc phong làm trưởng lão.

Dưới trưởng lão, người có địa vị nhất là các đệ tử dòng chính của nhà họ Lôi, cũng là những người mang họ Lôi trong bộ lạc.

Thân phận tương đương với hoàng thân quốc thích.

Tiếp theo nữa là chiến sĩ, trong số mấy trăm vạn tộc nhân, chỉ có không đến mười vạn chiến sĩ, muốn trở thành chiến sĩ, tu vi phải đạt Trung cấp Thánh Nhân.

Chiến sĩ là một loại chức nghiệp, ngoài ra còn có các chức nghiệp khác như: Luyện đan sư, Luyện khí sư, Kiến tạo sư, Đầu bếp, Thương nhân, Hái thuốc, Trồng trọt, v.v...

Có một loại người thấp kém nhất, đó là nô lệ, thường là tù binh trong chiến đấu, cũng có thể là yêu tộc hoặc các chủng tộc khác.

Lần này Lôi Hỗn trở về, đã bắt được mấy ngàn quái đầu trâu, những con quái này cuối cùng đều sẽ bị đánh dấu nô ấn.

Người bị đánh dấu nô ấn, vĩnh viễn không thể lật mình, không có tự do, có thể bị mua bán tự do, giống như hàng hóa.

Chỉ cần có tiền, bất kỳ ai cũng có thể mua nô lệ.

Trừ chính bản thân nô lệ.

Chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đầy đủ.

Bộ lạc Lôi Nhân giống như một vương quốc thu nhỏ, đẳng cấp nghiêm ngặt.

Trong một đại điện uy nghiêm.

Soạt!

Lôi Hỗn vung tay áo, Diệp Hàn bị ném ra ngoài, Lôi Hỗn tùy ý liếc mắt một cái, bình thản nói: “Người đâu, đưa vào doanh trại nô lệ, đánh dấu nô ấn!” “Cái gì?

Nô lệ!!" Diệp Hàn đứng hình tại chỗ, theo trí nhớ hệ thống cung cấp, một khi trở thành nô lệ, thì thật sự xong đời.

Chương 526

"Vâng!

Thiếu tộc trưởng!" Lôi Hỗn ngồi trên chủ vị đại điện, lúc này, thân hình của hắn đã khôi phục lại kích thước người bình thường, nhưng vẫn uy phong lẫm liệt, trông khoảng ngoài ba mươi tuổi, miệng rộng mũi sư tử, toát ra vẻ uy nghiêm không nói nên lời.

Lập tức, hai chiến sĩ bước vào từ cửa đại điện, tiến thẳng tới tóm lấy Diệp Hàn.

"Khoan đã~~" Một giọng nói phiêu diêu vang lên, Diệp Hàn nhìn theo tiếng nói, thấy một bóng hình duyên dáng bước vào từ sau lưng hai chiến sĩ.

Cô gái khoảng mười tám, mười chín tuổi, làn da trắng nõn, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan tinh mỹ tuyệt trần hơi có vẻ tiều tụy.

Thiếu nữ chậm rãi bước tới, một thân hôn phục màu đỏ thẫm, nhẹ nhàng bay theo gió.

Từ trang phục không khó để nhận ra, người này hẳn là Lôi Tử Vân, người bị Ngưu Ma Đại Thánh bắt đi.

"Ồ!

Tiểu muội về rồi sao không nghỉ ngơi đi!" Lôi Hỗn phất tay ra hiệu cho hai chiến sĩ lui xuống, trên khuôn mặt uy nghiêm lộ ra một chút ý cười.

Có thể thấy, hắn rất yêu thương muội muội của mình.

Lôi Tử Vân gượng cười nói: "Đại ca, hắn rõ ràng là người từ hạ giới, không biết vì lý do gì mà trộm được thiên cơ đến Hồng Mông thế giới đã là chuyện không dễ, tại sao đại ca lại muốn đánh dấu nô ấn lên

hắn.

Theo quy củ của tộc, tùy tiện tìm cho hắn một chức nghiệp là được rồi.” Nghe lời của Tử Vân, Diệp Hàn cũng đại khái hiểu được tại sao mình lại đến Hồng Mông thế giới.

Người hạ giới khó đến được Hồng Mông thế giới, nhưng hắn lại dùng một phương thức đặc thù thay thế cho Đâu Bất Đại, còn Đâu Bất Đại đi đâu thì không biết, có lẽ là trộm được thiên cơ.

Lôi Hỗn tùy ý lắc đầu, cười nói: “Haizz!

Người này trọc khí chưa tan, đại ca sao có thể không nhìn ra hắn từ hạ giới.

Tiểu muội không biết, tên tiểu tử này nói năng lung tung, khinh nhờn tiểu muội, đại ca ta…” Tiếp theo, Lôi Hỗn kể lại đơn giản chuyện gặp gỡ Diệp Hàn.

Diệp Hàn thầm kinh hãi, tình hình gì thế này, người ta đã sớm nhìn thấu hết rồi.

“Thật đáng ghét!” Lôi Tử Vân nghe xong lời của Lôi Hỗn, mặt hơi ửng hồng, trừng mắt nhìn Diệp Hàn.

Nhưng khi nhìn thấy dung mạo của Diệp Hàn, trong lòng không khỏi rung động.

Đương nhiên không phải thực sự có cảm tình với Diệp Hàn, chủ yếu là vì suýt nữa bị quái đầu trâu bắt về làm áp trại phu nhân.

Nghĩ đến việc suýt nữa phải gả cho con quái đầu trâu toàn thân lông lá đen kịt, nàng không khỏi rùng mình.

So với quái đầu trâu, Diệp Hàn trông thanh tú hơn nhiều.

“Trời đất chứng giám!

Tử Vân tiên tử, tiểu sinh đối với nàng thật sự một lòng si tình, từ

lúc gặp nàng ở trại đầu trâu, tiểu sinh đã quyết định đời này không phải nàng thì không lấy.” Diệp Hàn nói năng tình cảm dạt dào, sống không biết bao nhiêu năm tháng, sao có thể không nhìn ra tâm tư của Lôi Tử Vân, lúc này, vì để không phải làm nô lệ, Diệp Hàn cũng liều mạng.

“Im miệng!!” Mặt Tử Vân càng đỏ hơn.

“Hừ!

Người đâu…” Lôi Hỗn hừ lạnh một tiếng, lập tức không vui.

Một tu sĩ hạ giới mà đòi lấy đại tiểu thư Lôi Bộ, quả là si tâm vọng tưởng.

“Đại ca, thôi đi!” Tử Vân ổn định lại cảm xúc, rồi nói: “Hay là thế này, giao hắn cho Hoàng lão, phân cho hắn hai mẫu đất, để hắn đi trồng trọt đi!” “Gì cơ?

Trồng trọt!” Lão tử đường đường là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, lại bắt lão tử đi trồng trọt?

Diệp Hàn thoáng sững sờ, sau đó thở dài, chấp nhận thực tế này, thầm nghĩ: “Trồng trọt thì trồng trọt!

Dù sao cũng tốt hơn làm nô lệ.” “Được rồi, cứ vậy đi!” Lôi Hỗn cân nhắc một chút, cuối cùng gật đầu.

“Hử?

Nguyên Lực Châu!” Tử Vân nhìn Diệp Hàn từ trên xuống dưới, tiện tay tóm một cái, Hỗn Độn Châu trong cơ thể Diệp Hàn bị hút vào tay nàng.

Nhìn Hỗn Độn Châu một cái, Lôi Hỗn sắc mặt không đổi, lẩm bẩm: “Chẳng trách có thể đến đây từ hạ giới, tên tiểu tử này cơ duyên không tồi!” “Tử Vân tiên tử!!

Đừng mà!!" Diệp Hàn lập tức cuống lên, Hỗn Độn Châu là chỗ dựa lớn nhất của hắn hiện tại, ba mươi sáu phẩm liên đài và Thí Thần Thương đều ở bên trong.

Phụt!

Tử Vân tiện tay bóp một cái, Hỗn Độn Châu ngay lập tức vỡ thành bột mịn.

Diệp Hàn trợn mắt to hơn cả chuông đồng, Hỗn Độn Châu, vô thượng chí bảo của Hồng Hoang, cũng là nhân tố quan trọng nhất cho sự trỗi dậy của Diệp Hàn.

Cứ như vậy bị bóp nát, Diệp Hàn cảm thấy tim mình cũng vỡ tan.

Chương 527

“Hừ!” Thấy vẻ mặt khoa trương của Diệp Hàn, Tử Vân lại khinh thường hừ một tiếng, nói: “Chẳng qua chỉ là một viên Nguyên Lực Châu phế khí thôi mà, xem ngươi căng thẳng chưa kìa!” “Ta!

Ta…” Diệp Hàn không nói nên lời.

Rõ ràng, Hỗn Độn Châu trong mắt Tử Vân không phải là thứ gì hiếm lạ, và cách gọi ở đây cũng khác.

“Chết tiệt!

Không phải của ngươi, đương nhiên không đau lòng.” Diệp Hàn thầm tức giận, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài.

“Xem ra ngươi rất thích Nguyên Lực Châu, ta sẽ bồi thường gấp bội cho ngươi!” Tử Vân khôi phục lại vẻ bình tĩnh, vẻ mặt cao cao tại thượng.

“Ngươi định cho ta hai viên sao?” Diệp Hàn hy vọng hỏi.

“Hai viên?” Tử Vân khẽ lắc đầu, khóe miệng hơi nhếch lên: “Đến lúc đó ngươi sẽ biết.” “Người đâu, truyền Hoàng lão đến.” “Vâng, đại tiểu thư.” Rời khỏi cung điện của Lôi Hỗn, Diệp Hàn bị một lão giả khoảng năm mươi tuổi dẫn đi.

Một ngày trôi qua, Hoàng lão dẫn Diệp Hàn đi bộ ngàn dặm, đến được đích.

Nơi này giống như một vườn cây ăn quả đặc biệt, khắp nơi đều là một loại cây ăn quả kỳ lạ, màu trắng, ngay cả lá cây cũng màu trắng, trắng trong suốt, vô cùng kỳ dị.

“Nguyên lực thật nồng hậu!” Diệp Hàn cảm thán!

“Theo ta!” Hoàng lão cuối cùng dẫn Diệp Hàn đến một trong những vườn cây, ở đây trồng ba mươi sáu cây ăn quả màu trắng kỳ lạ, xung quanh có kết giới, trước vườn có ba gian nhà tranh.

Diệp Hàn nhìn xa xa, những khu vườn như thế này rất nhiều, mỗi khu vườn đều có người phụ trách riêng, ba gian nhà tranh kia là nơi ở của người phụ trách.

Kết giới trong suốt, nên có thể thấy nhiều người đang nhổ cỏ dại trong vườn.

Khu vườn trước mặt Diệp Hàn có nhiều cỏ dại nhất, rõ ràng là tạm thời không có ai quản lý. 97.

Những người ở các khu vườn khác lúc này đều lần lượt buông nông cụ xuống, cung kính hành lễ với Hoàng lão: “Chúng tôi bái kiến Hoàng trưởng lão.” “Ừm!” Hoàng trưởng lão tùy ý gật đầu, không nói nhiều.

Những người đó nhìn Diệp Hàn vài cái rồi lại tiếp tục bận rộn.

Nhìn kỹ những người đó, Diệp Hàn phát hiện, họ cũng giống mình, nhưng khí tức đều mạnh hơn, hắn hiểu, vì những người này là thổ dân của Hồng Mông thế giới, căn nguyên thâm hậu hơn.

Đúng như lời Lôi Hỗn nói, hắn đến từ thế giới cấp thấp, trọc khí chưa tan.

Quy tắc của thế giới này mạnh hơn Hồng Hoang thế giới gấp trăm triệu lần không chỉ, ở đây, Thánh Nhân nói trắng ra cũng không khác gì phàm nhân.

Nếu không thì, từ cung điện của Lôi Hỗn chỉ có một ngàn dặm, cũng không đến nỗi phải đi mất một ngày.

“À!

Diệp Hàn!

Theo lão phu vào đi!" Hoàng lão vừa nói, vừa lấy ra một lệnh bài đặc biệt, vung về phía kết giới, kết giới tự động mở ra một cánh cửa nhỏ.

Hai người bước vào vườn.

Hoàng lão là trưởng lão Lôi Bộ, tu vi Cao cấp Thánh Nhân, ở Lôi Bộ thân phận cao quý.

Nhưng thái độ với Diệp Hàn khá tốt, bởi vì lúc đi, Tử Vân đã đặc biệt dặn dò phải chiếu cố Diệp Hàn.

Nếu không, ông ta sẽ không để một nông phu nhỏ bé như Diệp Hàn vào mắt.

"Diệp Hàn, khu vườn này sau này giao cho ngươi quản lý, còn một tháng nữa, cây Nguyên Lực sẽ ra hoa, trước đó, ngươi phải dọn sạch toàn bộ cỏ dại trong vườn." "Vâng!" Diệp Hàn nhẹ nhàng gật đầu, chút cỏ dại này, hắn có thể dễ dàng giải quyết!

Tiếp đó, Hoàng lão lại chỉ vào ba gian nhà tranh, nói: "Đó là nơi ở của ngươi, những thứ cần thiết đều ở trong đó, đặc biệt là một số sách về quản lý vườn cây, ngươi phải nghiên cứu kỹ, tuyệt đối không được lơ là." "Hiểu rồi!" Diệp Hàn gật đầu trước, rồi hỏi: "Hoàng trưởng lão, những cây Nguyên Lực này, sẽ kết ra quả gì?" "Tất nhiên là Nguyên Lực Châu!" Hoàng trưởng lão nói như điều hiển nhiên.

"Hả?

Nguyên Lực Châu!!!" Diệp Hàn há hốc miệng, mãi không khép lại được, Nguyên Lực Châu chính là Hỗn Độn Châu, từng cây ăn quả kỳ lạ này, lại toàn là cây Hỗn Độn.

Nhìn ra xa, diện tích cây Nguyên Lực ở đây đâu chỉ ngàn mẫu, mỗi mẫu có mười mấy cây Hỗn Độn, vậy sẽ kết được bao nhiêu Hỗn Độn

Châu.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao Lôi Tử Vân lại coi thường Hỗn Độn Châu như vậy, hóa ra người ta trồng cả ngoài đồng.

Cái quái gì vậy?

Quá khoa trương rồi!

Lão tử rốt cuộc đã đến thế giới nào đây!

Diệp Hàn gần như sụp đổ.

Không để ý đến sự kinh ngạc của Diệp Hàn, Hoàng trưởng lão tiếp tục nói: "Cây Nguyên Lực một năm kết quả một lần, sản lượng không cao, một cây Nguyên Lực, nhiều nhất có thể nở chín đóa hoa, số hoa có thể kết thành quả chỉ chưa đến năm phần, sau khi kết quả, nếu quản lý không tốt, sẽ có hiện tượng rụng quả." "Thông thường, mỗi cây Nguyên Lực, thu hoạch được hai ba viên Nguyên Lực Châu là không tồi rồi.

Chương 528

Thậm chí có thể không có viên nào, vì vậy, phải hết lòng quản lý.” “Yên tâm đi!

Ta nhất định sẽ quản lý tốt!” Diệp Hàn quả quyết gật đầu, như được tiêm máu gà.

Một cây Nguyên Lực kết một quả, cũng là ba mươi sáu viên Hỗn Độn Châu, một năm ba mươi sáu viên Hỗn Độn Châu, cũng là chuyện ghê gớm lắm rồi.

Ở Hồng Hoang thế giới, tuyệt đối không có chuyện tốt như vậy.

Hồng Mông thế giới có quy tắc mạnh hơn Hồng Hoang vạn lần, mọi thứ ở đây đều khác.

Người ở đây không thể lĩnh ngộ Thiên đạo, càng không thể dung hợp quy tắc Thiên đạo, vì trời ở đây, quá cao xa.

Vì vậy, tu sĩ ở đây đều sẽ tử vong.

Thánh Nhân bình thường, chỉ có năm trăm năm tuổi thọ, Đại Thánh mới có một ngàn năm tuổi thọ, Thánh Hoàng cũng không thể sống quá ba ngàn năm.

Diệp Hàn ở đây, tương đương với người khoảng hai mươi tuổi, nếu không thể đột phá cảnh giới Đại Thánh, tuổi thọ của hắn chỉ có vỏn vẹn không quá năm trăm năm.

“Vậy được rồi, sau này hai mẫu vườn này là của ngươi, lúc thu hoạch ta sẽ đến.

Lúc đó, ta sẽ phái người thu đi hai phần ba số Nguyên Lực Châu trong vườn, một phần ba còn lại thuộc về ngươi.” “Một phần ba!!” Diệp Hàn kinh ngạc, cũng có nghĩa là, trồng trọt sẽ có thu nhập cao

như vậy.

Một cây kết một viên Nguyên Lực Châu, cũng có thể được mười hai viên.

Nếu mỗi cây đều có thể kết chín quả, một năm có thể thu nhập một trăm lẻ tám viên Nguyên Lực Châu.

Phát tài rồi!

Phát tài rồi!

"Trong vườn có trận pháp giám sát, đừng nghĩ đến chuyện tư túi Nguyên Lực Châu, nếu không sẽ bị xử tử!

Tự lo liệu đi!" Tùy tay giao lệnh bài cho Diệp Hàn, Hoàng trưởng lão rời khỏi đây.

"Phát tài rồi!

Phát tài rồi ~~~" Thu lấy lệnh bài, Diệp Hàn kích động không thôi.

Ọt ọt ~~ Ọt ọt ~~~ Đột nhiên, trong bụng truyền đến cảm giác đói cồn cào, Diệp Hàn đói đến hoa mắt, đến Hồng Mông thế giới hai ngày, hắn vẫn chưa ăn hạt cơm nào.

Cảm giác đói bụng, không biết đã bao lâu rồi chưa nếm trải, Diệp Hàn gần như đã quên.

"Kệ đi, trước tiên lấp đầy bụng đã!" Lưu luyến nhìn cây Nguyên Lực một cái, Diệp Hàn bước vào nhà tranh.

Nhìn lướt qua bên trong, đồ dùng cần thiết đều có đủ, không chỉ có các loại nông cụ, mà còn có bếp nấu, gạo củi dầu muối, các loại thịt cũng có.

Hồng Mông thế giới là thế giới cao cấp, mức sống của người dân ở đây rất cao, ngay cả nô lệ cũng không bị bỏ đói.

Ào ào ào ~~~ Thao tác nhanh như hổ, nào chiên nào xào, nào hầm nào ninh, thân là người xuyên không, nấu ăn không làm khó được hắn.

Nửa canh giờ sau, Diệp Hàn làm một bàn đầy thức ăn, còn có nửa nồi cơm.

"Ăn thôi!" Ăn miếng cơm đầu tiên, Diệp Hàn cảm thấy một luồng năng lượng khổng lồ bùng nổ trong khoang miệng, mỗi hạt gạo đều óng ánh trong suốt, ngon hơn bất kỳ tiên đan diệu dược nào.

Diệp Hàn thầm kinh ngạc, ước tính sơ bộ, năng lượng chứa trong mỗi hạt gạo đều có thể sánh với toàn bộ tinh năng của một Đại La Kim Tiên.

Ăn thêm mấy miếng thịt, càng kinh khủng hơn, tinh năng chứa trong thịt càng đáng sợ hơn.

Một chút thịt vụn năng lượng cũng có thể sánh với một vị Chuẩn Thánh.

Ào ào ào ~~~ Diệp Hàn há miệng, nhai ngấu nghiến, như gió cuốn mây tan quét sạch bàn thức ăn, trong chốc lát, một bàn thức ăn đã sạch bong.

Nửa nồi cơm cũng ăn không còn một hạt, cảnh tượng này nếu bị đám đệ tử nhìn thấy, không biết sẽ cảm thấy thế nào.

"No quá!" 98.

Ầm ầm ầm ~~ Diệp Hàn dựa vào ghế, thức ăn trong cơ thể hóa thành năng lượng tinh thuần cuồn cuộn chảy đến tứ chi bách hài.

Thân thể của hắn tràn ngập cảm giác căng trướng, vô hình trung, sức mạnh của hắn lại từ từ tăng lên, kỳ lạ là, cảnh giới không có chút thay đổi nào.

Một canh giờ sau, Diệp Hàn mở mắt, nội thị một chút, kinh ngạc

phát hiện, sức mạnh nhục thân của hắn lại tăng thêm hai phần.

Không chỉ căn nguyên dày hơn, trọc khí trong cơ thể cũng bớt đi một phần, Diệp Hàn hiểu, vì hắn đến từ thế giới cấp thấp, tiên thiên không đủ.

Cùng là Thánh Nhân, Diệp Hàn so với thổ dân ở đây, thực lực kém ít nhất mười mấy lần.

Không chỉ vấn đề căn nguyên và nguyên khí, trước đây hắn lĩnh ngộ ba ngàn đại đạo, ba ngàn đại đạo hợp nhất, chứng đạo thành Thánh.

Có thể nói, việc Diệp Hàn thành Thánh, là dùng đại đạo chất đống lên.

Chương 529

Ở Hồng Mông thế giới thì khác, tu luyện ở đây không có hạn chế đạo pháp, tiến giai Thánh Nhân đơn giản, một loại đại đạo tu luyện đến cực hạn, tự nhiên sẽ lột xác thành Thánh đạo.

Ngày đại đạo lột xác, chính là lúc thành Thánh.

Những vấn đề này, Diệp Hàn trong lòng đã sớm có tính toán, cũng biết, phương pháp tu luyện của mình không đúng.

Vì vậy, hắn phải chém bỏ cảnh giới của mình, tu luyện lại từ đầu, sử dụng thuộc tính đơn nhất chứng đạo thành Thánh, cuối cùng lại bổ sung từng đại đạo khác.

Nếu đem ba ngàn đại đạo toàn bộ chuyển hóa thành Thánh đạo, tuyệt đối không thể nào.

Quy tắc đại đạo của Hồng Mông dù cao xa đến đâu, cũng không cho phép làm như vậy.

Ngoài ra, vấn đề trước mắt còn có, sau khi thành Thánh, không có công pháp tu luyện kế tiếp.

Nói cách khác, hắn có thể chứng đạo thành Thánh, nhưng con đường sau khi thành đạo đã bị cắt đứt.

Mới đến Hồng Mông thế giới, Diệp Hàn cũng không biết làm sao giải quyết vấn đề này, nhưng hắn cũng không lo lắng, hệ thống đang trong quá trình bảo trì, đợi hệ thống bảo trì xong, hắn sẽ có cách.

Lục lọi trong nhà tranh một lượt, không tìm thấy bất kỳ sách công pháp nào, những sách đó đều liên quan đến cây Nguyên Lực.

"Thôi, trước tiên đi nhổ cỏ đi!" Một tháng sau, cây Nguyên Lực sẽ ra hoa, trước đó, phải dọn sạch những đám cỏ dại kia, Diệp Hàn

không dám chậm trễ, ai biết nếu lỡ công kỳ, sẽ có hình phạt gì?

Lục lọi trong đống nông cụ, Diệp Hàn nhặt lên một cái cuốc, kiểu dáng có chút cũ kỹ.

"Nặng quá!" Cái cuốc cầm trên tay rất nặng, đừng thấy kiểu dáng thô kệch, nhưng Diệp Hàn có thể cảm nhận được, cái cuốc này nếu đặt ở Hồng Hoang, tuyệt đối có thể làm sụp đổ cả Hồng Hoang thế giới.

Nếu không chứng đạo thành Thánh, cái cuốc này tuyệt đối không nhấc nổi.

"Nhổ cỏ thôi!" Cầm cuốc đi ra vườn, Diệp Hàn nhắm lưỡi cuốc sắc bén vào một cây cỏ dại, rồi dùng sức giật mạnh.

Keng ~~~ Bốp!

Diệp Hàn bị chấn đến hai tay tê dại, cái cuốc cũng rơi xuống đất.

Nhìn lại cây cỏ dại kia, chỉ bị rách một lớp vỏ.

Diệp Hàn đứng hình, hắn đã xem thường Hồng Mông thế giới, hóa ra ở đây, ngay cả một cây cỏ nhỏ cũng không nhổ được.

Nhìn một cái, đầy vườn cỏ dại, Diệp Hàn muốn khóc không ra nước mắt, nhiều cỏ như vậy, đừng nói một tháng, mười năm cũng cuốc không xong.

"Thử lại, ta không tin, lão tử đường đường là Thánh Nhân, lại không trị được một cây cỏ!" 99.

Diệp Hàn phát hỏa, nhặt cuốc lên tiếp tục nhổ cỏ.

Keng keng keng ~~~ Nắm chặt cuốc, ra sức làm.

"Mẹ nó!

Nhìn kìa, tên nhà quê kia?

Một cây cỏ cũng nhổ không được!" "Ha ha ha!

Thật không ngờ, thế gian lại có Thánh Nhân ngu ngốc như vậy." "Đúng là một kẻ kỳ quặc, ai vậy nhỉ?" "Ta thấy tên mặt trắng này đâu phải người trồng trọt?

Thật không hiểu loại phế vật này sống lớn đến vậy để làm gì." Những người dân ở mấy khu vườn gần đó, thấy tình hình của Diệp Hàn, đều không nhịn được cười nhạo.

Phụt!

Nửa canh giờ sau, cây cỏ dại đó cuối cùng cũng bị nhổ bỏ, Diệp Hàn cũng mệt đến mồ hôi đầm đìa, cảm thấy toàn thân sức lực đều cạn kiệt.

Hai cánh tay vừa tê vừa mỏi, một chút sức lực cũng không nhấc lên nổi.

Nhìn một cái đầy vườn cỏ dại, bỗng nhiên sinh ra một cảm giác bất lực.

Cứ thế này, chắc chắn không phải cách, Diệp Hàn nghỉ ngơi một lát, dứt khoát đi về nhà tranh.

Nhổ cỏ là không thể rồi, chỉ có thể trước tiên nâng cao thực lực.

"Lục Mao, tình hình gì vậy, tên tiểu tử kia không làm nữa." "Ta cũng không biết, Ngũ Khối ca, tên tiểu tử kia tội nghiệp quá, hay là chúng ta giúp hắn đi!

Nếu một tháng không cuốc xong cỏ, một châu tiền cũng không lấy được." "Đi đi đi!

Giúp giúp, việc trong ruộng nhà mình còn chưa làm xong kìa." "Đúng vậy!

Lục Mao, ngươi có phải sức lực không có chỗ dùng không, hay là

giúp Hổ gia làm hết việc năm nay đi, ta cho ngươi một châu tiền." "Hổ Tử, lại bắt nạt Lục Mao, không muốn bị đánh à." "Phún Tử ca, đâu có đâu có, ta chỉ đùa thôi." "" Tiếng cười nhạo của hàng xóm, Diệp Hàn tự nhiên nghe rõ mồn một.

Mọi thứ ở Hồng Mông thế giới đều cao sang, chỉ có tên gọi là hơi kém.

Đâu Bất Đại, Đại Bất Đâu, Lục Mao, Ngũ Khối, Hổ Tử, Phún Tử.

Chương 530

Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu Diệp Hàn, rồi hắn lập tức gạt đi, bây giờ không phải lúc suy nghĩ những chuyện này.

Vấn đề mấu chốt là nhổ cỏ, với thực lực hiện tại, muốn trong một tháng dọn sạch những đám cỏ dại kia, gần như là không thể.

"Xem ra chỉ có thể chém bỏ Thánh đạo tu luyện lại từ đầu!" Diệp Hàn nghiến răng, kiên định nhắm mắt lại.

Tu luyện ba ngàn đại đạo, đã hao phí vô số năm tháng, cảnh giới một khi chém bỏ, tình hình sẽ ra sao Diệp Hàn cũng không biết.

Nhưng lúc này, không còn con đường thứ hai để đi.

"Ba ngàn đại đạo, tán!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, toàn thân khí tức đình trệ, ba ngàn đại đạo lập tức tan đi.

Phụt!

Đạo hạnh bị tổn thương, Diệp Hàn ho ra một ngụm máu lớn, tinh thần uể oải.

Tu vi từ Thánh Nhân rơi xuống Chuẩn Thánh, Diệp Hàn vô cùng khó chịu, bây giờ sức mạnh nhục thân của hắn bị hạn chế đến cực điểm, ngay cả đi đường cũng thành vấn đề.

Giống như một lão già sắp chết, nguyên nhân đơn giản, Thiên đạo của Hồng Mông thế giới quá cao xa, lực trói buộc tự nhiên lớn, đến nỗi hắn khó có thể tồn tại ở thế giới này.

May mà nhục thân kiên cố, nếu đổi lại là bất kỳ ai ở Hồng Hoang thế giới, e rằng đều sẽ không chịu nổi quy tắc của thế giới này mà tự sụp đổ.

Mất rất nhiều sức lực, Diệp Hàn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện.

Bước tiếp theo, lĩnh ngộ Thánh đạo.

Ba ngàn đại đạo, mỗi đạo đều viên mãn, chỉ còn một bước nữa là có thể trở thành Thánh đạo, tiếp theo hắn sẽ chọn một loại đại đạo, rồi tham ngộ Thánh đạo.

Như vậy, hắn sẽ tự nhiên thành Thánh, có Thánh đạo giống như thổ dân ở đây.

"Nên chọn đại đạo thuộc tính nào đây?" Diệp Hàn vô thức nhìn những đám cỏ dại bên ngoài, trong lòng đã có quyết định.

Kim chi Thánh đạo, sắc bén nhất.

Nếu lĩnh ngộ được Kim thuộc tính Thánh đạo, lúc đi nhổ cỏ, chắc chắn sẽ rất dễ dàng.

Kim thuộc Ngũ hành, là một loại thuộc tính tương đối lớn.

"Ong ~~~" Ý niệm này vừa nảy sinh, Kim thuộc tính trong cơ thể Diệp Hàn có động tĩnh, một vệt đạo vận màu vàng lưu chuyển trên người.

Bản thân đã lĩnh ngộ đến cực điểm Kim thuộc tính, bắt đầu từ từ lột xác.

Ào ào ào ~~~ Cùng lúc đó, thiên địa nguyên lực nồng đậm, theo quá trình tu luyện, tiến vào cơ thể hắn.

Hồng Mông thế giới có nguyên lực vô cùng tinh thuần, chất lượng gấp trăm triệu lần Hồng Hoang thế giới, nguyên lực ở đây, mỗi một tia đều ẩn chứa vô thượng đại đạo, nếu đặt ở Hồng Hoang thế giới, thế giới đó căn bản không chịu nổi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Một canh giờ.

Hai canh giờ.

Ba canh giờ.

Tốc độ hấp thu nguyên khí của Diệp Hàn ngày càng nhanh, đạo hạnh của hắn, tăng trưởng với tốc độ chưa từng có.

Ánh sáng vàng trên người cũng ngày càng sáng, cả căn nhà tranh đều bị nhuộm thành màu vàng.

Một ngày sau.

Ầm ~~~~ Nhục thân kịch liệt chấn động, đại đạo đạo vận đột nhiên lột xác thành Thánh đạo. từng luồng kim quang chói mắt, Diệp Hàn tắm trong kim quang, bảo tướng trang nghiêm, giống như một vị Phật tử. 100.

Ào ào ào ~~~ Nguyên lực nồng hậu trong nháy mắt lan khắp toàn thân như sông lớn, cuồn cuộn chảy trong tứ chi bách hài.

Sóng lớn ngập trời, vỗ bờ dữ dội.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Hàn cảm thấy mình đột ngột lột xác, sự lột xác này, là sự lột xác về cấp bậc sinh mệnh, giống như một con mãng xà, đột nhiên hóa thành rồng.

Cảm giác không thích ứng với Hồng Mông thế giới, hoàn toàn biến mất.

Trong cơ thể hắn, những trọc khí từ Hồng Hoang thế giới, toàn bộ bị bài trừ ra ngoài.

Nếu bây giờ Lôi Hỗn và Lôi Tử Vân có ở đây, tuyệt đối không nhìn ra hắn là tu sĩ hạ giới.

Nói cách khác, Diệp Hàn bây giờ đã trở nên giống như thổ dân, thực lực so với lúc mới đến, đã tăng gấp mười mấy lần.

Chương 531

Nhìn ra ngoài, mới qua một ngày thời gian, từ Chuẩn Thánh tiến vào Thánh Nhân.

Diệp Hàn vô cùng vui mừng, tốc độ tu luyện ở Hồng Mông thế giới thực sự quá nhanh.

Đương nhiên, đó là vì tu vi của hắn đã phù hợp với điều kiện lột xác, Kim thuộc tính cũng ở cảnh giới đại đạo viên mãn, cộng thêm nguyên khí nồng hậu của Hồng Mông thế giới.

Ba yếu tố hợp nhất, mới tạo ra tốc độ tu luyện kinh khủng hôm nay.

"Tiếp tục!

Kim sinh Lệ Thủy, tiếp theo lĩnh ngộ Thủy chi Thánh đạo." Diệp Hàn lại nhắm mắt, bắt đầu đợt tu luyện thứ hai, bây giờ đối với đám cỏ dại bên ngoài, hắn không còn lo lắng nữa.

Một ngày sau.

"Ong ~~~" Thủy chi đại đạo lột xác thành Thủy chi Thánh đạo, Diệp Hàn trở thành tu sĩ song sinh Thánh đạo, đạo hạnh lại tăng lên một đoạn lớn.

Bây giờ hắn, mạnh hơn đại bộ phận thổ dân của Hồng Mông thế giới.

Ở đây, nói một chút về tình hình tu luyện của thổ dân Hồng Mông.

Người ở đây sinh ra đã là Chuẩn Thánh, cũng có nghĩa là sinh ra đã tự mang thuộc tính đại đạo.

Trừ những sinh linh tiên thiên không đủ, thuộc tính của mỗi người

đều ở cảnh giới đại đạo viên mãn.

Nói cách khác, tu luyện tiếp theo, là trực tiếp chứng đạo thành Thánh.

Cũng chính vì vậy, thổ dân ở đây, thường chỉ có một loại thuộc tính duy nhất, là thiên sinh, không thể thay đổi.

Cũng có một số thiên tài, trời sinh là người song sinh Thánh đạo, người như vậy một khi chứng đạo, sẽ có hai loại thuộc tính.

Thực lực sẽ vượt xa tu sĩ đơn thuộc tính.

Nhưng, người như vậy vạn người có một.

Đương nhiên, cũng có người ba loại, thậm chí bốn loại Thánh đạo, Thánh đạo càng nhiều thực lực càng mạnh, nhưng tương đối mà nói, người có Thánh đạo càng nhiều, cũng càng hiếm thấy.

Võ giả ba thuộc tính, trong mười triệu người, chưa chắc có một.

Còn người bốn thuộc tính, thậm chí năm thuộc tính, chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Sự khác biệt lớn nhất giữa Diệp Hàn và thổ dân, là hắn có ba ngàn đại đạo.

Thử nghĩ, nếu ba ngàn đại đạo toàn bộ lột xác thành ba ngàn Thánh đạo, đó sẽ là tình hình gì.

Hai ngày trôi qua, Diệp Hàn trở thành tu sĩ song sinh Thánh đạo.

"Tiếp tục!

Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, tiếp theo là Mộc chi Thánh đạo." Ngày thứ ba, Diệp Hàn lĩnh ngộ được Mộc chi Thánh đạo.

Ngày thứ tư, lĩnh ngộ được Hỏa chi Thánh đạo.

Ngày thứ năm, lĩnh ngộ được Thổ chi Thánh đạo.

Năm ngày thời gian, hắn đã lĩnh ngộ được năm loại Thánh đạo, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Sở hữu Ngũ hành Thánh đạo, Diệp Hàn lúc này mạnh mẽ đến cực điểm.

Ngay cả khi không dùng bất kỳ thần thông và võ kỹ nào, hắn cũng có tự tin quét ngang tất cả Sơ cấp Thánh Nhân.

Cho dù gặp Trung cấp Thánh Nhân, Diệp Hàn cũng dám đấu một trận.

Nhìn những đám cỏ dại bên ngoài, Diệp Hàn mỉm cười, không đứng dậy, tiếp tục nhắm mắt lĩnh ngộ Thánh đạo.

Suy nghĩ một chút, Diệp Hàn chọn Sinh mệnh Thánh đạo.

Công việc của hắn ở đây là quản lý cây Nguyên Lực, nếu tu luyện Sinh mệnh Thánh đạo, hắn sẽ có chút trợ giúp.

Ngày thứ sáu, Sinh mệnh Thánh đạo, thành.

Ngày thứ bảy, Thời gian Thánh đạo, thành.

Ở Hồng Hoang thế giới, Thời gian thuộc tính rất nghịch thiên, có thể thay đổi tốc độ dòng chảy thời gian, nhưng ở Hồng Mông thế giới thì không, quy tắc đại đạo ở đây quá cao xa, dù lĩnh ngộ được Thánh đạo, cũng không thay đổi được thời gian.

Đối với điểm này, Diệp Hàn cũng sớm dự liệu, ở Hồng Hoang thế giới, hắn đã cướp đoạt ba phần Thiên đạo.

Ở Hồng Mông thế giới thì đừng mơ.

Hủy diệt Thánh đạo.

Chương 532

Không gian Thánh đạo.

Thời gian đến ngày thứ chín, Diệp Hàn đã lĩnh ngộ đủ chín loại Thánh đạo, Ngũ hành Thánh đạo Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, cùng với Thời gian, Không gian, Sinh mệnh, Hủy diệt, tổng cộng chín loại Thánh đạo.

Khi Diệp Hàn định lĩnh ngộ loại Thánh đạo thứ mười, gặp phải trở ngại, phát hiện, trong cõi u minh có một loại quy tắc, ngăn cản hắn tiếp tục lĩnh ngộ thuộc tính thứ mười.

Cửu cửu là cực, số chín, là đỉnh.

"Chẳng lẽ chỉ có thể lĩnh ngộ chín loại Thánh đạo?" Diệp Hàn nhíu mày, suy nghĩ.

Chín loại Thánh đạo, Diệp Hàn không hài lòng, hắn có ba ngàn đại đạo, cuối cùng muốn dùng ba ngàn đại đạo chứng đạo Thánh Đế.

Nếu cách nghĩ này bị thổ dân của Hồng Mông thế giới biết, không biết sẽ cảm thấy thế nào, có lẽ trong mắt họ, chín loại Thánh đạo, đã là tiền cổ vô nhân hậu vô lai giả.

Còn về ba ngàn Thánh đạo, người ở đây căn bản không có ý thức đó.

Suy nghĩ hồi lâu, Diệp Hàn cuối cùng cũng hiểu, không phải không lĩnh ngộ được ba ngàn Thánh đạo, mà là tu vi hiện tại của hắn quá thấp, không thể chứa đựng quá nhiều Thánh đạo.

Nếu tu vi của hắn tăng lên, số lượng Thánh đạo có thể lĩnh ngộ, chắc chắn sẽ nhiều hơn, còn cuối cùng có thể lĩnh ngộ ba ngàn Thánh đạo hay không, thì không biết.

“Đinh ~~~ Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn bảo trì hoàn tất, đang tiến hành khớp nối với Hồng Mông thế giới, xin túc chủ kiên nhẫn chờ đợi…” “Hệ thống đang khớp nối, hoàn thành 20%…” “Đang khớp nối, hoàn thành 40%…” “60%…” “100%…” “Khớp nối hoàn thành.” Một loạt âm thanh hệ thống êm tai, không ngừng vang lên bên tai Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười; Mẹ nó, cuối cùng cũng bảo trì xong.

“Đinh!

Hệ thống khớp nối hoàn tất, đã ràng buộc với túc chủ.” “Đinh!

Chúc mừng túc chủ, nhận được một gói quà lớn của Hồng Mông thế giới.” “Đinh!

Chúc mừng túc chủ, đã nhận nhiệm vụ trồng cây Nguyên Lực Châu, khi nhiệm vụ hoàn thành, sẽ thưởng mười điểm Ngộ Đạo Trị.” “Ừm!” Diệp Hàn khẽ gật đầu, lúc nhận nhiệm vụ trồng trọt, hệ thống đang bảo trì, nên không có nhiệm vụ được giao, nhưng hắn đã nhận nhiệm vụ, hệ thống cũng không cho hắn lựa chọn lại, trực tiếp phán định hắn đã nhận nhiệm vụ.

Và, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ có mười điểm Ngộ Đạo Trị thưởng.

“Hệ thống, gói quà lớn của Hồng Mông thế giới là gì?” “Không biết, mở ra sẽ hiểu, xin hỏi túc chủ, có muốn mở gói quà lớn ngay bây giờ không.” “Mở!” Diệp Hàn hung hăng nhổ một bãi nước bọt.

“Đinh!

Gói quà lớn đã mở, chúc mừng túc chủ nhận được công pháp cấp Thánh Đế, 《Diễn Thiên Đại Đạo Quyết》.” “Diễn Thiên Đại Đạo Quyết?” Diệp Hàn cười, thứ được tặng trong gói quà lớn, chính là thứ hắn cần nhất hiện tại, công pháp chủ tu.

Tất nhiên, Diệp Hàn đã chứng đạo thành Thánh, nhưng không có công pháp tu luyện kế tiếp, căn bản không có cách nào tu luyện.

Có Diễn Thiên Đại Đạo Quyết thì khác, công pháp cấp Thánh Đế, có thể tu luyện một mạch đến cấp Thánh Đế.

Diệp Hàn biết, 《Diễn Thiên Đại Đạo Quyết》 là công pháp vô cùng cao cấp.

Ở Lôi Bộ, công pháp tu luyện mạnh nhất, là 《Thiên Lôi Quyết》 của dòng chính nhà họ Lôi, thuộc công pháp tu luyện cấp Đại Thánh.

Có thể tu luyện đến đỉnh phong cảnh giới Đại Thánh, nếu không có công pháp kế tiếp, cả đời cũng đừng hòng tiến vào cảnh giới Thánh Vương.

Là một trong những công pháp cao cấp nhất của Lôi Bộ, chỉ có đệ tử dòng chính nhà họ Lôi mới có thể tu luyện.

Công pháp của tộc nhân bình thường, thậm chí còn chưa đến cấp Đại Thánh.

Ầm ~~~ Một đoạn ký ức xa lạ tiến vào trong đầu Diệp Hàn, Diễn Thiên Đại Đạo Quyết như được khắc sâu trong đầu hắn.

Xem lướt qua, Diệp Hàn phát hiện, tu sĩ cấp Thánh Nhân, chủ yếu tu luyện nguyên lực.

Chỉ cần nguyên lực đủ, và lĩnh ngộ Thánh đạo đến cảnh giới cuối cùng của Thánh Nhân, có thể đột phá Trung cấp Thánh Nhân.

Sau khi đột phá Đại Thánh, phương thức tu luyện sẽ có thay đổi, lúc đó sẽ chú trọng tu luyện pháp tướng.

Trước đây, thân thể trăm trượng của Lôi Hỗn mà hắn thấy ở sơn trại đầu trâu, chính là pháp tướng phân thân của hắn.

Thông thường, tu sĩ đơn thuộc tính, chỉ có thể tu luyện một pháp

tướng phân thân.

Nếu là tu sĩ song sinh Thánh đạo, phân thân tu luyện ra sẽ là hai.

Cứ thế tăng lên, nếu Diệp Hàn có thể ở cảnh giới Đại Thánh lĩnh ngộ ba ngàn Thánh đạo, có thể tu luyện ra nhiều pháp tướng phân thân hơn.

Phân thân càng nhiều, thực lực càng mạnh, điều này không cần nghi ngờ.

Đương nhiên, thuộc tính Thánh đạo càng nhiều, tiêu hao nguyên lực càng nhiều, thời gian tu luyện càng dài.

Pháp tướng phân thân cũng vậy.

Vì vậy, con đường tu luyện sau này của Diệp Hàn, so với tu sĩ bình thường sẽ tiêu hao nguyên lực nhiều hơn không biết bao nhiêu lần.

Tu luyện của Thánh Vương phía sau không giới thiệu nhiều, sau này sẽ từ từ trình bày.

Chương 533

Có được công pháp, Diệp Hàn không thể chờ đợi được nữa mà tiến vào trạng thái tu luyện.

Hai mắt nhắm chặt, bắt đầu vận hành Diễn Thiên Đại Đạo Quyết, hấp thu nguyên lực.

Mười ngày sau, Diệp Hàn mở mắt, có chút chán nản, tốc độ hấp thu nguyên lực nhanh hơn, nhưng với tốc độ này, ít nhất cũng phải mười năm, mới có thể nâng nguyên lực lên Thánh Nhân sơ cấp viên mãn.

Chỉ một loại thuộc tính, nếu chín loại thuộc tính đều tu luyện viên mãn, sẽ mất gần một trăm năm.

Còn để đột phá Trung cấp Thánh Nhân mất bao lâu, Diệp Hàn cũng không biết.

Huống chi, sau này còn phải đột phá cảnh giới Cao cấp Thánh Nhân, rồi mới đến cảnh giới Đại Thánh.

E rằng sẽ tốn nhiều thời gian hơn, Diệp Hàn càng ngày càng kinh hãi, hiện tại hắn chỉ có năm trăm năm tuổi thọ, có vẻ thời gian không đủ, đợi không đến lúc hắn đột phá cảnh giới Đại Thánh, thì đã già chết rồi.

Tình huống này đương nhiên không chỉ xảy ra với một mình Diệp Hàn, ngay cả thổ dân, cũng sẽ gặp phải phiền não như vậy.

Trong một triệu Thánh Nhân, chưa chắc có một người có thể đột phá cảnh giới Đại Thánh, vì vậy, ở đây đại bộ phận tu sĩ, chỉ có thể sống năm trăm tuổi thọ.

Trong trường hợp chết già.

Ở Hồng Mông thế giới tu luyện, không chỉ cần tư chất tốt, mà còn cần tài nguyên tu luyện.

Tài nguyên lớn nhất, là Nguyên Lực Châu.

Nguyên khí trong Nguyên Lực Châu tinh thuần, không cần luyện hóa, có thể tự hấp thu.

Ngoài ra, Nguyên Lực Châu còn là tiền tệ thông dụng ở đây, một châu tiền, có nghĩa là một Nguyên Lực Châu.

Nguyên Lực Châu có thể nâng cao tu vi, từ đó rút ngắn đáng kể thời gian tu luyện.

Đương nhiên, chỉ có Nguyên Lực Châu chắc chắn không đủ, nếu cảnh giới Thánh đạo bị kẹt ở một cảnh giới nào đó, có nhiều Nguyên Lực Châu cũng vô dụng.

Đó là tư chất đã nói ở trên, người có tư chất tốt, đột phá cảnh giới nhanh hơn.

Chỉ có tư chất và Nguyên Lực Châu, cũng không đủ, cần có chiến đấu lực.

Tu luyện không có điểm dừng, chiến đấu lực càng mạnh, mới có thể thu được nhiều tài phú hơn.

Còn một điểm, đó là cơ duyên, cơ duyên không đủ, cũng không được.

Ở Hồng Mông thế giới, tu sĩ muốn trỗi dậy, liên quan đến quá nhiều yếu tố.

"Thôi!

Không nghĩ nữa, đi nhổ cỏ thôi!" Diệp Hàn bất đắc dĩ, chỉ có thể từ bỏ tu luyện, quyết định trước tiên dọn sạch cỏ dại trong vườn.

Còn khoảng mười ngày nữa, cây Nguyên Lực sẽ ra hoa, không thể

đợi thêm nữa.

“Ngũ Khối ca, tên mới đến kia đang làm gì vậy, hai mươi ngày rồi, không thấy ra ngoài!” “Hừ!

Kệ hắn làm gì, nghe nói tên tiểu tử đó là thổ dân hạ giới, thực lực quá kém, căn bản không nhổ được những đám cỏ dại kia.” “Không sai!

Tên tiểu tử đó chết chắc rồi, hai mươi ngày rồi, đã lỡ quá nhiều thời gian, dinh dưỡng trong vườn đều bị cỏ dại hấp thu, vườn cây Nguyên Lực Châu chắc chắn sẽ giảm sản lượng.” “Ha!

Phún Tử thúc nói không sai chút nào, theo ta thấy, mười ngày nữa, không thể hoàn thành nhiệm vụ, tên mới đến kia chết chắc rồi.

Trước khi ra hoa cỏ dại không nhổ, chắc chắn sẽ không thu hoạch được gì!” “Phún Tử thúc, làm sao đây, Nguyên Lực Châu không kết quả, sẽ bị đày làm nô lệ.

Hay là chúng ta giúp hắn đi!” “Giúp cái gì!

Tên tiểu tử đó không có bản lĩnh, ta giúp hắn, không thể nào năm nào cũng giúp hắn nhổ cỏ được!” “Ai ~~~” “Nhìn kìa!

Hắn ra rồi.” Trong lúc hàng xóm đang bàn tán, Diệp Hàn vác cuốc, lười biếng đi ra từ nhà tranh, vươn vai một cái, ngáp một cái thật to.

“Mẹ nó, tên lười biếng này, không phải đã ngủ hai mươi ngày chứ?” “Xong rồi, xong rồi, chết chắc rồi!” “Hừ!

Ta ghét nhất loại người lười biếng này.” “Đúng vậy, tên mặt trắng này không xứng trồng trọt!” Vẻ lười biếng của Diệp Hàn, lại rước lấy một trận cười nhạo của hàng xóm xung quanh.

Sau đó, Diệp Hàn nhìn bốn người hàng xóm của mình, hai bên trái phải của vườn, mỗi bên có hai khu vườn.

Mấy ngày nay tuy chỉ tu luyện, nhưng qua cuộc trò chuyện của họ, hắn cũng đã hiểu một chút về những người này.

Trong khu vườn bên tay trái, có một lão giả, hơi già, khoảng năm mươi tuổi.

Người này tên là Phún Tử.

Khu vườn bên trái Phún Tử, là một thanh niên gầy gò, tuổi nhỏ nhất, khoảng mười tám, mười chín tuổi.

Lục Mao.

Chương 534

Hổ Tử tướng mạo bặm trợn, là một hán tử khoảng ba mươi tuổi, ở bên tay phải Diệp Hàn.

Sát Hổ Tử là Ngũ Khối, tuổi tác tương đương Hổ Tử, khoảng ba mươi, da ngăm đen, thân hình mập mạp.

"Vị đạo hữu này, xưng hô thế nào?" Người nói đầu tiên là người lớn tuổi nhất, Phún Tử, nhìn Diệp Hàn có chút khinh thường.

"Vãn bối Diệp Hàn." Lục Mao ôm quyền, thần sắc thương hại nói: "Thì ra là Diệp Hàn đạo hữu, mau nhổ cỏ đi, nhất định phải trong mười ngày dọn sạch cỏ dại, nếu không, một viên Nguyên Lực Châu cũng không lấy được.

Đến lúc đó, ngươi sẽ bị đánh dấu nô ấn, trở thành nô lệ, từ đó vĩnh viễn không thể lật mình." "Đa tạ Lục Mao đạo hữu!" Diệp Hàn gật đầu, nhìn xung quanh, phát hiện đúng như Lục Mao nói, cỏ dại của bốn người đều đã dọn sạch.

Cây Nguyên Lực phát triển tốt, bên hắn vì cỏ dại chưa được dọn, khí tức cây Nguyên Lực có chút uể oải, bởi vì, dinh dưỡng ở đây đều bị cỏ dại cướp mất.

Kiến thức quản lý liên quan đến cây Nguyên Lực hắn cũng đã xem, trước khi ra hoa, cỏ dại phải được dọn sạch.

Nếu một chút cũng không rõ, cây Nguyên Lực chắc chắn sẽ không kết quả.

Ngay cả khi dọn dẹp chậm, cũng sẽ ảnh hưởng đến sản lượng.

Phún Tử nghe vậy lại nhíu mày, nghiêm mặt nói: "Diệp tiểu tử, nghe ta một lời, tốt nhất đừng dọn cỏ dại, trực tiếp đi tìm Hoàng

trưởng lão, nói ngươi không dọn được cỏ dại ở đây, Hoàng trưởng lão sẽ đổi cho ngươi công việc khác, tuy thu nhập không bằng quản lý cây Nguyên Lực, nhưng ít nhất không trở thành nô lệ.” Trong mắt lão già này, với thực lực của Diệp Hàn, không thể đảm nhận được công việc ở đây, vì trước đây một cây cỏ cũng cuốc nửa ngày, đương nhiên không thể trong mười ngày dọn được bao nhiêu cỏ dại.

“Đúng vậy!

Tiểu tử, Hổ gia thấy ngươi đừng làm nữa, như vậy sẽ hại chết ngươi.” “Đúng vậy, với thực lực của ngươi, chỉ có một công việc phù hợp, đó là tìm một cửa hàng đi làm thợ may.” Hổ Tử và Ngũ Khối cũng hùa theo.

Họ nói không sai, ở Lôi Bộ, quản lý cây Nguyên Lực là công việc kỹ thuật, không chỉ cần thực lực không tồi, mà còn cần kinh nghiệm.

Hai thứ này, có vẻ Diệp Hàn đều không có.

Thu nhập từ việc quản lý cây Nguyên Lực, cũng là cao nhất, ngoại trừ chiến sĩ.

Nhưng chiến sĩ phải là Trung cấp Thánh Nhân mới được, Diệp Hàn hiển nhiên cũng không đủ điều kiện.

“Đa tạ các vị nhắc nhở, không cần đâu!

Ta nên nhổ cỏ.” Diệp Hàn lắc đầu, vác cuốc, đến dưới một cây Nguyên Lực, chuẩn bị nhổ cỏ.

“Hừ!

Tên tiểu tử ngoan cố, lại không nghe khuyên, chết chắc rồi!” “Đúng vậy, nhổ cỏ chỉ là việc đơn giản nhất, sau này còn có việc khó hơn.” “Ta có nên giúp không nhỉ?

Tội nghiệp quá.” “Mẹ nó!

Lục Mao, ngươi nhiều chuyện quá, sau này còn có việc khó hơn, ta giúp hắn, ngươi có đi giúp hắn trừ sâu không?" "Ờ… ta, ta, ta." Lục Mao không nói nữa.

Trừ sâu, khó hơn nhổ cỏ vô số lần, công việc đó, mấy người họ, có lúc cũng phải giúp đỡ lẫn nhau mới xong.

Nếu thêm Diệp Hàn, cái gánh nặng này vào, e rằng sẽ liên lụy đến họ.

Phụt ~~~ Diệp Hàn vung cuốc, một cây cỏ dại đứt ngang gốc, gọn gàng vô cùng.

"Lại nữa!

Kim chi Thánh đạo, gia trì!" Hét lớn một tiếng, trong lòng bàn tay phun ra nguyên lực màu vàng, cả cái cuốc kim quang rực rỡ, phảng phất đột nhiên biến thành thần binh lợi khí.

Ở đầu cuốc sắc bén, từng luồng kim quang bắn ra tứ phía.

Diệp Hàn gia trì Kim chi Thánh đạo, cuốc kim quang đại phóng, uy lực vô biên.

Phụt phụt phụt ~~~ Tùy ý vung hai cái, mấy chục cây cỏ dại đứt lìa, trước mặt lập tức xuất hiện một khoảng trống một mét vuông.

Gia trì Kim chi Thánh đạo xong, hiệu suất nhổ cỏ tăng lên đáng kể.

"Tiếp tục!

Hủy diệt Thánh đạo gia trì!" Tiếp theo, Diệp Hàn lại thêm Hủy diệt Thánh đạo, và dùng Kim chi Thánh đạo bao bọc Hủy diệt Thánh đạo lại, như vậy người khác không thể nhìn thấy hắn có hai loại Thánh đạo, và hiệu suất nhổ cỏ, đột nhiên tăng lên mấy lần.

Phụt phụt phụt ~~~ Cỏ dại bay đầy trời, trong chốc lát, một khoảng trống lớn bằng căn phòng xuất hiện.

Gia trì Hủy diệt Thánh đạo, không chỉ hiệu suất tăng lên, Hủy diệt Thánh đạo còn có thể làm chậm sinh cơ của cỏ dại, nói cách khác, lứa cỏ dại tiếp theo, tốc độ sinh trưởng sẽ chậm lại.

“Mẹ nó!

Không đúng, tên tiểu tử này có mánh, đột nhiên mạnh lên!” “À!

Chẳng lẽ lúc trước hắn cố ý làm màu.” “Đúng vậy.

Lục Mao, không nhìn ra nhỉ!

Tên tiểu tử này có chút bản lĩnh.” “Hừ!

Chương 535

Đáng ghét, còn nhanh hơn ta!" 101.

Bốn người hàng xóm ai nấy đều trợn tròn mắt, lúc này mới phát hiện tu sĩ hạ giới mà họ luôn coi thường hóa ra có vẻ mạnh hơn họ.

Phụt phụt phụt Một khắc đồng hồ, cỏ dại dưới một cây Nguyên Lực được dọn sạch, Diệp Hàn vung cuốc tiếp tục làm việc.

Nửa canh giờ, cỏ dại dưới ba cây Nguyên Lực được dọn sạch.

Một canh giờ, cỏ dại dưới sáu cây Nguyên Lực được dọn sạch.

Một buổi sáng trôi qua, công việc nhổ cỏ của hai mẫu vườn, đã xong một mẫu.

Nghỉ tay, về nhóm lửa nấu cơm.

Ăn cơm xong, Diệp Hàn tiếp tục làm việc, đến khi dọn sạch toàn bộ cỏ dại trong vườn, thì trời đã xế chiều.

Nhìn một vườn đầy cỏ dại, hài lòng gật đầu: "Ngày mai dọn dẹp tiếp!" Sau khi dọn sạch cỏ dại, cần phải ném những đám cỏ đó ra khỏi vườn, nếu không chúng có thể mọc lại.

Làm việc cả ngày, Diệp Hàn có chút mệt, định ngày mai dọn dẹp tiếp, thế là vác cuốc, về căn nhà nhỏ của mình.

Chứng kiến Diệp Hàn một ngày dọn sạch hai mẫu đất, Lục Mao và bốn người khác kinh ngạc.

Cỏ dại của hai mẫu vườn, đổi lại là họ, cũng phải bận rộn bốn năm ngày.

Nói cách khác, khối lượng công việc một ngày của Diệp Hàn, bằng bốn người họ cộng lại.

Ngày thứ hai, Diệp Hàn dọn sạch toàn bộ cỏ dại trong vườn ra ngoài, công việc tiếp theo, tương đối nhẹ nhàng, còn khoảng mười ngày nữa, cây Nguyên Lực mới ra hoa.

Trước khi ra hoa, cơ bản không cần làm gì.

So sánh với các khu vườn khác, Diệp Hàn không khỏi nhíu mày, phát hiện, cây Nguyên Lực trong vườn của Lục Mao và những người khác, rõ ràng phát triển tươi tốt hơn của mình.

"Phải làm sao đây?" "Phải làm sao đây?" Diệp Hàn nghiên cứu những cuốn sách về cây Nguyên Lực, cây Nguyên Lực phát triển không tốt, có hai nguyên nhân, thứ nhất là dọn cỏ dại muộn.

Nguyên nhân thứ hai, là không bón phân.

Người bình thường quản lý cây Nguyên Lực, đều sẽ bón phân hai lần, lần thứ nhất trước khi ra hoa, lần thứ hai sau khi kết quả.

Còn về tiền mua phân bón, cần phải tự bỏ ra.

Lúng túng rồi, Diệp Hàn một châu tiền cũng không có.

"Đúng rồi, Sinh mệnh Thánh đạo!" Diệp Hàn đột nhiên có cách, Sinh mệnh Thánh đạo, sở hữu sinh mệnh lực dồi dào, nếu đem sinh mệnh đạo vận đánh vào cây Nguyên Lực, không chừng sẽ có hiệu quả kỳ diệu.

"Ha ha ha!

Tiểu tử, thấy khác biệt rồi chứ, tưởng quản lý cây Nguyên Lực đơn giản lắm sao?

Ta bảo đảm, cứ thế này, cây Nguyên Lực của ngươi sẽ không thu hoạch được gì!" Hổ Tử bên cạnh, dường như nhìn ra sự lúng túng của Diệp Hàn, lên tiếng châm chọc.

"He he!

Tiểu tử đợi chết đi, sau này còn có việc khó hơn.

Hay là cầu xin ta đi, cầu xin ta ta sẽ nói cho ngươi phương pháp!" Ngũ Khối đi ra khỏi vườn, đứng ở đầu bờ ruộng của Diệp Hàn bình phẩm.

Lúc này, Phún Tử cũng từ nhà tranh ra, vẫy tay với Hổ Tử và Ngũ Khối, nói: "Đến đây làm gì, vào nhà ta uống rượu." "Ha ha ha ~~ Uống rượu, uống rượu!" Ngũ Khối cười đi vào vườn của Phún Tử, Hổ Tử cũng cười, khoanh tay đi theo.

Thấy họ đều đã vào nhà tranh của Phún Tử, Diệp Hàn mới đi đến bên một cây Nguyên Lực, tùy tay đánh vào một luồng sinh mệnh nguyên lực.

Vì không biết có hiệu quả không, có gây hại cho cây Nguyên Lực không, Diệp Hàn không dám tiếp tục, lỡ cây Nguyên Lực chết, hắn không đền nổi.

Lại qua một ngày, Diệp Hàn kinh hỉ phát hiện, cây Nguyên Lực được đánh vào sinh mệnh nguyên lực kia, dường như phát triển tươi tốt hơn một chút.

Tuy khác biệt không lớn, nhưng Diệp Hàn có thể khẳng định, là sinh mệnh nguyên lực đã có tác dụng.

"Này tiểu tử!

Nghiên cứu ra được cái gì chưa?

Hổ gia nói cho ngươi biết, ngươi không phải người trồng trọt, thu dọn đồ đạc rồi cút đi!" Thấy Diệp Hàn đang nghiên cứu cây Nguyên Lực của mình, Hổ Tử chống nạnh, lớn tiếng trào phúng!

"Hừ!" Diệp Hàn khẽ hừ một tiếng, quay đầu về nhà tranh, hai ngày nay, hắn đã không ít lần bị mấy người này trào phúng.

Diệp Hàn cũng lười tính toán với họ, những người này đối với hắn cũng không có ác ý gì lớn, chỉ là không có việc gì tìm niềm vui.

Không đến mức khiến Diệp Hàn thực sự tức giận.

Nửa đêm.

Chương 536

Diệp Hàn từ nhà tranh ra, thấy xung quanh không có ai, tiến vào vườn, đánh một luồng sinh mệnh nguyên lực vào mỗi cây Nguyên Lực.

Ngày thứ hai quả nhiên có tác dụng, tất cả cây Nguyên Lực đều tươi tốt hơn một chút, nhưng không nhìn kỹ thì không thấy, so với cây Nguyên Lực của bốn người kia, vẫn còn kém một chút.

Mới đến thế giới này, Diệp Hàn không muốn bộc lộ quá nhiều thuộc tính, vì vậy, chỉ cần có người có thể nhìn thấy, hắn sẽ không sử dụng sinh mệnh lực.

"Phún Tử thúc, vườn của Diệp Hàn đạo hữu, có thể mọc ra Nguyên Lực Châu không." "Mẹ nó, Lục Mao, ngươi ngốc à, quên ta rồi sao?

Nếu không có Hổ gia giúp, ngươi đã sớm bị lão thượng đánh dấu nô ấn rồi." "Hổ Tử nói không sai!" "Hổ ca, ngươi đều có thể giúp ta, hay là cũng giúp Diệp Hàn đạo hữu đi." "Giúp cái gì, tên tiểu tử đó ngoan cố, Hổ Tử không cần quản, ta đợi xem trò cười." "Đúng!

He he!

Không mọc ra Nguyên Lực Châu, ta xem hắn làm sao giao nộp cho Hoàng trưởng lão." "" Thời gian chậm rãi trôi qua.

Dưới sự trợ giúp của sinh mệnh nguyên lực, cây Nguyên Lực của Diệp Hàn, ngày một tươi tốt, ba ngày sau, mức độ tươi tốt của cây Nguyên Lực, không hề thua kém của Phún Tử và những người khác.

"Hử?

Không đúng, Phún Tử thúc, nhìn kìa, cây Nguyên Lực của Diệp

đạo hữu sinh trưởng nhanh quá!" "Đúng vậy!

Thật kỳ quái, sắp đuổi kịp của ta rồi." "Không đúng, quá tà môn, cũng không thấy hắn bón phân, làm thế nào vậy!" "Ha!

Ta quản lý cây Nguyên Lực ba mươi năm, chưa từng thấy tình huống này, không bón phân mà phát triển tươi tốt như vậy." "" Những ngày tiếp theo, cây Nguyên Lực của Diệp Hàn ngày càng tươi tốt, năm sáu ngày sau, hiệu quả càng rõ rệt, vì Diệp Hàn lại đánh thêm Mộc chi Thánh đạo vào mỗi cây.

Mộc chi Thánh đạo cùng với Sinh mệnh Thánh đạo kết hợp, hiệu quả tốt đến bất ngờ.

Cây Nguyên Lực của Diệp Hàn, rõ ràng tươi tốt hơn cây Nguyên Lực của bốn người Phún Tử một đoạn lớn.

Mỗi cây Nguyên Lực, đều tràn đầy sức sống.

Rất nhanh, mười ngày trôi qua, cây Nguyên Lực ra hoa.

Trên cây Nguyên Lực trắng trong như ngọc, nở ra từng đóa hoa đỏ như máu, mỗi đóa đều to bằng nắm tay người thường.

Hương thơm nồng nàn, thấm vào lòng người.

"Một, hai, ba, bốn, năm, tám, chín, mười.

Không đúng!" Diệp Hàn đứng dưới cây Nguyên Lực, đếm số hoa trên cây, kinh ngạc phát hiện, cây Nguyên Lực không phải nở chín đóa, mà là mười hai đóa.

Ba mươi sáu cây Nguyên Lực, mỗi cây đều có mười hai đóa.

Trước đây, bất luận là lời của Hoàng lão, hay sách vở giới thiệu, cây Nguyên Lực chỉ có thể nở ra chín đóa hoa, một đóa cũng không hơn.

Suy nghĩ một chút, Diệp Hàn hiểu ra mấu chốt, là vì hắn đã truyền

sinh mệnh nguyên lực và Mộc thuộc tính nguyên lực vào cây Nguyên Lực.

Trong tình huống hai loại thuộc tính hỗn hợp, đã phát huy hiệu quả kỳ diệu, khiến mỗi cây Nguyên Lực, mọc thêm ba đóa hoa.

"Phún Tử thúc, gặp quỷ rồi, thật sự gặp quỷ rồi!

Mau nhìn cây Nguyên Lực của Diệp Hàn đạo hữu đi!" Lục Mao cũng phát hiện tình hình bên này, mặt đầy kinh ngạc hét lớn.

"Gì, gì?" Tiếng của hắn, đã thu hút ba người Phún Tử.

"Hét toáng lên làm gì, Lục Mao điên rồi à!" Ngũ Khối bất mãn trừng mắt nhìn Lục Mao.

"Không phải, không phải, cây Nguyên Lực của Diệp Hàn đạo hữu…" "Cây Nguyên Lực không phải vẫn tốt sao?

Có gì mà ngạc nhiên." Nhìn lướt qua vườn của Diệp Hàn, ba người ngơ ngác không hiểu.

Lục Mao cuống lên, hét lớn: "Không phải!

Mười hai đóa hoa, mỗi cây đều có mười hai đóa hoa." "?!" Ba người Phún Tử đồng loạt chấn động, nhìn kỹ, ba mươi sáu cây Nguyên Lực rõ ràng trước mắt, mỗi cây Nguyên Lực của Diệp Hàn, đều nhiều hơn của họ ba đóa hoa.

"Không thể nào, không thể nào!!" Ngũ Khối dụi dụi mắt, cảm giác như đang nằm mơ, cây Nguyên Lực nở ra mười hai đóa hoa, là lần đầu tiên thấy.

"Thật sự gặp quỷ rồi!!" Phún Tử cũng mặt đầy kinh hãi, từ xưa đến nay, cây Nguyên Lực chỉ có thể mọc ra chín đóa hoa, tên tiểu tử này, lại trồng ra được mười hai đóa.

Mẹ nó, không khoa học chút nào!

“Nghe nói có người cây Nguyên Lực, mọc ra mười hai đóa hoa, thật không?” “Đương nhiên là thật rồi, ta tận mắt thấy mà?” “Ai vậy?

Ta cũng đi xem!” “Diệp Hàn.” “Diệp Hàn?

Chưa nghe tên người này bao giờ?” Trong chốc lát, chuyện cây Nguyên Lực của Diệp Hàn mọc ra mười hai đóa hoa, đã lan truyền ra ngoài.

Nhiều người quản lý cây Nguyên Lực đến xem, ở Lôi Bộ, người quản lý cây Nguyên Lực, còn nhiều hơn chiến sĩ.

Danh tiếng của Diệp Hàn đã lan truyền trong giới này, người đông như biển, các nhà quản lý cây Nguyên Lực đến vây xem.

Chương 537

Bên ngoài vườn cây đã chật kín người, vô số người đến hỏi Diệp Hàn về phương pháp, khiến anh phiền đến mức dứt khoát đóng cửa không ra ngoài.

Dù sao thì vườn cây cũng có kết giới, không được phép thì chẳng ai vào được.

Ngày hôm sau, không còn ai nữa, vì công việc tiếp theo đã bắt đầu bận rộn.

Đúng như câu nói "một hoa một thế giới", mỗi một đóa hoa mà Nguyên Lực Thụ nở ra đều sẽ sinh ra một thế giới.

Đồng thời khi thế giới được sinh ra, sinh linh cũng sẽ xuất hiện, những sinh linh này sẽ hấp thụ nguyên lực trong hoa để lớn mạnh.

Nếu nguyên khí trong thế giới của hoa bị nuốt chửng quá nhiều, Nguyên Lực Châu kết thành sẽ bị thiếu hụt bẩm sinh mà chết yểu, cũng sẽ gây ra hiện tượng rụng quả sớm.

Để giữ được Nguyên Lực Châu, bắt buộc phải tiêu diệt các sinh linh trong thế giới của hoa trước khi hoa tàn.

Đây chính là cái gọi là "trừ sâu".

Công đoạn này không hề đơn giản, hoa kỳ chỉ có bảy ngày, mỗi một đóa hoa là một thế giới.

Một cây có chín đóa hoa là chín thế giới, mười hai đóa hoa của Diệp Hàn là mười hai thế giới, ba mươi sáu cây Nguyên Lực Thụ là bốn trăm ba mươi hai thế giới.

Mỗi một thế giới có bao nhiêu sinh linh, không thể nói chắc được.

Ít thì mười mấy hai mươi, nhiều thì mấy trăm cũng có khả năng.

Đừng coi thường những con sâu này, sinh linh của Hồng Mông Thế Giới vừa sinh ra đã là Chuẩn Thánh, nhờ vào nguyên khí tinh thuần trong đóa hoa, chúng sẽ lập tức chứng đạo thành Thánh.

Vì trong hoa có nguyên khí tinh thuần nên tốc độ tiến hóa cực nhanh.

Vì vậy, tiếp theo, Diệp Hàn phải chém giết vô số Thánh Nhân trong vòng bảy ngày mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Công việc này khó khăn hơn việc nhổ cỏ rất nhiều.

Ngay cả đám người Phún Tử cũng không thể thuận lợi giết hết tất cả sinh linh, có những sinh linh mạnh mẽ cần cả bốn người đồng tâm hiệp lực mới giải quyết được.

Ngày đầu tiên hoa nở, thế giới được sinh ra, lúc này sẽ không xuất hiện sinh linh.

Đến ngày thứ hai, sinh linh sẽ bắt đầu được sinh ra.

Sáng sớm.

"Ông ông ông ~~~" Cả vườn cây tràn ngập sức sống bừng bừng, trên mỗi đóa hoa đều có đạo vận vô tận lưu chuyển.

"Nhóc con, đừng tưởng hoa nở mười hai đóa mà đắc ý, sắp tới có lúc khóc đấy." Hổ Tử lúc này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, hai tay cầm một cặp búa lớn, chuẩn bị xông vào thế giới trong hoa bất cứ lúc nào.

Ngũ Khối sau lưng đeo một thanh bảo kiếm, bình tĩnh đứng trước nhà tranh, kiếm ý ngút trời tỏa ra, chiến ý dâng trào, khinh thường liếc nhìn Diệp Hàn một cái, nói: "Diệp tiểu tử!

Hy vọng ngươi không chết trong thế giới của hoa nhé!" "Đó là

chuyện của ta, không cần ngươi lo!" Diệp Hàn thản nhiên đáp.

"Hừ!" Hai người đồng loạt hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Lục Mao từ trong nhà tranh đi ra, tay cầm một cây trường thương, nhìn Diệp Hàn một cái rồi hỏi: "Diệp đạo hữu, Thánh binh của ngươi đâu?" "Ta không có." Diệp Hàn tay không nhún vai.

"Kéc kéc kéc." "Ha ha ha." Lời của anh lại chuốc lấy tiếng cười nhạo của Ngũ Khối và Hổ Tử.

Bước vào thế giới trong hoa phải đối mặt với vô số sinh linh Thánh cảnh, trong tình huống không có Thánh binh, tay không quyết đấu với những sinh linh đó chắc chắn sẽ thiệt thòi lớn.

Trong mắt hai người họ, Diệp Hàn chết chắc rồi.

"Không có Thánh binh!

Diệp đạo hữu tự lo cho mình đi!" Lục Mao cười khổ, nụ cười có chút thương hại, không nói thêm nữa.

Thánh binh ở thế giới này khá đắt đỏ, gã cũng chỉ có một món, đương nhiên không thể cho Diệp Hàn mượn.

"Không sao!" Diệp Hàn mỉm cười với gã, từ đầu đến cuối, chỉ có người tên Lục Mao này là không bài xích mình.

"Nhóc con, tự cầu phúc đi!" Phún Tử vác một chiếc rìu lớn, liếc nhìn Diệp Hàn.

Đúng lúc này, đạo vận trên những đóa hoa đột nhiên biến mất hoàn toàn, điều đó cũng có nghĩa là thế giới đã sinh ra xong, có thể đi vào.

"Đi!

Giết!" Phún Tử tung người, bước vào một thế giới trong hoa.

“Giết giết giết ~~~” Hổ Tử và những người khác cũng lần lượt xông vào thế giới trong hoa.

“Bắt đầu thôi!” Diệp Hàn bước một bước, tiến vào thế giới trong một đóa hoa của cây đầu tiên.

“Ông ~~~” Cảnh tượng trước mắt thay đổi, anh tiến vào một thế giới khổng lồ, thế giới này không hề thua kém Hồng Hoang thế giới.

Chương 538

Lúc này, thế giới này là một mảnh hỗn độn, một thế giới mà trời đất chưa phân chia.

Diệp Hàn nhắm mắt lại, tinh thần lực trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thế giới, phát hiện trong thế giới này có ba mươi bảy điểm sáng, tỏa ra sức sống kinh khủng.

Những điểm sáng đó đang trong quá trình lột xác, với tốc độ cực nhanh nuốt chửng nguyên khí của thế giới trong hoa.

Ầm!

Sinh linh đầu tiên được sinh ra, một sinh vật dạng côn trùng khổng lồ, một con sâu lớn màu xanh lông lá.

Cơ thể nó trải dài giữa trời đất, còn lớn hơn cả mặt trời, mặt trăng và các vì sao.

Thân hình mập mạp của nó, mỗi lần hít vào thở ra đều nhanh chóng cướp đoạt nguyên lực của thế giới này.

Hú ~~~ Mỗi lần cái miệng khổng lồ mở ra, vô tận nguyên khí đều bị hút vào, giống như cơn gió lốc của thế giới quét qua thiên hạ.

Một Chuẩn Thánh, sắp chứng đạo.

Bốp ~~~ Diệp Hàn tâm niệm vừa động, vươn bàn tay khổng lồ kéo dài hàng trăm triệu dặm, bàn tay che trời lấp đất vỗ xuống, con sâu lớn màu xanh lập tức toi mạng.

Bốp bốp bốp ~~ Sau đó, Diệp Hàn ra tay nhanh chóng, đập nát ba mươi sáu điểm sáng còn lại.

Nhìn lại thế giới trong hoa này một lần nữa, không còn khí tức

sinh linh nào được sinh ra.

Anh bước một bước, quay về Hồng Mông Thế Giới, rồi ngay lập tức bước vào thế giới trong đóa hoa thứ hai.

Sinh linh trong thế giới này đã sinh ra sáu bảy con cấp Chuẩn Thánh, hình thái sinh mệnh khác nhau, có sâu lớn màu xanh, bọ giáp xác màu đen, côn trùng bay có miệng khổng lồ, và hai mươi ba điểm sáng đang diễn hóa sinh mệnh.

Mỗi một sinh linh được diễn hóa ra đều lớn hơn các vì sao.

Bốp bốp bốp ~~~ Diệp Hàn không dám chậm trễ, tiện tay tàn sát tất cả sinh linh.

Đến khi vào thế giới thứ ba, bên trong có tổng cộng bốn mươi hai sinh linh, trong đó hơn ba mươi con đã thành hình, còn mười điểm sáng.

Thế giới trong đóa hoa thứ tư, sinh linh của thế giới này có tổng cộng năm mươi sáu con, toàn bộ đều là Chuẩn Thánh.

Tốc độ diễn hóa sinh mệnh của những thế giới này quá nhanh, Diệp Hàn ước chừng, trước sau chưa đến mười hơi thở.

Sinh linh trong thế giới của hoa đều đã trở thành Chuẩn Thánh.

Phải biết rằng, sự khác biệt giữa các thế giới lớn nhỏ là tốc độ dòng chảy thời gian không giống nhau.

Ở Hồng Mông Thế Giới một hơi thở, thế giới trong hoa đã trôi qua không biết bao nhiêu kỷ nguyên.

"Chết!" Không dám trì hoãn thời gian, Diệp Hàn tiện tay chém giết năm mươi sáu Chuẩn Thánh, rồi tiến vào thế giới trong đóa hoa thứ năm.

Đóa thứ sáu.

Đóa thứ bảy.

Đóa thứ mười một.

Thế giới trong đóa hoa cuối cùng.

Bùm ~~~ Diệp Hàn tung một chưởng, gia trì sức mạnh của ba loại Thánh đạo, đánh chết sinh linh cuối cùng.

Sinh linh này là một con bọ giáp xác hình bán nguyệt khổng lồ, đã chứng đạo thành Thánh, cơ thể nó còn lớn hơn cả dải Ngân Hà.

Dọn dẹp xong cây đầu tiên, Diệp Hàn bước sang thế giới trong hoa của cây thứ hai.

Tinh thần lực tỏa ra, trong thế giới này chỉ có chín sinh linh, nhưng tất cả đều đã chứng đạo thành công.

"Đạo hữu, hãy tha cho bọn ta một con đường sống!" Chín sinh linh đồng thời truyền ý thức đến Diệp Hàn.

"Đạo hữu!

Hãy tha cho bọn ta một con đường sống!" Trong thế giới của đóa hoa đầu tiên trên cây Nguyên Lực Thụ thứ hai, chín sinh linh cấp Thánh đồng thời truyền ý thức cho Diệp Hàn.

"Nhanh thật!" Tinh thần lực của Diệp Hàn lan tỏa, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thế giới, phát hiện chín sinh linh trong thế giới hoa này đều đã tiến giai thành Thánh Nhân.

Tốc độ trưởng thành thực sự quá nhanh, khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Thời gian Diệp Hàn lãng phí trên cây đầu tiên cực ngắn, còn chưa đến một tuần trà.

Nhưng thế giới trong hoa lại khác, vì tốc độ dòng chảy thời gian không giống nhau.

Ở Hồng Mông Thế Giới, một đóa hoa từ lúc nở đến lúc tàn chỉ có bảy ngày.

Nhưng đối với sinh linh trong thế giới hoa mà nói, từ lúc thế giới đó sinh ra đến lúc suy tàn, không biết đã trải qua bao nhiêu kỷ nguyên, những sinh linh trong thế giới hoa đó, chỉ cần tấn cấp Thánh cấp là có thể vĩnh sinh bất tử.

Chương 539

Nhưng cũng có một hạn chế, đó là khi thế giới đó hủy diệt, sinh linh trong thế giới hoa cũng sẽ theo đó mà biến mất.

Cái gọi là vĩnh sinh, cũng không phải là vĩnh sinh như chúng tự nghĩ.

Nói cách khác, ở Hồng Mông Thế Giới, những sinh linh đó chỉ có bảy ngày sinh mệnh, không thể đến được Hồng Mông Thế Giới, trừ khi có thể đánh cắp thiên cơ như Diệp Hàn mới có thể tiến vào Hồng Mông.

Nhưng về cơ bản là không thể.

Trong thời gian này, nhiệm vụ của Diệp Hàn và những người khác là tiêu diệt những sinh linh này trước khi hoa tàn.

Đương nhiên, dù không tiêu diệt những sinh linh này, chúng cũng không sống quá bảy ngày.

Nhưng, nếu không tiêu diệt kịp thời, chúng sẽ vì nuốt chửng quá nhiều nguyên lực trong thế giới hoa mà ảnh hưởng đến việc kết quả của Nguyên Lực Châu, sẽ gây ra rụng quả, giảm sản lượng.

"Giết!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, truyền khắp thế giới hoa, giọng nói cao quý lạnh lùng, đương nhiên anh sẽ không cho phép những sinh linh này tồn tại.

"Giết giết giết!" "Bọn ta đều là Thánh Nhân, sợ gì hắn." "Cùng lên, xử lý hắn!" Ầm ầm ầm ~~~ Trong chốc lát, chín sinh linh cấp Thánh đồng thời tấn công Diệp Hàn.

Xoẹt ~~~ Kẻ đến đầu tiên là một sinh linh dạng côn trùng có miệng khổng lồ, thân hình to lớn, miệng xuyên thủng trời đất, đâm về

phía Diệp Hàn.

Ầm!

Diệp Hàn vung quyền, một quyền đấm nát sinh linh côn trùng đó.

Ông ~~~ Lúc này, sinh linh thứ hai lao đến, một con bọ giáp xác màu đen, cơ thể khổng lồ như một tảng thiên thạch, sánh ngang với các vì sao.

Keng ~~~ Diệp Hàn tung ra quyền thứ hai, con bọ giáp xác đó phòng ngự cực mạnh, bị một quyền đánh bay ra xa hàng trăm triệu dặm nhưng không chết.

"Khá lắm!" Diệp Hàn hơi nhíu mày, sinh linh của thế giới này sau khi thành Thánh còn lợi hại hơn anh tưởng, không hề thua kém những cư dân bản địa của Hồng Mông Thế Giới.

Ầm ầm ầm ~~~ Trong lúc sững sờ, bảy sinh linh còn lại cũng lao đến, mỗi con đều tung ra chiêu sát thủ mạnh nhất, những đòn tấn công kinh khủng khiến các vì sao sụp đổ, hỗn độn rối loạn.

"Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, thuộc tính gia trì!" Trong thế giới hoa hỗn độn, nắm đấm của Diệp Hàn phát sáng, trên năm ngón tay lần lượt tỏa ra ánh sáng của năm thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Đây là lần đầu tiên anh sử dụng ngũ hành công kích.

Diệp Hàn phát hiện, sau khi năm thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ được gia trì cùng nhau, dường như đã xảy ra sự lột xác, không chỉ đơn giản là cộng dồn năm thuộc tính, mà năm thuộc tính đã dung hợp làm một.

Lực công kích của nó mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với việc cộng dồn đơn thuần.

Ầm ầm ~~~ Một quyền đánh ra, trời đất rung chuyển, một quyền

kinh khủng quét ngang hàng trăm triệu dặm, suýt chút nữa đã hủy diệt cả thế giới hoa.

Phụt phụt phụt!

Tiếp đó, bảy sinh linh toàn bộ đổ máu, bị một quyền đáng sợ đánh thành bột mịn.

"Không tệ!" Nhìn năm ngón tay đang phát sáng của mình, Diệp Hàn có nhiều điều ngộ ra: "Gọi nó là Ngũ Hành Dung Hợp Thuật đi!" Ngũ Hành Dung Hợp Thuật tương đương với một loại thần thông do Diệp Hàn tự lĩnh ngộ.

Loại thần thông này, người bình thường không thể sử dụng được, trừ khi giống như Diệp Hàn, lĩnh ngộ được năm loại Thánh đạo.

Hình như, ở Hồng Mông Thế Giới, loại người này gần như không có.

"Ông ~~~" Con bọ giáp xác màu đen đó, đôi cánh rung lên, xuyên qua không gian hỗn độn hàng trăm triệu dặm, lại một lần nữa lao về phía Diệp Hàn.

Loại bọ giáp xác này rất khó đối phó, chủ yếu là vì cái mai sau lưng rất cứng, gần như có thể chống lại Thánh binh.

"Ngũ Hành Dung Hợp Thuật!

Đi!" Diệp Hàn cong ngón tay búng ra, một lưỡi đao sắc bén từ đầu ngón tay bắn ra, bay về phía con bọ giáp xác màu đen.

Đòn tấn công này là một đạo kiếm khí, cũng thoát thai từ Ngũ Hành Dung Hợp Thuật.

Sau khi ngũ hành dung hợp, dùng Kim chi Thánh đạo làm mũi kiếm, như vậy tuy phạm vi công kích không lớn, nhưng có thể dùng để đối phó với loại bọ giáp xác có phòng ngự nhục thân cực mạnh.

Phụt!

Dưới đạo kiếm khí đó, cơ thể của con bọ giáp xác như gỗ mục, nổ tung giữa bầu trời sao hỗn độn vô tận.

“Giết!” Diệp Hàn bước một bước ra khỏi thế giới hoa, sau đó tiến vào thế giới hoa tiếp theo.

Tốc độ trưởng thành của thế giới hoa nhanh đến kinh người, chỉ có sáu bảy ngày, vì vậy không thể lãng phí.

Sinh linh trong đóa hoa này là nhiều nhất, có đến hơn một trăm con, toàn bộ đều đã tiến hóa thành sinh linh có sự sống.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Vừa vào thế giới hoa, Diệp Hàn không dám chần chừ, đứng sừng sững giữa hư không, hai ngón tay như kiếm, từng đạo kiếm khí ngũ sắc rơi xuống khắp nơi trên thế giới.

Phụt phụt phụt ~~~ Ba hơi thở.

Chương 540

Toàn bộ hơn một trăm sinh linh cấp Thánh trong thế giới hoa đều bị tiêu diệt, tốc độ giết địch vượt xa dự liệu.

Chỉ dùng nửa tuần trà, sinh linh trong mười hai đóa hoa của cây Nguyên Lực Thụ thứ hai đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Ra khỏi thế giới hoa cuối cùng, Diệp Hàn tâm niệm vừa động, lại tiến vào thế giới hoa đầu tiên của cây Nguyên Lực Thụ thứ nhất.

Anh muốn xem thử, thế giới hoa sau khi bị tàn sát có tái sinh sinh linh hay không.

"Tốt!" Liếc nhìn thế giới hoa đầu tiên, Diệp Hàn yên tâm, nơi này ngoài thế giới hỗn độn ra, không còn bất kỳ sinh linh nào nữa.

Thực ra Diệp Hàn đã lo xa, những sinh linh đó vốn là sinh linh bạn sinh của đóa hoa, cùng sinh ra với thế giới đó, sau khi bị tiêu diệt, đương nhiên sẽ không còn sinh linh nào khác.

"Diệp đạo hữu, tốc độ của ngươi, có phải hơi chậm quá không!" Từ một vườn cây khác, giọng nói của Lục Mao truyền đến.

Lúc này, gã vừa ra khỏi một thế giới hoa, nhìn thấy Diệp Hàn cũng từ thế giới hoa đầu tiên đi ra.

Gã tự nhiên cho rằng, Diệp Hàn chỉ mới tiêu diệt được sinh linh trong đóa hoa đầu tiên.

Phải biết rằng, từ lúc ra tay tiến vào thế giới hoa đến giờ, đã qua nửa canh giờ.

Nửa canh giờ mới tiêu diệt được sinh linh trong một đóa hoa, tốc độ này quá chậm.

Ai mà không biết, sinh linh trong thế giới hoa đầu tiên khi mới vào đều là bán Thánh, dùng nửa canh giờ, vậy những sinh linh sau này đều là Thánh cấp, tốc độ chẳng phải còn chậm hơn sao.

Thờ ơ liếc Lục Mao một cái, Diệp Hàn gãi đầu nói: "Nhất thời sơ suất, không ngờ sinh linh của ngươi lại tiến hóa nhanh như vậy." Diệp Hàn đã dọn dẹp hai cây, nhưng loại chuyện này cũng lười giải thích.

Lúc này, Phún Tử, Hổ Tử, Ngũ Khối ba người cũng lần lượt từ thế giới hoa đi ra.

Vừa thấy Diệp Hàn đứng trên không trung của đóa hoa đầu tiên trên cây thứ nhất, họ đều không nhịn được mà lộ ra vẻ chế giễu.

Suy nghĩ của ba người cũng giống Lục Mao, họ hiển nhiên cho rằng Diệp Hàn mới chỉ tiêu diệt được sinh linh trong đóa hoa đầu tiên.

"Hê hê!" Ngũ Khối nhếch miệng cười, khinh thường nói: "Nhóc con chết chắc rồi!

Ta thấy với thực lực của ngươi, chỉ có thể đối phó với sinh linh cấp bán Thánh, những sinh linh sau này đều là Thánh cấp, xem ngươi làm thế nào?" "Hừ!" Hổ Tử hừ lạnh: "Mặc kệ hắn, có liên quan gì đến ta, nhóc con không phải rất ngang bướng sao?

Đến lúc bị khắc dấu nô ấn, sẽ biết sợ thôi." Trong mắt Phún Tử lóe lên một tia sáng, thu lại nụ cười chế giễu, hòa nhã nói: "Diệp đạo hữu, theo lão hủ thấy, thực lực của ngươi không đủ để bảo vệ quả của Nguyên Lực Thụ, hay là thế này, ta giúp ngươi tiêu diệt sinh linh trong thế giới hoa.

Ngươi thấy thế nào?" "Phún Tử thúc!

Ngươi điên rồi, Hổ gia ta không giúp đâu!" "Đúng vậy!

Nhóc con chết thì chết, liên quan quái gì đến ta!" Ngũ Khối cũng

hùa theo, chỉ có Lục Mao gật đầu, tỏ ý sẵn lòng giúp Diệp Hàn.

"Ồ?" Diệp Hàn nhìn Phún Tử một cái, dường như lão già này không có lòng tốt như vậy, lập tức hiểu ra Phún Tử có ý đồ khác.

Diệp Hàn liền gật đầu, ra hiệu cho Phún Tử nói tiếp.

Phún Tử mỉm cười: "Giúp đỡ không thể giúp không, lão hủ có một điều kiện, thu hoạch năm nay, ngươi phải giao cho ta hai phần ba." Diệp Hàn cũng cười, đoán không sai, trên đời không có bữa trưa miễn phí.

Lão già Phún Tử này, xem ra đang nhắm vào Nguyên Lực Châu của anh.

Cây Nguyên Lực Thụ của Diệp Hàn, giai đoạn đầu sinh trưởng rất tốt, không có hiện tượng thiếu hụt bẩm sinh, mỗi cây đều có mười hai đóa hoa.

Tiếp theo, chỉ cần việc trừ sâu không xảy ra vấn đề, sản lượng chắc chắn sẽ cao hơn mấy vườn cây kia.

Phún Tử tự cho rằng đã nắm được tử huyệt của Diệp Hàn, không tiêu diệt được sâu hại, dù giai đoạn đầu sinh trưởng tốt đến đâu cũng vô ích.

"Ha ha ha!

Lão đại Phún Tử có tầm nhìn xa, nếu vậy, Hổ gia ta sẵn lòng giúp." "A a!

Ngũ Khối ta cũng sẵn lòng giúp." Hiểu được ý của Phún Tử, Hổ Tử và Ngũ Khối đều cười, có chút tham lam nhìn vào vườn cây của Diệp Hàn.

"Phún Tử tiền bối tính toán hay thật!" Diệp Hàn khẽ lắc đầu.

"Sao?

Ngươi không đồng ý à?" Phún Tử cười, vẻ mặt như đã nắm chắc phần thắng, không tin Diệp Hàn sẽ từ chối một chuyện tốt như vậy.

Diệp Hàn gật đầu: "Đúng vậy, ta không đồng ý." "Cái gì?" Không đồng ý.

Hổ Tử trợn mắt, chế nhạo: "Nhóc con, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, mấy anh em đây chịu giúp ngươi, đó là phúc phận của ngươi." "Đúng vậy, Hổ Tử nói không sai!

Diệp đạo hữu, ta chưa nhắc nhở ngươi, sinh linh trong thế giới hoa bây giờ đều là Thánh cấp, ngươi ngay cả một món Thánh binh cũng không có, làm sao đối phó?" Phún Tử vẫy tay ngắt lời Ngũ Khối, chậm rãi nói: "Diệp đạo hữu nên hiểu rõ, theo quy định của bộ lạc, nếu vườn cây năm nay không ra được ba mươi sáu quả Nguyên Lực Châu, năm sau sẽ bị hủy bỏ tư cách quản lý.

Nếu một quả Nguyên Lực Châu cũng không kết được, vậy sẽ bị khắc dấu nô ấn, nặng nhẹ thế nào, Diệp đạo hữu nên cân nhắc cho kỹ, bây giờ không phải lúc cứng đầu đâu!" "Đó là chuyện của Diệp mỗ, không phiền các vị lo, quản tốt chuyện của mình đi là được!" Diệp Hàn đáp lại, không thèm để ý đến mấy người họ nữa, bước một bước vào thế giới hoa của cây thứ ba, tiếp tục dọn dẹp sâu hại.

"Thằng nhóc khốn kiếp!

Chương 541

Cho mặt mũi không biết điều!" "Mẹ nó!

Tức chết lão tử rồi, ta nói rồi, thằng nhóc này quá ngang bướng, cứ chờ xem, theo ta thấy, một quả Nguyên Lực Châu cũng không có được đâu." "Mặc kệ hắn làm gì, ta đảm bảo, hắn sẽ chết rất thảm!" Ba người Phún Tử bực tức, rồi cũng tiến vào thế giới hoa, tàn sát sinh linh trong đó.

"Ai ~~~" Lục Mao thở dài một hơi, cũng tiến vào thế giới hoa, gã cũng cảm thấy Diệp Hàn có chút cố chấp.

Tiếp theo, Diệp Hàn bung hết chiến lực, mỗi ba hơi thở có thể dọn sạch sinh linh trong một thế giới hoa.

Bận rộn một canh giờ, sâu hại của ba mươi tư cây Nguyên Lực Thụ còn lại đều được dọn dẹp sạch sẽ.

So với anh, đám người Phún Tử chậm hơn rất nhiều, sinh linh bên trong không ngừng tiến hóa, đến khi Diệp Hàn hoàn thành công việc, bọn họ còn chưa giải quyết xong cây Nguyên Lực Thụ thứ hai.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thời gian kéo dài càng lâu, sinh linh bên trong càng mạnh, việc dọn dẹp càng khó khăn.

Có những sinh linh mạnh mẽ, họ căn bản không đối phó được, cần người khác giúp đỡ mới giải quyết được vấn đề.

Thấy Diệp Hàn không còn dọn dẹp sâu hại, đám người Phún Tử mặt lạnh chế giễu, đương nhiên không biết Diệp Hàn đã dọn xong, chỉ nghĩ rằng anh không đối phó được sinh linh trong thế giới hoa, dứt khoát từ bỏ.

Chiến đấu ròng rã bảy ngày bảy đêm, đám người Phún Tử mới từ

thế giới hoa đi ra.

Từ hành động và sắc mặt của họ, Diệp Hàn cũng có thể đoán được, ngoài Phún Tử ra, Hổ Tử, Lục Mao, Ngũ Khối ba người dường như đều không hoàn thành nhiệm vụ.

Bốp bốp bốp ~~~ Sáng sớm.

Từng đóa hoa màu đỏ sẫm rơi xuống, trong vườn của mỗi nhà, lần lượt mọc ra những Nguyên Lực Châu to bằng hạt đậu nành.

Cây Nguyên Lực Thụ của Diệp Hàn mỗi cây đều có mười hai quả, còn vườn của đám người Phún Tử mỗi cây chỉ có chín quả.

Lúc này, tuy Nguyên Lực Châu của mọi người đều đã kết thành, nhưng có những quả bị thiếu hụt bẩm sinh, giai đoạn đầu không nhìn ra được.

Ngay cả khi sinh linh trong hoa không bị tiêu diệt một con nào, Nguyên Lực Châu cũng sẽ kết quả.

Chỉ là, theo thời gian trôi đi, những Nguyên Lực Châu thiếu hụt bẩm sinh đó sẽ rụng.

Thời gian rụng quả cũng không nhất định, có lúc dài, có lúc ngắn.

Dọn dẹp xong sâu hại, bước tiếp theo là bón phân.

Đám người Phún Tử đi đến một khu chợ trong bộ lạc, mua về các loại phân bón, đều đặn rải trong vườn.

Đối với công việc này, Diệp Hàn như không thấy, anh cũng muốn bón phân, nhưng không có cách nào, không có tiền.

Nhưng không sợ, ta có Mộc chi Thánh đạo và Sinh mệnh Thánh đạo.

Đối với mấy vị Đại Thánh Nhân, bón phân đương nhiên không thành vấn đề, những việc tiếp theo khá đơn giản, trước khi Nguyên

Lực Châu chín, dọn dẹp cỏ dại một lần nữa, về cơ bản là không có việc gì để làm.

Diệp Hàn không bón phân, nhưng vẫn như cũ mỗi ngày truyền vào một đạo Mộc chi Thánh đạo nguyên lực và một đạo Sinh mệnh Thánh đạo nguyên lực.

"Hừ!

Nhóc con, vừa không bón phân, cũng không trừ sâu, có thể kết ra Nguyên Lực quả mới lạ!" "Chờ xem trò cười đi!

Ta dám đảm bảo, nhóc con một quả Nguyên Lực Châu cũng không giữ được." "Đúng vậy, còn nửa năm nữa, đến lúc thu hoạch, có trò hay để xem rồi!" "Hê hê hê ~~~" "Ha ha ha ha ~~~" "Kéc kéc kéc ~~~~" Trong thời gian rảnh rỗi, mấy người Phún Tử thỉnh thoảng lại chế giễu Diệp Hàn một trận.

Mười ngày trôi qua.

Bụp!

Đột nhiên một tiếng động nhỏ thu hút sự chú ý của Lý Mục và những người khác, trong vườn của Lục Mao, có một quả Nguyên Lực Châu rụng.

Sau khi quả Nguyên Lực Châu đó rơi xuống đất, màu sắc nhanh chóng trở nên khô héo, nguyên lực bên trong nhanh chóng tiêu tan, sau đó bị Nguyên Lực Thụ hấp thụ.

"Phún Tử thúc, không xong rồi, cây Nguyên Lực Thụ của con bắt đầu rụng Nguyên Lực Châu rồi." Nhìn Nguyên Lực Châu khô héo, sắc mặt Lục Mao không được tốt cho lắm.

"Lục Mao đừng vội, Nguyên Lực Châu rụng là chuyện bình thường, không thể tránh khỏi, nhưng yên tâm, năm nay ngươi tiến bộ nhiều, thu hoạch chắc chắn sẽ tốt hơn năm ngoái." Ngũ Khối bên cạnh

vừa an ủi xong Lục Mao, sắc mặt của gã cũng sa sầm xuống, trong vườn của gã, đồng thời có hai quả Nguyên Lực Châu chưa lớn đã rụng.

"Mẹ kiếp!" Ngũ Khối buột miệng chửi một câu, sắc mặt của đám người Phún Tử cũng không còn nụ cười.

Mỗi năm vào lúc này, là lúc lo lắng nhất, nhìn từng quả Nguyên Lực Châu của mình rụng xuống, khỏi phải nói là khó chịu đến mức nào.

Phải biết rằng, trong mỗi ba quả Nguyên Lực Châu, có một quả thuộc về mình, đó đều là tiền cả.

Trong một ngày, năm người bao gồm cả Diệp Hàn đều đang chú ý đến Nguyên Lực Thụ từng giờ từng khắc, vì đã bắt đầu có Nguyên Lực Châu rụng.

Đó là mạng sống của Nguyên Lực Thụ, không quan tâm cũng không được.

Diệp Hàn cũng thấp thỏm không yên, dù sao đây là lần đầu tiên quản lý Nguyên Lực Châu, cuối cùng có thể kết được bao nhiêu quả, trong lòng anh cũng không chắc chắn.

Nhưng có một điều, Nguyên Lực Thụ của anh, so với Nguyên Lực Thụ của đám người Phún Tử thì tươi tốt hơn rất nhiều.

Chương 542

Sinh mệnh nguyên lực và Mộc thuộc tính nguyên lực không phải cho không.

Đây cũng chính là điều mà đám người Phún Tử trăm mối không thể lý giải.

Không hiểu tại sao, Diệp Hàn hai lần không bón phân, cũng không trừ sâu, mà Nguyên Lực Thụ lại mọc tốt hơn của họ?

Trong một ngày, Nguyên Lực Châu của bốn người Phún Tử đều có hiện tượng rụng quả, xui xẻo nhất là Ngũ Khối, ngày đầu tiên đã rụng năm sáu quả.

Duy chỉ có Diệp Hàn, một quả cũng không rụng. 102.

Xem ra thông qua một số sách vở cộng thêm sự hiểu biết của mình, Diệp Hàn biết rằng Nguyên Lực Châu sở dĩ rơi rụng là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, lúc trừ sâu không trừ sạch, Nguyên Lực Châu bị thiếu hụt bẩm sinh nên mới rụng.

Nguyên nhân thứ hai, sinh mệnh lực của Nguyên Lực Thụ không đủ, không thể chịu tải nhiều Nguyên Lực Châu hơn, cũng sẽ dẫn đến việc Nguyên Lực Châu rụng.

Đến đây, trái tim treo lơ lửng của Diệp Hàn cũng hoàn toàn thả xuống, anh dám chắc chắn, thu hoạch của mình chắc chắn sẽ tốt hơn đám người Phún Tử.

Bụp bụp bụp ~~~ Lại qua hơn hai mươi ngày, Nguyên Lực Châu của đám người Phún Tử mỗi ngày đều rụng.

Người rụng nhiều nhất là Lục Mao, Nguyên Lực Châu của gã còn

chưa đến bốn phần so với ban đầu.

Người tốt nhất là Phún Tử, Nguyên Lực Châu lúc này giữ được khoảng sáu phần.

Ngược lại, Diệp Hàn từ đầu đến cuối, Nguyên Lực Thụ không có hiện tượng rụng quả, gần một tháng trôi qua, không rụng một quả nào.

Mỗi một cây Nguyên Lực Thụ đều có mười hai quả Nguyên Lực Châu, trắng như tuyết, óng ánh trong suốt.

Không chỉ vậy, theo sự trưởng thành của Nguyên Lực Châu, sức sống cần thiết ngày càng nhiều, Nguyên Lực Thụ phổ biến bắt đầu trở nên héo úa, thậm chí có tình trạng lá vàng.

Vườn cây do Diệp Hàn quản lý lại khác, không những Nguyên Lực Châu không rụng, mà Nguyên Lực Thụ lại ngày càng tươi tốt.

"Mẹ nó!!

Thật là gặp quỷ, hắn đã dùng tà thuật gì vậy?" "Chết tiệt!

Hổ gia cũng đang thắc mắc đây?

Tại sao cây Nguyên Lực Thụ của hắn lại càng ngày càng tươi tốt.

Càng đáng ghét hơn là, một quả Nguyên Lực Châu cũng không rụng." "Có quỷ!

Thằng nhóc này nhất định có bí thuật, đáng ghét!!" Gần đây, đám người Phún Tử không còn chế giễu Diệp Hàn nữa.

Mỗi lần nhìn thấy mười hai quả Nguyên Lực Châu trên một cây, họ ghen tị đến phát điên.

Cũng vào lúc này, cỏ dại bắt đầu mọc lên.

Trong vườn của Diệp Hàn, không chỉ Nguyên Lực Thụ tươi tốt,

mà cỏ dại cũng mọc rất tốt.

Dọn dẹp cỏ dại, bước này không làm khó được mọi người, hai ba ngày là cơ bản đã dọn sạch.

Do cỏ dại tranh giành sức sống, Nguyên Lực Châu của đám người Phún Tử lại rụng một trận dữ dội.

Đến khi dọn sạch cỏ dại, Nguyên Lực Châu trong vườn của Phún Tử chỉ còn lại bốn phần.

Ngũ Khối và Hổ Tử không bằng, Nguyên Lực Châu chỉ còn lại khoảng ba phần.

Thảm nhất là Lục Mao, Nguyên Lực Châu rụng chỉ còn lại hai phần rưỡi.

Đáng ghét nhất là, Nguyên Lực Châu của Diệp Hàn, một quả cũng không rụng.

Nhìn vào vườn cây của họ, Diệp Hàn ước tính sơ bộ, những vườn cây này một năm có thể kết được hơn một trăm Nguyên Lực Châu, hai phần giao cho bộ lạc, trong tay còn lại hai ba mươi quả.

Nếu Nguyên Lực Châu của anh một quả cũng không rụng, ba mươi sáu cây Nguyên Lực Thụ, tổng cộng có thể mọc ra 442 quả Nguyên Lực Châu, một phần ba là 144.

Hình như thu hoạch của mình còn nhiều hơn cả bốn người họ cộng lại.

Bài toán này, kẻ ngốc cũng tính được, mấy người Phún Tử đương nhiên cũng sẽ tính.

Vì vậy.

Mỗi khi nhìn thấy vườn cây của Diệp Hàn quả sai trĩu cành, khỏi phải nói là bực bội đến mức nào.

Sự chế giễu ban đầu đối với Diệp Hàn, cũng biến thành sự ghen tị, tham lam, thậm chí là căm hận trần trụi.

Thời gian trôi đi.

Chương 543

Ba năm tháng thoáng qua.

Mùa thu hoạch đến, Nguyên Lực Châu của Diệp Hàn một quả cũng không rụng, tròn 442 quả.

Cùng ngày, bốn người Phún Tử cũng hái những quả Nguyên Lực Châu đã chín. 103.

Tiện tay cầm một quả Nguyên Lực Châu trong lòng bàn tay nghịch ngợm, Diệp Hàn cảm khái muôn vàn!

Đây mới thực sự là Hỗn Độn Châu a!

Hỗn Độn Châu mà Diệp Hàn có được ở Hồng Hoang năm xưa, căn bản là một quả Nguyên Lực Châu phế thải, so với Nguyên Lực Châu hiện tại, hoàn toàn không phải cùng một khái niệm.

Trong một quả Nguyên Lực Châu, ẩn chứa nguyên lực tinh thuần không thể tưởng tượng.

Thứ này nếu đặt ở Hồng Hoang, thế giới đó tuyệt đối không chịu nổi.

Nhưng ở Hồng Mông Thế Giới, chỉ đáng giá một châu tiền.

Đúng vậy, một châu tiền.

Tiền tệ của thế giới này, khi còn mọc trên cây, người ta gọi là Nguyên Lực Châu.

Khi dùng để giao dịch, gọi là một châu tiền.

Công dụng của nó là cung cấp nguyên lực tinh thuần cho người sử dụng, ngay cả khi nguyên lực bên trong bị hấp thụ một nửa, cũng có thể dùng như nửa châu tiền.

Nếu nguyên lực bị hấp thụ toàn bộ, sẽ không còn giá trị gì.

"Thằng nhóc chết tiệt!" "Thật may mắn, chẳng lẽ trong đất thật sự có bảo vật gì chăng." "Ta cũng thấy vậy, vườn cây của thằng nhóc đó, chắc chắn có thứ gì đó ghê gớm sắp xuất thế." "Ta thấy Hổ ca nói có lý, nếu không với bản lĩnh của thằng nhóc đó, tuyệt đối không thể trồng ra cây Nguyên Lực Thụ có mười hai quả được." Mọi năm, mỗi khi thu hoạch, tâm trạng của đám người Phún Tử đều rất tốt, nhưng năm nay lại chẳng vui vẻ chút nào.

Năm nay Lục Mao thu được 72 quả Nguyên Lực Châu, Ngũ Khối 85 quả, Hổ Tử hơn một quả, Phún Tử nhiều nhất, 109 quả.

Thu hoạch không hề kém so với mọi năm, thậm chí còn nhiều hơn một chút, nhưng so với Diệp Hàn thì kém xa.

Phần của Diệp Hàn năm nay còn nhiều hơn tổng thu hoạch của họ.

"Phún Tử, Hổ Tử, Ngũ Khối, Lục Mao, Diệp Hàn!

Ra đây." Lúc này, một người đàn ông trung niên bụng phệ, dáng vẻ thương nhân, khoảng năm mươi tuổi, tu vi trung cấp Thánh Nhân.

Người này là chấp sự dưới quyền Hoàng trưởng lão, Liễu Mộc, chủ yếu phụ trách thu Nguyên Lực Châu, người như vậy có không ít.

Trong Lôi Bộ, nông dân quản lý Nguyên Lực Thụ còn nhiều hơn chiến sĩ, những người này đều do Hoàng trưởng lão quản lý, nhưng Hoàng trưởng lão dù sao cũng chỉ có một người, những việc nhỏ như thu Nguyên Lực Châu, tự nhiên không cần ông ta đích thân hỏi đến.

Lấy Diệp Hàn làm ví dụ, nếu ban đầu không phải vì Lôi Tử Vân, Hoàng trưởng lão cũng không cần đích thân đưa anh đến.

Ở Lôi Bộ, trưởng lão là người cao cao tại thượng.

"Liễu chấp sự đến, chúng tôi xin ra mắt Liễu chấp sự!!" Đám

người Phún Tử vừa nghe thấy tiếng, từng người một vội vã chạy ra khỏi vườn, lần lượt hành lễ với Liễu chấp sự.

Liễu Mộc dù sao cũng là cấp trên trực tiếp của họ, quan lớn một cấp đè chết người, đối với ông ta, đương nhiên không dám bất kính.

Diệp Hàn đóng cửa vườn, cũng thong thả bước ra, chắp tay hành lễ với Liễu Mộc.

Anh đã gặp người này hai lần, khi vườn cây kết ra mười hai đóa hoa, đã từng kinh động Liễu Mộc đích thân đến xem.

"Diệp Hàn!

Không tệ!" Liễu Mộc khẽ gật đầu, khi nhìn Diệp Hàn, thái độ rõ ràng tốt hơn nhiều so với đám người Phún Tử.

"Lục Mao!" Sau đó, Liễu Mộc nhìn về phía Lục Mao, chậm rãi nói: "Năm nay thu hoạch bảy mươi hai quả Nguyên Lực Châu, cần nộp bốn mươi tám quả." Quy định của Lôi Bộ, tất cả thu hoạch được chia làm ba phần, nộp lên bộ lạc hai phần, mình giữ một phần.

Lục Mao tổng cộng thu được 72 quả Nguyên Lực Châu, nộp bốn mươi tám quả, còn lại hai mươi bốn quả.

"Liễu chấp sự, tổng cộng bốn mươi tám quả, ngài kiểm tra!" Lục Mao có chút không nỡ, nhưng vẫn lấy ra bốn mươi tám quả Nguyên Lực Châu, giao cho chấp sự.

Liễu chấp sự nhận Nguyên Lực Châu, ghi chép lại, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Lục Mao.

Sắc mặt Lục Mao hơi biến đổi, vội vàng lại lấy ra hai quả Nguyên Lực Châu đưa cho Liễu Mộc, cười nói: "Hai quả Nguyên Lực Châu, hiếu kính ngài!" Thấy cảnh này, Diệp Hàn không khỏi nhíu mày, Lục Mao đã nộp đủ phần, theo lý không cần đưa thêm nữa, hai quả Nguyên Lực Châu đó, rõ ràng là vào túi riêng của Liễu chấp sự.

Mẹ nó?!

Diệp Hàn không ngờ, người của Hồng Mông Thế Giới cũng biết tham ô.

Sau đó, Ngũ Khối, Hổ Tử, Phún Tử cũng nộp Nguyên Lực Châu.

Hổ Tử và Ngũ Khối cũng đưa cho chấp sự hai quả Nguyên Lực Châu, Phún Tử đưa ba quả.

Chương 544

Đây là quy định ngầm của Liễu chấp sự, tất cả những người dưới quyền, mỗi người đều phải nộp một phần mười cho ông ta.

Đương nhiên, Liễu chấp sự cũng không dám lấy nhiều, nếu không xảy ra chuyện, ông ta cũng không gánh nổi.

Chuyện này cũng không phải chỉ có một mình Liễu chấp sự làm, vài ba quả Nguyên Lực Châu, bị cấp trên biết được, cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm.

Như vậy khổ cho đám người Phún Tử, thu nhập một năm, phải mất trắng một thành.

“Diệp Hàn!

Khụ khụ khụ!” Sau khi Diệp Hàn nộp phần của mình, Liễu chấp sự vẫn nhìn chằm chằm vào anh.

Theo quy định, Diệp Hàn thu nhập 144 Nguyên Lực Châu, một phần mười là 14 quả.

Liễu chấp sự không có lý do gì để bỏ qua.

“Liễu chấp sự, sao vậy?” Diệp Hàn giả ngốc, tương tự như vậy, anh cũng giao 4 Nguyên Lực Châu cho chấp sự.

Dù sao thì Liễu chấp sự cũng không trực tiếp mở miệng đòi.

“Ngươi nói xem?” Liễu Mộc hỏi lại. 104.

Diệp Hàn vô tội nhún vai: “Ta làm sao mà biết được?” “Nhóc con!

Không biết điều à!” Sắc mặt của Liễu chấp sự trở nên lạnh lùng đi vài phần, ánh mắt nhìn Diệp Hàn không còn chút hòa nhã nào, ngược lại có chút âm u.

Ông ta là chấp sự, trung cấp Thánh Nhân, bất kể cấp bậc hay tu vi, đều cao hơn Diệp Hàn một bậc, trong số những người ông ta quản lý, chưa có ai dám to gan như Diệp Hàn.

Trong mắt ông ta, một con kiến, có thể tùy tay bóp chết!

"Ồ?

Liễu chấp sự, ta nên làm gì?" Diệp Hàn sắc mặt không đổi, bình thản mở miệng.

"Ta..." Liễu chấp sự không nói được gì nữa, ông ta thừa nhận, có quy định ngầm, mỗi người phải đưa một thành thu nhập, nhưng chuyện này không thể nói công khai.

"Hừ!" Ngũ Khối hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nhìn Diệp Hàn, nói: "Diệp Hàn!

Đừng có giả ngu, phải lấy ra một phần mười thu nhập, hiếu kính cho chấp sự đại nhân, sao lại không biết quy củ như vậy." Phún Tử gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta làm ngươi không thấy sao?" Lục Khối tiếp lời, huấn thị một câu: "Tổng thu nhập 144 Nguyên Lực Châu, nên hiếu kính Liễu chấp sự 14 quả, mau lấy ra, nếu không chấp sự đại nhân trách tội, nhóc con ngươi không chịu nổi đâu." Liễu Mộc nghe vậy gật đầu, những lời này ông ta không thể nói, nhưng đám người Phún Tử đã nói thay ông ta.

Diệp Hàn vẫn sắc mặt không đổi: "Tại sao phải hiếu kính Liễu chấp sự?" "…" Ba người nghe vậy sững sờ, không biết trả lời thế nào.

Phún Tử mắt sáng lên, chắp tay với Liễu Mộc: "Đương nhiên là để tỏ lòng hiếu kính với Liễu chấp sự." "Ra là vậy!" Diệp Hàn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nói: "Vậy thì không cần, ta không tỏ lòng hiếu kính!" Cái gì?!

Mấy người Phún Tử nghe vậy ngây người.

Liễu chấp sự là ai, là người nắm quyền sinh sát, bóp chết họ còn dễ hơn bóp chết một con sâu.

Diệp Hàn nói như vậy, rõ ràng là không coi chấp sự đại nhân ra gì.

"Diệp Hàn to gan, phạm thượng, tội đáng chém!" Liễu Mộc nổi giận, giơ tay tung một chưởng, vỗ về phía đỉnh đầu Diệp Hàn.

Một đòn hung mãnh mang theo sức mạnh của Sơn Thạch Thánh đạo, rõ ràng là muốn giết chết Diệp Hàn tại chỗ!

Ở Lôi Bộ, đương nhiên không cho phép tùy tiện giết người, nhưng ông ta là chấp sự, giết một cấp dưới, tuy có chút phiền phức, nhưng có thể giải quyết được.

Vút!

Thân hình Diệp Hàn khẽ động, như ma quỷ né được một chưởng của Liễu Mộc, sau đó thân hình lóe lên, đã ở sau lưng chấp sự.

Tốc độ nhanh đến mức đám người Phún Tử căn bản không nhìn rõ, ngay cả Liễu chấp sự cũng chỉ bắt được một đạo tàn ảnh.

Diệp Hàn sở hữu thuộc tính thời gian và không gian, ở Hồng Mông Thế Giới tuy không thể thay đổi thời không, nhưng lại có thể mang lại tốc độ mà người thường không thể sánh kịp.

Bùm ~~~ Diệp Hàn tiếp tục ra tay, một quyền dung hợp thuộc tính ngũ hành, hung hăng đánh vào lưng chấp sự.

Phụt!

Liễu chấp sự phun ra một ngụm máu lớn, đến khi phản ứng lại, cổ của ông ta đã bị một bàn tay lớn bóp chặt, như gọng kìm bằng thép, không thể giãy thoát.

"…" Liễu Mộc kinh hãi, vạn lần không ngờ, một sơ cấp Thánh

Nhân lại có thể phát ra sức chiến đấu kinh khủng như vậy.

"Còn muốn Nguyên Lực Châu không?" Trong đôi mắt lạnh lùng của Diệp Hàn, lóe lên một tia sát khí.

Anh đã sống không biết bao nhiêu kỷ nguyên, tâm trí đã sớm trưởng thành.

Trước đó đám người Phún Tử châm chọc khiêu khích, anh đều không ra tay, vì bọn họ không có địch ý với anh, cũng không có xung đột lợi ích, Diệp Hàn sẽ không để tâm, ra tay với họ không có ý nghĩa.

Chương 545

Nhưng Liễu chấp sự ra tay đòi một thành thu nhập, còn động sát tâm với anh, ý nghĩa đã khác.

“Tha mạng!

Diệp Hàn đại nhân tha mạng, ta không dám nữa!” Liễu chấp sự vội vàng mở miệng cầu xin, ông ta cảm nhận rõ ràng, Diệp Hàn đã động sát khí với mình.

“…” Đám người Phún Tử kinh ngạc, trăm mối không thể lý giải, Diệp Hàn chỉ là sơ cấp Thánh Nhân, sao lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, một tay trấn áp trung cấp Thánh Nhân?

“Cút!” Buông Liễu chấp sự ra, Diệp Hàn lạnh lùng quát!

“Tiểu nhân đi ngay, đi ngay!” Liễu chấp sự sợ mất mật, vội vàng rời khỏi đây.

Lúc này, Diệp Hàn có chút thực lực, nhưng lại không thể giết Liễu chấp sự.

Dù sao ông ta cũng là chấp sự, thân phận khác biệt, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ không hay.

Dạy dỗ một trận là được, anh không làm gì sai.

Nếu Liễu chấp sự âm thầm ra tay với anh, Diệp Hàn cũng không sợ, có 144 Nguyên Lực Châu, cộng thêm 10 điểm Ngộ đạo trị, đủ để thực lực của anh tăng vọt trong thời gian ngắn.

“Diệp Hàn đại nhân tha mạng!

Diệp Hàn đại nhân tha mạng!” “Diệp Hàn đại nhân, chúng tôi có mắt không tròng, không biết ngài có thực lực lợi hại như vậy.” “A a!

Diệp Hàn đại nhân, ngài đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, chuyện trước đây, Hổ Tử đã đắc tội nhiều, vạn lần xin tha mạng!" Đám người Phún Tử từng người một chắp tay hành lễ, nhớ lại những lời châm chọc khiêu khích trước đây đối với Diệp Hàn, họ vô cùng hối hận.

Lôi Bộ có nhiều quy định, nhưng cuối cùng đây vẫn là một thế giới thực lực vi tôn.

Bề ngoài không được giết người, nhưng âm thầm chết vài kẻ trồng trọt nhỏ bé, tuyệt đối sẽ không có ai truy cứu.

"Cút." Diệp Hàn lạnh lùng liếc mấy người một cái, khiến họ không khỏi rùng mình.

Đối với mấy người Phún Tử, Diệp Hàn đương nhiên không cần quá khách khí.

"À… Diệp Hàn đạo hữu,…" Lục Mao không rời đi, trước đó không đắc tội Diệp Hàn, vì vậy lương tâm không cắn rứt.

Nhưng gã có chút sợ hãi, một người có thể một tay trấn áp trung cấp Thánh Nhân, ai mà không sợ.

"Lục Mao đạo hữu, không cần căng thẳng!

Có gì cứ nói." Diệp Hàn cười cười, ra hiệu cho Lục Mao thả lỏng.

Thấy Diệp Hàn như vậy, Lục Mao mới thở phào nhẹ nhõm, chắp tay nói: "Diệp Hàn đạo hữu, là thế này, ngài đã đắc tội chấp sự, sau này hành sự phải cẩn thận, ông ta không phải kẻ dễ đối phó." Ý của gã rất đơn giản, Liễu Mộc rất có thể sẽ báo thù.

"Ừm!

Đa tạ Lục Mao đạo hữu nhắc nhở, Diệp mỗ trong lòng đã biết." Diệp Hàn cười nhạt nói.

“Vậy thì tốt!

Nhưng cũng không cần quá lo lắng, hôm nay Diệp đạo hữu không có gì sai, Liễu chấp sự bề ngoài không dám động thủ, còn âm thầm…” Nói đến đây, Lục Mao không nói tiếp nữa, bề ngoài chấp sự không dám ra tay, âm thầm tự nhiên cũng không dám, vì đánh không lại Diệp Hàn.

“An toàn là trên hết, thời gian gần đây, Diệp Hàn đạo hữu chỉ cần không ra khỏi bộ lạc, chắc sẽ không có chuyện gì.” Lục Mao nhắc nhở một câu như vậy.

Diệp Hàn gật đầu: “Đa tạ Lục Mao đạo hữu quan tâm, ta thường ở trong vườn, sẽ không có vấn đề gì.

Đúng rồi, Lục Mao đạo hữu, sau này gặp khó khăn, cứ đến tìm Diệp mỗ giúp đỡ!” “Đa tạ Diệp Hàn đạo hữu!” Lục Mao nghe vậy mắt sáng lên, vội vàng chắp tay cảm tạ.

Trong ba gian nhà tranh, Diệp Hàn nhắm mắt, ngồi xếp bằng trên giường, âm thầm vận chuyển Diễn Thiên Đại Đạo Quyết.

Hô hô hô ~~~ Nguyên khí tinh thuần trong Nguyên Lực Châu từ từ tiến vào cơ thể anh, mỗi một tia năng lượng đều tinh thuần đến mức không thể tin được, bằng nửa tháng khổ tu.

Rõ ràng, dùng Nguyên Lực Châu tu luyện, tốc độ nhanh hơn anh tưởng.

Bốp!

Nguyên Lực Châu khô héo rơi xuống đất, Diệp Hàn mở mắt ra.

Kim chi Thánh đạo nguyên lực viên mãn!

Không tệ!

Chỉ một quả Nguyên Lực Châu đã khiến Kim thuộc tính nguyên

lực tăng đến cực hạn, chỉ thiếu một chút nữa là có thể bước vào trung cấp Thánh Nhân.

Nhưng tu vi của anh cũng bị kẹt ở đây, vì sự hiểu biết về Kim thuộc tính chưa đạt đến cảnh giới trung cấp Thánh Nhân.

Điều này không liên quan đến nguyên khí, mà dựa vào ngộ tính cá nhân, nếu không thể lĩnh ngộ thuộc tính, có nhiều nguyên khí hơn nữa cũng vô dụng.

Cảnh giới này cũng đã kìm hãm vô số người, về cơ bản tất cả sơ cấp Thánh Nhân đều bị kẹt ở cảnh giới này.

Chương 546

Còn khi nào có thể đột phá, phải xem ngộ tính và thiên phú cá nhân.

Như đám người Phún Tử, đều bị kẹt ở cảnh giới này, đối với họ, nguyên lực không phải vấn đề, lĩnh ngộ cảnh giới mới là quan trọng nhất.

Một khi lĩnh ngộ được thuộc tính đến cảnh giới trung cấp Thánh Nhân, tu vi cảnh giới tự nhiên sẽ đột phá.

Diệp Hàn cũng vậy, nhưng anh đã hoàn thành nhiệm vụ, có 10 điểm Ngộ đạo trị, Ngộ đạo trị chuyên dùng để lĩnh ngộ cảnh giới thuộc tính.

"Hệ thống!

Sử dụng Ngộ đạo trị!

Lĩnh ngộ Kim chi thuộc tính." "Đinh đông!

Túc chủ, cần tiêu hao 1 điểm Ngộ đạo trị, có sử dụng không?" "…" Điều khiến Diệp Hàn không ngờ là, để lĩnh ngộ một thuộc tính lên cảnh giới trung cấp Thánh Nhân, chỉ cần một điểm Ngộ đạo trị.

Tiến vào Hồng Mông Thế Giới cao cấp hơn, hệ thống và thế giới này không tương thích, đã trở nên khác biệt.

Ầm ~~~ Cơ thể Diệp Hàn tỏa ra những điểm sáng vàng, đồng thời trong đầu anh, sự hiểu biết về Kim chi thuộc tính trực tiếp tăng lên một cảnh giới.

Sau đó, vô số nguyên khí từ khắp nơi trong trời đất ùa đến, tiến vào cơ thể anh.

Thành công tấn cấp, thuận lợi tiến vào Thánh Nhân trung cấp.

Tiếp theo, Diệp Hàn tiếp tục vận chuyển công pháp, lại lấy ra một quả Nguyên Lực Châu.

Mộc chi nguyên lực viên mãn.

Thủy chi nguyên lực viên mãn.

Hỏa chi nguyên lực viên mãn.

Thời gian nguyên lực viên mãn.

Không gian nguyên lực viên mãn.

Tiêu hao chín quả Nguyên Lực Châu, 9 điểm Ngộ đạo trị, tu vi của Diệp Hàn đại tiến.

Chín loại Thánh đạo, toàn bộ tiến giai Thánh Nhân trung cấp.

Thực lực của Diệp Hàn đại tiến, chiến lực tăng cường trăm lần, anh có cảm giác, nếu lại chiến đấu với Liễu chấp sự, không cần bất kỳ thuộc tính nào, chỉ dựa vào nguyên lực, một ngón tay cũng có thể bóp chết ông ta.

Phải biết rằng, hiện tại trong cơ thể Diệp Hàn có chín loại Thánh đạo, chỉ riêng nguyên lực đã nhiều hơn chín lần so với tu sĩ đơn thuộc tính bình thường.

Ngày hôm sau.

"Diệp đạo hữu, tại hạ Lục Mao!" Bên ngoài vườn cây, giọng nói của Lục Mao truyền đến, Diệp Hàn thân hình lóe lên đi ra khỏi vườn, vẫy tay mở trận pháp.

Không chỉ Lục Mao đến, mà Phún Tử, Hổ Tử, và Ngũ Khối cũng đến.

"Chúng tôi ra mắt Diệp đạo hữu…" Ba người Phún Tử cúi đầu,

không dám nhìn Diệp Hàn.

“Trung cấp Thánh Nhân, Diệp đạo hữu, ngươi, ngươi…” Lục Mao há hốc miệng, không thể nào tin được, Diệp Hàn đã đột phá trung cấp Thánh Nhân.

“?!” Ba người Phún Tử, lần lượt kinh ngạc ngẩng đầu.

Trên người Diệp Hàn, họ đều cảm nhận được một luồng áp lực.

Rõ ràng, Diệp Hàn đã đột phá trung cấp Thánh Nhân, chỉ trong một đêm, đột phá trung cấp Thánh Nhân, thật khiến người ta khó hiểu.

Thờ ơ liếc đám người Phún Tử một cái, ánh mắt Diệp Hàn dừng lại trên người Lục Mao.

“Lục Mao đạo hữu, tìm ta có việc gì?” Diệp Hàn hòa nhã cười.

“Diệp Hàn, đạo hữu, không không!

Diệp Hàn đại nhân, là họ tìm ngài.” Lục Mao đưa tay, chỉ vào đám người Phún Tử.

“Các ngươi có việc gì?” Diệp Hàn nhìn đám người Phún Tử, ngữ khí rõ ràng đã tệ đi rất nhiều.

Đồng thời khi nói, anh tự nhiên tỏa ra khí thế.

Uy nghiêm của trung cấp Thánh Nhân, khiến ba người càng thêm kinh hãi, một câu cũng không dám nói.

“Diệp Hàn đại…” Lục Mao vừa định nói, lại bị Diệp Hàn ngăn lại, cười nói: “Cứ gọi ta là Diệp Hàn đạo hữu là được.” “Diệp Hàn đạo hữu, họ đến để chịu tội!” Lục Mao vừa dứt lời, ba người liền quỳ rạp xuống đất.

“Diệp Hàn đại nhân, chuyện trước đây là tôi sai, hy vọng đại nhân không ghi hận.” “A!

Diệp Hàn đại nhân, tôi dập đầu lạy ngài, xin ngài nhất định đừng để trong lòng.” “Đúng đúng đúng!

Chương 547

Mấy ngày trước chúng tôi làm không phải, xin mời Diệp Hàn đại nhân đến bộ lạc ăn một bữa thịnh soạn." "Diệp Hàn đại nhân…" Ba người Phún Tử hối hận vô cùng, trước đó không biết thực lực của Diệp Hàn, luôn chế giễu, sợ rằng anh sẽ sinh lòng oán hận mà ra tay với họ.

Hôm nay vừa thấy tu vi của Diệp Hàn tăng lên Thánh Nhân trung cấp, càng thêm hoảng sợ.

Khi còn là sơ cấp Thánh Nhân, Diệp Hàn đã có thể trấn áp Liễu Mộc chấp sự, bây giờ tu vi đại tiến, họ chỉ có thể ngước nhìn.

Với sức chiến đấu hiện tại, anh có thể từ chức nông dân, đi làm một chiến sĩ, thu nhập sẽ còn cao hơn. 105.

Một khi trở thành chiến sĩ, địa vị ở Lôi Bộ lập tức trở nên cao quý, những nhân vật như Liễu chấp sự trước mặt chiến sĩ chẳng là cái thia gì cả.

Lôi Bộ thường xuyên xảy ra chiến đấu với các bộ lạc bên ngoài, tất cả mọi người có thể sống cuộc sống an nhàn, cũng phải dựa vào những chiến sĩ đó.

Thu nhập của chiến sĩ khá cao, mỗi năm dù không làm gì, cũng có mấy trăm châu tiền.

Diệp Hàn vẫy tay ngắt lời mấy người, nói: "Được rồi!

Chuyện quá khứ có thể bỏ qua, sau này an phận một chút, ta sẽ không tìm phiền phức." "Đa tạ Diệp đại nhân…" Mấy người nghe vậy lộ vẻ vui mừng, vội vàng cảm tạ; Phún Tử tiến lên một bước: "Diệp đại nhân, ba ngày sau, tôi sẽ đến bộ lạc mời đại nhân uống

rượu.” “Không cần, uống rượu thì thôi.” Diệp Hàn vẫy tay từ chối.

“Diệp đạo hữu.” Lục Mao tiến lên, cười nói: “Là thế này, ba ngày sau, trong bộ lạc sẽ có một phiên chợ nhỏ khai trương, chúng tôi đến đó để mua sắm một số vật dụng.

Hay là ngài nhận lời Phún Tử thúc đi, nếu không họ sẽ không yên lòng.” “Chợ?

Tốt!

Vậy cùng đi đi!” Diệp Hàn gật đầu đồng ý, từ khi đến đây, anh chưa từng đến bộ lạc, vì không có tiền.

Bây giờ có Nguyên Lực Châu, cũng có thể đi tiêu xài một chút, hơn nữa, Diệp Hàn trên tay không có binh khí, cũng muốn đi xem thử, có thể mua được một món Thánh binh vừa tay không.

“Diệp Hàn.” Xa xa truyền đến giọng nói quen thuộc, Diệp Hàn nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một lão giả mặt mày thanh tú từ xa bước đến, tốc độ cực nhanh, một bước vượt qua mấy trăm trượng, nói chuyện đã đến vườn của Diệp Hàn.

Hoàng trưởng lão.

Diệp Hàn và đám người Phún Tử đều nhận ra người này.

Ở Hồng Mông Thế Giới, đạo pháp cao siêu, nhưng ngay cả Hoàng lão là Đại Thánh cảnh giới cũng không thể phi hành.

Trừ khi đột phá Đại Thánh cảnh giới mới có thể ngự không phi hành.

“Chúng tôi ra mắt Hoàng trưởng lão!” Diệp Hàn và năm người lần lượt hành lễ.

Ở Lôi Bộ, Hoàng trưởng lão chuyên quản lý dân thường, thân phận cao quý, còn trên cả chấp sự, vì vậy mấy người không dám có

chút chậm trễ.

“Ừm.” Đến vườn của Diệp Hàn, ánh mắt Hoàng trưởng lão lướt qua mấy người Phún Tử, rồi dừng lại trên người Diệp Hàn.

“Thánh Nhân trung cấp!” Nhìn rõ tu vi của Diệp Hàn, ánh mắt Hoàng trưởng lão không khỏi kinh ngạc.

Tám chín tháng trước, ông ta đích thân đưa Diệp Hàn đến vườn cây này, lúc đó, Diệp Hàn chỉ là một sơ cấp Thánh Nhân, cũng không biết, chưa đầy một năm, lại đột phá trung cấp Thánh Nhân, trong mắt Hoàng trưởng lão.

Đây tuyệt đối là thiên tài hiếm có.

“Quả nhiên là thiên tài a!

Chẳng trách thiếu tộc trưởng lại đưa cậu vào bộ lạc!” Hoàng trưởng lão trong lòng kinh ngạc, nhưng không biểu hiện ra ngoài, cười nói: “A a!

Diệp tiểu hữu, tu vi của cậu đã tiến vào Thánh Nhân trung cấp, có thể tham gia khảo hạch chiến sĩ rồi.

Vượt qua khảo hạch, có thể trở thành một chiến sĩ của Lôi Bộ.

Ta thấy vườn cây này, không cần quản lý nữa.” Thái độ đối với Diệp Hàn rõ ràng đã thay đổi, ngay cả cách xưng hô cũng biến thành Diệp tiểu hữu.

Là một trưởng lão, đối với một nông dân cấp dưới như vậy, tuyệt đối không thể tưởng tượng.

Đám người Phún Tử nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Họ không ngờ, Hoàng trưởng lão lại chuyên môn đến xem Diệp Hàn, càng không ngờ, lại đối với Diệp Hàn khách khí như vậy.

“Đa tạ Hoàng trưởng lão tài bồi, Diệp Hàn hiện tại, không có ý định trở thành chiến sĩ!” Diệp Hàn mỉm cười đối đáp, sau đó ánh mắt chuyển động, đổi chủ đề, hỏi: “Hoàng trưởng lão hôm nay quang lâm, không biết có việc gì?” Hoàng trưởng lão sắc mặt nghiêm túc, mới nói đến chuyện chính: “Hôm qua bản tọa kiểm tra sổ sách, mới biết vườn cây của cậu thu hoạch 442 quả Nguyên Lực Châu, đây là kỳ tích ngàn năm, đặc biệt đến xem.” Hoàng trưởng lão đã quản lý những người trồng Nguyên Lực Thụ nửa đời người, nhưng chưa từng nghe nói, có người có thể trồng ra mười hai quả Nguyên Lực Châu.

Hôm nay đến xem vườn cây của Diệp Hàn, rốt cuộc có gì khác biệt.

Đương nhiên, ông ta không cho rằng Diệp Hàn có khả năng trồng ra mười hai quả Nguyên Lực Châu, mà cảm thấy vườn cây đã xảy ra biến dị.

Xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy, rất có thể có dị bảo xuất thế, hoặc là điềm báo dị bảo xuất thế.

“Hoàng trưởng lão mời.” Diệp Hàn mời Hoàng trưởng lão vào vườn, ông ta cẩn thận quan sát khắp nơi trong vườn, phát hiện trong vườn, ngoài Nguyên Lực Thụ tươi tốt hơn một chút, không có biến cố gì xảy ra, càng không có hiện tượng dị bảo xuất thế.

“Thật kỳ lạ.” Ánh mắt Hoàng trưởng lão nghi ngờ, âm thầm suy nghĩ.

Chương 548

"Đúng rồi, Hoàng trưởng lão, Diệp Hàn có một việc muốn nhờ!" Diệp Hàn mở miệng, cắt ngang suy nghĩ của Hoàng trưởng lão, không chút do dự nói: "Cứ nói." "Tại hạ muốn bao địa!" "Bao địa???" "???" Lời vừa nói ra, không chỉ Hoàng trưởng lão sững sờ, mà cả đám người Phún Tử cũng sững sờ, trong ý thức của họ, không có khái niệm bao địa, càng không biết bao địa là cái gì.

Ý tưởng này, anh đã có từ lâu.

Thử nghĩ xem, hai mẫu vườn cây một năm thu nhập 144 tiền.

Nếu nhận thầu một nghìn tám trăm mẫu, đó là khái niệm gì?

Còn kiếm được nhiều hơn làm chiến sĩ, chiến sĩ một năm thu nhập mới có mấy trăm châu tiền, sao có thể so được với bao địa, chính vì vậy, khi Hoàng trưởng lão bảo anh xin làm chiến sĩ, anh mới dứt khoát từ chối.

Hôm qua khi gặp Liễu chấp sự, anh đã định đề nghị chuyện này, chỉ vì xảy ra xung đột với Liễu chấp sự, nên mới không đề cập đến. 106.

Thấy mấy người mặt mày ngơ ngác, Diệp Hàn giải thích: "Tại hạ muốn nhận thầu nhiều vườn cây hơn, như vậy thu nhập cũng có thể tăng lên một chút." Giải thích như vậy, Hoàng trưởng lão và những người khác lập tức hiểu ra, Hoàng trưởng lão không suy nghĩ, liền nói: "Có thể, cậu muốn nhận thầu bao nhiêu mẫu vườn cây?" "Hai trăm mẫu!" "Hít ~" Diệp Hàn vừa nói ra, đám người Phún Tử không ai không hít một hơi lạnh, hai trăm mẫu vườn cây, có quản lý được không?

Đừng nói là trừ sâu, chỉ riêng dọn cỏ dại cũng đủ mệt rồi.

Hoàng trưởng lão nhíu mày: “Hai trăm mẫu vườn cây, không phải là con số nhỏ, không được.” Ông ta không thể không từ chối, thật sự là Diệp Hàn nói quá lớn.

Hai trăm mẫu vườn cây, không phải chuyện đùa, nếu Diệp Hàn làm hỏng Nguyên Lực Thụ, ông ta cũng khó tránh khỏi bị liên lụy.

Diệp Hàn trịnh trọng nói: "Diệp mỗ ta đã mở lời, tất nhiên có mười phần chắc chắn, biết đâu kỳ tích sẽ xảy ra thì sao!" "Ồ!" Câu cuối cùng của Diệp Hàn đã làm Hoàng trưởng lão rung động.

Lão động lòng, kinh ngạc nhìn Diệp Hàn, dường như đang cân nhắc có nên đồng ý chuyện này không.

Nếu vườn cây hai trăm mẫu đều có thể kết ra mười hai viên Nguyên Lực Châu, vậy thì còn gì bằng!

Suy nghĩ hồi lâu, Hoàng trưởng lão lắc đầu, cảm thấy chuyện này có chút không đáng tin.

Vườn cây hai trăm mẫu, đừng nói là hắn, dù một Trung cấp Thánh nhân tự mình quản lý cũng không xuể. "Hoàng trưởng lão đừng quên, là ai đã giao ta cho ngài!" Không đợi Hoàng trưởng lão mở miệng từ chối, Diệp Hàn lại nói thêm một câu.

Người giới thiệu hắn cho Hoàng trưởng lão, tự nhiên là Tử Vân đại tiểu thư. "Chẳng lẽ đại tiểu thư..." Hoàng trưởng lão nhìn mảnh vườn hai mẫu của Diệp Hàn, dường như đã hiểu ra.

Một năm trước, lúc đại tiểu thư giới thiệu Diệp Hàn cho lão, đã đặc biệt dặn dò, để hắn trồng Nguyên Lực Thụ.

Thực ra lúc đó Lôi Tử Vân chẳng nghĩ nhiều, chỉ là tìm cho Diệp Hàn một công việc có thu nhập cao một chút.

Lúc này Diệp Hàn lôi Lôi Tử Vân ra chẳng qua là cáo mượn oai hùm.

Nhưng bây giờ Diệp Hàn trồng ra được mười hai viên Nguyên Lực Châu, trong mắt Hoàng trưởng lão mọi chuyện đã khác.

Lão cho rằng Diệp Hàn là nhân tài do Tử Vân đại tiểu thư đặc biệt mời đến. "Hoàng trưởng lão trong lòng hiểu là được!" Diệp Hàn ra vẻ thần bí, ném cho Hoàng trưởng lão một ánh mắt "ngài biết rồi đấy".

Hoàng trưởng lão hiểu ngay, tay áo vung lên: "Được, bản tọa đồng ý, giao cho ngươi hai trăm mẫu vườn." "Đa tạ Hoàng trưởng lão!" Diệp Hàn chắp tay cười. "Cái gì?" Phún Tử và những người khác chết lặng, không ngờ Diệp Hàn chỉ với ba câu hai lời đã xin được hai trăm mẫu vườn cây từ Hoàng trưởng lão.

Theo họ thấy, chuyện thế này đúng là cô nương lần đầu lên kiệu hoa.

Từ xưa đến nay, cũng chưa từng nghe ai có thể một hơi thầu hai trăm mẫu vườn cây. "Còn gì nữa không?" Hoàng trưởng lão hỏi. "Tại hạ muốn bốn người, chính là bốn người họ." Diệp Hàn chỉ vào bốn người Phún Tử đang ngây ra. "Có thể." Hoàng trưởng lão gật đầu, đại khái đã hiểu ý của Diệp Hàn. "Bốn người các ngươi, sau này theo Diệp Hàn, đất của các ngươi cũng thuộc về Diệp Hàn." "Cái gì?" "Hoàng trưởng lão..." "Không được, chúng ta cũng muốn..." "Ta..." Bốn người Phún Tử mắt trợn to hơn cả trứng bò, mẹ nó sang nhà người ta chơi mà lại bị gán đi luôn, vườn cây cũng mất sạch. "Giúp ta quản lý vườn cây, một năm ta trả một trăm châu tiền." Một câu của Diệp Hàn khiến bốn người lập tức máu huyết sôi trào. "Làm!

Ta làm!" "Một trăm châu tiền, đừng nói quản lý vườn cây, Hổ gia ta ăn cứt cũng làm." "Tốt quá rồi, phát tài rồi!!" Một trăm châu tiền là khái niệm gì?

Năm nay người có thu nhập cao nhất là Phún Tử cũng chỉ được ba mươi châu tiền. "Bản tọa về quy hoạch vườn cây cho các ngươi, cứ

chờ tiếp quản đi." "Cung tiễn Hoàng trưởng lão!" Hoàng trưởng lão rời đi, nhưng bốn người Phún Tử lại thấy lạnh sống lưng.

Một trăm châu tiền, thu nhập rất cao, nhưng phải quản lý hai trăm mẫu vườn cây.

Phải làm thế nào đây?

Chương 549

"Diệp Hàn đại nhân, ngài không thấy mình hơi bốc đồng sao?" "Ha ha!

Hai trăm mẫu vườn không phải chuyện nhỏ, lỡ làm hỏng thì chúng ta toi đời." "Hay là nói lại với Hoàng trưởng lão đi, chúng ta cứ thành thật trồng trọt thôi, rủi ro lớn quá." "..." "Hắc hắc!

Đã lên thuyền giặc của Diệp mỗ rồi, còn muốn chạy à?" "Hu hu hu..." Ba ngày sau.

Năm người Diệp Hàn lên đường từ sớm, đến trưa thì tới chợ phiên của bộ lạc.

Chợ phiên sầm uất, nền lát gạch xanh.

Đường đi thẳng tắp rộng rãi, xe ngựa như nước, người đi như rồng, tấp nập không ngớt.

Ven đường đủ loại sạp hàng bán rong, Thánh binh, linh dược, áo giáp phòng ngự, công pháp tu luyện sơ cấp, võ kỹ, nô lệ... mọi thứ cần thiết đều có đủ. "Không hổ là Hồng Mông Thế Giới." Diệp Hàn thầm lẩm bẩm, Thánh binh được xem là chí bảo ở Hồng Hoang thế giới, ở đây lại có thể thấy khắp nơi, bày đầy cả đường.

Bốn người Phún Tử cũng như bà Lưu vào Đại Quan viên, ánh mắt nhìn ngó khắp nơi, cái gì cũng muốn mua, cái gì cũng muốn có. "Mấy người muốn mua gì không?" Diệp Hàn hỏi. "Ta muốn đổi một cây thương mới.

Năm ngoái muốn đổi nhưng không đủ tiền, năm nay kiếm được một ít, bán vũ khí cũ đi nữa chắc là đủ." Lục Mao lấy ra cây trường thương có phần cũ nát, lắc lắc. "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, rồi nhìn

sang mấy người Phún Tử.

Phún Tử: "Ta không cần, chỉ đi dạo, sắm sửa chút đồ lặt vặt." Hổ Tử: "Diệp Hàn đại nhân, ta muốn mua một loại thân pháp tu luyện." Ngũ Khối: "Ta cần một loại chiến kỹ dạng công kích, để xem ở đây có cái nào phù hợp không." Diệp Hàn gật đầu: "Vậy mọi người tự tản ra đi, tối tập trung lại ở đây.

Lục Mao, ta đi xem vũ khí với ngươi." Từ khi đến Hồng Mông Thế Giới, Diệp Hàn vẫn chưa có Thánh binh, cũng định mua một món. "Được, Hổ Tử, đi với ta sang bên kia xem trước!" Ngũ Khối lập tức kéo Hổ Tử đi.

Phún Tử không đi, đề nghị: "Diệp Hàn đại nhân, chúng ta đã đến đây rồi, hay là đi mua ít phân bón, để dành cho vụ cày bừa mùa xuân năm sau." "Không cần, chuyện phân bón để sau!" Diệp Hàn xua tay từ chối, quản lý Nguyên Lực Thụ không cần dùng phân bón. "Vậy được rồi!

Đại nhân, vậy ta xin cáo từ trước." Phún Tử chắp tay hành lễ, rồi biến mất trong đám đông. "Lục Mao, chúng ta đi đâu?" Diệp Hàn không rành nơi này, không biết tiệm vũ khí nào tốt hơn. "Bách Luyện Thánh Đường, Thánh binh ở đó đều do người của nhà Bách Lý luyện chế, chất lượng tốt hơn Thánh binh thông thường một chút.

Nếu may mắn, biết đâu có thể mua được Thánh binh do chính Bách Lý trưởng lão luyện chế." "Dẫn đường đi." Theo sự dẫn đường của Lục Mao, hai người đến Bách Luyện Thánh Đường.

So với các sạp hàng ven đường, nơi này quy củ hơn nhiều.

Bước vào đại điện, bên trong là từng hàng giá vũ khí, đặt đủ loại binh khí, đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, cái gì cũng có.

Đẳng cấp vũ khí đều thống nhất là Thánh binh.

Như Lục Mao đã nói, Thánh binh ở đây chất lượng có phần tốt hơn.

Người mua Thánh binh không ít, cách mua cũng đơn giản, tự mình lựa chọn, chọn xong ra cửa thanh toán là được.

Mỗi món Thánh binh đều có niêm yết giá rõ ràng, Diệp Hàn xem qua, giá Thánh binh ở Bách Luyện Đường cũng cao hơn một chút.

Thấp nhất khoảng ba mươi châu tiền, cao nhất cũng không quá một trăm châu tiền. "Ta muốn cái này!" Lục Mao dường như đã có lựa chọn từ trước, vừa vào tiệm liền lấy một cây trường thương màu đồng xanh, thân thương cổ kính uy nghiêm, mũi thương sáng trắng, sắc bén bức người.

Liệt Diễm Ma Thương, giá bán năm mươi châu tiền. "Không tệ!" Diệp Hàn liếc nhìn.

Đối với tu sĩ ở thế giới này, Thánh binh rất quan trọng, có thể phát huy ra sức tấn công gấp mười lần bản thân.

Lúc trước khi Diệp Hàn chiến đấu với những sinh linh kia, sở dĩ có thể nhanh chóng giành thắng lợi là vì nguyên khí trong cơ thể hắn hùng hậu, cứng rắn áp chế đối phương.

Nếu có Thánh binh, mỗi một đòn tấn công, thông qua Thánh binh kích phát ra, lực công kích đều sẽ tăng vọt gấp mười lần.

Đương nhiên, thứ có thể tăng sức tấn công không chỉ có Thánh binh.

Đồng thời còn có công pháp, chiến kỹ, thần thông, phòng ngự, tốc độ... các phương diện khác.

Cần phải bỏ tiền ra mua nhiều thứ hơn để tăng sức chiến đấu.

Chương 550

Diệp Hàn hiện tại, tuy sức chiến đấu hơn người, nhưng đều là nhờ thuộc tính cộng dồn mà có.

Nếu các phương diện đều trang bị đầy đủ, sức chiến đấu của hắn sẽ còn tăng gấp đôi.

Tiếc là, Diệp Hàn bây giờ không có tiền, hắn hiện có 135 châu tiền, nhưng khi thực sự đến chợ phiên mới phát hiện dường như không đủ dùng. "Diệp Hàn đại nhân, ta lấy cái này!" Tuy đã quyết định, nhưng Lục Mao vẫn hỏi ý kiến Diệp Hàn. "Đừng vội!

Cứ xem thêm đã!" Diệp Hàn lại lắc đầu, ra hiệu Lục Mao đặt Liệt Diễm Ma Thương xuống. "Cũng được!" Lục Mao gật đầu, cuối cùng luyến tiếc đặt xuống.

Hai người dạo quanh đại điện, gần như xem hết tất cả các loại thương, nhưng vẫn không chọn được cây nào phù hợp. "Hệ thống?" Cuối cùng, hết cách, Diệp Hàn đành phải cầu cứu hệ thống.

Theo sự chỉ dẫn của hệ thống, Diệp Hàn tìm thấy một cây trường thương đen kịt, thân thương có vẻ hơi thô kệch, mũi thương cũng đen bóng.

Nhìn ngắm nửa ngày cũng không ra manh mối gì, nhưng hệ thống đã chọn, chắc chắn có lý do của nó. "Bách Dạ Long Thương?" Nhìn cây thương này, Lục Mao nhíu mày.

Cây thương này, bất kể là tay nghề hay các phương diện khác đều thua xa Liệt Diễm Ma Thương, giá bán chỉ có 40 châu tiền. "Đại nhân, cái này được không?" Lục Mao nghi ngờ.

Diệp Hàn kiên quyết nói: "Nghe ta là được." "Được!

Đại nhân, ta nghe ngài!" Lục Mao cắn răng, cuối cùng lấy Bách Dạ Long Thương.

Việc chọn cây thương này hoàn toàn là dựa vào sự tin tưởng đối với Diệp Hàn, chứ hắn hoàn toàn không ưng ý. "Thôi được rồi, dù sao cũng rẻ hơn 10 châu tiền." Lục Mao tự an ủi mình như vậy.

Soạt!

Tiếp đó, Diệp Hàn từ trên một giá vũ khí rút ra một thanh phong kiếm cổ xưa, kiểu dáng cổ kính, kiếm dài ba thước ba tấc ba.

Một thanh Thánh binh bình thường không thể bình thường hơn, giá bán ba mươi châu tiền, còn rẻ hơn cây thương của Lục Mao. "Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm, chọn nó." Diệp Hàn khẽ gật đầu. "Đại nhân, được không vậy?" Lục Mao không bình tĩnh nổi nữa, bỗng dưng cảm thấy Diệp Hàn chọn vũ khí không hề nhìn vào chất lượng, mà là cái nào rẻ thì lấy cái đó. "Sau này ngươi sẽ hiểu!" Diệp Hàn vỗ vai hắn, cho một ánh mắt an tâm. "Chỉ đành vậy!" Lục Mao luyến tiếc nhìn Liệt Diễm Ma Thương một cái, rồi cùng Diệp Hàn đi về phía quầy thu ngân. "Bao nhiêu tiền?" Lục Mao tùy ý đặt Thánh binh lên quầy.

Người phụ trách trông quầy là một người đàn ông trung niên, hơi mập, mắt híp lại, trông rất tinh ranh. "Gì đây?" Người đàn ông trung niên vừa thấy Bách Dạ Long Thương, đôi mắt híp của gã không khỏi trợn to ra một chút. "Sao vậy?" Lục Mao khó hiểu.

Trung niên chưởng quỹ cười lớn nói: "Tiểu tử, ngươi gặp may lớn rồi.

Nói thật không giấu gì, cây Bách Dạ Long Thương này là do Bách Lý trưởng lão tự tay luyện chế đó." "Cái gì?

Thật sự là do Bách Lý trưởng lão tự tay luyện chế!!" Thân hình gầy gò của Lục Mao run rẩy, kích động đến mức mặt đỏ bừng.

Thánh binh do Bách Lý trưởng lão tự tay luyện chế, tuy hắn chưa từng thấy, nhưng đã nghe qua.

Bất kể là vũ khí gì, chỉ cần qua tay Bách Lý trưởng lão, giá trị lập tức tăng gấp mười.

Nguyên nhân đơn giản, Bách Lý trưởng lão là đệ nhất Luyện khí sư của Lôi Bộ, Thánh binh do ngài luyện chế ra, uy lực ít nhất cũng mạnh hơn Thánh binh thông thường hai ba lần.

Thêm vào đó, Bách Lý trưởng lão là một tấm biển vàng, Thánh binh tự nhiên giá trị tăng gấp bội.

Đừng nói 40 châu tiền, dù là bốn trăm châu tiền cũng tuyệt đối có người muốn.

Trong tình huống bình thường, vũ khí do Bách Lý trưởng lão luyện chế đều sẽ khắc tên của ngài, để lại ký hiệu.

Như vậy, vũ khí được luyện chế ra, bất kể giá cả thế nào, đều sẽ bị mua ngay lập tức.

Nhưng Bách Dạ Quỷ Long Thương thì khác, không có ký hiệu đặc biệt.

Chương 551

Sở dĩ nó được đặt ở Bách Luyện Thánh Đường là vì đây là tiệm của Bách Lý trưởng lão, thỉnh thoảng ngài sẽ lén lút đặt vào một vài Thánh binh mình luyện chế.

Một khi có người chọn trúng, người của tiệm cũng sẽ rầm rộ tuyên truyền, đây là một chiêu cược, nhằm thu hút khách hàng mà thôi.

Đó cũng là lý do vì sao có người may mắn mua được vũ khí do Bách Lý trưởng lão luyện chế. "Hỏi hay lắm!" Trung niên chưởng quỹ đột nhiên cao giọng, sang sảng nói: "Tại hạ dám lấy biển hiệu Bách Luyện Thánh Đường ra đảm bảo, Bách Dạ Long Thương này, xác thực xuất từ tay Bách Lý trưởng lão, nếu có nửa lời dối trá, Bách Luyện Thánh Đường chúng ta từ nay đóng cửa không làm ăn nữa." Một tiếng hét này không hề nhỏ, không chỉ những người trong tiệm nghe rõ mồn một, mà cả con phố bên ngoài cũng đều nghe thấy. "Mẹ kiếp, thằng nhóc này phát tài rồi, lại chọn trúng Thánh binh do Bách Lý trưởng lão luyện chế." "Ha ha!

Đúng là số chó ngáp phải ruồi, ta mà có một cây vũ khí như vậy thì tốt rồi." "Mau đến Bách Luyện Thánh Đường, có người nhặt được bảo bối rồi, vũ khí do lão nhân gia tự tay luyện chế đó." "Mẹ nó!

Mau đi hóng hớt thôi!" Nhất thời, nơi này trở nên náo nhiệt, rất nhiều người tụ tập ở cửa, chỉ trỏ Lục Mao.

Lục Mao hoàn toàn ngơ ngác, kích động nhìn Diệp Hàn, phát hiện đối phương dường như đã liệu trước, vẻ mặt bình tĩnh. "Đại nhân, tôi... tôi... tôi..." Kích động đến nói không nên lời.

Thấy người càng ngày càng đông, Diệp Hàn nhíu mày: "Mau giao dịch đi!" "Cái này bao nhiêu tiền?" Lục Mao căng thẳng nhìn trung

niên chưởng quỹ. "40 châu tiền!

Giá niêm yết rõ ràng!!" Trung niên chưởng quỹ cười lớn, đã bày ra trò cược này, tự nhiên sẽ không hét giá cao.

Lục Mao lập tức giao dịch.

Vốn dĩ tiền của hắn có chút không đủ, cần phải dùng vũ khí cũ để đổi.

Giờ thì tốt rồi, vũ khí cũ cũng không cần bán nữa, giữ lại làm vũ khí thường dùng.

Bách Dạ Long Thương quá quý giá, không thể dễ dàng cho người khác thấy, có thể dùng làm át chủ bài. "Vị huynh đệ này, ta ra 100 tiền, chuyển vũ khí cho ta thế nào?" "Cút đi, 100 châu tiền mà đòi vũ khí Bách Lý trưởng lão tự tay luyện chế à?

Vị huynh đệ, ta ra 200 châu tiền." "Cho ta, cho ta, ta ra 300." "400 châu tiền, huynh đệ, thương lượng đi." "..." 107.

Trong chốc lát, không ít người nhìn về phía Lục Mao, ai nấy đều muốn mua Thánh binh. "Không bán!" Lục Mao động lòng, nhưng thái độ kiên định, trực tiếp thu Thánh binh lại. "Tỷ tỷ, hình như có người nhặt được vũ khí do Bách Lý trưởng lão luyện chế, chúng ta vào xem đi." Lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên, tiếp đó là hai bóng hình tuyệt mỹ bước vào Bách Luyện Thánh Đường. "Lôi Tử Vân?" Diệp Hàn trong lòng khẽ động, ánh mắt rơi trên khuôn mặt một nữ tử tuổi đôi mươi. "Lôi Tử Vân?" Diệp Hàn nhìn ra, người đứng ở cửa chính là đại tiểu thư Lôi Bộ, Lôi Tử Vân.

Đi cùng nàng là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi buộc tóc đuôi ngựa, dáng vẻ đáng yêu, có chút tinh nghịch.

Thiếu nữ tên là Lôi Linh Nhi, em họ của Lôi Tử Vân.

Tuy thân phận không bằng Lôi Tử Vân, nhưng cũng là người trong

dòng chính của Lôi gia.

Mấy tháng trước, Diệp Hàn mới đến Hồng Mông Thế Giới, không nhìn thấu tu vi của Lôi Tử Vân, nhưng bây giờ đã nhìn ra, nàng là Cao cấp Thánh nhân.

Diệp Hàn không khỏi thầm tắc lưỡi.

Lôi Tử Vân nhiều nhất cũng chỉ hai mươi tuổi, có thể ở độ tuổi này đột phá Cao cấp Thánh nhân, thiên phú của nàng có thể thấy được.

Xem ra so với thiếu tộc trưởng Lôi Hỗn cũng không hề thua kém, thậm chí còn mạnh hơn một bậc.

Tức thì, Diệp Hàn cũng hiểu ra, Lôi Tử Vân dù sao cũng là tiểu công chúa của Lôi Bộ, tài nguyên tu luyện của nàng tự nhiên không phải người thường có thể so sánh.

Mấy tháng qua, Diệp Hàn tiếp xúc đều là những người tầng lớp thấp nhất như Lục Mao, Ngũ Khối, đương nhiên không thể đặt ngang hàng với Lôi Tử Vân. "Linh Nhi, đông người quá, chúng ta đừng vào nữa." Liếc nhìn vào trong, Lôi Tử Vân khẽ chau mày.

Nàng cũng nhìn thấy Diệp Hàn, nhưng dường như mấy tháng không gặp, đã quên mất người này.

Cũng không thể trách được, Diệp Hàn so với mấy tháng trước, ngoài dung mạo không đổi, bất kể là tu vi hay khí chất đều đã có sự thay đổi trời long đất lở.

Diệp Hàn mấy tháng trước trọc khí chưa tan, ai cũng có thể nhìn thấu, dễ nhận ra.

Diệp Hàn bây giờ, đã giống hệt như một người bản địa của Hồng Mông Thế Giới.

Tức thì, Diệp Hàn cũng thu hồi ánh mắt, không quan tâm nữa.

Chương 552

"Oa!

Mỹ nhân quá!

Ai vậy?" "Cần phải hỏi sao, nhìn tu vi của nữ tử kia, tuổi còn trẻ đã là Cao cấp Thánh nhân, chắc chắn không phải người thường." "Không sai, theo ta đoán, là đệ tử dòng chính của Lôi gia." Rất nhiều người nhìn về phía hai người Lôi Tử Vân, hiển nhiên, những người có mặt ở đây không mấy ai nhận ra thân phận của Lôi Tử Vân. "Mọi người đừng tụ tập ở cửa nữa, nói thật không giấu gì, bên trong có Thánh binh do Bách Lý trưởng lão của chúng ta tự tay luyện chế, hay là vào thử vận may đi." "Đúng vậy!

Đi, chúng ta vào xem." "Phải lựa chọn kỹ mới được." "Thật không?

Tốt quá rồi, vào thôi." Những người ở cửa, lập tức có không ít người đi vào, cũng có một số người rời đi. "Hi hi!

Tỷ tỷ xem, người ít đi rồi, chúng ta mau vào thôi!" Lôi Linh Nhi tinh nghịch cười, không nói không rằng kéo Lôi Tử Vân vào tiệm.

Quầy thu ngân ở cửa tiệm vắng đi, chỉ còn lại Diệp Hàn và Lục Mao.

Diệp Hàn tiện tay lấy ra Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm, đặt lên quầy. "Hả!" Nhìn thấy Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm, trung niên chưởng quỹ không khỏi ánh mắt ngưng lại, rồi liếc nhìn Lục Mao, cuối cùng nhìn sang Diệp Hàn.

Thấy ánh mắt gã có vẻ khác lạ, Lục Mao hiểu ngay.

Không cần nói cũng biết, thanh kiếm mà Diệp Hàn đại nhân chọn

dường như cũng không tầm thường. "Cửu U Hoàng Tuyền!

Thú vị, thật thú vị nha." Trung niên chưởng quỹ đánh giá Diệp Hàn từ trên xuống dưới.

Khí thế của hắn và Lục Mao khác nhau một trời một vực, không cần chưởng quỹ nói cũng nhìn ra được.

Cây Bách Dạ Long Thương lúc nãy của Lục Mao cũng là do chàng trai trẻ này chọn ra. "Bao nhiêu tiền?" Diệp Hàn nhẹ giọng hỏi.

Hắn không muốn khoa trương, định giao dịch xong sẽ nhanh chóng rời đi.

Nhưng xem ra trung niên chưởng quỹ không có ý định giữ im lặng.

Người ta bày ra trò này là để nổi tiếng, lén lút bán đi thì còn ý nghĩa gì.

Gã cười lớn: "Ha ha ha!

Hôm nay là ngày gì vậy, hai vị tiểu hữu thật quá may mắn.

Thanh Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm này cũng là do Bách Lý trưởng lão tự tay luyện chế." "Cái gì?!" "Mẹ ơi!" "..." Trong chốc lát, vô số ánh mắt đổ dồn về phía Diệp Hàn và Lục Mao.

Ngay cả hai chị em Lôi Tử Vân cũng nhìn sang bên này. "Là hắn..." Nhìn Diệp Hàn, Lôi Tử Vân lộ vẻ suy tư, dường như đã gặp người này ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Diệp Hàn lập tức cười khổ, muốn khiêm tốn cũng không được. "Ha ha ha!

Vị đạo hữu này, xưng hô thế nào?" Trung niên chưởng quỹ chắp tay. "Diệp Hàn!" "Diệp Hàn?!!" Lôi Tử Vân ánh mắt ngưng lại, cuối cùng cũng nhớ ra.

Người này chính là người đến từ thế giới cấp thấp mấy tháng trước.

Điều khiến Lôi Tử Vân không ngờ tới là, chỉ mới qua tám chín tháng, tu vi của Diệp Hàn đã tiến vào Trung cấp Thánh nhân. "Diệp Hàn!" Lôi Linh Nhi bên cạnh giật mình, ánh mắt tinh ranh đánh giá Diệp Hàn từ trên xuống dưới.

Người khác không biết Diệp Hàn, nhưng thân là đệ tử dòng chính Lôi gia, Lôi Linh Nhi lại biết.

Không phải vì Diệp Hàn nổi tiếng, mà là sau sự kiện thú thân của Ngưu Ma Đại Thánh.

Có một tu sĩ bình thường tỏ tình với Lôi Tử Vân, vốn là chuyện không đáng nhắc tới.

Nhưng xảy ra trên người Lôi Tử Vân thì khác.

Lôi Tử Vân là tiểu công chúa của Lôi Bộ, người theo đuổi nàng vô số, nhưng Lôi Tử Vân chưa từng để ý ai.

Duy chỉ có Diệp Hàn kia lại được nàng đặc biệt chiếu cố, sắp xếp cho Hoàng trưởng lão.

Vì chuyện này, trong đám đệ tử dòng chính như Lôi Tử Vân, Diệp Hàn đã trở nên nổi tiếng.

Chương 553

Thậm chí còn có lời đồn, Lôi Tử Vân đã để mắt đến Diệp Hàn.

Lôi Linh Nhi và những người khác càng thường xuyên lấy chuyện đó ra trêu chọc Lôi Tử Vân. "Ha ha ha!

Thì ra là Diệp Hàn đạo hữu, chúc mừng chúc mừng.

Ngài đã có được Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm rồi.

Xin thứ cho kẻ này lắm lời, thanh kiếm này không tầm thường đâu, là tác phẩm đắc ý của Bách Lý trưởng lão đó!" Giọng của trung niên chưởng quỹ còn vang hơn cả chuông đồng, làm cả đại điện ong ong. "Thôi được rồi!

Giao dịch đi!" Diệp Hàn gật đầu. "30 châu tiền." Trung niên chưởng quỹ lại cố tình cao giọng. "Mẹ kiếp! 30 châu tiền, hời quá rồi!" "A, thằng nhóc này kiếm đậm rồi!" "Không biết chừng, hắn nhặt được hai thanh Thánh binh do Bách Lý trưởng lão luyện chế rồi đó." "Hả?

Chẳng lẽ hắn có thần thông, có thể nhìn ra vũ khí do Bách Lý trưởng lão luyện chế." Diệp Hàn thuận tay thu lấy thanh phong kiếm, ném vào không gian hệ thống, rồi tiện tay lấy ra ba mươi châu tiền, ném lên quầy.

Làm xong mọi việc, Diệp Hàn thong thả bước ra ngoài. "Diệp Hàn, đợi đã!" Người mở miệng nói là Lôi Linh Nhi. "Có chuyện gì?" Diệp Hàn dừng bước, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Lôi Tử Vân, người sau cũng đang tò mò nhìn lại.

Hai người nhìn nhau cười, Lôi Tử Vân cười nói: "Đã lâu không gặp!

Diệp đạo hữu." "Ừm!

Đạo hữu hữu lễ rồi!" Diệp Hàn khẽ gật đầu.

Lôi Tử Vân không có ý định tiết lộ thân phận, Diệp Hàn tự nhiên cũng sẽ không thiếu ý tứ mà vạch trần. "Hi hi hi!

Quả nhiên là Diệp Hàn đó!" Ánh mắt của thiếu nữ tinh nghịch càng thêm kỳ quái. "Ngươi là ai?" Diệp Hàn khó hiểu nhìn Lôi Linh Nhi, đầu óc mơ hồ, thiếu nữ chưa từng gặp này sao lại biết tên mình? "Lôi Linh Nhi." "Ồ..." "Diệp Hàn, thanh Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm đó có thể bán lại cho ta không?

Ta trả năm trăm châu tiền." "Diệp Hàn!

Thanh Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm của ngươi có thể bán lại cho ta không?

Ta trả năm trăm châu tiền." Lôi Linh Nhi để mắt đến thanh kiếm của Diệp Hàn, nói đúng hơn là thanh kiếm do chính Bách Lý trưởng lão luyện chế. 108.

Nàng luôn mong có một thanh kiếm do Bách Lý trưởng lão luyện chế, nhưng kiếm do Lôi đại sư luyện chế mỗi lần ra lò đều bị giành mua hết sạch, căn bản không đến lượt nàng.

Nàng cũng đã mua không ít Thánh binh ở Bách Luyện Thánh Đường, nhưng cũng chưa từng nhặt được vũ khí do Bách Lý trưởng lão luyện chế.

Phải biết, Thánh binh ở Bách Luyện Thánh Đường có đến hàng vạn, muốn từ trong đó tìm ra Thánh binh do Bách Lý đại sư luyện chế, quả thực như mò kim đáy bể.

Lúc nãy, cây Bách Dạ Long Thương kia cũng là do Bách Lý trưởng lão luyện chế, nhưng nàng không thích thương, chỉ duy nhất có tình cảm đặc biệt với kiếm. "Không được!" Diệp Hàn dứt khoát từ

chối.

Năm trăm châu tiền tuy nhiều, nhưng có thể kiếm được, còn Thánh binh do Bách Lý đại sư luyện chế thì chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. "Ta trả 1000 châu tiền, được không?" Lôi Linh Nhi cắn răng nói. "Không được, không phải chuyện tiền bạc, ta thật sự không thể bán!" Diệp Hàn lắc đầu. "Hừm!

Diệp Hàn thối!" Lôi Linh Nhi bĩu môi, dáng vẻ tức giận trông có chút đáng yêu. "Được rồi được rồi!" Lôi Tử Vân bước tới, nắm lấy tay Lôi Linh Nhi, nói: "Diệp Hàn đạo hữu, đây là em gái ta, từ nhỏ đã được nuông chiều, xin đừng để ý." "Tỷ tỷ..." "Được rồi, Thánh binh do Bách Lý trưởng lão luyện chế sao có thể tùy tiện chuyển nhượng được.

Thôi được, đợi ngươi tiến vào Cao cấp Thánh nhân, ta nhất định sẽ tìm cho ngươi một thanh." "Hay là thế này, ta chọn cho ngươi một thanh kiếm thì sao?" Diệp Hàn đề nghị.

Trong tất cả vũ khí ở Bách Luyện Đường, hệ thống đã nhìn trúng ba thanh Thánh binh.

Chương 554

Một là Bách Dạ Long Thương của Lục Mao, một là Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm.

Còn một thanh kiếm nữa, là kiếm dành cho nữ, Diệp Hàn không chọn vì không hợp dùng.

Nhưng hắn đoán, thanh kiếm đó rất có khả năng cũng là Thánh binh do Bách Lý trưởng lão luyện chế.

Vốn Diệp Hàn cũng định mua luôn thanh kiếm đó, nhưng sợ gây chú ý, nên định lát nữa để Hổ Tử mua. 109.

Bây giờ sở dĩ đề xuất chọn thanh kiếm đó cho Lôi Linh Nhi chẳng qua là vì nàng là em gái của Lôi Tử Vân.

Mấy tháng trước, nếu không phải Lôi Tử Vân, e rằng hắn bây giờ đã thành nô lệ, thậm chí có khả năng đã chết sớm.

Vì vậy, hắn nợ một ân tình. "Hừ!

Ai thèm ngươi chọn cho ta!" Lôi Linh Nhi tức giận nói.

Trung niên chưởng quỹ nghe vậy lại cười, đôi mắt híp nhắc nhở: "Vị tiểu cô nương này, đừng xem thường Diệp Hàn tiểu hữu nhé.

Vừa rồi cậu ấy đã chọn trúng hai thanh vũ khí do Bách Lý trưởng lão luyện chế, cây Liệt Diễm Ma Thương lúc nãy cũng là cậu ấy chọn trúng đó." "Ồ?" Lôi Tử Vân mắt đẹp sáng lên, trong đôi mắt lóe lên vẻ kỳ lạ.

Có thể liên tiếp chọn trúng hai thanh Thánh binh do Bách Lý trưởng lão luyện chế, không thể đơn giản là may mắn được, chứng tỏ Diệp Hàn có con mắt tinh tường, chắc chắn có điểm bất thường.

Nhưng nàng thà tin đó là may mắn.

Bách Lý trưởng lão là ai chứ, ngài là đệ nhất Luyện khí sư của Lôi Bộ.

Thánh binh do ngài luyện chế đặt ở Bách Luyện Thánh Đường, ngoài chính ngài ra, không ai có thể phân biệt được.

Ngay cả người cảnh giới Đại Thánh cũng không phân biệt được. "Thật không!" Lôi Linh Nhi mắt sáng rực, đôi mắt đen trắng phân minh như hai viên lưu ly đen, không chớp mắt nhìn Diệp Hàn. "Chỉ là may mắn thôi!" Diệp Hàn khiêm tốn nói. "Được!

Vậy ngươi chọn giúp ta đi, nếu có thể chọn trúng Thánh binh do Bách Lý đại sư luyện chế cho ta, ta sẽ tặng ngươi một bộ thân pháp." "Ta thử xem sao, nếu không chọn trúng, đừng trách ta đó." Diệp Hàn gật đầu, đối với bộ thân pháp mà Lôi Linh Nhi muốn tặng, hắn cũng có chút động lòng.

Phải biết, pháp quyết tu luyện tốt, giá cả không hề kém Thánh binh chút nào. "Hắc!

Hắn có thể chọn trúng Thánh binh do Bách Lý đại sư luyện chế sao?" "Không thể nào, ta chưa từng nghe nói Lôi Bộ có người tài giỏi như vậy." "Cái này khó nói, ta nghĩ là có thể, lúc nãy ta đã thấy rất rõ..." Lúc này, trong Bách Luyện Thánh Đường, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Hàn.

Mọi người đều muốn xem, người này rốt cuộc là do may mắn chọn trúng hai thanh Thánh binh do Bách Lý đại sư luyện chế, hay bản thân có con mắt tinh tường như vậy.

Trong ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Diệp Hàn thong thả bước đi, từng bước tiến đến giá vũ khí ở hàng thứ ba, tiện tay lấy một thanh kiếm.

Soạt!

Hàn quang lấp lánh, lạnh như nước mùa thu.

Thu Thủy Kiếm, giá bán 45 châu tiền.

Kiếm dài ba thước, thân kiếm hẹp dài, có phần nhỏ nhắn, cực kỳ thích hợp cho nữ tử sử dụng. "Quả nhiên, thằng nhóc này không đơn giản!" Trung niên chưởng quỹ không khỏi sững sờ.

Người khác không biết, nhưng gã thì rõ.

Thánh binh do Bách Lý trưởng lão tự tay luyện chế, ở Bách Luyện Thánh Đường tổng cộng đặt ba thanh: Liệt Diễm Ma Thương, Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm, và thanh Thu Thủy Kiếm này.

Diệp Hàn có thể chọn ra cả ba thanh Thánh binh, tuyệt đối không thể là trùng hợp, chắc chắn hắn đã nhìn ra manh mối. "Kiếm tốt!" Lôi Linh Nhi giật lấy Thu Thủy Kiếm, vui mừng khôn xiết, bất kể đây có phải là vũ khí do Bách Lý trưởng lão luyện chế hay không.

Kiểu dáng của thanh Thu Thủy Kiếm này, nàng vô cùng hài lòng. "Đây có phải là vũ khí do Bách Lý đại sư luyện chế không?" Lôi Tử Vân lộ vẻ nghi ngờ, cảm thấy lúc Diệp Hàn chọn vũ khí, căn bản không hề nhìn kỹ.

Hơn nữa còn cố ý chọn một thanh kiếm dành riêng cho nữ, càng không thể là kiếm do Bách Lý trưởng lão luyện chế được.

Những người có mặt ở đây cũng đều có suy nghĩ như vậy.

Thế là, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía trung niên chưởng quỹ.

Chương 555

Trung niên chưởng quỹ lại không nói gì, chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Lôi Linh Nhi, lấy Thu Thủy Kiếm vào tay, sau đó lại từ trên giá vũ khí tiện tay lấy ra một thanh kiếm có kiểu dáng tương tự.

Hai thanh đều là Thu Thủy Kiếm, ngay cả tên cũng giống nhau. "Thu Thủy Kiếm là Thánh binh nổi tiếng của Bách Luyện Thánh Đường chúng ta, đại bộ phận đều do các luyện khí sư bình thường luyện chế.

Thanh kiếm mà Diệp Hàn đạo hữu chọn trúng, đích xác xuất từ tay Bách Lý trưởng lão." Vừa nói, y phục trên người gã căng phồng, nguyên khí hùng hậu đồng thời rót vào hai thanh kiếm.

Gã dùng một trong hai thanh kiếm, chém về phía thanh kiếm mà Diệp Hàn đã chọn.

Phập!

Thanh kiếm kia gãy làm đôi, còn thanh kiếm Diệp Hàn chọn vẫn hàn quang lấp lánh, lưỡi kiếm không hề sứt mẻ. "Đúng là kiếm tốt!

Không sai!

Là Thánh binh do Bách Lý trưởng lão luyện chế." "Trời đất ơi!

Sao có thể chứ?

Diệp Hàn cũng quá may mắn rồi!" "Mẹ kiếp!

Đồ ngu, bây giờ còn không nhìn ra sao?

Không phải may mắn, mà là Diệp Hàn có con mắt phi thường, có thể nhìn ra điểm khác biệt giữa hai thanh kiếm." "Kiếm tốt, đúng là kiếm tốt nha, ta cũng muốn quá!" Trong chốc lát, tất cả mọi người

đều nhìn Thu Thủy Kiếm với ánh mắt nóng rực, đặc biệt là một số nữ tu sĩ, mắt họ đều sáng lên như sói.

Đồng thời, tất cả mọi người có mặt ở đây đều không khỏi khâm phục con mắt của Diệp Hàn. "Lợi hại!" Lôi Tử Vân thầm gật đầu, ba lần liên tiếp chọn trúng Thánh binh do Bách Lý trưởng lão luyện chế, nàng không còn cho rằng Diệp Hàn may mắn nữa. "Ta không lừa mọi người chứ, nói thẳng ra, trong Bách Luyện Thánh Đường có vũ khí do Bách Lý đại sư luyện chế, còn có chọn được hay không, là tùy vào vận may của các ngươi." Trung niên chưởng quỹ nói xong, lòng có chút chột dạ liếc nhìn Diệp Hàn, ra hiệu cho hắn đừng vạch trần.

Diệp Hàn khẽ cười, đương nhiên hắn sẽ không làm chuyện ngu ngốc đắc tội người khác, chỉ gật đầu theo.

Trung niên chưởng quỹ ném lưỡi kiếm gãy sang một bên, hoàn toàn không để tâm đến việc phá hủy một thanh Thánh binh.

Một thanh Thánh binh bình thường chỉ đáng giá vài châu tiền.

Màn kịch hôm nay chắc chắn sẽ khiến việc kinh doanh của Bách Luyện Thánh Đường bùng nổ trong một thời gian. "Ha ha ha!

Nghe thấy không, có Thánh binh do Bách Lý đại sư luyện chế, lần này ta phải lựa chọn kỹ mới được." "Đúng!

Ta muốn mua thêm một thanh Thánh binh nữa, lỡ chọn trúng thì phát tài rồi." "Đúng đúng đúng!

Ta cũng muốn mua!" "..." "Hi hi!

Lãnh Nguyệt Kiếm, là của ta rồi!" Lôi Linh Nhi một lần nữa giật lấy Lãnh Nguyệt Kiếm vào tay, rồi tiện tay ném cho trung niên chưởng quỹ 45 châu tiền. "Diệp Hàn!

Cảm ơn ngươi.

Đây là công pháp đã hứa." Lôi Linh Nhi lấy ra một quyển sách ố vàng, đưa cho Diệp Hàn.

Diệp Hàn liếc nhìn, đó là một bộ thân pháp, tên là 《Chỉ Xích Thiên Nhai》. "Cái này..." Diệp Hàn do dự.

Hắn chọn vũ khí cho Lôi Linh Nhi chỉ để trả ơn, không hề có ý đồ báo đáp.

Nhưng công pháp của Hồng Mông Thế Giới, ngoài công pháp chủ tu nhận được từ hệ thống, hắn chưa từng thấy quyển nào khác.

Đối với bộ thân pháp này, hắn thật sự có chút động lòng. "Cầm đi!

Ngươi mới đến Lôi Bộ, nền tảng còn yếu.

Bộ thân pháp này là cấp Đại Thánh, nếu gặp nguy hiểm, biết đâu có thể cứu ngươi một mạng." Lôi Tử Vân mở miệng, nàng biết tình hình của Diệp Hàn.

Hắn mới đến Hồng Mông Thế Giới không được mấy tháng, chắc chắn trong túi không có gì. "Vậy được rồi!" Diệp Hàn không khách sáo nữa, nhận lấy quyển sách.

Điều khiến hắn vui mừng là, ánh mắt Lôi Tử Vân nhìn hắn dường như mang theo một chút quan tâm nho nhỏ.

Chương 556

"Hi hi!

Diệp Hàn, ngươi thật sự thích tỷ tỷ của ta sao?" Lôi Linh Nhi hạ thấp giọng, lén lút hỏi một câu.

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng Lôi Tử Vân đã nghe thấy.

Nhưng nàng giả vờ không biết gì, ánh mắt nhìn sang chỗ khác, nhưng tai lại lén lút dỏng lên nghe ngóng.

Lần nữa gặp lại Diệp Hàn, hắn so với mấy tháng trước đã có sự thay đổi trời long đất lở, không chỉ khí chất của cả người đã khác, mà tu vi cũng đã tiến vào Thánh nhân trung cấp.

Bây giờ, nàng đối với Diệp Hàn không thể nói là thích, nhưng đã có thêm vài phần tò mò. "Đương nhiên rồi, sẽ có một ngày, tỷ tỷ của ngươi sẽ trở thành nữ nhân của ta!" Diệp Hàn thuận tay cất quyển sách vào lòng, nói một cách đương nhiên.

Nghe lời hắn nói, vành tai Lôi Tử Vân xuất hiện một vệt hồng, trái tim nhỏ bé không nghe lời mà đập thình thịch.

Diệp Hàn vẫn như lúc mới gặp, nói chuyện không hề kiêng dè. "Khà khà khà...

Ta thấy được đó!

Nhưng mà..." Lôi Linh Nhi cười, càng cảm thấy Diệp Hàn là một người thú vị.

Trong cả Lôi Bộ này, những thanh niên tuấn kiệt thích Lôi Tử Vân không biết bao nhiêu mà kể, nhưng dám nói thẳng ra như vậy thì một người cũng không có. "Nhưng mà cái gì?" Diệp Hàn hỏi.

Lôi Linh Nhi lén lút ghé vào tai hắn: "Anh họ Lôi Hỗn của ta đã nói rồi, muốn theo đuổi tỷ Tử Vân, phải đánh bại được huynh ấy." "Ta sẽ đánh bại hắn!" Diệp Hàn nghe vậy sững sờ, rồi tự tin nói ra một câu, ý chí kiên định. "Cái gì?!" Lôi Linh Nhi ngây người, không ngờ Diệp Hàn lại có khẩu khí lớn như vậy.

Thành thật mà nói, nàng cảm thấy Diệp Hàn có điểm hơn người, nhưng nếu so với Lôi Hỗn thì như trời với đất, mây với bùn.

Lôi Hỗn là ai?

Là thiếu tộc trưởng Lôi Bộ, thiên tài đệ nhất Lôi Bộ, thiên tài đệ nhất trong thế hệ trẻ Lôi Bộ, ánh hào quang của hắn quá chói mắt.

Còn Diệp Hàn thì sao?

Một nông dân, người ở tầng lớp thấp nhất của Lôi Bộ.

Muốn đánh bại Lôi Hỗn, lời này mà truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến người ta cười rụng răng sao. "Khà khà khà...

Ta tin ngươi, Diệp Hàn, ngươi nhất định sẽ đánh bại hắn!" Lôi Linh Nhi che miệng cười.

Miệng thì nói tin Diệp Hàn, nhưng từng lỗ chân lông trên người đều toát ra vẻ không tin.

Lời của Diệp Hàn, nàng đương nhiên cũng chỉ coi như một câu chuyện cười, một câu chuyện cười thú vị.

Liếc nhìn Lôi Linh Nhi một cái, Diệp Hàn không giải thích.

Đối với sự trêu chọc của cô bé này, hắn tự nhiên sẽ không để trong lòng. "Linh Nhi, hai người thì thầm to nhỏ gì vậy?

Chúng ta nên đi rồi!" Lôi Tử Vân bình tĩnh lại, ra vẻ như không có chuyện gì mở miệng. "Diệp Hàn đạo hữu, cáo từ!" "Bảo trọng!" Ở cửa Bách Luyện Thánh Đường, mấy người chào tạm biệt nhau.

Nở một nụ cười nhẹ với Lôi Tử Vân, Diệp Hàn sải bước rời đi. "Đợi đã!" Dường như nhớ ra điều gì, Lôi Tử Vân đột nhiên gọi Diệp Hàn lại. "Có chuyện gì?" Diệp Hàn quay người lại. "Diệp Hàn, ta thấy ngươi có con mắt tinh tường, hay là ta giới thiệu ngươi đến Bách Luyện Thánh Đường luyện khí đi!" Lôi Tử Vân vẻ mặt bình tĩnh, nói ra một câu.

Nàng muốn giúp Diệp Hàn.

Nếu có thể trở thành luyện khí sư, thu nhập sẽ rất cao, như vậy có thể giúp Diệp Hàn nhanh chóng vươn lên, thân phận cũng có thể được nâng cao một chút.

Thân phận hiện tại của Diệp Hàn là nông dân, tầng lớp thấp nhất, một năm nhiều nhất cũng chỉ thu nhập vài chục châu tiền.

Một Trung cấp Thánh nhân, nếu một năm chỉ có vài chục châu tiền, cả đời cũng không thể đổi đời.

Đương nhiên, nàng cũng có thể để Diệp Hàn làm chiến sĩ, nhưng chiến sĩ quá nguy hiểm, động một chút là sẽ bị kẻ địch giết chết.

Chương 557

"Đó là một ý kiến không tồi, ta thấy được đó!" Lôi Linh Nhi gật đầu theo, nàng cũng cho rằng Diệp Hàn có thiên phú luyện khí. "Không cần đâu, trồng trọt thu nhập không tệ, ta không muốn đổi công việc." Diệp Hàn suy nghĩ rồi quả quyết từ chối.

Mặt khác, hắn đã thỏa thuận với Hoàng trưởng lão bao thầu hai trăm mẫu vườn cây, thu nhập năm sau chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Nếu bây giờ lại đi học luyện khí, sẽ lãng phí không ít thời gian. "..." Lôi Tử Vân sững sờ, trong lòng có chút tủi thân, không ngờ Diệp Hàn lại từ chối.

Nàng là có ý tốt mà.

Bất kể thế nào, luyện khí cũng tốt hơn trồng trọt.

Suy nghĩ một chút, Lôi Tử Vân cảm thấy, có thể là do Diệp Hàn đến từ hạ giới, một năm thu nhập vài chục châu tiền đã rất hài lòng, không biết luyện khí sư kiếm được bao nhiêu tiền.

Thế là nàng nói tiếp: "Đổi công việc đi, ta là muốn tốt cho ngươi." "Không cần đâu, quản lý vườn cây rất tốt!" Diệp Hàn lắc đầu.

Lôi Linh Nhi lại sốt ruột, ba bước hai bước chạy đến trước mặt Diệp Hàn: "Diệp Hàn, ngươi ngốc à?

Có biết luyện khí sư một năm kiếm được bao nhiêu tiền không?

Còn nhiều hơn cả chiến sĩ.

Không có tài nguyên, ngươi lấy gì đánh bại anh họ Lôi Hỗn, dựa vào trồng trọt à?

Nghe lời tỷ tỷ ta khuyên một câu, đi học luyện khí đi!" "Thật sự

không cần đâu, ta không lừa các ngươi, trồng trọt kiếm được nhiều tiền lắm.

Bảo trọng!" Diệp Hàn một lần nữa từ chối, nói xong liền dẫn Lục Mao nghênh ngang rời đi.

Nhìn bóng lưng xa dần của Diệp Hàn, tim Lôi Tử Vân như bị kim châm.

Diệp Hàn này, sao lại cố chấp như vậy? "Đại nhân, nữ tử xinh đẹp vừa rồi là ai vậy?" Trên đường, Lục Mao tiện miệng hỏi một câu. "Lôi Tử Vân." "Hả?

Tiểu công chúa Lôi Bộ Lôi Tử Vân!!" Lục Mao há hốc mồm, một mình đứng ngẩn ngơ trong gió.

Nghe lời Diệp Hàn nói, Lục Mao gần như chết lặng, không ngờ Diệp Hàn lại quen biết tiểu công chúa của Lôi Bộ, xem ra mối quan hệ không hề tầm thường.

Lúc này, Lục Mao đã khâm phục Diệp Hàn đến năm vóc sát đất.

Trong mắt hắn, Diệp Hàn gần như không gì là không thể.

Về trồng trọt, Diệp Hàn có thể trồng ra mười hai cây Nguyên Lực Thụ, một hơi bao thầu hai trăm mẫu vườn cây.

Hắn có thể phân biệt được Thánh binh do Bách Lý trưởng lão luyện chế, có thể nói là có con mắt tinh tường.

Ngay cả tiểu công chúa cao cao tại thượng của Lôi Bộ cũng quen biết.

Tất cả những điều này, trong mắt một nông dân tầng lớp thấp nhất, thật quá thần kỳ. "Lục Mao, ngẩn ra đó làm gì, không mau đi!" "Ai ai ai!

Tới đây, Diệp Hàn đại nhân, tiếp theo chúng ta đi đâu?" "Chợ nô

lệ." "Hả, đại nhân muốn mua nô lệ?" Lục Mao đầy bụng nghi ngờ.

Ở Lôi Bộ, nô lệ không có nhân quyền, không có tự do, có thể nói là chẳng có tác dụng gì.

Nếu mua một nô lệ làm vệ sĩ cũng không được.

Bởi vì Lôi Bộ có quy định, nô lệ không được phép ra tay với người trong bộ lạc.

Dù là chủ nhân của họ cũng không thể ra lệnh cho nô lệ đánh người.

Nô ấn đã hạn chế nô lệ.

Họ chỉ có thể làm những công việc đơn giản, bỏ chút sức lực tay chân.

Phần lớn nô lệ đều là chiến phu.

Trong bộ lạc có đẳng cấp nghiêm ngặt này, không thể nào cho phép chiến phu bắt nạt người trong bộ lạc.

Như vậy, dẫn đến giá nô lệ rất rẻ, một hai châu tiền là có thể mua được.

Không chỉ vậy, nếu chiến phu thật sự không bán được, có khả năng sẽ bị xử tử.

Không có tác dụng, chẳng bằng tiết kiệm chút lương thực.

Chương 558

Trong tình huống bình thường, chỉ có chiến sĩ mới mua nô lệ, dùng làm pháo hôi trên chiến trường.

Những nô lệ có thể làm pháo hôi ít nhất cũng là Trung cấp Thánh nhân.

Nô lệ cấp Thánh nhân, chiến sĩ còn không thèm để mắt.

Bởi vì không có tư cách làm pháo hôi, mua về cũng lãng phí. "Không sai, hai trăm mẫu vườn cần nhổ cỏ, dùng nô lệ là được rồi." Diệp Hàn tiện miệng nói.

Mua nô lệ, đương nhiên là để tiết kiệm thời gian tu luyện.

Hai trăm mẫu vườn, nếu chỉ dựa vào bốn người bọn họ quản lý, làm gì có thời gian tu luyện. "Vâng!" Lục Mao gật đầu, bây giờ hắn vô cùng tin tưởng Diệp Hàn, bất kể đối phương làm gì, hắn đều sẽ không phản bác.

Người thường trồng trọt, đâu nỡ dùng nô lệ.

Mỗi năm thu nhập ít ỏi như vậy, còn phải trừ đi tiền mua phân bón, sửa chữa nông cụ, cơ bản một năm chẳng dư được đồng nào.

Ai nỡ lãng phí tiền bạc vào nô lệ, có những việc đó thà tự mình làm còn hơn.

Chợ nô lệ u ám, bẩn thỉu, hôi hám.

Hai bên đường, trong hàng ngàn hàng vạn chiếc lồng, từng nô lệ hôi hám co ro trong không gian nhỏ bé.

Đủ loại chủng tộc, cũng có nô lệ Nhân tộc, chỉ chiếm số ít.

Ở đây, nô lệ Nhân tộc bán chạy hơn một chút.

Đủ loại nô lệ, có người điên cuồng, có người tinh thần uể oải, có người ánh mắt đờ đẫn, có người hấp hối.

Nô ấn hạn chế thân thể họ, nhưng không thể hạn chế ý chí của họ. 110.

Cả khu chợ nô lệ hiện lên vẻ u ám, oán khí ngút trời.

Đi trên đường, Diệp Hàn cau mày suốt.

Thân là một kẻ xuyên việt, tự nhiên không thích nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhưng hắn chỉ là một nông dân tầng lớp thấp nhất của thế giới này, không thể thay đổi được gì. "Đại nhân, người này không tệ, béo tốt khỏe mạnh, chắc chắn có sức lực." "Di!

Người này cũng được, xem thân hình to lớn kìa." "Mẹ nó, người này không được, trông xấu quá, răng còn vàng khè." "Trông đẹp quá cũng không được!" Lục Mao lại không cảm thấy khó chịu, đi dọc đường chỉ trỏ nô lệ trong lồng. "Đại bất đâu, đại bất đâu, ta là Đâu Bất Đại đây, cứu ta với..." Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc và yếu ớt truyền vào tai Diệp Hàn.

Diệp Hàn vội dừng bước, nhìn vào chiếc lồng bên cạnh, chỉ thấy một người đầu trâu da bọc xương, tinh thần uể oải co ro trong lồng. 111.

Mái tóc vốn đen bóng của hắn giờ đây cũng trở nên ảm đạm không chút ánh sáng. "Đâu Bất Đại, là ngươi sao?" Diệp Hàn ngồi xổm xuống, nhẹ giọng hỏi.

Hắn tự nhiên không nhận ra Đâu Bất Đại, bởi vì trong mắt hắn, tất cả người đầu trâu đều có chung một khuôn mặt.

Hơn nữa, Đâu Bất Đại bây giờ đã gầy đi mấy vòng. "Là ta!

Hu hu hu...

Đại bất đâu đáng thương quá, mau cứu ta với!" Đâu Bất Đại nước mắt lưng tròng, đầy hy vọng nhìn Diệp Hàn. "Huynh đệ, ngươi chịu khổ rồi!" Nhìn thấy bộ dạng lúc này của Đâu Bất Đại, Diệp Hàn không khỏi sống mũi cay cay.

Không ngờ Đâu Bất Đại còn sống, nhưng đã trở thành nô lệ. "Hu hu hu..." Đâu Bất Đại đầy vẻ tủi thân, nước mắt như suối tuôn. "Được rồi, đừng khóc nữa, đừng nói gì cả, ta cứu ngươi ra ngoài." "Vâng!" Đâu Bất Đại lau nước mắt, gật đầu lia lịa. "Vị đạo hữu này, ta muốn mua người đầu trâu này, bao nhiêu tiền?" Diệp Hàn chỉ vào Đâu Bất Đại, ánh mắt nhìn về phía một người có vẻ là chấp sự, tu vi Thánh nhân trung cấp.

Những người phụ trách quản lý nô lệ đều là người quản gia trong bộ lạc.

Các cá nhân chỉ được phép giao dịch nô lệ, không có khối lượng giao dịch lớn.

Chương 559

"Một châu tiền!" Gã chấp sự ngước mắt nhìn Diệp Hàn.

Gã không dám xem thường Diệp Hàn, đối phương là tu sĩ Thánh nhân trung cấp, lại có thể mua được nô lệ, chắc chắn có chút bản lĩnh.

Đâu Bất Đại là người của tộc Ngưu Đầu, trong tộc Ngưu Đầu chỉ là một kẻ gác cổng, ngay cả chiến sĩ cũng không bằng, tu vi cũng chỉ có Thánh nhân sơ cấp.

Thêm vào đó tướng mạo xấu xí, đội một cái đầu trâu to, loại nô lệ này khó bán nhất, giá cả cũng thấp nhất.

Sau khi trả một châu tiền, gã chấp sự đưa ra một cái trận bàn, trên trận bàn có chi chít tên.

Mỗi cái tên đều có một điểm sáng, điểm sáng này là nô ấn; đầu kia của nô ấn kết nối với thần hồn của nô lệ.

Có được nô ấn là có thể trở thành chủ nhân của nô lệ, ra lệnh cho nô lệ nghe theo.

Tích!

Diệp Hàn cong ngón tay điểm vào tên của Đâu Bất Đại, nô ấn lập tức tiến vào cơ thể hắn, lơ lửng trong đầu hắn. "Chủ nhân!" Từ trong lồng ra ngoài, cách xưng hô của Đâu Bất Đại đối với Diệp Hàn đã thay đổi, thái độ cũng trở nên vô cùng cung kính, hoàn toàn thuận theo.

Thông qua nô ấn, Diệp Hàn thậm chí có thể khống chế sinh tử của nô lệ. "Ai..." Diệp Hàn thở dài, hắn cũng không muốn khống chế Đâu Bất Đại như vậy, nhưng không có cách nào.

Lôi Bộ không cho phép nô lệ không có chủ nhân.

Nếu bây giờ Diệp Hàn giải trừ nô ấn, Đâu Bất Đại sẽ lập tức bị xử tử. "Đâu Bất Đại!

Cảm thấy thế nào?" Vỗ nhẹ vào cái đầu trâu to, Diệp Hàn quan tâm hỏi. "Thưa chủ nhân, Đâu Bất Đại đói rồi!" Đâu Bất Đại thành thật trả lời. "Đứa bé đáng thương..." Diệp Hàn không nói nên lời.

Đâu Bất Đại bây giờ, toàn thân lông đen bẩn thỉu bết lại với nhau, trông vô cùng thảm hại.

Thân thể vốn cường tráng trở nên da bọc xương, rõ ràng là bị đói. "Lục Mao, có mang đồ ăn không!" Diệp Hàn ít khi bị đói, nên không có thói quen mang theo lương khô.

Nhưng hắn biết, lúc đi cùng Lục Mao và Ngũ Khối, trên người họ mang theo không ít đồ ăn. "Có có có!" Lục Mao gật đầu, trong chiếc túi to bằng lòng bàn tay ở hông, tiện tay lấy ra một miếng thịt nướng lớn, đã nấu chín, nặng đến mấy chục cân.

Ở thế giới này có công cụ chứa đồ, tương đương với không gian Tu Di, một không gian nhỏ có thể chứa đồ vật.

Cái túi của Lục Mao là một công cụ chứa đồ cấp thấp.

Có người lấy thắt lưng, trang sức, nhẫn... luyện chế thành công cụ chứa đồ.

Diệp Hàn có không gian hệ thống, nên không cần dùng công cụ chứa đồ. "Ăn đi!" Lục Mao đưa miếng thịt nướng khổng lồ đến trước mặt Đâu Bất Đại. "Chủ nhân, ta không ăn thịt!" Đâu Bất Đại lắc đầu. "Ặc..." Diệp Hàn gãi đầu, suýt quên mất, trâu ăn chay. "Lục Mao, có lương khô không?" "Có!" Tiếp đó, Lục Mao lục lọi trong túi chứa đồ, tìm ra mấy cái bánh nướng vàng óng.

Lần này Đâu Bất Đại không khách sáo, ngấu nghiến ăn.

Hắn ăn hết mười mấy cân bánh nướng mới miễn cưỡng no.

Ăn no xong, tinh thần của Đâu Bất Đại tốt hơn nhiều. "Huynh đệ!

Còn yêu cầu gì không?" Diệp Hàn tiếp tục hỏi. "Thưa chủ nhân, ta có một số tộc nhân ở đây, có thể cứu họ luôn không?" Đâu Bất Đại nói xong, phịch một tiếng quỳ xuống đất.

Diệp Hàn có chút khó xử, nói: "Đứng lên trước đã, có thể cứu!

Nhưng tiền trên người ta không nhiều, cứu không được bao nhiêu người." "Tộc nhân của ta không nhiều, phần lớn đã chết rồi, những người còn sống chỉ có mười mấy người!" Nói đến đây, Đâu Bất Đại có chút đau lòng.

Chương 560

"Được!

Ta giúp ngươi cứu họ!" Diệp Hàn gật đầu. "Đa tạ chủ nhân!" Đâu Bất Đại cảm ơn rối rít.

Sau đó, dưới sự dẫn đường của hắn, họ đi một vòng chợ nô lệ, tìm khắp khu chợ, cuối cùng tìm được mười hai người đầu trâu, cộng thêm Đâu Bất Đại, tổng cộng mười ba người.

Lúc thanh toán, Diệp Hàn vui không tả xiết.

Vốn hắn nghĩ, những cái tên như Ngũ Khối, Lục Mao, Hổ Tử, Phún Tử đã đủ kỳ quặc.

Ai ngờ, tên của người tộc Ngưu Đầu còn kỳ quặc hơn.

Nhất Toát Mao (Một Chùm Lông), Mao Nhi Hi (Lông Thưa Thớt), Cật Bất Đa (Ăn Không Nhiều), Lạp Đắc Đa (Ị Rất Nhiều), Hắc Hưu Hưu (Đen Thui)...

So với họ, Diệp Hàn cảm thấy cái tên Đâu Bất Đại nghe hay hơn nhiều. "Đi thôi!" Diệp Hàn vung tay áo, dẫn theo Lục Mao và đám người đầu trâu của Đâu Bất Đại, hùng dũng chuẩn bị rời khỏi chợ nô lệ.

Họ đi chậm rãi, đến cuối khu chợ nô lệ, Diệp Hàn dừng bước.

Bất chợt, trong một chiếc lồng, hắn nhìn thấy một đôi mắt tuyệt thế, lạnh lùng, cao ngạo, tôn quý như thần linh trên trời.

Chủ nhân của đôi mắt đó là một bóng hình mảnh mai.

Toàn thân bẩn thỉu, hai tay ôm đầu gối.

Dù ở trong khu chợ nô lệ ô uế, cũng không thể che giấu được đôi

mắt tuyệt thế đó.

Chỉ nhìn một cái, Diệp Hàn có thể xác định, nữ tử này tuyệt đối không phải người thường.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt của nữ tử đó cũng nhìn về phía hắn.

Trong đôi mắt tuyệt thế đó, lóe lên một tia cầu khẩn. 112.

Ánh mắt cầu khẩn thoáng qua trông vô cùng quý giá, dường như đây là lần đầu tiên nàng cúi cái đầu cao quý của mình trước người khác. "Nàng là ai, vì sao lại trở thành nô lệ?" Trong mắt Diệp Hàn hiện lên vẻ thương hại, đồng thời cũng quyết định cứu nữ tử này. "Đinh đông!

Nhiệm vụ Siêu cấp Lựa chọn được ban hành, cứu viện Lục Tình Xuyên." "Lựa chọn một: Cứu viện, thưởng 100 điểm Ngộ Đạo Trị." "Lựa chọn hai: Không cứu, thưởng 10 điểm Ngộ Đạo Trị." "Ta chọn một." Diệp Hàn mở miệng.

Hắn không ngờ hệ thống lại ban hành nhiệm vụ vào lúc này, càng không ngờ cứu viện Lục Tình Xuyên lại có Ngộ Đạo Trị cao như vậy.

Điều này càng khẳng định, Lục Tình Xuyên có điểm bất phàm. "Lục Tình Xuyên?" Diệp Hàn vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi đến gần bóng hình tuyệt thế đó. "Hửm?" Trong lồng, Lục Tình Xuyên ngẩng đầu lên, đôi mắt tuyệt thế lộ vẻ khó hiểu, dường như không hiểu vì sao Diệp Hàn lại biết tên mình. "Ừm!!" Thông qua biểu cảm của nàng, Diệp Hàn hiểu ra, Lục Tình Xuyên mà hệ thống bảo hắn cứu chính là nữ tử có đôi mắt tuyệt thế này.

Rầm rầm rầm!

Không đợi Diệp Hàn có hành động gì, một gã khổng lồ thô kệch đã đến trước lồng của Lục Tình Xuyên, dùng sức đá mấy cái.

Gã khổng lồ thô kệch nhìn Lục Tình Xuyên với vẻ mặt thèm

thuồng, nói: "Ha ha ha...

Con nhỏ không tệ, hàng ngon, lão tử muốn.

Lý chấp sự, bao nhiêu tiền?" Gã khổng lồ thô kệch này là một chiến sĩ, khí huyết hùng hậu, cơ bắp cuồn cuộn, đầy cảm giác sức mạnh.

Nhìn gã chiến sĩ này, trong mắt Lục Tình Xuyên thoáng qua một tia tuyệt vọng.

Nô lệ như nàng bị chiến sĩ mua đi, sẽ không có kết cục thứ hai, sẽ trở thành đồ chơi của kẻ này.

Chuyện như vậy ở Lôi Bộ không hề hiếm.

Nô lệ xinh đẹp đều có thể bán được giá tốt, sau khi mua về sẽ trở thành công cụ phát tiết của chủ nhân.

Đặc biệt là những chiến sĩ đó, sau khi chơi chán nô lệ, sẽ trao đổi cho nhau. "A a a!

Ta còn tưởng là ai?

Chương 561

Thì ra là Thác Bạt đại nhân, sao vậy?

Ngài coi trọng nữ nô này à?" Gã chấp sự họ Lý cười toe toét, có phần nịnh nọt.

Rõ ràng, gã có chút sợ hãi gã chiến sĩ này. "Bớt nói nhảm đi, bao nhiêu tiền?" Gã khổng lồ vung tay, không chút kiêng dè lớn tiếng nói. "3 châu tiền." Gã khổng lồ thô kệch nghe vậy, thuận tay lấy ra ba viên Nguyên Lực Châu.

Cùng lúc đó, ánh mắt Lục Tình Xuyên hoàn toàn tuyệt vọng, một lần nữa nàng lại nhìn Diệp Hàn với ánh mắt cầu khẩn.

Lần thứ hai phát ra tín hiệu cầu cứu, không sai, nàng hy vọng Diệp Hàn sẽ cứu mình.

Trong khu chợ nô lệ ô uế, trong số những người qua lại, mỗi người nhìn nàng đều mang ánh mắt nóng rực và tham lam.

Duy chỉ có ánh mắt của Diệp Hàn là bình tĩnh. "Đợi đã!

Nữ nô này ta muốn, 5 châu tiền." Diệp Hàn nhanh chân bước tới, một tay giữ lấy gã khổng lồ thô kệch. "A a!

Thác Bạt đại nhân, ngài xem..." Gã chấp sự họ Lý vốn định nhận tiền của gã khổng lồ, vừa nghe Diệp Hàn tăng giá, tay lại rụt về.

Ở chợ nô lệ, đương nhiên sẽ xuất hiện cảnh tranh giành nô lệ.

Vấn đề này giải quyết thế nào?

Ai ra giá cao hơn, nô lệ thuộc về người đó, không ai lại đi từ chối tiền cả. "Thằng nhóc, tìm chết à?" Gã khổng lồ thô kệch hất tay Diệp Hàn ra, mặt đầy vẻ hung tợn.

Diệp Hàn sắc mặt không đổi, bình tĩnh nói: "Vị đạo hữu này, không phải tại hạ cố ý tranh giành nô lệ với ngươi.

Nữ tử này ta quen biết, tên là Lục Tình Xuyên, một người bạn nhờ ta cứu và đối xử tốt với nàng." Tiếp đó, Diệp Hàn liếc nhìn Lý chấp sự, tiếp tục nói: "Nếu không tin, Lý chấp sự, tại hạ nói có đúng không?" "Không sai!

Nàng đích xác tên là Lục Tình Xuyên." Lý chấp sự gật đầu. "Hừ!" Ánh mắt của gã khổng lồ thô kệch vẫn hung tợn: "Vậy thì sao, nữ nô này ta nhất định phải có, 6 châu tiền." "10 châu tiền!" Giọng của Diệp Hàn cũng lạnh đi.

Nếu đối phương không nể mặt, hắn cũng không cần khách sáo. "Hít..." "Ta nghe rồi, thằng nhóc đó điên rồi sao, lại dám chọc giận Thác Bạt đại nhân." "Mẹ kiếp, tên mặt trắng này không muốn sống nữa à, lại dám tranh giành nô lệ với chiến sĩ." "Chết chắc rồi, tính khí của Thác Bạt đại nhân không tốt đâu!" Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Diệp Hàn, những người xung quanh đều chỉ trỏ hắn.

Ở Lôi Bộ, người không thể chọc giận nhất là chiến sĩ.

Sức chiến đấu của họ mạnh mẽ, bạn bè đông đảo. "Thằng nhóc đi chết đi!" Gã khổng lồ thô kệch nổi giận, giơ nắm đấm đánh vào mặt Diệp Hàn.

Đúng vậy, 10 châu tiền đối với gã đương nhiên không thành vấn đề.

Nhưng gã không muốn bỏ ra số tiền đó, chỉ cần đánh đuổi Diệp Hàn, gã có thể mua nữ nô này với giá 3 châu tiền. "Xong rồi, thằng nhóc này chết chắc rồi." "Không ai có thể cứu được hắn!" "Dám chọc giận Thác Bạt đại nhân, quả thực là nhổ răng trong miệng cọp!" Thấy gã khổng lồ thô kệch tấn công, mọi người thương hại nhìn Diệp Hàn.

Đối đầu với chiến sĩ, không ai nghĩ hắn có thể chiến thắng.

Soạt!

Diệp Hàn chân khẽ động, nhẹ nhàng né được một đòn.

Ngay sau đó, hắn tung ra một cú đá roi hung mãnh, như roi thép, quất mạnh vào ngực gã khổng lồ thô kệch.

Rầm!

Sức mạnh cực lớn khiến gã khổng lồ thô kệch lùi lại mấy bước, ngã phịch xuống đất.

Sức chiến đấu của chiến sĩ quả thực phi thường, nếu đổi lại là một Trung cấp Thánh nhân bình thường chịu một đòn này, không chết cũng phải tàn phế. "Thằng nhóc!

Ta muốn ngươi chết!" Gã khổng lồ thô kệch gầm lên, tức giận, tiện tay lật một cái, một cây trường mâu xuất hiện trong tay, đâm về phía mi tâm Diệp Hàn.

Trường mâu vun vút mang theo gió, do tốc độ quá nhanh, ma sát trong không khí tạo ra từng trận âm bạo.

Keng keng keng!

Chương 562

Diệp Hàn không sợ hãi, tiện tay rút ra thanh phong kiếm ba thước.

Thân hình lướt tới, trường kiếm vung lên, vẽ ra một vệt sáng sắc bén trong không trung.

Phập!

Tiếp đó, vũ khí của hai bên va chạm, cây mâu của gã chiến sĩ gãy làm đôi. "Chết tiệt!" Gã khổng lồ thô kệch sát khí đằng đằng, cũng không ngờ, cùng là Thánh binh, vũ khí của mình lại không chịu nổi một đòn như vậy. "Chết đi cho ta!

Giết!" Diệp Hàn tiến thêm một bước, tay giơ kiếm chém xuống, một cái đầu to bay vút lên trời.

Từ cổ của cái xác không đầu, một vòi máu tươi phun ra, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Loảng xoảng! 113.

Cái xác ngã xuống đất, hiện trường hoàn toàn im phăng phắc.

Ai cũng không ngờ, sức chiến đấu của Diệp Hàn lại mạnh mẽ như vậy, một kiếm chém giết chiến sĩ.

Càng không ngờ hắn lại to gan như vậy, dám hành hung giữa phố.

Diệp Hàn giết gã khổng lồ thô kệch, tự nhiên có lý do của mình.

Ở Lôi Bộ, giữa các tu sĩ không thể nào không xảy ra hiện tượng tư sát.

Mọi người đều là tu sĩ, đánh nhau, làm người khác bị thương, thậm chí là chết người, tự nhiên cũng thường xuyên xảy ra.

Đối với phương diện này, việc quản lý ở đây tương đối lỏng lẻo.

Bất kể làm người khác bị thương nặng đến đâu, đều sẽ không bị trừng phạt.

Nếu giết người, sẽ có một hình phạt nhất định.

Nếu đối phương ra tay trước, được xem là phòng vệ chính đáng, người giết sẽ vô tội.

Dù sao đây cũng là thế giới của tu sĩ, cường giả vi tôn.

Nếu cứ một mực kìm hãm huyết tính của con người, bộ lạc đó cũng không còn xa ngày diệt vong. "Người này lợi hại quá, là chiến sĩ sao?" "Không biết, lại có thể một kiếm chém giết Thác Bạt đại nhân, chắc chắn không phải người thường, vì sao chưa từng nghe danh hiệu của hắn." "Ta biết, hắn là Diệp Hàn, nghe nói là một nông dân, người trồng ra mười hai viên Nguyên Lực Châu đó." "Cái gì?!

Một nông dân lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, quá đáng tiếc rồi, người như vậy nên đi làm chiến sĩ!" "Diệp Hàn?

Hôm nay ở Bách Luyện Thánh Đường chọn trúng ba thanh Thánh binh do Bách Lý trưởng lão luyện chế, không lẽ cũng là Diệp Hàn này sao?" "..." Keng!

Diệp Hàn xoay thanh phong kiếm ba thước, mũi kiếm còn nhỏ máu chỉ vào Lý chấp sự: "Nữ nô này ta muốn, bao nhiêu tiền?" "3 châu, a không, 2 châu tiền!" Lý chấp sự kinh hãi, vội vàng mở miệng.

Diệp Hàn thu trường kiếm lại, Lý chấp sự thở phào một hơi, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán.

Diệp Hàn thu lại trường kiếm, Lý chấp sự thở phào nhẹ nhõm, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán.

“Lục Tình Xuyên ra mắt chủ nhân!” Sau khi nhận nô ấn, Lục Tình Xuyên đã trở nên khác hẳn, ánh mắt nàng nhìn Diệp Hàn rất dịu dàng.

Nhưng đối với người ngoài, nàng vẫn giữ ánh mắt tuyệt thế lạnh lùng.

“Đi thôi!” Vứt lại hai mươi châu tiền, Diệp Hàn dẫn theo cả nhóm sải bước rời khỏi chợ nô lệ.

Đi trên lối đi rộng rãi, Diệp Hàn thu hút không ít ánh mắt của người qua đường, vì hiếm có ai lại mua nhiều nô lệ như vậy trong một lần.

Trên trán của Lục Tình Xuyên và nhóm Đâu Bất Đại đều có một ký hiệu sấm sét màu xanh, đó là nô ấn của Lôi Bộ, trông vô cùng bắt mắt.

“Diệp Hàn đại nhân, tiếp theo chúng ta đi đâu?” Vừa ra khỏi chợ nô lệ, Lục Mao tiện miệng hỏi.

Diệp Hàn nghe vậy liền nhìn vào không gian hệ thống, bên trong có một thanh Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm, một bộ thân pháp 《Chỉ Xích Thiên Nhai》, và còn lại chín mươi châu tiền.

Một chuyến đi mà thu được không ít đồ tốt, số tiền tiêu đi lại không nhiều.

Năm nay tổng thu nhập là 144 châu tiền.

Lúc tu luyện đã dùng hết 9 châu tiền.

Mua Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm tốn 30 châu tiền.

Mua nô lệ tốn 15 châu tiền.

Chương 563

Cuối cùng còn lại 90 châu tiền.

"Hay là đi xem công pháp tu luyện đi!" Diệp Hàn suy nghĩ rồi quyết định.

Có tiền thì không cần giữ trong tay, đương nhiên phải tiêu đi, bây giờ không cần tiết kiệm tiền, phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

"Được!

Vậy chúng ta đến khu chợ đi!" Lục Mao nói.

"Ừ!" Diệp Hàn gật đầu, đi về phía khu chợ đã hẹn với Phún Tử và những người khác.

Công pháp tu luyện là mạng sống của tu sĩ, công pháp tu luyện tốt nhất của Lôi Bộ đều nằm trong tay người nhà họ Lôi, thứ này thường không truyền ra ngoài, đặc biệt là công pháp chính.

Tương tự, người nhà họ Lôi cũng sẽ không đem công pháp nhà mình đi bán.

Vì vậy, muốn mua công pháp chỉ có thể đến khu chợ.

Nhưng công pháp ở khu chợ thường có cấp bậc không cao, ngay cả công pháp tu luyện cấp Đại Thánh cũng không có.

"Đại nhân." Tại khu chợ, nhóm Diệp Hàn gặp lại Ngũ Khối và Hổ Tử, cả hai đều tỏ ra khó hiểu khi thấy Diệp Hàn mua nhiều nô lệ như vậy.

Diệp Hàn nhìn Hổ Tử, cười nói: "Mua được công pháp rồi à?" Hổ Tử nhe răng cười, để lộ hàm răng vàng óng: "Đại nhân, hôm nay tôi may mắn lắm, mua được một bộ chùy pháp, có thể tu luyện đến cảnh

giới Thánh Nhân cao cấp.” Diệp Hàn tỏ vẻ đã hiểu, gật đầu, binh khí của Hổ Tử là một đôi Lưu Tinh Chùy, loại binh khí này khá hiếm, công pháp tu luyện tương ứng càng hiếm hơn, có thể mua được chùy pháp phù hợp đúng là không dễ.

“Hổ ca, bao nhiêu tiền vậy?” Lục Mao hỏi.

“Không đắt, 60 châu tiền!” Hổ Tử đắc ý cười.

Nói chung, công pháp tu luyện cấp Thánh có giá tương đương với Thánh binh, không quá đắt, dù sao thì thứ này cũng có đầy trên phố.

“He he!

Hổ ca, hôm nay tôi cũng có được bảo bối đấy.” “Bảo bối gì?” “Ở đây đông người, về rồi cho huynh xem!” “Thần thần bí bí, tôi mới không tin cậu lại có được bảo bối đấy?” … Sau khi trò chuyện một lúc, dưới sự dẫn dắt của Hổ Tử, nhóm Diệp Hàn đến một sạp hàng chuyên bán công pháp.

Chủ quán là một lão già có vẻ sắp chết, công pháp của lão là đầy đủ nhất trong cả khu chợ.

Khách ở đây cũng không ít, rất nhiều người đang lựa chọn công pháp.

Thấy nhóm Diệp Hàn đến, lão già mở mắt, nhìn về phía Hổ Tử.

“Hà lão!” “Hổ Tử lại đến rồi.” “Không phải, tôi đến giới thiệu khách hàng cho lão.” “Ồ ồ!

Có lòng rồi!” Sau vài câu trao đổi đơn giản, Hổ Tử nói rõ ý định, muốn chọn một bộ kiếm pháp cho Diệp Hàn.

Hà lão tiện tay ném ra hơn mười bản kiếm quyết, Diệp Hàn xem từng cuốn một, cuối cùng chọn một bản tên là 《Tinh Thần Kiếm Quyết》.

Tinh Thần Kiếm Quyết chỉ là một loại kiếm quyết khá phổ biến, có thể dùng để tấn công nhóm, cũng có thể tung ra một đòn đơn lẻ.

Sau khi nhập môn, một kiếm có thể phát ra chín đạo kiếm khí.

Luyện đến tiểu thành, có thể kích phát trăm đạo kiếm khí.

Đại thành cảnh giới, ngàn đạo kiếm khí.

Kiếm quyết viên mãn, ba ngàn kiếm khí.

Mỗi một đạo kiếm khí đều có thể giết người, đồng thời cũng có thể hợp ba ngàn đạo kiếm khí làm một, tung ra đòn tấn công mạnh nhất.

"Hà lão, cuốn này bao nhiêu tiền?" Diệp Hàn đưa Tinh Thần Kiếm Quyết cho lão già xem rồi hỏi.

"60 châu tiền!" Lão già trả lời qua loa.

"Không được, đắt quá, nhiều nhất là 40 châu tiền, Hà lão, tôi là khách quen của ngài rồi, bớt chút đi." Chưa đợi Diệp Hàn trả tiền, Hổ Tử đã bước lên trả giá.

Ở Lôi Bộ, những thứ do quan phủ bán thì không được trả giá, một số cửa hàng lớn như Bách Luyện Thánh Đường cũng không thể trả giá.

Nhưng ở những sạp nhỏ ven đường thì có thể thoải mái mặc cả, chỉ có điều này Diệp Hàn lại không biết.

"Ha ha!

Hổ Tử, bản chùy pháp kia của cậu 60 châu tiền, cuốn này cũng giống như chùy pháp đó, đắt chỗ nào?" Hà lão tinh ranh cười.

Hổ Tử cười nói: "Hà lão đừng lừa tôi, chùy pháp của tôi tương đối hiếm, chỗ khác không tìm được, giá đắt một chút cũng là khó tránh.

Nhưng Tinh Thần Kiếm Quyết thì không phải chỉ có một nơi bán đâu." "Ặc… thằng nhóc này, vậy 55 châu tiền nhé!" Hà lão vẫn giữ giá.

"45 châu tiền, không hơn một châu nào đâu." "52 châu tiền, không thể rẻ hơn được nữa." "48, được chưa." "50 châu tiền, mỗi bên chúng ta lùi một bước, lấy số giữa." "Thành giao!" Mặc cả một hồi, cuối cùng Diệp Hàn đã mua được Tinh Thần Kiếm Quyết với giá 50 châu tiền.

Uy lực của Tinh Thần Kiếm Quyết không lớn, loại kiếm pháp này có đầy trên phố, Diệp Hàn chọn nó là vì nhắm vào chiêu ba ngàn kiếm khí.

Chương 564

Chiêu này vừa hay có thể dùng để đối phó với sinh linh trong thế giới trong hoa, giúp hắn diệt sâu nhanh hơn.

Phải biết rằng, hắn đã nhận thầu hai trăm mẫu vườn, thời gian diệt sâu chỉ có bảy ngày, nên phải làm thật nhanh.

"Hổ Tử, trên chợ có pháp quyết cấp Đại Thánh không?" Mua xong Tinh Thần Kiếm Quyết, Diệp Hàn tiện miệng hỏi.

Hổ Tử lắc đầu: "Theo tôi biết thì không có.

Vì công pháp tu luyện cấp Đại Thánh đều nằm trong tay người nhà họ Lôi, những người có tư cách tu luyện công pháp cấp Đại Thánh đều là dòng chính của nhà họ Lôi và một vài trưởng lão trong bộ lạc." "Ai bảo không có?

Lão già này có đây!" Hà lão đột nhiên lên tiếng, rút từ dưới mông ra một cuộn da thú nhăn nhúm.

Sau đó tiện tay ném ra trước mặt nhóm Diệp Hàn.

Cuộn da thú nhăn nheo, vừa nhìn đã biết không phải đồ quý giá, nếu không Hà lão cũng chẳng dùng nó để lót mông.

"Đây!

Công pháp tu luyện cấp Đại Thánh!" "Thật sự là công pháp cấp Đại Thánh sao?" Diệp Hàn đầy nghi ngờ, cầm cuộn da thú lên tay.

Hổ Tử vẻ mặt khinh thường, dội gáo nước lạnh: "Thôi đi, tôi nói này Hà lão, ngài lừa người khác thì được.

Công pháp tàn khuyết, căn bản không cách nào tu luyện, theo tôi thì nên vứt đi từ lâu rồi." "Cút đi, thằng nhóc thối, mi biết cái gì, đây là

công pháp cấp Đại Thánh đấy.” Hà lão có chút mất tự nhiên, như thể bị Hổ Tử nói trúng lời nói dối của mình.

Diệp Hàn cầm cuộn da thú trong tay xem xét, đó là một pháp môn tu luyện cổ xưa, nhưng bị tàn khuyết quá nặng, căn bản không thể tu luyện.

Công pháp có tên là “Vô Tướng Thánh Linh Quyết”, không phải pháp quyết loại hình tấn công, cũng không phải loại hình phòng ngự, mà là pháp quyết có thể ẩn giấu thuộc tính.

“Tiếc quá~~~” Diệp Hàn thở dài, đưa lại cuộn da thú cho Hà lão.

Về lý thuyết, Vô Tướng Thánh Linh Quyết rất hợp với hắn, sau khi tu luyện có thể ẩn giấu thuộc tính, khi tấn công, dù cộng dồn bao nhiêu thuộc tính công kích, người khác cũng không nhìn ra được.

Nhưng nó bị hư hại quá nghiêm trọng, không thể tu luyện.

“Mua nó đi!” Đúng lúc này, hệ thống đột nhiên lên tiếng.

“Có sửa được không?” Diệp Hàn thầm hỏi.

Hệ thống: “Có thể, cần tiêu hao Ngộ Đạo Trị.” “Sao?

Không cần nữa à?” Thấy hành động của Diệp Hàn, Hà lão nhướng mày.

Cuộn da thú này lão có mấy chục năm rồi, chưa có tu sĩ nào có ý muốn mua, Diệp Hàn là người duy nhất có chút động lòng.

Chỉ là chút động lòng, mua hay không vẫn là chuyện hai chiều.

Đối với loại khách hàng này, Hà lão đương nhiên không thể bỏ qua.

Cuộn da thú để trong tay lão, ngoài việc lót mông ra thì gần như vô dụng, vì vậy, lão nói với giọng hơi dụ dỗ: “Tiểu hữu, công pháp này không tầm thường đâu, lão già này nói là công pháp cấp Đại Thánh sao

có thể là giả được, nếu có thể tìm được phần thiếu sót, ít nhất cũng phải là công pháp cấp Thánh Vương.

Không chừng là công pháp cấp Thánh Đế ấy chứ." Hà lão càng thổi phồng, Hổ Tử đứng bên cạnh càng trợn trắng mắt.

Mẹ nó chứ?!

Công pháp cấp Thánh Đế, cuộn da thú này mấy chục năm trước lão tử đã thấy rồi, lót mông cũng đã mấy chục năm, cũng không thấy bán được.

"Bao nhiêu tiền?" Diệp Hàn hỏi.

"20, à không, chỉ cần 10 châu tiền!" Hà lão nói.

"Không mua!" Diệp Hàn nhếch mép.

Công pháp cấp Thánh Đế mà chỉ có 10 châu tiền, có quỷ mới tin.

"5 châu tiền, không thể thấp hơn được nữa, dù sao cũng là công pháp cấp Đại Thánh." Hà lão vội vàng nói, sợ Diệp Hàn không mua.

Diệp Hàn ôn hòa cười nói: "Thật không dám giấu, công pháp tàn khuyết, tôi cũng chỉ mua về nghiên cứu thôi.

Hà lão, 5 châu tiền, tôi có thể mua được năm nô lệ rồi, ông nghĩ tôi sẽ mua một công pháp hỏng không thể tu luyện sao?" "Vậy… được rồi, tiểu hữu, đưa ta 3 châu tiền." "1 châu." Diệp Hàn giơ một ngón tay, nói xong còn có ý định bỏ đi.

"Được rồi! 1 châu thì 1 châu!" Hà lão cuối cùng cũng thỏa hiệp, bán được 1 châu còn hơn giữ lại lót mông, hơn nữa, nếu cần đệm lót mông, một châu tiền có thể mua cả một xe lớn.

Thấy Diệp Hàn dùng 1 châu tiền mua cuộn da thú, Hổ Tử và những người khác cũng không nói gì.

Sau khi mua xong mọi thứ, nhóm Diệp Hàn tập hợp với Phún Tử,

sau đó ăn một bữa thịnh soạn trong một tửu lâu, lúc quay về vườn thì đã đêm khuya.

Ngày hôm sau, Diệp Hàn lại dựng thêm mấy gian nhà tranh trong vườn để Lục Tình Xuyên và nhóm Đâu Bất Đại ở.

Chương 565

Lại qua dăm ba ngày, Hoàng trưởng lão đích thân đến, hai trăm mẫu vườn cũng đã được duyệt.

Đồng thời, Hoàng trưởng lão còn đặc biệt dành cho Diệp Hàn một khoảng sân khá lớn, bên trong có không ít phòng.

Thế là Diệp Hàn dẫn tất cả mọi người dọn vào trong sân.

Sau khi vào đông, vườn cây cơ bản không cần quản lý, mọi người đều tu luyện trong sân.

Lục Tình Xuyên đảm nhận việc nấu nướng, trở thành nha hoàn thân cận của Diệp Hàn.

Nhóm ngưu đầu nhân của Đâu Bất Đại cũng ngày một cường tráng hơn.

Còn Diệp Hàn thì hoàn toàn bước vào trạng thái tu luyện, hắn đã mua không ít pháp môn tu luyện trong bộ lạc, cần phải tu tập từng cái một.

Diệp Hàn ngồi xếp bằng, xem lại toàn bộ Vô Tướng Thánh Linh Quyết, cảm thấy không có đầu mối, công pháp này thiếu đầu hụt đuôi, căn bản không thể tu luyện.

"Hệ thống?" Hệ thống: "Thưa túc chủ, suy diễn Vô Tướng Thánh Linh Quyết cần 100 điểm Ngộ Đạo Trị, có sử dụng không?" "Sử dụng!" Diệp Hàn nghiến răng nói.

Ở Hồng Mông Thế Giới, hắn tổng cộng nhận được 110 điểm Ngộ Đạo Trị.

Trước đó quản lý hai mẫu vườn, hệ thống thưởng 10 điểm Ngộ Đạo Trị, sau đó cứu giúp Lục Tình Xuyên, thưởng 100 điểm Ngộ Đạo

Trị, tổng cộng là 110 điểm.

Lần này nhận thầu hai trăm mẫu vườn, hệ thống cũng thưởng 1000 điểm Ngộ Đạo Trị, nhưng 1000 điểm đó phải đợi nhiệm vụ hoàn thành, tức là sau khi thu hoạch Nguyên Lực Châu mới có được.

Lúc tu luyện trước đây đã dùng hết 9 điểm Ngộ Đạo Trị, hiện tại còn lại 101 điểm.

Tác dụng của Ngộ Đạo Trị rất lớn, 1 điểm Ngộ Đạo Trị có thể giúp hắn lĩnh ngộ một loại thuộc tính Nguyên Lực đến cảnh giới Thánh Nhân trung cấp.

Nhưng chỉ suy diễn một bộ công pháp tàn khuyết đã phải lãng phí 100 điểm.

Từ đó cũng không khó để nhận ra, Vô Tướng Thánh Linh Quyết chắc chắn không phải là công pháp tu luyện bình thường.

"Đinh~~~ Tiêu hao 100 điểm Ngộ Đạo Trị, mời túc chủ kiên nhẫn chờ đợi, ước chừng cần mười ngày." "Mười ngày!" Diệp Hàn gật đầu, không nghĩ đến chuyện Vô Tướng Thánh Linh Quyết nữa, lấy ra cuốn 《Tinh Thần Kiếm Quyết》.

Ghi nhớ toàn bộ kiếm quyết trong đầu, Diệp Hàn bắt đầu vận chuyển tâm pháp, chuyên tâm tu luyện.

Hai ngày sau.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Diệp Hàn bắt đầu tu luyện kiếm pháp trong sân, sân rất lớn, ở giữa có một võ trường nhỏ.

"Tinh Diệu Cửu Thiên!" Chỉ thấy hắn tiện tay đâm một kiếm, chín đạo kiếm khí tung hoành, kiếm pháp sắc bén.

Phù quang lướt ảnh, tựa như chín ngôi sao băng.

Rầm rầm rầm!!!

Trong chốc lát, cát bay đá chạy, gió giật mưa sa, một tảng đá lớn ở rìa võ trường bị kiếm khí đánh cho vỡ nát.

Mặc dù "Tinh Thần Kiếm Quyết" chỉ là kiếm pháp bình thường, nhưng trong tay Diệp Hàn, uy lực lại khác thường.

Ở Hồng Mông Thế Giới, công pháp loại công kích thường được chia thành mấy tầng: nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn.

Công pháp có mạnh có yếu, tu luyện đương nhiên cũng có khó có dễ.

Công pháp cấp bậc càng thấp, tu luyện càng đơn giản, thời gian tiêu hao cũng ít hơn.

Đương nhiên, đây chỉ nói về công pháp, người với người cũng không giống nhau, người có tư chất càng cao, tốc độ tu luyện cũng càng nhanh.

"Tinh Diệu Cửu Thiên!" "Tinh Diệu Cửu Thiên" ...

Diệp Hàn không ngừng lặp lại một chiêu, kiếm này chưa dứt, kiếm khác đã tới, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước.

Kiếm quang phân tán, tầng tầng lớp lớp, từng đạo kiếm khí bắn ra, xung quanh đã có gần trăm đạo kiếm khí tung hoành đan xen.

Xì xì xì~~~ Trên phiến đá cứng rắn của võ trường bị đánh ra từng vết hằn nông.

Công kích như vậy trông có vẻ không bắt mắt, nhưng nếu rơi vào người, một đạo kiếm khí cũng đủ lấy mạng một Thánh Nhân sơ cấp.

Tinh Thần Kiếm Pháp tổng cộng có bốn chiêu.

Cửu Tinh Diệu Thiên.

Bách Hỏa Lưu Tinh.

Tam Thiên Tinh Thần.

Tam Thiên Hợp Nhất.

Chương 566

Tương ứng với bốn cảnh giới: nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn.

Hôm nay là ngày đầu tiên luyện kiếm, hắn chỉ tùy tiện luyện vài kiếm đã trực tiếp nhập môn.

Hù hù hù~~~ Ở một bên khác, Hổ Tử múa đôi Lưu Tinh Chùy vun vút, từ khi ở chợ về, Hổ Tử vẫn luôn tu luyện tâm pháp, hôm nay cũng là ngày đầu tiên thực hành, nhưng vì đã quen sử dụng Lưu Tinh Chùy, tu luyện chùy pháp rất thuận tay, cũng sắp nhập môn.

"Ong~~~" "Coong!

Coong!" Hổ Tử thu lại chùy pháp, hai cây Lưu Tinh Chùy va vào nhau, chấn động đến mức tai người ù đi.

Hắn nhìn về phía Diệp Hàn, lớn tiếng nói: "Đại nhân, kiếm pháp của ngài cũng nhập môn rồi, hay là chúng ta thi xem ai luyện đến đại thành cảnh giới trước." Bất kể tu luyện pháp quyết gì, nhập môn đều dễ, tiểu thành, đại thành thì khó hơn.

Còn viên mãn thì càng khó hơn, rất nhiều người tu luyện một loại kỹ pháp công kích, cả đời cũng không đạt đến viên mãn.

"Được thôi!" Diệp Hàn thu kiếm, tiếng xé gió của từng đạo kiếm khí đột ngột dừng lại, những luồng kiếm khí tung hoành đan xen cũng lần lượt biến mất.

"Ha ha ha!

Hổ Tử ca, đại nhân là Thánh Nhân trung cấp, so với đại nhân, huynh còn kém xa." Lục Mao cười, mở miệng châm chọc.

"Cút cút cút!

Thằng nhóc mi biết cái gì, Hổ gia ta đã đắm chìm trong chùy pháp mấy chục năm, có ưu thế tự nhiên, so với Thánh Nhân trung cấp, ta cũng không sợ!" Hổ Tử ngạo nghễ nói.

"Tinh Diệu Cửu Thiên" Bên phía Diệp Hàn lại bắt đầu luyện kiếm.

Một chiêu kiếm pháp càng luyện càng thuần thục, vung tay là chín đạo kiếm khí.

Phốc phốc phốc~~~ Kiếm khí dày đặc bao phủ quanh thân, tiếng xé gió vang lên không ngớt.

"Cửu Tinh Diệu Thiên." "Cửu Tinh Diệu Thiên!" "Cửu Tinh Diệu Thiên!!!" Kiếm pháp của Diệp Hàn ngày càng nhanh, nhanh như gió, mạnh như sấm.

"Bách~Hỏa~Lưu~Tinh~~~" "Ong~~~" Bỗng nhiên, kiếm pháp của Diệp Hàn uy lực tăng vọt gấp mười lần.

Vèo vèo vèo~~~ Lấy hắn làm trung tâm, một trăm đạo kiếm khí tạo thành hình quạt, bắn về phía trước.

Tiếng xé gió càng dồn dập hơn, vang vọng khắp võ trường.

"Sao, sao có thể!" "Mẹ kiếp, Hổ gia ta tin vào tà ma rồi, đại nhân…" "Kiếm pháp tiểu thành, quá khoa trương rồi!" Trong chốc lát, Hổ Tử, Lục Mao, Phún Tử, Ngũ Khối đều trợn tròn mắt, vẻ mặt kinh hãi.

Ngay cả đôi mắt tuyệt thế ở nơi xa cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Quả thật, Tinh Thần Kiếm Quyết chỉ là kiếm quyết sơ cấp, nhưng cũng chưa từng nghe ai có thể luyện đến tiểu thành cảnh giới trong vòng chưa đầy một ngày.

Phún Tử cười khổ lắc đầu: "Thảo nào đại nhân có thể nhanh

chóng tiến vào Thánh Nhân trung cấp như vậy, quả nhiên là bậc thiên tài." "Haiz!

E rằng ở Lôi Bộ, chỉ có Lôi Hỗn thiếu chủ và đại tiểu thư Lôi Tử Vân mới có thiên phú như vậy." Ngũ Khối lên tiếng cảm thán!

"Quá đáng sợ, Hổ gia phục rồi." Hổ Tử vẫn còn vẻ mặt kinh ngạc.

"He he!

Hổ ca, có muốn thi với đại nhân nữa không?" Lục Mao trêu chọc.

"Thi cái con khỉ, đại nhân nhà chúng ta là yêu nghiệt, có quỷ mới muốn thi với ngài ấy." Hổ Tử chép miệng, vẻ mặt chán nản.

"Ha ha ha ha~~~~ Hổ ca sợ rồi~~" "Tinh Diệu Cửu Thiên, Bách Hỏa Lưu Tinh…" Diệp Hàn tiếp tục luyện kiếm, sau một ngày, chiêu thứ hai của Tinh Thần Kiếm Quyết cuối cùng cũng đã luyện thành.

Điều khiến Phún Tử và những người khác kinh ngạc hơn còn ở phía sau, ngày thứ hai, Diệp Hàn lại luyện kiếm thêm một ngày, cuối cùng vào chiều tối ngày thứ hai, hắn đã luyện thành chiêu thứ ba.

Tam Thiên Tinh Thần, kiếm pháp tiến vào đại thành.

Thời gian trôi qua, ngày thứ chín.

"Tam Thiên Hợp Nhất." Một kiếm vung ra, ba ngàn đạo kiếm khí cùng lúc phát ra, sau đó ngưng tụ trên không trung thành một thanh kiếm nhận lớn mười trượng.

Xoẹt~~~ Kiếm nhận đáng sợ cắt ngang bầu trời, dường như ngay cả bầu trời cũng sắp bị chia làm hai.

Mất chín ngày, Tinh Thần Kiếm Quyết cuối cùng cũng viên mãn.

"Một kiếm thật lợi hại!" Phún Tử và những người khác đều bị một kiếm này làm cho chấn động, họ phát hiện ra rằng, Tinh Thần Kiếm Quyết trong tay Diệp Hàn, công hiệu phát huy ra đã vượt xa

phạm trù của Thánh Nhân trung cấp.

Một trăm Thánh Nhân trung cấp cũng tuyệt đối không đỡ nổi một kiếm này.

Đêm khuya, Diệp Hàn ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm mắt tu luyện nguyên khí, suốt thời gian này hắn tu luyện không hề lơ là, ban ngày tu luyện kiếm pháp, buổi tối tu luyện nguyên khí.

"Đinh đông~~~ Thưa túc chủ, Vô Tướng Thánh Linh Quyết đã suy diễn hoàn tất, có muốn tu tập không?" "Có!" Diệp Hàn kinh ngạc vui mừng, sau khi mở mắt liền vội vàng gật đầu.

"Ong~~~" ừng đoạn văn tự huyền ảo khó hiểu từ từ đi vào trong đầu Diệp Hàn, khắc sâu vào đó.

Chương 567

Cũng trong nháy mắt, hắn đã thông thạo Vô Tướng Thánh Linh Quyết, công pháp do hệ thống suy diễn không cần cố ý tu luyện, có thể lĩnh ngộ trực tiếp.

"Công pháp cấp Thánh Đế!

Lời to rồi!" Lần nữa mở mắt ra, Diệp Hàn vui mừng khôn xiết.

Thông qua thông tin từ hệ thống, Diệp Hàn biết được, Vô Tướng Thánh Linh Quyết vốn là công pháp cấp Thánh Hoàng, sau khi được hệ thống vá lại, ngược lại còn tăng lên một bậc, trở thành pháp môn cấp Thánh Đế.

Nó không thể tấn công, chỉ có thể ẩn giấu thuộc tính, nhưng không phải ẩn giấu thông thường, mà có thể ẩn giấu thuộc tính ngay cả khi đang phát động công kích.

Hơn nữa, dù có tu sĩ cấp Đại Thánh ở bên cạnh cũng không nhìn ra được.

Theo tu vi của Diệp Hàn tăng lên, thuộc tính cũng sẽ được ẩn giấu càng sâu.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Hàn lại ra võ trường, lần này, hắn không tu luyện kiếm pháp nữa, Vô Tướng Thánh Linh Quyết cũng đã học được, không cần thiết phải tu luyện.

Lần này hắn muốn tu luyện thân pháp, ở Bách Luyện Thánh Đường, Lôi Linh Nhi đã cho hắn một bản thân pháp cấp Đại Thánh, tên là 《Chỉ Xích Thiên Nhai》.

Bộ thân pháp này chỉ có đệ tử dòng chính của nhà họ Lôi mới có

thể tu luyện, thường không truyền ra ngoài, nhưng nhờ có Lôi Linh Nhi và Lôi Tử Vân cho phép, Diệp Hàn mới có thể tu luyện.

Chỉ Xích Thiên Nhai, pháp môn tu luyện cấp Đại Thánh, tu luyện vô cùng khó khăn, so với 《Tinh Thần Kiếm Quyết》 còn gian nan hơn gấp mười lần.

Cũng có bốn cảnh giới.

Nhập môn: Mê Tung Huyễn Ảnh.

Tiểu thành: Súc Địa Thành Thốn.

Đại thành: Vạn Lý Sơn Hà.

Viên mãn: Chỉ Xích Thiên Nhai.

Diệp Hàn đứng giữa võ trường rộng lớn, nhắm mắt lại, trong đầu, pháp quyết tu luyện Chỉ Xích Thiên Nhai lướt qua hết lần này đến lần khác.

Nhưng dù thế nào, hắn vẫn không thể bước ra bước đầu tiên.

Công pháp cấp Đại Thánh quả thực không dễ tu luyện.

Hù hù hù~~~ Ở phía bên kia, Hổ Tử đang múa đôi chùy, rất chăm chỉ, nhưng mười ngày trôi qua, chùy pháp vẫn chưa tiểu thành.

Phún Tử, Ngũ Khối, Lục Mao ba người thì lười biếng ngồi dưới mái hiên tắm nắng, thấy Diệp Hàn cứ đứng im, Phún Tử huých vào Lục Mao: "Này!

Tôi nói Lục Mao, đại nhân đang làm gì vậy?" Lục Mao gãi đầu: "Tôi cũng không biết, đứng đó cả một canh giờ rồi, ai biết đang làm gì?" "Tôi cũng thấy lạ, đại nhân không luyện kiếm, không lẽ bị tẩu hỏa nhập ma rồi?" Ngũ Khối cũng xen vào.

"Cút cút cút!

Đừng nói bậy.” “Ngũ Khối, câm miệng, còn dám phỉ báng đại nhân, tôi đâm chết cậu!” “Dì!

Lục Mao giỏi rồi nhỉ, dám dạy đời lão tử.” “Sao, không phục, chúng ta đánh một trận.” “Được thôi, nhưng không được dùng Bách Dạ Long Thương.” “Ha ha ha~~~ Ngũ Khối nhát gan!” … Trong lúc mấy người đang đấu khẩu, Diệp Hàn đột nhiên động đậy.

“Mê Tung Huyễn Ảnh!” Hắn bước về phía trước một bước, chân loạng choạng, suýt nữa ngã.

“Không đúng!” “Phải là như thế này.

Mê Tung Huyễn Ảnh!” Diệp Hàn bước liền bảy tám bước, bước nào cũng loạng choạng, vô cùng chật vật, giống như đứa trẻ mới tập đi, ngay cả đi cũng không vững.

“Ta không tin, Mê Tung Huyễn Ảnh.” “Mê Tung Huyễn Ảnh~~” “Mê Tung Huyễn Ảnh~~” “Mê Tung Huyễn Ảnh~~” Diệp Hàn không ngừng thử bước đi, bước chân xiêu vẹo, lộn xộn không theo quy tắc, có lúc chân trái vấp chân phải, suýt nữa tự làm mình ngã.

“Mẹ kiếp!

Đại nhân sao thế, không lẽ thật sự tẩu hỏa nhập ma rồi?” Ngũ Khối thấp giọng lẩm bẩm.

“Tôi biết rồi, đại nhân đang tu luyện thân pháp.” Lục Mao mắt sáng lên, đột nhiên nói một câu.

“Thân pháp?” Phún Tử, Ngũ Khối không hiểu, ánh mắt đồng thời nhìn về phía Lục Mao.

Lục Mao kể lại đơn giản chuyện Lôi Linh Nhi tặng công pháp ở Bách Luyện Thánh Đường.

Phún Tử mân mê cằm, suy tư: “Chỉ Xích Thiên Nhai, ta có nghe

nói về bộ thân pháp này, là công pháp chỉ đệ tử dòng chính nhà họ Lôi mới có thể tu luyện, đó là thân pháp cấp Đại Thánh, đại nhân có luyện thành được không?" Ngũ Khối nói: "Ta cũng nghe nói, đó là công pháp rất khó luyện, nghe nói đệ tử dòng chính nhà họ Lôi bình thường cũng không học được, thiếu tộc trưởng Lôi Hỗn cũng chỉ luyện đến tiểu thành cảnh giới." "Tôi tin đại nhân có thể luyện thành, nhất định không làm khó được ngài ấy." Lục Mao có một niềm tin mù quáng vào Diệp Hàn.

"Xì!" Lời của hắn lại đổi lấy cái lườm của Phún Tử và Ngũ Khối.

"Mê Tung Huyễn Ảnh~~" "Không đúng, không phải thế này." "Như thế này cũng không đúng!

Rốt cuộc làm sao để nhập môn đây?" 114.

Luyện gần một canh giờ, Diệp Hàn vẫn không nắm được yếu điểm, càng luyện càng mơ hồ, luôn cảm thấy dường như thiếu mất thứ gì đó.

Chương 568

Vì vậy hắn không luyện nữa, lại nhắm mắt lại, đứng im bất động trên võ trường.

"Mê Tung Huyễn Ảnh, Súc Địa Thành Thốn, Vạn Lý Sơn Hà, Chỉ Xích Thiên Nhai~~~ Rốt cuộc đã thiếu cái gì?" Diệp Hàn thầm lẩm bẩm, mày nhíu chặt lại.

"Hả?

Đúng rồi, ta hiểu rồi.

Không gian…" Bỗng nhiên Diệp Hàn mở mắt ra.

"Nhìn kìa, đại nhân lần này ngộ ra rồi, e là thật sự không được rồi." Ngũ Khối nhỏ giọng nói.

Lục Mao nghe vậy cũng nhíu mày, không phản bác Ngũ Khối nữa, hắn cũng cảm thấy 《Chỉ Xích Thiên Nhai》 dường như thật sự không hợp với Diệp Hàn.

"Không gian~~" Diệp Hàn đột nhiên động, liên tiếp bước đi, tốc độ cực nhanh, động tác liền mạch.

Phía sau hắn để lại ba tàn ảnh, cuối cùng ba tàn ảnh đuổi kịp, hợp nhất với bản thể.

Sau ba bước, Diệp Hàn có chút lĩnh ngộ, lại nhắm mắt lại, đứng yên tại chỗ.

"Nhìn kìa, đại nhân động rồi!" Lục Mao dụi mắt, có một ảo giác, Diệp Hàn dường như đã động, lại dường như chưa động.

"Hoa mắt rồi à!

Động chỗ nào, không phải vẫn đứng đó sao." "Thật sự động rồi."

“Động cái gì mà động, đại nhân tẩu hỏa nhập ma, mi cũng điên rồi à.” “Động rồi, lại động rồi, nhìn kìa!” Lục Mao đột nhiên chỉ về phía Diệp Hàn.

Phún Tử và Ngũ Khối đồng thời nhìn sang, chỉ thấy giữa võ trường, Diệp Hàn đứng đó bất động.

Nhưng, lại có từng đạo tàn ảnh từ cơ thể hắn bay ra, sau đó tàn ảnh ngày càng nhiều.

Cảnh tượng kỳ lạ này đã thu hút ba người Lục Mao.

Diệp Hàn rõ ràng đứng ở đó, nhưng trong cơ thể lại không ngừng có những Diệp Hàn hư ảo bước ra, đi dạo xung quanh, sau đó quay về bản thể.

Ba người họ lập tức hiểu ra, đó là do tốc độ của Diệp Hàn quá nhanh, tạo thành ảo giác.

“Chỉ có không gian là không đúng, bước chân liên quan đến thời gian, liên quan đến thời không, hiểu rồi, ta hiểu rồi.” Bản thể Diệp Hàn đứng đó, giữa hai hàng lông mày lóe lên vẻ giác ngộ.

Xoẹt xoẹt xoẹt~~~ Tàn ảnh ngày càng nhiều.

Ba đạo.

Năm đạo.

Mười đạo.

Hai mươi đạo.

Năm mươi đạo.

Một trăm đạo.

Gần trăm đạo tàn ảnh, lúc ẩn lúc hiện, cuối cùng, ngay cả bản thể rõ ràng kia cũng biến mất.

Xoẹt xoẹt xoẹt… Từng đạo tàn ảnh như bướm vờn hoa.

Lúc trái lúc phải, lúc tiến lúc lùi, giữa chúng dường như hỗn loạn nhưng lại có trật tự.

Trong phạm vi mười mét, đâu đâu cũng là những Diệp Hàn hư ảo đang di chuyển, căn bản không phân biệt được cái nào là tàn ảnh, cái nào là bản thể.

"Đại nhân!" Ba người Phún Tử trợn tròn mắt, nhìn đến hoa cả mắt.

Mê Tung Huyễn Ảnh chỉ là cảnh giới nhập môn, đệ tử nhà họ Lôi bình thường tu luyện đến cảnh giới này, nhiều nhất cũng chỉ xuất hiện chín đạo tàn ảnh.

Do Diệp Hàn đã sử dụng thuộc tính thời không, khiến bộ công pháp này thoát khỏi giới hạn của bản thân nó, như vậy, vô hình trung đã tăng cấp bậc của công pháp.

So với thân pháp cấp Thánh Vương cũng không hề thua kém.

Ngoại trừ Diệp Hàn ra, không ai có thể tu luyện 《Chỉ Xích Thiên Nhai》 đến trình độ này.

Trừ phi, người đó cũng giống Diệp Hàn, đồng thời lĩnh ngộ được cả thuộc tính không gian và thời gian.

Điều này gần như là không thể, thời gian và không gian không phải thuộc tính bình thường, có thể có được một trong hai đã là đại tạo hóa, huống chi là người có Thánh đạo thời không song sinh.

Đương nhiên, Phún Tử và những người khác không nhìn ra được thuộc tính thời không, vì nó đã bị Vô Tướng Thánh Linh Quyết ẩn giấu.

Vì vậy lúc này trong mắt họ, thân pháp của Diệp Hàn quỷ dị đến

mức không thể quỷ dị hơn.

"Ong~~~" Bỗng nhiên, trăm bóng người hợp lại làm một, quay về bản thể, Diệp Hàn lại đứng ở đó, như thể chưa từng di chuyển.

Chương 569

Súc Địa Thành Thốn.

Ngay sau đó, Diệp Hàn lại động, một bước bước ra, một chuỗi tàn ảnh, khoảnh khắc tiếp theo dừng lại, người đã ở cách đó mười mét.

Sau đó bước thứ hai lại có sự khác biệt, tàn ảnh biến mất, Diệp Hàn như thể xuyên qua không gian, một bước bước ra mười mét.

Võ trường dưới chân, phảng phất như bị rút ngắn lại.

Bước thứ ba, Diệp Hàn đã ở cách đó ba mươi mét.

Vẫn là một bước mười mét.

Cảnh này trông thì chậm, thực ra cũng chỉ trong nháy mắt.

Trong mắt Phún Tử và những người khác, như thể gặp ma.

Chấn kinh!

Thần bí!

Quỷ dị!

Không biết phải hình dung như thế nào.

Tiểu thành cảnh giới, Súc Địa Thành Thốn, cho người ta một cảm giác thời không thác loạn.

Sau khi sử dụng thuộc tính thời không, Diệp Hàn phát hiện, bộ công pháp này như thể được đo ni đóng giày cho mình, căn bản không cần tu luyện, có thể trực tiếp thông thạo.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Liên tiếp bước ra mười mấy bước, Diệp Hàn một bước mười mét, trong nháy mắt từ trung tâm võ trường đi đến rìa.

Sau đó bước chân chuyển hướng, lại bắt đầu đi về, mỗi bước đều là mười mét, giống như dịch chuyển tức thời mười mét.

Đi về được bảy tám trượng, thân thể Diệp Hàn chấn động, lại xảy ra biến hóa, một bước bước ra, kèm theo một tiếng quát khẽ: "Vạn Lý Sơn Hà." Lần này, một bước đi được một trăm mét, khoảng cách vượt qua trong một bước đã tăng lên gấp mười.

Chỉ dùng ba bước, từ một đầu võ trường đi đến đầu kia.

Bước chân của hắn trông không nhanh, như đi dạo, nhưng tốc độ lại nhanh đến kỳ lạ, ba bước đi hết ba trăm mét của cả võ trường.

"Trời ạ!

Đại nhân đúng là quỷ tài!" "Phải, mới bao lâu mà đã luyện thân pháp đến trình độ này, dường như cả Lôi Bộ cũng chưa nghe ai có bộ pháp quỷ dị như vậy." "Yêu nghiệt, đại nhân là yêu nghiệt, so với ngài ấy, chúng ta đều phải chết!" Phún Tử và mấy người kinh ngạc như thấy thiên nhân.

Lục Tình Xuyên cũng không còn bình tĩnh nữa, thân hình mảnh mai khẽ run rẩy, đôi mắt tuyệt thế tràn đầy chấn động, đôi mắt đẹp của nàng di chuyển theo bước chân của Diệp Hàn.

"Chỉ Xích Thiên Nhai!" Diệp Hàn đột nhiên hét lớn, lại bước ra một bước, một bước này, sống sờ sờ từ một đầu võ trường, trực tiếp di chuyển đến đầu kia, một bước ba trăm mét.

Không sai, ba trăm mét, khoảng cách một trăm trượng.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Diệp Hàn tiếp tục di chuyển, võ trường hình vuông, dài rộng đều

là một trăm trượng.

Bốn góc võ trường, không ngừng có thân hình của hắn xuất hiện, bắt đầu đi dọc theo võ trường, bốn bước đi vừa hay một vòng quanh võ trường.

Càng đi càng nhanh, càng đi càng thông thạo.

Một khắc sau, Diệp Hàn dừng lại.

Từ lúc bắt đầu tu luyện, tổng cộng dùng chưa đến hai canh giờ, bộ thân pháp Chỉ Xích Thiên Nhai đã hoàn toàn viên mãn.

Biên độ lớn nhất của một bước của Diệp Hàn cũng được định hình ở một trăm trượng.

Tầng cuối cùng của cảnh giới viên mãn được gọi là Chỉ Xích Thiên Nhai, cũng là tên của bộ công pháp, ý nghĩa là, trong một bước, chân trời góc biển đều có thể đến được.

Đây không phải là nói quá, chỉ là tu vi của Diệp Hàn lúc này còn nông cạn, không thể phát huy uy lực thực sự của bộ công pháp này.

Sau này theo tu vi tăng lên, khoảng cách mỗi bước đi, tự nhiên cũng sẽ ngày càng lớn.

Nếu để Diệp Hàn bây giờ đi đến trung tâm Lôi Bộ, chỉ cần một chén trà công phu là có thể đến nơi.

Đương nhiên, tương đối cũng sẽ tiêu hao nguyên lực.

“Diệp Hàn!

Chương 570

Mau mở cửa!" Ngoài cửa đại viện, vang lên giọng nói trong trẻo của một thiếu nữ, Diệp Hàn động tai, cảm thấy rất quen thuộc, dường như người gọi cửa là Lôi Linh Nhi.

Diệp Hàn tâm niệm vừa động, lập tức có một ngưu đầu nhân chạy ra mở cửa.

Cửa chia làm hai bên, hai bóng hình xinh đẹp bước vào, chính là Lôi Tử Vân và Lôi Linh Nhi đã lâu không gặp.

"Mẹ ơi, ta nhìn thấy ai đây, Tử Vân tiểu công chúa." "Đại tiểu thư của Lôi Bộ chúng ta, Lôi Tử Vân." "Khốn kiếp!

Mắt ta có hoa không vậy, sao lại đến nhà chúng ta." Trong chốc lát, Phún Tử và những người khác đều giật mình đứng dậy, chạy ra đón: "Chúng tôi ra mắt đại tiểu thư, ra mắt Linh Nhi tiểu thư." Chuyện Diệp Hàn quen biết Tử Vân từ trước, Lục Mao đã sớm nói cho Phún Tử và những người khác.

Vì vậy họ cũng biết, hai người Tử Vân đến tìm Diệp Hàn.

"Tử Vân đạo hữu, Linh Nhi đạo hữu, sao hai vị lại đến đây?" Diệp Hàn cũng cười tươi đón tiếp.

Tử Vân có chút kinh ngạc nhìn đại viện của Diệp Hàn, không trả lời.

Lôi Linh Nhi lại cười tinh quái nói: "Sao?

Không chào đón chúng tôi à?" "Chào đón, chào đón!

Hai vị đến đây, thật là vinh hạnh cho nhà tôi." Diệp Hàn mỉm cười chắp tay.

“Thế còn tạm được!” Lôi Linh Nhi gật đầu.

“Diệp Hàn!

Nghe nói ngươi đã nhận thầu hai trăm mẫu vườn?” Lôi Tử Vân nhíu mày hỏi, nàng hỏi thăm chỗ ở của Diệp Hàn từ Hoàng trưởng lão mới tìm được đến đây, tự nhiên cũng nghe nói chuyện Diệp Hàn nhận thầu hai trăm mẫu Nguyên Lực Thụ.

Sau khi nghe chuyện này, phản ứng đầu tiên của Tử Vân là kinh ngạc, sau đó là lo lắng.

Nhận thầu hai trăm mẫu vườn không phải chuyện nhỏ, nàng lo Diệp Hàn không xoay xở nổi, sẽ làm hỏng việc.

Quả thật Diệp Hàn là Thánh Nhân trung cấp, nhưng dù sao cũng là hai trăm mẫu Nguyên Lực Thụ, từ xưa đến nay chưa có ai gan dạ như vậy, một hơi nhận thầu hai trăm mẫu vườn.

Lôi Tử Vân tuy không quản lý Nguyên Lực Thụ, nhưng cũng biết, một người chỉ có thể quản lý hai mẫu, đó là thông lệ.

Hai trăm mẫu và hai mẫu, chênh lệch quá lớn.

“Yên tâm đi!

Ta trong lòng có tính toán.” Diệp Hàn chỉ vào Phún Tử và những người khác cùng đám ngưu đầu nhân đang tắm nắng trong sân, nói: “Ta đã mời một số người giúp đỡ, lại mua thêm vài nô lệ, có thể lo được hai trăm mẫu vườn.” “Nhưng…” Lôi Tử Vân nhìn những ngưu đầu nhân kia, lại nhìn Phún Tử và những người khác, định nói gì đó, lại bị Diệp Hàn xua tay ngăn lại: “Nàng đang lo lắng cho ta sao?” “Ai lo cho ngươi?” Lôi Tử Vân vô cùng xấu hổ, lùi lại hai ba bước, trên khuôn mặt xinh đẹp nổi lên từng đám mây hồng.

“Nàng đang lo cho ta!” Diệp Hàn tiến lên hai bước, híp mắt cười.

“Câm miệng!” Sắc mặt Lôi Tử Vân càng đỏ hơn.

Diệp Hàn cười hắc hắc, không trêu chọc nữa, nghiêm túc nói: “Tìm ta có chuyện gì?” “Ta…” Lôi Tử Vân không biết trả lời thế nào.

Với tính cách của nàng, tự nhiên sẽ không đến tìm Diệp Hàn, là Lôi Linh Nhi cứ nhất quyết kéo nàng đi, nàng cũng là nửa đẩy nửa thuận mà đến.

“Đến thăm ta sao?” Diệp Hàn nhướng mày, khóe miệng mang theo ý cười.

“Hừ!

Ai thèm đến thăm ngươi, đàn ông các ngươi không ai đứng đắn cả!” Lôi Tử Vân lườm một cái.

Thấy Diệp Hàn và Lôi Tử Vân tình tứ trêu đùa, Phún Tử và những người khác đều ngây người.

“Khụ khụ khụ~~~” Lôi Linh Nhi ho khan vài tiếng, kiêu ngạo đi đến trước mặt Diệp Hàn, nói: “Mấy ngày trước, không phải ta đã cho ngươi một bộ thân pháp sao?

Hôm nay, tự nhiên là phải xem thân pháp của ngươi luyện đến đâu rồi, có lười biếng không!” Vẻ mặt ra vẻ ông cụ non, trông vô cùng đáng yêu.

Đương nhiên, nàng cũng không phải đến xem thân pháp của Diệp Hàn tu luyện ra sao, chỉ là rảnh rỗi không có việc gì làm nên đến tìm Diệp Hàn chơi.

“Linh Nhi đạo hữu, Chỉ Xích Thiên Nhai sao?

Ta đã học xong rồi.” Diệp Hàn thuận miệng nói.

Cái gì?!

Lôi Linh Nhi tưởng mình nghe nhầm, nàng đưa bộ công pháp đó

cho Diệp Hàn chưa đầy nửa tháng, nếu trong nửa tháng mà Diệp Hàn có thể nhập môn, nàng đã có chút không tin rồi, năm đó nàng phải luyện hơn ba tháng mới miễn cưỡng nhập môn.

"Thật sự luyện thành rồi?" Lôi Tử Vân cũng vẻ mặt không tin, là người nhà họ Lôi, ai mà không biết Chỉ Xích Thiên Nhai không dễ tu luyện.

"Thật!" Diệp Hàn nghiêm túc gật đầu.

"Đại nhân nhà chúng tôi lợi hại lắm, thật sự luyện thành rồi!" Lục Mao chen vào một câu.

Lôi Linh Nhi lườm Lục Mao một cái: "Luyện thành thì luyện thành, ta đây phải kiểm tra một phen." "Diệp Hàn, xem chiêu!" Lôi Linh Nhi thân hình mềm mại khẽ động, một bước đến gần Diệp Hàn, đưa tay tóm về phía vạt áo trước ngực hắn.

Chương 571

Xoẹt!

Bóng dáng Diệp Hàn đột nhiên chia làm hai, một sang trái, một sang phải.

Lôi Linh Nhi mắt nhanh tay lẹ, tóm về phía Diệp Hàn bên trái, cảm giác của nàng không sai, Diệp Hàn bên phải đã biến mất, tàn ảnh của Diệp Hàn bên trái dần dần rõ nét, đứng yên ở đó.

Phụt~~~ Lôi Linh Nhi một tay tóm lấy vạt áo trước ngực Diệp Hàn, lại tóm vào khoảng không, bàn tay nàng cũng xuyên qua cơ thể Diệp Hàn.

Không đúng, là tàn ảnh.

Lôi Linh Nhi quay đầu nhìn sang bên phải, cơ thể Diệp Hàn dần dần ngưng thực, ngay sau đó xoẹt một tiếng, cơ thể lại hóa thành ba đạo tàn ảnh.

Thấy cảnh này, Lôi Tử Vân khẽ gật đầu, Diệp Hàn không nói dối, hắn quả thực đã luyện thành Chỉ Xích Thiên Nhai.

Có thể phân hóa ra ba đạo tàn ảnh, xem như vừa mới nhập môn.

Đồng thời trong lòng, Lôi Tử Vân cũng thầm kinh ngạc với thiên phú của Diệp Hàn, trong số đệ tử dòng chính nhà họ Lôi, người có thể luyện đến trình độ này trong nửa tháng, chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Chút tài mọn, còn dám khoe khoang trước mặt cô nãi nãi, xem chiêu!" Lôi Linh Nhi khóe miệng cười, tiếp đó thân hình mềm mại lóe lên, cũng xuất hiện ba đạo thân ảnh, ba đạo thân ảnh của nàng lần lượt tóm về phía ba đạo tàn ảnh của Diệp Hàn.

"Chút tài mọn sao?" Sắc mặt Diệp Hàn bình tĩnh, sau đó ba đạo

thân ảnh lắc mình một cái, biến thành sáu đạo, khoảnh khắc tiếp theo lại biến thành chín đạo.

Vèo vèo vèo~~~ Chín đạo thân ảnh lúc trước, lúc sau, lúc trái, lúc phải, chạy loạn xạ, không phân biệt được bản thể và tàn ảnh.

"Chín đạo thì sao, hừ!

Cô nãi nãi cũng làm được!" Lôi Linh Nhi khinh thường hừ lạnh một tiếng, cũng theo đó hóa thân thành chín đạo tàn ảnh, lần lượt đuổi theo chín đạo tàn ảnh của Diệp Hàn.

Trong chốc lát, nơi này trở nên náo nhiệt, mười tám tàn ảnh truy đuổi nhau, chỉ khiến Phún Tử và những người khác trợn mắt há mồm.

Lôi Linh Nhi nâng công pháp lên đến cực hạn, nhưng vẫn không đuổi kịp bước chân của Diệp Hàn.

Mỗi lần sắp tóm được Diệp Hàn, hắn lại như con lươn tr slippery trượt đi.

Bàn tay nàng luôn lướt qua cách người Diệp Hàn nửa tấc, càng đánh càng kinh hãi, dường như, Diệp Hàn về mặt thân pháp, không hề thua kém nàng.

Cùng là Thánh Nhân trung cấp, điều này khiến nàng xấu hổ, phải biết rằng, nàng từ nhỏ đã bắt đầu tu tập Chỉ Xích Thiên Nhai, còn Diệp Hàn nhận được công pháp chưa đầy nửa tháng.

Nàng cũng biết, Diệp Hàn đến từ hạ giới, không thể nào tiếp xúc với bộ công pháp Chỉ Xích Thiên Nhai này.

Vậy thì… chỉ có thể chứng minh một vấn đề, ngộ tính của Diệp Hàn vượt xa sức tưởng tượng của nàng.

"Có chút thú vị đấy Diệp Hàn, đừng sợ bỏ chạy!" Lôi Linh Nhi vẫn không phục.

“He he!

Chuyện thú vị hơn còn ở phía sau.” Lời Diệp Hàn vừa dứt, chín đạo thân ảnh lóe lên biến thành mười tám đạo, ngay sau đó, hai mươi đạo, ba mươi đạo, năm mươi đạo… một trăm đạo.

Đủ một trăm đạo tàn ảnh, trong nháy mắt bao vây chín đạo thân ảnh của Lôi Linh Nhi.

Vèo vèo vèo~~~ Trong chớp mắt!

Trên trời dưới đất đều là tàn ảnh của Diệp Hàn, Lôi Linh Nhi trực tiếp ngây người, sắp không duy trì được nữa, cả người như một chiếc lá rơi trong cơn bão.

“Không thể nào!!!” Thấy thân ảnh của Diệp Hàn hóa thành trăm đạo, Lôi Tử Vân kinh ngạc.

Cảnh giới nhập môn của Chỉ Xích Thiên Nhai, Mê Tung Huyễn Ảnh, luyện đến cực hạn có thể phân hóa ra chín đạo thân ảnh, nhưng người có thể phân hóa ra trăm đạo thân ảnh như Diệp Hàn, nàng chưa từng nghe, càng chưa từng thấy.

Lúc này tâm trạng của Lôi Linh Nhi cũng giống như Lôi Tử Vân.

Nhưng nàng đang bận tóm Diệp Hàn, nên không biểu hiện ra ngoài.

“Diệp Hàn, xem tuyệt chiêu của ta!

Súc Địa Thành Thốn!” Bước chân của Lôi Linh Nhi đột nhiên thay đổi, một bước mười mét, trong mấy lần qua lại, đã đánh tan trăm đạo tàn ảnh của Diệp Hàn, bản thể của Diệp Hàn cũng vì thế mà lộ ra.

Xoẹt!

Khoảnh khắc tiếp theo, Lôi Linh Nhi một bước đến gần Diệp Hàn, đưa tay lại tóm về phía áo hắn.

“Súc Địa Thành Thốn sao?” Diệp Hàn khẽ cười, lùi một bước, người đã ở cách đó trăm mét.

Bộp bộp bộp~~~ Lôi Linh Nhi ngay lập tức đuổi theo, sau ba bước liên tiếp, xuất hiện ở cách đó ba mươi mét, đứng yên ở đó, ngơ ngác nhìn Diệp Hàn cách bảy mươi mét, đôi mắt hạnh tròn xoe, vẻ mặt kinh ngạc như thấy thiên nhân.

“Ngươi làm thế nào?” Lôi Linh Nhi nói cũng không lưu loát nữa.

Nàng vạn lần không ngờ, Diệp Hàn trong một bước có thể vượt qua khoảng cách trăm mét.

Súc Địa Thành Thốn, phải tiến vào tiểu thành cảnh giới mới có thể sử dụng chiêu thức này, tu sĩ cấp Thánh Nhân luyện đến tiểu thành, có thể một bước vượt qua mười mét.

Chương 572

Nhưng Diệp Hàn một bước lại là trăm mét, rõ ràng không khoa học, trừ phi… "Diệp Hàn, ngươi luyện đến đại thành cảnh giới rồi?" Lôi Tử Vân mở miệng, hỏi ra câu hỏi mà Lôi Linh Nhi cũng muốn hỏi.

"Không phải." Diệp Hàn lắc đầu.

"Đại nhân nhà chúng tôi đã luyện đến viên mãn cảnh giới, một bước một trăm trượng!" Một câu nói của Lục Mao khiến Lôi Tử Vân và Lôi Linh Nhi thân hình mềm mại chấn động, như bị sét đánh.

Viên mãn cảnh giới??

Một bước trăm trượng!!

Nghe lời Lục Mao nói, Lôi Tử Vân và Lôi Linh Nhi đồng loạt biến sắc.

Trong thế hệ trẻ nhà họ Lôi, chưa từng có ai có thể lĩnh ngộ Chỉ Xích Thiên Nhai đến viên mãn cảnh giới.

Huống hồ, Chỉ Xích Thiên Nhai là công pháp cấp Đại Thánh, dù có lĩnh ngộ đến viên mãn cảnh giới, cũng không thể đạt đến một bước trăm trượng.

"Diệp Hàn!

Thân pháp của ngươi thật sự đã viên mãn?" Lôi Tử Vân chất vấn.

"Đương nhiên rồi!" Diệp Hàn khẽ cười, một bước bước ra, người đã ở rìa võ trường.

Tiếp đó, bước chân hắn chuyển hướng, Diệp Hàn biến mất, lại đến đầu kia của võ trường, bước thứ ba, hắn lại quay về bên cạnh Lôi Tử Vân và những người khác.

“He he!

Thế nào?” Diệp Hàn mang theo ý cười.

“…”, Lôi Tử Vân không nói nên lời, không biết phải hình dung tâm trạng của mình thế nào, Lôi Linh Nhi tò mò hỏi: “Ngươi luyện bộ thân pháp này đến viên mãn mất bao lâu?” “Đại tiểu thư, đại nhân nhà chúng tôi hôm nay mới bắt đầu tu luyện, tổng cộng dùng hai canh giờ đã tu luyện đến viên mãn cảnh giới.” Phún Tử trả lời câu hỏi của nàng.

“Cái gì?!

Hai canh giờ!!” Lôi Tử Vân và Lôi Linh Nhi sắp ngạt thở.

Họ đều là đệ tử nhà họ Lôi, thường từ nhỏ đã tu tập bộ công pháp này, có thể trước hai mươi tuổi tu luyện đến tiểu thành cảnh giới đã là không tồi.

Lôi Linh Nhi ở tuổi này có thể tu luyện đến tiểu thành, đã là nhân vật cấp thiên tài ở Lôi Bộ.

Nhưng so với Diệp Hàn, kém quá xa.

Thiên tài?

Quỷ tài?

Yêu nghiệt?

Đều không đủ để hình dung thiên phú của Diệp Hàn.

“Đồ biến thái, thảo nào lại có tự tin đánh bại Lôi Hỗn ca ca, quá biến thái!” Lôi Linh Nhi chu môi, vẻ mặt uất ức, vốn định khoe khoang thân pháp trước mặt Diệp Hàn, thậm chí còn định chỉ điểm cho hắn.

Ai ngờ lại có kết quả như vậy.

“Diệp Hàn, với thiên phú như ngươi, nên đi làm chiến sĩ!” Lôi Tử Vân đột nhiên nói một câu như vậy.

Diệp Hàn lắc đầu: “Thu nhập của chiến sĩ quá thấp, kiếm được tiền không đủ ta dùng.” “Vậy trồng trọt một năm có thể thu nhập bao nhiêu?” Lôi Linh Nhi không phục hồi.

“Một năm ít nhất cũng một vạn châu tiền.” Diệp Hàn thuận miệng nói, lời này cũng không phải vô căn cứ, năm nay hắn thu nhập ròng là 14400 châu tiền.

Hai trăm mẫu vườn, 14400 châu tiền, trừ đi tiền công của Phún Tử và những người khác, cũng còn hơn một vạn châu tiền.

“Gì, một vạn châu??” Lôi Linh Nhi trợn tròn mắt, là đệ tử dòng chính nhà họ Lôi, không cần làm việc cũng có bổng lộc, nhưng một năm bổng lộc cũng không quá 1000 châu tiền.

Không bằng một người trồng trọt như Diệp Hàn.

“Chủ nhân, đến giờ ăn cơm rồi!” Lúc này, một bóng hình mảnh mai từ trong phòng bước ra, gọi Diệp Hàn một tiếng, sau đó đi vào phòng.

Nhìn thấy Lục Tình Xuyên, sắc mặt Lôi Tử Vân biến đổi, có chút không vui.

Lôi Linh Nhi càng tức giận hơn, chỉ vào bóng lưng của Lục Tình Xuyên: “Diệp Hàn!

Cô ta là ai?

Nhà vàng giấu người đẹp?

Ngươi không thích tỷ tỷ của ta sao?

Lại có nữ nhân khác.” “Nói bậy, đó là nô lệ ta mua ở chợ nô lệ.” Diệp Hàn giải thích.

Nghe lời giải thích của hắn, sắc mặt Lôi Tử Vân mới khá hơn một chút, vừa rồi nàng cũng đã thấy, giữa trán Lục Tình Xuyên quả thực có nô ấn.

Chương 573

Nhưng không biết tại sao, thấy trong nhà Diệp Hàn có nữ nhân, nàng lại không thoải mái.

"Hừ!

Ngươi không phải mua nô lệ để trồng trọt sao?

Cô ta cũng giúp ngươi trồng trọt à?

Ngươi làm vậy có xứng với tỷ tỷ ta không?" Lôi Linh Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên tức giận, là người Lôi Bộ, tự nhiên biết, đàn ông bình thường mua nữ nô lệ để làm gì.

"Tình Xuyên không trồng trọt, là nha hoàn thân cận của đại nhân nhà chúng tôi!" Lục Mao ngốc nghếch bổ sung một câu.

Cái gì?

Nha hoàn thân cận, một nông dân mà cần nha hoàn thân cận sao?

Nghe lời Lục Mao nói, trong lòng Lôi Tử Vân trăm mối ngổn ngang.

Diệp Hàn lườm Lục Mao một cái, dường như ý thức được mình nói sai, Lục Mao vội vàng che miệng lại.

"Linh Nhi, chúng ta đi!" Lôi Tử Vân đột nhiên nổi lên một ngọn lửa vô danh, kéo Lôi Linh Nhi đi ra ngoài cửa.

Xoẹt!

Diệp Hàn một bước bước ra, chặn trước mặt họ, cười nói: "Tử Vân hiểu lầm rồi, là một người bạn nhờ ta mua nàng ấy, ta cũng không coi Lục Tình Xuyên là nô lệ, nhưng nô ấn một khi đã khắc lên thì không thể xóa đi.

Ta cũng không có cách nào nên mới giữ nàng lại.

Hay là nàng giúp ta, xóa nô ấn của nàng ấy đi.” Diệp Hàn không phải nói bừa, hắn thật sự muốn xóa nô ấn của Lục Tình Xuyên.

Diệp Hàn luôn cảm thấy Lục Tình Xuyên không phải người thường, dù hiện tại là chủ nhân của nàng, nhưng vẫn cho người ta một cảm giác không thể nhìn thấu.

Phảng phất như trên người Lục Tình Xuyên được che phủ bởi một lớp màn che bí ẩn.

“Thật sao?” Sắc mặt Lôi Tử Vân mới khá hơn một chút.

“Chắc chắn như đinh đóng cột!” Diệp Hàn gật đầu, sau đó nói: “Nô ấn có thể xóa được không?” “Ừ!” Lôi Tử Vân gật đầu, nói: “Nô ấn ở trong tay ca ca ta, có thể xóa đi bất cứ lúc nào.” Đối với người bình thường mà nói, xóa nô ấn là không thể, nhưng Lôi Tử Vân là đại tiểu thư nhà họ Lôi, muốn xóa nô ấn của một người là chuyện dễ dàng.

“Ta có thể giúp ngươi xóa nô ấn, nhưng không được để cô ta ở lại đây.” Lôi Tử Vân khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đưa ra điều kiện như vậy.

“Tự nhiên rồi!” Diệp Hàn gật đầu, là chủ nhân của Lục Tình Xuyên, tự nhiên có thể cảm nhận được, Lục Tình Xuyên không muốn ở lại đây, vì nơi này không thuộc về nàng.

“Tình Xuyên, ra đây!” Diệp Hàn gọi vào trong phòng.

“Chủ nhân.” Lục Tình Xuyên từ trong phòng đi ra, thân hình mảnh mai, ánh mắt tuyệt thế, phảng phất như chúa tể cao cao tại thượng của thế giới này.

Trên người nàng không tìm thấy chút khí tức nào thuộc về nô lệ, ngược lại giống như một hoàng giả cao cao tại thượng.

“Đã tìm được cách xóa nô ấn rồi, ta trả lại tự do cho ngươi!” Diệp Hàn nói.

Đôi mắt tuyệt thế lóe lên một tia khác lạ: “Đa tạ chủ nhân!” Ở phía bên kia, Lôi Tử Vân lấy ra một tấm truyền tấn phù, gửi một tin nhắn cho Lôi Hỗn.

Không lâu sau.

“Ong~~~” Nô ấn giữa trán Lục Tình Xuyên từ từ mờ đi, cuối cùng biến mất.

Cùng lúc đó, khí tức trên người nàng được giải phóng ra, phảng phất như trong cơ thể nàng có một luồng năng lượng hủy thiên diệt địa.

Tu vi của Lục Tình Xuyên tăng vọt.

Thánh Nhân sơ cấp.

Thánh Nhân trung cấp.

Thánh Nhân cao cấp.

Đại Thánh cảnh.

Thánh Vương cảnh.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn và những người khác đều kinh ngạc đến ngây người, cũng không ngờ, một nhân vật tuyệt thế như vậy lại trở thành nô lệ của Lôi Bộ.

Không nhìn ra được Lục Tình Xuyên rốt cuộc là cảnh giới gì, nhưng có thể khẳng định, nàng chỉ cần phất tay một cái là có thể diệt cả Lôi Bộ.

Lục Tình Xuyên từ từ bay lên không, thân hình mảnh mai phiêu diêu như tiên, ánh mắt tuyệt thế, cô độc, cao quý, lạnh lùng.

Nàng nhìn xuống chúng sinh thiên hạ.

Dần dần, khí tức trên người nàng thu lại, giống như một phàm nhân không có tu vi, bình tĩnh đứng trên không trung.

Chương 574

"Diệp Hàn đạo hữu, đa tạ ơn cứu mạng, bảo trọng…" Lục Tình Xuyên phất tay áo, một luồng sáng bay vào giữa trán Diệp Hàn.

Tâm thần Diệp Hàn chấn động, cảm giác trong đầu có thêm một đoạn ký ức.

Thánh Đế thần thông, Phiên Thiên Đại Thủ Ấn.

Lục Tình Xuyên biến mất, Lôi Tử Vân và những người khác đều ngây người.

"Tình Xuyên rốt cuộc là người thế nào?

Thánh Vương, Thánh Hoàng?

Hay Thánh Đế?" Diệp Hàn mân mê cằm, chìm vào suy tư, hắn sớm biết Lục Tình Xuyên không phải người thường, nhưng cũng không ngờ lại là một nhân vật tuyệt thế như vậy.

Rõ ràng không hợp lý, nhân vật như vậy sao lại trở thành nô lệ của Lôi Bộ?

Diệp Hàn nghĩ mãi không ra.

Phún Tử và những người khác im lặng hồi lâu, vẫn còn trong cơn chấn động, trong ý thức của họ, cũng chưa từng thấy người nào mạnh mẽ như Lục Tình Xuyên.

Dường như chỉ một ý niệm là có thể hủy diệt cả phương trời đất này, người như vậy quá đáng sợ.

"Cô ấy là ai?" Lôi Tử Vân lúc này mới phản ứng lại.

Diệp Hàn lắc đầu: "Không biết!" "May mà cô ấy không có ý định ra tay với Lôi Bộ chúng ta, nếu không cả Lôi Bộ chúng ta xong đời

rồi!" Lôi Linh Nhi may mắn nói.

"Được rồi!

Không nói chuyện này nữa, Linh Nhi chúng ta nên đi rồi." Lôi Tử Vân kéo Lôi Linh Nhi vừa định đi, lại nghe ngoài cửa vang lên một giọng nói.

"Đây có phải là nhà của Diệp Hàn đạo hữu không?" Giọng nói xa lạ.

"Mời vào!" Diệp Hàn tâm niệm vừa động, lập tức có ngưu đầu nhân chạy ra mở cửa.

Người đến là một thiếu niên gầy gò, mặc trang phục đặc chế, trong tay cầm một tấm thiệp mời màu đỏ lớn.

"Chiến thư!" Nhìn lướt qua tấm thiệp mời đó, hai chị em Lôi Tử Vân khẽ kinh ngạc.

"Chiến thư?" Diệp Hàn không hiểu chuyện gì, thiếu niên tiến lên, thấy Diệp Hàn là Thánh Nhân trung cấp, cung kính đưa lên tấm thiệp mời: "Diệp Hàn đại nhân, mời nhận chiến thư!" Diệp Hàn nhận tấm thiệp mời màu đỏ lớn, liếc nhìn, trên đó viết hai chữ lớn: Thác Bạt.

"Ai gửi chiến thư cho ta?" Diệp Hàn nhìn thiếu niên kia.

Thiếu niên chắp tay nói: "Tiểu nhân không biết, tiểu nhân chỉ là một người đưa thư, cáo từ!" Nói xong, thiếu niên quay người rời đi.

Lôi Bộ có loại nghề nghiệp này, đưa thư cũng là một trong số đó.

"Thác Bạt, là người của nhà Thác Bạt!" Lôi Tử Vân nhíu mày, hiển nhiên có hiểu biết về hai chữ Thác Bạt.

"Ồ?" Diệp Hàn mở tấm thiệp đỏ ra, trên đó viết một hàng chữ: Ba ngày sau, quyết một trận tử chiến trên diễn võ trường, không chết không ngừng, Thác Bạt Ngạo Thiên.

Đối với cái tên Thác Bạt Ngạo Thiên, Diệp Hàn không hề quen biết.

Nhưng hắn lại biết, tại sao người này lại gửi chiến thư cho mình, ở chợ nô lệ, vì cứu Lục Tình Xuyên, Diệp Hàn từng giết một chiến sĩ, chiến sĩ đó hình như họ Thác Bạt.

Rõ ràng, Thác Bạt Ngạo Thiên này muốn báo thù.

"Sinh tử chiến!" Lôi Linh Nhi lộ ra vẻ ngưng trọng, ở Lôi Bộ, nếu có ân oán cá nhân, có thể gửi chiến thư sinh tử mời kẻ thù chiến đấu.

Sinh tử chiến, hai bên tất có một người chết.

Bên kia có thể đến ứng chiến, cũng có thể không đến.

Nhưng nếu không đến, người gửi chiến thư có thể trực tiếp ra tay giết người mà không bị tội.

"Thác Bạt Ngạo Thiên, người nhà Thác Bạt!" Lôi Tử Vân nhíu mày, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ lo lắng.

"Người nhà Thác Bạt, lợi hại lắm sao?" Diệp Hàn không hề nao núng, bình tĩnh hỏi.

"Đại nhân, nhà Thác Bạt là gia tộc của Đại trưởng lão, trong gia tộc có vô số cường giả, đồng thời, nhà Thác Bạt cũng là gia tộc lớn thứ hai ở Lôi Bộ, quyền thế ngút trời, chỉ riêng nhân vật cấp trưởng lão đã có hơn mười người." Sắc mặt Phún Tử kinh hãi, theo hắn thấy, chọc vào người nhà Thác Bạt không khác gì tự tìm đường chết.

Lôi Tử Vân gật đầu: "Nói không sai, Thác Bạt Ngạo Thiên ta cũng từng nghe nói, là một trong những người xuất sắc trong giới chiến sĩ, không nên đắc tội." "Ờ..." Diệp Hàn gãi gãi đầu, nói: "Tôi có giết một người của nhà Thác Bạt, hình như tên là Thác Bạt Hùng!" Lôi Tử Vân nghe vậy, mày nhíu càng chặt hơn: "Vậy thì khó giải quyết rồi, nếu là chuyện bình thường, ta có thể đứng ra dàn xếp, nhưng Thác Bạt Hùng

là em ruột của Thác Bạt Ngạo Thiên, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua." "A~~~" "Làm sao bây giờ?" Phún Tử và những người khác đều kinh hãi, ngay cả đại tiểu thư cũng không thể can thiệp vào chuyện nhà Thác Bạt, chẳng phải là xong đời rồi sao.

"Vậy thì nghênh chiến thôi!" Sắc mặt Diệp Hàn vẫn bình tĩnh như cũ, thuận tay ném ra tấm thiệp đỏ thẫm.

"Diệp Hàn, có chắc không?

Thực lực của Thác Bạt Ngạo Thiên rất mạnh, trong số các Trung cấp Thánh nhân của cả Lôi Bộ, không có mấy người có thể thắng được hắn đâu!

Chết mất, chị ta sẽ đau lòng lắm." Lôi Linh Nhi mặt mày khổ sở, dường như không mấy lạc quan về Diệp Hàn.

Chương 575

"Linh Nhi, đừng nói bậy!" "Ta…" Diệp Hàn tự tin mỉm cười, nói: "Ta không sao, ba ngày sau nhất quyết thắng bại!" "Nghe gì chưa, ba ngày sau, có người lập sinh tử trạng ở diễn võ trường." "Ai vậy?

Thác Bạt Ngạo Thiên và Diệp Hàn." "A~~~ Thác Bạt Ngạo Thiên, ai dám quyết đấu với hắn, chẳng phải chết chắc rồi sao?" "Diệp Hàn sắp xui xẻo rồi!" "Đã hỏi thăm thân phận Diệp Hàn chưa?" "Hỏi rồi, là một nông dân." "?!

Một kẻ trồng trọt, không nghe nhầm đấy chứ!" "Đừng xem thường Diệp Hàn, hắn cũng không đơn giản đâu, Thác Bạt Hùng chết trong tay hắn, Thác Bạt Ngạo Thiên muốn báo thù cho em trai." "…" Ba ngày thoáng chốc trôi qua, trong khoảng thời gian này, chuyện sinh tử chiến đã lan truyền khắp mọi ngóc ngách lớn nhỏ của Lôi Bộ.

Sáng sớm.

Diễn võ trường Lôi Bộ vô cùng náo nhiệt, từ sớm đã chật kín người.

Tiếng người huyên náo, cảnh tượng ồn ào.

Cái diễn võ trường này là nơi người trong cả bộ lạc luyện tập võ kỹ, lớn hơn diễn võ trường trong sân nhà Diệp Hàn không biết bao nhiêu lần, có thể chứa được mấy chục vạn người.

Chính giữa diễn võ trường là một lôi đài hình tròn, đường kính cả ngàn trượng, toàn bộ được chế tạo bằng kim loại.

Trên trung tâm lôi đài, một đại hán uy phong lẫm liệt, lưng hùm vai gấu, miệng rộng mũi sư tử đang đứng sừng sững, chính là Thác Bạt Ngạo Thiên.

Bên cạnh lôi đài có một khán đài cao, đó là ghế ngồi của các trưởng lão, khán đài rất lớn, có thể chứa gần trăm người.

Lúc này trên khán đài đã có hơn hai mươi người ngồi, đều là nhân vật cấp trưởng lão, người của nhà Thác Bạt chiếm hơn một nửa.

Ngồi ở ghế chủ tọa là một người đàn ông trung niên uy nghiêm, khoảng ba mươi tuổi, mặc cẩm bào, đeo đai ngọc, khí chất cao quý.

Lôi Hỗn, thiếu tộc trưởng của Lôi Bộ.

Vốn dĩ trận đấu nhỏ thế này hắn không cần phải ra mặt, nhưng lại bị Lôi Tử Vân cứng rắn kéo tới.

Đối với việc Lôi Hỗn đến, các trưởng lão nhà Thác Bạt cũng khá khó hiểu, nhưng không nói gì nhiều, chỉ nghĩ rằng Lôi Hỗn rảnh rỗi không có việc gì làm nên đến xem náo nhiệt.

Lôi Tử Vân kéo Lôi Hỗn đến, đương nhiên là để chống lưng cho Diệp Hàn, dù sao ở đây người nhà Thác Bạt đông thế mạnh, lỡ như Diệp Hàn chiến thắng đối thủ, cũng chưa chắc có kết cục tốt đẹp.

"Tử Vân, những lời muội nói đều là thật sao, tên tiểu tu sĩ hạ giới năm đó, thật sự lợi hại đến vậy?" Liếc nhìn Thác Bạt Ngạo Thiên trên lôi đài, Lôi Hỗn hạ thấp giọng, nhỏ tiếng nói chuyện với Lôi Tử Vân.

"Đương nhiên rồi, đợi huynh biết được, đại ca à, huynh tuyệt đối sẽ phải nhìn hắn bằng con mắt khác." Lôi Tử Vân quả quyết nói.

Nếu Lôi Hỗn biết Diệp Hàn có thực lực đánh bại mình, không biết sẽ có cảm giác gì?

"Ừm!" Lôi Hỗn gật đầu, "Nếu thật như lời muội nói, Lôi Bộ chúng ta lại có thêm một thiên tài, ta thật muốn mở mang tầm mắt." "Tử Vân, muội quan tâm đến tên tiểu tu sĩ hạ giới đó như vậy?

Chẳng lẽ thật sự để ý đến tên nhóc đó rồi sao?" Nhìn em gái mình

một cái, Lôi Hỗn có chút đăm chiêu.

"Đâu có?

Đại ca đừng nói bừa!" Gò má Lôi Tử Vân ửng hồng.

"Hừ!

Tên nhóc đó mồm mép lanh lợi, dám có ý đồ với em gái ta, không…" Lời của Lôi Hỗn nói đến một nửa thì dừng lại.

Lôi Tử Vân truy hỏi: "Không sao?" Lôi Hỗn cười nói: "Nếu muội thật sự để ý, cũng không phải là không được, nhưng phải xem tên nhóc đó có bản lĩnh làm em rể của ta không đã." "Đại ca, huynh lại trêu chọc muội, không thèm để ý đến huynh nữa." "Ha ha ha~~~" "Đã đến giờ rồi, sao tên nhóc đó vẫn chưa tới, ra vẻ quá nhỉ." "Chắc là sợ rồi, không dám đến nữa!" "Đúng!

Rất có khả năng, ta cũng nghĩ vậy, một Trung cấp Thánh nhân bình thường đối đầu với Thác Bạt đại nhân, chắc chắn là mười phần chết không còn một." Mãi không thấy Diệp Hàn, người trên diễn võ trường bàn tán xôn xao.

"Mau nhìn kìa, đến rồi, đó là Diệp Hàn!" Trên diễn võ trường, không biết ai đã hét lên một tiếng.

Mọi người đưa mắt nhìn, ở cuối lối đi của diễn võ trường, một người đang chậm rãi bước tới, bạch y như tuyết, tóc đen bay nhẹ, thân hình thẳng tắp, lưng đeo một thanh thanh phong kiếm dài ba thước.

"Diệp Hàn, không ngờ lại thanh tú như vậy." "Thật sự là nông dân sao, nhìn khí chất không giống chút nào!" "Thấy thanh kiếm sau lưng hắn không?

Đó là do Lý trưởng lão tự tay luyện chế, Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm." Từng ánh mắt đổ dồn về phía Diệp Hàn, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Diệp Hàn như không thấy gì, từng bước tiến lên, cuối cùng dừng lại ở vị trí cách Thác Bạt Ngạo Thiên hai trăm mét.

"Đúng là Trung cấp Thánh nhân, tên nhóc này quả thực khác với mấy tháng trước." Lôi Hỗn liếc nhìn Diệp Hàn, thầm lẩm bẩm.

"Ngươi là ai?" Thác Bạt Ngạo Thiên khoanh tay, đứng đó như một tòa tháp sắt.

"Diệp Hàn!" Thác Bạt Ngạo Thiên khinh miệt cười một tiếng, mặt đầy sát khí: "Vậy thì không sai rồi, tới đây, chịu chết đi." Diệp Hàn thản nhiên đối mặt, nhẹ giọng nói: "Người phải chết là ngươi mới đúng!" "Cho ngươi một cơ hội, tự sát đi, như vậy có thể giữ lại toàn thây, nếu ta ra tay, nhất định sẽ khiến ngươi tan xương nát thịt." Thác Bạt Ngạo Thiên ra vẻ cao cao tại thượng, nhìn xuống Diệp Hàn, hoàn toàn không coi hắn ra gì.

"Nói nhảm nhiều thật, ta còn phải về trồng trọt, không có thời gian nghe ngươi lảm nhảm." "Tiểu tử, vội vã tìm chết, đừng trách ta!" Thác Bạt Ngạo Thiên nói xong liền nhìn về phía Lôi Hỗn, ôm quyền nói: "Thiếu tộc trưởng, tại hạ Thác Bạt Ngạo Thiên, muốn cùng Diệp Hàn lập sinh tử trạng, xin thiếu tộc trưởng chấp thuận." "Ừm!" Lôi Hỗn tùy ý gật đầu: "Bản tọa chuẩn y, sinh tử chiến bất tử bất hưu, bất kể bên nào bị giết, đều không được tìm thù, nếu không, đừng trách bản tọa vô tình." Sinh tử chiến cần một người làm chứng, trong tình huống bình thường, tùy tiện một trưởng lão nào cũng được, hôm nay Lôi Hỗn đã đến, đương nhiên hắn phải chủ trì việc này.

"Giết!" Được chấp thuận, Thác Bạt Ngạo Thiên hét lớn một tiếng, thân thể cường tráng như một con báo săn hung mãnh, bắn vụt ra ngoài.

Khi gần đến trước mặt Diệp Hàn, bàn tay hắn lật một cái, lấy ra một cây trường thương màu vàng kim.

Trường thương đó mãnh liệt như hổ, nhanh như sấm, mang theo tiếng xé gió vù vù, vẽ nên một vệt sáng vàng trên diễn võ trường, đâm thẳng vào mi tâm của Diệp Hàn.

Một đòn dứt khoát gọn gàng, khiến những người có mặt tại hiện trường đều kinh hồn bạt vía.

Chương 576

“Diệp Hàn chết chắc rồi, tuyệt đối không đỡ nổi một thương của Thác Bạt đại nhân!” “Hừ!

Đối thủ như vậy, Thác Bạt đại nhân nhà ta vung tay là có thể diệt cả đám.” “Tên nhóc này cũng đáng đời gặp xui xẻo, không có chuyện gì lại đi chọc vào người nhà Thác Bạt.” Trong tiếng bàn tán của mọi người, trường thương đã đến mi tâm của Diệp Hàn.

Tiếp đó là một tiếng “phập”, xuyên qua đầu lâu Diệp Hàn.

“Chết rồi!

Thấy chưa, ta đã nói là không chịu nổi một đòn mà!” “Không đúng!

Là tàn ảnh!” “Người đâu?” Cơ thể Diệp Hàn nổ tung, nhưng không có một giọt máu nào chảy ra.

Không ổn!

Thác Bạt Ngạo Thiên cũng cảm thấy mình không đâm trúng thực thể.

Cách đó ba trượng về phía bên trái, thân thể Diệp Hàn từ từ hiện ra.

“Giết!” Thác Bạt Ngạo Thiên quay đầu thương, lại một lần nữa đâm về phía Diệp Hàn.

Phập.

Một thương xuyên tim, thân thể Diệp Hàn lại lần nữa nổ tung, đáng tiếc, nổ tung vẫn là tàn ảnh.

Lần này, Diệp Hàn lại xuất hiện ở phía bên phải cách đó ba

trượng, quỷ dị vô cùng.

“Người nhà Thác Bạt, cũng chỉ đến thế mà thôi.” Khóe miệng Diệp Hàn nở nụ cười.

“Chết đi cho ta!” Thác Bạt Ngạo Thiên lại lần nữa cầm thương lao tới, lúc này hắn mới ý thức được, đối thủ này dường như không dễ đối phó.

Thân pháp của hắn quá nhanh, căn bản không nắm bắt được bất kỳ quỹ tích nào, thoáng chốc đã biến mất.

Phốc phốc phốc~~~ Thác Bạt Ngạo Thiên liên tục ra thương, mỗi thương đều có thể đâm vỡ một đạo tàn ảnh, nhưng làm thế nào cũng không thương tổn được Diệp Hàn chút nào.

Lần này, Diệp Hàn xuất hiện ở vị trí ba trượng ngay phía trước, tóc đen bay nhẹ, y phục không một chút hỗn loạn, thanh phong kiếm ba thước vẫn đeo sau lưng.

“Rút kiếm đi!” Thác Bạt Ngạo Thiên ngừng tấn công, hắn cảm thấy nên để Diệp Hàn ra tay trước, để tìm sơ hở, nếu đối phương cứ một mực né tránh, hắn căn bản không tấn công được.

“Chỉ bằng ngươi, không xứng để ta rút kiếm!” Diệp Hàn thản nhiên cười.

“Chết đi!” Thác Bạt Ngạo Thiên đâm mạnh một phát, tốc độ nhanh hơn bình thường gấp ba lần, nhưng vẫn đâm chậm, Diệp Hàn lùi lại một bước, người lại xuất hiện ở ngoài ba trượng.

“Trời ạ!

Sao lại thế này, bộ pháp của tên nhóc Diệp Hàn kia, thật quỷ quyệt!” “Không biết, trông giống thân pháp Chỉ Xích Thiên Nhai của nhà họ Lôi, nhưng lại không hoàn toàn giống.” “Hừ!

Chỉ là bộ pháp biết chạy trốn thôi, yên tâm đi!

Cuối cùng người chết nhất định là hắn!" Những người vây xem ở diễn võ trường, ai nấy đều bàn tán xôn xao, không ai ngờ rằng, sinh tử chiến lại xảy ra tình huống như vậy.

Thác Bạt Ngạo Thiên dồn sức chờ thời, mũi thương chỉ vào Diệp Hàn, khinh thường nói: "Chỉ biết né tránh, có phải hảo hán không, có giỏi thì tấn công ta thử xem." Hắn có tự tin tuyệt đối, một khi Diệp Hàn ra tay, sẽ lộ ra sơ hở, đến lúc đó có thể một thương đỉnh đoạt mạng hắn.

"Thử thì thử!" Diệp Hàn cười ngay lập tức, sau đó đột ngột biến mất.

"Không ổn!" Sắc mặt Thác Bạt Ngạo Thiên đại biến, đột nhiên cảm thấy Diệp Hàn biến mất, không nắm bắt được bất kỳ dấu vết nào.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy sau lưng có một luồng gió lạnh ập tới, khiến hắn lông tóc dựng đứng.

Trong mắt những người khác, bóng dáng Diệp Hàn chợt lóe lên, khi xuất hiện lần nữa, đã ở sau lưng Thác Bạt Ngạo Thiên, sau đó từ từ đưa bàn tay thon dài ra, nhẹ nhàng chọc vào sau lưng Thác Bạt Ngạo Thiên.

Phụt.

Cánh tay Diệp Hàn xuyên qua sau tim của Thác Bạt Ngạo Thiên, đâm thủng cơ thể gã.

Một bàn tay đẫm máu từ trước ngực Thác Bạt Ngạo Thiên thò ra.

Trong lòng bàn tay đầy máu đó là một trái tim vẫn còn đang đập.

"Hít…" 115.

Hiện trường chìm vào tĩnh lặng chết chóc.

Thác Bạt Ngạo Thiên vô lực nhìn bàn tay đẫm máu trước ngực, cảm giác sinh mệnh lực đang nhanh chóng trôi đi.

Phịch!

Thi thể ngã xuống đất, Diệp Hàn thuận tay thu lấy túi trữ vật của Thác Bạt Ngạo Thiên.

Theo quy tắc sinh tử chiến, toàn bộ tài vật của bên tử vong đều thuộc về đối phương.

Chương 577

"Chết rồi, Thác Bạt đại nhân vậy mà lại chết, sao có thể?" "Miểu sát!

Một chiêu miểu sát, thật không ngờ, Diệp Hàn lại đáng sợ đến thế." "Người này quá hung tàn, tuyệt đối đừng chọc vào!" Lúc này, người trên diễn võ trường mới phản ứng lại, nơi đó lập tức vỡ oà!

"Một chiêu miểu sát Thác Bạt Ngạo Thiên, thực lực không tồi!" Lôi Hỗn âm thầm gật đầu, công nhận thực lực của Diệp Hàn.

Thấy Diệp Hàn giết chết đối thủ, Lôi Tử Vân cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Tên ranh con, ngươi dám!" "Lớn mật!" "Phóng túng!

Ai cho ngươi lá gan dám giết người nhà Thác Bạt của ta." "Giết hắn!" Trong đám đông, vang lên từng tiếng quát tháo hung lệ, rất nhiều người nhà Thác Bạt xoa tay mài nắm đấm, chuẩn bị xông lên lôi đài.

Hưu!

Đồng thời, trên ghế trưởng lão, một vị trưởng lão khoảng năm mươi tuổi đột nhiên lao về phía Diệp Hàn.

Ông ta là một bậc trưởng bối của Thác Bạt Ngạo Thiên, thấy người nhà mình bị giết, không nhịn được đã ra tay.

Phóng túng~~~ Ầm~~~ Lôi Hỗn đập bàn một cái, khí tức hung hãn sau lưng nổi lên, hiện ra một pháp tướng thân thể cao trăm trượng, một bước bước qua, vượt lên trên lôi đài.

Ra sau nhưng đến trước.

Bàn chân khổng lồ mấy trượng giẫm thẳng xuống vị trưởng lão nhà Thác Bạt.

Thân thể vị trưởng lão nhà Thác Bạt kia nát bét tại chỗ, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Pháp tướng trăm trượng kia quay người, lại một lần nữa trở về sau lưng Lôi Hỗn, quay về trong cơ thể Lôi Hỗn.

Võ giả cấp Đại Thánh bắt đầu tu luyện pháp tướng, chiến đấu lực của pháp tướng không hề thua kém bản tôn, hơn nữa, pháp tướng dù có vỡ nát, bản tôn cũng sẽ không chết, nhưng sẽ bị thương nhẹ.

"Mẹ ơi, thiếu tộc trưởng lợi hại quá!" "Quá mạnh, không hổ là tu sĩ cấp Đại Thánh." "Kỳ lạ, thiếu tộc trưởng hình như đang bảo vệ Diệp Hàn thì phải?" "…" "Thiếu tộc trưởng?" Một đám trưởng lão nhà Thác Bạt không cam lòng nhìn về phía Lôi Hỗn, dường như không hiểu tại sao Lôi Hỗn lại ra tay với người nhà Thác Bạt.

"Hừ!" Lôi Hỗn hừ lạnh, quát mắng: "Trong mắt các ngươi còn có thiếu tộc trưởng ta không, chẳng lẽ không biết, sau sinh tử chiến, bất kể ai thắng ai thua, hai bên đều không được tìm thù.

Vừa rồi Thác Bạt Ngạo Thiên nhờ ta làm người chứng giám, bây giờ bị giết, các ngươi lại ra tay với Diệp Hàn.

Hành vi tùy tiện vô pháp như vậy, đặt tộc quy vào đâu?

Lại đặt thiếu tộc trưởng ta vào đâu?" "Tôi, tôi, tôi…" Một đám trưởng lão nhà Thác Bạt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lúc này mới nhớ ra, người chứng giám cho trận sinh tử chiến này là thiếu tộc trưởng Lôi Hỗn.

Ra tay với người chiến thắng là Diệp Hàn như vậy, rõ ràng là tát vào mặt thiếu tộc trưởng.

"Thiếu tộc trưởng đừng trách!

Là ta dạy dỗ không nghiêm!" Đứng ra nói chuyện là một lão giả áo xám, tuổi chừng sáu bảy mươi, trông hồng quang mãn diện.

Đại trưởng lão Lôi Bộ, Thác Bạt Cương.

Đồng thời cũng là ông nội của Thác Bạt Ngạo Thiên.

"Chuyện này đến đây là hết, bất kỳ ai cũng không được tìm thù!" Lôi Hỗn phất tay áo lớn, dẫn Lôi Tử Vân cất bước rời đi.

Bên kia, Diệp Hàn chậm rãi bước xuống lôi đài, bóng lưng trắng muốt từ từ biến mất trong mắt mọi người.

"Đại trưởng lão, phải làm sao đây?

Chẳng lẽ cứ vậy mà tha cho tên nhóc đó sao?" "Đúng vậy, nhà Thác Bạt chúng ta, khi nào lại chịu uất ức như vậy!" "Nhất định phải giết hắn, báo thù cho Ngạo Thiên!" Nhìn bóng lưng xa dần của Diệp Hàn, đám trưởng lão nhà Thác Bạt nghiến răng nghiến lợi.

Trong mắt Thác Bạt Cương lóe lên sát khí nồng đậm, tha cho hắn, sao có thể?

Thác Bạt Cương nhìn về phía một trong các trưởng lão, phân phó: "Lão tam, tối nay dẫn người đi giết tên nhóc đó cho ta, làm kín đáo một chút." "Hiểu rồi!" Một người đàn ông trung niên miệng nhọn má khỉ hung hăng gật đầu.

"Đại trưởng lão, như vậy không tốt lắm đâu, lỡ như thiếu tộc trưởng trách tội thì…" Có người nhà Thác Bạt đưa ra nghi vấn.

Thác Bạt Cương không hề lay động, nói: "Hôm nay lão ngũ quá nóng nảy, trước mặt bao nhiêu người mà ra tay với Diệp Hàn, khiến thiếu tộc trưởng mất mặt, cho nên thiếu tộc trưởng mới giết ông ta." "Nếu hành động trong tối, thiếu tộc trưởng sẽ không can dự, Diệp Hàn chỉ là một nông dân, một con kiến hôi.

Người như vậy, dù có giết một trăm người, thiếu tộc trưởng cũng sẽ không ra mặt can thiệp." "Hiểu rồi, tối nay tên nhóc đó chắc chắn phải chết!" Đêm khuya.

Những bóng người nhanh nhẹn lẻn vào trong sân nhà Diệp Hàn.

Tổng cộng có hơn hai mươi người, ai nấy đều mặc đồ đen, người dẫn đầu là một bóng người cao gầy.

Những người này xông vào sân, lục soát từng phòng một.

Dưới ánh trăng sao mờ ảo, bóng người cao gầy kia đứng trước cửa những căn phòng đó.

"Trong này không có." "Người đâu?

Trong này cũng không có." "Tam trưởng lão, không có người!" Lục soát cả buổi, trong các phòng trong sân, không thấy một bóng người.

Chương 578

"Chết tiệt!

Để tên nhóc đó chạy thoát rồi!" Sắc mặt người cao gầy khó coi, trên khuôn mặt miệng nhọn má khỉ hiện lên vẻ âm u khó tả.

"Các ngươi đang tìm ta sao?" Bỗng nhiên, từ xa truyền đến một giọng nói phiêu diêu, mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy giữa diễn võ trường phía xa, có một người đang đứng.

Dưới ánh trăng mờ ảo, tóc đen bay nhẹ, bạch y như tuyết, nhẹ nhàng lay động theo làn gió.

Phảng phất, hắn đã đứng ở đó từ rất lâu.

"Diệp Hàn!" Đồng tử Thác Bạt Viễn co rụt lại, thân là Cao cấp Thánh nhân, vậy mà lại không hề nhận ra Diệp Hàn đến từ lúc nào.

Nhưng có thể khẳng định, lúc bọn họ đến, trên diễn võ trường không có ai.

"Nhà Thác Bạt ra tay thật lớn, vì để giết Diệp mỗ, ngay cả Cao cấp Thánh nhân cũng xuất động!" Dưới ánh trăng sao, mái tóc Diệp Hàn sáng bóng, mỉm cười nói.

Hành động của nhà Thác Bạt hôm nay, hắn đã sớm đoán được, cho nên vừa về nhà, hắn đã để Phún Tử và những người khác di chuyển đi nơi khác, Đâu Bất Đại và đám Ngưu đầu nhân kia cũng được đưa đến vườn Nguyên Lực Thụ.

"Giết người nhà Thác Bạt của ta, bất kỳ ai cũng sẽ không có kết cục tốt, từ khoảnh khắc ngươi bước xuống lôi đài, cái chết của ngươi đã được định đoạt, giết hắn cho ta, băm thành vạn mảnh!" 116.

Thác Bạt Viễn âm hiểm lên tiếng.

“Giết giết giết~~~” Trong phút chốc, hai ba mươi bóng người nhanh nhẹn, toàn bộ đều lao về phía Diệp Hàn trên diễn võ trường.

Những người này toàn bộ đều là chiến sĩ, là tinh nhuệ của nhà Thác Bạt, tu vi đều là Trung cấp Thánh nhân.

Trong đêm đen, mấy chục người tựa như từng con báo săn lao đi, ai nấy khí tức đều đáng sợ.

Phía trước nhất là một người đàn ông trung niên hói đầu, cơ bắp cuồn cuộn như rồng, rắn chắc mà lại tràn đầy sức mạnh hoang dã.

Hắn cầm một thanh quỷ đầu đao, khi đến trước mặt Diệp Hàn, nhảy vọt lên cao, quỷ đầu đao thuận thế bổ xuống.

Phập.

Một đao kinh khủng chém xuống, bóng người màu trắng bị chém thành hai nửa.

Người đàn ông trung niên hói đầu kia tưởng đã thành công, lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, nụ cười của hắn cứng lại.

Hai bóng người màu trắng kia lập tức hợp lại làm một, trước mặt hắn, xuất hiện một khuôn mặt tươi cười ôn hòa.

“Diệp Hàn!

Ngươi không chết!” Người đàn ông trung niên hói đầu kinh hãi.

Chưa kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng “phụt”, thân thể hắn kịch chấn, nguyên lực trong cơ thể nhanh chóng tiêu tan.

Hắn cúi đầu nhìn ngực mình, nơi đó có một lỗ máu xuyên thấu từ trước ra sau.

Trái tim đã không biết tung tích.

“Không ổn!

Đầu trọc bị giết rồi…” Phía sau truyền đến tiếng nói gấp gáp.

Phập.

Một cái đầu lâu bay lên trời, tiếng nói đó cũng đột ngột im bặt.

Phịch!

Phịch!

Hai tiếng thi thể ngã xuống đất, gần như không phân trước sau.

Trong đêm tối.

Bóng người áo trắng đứng trên diễn võ trường, mang theo nụ cười ôn hòa, dưới chân là hai cỗ thi thể, một không có tim, một không có đầu lâu.

Một cánh tay của người áo trắng cùng với y phục đều bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

Tí tách~ Ngón tay thon dài, đầu ngón tay đang nhỏ máu.

Kinh hãi.

Ngay lập tức chiếm lĩnh tâm trí của tất cả người nhà Thác Bạt, họ sững sờ tại chỗ, không ai dám ra tay nữa.

Đối thủ quá đáng sợ, vừa giao thủ đã miểu sát hai người, đáng sợ nhất là, bọn họ đều không nhìn rõ đối phương ra tay như thế nào.

Chương 579

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Diệp Hàn từng bước tiến về phía đám người nhà Thác Bạt, trong đêm đen tĩnh lặng, chỉ có tiếng bước chân của hắn.

Tiếng bước chân.

Như tiếng chuông tử vong, từng nhịp, từng nhịp gõ vào trái tim của đám đệ tử nhà Thác Bạt, khiến họ gan mật vỡ tan.

"Ma quỷ, là ma quỷ!" Người nhà Thác Bạt từ từ lùi lại.

"Chết tiệt!

Diệp Hàn, ta phải giết ngươi…" Một bóng người nhanh nhẹn lao về phía Diệp Hàn, một thương đâm ra, xuyên qua thân thể Diệp Hàn.

Tàn ảnh, vẫn là tàn ảnh.

Soạt!

Bóng trắng lóe lên, không ai kịp nhìn rõ.

Bóng người áo trắng đột nhiên xuất hiện sau lưng bóng người nhanh nhẹn kia.

Trong đêm đen.

Một bàn tay dính máu đưa ra, nhắm vào đầu lâu của hắn, nhẹ nhàng chọc một cái.

Phập.

Đầu lâu nổ tung tại chỗ, máu đỏ tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ cả

bầu trời đêm.

"Hít…" Mấy chục người nhà Thác Bạt, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Họ đều cảm thấy có một luồng gió lạnh buốt, từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu, toàn thân lông tóc dựng đứng.

Bộ pháp quỷ quyệt.

Thủ đoạn giết người đẫm máu.

Nụ cười ôn hòa phảng phất như của ma quỷ.

Bóng người áo trắng tựa như tử thần.

Tất cả, tất cả, đã khắc sâu vào linh hồn của họ.

Như một cơn ác mộng, không thể xua tan.

Thi thể ngã xuống, từ trong cái đầu vỡ nát, lăn ra một con mắt còn mang theo vẻ kinh hoàng.

Cộp~ Cộp~ Cộp~ Tiếng bước chân lại vang lên, Diệp Hàn mang theo nụ cười ôn hòa, một bước, một bước, một bước, tiến về phía đám người nhà Thác Bạt.

Nụ cười đó trông có vẻ ôn hòa, nhưng trong mắt các tu sĩ nhà Thác Bạt, lại giống như nụ cười của ma thần địa ngục.

Họ mặt mày kinh hãi, từng bước lùi lại.

Sau lưng đã đẫm mồ hôi lạnh.

Thác Bạt Viễn ở xa cũng đang thầm nhíu mày, nhưng dù sao cũng là Cao cấp Thánh nhân, hắn phản ứng lại trong chớp mắt.

Hắn lớn tiếng quát: "Ngây ra đó làm gì, cùng lên, giết hắn!" "Giết giết giết!!!" Mười mấy tu sĩ nhà Thác Bạt cắn răng, lao về phía Diệp Hàn.

Soạt!

Bóng trắng lóe lên, trong đêm đen bắn ra một vũng máu tươi; Diệp Hàn ra tay nhanh như chớp, một nhát thủ đao, chém ngang một người thành hai nửa.

Soạt soạt soạt!

Tiếp đó, Diệp Hàn lại biến mất, mỗi lần bóng trắng lóe lên, tất có một người ngã xuống.

Thân pháp quỷ quyệt, trong đêm đen tựa như một bóng ma chí mạng.

Phốc phốc phốc~~~ Sau ba hơi thở, mười mấy người toàn bộ đều đổ máu, ai nấy đều chết thảm thương, có người bị xuyên thủng tim, có người mất đầu, có người bị đánh nát sọ.

"Chạy!" Những người nhà Thác Bạt còn lại, ai nấy đều sợ vỡ mật, không còn dám ra tay nữa, từng người quay đầu chạy tán loạn.

Keng~~~ Trong màn đêm, một tiếng kiếm minh trong trẻo vang lên, Diệp Hàn đã rút kiếm.

Chương 580

"Tam Thiên Tinh Thần!" Xích xích xích~~~ Từng luồng kiếm quang sáng rực, lấy Diệp Hàn làm trung tâm, trải ra thành hình quạt, dày đặc lan tỏa ra bốn phía.

Kiếm khí dày đặc đáng sợ ma sát với không khí tạo ra những tiếng nổ vang.

Từng cái đầu lâu nổ tung, như những đóa hoa tươi nở rộ, dưới bầu trời sao trông vừa diễm lệ vừa thê mỹ.

Đến đây, ngoài Thác Bạt Viễn ra, tất cả đệ tử nhà Thác Bạt đều bị tàn sát sạch sẽ.

"Diệp Hàn!!!" Thác Bạt Viễn mặt mày dữ tợn, hắn cũng không ngờ, thực lực của Diệp Hàn lại mạnh đến mức này, cho dù là Cao cấp Thánh nhân, cũng không thể nào có thủ đoạn giết người nhanh như vậy.

"Không băm ngươi thành vạn mảnh, bản trưởng lão thề không làm người!" Thác Bạt Viễn giận dữ lao tới, một bước lao đến trước mặt Diệp Hàn, tốc độ nhanh hơn những Trung cấp Thánh nhân kia gấp mười lần.

"Nhanh thật!" Diệp Hàn hơi kinh ngạc, liên tiếp điểm ra chín kiếm.

Đinh đinh đinh~~~~ Trước mặt Thác Bạt Viễn, một lớp quang tráo màu vàng đất hiện ra, chặn lại toàn bộ công kích của Diệp Hàn.

Phòng ngự của Cao cấp Thánh nhân vô cùng cứng rắn, công kích bình thường căn bản vô dụng.

"Tam Thiên Tinh Thần, tam thiên hợp nhất." Diệp Hàn nhanh

chóng ra tay, vung ra ba ngàn đạo kiếm khí dày đặc.

Trong chớp mắt!

Ba ngàn đạo kiếm khí hợp lại làm một, ngưng tụ thành một lưỡi kiếm sắc bén, hung hăng đâm về phía quang tráo nguyên khí màu vàng đất.

Keng!

Rắc rắc rắc~~~ Một kiếm kinh khủng của Diệp Hàn bị chặn lại, đồng thời, quang tráo nguyên khí màu vàng đất kia cũng xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Keng keng keng~~~ Sức mạnh phản chấn khiến cánh tay Diệp Hàn tê dại, liên tục lùi lại mười mấy bước.

"Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi, sự mạnh mẽ của Cao cấp Thánh nhân, không phải ngươi có thể tưởng tượng được." Thác Bạt Viễn vừa nói, những vết nứt như mạng nhện kia nhanh chóng khôi phục như cũ.

Đồng thời hắn cũng đủ kinh hãi, một kiếm vừa rồi của Diệp Hàn, suýt chút nữa đã công phá phòng ngự của hắn.

Ầm~~ Thác Bạt Viễn biến đổi chiêu thức, thuận tay rút ra một cây gậy du long màu tím vàng, một bước nhảy tới gần.

Một gậy hung mãnh, mang theo khí thế đáng sợ vung xuống, bá đạo mà nhanh nhẹn.

Diệp Hàn không dám xem thường, âm thầm ngưng tụ nguyên khí, từng đạo thuộc tính gia trì lên thân kiếm.

Gia trì thuộc tính ngũ hành!

Gia trì thuộc tính sinh mệnh!

Gia trì thuộc tính hủy diệt!

Gia trì thuộc tính thời gian!

Gia trì thuộc tính không gian!

"Ông ông ông~~~" Thân kiếm đang rung lên ông ông, trọn vẹn chín loại thuộc tính, được Diệp Hàn gia trì lên một kiếm.

Mang lại lực công kích kinh khủng.

Đương nhiên, do Vô Tướng Thánh Linh Quyết che đậy, Thác Bạt Viễn không nhìn ra Diệp Hàn đã gia trì chín loại thuộc tính, trong mắt hắn, khí thế của Diệp Hàn tăng vọt, đã đạt đến tầng thứ có thể sánh ngang với Cao cấp Thánh nhân.

"Khai!" Diệp Hàn hét lớn một tiếng, một kiếm nặng nề, điểm vào cây gậy du long.

Keng~~~ Xoẹt.

Sức mạnh cực lớn khiến Thác Bạt Viễn không giữ nổi cây gậy du long, trong đêm tối mang theo một vệt sáng vàng bay về phía xa.

Ầm~~ Khí tức kinh khủng từ mũi kiếm phun ra, đánh nát quang tráo nguyên khí màu vàng đất, sau đó lại xé nát thân thể của Thác Bạt Viễn.

Sức mạnh cuồng bạo khiến thân thể Thác Bạt Viễn vỡ nát.

Máu tươi và xương vụn bắn tung tóe khắp nơi.

Phù~~~ Diệp Hàn thu kiếm, thở ra một hơi dài, lực công kích của Cao cấp Thánh nhân, có chút vượt ngoài tưởng tượng của hắn.

Nếu không có chín đạo thuộc tính, cộng thêm nguyên khí hùng hậu, đêm nay khó thoát khỏi kiếp sát.

Ban đêm, Diệp Hàn gọi Phún Tử và Đâu Bất Đại cùng đám Ngưu đầu nhân, dọn dẹp lại sân vườn, sau đó đem thi thể của Thác Bạt Viễn và những người khác đốt thành tro.

Vốn tưởng có thể kiếm được không ít tài vật từ đám người nhà Thác Bạt, nhưng Diệp Hàn đã thất vọng.

Thác Bạt Ngạo Thiên cộng với tất cả các chiến sĩ bị giết, cũng chỉ lục soát được 90 châu tiền.

Tên Cao cấp Thánh nhân Thác Bạt Viễn kia, tiền của hắn nhiều hơn một chút, có 120 châu tiền.

Chương 581

Suy nghĩ một chút, Diệp Hàn đã hiểu ra vấn đề.

Nói chung, chiến sĩ một năm có bổng lộc mấy trăm châu tiền, nhưng số tiền này phải đến cuối năm mới được phát, sắp đến cuối năm rồi, nên tiền trên người họ cũng đã tiêu gần hết.

Lúc từ chợ về, Diệp Hàn có 39 châu tiền, cộng với 210 châu tiền kiếm được tối nay, tài sản hiện tại là 249 châu.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, phía nhà Thác Bạt không có động tĩnh gì, cũng không biết có phải bị Diệp Hàn dọa sợ hay không, hay vì nguyên nhân khác, tóm lại là không ra tay với Diệp Hàn nữa.

Sân nhà Diệp Hàn lại trở lại bình yên, hắn tiếp tục tiến vào trạng thái tu luyện.

Thời gian trôi qua hai tháng, tu vi của Diệp Hàn đã tăng lên, nguyên lực chín loại thuộc tính, toàn bộ đều được nâng lên đỉnh phong Trung cấp Thánh nhân.

Một khi lĩnh ngộ thuộc tính lên cảnh giới Cao cấp Thánh nhân, có thể bắt tay vào đột phá Cao cấp Thánh nhân.

Đột phá Cao cấp Thánh nhân không phải là chuyện một sớm một chiều, không có công phu mài giũa mười mấy năm, không thể lĩnh ngộ được một loại thuộc tính, huống chi, Diệp Hàn có tổng cộng chín loại thuộc tính, càng cần nhiều thời gian hơn.

Diệp Hàn đương nhiên không có thời gian để lĩnh ngộ từng loại thuộc tính, chỉ có thể đợi Nguyên Lực Thụ kết quả, lấy Ngộ đạo trị, sau đó dùng Ngộ đạo trị để tu luyện.

Đương nhiên, trong hai tháng, Nguyên Lực Châu cũng không ít,

mỗi đạo thuộc tính đều tiêu hao 10 viên Nguyên Lực Châu, tổng cộng đã dùng hết 90 viên Nguyên Lực Châu.

Thực lực lại tiến bộ không ít, nếu gặp lại Thác Bạt Viễn, tùy ý một kiếm là có thể diệt sát.

Sau khi đột phá, lại có một chuyện khiến Diệp Hàn vui mừng, hắn lại có thể lĩnh ngộ thêm thuộc tính.

Dùng thêm một tháng thời gian, Diệp Hàn đã lĩnh ngộ được chín loại thuộc tính.

Cộng với chín loại ban đầu, tổng cộng là mười tám loại thuộc tính.

Có điều, vì không có Ngộ đạo trị, tu vi của chín loại thuộc tính sau này đều dừng lại ở Thánh nhân sơ cấp.

Hoàn thành mọi việc, Diệp Hàn xuất quan.

Lúc này, thời gian của Hồng Mông thế giới vừa tròn một năm.

"Đại nhân!" Diệp Hàn vừa bước ra khỏi phòng, Phún Tử, Hổ Tử, Ngũ Khối, Lục Mao và những người khác đã vây lại.

Lúc này, trên mặt mấy người rõ ràng mang vẻ lo lắng.

"Mấy cậu sao thế, ai nấy đều mặt mày ủ rũ!" Diệp Hàn cười cười.

"Đại nhân, đến lúc nhổ cỏ rồi, chúng ta mau ra vườn xem đi!" "Ôi!

Đại nhân à!

Hai trăm mẫu vườn, đủ cho chúng ta làm sấp mặt." "Đúng vậy, cỏ dại trong hai trăm mẫu vườn, nghĩ thôi đã thấy đau đầu!" Phún Tử và những người khác lần lượt lên tiếng, với thực lực của họ, trước khi Nguyên Lực Châu ra hoa, một người nhiều lắm chỉ có thể xử lý được mười mẫu cỏ dại.

Nhưng vườn có đến hai trăm mẫu, có mệt chết cũng không làm xuể.

"Ừm!" Diệp Hàn nghe vậy cũng không khỏi nhíu mày, âm thầm phân tích.

Phún Tử và bốn người kia, mỗi người xử lý mười mẫu vườn, là bốn mươi mẫu, còn có Đâu Bất Đại và mười ba Ngưu đầu nhân.

Đâu Bất Đại và những người khác chưa từng quản lý Nguyên Lực Thụ, hiệu suất nhổ cỏ không thể mạnh hơn Phún Tử và những người khác được, nhưng số lượng Ngưu đầu nhân nhiều, giao cho họ một trăm mẫu cỏ dại, chắc là có thể xử lý được.

Nếu vậy, vẫn còn lại sáu mươi mẫu vườn.

Nguyên Lực Thụ ra hoa chỉ có một tháng, cũng có nghĩa là, một ngày phải dọn sạch ít nhất bốn mẫu cỏ dại.

Vấn đề này cũng không lớn, lúc mới đến, hắn là Sơ cấp Thánh nhân, lúc đó một ngày xử lý được hai mẫu cỏ dại, bây giờ thực lực mạnh hơn một năm trước rất nhiều, bốn mẫu cỏ dại, tự nhiên không thành vấn đề.

Đương nhiên, ngoài ra, còn phải dành thời gian, truyền sinh mệnh nguyên lực và mộc thuộc tính nguyên lực cho mỗi gốc Nguyên Lực Thụ.

Như vậy, thời gian của hắn cơ bản đã kín mít.

Bên này vấn đề không lớn, Phún Tử và những người khác cũng có thể miễn cưỡng xử lý được, mấu chốt là xem Đâu Bất Đại và đám Ngưu đầu nhân.

Nếu Đâu Bất Đại và đám Ngưu đầu nhân nhổ cỏ không được, phải cân nhắc mua nô lệ.

Nghĩ đến đây, Diệp Hàn có dự tính, quyết định xem trước hiệu suất nhổ cỏ của Đâu Bất Đại rồi tính.

“Đi!

Ra vườn!” Diệp Hàn phất tay áo lớn, dẫn theo Phún Tử và Đâu Bất Đại, hùng dũng ra đồng làm việc.

Đầu tiên đến là mảnh vườn Diệp Hàn quản lý năm ngoái, từ trong nhà tranh lấy ra một cái cuốc, giao cho Đâu Bất Đại, và giải thích phương pháp nhổ cỏ cho Đâu Bất Đại.

Xoẹt xoẹt~~ xoẹt xoẹt~~ xoẹt xoẹt~~ Đâu Bất Đại bắt đầu nhổ cỏ, một cái cuốc trong tay vung lên vun vút.

Chỉ thấy hắn tùy tay vung cuốc, từng mảng lớn cỏ dại bật gốc.

Chương 582

Vừa nhổ cỏ, Đâu Bất Đại thuận tay túm mấy nắm cỏ, bỏ vào miệng nhai, ăn ngon lành.

Tình huống này khiến Diệp Hàn ngây người, hắn phát hiện, Đâu Bất Đại dường như có thiên phú nhổ cỏ đặc biệt, phảng phất như sinh ra để nhổ cỏ vậy.

Chỉ trong một canh giờ, Đâu Bất Đại đã dọn sạch một nửa cỏ dại trong vườn, tốc độ này, đừng nói là Phún Tử và những người khác, ngay cả Diệp Hàn năm ngoái cũng không nhanh như vậy.

Một năm trước, Diệp Hàn phải dùng cả ngày mới xử lý xong hai mẫu cỏ dại.

Tiếp đó Diệp Hàn vung tay, gọi các Ngưu đầu nhân khác, mỗi người một cái cuốc, lệnh cho họ nhổ cỏ.

Điều đáng kinh ngạc là, những Ngưu đầu nhân kia cũng giống như Đâu Bất Đại, là những tay nhổ cỏ bẩm sinh.

Chỉ trong một tuần trà, hai mẫu cỏ dại đã được dọn sạch sẽ.

Những đám cỏ bị cắt xuống cũng chui vào bụng của Đâu Bất Đại và các Ngưu đầu nhân khác.

“Mẹ nó!

Hôm nay Hổ gia được mở mang tầm mắt!

Mẹ kiếp, tốc độ nhổ cỏ này, thật không ai bì kịp.” “Đại nhân à, ngài thật có mắt nhìn, sao ngài biết những Ngưu đầu nhân này biết nhổ cỏ vậy!” “Lợi hại, quá lợi hại!” “Ha ha ha ha!

Chúng ta không cần nhổ cỏ nữa, giao cho Ngưu đầu nhân là được

rồi!" Phún Tử, Hổ Tử, Lục Khối, Ngũ Mao và những người khác, ai nấy đều cười toe toét.

Diệp Hàn cũng tấm tắc khen ngợi, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ vì Ngưu đầu nhân có huyết thống bò, nên đều là tay giỏi việc đồng áng." Cốc cốc cốc~~~ Diệp Hàn dùng sức gõ vào sừng bò của Đâu Bất Đại, trêu chọc: "Đâu Bất Đại, có mệt không!" Đâu Bất Đại toe toét cười: "Chủ nhân, không mệt chút nào, lão Ngưu ta thích làm việc, chủ nhân, cỏ ở đây ngon quá, còn không, ta muốn ăn." "Ha ha ha!

Hôm nay cho ngươi ăn no!" Diệp Hàn cười lớn. 117.

Một ngày trôi qua, mười ba Ngưu đầu nhân đã nhổ được hơn sáu mươi mẫu cỏ dại, hiệu suất công việc này lập tức khiến Diệp Hàn cảm thấy một viên Nguyên Lực Châu kia không hề lãng phí, quả thực là lời to rồi.

Ba ngày sau, cỏ dại trong hai trăm mẫu vườn đã được Ngưu đầu nhân xử lý xong toàn bộ.

Diệp Hàn và Phún Tử không cần động tay.

Sau khi nhổ cỏ xong, có một số công việc chi tiết, cũng không cần Diệp Hàn lo lắng, toàn bộ giao cho Phún Tử và đám Ngưu đầu nhân.

Công việc của hắn là mỗi ngày truyền sinh mệnh nguyên lực và một thuộc tính nguyên lực vào Nguyên Lực Thụ.

Hai trăm mẫu Nguyên Lực Thụ ngày một tươi tốt.

Một tháng sau, Nguyên Lực Thụ ra hoa, mỗi gốc Nguyên Lực Thụ đều nở ra mười hai đóa hoa.

Tình huống này lại một lần nữa khiến Phún Tử và những người khác kinh ngạc.

Lúc này, họ cũng hiểu ra, nhất định là Diệp Hàn đã động tay động

chân vào Nguyên Lực Thụ, còn làm thế nào, Phún Tử và những người khác không thể biết được.

Ngày thứ hai sau khi Nguyên Lực Thụ ra hoa, bắt đầu công việc trừ sâu.

Diệp Hàn lưng đeo trường kiếm tiến vào thế giới trong hoa, Tinh Thần Kiếm Quyết phát huy tác dụng cực lớn.

Một kiếm vung ra, Tam Thiên Tinh Thần, trong nháy mắt diệt sạch toàn bộ sinh linh trong thế giới hoa.

Hiện tại thực lực Diệp Hàn đã đại tiến, chỉ cần ba hơi thở là có thể dọn sạch toàn bộ sinh linh trong một gốc Nguyên Lực Thụ.

Hai mẫu vườn không dùng đến một khắc thời gian, một ngày, Diệp Hàn ngày đêm không ngừng tàn sát sinh linh trong thế giới hoa, ngày đầu tiên đã xử lý xong 90 mẫu vườn.

Chưa đến ba ngày, toàn bộ sinh linh trong vườn đều bị tiêu diệt.

Tốc độ nghịch thiên khiến Phún Tử và những người khác chết lặng, lúc này họ cuối cùng cũng hiểu, tại sao Diệp Hàn lại dám một hơi bao thầu 200 mẫu vườn.

Đương nhiên, sở dĩ hoàn thành công việc nhanh như vậy, cũng là nhờ vào thân pháp khủng bố như Chỉ Xích Thiên Nhai.

Nếu không, để hoàn thành công việc trừ sâu, Diệp Hàn ít nhất cũng phải lãng phí một ngày thời gian.

Tương tự, tiêu hao nguyên lực cũng rất lớn, chỉ trong hai ngày, Diệp Hàn đã hút cạn năng lượng của mười viên Nguyên Lực Châu.

Thời gian chậm rãi trôi, chớp mắt đã đến mùa thu.

Về cơ bản, mỗi gốc Nguyên Lực Thụ đều thu hoạch được mười hai viên Nguyên Lực Châu, nhưng Diệp Hàn dù sao cũng có hai trăm

mẫu vườn, khó tránh khỏi có chút tổn thất.

Cuối cùng, Diệp Hàn thu được 42900 viên Nguyên Lực Châu, tổn thất ba trăm viên.

Như vậy, lấy ra hai phần ba nộp cho bộ lạc, hắn có thể được 14300 châu tiền, trừ đi 400 châu tiền công cho Phún Tử và những người khác, cuối cùng nhận được 13900 châu tiền.

Sau khi thu hoạch, Hoàng trưởng lão đích thân đến một chuyến, lấy đi số Nguyên Lực Châu thuộc về bộ lạc.

Lần này, Diệp Hàn đàm phán với ông ta, nhận thầu năm trăm mẫu vườn, và yêu cầu một nửa số Nguyên Lực Châu kết ra.

Chương 583

Yêu cầu của hắn tuy có chút quá đáng, nhưng Hoàng trưởng lão đã đồng ý.

Dù sao, sản lượng vườn của Diệp Hàn cao, một mẫu vườn của hắn bằng ba bốn mẫu của người khác.

Nếu Diệp Hàn không nhận thầu, tổn thất sẽ rất lớn.

Không những vậy, thân phận của Diệp Hàn cũng từ nông dân được thăng lên chấp sự, nhưng vẫn thuộc quyền quản lý của Hoàng trưởng lão.

"Đinh đông~~ Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thưởng 1000 điểm Ngộ đạo trị." Cùng lúc giao Nguyên Lực Châu cho Hoàng trưởng lão, tiếng của hệ thống cũng vang lên.

Đây chính là thứ Diệp Hàn cần nhất hiện tại, đồng thời, nhận thầu năm trăm mẫu vườn cũng có 2500 điểm Ngộ đạo trị, nhưng phải đợi đến cuối năm thu hoạch mới nhận được.

Trước đó, Ngộ đạo trị của Diệp Hàn chỉ còn lại 1 điểm, hắn vẫn giữ lại chưa dùng.

Có Ngộ đạo trị, Diệp Hàn bắt đầu bế quan.

Đầu tiên tiêu hao 9 điểm Ngộ đạo trị, đưa chín loại thuộc tính mới lĩnh ngộ đột phá lên Thánh nhân trung cấp, sau đó lại dùng 90 viên Nguyên Lực Châu, đưa tu vi toàn bộ lên đỉnh phong Trung cấp Thánh nhân.

"Hệ thống, ta muốn đưa thuộc tính Kim đột phá lên Cao cấp Thánh nhân, cần tiêu hao bao nhiêu Ngộ đạo trị?" "Túc chủ, cần tiêu hao 10 điểm Ngộ đạo trị, có sử dụng không?" "Sử dụng!" Diệp Hàn âm thầm

gật đầu, đột phá lên Cao cấp Thánh nhân, Ngộ đạo trị cần nhiều hơn rồi, gấp mười lần so với lúc đột phá Thánh nhân trung cấp.

"Thuộc tính Mộc, đột phá." "Thuộc tính Thủy, đột phá." "Thuộc tính Hỏa, đột phá." "Thuộc tính Thổ, đột phá." "Thuộc tính Thời gian, đột phá." "…" "Thuộc tính Lực, đột phá." "Thuộc tính Phong, đột phá." "Thuộc tính Lôi, đột phá." "…" Mười tám loại thuộc tính, toàn bộ đều được nâng lên Cao cấp Thánh nhân.

Sau đó, Diệp Hàn cảm thấy mình có thể lĩnh ngộ thêm nhiều thuộc tính hơn nữa.

Hắn từ bỏ ý định nâng cao nguyên khí, quyết định lĩnh ngộ thuộc tính trước, hắn muốn xem xem, cảnh giới Cao cấp Thánh nhân, rốt cuộc có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thuộc tính.

Diệp Hàn nhắm mắt lại, khí tức thuộc tính trên người lại nhiều hơn, bản thân hắn có Tam Thiên Đại Đạo, thuộc tính căn bản không cần lĩnh ngộ, những thuộc tính còn lại cũng không cần lĩnh ngộ, chỉ cần chọn trúng một loại thuộc tính, là có thể nâng cấp thành Thánh đạo thuộc tính.

"Lạc Hoa Thánh đạo." "Lưu Thủy Thánh đạo." "Thu Hàn Thánh đạo." "…" Cuối cùng, Diệp Hàn lại lĩnh ngộ thêm mười tám loại.

Cộng với mười tám loại ban đầu, tổng cộng là ba mươi sáu loại.

"Phù!" Hai ngày sau, Diệp Hàn mở mắt, thực lực đại tăng, ba mươi sáu loại thuộc tính, toàn bộ đều trở thành Thánh đạo thuộc tính, và toàn bộ đều tiến vào cảnh giới Cao cấp Thánh nhân.

"Tiếp tục~~~" Diệp Hàn lại tiến vào trạng thái tu luyện, lúc này, vừa mới tiến vào Cao cấp Thánh nhân, thân thể trống rỗng, cần lượng lớn nguyên lực để lấp đầy.

Cần Nguyên Lực Châu.

Hô hô hô~~~ Diệp Hàn vung tay, một lượng lớn Nguyên Lực Châu được vung ra, từng viên vỡ nát, hóa thành năng lượng tinh thuần, tiến vào trong cơ thể hắn.

Cao cấp Thánh nhân, cảnh giới này cần quá nhiều nguyên lực, huống chi, Diệp Hàn không phải là Cao cấp Thánh nhân bình thường, Nguyên Lực Châu cần dùng càng nhiều hơn.

Thời gian chậm rãi trôi, Nguyên Lực Châu của Diệp Hàn nhanh chóng tiêu hao.

Một trăm viên, một ngàn viên, hai ngàn viên~~~~ năm ngàn viên, một vạn viên.

Hắn điên cuồng hấp thu nguyên lực, trọn vẹn dùng hết ba ngày, nguyên lực mới dần viên mãn, lúc này, Nguyên Lực Châu trên người hắn, không đủ năm trăm viên.

"Ha ha ha~~~ Cảnh giới Cao cấp Thánh nhân viên mãn, quá tốt rồi!" Cảm nhận sức mạnh bùng nổ khắp cơ thể, Diệp Hàn cười lớn.

Nhìn lại Ngộ đạo trị, còn lại 632 điểm.

"Hệ thống, 632 điểm Ngộ đạo trị còn lại, có thể khiến Kim chi thuộc tính Thánh đạo tiến vào cảnh giới Đại Thánh không?" Diệp Hàn hỏi.

"Không thể!

Tiến vào cảnh giới Đại Thánh, cần tiêu hao 1000 điểm Ngộ đạo trị, khi đó, ba mươi sáu đạo Thánh đạo sẽ đồng thời tiến vào cảnh giới Đại Thánh." "Hiểu rồi!" Diệp Hàn gật đầu, cảnh giới Đại Thánh tiếp theo, phương thức tu luyện dường như đã có thay đổi, không thể tu luyện đơn nhất một loại thuộc tính nữa, mà ba mươi sáu loại thuộc tính phải cùng nhau tiến vào cảnh giới Đại Thánh.

Biết không thể tiến vào cảnh giới Đại Thánh, Diệp Hàn dứt khoát

từ bỏ, sau đó, tâm niệm vừa động, trong đầu hiện ra một thiên công pháp tối nghĩa khó hiểu.

Phiên Thiên Đại Thủ Ấn. 118.

Đó là thứ Lục Tình Xuyên để lại cho hắn lúc rời đi, một loại thần thông cấp Thánh Đế, trước đây hắn đã nghiên cứu không ít nhưng vì nó quá khó nên mãi vẫn không tìm được cách tu luyện.

"Hệ thống?

Cái này có thể lĩnh ngộ không?" Diệp Hàn hỏi.

"Có thể, thần thông Thánh Đế, Phiên Thiên Đại Thủ Ấn, có thể lĩnh ngộ đến cảnh giới nhập môn, cần tiêu hao 500 điểm Ngộ đạo trị, có sử dụng Ngộ đạo trị không?" "Có!" Diệp Hàn gật đầu, tiếp đó một tiếng "ông", thần hồn hắn chấn động, trong đầu hắn xuất hiện một bàn tay vàng khổng lồ.

Ầm~~~ Bàn tay đó to lớn vô cùng, rộng bằng trời đất, một chưởng đánh xuống, ức vạn tinh thần vẫn lạc, uy lực kinh khủng đến cực hạn.

"Phiên Thiên Đại Thủ Ấn lợi hại thật!" Diệp Hàn mở mắt, lộ ra vẻ kinh hãi, tâm thần hắn suýt chút nữa đã bị bàn tay đó trấn nhiếp.

Hắn chỉ mới lĩnh ngộ Phiên Thiên Đại Thủ Ấn đến cảnh giới nhập môn, nhưng một khi thi triển ra, lại trở thành sát chiêu lớn nhất hiện tại của Diệp Hàn.

Đương nhiên, Phiên Thiên Đại Thủ Ấn cũng có thể gia trì nhiều loại Thánh đạo thuộc tính, thuộc tính càng nhiều, lực công kích tự nhiên cũng càng lớn.

Chương 584

Nhìn lại Ngộ đạo trị và Nguyên Lực Châu trong không gian hệ thống, Ngộ đạo trị còn 132 điểm, Nguyên Lực Châu không đủ 500 viên.

Lần tu luyện này tiêu hao rất lớn, nhưng tất cả đều xứng đáng, dù sao hắn đã đột phá lên Cao cấp Thánh nhân rồi.

Sau Cao cấp Thánh nhân là cảnh giới Đại Thánh, đến cảnh giới đó, tu sĩ mới bước đầu sở hữu năng lực ngự không phi hành, lúc đó mới miễn cưỡng có tư cách đi lại trong Hồng Mông thế giới.

Hồng Mông thế giới quá lớn, bộ lạc như Lôi Bộ chỉ là tiểu thế lực cấp thấp nhất, Diệp Hàn không thể ở lại Lôi Bộ cả đời, cuối cùng cũng phải đi ra ngoài.

Nhưng trước khi đột phá cảnh giới Đại Thánh, Diệp Hàn không có ý định ra ngoài, hắn sẽ ngoan ngoãn ở lại Lôi Bộ.

Nhiều ý niệm lóe lên trong đầu, Diệp Hàn đứng dậy, đẩy cửa bước ra khỏi phòng.

"Đại nhân!" Trên diễn võ trường, Phún Tử và những người khác đang luyện tập.

Thấy Diệp Hàn xuất quan, ai nấy đều vây lại.

Lần nữa gặp Diệp Hàn, mấy người phát hiện, họ hoàn toàn không nhìn thấu cảnh giới của hắn nữa.

Hiện tại, Diệp Hàn tuy là Cao cấp Thánh nhân, nhưng mạnh hơn Cao cấp Thánh nhân bình thường rất nhiều, nếu ẩn giấu, đừng nói là Phún Tử và những người khác.

Ngay cả Hoàng trưởng lão đến, cũng không nhìn ra được cảnh

giới của Diệp Hàn.

"Hổ ca, có phát hiện không, đại nhân nhà ta hình như lại lợi hại hơn rồi." "Nói nhảm, ngay cả Lục Mao nhóc con cũng nhìn ra, Hổ gia sao lại không nhìn ra được." "Đại nhân có khả năng nào, đã đột phá lên Cao cấp Thánh nhân không?" "Không thể nào, ngươi đang nằm mơ à?

Ngươi tưởng Cao cấp Thánh nhân dễ đột phá vậy sao.

Đại nhân hơn một năm trước mới là Sơ cấp Thánh nhân, chưa đến hai năm đã nhảy hai cấp, ta chưa từng nghe ai có tốc độ tu luyện như vậy." "Cũng đúng!" "Phún Tử!

Chuyện ta bảo ngươi đi hỏi thăm thế nào rồi?" Thấy mấy người đang thì thầm, Diệp Hàn cũng không để ý, vẫy tay gọi Phún Tử.

Phún Tử sắc mặt nghiêm túc, đáp: "Đại nhân, ta đã hỏi thăm rồi, gần đây người nhà Thác Bạt rất an phận, không có hành động gì quá đáng, cũng không có ý định ra tay với chúng ta, chuyện lúc trước dường như đã quên, giống như chưa từng xảy ra vậy." "Vậy sao!" Diệp Hàn gật đầu, hành vi của người nhà Thác Bạt khiến hắn khó hiểu.

Theo lý mà nói, hắn đã giết nhân vật cấp trưởng lão của họ, không có lý do gì lại coi như chưa xảy ra.

Nhà Thác Bạt là thế lực lớn thứ hai của Lôi Bộ, phản ứng này rất bất thường, chính cái gọi là sự việc bất thường tất có yêu ma.

Hắn mơ hồ cảm thấy, người nhà Thác Bạt sẽ không dễ dàng bỏ qua, sở dĩ họ không ra tay với hắn, phần lớn là vì có chuyện khác xảy ra.

Nghĩ đến đây, Diệp Hàn hơi lắc đầu, nhà Thác Bạt có chuyện gì cũng không liên quan đến hắn, lúc chưa đột phá hắn đã không sợ, bây

giờ đã đột phá cảnh giới Đại Thánh, càng không cần lo lắng.

"Đúng rồi, trong bộ lạc gần đây có chuyện lớn gì sắp xảy ra không?" Diệp Hàn vô thức hỏi một câu.

"Có!" Hổ Tử ánh mắt lóe lên, nói: "Đại nhân, Lôi Hỗn thiếu tộc trưởng đã rời khỏi bộ lạc rồi, nghe nói đã đến Quân Thiên bộ lạc xa xôi." Quân Thiên bộ lạc.

Diệp Hàn nhíu mày, ở đây lâu như vậy, hắn cũng biết về Quân Thiên bộ lạc; đó là một bộ lạc lớn, cường giả vô số, dưới Quân Thiên bộ lạc, chỉ riêng các bộ lạc trung hình đã có ba mươi sáu cái.

Lôi Bộ chỉ có thể coi là một bộ lạc nhỏ, ngay cả bộ lạc trung hình cũng không bằng.

Ở gần đây, tổng cộng có tám bộ lạc nhỏ, bao gồm cả Lôi Bộ.

Nhật, Nguyệt, Tinh, Thần, Phong, Lôi, Hỏa, Sơn.

Tám bộ lạc này, toàn bộ đều thuộc quyền quản lý của Thanh Lang bộ lạc.

Dưới Thanh Lang bộ lạc, những bộ lạc như Lôi Bộ, lớn nhỏ có gần một trăm cái.

Đồng thời, Thanh Lang bộ lạc cũng là một trong ba mươi sáu bộ lạc trung hình của Quân Thiên.

Từ đó không khó để suy ra, Quân Thiên bộ lạc là một thế lực khổng lồ đến mức nào.

Lôi Hỗn dám một mình đến Quân Thiên bộ lạc, đủ để chứng minh, hắn có một trái tim cường giả, muốn đi đến vùng trời đất rộng lớn hơn.

"Thiếu tộc trưởng đã rời đi bao lâu rồi?" Diệp Hàn truy hỏi.

Phún Tử suy nghĩ một chút, đáp: "Khoảng hai tháng rồi!"

“Ông~~~” Trong lúc mấy người đang nói chuyện, một con phi phù phát ra ánh sáng vàng mờ ảo bay vào trong sân.

Đó là một con hạc giấy màu vàng, nó bay lượn một vòng trong sân, cuối cùng bay về phía Diệp Hàn.

“Phi Hạc Phù!” Diệp Hàn đưa tay ra, con hạc giấy đáp vào lòng bàn tay hắn.

Phi Hạc Phù, một loại công cụ truyền tin, chỉ sử dụng trong trường hợp khẩn cấp, vì giá cả khá đắt đỏ.

Phanh~~~ Phi Hạc Phù rơi vào tay Diệp Hàn, sau đó nổ tung, trong đầu Diệp Hàn truyền đến một giọng nói khẩn cấp, giọng nói quen thuộc, là Hoàng trưởng lão đang truyền âm cho Diệp Hàn.

“Diệp Hàn, mau đến chỗ ở của ta!

Mười vạn lần khẩn cấp.” “Hoàng trưởng lão?” Diệp Hàn hơi nhíu mày, từ ngữ khí của Hoàng trưởng lão, không khó để nghe ra, dường như có chuyện lớn sắp xảy ra.

“Đại nhân?

Chương 585

Sao vậy?" Thấy sắc mặt Diệp Hàn không đúng, Phún Tử và những người khác hỏi.

Phi Hạc Phù chỉ truyền âm cho một mình Diệp Hàn, cho nên, Phún Tử và những người khác đều không nghe thấy.

"Không có gì, Hoàng trưởng lão triệu tập ta, các ngươi ở nhà chờ, ta đi rồi về ngay." Lời Diệp Hàn vừa dứt, một bước đã đến cổng lớn, bước thứ hai bước ra, người đã biến mất trong tầm mắt của Phún Tử và những người khác.

Ra khỏi cửa, Diệp Hàn vận chuyển thân pháp đến cực hạn, chạy về phía nơi ở của Hoàng trưởng lão.

Mỗi bước bước ra là một ngàn trượng, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Sau khi cảnh giới lên Cao cấp Thánh nhân, thân pháp của Diệp Hàn cũng có sự thăng tiến, nhanh hơn trước gấp mười lần.

Nơi ở của Hoàng trưởng lão ở trung tâm bộ lạc, cách sân nhà Diệp Hàn gần ngàn dặm, Diệp Hàn một bước ngàn trượng, trong tình huống toàn lực chạy đi, chỉ cần mấy chục hơi thở là có thể đến.

Tốc độ như vậy, trong mắt các tu sĩ khác, căn bản không nhìn thấy bóng dáng Diệp Hàn.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Hàn vừa chạy vừa nhíu mày, trên đường đi, hắn thấy không ít phi phù, đang truyền âm khắp nơi, còn có tiếng kinh hô của các tu sĩ.

Những người nhận được truyền âm, đại đa số đều là chấp sự trong bộ lạc.

"Xảy ra chuyện gì vậy, trưởng lão tại sao lại triệu tập chúng ta,

còn dùng cả phi phù.” “Không biết, mau đi thôi, kẻo đến muộn, bị trưởng lão trách phạt.” “Nhìn kìa, nhiều phi phù quá, chắc có chuyện lớn sắp xảy ra rồi.” “…” “Hoàng trưởng lão!” Cổng lớn sân nhà Hoàng trưởng lão đang mở rộng, Diệp Hàn không dừng lại, một bước bước vào trong sân, chỉ thấy giữa sân, Hoàng trưởng lão sắc mặt ngưng trọng đứng đó, không thấy ai khác.

“Diệp Hàn?” Nhìn thấy Diệp Hàn, vẻ mặt Hoàng trưởng lão hơi kỳ quái, dường như không ngờ Diệp Hàn lại là người đầu tiên đến đây.

Trong số các chấp sự dưới quyền ông ta, chỉ có Diệp Hàn ở xa nhất, những người khác đều ở gần đây.

Phi Hạc Phù được phát ra cùng một lúc, chớp mắt ngàn dặm, tự nhiên thời gian mọi người nhận được Phi Hạc Phù không chênh lệch nhiều.

“Lúc nhận được Phi Hạc Phù, tôi đang ở gần đây!” Nhìn ra được tâm tư của Hoàng trưởng lão, Diệp Hàn không giải thích nhiều.

Hoàng trưởng lão hơi gật đầu, cũng không có thời gian để ý đến những chuyện vặt vãnh này.

“Hoàng trưởng lão, ngài vội vàng triệu tập tôi, là vì chuyện gì?” “Diệp Hàn, ngươi đột phá lên Cao cấp Thánh nhân?” Hoàng trưởng lão đột nhiên trợn to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hoàng trưởng lão bị chấn kinh, nói đúng hơn là thiên phú của Diệp Hàn khiến ông ta cảm thấy khó tin.

Hơn một năm trước, ông ta đích thân sắp xếp công việc cho Diệp Hàn trong sân vườn, lúc đó Diệp Hàn chỉ là Sơ cấp Thánh nhân. 119.

Hơn một năm thời gian mà đã nhảy vọt liền hai cấp, quả thực là chuyện chưa từng nghe thấy.

“Chỉ là cơ duyên trùng hợp thôi!” Diệp Hàn khiêm tốn nói.

“Tốt tốt tốt, quá tốt rồi!

Diệp Hàn, không, Diệp đạo hữu, ngươi đột phá thật đúng lúc!” Hoàng trưởng lão cảm khái nói.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Hàn lại lần nữa truy hỏi.

Hoàng trưởng lão nghe vậy mày nhíu thành chữ xuyên: “Bộ lạc của chúng ta đang phải đối mặt với nguy cơ ngàn năm có một, chúng ta có thể sống sót hay không, vẫn còn là ẩn số.” “Ồ!” Diệp Hàn cũng nhíu mày, chuyện nghiêm trọng đến vậy sao.

“Bây giờ chưa nói được, đợi những người khác đến, ta sẽ nói chi tiết.” Hoàng trưởng lão không nói nữa, đứng tại chỗ chờ đợi; biết tâm tư ông ta phức tạp, Diệp Hàn cũng không hỏi thêm.

Không lâu sau, lần lượt có các chấp sự tiến vào sân, Diệp Hàn liếc nhìn những người đó, Liễu Mộc chấp sự cũng ở trong đó.

Hắn cũng cẩn thận liếc nhìn Diệp Hàn, nịnh nọt ôm quyền chắp tay, chuyện Diệp Hàn chiến thắng Thác Bạt Ngạo Thiên ai cũng biết, bây giờ Liễu Mộc không dám đắc tội hắn.

Nhanh chóng mọi người đã đến đủ, chấp sự dưới quyền Hoàng trưởng lão không nhiều, cộng thêm Diệp Hàn cũng chỉ có hơn mười người.

“Hoàng trưởng lão, triệu tập chúng ta có việc gì?” “Đúng vậy!

Dùng cả Phi Hạc Phù, chẳng lẽ có đại sự xảy ra.” “Tôi nghe nói có người muốn tấn công Lôi Bộ chúng ta, có thật không?” “…” Mười mấy chấp sự lần lượt lên tiếng, cảnh tượng có chút ồn ào.

Hoàng trưởng lão vẫy tay, ra hiệu mọi người im lặng: “Chư vị, sự việc còn nghiêm trọng hơn các vị tưởng tượng, Lôi Bộ chúng ta sắp

phải đối mặt với khó khăn chưa từng có." "Rốt cuộc là chuyện gì?" "Đúng vậy!" "Hoàng trưởng lão mau nói đi!" Hệ thống lại suy nghĩ, Hoàng trưởng lão tiếp tục nói: "Chư vị có biết Thanh Lang bộ lạc không?" Thanh Lang bộ lạc!!

Chẳng lẽ người của Thanh Lang bộ lạc đến rồi sao?

Mọi người đều kinh ngạc.

Hoàng trưởng lão dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Lang Kiêu, con trai út của tộc trưởng Thanh Lang bộ lạc, vì vi phạm tộc quy, bị lưu đày đến Bát Bộ.

Kẻ này lòng lang dạ sói, muốn thôn tính cả Bát Bộ làm của riêng.

Hiện tại, hắn đã khống chế Nhật Nguyệt lưỡng bộ.

Tiếp theo sẽ ra tay với Lôi Bộ chúng ta." "Mọi người đều biết, thiếu tộc trưởng đã đến Quân Thiên bộ lạc, không có thiếu tộc trưởng, thực lực Lôi Bộ chúng ta giảm mạnh, xa xa không phải là đối thủ của Nhật Nguyệt lưỡng bộ, huống chi còn có Lang Kiêu.

Kẻ địch quá mạnh mẽ, xin chư vị hãy chuẩn bị sẵn sàng." "Kẻ địch quá hùng mạnh, mong các vị hãy chuẩn bị cho tốt." Hoàng trưởng lão dùng vài câu đơn giản để tường thuật lại sự việc một cách đại khái.

Chương 586

Mọi người nghe vậy, ai nấy đều cảm thấy hoảng hốt lo sợ.

Những người có mặt ở đây đều biết tộc trưởng của bộ lạc Thanh Lang có tất cả bảy người con trai, ai cũng tàn nhẫn hiếu sát.

Một khi Bát Bộ bị thu phục, chắc chắn sẽ không có ngày lành.

Lang Kiêu bị lưu đày đến Bát Bộ, tạm thời không thể quay về bộ lạc Thanh Lang, sở dĩ muốn thu phục tám bộ Nhật, Nguyệt, Tinh, Thần, Phong, Lôi, Hỏa, Sơn, mục đích không gì khác ngoài việc biến những người này thành công cụ chiến đấu dưới trướng, để gầy dựng thế lực của riêng mình ở đây.

"Vậy chẳng phải chúng ta tiêu rồi sao?" Một đám chấp sự đều lộ vẻ cay đắng.

Diệp Hàn trong lòng khẽ động, nói: "Phản ứng của mấy bộ lạc còn lại thế nào?" Nghe Diệp Hàn hỏi, Hoàng trưởng lão khẽ gật đầu, rõ ràng Diệp Hàn đã nói trúng điểm mấu chốt, nếu mấy bộ lạc kia đứng ra cùng nhau đối kháng Lang Kiêu thì vẫn có cơ hội chiến thắng.

Nếu không, chỉ với Lôi Bộ có tộc trưởng là một Đại Thánh, đối đầu với Nhật, Nguyệt nhị bộ cùng Lang Kiêu, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

"Đúng vậy?

Người của mấy bộ khác nói sao?" Có người cũng đặt câu hỏi tương tự.

Hoàng trưởng lão đáp: "Việc này tộc trưởng đang dàn xếp, hiện tại đã nhận được sự ủng hộ của Tinh, Thần nhị bộ.

Còn về ba bộ lạc Phong, Hỏa, Sơn, thái độ của họ vẫn do dự,

dường như đang quan sát tình hình." "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, nghe đến đây liền hiểu ra, cục diện hiện tại đã rõ ràng.

Lôi Bộ, Tinh Bộ, Thần Bộ, ba bộ lạc này rõ ràng muốn đối đầu với Nhật, Nguyệt nhị bộ và Lang Kiêu.

Nếu chiến thắng, ba bộ lạc còn lại cũng sẽ ủng hộ.

Nếu không phải là đối thủ, ba bộ lạc kia tám phần sẽ chọn quy thuận Lang Kiêu.

Hoàng trưởng lão vẻ mặt ngưng trọng, nói: "Các vị, ta vẫn nói câu đó, hôm nay triệu tập mọi người là để chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Trận chiến này là để bảo vệ nhà của chúng ta, bảo vệ mảnh đất Lôi Bộ.

Toàn thể Lôi Bộ, hễ là Trung cấp Thánh nhân, ai nấy đều phải tham chiến.

Các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?" "Hoàng trưởng lão yên tâm đi, chúng ta đã sớm chuẩn bị, thề chết một trận!" "Đúng!

Bảo vệ quê hương, chúng ta không thể chối từ!

Thề chết một trận." "Thề chết một trận!" 'Thề chết một trận!' "Thề chết một trận!" Hơn mười chấp sự sĩ khí dâng trào, lớn tiếng hô khẩu hiệu.

Diệp Hàn bất đắc dĩ, thấy vậy cũng hô theo vài câu.

Nói thật, hắn mới đến đây hơn một năm, cảm giác gắn bó với Lôi Bộ không mạnh, không thể giống như những cư dân gốc của Lôi Bộ này.

Theo hắn thấy, Lôi Bộ thắng được thì tự nhiên là tốt nhất, nếu không thắng được thì cùng lắm là bỏ chạy.

Dù sao với thân pháp một bước ngàn trượng, trốn thoát cũng

không khó.

Ở đây ngoài Lôi Tử Vân và Lục Mao ra thì cũng chẳng có ai khiến hắn phải vướng bận.

Lục Mao và những người khác chỉ là tầng lớp thấp nhất, có chiến sự xảy ra cũng không dùng đến họ.

Lang Kiêu dù có thu phục Lôi Bộ cũng sẽ dùng Lục Mao để quản lý Nguyên Lực Thụ, vì vậy không cần lo lắng cho sự an toàn của họ.

Còn Lôi Tử Vân và Lôi Linh Nhi thì nguy hiểm hơn, họ là người thuộc dòng chính của Lôi Bộ, một khi bị thu phục, rất có thể sẽ trở thành nô lệ.

"Các vị hãy về xử lý việc nhà trước, trong một hai ngày tới, chiến sự sẽ nổ ra!" Sau một hồi huấn thị, Hoàng trưởng lão lại xử lý thêm một vài việc, đồng thời sắp xếp phòng cho Diệp Hàn và những người khác.

Lúc này, rất nhiều chấp sự lấy ra phi hạc phù, truyền tin cho người thân.

Diệp Hàn cũng thả ra hai con phi hạc phù, một cái truyền âm cho Phún Tử và những người khác, bảo họ chuẩn bị.

Con phi hạc phù còn lại thì truyền cho Lôi Tử Vân, hỏi nàng một vài chuyện cụ thể.

Chờ rất lâu vẫn không nhận được hồi âm của Lôi Tử Vân, Diệp Hàn đành phải gửi một đạo phi hạc phù cho Lôi Linh Nhi.

"Tử Vân tỷ tỷ mất tích rồi!" Nhận được hồi âm của Lôi Linh Nhi, Diệp Hàn không còn bình tĩnh được nữa.

Vào thời điểm mấu chốt này, Lôi Tử Vân, đại tiểu thư của Lôi gia, đột nhiên biến mất, đây không phải là điềm tốt.

“Chẳng lẽ là Lang Kiêu làm?” Diệp Hàn sắc mặt âm trầm, thầm đoán.

Hắn cảm thấy rất có khả năng Lang Kiêu đã bắt cóc Lôi Tử Vân, như vậy, khi trận chiến nổ ra, hắn có thể uy hiếp tộc trưởng Lôi Bộ, chắc chắn sẽ khiến người của Lôi Bộ rối loạn trận cước.

Càng nghĩ hắn càng thấy khả năng này rất lớn, dù sao nàng cũng là tiểu công chúa của Lôi Bộ, ở Lôi Bộ không ai dám động tay động chân với nàng, ngoài khả năng này ra thì không còn khả năng thứ hai.

Hắn lại truyền một đạo phi hạc phù cho Lôi Linh Nhi, dặn dò một khi có tin tức thì lập tức báo cho hắn.

Một ngày trôi qua, Diệp Hàn càng thêm lo lắng.

Chương 587

Trong lúc đó, Lôi Linh Nhi có hồi âm một lần, nói rằng nàng cũng bị điều động ra trận, không có thời gian gặp Diệp Hàn, sau đó thì không còn tin tức gì nữa.

Thời gian đã đến giữa trưa.

"Ong ~~~" Một lá phi phù sấm sét màu vàng bay vào trong sân của Hoàng trưởng lão.

"Đến rồi!" Trong phút chốc, hơn mười chấp sự đều nhìn về phía lá phi phù sấm sét kia.

Loại truyền tấn phù này là loại chuyên dụng của Lôi gia, người bình thường không được phép sử dụng.

Hoàng trưởng lão cong ngón tay búng ra một đạo nguyên khí, đánh lên phi phù sấm sét, phi phù lập tức nổ tung, đồng thời truyền ra một giọng nói uy nghiêm.

"Toàn thể Lôi Bộ, tập kết tại diễn võ trường, khai chiến!" "Khai chiến!" "Khai chiến!" "Khai chiến!" Khắp nơi trong Lôi Bộ vang lên những tiếng hô vang.

"Các chàng trai Lôi Bộ, theo ta xuất chiến!" Hoàng trưởng lão vung tay, dẫn theo một đám chấp sự tiến về phía diễn võ trường.

"Bảo vệ quê nhà, thề chết một trận." "Bảo vệ quê nhà, thề chết một trận." "Bảo vệ quê nhà, thề chết một trận." Khi Diệp Hàn và những người khác đến diễn võ trường, mấy vạn chiến sĩ Lôi Bộ đã tập kết ở đó.

Ai nấy đều mặc chiến giáp màu trắng bạc, được huấn luyện nghiêm chỉnh, hàng ngũ ngay ngắn.

Trên không trung, có một lão giả uy vũ chắp tay sau lưng đứng đó, trên người tỏa ra khí tức đáng sợ.

Người này chính là cha của Lôi Hỗn và Lôi Tử Vân, lãnh tụ tối cao của Lôi Bộ, Lôi Hồng.

Cũng chỉ có Lôi Hồng mới có thể bay lượn trên không, vì ông là tu sĩ cấp Đại Thánh.

Phía sau mấy vạn chiến sĩ là một đám quân ô hợp.

Có đệ tử dòng chính của Lôi gia, đệ tử dòng chính của Thác Bạt gia, các trưởng lão và chấp sự của các bộ, có cả luyện đan sư, luyện khí sư, và cả nông dân.

Diệp Hàn đưa mắt nhìn qua, tất cả đều là Trung cấp Thánh nhân.

Trong đội hình của Lôi gia, hắn thấy được Lôi Linh Nhi.

Nhưng lại không thấy Lôi Tử Vân.

Ước tính sơ bộ, cộng cả những chiến sĩ kia, số lượng Trung cấp Thánh nhân ở đây có gần mười vạn.

Cao cấp Thánh nhân thì ít hơn, chỉ có vài trăm người.

Sau khi đến diễn võ trường, Hoàng trưởng lão tách khỏi mọi người, tập hợp cùng với các Cao cấp Thánh nhân khác.

Diệp Hàn cố ý che giấu khí tức, lặng lẽ lẻn đến bên cạnh Lôi Linh Nhi.

“Linh Nhi?” “Diệp Hàn, huynh đến rồi.” “Thế nào?

Có tin tức gì của tỷ tỷ muội không?” Diệp Hàn nhìn Lôi Linh Nhi, hỏi một câu như vậy.

Lôi Linh Nhi cũng lo lắng không kém: “Không có, muội sắp lo chết rồi, tỷ tỷ có thể đi đâu được chứ?” “Linh Nhi, Tử Vân biến mất bao

lâu rồi?

Lần cuối cùng muội gặp tỷ ấy là khi nào?

Có khi nào tỷ ấy ra ngoài không?" Diệp Hàn hỏi liên tiếp một loạt câu hỏi.

"Ba ngày, tỷ tỷ đã biến mất ba ngày rồi.

Ngày hôm đó tỷ ấy không đi đâu cả, tối hôm trước muội còn ở chỗ tỷ ấy chơi, ngày thứ hai đã không thấy đâu nữa." Lôi Linh Nhi suy nghĩ rồi đưa ra câu trả lời như vậy.

"Xem ra không sai được rồi!" Diệp Hàn thầm gật đầu, Lôi Tử Vân là tu sĩ cấp Đại Thánh, có thể bắt nàng đi một cách thần không biết quỷ không hay chắc chắn cũng phải là một tu sĩ cấp Đại Thánh.

Điều này càng chứng thực suy đoán của hắn, người ra tay tám phần là Lang Kiêu.

"Không sai được là sao?" Lôi Linh Nhi khó hiểu hỏi.

"Không có gì." Diệp Hàn lắc đầu, không muốn Lôi Linh Nhi lo lắng nên không nói ra suy đoán của mình.

"Yên tâm đi!

Ta nhất định sẽ cứu tỷ tỷ muội ra!" Diệp Hàn vỗ vai Lôi Linh Nhi.

"Huynh?" Lôi Linh Nhi nhìn Diệp Hàn, thầm cười khổ.

Thật ra nàng cũng có suy đoán, cũng không khác Diệp Hàn là bao.

Nhưng nàng không cho rằng với thực lực của Diệp Hàn, có thể cứu được Lôi Tử Vân từ tay Lang Kiêu.

"Yên lặng!" Lôi Hồng trên không trung vung tay, mấy vạn chiến sĩ lập tức im lặng.

Xoạt xoạt xoạt ~~~ Đám quân ô hợp phía sau phản ứng chậm hơn

một chút, nhưng cũng nhanh chóng im lặng theo.

Chương 588

"Xuất phát!" Theo một tiếng hô lớn của Lôi Hồng, mấy vạn chiến sĩ chuyển động, như một dòng lũ sắt thép, tiến về phía lối ra.

Vù vù vù ~~ Rời khỏi khu tập trung của bộ lạc, đội quân dốc toàn lực lao về phía nam.

Bộ lạc bốn bề bao bọc bởi núi, chỉ có phía nam là có lối ra, vì vậy, kẻ địch cũng chỉ có thể tấn công từ phía nam.

Những người tham chiến đều là tu sĩ Trung cấp Thánh nhân.

Tốc độ hành quân cực kỳ nhanh chóng.

Dọc đường không nói gì, hai canh giờ sau, đại quân đã đến vùng ngoại vi của bộ lạc.

Chưa đến được lối ra phía nam, đã xuất hiện tung tích của kẻ địch.

Một trưởng lão truyền lệnh báo rằng, kẻ địch đã đến lối ra và chiếm giữ nơi đó, đang an doanh hạ trại.

Cách lối ra còn hai trăm dặm, Lôi Hồng hạ lệnh tạm thời nghỉ ngơi.

Mọi người lấy ra lương khô thịt thà, ăn uống no nê xong, đại quân tiếp tục xuất phát.

Một khắc sau, Diệp Hàn cuối cùng cũng thấy được kẻ địch của mình, có đến mười vạn chiến sĩ, chặn kín lối ra khổng lồ.

Những chiến sĩ đó đại khái chia làm hai phe, một phe là người của Nhật Bộ, một phe là người của Nguyệt Bộ.

Lang Kiêu bị lưu đày đến đây, đương nhiên không thể có quá nhiều thuộc hạ, lúc đó chỉ có vài chục tùy tùng.

Trên bầu trời đối diện, có ba người đang đứng.

Ở giữa là một thanh niên khoảng hai tám, hai chín tuổi, mắt sói mũi ưng, thân hình cao lớn, khóe miệng mang theo nụ cười khát máu.

Đó chính là Lang Kiêu.

Bên trái và phải hắn, mỗi bên có một tu sĩ cấp Đại Thánh, lần lượt là tộc trưởng của Nhật Bộ và Nguyệt Bộ.

Hai quân đối đầu từ xa, gần hai mươi vạn người ai nấy đều tỏa ra chiến ý.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Bề ngoài, số lượng quân đội hai bên tương đương, nhưng thực tế không phải vậy.

Đối phương toàn bộ là chiến sĩ tinh nhuệ, quanh năm tác chiến, ai cũng dũng mãnh thiện chiến.

Bên Lôi Bộ, chiến sĩ chỉ có năm, sáu vạn người, còn lại toàn là quân ô hợp, thực lực không đồng đều, chưa từng ra chiến trường.

Điều may mắn là các trưởng lão của các bộ đều ở đây, ở cấp độ Cao cấp Thánh nhân, số lượng người của Lôi Bộ rõ ràng đông hơn.

Điều không may là đối phương có ba tu sĩ cấp Đại Thánh, trong khi bên này chỉ có một mình Lôi Hồng.

“Lôi Hồng!

Ngươi không phải đối thủ của ta, đầu hàng đi!” Lang Kiêu thản nhiên mở miệng, giọng nói truyền khắp mọi ngóc ngách nơi đây.

“Câm miệng!

Đồ sài lang có dã tâm, Lôi Bộ ta thề chết không hàng!” Lôi Hồng hét lớn, mấy vạn chiến sĩ tinh nhuệ của Lôi Bộ cũng đồng thanh hô

theo.

“Thề chết không hàng.” “Thề chết không hàng!” “Thề chết không hàng!” … “Ngu muội!

Một vùng đất nhỏ như viên đạn mà cũng dám chống lại ý chỉ của bản công tử, đúng là đáng chết!” Lang Kiêu khinh thường, nhìn xuống đại quân Lôi Bộ từ trên cao.

“Thề chết không hàng…” Mấy vạn đại quân vẫn đang hô khẩu hiệu, chiến ý ngút trời.

Lôi Hồng đứng trên không trung, sắc mặt âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước, nhưng vẫn chần chừ chưa phát lệnh tấn công.

Ông đang chờ đợi, chờ đợi tin tức từ Tinh, Thần nhị bộ.

Trước đó, ông đã bàn bạc với người của Tinh, Thần nhị bộ, một khi đại quân xuất phát, người của họ cũng sẽ dẫn quân đến, trước sau giáp công, cho Lang Kiêu một trận kẹp thịt.

Thế nhưng, người của ông đã đến, mà người của Tinh, Thần nhị bộ vẫn bặt vô âm tín.

“Sao vậy?

Viện quân của Tinh, Thần nhị bộ không đến à?” “A, đã xảy ra chuyện gì, không phải là họ không đến chứ!” “Chắc không đâu!

Rõ ràng họ đã đồng ý xuất binh.” Trong đám người phía sau, từng người cũng bắt đầu bàn tán.

“Lôi tộc trưởng, có phải ngài đang đợi viện quân từ Tinh, Thần nhị bộ không?” Trên không trung, Lang Kiêu chắp tay sau lưng, khóe miệng nở nụ cười chế giễu.

“Sao ngươi biết?” Nghe lời đối phương, Lôi Hồng biến sắc.

Chương 589

“Ha ha ha ~~” Lang Kiêu cười lớn, vang giọng nói: “Thật buồn cười, một vùng đất nhỏ bé, nếu bản công tử không xử lý được, sau này còn mặt mũi nào trở về bộ lạc Thanh Lang.” “Nói thật cho ngươi biết, viện quân của ngươi không đến được đâu, mau chóng đầu hàng, bản công tử sẽ tha cho các ngươi một mạng, nếu không, giết không tha, một người cũng không chừa.” “Hèn hạ!

Muốn bản tọa đầu hàng, đừng hòng!

Dù chiến đấu đến tên lính cuối cùng, Lôi Bộ ta cũng thề chết không hàng!” Lôi Hồng tức giận tột độ.

“Thề chết không hàng!” “Thề chết không hàng!” “Thề chết không hàng!” Mấy vạn chiến sĩ Lôi Bộ, tiếng hô vang trời.

“Ha ha ha ~~~ Lôi Hồng, bản tọa khuyên ngươi đầu hàng đi.

Chúng ta đều thuộc bộ lạc Thanh Lang, Thất công tử đã đến, tám bộ chúng ta đều nên nghe lệnh ngài, nếu không thì không ai cứu được Lôi Bộ đâu!” Người mở miệng là tộc trưởng Nhật Bộ, Viêm Khai.

“Viêm Khai, ngươi đáng chết!

Bản tọa, thề chết không hàng!” Lôi Hồng lớn tiếng đáp lại.

“Được rồi, nếu đã như vậy, hãy để Lôi Bộ nếm thử thủ đoạn của bản công tử!

Lôi Hồng, bản công tử đã cho ngươi cơ hội, bây giờ đầu hàng cũng đã muộn, qua hôm nay, Lôi Bộ sẽ không còn tồn tại nữa.” Lang Kiêu hai mắt hé mở, trong con ngươi ánh lên vẻ âm hiểm.

Mới đến đây, tám bộ khó tránh khỏi có kẻ không phục, hôm nay hắn quyết định dùng Lôi Bộ để khai đao, nhằm đạt được hiệu quả

giết một răn trăm.

Nhưng suy nghĩ trong lòng, hắn không hề biểu lộ ra ngoài.

Bên tay phải hắn, tộc trưởng Nguyệt Bộ, Nguyệt Sơn, chắp tay nói: "Công tử, có nên hạ lệnh tấn công không?" Lang Kiêu khóe miệng cong lên một đường cong: "Không vội, trước tiên hãy để họ nếm thử quân cờ bí mật của bản công tử!" "Quân cờ bí mật??" Nguyệt Sơn và Viêm Khai đồng thời kinh ngạc, ngay cả họ cũng không biết, Lang Kiêu lại có thể bố trí quân cờ bí mật trong Lôi Bộ.

Người trẻ tuổi này quá đáng sợ, bất luận thực lực hay thủ đoạn, đều khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Không để ý đến suy nghĩ của hai người, Lang Kiêu lạnh lùng cười: "Thác Bạt Cương ở đâu?" "Lão nô Thác Bạt Cương, bái kiến công tử!" 120.

Hô ~~~ Bên kia, một lão giả áo xám bước một bước vào không trung, đứng đó cung kính ôm quyền hành lễ với Lang Kiêu.

"Thác Bạt Cương, lão già nhà ngươi, giấu mình thật sâu!" Lôi Hồng nghe vậy sắc mặt đại biến, không ngờ Thác Bạt Cương lại nghe lệnh Lang Kiêu, càng không ngờ Thác Bạt Cương đã đột phá cảnh giới Đại Thánh.

"Tình hình gì đây?

Đại trưởng lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ai có thể nói cho ta biết?" "Mẹ nó!

Quá đáng ghét, Thác Bạt Cương đã đầu hàng Lang Kiêu!" "Không thể nào, ông ấy là Đại trưởng lão của chúng ta, sao có thể làm ra chuyện phản bội Lôi Bộ được!" "Đại trưởng lão…" Trong phút chốc, toàn bộ người của Lôi Bộ đều hỗn loạn.

"Thác Bạt Cương?

Thì ra là thế!" Diệp Hàn thấy Thác Bạt Cương phản bội, lập tức hiểu ra.

Trước đó hắn không hiểu tại sao người của Thác Bạt gia không ra tay với mình.

Bây giờ thì hắn đã hiểu, người của Thác Bạt gia đang âm mưu chuyện lớn hơn, nên mới bỏ qua một con kiến nhỏ như hắn.

Chỉ có điều khiến Diệp Hàn bất ngờ là Thác Bạt Cương lại cũng là tu sĩ cấp Đại Thánh.

"Công tử, lão nô biết công tử thích sưu tầm mỹ nữ thiên hạ, đặc biệt chuẩn bị cho công tử một món quà nhỏ." Thác Bạt Cương nịnh nọt cười.

"Ồ?" Lang Kiêu sắc mặt khẽ động, trong mắt lóe lên vẻ chờ mong.

Sở thích của hắn không nhiều, chỉ duy nhất thích nữ sắc, lần này bị trục xuất khỏi bộ lạc cũng vì làm nhục ngũ tẩu, nên mới bị lưu đày.

"Bảo đảm ngài sẽ hài lòng, mời công tử xem!" Thác Bạt Cương vung tay áo, từ trong tay áo bay ra một thân hình xinh đẹp màu tím.

Hắn lại vung tay áo, khiến thân hình đó đứng vững trên không trung.

"Thiên kim của Lôi Hồng, đại tiểu thư của Lôi Bộ chúng ta, Lôi Tử Vân!" Thác Bạt Cương vừa nói, vừa dùng nguyên khí toàn thân vận chuyển, nâng đỡ Lôi Tử Vân, phòng nàng rơi xuống.

Lúc này Lôi Tử Vân đã bị chế trụ, như một con búp bê, không thể động đậy, cũng không thể mở miệng.

"Không tệ!

Một món đồ chơi tốt, bản công tử thích, ngươi có lòng rồi!" Lang Kiêu lập tức bị vẻ đẹp của Tử Vân thu hút, đôi mắt sói của hắn tỏa ra

ánh sáng rực rỡ.

"Thác Bạt Cương, ngươi đáng chết!" Lôi Hồng trừng mắt muốn nứt ra, chân khẽ động, lao về phía Thác Bạt Cương.

Con gái yêu quý nhất mất tích, Lôi Hồng sao có thể không biết.

Đương nhiên ông cũng đoán rằng Lang Kiêu đã bắt cóc Lôi Tử Vân, nhưng vạn lần không ngờ, người ra tay lại là Thác Bạt Cương.

"Đáng chết!

Dám động đến nữ nhân của ta!" Diệp Hàn thân hình lóe lên, cũng nhanh chóng lướt về phía Thác Bạt Cương.

"Người Thác Bạt gia nghe lệnh, theo ta giết địch!" Thác Bạt Cương hét lớn một tiếng, ném Lôi Tử Vân cho người của Thác Bạt gia.

Chương 590

Phía dưới, lập tức có một trưởng lão đón lấy Lôi Tử Vân.

Xoạt xoạt xoạt ~~~ Theo một tiếng lệnh của Thác Bạt Cương, trong số các chiến sĩ Lôi Bộ, lập tức có một phần ba cởi bỏ chiến giáp màu bạc, sau đó đột ngột tấn công những chiến sĩ Lôi Bộ còn đang mặc chiến giáp.

Các chiến sĩ Lôi Bộ bị đánh bất ngờ, vừa giao thủ đã tổn thất thảm trọng.

Cùng lúc đó, ngoại trừ đệ tử dòng chính của Lôi gia, các trưởng lão của các bộ khác cũng có người phản bội, tấn công chính người nhà của mình.

Trận chiến thực sự chưa bắt đầu, nội bộ Lôi Bộ đã loạn.

Diệp Hàn nhanh chóng lao về phía trận doanh của Thác Bạt gia, xuyên qua tầng tầng lớp lớp người, như một con cá lướt đi, tốc độ nhanh đến không thể tin nổi.

"Đáng chết, giết, giết, giết!

Người Thác Bạt gia, chịu chết đi!" "Mau giết, cứu đại tiểu thư!" "Đại tiểu thư, ta đến cứu nàng, giết, giết, giết ~~~" Hiện trường loạn thành một mớ, có trưởng lão và chấp sự lao về phía trận doanh Thác Bạt gia để cứu Lôi Tử Vân, nhưng bị người của Thác Bạt gia cản lại.

Trên không trung!

Ầm ầm ầm ~~~ Lôi Hồng và Thác Bạt Cương ngưng tụ ra pháp tướng trăm trượng, giao chiến với nhau.

Cuộc chiến của hai người vô cùng đáng sợ, mỗi một chiêu đều kinh thiên động địa.

Giao đấu mấy chục chiêu, bất phân thắng bại.

Có thể thấy, Lôi Hồng mạnh hơn Thác Bạt Cương một chút, nhưng muốn hạ gục đối thủ trong thời gian ngắn là không thể.

Thêm vào đó, trong lòng lo lắng cho an nguy của con gái, khó tránh khỏi có tạp niệm, không phát huy được sức chiến đấu vốn có.

"Hai vị, quân cờ bí mật này của bản công tử thế nào?" Lang Kiêu vừa nói, ánh mắt lại không một khắc rời khỏi Lôi Tử Vân.

Nguyệt Sơn trong lòng kinh hãi, nhưng không lộ ra ngoài, ôm quyền nói: "Công tử liệu sự như thần, quyết thắng ngàn dặm, Nguyệt mỗ bội phục." Viêm Khai cũng có tâm tình tương tự, trong mắt lóe lên vẻ kiêng dè, cẩn thận nhìn Lang Kiêu, nói: "Công tử không tốn một binh một tốt mà đã khuấy đảo Lôi Bộ rối tung rối mù, thực sự cao minh." "Thác Bạt Cương là một con chó không tồi, bản công tử thích.

Sau khi chiếm được Lôi Bộ, nơi này sẽ do hắn quản lý." Lang Kiêu nói một câu nhẹ như mây gió, lại khiến Nguyệt Sơn và Viêm Khai trong lòng chấn động.

Thác Bạt Cương chỉ là một con chó, a!

Trong mắt Lang Kiêu, chúng ta và Thác Bạt Cương có khác gì nhau.

Nguyệt Sơn và Viêm Khai cũng không phải tự nguyện nghe lệnh Lang Kiêu, mà là sợ hãi, sợ hãi Lang Kiêu, càng sợ hãi thế lực khủng bố sau lưng hắn.

Trận chiến diễn ra ác liệt nhất ở ba nơi.

Cuộc chiến cấp Đại Thánh trên không trung không cần phải nói. 121.

Một nơi khác là các chiến sĩ bị những kẻ do Thác Bạt Cương xúi

giục phản bội, ban đầu họ chiếm thế thượng phong, nhưng sau khi các chiến sĩ Lôi Bộ khác phản ứng lại thì cuộc giao tranh kịch liệt mới thực sự nổ ra.

Nhưng lúc này, chiến sĩ Lôi Bộ đã tổn thất thảm trọng, chỉ trong chớp mắt, đã có mấy ngàn chiến sĩ mất mạng, đại bộ phận người bị giết, đương nhiên là những chiến sĩ Lôi Bộ kia.

Dưới chân, chất đầy thi thể, xương cốt, máu chảy thành sông.

Người của hai bên đều đã giết đỏ cả mắt.

Nơi giao tranh ác liệt cuối cùng là nơi của người Thác Bạt gia.

Các trưởng lão Thác Bạt gia ở đó, bao vây Lôi Tử Vân tầng tầng lớp lớp ở trung tâm.

Gần đó, rất nhiều trưởng lão và chấp sự của Lôi Bộ đều lao về phía đó, mục đích đương nhiên là để cứu Lôi Tử Vân.

Lôi Tử Vân bị bao vây chặt chẽ, được bảo vệ ở trung tâm, vì toàn thân nguyên khí bị chế trụ, không có một chút sức chiến đấu nào.

Thân là Cao cấp Thánh nhân, nàng chỉ có thể nhìn từng người đến cứu mình bị giết.

Sắc mặt nàng lúc này thê lương, hai hàng lệ trong chảy dài trên dung nhan tuyệt mỹ.

So với lần trước bị người Ngưu Đầu bắt đi, lần này nàng càng cảm thấy bất lực hơn.

Thân là người của Lôi gia, nàng thà chết trận, cũng không muốn nhìn người của Lôi Bộ vì mình mà hy sinh, từng người một chết dưới lưỡi đao đồ tể.

Xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Phụ thân khó có thể sống sót trong trận chiến này, ông sẽ phải đối

mặt với bốn tu sĩ cấp Đại Thánh, trong đó có Lang Kiêu khủng bố.

Các chiến sĩ của Lôi gia xong rồi, có một phần ba người đã đầu hàng Lang Kiêu.

Những chiến sĩ không đầu hàng, sắp phải đối mặt với mười vạn thiết kỵ.

Bộ lạc nuôi dưỡng mình cũng xong rồi, đối mặt với kẻ địch như hổ lang, người Lôi Bộ căn bản không thể bảo vệ được quê hương của mình.

Chương 591

Mình cũng xong rồi, rơi vào tay Lang Kiêu, kết quả có thể đoán được.

Còn Diệp Hàn.

Không biết tại sao, lúc này Lôi Tử Vân đột nhiên nghĩ đến Diệp Hàn.

Diệp Hàn sẽ chết chứ?

Hắn có tham chiến không?

Hắn ở đâu?

Trong lòng Lôi Tử Vân rối bời, nàng không muốn Diệp Hàn tham gia trận chiến này, nhưng đôi mắt tuyệt đẹp lại không ngừng tìm kiếm trong đám người.

Giữa vạn người, chỉ thoáng nhìn thấy một bóng áo trắng, đang lướt về phía này.

Ngay sau đó, bóng hình quen thuộc đó lại biến mất trong đám người, không thấy nữa.

Không!

Diệp Hàn, đừng!

Mau chạy đi!!

Lôi Tử Vân gào thét trong lòng, nhìn từng người tộc nhân ngã xuống, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi, nỗi sợ hãi này là vì Diệp Hàn.

Nàng sợ, Diệp Hàn cũng sẽ ngã xuống như những tộc nhân kia.

Không biết từ khi nào, ngay cả nàng cũng không nhận ra, Diệp Hàn

trong lòng nàng lại chiếm một vị trí quan trọng như vậy.

"Tử Vân, ta đến cứu nàng đây!" Giọng nói của Diệp Hàn đột nhiên truyền vào tai Lôi Tử Vân, bình tĩnh, mang theo sự kiên định và tức giận.

Không!

Diệp Hàn!

Đừng!

Đừng!

Mau chạy đi!!

Lôi Tử Vân cảm thấy trái tim mình như bị xé toạc, đau đến không thở nổi.

Diệp Hàn chỉ là một Trung cấp Thánh nhân, ở đây có đến mấy chục vị Cao cấp Thánh nhân, huống chi người của Thác Bạt gia và hắn còn có thù.

Cứ thế lao vào giết chóc, chẳng phải là chắc chắn sẽ chết sao.

"Diệp Hàn!

Giết hắn cho ta!" Người Thác Bạt gia cũng đã phát hiện ra Diệp Hàn, một trưởng lão vung tay, hơn mười Trung cấp Thánh nhân lao về phía Diệp Hàn.

Không!

Diệp Hàn mau đi!

Lôi Tử Vân muốn gào lên, nhưng không nói được một lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn nước mắt tuôn rơi.

Giây phút này, Lôi Tử Vân mới thực sự cảm nhận được tuyệt vọng.

Keng ~~~ Thanh phong kiếm ba thước vang lên, Diệp Hàn cuối cùng cũng đến nơi, tay cầm kiếm sát nhân, nghênh đón người của Thác Bạt gia.

Nguyên khí bồng bột dâng trào, điên cuồng rót vào cánh tay, thanh kiếm cũng khẽ rung lên, dường như nó cũng cảm nhận được sự phẫn nộ của chủ nhân.

Xoẹt!

Diệp Hàn tùy tay vung lên, một đạo kiếm khí màu trắng bắn ra, uyển như một dải cầu vồng trắng, nhanh như sấm sét, nhanh như tia chớp.

Phụt ~ phụt ~ phụt ~ Mười mấy cái đầu lâu đẫm máu bay lên trời, những thi thể không đầu phun ra cột máu cao mấy mét.

Máu tươi, nhuộm đỏ trời xanh.

Những vệt máu loang lổ rơi trên áo trắng của Diệp Hàn.

Tắm trong máu tươi, hắn sải bước tiến về phía trận doanh của Thác Bạt gia.

"Trời ơi!

Ai mà mạnh vậy?

Chương 592

Một kiếm giết chết mười mấy người của Thác Bạt gia." "Diệp Hàn, đó là Diệp Hàn, đây mới là thực lực thật sự của hắn sao, quá mạnh." "Diệp Hàn, mau đi cứu đại tiểu thư!" "Ha ha ha!

Tốt quá rồi." Trên chiến trường, không ít người nhìn về phía này.

"Đáng chết!" "Giết tên tiểu tử đó cho ta!" "Không ổn!

Mau đi giết hắn!" Phong thái của một kiếm đó quá chói mắt, người của Thác Bạt gia đều bị thu hút, từng người gào thét nhìn về phía Diệp Hàn.

Vù vù vù ~~~ Người Thác Bạt gia hành động, càng nhiều người lao về phía Diệp Hàn, lần này số người đông hơn, có đến gần trăm tu sĩ, tất cả đều là Trung cấp Thánh nhân.

Không, đừng!

Diệp Hàn, mau đi đi!!

Ô ô ô… Nhìn gần trăm tu sĩ lao về phía Diệp Hàn, Lôi Tử Vân trong lòng tràn ngập cảm giác bất lực.

"Bách Hỏa Lưu Tinh ~~~" Diệp Hàn tung mình nhảy lên, tiếp đó vung kiếm, từng đạo kiếm khí từ thân kiếm bắn ra, ánh sáng lướt qua, tầng tầng lớp lớp, như trăm luồng sao băng, rơi vào trong đám người của Thác Bạt gia.

Phụt phụt phụt ~~~ Trong phút chốc, kiếm khí tung hoành, tay chân tàn phế bay tứ tung, một kiếm kinh hoàng, đã cuốn lên một cơn sóng máu ngút trời ở đây.

Máu tươi trộn lẫn với đất bùn, có cả xương vụn, thịt nát bắn tung tóe, cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

“Hít…” Các tu sĩ gần đó đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Tĩnh lặng!

Xa xa có tiếng chém giết, nhưng nơi này lại trở nên yên tĩnh.

Rào rào rào ~~~ Một đống thịt nát rơi xuống đất, gần trăm tu sĩ Thác Bạt gia bị tàn sát sạch sẽ, không một ai sống sót.

“Đó là ai?

Người áo trắng đáng sợ quá!” “Diệp Hàn, không ngờ hắn lại lợi hại như vậy, một kiếm giết chết gần trăm người.” “Đúng vậy?

Không phải Diệp Hàn chỉ là Trung cấp Thánh nhân sao?

Sao có thể một kiếm giết chết hàng trăm tu sĩ cùng cấp?” “Không thể tin nổi!

Lần trước khi chiến đấu với Thác Bạt Ngạo Thiên, hắn đâu có mạnh như vậy!” “Ta nghe nói Diệp Hàn là tu sĩ từ hạ giới, một năm trước trọc khí còn chưa tan, trời ạ, tiến bộ cũng quá nhanh rồi.” “Một tên yêu nghiệt!” “Thủ đoạn giết người thật dứt khoát, một vị Sát Thần.” Các tu sĩ gần đó đều dừng tay.

Ánh mắt của cả hai bên đều hướng về Diệp Hàn và bắt đầu bàn luận.

“Diệp Hàn?” Lôi Tử Vân ngơ ngác nhìn Diệp Hàn, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Trong mắt nàng, mặc dù Diệp Hàn đã chiến thắng Thác Bạt Ngạo Thiên, nhưng nàng vẫn chưa bao giờ coi hắn là cường giả.

Lần này Diệp Hàn một kiếm chém giết gần trăm tu sĩ, mới thực sự khiến Lôi Tử Vân phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

Đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, Diệp Hàn càng mạnh, nàng càng vui.

“Đáng chết!

Tiểu tử, sớm biết như vậy, lẽ ra nên sớm giết ngươi rồi!” Thác Bạt Cương đang tác chiến trên không trung cũng nhìn thấy tình hình bên này, không khỏi có chút phân tâm.

“Tốt, tốt, tốt!

Một hậu sinh trẻ tuổi thật giỏi!” Lôi Hồng tán thưởng một câu, lập tức tấn công mạnh mẽ về phía Thác Bạt Cương.

Ầm ầm ầm ~~~ Hai pháp tướng trăm trượng đấu kịch liệt trên không trung, uyển như hai vị thần ma bất thế đang giao tranh.

Bốp!

Lôi Hồng tung một cú đá mạnh mẽ, quật vào ngực Thác Bạt Cương.

Một cú đá kinh hoàng uy lực cực lớn, suýt nữa đã đánh nát pháp tướng của Thác Bạt Cương.

“Giết!” Ổn định lại tâm thần, Thác Bạt Cương lại lao lên.

Thực lực của hắn vốn đã thua Lôi Hồng một bậc, lúc này lại phân tâm, tự nhiên không chiếm được lợi thế, liên tục rơi vào thế hạ phong.

“Một con kiến không tồi!” Lang Kiêu vẫn luôn chú ý đến Lôi Tử Vân, tự nhiên cũng thuận tiện nhìn thấy Diệp Hàn.

Thấy thực lực Diệp Hàn không tệ, liền tán thưởng một câu như vậy!

Sau đó, Lang Kiêu nhìn về phía Thác Bạt Cương đang chiến đấu, khẽ nhíu mày nói: “Thác Bạt Cương không phải đối thủ, Viêm Khai, ngươi đi giúp hắn, trước tiên hạ gục lão già Lôi Hồng này.” “Vâng, công tử!” Tộc trưởng Nhật Bộ Viêm Khai nghe vậy không dám chậm trễ, biến thành pháp tướng khổng lồ trăm trượng, lao về phía bên kia.

“Giết!” Diệp Hàn thu kiếm, chậm rãi, từng bước tiến về phía trận doanh của Thác Bạt gia.

Nơi đó có mấy trăm Trung cấp Thánh nhân của Thác Bạt gia, nhưng không một ai dám ra tay, đều đã bị chấn nhiếp.

Chương 593

“Làm sao đây?

Lên không?” “Hừ!

Chỉ là một Trung cấp Thánh nhân, chúng ta đông người như vậy, chẳng lẽ lại sợ một mình hắn!” “Lên, lên, giết hắn!” “Ngươi lên trước đi!” Mấy trăm Trung cấp Thánh nhân của Thác Bạt gia, miệng thì nói muốn lên, nhưng chân lại không nhịn được lùi lại.

“Không đúng, tiểu tử này không phải Trung cấp Thánh nhân, chúng ta bị lừa rồi, hắn là Cao cấp Thánh nhân!” Trong trận doanh Thác Bạt, đột nhiên có một bà lão tóc trắng kinh ngạc nói.

Nhân vật số hai của Thác Bạt gia, Thác Bạt Tương.

Bà ta có địa vị cao trong Thác Bạt gia, chỉ đứng sau Thác Bạt Cương, đồng thời cũng là chị ruột của Thác Bạt Cương.

“Cái gì?

Đại cô, bà nói Diệp Hàn là Cao cấp Thánh nhân, là thật sao?” “Nói nhảm, Đại cô đã nói hắn là Cao cấp Thánh nhân, chắc chắn không sai được.

Vừa rồi chiêu Bách Hỏa Lưu Tinh của Diệp Hàn chỉ là Thánh cấp kiếm pháp bình thường, loại kiếm pháp này đầy rẫy ngoài đường, nếu Diệp Hàn chỉ là Trung cấp Thánh nhân, chắc chắn không thể phát huy được sức sát thương kinh khủng như vậy.” “Nhưng, cũng quá khoa trương rồi, trẻ tuổi như vậy mà đã đột phá Cao cấp Thánh nhân, thiên phú như vậy cả Lôi Bộ cũng không có mấy người.” Nghe lời Thác Bạt Tương, người của Thác Bạt gia càng thêm kinh hãi.

Những Trung cấp Thánh nhân kia càng hoảng sợ lùi lại.

“Cao cấp Thánh nhân?!” Người của Lôi Bộ gần đó nghe vậy, cũng không khỏi kinh hãi.

Diệp Hàn trẻ tuổi như vậy đã trở thành Cao cấp Thánh nhân, nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy, cả Lôi Bộ cũng không tìm ra được người thứ tư.

E rằng chỉ có Lôi Hỗn và Lôi Tử Vân mới có thể sánh vai cùng hắn.

Người chấn động nhất, không ai khác chính là Lôi Tử Vân.

Hơn một năm trước, Diệp Hàn chỉ là một Sơ cấp Thánh nhân, mới bao lâu mà đã nhảy liền hai cấp, tốc độ như vậy, ngay cả bản thân nàng cũng không theo kịp.

Thiên tài đệ nhất Lôi Bộ Lôi Hỗn, anh trai ruột của nàng, cũng vạn lần không có tốc độ tu luyện như vậy.

Không để ý đến thái độ của người Thác Bạt gia, Diệp Hàn liếc nhìn trận chiến bên kia.

Bất luận là cuộc chiến cấp Đại Thánh trên không trung, hay cuộc giao tranh của các chiến sĩ phía dưới, đều đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Chiến sĩ Lôi Bộ đông người hơn, vẫn chiếm ưu thế, nhưng cũng thương vong thảm trọng.

Lôi Hồng có chút nguy hiểm, một mình đối đầu với Thác Bạt Cương và Viêm Khai hai tu sĩ cấp Đại Thánh.

Viêm Khai vừa tham chiến, ông đã rơi vào thế hạ phong, nhưng vẫn đang cố gắng chống đỡ.

Lôi Hồng biết mình không phải đối thủ, lúc này, ông không hy vọng chiến thắng, càng không hy vọng có thể bảo vệ được Lôi Bộ, chỉ

tìm cơ hội, giết chết tên phản đồ Thác Bạt Cương.

Bùm!

Pháp tướng khổng lồ của Lôi Hồng bị Viêm Khai một quyền đánh bay.

Ông cố gắng ổn định pháp tướng, liều mạng lao về phía Thác Bạt Cương.

"Lôi Hồng, đầu hàng đi, cánh tay không thể vặn lại đùi, đấu đến chết để làm gì!" "Hừ!

Thác Bạt Cương, tên phản đồ đáng ghét.

Lão phu có chết cũng phải kéo ngươi theo làm đệm lưng!" Lôi Hồng gào thét không cam lòng trên không trung, điên cuồng tấn công mạnh nhất vào pháp tướng của Thác Bạt Cương.

Nhưng bất lực, bị Viêm Khai kiềm chế, muốn giết Thác Bạt Cương, có vẻ hơi lực bất tòng tâm.

"Phải tăng tốc độ lên!" "Giết!" Diệp Hàn thu hồi ánh mắt, một bước bước ra gần trăm trượng, đến gần đám Trung cấp Thánh nhân của Thác Bạt gia.

"Không ổn, hắn đến rồi, mau chạy!" "Bộ pháp thật quỷ dị, là Chỉ Xích Thiên Nhai sao?" "Quỷ, quỷ, chạy mau!" Những Trung cấp Thánh nhân của Thác Bạt gia kia, từng người đều hoảng hốt.

"Bây giờ mới chạy, muộn rồi!" Diệp Hàn ánh mắt lạnh lùng, vung ra một kiếm vô tình.

Tam Thiên Tinh Thần!!

Vù vù vù ~~~ Từng đạo kiếm khí, uyển như sao trời, lấy Diệp Hàn làm trung tâm, triển khai theo hình rẻ quạt, kiếm khí dày đặc che trời lấp đất, bao trùm lấy mấy trăm Trung cấp Thánh nhân kia.

“Không ổn!

Mau ngăn hắn lại!” Thác Bạt Tương một tay nắm lấy Lôi Tử Vân, một bên gào thét ra lệnh cho các trưởng lão Thác Bạt gia.

Phía sau mấy trăm Trung cấp Thánh nhân của Thác Bạt gia, ba bóng người lập tức lướt tới.

Ba người khí tức kinh khủng, toàn bộ đều là Cao cấp Thánh nhân, nhân vật cấp trưởng lão của Thác Bạt gia.

Nhưng, đã muộn một bước.

Kiếm khí dày đặc vẫn rơi vào trong đám người.

Chương 594

Phụt phụt phụt ~~~ Trong nháy mắt, kiếm khí tung hoành kích động, vô số tay chân cụt bay tứ tung, lượng lớn máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ trời xanh.

Một kiếm tuyệt đỉnh, hung mãnh vô cùng.

Mấy trăm Trung cấp Thánh nhân, không kịp kêu la đã chết trong vũng máu, đợi đến khi những khối thịt nát đó rơi xuống, chất thành một ngọn núi thịt không nhỏ.

Máu tươi rơi xuống, nhuộm đỏ mặt đất, trên mặt đất hội tụ thành những dòng suối máu, mùi máu tanh nồng nặc.

"Chịu chết đi!" "Đáng chết!" "Lớn mật!" Từng tiếng quát mắng từ trận doanh trưởng lão Thác Bạt gia vang lên, người của Thác Bạt gia tức giận ngút trời.

Những Trung cấp Thánh nhân này đều là đệ tử dòng chính của Thác Bạt gia, là trụ cột tương lai của Thác Bạt gia, không ngờ lại bị Diệp Hàn một kiếm diệt sạch.

"Diệp Hàn!" "Diệp Hàn!" "Diệp Hàn!" Trong đám quân ô hợp của Lôi Bộ, vang lên những tiếng hô như sấm.

Diệp Hàn một kiếm chém giết mấy trăm người, không khác gì tiêm một liều thuốc trợ tim cho họ.

"Giết, giết, giết!" Các chiến sĩ Lôi Bộ đang tác chiến ở xa, khí thế cũng được cổ vũ rất lớn, từng người càng thêm dũng mãnh giết địch.

"Chiến sĩ Lôi Bộ, thề chết không hàng!" "Thề chết không hàng!" "Thề chết không hàng!" "Thề chết không hàng!" Trên chiến trường thảm liệt, tiếng hô vang vọng tâm hồn, không ngừng vang lên.

Những chiến sĩ phản bội, khí thế tụt xuống ngàn trượng, vốn đã trong lòng hổ thẹn, thêm vào đó số người ít hơn, đã lộ ra thế bại.

Càng ngày càng nhiều người bị giết, bắt đầu có người bỏ chạy.

"Hừ!

Giãy giụa hấp hối, truyền lệnh của bản công tử, Nhật, Nguyệt nhị bộ, mỗi bộ xuất hai vạn tinh nhuệ, tiêu diệt Lôi Bộ, một tên không tha!" "Giết, giết, giết ~~~" "Giết, giết, giết ~~~" "Giết, giết, giết ~~~" Vô số tiếng hô giết vang lên, từ phía lối ra của bộ lạc, bốn vạn chiến sĩ hùng hổ kéo đến, như một dòng lũ sắt thép màu đen, càn quét mặt đất.

Vù vù vù ~~~ Gió bắc gào thét, cờ chiến bay phần phật.

Chiến ý ngút trời bùng phát tại đây, đại chiến thực sự sắp sửa vén màn.

Lúc này, những chiến sĩ phản bội do Thác Bạt gia xúi giục, về cơ bản đã bị tàn sát gần hết.

Chiến sĩ Lôi Bộ chỉ còn lại khoảng ba vạn, lúc này đã hoàn toàn giết đỏ cả mắt.

Từng người hô khẩu hiệu, lao về phía kẻ địch đối diện.

"Lôi Hồng, đầu hàng đi, khí số đã tận, hà tất phải khổ sở giãy giụa!" "Câm miệng!

Thác Bạt Cương, nạp mạng!" Cuộc chiến trên không trung càng thêm hung mãnh, Lôi Hồng ho ra máu, toàn thân vết máu loang lổ, pháp tướng cũng lung lay sắp đổ, như thể sắp bị đánh nát bất cứ lúc nào.

Trên bầu trời xa xa, Lang Kiêu thản nhiên nhìn mọi thứ, nhẹ giọng nói: "Chiến sĩ Lôi Bộ cũng khá dũng mãnh, đáng tiếc, không thể để

bản công tử dùng được.” Nguyệt Sơn nghe vậy cung kính nói: “Lôi Hồng không biết điều, dám đối đầu với công tử, thực sự là gieo gió gặt bão.

Sau trận chiến này, tám bộ đều là thuộc hạ của công tử, sẽ không còn ai dám chống đối công tử nữa.” “Ừm!

Tám bộ, cuối cùng vẫn quá nhỏ!

Cái bản công tử muốn là toàn bộ bộ lạc Thanh Lang!” Lang Kiêu nói, ánh mắt sáng rực, dã tâm của hắn không hề nhỏ.

“Công tử yên tâm, chúng thần nhất định sẽ liều mình đi theo, ngày sau, đại nghiệp của công tử ắt thành!” Vừa kinh ngạc với dã tâm của Lang Kiêu, thái độ của Nguyệt Sơn càng thêm khiêm tốn.

“Bây giờ không phải lúc!” Trong mắt Lang Kiêu lóe lên vẻ tàn nhẫn, không biết đang nghĩ gì, không thèm để ý đến Nguyệt Sơn nữa, lại đưa mắt nhìn Lôi Tử Vân.

“Ai cũng nói Tử Vân tiên tử mỹ mạo vô song, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền, bản công tử tối nay có phúc rồi!” Vẻ tàn nhẫn trong mắt Lang Kiêu được che giấu, thay vào đó là nụ cười ôn hòa, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên.

“Vâng ~~~~” Nguyệt Sơn thuận miệng phụ họa, nhưng không dám nói nhiều.

Thành phủ của Lang Kiêu quá sâu, khiến hắn cảm thấy sợ hãi!

Xoạt xoạt xoạt ~~~ Ba bóng người lao đến, ba vị trưởng lão Thác Bạt gia đã đến gần Diệp Hàn.

Ba người đều là Cao cấp Thánh nhân, uy thế cực kỳ đáng sợ.

“Không ổn, Diệp Hàn nguy hiểm rồi.” “Thác Bạt Khôn, Thác Bạt Hải, Thác Bạt Phong!

Làm sao bây giờ?

Diệp Hàn e là không phải đối thủ.” “Ai!

Hy vọng hắn chiến thắng được kẻ địch!

Nhưng ta thấy hy vọng không lớn, ba người của Thác Bạt gia đều là nhân vật đã tấn cấp Cao cấp Thánh nhân mấy trăm năm rồi, Diệp Hàn một Cao cấp Thánh nhân mới tấn cấp, sao có thể là đối thủ của ba lão già đó.” Rất nhiều người của Lôi Bộ liếc nhìn bên này, đều thầm tiếc cho Diệp Hàn.

Theo họ thấy, Diệp Hàn có thể sẽ chết.

“Không ổn!

Mau đi cứu Diệp Hàn!” Một bên khác, Hoàng trưởng lão dẫn theo mấy trưởng lão Lôi Bộ lướt tới, muốn cứu Diệp Hàn, nhưng khoảng cách khá xa, hiển nhiên đã muộn một bước.

Chương 595

Ầm ầm ầm!!

Ba vị trưởng lão Thác Bạt gia áp sát, đồng thời phát động công kích, nguyên khí kinh khủng hóa thành các loại chiêu thức, điên cuồng oanh tạc Diệp Hàn.

Thân thể Diệp Hàn lập tức nổ tung, mặt đất dưới chân cũng bị đánh ra mấy cái hố sâu mấy mét, cát đá bắn tung tóe, bụi đất bay mù mịt.

"Không!

Diệp Hàn!!" Lôi Tử Vân thân thể run rẩy, khoảnh khắc thân thể Diệp Hàn vỡ nát, nàng cảm thấy trái tim mình cũng như bị xé toạc theo.

"Kiệt kiệt kiệt ~~~ Tiểu tử chết tốt lắm!" Thác Bạt Tương cười rợn người, những nếp nhăn trên mặt chồng chất lên nhau, trông càng thêm đáng sợ.

"Không ổn!

Tàn ảnh!" Bụi đất lắng xuống, ba vị trưởng lão Thác Bạt gia lại không bình tĩnh được nữa, họ phát hiện, nơi Diệp Hàn chết đi không có một chút máu tươi nào.

"Bây giờ mới phát hiện, muộn rồi!" Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên sau lưng ba người, đồng thời đi kèm với một luồng khí đoạt mạng, khiến ba người lông tóc dựng đứng.

Xoẹt!

Đồng tử đột nhiên co lại như đầu kim, vội vàng quay đầu lại, lại thấy một vệt kiếm quang sáng chói, tiếp đó cổ chợt lạnh, phụt phụt

phụt ba tiếng kiếm khí nhập thể.

Kế tiếp, thế giới trong mắt ba người chìm vào bóng tối vĩnh viễn.

Đồng thời có ba cái đầu đẫm máu bay lên trời.

"Thác Bạt Hải bị giết rồi." "Đáng chết!" "Tiểu tử mạnh thật!!" Thác Bạt Tương cùng mười mấy trưởng lão Thác Bạt gia còn lại, đồng loạt kinh hãi.

Một kiếm diệt sát ba Cao cấp Thánh nhân, thực lực như vậy, khiến họ cũng cảm thấy sợ hãi.

Nếu đổi lại là bất kỳ trưởng lão nào của Thác Bạt gia, đều không làm được như vậy.

Cũng có nghĩa là, sức chiến đấu của Diệp Hàn đã vượt xa sự tưởng tượng của họ.

"Lợi hại quá!" Hoàng trưởng lão cùng tất cả các trưởng lão Lôi Bộ cũng bị chấn động tương tự.

Thử hỏi, ai có thể ngờ, một Cao cấp Thánh nhân mới tấn cấp, lại có thực lực như vậy.

Trong nhận thức của mọi người, điều này vô cùng hiếm thấy.

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, Diệp Hàn dường như không sử dụng bất kỳ thuộc tính nào.

"Diệp Hàn ~~~ ô ô ô ~~~~ ô ô ô ~~~~" Thấy người trong lòng không sao, Lôi Tử Vân mừng đến phát khóc.

"Tiểu tử không đơn giản, cùng lên!

Mau giết hắn!" Thác Bạt Tương hoàn toàn không bình tĩnh được nữa, khuôn mặt già nua xấu xí, hiện rõ vẻ kinh hoàng.

"Buông nàng ra!" Diệp Hàn sắc mặt bình tĩnh, tay cầm thanh kiếm

ba thước đẫm máu, từng bước tiến về phía Thác Bạt Tương và những người khác.

Không khí lập tức ngưng tụ đến cực điểm.

Các nhân vật cấp trưởng lão của Thác Bạt gia chỉ còn lại chín người, từng người do dự nhìn Diệp Hàn, trong lòng kinh hãi.

Cộp!

Cộp!

Cộp!

Diệp Hàn từng bước áp sát, mỗi bước đều như giẫm lên trái tim của kẻ địch.

Bước chân kiên quyết chậm rãi, trong mắt đám trưởng lão Thác Bạt gia lại như tiếng chuông báo tử.

"Giết, giết, giết!" Rào rào rào ~~~ Chín trưởng lão Thác Bạt gia còn lại liếc nhìn nhau, cắn răng, đồng loạt lao về phía Diệp Hàn.

Phụt phụt phụt!

Bóng trắng của Diệp Hàn lóe lên, biến mất tại chỗ, tiếp đó chỉ thấy vài lần lóe lên, kiếm động, người động.

Mỗi lần bóng hình lóe lên, tất có một trưởng lão Thác Bạt gia bị giết.

Tàn sát Cao cấp Thánh nhân, uyển như chém rau thái dưa.

"Một người trẻ tuổi lợi hại quá!

Là ai vậy?

Tại sao chưa từng nghe danh hiệu của hắn?" Trên bầu trời xa xa, Nguyệt Sơn khẽ kinh ngạc.

Chương 596

Thân là tu sĩ cấp Đại Thánh, hắn cũng khó tránh khỏi bị thực lực của Diệp Hàn chấn động.

“Một con kiến không tồi!

Bản công tử có hứng thú với hắn!

Ngươi cũng không nhận ra sao?” Lang Kiêu nhìn Nguyệt Sơn, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh.

Nguyệt Sơn lắc đầu: “Bẩm công tử, thuộc hạ chưa từng nghe nói về người này!” “Không tệ, người trẻ tuổi như vậy, cho dù ở bộ lạc Thanh Lang, cũng quả thực không nhiều!” Lang Kiêu lại nhìn về phía Diệp Hàn, ánh mắt lại mang theo vẻ tán thưởng.

Nguyệt Sơn hung hăng nói: “Thiên phú tốt thì sao, dám đối đầu với công tử.

Đáng chết!” “Không!” Lang Kiêu giơ tay, cười tà mị nói: “Một thanh kiếm không tồi, bản công tử muốn hắn trở thành thanh kiếm giết người của ta.” “Công tử, nhưng hắn là kẻ địch của chúng ta.” Nguyệt Sơn khó hiểu.

Lang Kiêu cười, cười rợn người, cười rực rỡ: “Kẻ địch?

Trên đời này làm gì có kẻ địch, chỉ cần có thể để bản công tử dùng, thì không phải là kẻ địch.

Ta muốn hắn trở thành một thanh kiếm của ta, một con chó của ta, bản công tử có một trăm cách để thu phục hắn.” Nguyệt Sơn lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vàng phụ họa.

Hắn cảm thấy suy nghĩ của Lang Kiêu quá khó đoán, ở trước mặt người trẻ tuổi này, hắn cảm thấy áp lực cực lớn.

Có lẽ, Lang Kiêu, mới là kiêu hùng thực sự.

"Những người đó không cản được hắn, ngươi đi bắt hắn về đây.

Nhớ phải bắt sống.

Còn nữa, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng món đồ chơi của bản công tử!" Lang Kiêu cuối cùng, ánh mắt lại nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của Tử Vân, đối với người sau, hắn nhất định phải có được.

"Vâng!" Nguyệt Sơn cung kính lui xuống, lập tức xoay người, bay về phía Diệp Hàn.

Phụt!

Kiếm cuối cùng, Diệp Hàn chém nát thân thể của trưởng lão Thác Bạt gia cuối cùng, tiếp đó mũi kiếm chuyển hướng, chỉ thẳng về phía Thác Bạt Tương: "Buông nàng ra!" Đôi mắt bình tĩnh như hai lưỡi dao sắc bén, hung hăng đâm vào tim Thác Bạt Tương.

Bà ta hoàn toàn hoảng loạn, một tay nắm lấy cổ Lôi Tử Vân, kinh hãi nói: "Đừng qua đây, nếu không lão thân sẽ giết nàng trước." "Ưm ưm ~~~" Có lẽ do dùng lực quá mạnh, khuôn mặt xinh đẹp của Lôi Tử Vân đỏ bừng, cảm thấy ngạt thở.

"Đáng chết!

Buông đại tiểu thư ra!" "Không ổn!

Thác Bạt Tương muốn giết đại tiểu thư." "Lão bà chết tiệt!" "Diệp Hàn, đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Trong phút chốc, các trưởng lão bên Lôi Bộ, từng người đều trở nên căng thẳng.

"Buông nàng ra." Diệp Hàn đồng tử khẽ động, thầm vận nguyên khí, mũi kiếm vẫn chĩa thẳng về phía Thác Bạt Tương: "Buông nàng ra, nếu không ta dám đảm bảo, ngươi sẽ chết trước." "Nực cười, lời uy hiếp của ngươi không có tác dụng với lão thân, lùi lại cho lão thân,

nếu không lão thân sẽ lập tức bẻ gãy cổ nàng!" Thác Bạt Tương khinh thường, khoảng cách giữa bà ta và Diệp Hàn có đến mấy trăm trượng, mọi người đều là Cao cấp Thánh nhân.

Đối với Diệp Hàn, khoảng cách mấy trăm trượng không là gì, nhưng khoảng cách như vậy, đủ để bà ta giết Lôi Tử Vân một trăm lần.

"Ta nói lại lần cuối, buông nàng ra!" Giọng nói của Diệp Hàn mang theo vài phần lạnh lẽo, nhưng vẫn bình tĩnh đến đáng sợ.

Hai bên giằng co, Thác Bạt Tương biết rõ Lôi Tử Vân là nữ nhân mà Lang Kiêu muốn, nhưng lúc này không thể lo được nhiều như vậy.

Diệp Hàn thực sự quá khủng bố, nếu buông Lôi Tử Vân ra, khó có thể sống sót dưới kiếm của hắn.

Lúc này, chỉ có thể chờ, chờ trận chiến kết thúc, bà ta mới có thể sống sót.

Nhưng bà ta không biết, trong mắt Lang Kiêu ở xa, bà ta đã sớm bị phán tử hình.

"Hừ!

Tiểu tử, tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không ngươi sẽ chết trước lão thân." Bàn tay khô héo của Thác Bạt Tương nắm chặt cổ trắng ngần của Lôi Tử Vân, uy hiếp Diệp Hàn từ xa.

Xoẹt!

Diệp Hàn nhìn có vẻ không động đậy, đột nhiên bước ra một bước quỷ dị.

Đợi đến khi Thác Bạt Tương kịp phản ứng, trước mặt bà ta đã xuất hiện một bóng trắng.

Lúc này, tại nơi Diệp Hàn vừa đứng, vẫn còn lưu lại một tàn ảnh.

Lần này, hắn đã vận dụng thân pháp Chỉ Xích Thiên Nhai đến cực hạn, nhanh đến không thể tin nổi.

Thác Bạt Tương con ngươi vẩn đục đột nhiên phóng đại, không kịp làm bất cứ động tác nào.

Chỉ nghe một tiếng "phụt", kiếm quang lóe lên, một cánh tay bay lên trời.

Thác Bạt Tương chỉ cảm thấy vai mình chợt lạnh, lập tức lông tóc dựng đứng, một cánh tay của bà ta đã bị chém đứt ngang vai.

"Nhanh quá!" Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều bị tốc độ quỷ dị của Diệp Hàn chấn động, ngay cả Nguyệt Sơn đang lao tới bên này cũng không khỏi tim đập thình thịch.

Chương 597

“Lão già! 122.

Dám động đến nữ nhân của ta, ta lại muốn xem xem ai mới là người chết trước!” Diệp Hàn tiếp đó ra tay như tia chớp, bàn tay thon dài đã siết chặt cổ Thác Bạt Tương, nhấc lên như một con gà con.

“Ực ực ~~~” Thác Bạt Tương khó thở, muốn mở miệng nói chuyện nhưng không thốt ra được chữ nào, khuôn mặt già nua đỏ bừng.

Bà ta cũng không ngờ, tốc độ của Diệp Hàn lại có thể nhanh đến mức này, càng không ngờ, hắn lại có thể một tay trấn áp mình.

Thực sự đối mặt với Diệp Hàn mới hiểu được sự đáng sợ của hắn, Cao cấp Thánh nhân, trong tay đối phương, uyển như một đứa trẻ ba tuổi.

Rắc ~~ Bàn tay thon dài của Diệp Hàn hơi dùng lực, bẻ gãy cổ Thác Bạt Tương.

Đầu bà ta ngoẹo sang một bên, lập tức mất mạng.

Cộp ~~ Như ném rác, Diệp Hàn tiện tay vứt thi thể đi, sau đó điểm mấy cái lên người Lôi Tử Vân, giải khai cấm chế trên người nàng.

“Diệp Hàn!

Ô ô ô ~~~~” Lôi Tử Vân mừng đến phát khóc, gục đầu vào vai Diệp Hàn, khóc nức nở.

“Được rồi, được rồi, không sao rồi, nàng an toàn rồi!” Diệp Hàn vỗ vai Lôi Tử Vân, nhẹ giọng an ủi.

“Chết tiệt!” Xa xa, Lang Kiêu thấy hai người thân mật như vậy,

đôi mắt sói không khỏi phủ đầy sát khí.

Vốn định thu phục Diệp Hàn, nhưng bây giờ hắn đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ.

Trong mắt hắn, Lôi Tử Vân là đồ chơi, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm vấy bẩn.

Ầm!

Khí tức mạnh mẽ giáng xuống.

Nguyệt Sơn cũng đã đến nơi vào lúc này, nhìn Diệp Hàn từ trên cao xuống.

"Tiểu tử!

Ngươi gặp may rồi, công tử đã để mắt đến ngươi, muốn thu ngươi vào dưới trướng.

Theo ta đi một chuyến, đi bái kiến công tử!" Quả thực, thân là Cao cấp Thánh nhân, Diệp Hàn đủ để kinh thế hãi tục, nhưng Nguyệt Sơn dù sao cũng là tu sĩ cấp Đại Thánh, tự nhiên không đặt Diệp Hàn vào mắt.

Cao cấp Thánh nhân và tu sĩ cấp Đại Thánh, nhìn thì chỉ cách nhau một cảnh giới, nhưng thực tế sức chiến đấu hoàn toàn không thể so sánh.

Vì cách nhau một đại cảnh giới, nên không cùng một đẳng cấp, ngay cả uy áp của tu sĩ cấp Đại Thánh, Cao cấp Thánh nhân bình thường cũng không chịu nổi, huống chi là chiến đấu.

Lôi Tử Vân lúc này chính là tình huống đó, dưới uy áp của Nguyệt Sơn, nàng cảm thấy hô hấp cũng có chút khó khăn.

Trong mắt nàng, nhân vật cấp Đại Thánh là một ngọn núi không thể vượt qua.

“Lang Kiêu sao?

Lại là thứ gì!” Diệp Hàn thuận tay kéo Lôi Tử Vân ra sau lưng, nhẹ nhàng chống đỡ uy áp từ Nguyệt Sơn. 123.

“Phóng túng!

Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, công tử để mắt đến ngươi là phúc phận của ngươi, tốt nhất ngoan ngoãn theo bản tọa đi, để tránh bản tọa phải tự mình ra tay.” Nguyệt Sơn lớn tiếng quát!

Ánh mắt lạnh lùng.

“Một tu sĩ cấp Đại Thánh đường đường, lại cam tâm làm chó săn cho người khác, thật nực cười!” Diệp Hàn không chút sợ hãi, thản nhiên chế giễu.

Nguyệt Sơn trong mắt lóe lên sát khí, tức giận, nếu không phải Lang Kiêu muốn thu phục Diệp Hàn, hắn lười phải nói nhảm, sớm đã một chưởng đánh chết con sâu cái kiến trước mắt này.

“Cho mặt mũi không biết điều, Nguyệt Sơn, giết hắn cho bản công tử!” Xa xa Lang Kiêu đột nhiên mở miệng.

“Vâng!

Tiểu tử, nạp mạng!” Nhận được lệnh như vậy, Nguyệt Sơn không chút do dự, vung tay một chưởng, hung hăng đánh xuống Diệp Hàn.

Hắn không sử dụng binh khí, càng không sử dụng pháp tướng công kích, với tu vi của mình, hắn cảm thấy đối đầu với tu sĩ dưới cấp Đại Thánh, không cần phải toàn lực ra tay.

“Không ổn, Diệp Hàn nguy hiểm rồi, Nguyệt Sơn tự mình ra tay, lần này tiêu rồi.” “Mẹ nó, Nguyệt Sơn quá hèn hạ, lấy mạnh hiếp yếu, có phải anh hùng hảo hán không!” “Diệp Hàn chết chắc rồi!” Những người của Lôi Bộ đang quan chiến ở xa, từng người sắc mặt đại biến,

không một ai cho rằng Diệp Hàn có thể sống sót dưới tay tu sĩ cấp Đại Thánh.

"Diệp Hàn, cẩn thận!" Cùng lúc đó, Lôi Tử Vân chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào, đã bị Diệp Hàn vung tay ném ra ngoài.

"Tinh Thần Kiếm Quyết, Tam Thiên Hợp Nhất." Cùng lúc đó, Diệp Hàn tay phải trường kiếm vung lên, tầng tầng kiếm quang bao phủ, ba ngàn đạo kiếm khí bay lên trời, trên không trung ngưng tụ thành một lưỡi kiếm sắc bén.

Chương 598

Ngũ hành thuộc tính, gia trì!

Thời gian thuộc tính, gia trì!

Không gian thuộc tính, gia trì!

Hủy diệt thuộc tính, gia trì!

Sinh mệnh thuộc tính, gia trì!

Lưu thủy thuộc tính, gia trì!

Một kiếm này không hề tầm thường, đồng thời gia trì 36 loại thuộc tính Thánh đạo.

Đương nhiên, Diệp Hàn cũng đã sử dụng Vô Tướng Thánh Linh Quyết, người khác không nhìn ra được hắn có tất cả ba mươi sáu loại thuộc tính.

Chỉ cảm thấy, khí tức của Diệp Hàn, dường như trong nháy mắt, đã tăng vọt lên ngàn trăm lần.

Lần đầu tiên đối mặt với tu sĩ cấp Đại Thánh, Diệp Hàn không dám sơ suất, tự nhiên phải tung ra sát chiêu mạnh nhất.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Một kiếm kinh thiên xuất kích, ý chí sắc bén kinh người.

Một kiếm quang hàn, phảng phất có thể xé rách trời đất.

Trong phút chốc, tất cả mọi người có mặt, không ai không bị phong thái của một kiếm này chấn nhiếp.

Ai cũng không ngờ, một người không phải tu sĩ cấp Đại Thánh, lại có thể phát ra một kiếm kinh khủng như vậy.

Đồng tử Nguyệt Sơn đột nhiên co lại chỉ còn một phần ba so với ban đầu.

Một kiếm tuyệt thế, khiến hắn cảm nhận được mối đe dọa chí mạng.

Bùm ~~~ Trên không trung, lưỡi kiếm sắc bén đánh nổ đầu lâu của Nguyệt Sơn, sau đó không hề dừng lại, hung hăng đâm vào mi tâm của hắn.

Đầu lâu của hắn cũng theo đó vỡ tung, chất lỏng trắng đỏ bay lả tả, thi thể không đầu rơi xuống.

Một cường giả cấp Đại Thánh, cứ thế bị tiêu diệt!!

Tĩnh lặng!

Cảnh tượng kinh hoàng khiến cả thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Vô số người kinh hãi nhìn Diệp Hàn.

Mọi người vạn lần không ngờ, thân là Đại Thánh cấp Nguyệt Sơn, lại bị Diệp Hàn một kiếm giết chết.

Quả thực, Nguyệt Sơn không sử dụng pháp tướng, cũng không sử dụng vũ khí, nhưng dù sao cũng là một tu sĩ cấp Đại Thánh sống sờ sờ.

"Lão thiên ơi!

Ta đã thấy gì vậy?

Mắt ta có bị mù không?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" "Hít ~~~ Diệp Hàn, hắn… đơn giản không phải người." … "Diệp Hàn, đó… là huynh sao?" Phía sau, Lôi Tử Vân đôi mắt đẹp mở to, nhìn bóng lưng thon dài của Diệp Hàn, không thể nào ghép lại được với hình ảnh của tiểu tu sĩ trọc khí chưa tan một năm trước.

Hơn một năm thời gian, từ Sơ cấp Thánh nhân tấn cấp lên Cao

cấp Thánh nhân, và còn có sức chiến đấu chém giết tu sĩ cấp Đại Thánh.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, dù thế nào, Lôi Tử Vân cũng không tin đó là sự thật.

"Hi hi, Diệp Hàn lợi hại quá!" Lôi Linh Nhi ở xa hơn, mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Diệp Hàn.

Trái tim nhỏ bé hoàn toàn bị chấn kinh.

Ban đầu, Diệp Hàn ở cổng thành nói khoác lác muốn chiến thắng Lôi Hỗn, lúc đó nàng nghe chỉ coi như một trò cười.

Bây giờ mới phát hiện, Diệp Hàn đích thực có thực lực như vậy, không phải nói suông.

"Không thể tưởng tượng nổi!

Không phải thật, tuyệt đối không phải thật.

Cao cấp Thánh nhân sao có thể giết chết tu sĩ cấp Đại Thánh!" Lang Kiêu trong biển mây, lúc này trong mắt đầy vẻ hung tàn.

Lúc này đối với Diệp Hàn, hắn tràn ngập sát khí chưa từng có.

"Tiểu tử này!

Phải giết!" Không phải vì Diệp Hàn động vào Lôi Tử Vân, cũng không phải vì Diệp Hàn giết Nguyệt Sơn, mà là hắn đã sinh ra nỗi sợ hãi và ghen tị với thiên phú của Diệp Hàn.

Chương 599

Có thể chiến thắng tu sĩ cấp Đại Thánh, đừng nói là ở tám bộ nhỏ bé này, mà ở cả bộ lạc Thanh Lang, hắn cũng chưa từng nghe ai có năng lực này.

Huống chi, Diệp Hàn bây giờ là người của Lôi Bộ, tương đương với kẻ địch của hắn.

Đối với kẻ địch khủng bố như vậy, vạn vạn lần không có lý do gì để hắn sống sót.

Nếu để thời gian trôi qua, Diệp Hàn đột phá Đại Thánh cảnh, thì đối với cả bộ lạc Thanh Lang, đều là một mối đe dọa cực lớn.

"Không ổn!

Lôi Bộ từ khi nào lại có thiên tài như vậy." Viêm Khai sắc mặt khó coi, ba người đang chiến đấu trên không trung cũng dừng tay, đều không thể tin nổi nhìn Diệp Hàn.

"Tốt, tốt, tốt!

Hậu sinh thật giỏi, ha ha ha!" Lôi Hồng toàn thân đầy máu, nhưng không hề để ý, cười lớn phóng túng.

Giờ phút này con gái được cứu, trong lòng ông không còn vướng bận.

"Diệp Hàn!

Đáng chết!" Thác Bạt Cương sắc mặt xanh mét, sát khí nồng đậm từ giữa lông mày tỏa ra.

Sự trỗi dậy của Diệp Hàn khiến hắn cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Trước đó hắn không coi Diệp Hàn ra gì, nhưng bây giờ không thể không coi trọng.

Dù sao, Thác Bạt gia và Diệp Hàn vốn đã có thù sâu.

"Viêm Khai, đừng do dự nữa, mau ra tay, trước tiên giết Lôi Hồng, sau đó cùng nhau giải quyết tiểu tử kia!" Thác Bạt Cương hung hăng nói.

"Giết!" Viêm Khai gật đầu, lập tức di chuyển, lao về phía Lôi Hồng. 124.

Ầm ầm ầm ~~~~ Cuộc chiến trên không trung lại một lần nữa nổ ra, dường như ý thức được nguy cơ từ Diệp Hàn nên Viêm Khai và Thác Bạt Cương đều đã tung toàn lực.

Hai pháp tướng đồng thời đối chiến với pháp tướng của Lôi Hồng.

Bản tôn cũng đồng thời lao về phía bản thân Lôi Hồng.

Trận chiến tiếp theo, Lôi Hồng càng thêm thảm hại, từng đợt công kích nối tiếp nhau, đánh đến mức Lôi Hồng máu thịt be bét.

Pháp tướng cũng lung lay sắp vỡ, sắp không chống đỡ nổi nữa.

Pháp tướng trăm trượng khổng lồ hiện ra những vết nứt, uyển như đồ sứ bị nứt.

Xoẹt ~~~ Thác Bạt Cương một đao chém xuống, sượt qua lưng Lôi Hồng, rạch ra một vết thương dài hơn một thước.

Máu tươi đỏ thẫm rỉ ra, nhuộm đỏ cả lưng.

Đồng thời!

Bốp!

Viêm Khai một cú đá quét ngang, đá bay Lôi Hồng mấy trăm

trượng.

Ông hừ một tiếng, phun ra mấy ngụm máu tươi, cảm giác cả người đều tê dại.

"Đừng!

Phụ thân!

Diệp Hàn, mau đi cứu phụ thân ta!" Lôi Tử Vân luôn chú ý đến Lôi Hồng, thấy ông bị thương, lớn tiếng kêu cứu Diệp Hàn.

"Được!

Ta đi ngay!" Diệp Hàn thu lấy nhẫn trữ vật của Nguyệt Sơn, vận chuyển thân pháp đến cực hạn, lướt về phía nơi chiến đấu.

Vù vù vù~~~ Tốc độ của Diệp Hàn cực nhanh, một bước đi xa ngàn trượng.

Chỉ sau vài lần lóe lên, hắn đã ở cách xa hơn mười dặm, ngược hướng với nơi ba người đang chiến đấu.

Phía sau, Lôi Tử Vân cũng đuổi theo, nàng cũng sử dụng thân pháp Chỉ Xích Thiên Nhai, nhưng tốc độ so với Diệp Hàn thì kém xa, một bước chỉ có thể vượt qua khoảng cách mười mấy trượng.

Nhưng điều đó cũng đủ để chứng tỏ thiên phú của nàng, thân pháp của nàng chỉ mới ở cảnh giới Đại thành, còn cách viên mãn một khoảng.

Về phương diện này, Lôi Hỗn cũng không bằng nàng.

Hai tháng trước, hắn mới lĩnh ngộ Chỉ Xích Thiên Nhai đến cảnh giới Đại thành, vì vậy mới rời khỏi Lôi Bộ để đến Quân Thiên Bộ.

Chương 600

"Thằng nhóc, chết đi!" Thấy Diệp Hàn lao đến, Thác Bạt Cương không nói lời thứ hai, từ bỏ việc tấn công Lôi Hồng.

Hắn trầm người xuống, đại đao trong tay chém mạnh, nhắm thẳng vào Diệp Hàn phía dưới. "Lực Phách Sơn Hải!!" Thanh ma đao đen kịt, tràn đầy sức mạnh bá đạo, mang theo thiên địa đại thế kinh hoàng, rơi thẳng xuống dưới. "Keng keng keng~~" Thanh Phong kiếm ba thước của Diệp Hàn vang lên, hắn dùng một chân nhấn mạnh xuống đất, thân thể cường tráng bật lên như hổ vồ, tựa giao long bay lượn. "Tam Thiên Hợp Nhất!" Thuộc tính Ngũ hành, gia trì!

Thuộc tính Thời gian, gia trì!

Thuộc tính Không gian, gia trì!

Thuộc tính Hủy diệt, gia trì!

Thuộc tính Sinh mệnh, gia trì!

Thuộc tính Lưu thủy, gia trì!

Một kiếm này, Diệp Hàn cũng dốc toàn lực, từng lớp sức mạnh chồng chất lên nhau, tụ lại thành một lưỡi kiếm sắc bén, đâm thẳng vào thanh ma đao trên không.

Keng~~~ Hai đòn tấn công kinh hoàng cuối cùng cũng va chạm trên không trung, kình khí đáng sợ khuấy động cửu thiên, những tiếng xé gió vang lên không ngớt, cảnh tượng vô cùng kinh người.

Rầm!

Năng lượng kinh hoàng bùng nổ trên không, sắc mặt Thác Bạt Cương đại biến, cảm nhận một luồng sức mạnh không thể tả ập tới, ma đao trong tay văng ra, một bàn tay của hắn trực tiếp bị nổ tan thành

bột mịn.

Chỉ còn lại cánh tay cụt lủn, để lộ nửa đoạn xương trắng hếu.

Lúc này, bản thể của Diệp Hàn vẫn đang nhảy lên cao, đến vị trí ngang bằng với Thác Bạt Cương.

Hiện tại hắn đang ở cảnh giới Đại Thánh, chưa thể bay được, nhưng nhờ thân pháp, một bước nhảy lên không trung mấy trăm trượng không thành vấn đề. "Tam Thiên Hợp Nhất!" Diệp Hàn hét lớn, ra tay trong chớp mắt, một kiếm quét ngang, lưỡi kiếm sắc bén lại tấn công lần nữa.

Xoẹt~~ Lưỡi kiếm nhanh như lưu quang, khóa chặt yết hầu của Thác Bạt Cương. "Mạng ta xong rồi!" Thác Bạt Cương gầm lên, phát ra tiếng gào thét không cam lòng.

Một kiếm quá nhanh khiến hắn không thể nào né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó lao tới.

Phụt!

Một kiếm xuyên họng, đầu của Thác Bạt Cương rời khỏi thân thể, bay vút lên cao.

Thác Bạt Cương chết đi, pháp tướng của hắn cũng lập tức nổ tung.

Bốp!

Trong chớp mắt, Diệp Hàn lại bước một bước trên hư không, chân đạp lên vai thi thể của Thác Bạt Cương.

Lấy thi thể của Thác Bạt Cương làm điểm tựa, Diệp Hàn lại bước tiếp, khoảnh khắc sau đã đến gần pháp tướng của Viêm Khai. "Trời đất ơi, tôi đã thấy gì thế này!" "Diệp Hàn cũng quá nghịch thiên rồi, hắn thật sự là tu sĩ Thánh cấp sao?

Giết tu sĩ Đại Thánh cấp mà cũng dễ như trở bàn tay." "Yêu nghiệt, một tên yêu nghiệt tuyệt thế!" "Ha!

Nhân vật tuyệt thế như vậy, không nên xuất hiện ở Lôi Bộ chúng ta, quá đáng sợ rồi!" "Thiên tài yêu tà đến mức này, lão phu quả thực chưa từng nghe thấy!" "Ha ha ha!

Thật là may mắn cho Lôi Bộ chúng ta!" "Lão tặc Thác Bạt chết rồi, chết hay lắm!

Chết thật hả lòng hả dạ!" Vô số người trong Lôi Bộ cất tiếng cảm thán!

Lúc trước khi Diệp Hàn chiến đấu với Nguyệt Sơn, Nguyệt Sơn chưa hề dùng toàn lực, vì vậy tuy bị Diệp Hàn giết, mọi người vẫn nghi ngờ thực lực của hắn.

Bọn họ cho rằng việc chém giết Nguyệt Sơn chẳng qua là may mắn, lần này Thác Bạt Cương bị giết, đã khiến mọi người được mở rộng tầm mắt.

Dù không thể hiểu tại sao đòn tấn công của Diệp Hàn lại siêu việt đến vậy, nhưng ít nhất có thể chứng minh một điều, trong chiến đấu chính diện, hắn mạnh hơn rất nhiều so với võ giả Đại Thánh cấp bình thường.

Nếu không cũng không thể trong nháy mắt giết chết Thác Bạt Cương. "Tam Thiên Hợp Nhất!" Trên không trung ngàn trượng, Diệp Hàn tiếp tục xuất kiếm, một kiếm chém xuống, pháp tướng phân thân của Viêm Khai nổ tung.

Phụt!

Pháp tướng nổ tung, mang đến tổn thương chí mạng cho Viêm Khai, không chỉ khiến hắn phun ra một ngụm máu lớn, mà còn rút cạn nguyên khí toàn thân.

Tu sĩ đạt đến Đại Thánh cấp, ai cũng tu luyện pháp tướng, một khi pháp tướng thành hình, sức tấn công còn mạnh hơn bản thể một bậc.

Chương 601

Khi chiến đấu, nếu bản thể chết, pháp tướng cũng sẽ biến mất.

Nếu pháp tướng vỡ nát, bản thể sẽ không chết, nhưng sẽ bị trọng thương, đồng thời, toàn bộ nguyên khí sẽ bị rút cạn trong thời gian ngắn.

Điều này không gây chết người, chờ nguyên khí hồi phục, có thể tiếp tục ngưng tụ pháp tướng.

Nhưng Viêm Khai lúc này lại gặp nguy hiểm, bản thể của hắn đang chiến đấu với Lôi Hồng, đột nhiên xảy ra chuyện này, cảm giác thật khó tả?

Xoẹt~~~ Lôi Hồng tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, trường thương sấm sét trong tay đâm ra, lập tức xuyên thủng tim của Viêm Khai.

Phụt!

Lôi Hồng lại phun ra một ngụm máu tươi, cố gắng ổn định thân thể, vội vàng thu lại pháp tướng của mình!

Lúc này, thân thể Diệp Hàn cũng nhanh chóng rơi xuống, cuối cùng "phụt" một tiếng, nửa người cắm sâu vào lòng đất.

Dù thể chất cực tốt, hắn cũng bị lực rơi kinh hoàng làm cho choáng váng, hoa mắt. "Diệp Hàn tiểu hữu, Lôi Hồng cảm tạ rồi!" Đợi hơi thở ổn định lại một chút, Lôi Hồng đáp xuống đất, tiến đến gần Diệp Hàn, chắp tay cúi chào.

Hôm nay nếu không có Diệp Hàn ra tay, Lôi Bộ thật sự đã hoàn toàn tiêu đời. "Diệp Hàn là một thành viên của Lôi Bộ, bảo vệ gia viên, vốn là nghĩa vụ phải làm, tộc trưởng khách sáo rồi!" Diệp Hàn

tiến lên, đưa tay đỡ Lôi Hồng dậy. "Không hay rồi, tộc trưởng chết rồi, chúng ta phải làm sao đây!" "Chết tiệt!

Lẽ ra ta không nên đến Lôi Bộ, bây giờ tộc trưởng cũng chết rồi, mau chạy thôi!" "Chạy!

Mau chạy đi!" Các chiến sĩ của Nhật Nguyệt nhị bộ đang chiến đấu ở xa, thấy Viêm Khai bị giết, lập tức hỗn loạn, từng người vứt bỏ mũ giáp, rút lui về phía lối ra ở xa. "Không được lui, quay lại cho ta!

Nếu không giết không tha!" Lang Kiêu trên không trung lớn tiếng quát tháo, nhưng những người của Nhật Nguyệt nhị bộ phía dưới không phải là chiến sĩ dưới trướng hắn, căn bản không nghe lệnh.

Trong chớp mắt, đại quân rút lui như thủy triều, gần mười vạn chiến sĩ nhanh chóng rút ra khỏi lối ra, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Chỉ còn lại một mình Lang Kiêu trơ trọi đứng trên không.

Các chiến sĩ Lôi Bộ cũng không thừa thắng truy kích, bọn họ thương vong thảm trọng, hiện chỉ còn lại khoảng hai vạn người.

Một trận chiến, Lôi Bộ đã có đến bốn vạn chiến sĩ tinh nhuệ tử vong, đây là một đả kích cực lớn. "Diệp Hàn!" "Diệp Hàn!" "Diệp Hàn!" Trong đám chiến sĩ, không biết ai đã hô lên một tiếng, sau đó mọi người đều đồng thanh hô vang.

Các chiến sĩ nhìn Diệp Hàn với ánh mắt cảm kích, ai nấy đều rưng rưng nước mắt, họ biết rằng chàng trai trẻ này đã cứu họ.

Trong phút chốc, vô số ánh mắt đều đổ dồn về phía Diệp Hàn.

Ai có thể ngờ rằng, một trận chiến chắc chắn thua, lại được một chàng trai trẻ như Diệp Hàn lấy sức mình xoay chuyển càn khôn.

Giết chết Thác Bạt Cương, giết chết Nguyệt Sơn, Viêm Khai cũng gián tiếp chết trong tay hắn, đó là ba tu sĩ Đại Thánh cấp. "Diệp Hàn, ngươi dám phá hoại đại nghiệp của bản công tử, hôm nay ta nhất định sẽ giết ngươi!!" Đại quân đã rút lui, nhưng Lang Kiêu vẫn chưa rời đi, đôi mắt sói của hắn tràn ngập vẻ hung ác.

Hắn từ phía chân trời xa xôi, từng bước một đi về phía này. "Không hay rồi!

Lang Kiêu đến rồi!" "Làm sao đây?" "Lang Kiêu đáng ghét, lần này chúng ta phiền phức rồi, Diệp Hàn có thể thắng được không?" Lúc này, mọi người mới phát hiện Lang Kiêu chưa rời đi, lập tức, mấy vạn ánh mắt đều nhìn về phía hắn.

Trong ánh mắt không ai là không mang theo vẻ kinh hãi.

Quả thực, nơi này bây giờ có mấy vạn người, nhưng thì đã sao, Lang Kiêu là tu sĩ cảnh giới Đại Thánh, có khả năng bay lượn trên không.

Cả Lôi Bộ hiện tại chỉ có một tu sĩ cảnh giới Đại Thánh, đó là Lôi Hồng, nhưng Lôi Hồng lúc này đang bị trọng thương, nguyên lực cũng gần như đã cạn kiệt.

Kể cả khi Lôi Hồng không bị thương, cũng không chắc là đối thủ của Lang Kiêu.

Như vậy, chỉ có thể dựa vào Diệp Hàn để đối phó với Lang Kiêu.

Nhưng Diệp Hàn không biết bay, nếu Lang Kiêu không xuống, cứ ở trên không trung tấn công từ xa, không khác gì một thảm họa.

Diệp Hàn có mạnh đến đâu, cũng không thể hạ được Lang Kiêu.

Nếu Lang Kiêu không chết, sau này hắn có thể ra tay với Lôi Bộ bất cứ lúc nào, cũng có thể quay về tổ chức nhân mã, tiếp tục tấn công Lôi Bộ.

Trận chiến lần này, bề ngoài Lôi Bộ đã đẩy lùi được kẻ địch, nhưng thực tế chỉ vì tộc trưởng của Nhật Nguyệt nhị bộ tử vong, dẫn đến đại quân rút lui.

Lang Kiêu, kẻ đầu sỏ gây ra cuộc chiến này, vẫn chưa chết.

Chương 602

Lôi Bộ sẽ vĩnh viễn không được yên ổn. "Khụ khụ khụ...

Diệp Hàn đạo hữu, Lôi Hồng ta đã mất sức chiến đấu, Lang Kiêu giao cho ngươi.

Xem ra hắn sẽ không xuống đâu, vì vậy, ngươi phải tìm cách dụ hắn xuống, tung ra một đòn tất sát, mới có thể trừ bỏ vĩnh viễn mối họa Lang Kiêu." Sắc mặt Lôi Hồng bất an, vừa nói vừa ho ra mấy ngụm máu tươi.

Lo lắng nhìn vết thương của Lôi Hồng, Lôi Tử Vân lo âu nói: "Phụ thân!

Diệp Hàn không thể giết được Lang Kiêu đâu, nếu hắn cứ ở trên cao không xuống, chỉ cần dùng nguyên khí cũng đủ để bào mòn đến chết Diệp Hàn!" Lúc trước Diệp Hàn có thể giết được mấy tu sĩ Đại Thánh cấp, hoàn toàn là do trùng hợp.

Khi chiến đấu với Nguyệt Sơn, kẻ đó không biết thực lực của Diệp Hàn, nhất thời sơ suất mới bị giết.

Thác Bạt Cương sau đó, là do hắn ở tầm thấp giao chiến với Diệp Hàn nên mới bị giết. 125.

Về phần cuối cùng tiêu diệt được pháp tướng của Viêm Khai cũng là nhờ mượn lực nhảy lên từ thi thể của Thác Bạt Cương mới tung ra được đòn chí mạng.

Nếu sớm có phòng bị, bất kỳ ai trong số họ cũng không thể bị Diệp Hàn giết chết, không phải vì thực lực Diệp Hàn không đủ, mà là vì hắn không thể bay.

Điểm yếu lớn nhất của Diệp Hàn hiện tại, ai bảo hắn mới chỉ có

tu vi Cao cấp Thánh nhân chứ? "Lang Kiêu mạnh lắm sao?" Diệp Hàn nhìn Lôi Hồng, hỏi một câu. "Ừm!" Lôi Hồng gật đầu, nói: "Tất nhiên, hắn là thiên tài trẻ tuổi có tiếng của Thanh Lang Bộ, tu sĩ Đại Thánh cấp bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn, ngay cả Hỗn nhi nhà ta cũng chưa chắc là đối thủ của Lang Kiêu." "Diệp Hàn, ngươi còn lề mề gì nữa, không đi tìm chết đi!" Lang Kiêu ở cách đó không xa, từ trên không trung mấy ngàn trượng nhìn xuống Diệp Hàn, giọng nói lạnh lùng.

Ở độ cao mấy ngàn trượng, Diệp Hàn dù thế nào cũng không thể nhảy cao đến vậy, trong tình huống này, Lang Kiêu hoàn toàn an toàn.

Có lẽ vì kiêng dè sức chiến đấu kinh khủng của Diệp Hàn, Lang Kiêu cũng không có ý định xuống. "Hừ!

Lang Kiêu, ngươi sợ rồi sao, có giỏi thì cút xuống đây đánh một trận!" Diệp Hàn hừ lạnh, kiếm chỉ lên trời. "Khích tướng trẻ con, đối với bản công tử vô dụng.

Ngươi phá hoại đại sự của ta, hôm nay ngươi phải chết, cả Lôi Bộ các ngươi, hôm nay đều phải chôn cùng!

Ha ha ha~~~" Đứng trên cửu thiên, Lang Kiêu cười lớn một cách ngông cuồng. "Nhận chiêu đi, hãy đón nhận khúc nhạc mở đầu cho sự diệt vong của Lôi Bộ~~~" Khí tức của Lang Kiêu chuyển động, khí thế đáng sợ từ từ lan tỏa ra, xung quanh hắn, từng lớp lửa bùng cháy, nhìn qua như một vị vua trong biển lửa. "Lui ra xa một chút!" Diệp Hàn vẫy tay với cha con Lôi Hồng, hai người gật đầu, lui ra xa mấy dặm.

Hắn mới đưa mắt nhìn về phía Lang Kiêu, trong ánh mắt lạnh lùng, lại vô cùng bình tĩnh.

Lúc này, khí thế của Lang Kiêu cũng từ từ đạt đến đỉnh điểm, chỉ xét về khí tức, đã mạnh hơn Lôi Hồng và những người khác rất nhiều.

Ầm~~~ Trên cửu thiên, đột nhiên xuất hiện một pháp tướng thân cao trăm trượng, chính là pháp tướng của Lang Kiêu.

Thân thể trăm trượng cũng được bao bọc bởi một lớp lửa, giống như một chiến thần khổng lồ.

Không khó để nhận ra, thuộc tính của Lang Kiêu là thuộc tính Hỏa, thuộc tính Hỏa thuộc về Ngũ hành, là thuộc tính lớn, sức tấn công mạnh hơn nhiều so với các thuộc tính thông thường. "Phong Hỏa Liên Thiên!" Lang Kiêu khẽ quát, pháp tướng trăm trượng cong ngón tay búng ra, một quả cầu lửa đỏ như máu, rơi thẳng xuống vị trí của Diệp Hàn.

Như một vầng mặt trời rực rỡ, bắn xuống. 126.

Tốc độ nhanh đến cực hạn, trong nháy mắt đã áp sát mặt đất, mắt thấy sắp đập trúng đầu Diệp Hàn.

Vút!

Diệp Hàn bước một bước, né được đòn tấn công, xuất hiện ở ngoài ngàn trượng.

Rầm~~~ Trên mặt đất nơi hắn vừa đứng, quả cầu lửa rơi xuống.

Đòn tấn công kinh hoàng khiến mặt đất dưới chân rung chuyển, nhiệt độ xung quanh đột ngột tăng cao.

Quả cầu lửa tạo ra một cái hố sâu, đất đá trong phạm vi mười mét đều biến thành dung nham nóng chảy, sôi sùng sục, nhiệt độ của nó có thể tưởng tượng được.

Xèo xèo xèo~~~ Ngay sau đó, pháp tướng liên tục tấn công, từng quả cầu lửa lao về phía Diệp Hàn, Diệp Hàn liên tục né tránh, chỉ thấy những quả cầu lửa nóng rực, tạo ra từng vũng dung nham trên mặt đất.

Những người Lôi Bộ, ai nấy đều hoảng hốt rút lui, tránh xa chiến trường.

Chỉ trong chốc lát, mặt đất đã bùng lên từng đám lửa lớn, nhiệt độ xung quanh tăng lên chóng mặt.

Chương 603

Vù vù vù~~~ Diệp Hàn vận chuyển bộ pháp, liên tục né tránh, mặc cho lửa rơi xuống cũng không thể làm hắn bị thương dù chỉ một chút. 127.

Cách làm của hắn rất đơn giản, vì Lang Kiêu không muốn xuống giao chiến nên cứ mặc kệ hắn tấn công, việc né tránh không tốn bao nhiêu sức lực, cuối cùng sẽ khiến nguyên khí của Lang Kiêu cạn sạch. "Ngươi nghĩ không nhận chiêu thì bản công tử hết cách sao?" Lang Kiêu cười khinh bỉ, tiếp đó pháp tướng cong ngón tay búng ra, một quả cầu lửa rơi xuống, tiếp tục tấn công.

Tuy nhiên, lần này đối tượng tấn công không phải là Diệp Hàn, mà là một số người bình thường của Lôi Bộ. "Không hay rồi, hắn tấn công về phía ta!" "Xong rồi, nhanh quá, mau chạy!" "Chết tiệt! 128.

Lang Kiêu thật hèn hạ!" Quả cầu lửa đó rơi xuống với tốc độ cao, mục tiêu tấn công là một đám Trung cấp Thánh nhân, Lôi Linh Nhi cũng ở trong đám người đó. "Linh Nhi!

Mau chạy!" Diệp Hàn lớn tiếng nhắc nhở, rồi bước chân liên tục, đến gần nơi Lôi Linh Nhi và những người khác, vung kiếm một cái, đánh nổ quả cầu lửa đó. "Khà khà khà!

Diệp Hàn, ngươi không chạy nữa à?

Vậy thì chúng ta so xem, chân của ngươi nhanh hơn, hay quả cầu lửa của ta nhanh hơn!" "Phong Hỏa Liên Thiên~~~" Vèo vèo vèo~~~ Ba quả cầu lửa như sao băng rơi xuống, phân biệt nhắm vào các nơi khác nhau, mỗi nơi bị tấn công, đều có không ít người của Lôi Bộ. "Chết tiệt, mau chạy, hắn đang tấn công chúng ta!" "Không!

Đừng mà!" "Diệp Hàn cứu mạng!" Trong phút chốc, không ít

người của Lôi Bộ cảm thấy sợ hãi.

Tốc độ của Diệp Hàn nhanh, có thể né được đòn tấn công của quả cầu lửa, nhưng Trung cấp Thánh nhân bình thường thì không có khả năng đó.

Vù vù vù~~ Trong lúc nguy cấp, Diệp Hàn phát huy tốc độ đến cực hạn, cũng chỉ chặn được hai quả cầu lửa, quả còn lại, rơi xuống một nơi đông người. "A~~ Nóng quá, cứu mạng!" "Diệp Hàn cứu ta!" "Lang Kiêu, ta địt mẹ ngươi!" "A a a~~~" Một đòn tấn công, có mấy chục người chết oan, không ít người bị lửa thiêu đến tàn phế.

Toàn thân bốc cháy, lăn lộn trên đất, đau đớn không sống nổi. "Lang Kiêu, ngươi đáng chết!" Ánh mắt Diệp Hàn lạnh băng. "Kẻ đáng chết là ngươi, một con kiến nhỏ bé, phá hoại kế hoạch của bản công tử, hôm nay, ta muốn ngươi trơ mắt nhìn, từng người của Lôi Bộ chết đi.

Tiếp theo, còn có trò vui hơn nữa đây?" "Cửu Tinh Liên Châu~~" Nụ cười của Lang Kiêu u ám, tiếp theo, pháp tướng trăm trượng bấm quyết, xung quanh, từng quả cầu lửa hiện ra, đủ chín quả, lơ lửng bên cạnh pháp tướng. "Xong rồi!

Chúng ta chết chắc rồi." "Chín quả cầu lửa, muốn lấy mạng người ta rồi!" "Làm sao đây, làm sao đây?

Ta không muốn chết!" Thấy cảnh này, các tu sĩ Lôi Bộ bên dưới, ai nấy đều biến sắc.

Ba quả cầu lửa Diệp Hàn đã không chặn nổi, huống chi là chín quả, đòn tấn công như vậy một khi ập đến, không biết sẽ có bao nhiêu người của Lôi Bộ thảm tử. "Lang Kiêu tiểu nhi, lão phu liều mạng với ngươi!

Phụt!" Lôi Hồng tức giận công tâm, không nhịn được phun ra một

ngụm máu lớn, vừa định đứng dậy chiến đấu, lại bị Lôi Tử Vân kéo lại: "Phụ thân, không được, người bị thương quá nặng, tuyệt đối không được dùng nguyên khí nữa." "Lang Kiêu!

Ngươi thật sự cho rằng như vậy, ta sẽ hết cách sao?

Ngây thơ!" Diệp Hàn bình tĩnh cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời. 129.

Hắn bùng nổ, đem toàn bộ nguyên khí rót vào cánh tay khiến gân xanh nổi lên cuồn cuộn.

Đồng thời, 36 loại thánh đạo thuộc tính cũng ngưng tụ trong lòng bàn tay vào lúc này. "Vậy thì chúng ta chơi đùa một chút đi! 130.

Diệp Hàn, ta lại muốn xem xem ngươi có thể cứu được mấy người!" Vụt~~~ Pháp tướng trăm trượng vung tay áo, chín quả cầu lửa tản ra, rơi xuống mặt đất. "Phiên Thiên Đại Thủ Ấn~~~" Diệp Hàn khẽ quát, bàn tay vỗ nhẹ lên không trung.

Ầm!

Trên cửu thiên, đột nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ ngàn trượng, bàn tay khổng lồ lấp đầy cả một khoảng trời, giống như một ngọn núi nhỏ.

So với nó, pháp tướng trăm trượng của Lang Kiêu trông nhỏ bé lạ thường, ngón tay nhỏ nhất cũng lớn hơn pháp tướng của hắn mấy lần.

Chương 604

Phụt phụt phụt! !!

Chín quả cầu lửa rơi lên bàn tay khổng lồ, rồi nổ tung tại đó, sức tấn công kinh hoàng, lại không thể lay động bàn tay dù chỉ một chút. "Không thể nào, đây là thủ đoạn gì!!" Sắc mặt Lang Kiêu đột biến, sự kinh ngạc trong lòng không thể dùng lời để hình dung.

Rõ ràng, đây là một chiêu thần thông cực kỳ hiếm thấy, nhưng theo hắn biết, thần thông do tu sĩ Đại Thánh cấp thi triển, cũng không mạnh đến vậy.

Lang Kiêu tuy đến từ Hình bộ lạc, nhưng đừng nói là Thanh Lang Bộ, ngay cả Quân Thiên Bộ cũng không có thần thông Thánh Đế cấp.

Vì vậy, với tầm nhìn của hắn, không hiểu được sự mạnh mẽ của chiêu thức này của Diệp Hàn, cũng là chuyện bình thường. "Mẹ ơi!

Đây là cái quái gì vậy??" "Kinh khủng!

Đây thật sự là thần thông mà một Cao cấp Thánh nhân có thể thi triển sao?

Trời ơi!

Diệp Hàn ơi là Diệp Hàn, rốt cuộc ngươi yêu nghiệt đến mức nào!" "Quá mạnh, Diệp Hàn quá mạnh rồi, đây là đòn tấn công cấp sử thi!" Các chiến sĩ Lôi Bộ bên dưới, ai nấy đều kinh hãi tột độ, tất cả mọi người đều bị bàn tay khổng lồ kinh hoàng đó làm chấn động tâm thần.

Ầm!

Bàn tay khổng lồ lật lại, ở trên đầu Lang Kiêu, sau đó hung hăng vỗ xuống.

Rầm rầm! !

Pháp tướng của Lang Kiêu nổ tung trước, tiếp đó bản thể của hắn cũng nổ tung thành thịt vụn. "Lang Kiêu chết rồi, chúng ta thắng rồi!" "A a~~~ Ô ô~~~ Tốt quá rồi, chúng ta thắng rồi." "Diệp Hàn!" "Diệp Hàn!" "Diệp Hàn!" Trên chiến trường hoang tàn, vang lên tiếng hô vang như núi lở biển gầm, tất cả người của Lôi Bộ đều nhìn Diệp Hàn với ánh mắt sùng bái. "Khụ khụ khụ~~~" Sau khi tung ra một đòn, Diệp Hàn ho nhẹ mấy tiếng, sắc mặt trở nên trắng bệch, một chiêu tấn công này, gần như đã tiêu hao một nửa nguyên khí của hắn.

Nói cách khác, đòn tấn công như vậy, hắn chỉ có thể tung ra tối đa hai lần.

Phiên Thiên Đại Thủ Ấn là do Lục Tình Xuyên để lại.

Lần đầu tiên sử dụng chiêu này, ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ uy lực lại kinh khủng đến vậy.

Tất nhiên, đối với chiêu này, Diệp Hàn mới chỉ lĩnh ngộ đến cảnh giới nhập môn, chỉ biết sơ qua, không thể tưởng tượng, nếu lĩnh ngộ viên mãn Phiên Thiên Đại Thủ Ấn, sức tấn công sẽ mạnh đến đâu.

Càng không thể tưởng tượng, nếu võ giả Thánh Đế cấp thi triển chiêu này, uy lực sẽ lớn đến mức nào? "Tình Xuyên rốt cuộc là ai?

Nàng đã đi đâu?

Làm sao mới có thể gặp lại nàng?" Không kìm được, Diệp Hàn thầm nghĩ đến Lục Tình Xuyên. "Phụ thân, chiêu thần thông đó của Diệp Hàn mạnh quá!

Đó là thần thông cấp bậc gì vậy?" Lôi Tử Vân nhìn Lôi Hồng, tò mò hỏi.

Lôi Hồng lắc đầu: "Ta cũng không biết, theo ta đoán, chiêu này ít nhất cũng là thần thông Thánh Vương cấp!" "Cái gì?!" Lôi Tử Vân

kinh ngạc thất sắc, không phải vì đòn tấn công của Diệp Hàn đạt đến Thánh Vương cấp, mà không khỏi kinh ngạc.

Phải biết rằng, thần thông vốn là đòn tấn công hiếm thấy, cả Bát Bộ, ngay cả thần thông Đại Thánh cấp cũng không có, huống chi là thần thông Thánh Vương cấp, e rằng Thanh Lang Bộ cũng chưa chắc có thần thông Thánh Vương cấp.

Diệp Hàn xuất thân từ hạ giới, chưa từng rời khỏi Lôi Bộ, làm sao có được thần thông Thánh Vương cấp chứ?

Lôi Tử Vân trăm mối không thể lý giải. "Nha đầu!

Xem ra con rất quan tâm đến Diệp Hàn!" Lôi Hồng mỉm cười, lời nói cắt ngang dòng suy nghĩ của Tử Vân. "Phụ thân, làm gì có!

Người nói bậy!" Lôi Tử Vân đỏ mặt. "Ha ha!

Nha đầu ngốc, con gái mình sao cha không biết, ta đã bao nhiêu tuổi rồi, chút tâm tư nhỏ đó của con, cha há nào không biết?" Lôi Tử Vân nghe vậy càng thêm xấu hổ: "Phụ thân, con không thèm để ý đến người nữa!" "Ai~~~" Lôi Hồng thở dài, nghiêm túc nói: "Nha đầu, mẹ con mất sớm, từ nhỏ con đã lớn lên cùng cha và anh trai, tuổi cũng không còn nhỏ, cũng nên tìm cho con một gia đình tốt rồi." "Con không muốn, con còn nhỏ, con gái không gả đâu!" "Nhị công tử của Tinh Bộ không tồi!

Hay là gả con cho cậu ta nhé." Lôi Hồng đột nhiên nói.

Chương 605

Lôi Tử Vân đột nhiên biến sắc, tức giận nói: "Tên ngốc đó vừa ngu vừa đần, con gái chết cũng không gả cho hắn!" "Thế đại công tử của Thần Bộ thì sao?" "Không muốn, không muốn!

Con không muốn!" "Hay là con trai út của Sơn Bộ, ta thấy cũng được." "Không muốn, con không muốn, con không muốn ai cả!" "Vậy Diệp Hàn thì sao?

Diệp Hàn thế nào?" "Cha đáng ghét, cha lại trêu con." "Ha ha ha…" Đại chiến kết thúc, mọi người của Lôi Bộ lần lượt trở về nơi ở của mình.

Trận chiến này, Lôi Bộ tổn thất lớn, nhưng thu hoạch cũng vô cùng lớn.

Từ trên người những kẻ đã chết, họ thu được lượng lớn tài vật, đặc biệt là Lang Kiêu và mấy tu sĩ Đại Thánh cấp, ai cũng giàu nứt đố đổ vách.

Lôi Bộ tổng cộng thu được mấy trăm vạn Nguyên Lực Châu, sau khi phát tiền trợ cấp cho các chiến sĩ đã hy sinh, còn lại khoảng một trăm vạn.

Lôi Hồng giữ lại một nửa, năm mươi vạn còn lại đều đưa cho Diệp Hàn.

Năm mươi vạn Nguyên Lực Châu, Diệp Hàn có thể nói là một trận chiến phất lên.

Nhưng hiện tại, cảnh giới của hắn là đỉnh phong Cao cấp Thánh nhân, tạm thời chưa dùng đến Nguyên Lực Châu.

Ngoài ra, Diệp Hàn còn nhận được một thanh kiếm, tên là Thanh

Minh Kiếm.

Một vũ khí cấp Đại Thánh, chủ nhân ban đầu là Lang Kiêu.

Vũ khí cấp Đại Thánh, người của Bát Bộ không thể chế tạo được, chỉ có Thanh Lang Bộ mới có thể mua được.

Trong số những người của Bát Bộ, cũng chỉ có tu sĩ cấp Đại Thánh mới có được vũ khí như vậy.

Sau khi trở về Lôi Bộ, Lôi Tử Vân đã bế quan, nàng muốn thử đột phá cảnh giới Đại Thánh.

Cuộc chiến lần này tuy nàng không tham chiến, nhưng những cơn nguy cơ liên tiếp đã kích thích nàng, khiến nàng có cơ hội đột phá.

Lôi Hồng bị thương quá nặng, sau khi trở về cũng trực tiếp bế quan dưỡng thương, còn có rất nhiều chiến sĩ bị thương cũng lần lượt về nhà dưỡng thương.

Diệp Hàn tuy không có việc gì làm, nhưng cũng chọn bế quan. 131.

Trong thời gian này có quá nhiều trưởng lão, chấp sự của Lôi Bộ đến bái phỏng, tất cả đều là để lân la làm quen.

Diệp Hàn bất đắc dĩ, đành phải để Phún Tử và những người khác đuổi đi.

Trong thời gian này, người đắc ý nhất là bốn người Phún Tử.

Diệp Hàn nổi lên, cũng khiến thân phận của bốn người họ nước lên thuyền lên, ngay cả các trưởng lão Lôi Bộ khi gặp bốn người họ, thái độ cũng vô cùng kính cẩn.

Mấy người họ nhận lễ vật đến mỏi tay, ai cũng kiếm được không ít tiền.

Mười ngày sau, Lôi Hồng thông báo cho toàn bộ, muốn tổ chức đại điển sách phong cho Diệp Hàn, gia phong Diệp Hàn làm Đại

trưởng lão của Lôi Bộ.

Đối với điểm này, Diệp Hàn không từ chối.

Lý do rất đơn giản, làm Đại trưởng lão chẳng cần làm cái quái gì cả, một năm có thể nhận được một vạn châu tiền bổng lộc, không làm mới là thằng ngốc.

Ngày sách phong, tộc trưởng của năm bộ còn lại đều đến, lần lượt tặng cho Diệp Hàn không ít Nguyên Lực Châu.

Mỗi nhà một vạn Nguyên Lực Châu, Diệp Hàn tổng cộng nhận được năm vạn Nguyên Lực Châu.

Hắn hiểu rằng, đó là vì thực lực của hắn đủ mạnh, đã tạo ra sự chấn nhiếp cực lớn đối với năm bộ kia.

Ngoài ra, trưởng lão của Nhật Nguyệt nhị bộ cũng đến, và bày tỏ nguyện ý quy thuận Lôi Bộ.

Trận chiến đó, Lôi Bộ tuy tổn thất lớn, nhưng cũng đã bộc lộ thực lực.

Nhật Nguyệt nhị bộ sở dĩ quy thuận, nguyên nhân rất đơn giản, vì tộc trưởng của họ đã chết, không có tu sĩ Đại Thánh cấp trấn giữ, Nhật Nguyệt nhị bộ không có tư cách tồn tại, vì vậy chỉ có thể chọn quy thuận Lôi Bộ.

Đây là con đường sống duy nhất, nếu quy thuận năm bộ kia, năm bộ chưa chắc dám nhận, họ sợ Diệp Hàn.

Đây chính là lợi ích của thực lực lớn.

Kẻ mạnh, trên thế giới này, có quyền phát ngôn tuyệt đối.

Nghi thức gia phong rất phiền phức, tế tổ, yến tiệc mời khách, vân vân các việc liên quan, mất cả một ngày mới hoàn thành.

Trong thời gian Diệp Hàn được gia miện, hắn không gặp Lôi Tử

Vân, hỏi Lôi Hồng mới biết, nàng đang ở thời điểm quan trọng trong bế quan, dường như sắp đột phá cảnh giới Đại Thánh.

Sau khi trở thành Đại trưởng lão, Diệp Hàn đề nghị với Lôi Hồng bãi bỏ chế độ nô lệ, đề nghị này cũng nhận được câu trả lời, Lôi Hồng không cần suy nghĩ, đã gật đầu.

Một lượng lớn nô lệ được trả tự do, có người gia nhập Lôi Bộ, người không muốn ở lại cũng được cho đi.

Bất Đâu Đại và một đám ngưu đầu nhân giành được tự do, không rời khỏi Lôi Bộ, tiếp tục theo Diệp Hàn.

Chương 606

Trở thành Đại trưởng lão, thân phận đã khác, Lôi Hồng đem địa bàn của Thác Bạt gia phân cho Diệp Hàn, nhưng bị Diệp Hàn từ chối.

Hắn trở về viện tử ban đầu để ở, nơi đó thanh tĩnh, ít người làm phiền, thích hợp tu luyện. "Lão hủ Hoàng Thế Nhân, bái kiến Đại trưởng lão!" Giọng nói quen thuộc vang lên bên ngoài viện tử của Diệp Hàn. "Hoàng Thế Nhân?" Diệp Hàn đang uống trà trong viện, sắc mặt có chút kỳ quái, hắn biết là Hoàng trưởng lão đến, trước đây không hề biết, tên của Hoàng trưởng lão là Hoàng Thế Nhân.

Hình như trong ký ức xa xôi, có một người như vậy. "Lão hủ Hoàng Thế Nhân, cầu kiến Đại trưởng lão!" Giọng nói bên ngoài lại vang lên, ngữ khí mang theo sự bất an. "Ha ha ha!

Hoàng trưởng lão, mau vào đi!" Diệp Hàn đặt chén trà xuống, vẫy tay, lập tức có ngưu đầu nhân chạy ra mở cửa. "A a!

Đại trưởng lão có vẻ nhã hứng!" Hoàng trưởng lão cười bước vào, vẻ mặt có chút gượng gạo.

Ai có thể ngờ, chỉ trong mười mấy ngày, thân phận của ông và Diệp Hàn đã đổi chỗ cho nhau.

Ông là trưởng lão quản lý Nguyên Lực Thụ, Diệp Hàn là chấp sự quản lý Nguyên Lực Thụ dưới quyền ông.

Bây giờ Diệp Hàn đã trở thành Đại trưởng lão, ngược lại trở thành cấp trên của ông.

Tất nhiên, đối với vị cấp trên này, Hoàng trưởng lão vô cùng khâm phục.

Dù sao, thực lực của người ta đã bày ra ở đó. "Hoàng trưởng lão,

ngồi, uống trà!" Diệp Hàn vẫy tay, Bất Đâu Đại bên cạnh rót một chén trà cho Hoàng trưởng lão. "Đa tạ Đại trưởng lão!" Nhìn Bất Đâu Đại một cái, Hoàng trưởng lão cảm thấy kỳ quái, các trưởng lão khác người rót trà đều là những tiểu nha đầu xinh xắn, Đại trưởng lão thì hay rồi, lại dùng một ngưu đầu nhân, sở thích này là sao? "Hoàng trưởng lão đến có việc gì?" Diệp Hàn uống một ngụm trà, tùy ý hỏi. "À... là thế này, thuộc hạ đến để giải trừ hợp đồng với Đại trưởng lão, ngài bây giờ là Đại trưởng lão, làm việc đồng áng không thích hợp, hay là..." "A a!" Diệp Hàn nghe vậy liền cắt lời ông, nói: "Không cần đâu, ta vẫn tiếp tục quản lý Nguyên Lực Thụ, hợp đồng vẫn như cũ." Diệp Hàn đã tính toán, một năm nhận thầu 500 mẫu vườn, nếu không có gì bất ngờ, có thể thu hoạch khoảng 100.000, giao cho bộ lạc một nửa, có thể chia được 50.000.

Đây là thu nhập cao, làm Đại trưởng lão, một năm bổng lộc cũng chỉ có 10.000 châu tiền.

Tất nhiên, đây không phải là điều quan trọng nhất, trọng điểm là, hệ thống đã giao nhiệm vụ, nhiệm vụ này phải hoàn thành.

Điều quan trọng nhất là, hắn đang chờ 2500 điểm Ngộ Đạo Trị.

Có Ngộ Đạo Trị, mới có vốn liếng để đột phá cảnh giới Đại Thánh. "Nếu đã như vậy, vậy hợp đồng tiếp tục." Thấy sắc mặt Diệp Hàn như thường, Hoàng trưởng lão uống một ngụm trà, rồi cáo từ rời đi.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Hàn rất rảnh rỗi, không có Ngộ Đạo Trị, cũng không có cách nào tu luyện, còn mấy tháng nữa Nguyên Lực Thụ mới ra hoa.

Thực sự không có việc gì làm, Diệp Hàn quyết định đi học luyện khí.

Bát Bộ quá nhỏ, không thể chứa nổi hắn, sớm muộn cũng phải rời

đi.

Nếu có thể học được luyện khí, cũng có thêm một phương tiện kiếm sống.

Ở một thế giới rộng lớn hơn, cũng có thể kiếm được nhiều Nguyên Lực Châu hơn, không thể lúc nào cũng đi quản lý Nguyên Lực Thụ.

Cửa Bách Luyện Thánh Đường, Diệp Hàn bước vào, phía sau là ngưu đầu nhân Bất Đâu Đại. "Đại trưởng lão, Đại trưởng lão đến rồi, chúng tôi bái kiến Đại trưởng lão!" "Bái kiến Đại trưởng lão!" "Chúng tôi bái kiến Đại trưởng lão…" Diệp Hàn bước vào Bách Luyện Thánh Đường, những người bên trong, tất cả đều cúi người chắp tay, thái độ vô cùng cung kính, như thể gặp được thiên thần.

Diệp Hàn quét mắt một vòng, người phụ trách quầy, vị chấp sự trung niên, lúc này cũng đang trong tư thế cúi người chắp tay, cúi đầu không dám nhìn hắn. "Ai~~" Diệp Hàn khẽ thở dài, làm Đại trưởng lão cái gì cũng tốt, chỉ là đi đâu cũng có người hành lễ, luôn cảm thấy không quen. "Mọi người cứ làm việc của mình đi, ta có việc tìm Bách Lý trưởng lão!" Diệp Hàn tùy ý vẫy tay, những người đó mới tản ra.

Sau đó, ánh mắt của hắn dừng lại trên người chấp sự trung niên, cười nói: "Bách Lý trưởng lão đang ở đâu?" "Đại trưởng lão, ngài muốn tìm tam thúc, tôi sẽ lập tức liên hệ, xin ngài chờ một chút!" Chấp sự trung niên vừa nói, tay vừa lấy ra một con hạc giấy, định truyền âm.

Bách Lý trưởng lão là luyện khí sư, địa vị ở Lôi Bộ rất cao, người bình thường không thể tùy tiện gặp được.

Nhưng Diệp Hàn là Đại trưởng lão, thuộc cấp trên của Bách Lý trưởng lão, gặp một lần tự nhiên không thành vấn đề. "Không cần đâu, dẫn ta đến chỗ ở của ông ấy là được!" Diệp Hàn vẫy tay ngắt lời

chấp sự trung niên định truyền âm. "Đại trưởng lão đi theo tôi!" Chấp sự trung niên vội vàng thu lại hạc giấy, dẫn Diệp Hàn và ngưu đầu Bất Đâu Đại, đi về phía một cánh cửa nhỏ trong phòng trong, sau khi qua cửa nhỏ, không gian đột nhiên rộng mở, nơi đây có một thế giới khác, đến một hậu hoa viên.

Chương 607

Sau đó, đi theo chấp sự trung niên, qua một bãi đất trống rộng lớn, giống như một sân diễn võ, nhưng lại có chút khác biệt, bên trong có rất nhiều lò lửa đang cháy.

Bên cạnh mỗi lò lửa đều có bệ kim loại, chất lỏng tương ứng.

Đinh đinh đinh~~~ Có một số lò đang hoạt động, những thân thể cường tráng, mồ hôi như mưa, có người cầm búa lớn ra sức đập vào khối kim loại chưa thành hình, có người cầm búa nhỏ, gõ vào các loại khuôn vũ khí.

Bên cạnh lò, có một số vũ khí sáng lấp lánh, có một số vũ khí luyện hỏng, rỉ sét loang lổ vứt thành một đống lớn. "Mẹ kiếp!

Đại trưởng lão đến rồi, trời ơi, tôi không nhìn lầm chứ!" "Đại trưởng lão, bái kiến Đại trưởng lão!" "Chúng tôi bái kiến Đại trưởng lão…" 132.

Những người đang làm việc bên lò lần lượt buông công cụ trong tay xuống, cung kính hành lễ với Diệp Hàn. "Ha ha ha!

Đại trưởng lão đến rồi, thuộc hạ có thất lễ từ xa, thứ tội thứ tội!" Một người đàn ông da đen từ phòng ở xa bước nhanh ra.

Chính là Bách Lý Hồng Phi, tuổi khoảng bốn mươi, tướng mạo phúc hậu, làn da đen kịt làm nổi bật hàm răng trắng.

Thân thể cường tráng không cao lớn, đi lại vững như bàn thạch, cho người ta một cảm giác sức mạnh bẩm sinh. "Bách Lý trưởng lão, không cần đa lễ!" Diệp Hàn mỉm cười chắp tay. "Đại trưởng lão đến có việc gì?" Bách Lý Hồng Phi cười sảng khoái.

Diệp Hàn nhìn những người xung quanh, sau đó nói: "Là thế này,

ta muốn theo Bách Lý trưởng lão học luyện khí, không biết Bách Lý trưởng lão có bằng lòng truyền thụ không." "Cái này…" Bách Lý Hồng Phi nghe vậy do dự, không biết nên trả lời thế nào.

Diệp Hàn hỏi: "Có gì khó xử sao?" Bách Lý Hồng Phi thở dài, rồi nói thẳng: "Không phải Bách Lý không muốn truyền thụ, mà luyện khí cần có thiên phú, không phải ai cũng có thể." "Ồ?

Làm sao mới có thiên phú luyện khí?" "Ồ?

Làm sao mới có thiên phú luyện khí?" Diệp Hàn hỏi tiếp, đối với đạo luyện khí của thế giới này, Diệp Hàn hoàn toàn không biết gì, đương nhiên cũng không biết, mình có thiên phú luyện khí hay không. "Đại trưởng lão, ngài đừng trêu chọc chúng tôi nữa, luyện khí không dễ đâu, người không có thiên phú thì vĩnh viễn không thể luyện khí được.

Tôi từ nhỏ đã lớn lên trong cái sân này, vì không có thiên phú luyện khí, nên chỉ có thể ra làm chấp sự ở quầy trước." Chấp sự trung niên cười khổ nói. "Đại trưởng lão mà lại học luyện khí, cái này không dễ đâu." "Đúng vậy, luyện khí không phải một sớm một chiều là có thể luyện thành, sẽ lãng phí thời gian, với thiên phú của Đại trưởng lão, học luyện khí thì quá đáng tiếc." "Tôi thấy Đại trưởng lão nhà ta, rảnh rỗi không có việc gì làm, chơi cho vui thôi, làm sao mà học được luyện khí chứ!" Trong chốc lát, những luyện khí sư trong sân, lần lượt bàn tán.

Nghe mọi người bàn tán, sắc mặt Diệp Hàn vẫn bình tĩnh. "Đại trưởng lão thật sự muốn học luyện khí?" Thấy Diệp Hàn không có ý định từ bỏ, Bách Lý Hồng Phi nhíu mày càng chặt hơn. "Đúng vậy!

Xin Bách Lý trưởng lão chỉ điểm!" Diệp Hàn gật đầu. "Được rồi!

Đại trưởng lão mời ngồi!" Bách Lý Hồng Phi dẫn Diệp Hàn đến bàn đá trong sân, hai bên ngồi xuống, Bách Lý Hồng Phi mới tiếp tục

nói: "Đạo luyện khí vô cùng phức tạp, nếu không có thiên phú, cả đời cũng không thể nhập môn.

Cùng một đạo lý, tu sĩ có thiên phú, học luyện khí sẽ thuận buồm xuôi gió, thiên phú càng cao, tốc độ càng nhanh, vũ khí luyện chế ra cũng càng tốt." "Thiên phú mà tôi nói, chính là thuộc tính.

Trong vô số thuộc tính, có bốn loại thuộc tính hỗ trợ cho luyện khí.

Thứ nhất là thuộc tính Kim, tu sĩ có thuộc tính này có thể nhìn thấu đường vân của kim loại dược liệu, nhanh chóng nhập môn, tiết kiệm thời gian luyện khí, và vũ khí luyện chế ra sau này, sẽ sắc bén hơn vũ khí do các thuộc tính khác luyện chế." "Thứ hai là thuộc tính Hỏa, luyện khí đương nhiên không thể thiếu lửa.

Người có thuộc tính Hỏa, nhạy cảm với nhiệt độ.

Luyện khí có nhiệt độ cố định, nhiệt độ cao, dễ làm hỏng vũ khí, nhiệt độ thấp, không đạt được hiệu quả rèn luyện.

Ngoài ra, tu sĩ có thuộc tính Hỏa, không cần lò lửa, như vậy, luyện khí càng thêm tự do." Bách Lý Hồng Phi nói đến đây, chỉ vào một luyện khí sư, người đó đang rèn một thanh đao, người đó không có lò luyện khí, nhưng nguyên khí trong tay bùng cháy, có thể khiến thanh đao đó luôn giữ màu đỏ rực. "Người đó là tu sĩ thuộc tính Hỏa, không cần lò lửa, hoàn toàn dựa vào ngọn lửa nguyên khí của mình để luyện khí, hiệu quả luyện khí ngược lại càng tốt hơn." Diệp Hàn cũng nhìn về phía người đó, quả thực như Bách Lý đã nói, người đó một tay phóng ra ngọn lửa, tay kia cầm búa gõ vào vũ khí, rất tiện lợi.

Diệp Hàn thu hồi ánh mắt, sắc mặt không đổi: "Còn gì nữa không?" "Thứ ba!" Bách Lý Hồng Phi giơ ba ngón tay, tiếp tục nói: "Thuộc tính Lực, người có thuộc tính Lực bẩm sinh nhạy cảm với sức mạnh, khi luyện khí, sức mạnh cần phải đều, đối với các loại vũ khí khác nhau, vị trí khác nhau, dược liệu khác nhau, sức mạnh sử

dụng đều không giống nhau.

Vì vậy, tu sĩ nắm giữ thuộc tính Lực, cũng có thể tiết kiệm thời gian học tập và thủ đoạn luyện khí.

Người không có thuộc tính Lực, về phương diện này, phải tốn rất nhiều thời gian luyện tập." "Ừm!" Diệp Hàn lại gật đầu, thuộc tính Lực, không chỉ bản thân sức mạnh lớn, quan trọng nhất là nắm giữ sức mạnh, giống như một người bưng một bát nước, nếu đi chậm, nước không dễ tràn ra, ngược lại, nếu đi nhanh, dễ tràn ra.

Nước tràn ra, là vì không kiểm soát tốt sức mạnh, nếu kiểm soát tốt lực độ, dù chạy nhanh, nước cũng sẽ không tràn ra.

Dùng trong chiến đấu, dùng trong luyện khí, đều là cùng một đạo lý. "Thứ tư thì sao?" Diệp Hàn tiếp tục hỏi. "Thuộc tính cuối cùng, thuộc tính Lôi điện.

Chương 608

Sau khi luyện khí hoàn thành, công đoạn cuối cùng là tôi luyện, nhưng, bất kỳ loại dược liệu tôi luyện nào, cũng không thể so sánh với việc tôi luyện bằng sấm sét.

Dùng sấm sét để tôi luyện, vũ khí sẽ tăng thêm độ sắc bén." Bách Lý Hồng Phi cầm chén trà, cuối cùng nói: "Thuộc tính Kim, thuộc tính Hỏa, thuộc tính Lực, thuộc tính Lôi.

Muốn trở thành một luyện khí sư, ít nhất phải có một trong số đó, nếu không, không có thiên phú luyện khí." Nói đến đây, Bách Lý Hồng Phi không nói thêm gì nữa, cầm chén trà lặng lẽ nhấp một ngụm.

Ý cuối cùng rất đơn giản, đang nói với Diệp Hàn, nếu không có bốn loại thuộc tính trên, thì ngài nghỉ đi.

Đương nhiên, ông không cho rằng Diệp Hàn lại có một trong bốn loại thuộc tính đó, thuộc tính trong trời đất vô cùng đa dạng, mỗi một luyện khí sư đều là vạn người có một.

Xem dáng vẻ của Diệp Hàn, giống như là hứng lên muốn học luyện khí, càng không thể có một trong số đó. "Bốn loại thuộc tính mà Bách Lý trưởng lão nói, ta hình như đều có cả, chỉ không biết, có cả bốn loại thuộc tính có thể trở thành luyện khí sư không!" Diệp Hàn thầm suy nghĩ, vuốt cằm nhíu mày không nói. "Ha ha~~" Bách Lý Hồng Phi híp mắt cười, thấy Diệp Hàn nhíu mày, tưởng hắn đã biết khó mà lui, không khỏi có chút đắc ý trong lòng.

Hắc hắc!

Đại trưởng lão thì sao, đánh nhau ta không bằng ngươi, nhưng luyện khí thì không được đâu. "Dám hỏi Bách Lý trưởng lão, ngài có thuộc tính gì?" Diệp Hàn lại hỏi một câu.

Trong lòng, Bách Lý Hồng Phi có chút không vui, lời của ông đã nói rõ ràng, không có thiên phú luyện khí hỏi nhiều như vậy làm gì. "Ha ha!" Ông vẫn cười, không dám tỏ ra không kiên nhẫn, sợ Diệp Hàn đánh, liền duỗi hai tay ra, trên hai lòng bàn tay, lần lượt hiện ra hai loại thuộc tính khác nhau.

Tay trái có cảm giác sức mạnh mơ hồ, đó là thuộc tính Lực.

Tay phải sắc bén bức người, đó là thuộc tính Kim. "Bách Lý trưởng lão lại là song sinh thánh đạo?" Diệp Hàn kinh ngạc.

Bách Lý Hồng Phi ngạo nghễ: "Đúng vậy, thuộc tính càng nhiều, thành tựu cuối cùng của luyện khí sư càng cao, nghe nói luyện khí sư có cả ba loại thuộc tính, có thể luyện chế ra vũ khí hoàn hảo nhất, là vua thực sự trong số vũ khí cùng cấp." "Thuộc hạ tuy chỉ có hai loại thuộc tính, nhưng ở Bát Bộ, lại là độc nhất vô nhị, vì vậy, vũ khí do thuộc hạ luyện chế, Bát Bộ không ai có thể sánh bằng!" Bách Lý Hồng Phi có chút đắc ý, nói đến đây, không khỏi có chút khoác lác.

Nhưng đó là sự thật, Bách Lý trưởng lão là luyện khí sư, quả thực đứng đầu Bát Bộ. "Không biết người có cả bốn loại thuộc tính, luyện khí sẽ như thế nào?" Diệp Hàn lẩm bẩm một câu. "Người có bốn loại thuộc tính, thuộc hạ cũng không biết!" Bách Lý Hồng Phi uống một ngụm trà, từ từ đứng dậy, có ý tiễn khách, tùy ý đáp một câu.

Đương nhiên, người có cả bốn loại thuộc tính, ông thật sự không biết, cũng chưa từng nghe nói. "Ta đã quyết định rồi, ta muốn học luyện khí!" Diệp Hàn đập bàn, thẳng thắn nói.

Phụt! "Khụ khụ khụ~~~" Bách Lý Hồng Phi phun ra một ngụm trà, có một ít trà chảy vào mũi, làm ông sặc không nhẹ.

Ôi Đại trưởng lão của tôi ơi!

Nói nãy giờ uổng công vô ích. "Đại trưởng lão, ngài thật sự

muốn…" Bách Lý Hồng Phi nhìn Diệp Hàn, nói được nửa câu thì không nói được nữa, chỉ thấy trong tay Diệp Hàn, một tay dao động thuộc tính Lực, một tay lóe lên thuộc tính Kim: "Thuộc tính Lực, thuộc tính Kim ta đều có, như vậy có thể học luyện khí rồi chứ?" "Có, có, có thể!

Đương nhiên có thể!" Bách Lý Hồng Phi lắp bắp, một đôi mắt to trợn tròn.

Trận đại chiến hôm đó, ông nhìn thấy rất rõ ràng, hôm đó không hề thấy Diệp Hàn biểu lộ bất kỳ thuộc tính nào.

Hoàn toàn không ngờ, Diệp Hàn không chỉ có hai loại thuộc tính, mà còn giống hệt thuộc tính của ông, hoàn toàn là tiêu chuẩn của một luyện khí sư, một phần trăm nghìn cũng không quá. "Oa!

Mau nhìn Đại trưởng lão kìa!

Người có song thuộc tính, giống hệt Bách Lý trưởng lão." "Thật là một người may mắn, thuộc tính thật may mắn!" "Thật ngưỡng mộ, nếu ta cũng có hai loại thuộc tính đó thì tốt rồi." "Đại trưởng lão hoàn toàn có tư cách trở thành luyện khí sư giỏi nhất, nếu đột phá cấp Đại Thánh, Lôi Bộ chúng ta chẳng phải sẽ có người có thể luyện chế Đại Thánh binh sao!" Lúc này, tất cả các luyện khí sư trong xưởng luyện khí đều dừng lại, ánh mắt của họ tràn đầy ngưỡng mộ, ghen tị, kích động. "Đại trưởng lão, ngài thật sự muốn học luyện khí!" Lần này, sắc mặt Bách Lý Hồng Phi trịnh trọng hơn rất nhiều. "Đương nhiên rồi!" Diệp Hàn nghiêm túc gật đầu. "Xin chờ một chút!!" Bách Lý Hồng Phi sắp xếp lại nhẫn trữ vật, từ bên trong lấy ra một hộp gỗ tinh xảo màu tím, sau đó đặt hộp gỗ lên bàn, cẩn thận mở hộp, từ bên trong lấy ra ba cuốn sách.

Trải ra đặt trên bàn đá, Diệp Hàn liếc mắt nhìn, có một cuốn khá cũ, tên là 《Luyện Khí Tinh Yếu》; cuốn thứ hai là một bản viết tay,

trên đó viết: "Bách Lý Hồng Phi Luyện Khí Tâm Đắc".

Cuốn thứ ba là sách bìa xanh, bản in, trên đó viết bốn chữ lớn: "Cơ Sở Luyện Khí".

Bách Lý Hồng Phi đưa tay đẩy ba cuốn sách đến trước mặt Diệp Hàn: "Đại trưởng lão, ba cuốn sách này ngài mang về nghiên cứu kỹ, có chỗ nào không hiểu thì hỏi tôi." Bách Lý Hồng Phi không giấu nghề, Diệp Hàn là một luyện khí sư trời sinh, gặp được người có thiên phú như vậy không dễ. "Được!

Chương 609

Đa tạ Bách Lý trưởng lão!" Diệp Hàn đứng dậy, chắp tay ôm quyền. "Bất Đâu Đại!" Diệp Hàn vỗ vai ngưu đầu, chỉ vào một bệ kim loại cũ nát ở xa, phân phó: "Vác cái đó đi." "Được thôi!" Bất Đâu Đại cười toe toét, đi qua thuận tay tóm lấy bệ kim loại đó, đặt lên vai, theo Diệp Hàn nghênh ngang rời đi.

Một đám người sắc mặt kỳ quái, nhưng cũng không dám ngăn cản.

Khi sắp đi ra đến cửa, Diệp Hàn dường như nghĩ ra điều gì, quay đầu lại cười với Bách Lý Hồng Phi: "Hê~~ hê~~ lão huynh, cho mượn cái búa!" Phụt!

Bách Lý Hồng Phi đang uống trà tại chỗ, lại không nhịn được phun ra một ngụm trà lớn.

Cho mượn búa, cho mượn vài cái?

Ôi trời ơi!

Ngài không lẽ định luyện khí thật chứ?

Bách Lý Hồng Phi câm nín hỏi trời xanh! 133.

Chỉ dựa vào một ít kiến thức luyện khí trên sách vở mà Diệp Hàn muốn luyện khí thì đúng là si tâm vọng tưởng.

Nhanh chóng, Bách Lý Hồng Phi phản ứng lại, đưa cho Diệp Hàn hai cái búa một lớn một nhỏ, chất lượng khá tốt.

Về phần Diệp Hàn có luyện khí được không, ông cũng lười quan tâm, ai bảo người ta là Đại trưởng lão, cấp trên của mình chứ!

Trở về viện của mình, Diệp Hàn lấy ra những cuốn sách Bách Lý Hồng Phi đưa, nghiêm túc nghiên cứu.

Đầu tiên nghiên cứu "Cơ Sở Luyện Khí", bên trong không chỉ có các loại kỹ xảo luyện khí khác nhau, mà còn có giới thiệu về các loại kim loại và dược liệu.

Diệp Hàn đối với luyện khí gần như không biết gì, muốn học luyện khí, đương nhiên phải bắt đầu từ việc nhận biết dược liệu cơ bản nhất.

Dược liệu luyện khí có hàng nghìn loại, gần như lên đến hàng vạn, không chỉ phải nhớ thuộc tính, độ cứng, điểm nóng chảy của kim loại dược liệu, cũng như phương pháp tinh luyện, mà còn phải biết loại dược liệu nào kết hợp với loại dược liệu khác có thể luyện chế ra dược liệu tốt nhất.

Những loại nào có thể dùng làm vật liệu chính, những loại nào dùng làm vật liệu phụ, đều phải học.

Diệp Hàn đã tu luyện đến tầng thứ này, đã sớm có khả năng đọc một lần là nhớ, chỉ dùng ba ngày thời gian, đã ghi nhớ chắc chắn những thứ liên quan đến dược liệu luyện khí.

Sau đó là cơ sở rèn luyện, bên trong bao gồm cách sử dụng búa lớn búa nhỏ, cách gấp, rèn một khối dược liệu chưa thành hình, khi nào thì thêm vật liệu phụ.

Bước này, chủ yếu nhất là việc rèn luyện khí tài, mỗi một loại dược liệu, đều phải trải qua hàng nghìn thậm chí hàng vạn lần gấp, rèn, sau khi hoàn toàn loại bỏ tạp chất, mới có thể rèn dược liệu luyện khí thành khuôn vũ khí.

Khuôn chỉ là hình thành sơ bộ, ví dụ như muốn rèn một thanh kiếm, vậy thì trước tiên chế tạo mô hình của thanh kiếm được bảy tám phần, khuôn này rất thô, chỉ có hình dạng sơ bộ.

Bước tiếp theo, muốn làm cho thanh kiếm trở nên phẳng phiu,

phải tốn một phen công phu, cần phải dùng búa nhỏ, gõ phẳng những nếp gấp, chỗ cong, chỗ lồi lõm.

Lúc này, vũ khí về cơ bản đã giống với vũ khí thông thường, bước này gọi là thành hình.

Bước cuối cùng, tương đối đơn giản, tôi luyện.

Tôi luyện chia làm hai loại, một là dùng dược liệu đặc thù để tôi luyện, loại kia, là tôi luyện bằng sấm sét như Bách Lý Hồng Phi đã nói.

Tóm lại, luyện khí chia làm đại khái năm bước.

Bước một, chọn vật liệu.

Bước hai, dung luyện.

Bước ba, rèn đúc.

Bước bốn, thành hình.

Bước năm, tôi luyện.

Năm quy trình này, nói thì đơn giản, nhưng thực tế thao tác lại không dễ như vậy, chỉ cần xảy ra một chút sai sót, đều có thể làm hỏng vũ khí.

Những điều trên, đều là những thứ cơ bản nhất của luyện khí.

Cuốn sách thứ hai, 《Luyện Khí Tinh Yếu》, trên cơ sở của luyện khí, cuốn sách này giới thiệu phương pháp rèn các loại vũ khí có hình dạng khác nhau.

Bên trong liên quan đến nhiều hơn, các kỹ xảo rèn đúc cao cấp hơn, ví dụ như, luyện chế một thanh kiếm, một cây thương, một thanh đao, một cái rìu, một cây cửu tiết tiên.

Hình dạng vũ khí khác nhau, phương pháp rèn đương nhiên cũng

khác nhau, may mắn là, 《Luyện Khí Tinh Yếu》 rất toàn diện, phương pháp rèn các loại vũ khí đều có.

Cuốn sách thứ ba, là bút ký cá nhân của Bách Lý Hồng Phi, ghi lại cảm ngộ của bản thân đối với đạo luyện khí, đặc biệt giới thiệu một số phương pháp luyện chế vũ khí tương đối khó, cũng như một số phương pháp rèn đúc.

Mười ngày sau, ghi nhớ toàn bộ nội dung của ba cuốn sách, Diệp Hàn cảm thấy mình có thể trở thành một luyện khí sư.

Thế là, hắn gọi Phún Tử, Tứ Mao và những người khác, bảo họ đi mua một ít dược liệu luyện khí trong bộ lạc về.

Chương 610

Sau khi dược liệu được mua về, Diệp Hàn bắt đầu luyện khí.

Luyện khí, đương nhiên phải bắt đầu từ những thứ đơn giản nhất, Diệp Hàn từ trong những dược liệu luyện khí đó, lấy ra một khối dược liệu đen tuyền, loại dược liệu này gọi là hắc thiết.

Hắc thiết, rất phổ biến ở Hồng Mông thế giới.

Hắn định dùng khối hắc thiết này, luyện chế thành một thanh Hắc Thiết Kiếm, đây là thánh binh phổ biến nhất ở Hồng Mông thế giới, kiếm thành phẩm, giá từ 30 đến 50 châu tiền.

Bản thân hắc thiết giá rẻ hơn nhiều, lượng hắc thiết dùng cho một thanh Hắc Thiết Kiếm, đại khái cần một châu tiền, cộng thêm một số vật liệu phụ, giá cao nhất cũng không quá 2 châu tiền.

Luyện khí sư là một nghề siêu lợi nhuận, nếu thanh Hắc Thiết Kiếm do một luyện khí sư như Bách Lý Hồng Phi luyện chế ra, ít nhất có thể bán được 200 châu tiền.

Vì vậy, luyện khí sư là một ngành nghề một vốn vạn lời, nhưng kỹ thuật rất quan trọng, nếu không có kỹ thuật, mỗi lần đều làm hỏng dược liệu, không những không kiếm được tiền, mà còn lỗ vốn.

Lấy ra hắc thiết thạch, Diệp Hàn âm thầm vận chuyển thánh đạo thuộc tính Kim để xem xét, đối với khối hắc thiết này đã có một sự hiểu biết đại khái.

Thuộc tính Kim, đối với kim loại có sự nhạy cảm tự nhiên, tham chiếu một số thủ đoạn luyện khí, một mắt có thể nhìn thấu đường vân của dược liệu, hàm lượng kim loại, lượng tạp chất.

Bước một chọn vật liệu, tự nhiên không làm khó được hắn, sau

khi chọn được dược liệu, đặt vào lò để dung luyện, quá trình này cũng không khó, mục đích của dung luyện là để loại bỏ một số tạp chất lớn.

Diệp Hàn có thuộc tính Hỏa, có thể đốt nguyên lực để dung luyện hắc thiết, vì vậy không cần sử dụng lò luyện khí.

Vù vù vù~~~ Từng tia lửa phát ra từ lòng bàn tay Diệp Hàn, nung khối sắt đen tuyền, chẳng mấy chốc khối sắt biến thành màu đỏ, tiếp đó tan chảy thành chất lỏng.

Lúc này, lượng lớn tạp chất từ hắc thiết lỏng bị dung luyện ra, cảm thấy gần được rồi, Diệp Hàn lại thêm vào một ít tinh cương.

Giá của tinh cương, gấp mấy lần hắc thiết, nhưng lượng sử dụng ở đây rất ít, nên không quá đắt.

Sở dĩ thêm tinh cương, là để đập phần tinh cương ra mép, dùng làm lưỡi kiếm, dù sao, độ cứng của hắc thiết không bằng tinh cương.

Hắc Thiết Kiếm chỉ là thánh binh cơ bản nhất, luyện chế chỉ cần hắc thiết và tinh cương hai loại dược liệu, hắc thiết là vật liệu chính, tinh cương là vật liệu phụ.

Nếu là thánh binh phức tạp hơn, có khi cần đến mấy loại thậm chí mười mấy loại vật liệu phụ.

Tinh cương đã được tinh luyện tốt, chỉ cần chờ tan chảy, hòa làm một với hắc thiết.

Bước dung luyện hoàn thành.

Tiếp theo là bước thứ ba, rèn đúc.

Diệp Hàn khống chế nhiệt độ trong tay, một khối nước sắt đỏ rực bắt đầu từ từ nguội đi, cuối cùng biến thành một khối sắt lớn không đều màu đỏ rực.

Đinh đinh đinh~~~ Vừa khống chế nhiệt độ, Diệp Hàn vừa đặt khối sắt lớn lên bệ kim loại, bắt đầu dùng sức gõ.

Chẳng mấy chốc, khối sắt lớn biến mỏng, được đập thành một tấm sắt hình chữ nhật dài, sau đó uốn cong, gấp đôi lại, lại tiếp tục đập.

Khi hình dạng lại biến thành hình chữ nhật dài, lại uốn cong, đập.

Quá trình này, phải lặp đi lặp lại nhiều lần, trong quá trình này, những tạp chất không tan chảy được sẽ từ từ bị rèn ra.

Mỗi một khối dược liệu, đều phải uốn cong hàng nghìn lần, mới có thể loại bỏ hoàn toàn những tạp chất nhỏ bé đó, cái gọi là thiên chùy bách luyện, chính là ý này.

Tất nhiên, nói vậy, thao tác không cần phải thực sự uốn cong hàng nghìn hàng vạn lần.

Giống như một tờ giấy, gấp lại, thành hai lớp, lại gấp, bốn lớp, lần thứ ba gấp thành tám lớp, lần thứ tư uốn cong thành mười sáu lớp, lần thứ năm uốn cong thành ba mươi hai lớp, lần thứ sáu, sáu mươi bốn lớp, lần thứ bảy, một trăm hai mươi tám lớp.

Do số lần uốn cong được cộng dồn, vì vậy, chỉ cần tốc độ của luyện khí sư đủ nhanh, có thể nhanh chóng hoàn thành việc rèn đúc.

Trong quá trình này, điều quan trọng nhất là chú ý rèn tinh cương ra mép.

Khi cuối cùng hình thành khuôn, tinh cương phải được dùng trên lưỡi kiếm, nếu bị bọc trong hắc thiết, thì hỏng bét, luyện khí chắc chắn thất bại.

Đinh đinh đinh~~~ Sau khi rèn luyện hoàn thành, khuôn đã có, dưới từng nhát búa của Diệp Hàn, dần dần hiện ra một vũ khí hình kiếm thô kệch.

Keng keng keng...

Sau khi phôi binh khí về cơ bản đã thành hình, hắn dùng nguyên khí cố định thân kiếm, sau đó dùng cả búa lớn và búa nhỏ đập cùng lúc trong một khoảng thời gian, cuối cùng bỏ búa lớn đi, hoàn toàn dùng búa nhỏ để tạo hình.

Diệp Hàn vung búa như mưa, không ngừng dùng búa nhỏ gõ vào.

Những chỗ nhăn nhúm, lồi lõm, cong queo, thô ráp đều dần dần biến mất dưới từng nhát búa liên tiếp.

Hình dạng của thân kiếm ngày càng trở nên phẳng phiu, thẳng tắp! "Keng~~~" Diệp Hàn tiện tay vung lên, thân kiếm đen kịt kêu lên một tiếng trong trẻo, nhẹ nhàng rung lên dưới tác dụng của nguyên lực.

Nhìn lướt qua, so với binh khí do luyện khí sư bình thường luyện chế ra thì có phần thô kệch hơn một chút, trên thân kiếm cũng có vài chỗ tì vết.

Nhưng lần đầu tiên luyện khí mà làm được thế này đã là mãn nguyện rồi.

Chương 611

Tôi luyện.

Xèo~~~ Diệp Hàn chập hai ngón tay thành kiếm, đầu ngón tay có tia sét lóe lên, tiếp đó, hai ngón tay thuận theo lưỡi kiếm sắc bén lướt xuống.

Từng tia nguyên tố sấm sét dung nhập vào thân kiếm, Hắc Thiết Kiếm càng thêm sắc bén, lưỡi kiếm sáng loáng. "Phù~~~" Cuối cùng cũng hoàn thành, Diệp Hàn nhìn mặt trời, đã đứng bóng, lúc bắt đầu luyện chế thanh kiếm này là buổi sáng, xem ra đã tốn mất nửa ngày.

Vì là lần đầu tiên luyện khí, khó tránh khỏi lãng phí không ít thời gian, sau này khi ngày càng quen thuộc với việc luyện khí, thời gian sẽ dần rút ngắn lại. "Giám định thuật." "Đinh!" Diệp Hàn bấm ngón tay niệm quyết, một đạo pháp quyết đơn giản được đánh vào thân kiếm.

Hắc Thiết Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Chuẩn Thánh binh.

Giám định thuật này Diệp Hàn không hề biết, nó được học từ mấy cuốn sách kia.

Nhưng kết quả giám định lại khiến Diệp Hàn vô cùng thất vọng.

Chuẩn Thánh binh, thôi xong, luyện hỏng rồi. "Không đúng!

Theo lời Bách Lý trưởng lão, ta sở hữu đồng thời bốn loại thuộc tính luyện khí, đáng lẽ phải là luyện khí sư có thiên phú nhất, sao ngay cả một thanh Hắc Thiết Kiếm cũng luyện không thành công chứ." Diệp Hàn vuốt cằm, thầm suy tư.

Diệp Hàn cho rằng lần đầu tiên luyện ra Hắc Thiết Kiếm là chuyện đương nhiên, suy nghĩ này thật quá ngây thơ.

Hắn không biết rằng, người bình thường lần đầu tiên bắt đầu luyện khí, ngay cả phôi binh khí cũng không luyện ra được.

Tất nhiên, luyện khí sư bình thường cũng không thể nào giống như Diệp Hàn, vừa bắt đầu đã bắt tay vào luyện khí.

Năm bước lớn của luyện khí là: chọn vật liệu, nung chảy, rèn đúc, thành hình, tôi luyện.

Trên cơ sở nắm vững kiến thức cơ bản về luyện khí, một luyện khí sư bình thường phải học cách chọn vật liệu trước, nếu đơn giản thì vài tháng là tàm tạm, nếu là võ giả thuộc tính Kim thì không cần học, có thể trực tiếp bắt đầu bước thứ hai là nung chảy.

Nung chảy cần có hỏa diễm, luyện khí sư có thuộc tính Hỏa về cơ bản cũng có thể làm được ngay, người không có thuộc tính Hỏa ở bước này ít nhất phải mất một năm, thậm chí vài năm.

Rèn đúc lại cần sự hỗ trợ của thuộc tính Sức mạnh, không có thuộc tính Sức mạnh thì ít nhất cũng phải một năm, thậm chí vài năm.

Khó nhất là thành hình, bước này cũng cần thuộc tính Sức mạnh, tu sĩ không có thuộc tính Sức mạnh muốn rèn thân kiếm thành hình, không có mười năm khổ luyện thì không học được.

Vì sau khi phôi thành hình, không được phép xuất hiện những chỗ cong vênh lớn, nếu không sẽ rất khó sửa chữa.

Cuối cùng là tôi luyện, cũng cần một thời gian luyện tập khá dài, nếu là luyện khí sư có thuộc tính Lôi thì sẽ học được rất dễ dàng.

Quả thực, Diệp Hàn sở hữu cả bốn thuộc tính luyện khí, không có điểm yếu ở bất kỳ phương diện nào, nhưng cũng không thể nào vừa chạm vào đã luyện chế được Hắc Thiết Kiếm.

Ngược lại, người lần đầu tiên luyện chế binh khí mà có thể đạt đến trình độ này gần như không có, trừ phi giống như Diệp Hàn, đồng

thời sở hữu cả bốn thuộc tính luyện khí.

Bách Lý Hồng Phi, luyện khí sư số một Bát Bộ, cũng đã dùng hơn năm năm mới miễn cưỡng luyện chế ra được thanh Hắc Thiết Kiếm cùng phẩm chất với Diệp Hàn.

Đối với tất cả những điều này, Diệp Hàn hoàn toàn không biết.

Gạt bỏ tạp niệm, Diệp Hàn trở về phòng, ngồi xuống ngưng thần tĩnh khí, dùng nửa canh giờ để xem xét lại toàn bộ quá trình luyện khí trong đầu.

Khi tâm trí bình tĩnh lại, quả nhiên có sự thay đổi.

Diệp Hàn phát hiện, trong quá trình rèn đúc binh khí, quả thực có rất nhiều chỗ thiếu sót cần phải cải thiện.

Những chỗ sai lầm đó cũng đồng thời được Diệp Hàn ghi nhớ sâu sắc trong đầu.

Buổi chiều, sau khi ăn qua loa chút đồ, Diệp Hàn lại bắt đầu luyện khí.

Keng keng keng~~~ Suốt cả buổi chiều, trong sân không ngừng vang lên tiếng búa rèn binh khí. "Lục Mao, đại nhân sao thế, sao đột nhiên lại luyện khí?" "Ta làm sao biết được, hình như bị trúng tà rồi!

Luyện cả ngày rồi." "Như vậy không được đâu!

Đại nhân nhà chúng ta là thiên tài cỡ nào, học luyện khí chẳng phải lãng phí thời gian sao?

Có công phu đó không bằng tu luyện nguyên khí." "Hổ Tử ca, hay huynh khuyên đại nhân đi, bảo ngài ấy đừng luyện khí nữa.

Ta nghe nói, muốn trở thành luyện khí sư, ít nhất cũng phải mất mấy chục năm, thời gian của đại nhân nhà ta quý giá, không thể lãng phí vào chuyện này được." "Ta không dám đâu, hay là để Phún Tử

thúc đi!" "Thôi đi!

Không cần để ý, đại nhân chỉ ham của lạ thôi, đợi mấy ngày nữa luyện không ra được Thánh binh sẽ tự biết khó mà lui." Ở cửa phòng cách đó không xa, Phún Tử và những người khác đang bàn tán với nhau.

Theo họ thấy, Diệp Hàn đương nhiên không thể luyện ra được cái gì ra hồn, tuy họ không phải luyện khí sư nhưng cũng biết con đường luyện khí gian khổ thế nào.

Chương 612

"Giám định thuật!" "Đinh!" Tên binh khí: Hắc Thiết Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Chuẩn Thánh binh.

Thanh Hắc Thiết Kiếm chế tạo ra vào buổi chiều vẫn là đồ bỏ đi.

Nhưng so với lần đầu tiên thì đã tốt hơn nhiều, bất kể là ngoại hình, độ cứng rắn hay sắc bén đều có tiến bộ. "Lại nào!" Mặt trời lặn về phía Tây, Diệp Hàn vung búa như mưa, tiếp tục luyện khí. "Giám định thuật!" "Đinh~~~" Tên binh khí: Hắc Thiết Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Chuẩn Thánh binh. "Giám định thuật!" Tên binh khí: Hắc Thiết Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Chuẩn Thánh binh. "Giám định thuật!" "Đinh~~~" Tên binh khí: Hắc Thiết Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Sơ cấp Thánh binh. "Ha ha ha~~~" Sáng sớm, Diệp Hàn ôm một thân kiếm màu đen, cười lớn.

Trong một đêm, hắn đã luyện chế ra ba thanh Hắc Thiết Kiếm, cuối cùng vào lúc trời sáng, đã luyện thành công Hắc Thiết Kiếm.

Binh khí được chia thành năm cấp bậc lớn: Thánh binh, Đại Thánh binh, Thánh Vương binh, Thánh Hoàng binh, Thánh Đế binh.

Nếu phân chia chi tiết hơn, mỗi loại binh khí lại có vài cấp độ nhỏ.

Người bình thường không quan tâm, nhưng luyện khí sư lại phân chia rất tỉ mỉ.

Lấy Thánh binh làm ví dụ, nó được chia thành ba cấp độ nhỏ: sơ cấp, trung cấp, cao cấp.

Hắc Thiết Kiếm, do vật liệu tương đối kém, chỉ dùng hắc thiết

bình thường để luyện chế, nên chỉ có thể luyện ra Sơ cấp Thánh binh.

Giống như thanh Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm mà Diệp Hàn dùng trước đây, là Thánh binh cấp cao.

Phẩm cấp càng tốt, chất lượng binh khí càng tốt, tự nhiên cũng càng sắc bén hơn.

Phẩm cấp cao thấp chủ yếu phụ thuộc vào vật liệu luyện khí và luyện khí sư.

Nếu do Bách Lý trưởng lão luyện chế, ông ta có thể luyện Hắc Thiết Kiếm thành Trung cấp Thánh binh.

Bởi vì kỹ thuật luyện khí của ông ta tốt, dựa vào thủ pháp luyện khí ưu việt, đã nâng cấp vật liệu luyện khí lên một bậc nhỏ, vượt qua phẩm cấp vốn có của vật liệu.

Trong giới luyện khí sư, cũng có một danh từ chuyên dụng cho việc này, gọi là Siêu phẩm. "Trời, Thánh binh, trời ạ!

Đại nhân luyện ra được Thánh binh rồi!" Sáng sớm, Lục Mao dụi mắt, lơ mơ bước ra khỏi phòng, khi nhìn thấy thanh Hắc Thiết Kiếm trong tay Diệp Hàn, mắt hắn đột nhiên mở to.

Hình như không tin vào mắt mình, tưởng rằng đang mơ, Lục Mao lại dụi dụi mắt lần nữa.

Không sai!

Đúng là Thánh binh.

Tuy hắn không phải luyện khí sư, nhưng khí tức của Thánh binh thì vẫn có thể phân biệt được. "Trời, Thánh binh, trời ạ!

Đại nhân luyện ra được Thánh binh rồi!" Lục Mao không nhịn được kinh ngạc, hét toáng lên. "Cái gì?!

Không thể nào!!" "Lục Mao, sáng sớm đã lên cơn điên gì vậy!"

"Tổ cha nhà ngươi, có để cho người khác ngủ không hả." "Đồ ngốc, nói bậy bạ gì thế, đại nhân mới luyện khí được bao lâu mà có thể luyện ra Thánh binh được chứ?" Soạt soạt soạt~~~ Trong chốc lát, Phún Tử, Hổ Tử, Ngũ Khối và những người khác đều lẩm bẩm bước ra khỏi phòng.

Khi nhìn thấy thanh Hắc Thiết Kiếm trong tay Diệp Hàn, ai nấy đều sững sờ. "Thánh binh, thật sự là Thánh binh!!!" "Đại nhân, thật sự là ngài luyện ra sao?" Hổ Tử trợn tròn mắt, gần như lồi ra khỏi hốc mắt. "Tất nhiên!" Diệp Hàn khẽ cười.

Bốn người nhìn nhau kinh hãi.

Họ đều biết, muốn trở thành một luyện khí sư, luyện chế ra được Thánh binh, ít nhất cũng phải mất mười mấy hai mươi năm.

Nhưng Diệp Hàn… Chỉ dùng có hai ngày, thiên phú luyện khí như vậy, quả thực không thể nói nên lời.

Chương 613

Không để ý đến mọi người, Diệp Hàn tiếp tục bận rộn thêm một canh giờ, chế tạo một chuôi kiếm lắp vào thân kiếm, Hắc Thiết Kiếm đã hoàn toàn thành hình.

Mấy thanh kiếm trước đều luyện hỏng, bị Diệp Hàn vứt sang một bên.

Lần này luyện ra được Thánh binh thật sự, mọi chuyện đã khác, nhất định phải làm một cái chuôi kiếm cho ra trò.

Tùy ý múa vài đường, Diệp Hàn hài lòng gật đầu, cất Hắc Thiết Kiếm đi. "Đại nhân, đến giờ ăn cơm rồi!" Lúc này, Lục Mao đã nấu xong cơm, chạy tới gọi Diệp Hàn ăn cơm. "Ăn cơm trước đã!" Lưu luyến nhìn đống đồ nghề luyện khí, Diệp Hàn rửa ráy qua loa, ăn xong lại quay về chỗ cũ bắt đầu luyện khí. "Giám định thuật!" "Đinh~~~" Tên binh khí: Hắc Thiết Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Sơ cấp Thánh binh. "Giám định thuật!" Tên binh khí: Hắc Thiết Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Sơ cấp Thánh binh. "Giám định thuật!" "Đinh~~~" Tên binh khí: Hắc Thiết Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Trung cấp Thánh binh. "Hử?

Trung cấp Thánh binh!

Ta đạt được siêu phẩm rồi sao??" Trong một ngày, Diệp Hàn lại luyện chế ra ba thanh Hắc Thiết Kiếm, thanh cuối cùng nằm ngoài dự liệu của hắn, lại có thể vượt qua phẩm cấp của vật liệu.

Diệp Hàn lập tức mừng rỡ không thôi, toàn bộ Lôi Bộ, người có thể luyện ra siêu phẩm cũng chỉ có Bách Lý trưởng lão.

Phún Tử và bốn người kia đều nhìn Diệp Hàn như nhìn quái vật, tuy không hiểu ý nghĩa của từ "siêu phẩm" trong miệng Diệp Hàn, nhưng cũng biết rằng, hắn chắc chắn đã có lĩnh ngộ mới trên con đường luyện khí.

Đã luyện thành công Hắc Thiết Kiếm siêu phẩm, việc tiếp tục luyện chế Hắc Thiết Kiếm không còn ý nghĩa gì nữa.

Thế là, Diệp Hàn bắt đầu luyện chế những binh khí phức tạp hơn.

Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm, là loại binh khí thứ hai Diệp Hàn lựa chọn để luyện chế.

Công nghệ phức tạp hơn Hắc Thiết Kiếm một chút, nguyên liệu chính là hỗn hợp thanh đồng và hoàng đồng, ngoài ra cần thêm ba loại phụ liệu là thiên cương ngân sa, cửu u vẫn thạch và toái ma cương.

Phẩm cấp của vật liệu là Trung phẩm Thánh binh, luyện khí sư bình thường có thể luyện chế ra Trung phẩm Thánh binh.

Thanh Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm của Diệp Hàn năm đó là do chính tay Bách Lý Hồng Phi luyện chế, chất lượng được nâng lên một cấp, đạt tới Cao cấp Thánh binh. "Giám định thuật!" "Đinh~~~" Tên binh khí: Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Trung cấp Thánh binh. "Giám định thuật!" Tên binh khí: Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Cao cấp Thánh binh.

Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm, Diệp Hàn tổng cộng luyện chế ba thanh, đến thanh thứ ba thì đạt siêu phẩm.

Thời gian trôi đi, Diệp Hàn bắt đầu không ngừng thử nghiệm luyện chế các loại binh khí khác nhau, đao, thương, kiếm, kích, phủ, việt, câu, xoa...

đủ cả.

Cùng với số lần luyện khí tăng lên, sự hiểu biết của Diệp Hàn về luyện khí ngày càng sâu sắc, không chỉ lĩnh hội hết những điều Bách Lý trưởng lão dạy, mà còn trên cơ sở đó, có thêm những khám phá khác của riêng mình.

Thậm chí sau này, hắn còn phát hiện phương pháp luyện khí của Bách Lý Hồng Phi không đúng, cũng không thể nói là không đúng, chỉ là thuộc tính của mọi người khác nhau, những điều lĩnh ngộ được cũng không giống nhau, không phù hợp với Diệp Hàn mà thôi.

Do Diệp Hàn có nhiều hơn Bách Lý Hồng Phi hai loại thuộc tính luyện khí, vì vậy, những điều hắn lĩnh ngộ được trong lĩnh vực luyện khí càng phù hợp hơn, có những chỗ đã vượt qua cả Bách Lý Hồng Phi.

Một tháng trôi qua, các loại binh khí, Diệp Hàn gần như đã luyện chế qua một lượt, mỗi loại binh khí đều phải luyện chế ra siêu phẩm mới thôi.

Đêm khuya!

Tiện tay tạo ra một lớp màn nguyên khí cách âm, Diệp Hàn tiếp tục luyện khí.

Long Uyên Kiếm.

Một loại Cao cấp Thánh binh, vật liệu sử dụng cũng là vật liệu Cao cấp Thánh binh.

Luyện chế Cao cấp Thánh binh, đây là lần đầu tiên của Diệp Hàn, phức tạp hơn nhiều so với vật liệu trung cấp.

Chỉ riêng nguyên liệu chính đã cần ba loại, ngoài ra cần thêm chín loại vật liệu phụ trợ.

Chương 614

Keng keng keng~~~ "Giám định thuật!" "Đinh~~~" Tên binh khí: Long Uyên Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Cao cấp Thánh binh. "Giám định thuật!" Tên binh khí: Long Uyên Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Cao cấp Thánh binh. "Giám định thuật!" "Đinh~~~" Tên binh khí: Long Uyên Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Sơ cấp Đại Thánh binh. "Sơ cấp Đại Thánh binh!!!" Chỉ trong một đêm, Diệp Hàn đã luyện ra năm thanh Long Uyên Kiếm, tốc độ của hắn nhanh hơn một tháng trước rất nhiều.

Khi thanh Long Uyên Kiếm thứ năm được luyện chế ra, ngay cả Diệp Hàn cũng giật mình một phen.

Không sai, lại là siêu phẩm, nhưng lần này không chỉ đơn giản là vượt qua một cấp nhỏ.

Từ Cao cấp Thánh binh, nhảy vọt lên Đại Thánh binh, sự vượt cấp như vậy là chưa từng có.

Diệp Hàn chưa từng nghe nói ai có thể luyện Thánh binh thành Đại Thánh binh, Bách Lý Hồng Phi tự nhiên cũng không làm được, nếu không, ông ta đã không đến mức phải chạy sang Thanh Lang Bộ để mua Thánh binh.

Ngoài ra, phải nói thêm một điều, Bát Bộ không có vật liệu Đại Thánh binh.

Vật liệu Đại Thánh binh cực kỳ đắt đỏ, nơi đây lại không có luyện khí sư nào có thể luyện chế ra Đại Thánh binh.

Vì vậy, ở Bát Bộ không thể mua được vật liệu luyện chế Đại

Thánh binh.

Thông thường mà nói, giá của Đại Thánh binh gấp ngàn lần Thánh binh, vật liệu sử dụng tự nhiên cũng tăng giá gấp bội, gấp mấy trăm lần vật liệu thông thường.

Long Uyên Kiếm là Thánh binh đỉnh cấp nhất, chỉ riêng vật liệu đã cần 120 châu, luyện chế thành Cao cấp Thánh binh, giá cả khoảng bảy tám trăm châu tiền.

Nhưng Đại Thánh binh thì khác, Đại Thánh binh bình thường nhất, ví như thanh Long Uyên Kiếm sơ cấp này, bán ra phải được 30.000 châu tiền.

Dùng vật liệu 120 châu, luyện thành Long Uyên Kiếm cấp Đại Thánh trị giá 30.000 châu tiền, chênh lệch trong đó, đâu chỉ là một vốn vạn lời?

Lúc này, Diệp Hàn không còn bình tĩnh được nữa, chỉ cảm thấy hàng ngàn hàng vạn Nguyên Lực Châu đang cuồn cuộn đổ về phía mình.

Khỉ thật!!

Lão tử phát tài rồi.

Xem ra nghề luyện khí sư này, so với việc nai lưng ra quản lý Nguyên Lực Thụ, sướng hơn nhiều.

Tất nhiên, Diệp Hàn hiểu rằng, trừ hắn ra, kẻ sở hữu cả bốn thuộc tính luyện khí, luyện khí sư bình thường vĩnh viễn không thể kiếm tiền nhanh như vậy được. "Xem ra nên rời khỏi Bát Bộ rồi!" Diệp Hàn cất thanh Long Uyên Kiếm, trong lòng khẽ cảm thán!

Trong Bát Bộ, tu sĩ cấp Đại Thánh cũng chẳng có mấy người, dù có luyện chế ra Đại Thánh binh cũng không có nơi tiêu thụ.

Nhưng phải đợi đã, đợi sau khi thu hoạch Nguyên Lực Thụ năm nay, là có thể rời đi. "Diệp Hàn!" Sáng sớm, một giọng nói quen thuộc vang lên, cửa sân mở ra, một bóng hình xinh đẹp màu tím, tươi cười đứng ở cửa.

Lôi Tử Vân đã đến, nàng đã xuất quan. "Ha ha ha~~~ Tử Vân!

Nàng xuất quan rồi, đã đến cảnh giới Đại Thánh rồi sao?" Diệp Hàn vứt đồ nghề trong tay xuống, nhìn về phía cửa, chỉ thấy khí chất của Lôi Tử Vân càng thêm thoát tục, làn da trắng nõn trong suốt như ngọc, tựa như một nữ thần.

Lôi Tử Vân cười lúm đồng tiền, gương mặt rạng rỡ, từng bước tiến vào sân.

Ánh mắt nàng vẫn luôn nhìn Diệp Hàn. "Nhìn ta làm gì?

Trên mặt ta có hoa sao?" Diệp Hàn cũng cười đáp lại. "Không có." Lôi Tử Vân mặt đỏ lên, ánh mắt hơi né tránh, nhìn thấy trong sân chất đống rất nhiều Thánh binh, không khỏi ngạc nhiên nói: "Chàng làm nhiều Thánh binh thế để làm gì?" Diệp Hàn xoa tay: "Gần đây không có việc gì làm, chẳng phải đang học luyện khí sao?" "Luyện khí?" Lôi Tử Vân vẻ mặt kinh ngạc: "Những Thánh binh này là chàng luyện chế sao?" "Ừ!" Diệp Hàn gật đầu. "Thật sự là chàng luyện chế sao?

Chắc là chàng biết luyện khí từ sớm rồi!" Lôi Tử Vân lại cười, không tin Diệp Hàn mới học luyện khí, mà cho rằng bản thân hắn vốn đã biết. "Không phải!

Mới học gần đây thôi!

Tử Vân, nàng xem, binh khí ta luyện chế thế nào." Diệp Hàn tiện tay lấy ra một thanh trường kiếm ba thước, đưa cho Lôi Tử Vân.

Chương 615

Soạt soạt soạt~~~ Lôi Tử Vân nhận lấy thanh kiếm ba thước, tiện tay múa một đường kiếm hoa, "Không tệ, trông rất sắc bén, thật sự là chàng luyện chế sao?" Nàng vô cùng kinh ngạc, thậm chí còn nghi ngờ lời của Diệp Hàn.

Sau trận đại chiến, nàng đã bế quan, chỉ mới gần hai tháng, Diệp Hàn không thể nào học được luyện khí.

Phải biết rằng, học luyện khí không phải là một chuyện dễ dàng, tu sĩ bình thường không có mười mấy năm khổ luyện thì không thể nào học được. "Lừa nàng làm gì?

Đúng rồi, chúc mừng nàng tiến vào cảnh giới Đại Thánh, ta có một món quà nhỏ tặng nàng!" Diệp Hàn vừa nói, vừa lật tay, lấy ra một thanh trường kiếm màu xanh, chính là thanh Long Uyên Kiếm vừa mới luyện chế. "Long Uyên Kiếm, tặng cho ta sao?" Đôi mắt đẹp của Lôi Tử Vân lóe lên vẻ vui mừng, nàng vừa đột phá cảnh giới Đại Thánh, vừa hay chưa có Đại Thánh binh tốt. "Thế nào?" "Diệp lang tặng, ta đều thích!" Lôi Tử Vân gật đầu, vuốt ve thanh Long Uyên Kiếm như báu vật, trong lòng ngọt ngào như mật. "Vật liệu của thanh Long Uyên này quá thô kệch, nàng tạm thời dùng trước.

Đợi ta đến chỗ Bách Lý trưởng lão một chuyến, tiện thể xem có vật liệu luyện chế Đại Thánh binh nào không, nếu có, ta sẽ rèn lại cho nàng một thanh tốt hơn." Diệp Hàn khẽ suy nghĩ rồi nói.

Long Uyên Kiếm dù sao cũng được chế tạo từ vật liệu Thánh binh, chỉ có thể là Sơ cấp Đại Thánh binh, hơn nữa, Long Uyên Kiếm là kiếm dành cho nam giới, thiên về sự mạnh mẽ, vì vậy Diệp Hàn dự định, khi có thời gian sẽ chế tạo cho Lôi Tử Vân một thanh kiếm nữ

có chất lượng tốt hơn.

Nghe lời Diệp Hàn, Lôi Tử Vân lại vô cùng kinh ngạc, nhìn sâu vào thanh Long Uyên Kiếm, kinh hãi nói: "Là chàng luyện chế sao?" "Ừ!" Diệp Hàn gật đầu. "Chàng biết luyện chế Đại Thánh binh sao?" "Ừ!" Thấy Diệp Hàn gật đầu, Lôi Tử Vân không thể tả được sự kinh ngạc trong lòng.

Cả Bát Bộ đều không có luyện khí sư cấp Đại Thánh, luyện khí sư giỏi nhất Lôi Bộ là Bách Lý Hồng Phi cũng không luyện chế được Đại Thánh binh, điểm này, thân là tiểu công chúa Lôi Bộ, Tử Vân biết rõ hơn ai hết.

Ấy vậy mà, Diệp Hàn chỉ dùng một tháng đã trở thành luyện khí sư, và còn có thể luyện chế ra Đại Thánh binh, quả thực là chuyện hoang đường. "Diệp lang thật lợi hại!" Nhưng Lôi Tử Vân nghĩ đến việc Diệp Hàn chưa đến cảnh giới Đại Thánh mà có thể một chiêu miểu sát tu sĩ Đại Thánh, cũng thấy bình thường trở lại.

Chuyện này xảy ra với người khác là không thể, nhưng ở chỗ Diệp Hàn, lại cứ thế mà làm được.

Giống như việc quản lý Nguyên Lực Thụ đơn giản nhất, thử hỏi, thiên hạ có ai có thể trồng ra được Nguyên Lực Thụ có mười hai quả chứ? "Đó là đương nhiên, là nam nhân của tiểu công chúa Lôi Bộ, sao có thể không lợi hại được?" Diệp Hàn cười, trêu một câu. "Đi đi!

Miệng lưỡi trơn tru, ta đã đồng ý gả cho chàng đâu?" Lườm Diệp Hàn một cái, Lôi Tử Vân bực bội nói. "Hì hì!

Vậy khi nào nàng gả cho ta?" Diệp Hàn xoa tay, thăm dò hỏi. "Ai thèm gả cho chàng chứ, không thèm để ý tới chàng!" Lôi Tử Vân cười tươi mặt đỏ bừng, lườm Diệp Hàn một cái đầy phong tình, nhưng trong mắt lại mang theo tia dịu dàng. "Phụ thân nàng đã đồng ý rồi, muốn gả nàng cho ta!

Nàng chạy không thoát đâu!" Diệp Hàn cười gian, ánh mắt trong veo nhìn thẳng vào Lôi Tử Vân. "Ta mới không gả cho chàng!" Lôi Tử Vân quay đầu sang một bên, vành tai xinh xắn cũng đỏ bừng. "Ha ha ha~~~" Diệp Hàn cười lớn, kéo lấy bàn tay mềm mại của Lôi Tử Vân.

Lôi Tử Vân theo bản năng giãy giụa vài cái, rồi đành mặc cho hắn nắm. "Ủa?

Đại tiểu thư đến rồi." Cách đó không xa, Lục Mao không biết từ đâu chui ra, đột nhiên hô lên một tiếng. 134.

Lôi Tử Vân giật mình, vội vàng hất tay Diệp Hàn ra, vẻ mặt hiện rõ sự không tự nhiên.

Diệp Hàn lườm Lục Mao một cái: "Đi lang thang lung tung gì đấy?

Còn không cút đi nấu cơm." "Đại nhân, tôi không thấy gì hết, tôi không thấy gì hết!" Lục Mao rụt cổ lại, lủi đi mất hút. "Khúc khích~~~" Lôi Tử Vân che miệng cười, xinh đẹp như trăm hoa đua nở. "Đi!

Chúng ta đến Bách Luyện Thánh Đường." Diệp Hàn dứt lời, dẫn Lôi Tử Vân sải bước ra ngoài.

Bách Luyện Thánh Đường, là phường luyện khí của Bách Lý Hồng Phi. "Chúng thần tham kiến Đại trưởng lão, tham kiến Đại tiểu thư!" Thấy Diệp Hàn và Lôi Tử Vân, các luyện khí sư đều cung kính cúi người hành lễ. "Ha ha ha!

Chương 616

Đại tiểu thư thật là thiên phú trác tuyệt, tuổi mới đôi mươi đã đột phá cảnh giới Đại Thánh, khiến cho đám lão già chúng ta phải xấu hổ!" Bách Lý Hồng Phi cười lớn đi ra đón, trước tiên nhìn Diệp Hàn một cái, sau đó nhìn về phía Lôi Tử Vân, thấy nàng đã đột phá cảnh giới Đại Thánh, vừa ngưỡng mộ vừa vui mừng. "Bách Lý trưởng lão quá lời rồi, chỉ là may mắn thôi." Lôi Tử Vân vẻ mặt ôn hòa, khiêm tốn gật đầu. "Thiếu tộc trưởng vừa mới rời đi, Lôi Bộ của chúng ta đang trong thời kỳ suy yếu, nay Đại tiểu thư đột phá cảnh giới Đại Thánh, thực sự là phúc của Lôi Bộ chúng ta." Bách Lý trưởng lão vừa nói, vừa dẫn Diệp Hàn và Lôi Tử Vân đến bàn đá trong sân, vẫy tay ra lệnh cho đám đệ tử rót trà.

Ba người trò chuyện một số chuyện nội bộ của Lôi Bộ, sau đó Bách Lý Hồng Phi hỏi: "Đại trưởng lão, Đại tiểu thư, hôm nay đến đây có việc gì?" Lôi Tử Vân khẽ lắc đầu, rồi chỉ vào Diệp Hàn, ý bảo Bách Lý Hồng Phi rằng nàng đi theo Diệp Hàn. "Ồ!

Đúng rồi, lần trước Bách Lý trưởng lão cho ta mượn sách, hôm nay đặc biệt đến trả lại!" Diệp Hàn vừa nói, vừa đưa tay vào lòng lấy ra ba cuốn sách, đặt lên bàn đá, rồi đẩy đến trước mặt Bách Lý Hồng Phi.

Ba cuốn sách chính là ba cuốn mà hơn một tháng trước hắn lấy từ chỗ Bách Lý Hồng Phi. "Đại trưởng lão, ba cuốn sách này ngài đều đã đọc xong rồi sao?" Bách Lý Hồng Phi nhíu mày, nhưng không nhận lại ba cuốn sách.

Diệp Hàn gật đầu: "Đều đã ghi nhớ rồi, để ở chỗ ta cũng không có tác dụng gì nữa, trả lại cho ngài." "Thôi được!" Bách Lý Hồng Phi

nghe vậy, lúc này mới nhận lại ba cuốn sách, thấy Diệp Hàn không nói gì nữa, liền đưa mắt nhìn những luyện khí sư đang luyện khí, không khỏi nhíu mày thành hình chữ Xuyên. "Đại trưởng lão, ngài không định học luyện khí nữa sao?" Bách Lý Hồng Phi thăm dò hỏi, trong lòng khá không vui, nhưng bề ngoài không biểu lộ ra.

Theo ông thấy, Diệp Hàn trả lại sách, rõ ràng là không muốn học luyện khí nữa.

Ông đã dạy dỗ vô số môn nhân đệ tử, điều ông ghét nhất là những người không có lòng kiên trì. 135.

Con đường luyện khí thì thiên phú cố nhiên là quan trọng, nhưng nếu không có lòng kiên trì và nghị lực thì vạn vạn không thể trở thành luyện khí sư ưu tú.

Diệp Hàn là Đại trưởng lão, ông không thể đối xử như giáo dục đệ tử của mình, nếu là người khác, Bách Lý Hồng Phi sớm đã mắng cho một trận rồi. "Đương nhiên là phải học!" Diệp Hàn không quay đầu lại, ánh mắt vẫn nhìn những luyện khí sư kia, hắn phát hiện, thủ pháp luyện khí của những luyện khí sư đó đều có lỗ hổng lớn.

Tuy Diệp Hàn luyện khí chưa lâu, nhưng hiện tại sự hiểu biết của hắn về luyện khí đã vượt xa luyện khí sư bình thường, những thiếu sót đó, trong mắt Diệp Hàn, tự nhiên hiện ra rõ mồn một. "Ồ?" Bách Lý Hồng Phi nghe vậy, mày nhíu càng chặt, ngữ khí có vài phần không vui.

Nếu là bình thường, ông đương nhiên không dám biểu lộ sự không vui trước mặt cấp trên trực tiếp, nhưng Diệp Hàn còn trẻ, Bách Lý Hồng Phi theo bản năng, coi hắn như một đệ tử bình thường học luyện đan. "Kiến thức luyện đan ta đưa cho ngài đều đã xem rồi, có vấn đề gì muốn hỏi không?" Bách Lý Hồng Phi mở lời như vậy.

Con đường luyện khí uyên thâm, người bình thường không thể chỉ

dựa vào kiến thức trên sách vở mà học được luyện khí.

Nếu Diệp Hàn thật lòng học luyện khí, chắc chắn sẽ có rất nhiều vấn đề cần thỉnh giáo.

Hơn nữa, Diệp Hàn vừa mới nói, những kiến thức đó đều đã ghi nhớ rồi, ghi nhớ thì là ghi nhớ, ai cũng có thể ghi nhớ, nhưng ghi nhớ và lĩnh ngộ là hai chuyện khác nhau. "Không có." Diệp Hàn thuận miệng đáp một câu, ánh mắt vẫn đang nhìn những người kia luyện khí.

Bách Lý Hồng Phi không để lại dấu vết hừ lạnh một tiếng, rất không vui, nhưng nghĩ đến thân phận của Diệp Hàn, đành phải nén lại sự khó chịu trong lòng, trầm giọng nói: "Nếu Đại trưởng lão không có vấn đề gì hỏi ta, ta lại có vài vấn đề muốn thỉnh giáo." Diệp Hàn lúc này mới quay mặt lại, vẻ mặt điềm tĩnh nói: "Bách Lý trưởng lão xin cứ nói!" "Đại trưởng lão, không biết ngài cảm thấy, trình độ luyện khí của mình đã đạt đến mức độ nào rồi?" "Chắc là học được rồi!" Diệp Hàn ngập ngừng, trả lời như vậy.

Câu trả lời của hắn đã rất khiêm tốn rồi, chẳng lẽ lại nói, kỹ thuật luyện khí của ta đã vượt qua Bách Lý các hạ rồi sao.

Dù sao Diệp Hàn cũng là người khiêm tốn, không thích khoe khoang. "Tốt tốt tốt!

Đại trưởng lão thiên phú phi phàm, Bách Lý bội phục!" Bách Lý Hồng Phi tức quá hóa cười, đương nhiên không cho rằng Diệp Hàn đã học được luyện khí.

Ông là luyện khí sư, từ nhỏ đã học luyện khí, từng bước đi lên, sự gian khổ trong đó không thể kể hết với người ngoài!

Khi mới học luyện khí, cũng phải học kiến thức lý luận luyện khí, năm đó cũng giống như Diệp Hàn, sau khi hiểu hết mọi lý luận, cũng

cảm thấy mình đã học được luyện khí, đến khi thực hành mới phát hiện không phải như vậy.

Lý luận là lý luận, thực tiễn là thực tiễn.

Giống như vẽ tranh, người vẽ tưởng rằng mình đã học được cách vẽ, kết quả khi thực sự vẽ, lại vẽ hổ không thành lại ra chó.

Tình huống này, đặt vào mỗi người đều như nhau, là một loại ảo giác.

Tự cho rằng mình đã trở thành luyện khí sư, thực ra khoảng cách để trở thành luyện khí sư thực sự còn cách mười vạn tám nghìn dặm. "Bách Lý trưởng lão lo xa rồi!" Diệp Hàn vẫn khiêm tốn nói. "Ngươi!" Bách Lý Hồng Phi tức đến nỗi mũi muốn lệch đi, khỉ thật, đưa cho ngươi một cây tre là ngươi leo lên à, tưởng mình là khỉ sao?

Hô hô hô~~~ Bách Lý Hồng Phi tức không nhẹ, thở hổn hển vài hơi, mới nén được cơn giận trong lòng, nghiêm túc nói: "Đại trưởng lão, con đường luyện khí, không phải một sớm một chiều là thành được, nếu muốn luyện khí, phải kiên trì, học tập từng bước, mới có thể trở thành luyện khí sư thực sự đủ tiêu chuẩn.

Thuộc hạ cảm thấy, ngài nên nghiêm túc đối đãi với luyện khí, đây không phải trò chơi của trẻ con.

Tình huống như thế này thuộc hạ đã thấy nhiều rồi, thực không giấu gì ngài, Đại trưởng lão tưởng rằng mình đã học được luyện khí, chỉ là một loại ảo giác, đợi đến khi thực sự tiếp xúc với luyện khí, sẽ hiểu được sự gian khổ trong đó." "À...

Chương 617

Bách Lý trưởng lão lo lắng quá rồi, ta thật sự đã học được luyện khí rồi!" Diệp Hàn đảo mắt, lười nghe ông ta lải nhải, từ lúc ngồi xuống, Bách Lý Hồng Phi đã nói không ngừng, nếu không phải vì muốn hỏi xin vật liệu luyện khí, Diệp Hàn sớm đã vả miệng ông ta rồi.

Bách Lý Hồng Phi nghe vậy đập bàn đứng dậy, lạnh mặt nói: "Đại trưởng lão, nếu ngài đã học được luyện khí, không bằng biểu diễn một phen, để thuộc hạ được mở mang tầm mắt." Diệp Hàn nghe vậy khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười gian trá, nói: "Sao thế?

Bách Lý trưởng lão không tin bản tọa sao." "Hừ!" Bách Lý Hồng Phi mũi hếch lên trời, chỉ vào cái bàn của mình, bực bội nói: "Nếu ngài có thể luyện chế ra Thánh binh, thuộc hạ sẽ ăn cái bàn này!" Diệp Hàn tuyệt đối không biết luyện khí, Bách Lý Hồng Phi cảm thấy cảm giác của mình sẽ không sai.

Một tháng trước, khi Diệp Hàn thỉnh giáo ông về luyện khí, ông biết rõ hơn ai hết, người này hoàn toàn không hiểu gì cả.

Nếu một tháng mà học được luyện khí, đánh chết ông cũng không tin. "Bách Lý, là ngài nói đấy nhé, nếu ta có thể luyện ra Thánh binh, ngài sẽ ăn cái bàn đá này!" Diệp Hàn trong mắt lóe lên một tia cười, lặp lại lời của Bách Lý Hồng Phi. "Đúng vậy, chỉ cần ngài có thể luyện thành, ta dám ăn!" "Ăn cả cái bàn?" "Ăn cả cái bàn, không chừa lại một mẩu vụn nào!" Bách Lý Hồng Phi nghển cổ, quả quyết nói. "Khúc khích~~~" Thấy Bách Lý Hồng Phi mặt đỏ tía tai, Lôi Tử Vân che miệng cười trộm, thầm lắc đầu.

Tên Diệp Hàn này cũng quá xấu xa, rõ ràng là muốn trêu chọc Bách

Lý Hồng Phi.

Nàng biết Diệp Hàn biết luyện khí, nhưng không vạch trần, chờ xem trò cười của Bách Lý Hồng Phi. "Xảy ra chuyện gì thế, Đại trưởng lão hình như cãi nhau với sư phụ." "Còn không phải sao, Đại trưởng lão nói mình đã học được luyện khí, sư phụ không tin, nói nếu Đại trưởng lão có thể luyện thành Thánh binh, sư phụ sẽ ăn cái bàn." "Ha ha ha!

Đại trưởng lão biết luyện khí, sao có thể, một tháng trước còn không hiểu gì, bây giờ đã biết luyện khí rồi, không thể nào." "Đúng, đúng!

Đừng nói là sư phụ, ta cũng không tin!" "Hi hi!

Chờ xem Đại trưởng lão xấu mặt đi, nếu ngài ấy có thể luyện ra Thánh binh, ta sẽ ăn cái lò luyện này." Trong chốc lát, phường luyện khí bàn tán xôn xao, vừa nghe Diệp Hàn muốn luyện khí, những luyện khí sư rảnh rỗi, cũng như những học trò đang học luyện khí, không biết từ đâu chui ra, nhanh chóng tụ tập lại mấy trăm người. "Được!

Ta đi luyện khí!" Diệp Hàn uống cạn trà trong chén, sải bước đến trước một lò luyện.

Lò luyện này đang bỏ không, lửa lò cũng đã tắt.

Trên giá kim loại bên cạnh lò luyện, đặt mấy khối vật liệu luyện khí, có thanh đồng, hoàng đồng, thiên cương ngân sa, cửu u vẫn thạch, toái ma cương.

Có thể thấy, có người chuẩn bị luyện chế Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm, vật liệu đều đã chuẩn bị xong, nhưng chưa bắt đầu luyện chế.

Lôi Tử Vân và Bách Lý Hồng Phi cũng đặt chén trà xuống, đi theo Diệp Hàn đến bên lò luyện.

Soạt soạt soạt~~~ Người trong phường luyện khí ùn ùn kéo đến,

vây quanh lò luyện của Diệp Hàn kín như nêm cối. "Đại trưởng lão điên rồi.

Thật sự muốn luyện khí sao?" "Một tháng mà có thể luyện chế ra Thánh binh mới là lạ đó?" "Làm gì có chuyện biết luyện khí, ta thấy chắc là học được một chút kiến thức luyện khí, tưởng mình thành luyện khí sư rồi, nên thử tay nghề thôi." "Đúng đúng đúng, các ngươi nghĩ xem, Đại trưởng lão lần đầu tiên luyện khí, có thể luyện ra cái gì?" "Sư huynh, theo ta thấy, Đại trưởng lão có thể luyện ra được cái cục sắt." "Không phải!

Ta thấy có thể luyện ra được cái búa!" "Cái gì, Đại trưởng lão ít nhất cũng có thể luyện ra được cái thớt chứ." "Ha ha ha~~~ các ngươi thật xấu xa, dám trêu chọc Đại trưởng lão, cẩn thận bị đánh đó!" "..." Một đám người vây quanh đó, thần thái khác nhau, có người khoanh tay, có người chống nạnh, có người xắn tay áo, ai nấy đều khẽ bàn tán.

Trong số mấy trăm người có mặt, không một ai cho rằng Diệp Hàn có thể luyện ra Thánh binh. "Đại trưởng lão, không biết ngài muốn luyện loại binh khí gì?" Bách Lý Hồng Phi nói.

Diệp Hàn quét mắt nhìn giá kim loại, chỉ vào những vật liệu đó, nói: "Luyện một thanh Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm đi!" "Cái gì?!

Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm, trời, có nhầm không vậy!" "Đại trưởng lão không chọn Hắc Thiết Kiếm à!

Lại chọn Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm khó luyện hơn." "Đúng vậy!

Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm là Trung cấp Thánh binh, cần hai loại nguyên liệu chính và ba loại phụ liệu, không phải là loại binh khí mà một người mới học nên chọn đâu!" "Xong rồi, lần này Đại trưởng lão thua chắc rồi!" "..." "Tốt tốt tốt!

Đại trưởng lão, bắt đầu đi, thuộc hạ xin rửa mắt mong chờ." Bách Lý Hồng Phi bĩu môi, vẻ mặt chờ xem trò cười. "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, tiếp theo, hắn bắt đầu bận rộn, lựa chọn trong đống vật liệu đó, cuối cùng chọn ra hai khối hoàng đồng và thanh đồng có kích thước phù hợp làm nguyên liệu chính.

Tiếp theo là phụ liệu, thiên cương ngân sa, cửu u vẫn thạch, toái ma cương, ba loại phụ liệu cũng được lựa chọn ra.

Thấy cảnh này, mọi người đều gật đầu.

Việc lựa chọn vật liệu, bước này Diệp Hàn làm rất hoàn hảo, các luyện khí sư không thể tìm ra sai sót.

Bách Lý Hồng Phi lão luyện cũng thầm gật đầu, ông biết Diệp Hàn là tu sĩ thuộc tính Kim, việc lựa chọn vật liệu không có vấn đề gì là bình thường.

Búng!

Một tiếng búng tay, trong tay Diệp Hàn bùng lên ngọn lửa. "Gì!" Một tia kinh ngạc hiện lên trên mặt Bách Lý Hồng Phi, ông vốn tưởng, Diệp Hàn có hai loại thuộc tính luyện khí, không ngờ lại có ba. "Hử?" Trong đôi mắt đẹp của Lôi Tử Vân cũng lóe lên tia kinh ngạc, đây là lần đầu tiên nàng thấy Diệp Hàn bộc lộ thuộc tính này.

Chương 618

"Trời ạ!

Đại trưởng lão lại có thuộc tính Hỏa, không phải chỉ có thuộc tính Kim và thuộc tính Lực sao?" "Trời ơi là trời, ba loại thuộc tính luyện khí, đúng là kỳ tài luyện khí!" "Thật sao?

Đại trưởng lão thật sự có ba loại thuộc tính?" "Đương nhiên rồi, hôm đó ta tận mắt nhìn thấy, Đại trưởng lão không chỉ có thuộc tính Hỏa, mà còn có cả thuộc tính Kim và thuộc tính Lực." Nghe những người xung quanh bàn tán, Lôi Tử Vân càng thêm kinh ngạc, cuối cùng cũng hiểu, tại sao thiên phú tu luyện của Diệp Hàn lại khác biệt như vậy.

Ba loại thuộc tính Thánh đạo, ở Bát Bộ tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Từng khối vật liệu luyện khí được ném vào ngọn lửa, một số tạp chất lớn hơn lần lượt được loại bỏ.

Bước thứ hai nung chảy cũng đã hoàn thành, tiếp theo, khối kim loại nóng đỏ không đều trong tay Diệp Hàn từ từ nguội đi.

Bước thứ ba rèn đúc!

Keng keng keng~~~ Diệp Hàn cầm lấy cây búa lớn bên cạnh, trên bàn kim loại hết lần này đến lần khác gõ đập, rèn luyện, uốn cong, gấp lại, rèn đúc.

Tiếng gõ đập không ngừng vang lên, búa pháp của Diệp Hàn vừa nhanh vừa ổn, không thể tìm ra bất kỳ vấn đề gì.

Thấy cảnh này, sắc mặt của những người xung quanh thay đổi, họ phát hiện, thủ pháp luyện khí của Diệp Hàn dường như có chút khác

biệt, nhưng hiệu quả gõ đập lại vô cùng tốt.

Keng keng keng~~~ Bước thứ ba rèn đúc hoàn thành, khối kim loại từ từ biến thành phôi thân kiếm, tiếp theo Diệp Hàn hai tay dùng cả búa lớn và búa nhỏ, búa pháp trông như hỗn loạn vô trật tự, nhưng lại có trật tự rõ ràng.

Quan trọng nhất là tốc độ cực nhanh, đổi lại là bất kỳ ai có mặt ở đây cũng không có tốc độ như vậy.

Không lâu sau, một thân kiếm phẳng phiu thẳng tắp hiện ra trước mắt mọi người.

Thủ pháp luyện khí của Diệp Hàn có phong cách riêng, trong đó vừa có bóng dáng của búa pháp của Bách Lý Hồng Phi, vừa có phong cách độc đáo của riêng mình.

Trong chốc lát, các luyện khí sư có mặt đều nhìn như si như say, ngay cả Bách Lý Hồng Phi cũng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn chằm chằm, không ngừng gật đầu, dường như đã quên mất cuộc cá cược vừa rồi. "Tôi luyện!" Xèo!

Diệp Hàn một tay cầm một đầu thân kiếm, một tay chập lại như kiếm, lúc này, ánh sáng sấm sét từ hai ngón tay phun ra, lướt dọc theo thân kiếm thon dài.

Từng tia nguyên tố sấm sét được đánh vào trong thân kiếm, lưỡi kiếm trở nên sáng hơn, thẳng tắp, cứng cáp, sắc bén. "Trời ơi!

Thuộc tính Lôi, còn có thuộc tính Lôi nữa." "Thiên tài trời sinh, đây chính là thiên tài trời sinh của luyện khí!" "Không thể tin được, trên đời lại thật sự có người có bốn thuộc tính luyện khí, thật là mở mang tầm mắt." "Thành công rồi, Thánh binh, thật sự là Thánh binh!

Mẹ ơi, thật không thể tin được." Thấy Diệp Hàn thi triển thuộc tính sấm sét, những người có mặt không ai không động dung.

Trên khuôn mặt phúc hậu của Bách Lý Hồng Phi cũng hiện lên vẻ kinh ngạc chưa từng có.

Lôi Tử Vân kinh ngạc đồng thời, cũng không nhịn được kinh hỉ cực lớn, không nói đến thuộc tính luyện khí, chỉ riêng bốn loại thuộc tính, đã đủ khiến nàng kinh ngạc rồi.

Trong ấn tượng của nàng, chưa từng nghe ai có bốn loại thuộc tính. "Keng~~~ Phập!" Diệp Hàn tiện tay vung một cái, thanh kiếm ba thước cắm xuống đất, nửa thân kiếm ngập vào phiến đá cứng rắn, hắn chỉ vào nửa thân kiếm vẫn còn đang rung lên, cười nói: "Ai giám định đi." "Ta!

Giám định thuật!

Xuất!" Một luyện khí sư trẻ tuổi bước lên, bấm tay thành quyết, tiện tay đánh vào thân kiếm một đạo pháp quyết đơn giản. "Đinh!" Tên binh khí: Cửu U Hoàng Tuyền Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Cao cấp Thánh binh. "Cao cấp Thánh binh?!" "Siêu phẩm!" "Lợi hại!!" Kết quả giám định càng khiến một đám người kinh ngạc.

Ở Lôi Bộ ai mà không biết, trong cả Bát Bộ, chỉ có Bách Lý Hồng Phi mới có thể luyện chế ra Thánh binh siêu phẩm.

Diệp Hàn chỉ học luyện khí một tháng, cũng luyện ra được Thánh binh siêu phẩm, tình huống như vậy, vượt xa sức tưởng tượng của mọi người. "Bách Lý trưởng lão, ăn đi!" Diệp Hàn đưa ra một ngón tay, từ xa chỉ vào bàn đá. "Ờ... ta..." "Bách Lý trưởng lão, ăn đi!" "Ờ... ta..." Nghe lời Diệp Hàn, Bách Lý Hồng Phi ngẩn người, xa xa nhìn chiếc bàn đá cẩm thạch vuông vức, không khỏi nuốt nước bọt. "Khúc khích~~~" Lôi Tử Vân cười duyên, ánh mắt long lanh, mong đợi nhìn Bách Lý Hồng Phi. "Ha ha ha!

Sư phụ..." "Hi hi, sư phụ thua rồi, cũng có lúc vấp ngã, để xem lần này sư phụ giải quyết thế nào!" "Suỵt!

Nhỏ tiếng thôi, chọc giận sư phụ là cả đám chúng ta đều bị phạt đó!" "Sợ gì, thua là thua, là thầy người ta, càng nên giữ lời hứa!" "Sư phụ đáng thương, ngài cứ ăn đi, con xin ủng hộ tinh thần!" Một đám đệ tử cũng hùa theo, trong thời gian học luyện khí với Bách Lý Hồng Phi, họ bị ông trách phạt không ít, lần này khó khăn lắm mới thấy sư phụ xấu mặt, ai nấy đều vui không kể xiết.

Chương 619

"Hỗn xược!

Tất cả cút hết cho lão tử!" Bách Lý Hồng Phi mặt già đỏ bừng, gầm lên với đám đệ tử.

Soạt soạt soạt~~~ Mọi người cười lớn, giải tán trong chớp mắt! "Đại trưởng lão thiên phú trác tuyệt, thuộc hạ vạn phần bội phục! 136.

Thật không ngờ ngài lại có tới bốn thuộc tính luyện khí, lần này thuộc hạ đã nhìn nhầm rồi..." Bách Lý Hồng Phi cười gượng ôm quyền. "Khụ khụ khụ~~~~ Cái đó, Bách Lý trưởng lão, lời ca tụng thì không cần nói nhiều, mau ăn đi!" Diệp Hàn lại chỉ vào bàn đá, không có ý định buông tha. "Ờ... thuộc hạ, thuộc hạ vừa rồi nói đùa, nói đùa, ngài đừng coi là thật!" Bách Lý Hồng Phi mặt đầy khổ sở.

Diệp Hàn sa sầm mặt: "Thân là trưởng lão Lôi Bộ, sao có thể nói mà không giữ lời, nếu chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi Lôi Bộ chúng ta để đâu?" "Đại trưởng lão... ta... ta... ta..." Bách Lý Hồng Phi sắp khóc đến nơi. "Đại trưởng lão, tha cho ta đi!

Bách Lý biết sai rồi, ngài đại nhân có đại lượng, coi ta như cái rắm mà tha cho đi." Bách Lý Hồng Phi liên tục cầu xin. "Khụ khụ khụ~~~" Diệp Hàn lại ho nhẹ vài tiếng, lộ ra nụ cười giảo hoạt: "Muốn ta tha cho ngươi cũng được, phải lấy chút lợi lộc ra đổi." "Được được được!

Ngài muốn gì, cứ việc mở miệng." Bách Lý Hồng Phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không bắt ông ăn bàn, làm gì cũng được.

Diệp Hàn gật đầu: "Ta muốn luyện chế một thanh Đại Thánh binh, cần một số vật liệu, Lôi Bộ không có, nên đến chỗ ngài tìm kiếm một

chút." Diệp Hàn trong lòng biết rõ, thân là luyện khí sư số một Lôi Bộ, dù Bách Lý Hồng Phi không luyện ra được Đại Thánh binh, cũng chắc chắn sẽ có một ít vật liệu luyện chế Đại Thánh binh. "Có thể, cái này không vấn đề!" Bách Lý Hồng Phi gật đầu, đột nhiên ý thức được điều gì đó, sau đó trợn to mắt: "Đại Thánh binh?

Đại trưởng lão, ngài muốn luyện chế Đại Thánh binh." "Đúng vậy!" Diệp Hàn thản nhiên nói. "Ngài!

Ngài biết luyện chế Đại Thánh binh sao?!!" "Đương nhiên!" Mẹ kiếp!

Thấy Diệp Hàn gật đầu, Bách Lý Hồng Phi chỉ muốn chửi thề!

Ông làm luyện khí cả đời, bây giờ vẫn không biết luyện chế Đại Thánh binh.

Diệp Hàn mới luyện khí mấy ngày, lại có thể luyện chế ra Đại Thánh binh.

Trời cao ơi!

Xin hãy giáng thần lôi xuống, đánh chết tên yêu nghiệt này đi!

Bách Lý Hồng Phi ngửa mặt hỏi trời xanh.

Bách Lý Hồng Phi tích trữ không ít, vật liệu luyện chế Đại Thánh binh cũng trữ một đống lớn.

Diệp Hàn tùy ý cẩn thận chọn lựa hơn mười loại, quyết định luyện chế cho Lôi Tử Vân một thanh Trung cấp Đại Thánh binh, Nghê Hồng Kiếm.

Trong kho của Bách Lý Hồng Phi, không tìm thấy vật liệu luyện chế Cao cấp Đại Thánh binh.

Hơn nữa, lần đầu tiên bắt tay vào luyện chế Đại Thánh binh, Diệp Hàn cũng không có mười phần chắc chắn, thế là đành phải chọn

Trung cấp Đại Thánh binh.

Sau khi chọn xong vật liệu, Diệp Hàn và Bách Lý Hồng Phi giao lưu một hồi, chủ đề nói chuyện không ngoài luyện khí.

Một hồi trò chuyện sôi nổi, hai người đều có thu hoạch, Bách Lý Hồng Phi kinh nghiệm luyện khí phong phú, Diệp Hàn thu được lợi ích không nhỏ.

Đồng thời, Bách Lý Hồng Phi phát hiện, Diệp Hàn có thiên phú trên con đường luyện khí, có thể suy một ra ba, một số kiến giải độc đáo khiến ông cũng cảm thấy mới mẻ.

Nửa ngày sau, Diệp Hàn mới cáo từ! "Cái đó, Đại trưởng lão, khi nào ngài muốn luyện chế Đại Thánh binh, có thể cho thuộc hạ quan sát không!" "Về đến nơi là ta sẽ luyện chế!" Diệp Hàn đáp. "Hay là như vầy, ngài luyện chế ở phường luyện khí của thuộc hạ đi!" Bách Lý Hồng Phi đề nghị. "Cũng được!" Diệp Hàn gật đầu đồng ý.

Bách Lý Hồng Phi cảm kích cười, sau đó gọi đệ tử môn nhân đến, để họ cũng quan sát.

Chương 620

Vừa nghe Diệp Hàn muốn luyện chế Đại Thánh binh, các luyện khí sư đều như tiêm máu gà, toàn bộ đều có mặt.

Lôi Bộ không có ai có thể luyện chế ra Đại Thánh binh, vì vậy, họ chưa từng thấy ai luyện chế Đại Thánh binh.

Có cơ hội quan sát Diệp Hàn luyện khí, đối với những luyện khí sư này là cơ hội hiếm có.

Đại Thánh binh, không chỉ công nghệ luyện chế phức tạp hơn, vật liệu cũng cứng hơn nhiều, tu sĩ cấp Thánh bình thường, về cơ bản không thể luyện chế ra Đại Thánh binh.

Nhưng Diệp Hàn thì khác, không chỉ có bốn thuộc tính luyện khí, bản thân thực lực cũng không thua kém tu sĩ cấp Đại Thánh, không có điểm yếu về nguyên khí hay sức mạnh, hoàn toàn phù hợp với tư cách luyện chế Đại Thánh binh. "Đại trưởng lão quá lợi hại, lại có thể luyện chế ra Đại Thánh binh, lần này chúng ta có phúc được xem rồi." "Tốt quá rồi!

Cuối cùng cũng được thấy quá trình luyện chế Đại Thánh binh, thật kích động!" "Nếu ta có thể trở thành luyện khí sư cấp Đại Thánh, lão tử phát tài to rồi!" "Đại trưởng lão thật là kỳ nhân khoáng thế, ai mà ngờ được, vừa mới học luyện khí đã có thể luyện chế ra Đại Thánh binh." "Không sai không sai, kỳ tài luyện khí, cử thế vô song!" Trong tiếng bàn tán của mọi người, hắn bắt đầu luyện khí.

Tại lò luyện ban đầu, một ngọn lửa bùng lên trong lòng bàn tay hắn.

Vật liệu đã chọn xong, có thể tiến hành bước thứ hai nung chảy.

Keng keng keng~~~ Không lâu sau, nung chảy hoàn thành, tiếng gõ đập keng keng vang lên.

Quá trình luyện khí tiếp theo diễn ra một cách có trật tự.

Rèn đúc.

Tạo phôi.

Thành hình. "Tôi luyện!" 137.

Hai canh giờ sau, Diệp Hàn khẽ quát một tiếng, nguyên tố sấm sét được đánh vào thân kiếm, hoàn thành bước tôi luyện cuối cùng.

Dùng thêm nửa canh giờ, chuôi kiếm cũng được chế tạo ra, lắp vào thân kiếm.

Keng~~~ Diệp Hàn rót nguyên khí vào, tiện tay đâm một kiếm, trong không khí hình thành một chuỗi âm bạo.

Giám định thuật!

Tên binh khí: Nghê Hồng Kiếm.

Đẳng cấp binh khí: Cao cấp Đại Thánh binh. "Siêu phẩm, lại là siêu phẩm, trời ơi..." "Luyện khí thuật thật đáng sợ, Đại Thánh binh cũng có thể siêu phẩm, thật không còn ai khác!" "Luyện khí thuật của Đại trưởng lão đã đạt đến đỉnh cao, chúng ta bội phục!" Các luyện khí sư xung quanh, ai nấy đều kích động nhìn Diệp Hàn, sùng bái không thôi. "Kiếm tốt!" Lôi Tử Vân đoạt lấy Nghê Hồng Kiếm, múa vài đường trong tay, thần thái vô cùng hài lòng.

Thân thanh Nghê Hồng Kiếm này màu đỏ thẫm, thân kiếm chỉ rộng hai ngón tay, là một thanh kiếm chuyên dụng cho nữ giới, bất kể màu sắc hay kiểu dáng, Lôi Tử Vân đều thích. "Thế nào?

Thích không?" Diệp Hàn nhìn Lôi Tử Vân, khẽ cười nói. "Ừm!

Thích, cảm ơn Diệp lang!" Lôi Tử Vân cười rạng rỡ, dung nhan

kinh thế.

Trong nháy mắt, đã bảy tám tháng trôi qua.

Thu hoạch Nguyên Lực Châu thuận lợi, Diệp Hàn cũng nhận được phần thưởng của mình, 2500 điểm Ngộ Đạo Trị, khoảng 50000 Nguyên Lực Châu, cộng thêm các khoản thu hoạch trước đó, tài sản của hắn đã đạt tới 70 vạn châu tiền.

Tiếp theo, Diệp Hàn bế quan, chuẩn bị đột phá cảnh giới Đại Thánh.

Có Ngộ Đạo Trị, tiến giai cảnh giới Đại Thánh tự nhiên không thành vấn đề, tiêu hao 1000 điểm Ngộ Đạo Trị, thuận lợi tiến vào cảnh giới Đại Thánh.

Sau khi tiến giai cảnh giới Đại Thánh, lại có thể lĩnh ngộ thêm Thánh đạo.

Nguyên bản, ở cảnh giới Cao cấp Thánh Nhân, Diệp Hàn có 36 loại thuộc tính Thánh đạo, sau khi tiến giai, lại lĩnh ngộ thêm 45 loại thuộc tính Thánh đạo.

Hai thứ cộng lại, Diệp Hàn đã lĩnh ngộ được tổng cộng 81 loại thuộc tính Thánh đạo.

Trong quá trình này, lượng Nguyên Lực Châu tiêu hao cũng không thể tưởng tượng được, tổng cộng đã sử dụng 20 vạn Nguyên Lực Châu.

Sau khi đột phá cảnh giới Đại Thánh, phải bắt đầu ngưng tụ Pháp tướng.

Ngưng tụ Pháp tướng cũng cần một lượng Nguyên Lực Châu khổng lồ.

Ban đêm!

Diệp Hàn mở đôi mắt sáng ngời, đẩy cửa bước ra khỏi phòng, ngồi khoanh chân trên sân diễn võ trong sân.

Chương 621

Động tĩnh khi ngưng tụ Pháp tướng quá lớn, không thích hợp tiến hành trong phòng, sẽ làm nổ tung phòng, dù sao, Pháp tướng thân cũng cao trăm trượng, phòng bình thường không thể chứa nổi. "Nên ngưng tụ loại thuộc tính nào đây?" Kiểm tra không gian trữ vật, bên trong có 50 vạn Nguyên Lực Châu.

Tuy không biết ngưng tụ một tôn Pháp tướng cần bao nhiêu Nguyên Lực Châu, nhưng rõ ràng, năm mươi vạn không thể nào ngưng tụ ra 81 tôn Pháp tướng.

Điểm khác biệt trong tu luyện của Diệp Hàn là, người bình thường có thuộc tính đơn nhất, chỉ cần ngưng tụ một tôn Pháp tướng là được, nhưng hắn thì khác, tám mươi mốt loại thuộc tính, phải ngưng tụ tám mươi mốt tôn Pháp tướng.

Lượng Nguyên Lực Châu sử dụng tuyệt đối là con số kinh khủng, Diệp Hàn ước tính, dù lấy hết Nguyên Lực Châu của cả Lôi Bộ ra cũng chưa chắc đã đủ.

Thời gian?

Không gian?

Hủy diệt?

Sinh mệnh?

Rốt cuộc nên chọn ngưng tụ loại Pháp tướng nào trước, Diệp Hàn nhất thời không quyết định được.

Luận về công kích đơn thể, bốn loại thuộc tính trên không nghi ngờ gì là mạnh nhất, nhưng công kích của mấy loại thuộc tính này không thể dung hợp, không thể phát huy được thủ đoạn mạnh nhất.

"Vậy thì thuộc tính ngũ hành đi!" Do dự hồi lâu, Diệp Hàn cuối cùng lựa chọn thuộc tính ngũ hành.

Năm loại thuộc tính tương sinh tương khắc, công kích đơn lẻ có lẽ không bằng Thánh đạo thuộc tính thời gian, không gian.

Nhưng ngũ hành có thể dung hợp, Diệp Hàn thậm chí có một cảm giác, sau khi ngưng tụ Pháp tướng ngũ hành, thậm chí có thể dung hợp thành một tôn Pháp tướng.

Như vậy, bất kỳ năm loại thuộc tính nào cộng lại cũng không bằng công kích ngũ hành hợp nhất mạnh hơn. "Kim thuộc tính Pháp tướng, ngưng tụ!" Lúc này, Diệp Hàn không còn do dự, vung tay tung ra một lượng lớn Nguyên Lực Châu, Nguyên Lực Châu lần lượt vỡ ra, nguyên lực mênh mông như biển, lần lượt tiến vào cơ thể Diệp Hàn.

Ầm!

Sau lưng hắn, một tôn Pháp tướng kim thân cao trăm trượng dần dần thành hình.

Ban đầu giống như hư ảnh, vô cùng mờ nhạt, không nhìn rõ, cùng với lượng lớn nguyên khí được rót vào, Pháp tướng kim thân trăm trượng ngày càng rõ nét, uy thế kinh khủng, bảo tướng trang nghiêm, dung mạo giống hệt bản tôn của Diệp Hàn, chỉ là vô cùng to lớn.

Ào ào ào~~~ Trong lúc đó, lượng lớn nguyên khí tiêu hao, Diệp Hàn vung ra từng vốc lớn Nguyên Lực Châu.

Nguyên Lực Châu tiêu hao vô cùng nhiều, 1 vạn, 2 vạn, 3 vạn~~~~5 vạn, 8 vạn, 10 vạn.

Ầm~~~ Tốn hết 10 vạn Nguyên Lực Châu, Pháp tướng kim thân mới có xu hướng viên mãn.

Pháp tướng kim thân khổng lồ đứng trong sân, tỏa ra vạn đạo kim quang, toàn thân màu vàng kim, tựa như được đúc bằng vàng.

Diệp Hàn tâm niệm vừa động, Pháp tướng bay lên cửu thiên, tung một quyền về phía bầu trời, một tiếng nổ lớn vang lên, vô số năng lượng nổ tung giữa không trung, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Thật sự có được Pháp tướng của riêng mình, Diệp Hàn mới hiểu được sự đáng sợ của nó, Pháp tướng tùy tâm, tâm niệm vừa động là có thể phát động công kích, không khác gì cơ thể.

Tâm niệm lại động một lần nữa, Pháp tướng kim thân biến mất không thấy, ẩn vào trong cơ thể hắn.

Thử nghiệm lặp đi lặp lại vài lần, Pháp tướng kim thân như chỉ tay sai khiến. "Không tệ!" Diệp Hàn hài lòng gật đầu.

Pháp tướng của người bình thường có sức chiến đấu tương đương bản tôn, nhưng Pháp tướng của hắn thì không, kém xa bản tôn.

Bởi vì hắn sở hữu quá nhiều thuộc tính, bản tôn sau khi tiến giai Đại Thánh đã mạnh đến cực hạn.

Dù vậy, Diệp Hàn cũng không nản lòng, tám mươi mốt loại thuộc tính, nếu cuối cùng ngưng tụ ra tám mươi mốt tôn Pháp tướng, lúc đó giao chiến với người khác, tâm niệm vừa động, tám mươi mốt tôn Pháp tướng cùng xuất hiện, đó sẽ là cảnh tượng như thế nào. "Tiếp tục!" Nén lại ý niệm vui mừng trong lòng, Diệp Hàn bắt đầu ngưng tụ tôn Pháp tướng thứ hai, Mộc thuộc tính Pháp tướng. "Ầm~~~" Lại tiêu hao 10 vạn Nguyên Lực Châu, Mộc thuộc tính Pháp tướng cũng đã ngưng tụ ra.

Pháp tướng khổng lồ có kích thước tương đương Kim thuộc tính Pháp tướng, chỉ có màu sắc và khí tức là khác biệt lớn.

Kim thuộc tính Pháp tướng màu vàng kim, tràn đầy sự sắc bén.

Mộc thuộc tính Pháp tướng thì màu xanh đậm, khí tức tràn đầy sinh cơ... "Tiếp tục!" Thủy thuộc tính Pháp tướng.

Hỏa thuộc tính Pháp tướng.

Thổ thuộc tính Pháp tướng.

Dùng hết toàn bộ Nguyên Lực Châu, Diệp Hàn cuối cùng cũng ngưng tụ ra năm tôn Pháp tướng: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Chương 622

Ầm ầm ầm~~~ Năm tôn Pháp tướng khổng lồ xếp thành một hàng trên không trung, khí tức đáng sợ càn quét trời đất, vô cùng kinh người.

Năm tôn Pháp tướng dung mạo giống hệt nhau, nhưng màu sắc và khí tức lại khác nhau.

Thủy thuộc tính Pháp tướng trong suốt như ngọc, tựa như dòng nước chảy.

Hỏa thuộc tính Pháp tướng rực cháy, đỏ rực như máu.

Thổ thuộc tính màu vàng đất, nặng nề như núi. "Dung hợp~~" Sau khi năm tôn Pháp tướng ngưng tụ ra, Diệp Hàn tâm niệm vừa động, năm tôn Pháp tướng xảy ra biến hóa, dần dần ngưng tụ thành một tôn Pháp tướng lớn hơn, cao gấp đôi Pháp tướng ban đầu, đạt tới hai trăm trượng.

Khí tức cũng đột nhiên tăng vọt mười mấy lần, đứng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng năm màu.

Cảm ứng trước đó không sai, không ngoài dự liệu, năm tôn Pháp tướng quả thực có thể dung hợp lại với nhau, và sau khi dung hợp, lực công kích tăng lên theo cấp số nhân. "Phù~~~" Hít sâu một hơi, Diệp Hàn thu lại Pháp tướng, đôi mắt sâu thẳm ngước nhìn trời, những vì sao lấp lánh: "Nên rời khỏi Lôi Bộ rồi." 138.

Tại Hồng Mông Thế Giới, Diệp Hàn đã ở Lôi Bộ ba năm, nay thực lực đã có chút thành tựu nên cuối cùng cũng có tư cách đi phiêu bạt khắp nơi.

Với thực lực hiện tại, không thích hợp ở lại Lôi Bộ nữa.

Sau này, tài nguyên tu luyện cần thiết sẽ ngày càng lớn, đừng nói Lôi Bộ, dù là tài nguyên của cả Bát Bộ cộng lại cũng không đủ cho một mình hắn tu luyện. "Quân Thiên Bộ!" Diệp Hàn lẩm bẩm một câu, trong lòng đã có tính toán, cuối cùng quyết định đến Quân Thiên Bộ phát triển.

Thanh Lang Bộ tuy là bộ lạc cỡ trung, nhưng hắn có chút xem thường.

Cường giả mạnh nhất của Thanh Lang Bộ là người cấp Cao cấp Đại Thánh, còn Quân Thiên Bộ có cả Thánh Vương cường giả tồn tại.

Ngày hôm sau, Diệp Hàn sắp xếp đơn giản cho Phún Tử và những người khác rồi quyết định rời đi.

Lưu luyến nhìn lại sân viện đã ở hai năm, Diệp Hàn bay vút lên không.

“Đại nhân!” Phún Tử, Hổ Tử, Ngũ Khối, Lục Mao và những người khác đều lưu luyến nhìn Diệp Hàn, biết rằng ngài không phải là vật trong ao, lần này rời khỏi Lôi Bộ, e là khó có ngày gặp lại.

“Bảo trọng!” Diệp Hàn ở trên không trung, nhìn sâu vào Phún Tử và mọi người, bước một bước đã ra ngoài vạn trượng, chỉ hai ba bước công phu đã biến mất khỏi tầm mắt của họ.

“Đại nhân bảo trọng!” “Đại nhân, có cơ hội nhất định phải về thăm chúng tôi, Lục Mao sẽ đợi ngài, hu hu hu…” “Ai!

Chúc đại nhân một đường bình an!” … Giữa biển mây, Diệp Hàn mỗi bước đi vạn trượng, vừa ngự không phi hành, vừa sử dụng thân pháp Chỉ Xích Thiên Nhai.

Với cách đi đường này, tốc độ của hắn gấp mấy chục lần tu sĩ Đại Thánh cấp bình thường.

Chẳng mấy chốc, hắn đã từ sân viện của mình đến nơi ở của Lôi

Hồng.

Trước khi đi, đương nhiên phải từ biệt Lôi Hồng, đồng thời cũng phải mang Lôi Tử Vân đi cùng.

Hai người đã bàn bạc trước, đợi Diệp Hàn đột phá Đại Thánh cảnh thì sẽ cùng nhau rời khỏi Lôi Bộ.

Tại Lôi Thần Điện.

Hai cha con Lôi Hồng đang bịn rịn chia tay, trong mắt Lôi Hồng đầy vẻ không nỡ, hốc mắt Lôi Tử Vân cũng hơi ửng đỏ.

"Tộc trưởng." Diệp Hàn từ trên không bay xuống, bước vào Lôi Thần Điện.

"Diệp Hàn, ngươi đã đột phá Đại Thánh cảnh rồi, tốt lắm.

Hôm nay ta giao Tử Vân cho ngươi, phải bảo vệ con bé cho tốt." Lôi Hồng nhìn con gái, rồi lại nhìn Diệp Hàn, lộ ra nụ cười hài lòng.

Một đôi trai gái, đều là thiên tài trong các thiên tài, bây giờ con gái của ông lại tìm được một người chồng còn yêu nghiệt hơn, cuộc đời này, có thể nói là không còn gì để cầu mong nữa.

"Tộc trưởng yên tâm, Diệp Hàn xin thề chết bảo vệ Tử Vân!" Diệp Hàn trịnh trọng nói.

"Ừm! 139.

Các ngươi đều còn trẻ, ra thế giới bên ngoài xông pha một phen cũng tốt.

Hỗn Nhi vẫn còn ở Quân Thiên Bộ, nếu gặp nó, bảo nó có thời gian thì về thăm nhà." "Con hiểu rồi, phụ thân, con gái phải đi đây, người phải bảo trọng." Lôi Tử Vân nói, trong mắt có hơi nước bốc lên, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng rời khỏi Lôi Bộ, trong lòng thật khó buông bỏ.

Lôi Hồng dùng ánh mắt trìu mến nhìn Lôi Tử Vân.

Hồi lâu sau, ông chuyển mắt sang Diệp Hàn: "Đúng rồi, Diệp Hàn, lần này đến Quân Thiên Bộ, lúc đi qua Thanh Lang Bộ, tiện thể giao cống thuế giúp ta." Lôi Hồng vừa nói vừa lấy ra một túi trữ vật đưa cho Diệp Hàn.

Cống thuế mà ông nói chính là nộp cống cho Thanh Lang Bộ.

Thanh Lang Bộ là một bộ lạc cỡ trung, dưới trướng có không ít bộ lạc cỡ nhỏ.

Chương 623

Bất kỳ bộ lạc nhỏ nào cũng phải nộp thuế, Lôi Bộ ban đầu mỗi năm phải nộp 500 nghìn Nguyên Lực Châu tiền cống thuế.

Bây giờ Lôi Bộ đã thôn tính Nhật Nguyệt nhị bộ, thuế cống tăng lên 1,5 triệu.

Trước đây, đều là Lôi Hồng hoặc Lôi Hỗn đích thân đến Thanh Lang Bộ nộp thuế, lần này Diệp Hàn và Lôi Tử Vân đi Quân Thiên Bộ vừa hay đi ngang qua Thanh Lang Bộ, nên Lôi Hồng nhờ họ tiện đường mang đi.

Diệp Hàn liếc nhìn túi trữ vật, phát hiện bên trong có 2,5 triệu Nguyên Lực Châu, bèn do dự nói: "Tộc trưởng, cái này…" Lôi Hồng cười nói: "1,5 triệu Nguyên Lực Châu dùng để nộp thuế, 1 triệu còn lại hai đứa cứ giữ lại dùng dọc đường, ra ngoài khó tránh khỏi có nhiều nơi cần dùng tiền." "Con không dùng nhiều như vậy…" Diệp Hàn nhíu mày, bây giờ hắn đang rất cần Nguyên Lực Châu, rất nhiều Nguyên Lực Châu, đừng nói 1 triệu, dù là 10 triệu cũng không đủ dùng. 140.

Nhưng để Lôi Bộ bỏ ra một triệu thì không hề dễ dàng, phải biết rằng một triệu Nguyên Lực Châu tương đương với thu nhập cả một năm của Lôi Bộ.

Tuy rằng Lôi Bộ mỗi năm có hàng chục triệu Nguyên Lực Châu thu vào, nhưng một năm người ăn ngựa nhai, các phương diện đều tiêu hao lượng lớn Nguyên Lực Châu, số tiền thực sự còn lại rất ít.

"Cứ cầm đi!

Bây giờ Nhật Nguyệt nhị bộ đều thuộc quyền quản hạt của Lôi Bộ chúng ta, sau này thu nhập sẽ nhiều hơn." Lôi Hồng cười, vung tay

ngắt lời Diệp Hàn.

“Ha!

Phụ thân bảo huynh cầm thì huynh cứ cầm đi!” Lôi Tử Vân cũng nói xen vào.

“Vậy được rồi!

Tộc trưởng, cáo từ!” Diệp Hàn gật đầu, cuối cùng cũng nhận lấy nhẫn trữ vật, sau đó kéo Lôi Tử Vân, bay vút lên trời.

Sau khi rời khỏi Lôi Bộ, hai người bay về phía bắc.

Thanh Lang Bộ nằm ở phía chính bắc, cách Lôi Bộ khoảng mười vạn dặm, còn Quân Thiên Bộ ở hướng chính bắc hơi lệch về phía tây của Thanh Lang Bộ, cách Thanh Lang Bộ khoảng một triệu dặm.

Khoảng cách mười vạn dặm, với tốc độ của Diệp Hàn, nếu toàn lực đi đường thì không đến một ngày là có thể đến nơi.

Nhưng Lôi Tử Vân thì không được, mặc dù cả hai đều là tu sĩ Đại Thánh cấp.

Lôi Tử Vân toàn lực đi đường, ít nhất cũng phải năm sáu ngày mới đến được Thanh Lang Bộ.

Hai người cũng không vội đi đường, nên đi không nhanh.

Một bên ngự không phi hành, một bên du sơn ngoạn thủy.

“Đúng rồi!

Diệp Hàn, lần này đến Thanh Lang Bộ, chúng ta phải cẩn thận một chút.

Huynh đã giết Lang Kiêu của Thanh Lang Bộ, bị rất nhiều người của Thanh Lang Bộ để ý rồi.” Giữa biển mây, hai người chậm rãi bay, Lôi Tử Vân đột nhiên chuyển chủ đề.

Diệp Hàn nghe vậy nhíu mày: "Ý của nàng là, người của Thanh Lang Bộ có thể ra tay." "Không!" Lôi Tử Vân lắc đầu, nói: "Hắn là một đứa con bị ruồng bỏ bị lưu đày đến chỗ chúng ta, trong tình huống bình thường, vĩnh viễn không thể quay lại Thanh Lang Bộ, sống chết của hắn không liên quan gì đến Thanh Lang Bộ, họ càng không quan tâm đến sự sống chết của một kẻ bị ruồng bỏ.

Vì vậy, cho dù Lang Kiêu bị người Lôi Bộ chúng ta giết, Thanh Lang Bộ cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm của chúng ta.

Nhưng dù sao, Lang Kiêu cũng từ Thanh Lang Bộ đi ra, chắc chắn sẽ có người thân bạn bè, nếu họ biết huynh đã giết Lang Kiêu, bề ngoài không dám động thủ với huynh, nhưng trong tối thì không chắc." "Ta biết rồi, ta sẽ chú ý!" Diệp Hàn khẽ gật đầu, nghe lời Tử Vân nói, hắn cũng không hề sợ hãi.

Sau khi tiến giai Đại Thánh cảnh giới, thực lực của Diệp Hàn đã tiến bộ rất nhiều, tu sĩ cùng cấp ít có ai là đối thủ của hắn, cho dù gặp phải tu sĩ Đại Thánh trung cấp, hắn cũng dám đấu một trận.

Điều khiến hắn lo lắng hơn là thực lực của Lôi Tử Vân, nàng sở hữu hai loại thuộc tính thánh đạo Phong và Lôi, tuy lợi hại hơn một chút so với tu sĩ Đại Thánh cảnh cùng cấp bình thường, nhưng thực lực này mà đặt ở Thanh Lang Bộ, thậm chí là Quân Thiên Bộ, thì có vẻ khá bình thường.

Huống hồ, sau này tốc độ tu luyện của hắn sẽ ngày càng nhanh, bỏ xa Lôi Tử Vân, đó mới là vấn đề lớn.

"Hệ thống?

Có cách nào giúp Lôi Tử Vân nâng cao thực lực không?" Trong lòng, Diệp Hàn âm thầm trao đổi với hệ thống.

"Có thể.

Dựa vào tình hình của Lôi Tử Vân, có hai phương pháp.

Thứ nhất, dùng Ngộ Đạo Trị giúp nàng lĩnh ngộ cảnh giới.

Thứ hai, thay đổi công pháp chủ tu của nàng." "Ngộ Đạo Trị có thể dùng trên người người khác sao?" Diệp Hàn hỏi.

"Được!

Có thể áp dụng trên bất kỳ sinh linh nào của Hồng Mông Thế Giới, sẽ không bị chiết khấu, nhưng Ngộ Đạo Trị tiêu hao sẽ gấp đôi so với ký chủ." Diệp Hàn nghe vậy vui mừng, tuy Ngộ Đạo Trị sẽ bị chiết khấu, tiêu hao nhiều hơn, nhưng nếu dùng trên người Lôi Tử Vân, Diệp Hàn hoàn toàn nguyện ý.

"Ta hiểu rồi!

Vậy, nếu muốn để Lôi Tử Vân đột phá lên Đại Thánh trung cấp ngay bây giờ, cần bao nhiêu Ngộ Đạo Trị?" "4000 điểm!" 4000 điểm Ngộ Đạo Trị?

Diệp Hàn nghe vậy hơi kinh ngạc, nhưng sau đó liền hiểu ra.

Chương 624

Lúc hắn ở Đại Thánh cảnh giới, đã tiêu hao 1000 điểm Ngộ Đạo Trị.

Theo tu vi tăng lên, Ngộ Đạo Trị tiêu hao chắc chắn sẽ ngày càng nhiều.

Vậy cũng có nghĩa là, tiến giai Đại Thánh trung cấp, hắn cần 2000 điểm Ngộ Đạo Trị.

Ngộ Đạo Trị dùng trên người người khác sẽ bị chiết khấu một nửa, vì vậy, nếu Lôi Tử Vân muốn cảnh giới Đại Thánh trung cấp, cần 4000 điểm Ngộ Đạo Trị.

Hiện tại Diệp Hàn chỉ có hơn 1600 điểm Ngộ Đạo Trị, số Ngộ Đạo Trị này dùng cho ai cũng không đủ.

Huống hồ, trước khi 81 tôn pháp tướng chưa ngưng tụ toàn bộ, hắn cũng không đủ điều kiện để đột phá, nên cũng đành tạm gác lại.

"Ta muốn đổi cho Lôi Tử Vân một bộ công pháp chủ tu, cần cấp Thánh Đế, phải làm sao?" Diệp Hàn âm thầm hỏi.

"10 vạn điểm Ngộ Đạo Trị!

Có thể trực tiếp đổi." "Gì? 10 vạn?" Diệp Hàn có chút ngơ ngác, không ngờ công pháp cấp Thánh Đế lại quý giá đến vậy.

Về công pháp cấp Thánh Đế, hắn tổng cộng chỉ có hai loại, một là《Diễn Thiên Đại Đạo Quyết》, loại kia là thần thông cấp Thánh Đế《Phiên Thiên Đại Thủ Ấn》.《Diễn Thiên Đại Đạo Quyết》 là quà tặng trong gói tân thủ của hệ thống,《Phiên Thiên Đại Thủ Ấn》 là Lục Tình Xuyên tặng, cả hai loại công pháp đều không cần dùng Ngộ Đạo Trị để đổi.

Trong đó 《Diễn Thiên Đại Đạo Quyết》 là công pháp được tạo ra riêng cho hắn, hoàn toàn không thích hợp cho Lôi Tử Vân sử dụng. 《Phiên Thiên Đại Thủ Ấn》 càng không cần nói, cho Lôi Tử Vân, bây giờ nàng cũng không lĩnh ngộ được.

Diệp Hàn: "Công pháp cấp Thánh Hoàng, cần bao nhiêu Ngộ Đạo Trị?" Hệ thống: "1 vạn." "Ặc…" 1 vạn Ngộ Đạo Trị, xem ra hiện tại Diệp Hàn cũng không mua nổi.

"Vậy cấp Thánh Vương thì sao?" "1000 điểm Ngộ Đạo Trị!" Cái này thì có thể, Diệp Hàn sờ sờ cằm, tiếp tục nói: "Vậy đổi công pháp cấp Thánh Vương trước đi!

Nhớ chọn giúp ta một loại công pháp thích hợp cho Lôi Tử Vân tu luyện." "Được, 《Phong Lôi Quyết》, tiêu hao 1000 điểm Ngộ Đạo Trị, có đổi không?" "Đổi!" "Ong~~~" Trong đầu Diệp Hàn, xuất hiện một đoạn ký ức xa lạ. 《Phong Lôi Chân Quyết》.

Công pháp tu luyện thuộc tính Phong và Lôi, vừa hay thích hợp cho Lôi Tử Vân tu luyện.

Hắn nhìn lại Ngộ Đạo Trị: 632 điểm.

Ngay sau đó, Diệp Hàn thu hồi tâm thần, nhìn về phía Lôi Tử Vân.

"Sao vậy?" Lôi Tử Vân thấy Diệp Hàn nhìn mình, vẻ mặt không hiểu, vừa rồi thấy Diệp Hàn lúc thì lắc đầu, lúc thì gật đầu, thỉnh thoảng còn nhíu mày, nàng tưởng hắn đang lo lắng có người của Thanh Lang Bộ sẽ gây bất lợi cho mình.

"Tặng nàng một món quà nhỏ nhé?" "Dạ?" Lôi Tử Vân chớp chớp mắt.

"Vụt!" Diệp Hàn bắn ra hai ngón tay, điểm vào giữa trán của Lôi Tử Vân, thân thể yêu kiều của nàng chấn động, chỉ cảm thấy một luồng thông tin xa lạ tràn vào đầu, khắc sâu vào đó.

"《Phong Lôi Chân Quyết》?

Công pháp cấp Thánh Vương." Lôi Tử Vân trợn to đôi mắt đẹp, vừa vui mừng vừa kinh ngạc.

Công pháp tu luyện cấp Thánh Vương, loại công pháp cấp bậc này ở Lôi Bộ không hề có, đừng nói Lôi Bộ, ngay cả bộ lạc trung cấp như Quân Thiên Bộ, cũng chưa chắc đã có công pháp tu luyện cao cấp như vậy.

"Diệp lang, 《Phong Lôi Chân Quyết》 huynh lấy từ đâu ra vậy?" Mở mắt ra, nhìn Diệp Hàn, Lôi Tử Vân vô cùng kinh ngạc.

Trong ấn tượng của nàng, Diệp Hàn đến từ hạ giới, không nên có công pháp cao cấp như vậy.

Điều kỳ lạ nhất là, 《Phong Lôi Chân Quyết》 là thuộc tính thánh đạo song sinh Phong Lôi, có thể nói là được tạo ra riêng cho nàng, khiến nàng không khỏi tò mò.

"Do cơ duyên xảo hợp mà có được, nàng cứ tu luyện trước đi." Diệp Hàn nói qua loa.

"Ừm!

Cảm ơn Diệp lang!" Lôi Tử Vân ngọt ngào cười, cũng không truy cứu nguồn gốc công pháp nữa.

Tu sĩ thay đổi công pháp tu luyện là chuyện khá phổ biến.

Có những tu sĩ khi tu vi đạt đến cảnh giới nhất định, công pháp sẽ có hạn chế, nếu có điều kiện, họ sẽ thay đổi sang công pháp tu luyện cao cấp hơn, nếu không sẽ bị công pháp kìm hãm, cả đời không thể tiến bộ.

Công pháp ban đầu của Lôi Tử Vân là công pháp chủ tu của nhà họ Lôi, 《Thiên Lôi Thần Quyết》, chỉ có thuộc tính Lôi đơn nhất,

không hoàn toàn thích hợp cho Lôi Tử Vân tu luyện. 《Thiên Lôi Thần Quyết》 chỉ là cấp Đại Thánh, không thể đột phá Thánh Vương cảnh giới, đã gây ra không ít hạn chế cho Lôi Tử Vân.

Bây giờ có 《Phong Lôi Chân Quyết》, phối hợp với thuộc tính của Lôi Tử Vân càng thêm hiệu quả, lợi hại hơn nhiều so với công pháp tổ truyền của nhà họ Lôi.

Hơn nữa, trong 《Phong Lôi Chân Quyết》 còn có một số kỹ pháp công kích tương ứng, vô cùng mạnh mẽ.

Hai ngày sau, Lôi Tử Vân nhắm mắt tu luyện giữa biển mây, do Diệp Hàn mang theo bay, khí tức của nàng cũng xảy ra biến đổi kinh thiên động địa, thực lực so với hai ngày trước đã tăng lên gấp mấy lần.

Chương 625

"Tỉnh rồi à, cảm giác thế nào?" Thấy Lôi Tử Vân mở mắt, Diệp Hàn cười hỏi.

"Rất mạnh!

Không hổ là công pháp cấp Thánh Vương!" Lôi Tử Vân mừng rỡ nói.

"Đi thôi!" "Ừm." Giữa biển mây, hai người chậm rãi bay, tựa như một đôi thần tiên quyến lữ.

"Diệp lang, nhìn kìa, phía trước là trấn Thanh Thủy, hay là chúng ta nghỉ lại ở đó một đêm, ngày mai lại lên đường." Lôi Tử Vân đang bay bỗng trở nên phấn chấn, đưa tay chỉ xuống phía dưới.

Diệp Hàn thuận theo hướng tay nàng chỉ nhìn xuống.

Chỉ thấy một con sông lớn rộng lớn vắt ngang mặt đất, nước sông trong vắt, mặt sông lấp lánh ánh sóng.

Đúng lúc hoàng hôn buông xuống, thuyền câu hát vang, khói chiều lan tỏa.

Ráng chiều và sương khói cùng bay, trời nước một màu.

Bên cạnh con sông lớn là một thị trấn nhỏ phong cảnh như tranh vẽ, một con suối nhỏ uốn lượn xuyên qua cả thị trấn, cuối cùng chảy vào con sông lớn rộng lớn.

Hai bên bờ suối nhỏ đều là những kiến trúc cổ kính, ở giữa có mấy cây cầu đá bạch ngọc nối liền, có những ngư phủ đánh cá trở về, chèo một chiếc thuyền nhẹ, xuyên qua dưới vòm cầu đá bạch ngọc. 141.

Màn đêm sắp buông xuống, mỗi nhà trong thị trấn nhỏ đều có từng làn khói bếp bốc lên hòa cùng tiếng hát trầm bổng xa xăm của ngư phủ, trông vô cùng có sức sống.

"Thị trấn không tệ, chúng ta xuống thôi!" Diệp Hàn thản nhiên cười, kéo tay áo Lôi Tử Vân, bước một bước, người đã ở trên một cây cầu đá trong đó, đối diện cây cầu đá vừa hay là một quán rượu nhỏ tinh xảo.

Ngư Gia Tiểu Quán.

Diệp Hàn và Lôi Tử Vân nhìn nhau cười, tay trong tay bước vào quán rượu nhỏ.

Quán rượu nhỏ khá náo nhiệt, có tổng cộng hai tầng, tầng một đã chật kín người, Diệp Hàn liếc nhìn một vòng, liền kéo Lôi Tử Vân lên lầu hai.

Lầu hai nhỏ hơn một chút, có bảy tám chiếc bàn ghế, còn trống ba bốn chiếc.

Hai người tìm một vị trí cạnh cửa sổ, ngồi đối diện nhau.

Ào ào ào… Màn đêm buông xuống, một vầng trăng tròn treo trên không, nhờ ánh trăng có thể nhìn thấy cây cầu đá bạch ngọc phía dưới, tiếng nước chảy róc rách hòa cùng tiếng hát xa xa, vô cùng thoải mái.

Diệp Hàn tùy ý gọi mấy món ăn nhỏ, lại gọi thêm một bình rượu cũ.

Thực khách ở đây phần lớn đều là tu sĩ Thánh cấp, do Diệp Hàn và Lôi Tử Vân đã che giấu tu vi, nên người ở đây không nhìn ra họ là tu sĩ Đại Thánh cấp, cũng không để ý đến họ.

Ngược lại có không ít người bị vẻ đẹp của Lôi Tử Vân mê hoặc, từng ánh mắt đều đổ dồn về phía nàng.

“Nhìn kìa, cô gái đẹp quá!” “A, thật không tệ!

Hình như không phải người của trấn Thanh Thủy chúng ta.” “Đúng vậy, nơi nghèo nàn hẻo lánh của chúng ta làm sao sinh ra được người đẹp như vậy…” Phần lớn thực khách đều là người của trấn Thanh Thủy, tuy kinh ngạc trước vẻ đẹp của Lôi Tử Vân, nhưng không ai nảy sinh tà niệm.

“Diệp lang, huynh thử món cá quyết hấp này đi, lúc nhỏ ta thích ăn món này nhất, là đặc sản của trấn Thanh Thủy, nơi khác không ăn được đâu.” Lôi Tử Vân vừa nói vừa gắp cho Diệp Hàn một miếng thịt cá.

Thịt cá vào miệng, tươi ngon vô cùng, Diệp Hàn nuốt một miếng, tùy ý hỏi: “Nàng từng đến đây rồi sao?” “Ừm!

Lúc nhỏ, đại ca thường xuyên dẫn ta đến đây ăn cá…” Nhắc đến ca ca của mình, vẻ mặt Lôi Tử Vân thoáng chút ưu tư: “Đại ca đến Quân Thiên Bộ, cũng không biết bây giờ thế nào rồi?” Diệp Hàn uống một ngụm rượu, sao có thể không nhìn ra tâm tư của nàng, bèn an ủi: “Yên tâm đi, thực lực của đại ca nàng mạnh như vậy, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.” “Ai… Đại ca cái gì cũng tốt, chỉ là tính tình quá nóng nảy, huống hồ Quân Thiên Bộ cường giả vô số, lỡ đắc tội với người khác, ta chỉ sợ…” “Được rồi, được rồi, sẽ không có chuyện gì đâu, nói về trấn Thanh Thủy đi!” Thấy tâm trạng Lôi Tử Vân không tốt, Diệp Hàn chuyển chủ đề.

Lôi Tử Vân cũng thu dọn tâm tình, nghiêm túc nói: “Con sông lớn phía sau thị trấn, đầu nguồn ở Quân Thiên Bộ, vì vậy người ở đây gọi nó là Thông Thiên Hà.

Người trong thị trấn không tranh với đời, phần lớn sống bằng nghề đánh cá, trong sông có nhiều sinh vật kỳ lạ, có thể dùng để đổi lấy Nguyên Lực Châu, duy trì sinh kế.” “Trấn Thanh Thủy thuộc về

bộ lạc Lan Thủy, thực lực tương đương với Lôi Bộ chúng ta, cũng là một bộ lạc nhỏ dưới trướng Thanh Lang Bộ…" Hai người vừa ăn cơm uống rượu, Lôi Tử Vân vừa giới thiệu cho Diệp Hàn về phong thổ nhân tình nơi đây.

"Ai… Ngày mai lại là ngày tế lễ rồi, các vị phải chuẩn bị cho tốt!" Lúc này, một giọng nói khàn khàn đã thu hút sự chú ý của Diệp Hàn.

Người nói là một lão ngư phủ, giọng nói có phần bi thương.

"Hà Thần!

Hừ!

Hà Thần cái quái gì, chẳng qua chỉ là một con…" "Suỵt!

Nhỏ giọng thôi, lỡ bị Hà Thần nghe thấy thì xong đời." "Uống rượu, uống rượu đi, trấn Thanh Thủy chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ có Hà Thần…" "Lần này không biết nhà nào lại xui xẻo đây?" Nhắc đến Hà Thần, không khí nơi đây bỗng chốc trở nên ngưng trọng, sắc mặt của đám thực khách cũng trở nên khó coi, dường như có điều gì cấm kỵ, mọi người cũng không bàn luận nhiều về chuyện Hà Thần.

Không khí nơi đây bỗng chốc trở nên trầm mặc hơn rất nhiều, những thực khách vốn đang trò chuyện vui vẻ, ai nấy đều im lặng, mỗi người một vẻ, phần lớn đều im lặng uống rượu.

"Đinh đông...

Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn phát hành nhiệm vụ, mục tiêu nhiệm vụ, tru sát Hà Thần." "Lựa chọn một: Chấp nhận nhiệm vụ, thưởng 2000 Ngộ Đạo Trị." "Lựa chọn hai: Từ chối nhiệm vụ, thưởng 100 Ngộ Đạo Trị." Lúc này, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Hàn.

"Hà Thần?

Chương 626

Rốt cuộc là gì?" Diệp Hàn không nhịn được lên tiếng.

Lôi Tử Vân khịt mũi coi thường, khinh thường nói: "Hà Thần, chẳng qua chỉ là một con yêu quái sông thôi!" "Suỵt!

Cô nương nhỏ giọng thôi, chọc giận Hà Thần, người trấn Thanh Thủy chúng ta xong đời đó!" Lão ngư dân kia kinh hãi, vội vàng đứng dậy.

"Hà Thần sẽ ăn thịt người đó, cô nương, lời này mà bị Hà Thần nghe thấy thì gay go lắm!" Lúc này tiểu nhị quán rượu mang thức ăn lên, mặt mày kinh hãi thấp giọng nói. 142.

"Đúng vậy cô nương, cẩn thận lời nói, cẩn thận lời nói…" Các thực khách khác cũng đồng loạt gật đầu.

Người ở đây đối với cái gọi là Hà Thần đều vô cùng sợ hãi.

"Xem các người sợ chưa kìa, ta không nói nữa là được chứ gì!" Lôi Tử Vân không quan tâm lắc đầu, liền không mở miệng nữa.

"Nàng cũng biết Hà Thần?" Diệp Hàn âm thầm truyền âm cho Lôi Tử Vân.

"Ừm!" Lôi Tử Vân khẽ gật đầu, cũng âm thầm truyền âm: "Hà Thần trong miệng họ, chẳng qua chỉ là một con yêu thú dưới nước, quanh năm ẩn náu trong Thông Thiên Hà gần trấn Thanh Thủy, thuộc loại yêu thú họ rắn, tên là U Minh Huyền Xà.

Không biết nó tu luyện công pháp gì, mỗi năm đều phải ăn một cặp trẻ sơ sinh chưa đủ trăm ngày, bắt buộc phải một nam một nữ." "Ban đầu, mỗi năm vào thời điểm này, U Minh Huyền Xà sẽ xuất hiện một lần, vào thị trấn trộm ăn trẻ sơ sinh.

Nếu người trong thị trấn dám phản kháng, sẽ bị U Minh Huyền Xà tấn công, thương vong sẽ càng thảm trọng hơn." "Lâu dần, người trong thị trấn biết được mục đích của U Minh Huyền Xà, nên mỗi năm vào thời điểm này, họ sẽ hiến tế một cặp trẻ sơ sinh, như vậy sẽ được bình an, U Minh Huyền Xà cũng không quấy rầy người trong thị trấn nữa." "Nếu năm nào, người trong thị trấn không thực hiện lời hứa hiến tế, U Minh Huyền Xà sẽ xuất hiện làm loạn.

Lâu dần, hình thành phong tục tế lễ Hà Thần." "U Minh Huyền Xà lợi hại lắm sao?

Tại sao không có ai đến tiêu diệt nó?" Diệp Hàn không hiểu.

Trên mặt Lôi Tử Vân thoáng vẻ bất đắc dĩ, "Rất mạnh, mạnh hơn tu sĩ cùng cấp bình thường một chút.

Hơn nữa, một khi nó lặn xuống nước, thực lực sẽ tăng mạnh, ngay cả tu sĩ Đại Thánh trung cấp cũng không làm gì được nó." "Thì ra là vậy!" Diệp Hàn bừng tỉnh.

"Mấy năm trước, đại ca của ta từng chiến đấu với con U Minh Huyền Xà đó.

Trên cạn tác chiến, thực lực hai bên tương đương, nhưng một khi xuống nước, đại ca không phải là đối thủ, suýt nữa chết trong tay con súc sinh đó." Nói đến đây, trong mắt Lôi Tử Vân lóe lên vẻ phẫn nộ.

"Mời ký chủ mau chóng đưa ra lựa chọn!" Giọng nói của hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu.

"Ta chọn một!" Diệp Hàn tâm niệm vừa động, lập tức đưa ra lựa chọn.

Thật ra, U Minh Huyền Xà rất khó đối phó, bản thân nhiệm vụ này khiến hắn có chút do dự, nhưng mỗi năm phải ăn một cặp trẻ sơ sinh, lại suýt nữa hại chết đại cữu ca, Diệp Hàn đương nhiên không thể

đứng nhìn.

“Hừ… Hà Thần cái quái gì, chẳng qua chỉ là một con súc sinh không chân thôi!

Các ngươi lại sợ hãi như vậy, thật đáng cười.” “Kiệt kiệt kiệt… Đại ca, ngày mai chúng ta đợi con yêu quái sông đó, bắt nó nấu một nồi canh rắn bồi bổ thân thể.” “Lão tam nói không sai!

Yêu thú cấp Đại Thánh vị ngon lắm đó, chúng ta có lộc ăn rồi.” “Ha ha ha!

Ba vị huynh trưởng, chúng ta mau lên đi, uống rượu thôi!” “Ha ha ha!

Đi, uống rượu uống rượu!” Dưới lầu đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, ngay sau đó là tiếng bước chân “thình thịch” trên cầu thang, bốn gã đàn ông hung thần ác sát đã lên lầu hai.

Bốn người cao thấp béo gầy không đều, tuổi tác đều khoảng bốn mươi.

Khí tức của mỗi người đều vô cùng mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết là tu sĩ Đại Thánh cảnh.

Tuy thân hình bốn người khác nhau, nhưng nếu nhìn kỹ, tướng mạo lại giống hệt nhau, đều có cùng một khuôn mặt.

“Hít!!

Là tứ sát của trấn Thanh Thủy chúng ta!!” Thấy bốn người, người trong tửu lâu lập tức im lặng, ai nấy đều không dám thở mạnh.

Diệp Hàn nhướng mày, chỉ thấy bốn người chậm rãi đi lên cầu thang, người đi đầu thân hình cao lớn, bị chột một mắt, mặt mày hung dữ.

Ba người còn lại, một người là một gã lùn tóc đỏ, một người là

một gã to con đen nhẻm, người cuối cùng là một gã đầu trọc sáng bóng.

Bốn người vô cùng kỳ dị, vóc dáng và trang phục mỗi người một khác, nhưng lại có cùng một khuôn mặt.

"Thanh Lang Tứ Sát!!" Nhìn thấy bốn người, Lôi Tử Vân cũng không nhịn được biến sắc, dường như gặp phải nhân vật khó nhằn.

"Họ là ai?" Diệp Hàn thấp giọng hỏi.

Ở Lôi Bộ chưa đến ba năm, hắn chưa từng ra khỏi Lôi Bộ, đối với thế giới bên ngoài gần như không biết gì.

Lôi Tử Vân lặng lẽ truyền âm: "Thanh Lang Tứ Sát, là những hung đồ bị Thanh Lang Bộ truy nã, cả ngày hoạt động ở khu vực Thanh Lang Bộ.

Thực lực rất mạnh, thực lực của mỗi người đều gấp mấy lần sơ cấp Đại Thánh bình thường, bốn người liên hợp lại, có một bộ thần thông hợp kích lợi hại, một khi thi triển, có thể đối kháng với trung cấp Đại Thánh." "Điều đáng sợ nhất không phải là thực lực, mà là tính tình hung ác, động một chút là giết người.

Từng có người chọc giận lão tam trong Tứ Sát, bị Tứ Sát diệt tộc trực tiếp, một bộ lạc mấy trăm vạn người bị bốn người đồ sát sạch sẽ." "Chính vì chuyện này, Tứ Sát một trận thành danh, người của Thanh Lang Bộ ai cũng biết đến những ác đồ này, Thanh Lang Bộ nhiều lần phái người truy sát nhưng không thành." Từ miệng Lôi Tử Vân, Diệp Hàn đã có được thông tin đầy đủ về bốn người.

Chương 627

Bốn người là anh em sinh tư cùng một mẹ.

Lão đại là tu sĩ chột mắt, tên là Ma Lễ Thanh.

Lão nhị là Ma Lễ Hồng, người tóc đỏ.

Lão tam là hắc hán tử, Ma Lễ Hải.

Lão tứ là Ma Lễ Thọ, gã đầu trọc kia.

Trong bốn người, thực lực mạnh nhất là Ma Lễ Thanh, là tu sĩ song sinh thánh đạo, đồng thời sở hữu thuộc tính Kim và Mộc.

Ba huynh đệ còn lại, lần lượt sở hữu thuộc tính Thủy, Hỏa, Thổ.

Bốn người vừa hay gom đủ ngũ hành, hơn nữa, do bốn người cùng một bào thai sinh ra, tâm ý tương thông.

Khi liên hợp, lại sở hữu một loại thần thông hợp kích ngũ hành, nên khi liên thủ mới trở nên vô cùng mạnh mẽ.

"Mẹ kiếp!143.

Vậy mà đã ngồi đầy chỗ rồi!" Nhìn quanh một vòng, bốn người phát hiện, vị trí ở lầu hai đã chật kín, mỗi bàn đều có bốn năm người.

Chỉ có Diệp Hàn và Lôi Tử Vân hai người, chiếm một cái bàn khá lớn.

Thế là, ánh mắt của bốn người đồng thời nhìn về phía Diệp Hàn hai người.

Khi nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của Lôi Tử Vân, trong mắt mấy người đều lóe lên một tia nóng rực.

Đặc biệt là gã hán tử đen nhẻm, cũng là lão tam Ma Lễ Hải.

Một đôi mắt sắp rơi xuống đất.

Gặp phải ánh mắt như vậy của bốn người, Lôi Tử Vân theo bản năng nhíu mày, sắc mặt Diệp Hàn cũng trở nên không vui, đổi lại là ai cũng vậy, người phụ nữ của mình bị mấy gã hung thần ác sát nhìn chằm chằm, trong lòng có thể thoải mái mới lạ.

“Hai người kia, có thể cút rồi!

Vị trí cạnh cửa sổ này là của bọn ta!” Mở miệng nói là lão tứ Ma Lễ Thọ, vừa nói vừa từng bước tiến gần đến chỗ ngồi của Diệp Hàn hai người.

“Ai!

Lão tứ à, sao lại nói vậy, gặp nhau tức là có duyên, sao có thể đuổi người khác đi chứ!” Lão tam Ma Lễ Hải bước nhanh một bước, giữ lấy lão tứ Ma Lễ Thọ, đến trước bàn của Diệp Hàn hai người, ánh mắt nóng rực nhìn Lôi Tử Vân, cười tà: “Vị cô nương này, ở đây hết chỗ ngồi rồi, hay là chúng ta chen chúc một chút, ngồi chung bàn thế nào?” Lôi Tử Vân nhíu mày càng sâu, uyển chuyển từ chối: “Bàn của chúng tôi quá nhỏ, không ngồi được nhiều người như vậy, các vị tìm chưởng quỹ sắp xếp bàn khác đi!” “Tiểu mỹ nhân nói có lý, ” Ma Lễ Hải tà mị cười, lúc này mới nhìn về phía Diệp Hàn: “Tiểu tử, có nghe tiểu mỹ nhân nói không, bàn này quá nhỏ, không ngồi vừa nhiều người như vậy, ngươi có thể cút rồi!” “Ha ha ha… Lão tam à lão tam, đúng là chó không đổi được tật ăn phân, vừa thấy phụ nữ, mẹ nó đi không nổi đường.” “Lão tứ à, tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy, nhị ca ta nhìn còn động lòng, huống hồ tam ca là một con quỷ đói trong đám háo sắc.” “Nhị ca nói không sai, tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy, thật là hiếm có trên đời.” Ba huynh đệ còn lại, đều mang theo nụ cười thoải mái, trừ lão đại bình tĩnh ra, lão nhị và lão tam, cũng đều ánh mắt tham lam nhìn Lôi Tử Vân.

Nghe lời của Ma Lễ Hải, Diệp Hàn chậm rãi uống hết trà trong chén, lúc này mới nhướng mày nhìn đối phương, thản nhiên nói: "Kẻ nên cút là ngươi mới đúng." Giọng nói của Diệp Hàn bình tĩnh, tuy không lớn, nhưng lại khiến cả căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, đám thực khách đều dùng ánh mắt "tiểu tử này đang tìm chết" nhìn hắn.

"Quái lạ, tiểu tử này lai lịch gì, gan to như vậy, dám cả gan đối đầu với Thanh Lang Tứ Sát!" "Mẹ kiếp!

Theo ta thấy, là một tên tiểu bạch kiểm chưa ra khỏi cửa, chưa từng nghe đại danh của Tứ Sát, nếu không tuyệt đối không dám kiêu ngạo như vậy." "Xong rồi, tiểu tử này chết chắc rồi, Thanh Lang Tứ Sát không phải nói đùa đâu, ta dám đảm bảo, hắn sẽ chết rất thảm." Sau một lúc yên tĩnh, thực khách trong quán rượu nhỏ bắt đầu xì xào bàn tán, có người còn dùng ánh mắt thương hại nhìn Diệp Hàn.

"Tiểu hữu, mau rời đi đi!

Họ là những nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, không thể đắc tội được đâu!" Lão ngư phủ lớn tuổi kia cũng nhắc nhở một câu.

"Đi?

Ha ha ha!

Kẻ đã đắc tội với lão tử còn muốn đi?

Câm miệng lại cho ta, nếu không lão tử chém cả ngươi!" Ma Lễ Hải quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn lão ngư phủ kia.

Lão ngư phủ kinh hãi thất sắc, sợ hãi nói: "Đại nhân tha mạng, xin thứ cho tiểu lão nhi này lắm lời, đừng trách, đừng trách!" "Hừ!" Ma Lễ Hải hừ lạnh một tiếng, lúc này mới nhìn về phía Diệp Hàn.

Lúc này, đám thực khách im như ve sầu mùa đông, không một ai dám nói, tửu lâu lại rơi vào im lặng.

Thanh Lang Tứ Sát, hung danh lừng lẫy, đừng nói người bình thường ở trấn Thanh Thủy, ngay cả bộ lạc Lan Thủy cũng không dám đắc tội bốn vị đại thần này.

Bốn người một khi nổi giận, có thể dễ dàng đồ sát cả trấn Thanh Thủy nhỏ bé này.

Hung nhân như vậy, đối với những người có mặt, còn đáng sợ hơn cả Hà Thần.

"Tiểu tử!

Quỳ xuống dập đầu cho tam gia gia ba trăm cái, sau đó cút khỏi đây, ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nếu không, lão tử sẽ nghiền ngươi thành sợi, ném xuống Thông Thiên Hà cho yêu thú ăn." Ma Lễ Hải mang theo chút sát khí, ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp Hàn.

"Cút!" Diệp Hàn đặt chén trà xuống, lớn tiếng quát một câu, trong lòng đã cực kỳ không kiên nhẫn, đối với Ma Lễ Hải đã động sát niệm, nhưng che giấu rất sâu, không ai có mặt nhìn ra.

"Trời ơi… Tiểu tử này điên rồi!" "Mẹ kiếp!

Chương 628

Tiểu tử gan to bằng trời, lần này không ai cứu được hắn rồi.” “Xong rồi, chết chắc không nghi ngờ!” Tu sĩ trong tửu lâu, ai nấy đều dùng ánh mắt nhìn người chết nhìn Diệp Hàn.

Nghe lời của Diệp Hàn, bao gồm cả Ma Lễ Hải và bốn huynh đệ, ánh mắt đều trở nên âm trầm.

Trước đây, bất luận đi đến đâu, tu sĩ bình thường đều sợ họ như sợ cọp, vậy mà tên tiểu bạch kiểm nhìn có vẻ thanh tú này lại cứng rắn như vậy.

Tình huống này, bốn người lần đầu tiên gặp phải.

“Yo ho… Thật là một tên nhóc không biết điều, ta hỏi ngươi, có phải ngươi chưa nghe qua danh tiếng của tam gia không?” Dường như gặp phải chuyện gì thú vị, khuôn mặt âm trầm của Ma Lễ Hải đột nhiên cười lên, thong thả mở miệng.

“Cút!” Diệp Hàn hét giận một tiếng, tiếp theo tay áo cuốn một vòng, tạo ra một trận gió lốc đáng sợ, ném Ma Lễ Hải bay ra ngoài cửa sổ.

“Phùm…” Ma Lễ Hải lại không bị thương, chỉ chật vật cắm đầu xuống con suối nhỏ bên ngoài, uống mấy ngụm nước, bị sặc không nhẹ.

“Di?

Người này lợi hại thật.” “Ai vậy, không nhìn ra, người này cũng là cao thủ.” “Người này rất mạnh, có thể ném Ma Lễ Thọ ra ngoài, ít nhất cũng là võ giả cấp Đại Thánh.” “Mẹ kiếp!

Nhìn nhầm rồi, tiểu tử, à không!

Vị công tử này thật đáng sợ, thảo nào dám đối đầu với Thanh Lang Tứ Sát.” … Trong phút chốc, thực khách trong quán rượu đều trợn to mắt, không thể tin được nhìn Diệp Hàn.

“Lão tam!

Tiểu tử này tìm chết!” “Giết hắn!” “Hoa hoa hoa…” Hai bóng người lóe lên, lao về phía Diệp Hàn, người sau vẫn ngồi vững không động, tay áo liên tục vung lên.

“Phùm!

Phùm!” Hai người gặp phải vận mệnh tương tự, đều bị ném vào dòng suối ngoài cửa sổ.

Diệp Hàn không giết người, không phải không muốn giết người, mà là quán rượu nhỏ này và cảnh vật không tệ, hắn không muốn ở đây dính máu tanh, làm hỏng hứng uống rượu của mình.

“Hửm?

Cấp Đại Thánh?” Lão đại Ma Lễ Thanh đồng tử co rụt lại, trong mắt lóe lên một tia kiêng kỵ.

Vừa rồi lúc vào tửu quán, hắn đã nhìn thấu tu vi của Lôi Tử Vân, còn Diệp Hàn thì không để ý, hắn cho rằng đối phương chỉ là một tu sĩ Thánh cấp bình thường.

Ma Lễ Thanh càng nhìn càng kinh hãi, bởi vì, ngay cả bây giờ, Diệp Hàn nhìn vẫn giống như một tu sĩ Thánh cấp bình thường.

Tình huống như vậy hắn chưa từng gặp, khiến hắn vô cùng sợ hãi.

“Tiểu tử!

Ra đây một trận!” “Cút ra đây, chịu chết!” “Vương bát đản, tức chết tam gia gia rồi, tiểu bạch kiểm mau ra đây chịu chết.” Ba huynh

đệ bay lên trời, đứng trên chín tầng mây, lớn tiếng la hét với quán rượu nhỏ phía dưới.

Họ không vào quán rượu nhỏ, ở đó không gian quá nhỏ, không thể thi triển tay chân.

Khí tức cường đại lan ra, quán rượu nhỏ đều rung lên ong ong, đồng thời cũng kinh động người trong thị trấn nhỏ, mọi người đều nhìn lên trời.

"A a!" Diệp Hàn khẽ cười với Ma Lễ Thanh, nhấc chân nhảy ra ngoài cửa sổ, một bước lên không trung, đứng đối diện với ba người.

Ngay sau đó Lôi Tử Vân cũng theo bước chân của hắn, lên không trung, đứng sóng vai với Diệp Hàn.

Sau đó, Ma Lễ Hồng cũng một bước lên không trung, đến đối diện Diệp Hàn.

"Hoa lạp lạp…" 144.

Thực khách trong tửu lâu cũng rầm rộ chạy ra, đứng trên cây cầu đá bạch ngọc bên ngoài xem náo nhiệt.

"Trời ơi!

Hôm nay là ngày gì mà trấn Thanh Thủy chúng ta lại có nhiều cường giả như vậy!" "Trời ạ!

Kia không phải là Thanh Lang Tứ Sát sao." "Quái lạ, sắp đánh nhau à!" "Nam nữ thanh niên đối diện là ai vậy?

Gan lớn thật, dám đối địch với Thanh Lang Tứ Sát, không muốn sống nữa sao?" Hai bên đang đối đầu, trong chốc lát, cả thị trấn đều bị kinh động, không ít người nhận ra Thanh Lang Tứ Sát hung danh lừng lẫy.

"Thật đáng tiếc cho hai người trẻ tuổi này, còn trẻ như vậy đã

phải bỏ mạng dưới tay Thanh Lang Tứ Sát." "A a!

Hai người trẻ tuổi này cũng thật là, không có chuyện gì lại đi chọc giận Thanh Lang Tứ Sát làm gì." "Thật sự là Thanh Lang Tứ Sát, hai người trẻ tuổi này chết chắc rồi." … "Tiểu tử, ngươi là ai?

Báo danh đi, tam gia gia không giết kẻ vô danh!" Ma Lễ Hải sát khí lẫm liệt.

"Bớt nói nhảm đi, cùng lên cả đi!" Diệp Hàn một tay chắp sau lưng, thần sắc bình tĩnh, ngữ khí lớn đến kinh người, người của trấn Thanh Thủy nhỏ bé nghe xong không khỏi lè lưỡi.

Thanh Lang Tứ Sát, mỗi một người đều là nhân vật khủng bố có tiếng tăm lừng lẫy, bốn người liên hợp, có thể quét ngang thiên hạ. 145.

Chương 629

Người trẻ tuổi này vừa mở miệng đã muốn đồng thời nghênh chiến cả bốn người.

"Vừa rồi tam gia gia đại ý, mới trúng chiêu của ngươi, tên nhóc miệng còn hôi sữa, thật sự tưởng tam gia gia sợ ngươi chắc, nhận lấy cái chết cho ta." Ma Lễ Hải lập tức đại nộ, vừa nói vừa đạp không, một cú đấm hung hãn, đánh thẳng vào mặt Diệp Hàn, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Xung quanh thân hắn, nguyên khí cuồn cuộn, trên nắm đấm có ngọn lửa đỏ rực rỡ, trong đêm đen như một mặt trời đỏ.

"Xoẹt!" Diệp Hàn chân di chuyển, thân pháp như quỷ mị triển khai, mọi người chỉ thấy một tia sáng trắng lóe lên, tia sáng trắng đó đã đến gần Ma Lễ Hải.

"Bốp!" Tiếng tát tai vang lên, Ma Lễ Hải như bị sét đánh, thân thể như đạn pháo bắn ngược về phía sau, thế đi còn nhanh hơn lúc đến.

Mọi người có mặt định thần nhìn lại, bóng trắng đã biến mất, nhìn lại Diệp Hàn, hắn vẫn đứng tại chỗ, phảng phất người ra tay không phải là hắn.

"Thân pháp nhanh thật!" Lão đại Ma Lễ Thanh không nhịn được khóe mắt giật giật.

Trong số những người có mặt, cũng chỉ có hắn và Lôi Tử Vân, bắt được thân pháp của Diệp Hàn, nhưng người sau không hề di chuyển, sau khi ra tay lại quay về chỗ cũ.

Vì tốc độ quá nhanh, tạo cho người ta một loại ảo giác.

"Tiểu tử!

Lão tử muốn giết ngươi!" Ma Lễ gào thét quay về chỗ cũ, trên khuôn mặt đen nhẻm, xuất hiện một dấu tát đỏ chót, sưng tấy.

"Ầm!" Sau lưng hắn, một tôn pháp tướng trăm trượng bốc cháy ngọn lửa, ngưng tụ ra, nhấc chân muốn lao về phía Diệp Hàn, nhưng bị lão đại Ma Lễ Thanh ngăn lại: "Lão tam, đừng đi, tiểu tử này không đơn giản." "Cùng lên đi, các ngươi không phải là đối thủ của ta!" Diệp Hàn vẫn bình tĩnh mở miệng, trong mắt hắn, đã phán án tử hình cho Thanh Lang Tứ Sát, nhưng vì muốn xem Ngũ Hành Hợp Kích Thuật, nên chưa hạ sát thủ.

"Trời ơi, người trẻ tuổi này lợi hại thật!

Thanh Lang Tứ Sát lần này gặp phải đối thủ rồi!" "Đúng vậy!

Theo ta thấy, lần này huynh đệ bốn người bọn họ sắp gặp hạn rồi." "Hừ!

Các ngươi không biết bản lĩnh của Thanh Lang Tứ Sát đâu, nếu họ liên thủ.

Đừng nói người trẻ tuổi trước mắt, ngay cả trung cấp Đại Thánh cũng không dám cứng rắn đỡ." "Ầm!

Ầm!" Cùng lúc đó, lão nhị Ma Lễ Hồng và lão tứ Ma Lễ Hải cũng bùng nổ, sau lưng họ, lần lượt xuất hiện pháp tướng cao trăm trượng thuộc tính Thủy và thuộc tính Thổ.

"Giết!" Ba huynh đệ đồng thời hét lớn một tiếng, cùng nhau lao về phía Diệp Hàn.

"Ầm ầm ầm…" Ba loại nguyên lực thuộc tính khác nhau bùng nổ trên không, sức mạnh cuồng bạo, càn quét trời đất.

Ba loại năng lượng khác nhau, trên không hình thành một chiếc rìu khổng lồ, chém thẳng về phía Diệp Hàn.

“Khai!” Diệp Hàn tung người, tay áo vung lên, sau đó vung ra một dòng sông nguyên khí, tựa như thác nước treo ngang, đánh thẳng lên chín tầng trời.

“Phụt!” Năng lượng ngưng tụ của chiếc rìu đó như tre già măng mọc bị tan rã, tiếp theo là dòng sông nguyên khí khổng lồ, va chạm vào ba tôn pháp tướng.

“Ầm!” “Đằng đằng đằng…” Năng lượng đáng sợ khiến ba tôn pháp tướng lùi về phía sau mấy nghìn trượng, suýt nữa bị tan rã dưới một đòn.

“Thanh niên đáng sợ thật!” Ma Lễ Hải ba người đồng thời kinh hãi, vạn lần không ngờ, một đòn hợp lực của ba người, lại là một đòn toàn lực, lại bị một người trẻ tuổi vô danh dễ dàng đỡ được.

Kết quả như vậy, không chỉ ba huynh đệ không ngờ tới, những người của trấn Thanh Thủy cũng vô cùng kinh ngạc.

“Thanh niên mạnh thật!

Rốt cuộc là ai?

Chỉ bằng sức một mình, có thể trấn áp tam hung.” “Trời ạ!

Rõ ràng bạch y nhân mạnh hơn rất nhiều, ngay cả pháp tướng cũng chưa sử dụng mà!” “Thật là một người trẻ tuổi tuyệt thế, hôm nay chúng ta đã được mở mang tầm mắt!” Người của trấn Thanh Thủy phía dưới, không ai không kinh hãi nhìn Diệp Hàn.

“Cùng lên đi!

Các ngươi không phải là đối thủ của ta!

Đừng lãng phí thời gian nữa!” Trong đêm tối, Diệp Hàn lăng không đứng, mái tóc đen dài bay theo gió, áo trắng phần phật, không thể tả hết vẻ kinh diễm, tựa như một tôn chiến thần trẻ tuổi.

“Cùng động thủ, giết hắn!” “Ầm ầm!” Lão đại Ma Lễ Thanh cũng bùng nổ, sau lưng hắn, đồng thời xuất hiện hai tôn pháp tướng trăm trượng, lần lượt là thuộc tính Kim và thuộc tính Mộc.

Diệp Hàn thấy vậy khóe miệng cong lên, “So pháp tướng sao?

Ta cũng có!” “Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ầm!” Cùng lúc đó, khí thế của hắn xảy ra biến hóa kinh thiên động địa, sau lưng, đồng thời xuất hiện năm tôn pháp tướng, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đủ cả.

Chương 630

Năm tôn pháp tướng trăm trượng, đứng sau lưng Diệp Hàn, khí thế dời non lấp biển.

“Trời đất ơi!

Đó là gì, ta nhìn thấy gì vậy!” “Không thể tin được, không thể tin được,” “Ngũ Hành Pháp Tướng, không phải thật đâu, trên đời sao lại có người đáng sợ như vậy.” Cả thị trấn đều bị kinh ngạc đến ngẩn người, mắt sắp rớt ra ngoài.

“Không ổn rồi!

Đại ca, lần này gặp phải đối thủ cứng rồi!” “Mẹ kiếp, tam gia gia sao lại xui xẻo như vậy, Ngũ Hành đủ cả, là quỷ sao?” “Chết tiệt, huynh đệ bốn người chúng ta mới có thuộc tính, một mình hắn có năm loại thuộc tính, không thể nào!” Ma Lễ Thanh và huynh đệ bốn người, cũng trong khoảnh khắc này ngẩn người.

Ở Thanh Lang Bộ, tu sĩ sở hữu hai loại thuộc tính thánh đạo, có thể nói là trăm vạn người mới có một, được coi là thiên tài.

Tu sĩ sở hữu ba loại thuộc tính, gần như hiếm gặp, một trăm triệu người cũng chưa chắc có một, mỗi người đều là thiên tài tuyệt thế.

Người kiêm bốn loại thuộc tính, trăm năm chưa chắc xuất hiện một người, thuộc về nhân vật trong truyền thuyết.

Còn như Diệp Hàn, một người sở hữu năm loại thuộc tính, lại là Ngũ Hành đủ cả, dường như trong lịch sử Thanh Lang Bộ chưa từng xuất hiện.

“Không ổn rồi!

Tiểu tử này không phải người, mau sử dụng thủ đoạn mạnh

nhất.” Sau một lúc ngẩn người, người tỉnh táo lại đầu tiên là lão đại Ma Lễ Thanh.

“Ngũ Hành Huyết Ma Liên.” Huynh đệ bốn người tâm ý tương đồng, cùng nhau hét lớn một tiếng.

Năm tôn pháp tướng trăm trượng đồng thời vận chỉ bấm quyết.

Từng đạo pháp quyết nguyên khí huyền dị được đánh ra, hội tụ lại một chỗ, từ từ trên không trung hình thành một đóa hoa sen đẹp tuyệt trần.

Đài sen lớn bằng miệng chén, màu đỏ tươi, trên đài sen là một đóa hoa đang nở rộ.

Hoa có tổng cộng năm cánh, tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

Lần lượt có năm màu Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mỗi cánh hoa vừa hay đại diện cho một loại thuộc tính.

“Ong…” Đóa hoa sen nhỏ bé hình thành, trông không lớn, nhưng lại ẩn chứa uy lực kinh thiên không thể tưởng tượng.

“Một đòn lợi hại thật, thần thông hợp kích của Thanh Lang Tứ Sát, khủng bố không có giới hạn.” “A!

Đáng sợ quá, chúng ta mau lùi lại, đừng bị thương.” “Mau chạy, đừng đứng đó, Ngũ Hành Huyết Ma Liên là thần thông cấp Thánh Vương, nếu bùng nổ, cả thị trấn nhỏ của chúng ta sẽ không còn tồn tại.” Người trên thị trấn không còn bình tĩnh được nữa, có một bộ phận người kinh hãi thất sắc chạy ra ngoài thị trấn, có một bộ phận người thì bị dọa đến ngẩn người.

“Thần thông lợi hại thật!” Diệp Hàn tâm niệm vừa động, cũng đồng thời thấp giọng hét lên: “Pháp tướng!

Dung hợp…” “Ong ong ong…” Năm tôn pháp tướng ngay sau đó

di chuyển, năm tôn pháp tướng tay nắm tay, vây thành một vòng tròn.

Pháp tướng thuộc tính Mộc lóe lên, dung nhập vào pháp tướng thuộc tính Kim.

Sau đó, pháp tướng thuộc tính Thủy dung nhập, pháp tướng thuộc tính Hỏa dung nhập, pháp tướng thuộc tính Thổ dung nhập.

"Ầm ầm ầm…" Uy áp khủng bố bao trùm cả thị trấn, năm tôn pháp tướng dung hợp thành một, sau đó biến đổi, thân thể tăng trưởng gấp đôi, biến thành một tôn pháp tướng hai trăm trượng.

Khí thế của nó cũng đột nhiên tăng trưởng vô số lần.

"Đi!" Đánh ra pháp quyết cuối cùng, Ma Lễ Thanh hai tay đẩy về phía trước, đóa Ngũ Sắc Huyết Ma Liên xoay tròn, với tốc độ cao bắn về phía Diệp Hàn.

Tuyệt đẹp, đẹp đến cực điểm, đồng thời, mang theo uy năng thiên địa khủng bố, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Hàn.

"Xoẹt!" Diệp Hàn thần niệm vừa động, pháp tướng hai trăm trượng bước một bước, chắn trước mặt, cùng lúc đó, nắm chặt nắm đấm lớn như quả đồi nhỏ, đấm thẳng vào đóa hoa sen đang lao tới.

"Bùm!" Hai đòn tấn công va chạm trên không, một khối năng lượng khổng lồ đột nhiên nổ tung, năng lượng hung mãnh bá đạo, gần như xé rách chín tầng trời.

"Đằng đằng đằng…" Pháp tướng hai trăm trượng của Diệp Hàn lùi nhanh về phía sau, trong biển lửa, lùi ra ngoài mấy vạn trượng.

"Rắc rắc rắc…" Trên cánh tay của pháp tướng, xuất hiện từng vết nứt.

"Hửm?

Không thể nào!!" Thấy không phá vỡ được thân pháp tướng của Diệp Hàn, sắc mặt của bốn sư huynh đệ đột nhiên thay đổi, trong ấn tượng của họ, chiêu thần thông này là thần thông cấp Thánh Vương, một khi ra tay, tu sĩ trung cấp Đại Thánh cũng phải gặp kiếp.

Vậy mà, Diệp Hàn chỉ bằng thân pháp tướng, đã đỡ được đòn tấn công của họ.

Ngay sau đó suy nghĩ một chút, bốn người lập tức hiểu ra, thân pháp tướng của Diệp Hàn là Ngũ Hành đủ cả, kiên cố không thể phá vỡ.

Vì chưa từng chiến đấu với pháp tướng như vậy, khó tránh khỏi bị phòng ngự khủng bố của nó làm kinh ngạc.

"Thần thông hợp kích, cũng chỉ đến thế thôi!" Diệp Hàn bước một bước, bản tôn đã đến gần năm người, vung tay tung ra một đạo kiếm quang màu xanh, 'phốc phốc phốc'... năm cái đầu đẫm máu bay vút lên trời.

Năm tôn pháp tướng mất đi chủ nhân, ngay sau đó cũng theo đó nổ tung.

Chương 631

"Chết rồi, miểu sát!

Trời ơi!" "Thanh Lang Tứ Sát chết rồi, chết dưới tay một người trẻ tuổi như vậy." "Có ai biết hắn là ai không?

Rốt cuộc lai lịch thế nào?" "Chẳng lẽ là thiên tài của Thanh Lang Bộ?" "Không, Thanh Lang Bộ không có người trẻ tuổi lợi hại như vậy, ta nghĩ có thể là từ Quân Thiên Bộ." Chứng kiến Thanh Lang Tứ Sát bị Diệp Hàn một chiêu miểu sát, người của thị trấn quan sát không ai không chấn kinh.

Diệp Hàn thần sắc không đổi, thu toàn bộ công cụ trữ vật của bốn huynh đệ.

"Đi!" Sau đó, kéo Lôi Tử Vân biến mất trong đêm tối.

Thực lực bản thân của Thanh Lang Tứ Sát không tệ, cộng thêm thần thông hợp kích đó, mới có vốn liếng tung hoành Thanh Lang Bộ, đáng tiếc, họ đã gặp phải Diệp Hàn.

Diệp Hàn là người thế nào, lúc còn là cao cấp Thánh nhân, đã nghịch sát tu sĩ Đại Thánh cảnh giới như chặt dưa thái rau, huống hồ hiện tại đã tấn cấp Đại Thánh cảnh.

Diệp Hàn và Lôi Tử Vân không rời khỏi thị trấn quá xa, tùy tiện tìm một sơn động ở lại.

Lấy ra không gian trữ vật của mấy người, Diệp Hàn tìm thấy trong đó 50 vạn Nguyên Lực Châu, sau đó không có gì đáng tiền nữa.

Nhưng vũ khí của bốn người đều là cao cấp Đại Thánh binh, có thể đổi được một ít Nguyên Lực Châu.

"Di?" "Ngũ Hành Huyết Ma Liên!" Trong tay Diệp Hàn, xuất hiện

một tấm da thú màu xanh trắng xen kẽ, da thú có phần cũ nát, ghi lại một đoạn văn tự, chỉ vỏn vẹn mấy trăm chữ.

Nhìn kỹ, chính là tâm pháp khẩu quyết của thần thông cấp Thánh Vương, Ngũ Hành Huyết Ma Liên.

Ngũ Hành Huyết Ma Liên chỉ có một chiêu, học tập thần thông này có quá nhiều hạn chế, trong tình huống bình thường, phải có năm tu sĩ thuộc tính lần lượt là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, đồng thời, giữa năm người không thể có ngăn cách.

Ngoài ra, cảnh giới của năm người cũng phải ở cùng một cấp bậc.

Cần một lượng lớn thời gian rèn luyện, phối hợp, mới có thể phát huy được uy lực của chiêu thần thông này.

Vì những điều kiện hạn chế này, người bình thường có được thần thông này cũng không thể sử dụng.

Nhưng Thanh Lang Tứ Sát lại là một ngoại lệ, tuy chỉ có bốn người, nhưng Ngũ Hành đủ cả, đồng thời lại là huynh đệ sinh tư, tâm niệm cũng tương thông, mới khiến họ phát huy được tác dụng của bộ thần thông này.

Cũng chính một chiêu thần thông này đã tạo nên uy danh lừng lẫy của bốn huynh đệ.

"Ngũ Hành Huyết Ma Liên, thần thông cấp Thánh Vương, Diệp lang, bốn huynh đệ này thật may mắn, không biết từ đâu có được thần thông khủng bố như vậy?" Ánh mắt của Lôi Tử Vân cũng đặt trên tấm da thú đó.

Thần thông vốn đã khó có được, thần thông hợp kích cấp Thánh Vương lại càng hiếm có hơn.

Nói về Bát Bộ, lớn như vậy mà ngay cả một loại thần thông đơn nhất cũng không tìm được.

“Quả thực không tệ!” Diệp Hàn khẽ cười, nhận lấy tấm da thú màu xanh trắng, suy nghĩ hồi lâu, mới từ từ ngẩng đầu, sau đó thu lại tấm da thú.

“Diệp lang, huynh thân kiêm thuộc tính ngũ hành, tu luyện một thức thần thông này, Ngũ Hành Huyết Ma Liên quả thực là được tạo ra riêng cho huynh.” Thấy Diệp Hàn thu lại tấm da thú, Lôi Tử Vân nhíu mày, nhắc nhở một câu.

“Tử Vân!” “Hả?” “He he!

Nhìn này?” Diệp Hàn toe toét cười, ngay sau đó mười ngón tay nhanh chóng bấm quyết, từng đạo pháp quyết huyền dị được đánh ra, không khí trước mặt gợn sóng.

Một đóa đài sen màu xanh, từ từ hiện ra, trên đài sen lớn bằng miệng chén, từ từ nở ra năm đóa hoa tuyệt đẹp.

“Diệp… Diệp lang, huynh…!” Nhìn đóa hoa tuyệt đẹp trước mắt, Lôi Tử Vân há to miệng anh đào.

Đài sen mà Diệp Hàn đánh ra, về hình thái gần như giống hệt với Huyết Ma Liên của Thanh Lang Tứ Sát.

Điểm khác biệt là, đài sen của Thanh Lang Tứ Sát màu huyết hồng, đài sen của Diệp Hàn màu xanh.

So với cái trước, cái sau thiếu đi vài phần hung sát chi khí, nhưng lại nhiều hơn vài phần tiên linh chi khí.

Lôi Tử Vân bề ngoài không hiểu, nhưng nội tâm lại dậy sóng kinh thiên, vội vàng nói: “Đài sen màu xanh, Diệp lang, huynh đã luyện thành một thức thần thông này rồi sao?” “Đúng vậy!” Diệp Hàn gật đầu, thầm nghĩ: Ngũ Hành Huyết Ma Liên, không biết do ai sáng tạo, nhưng người sáng tạo ra thần thông này chắc chắn là kẻ hung tà.

Nàng không biết rằng, bản tính của bốn huynh đệ không xấu,

nhưng vì tu luyện thần thông tà ác, tâm trí bị ảnh hưởng, nên mới trở thành những kẻ hung ác.

Diệp Hàn ngay lúc nhận được thần thông, đã nhìn ra được nhược điểm của bộ thần thông này, vì vậy không tu luyện trực tiếp, mà dựa theo pháp quyết của thần thông này, sắp xếp lại, ngộ ra một bộ thần thông thích hợp cho mình.

Đương nhiên, có thể làm được bước này, không chỉ vì Diệp Hàn có thiên tư tuyệt đỉnh, mà chủ yếu là vì hắn thân kiêm thuộc tính ngũ hành, đối với đặc tính của ngũ hành vô cùng hiểu rõ.

Một pháp thông, vạn pháp thông, có những công pháp vô cùng khó luyện, cần mấy năm thậm chí mấy chục năm mới có thể học được một loại công pháp.

Đó là vì, người tu luyện không nắm vững được yếu lĩnh và tinh túy của công pháp.

Một khi nắm bắt được tinh túy của nó, lĩnh ngộ công pháp cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

"Thật sự luyện thành rồi?" Tâm trạng của Lôi Tử Vân không thể hình dung, nàng biết Diệp Hàn thiên tư hơn người, nhưng có thể trong nháy mắt lĩnh ngộ một chúng thần thông, theo nàng thấy, là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.

Bởi vì thần thông, so với kỹ pháp công kích bình thường, việc lĩnh ngộ gian nan gấp mười.

Huống hồ, Diệp Hàn không chỉ trong nháy mắt lĩnh ngộ được thần thông, mà dường như còn cải tiến công pháp.

Chương 632

Khiến thần thông Ngũ Hành Huyết Ma Liên có sự thay đổi về bản chất, đó mới là điều không thể tin được nhất.

"Thử xem là biết ngay thôi!" "Đi!" Diệp Hàn mỉm cười, tiếp theo búng ngón tay một cái, đài sen tuyệt đẹp xoay tròn với tốc độ cao, từ cửa sơn động bắn ra ngoài.

Trong đêm tối vẽ ra một đường cong đẹp mắt, cuối cùng va chạm vào một quả đồi nhỏ.

"Bùm!" 146.

Năng lượng ngũ sắc nổ tung, sức mạnh khủng bố khiến quả đồi nhỏ trực tiếp nát vụn, những tảng đá khổng lồ dọc theo sườn núi rầm rộ lăn xuống.

Trong chốc lát núi rung đất chuyển, đất đá bay tứ tung.

Dù ở trong sơn động, Lôi Tử Vân cũng cảm nhận được ngọn núi đang khẽ rung chuyển.

Bất luận là kỹ pháp công kích hay thần thông, bản tôn và thân pháp tướng đều có thể thi triển.

Đối với tu sĩ bình thường, chiến đấu lực của pháp tướng mạnh hơn bản tôn, nên Thanh Lang Tứ Sát khi phát động tấn công, đều sử dụng pháp tướng tấn công.

Tình huống của Diệp Hàn lại hoàn toàn ngược lại, hắn sở hữu quá nhiều thuộc tính, mạnh hơn rất nhiều so với thân pháp tướng đơn nhất, nên, thần thông mà bản tôn Diệp Hàn thi triển, mạnh hơn bản tôn.

Trừ phi, hiện tại hắn ngưng tụ ra 81 tôn pháp tướng, 81 tôn pháp

tướng đồng thời phát động tấn công, mới mạnh hơn bản tôn tấn công.

Còn một điểm quan trọng, pháp tướng bình thường bị phá vỡ, sẽ tiêu hao toàn bộ nguyên khí, và làm tổn thương bản tôn.

Nhưng Diệp Hàn thì không, chính vì pháp tướng đông đảo, một tôn pháp tướng bị phá vỡ, đối với hắn gần như không có ảnh hưởng.

"Thần thông mạnh thật!" Lôi Tử Vân động dung, một chiêu tấn công mà Diệp Hàn phát ra, mạnh hơn bốn huynh đệ kia mấy lần.

Nàng đột nhiên cảm thấy, đài sen màu xanh mà Diệp Hàn ngưng tụ ra, mới là phương pháp tu luyện chính thống của Ngũ Hành Huyết Ma Liên.

"Không tệ!

Đài sen màu xanh, sau này gọi là Ngũ Hành Thanh Liên đi!" Diệp Hàn mím môi cười, đặt cho bộ thần thông này một cái tên mới, không còn lệ khí, lại dùng hai chữ "huyết ma", rõ ràng không phù hợp với bản thân thần thông.

"Ngũ Hành Thanh Liên, cạc cạc cạc… Thú vị thật!" "He he!

Chuyện thú vị hơn còn ở phía sau cơ?" "A!

Chuyện thú vị hơn?

Công pháp huyết ma gì đó, ta thấy không lợi hại lắm!" "Không, ta thấy, công pháp huyết ma, hai chúng ta cùng tu luyện, càng thích hợp hơn!" "Ghét thật, công phu gì mà ma công, ta không muốn luyện đâu!" "Vậy không được, đây là ta khó khăn lắm mới có được, là nữ nhân của ta, sao có thể không luyện chứ?" "Không muốn đâu…" Trong sơn động tối đen, một luồng khí tức huyền diệu tràn ra, gió nhẹ thổi sóng, tan thành ngàn sao trên trời.

Một đêm… trằn trọc khó ngủ!

Trong sơn động buổi sớm mai.

Diệp Hàn mở mắt, những tia nắng len lỏi vào sơn động, chiếu lên ngũ quan tinh xảo của mỹ nhân, làn da của nàng trắng hồng, như măng non sau mưa xuân, trở nên óng ả và bóng mượt hơn.

Hàng mi dài cong vút tự nhiên, khẽ rung động, đôi mắt tuyệt mỹ, như được điêu khắc mà thành.

"Tử Vân?

Nàng tỉnh rồi sao?" Diệp Hàn khẽ gọi một tiếng, hàng mi đen dài rung động càng lợi hại hơn, nhưng không mở mắt.

Thân thể diệu kỳ xoay người, quay lưng về phía Diệp Hàn, trong mái tóc đen, đôi tai nhỏ nhắn lặng lẽ nhuốm một màu hồng.

"Không ổn rồi, sắp đến lúc tế Hà Thần…" Phía sau trấn Thanh Thủy, bên bờ sông Thông Thiên.

Lúc này, một buổi lễ tế tự long trọng đang được cử hành, tất cả người dân trong trấn Thanh Thủy đều có mặt.

Bên bờ sông Thông Thiên, một giàn tế sặc sỡ được dựng lên, khói hương nghi ngút.

Một chiếc bàn dài màu đỏ được đặt cách bờ sông không xa, trên đó bày đủ thứ, các loại thịt và hoa quả không thiếu thứ gì.

Chính giữa bàn là một chiếc đầu heo to tướng, trước đầu heo có một lư hương cắm đầy nhang, người dân trong trấn liên tục tiến lên dâng hương.

Người chủ trì tế lễ là một lão giả tuổi cổ lai hy nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn.

Lão cầm trong tay một số giấy phù văn lộn xộn, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Ông nội Hà Thần, năm nay chúng con lại đến tế bái ngài, hy vọng ngài trên trời có linh, phù hộ cho sông Thanh Thủy đời đời bình an, năm năm an lành.” “Xin ông nội Hà Thần phù hộ.” “Xin ông nội Hà Thần phù hộ.” “Xin ông nội Hà Thần phù hộ!” Những người lên dâng hương đều thành kính cầu nguyện.

Lúc này, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Ở khu vực nước cạn ven sông, có một chiếc bè gỗ, trên bè là hai đứa trẻ sơ sinh vẫn còn trong tã lót.

Bốn năm gã đàn ông lực lưỡng, vẻ mặt kinh hãi đứng gác bên cạnh bè.

“Oa ~~oa ~~oa ~~” Hai đứa trẻ khóc thảm thiết, có lẽ vì đã rời vòng tay mẹ quá lâu, hoặc có lẽ… cũng cảm nhận được số phận của mình.

Chương 633

“Không ~~~ con của tôi, con của tôi!” “Yêu ma trời đánh, chết không yên lành!” “Ông nội Hà Thần, xin ngài mở lòng khoan dung, tha cho con của tôi đi!” “Mau buông tôi ra, buông ra, tôi muốn con của tôi.” “Cứu người!

Mau cứu người!

Đừng tế con của tôi, có giết thì giết tôi đi!” Trong đám đông, hai cặp vợ chồng trẻ đang giãy giụa, gào thét đến xé lòng và khóc lóc thảm thương.

Tuy nhiên, mọi sự giãy giụa đều vô ích, họ bị hàng chục người dân khỏe mạnh giữ chặt.

Cảnh tượng hỗn loạn tột cùng.

Đúng lúc này, ào ào ~~~ giữa sông Thông Thiên nổi lên sóng lớn ngập trời, tạo thành một xoáy nước khổng lồ. 147.

Vù vù ~~~ Xoáy nước khổng lồ tạo thành một bức tường nước cao mười trượng cuồn cuộn ập về phía mọi người, mắt thấy sắp nhấn chìm nơi này.

Tiếp đó, một cảnh tượng kỳ dị xảy ra, bức tường nước đến gần chiếc bè tre chở hai đứa trẻ thì lại dừng lại giữa không trung.

“Gào gừ ~~~” Từ sâu trong sông Thông Thiên truyền đến một tiếng gầm dài, âm thanh như rắn như trăn, đáng sợ kinh người.

“Không xong rồi!

Ông nội Hà Thần nổi giận rồi, mấy người các ngươi, mau dẫn họ đi!” Lão giả cổ lai hy đang cử hành tế lễ sắc mặt đại biến, vội vàng xua tay với đám đông.

“Ông nội Hà Thần tha mạng!” “Ông nội Hà Thần tha tội!” “Ông nội Hà Thần…” Trong phút chốc, hàng trăm người dân đồng loạt quỳ xuống, dập đầu lia lịa về phía sông Thông Thiên.

Trong lòng ai nấy đều tràn ngập nỗi sợ hãi.

Ở phía bên kia, hàng chục người dân khỏe mạnh cũng phản ứng lại, lôi hai cặp vợ chồng trẻ đi về phía thị trấn.

“Không!

Buông tôi ra, tôi phải cứu con tôi!” “Cầu xin các người, buông tôi ra, cho tôi nhìn con lần cuối!” “Cầu xin…” Hai cặp vợ chồng khóc lóc thảm thiết, ánh mắt dán chặt vào những đứa trẻ sơ sinh trên chiếc bè tre dưới bức tường nước.

“Oa ~~oa ~~oa ~~” Dường như cảm nhận được tiếng gọi của cha mẹ, hai đứa trẻ lại khóc lớn, tiếng khóc yếu ớt bị những con sóng dữ dội vô tình che lấp.

Rào rào rào ~~~ Đợi đến khi hai cặp vợ chồng bị kéo đi xa, bức tường nước mới từ từ rút lui, mặt sông rộng lớn lại trở về yên tĩnh.

“Ông nội Hà Thần đã khai ân!” “Tốt quá rồi, thủy triều đã rút.

Ông nội Hà Thần hiển linh rồi!” “Ông nội Hà Thần…” Hàng trăm người dân không ngừng dập đầu, một lúc lâu sau mới lần lượt đứng dậy.

Buổi lễ tế tự lại tiếp tục… Trong tầng mây trên chín tầng trời, Diệp Hàn và Lôi Tử Vân chứng kiến cảnh tượng này, sắc mặt đều không tốt.

Những người dân đó rõ ràng biết Hà Thần là yêu thú, nhưng lại không dám chống lại ý muốn của nó.

Bởi vì, không ai có thể thu phục được con yêu sông này, nên họ

chỉ có thể chọn cách thần phục.

Quy tắc của thế giới này là vậy, kẻ mạnh được người đời kính trọng, kẻ yếu chỉ có thể sống nhờ hơi thở của người khác.

"Hừ!

Con súc sinh này thật đáng ghét, Diệp lang, chàng nhất định phải giết nó!" Lôi Tử Vân nghiến răng nói.

"Yên tâm đi!

Nó không sống qua hôm nay đâu!" Diệp Hàn vỗ vai Lôi Tử Vân, nhưng không ra tay ngay lập tức.

Khí tức của con yêu sông vừa rồi chỉ thoáng qua, Diệp Hàn không nắm bắt được, vì vậy không thể ra tay, chỉ có thể đợi nó lộ diện mới dễ hành động.

Đúng lúc này, từ phía trấn Thanh Thủy có hai người đi tới.

Người đi trước là một người đàn ông trung niên hơi mập, ăn mặc sang trọng, vội vã chạy về phía này.

Theo sau là một cô gái tuổi đôi mươi, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, so với Lôi Tử Vân cũng không thua kém bao nhiêu.

So với người đàn ông trung niên vội vã, cô gái trông có vẻ thong dong hơn, đôi mắt đẹp nhìn quanh, trong ánh mắt long lanh toát lên một vẻ linh khí khó tả.

"Mọi người mau nhìn kìa, là trấn trưởng." "Đúng là trấn trưởng, bây giờ mới tới, buổi lễ tế tự sắp kết thúc rồi, không biết làm sao nữa, không sợ ông nội Hà Thần trách tội sao!" "Các người không biết à, nghe nói trấn trưởng đã mời được cao nhân, muốn thu phục ông nội Hà Thần!" "Cái gì?!

Trấn trưởng điên rồi sao?

Làm sao có thể có người chiến thắng được Hà Thần.” “Cao nhân, đâu có cao nhân nào, không lẽ là cô nương kia?” Nhất thời, đám đông chỉ trỏ bàn tán về người đàn ông trung niên đang chạy tới từ xa.

“Ha ha ha ~~ Mọi người sau này không cần lo lắng về con yêu sông nữa, tôi đã mời được đại nhân của Quân Thiên Bộ, có thể giúp chúng ta thu phục nó!” Trấn trưởng từ xa vẫy tay với mọi người, vừa chạy vừa thở hổn hển.

“Mau dừng lại, mau dừng lại, đại nhân đã đến rồi, có thể thu phục U Minh Huyền Xà, không cần tế Hà Thần nữa.

Mọi người đừng sợ, vị đại nhân này không phải người thường, là cường giả của Quân Thiên Bộ, chúng ta nhất định phải tin tưởng.” Trấn trưởng vừa chạy vừa thở hổn hển, lớn tiếng kêu gọi mọi người.

Chương 634

"Nghịch tử!

Đúng là điên rồi, mau quỳ xuống, cầu xin ông nội Hà Thần tha tội!" Lão giả cổ lai hy sắc mặt dữ tợn, hung hăng chỉ tay mắng trấn trưởng.

Đồng thời miệng không ngừng lẩm bẩm: "Ông nội Hà Thần tha tội, nghịch tử nói năng hồ đồ, ngài đừng nghe nó nói bậy." Trấn trưởng sốt ruột, lớn tiếng nói: "Tộc lão, là thật đó, vị đại nhân này là người của Quân Thiên Bộ, nhất định có thể thu phục được yêu sông, ngài nhất định phải tin tưởng đại nhân, đại nhân à!

Ngài mau nói một câu đi!" Nói đến cuối cùng, ông vội vàng chắp tay hành lễ với cô gái tuổi đôi mươi.

Cô gái lúc này mới phản ứng lại, nhìn về phía lão giả, ra vẻ bề trên nói: "Này lão già, bản cô nương tên Hứa Thiên Thiên, đến từ Quân Thiên Bộ.

Hôm nay đặc biệt đến giúp các người diệt trừ con yêu xà, từ nay về sau, các người không cần phải lo lắng về nó nữa." "Quân Thiên Bộ, người của Quân Thiên Bộ, tốt quá rồi, nếu là đại nhân của Quân Thiên Bộ, chắc chắn có thể thu phục ông nội Hà Thần." "Cô nương này còn trẻ như vậy, có đáng tin không?" "Ai mà biết được chứ?

Lỡ như không phải là đối thủ của ông nội Hà Thần, ông nội Hà Thần nổi giận thì chúng ta thật sự tiêu đời rồi!" "Có nên để cô ấy ra tay không?" Trong phút chốc, mọi người bàn tán xôn xao, không ai biết có nên để cô gái này ra tay đối phó với yêu sông hay không.

Lão giả cổ lai hy hừ lạnh một tiếng, rồi lớn tiếng nói: "Hừ!

Tuổi còn nhỏ mà đã ăn nói ngông cuồng, ai cần ngươi giúp chứ, chỗ chúng ta vẫn đang rất tốt, có ông nội Hà Thần phù hộ, mưa thuận gió hòa, mau đi đi, rời khỏi đây." Hứa Thiên Thiên nghe vậy sắc mặt lạnh đi, quát: "Này!

Lão già này sao lại vô lý thế!

Bản cô nương giúp các người tiêu diệt yêu sông, ngươi không nghe thì thôi lại còn la lối om sòm ở đây." "Câm miệng!

Đừng có nói bậy, con nhãi ranh này gan to thật, Hà Thần sẽ không tha cho ngươi đâu!" Lão giả cổ lai hy mặt đầy kinh hãi, nghiêm giọng hét lớn.

Không biết là do sợ hãi hay tức giận, râu tóc của lão run lên bần bật, thân hình còng queo lại càng run rẩy dữ dội hơn.

Lão đã sống mấy trăm năm, từ nhỏ lớn lên ở trấn Thanh Thủy, nỗi kinh hoàng về yêu sông luôn là cơn ác mộng trong lòng lão.

Trong mắt lão, không ai có thể chống lại được yêu sông.

Vô số năm qua, không biết bao nhiêu người đã đến trừ yêu, hoặc là bị Hà Thần ăn thịt, hoặc là bị Hà Thần đánh trọng thương bỏ chạy.

Chưa từng có ai chiếm được thế thượng phong trước Hà Thần, ý niệm Hà Thần là vô địch đã ăn sâu bén rễ trong lòng lão, tạo nên sự cố chấp của lão.

Đương nhiên, với tư cách là Đại tế ti của Hà Thần, lão có một cảm giác sứ mệnh, cho rằng mình là người hầu của Hà Thần, không cho phép ai xúc phạm Hà Thần.

"Tộc lão!

Vị đại nhân này là người của Quân Thiên Bộ, cứ để cô ấy thử xem!

Biết đâu thật sự có thể thu phục được yêu sông!" "Đúng vậy!

Đúng vậy!

Khó khăn lắm mới có một người của Quân Thiên Bộ đến, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, bỏ lỡ lần này sẽ không có lần sau, tộc lão, ngài phải suy nghĩ kỹ!" "Tôi cũng thấy, nên để cô ấy thử xem, tôi chịu đủ rồi, không bao giờ cúng tế cho Hà Thần nữa." "Đúng!

Tộc lão, liều mạng thử một lần, biết đâu có thể giành được một tia hy vọng sống, cho dù chết tôi cũng cam lòng!" Một số thanh niên trong trấn lần lượt lên tiếng.

"Câm miệng!" Lão giả cổ lai hy nổi giận: "Bọn nhãi ranh các ngươi biết cái gì, xúc phạm Hà Thần là sẽ bị trời phạt đó." Đại tế ti rõ ràng có uy tín, vừa nổi giận, đám thanh niên kia sợ hãi không dám nói nữa.

"Hừ!

Lão già này!

Dù ngươi có muốn hay không, bản cô nương hôm nay sẽ cho ngươi thấy, ta thu phục con yêu sông này như thế nào." 148.

Hứa Thiên Thiên quát khẽ một tiếng rồi nhảy lên không trung, bay về phía trung tâm sông Thông Thiên.

"Súc sinh!

Cút ra đây cho ta!" Hứa Thiên Thiên đứng trên mặt sông cuồn cuộn, lớn tiếng quát xuống dưới!

"Ông nội Hà Thần tha tội!

Ông nội Hà Thần tha tội!" Đại tế ti miệng lẩm bẩm, liên tục dập đầu về phía mặt sông.

Cũng có gần một nửa số người, học theo dáng vẻ của lão quỳ

xuống, miệng không ngừng cầu nguyện!

Còn một bộ phận người thì đứng từ xa nhìn mặt sông, giữ thái độ quan sát.

"Tu sĩ Đại Thánh cấp, thật lợi hại, tuổi còn trẻ như vậy đã có thể đột phá cảnh giới Đại Thánh, không hổ là đại nhân của Quân Thiên Bộ." "Liệu có thể thu phục Hà Thần không?" "Nhất định có thể, Quân Thiên Bộ là lần đầu tiên có người đến thu phục yêu sông!" "Ai ~~ hy vọng là vậy, ta thấy hy vọng không lớn, bao năm nay, biết bao cường giả đến thu phục ông nội Hà Thần, kết quả cuối cùng thì sao?

Chẳng phải đều bị ông nội Hà Thần ăn thịt sao." "Nói cũng đúng, ta thấy cô nương này cũng khó mà thoát được số phận bị ăn thịt." Thấy Hứa Thiên Thiên hét lớn trên mặt sông, người trên bờ bàn tán xôn xao, nói gì cũng có.

Lúc này trên mặt sông lại yên tĩnh đến đáng sợ, dường như ngay cả nước sông cũng ngừng chảy, biến thành một vũng nước tù không động.

Cảnh tượng kỳ dị này, ngay cả người trên bờ cũng nhận ra sự bất thường, ai nấy đều im lặng không nói.

"Con sâu bọ đáng chết, không phải ngươi lợi hại lắm sao, sao thế, bản cô nương đến rồi, ngược lại sợ hãi trốn đi rồi à?" "Loài sâu bọ hạ đẳng như ngươi, cũng xứng tự xưng là Hà Thần, ta phi!

Chương 635

Đồ nhát gan!" Hứa Thiên Thiên lớn tiếng khiêu chiến.

Tình hình càng lúc càng kỳ dị, không một gợn gió, mặt sông phẳng lặng cũng không một gợn sóng, phảng phất như có thứ gì đó kinh khủng đang âm thầm hình thành.

"Ông nội Hà Thần nổi giận rồi, ông nội Hà Thần nổi giận rồi, cô nương to gan, ngươi đã phạm phải thiên uy, ông nội Hà Thần sẽ trừng phạt ngươi…" Trên bờ, Đại tế ti tuổi cổ lai hy, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Đương nhiên, lão cũng nhận ra sự bất thường trên mặt sông, nơi đây trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Giữa đất trời, chỉ còn lại giọng nói của Hứa Thiên Thiên từ xa vọng lại.

"Súc sinh, cút ra đây cho bản cô nương…" "Ong ~~~" Không ai phát hiện, phía sau lưng Hứa Thiên Thiên, đột nhiên xuất hiện một xoáy nước, lúc đầu chỉ bằng nắm đấm, sau đó càng lúc càng lớn, sau ba hơi thở, xoáy nước đã to bằng miệng thùng, rồi to bằng cối xay, rồi sau đó, rồi sau đó… Xoáy nước mở rộng đến khoảng ba trượng, trong quá trình này, ngoài Diệp Hàn và Lôi Tử Vân trong biển mây, những người khác đều không phát hiện ra xoáy nước đó.

"U Minh Huyền Xà sắp ra rồi!" cô khẽ nói.

"Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, đồng thời cũng chăm chú quan sát xoáy nước khổng lồ, nhưng không có biểu hiện gì.

Rào rào rào ~~~ Bất chợt, một vật khổng lồ màu đen từ trong xoáy nước lao ra, như ma long xuất uyên.

U Minh Huyền Xà, to lớn vô cùng, chỉ riêng cái đầu đã lớn bằng mấy chục trượng, lớp da đen kịt phủ đầy vảy nhỏ, sau gáy có một hàng gai ngược, mỗi chiếc gai như móc câu bằng thép đen, dữ tợn đáng sợ.

Một đôi mắt đỏ rực, to hơn cối xay mấy lần, tỏa ra hung quang rợn người.

"Gào gừ ~~~" Cái miệng lớn như chậu máu mở ra, trong khoang miệng là những chiếc răng sắc nhọn, tỏa ra khí tức rợn người.

Tốc độ của U Minh Huyền Xà cực nhanh, một ngụm liền nuốt chửng thân hình mảnh khảnh của Hứa Thiên Thiên.

"Cẩn thận!" Trên không trung, Lôi Tử Vân lớn tiếng nhắc nhở.

"Cẩn thận!

Mau chạy…" Bên bờ, cũng có người kinh hãi kêu lên, nhưng lời nhắc nhở của họ đều đã muộn, Hứa Thiên Thiên vẫn bị cái miệng khổng lồ nuốt chửng.

"Lôi Đình Vạn Quân!" Một tiếng hét giòn tan, vang lên trong khoang miệng của U Minh Huyền Xà.

Rắc ~~~ U Minh Huyền Xà như bị sét đánh, vội vàng mở miệng lớn, sức mạnh sấm sét vô tận từ trong miệng con rắn khổng lồ phun ra, nhất thời sấm chớp rền vang, rắn bạc cuồng vũ.

Cùng lúc đó, một bóng hình mảnh mai từ trong miệng U Minh Huyền Xà nhảy ra.

Ánh chớp tan hết, trong miệng U Minh Huyền Xà đã máu thịt be bét.

"Phì phì phì ~~ hôi chết bản cô nương!" Hứa Thiên Thiên y phục tung bay, có chút chật vật, nhưng bản thân lại không hề hấn gì.

“Oa a ~~ đại nhân lợi hại quá, nhìn kìa, yêu sông bị thương rồi, yêu sông bị thương rồi.” “Thắng rồi, cuối cùng cũng có người đánh bại được yêu sông.” “Không hổ là đại nhân vật của bộ lạc Quân Thiên, quá mạnh.” “” “Gào gừ ~~ gào gừ ~~” “Gào gừ ~~ gào gừ ~~” U Minh Huyền Xà nổi giận, gầm lên một tiếng, như rồng giận ra biển, thân thể dài mấy trăm trượng từ dưới nước nhảy lên, thân hình đen kịt như một cây roi khổng lồ của trời đất.

Trong chớp mắt, nước sông cuộn lên sóng lớn ngập trời, cảnh tượng kinh khủng!

Vút ~~ Đuôi con rắn khổng lồ đột nhiên quật ngang, kéo theo ngàn lớp sóng nước, như một cây roi thép khổng lồ, quét ngang mặt nước về phía Hứa Thiên Thiên.

Trước mặt nó, thân hình mảnh mai của Hứa Thiên Thiên trông thật nhỏ bé.

Ầm ~~~ Hứa Thiên Thiên hiên ngang không sợ, khí thế của cô không ngừng tăng lên, sau lưng cô đồng thời xuất hiện hai tôn pháp tướng cao trăm trượng.

Một tôn sấm sét lấp lánh, một tôn sóng nước lăn tăn.

Từ pháp tướng có thể dễ dàng nhận ra, Hứa Thiên Thiên là tu sĩ Thánh đạo song thuộc tính lôi và thủy.

“Thần thông Pháp tướng, Thủy Lôi Thúc Phược!” Hứa Thiên Thiên thần niệm khẽ động, hai tôn pháp tướng đồng thời bắt quyết, mỗi tôn đánh ra một pháp quyết khác nhau.

Một dải lụa màu nước hiện ra, trên bề mặt dải lụa phủ một lớp phù hiệu sấm sét kỳ dị.

“Đi!” Hứa Thiên Thiên vung tay, dải lụa màu nước lướt trên mặt nước bắn ra, linh động vô cùng, như một con rắn lượn, trong nháy

mắt đã quấn chặt lấy thân U Minh Huyền Xà.

Sau khi bị trói buộc, U Minh Huyền Xà ra sức giãy giụa, nhưng dải lụa màu nước lại vô cùng bền chắc, siết chặt lấy thân thể nó, khiến nó không thể tấn công.

"Thần thông thật lợi hại!" Hai người Diệp Hàn đang quan sát trận chiến trong biển mây không khỏi thầm khen, không ngờ cô gái trẻ tuổi này lại có thần thông bên mình.

Chiêu thần thông đó của cô không quá mạnh, nhưng lại có thể trói buộc được U Minh Huyền Xà.

Thần thông như vậy tuyệt đối đáng sợ, khi hai bên giao chiến, một chút sơ sẩy cũng có thể quyết định thắng bại.

Huống chi là bị trói buộc trực tiếp như thế này, trong tình huống này, nếu U Minh Huyền Xà không thể nhanh chóng thoát ra, chắc chắn sẽ không chống đỡ được bao lâu.

"Gào gừ ~~ gào gừ ~~" Ý thức được nguy hiểm, U Minh Huyền Xà lao đầu xuống nước, nhưng nửa thân sau lại bị quấn chặt, không thể chìm xuống.

"Hừ!" Hứa Thiên Thiên khẽ hừ một tiếng, một tay hư không nắm lấy đầu kia của dải lụa, nhẹ nhàng giật một cái, rào rào rào ~~ thân thể khổng lồ của U Minh Huyền Xà bị kéo thẳng lên khỏi mặt nước.

Ầm ầm ầm ~~~ Hai tôn pháp tướng ra tay, không ngừng tấn công thân thể U Minh Huyền Xà, khiến nó kêu lên thảm thiết, từng mảng vảy lớn rơi lả tả.

"Gào gừ ~~~" U Minh Huyền Xà hét dài một tiếng, đột nhiên mở cái miệng khổng lồ, hít mạnh một hơi vào nước sông, vô tận nước sông bị hút vào bụng.

Chương 636

Cùng với nước sông vào miệng, khí tức của U Minh Huyền Xà cũng đột nhiên mạnh lên không biết bao nhiêu lần, thân thể nó phình to, lớn hơn hẳn một vòng, dải lụa màu nước bị kéo căng ra.

"Không ổn!" Gương mặt Hứa Thiên Thiên lạnh đi, ý thức được điều không hay, chưa kịp phản ứng, bốp bốp bốp ~~~ dải lụa màu nước đứt tung.

Bùm bùm ~~ U Minh Huyền Xà phản ứng cực nhanh, sau khi thoát khỏi trói buộc, đuôi nó quật ngang như roi sắt hai lần, hai tôn pháp tướng của Hứa Thiên Thiên đều bị đánh bay xa mấy vạn trượng.

Phụt ~~~ Sau đó, U Minh Huyền Xà quay đầu, lao xuống sông biến mất.

"Súc sinh chớ chạy!" 149.

Hứa Thiên Thiên quát khẽ một tiếng rồi đuổi theo xuống nước, hai tôn pháp tướng của cô cũng bám sát theo sau.

Rào rào rào ~~~ Trận chiến diễn ra dưới đáy sông, người trên bờ không còn thấy được tình hình giao chiến, chỉ có thể dựa vào những con sóng dữ dội, âm thầm đoán mò.

Mặt sông không hề yên tĩnh, lúc thì sóng dữ cuồn cuộn, lúc thì sóng bạc ngập trời.

"Vào đáy nước rồi, phiền phức rồi, Hà Thần ở dưới nước lợi hại hơn, cô nương đó nguy hiểm rồi." "Không!

Nhất định sẽ không sao, bao năm nay, chưa có ai làm Hà Thần bị thương, cô ấy là người đầu tiên, tôi nghĩ chắc chắn sẽ thắng!" "Ai da!

Không ổn rồi!

Sông Thông Thiên dù sao cũng là địa bàn của yêu sông…" Người trên bờ đều căng thẳng, ai nấy đều chăm chú nhìn mặt sông.

Tình hình chiến đấu kéo dài khoảng một khắc.

Bùm ~~~ một tiếng nổ lớn vang lên dưới đáy sông, ngay sau đó, Hứa Thiên Thiên từ dưới nước lao ra, phun ra một ngụm máu tươi, không dám ở lại lâu, nhanh chóng bay lên bờ.

Cô vô cùng chật vật.

Toàn thân ướt sũng, gương mặt tái nhợt, không một giọt máu, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Sau đó, pháp tướng thuộc tính thủy cao trăm trượng từ dưới nước nhảy lên, nhanh chóng theo sau Hứa Thiên Thiên.

Pháp tướng thuộc tính lôi của cô thì vẫn không biết tung tích, rõ ràng, tiếng nổ lớn dưới nước vừa rồi là do pháp tướng thuộc tính lôi của cô tự bạo gây ra.

Không chỉ vậy, pháp tướng thuộc tính thủy của cô cũng sắp vỡ tan, phủ đầy vết nứt.

E rằng nếu chậm một bước, cô đã vĩnh viễn ở lại sông Thông Thiên.

Lên bờ, Hứa Thiên Thiên mới thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời thu lại pháp tướng thuộc tính thủy.

Cô thầm may mắn, dưới nước, U Minh Huyền Xà quá mạnh, cô hoàn toàn không đối phó được, nếu không phải cô có hai loại pháp tướng, nếu không phải có thần thông, nếu không phải là tu sĩ thuộc tính thủy, chắc chắn đã chết.

Đương nhiên, nếu chiến đấu trên bờ, Hứa Thiên Thiên không hề sợ U Minh Huyền Xà.

Cũng chính vì vậy, U Minh Huyền Xà mới không đuổi lên bờ truy sát.

“Đại nhân, ngài sao rồi?

Có giết được con yêu sông đó không?” Trấn trưởng trung niên chạy tới, mặt đầy hy vọng hỏi.

Lúc này, từng ánh mắt đổ dồn về phía Hứa Thiên Thiên, mọi người đều muốn biết tình hình chiến đấu ra sao.

“Khụ khụ khụ ~~~” Hứa Thiên Thiên khí tức yếu ớt, lại ho ra mấy tiếng, rồi mới nói: “Con súc sinh đó ở dưới sông quá lợi hại, ta không đối phó được.” “Cái gì?!” “Mẹ ơi!

Phải làm sao bây giờ?” “Hà Thần không chết, tiêu rồi, chúng ta tiêu rồi.” Mọi người nghe vậy, ai nấy đều mặt mày xám xịt.

Sắc mặt trấn trưởng cứng lại, mặt đầy tuyệt vọng.

“Tiêu rồi, tiêu rồi, chọc giận ông nội Hà Thần rồi, tất cả đều phải chết, đều phải chết!” Lão giả cổ lai hy như phát điên, lẩm bẩm không ngừng.

“Đại tế ti!

Chúng ta phải làm sao?” Tất cả mọi người đều nhìn về phía lão giả.

Đại tế ti điên cuồng gào thét: “Còn làm sao nữa?

Tế Hà Thần!” “Tế Hà Thần!” Bên cạnh bè tre, mấy gã lực lưỡng đẩy mạnh một cái, chiếc bè tre chở hai đứa trẻ sơ sinh từ từ trôi ra giữa sông.

“Bái Hà Thần!” Đại tế ti lớn tiếng hô, hàng trăm người đồng loạt quỳ xuống đất.

“Ông nội Hà Thần tha mạng!” “Ông nội Hà Thần tha mạng!” “Ông

nội Hà Thần tha mạng…" Mọi người mặt đầy kinh hãi, không ngừng dập đầu.

"Con của tôi, con của tôi ~~~" Không biết từ lúc nào, hai cặp vợ chồng trẻ lại quay lại bờ sông, nơi đây lại vang lên tiếng kêu xé lòng.

"Vù vù vù ~~~" Dưới nước, chiếc bè tre đột nhiên tăng tốc, phảng phất như có thứ gì đó đang kéo, nhanh chóng lao ra giữa sông.

"Ông nội Hà Thần thu cống phẩm rồi!" Đại tế ti phủ phục dưới đất, cung kính hét lớn về phía mặt sông.

Chương 637

Rào ~~~ Ngàn vạn con sóng đột nhiên bùng nổ, sóng lớn ngập trời cuốn lấy chiếc bè tre, tung lên cao mấy chục mét.

Con sóng khổng lồ dường như đứng yên ở đó, nâng chiếc bè tre nhỏ bé, trên bè, hai đứa trẻ sơ sinh đang oa oa khóc. 150.

Ngay sau đó, một con sóng lớn hơn nữa ập tới, mắt thấy sắp nuốt chửng hai sinh mạng nhỏ bé kia.

"Gào gừ ~~~" Tiếng gầm dài lại vang lên dưới đáy sông, dường như đang tuyên cáo vinh quang của Hà Thần.

"Không!

Con của tôi…" Vút!

Một tia sáng trắng lóe lên, trên chiếc bè tre, đột nhiên xuất hiện một thân hình cao ráo, bạch y phần phật, tóc đen bay bay.

Chính là Diệp Hàn vẫn luôn ẩn mình trong biển mây, chỉ thấy y phất tay áo một cái, con sóng khổng lồ liền tan biến, mặt hồ trở lại yên tĩnh.

"Ai đó?

Tu sĩ Đại Thánh sơ cấp?" Người đầu tiên nhận ra Diệp Hàn, tự nhiên là Hứa Thiên Thiên cũng ở cảnh giới Đại Thánh.

Nhìn bóng dáng màu trắng kia, nội tâm cô không hề bình tĩnh.

Khi Diệp Hàn xuất hiện, trước đó cô không hề nhận ra, mãi đến khi y ra tay cứu người, đến chiếc bè tre, cô mới cảm nhận được đối phương.

Điều này cho thấy, người đàn ông trẻ tuổi xa lạ này, thực lực còn

cao hơn cô rất nhiều.

Nhưng, sao có thể chứ?

Nơi đây chỉ là một bộ lạc nhỏ, theo lý mà nói không nên có thiên tài lợi hại như vậy.

“Mau nhìn kìa, là người đó!” “Thật sự, là vị đại nhân hôm qua!” “Ô ô ô ~~ là ngài, là ngài!

Tôi không biết ngài là ai, nhưng có thể khẳng định, ngài có thể diệt được yêu sông.” “Tôi cứ tưởng vị đại nhân đó đã đi rồi, không ngờ vẫn chưa rời khỏi trấn Thanh Thủy.” “Ha ha ha!

Tốt quá rồi, con của tôi được cứu rồi!” Vừa nhìn thấy Diệp Hàn, tất cả người dân đều reo hò, mặc dù không ai biết lai lịch của Diệp Hàn, nhưng dường như ai cũng có lòng tin với y.

“Ai vậy?” Hứa Thiên Thiên quay sang nhìn trấn trưởng.

Trấn trưởng cũng ngơ ngác: “Tôi cũng không biết!” Ông ta quả thực không biết, hôm qua khi Diệp Hàn một kiếm chém chết tứ sát của Thanh Lang, ông ta không có ở trong trấn, ngày thứ hai vừa về đã đi thẳng ra bờ sông.

Chuyện xảy ra hôm qua, tự nhiên không thể biết được.

Gào gừ… Rào rào rào ~~~ Tiếng gầm dài, mang theo lửa giận, vang lên dưới đáy nước.

Buổi lễ tế tự hết lần này đến lần khác bị phá rối, Hà Thần đã nổi giận.

Cùng với tiếng gầm giận dữ, tại chỗ chiếc bè tre, lại có sóng lớn ngập trời cuộn lên.

Sóng sau cao hơn sóng trước, ập về phía chiếc bè nhỏ bé.

Thân hình cao thẳng kia lại như một cây thương, hai chân đứng

vững trên bè tre, mặc cho sóng dữ cuồn cuộn, y vẫn như chiếc lá nhẹ trôi trên mặt nước, toát lên vẻ tiêu sái khoái ý.

"Hừ!" Diệp Hàn khẽ động, chân đạp bè tre, bay lên chín tầng trời, lúc này, hai đứa trẻ sơ sinh dường như đã khóc mệt, nằm trên bè ngủ thiếp đi.

Dường như chúng cũng cảm thấy, an toàn rồi.

"Con của tôi!

Con của tôi được cứu rồi!

Ô ô ô…" Vút!

Diệp Hàn tiếp tục phất tay áo, một luồng nguyên khí bàng bạc tuôn ra, cuốn lấy chiếc bè tre, từ từ trôi về phía bờ.

Cuối cùng, nó đáp xuống một cách ổn định bên chân hai cặp vợ chồng trẻ.

"Con ơi, con của tôi về rồi!

Cảm ơn đại nhân.

Đa tạ đại nhân…" "Đa tạ ân công, đa tạ ân công!" Hai cặp vợ chồng trẻ, mỗi người bế con mình, vui mừng khôn xiết dập đầu về phía Diệp Hàn.

"Không!

Không thể như vậy, ông nội Hà Thần sẽ nổi giận!

Ông nội Hà Thần sẽ nổi giận, tất cả đều phải chết, đều phải chết ~~~" Đại tế ti run như cầy sấy, liên tục lắc đầu.

Chương 638

Diệp Hàn mỉm cười thu lại ánh mắt, đôi mắt sáng ngời nhìn về phía nơi sóng cả dâng trào.

“Gào gừ ~~~” Trong muôn vàn con sóng, người ta lờ mờ nhìn thấy một bóng hình đen kịt khổng lồ lúc ẩn lúc hiện.

Sau đó đột nhiên bùng nổ, thân thể khổng lồ cuộn trào trong nước sông.

Rào ~~~ Giữa sông, lại hình thành một bức tường nước khổng lồ, lần này bức tường nước cao đến trăm trượng, cuồn cuộn mang theo uy thế trời đất, như thiên quân vạn mã, ập về phía bờ.

Cảnh tượng này làm chấn động tất cả mọi người, ai nấy đều sững sờ, lần đầu tiên thấy Hà Thần nổi giận lớn như vậy.

Nếu con sóng ngập trời này ập tới, không chỉ những người có mặt, mà cả trấn Thanh Thủy phía sau cũng sẽ không còn tồn tại.

“Không ổn rồi!

Mau chạy đi!” “Hà Thần thật sự nổi giận rồi, nó muốn giết hết chúng ta.” “Chạy đi!!” Trong phút chốc, tất cả người dân hoảng loạn, ai nấy đều co giò chạy về phía xa.

Nhưng tốc độ của họ, trước bức tường nước trăm trượng, trông thật nực cười.

“Ông nội Hà Thần nổi giận rồi!

Ông nội Hà Thần nổi giận rồi!

Nhanh nhanh nhanh!

Nhấn chìm lũ ngu xuẩn này đi!” Đại tế ti đột nhiên cười lớn,

không ngừng hoan hô tại chỗ!

Lão không chạy trốn, trong mắt lão, từ đầu đến cuối, lão đều là người hầu trung thành nhất của Hà Thần, Hà Thần sẽ không làm hại lão.

Ầm ầm ầm ~~~ "Không!

Ông nội Hà Thần đừng!

Tôi là người hầu trung thành nhất của ngài!

Tha mạng ~~~" Mãi cho đến khi sóng lớn ngập trời nuốt chửng Đại tế ti, lão mới hiểu ra, dường như Hà Thần không có ý định tha cho lão.

"Súc sinh!

Dám làm bậy, tìm chết!" Diệp Hàn đứng trên không trung, khí tức kinh khủng trong cơ thể bốc lên, đưa bàn tay thon dài ra, vỗ nhẹ xuống mặt sông.

Phiên Thiên Đại Thủ Ấn ~~ Ầm ~~ Một bàn tay che trời chắn ngang giữa trời đất, lớn đến ngàn trượng, hung hăng chộp xuống mặt sông.

Rào rào rào ~~~ Bàn tay khổng lồ thuận thế tóm một cái trong nước, thân thể khổng lồ của U Minh Huyền Xà bị tóm gọn vào lòng bàn tay.

Mặc dù thân thể U Minh Huyền Xà rất lớn, nhưng trong bàn tay khổng lồ này, lại giống như một con giun trong tay người thường.

"Gào gừ ~~~" Dù nó giãy giụa thế nào, cũng không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của bàn tay che trời.

Rào ~~~ U Minh Huyền Xà bị khống chế, bức tường nước trong sông mất đi thần năng, cũng đột nhiên tan ra, rút về giữa sông.

“Gào gừ ~~ gào gừ ~~” U Minh Huyền Xà yếu ớt kêu gào, dường như đang xin tha.

Nhưng Diệp Hàn làm sao cho nó cơ hội, tâm niệm khẽ động, hai ngón tay khổng lồ của bàn tay kia nhẹ nhàng bóp một cái, đầu của U Minh Huyền Xà liền nổ tung.

“Không thể nào?

Giữa trời đất sao lại có tu sĩ Đại Thánh sơ cấp đáng sợ như vậy!” Chứng kiến cảnh này, Hứa Thiên Thiên vô cùng chấn động!

Ngay cả trong Quân Thiên Bộ cao thủ như mây, cũng rất hiếm thấy sức chiến đấu yêu nghiệt như vậy.

“Mọi người mau nhìn kìa!

Vị đại nhân đó đã khống chế được yêu sông!” “Chết rồi, yêu sông chết rồi, chúng ta được giải thoát rồi!” “Ha ha ha ~~~ tốt tốt tốt, chúng ta không cần phải chịu đựng sự dày vò của yêu sông nữa, trấn Thanh Thủy thái bình rồi.” “Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân…” Thấy U Minh Huyền Xà đã chết, người dân ai nấy đều hưng phấn hét lớn, có người vui mừng đến rơi lệ.

Từng ánh mắt cảm kích, nhìn về phía Diệp Hàn trên không trung.

Vút ~~~ Diệp Hàn tiện tay ném một cái, thân thể dài mấy trăm trượng rơi xuống bờ, trọng lượng khổng lồ khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, đầu của U Minh Huyền Xà đã nổ tung, chết không thể chết hơn.

“Đại nhân!” Xác nhận U Minh Huyền Xà đã chết, mọi người lại nhìn lên không trung, chỉ thấy nơi đó không một bóng người, Diệp Hàn đã không biết tung tích.

“Đinh đoong...

Chúc mừng túc chủ, hoàn thành nhiệm vụ, nhận được 2000 điểm Ngộ Đạo.” Liếc nhìn đám người đang quỳ lạy bên dưới, Diệp Hàn vui vẻ mỉm cười, một bước biến mất trong biển mây.

Trong biển mây, Lôi Tử Vân đã đợi từ lâu, hai người nhìn nhau cười, tay trong tay bay về phía chính bắc.

Năm ngày sau, Diệp Hàn và Lôi Tử Vân cùng đến bộ lạc Thanh Lang.

Bộ lạc Thanh Lang có quy mô cực kỳ lớn, chỉ riêng nơi ở của bộ lạc đã có diện tích gần hai ba vạn dặm, dân số lên đến hàng tỷ.

Chương 639

Lôi Tử Vân đã từng theo cha và anh trai đến bộ lạc Thanh Lang vài lần, nên rất quen thuộc nơi đây.

Dưới sự dẫn dắt của cô, hai người Diệp Hàn đến trung tâm bộ lạc, trung tâm bộ lạc có một thành trì, thành trì dài rộng đều có mấy trăm dặm.

Người ở trong thành, phần lớn là những người có thân phận trong bộ lạc Thanh Lang, cũng có rất nhiều thương nhân.

Thành trì được chia làm hai, ngoại thành và nội thành, ngoại thành có thể tự do ra vào, nội thành không cho phép người thường tiến vào.

Nơi nộp thuế, đương nhiên là ở nội thành.

Nơi đó là trung tâm quyền lực của cả bộ lạc, tộc trưởng bộ lạc Thanh Lang cùng các tộc trưởng, chấp sự của các bộ, và cả gia quyến của các trưởng lão đều định cư ở bộ lạc Thanh Lang.

Nội thành có mấy vạn quân đồn trú.

Cùng là mấy vạn quân đồn trú, nhưng chất lượng chiến sĩ ở đây mạnh hơn Lôi Bộ rất nhiều, mỗi chiến sĩ đều có tu vi Thánh Nhân cao cấp.

Từ đó có thể thấy thực lực của bộ lạc Thanh Lang.

Phải biết rằng, ở Lôi Bộ, Thánh Nhân cao cấp đã có thể được phong làm trưởng lão.

Và số lượng trưởng lão cũng chỉ có mấy trăm.

Đương nhiên, trưởng lão của bộ lạc Thanh Lang thực lực còn mạnh hơn, ở đây muốn làm trưởng lão, phải là tu sĩ cấp Đại Thánh.

Khác với Lôi Bộ, việc tu luyện ở đây tự do hơn.

Ở đây, sau khi trở thành Thánh Nhân cao cấp, bộ lạc sẽ đến trưng binh, nhưng nếu cá nhân không muốn, cũng có thể không gia nhập bộ lạc Thanh Lang.

Cùng lý đó, sau khi trở thành tu sĩ cấp Đại Thánh, cũng có thể không nhận chức vị trưởng lão của bộ lạc.

Vì vậy, bộ lạc Thanh Lang ngoài bản thân bộ lạc ra, còn có rất nhiều gia tộc lớn nhỏ.

Đương nhiên những gia tộc tư nhân này không có tư cách vào ở nội thành, chỉ có thể ở ngoại thành.

Ở ngoại thành có bốn gia tộc khá nổi tiếng, lần lượt là: Triệu gia, Chu gia, Phùng gia, Tưởng gia.

Tứ đại gia tộc gần như thâu tóm toàn bộ việc kinh doanh ở ngoại thành.

Hai người Diệp Hàn tiến vào ngoại thành, Lôi Tử Vân đại khái giới thiệu sơ qua một số tình hình ở ngoại thành.

Không ở lại lâu, hai người trực tiếp tiến vào nội thành.

Nội thành có trọng binh canh gác, người thường không được vào.

Nhưng hai người có lệnh bài thân phận của Lôi Bộ, đến nộp thuế, nên được dễ dàng cho qua.

Dưới sự dẫn dắt của Lôi Tử Vân, hai người đến một đại điện quy mô lớn, đây là điện Thuế vụ của bộ lạc Thanh Lang, cũng là nơi chuyên nộp thuế.

Tất cả các bộ lạc nhỏ thuộc bộ lạc Thanh Lang, hàng năm đều phải đến đây nộp thuế.

Vì là đến nộp thuế, hai người Diệp Hàn đi lại thông suốt, thuận lợi

tiến vào đại điện.

Đại điện bên ngoài trông hoa lệ, nhưng bên trong lại không có người.

Người phụ trách thu thuế là một lão giả áo xám khoảng năm mươi tuổi, sắc mặt khá uy nghiêm, tu vi của lão là cấp Đại Thánh, đồng thời bản thân cũng là trưởng lão trong bộ lạc.

Phía trước quầy, có hai ba tu sĩ cấp Đại Thánh, giống như hai người Diệp Hàn, cũng đến nộp thuế.

Hai người không nói gì đứng xếp hàng sau mấy người đó, vị trưởng lão áo xám nhìn thấy Lôi Tử Vân, ánh mắt khẽ động, sau đó cũng không để ý nhiều.

Nhanh chóng, mấy người phía trước nộp thuế xong rời đi, đến lượt hai người Diệp Hàn.

"Vãn bối bái kiến Lý trưởng lão!" Lôi Tử Vân tiến lên một bước, không kiêu ngạo không tự ti chắp tay hành lễ.

"Ồ?" Lý trưởng lão nhướng mày, nhìn Lôi Tử Vân, cảm thấy đã gặp ở đâu đó, nhưng dường như lại quên mất.

"Lôi Tử Vân của Lôi Bộ!

Lý trưởng lão quý nhân hay quên, có thể đã quên vãn bối." Lôi Tử Vân vừa nói, vừa đặt đồ trong tay lên quầy, đều là những thứ liên quan đến thuế vụ, có một túi trữ vật chứa một trăm năm mươi vạn Nguyên Lực Châu.

"A a ~~ xem trí nhớ của ta này, là con gái của lão Lôi nhỉ!

Lão phu nhớ ra rồi, hình như năm sáu năm trước đã theo anh trai đến một lần." "Chậc chậc chậc ~~~ mới mấy năm không gặp, tiểu nha đầu đã trưởng thành, trở thành tu sĩ cấp Đại Thánh rồi, người trẻ

tuổi tiền đồ vô lượng a!

Lão Lôi kia vận khí thật tốt, sinh được một đôi con ngoan a!" Lão giả áo xám vừa nói, vừa lấy đồ trên quầy, làm thủ tục cho Lôi Tử Vân.

"Lý trưởng lão quá khen rồi!

Phụ thân nhờ con gửi lời hỏi thăm ngài!" Lôi Tử Vân mỉm cười.

Chương 640

“A a!

Tốt lắm, lúc nào đó bảo phụ thân ngươi đích thân đến một chuyến, hai lão huynh đệ chúng ta tụ tập.

Lão già đó lười quá, đã năm sáu năm không đến rồi.” Lý trưởng lão vui vẻ cười, từ lời nói của lão không khó nghe ra, quan hệ của lão và tộc trưởng Lôi Bộ Lôi Hồng không tồi.

Lôi Tử Vân khẽ cười nói: “Phụ thân nói rồi, sang năm sẽ đến bái kiến Lý trưởng lão.” Từ khi tu vi của Lôi Hỗn tiến vào cảnh giới Đại Thánh, việc nộp thuế hàng năm đều do hắn làm, bây giờ Lôi Hỗn đã đến Quân Thiên Bộ, Lôi Hồng mới để hai người Diệp Hàn đi nộp thuế.

Đợi thêm một năm, sẽ không có ai thay ông ta nộp thuế nữa, phải tự mình đến.

“Tốt tốt tốt!” Lý trưởng lão cười, nhanh chóng làm xong thủ tục, sau đó nghiêm mặt nói: “Lôi Bộ thôn tính Nhật Nguyệt nhị bộ, tổng cộng cần nộp 150 vạn Nguyên Lực Châu, biên lai đây, cầm lấy đi.” “Đa tạ Lý trưởng lão!” Lôi Tử Vân nhận biên lai xem qua một lượt, sau đó cảm tạ.

“Nha đầu lớn rồi, có ý định ở lại bộ lạc Thanh Lang phát triển không?” Lý trưởng lão đột nhiên như có điều suy nghĩ, hỏi một câu như vậy.

“Không ạ!

Đa tạ Lý trưởng lão vun trồng!

Xin cáo từ!” “Tốt tốt tốt!

Đi đi!" Lý trưởng lão đứng dậy, vẫy tay từ biệt.

Việc nộp thuế thuận lợi, từ đầu đến cuối, vị Lý trưởng lão đó đều không chú ý đến Diệp Hàn, vì không nhìn thấu tu vi của Diệp Hàn, chỉ tưởng y là một tên tiểu đệ của Lôi Tử Vân.

Lôi Tử Vân cũng lo lắng thân phận của Diệp Hàn bị lộ, nên mới không để y ra mặt nộp thuế.

"Hử?

Lôi Tử Vân." Vừa bước ra khỏi cửa đại điện, đã gặp một thanh niên thân hình cao lớn, mặt mũi anh tuấn, khoảng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, khí vũ hiên ngang, tu vi cũng ở cảnh giới Đại Thánh.

Ánh mắt y nhìn thẳng vào gương mặt tinh xảo của Lôi Tử Vân, lộ ra vẻ ái mộ.

"Ừm?" Diệp Hàn liếc nhìn người đàn ông anh tuấn đối diện, khẽ nhíu mày, cảnh giới của người này có chút hư phù, rõ ràng vừa mới tiến vào cảnh giới Đại Thánh.

Nhưng có thể tiến vào cảnh giới Đại Thánh ở tuổi này, có thể coi là một thiên tài không tồi.

"Anh là?" Lôi Tử Vân mặt đầy nghi hoặc, dường như chưa từng gặp người này.

"Tại hạ Vũ Mục, người của Vũ Bộ!

Gia phụ Vũ Tấn!

Bốn năm trước ta từng theo gia phụ đến thăm Lôi Bộ, chúng ta đã gặp nhau." Vũ Mục tỏ ra rất thân quen, nói chuyện với nụ cười hiền hòa.

"Vũ Bộ." Lôi Tử Vân gật đầu, Vũ Bộ đương nhiên cô biết, là một bộ lạc khác ngoài Bát Bộ, cách Lôi Bộ không xa, hai bộ lạc cũng

thường xuyên qua lại.

Thấy cô gật đầu, Vũ Mục mừng rỡ hỏi: "Nhớ ra rồi sao?" "Không có!" Lôi Tử Vân lắc đầu, phụ thân cô giao du rộng rãi, ở các bộ lạc đều có người quen, hàng năm người đến thăm không biết bao nhiêu, công tử của các tộc trưởng bộ lạc bình thường cô đã gặp không biết bao nhiêu, Vũ Mục này cũng chỉ có một lần gặp mặt, lúc đó còn không chú ý đến, bây giờ càng quên sạch.

"Ngạch ~~~!" Vũ Mục nghe vậy, lập tức lúng túng, bốn năm trước, theo phụ thân đến thăm Lôi Bộ, có một lần gặp gỡ Lôi Tử Vân, dung mạo của cô khiến y kinh ngạc, lòng sinh ái mộ, nên đến nay vẫn nhớ mãi không quên.

Nghe đối phương không nhận ra mình, không khỏi thất vọng, đứng như khúc gỗ ở cửa, không biết phải làm sao.

"Vũ công tử, anh đến nộp thuế à?" Lôi Tử Vân một câu nói, hóa giải sự lúng túng, y lập tức phản ứng lại, ngây ngô nói: "Đúng vậy, năm nay gia phụ khá bận, nhiệm vụ nộp thuế tự nhiên rơi vào đầu ta." Nói đến đây, Vũ Mục vẻ mặt kiêu ngạo.

Anh em y đông, nhưng nếu luận về thiên tư, không ai sánh bằng, vừa đột phá cảnh giới Đại Thánh đã được giao trọng trách, tự nhiên là một chuyện đáng để khoe khoang.

Chuyện khoe mặt như vậy, khiến y cảm thấy có thể diện trước mặt cô gái mình yêu.

"A a!

Vậy Vũ công tử nên đi nộp thuế đi!" Lôi Tử Vân mỉm cười rạng rỡ, như trăm hoa đua nở.

Đối với tâm tư của Vũ Mục, cô không hề hay biết, chỉ cảm thấy đối phương đứng như khúc gỗ ở đây, chắn mất đường đi.

Bảo y đi nộp thuế, là nhắc nhở y nên đi rồi, không phải sao!

Nhưng, Võ đại công tử lại không hiểu ý của Tử Vân, ngược lại bị nụ cười của cô mê hoặc đến ngây ngất, cười lớn nói: "Nộp thuế không vội, khó khăn lắm mới đến Thanh Lang một chuyến, lại tình cờ gặp được Tử Vân cô nương.

Chính là tương thỉnh không bằng ngẫu ngộ, hay là để tại hạ làm chủ, chúng ta tìm một nơi tụ tập." "Hả?" Diệp Hàn không vui, tên ngốc này, tán gái mà lại tán đến đầu mình.

Tuy tên này trông ngốc nghếch, có chút thật thà, nhưng gặp phải chuyện này, người đàn ông nào cũng sẽ không vui.

"Này ai đó ~~~ Võ Đại Lang, ý của tiểu thư nhà tôi là, anh chắn đường rồi, có thể nhường đường cho chúng tôi đi trước không!" Diệp Hàn mở miệng, nhắc nhở một câu.

"Ừm?" Liếc nhìn Diệp Hàn, Võ Đại Lang, à không, Vũ Mục cũng không vui.

Y lúc này mới phát hiện, bên cạnh Lôi Tử Vân có một tên tiểu bạch kiểm, điều khiến người ta tức giận nhất là, tên tiểu bạch kiểm này dường như còn đẹp trai hơn y một chút.

Điều khiến người ta tức giận nhất là, tên tiểu bạch kiểm trông như một tên tùy tùng này lại dám ngang nhiên bảo y nhường đường.

Chương 641

Thân phận của y là gì.

Con trai của tộc trưởng Vũ Bộ, tộc trưởng Vũ Bộ tương lai, sao có thể để một nhân vật như tiểu tư đối xử như vậy.

Đương nhiên, tất cả đều dựa trên cơ sở y không nhìn thấu Diệp Hàn, nếu có thể nhìn ra Diệp Hàn cũng là tu sĩ cấp Đại Thánh, chắc chắn sẽ không nghĩ vậy.

"Hừ!

Chuyện của ta và tiểu thư nhà ngươi, một tên hạ nhân, đâu có tư cách xen vào?" 151.

Vũ Mục lộ vẻ khinh thường, nhe răng quở trách Diệp Hàn.

Vũ Mục đối với Lôi Tử Vân khách khí là một chuyện, nhưng không có nghĩa là đối với ai cũng khách khí, thân là thiếu tộc trưởng một bộ, tính khí lớn lắm, nếu không phải nể mặt Lôi Tử Vân, đã trực tiếp ra tay rồi, lười nói nhảm với một tên tiểu tư.

Sắc mặt Lôi Tử Vân lạnh đi, nhìn lại Vũ Mục ánh mắt trở nên có chút ghét bỏ: "Vũ công tử, mời tự trọng!" Trong lòng Lôi Tử Vân, Diệp Hàn là vảy ngược của cô, tự nhiên không cho phép bất kỳ ai vũ nhục.

"Tử Vân tiểu thư, chỉ là một tên hạ nhân, không đáng để…" "Cút!" Thấy Lôi Tử Vân lộ ra vẻ ghét bỏ, Vũ Mục lập tức cảm thấy không ổn, vừa muốn giải thích, đã bị Diệp Hàn một tiếng quát lớn cắt ngang.

"Ngươi!" Vũ Mục vô cùng uất ức, bao giờ phải chịu sự vũ nhục như vậy, nhất thời ngũ vị tạp trần, trong lòng không khỏi nảy sinh sát

cơ với Diệp Hàn, trong mắt y, đều là do Diệp Hàn, mới phá hoại hình tượng tốt đẹp của y trong lòng Lôi Tử Vân.

Nhìn Diệp Hàn ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo.

"Vũ công tử, mời nhường đường, chúng tôi phải đi rồi!" Thu lại cảm xúc, Lôi Tử Vân thản nhiên mở miệng, thái độ cự tuyệt người ngàn dặm càng khiến Vũ Mục phát điên.

Nhưng y không di chuyển bước chân, sự cao ngạo không cho phép y làm vậy, lại nhìn về phía Diệp Hàn: "Tiểu tử, ngươi không biết thân phận của ta à?

Một tên hạ nhân, cũng dám ở trước mặt bản công tử kiêu ngạo, nếu không phải hôm nay nể mặt chủ nhân của ngươi, ta một ngón tay cũng có thể nghiền chết ngươi!" "Vậy sao!

Võ đại công tử, chúng tôi phải đi rồi, chó ngoan không cản đường, mời ngài di giá.

Đúng rồi, quên nói cho ngài biết, tôi không phải hạ nhân, tôi là nam nhân của Tử Vân!" Diệp Hàn vừa nói, Lôi Tử Vân tự nhiên khoác tay Diệp Hàn: "Diệp lang, chúng ta đi thôi!" Lôi Tử Vân kéo Diệp Hàn muốn rời đi, cô biết tính khí của Diệp Hàn, không muốn gây chuyện ở đây, dù sao đây cũng là bộ lạc Thanh Lang, không phải Lôi Bộ.

"Ngươi!

Tiểu bạch kiểm đi chết đi!" Gặp tình huống như vậy, Vũ Mục không nhịn được nữa, giơ tay lên, vỗ xuống trán Diệp Hàn.

Ở khoảng cách gần như vậy, nếu Diệp Hàn thật sự là tu sĩ cấp Thánh, không có khả năng sống sót.

Bốp ~~~ Khi bàn tay lớn cách mặt Diệp Hàn một tấc, Diệp Hàn đột nhiên ra chân, hung hăng đá vào bụng Vũ Mục.

Lực đạo khổng lồ, khiến thân thể y bay ngược ra ngoài.

Trong lúc lùi lại, không ngừng ho ra máu.

Một cước của Diệp Hàn đủ ác, tuy không trí mạng, nhưng khiến Vũ Mục bị thương không nhẹ.

"Hử?

Tiểu tử này mạnh thật!" 152.

Cảnh tượng này cũng vừa vặn bị Lý trưởng lão trong đại điện nhìn thấy, sắc mặt ông đầy kinh ngạc, không ngờ tên tùy tùng luôn bị ngó lơ lại có thực lực mạnh mẽ đến vậy.

"Không thể nào!

Không thể nào!!" Vũ Mục ôm bụng, ngũ tạng lục phủ kịch liệt cuộn trào, trong lòng lại càng kinh hãi hơn, tuy chỉ đối một chiêu, nhưng thực lực cao thấp đã rõ, rõ ràng đối phương mạnh hơn y rất nhiều.

"To gan!

Có người gây rối ở đây!" Rào rào rào ~~~ Không xa, một hàng binh lính chạy về phía này, là chiến sĩ thủ thành của bộ lạc Thanh Lang, ai nấy tu vi đều là Thánh Nhân cao cấp.

Vũ Mục mặt mày dữ tợn, chỉ tay vào Diệp Hàn: "Hắn, hắn ra tay đả thương người, mau bắt hắn lại!" "Bắt hắn cho ta!" Binh sĩ dẫn đầu ra lệnh, đám chiến sĩ kia liền xông về phía Diệp Hàn, hoàn toàn không để ý đến tu vi của Diệp Hàn.

Ở đây, không ai dám chống lại chiến sĩ của bộ lạc Thanh Lang, ngay cả võ giả cấp Đại Thánh cũng không được.

Tình hình trước mắt rõ ràng, Diệp Hàn đã đánh bị thương Vũ Mục.

Chuyện như vậy nếu xảy ra ở ngoại thành, không ai quan tâm, cho dù Vũ Mục bị giết, cũng không ai thèm liếc mắt, nhưng ở nội thành, tuyệt đối cấm.

Rào rào rào ~~~ Một đám chiến sĩ vây quanh hai người Diệp Hàn không kẽ hở.

“Ha ha ha!

Tiểu tử, ngươi dám động thủ đả thương người ở đây, ngươi chết chắc rồi!” Vũ Mục nghiến răng nói.

“Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi!” Vũ Mục hung hăng nói, sở dĩ dám động thủ trước đó, chẳng qua là cảm thấy Diệp Hàn là một tên hạ nhân, đánh bị thương người như vậy không quan trọng.

Thân là thiếu tộc trưởng Vũ Bộ, cũng có chút quan hệ, cho dù đánh chết Diệp Hàn, cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng Diệp Hàn đã làm y bị thương, tính chất đã khác.

Chương 642

"Bắt lấy!" Mấy chiến sĩ lấy ra xiềng xích, tiến lên muốn bắt Diệp Hàn.

"Dừng tay!" Trong đại điện, truyền ra giọng nói uy nghiêm của Lý trưởng lão.

"Vâng!" Nghe thấy lời này, đám binh lính đều không dám động.

"Chỉ là chút hiểu lầm thôi, không cần như vậy, lui xuống đi!" "Vâng!" Lý trưởng lão đích thân vẫy tay ra ngoài, đám binh lính thu lại đồ nghề, gọn gàng rời đi.

"Chết tiệt!" Vũ Mục thầm tức giận, nhưng không dám nói nhiều, Lý trưởng lão thân là trưởng lão bộ lạc Thanh Lang, thân phận tự nhiên không bình thường, phụ thân y đến đây, cũng phải cung kính đối đãi.

"Đa tạ Lý trưởng lão giải vây!" Lôi Tử Vân quay đầu chắp tay, hành lễ với Lý trưởng lão.

"Chuyện nhỏ, nha đầu đi đi!" 153.

Lý trưởng lão mỉm cười, ánh mắt chuyển sang Vũ Mục ở đằng xa, bực mình vẫy tay nói: "Tên tiểu tử muốn nộp thuế kia, còn không mau cút vào đây!" "Vâng vâng ~~~" Vũ Mục lúc này mới từ dưới đất bò dậy, ánh mắt sát khí lườm Diệp Hàn một cái, một ánh mắt kiểu tan học chờ xem, sau đó ngoan ngoãn tiến vào đại điện.

Lôi Tử Vân không có ý định ở lại nội thành lâu, cùng Diệp Hàn trực tiếp ra ngoại thành.

Ra khỏi nội thành, hai người đi trên con đường rộng lớn của ngoại thành, Lôi Tử Vân thuận miệng nói: "Diệp lang, nhiệm vụ hoàn thành

rồi, tiếp theo chúng ta đi đâu?

Trực tiếp đến Quân Thiên Bộ sao?" "Không!

Ta định ở đây một thời gian, kiếm chút Nguyên Lực Châu, sau đó mới đến Quân Thiên Bộ!" Suy nghĩ của Diệp Hàn đơn giản, Quân Thiên Bộ là bộ lạc lớn, thực lực của y và Tử Vân đều là tu sĩ Đại Thánh sơ cấp.

Ở bộ lạc cỡ trung như Thanh Lang, tu sĩ cấp Đại Thánh đã ở khắp nơi, huống chi là bộ lạc lớn như Quân Thiên Bộ.

Vì vậy, kiếm một ít Nguyên Lực Châu ở bộ lạc Thanh Lang, tốt nhất là ngưng tụ hết 81 tôn pháp tướng, như vậy, khi vào Quân Thiên Bộ mới có năng lực tự vệ.

"Em nghe theo chàng!" Lôi Tử Vân ngoan ngoãn gật đầu.

Tiếp theo, hai người dạo chơi ở ngoại thành, đặc biệt là những cửa hàng bán dược liệu luyện khí, gần như bị Diệp Hàn xem hết.

Diệp Hàn muốn kiếm tiền ở bộ lạc Thanh Lang, cách đơn giản và nhanh nhất, tự nhiên là luyện khí.

Khi tu vi còn ở Thánh Nhân cao cấp, Diệp Hàn đã có thể luyện chế ra Đại Thánh binh, bây giờ tu vi đã bước vào cảnh giới Đại Thánh, luyện chế Đại Thánh binh đương nhiên không thành vấn đề.

Vẫn Tinh Các.

Một cửa hàng chuyên bán dược liệu luyện khí, đồng thời cũng thu mua các loại dược liệu luyện khí.

Ở ngoại thành, đây là cửa hàng kinh doanh dược liệu luyện khí lớn nhất, chủ nhân đằng sau là một trong tứ đại gia tộc ngoại thành, Triệu gia, thực lực hùng hậu.

Diệp Hàn và Lôi Tử Vân bước vào, trước đó, hai người đã đi một

vòng trong thành, cảm thấy đồ ở đây đầy đủ nhất, nên lại quay lại đây, quyết định mua dược liệu luyện khí ở đây.

Vào cửa hàng, khách không nhiều, nhưng người mua dược liệu đều là khách hàng lớn, thậm chí có nhiều người đến từ nội thành.

Diệp Hàn liếc nhìn cửa hàng, trên nhiều kệ hàng bày đủ loại dược liệu luyện khí rực rỡ, khiến người ta hoa cả mắt.

Dược liệu luyện khí binh khí, được chia làm hai cấp, lần lượt là dược liệu luyện chế Thánh binh, và dược liệu luyện chế Đại Thánh binh.

Hai loại dược liệu được tách ra, đặt ở các khu vực khác nhau, mỗi loại dược liệu đều ghi rõ tên, giá cả và trọng lượng, như vậy mua rất tiện.

Diệp Hàn tùy ý liếc nhìn, những vị khách đó phần lớn đều đang mua dược liệu luyện chế Thánh binh, ít người mua Đại Thánh binh.

Ở bộ lạc Thanh Lang, luyện khí sư có thể luyện chế ra Đại Thánh binh cũng không nhiều.

Thiên Cương Ngân Sa, Lôi Hỏa Xích Kim, Lam Thủy Bí Ngân, Vạn Niên Lôi Kích Mộc, Vực Ngoại Tinh Đồng, Sát Ma Ô Cương, Huyền Thiên Mẫu Đồng… "Nên mua loại dược liệu luyện khí nào đây?" Diệp Hàn vuốt cằm, bắt đầu suy nghĩ.

Ở lại bộ lạc Thanh Lang không lâu, nếu luyện khí, chủ yếu là vì mục đích kiếm tiền, nên không cần thiết phải luyện chế quá nhiều binh khí.

Vì vậy, luyện khí cốt ở tinh chứ không ở đa.

Như vậy, Thánh binh không cần xem xét luyện chế, trực tiếp luyện chế Đại Thánh binh là chính.

Dạo một vòng ở đây, cũng đã có hiểu biết đại khái về dược liệu và giá cả luyện chế Đại Thánh binh.

Đại Thánh binh sơ cấp thường được bán với giá từ 3 đến 5 vạn Nguyên Lực Châu.

Đại Thánh binh trung cấp ít nhất là 10 vạn, cao nhất không quá 20 vạn.

Đại Thánh binh cao cấp từ 20 đến 50 vạn.

Dược liệu luyện chế Đại Thánh binh, mua rẻ hơn nhiều, giá cả cụ thể không rõ, có một khoảng giá đại khái.

Nói chung, ví dụ, một món binh khí giá 10 vạn châu, trong trường hợp không phải siêu phẩm, thì dược liệu sử dụng, cũng khoảng 2 vạn châu.

Giá trong cửa hàng, trừ đi phí cửa hàng thu, một món Đại Thánh binh, luyện khí sư đại khái có thể kiếm được 5 vạn châu.

Đối với một luyện khí sư mà nói, luyện chế một món Đại Thánh binh, nhiều nhất cũng mất một ngày, phí thủ công có 5 vạn, thu nhập cao như vậy, người bình thường không dám tưởng tượng.

Chương 643

Tương tự, luyện khí sư có thể luyện chế ra Đại Thánh binh cũng rất ít, trong cả bộ lạc Thanh Lang, chỉ có hai người có thể luyện chế ra.

Một là trưởng lão chuyên luyện khí của bộ lạc Thanh Lang, Trần trưởng lão, một là lão tổ Phùng gia.

Phùng gia là một trong tứ đại gia tộc ngoại thành.

Ngoài hai nhà này, không có nhà nào khác.

Trần trưởng lão là luyện khí sư nội bộ của bộ lạc Thanh Lang, vì vậy binh khí luyện chế ra, thường không lưu hành ra ngoài.

Cho nên, Đại Thánh binh được bán ở đây, chín phần mười đều xuất từ tay lão tổ Phùng gia.

Suy nghĩ hồi lâu, trong lòng Diệp Hàn đã có suy nghĩ đại khái, bắt đầu mua dược liệu luyện khí.

Ban đầu, y không định luyện chế quá nhiều Đại Thánh binh, nhưng từ Thánh binh sơ cấp đến Thánh binh cao cấp, mỗi loại binh khí đều luyện chế mười món.

Kiểu dáng binh khí, đều là loại thường dùng.

Thuật luyện khí của Diệp Hàn hiện tại, ngoài không thể luyện chế ra Thánh Vương binh, về cơ bản, tất cả các loại binh khí đều có thể luyện ra siêu phẩm.

Tức là, Đại Thánh binh cao cấp luyện chế ra, không thể siêu phẩm trở thành Thánh Vương binh.

Nhưng chất lượng tuyệt đối vượt xa luyện khí sư bình thường, dù

sao y cũng có bốn loại thuộc tính luyện khí, người thường không có.

Thấy Diệp Hàn mua sắm dược liệu luyện khí một cách hào phóng, chưởng quỹ trông coi quầy hàng cũng bị kinh động, đích thân chạy ra giúp Diệp Hàn chọn dược liệu, vì Diệp Hàn một lần mua quá nhiều.

Khách hàng như vậy, ngay cả ở đây, một năm cũng không gặp được mấy lần.

Dưới sự giúp đỡ của chưởng quỹ, Diệp Hàn nhanh chóng thu thập xong dược liệu, đến lúc thanh toán, tổng cộng là 103 vạn châu, chưởng quỹ hào phóng, trực tiếp miễn số lẻ, chỉ thu 100 vạn châu.

Lo xong dược liệu luyện khí, Diệp Hàn lại thuê một cửa hàng ở nơi phồn hoa.

Cửa hàng không lớn, phía sau có một khoảng sân, vừa đủ để luyện khí và ở.

Thuê một năm, riêng tiền thuê đã tốn gần 30 vạn châu tiền.

Hắn lại mua thêm một số dụng cụ luyện khí, sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, số Nguyên Lực Châu trên người Diệp Hàn gần như chẳng còn lại bao nhiêu.

Sau khi dọn dẹp sơ qua sân và cửa tiệm, Diệp Hàn bắt đầu luyện khí.

Mất hai mươi ngày, tất cả binh khí đều được luyện chế xong, tổng cộng hơn năm mươi món đủ loại.

Trong đó, mỗi cấp bậc của Đại Thánh Binh, hắn đều luyện chế mười mấy món.

Có mười món sơ cấp Đại Thánh Binh được luyện chế từ dược liệu của cao cấp Thánh Binh, dùng để bán với giá rẻ.

Dược liệu cấp Đại Thánh Binh, dưới sự khống chế của Diệp Hàn,

đều không đạt đến siêu phẩm, nhưng bất kể là món Đại Thánh Binh nào, trong số các Thánh Binh cùng cấp, đều là loại đỉnh cao.

Binh khí siêu phẩm cố nhiên là tốt, nhưng khi thực sự đem ra bán, chất lượng so với binh khí cùng cấp khó tránh khỏi bị xem là hàng hạ đẳng, Diệp Hàn không muốn thấy cảnh đó, muốn thu hút khách hàng thì phải kiểm soát chất lượng thật nghiêm ngặt.

Đương nhiên, Diệp Hàn cũng hiểu rõ, binh khí trong tiệm chỉ là hàng trưng bày, phương thức kiếm tiền chủ yếu vẫn phải dựa vào thuật luyện khí.

Khi tu sĩ lựa chọn binh khí, vì thể chất, hình dáng tay, sở thích, thuộc tính cá nhân khác nhau, nên yêu cầu đối với chúng khá cao.

Vì vậy, dù phải tốn thêm chút tiền, mọi người vẫn sẵn lòng đặt luyện chế một món binh khí mình yêu thích.

Cứ như vậy, danh tiếng của cửa hàng phải được lan truyền ra ngoài trước, thì mới có người đến cửa nhờ luyện khí.

Bên này, Diệp Hàn đã chế tạo xong binh khí.

Bên kia, Lôi Tử Vân cũng đã lo liệu xong cửa tiệm, bảng hiệu vô cùng đơn giản: "Bán Đại Thánh Binh".

Cửa tiệm nhỏ của Diệp Hàn chính thức khai trương.

Một cửa hàng hết sức bình thường, nhưng tấm biển treo lên lại vô cùng thu hút ánh nhìn.

Nguyên nhân rất đơn giản, trong toàn bộ ngoại thành của Thanh Lang Bộ, chỉ có cửa hàng của Phùng gia mới dám treo tấm biển hiệu như vậy.

Cũng chỉ có Phùng gia mới có luyện khí sư cấp bậc đó. "Trời đất ơi!

Tôi không nhìn lầm chứ, ở đây có bán Đại Thánh Binh, thật sao?" "Vãi, bán Đại Thánh Binh, khẩu khí lớn thật!" "Ở đây thật sự có Đại Thánh Binh à?

Thật không thể tin nổi!" Vừa mới khai trương, trước cửa tiệm đã thu hút rất nhiều người, phần lớn là những người qua đường cấp Thánh Nhân, cùng với các thương gia mở tiệm bên cạnh.

Mọi người tụ tập trước cửa, vì khẩu khí trên tấm biển của Diệp Hàn quá lớn, nên không ai dám bước vào, sợ bị lừa.

Thấy có người tụ tập trước cửa, Diệp Hàn từ trong tiệm bước ra, liếc nhìn mọi người, trong lòng cũng đoán được phần nào, những người này không thực sự đến mua Đại Thánh Binh, mà chỉ bị tấm biển hiệu thu hút đến xem náo nhiệt.

Chương 644

Lúc này, Diệp Hàn nở nụ cười: "Tại hạ họ Diệp, là chưởng quỹ của cửa tiệm này, hôm nay là ngày đầu khai trương, mong các vị chiếu cố, mua hay không không quan trọng, vào xem cũng được." "Diệp chưởng quỹ!

Ở đây thật sự bán Đại Thánh Binh sao?" Có người lên tiếng hỏi. "Đúng vậy, mỗi một món binh khí đều là Đại Thánh Binh!" Diệp Hàn tự tin cười, thản nhiên đáp. "Cái gì?!

Cửa hàng này chuyên bán Đại Thánh Binh." "Trời!

Thiên hạ làm gì có ai kinh doanh kiểu này!" "Tôi không tin, tuyệt đối không thể nào, tưởng Đại Thánh Binh là rau cải trắng à!" Mọi người bàn tán xôn xao, không ai dám bước vào tiệm. "Tôi nói này Diệp chưởng quỹ, ngài không phải đang đùa đấy chứ, ngài nói trong tiệm ngài toàn là Đại Thánh Binh, khẩu khí cũng lớn quá rồi, chẳng lẽ đang trêu đùa chúng tôi!" Người lên tiếng là một gã đại hán thô kệch, cũng là tu sĩ cấp Đại Thánh duy nhất ở đây. "Đúng, đúng!

Vị tiền bối này nói không sai, tôi thấy có vẻ không đáng tin!" "Theo tôi thấy, cửa tiệm này lừa đảo đấy, mọi người đừng có vào, không chừng bị lừa cho sạch túi." "Ừm ừm ừm!

Huynh đài nói đúng, tôi cũng nghĩ vậy!" Những người vây xem, từng người một hùa theo. "Thật hay không, vào xem chẳng phải sẽ biết sao!" Nói xong, Diệp Hàn khẽ lắc đầu, xoay người bước vào tiệm. "Hừ! 154.

Ta lại muốn xem thử có thật như lời ngươi nói không!

Nếu dám lừa ta, xem ta có đập nát cái tiệm rách của ngươi không." Gã đại hán thô kệch kia nói xong liền sải bước vào trong tiệm.

Vừa vào cửa, gã đại hán ngây người, chỉ thấy trên bốn năm giá binh khí to lớn, bày đủ loại kiểu dáng, đủ loại cấp bậc binh khí.

Mỗi một món binh khí đều ghi rõ tên và cấp bậc.

Tuy binh khí không nhiều, nhưng lại đúng như lời Diệp chưởng quỹ nói, toàn bộ đều là Đại Thánh Binh.

Cao cấp Đại Thánh Binh, vậy mà cũng có hơn mười món. "Lão thiên gia, vậy mà là thật, toàn bộ đều là Đại Thánh Binh!" Gã đại hán thô kệch không nhịn được kinh hô, dù sao cũng là tu sĩ cấp Đại Thánh, dù không phải Đại Thánh Binh, cũng có thể nhìn ra được.

Nhưng, đối với chất lượng binh khí ở đây, gã đại hán thô kệch vẫn giữ thái độ hoài nghi, gã không phải luyện khí sư, chỉ có thể dựa vào khí tức của binh khí để nhận ra đó là Đại Thánh Binh, còn về cấp bậc cụ thể của Đại Thánh Binh thì không nhìn ra chính xác.

Đối với cấp bậc binh khí mà Diệp Hàn ghi chú bên trên, gã cũng mang thái độ hoài nghi. "Thật sự có Đại Thánh Binh, tôi cũng vào xem!" "Đi!

Vào trong thôi." Soạt soạt ~~ Những người bên ngoài ùn ùn kéo vào, mọi người sờ mó cái này, ngắm nghía cái kia, nhưng không có ai thực sự mua.

Cả một buổi sáng, không một món binh khí nào được bán ra.

Ngay cả gã đại hán thô kệch kia cũng do dự một hồi rồi cuối cùng rời đi.

Đến buổi chiều, gã đại hán thô kệch lại đến, còn dẫn theo hai người bạn, đều là tu sĩ cấp Đại Thánh.

Hai người đó, một người mặc áo bào màu trắng ngà, khoảng bốn mươi tuổi, mặt trắng không râu.

Người còn lại là một lão giả, râu tóc bạc trắng.

Ba người vừa trao đổi, vừa nhìn những món Đại Thánh Binh trên giá.

Từ lời nói cử chỉ có thể thấy, người đàn ông trung niên mặt trắng không râu kia mới là người thực sự muốn mua Đại Thánh Binh, được gã đại hán thô kệch dẫn đến.

Lão giả kia thì giúp lựa chọn binh khí.

Do dự rất lâu, người đàn ông trung niên mặt trắng không râu cuối cùng chọn một cây trường thương đen tuyền.

Đó là một món trung cấp Đại Thánh Binh, thân thương được rèn từ Lôi Kích Mộc vạn năm, mũi thương dùng dược liệu là Ma Sát Ô Cương. "Hồ lão, giúp ta xem món này!" Người đàn ông trung niên mặt trắng không râu đưa cây thương cho lão giả râu tóc bạc trắng bên cạnh. "Ừm!" Lão giả râu tóc bạc trắng nhận lấy cây đại thương đen tuyền, trước tiên nhìn mấy lượt, vuốt ve thân thương, hài lòng gật đầu nói: "Không tệ, đúng là Lôi Kích Mộc vạn năm.

Ngươi cầm trước đi, ta giúp ngươi giám định." Lão giả râu tóc bạc trắng đưa cây thương cho người trung niên, sau đó hai tay bấm quyết, đánh ra mấy đạo pháp quyết đơn giản vào thân thương. "Giám định thuật!" Binh khí cấp bậc: Trung cấp Đại Thánh Binh.

Tên binh khí: Huyền Lôi Ma Sát Thương. "Lão hủ chưa từng thấy món Đại Thánh Binh nào có chất lượng tốt như vậy!" Cuối cùng, lão giả râu tóc bạc trắng đưa ra một lời đánh giá trung thực.

Chương 645

Người đàn ông trung niên mặt trắng không râu vui mừng gật đầu nói: "Được!" Người đàn ông trung niên mặt trắng không râu hiển nhiên tin lời lão giả, bèn cười nhìn về phía Diệp Hàn: "Diệp chưởng quỹ, món này bao nhiêu châu tiền?" "15 vạn!" Diệp Hàn liếc nhìn một cái, tuỳ ý nói. "15 vạn?!" Mức giá Diệp Hàn đưa ra khiến mấy người giật mình, vì quá rẻ.

Binh khí chất lượng như vậy, nếu mua ở Phùng gia, giá niêm yết thường là 20 vạn, rẻ nhất cũng phải mười tám, mười chín vạn mới lấy được.

Diệp Hàn thấy vậy cười nói: "Các vị là khách hàng đầu tiên, giảm giá 20%, đưa 12 vạn là được." "12 vạn!!" Mấy người nghe vậy, ai nấy đều vui mừng khôn xiết. "Diệp chưởng quỹ sảng khoái, ta lấy món này." Người trung niên mừng rỡ. "Hả??" Lão giả râu tóc bạc trắng đột nhiên khựng lại, tiện tay nhặt một thanh Long Uyên Kiếm, hỏi: "Diệp chưởng quỹ, thanh Đại Thánh Binh này bao nhiêu tiền?" "1 vạn Nguyên Lực Châu." Diệp Hàn báo giá, lại một lần nữa khiến người trung niên và gã đại hán thô kệch ngây người.

Ai cũng biết, giá một món Đại Thánh Binh thấp nhất cũng phải 3-5 vạn châu tiền, ở đây lại quá rẻ.

Lão giả kia dường như phát hiện ra điều gì, không ngừng nghiên cứu thanh Long Uyên Kiếm, rồi dùng Giám định thuật lên nó. "Hồ lão, có vấn đề gì sao?" Gã thô kệch hỏi.

Lão giả râu tóc bạc trắng lắc đầu: "Không có vấn đề, nhưng lão thấy thanh kiếm này có chút kỳ lạ." "Chuyện này..." Người đàn ông trung niên mặt trắng không râu có chút lo lắng, luôn cảm thấy giá cả ở

đây quá rẻ, ngược lại có cảm giác như bị lừa.

Diệp Hàn hiểu được suy nghĩ của mấy người, bèn cười nói: "Mấy vị, thật không dám giấu, thanh Long Uyên Kiếm này sở dĩ bán giá rẻ như vậy, là vì nó được luyện chế từ vật liệu của cao cấp Thánh Binh.

Do gia sư của ta thuật luyện khí phi phàm, không cẩn thận luyện thành Đại Thánh Binh, nên mới được đặt ở đây." Diệp Hàn không nói là do mình luyện chế, mà bịa ra một vị sư tôn không hề tồn tại. "Binh khí siêu phẩm!!" "Không cẩn thận luyện ra siêu phẩm." "Trời!" Mấy người kinh hãi, đặc biệt là lão giả râu tóc bạc trắng, càng kích động không thôi.

Binh khí siêu phẩm lão cũng từng thấy, nhưng chưa bao giờ thấy loại siêu phẩm vượt qua cả một đại cảnh giới, quả thực đã lật đổ nhận thức của lão.

Lão giả này cũng là một luyện khí sư, có thể luyện chế ra sơ cấp Đại Thánh Binh, nhưng do kỹ thuật có hạn, tỷ lệ thành phẩm khi luyện chế sơ cấp Đại Thánh Binh rất thấp, luyện mười lần chưa chắc đã thành công một lần, vì vậy lão cũng không được coi là một luyện khí sư cấp Đại Thánh đạt chuẩn, cũng không dám tự nhận mình là luyện khí sư cấp Đại Thánh.

Nhưng dù sao cũng là luyện khí sư, nhãn giới vẫn có.

Trước đó cảm thấy thanh Long Uyên Kiếm có vấn đề, nghe lời Diệp Hàn nói, mới bừng tỉnh ngộ. "Ha ha ha!

Thanh Long Uyên Kiếm này ta lấy! 1 vạn châu tiền, lão tử hời to rồi." Gã đại hán thô kệch mừng rỡ, một tay giật lấy thanh Long Uyên Kiếm.

Vốn không có ý định mua binh khí, thấy thanh Long Uyên Kiếm này rẻ nên mới mua.

Ba người ở lại xem một lúc nữa rồi mới thanh toán.

Lúc rời đi, lão giả râu tóc bạc trắng cẩn thận hỏi: "Diệp chưởng quỹ, dám hỏi tôn danh quý tánh của gia sư ngài, lão hủ muốn đến bái kiến lão nhân gia." "Xin lỗi, sư tôn đã đặc biệt dặn dò, không được tiết lộ thân phận của lão nhân gia, cũng không tiếp bất kỳ ai đến thăm!" Diệp Hàn cười nói. "Thế à, phải rồi, phải rồi, Diệp chưởng quỹ nói đúng, Hồ mỗ đường đột rồi!" Lão giả râu tóc bạc trắng áy náy cười, rồi mới ngại ngùng rời đi.

Tâm lý lão rõ ràng, luyện khí sư có thể luyện chế ra siêu phẩm, tất nhiên là hạng người cực kỳ cao ngạo, không phải muốn gặp là gặp được.

Ngày hôm sau, chuyện xảy ra ở đây đã gây chấn động cả ngoại thành, mọi người đều nghe nói, đằng sau cửa hàng của Diệp Hàn có một luyện khí sư vô cùng cao tay trấn giữ, đồng thời, chuyện gã đại hán kia dùng 1 vạn châu tiền mua được Đại Thánh Binh càng được đồn đại khắp nơi.

Việc kinh doanh của Diệp Hàn khởi sắc, chỉ trong một buổi sáng ngày thứ hai, đã bán được hai món trung cấp Đại Thánh Binh.

Loại sơ cấp Đại Thánh Binh giá một vạn châu tiền một món cũng được người ta mua mất bốn món.

Buổi chiều, có một phu nhân trung niên dáng vẻ yêu kiều đến, khoảng ba mươi mấy tuổi, da trắng nõn, dung mạo cũng không tệ. "Diệp chưởng quỹ?" Phu nhân có thái độ cao ngạo, vừa nhìn đã biết là người trong nội thành.

Khí tức của bà ta có chút phù phiếm, Diệp Hàn có thể cảm nhận được, vị phu nhân này vừa mới tấn cấp cảnh giới Đại Thánh. "Chính là tại hạ, dám hỏi phu nhân cần loại binh khí nào?

Mời vào chọn một món!" Diệp Hàn thản nhiên nói.

Phu nhân bước vào tiệm, tùy ý liếc nhìn những món binh khí kia, không mấy hứng thú, sau đó nhìn về phía Diệp Hàn, thẳng thắn nói: "Nghe nói ở đây có luyện khí sư cảnh giới Đại Thánh trấn giữ, có chuyện này không?" "Quả có chuyện này!" Diệp Hàn gật đầu.

Phu nhân kia khẽ gật đầu, thăm dò hỏi: "Ta muốn luyện chế một cây cửu tiết tiên, phẩm cấp trung cấp Đại Thánh Binh, ngươi dám nhận không?" Phu nhân này là gia quyến của một trưởng lão trong Thanh Lang Bộ, binh khí sử dụng là cửu tiết tiên, sau khi tu vi tiến vào cảnh giới Đại Thánh, bà ta gặp khó khăn về mặt binh khí.

Bởi vì cửu tiết tiên nhu trung có cương, nên rất khó luyện chế.

Thánh cấp cửu tiết tiên thì có người làm được, nhưng luyện chế cửu tiết tiên cấp Đại Thánh, bất luận là Trần trưởng lão của Thanh Lang Bộ, hay lão tổ Phùng gia ở ngoại thành, đều không muốn nhận việc này.

Bà ta đành mang tâm thái thử xem sao, đến chỗ Diệp Hàn xem thử. "Đinh đông ~~~ Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn phát hành nhiệm vụ, giúp đỡ khách hàng luyện chế trung cấp Đại Thánh Binh." "Lựa chọn một: Chấp nhận nhiệm vụ, thưởng 2000 điểm Ngộ Đạo Trị." "Lựa chọn hai: Từ chối nhiệm vụ, thưởng 100 điểm Ngộ Đạo Trị." Giọng nói của hệ thống cũng vang lên lúc này. "Chấp nhận nhiệm vụ!" Diệp Hàn mỉm cười, rồi nhìn về phía vị phu nhân, tự tin nói: "Có gì mà không dám?" Giúp người luyện chế binh khí, vừa có thể nhận được Ngộ Đạo Trị, lại vừa kiếm được Nguyên Lực Châu, Diệp Hàn sao lại không làm chứ.

Chương 646

"Tốt!" Phu nhân gật đầu, tiện tay lấy ra một túi trữ vật, đưa cho Diệp Hàn, và nói: "Đây là dược liệu luyện khí của ta, ngươi xem có vấn đề gì không, nếu không có vấn đề gì, chúng ta lập một bản khế ước đi!" Diệp Hàn nhận túi trữ vật xem qua, dược liệu không có vấn đề gì, bèn lập tức cùng phu nhân lập khế ước.

Kiểu dáng và độ dài của binh khí, toàn bộ đều theo yêu cầu của phu nhân, viết rõ trong khế ước.

Khế ước chỉ là khế ước thông thường, không liên quan đến an toàn cá nhân.

Sau khi luyện chế thành công, nếu không đạt yêu cầu của đối phương, hoặc luyện khí thất bại, cần phải bồi thường gấp đôi tiền dược liệu luyện khí.

Nếu đạt yêu cầu trong khế ước, mà đối phương không có tiền chi trả, thì binh khí luyện chế sẽ thuộc về Diệp Hàn, coi như cho không.

Diệp Hàn thu phí 10 vạn châu tiền, tương đối mà nói, giá này rất rẻ, phu nhân không mặc cả, sảng khoái đồng ý. "Khi nào có thể luyện chế xong?

Ta sẽ đến lấy đúng hẹn." Lúc sắp đi, phu nhân thuận miệng hỏi một câu. "Sáng hai ngày sau." Diệp Hàn thuận miệng đáp, binh khí đương nhiên không cần đến hai ngày, Diệp Hàn nói dư ra một ngày, để phòng có việc gì đó làm chậm trễ. "Nhanh vậy!" Phu nhân khá kinh ngạc về hiệu suất của Diệp Hàn, nếu đặt làm binh khí ở chỗ Trần trưởng lão của Thanh Lang Bộ, ít nhất cũng phải mất nửa tháng mới lấy được.

Diệp Hàn cười, trêu chọc: "Phu nhân, không ai lại chê luyện khí sư

làm nhanh cả." "Ta chỉ lo lắng về chất lượng thôi." Phu nhân cũng quyến rũ cười một tiếng, sau đó rời khỏi tiệm.

Sau khi vị phu nhân đó đi, cả buổi chiều chỉ bán được một món sơ cấp Đại Thánh Binh giá rẻ, Diệp Hàn cũng không vội, sớm đóng cửa tiệm.

Tối đó, Diệp Hàn làm việc thâu đêm, dùng hơn nửa đêm, đã chế tạo xong cây cửu tiết tiên theo yêu cầu của vị phu nhân.

Cửu tiết tiên nhu trung có cương, cần phải luyện chế từng đốt riêng biệt, sau đó nối lại từng đốt một, công nghệ chế tác khá phức tạp; nếu là đao kiếm thông thường, với cùng thời gian, Diệp Hàn hoàn toàn có thể rèn ra hai món.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà vị phu nhân kia không tìm được luyện khí sư.

Hai ngày sau, việc kinh doanh của Diệp Hàn không tốt cũng không xấu, một ngày cũng bán được một hai món binh khí, dù sao cũng là tiệm mới mở, bất kể quy mô hay hàng hóa, đều không bằng tiệm cũ của Phùng gia.

Lúc mới khai trương, tuy gây ra một chút sóng gió nhỏ, nhưng nhanh chóng bị người ta quên lãng.

Hôm nay, vị phu nhân kia đến đúng hẹn, nhưng không phải một mình, lần này bà ta dẫn theo một luyện khí sư cấp Thánh, tuổi tác cũng tương đương với Hồ lão mấy hôm trước. "Diệp chưởng quỹ?" Phu nhân chưa nói đã cười, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Diệp Hàn. "Phu nhân đến đúng lúc lắm!" Diệp Hàn nhướng mày cười, tiện tay ném một túi trữ vật lên quầy: "Thứ phu nhân cần ở trong này, mời xem qua." "Thật sao!" Đôi mắt quyến rũ của phu nhân lập tức ánh lên ý cười, vừa nói vừa tiến lên rút cây cửu tiết tiên trong túi trữ vật ra.

Cây cửu tiết tiên này đốt nào đốt nấy trong suốt như ngọc, sáng bóng, ánh sáng lấp lánh, tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, phu nhân đã bị thu hút, cây cửu tiết tiên này hoàn toàn được rèn đúc theo ý bà ta, không chỉ vậy, nó còn tinh xảo hơn cả trong tưởng tượng. "Không tệ không tệ!

Thiếp thân vô cùng thích." Phu nhân đưa cây cửu tiết tiên cho lão giả bên cạnh: "Nguyệt lão, giúp ta xem thử." Lão giả kia không đưa tay ra nhận, mà tiện tay đánh ra một đạo Giám định thuật.

Đinh~~~ Tên binh khí: Long Cốt Huyền Ngọc Tiên.

Cấp bậc binh khí: Cao cấp Đại Thánh Binh. "Tốt tốt!

Long Cốt Huyền Ngọc Tiên, cao cấp Đại Thánh Binh, một cây cửu tiết tiên tuyệt đỉnh như thế này, e rằng cả Thanh Lang Bộ cũng không tìm ra được cây thứ hai." Lão giả tấm tắc khen ngợi. "Cái gì?!

Cao cấp Đại Thánh Binh!!" Phu nhân kinh ngạc, trợn tròn mắt, vui mừng khôn xiết; bà ta vốn muốn chế tạo một món cao cấp Đại Thánh Binh, chỉ vì dược liệu luyện khí khó tìm, đành phải cầu cái thấp hơn.

Nhưng không ngờ, dược liệu vốn là của trung phẩm Đại Thánh Binh, lại được luyện chế thành cao cấp Đại Thánh Binh, hoàn toàn ngoài dự liệu. "Siêu phẩm!" Người kinh ngạc hơn cả là lão giả kia, bản thân là luyện khí sư, lão biết cửu tiết tiên là một trong những binh khí rất khó luyện chế, hơn nữa yêu cầu của phu nhân đối với binh khí lại rất cao.

Có thể luyện chế ra bản thân nó đã là một việc cực kỳ không dễ dàng, nhưng không ngờ, tại một cửa tiệm không tên không tuổi này, không chỉ luyện chế hoàn mỹ không tì vết, mà còn có thể là siêu phẩm.

Trong mắt luyện khí sư, đây là điều không thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, lão cũng chưa từng nghe nói có luyện khí sư nào có thể

tạo ra siêu phẩm khi luyện chế Đại Thánh Binh.

Tất cả những điều này, không nghi ngờ gì đã phủ lên cửa tiệm nhỏ này một lớp màu sắc thần bí. "Vị tiểu hữu này, dám hỏi luyện khí sư của quý tiệm đang ở đâu, có thể cho lão diện kiến một lần không?" Lão giả này đưa ra yêu cầu giống hệt người mấy hôm trước, muốn gặp mặt luyện khí sư đứng sau.

Đương nhiên, lão không hề nghi ngờ Diệp Hàn chính là luyện khí sư đó, trong mắt người bình thường, sẽ không ai cho rằng một người trẻ tuổi như Diệp Hàn có thể luyện chế ra siêu phẩm Đại Thánh Binh. "Xin lỗi, sư tôn chưa bao giờ gặp khách!" Diệp Hàn lắc đầu từ chối. "Thôi được!

Chương 647

Lão hủ đường đột rồi!" Lão giả tuy thất vọng, nhưng cũng không dám nói nhiều, ở thế giới này, luyện khí sư càng có danh tiếng thì càng muốn che giấu thân phận.

Diệp Hàn liếc mắt nhìn vị phu nhân, chỉ thấy bà ta đang mân mê cây cửu tiết tiên, vẻ mặt mừng rỡ không thôi.

Bèn nhắc nhở: "Phu nhân, đến lúc thanh toán rồi." Phu nhân lúc này mới lưu luyến không nỡ cất cây cửu tiết tiên đi, ném cho Diệp Hàn một túi trữ vật, và nói: "Bên trong là 20 vạn châu tiền, 10 vạn châu là tiền luyện khí, 10 vạn châu còn lại là phong hồng cho luyện khí sư của các ngươi." Phong hồng, có nghĩa là phong bao lì xì.

Trong giới luyện khí có một quy tắc, khi nhờ người luyện khí, nếu luyện chế ra binh khí siêu phẩm, khách hàng sẽ phải cho luyện khí sư phong hồng, một là để lấy may, vì đối với phần lớn luyện khí sư, luyện chế ra siêu phẩm phải dựa vào vận khí.

Hai là, binh khí siêu phẩm sẽ làm tăng uy lực, giá trị cũng tăng lên gấp bội.

Nhưng vì trước đó đã thỏa thuận giá cả, luyện khí sư không tiện đổi ý đòi giá, phong hồng cũng là một dạng bồi thường cho luyện khí sư.

Phong hồng không có số lượng nhất định, tùy tâm là được, nhiều thì cho nhiều, ít thì cho ít, tệ lắm thì cho một châu tiền cũng được.

Phu nhân trực tiếp cho 10 vạn châu tiền phong hồng, có thể nói là ra tay vô cùng hào phóng.

Nhưng bà ta cũng không thiệt, nếu tính theo giá hiện tại, cây cửu

tiết tiên này ít nhất cũng có giá trị 40 vạn châu tiền. "Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thưởng 2000 điểm Ngộ Đạo Trị." Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống cũng vang lên. "Đa tạ phu nhân." Diệp Hàn cũng không khách sáo, tiện tay nhận lấy túi trữ vật, sau đó tiếp tục nói: "Đúng rồi phu nhân, nếu có bạn bè, có thể giới thiệu cho Diệp mỗ, tiệm nhỏ mới khai trương, cần thu hút khách hàng, phiền phu nhân để tâm nhiều hơn." "Chuyện đó là tự nhiên, Diệp chưởng quỹ, luyện khí sư của ngài, tỷ lệ luyện ra siêu phẩm có cao không?" Phu nhân vui vẻ đồng ý, sau đó thăm dò hỏi một câu.

Dù không phải luyện khí sư, bà ta cũng hiểu sự phức tạp của việc luyện khí, siêu phẩm không phải là chuyện dễ dàng, thông thường mà nói, kỹ thuật của luyện khí sư phải đạt đến đỉnh cao, quen tay hay việc, lại đột nhiên tiến vào một cảnh giới huyền diệu khó tả khi luyện khí, mới có khả năng xuất hiện hiện tượng siêu phẩm.

Nghe lời bà ta nói, lão giả kia lại nhíu mày, trong giới luyện khí, hỏi như vậy là phạm vào điều cấm kỵ, vì không có ai dám đảm bảo có thể luyện chế ra siêu phẩm.

Giống như y sư chữa bệnh, không có y sư nào có thể đảm bảo chữa khỏi bệnh cho bệnh nhân, dù là bệnh vặt.

Diệp Hàn lại không cho là vậy, quả quyết nói: "Chỉ cần không phải cao cấp Đại Thánh Binh, bổn điếm đảm bảo, món nào cũng là siêu phẩm." "Thật sao?!" "Không thể nào!!" Phu nhân và lão giả đồng thời kinh ngạc đến ngây người, khẩu khí của Diệp Hàn quả thực lớn đến tận trời, ý tứ rõ ràng, trừ Thánh Vương Binh ra, không có binh khí nào mà hắn không luyện chế được.

Đối với luyện khí sư bình thường, có cho họ thêm lá gan cũng không dám khoác lác như vậy, nhưng Diệp Hàn thì khác, hắn có bốn loại thuộc tính luyện khí, siêu phẩm đối với hắn, còn đơn giản hơn ăn

cơm uống nước.

Mục đích của Diệp Hàn làm vậy, đương nhiên không phải để khoe khoang, mà là muốn danh tiếng của cửa tiệm nhỏ này nhanh chóng lan truyền ra ngoài.

Sau khi vị phu nhân đó đi, việc kinh doanh cả ngày càng thêm ảm đạm, ngay cả một món Đại Thánh Binh giá rẻ cũng không bán được.

Diệp Hàn không hề để tâm, nhiều chuyện không thể một sớm một chiều.

Hoàng hôn buông xuống, Diệp Hàn đóng cửa tiệm, trở về sân sau.

Trong phòng truyền ra từng đợt hương thơm của thức ăn, Lôi Tử Vân đã chuẩn bị sẵn một bàn đầy món ăn.

Ăn cơm xong, dọn dẹp mọi thứ, trời đã tối hẳn.

Diệp Hàn gọi Lôi Tử Vân lại, hai người ngồi trên giường.

Hắn nghiêm túc nói: "Thời gian này, nàng cứ bế quan tu luyện, đột phá trung cấp Đại Thánh cảnh." "Đột phá trung cấp Đại Thánh cảnh??" Lôi Tử Vân hoàn toàn ngơ ngác, thiên phú của nàng tốt thật, nhưng hiện tại cách đột phá trung cấp Đại Thánh cảnh còn xa vời vợi, đột phá cảnh giới đâu phải chuyện đơn giản, tuy chỉ còn một bước nữa là đến trung cấp Đại Thánh cảnh, nhưng bình cảnh này cần vô số thời gian để nghiền ngẫm, xung kích, mới có thể phá vỡ, làm sao có thể nói đột phá là đột phá. "Chàng Diệp?

Chàng đang nói linh tinh gì vậy?" Lôi Tử Vân nói với giọng đầy khó hiểu. "Ngưng thần tĩnh khí!" Diệp Hàn sắc mặt bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc. "Vâng!" Tuy không hiểu Diệp Hàn muốn làm gì, Lôi Tử Vân vẫn ngoan ngoãn làm theo, nhắm mắt tiến vào trạng thái tu luyện.

Vù~~~ Diệp Hàn dùng hai ngón tay, nhẹ nhàng điểm một cái lên vầng trán trơn nhẵn của Lôi Tử Vân, cô chỉ cảm thấy đầu óc như nổ

tung, bình chướng của cảnh giới trung cấp Đại Thánh, lặng lẽ nứt ra một khe hở. "Cái này?!" Lôi Tử Vân kinh ngạc mở mắt, thủ đoạn của Diệp Hàn trước nay chưa từng nghe, nhẹ nhàng điểm một cái, cảnh giới tự động phá vỡ, Lôi Tử Vân cảm thấy như đang nằm mơ.

Cha của nàng, Lôi Hồng, đã đột phá Đại Thánh cảnh bao nhiêu năm, vẫn chưa lĩnh ngộ được cơ hội đột phá trung cấp Đại Thánh cảnh, từ đó có thể thấy tiến vào trung cấp Đại Thánh cảnh gian nan đến mức nào.

Hành vi của Diệp Hàn đã lật đổ quy tắc tu luyện thông thường.

Đương nhiên nàng không biết, cú điểm nhẹ của Diệp Hàn đã tiêu tốn 4000 điểm Ngộ Đạo Trị. "Đừng nói chuyện, phá quan đi!" "Vâng!" Lôi Tử Vân nhắm mắt lại, dẹp bỏ mọi tạp niệm, bắt đầu xung kích cảnh giới, cơ duyên ngàn năm có một như vậy không thể bỏ lỡ.

Diệp Hàn quan sát kỹ, Ngộ Đạo Trị dùng trên người Lôi Tử Vân, và dùng trên người mình, có sự khác biệt không nhỏ.

Khi hắn sử dụng Ngộ Đạo Trị, bình chướng cảnh giới hoàn toàn mở ra, còn của Lôi Tử Vân thì chỉ mở ra một chút, bức tường cảnh giới vẫn còn vết nứt.

Cơ hội đột phá đã có, muốn hoàn toàn đột phá, cần phải tốn một phen công phu.

Đối với tu sĩ bình thường, chỉ cần một tháng thậm chí vài tháng là được.

Nhưng không thể không nói, có được cơ hội đột phá, việc đột phá đã trở thành điều tất yếu.

Ném toàn bộ Nguyên Lực Châu cho Lôi Tử Vân, những chuyện còn lại, Diệp Hàn không còn phải lo lắng nữa.

Chương 648

Ngày hôm sau, kinh doanh vẫn bình thường.

Có điều hắn không biết, chỉ trong một đêm, chuyện cửa tiệm nhỏ này luyện chế ra siêu phẩm Đại Thánh Binh đã lan truyền khắp mọi ngóc ngách lớn nhỏ của Thanh Lang Bộ.

Mở cửa tiệm, đã có hơn mười người đang đợi ở đó.

Có người đến xem náo nhiệt, có người mua Đại Thánh Binh, có người đặt làm Đại Thánh Binh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hơn mười người này đều là tu sĩ cấp Đại Thánh.

Sau một hồi bận rộn, mọi người lựa tới lựa lui, ai cũng có được thứ mình cần.

Trong đó, hai người đặt làm Đại Thánh Binh, ba người mua Đại Thánh Binh, điều đáng mừng là, món cao cấp Đại Thánh Binh vẫn chưa bán được, cũng đã bán ra một món.

Hai người đặt làm Đại Thánh Binh kia, một người đặt làm sơ cấp Đại Thánh Binh, một người đặt làm trung cấp Đại Thánh Binh.

Sơ cấp Đại Thánh Binh là một thanh kiếm bình thường, trung cấp Đại Thánh Binh cũng là một cây trường thương bình thường.

Điều khiến Diệp Hàn có chút thất vọng là, khi đặt làm hai món binh khí này, đều không nhận được nhiệm vụ từ hệ thống.

Hắn lập tức hiểu ra, không phải binh khí nào cũng có thể nhận được Ngộ Đạo Trị, binh khí mà vị phu nhân kia luyện chế, sở dĩ có Ngộ Đạo Trị, là vì binh khí của bà ta đặc thù, luyện chế khá phức tạp.

Cũng có thể là vì, đây là lần đầu tiên có người tìm hắn luyện chế binh khí, nguyên nhân cụ thể, Diệp Hàn cũng không rõ.

Chỉ trong một buổi sáng, Diệp Hàn đã thu về được 50 vạn Nguyên Lực Châu, bằng cả một năm thuế của một bộ lạc nhỏ.

Buổi chiều, việc kinh doanh có chút ảm đạm hơn, nhưng cũng bán được một món trung cấp Đại Thánh Binh.

Hai ngày sau, hai khách hàng cùng lúc đến nhận hàng, không ngoài dự đoán, lại có thêm hai món siêu phẩm ra đời.

Binh khí trong tiệm của Diệp Hàn món nào cũng là tinh phẩm, khách hàng mua về vô cùng hài lòng.

Cộng thêm ba món binh khí luyện ra đều là siêu phẩm, chỉ trong vài ngày, đã khiến việc kinh doanh của cửa tiệm nhỏ của hắn hoàn toàn bùng nổ.

Mỗi ngày đều có một hai món binh khí bán được.

Đừng xem thường việc mỗi ngày một hai món, phải biết rằng, cả Thanh Lang Bộ, tổng cộng cũng không có bao nhiêu tu sĩ cấp Đại Thánh, huống hồ, không phải tu sĩ cấp Đại Thánh nào cũng cần mua Đại Thánh Binh.

Ngay cả ở tiệm lớn của Phùng gia, mười ngày nửa tháng không bán được một món cũng là chuyện bình thường.

Diệp Hàn cũng rõ, việc kinh doanh như vậy không thể kéo dài, đợi đến khi thị trường bão hòa, sẽ không còn buôn bán được nữa.

Việc cần làm hiện tại, là kiếm một khoản tiền ở đây, kiếm đủ để ngưng tụ 81 tôn pháp tướng là được. "Biểu đệ, lần này đến Thanh Lang Bộ, ta cũng không có quà gì tặng đệ, mấy hôm trước ta nghe nói ở đây mở một tiệm chuyên bán Đại Thánh Binh, đệ vừa đột phá cảnh giới, biểu ca hôm nay mua cho đệ một món trung phẩm Đại Thánh

Binh." "Thật sao ạ!

Cảm ơn biểu ca!

Nhưng biểu ca, hình như...

Thánh Binh chỉ có ở tiệm của Phùng gia thôi, ở đây có đáng tin không?" "Ha ha ha!

Biểu đệ, đệ đúng là ít hiểu biết rồi, nghe nói trong tiệm này có một luyện khí sư thần bí trấn giữ, đã liên tiếp luyện ra ba món siêu phẩm, yên tâm đi!

Biểu ca không lừa đệ đâu." 155. "Có chuyện đó sao, ta trái lại muốn xem thử!" "Này!

Đến nơi rồi, chúng ta vào xem!" Hai thanh niên khí vũ hiên ngang, vừa nói vừa bước vào tiệm, một người khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, tướng mạo đường hoàng.

Người còn lại trông lớn tuổi hơn một chút, cũng anh khí ngời ngời, nhưng giữa lông mày lại mang theo vẻ ngạo mạn nhàn nhạt. "Đại Thánh Binh đều ở bên kia, hai vị cứ tự nhiên xem!" Diệp Hàn không ngẩng đầu, thuận miệng nói một câu. "Thằng nhãi!!" Tiếng nghiến răng ken két đột nhiên vang lên, giọng nói đầy tức giận mà quen thuộc, không khỏi khiến Diệp Hàn nhướng mày: "Hả?

Đây không phải là Vũ Đại Lang sao?" Người đến không ai khác, chính là Vũ Mục mà hắn đã gặp ở điện thuế vụ Thanh Lang Bộ mấy hôm trước, người còn lại thì hắn chưa từng gặp. "Biểu ca, là hắn, là hắn đã đánh ta bị thương!" Chỉ tay vào Diệp Hàn, Vũ Mục mắt như muốn nứt ra, cú đá hôm đó của Diệp Hàn không hề nhẹ, hắn phải dưỡng thương gần một tháng mới hồi phục.

Oan gia ngõ hẹp, căm thù ngút trời. "Hắn?!" Chu Chính nghe vậy nổi giận, mấy hôm trước, biểu đệ của hắn bị người ta đánh bị

thương, ở nhà dưỡng thương cả tháng.

Chuyện này, Chu Chính vẫn luôn ghi trong lòng.

Nhưng không biết ai đã đánh bị thương biểu đệ, nên cũng không báo thù được.

Không ngờ, tại cửa tiệm nhỏ này, lại gặp được kẻ thù mà biểu đệ ngày đêm mong nhớ.

Chương 649

"Ngươi đã đánh bị thương biểu đệ của ta!" Nén lại cảm xúc trong lòng, sắc mặt Chu Chính trở nên bình tĩnh, vẻ mặt đầy chất vấn.

Vũ Mục mặt mày dữ tợn, hung hăng chỉ vào Diệp Hàn: "Biểu ca, chính là nó, cái thứ chó má này, lần này ta xem ai có thể bảo vệ ngươi, biểu ca, giúp ta giết nó!" Chu Chính phất tay, ra hiệu cho biểu đệ đừng nói, để hắn xử lý. "Hừ!

Thằng nhãi, ngươi chết chắc rồi!" Vũ Mục uy hiếp một câu, rồi không nói thêm nữa. "Hai vị mua binh khí sao?" Diệp Hàn sắc mặt không đổi, từ từ lên tiếng.

Mua cái con mẹ ngươi!

Thằng nhãi này đánh lão tử, còn bảo lão tử mua binh khí của ngươi, Vũ Mục sắc mặt tái mét nhìn Diệp Hàn, lời nói trong lòng nhưng không thốt ra. "Bản công tử hỏi ngươi, có phải ngươi đã đánh bị thương biểu đệ của ta không?" Giọng điệu của Chu Chính lạnh đi một phần.

Diệp Hàn khẽ cười, chỉ ra cửa: "Nếu không mua binh khí, cửa ở bên kia." "Tốt, xem ra ngươi vẫn chưa hiểu lời của bản công tử!" Giọng điệu của Chu Chính càng lạnh hơn. "Cút!" Giọng Diệp Hàn lạnh đi, quát một tiếng.

Tình huống của hai người, hắn đương nhiên nhìn rõ, biểu ca của Vũ Mục, dẫn Vũ Mục đi mua binh khí, ai ngờ lại gặp phải kẻ thù ở đây.

Khỏi phải nói, binh khí đối phương chắc chắn sẽ không mua.

Diệp Hàn ở đây là để kiếm tiền, nên không muốn dính dáng nhiều

với họ.

Đối mặt với tiếng quát của Diệp Hàn, Chu Chính làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Đồ không biết điều, ở ngoại thành, chưa từng có ai dám nói chuyện với bản công tử như vậy, hôm nay bản công tử tâm trạng tốt, không so đo với ngươi. 156.

Nhưng ngươi đã đánh bị thương biểu đệ của ta, món nợ này dù thế nào cũng phải tính, cho ngươi một con đường sáng: binh khí trong tiệm cứ để biểu đệ ta chọn một món, sau đó quỳ xuống dập đầu xin lỗi là coi như xong chuyện, ngươi tiếp tục làm ăn của ngươi!

Nếu không, bản công tử sẽ đập nát cái tiệm rách của ngươi." "Không sai!

Chuyện này phải bồi thường cho ta, cứ theo lời biểu ca ta, để ta chọn một món binh khí, ta muốn cao cấp Đại Thánh Binh!

Thằng nhãi, không sợ nói thật cho ngươi biết, biểu ca ta là trưởng tử của Chu gia.

Chu gia ngươi nên biết, Chu gia của tứ đại gia tộc." Vũ Mục nói ra một đoạn như vậy, cơn tức trong lòng cũng tiêu đi quá nửa, theo hắn thấy, dù bị đánh một trận, có thể đổi lấy một món Đại Thánh Binh, tuyệt đối là hời.

Đồng thời cũng lôi gia thế của biểu ca ra, ở ngoại thành, cái tên Chu gia là một tấm biển hiệu vang dội, không ai dám không nể mặt.

Theo hắn thấy, Diệp Hàn chỉ là một chưởng quỹ nhỏ của một cửa tiệm, tự nhiên không dám chọc vào thế lực khổng lồ như Chu gia.

Thấy vậy, Chu Chính cũng gật đầu theo. "Nói xong chưa?" Sắc mặt Diệp Hàn bình thản. "Xong rồi!" Vũ Mục gật đầu. "Xong rồi thì cút đi!" "Hả?

Mẹ nó cái đồ kỳ cục, đúng là cục đá trong hố xí, vừa thối vừa

cứng!" Vũ Mục có chút bất ngờ, không ngờ ở ngoại thành, lại có người dám không coi Chu gia ra gì. "Tốt, ở địa bàn của bản công tử, kẻ dám bảo bản công tử cút, ngươi là người đầu tiên, ngươi sẽ phải trả giá đắt!" Chu Chính từ từ nói, đến hai chữ cuối cùng, đột nhiên ra tay, một quyền hung mãnh, đánh thẳng vào mặt Diệp Hàn. "Cút!" Diệp Hàn vung tay áo, tạo ra một luồng kình phong mạnh mẽ, cuốn lấy Chu Chính và Vũ Mục, ném thẳng ra ngoài cửa.

Bịch!

Bịch!

Chỉ một cú vung tay, Diệp Hàn đã dùng ám kình, cả hai đều bị thương, ngã xuống đất ho ra máu, đặc biệt là Vũ Mục, vết thương vừa mới hồi phục, lại tái phát, ngũ tạng lục phủ đau như bị xé rách.

Chu Chính mặt đầy kinh ngạc, rõ ràng, thực lực của đối phương, không phải là thứ hắn có thể đối phó được. "Xảy ra chuyện gì vậy?

Bên kia có người đánh nhau." "Hình như là tiệm của Diệp chưởng quỹ, mau đi xem!" "Trời ơi!

Không xong rồi, Diệp chưởng quỹ gây họa lớn rồi, đánh người của Chu gia." "Vãi, đó không phải là đại công tử Chu gia sao, ai mà gan to thế?

Dám ra tay với người của Chu gia, không muốn sống nữa à?" "Chu Chính bị người ta đánh bị thương, đúng là chuyện lạ!

Có người sắp gặp xui rồi." Thấy động tĩnh bên này, người trên đường, có các hộ kinh doanh gần đó, từng người một vây lại.

Thấy người bị thương là Chu Chính, ai nấy đều kinh ngạc. "Thằng nhãi!

Chương 650

Ngươi đủ ác, lấy ra 100 vạn châu tiền, bản thiếu gia sẽ cho ngươi một cái xác toàn thây, nếu không, không chỉ ngươi phải chết, mà chủ nhân đứng sau ngươi, cũng đừng hòng mở tiệm ở đây nữa!" Chu Chính lảo đảo đứng dậy, chỉ tay vào Diệp Hàn từ xa uy hiếp. "Cho ngươi ba giây, biến mất khỏi đây, nếu không, chết!" Diệp Hàn bước một bước ra, đến gần Chu Chính một mét.

Chu Chính giật mình, lùi lại liên tiếp mười mấy bước, hoàn toàn bị khí thế của đối phương áp đảo. "Thằng nhãi, đợi chết đi!

Chúng ta đi!" Uy hiếp một câu, Chu Chính không dám ở lại lâu, kéo Vũ Mục nhanh chóng biến mất trong đám đông. "Ai da!

Diệp chưởng quỹ ơi!

Ngài bốc đồng quá!

Đắc tội với đại công tử Chu gia, không phải chuyện đùa đâu." "Haizz!

Diệp lão đệ, ta khuyên một câu, mau chuẩn bị lễ vật, đến Chu gia chịu tội đi!" "Chịu tội cái gì!

Theo ta thấy mau thu dọn đồ đạc chạy trốn đi!

Chu gia thế lực lớn, người bình thường không chọc nổi đâu!" "Diệp chưởng quỹ lần này chết chắc rồi, chuyện này Chu gia nhất định không bỏ qua đâu, đó là tứ đại gia tộc, ta nghe nói, chỉ riêng cường giả cấp Đại Thánh, họ đã có hơn hai mươi người, còn có mấy siêu cấp cường giả nữa." "..." Chu Chính vừa đi, nơi đây liền ồn ào, nhiều thương gia gần đó đều khuyên Diệp Hàn mau chóng chạy trốn.

Diệp Hàn như không nghe thấy, thong thả đi vào tiệm, tiếp tục mở

cửa kinh doanh.

Mọi người khuyên can vô ích, từng người một lại tự về nhà mình.

Ầm ầm ầm ~~~~ "Diệp Hàn, cút ra đây nhận lấy cái chết!" Không lâu sau, từng bóng người bay lên không trung, mang theo sát khí đáng sợ. "Không xong rồi.

Người của Chu gia đến rồi, Diệp chưởng quỹ tiêu rồi!" Diệp Hàn bước một bước ra khỏi tiệm, ngẩng mắt nhìn, chỉ thấy trong biển mây trên không, đứng sừng sững hơn mười cường giả, trong đó có Chu Chính và Vũ Mục.

Người dẫn đầu là một lão giả mắt diều hâu, thân hình cao lớn, khí thế như vực sâu như biển rộng, mạnh hơn võ giả bình thường vô số lần. "Là hắn!

Chu Lệ!" "Trời ơi.

Ngài ấy vậy mà lại đến, Chu gia ra tay lớn thật, lại điều động cả trung cấp Đại Thánh." "Trung cấp Đại Thánh sao?

Mạnh quá!" Trong chốc lát, người ở đây lại một lần nữa bị kinh động.

Chỉ vào Diệp Hàn phía dưới, Chu Chính thấp giọng nói: "Tam thúc, hắn là Diệp Hàn!" Chu Lệ gật đầu, đôi mắt diều hâu sắc bén nhìn xuống dưới, "Ngươi là Diệp Hàn!" Diệp Hàn bình tĩnh không chút gợn sóng, từ từ bay lên, ngang tầm với đối phương, lần đầu tiên đối mặt với trung cấp Đại Thánh. "Người của Chu gia." Diệp Hàn chưa từng thấy trung cấp Đại Thánh, cũng không biết trung cấp Đại Thánh mạnh đến mức nào, lần này tận mắt chứng kiến, kinh ngạc không nhỏ.

Trước đó có lời đồn Thanh Lang Tứ Sát có sức chiến đấu sánh ngang trung cấp Đại Thánh, bây giờ thấy trung cấp Đại Thánh thật sự,

mới biết lời đồn đó nực cười đến mức nào.

Nhân vật như Thanh Lang Tứ Sát, dù là một đám, e rằng cũng không bằng một ngón tay của Chu Lệ. "Nhãi con!

Kêu chủ nhân của ngươi ra đây, ngươi không có tư cách nói chuyện với ta!" Chu Lệ nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu bình thản nhưng lại đầy vẻ uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Đương nhiên hắn không cho rằng, cửa tiệm nhỏ này là do Diệp Hàn mở.

Tiệm tuy nhỏ, nhưng lại kinh doanh Đại Thánh Binh, một tu sĩ sơ cấp Đại Thánh cảnh như Diệp Hàn không có bản lĩnh đó.

Hơn nữa, một tu sĩ sơ cấp Đại Thánh cảnh dám đối đầu với người của Chu gia, chắc chắn phải có chỗ dựa. "Tiệm này là ta mở, ở đây ta là người quyết định!" Diệp Hàn thẳng thắn nói. "Hừ!

Con kiến ngông cuồng!" Chu Lệ khinh thường hừ lạnh một tiếng, cũng không quan tâm lời Diệp Hàn nói là thật hay giả, bá đạo nói: "Từ bây giờ, ở đây không phải do ngươi quyết định nữa, gian tiệm này, sau này là của Chu gia ta." Diệp Hàn khẽ lắc đầu, người của Chu gia quả thật cùng một giuộc: "Lão già, có thủ đoạn gì thì dùng ra đi!" "Tốt, thằng nhóc cứng đầu, các ngươi, giết nó cho ta!" Chu Lệ không đổi sắc mặt, nhẹ nhàng ra lệnh cho người phía sau. "Giết!" Ầm!

Lập tức có một người xông ra, pháp tướng trăm trượng bay lên, bàn chân lớn hung hăng đạp xuống Diệp Hàn.

Người này khí tức cường hãn, cũng là một tu sĩ sơ cấp Đại Thánh cảnh, nhưng lại mạnh hơn đám Chu Chính, Vũ Mục rất nhiều. "Xong rồi, Diệp chưởng quỹ chết chắc không nghi ngờ gì nữa, Chu gia muốn lấy hắn ra khai đao." "Hà tất phải vậy chứ?

Ở ngoại thành, đối địch với người của Chu gia, không khác gì tìm

chết." "Bây giờ đều xong rồi, trách thì trách Diệp chưởng quỹ không có mắt nhìn, làm ăn phải biết khôn khéo tứ phía, đối đầu trực diện với Chu gia như vậy, đương nhiên không có kết cục tốt." "..." Phụt.

Bàn chân khổng lồ hạ xuống, thân thể Diệp Hàn vỡ tan, cả người biến mất trên không trung.

Chương 651

"Cứ thế mà chết rồi, ta còn tưởng có bản lĩnh lớn đến đâu chứ?" Có người lắc đầu. "Ha ha ha!

Chết hay lắm!" Thấy thân thể Diệp Hàn vỡ nát, Vũ Mục vui mừng cười lớn. "Ừm?

Không đúng, là tàn ảnh!" Có cường giả Chu gia lên tiếng.

Chu Lệ nhíu mày, thân là trung cấp Đại Thánh, tự nhiên cũng nhìn ra, Diệp Hàn chưa bị giết, vì tốc độ quá nhanh, tàn ảnh chưa kịp tan, gây ra ảo giác cho mọi người.

Có người chỉ lên trời, "Nhìn kìa, hắn ở đó!" Mọi người nhìn kỹ, chỉ thấy trên vai pháp tướng trăm trượng, đứng một bóng người áo trắng phiêu diêu, không phải Diệp Hàn thì là ai.

Tất cả mọi người đều bị thân pháp quỷ dị của hắn dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Tu sĩ ra tay kia càng sợ vỡ mật, căn bản không biết Diệp Hàn làm thế nào mà lên được vai pháp tướng của mình. "Thằng nhóc thú vị!" Chu Lệ khẽ cười, thực lực của người trẻ này, mạnh hơn trong tưởng tượng một chút, nhưng cũng chỉ có vậy, theo hắn thấy, chẳng qua chỉ là một con kiến khỏe hơn một chút mà thôi.

Thân là siêu cấp cường giả cảnh giới trung cấp Đại Thánh, tự nhiên sẽ không bị một thằng nhóc Đại Thánh sơ cấp dọa sợ.

Bành!

Diệp Hàn dùng sức đạp một cái, hóa thành lực đạo kinh khủng, thân pháp tướng khổng lồ kia, trực tiếp nổ tung trên không trung.

Pháp tướng bị hủy, tu sĩ tấn công kia trực tiếp phun ra một ngụm

máu tươi, rơi xuống phía dưới.

Bành.

Diệp Hàn lao ngang trời, một bước đến trước mặt hắn, cú đá tiên bá đạo quét ngang tới, bản tôn của người kia cũng trực tiếp nổ tung.

Thủ đoạn giết người gọn gàng dứt khoát, chấn động cả đám người Chu gia, ngay cả Chu Lệ, cũng không nhịn được giật giật khóe mắt. "Thằng nhãi, ngươi dám giết người của Chu gia ta, ngươi là người đầu tiên!" Giọng Chu Lệ cực lạnh, khiến người ta cảm giác như rơi vào hầm băng.

Diệp Hàn nhướng mày cười, khóe miệng cong lên một đường cong: "Nói không sai, là người đầu tiên!" "Thằng nhãi này không đơn giản, mọi người cùng lên, giết chết nó!" Chu Chính nghiến răng nói. "Vâng, công tử." Soạt soạt soạt ~~ Ầm ầm ầm ~~~ Hơn mười tu sĩ sơ cấp Đại Thánh cảnh của Chu gia, đồng loạt ra tay, có người tế ra Đại Thánh Binh, có người tế ra pháp tướng trăm trượng.

Trong chốc lát, khí thế đáng sợ, bao trùm cả một vùng không gian.

Xoẹt!

Người tấn công nhanh nhất, là một tu sĩ thuộc tính quang, tay cầm một cây thương bạc sáng loáng, như một vệt sao băng xé toạc không gian, mũi thương sắc bén ma sát với không khí tạo ra từng tiếng nổ, trong nháy mắt đã đến trước mi tâm Diệp Hàn.

Mí mắt khẽ động, Diệp Hàn nghiêng đầu tránh một đòn, thân thương gần như sượt qua tai hắn.

Tu sĩ thuộc tính quang, tốc độ nhanh vô song.

Bốp!

Diệp Hàn ra tay như điện, một tay tóm lấy cổ tay người kia,

nguyên khí truyền vào cánh tay, thuận thế vặn một cái, chỉ nghe thấy tiếng 'rắc' một tiếng, cánh tay của người kia, bị Diệp Hàn xé đứt cả mảng. "A ~~~" Tiếng hét thảm thiết của tu sĩ thuộc tính quang vang vọng trên không, khiến người nghe rợn tóc gáy. 157.

Ngay sau đó, Diệp Hàn tung một cú đá vô cùng sắc lẹm làm nát đầu hắn, tiếng hét thảm cũng đột ngột dừng lại. "Người thứ hai!" Diệp Hàn khẽ cười với đám người Chu Lệ, đối thủ thứ hai cũng đã xong.

Xoẹt ~~~ Một sát thủ, lặng lẽ xuất hiện sau lưng Diệp Hàn, lưỡi dao chí mạng như rắn độc, đâm về phía sau tim hắn.

Nếu là tu sĩ bình thường, khó mà nhận ra được đòn này.

Diệp Hàn nghiêng người, không lùi mà tiến, một cú thiết sơn kháo đâm vào người kia khiến hắn choáng váng, rồi không quay đầu lại tung một cú chỏ sắt vào mặt kẻ tấn công lén.

Hộp sọ của kẻ sau, nổ tung trên không, máu nhuộm trời xanh. "Người thứ ba!" Keng!

Diệp Hàn vừa nói, tiện tay vung lên, trong tay đã có một thanh kiếm ba thước, là Đại Thánh Binh do chính hắn luyện chế, Ngư Hoàng Kiếm, sắc bén vô cùng, thiên hạ vô nhị.

Mặt trời chói chang, thanh niên áo trắng kiếm chỉ trời xanh, liên tiếp giết ba người, khiến khí thế dâng lên đến cực điểm.

Bảy tám tu sĩ Chu gia còn lại vây quanh Diệp Hàn, bao vây hắn trên không, nhưng không một ai dám tiến lên. "Trời ơi, Diệp chưởng quỹ vậy mà lại mạnh đến thế, thảo nào dám đối đầu với người Chu gia." "Khủng bố, quá khủng bố, tôi chưa từng thấy tu sĩ sơ cấp Đại Thánh nào mạnh như vậy, tàn sát đồng cấp như giết heo chó." "Ghê gớm thật, Diệp chưởng quỹ hoàn toàn đối đầu với người nhà Diệp

rồi." Những người vây xem trên đường phố ai nấy đều động dung.

Chương 652

Đặc biệt là những thương gia quen biết Diệp Hàn, càng kinh hãi khôn tả.

Trong ấn tượng của họ, Diệp Hàn là một thương nhân hiền lành.

Không ngờ, khi giết người, lại gọn gàng dứt khoát đến vậy. "Thằng nhãi!

Ngươi đáng chết!" Liên tiếp mất ba tu sĩ Đại Thánh cảnh, Chu Lệ không còn bình tĩnh được nữa. "Các hạ!

Diệp mỗ ở đây chỉ để kiếm tiền.

Chuyện hôm nay, dừng tay ở đây có được không?" Diệp Hàn cầm ngược trường kiếm, bình thản lên tiếng.

Dừng tay, Chu Lệ tức tối, liên tiếp giết ba người của Chu gia, mà muốn dừng tay, mẹ nó nghĩ đẹp hơn cả hoa.

Ánh mắt lạnh lùng trừng Diệp Hàn, còn lạnh hơn cả đông giá: "Hôm nay không giết ngươi, ta, Chu Lệ, thề không làm người!" "Vậy thì giết đi!" Diệp Hàn vung trường kiếm, hoàn toàn giải phóng sát khí, đối với chuyện của Chu gia, hắn đã nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, không phải vì sợ hãi, chỉ là không muốn gây phiền phức, nếu không, hắn cũng sẽ không để Chu Chính rời đi.

Giờ phút này hắn đã thay đổi suy nghĩ, phải để người của Chu gia thấy được thủ đoạn của mình. "Vậy thì giết đi!" Ánh mắt Diệp Hàn thay đổi, khí chất cũng biến đổi, trong biển mây, mái tóc đen không gió tự bay, áo bay phần phật như cờ trận.

Cả người như hóa thành một thanh kiếm sắc bén, khí thế bức người.

Xoẹt!

Bóng dáng hắn, cũng lập tức biến mất trong mắt mọi người, khi xuất hiện lần nữa, đã ở sau lưng một tu sĩ Chu gia, sau đó một kiếm chém ra, hàn quang chiếu rọi cửu châu. "Không ổn!" 158.

Tu sĩ kia da đầu tê dại, chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Khí tức tử vong ập đến, hắn cảm nhận được, lưỡi hái của tử thần, đã đặt lên cổ hắn, muốn tránh né, nhưng đã quá muộn.

Phụt.

Một cái đầu to tướng bay lên trời, thân xác không đầu, phun ra cột máu cao mấy mét, máu tươi như lửa.

Xoẹt ~~ Đúng lúc này, thân hình cao lớn của Chu Lệ, cũng đã đến, hắn biết những người này không phải là đối thủ của Diệp Hàn, nên quyết không cho phép Diệp Hàn tiếp tục giết chóc.

Vì vậy, hắn đã ra tay, một chưởng tàn nhẫn quét ngang bầu trời, như một con diều hâu lao vào Diệp Hàn.

Thân thể Diệp Hàn vỡ nát, nhưng không một giọt máu nào rơi xuống. "Không ổn!

Tàn ảnh!" Chu Lệ thầm kinh ngạc, tốc độ của đối phương, lại một lần nữa khiến hắn phải nhìn bằng con mắt khác.

Vút ~~ Một bóng trắng vụt qua, Diệp Hàn lại xuất hiện ở ngoài ngàn trượng, lần này, ở bên dưới một tu sĩ Chu gia, vung kiếm hất lên, 'xẹt' một tiếng, xé nát thân thể tu sĩ Chu gia đó.

Lần này tốc độ còn nhanh hơn, người bị giết, thậm chí còn chưa cảm nhận được nguy hiểm, đã chìm vào bóng tối vô biên. "Người đáng sợ quá!" Vũ Mục gan như muốn vỡ, không ngờ lại chọc phải

một tôn sát thần khủng bố như vậy. "Người thứ tư!" Chu Chính kinh hãi đồng thời tim như rỉ máu, đó là tu sĩ cấp Đại Thánh, Chu gia cũng không phải chỉ có một hai chục người, cứ bị giết như vậy, Chu gia tiêu rồi. "Hừ!" Lập tức, Chu Lệ đến nơi, tức đến run người, nhưng cũng vô ích, chậm một bước, Diệp Hàn đã biến mất trước. "Thật là một tôn sát thần, tốc độ của hắn sao lại nhanh đến vậy, ngay cả Chu Lệ đại nhân cũng không đuổi kịp." "Nhìn kìa, bộ pháp của hắn thật quỷ dị, một bước ngàn trượng, sánh ngang với thuấn di." "Lần này gay go rồi, Chu gia gặp phải phiền phức lớn!" "..." "Ngươi tên Chu Lệ, tốt, hôm nay ta sẽ để ngươi nhìn thấy, người của Chu gia từng người một chết trong tay ta!" Giọng nói bình tĩnh như nắng ấm ngày đông, nhưng lời nói ra lại khiến người ta không rét mà run.

Xoẹt!

Chữ cuối cùng của Diệp Hàn vừa dứt, lại có một người của Chu gia trực tiếp bị một kiếm chém thành hai nửa. "Thằng nhãi!

Không băm ngươi thành vạn mảnh, lão tử không mang họ Chu!" Chu Lệ gầm lớn, đôi mắt hóa thành màu đỏ rực.

Nguyên khí toàn thân bùng nổ, lập tức phát huy tốc độ đến cực hạn, lao về phía vị trí của Diệp Hàn.

Tốc độ của hắn nhanh, tốc độ của Diệp Hàn còn nhanh hơn, không đợi hắn đến, Diệp Hàn nhếch miệng cười, lại một lần nữa biến mất tại chỗ.

Phụt phụt phụt!

Trong chốc lát, bóng áo trắng liên tiếp lóe lên ở các vị trí trên không, gần như cùng một lúc, có ba cái đầu bay lên. "Xong rồi, lần này xong thật rồi!" Ba tu sĩ Chu gia còn lại hoàn toàn sợ ngây người, đối thủ quỷ dị như vậy, ai mà không sợ, ai cũng không biết, cái chết sẽ đến lúc nào, có lẽ là ngay giây tiếp theo.

Chương 653

"Chạy!!" Ba tu sĩ sơ cấp Đại Thánh cảnh đó, không dám ở lại nữa, phân ra ba hướng bỏ chạy.

Phụt!

Ngoài ngàn trượng, tu sĩ chạy xa nhất, bị Diệp Hàn một kiếm xuyên tim từ phía sau.

Hai người còn lại đã chạy xa, Diệp Hàn cũng không đuổi theo, hai tay bấm quyết, đánh ra từng đạo nguyên khí ngũ sắc.

Hai đóa hoa sen đẹp tuyệt trần, xuất hiện trên không. "Đi!" Diệp Hàn tâm niệm nhất định, hoa sen xoay tròn bay ra, tốc độ nhanh đến kinh người, trong chốc lát đã bay qua vạn trượng trời cao, đồng thời va vào sau lưng hai người đang bỏ chạy.

Bành!

Bành! 159.

Hai người thân thể nổ tung, bị năng lượng khủng bố nổ thành thịt nát văng tung tóe khắp nơi. "Mẹ ơi!

Thứ đó, ta hình như thấy được năm loại thuộc tính!

Diệp chưởng quỹ là tu sĩ có năm loại thuộc tính sao?

Thảo nào có thực lực khủng bố như vậy." "Năm loại thuộc tính, trước nay chưa từng nghe, có thể gọi là tuyệt thế, một yêu nghiệt tuyệt đại!" "Không thể nào, nhất định là ta hoa mắt, thế gian sao lại có thiên tư yêu nghiệt như vậy!" Thấy Diệp Hàn thi triển Ngũ Hành Thanh Liên, những người vây xem phía dưới, mắt rớt cả ra ngoài. "Năm loại thuộc tính?!" Chu Lệ cũng ngây người trên không, không thể hình dung được sự chấn động trong lòng! "Chuyện do ngươi bắt

đầu, hôm nay cũng nên do ngươi kết thúc đi!" Ánh mắt Diệp Hàn, rơi vào trên người Vũ Mục và Chu Chính. "Không!

Không!

Đừng giết ta." Vũ Mục miệng khô lưỡi đắng, nội tâm hoàn toàn bị nỗi sợ hãi lấp đầy.

Chu Chính lông tóc dựng đứng, kinh hô: "Tam thúc, mau cứu ta!

Hắn muốn giết ta!" Trong lòng hai người, đều đã hối hận, nếu có một cơ hội nữa, tuyệt đối sẽ không tìm Diệp Hàn gây phiền phức.

Nhưng, tất cả đã quá muộn.

Cách đó mấy ngàn trượng, nụ cười của Diệp Hàn dần tắt, khi họ nhìn thấy lần nữa, cả người hắn đã biến mất.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Ba bước nhanh đến cực hạn, trong mắt Chu Chính và Vũ Mục, chỉ là một ý niệm, trong mắt họ lại xuất hiện một gương mặt tươi cười, nụ cười đó thật hòa ái, ấm áp.

Nhưng trong mắt hai người, nụ cười đó không nghi ngờ gì đã gióng lên hồi chuông báo tử.

Diệp Hàn không biết đã cất trường kiếm từ lúc nào, hai bàn tay thon dài, lần lượt nắm lấy cổ của Chu Chính và Vũ Mục. "Không!" Chu Lệ cuồng bạo, những người khác của Chu gia có thể chết, nhưng Chu Chính thì không.

Hắn là con trai ruột của đại ca hắn, là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Chu gia, là hy vọng của Chu gia, là trụ cột tương lai. "Ma, ma, quỷ!

Ngươi là ma quỷ!

Á á á ~~~" "Ặc ~~~ Không, đừng giết ta, đừng giết ta!

Diệp Hàn, ta cầu xin ngươi!" 160.

Bàn tay Diệp Hàn khẽ dùng sức làm hai người nghẹt thở, họ cố sống cố chết mở miệng cầu xin nhưng hắn không hề động lòng: "Bây giờ mới biết cầu xin thì đã muộn rồi." Một tay xách một người, xa xa nhìn Chu Lệ.

Mắt diều hâu lóe lên sát khí nồng đậm, nhưng không thể không hạ giọng: "Diệp Hàn, thả họ ra, chuyện hôm nay, ta có thể coi như chưa từng xảy ra!" Trước đó khi Diệp Hàn đề nghị dừng lại, hắn không đồng ý, bây giờ lại chủ động cầu hòa. "Không!

Chuyện hôm nay, ta là người quyết định!" Rắc ~~ Rắc ~~ Diệp Hàn hai lòng bàn tay phun ra khí kình, cổ của hai người gãy giòn.

Từ lúc Diệp Hàn quyết định đại khai sát giới, vận mệnh của hai người đã được định đoạt. "Ngươi có thể đi chết được rồi!" Chu Lệ nộ khí ngút trời, sau lưng hắn, một tôn pháp tướng năm trăm trượng, từ từ ngưng tụ thành hình, khí tức đáng sợ lấy hắn làm trung tâm lan ra tứ phía.

Khí cơ hung mãnh, gần như muốn đè sập cả bầu trời.

Chương 654

161.

Trước đó hắn luôn không coi Diệp Hàn là đối thủ nên ra tay vẫn luôn nương tay, ai ngờ Diệp Hàn trong nháy mắt đã giết sạch mọi người.

Sớm biết như vậy, căn bản không nên cho Diệp Hàn cơ hội ra tay, trực tiếp hạ sát thủ.

Người trên đường phố, từng người một nằm rạp trên đất, uy áp của tu sĩ Đại Thánh trung cấp, khiến mỗi người đều cảm thấy tuyệt vọng.

Ầm ầm ầm ~~~ Pháp tướng cao năm trăm trượng sừng sững giữa đất trời, tựa như một vị thần ma.

"Trung cấp Đại Thánh cảnh, là uy thế của Trung cấp Đại Thánh cảnh, trời ơi!

Cũng quá đáng sợ rồi!" "Chu đại nhân cuối cùng cũng bùng nổ rồi, Diệp chưởng quỹ lần này chắc chắn không phải đối thủ!" "Lợi hại quá, ta nhất định phải trở thành nhân vật như Chu đại nhân." "…" "Lũ sâu kiến!

Sự hùng mạnh của Trung cấp Đại Thánh, các ngươi sẽ không bao giờ hiểu được đâu, chịu chết đi!" 162.

Chu Lệ chắp tay sau lưng đứng giữa không trung, nguyên khí quanh thân cuồn cuộn phát ra khí thế vô song.

"Vậy sao?" Diệp Hàn sắc mặt bình tĩnh, khí thế cũng đang dần dần tăng lên, phảng phất trong phút chốc đã mạnh hơn trước gấp trăm ngàn lần.

“Oa~~ Nhìn Diệp chưởng quỹ kìa, sao cũng mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ cũng là tu sĩ Trung cấp Đại Thánh cảnh sao!” “Không, không, cảnh giới của hắn không phải Trung cấp Đại Thánh cảnh, nhưng kỳ lạ là, tại sao khí tức lại không hề kém cạnh người ở cảnh giới đó chút nào.” “Ta nói này, Diệp chưởng quỹ rốt cuộc có lai lịch gì, sau lưng lại có ai chống đỡ?

Một nhân vật truyền kỳ như vậy không thể nào vô danh được, tại sao ta chưa từng nghe nói đến người này?” “Không biết nữa, nghe nói sau lưng hắn có một luyện khí đại sư thần bí, có người nói luyện khí sư sau lưng hắn có thể luyện chế ra Thánh Vương Binh.” “Nói bậy, hoàn toàn là tin đồn nhảm.

Luyện khí sư cấp Thánh Vương là tồn tại cỡ nào, dù ở Quân Thiên Bộ, địa vị cũng trên vạn người, sao lại đến nơi nhỏ bé này của chúng ta!” “…” Vù ~~~ Chu Lệ ra tay, bàn tay khổng lồ như một đám mây đen, chụp thẳng xuống đầu Diệp Hàn, chỉ một bàn tay đã lớn đến năm sáu mươi trượng.

“So xem tay ai to hơn sao?” “Phiên Thiên Đại Thủ Ấn!” Diệp Hàn quát khẽ một tiếng, nguyên khí vô tận cuộn trào, sau lưng hắn hình thành một bàn tay khổng lồ che trời rộng cả ngàn trượng.

Bàn tay khổng lồ như núi cao, còn lớn hơn cả pháp tướng của Chu Lệ gấp đôi, gần như chiếm hết cả bầu trời.

“Không!

Tuyệt đối không thể nào!” Chu Lệ vô cùng kinh hãi, dưới bàn tay khổng lồ, gã đã ngửi thấy mùi của tử vong.

“Hít ~~~ Đại thủ ấn thật đáng sợ, đòn tấn công này quá khủng khiếp.” “Mẹ nó chứ mạnh quá, một Sơ cấp Đại Thánh mà lại có thể tung ra một đòn đáng sợ như vậy, quả thực chưa từng nghe thấy.” “Diệp chưởng quỹ rốt cuộc là thần thánh phương nào, chẳng lẽ đến

từ Quân Thiên Bộ sao." Giây phút này, tất cả mọi người vây xem trên đường đều bị chấn động triệt để!

Ầm ~~~~ Bàn tay khổng lồ vỗ xuống, pháp tướng to lớn của Chu Lệ trực tiếp nổ tung giữa không trung.

Bản tôn của gã phun ra một ngụm máu lớn, lảo đảo trên không, dùng một ánh mắt không thể tin nổi nhìn Diệp Hàn.

Pháp tướng bị hủy, thân thể gã bị thương không nhẹ, nguyên khí trong cơ thể cũng không còn được một phần mười.

Diệp Hàn mỉm cười, thu lại bàn tay che trời.

Sau khi tiến vào Đại Thánh cảnh, bây giờ sử dụng Phiên Thiên Đại Thủ Ấn đã trở nên dễ dàng hơn nhiều, uy lực cũng lớn hơn trước gấp bội.

"Ngươi, ngươi là ma quỷ, không phải người!" Chu Lệ kinh hãi, nỗi sợ trong lòng không thể dùng lời nào diễn tả được.

Gã đã sống mấy trăm năm, chưa từng thấy một tu sĩ nghịch thiên như Diệp Hàn.

Vượt cấp đánh bại đối thủ, lại còn một chiêu miểu sát pháp tướng, nếu không phải tận mắt chứng kiến, chuyện này nói cho ai cũng không ai tin.

"Chết!" Diệp Hàn thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, ngay sau đó xuất hiện sau lưng Chu Lệ.

Một kiếm chém ra tựa kinh hồng, đầu và thân của kẻ sau lập tức lìa xa.

"To gan!" "Nghịch tử, ngươi dám!!" Ầm!

Ầm!

Lúc này, lại có những luồng khí tức đáng sợ ập tới, hai pháp

tướng cao năm trăm trượng đang lao về phía này.

“Là Chu Cuồng và Chu Bá.” “Gia chủ Chu Cuồng và nhị gia Chu Bá, phen này gay rồi, người nhà họ Chu kéo đến cả ổ.” “Hai người họ có phải là đối thủ của Diệp chưởng quỹ không?

E là không được đâu!” Diệp Hàn nheo mắt nhìn, trên vai của hai pháp tướng khổng lồ, mỗi bên đều đứng một bóng người uy phong lẫm liệt.

Mặc dù chưa từng gặp hai người này, nhưng Diệp Hàn biết đó là Chu Cuồng và Chu Bá.

Ở ngoại thành, có Tứ Đại Gia Tộc, lần lượt là Triệu gia, Chu gia, Phùng gia, Tưởng gia.

Tứ Đại Gia Tộc thực lực tương đương, mỗi gia tộc đều có Trung cấp Đại Thánh tọa trấn.

Chu gia có tổng cộng ba vị Trung cấp Đại Thánh, chính là ba anh em họ Chu: Chu Cuồng, Chu Bá, Chu Lệ.

Chu Chính vừa bị giết chính là con trai của Chu Cuồng.

Phiên Thiên Đại Thủ Ấn, diệt sát!

Ý nghĩ này lóe lên trong mắt Diệp Hàn rồi lập tức bị dằn xuống, tiếp đó hắn đưa bàn tay thon dài ra, vỗ nhẹ một cái về phía hai người ở xa.

Chương 655

Đã đối đầu với Chu gia thì tuyệt đối không có khả năng hòa giải.

Giết một là một, giết hai là một cặp.

Hai bàn tay khổng lồ tựa vực trời lại một lần nữa xuất hiện giữa không trung.

Bụp bụp!!

Một chưởng vỗ xuống, bầu trời rung chuyển dữ dội, hai pháp tướng khổng lồ cao năm trăm trượng, cùng với bản tôn của hai người, đều bị một chưởng đập nát.

“Xong rồi!

Chu gia xong rồi!” “Chu Cuồng và Chu Bá chết rồi, cũng quá nhanh rồi!” “Miểu sát!

Lại là miểu sát!” Nhìn bóng áo trắng bay phấp phới giữa không trung của Diệp Hàn, người trong thành đều kinh ngạc.

Ai có thể ngờ rằng, một Sơ cấp Đại Thánh trẻ tuổi, chỉ bằng sức một mình, lại có thể tiêu diệt Chu gia, một trong Tứ Đại Gia Tộc.

“Diệp đạo hữu, thủ đoạn thật cao tay!” “Ha ha!

Diệp đạo hữu tuổi trẻ tài cao, chúng ta vô cùng bội phục.” “Ha ha!

Tuấn kiệt như vậy, thực sự là lần đầu lão phu thấy trong đời!” Ở phía xa trên không, ba người từ từ lướt đến, khí tức ẩn mà không phát, ai nấy đều mang theo nụ cười.

Ba người tuổi tác đều không nhỏ.

Người trẻ nhất cũng khoảng sáu mươi tuổi, thân hình gầy gò.

Người lớn tuổi nhất là một lão giả đã ngoài tám mươi, tóc và râu đều đã bạc trắng.

Còn có một lão giả mặt hồng hào, da dẻ hồng nhuận.

Ở Hồng Mông Thế Giới, Thánh Nhân có tuổi thọ năm trăm năm, Đại Thánh cảnh có tuổi thọ một ngàn năm.

Vì vậy, không thể chỉ nhìn tuổi tác bề ngoài mà đoán ra số tuổi thật của một người, chỉ có thể đoán chừng.

Số tuổi thật của ba người này ít nhất cũng trên năm trăm tuổi, lão giả ngoài tám mươi kia có lẽ đã tám, chín trăm tuổi.

Là người ở cấp bậc Trung cấp Đại Thánh!

Diệp Hàn nhíu mày: "Ba vị chẳng lẽ cũng muốn ra tay với Diệp mỗ sao?" Hắn có thể nhìn ra ba người này cũng là Trung cấp Đại Thánh, chỉ là chưa thể hiện thực lực ngay từ đầu.

Dù vậy, Diệp Hàn cũng âm thầm cảnh giác, vì hắn cũng không biết ba người này rốt cuộc có ý gì?

Nghe lời Diệp Hàn, cả ba đều giật mình.

Lão giả râu bạc liền xua tay liên tục: "Không không không!

Tiểu hữu hiểu lầm rồi, mấy bộ xương già chúng ta không chịu nổi thần thông của tiểu hữu đâu." "Ừm!" Diệp Hàn gật đầu, thấy mấy người không có ý định ra tay, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó liên tục giết ba Trung cấp Đại Thánh, trông thì uy phong nhưng thực ra tiêu hao vô cùng lớn.

Hai lần sử dụng thần thông cấp Thánh Đế đã tiêu hao gần hai phần ba nguyên khí, nếu lại chiến đấu với ba người này, thắng bại khó lường.

Thần thông chỉ có thể sử dụng thêm một lần, nếu không thể giải

quyết cả ba người một lúc, thì người chết sẽ là hắn.

"Diệp Hàn tiểu hữu, hữu lễ!" Ba người đến gần Diệp Hàn, chắp tay hành lễ, thái độ vô cùng khách khí.

"Diệp Hàn bái kiến mấy vị tiền bối!

Ha ha!" Diệp Hàn buông bỏ cảnh giác, cười ha hả đáp lễ.

"Không biết mấy vị tiền bối xưng hô thế nào?" "Lão hủ Phùng Lôn!" Người mở miệng nói là lão giả lớn tuổi nhất, sau đó chỉ vào lão giả mặt hồng và lão giả gầy gò nói: "Đây là Triệu Khoát, Tưởng Nghị." "Hóa ra là ba vị tiền bối.

Vãn bối thất lễ rồi!" Diệp Hàn lập tức hiểu ra thân phận của ba người.

Lão giả lớn tuổi nhất chính là lão tổ Phùng gia Phùng Lôn, cũng là luyện khí sư đệ nhất ngoại thành.

Lão giả mặt hồng là gia chủ Triệu gia, lão giả gầy gò trẻ tuổi nhất là gia chủ Tưởng gia, Tưởng Nghị.

Ba người này, cùng với Chu Cuồng vừa bị giết, chính là bốn bá chủ của ngoại thành.

Phùng Lôn nghe vậy liền xua tay, cười nói: "Tiểu hữu đừng chiết sát lão hủ, thế giới này xem thực lực, chính là cái gọi là kẻ mạnh làm vua.

Tiểu hữu đã có thực lực như vậy, hà tất phải tự khiêm, chúng ta cứ kết giao ngang vai vế là được." "Cũng được, mấy vị đạo hữu, mời vào nhà ngồi!" Diệp Hàn cũng không khách khí, dẫn ba người vào trong sân viện.

Lúc này, Lôi Tử Vân đang bế quan, Diệp Hàn tự nhiên không muốn làm phiền, vì vậy chiêu đãi ba người trong sân.

Nhưng khí tức truyền ra từ trong phòng lại khiến ba người kinh ngạc, đều là người từng trải, tự nhiên biết được có người đang ở cảnh giới Đại Thánh.

Chương 656

“Diệp tiểu hữu,” Phùng Lôn liếc nhìn căn phòng rồi hỏi.

“Ồ!

Là một người bạn của tại hạ, đang đột phá cảnh giới Trung cấp Đại Thánh, không tiện gặp khách!” Diệp Hàn cầm ấm trà rót trà, thuận miệng giải thích.

“Hiểu!

Hiểu!” Ba người gật đầu với nhau, đều không ngờ trong sân của Diệp Hàn lại ẩn giấu một tồn tại đáng sợ như vậy.

“Mấy vị đạo hữu, không biết đến đây có việc gì?” Đặt ấm trà xuống, Diệp Hàn thản nhiên hỏi.

“Ờ ~~~” Ba người do dự, Tưởng Nghị nói thẳng: “Ở ngoại thành có Tứ Đại Gia Tộc, lần lượt là ba nhà chúng ta và Chu gia vừa bị tiểu hữu diệt.

Bây giờ Chu gia bị diệt, tiểu hữu lại mở tiệm ở đây, chúng ta cảm thấy Tứ Đại Gia Tộc nên có một ghế của tiểu hữu, vì vậy có một số việc muốn thương lượng với tiểu hữu, chuyện của Chu gia…” Lời còn chưa nói hết đã bị Diệp Hàn xua tay cắt ngang, cười nói: “Mấy vị tiền bối lo xa rồi, tại hạ không có ý định ở lại Thanh Lang Bộ, đợi bạn tôi đột phá xong sẽ rời đi.

Còn việc mở một cửa tiệm nhỏ này, chỉ là để cho vui thôi.” “Ha ha!

Hóa ra là vậy, chúng ta đường đột rồi!” Ba người nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm.

Sự trỗi dậy của Diệp Hàn thực sự đã gây cho họ không ít áp lực,

đặc biệt là Phùng Lôn.

Khoảng thời gian này, vì Diệp Hàn mở tiệm ở ngoại thành mà việc kinh doanh của gia tộc ông ta cũng không còn.

Diệp Hàn còn trẻ, thực lực lại khủng bố đến mức khó tin, cộng thêm luyện khí sư thần bí sau lưng, nếu thực sự có ý định phát triển ở ngoại thành, địa vị của Tứ Đại Gia Tộc có thể lung lay.

Nếu Diệp Hàn có ý đồ, việc thôn tính Tứ Đại Gia Tộc cũng không đáng lo ngại.

Đây chính là điều ba người lo lắng nhất.

Biết được Diệp Hàn sẽ rời đi không lâu nữa, mấy người tự nhiên mừng rỡ.

"Đúng rồi, Diệp tiểu hữu, lão hủ có một việc muốn nhờ!" Dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, Triệu Khoát nói.

"Ồ?" Diệp Hàn không tỏ vẻ gì, chờ ông ta nói tiếp.

Triệu Khoát liếc nhìn Phùng Lôn, trên mặt thoáng vẻ ngại ngùng, ấp úng nói: "Là thế này, lão hủ muốn đặt làm một món cao cấp Đại Thánh Binh, xin Diệp đạo hữu giúp đỡ." "Hừ!" Phùng Lôn hừ lạnh một tiếng, mặt già có chút không nhịn được, ông ta dù gì cũng là luyện khí sư đệ nhất ngoại thành.

Triệu Khoát không tìm ông ta luyện khí, lại còn trước mặt ông ta nhờ Diệp Hàn giúp, chẳng phải là đang vả mặt ông ta sao.

Nhưng ông ta cũng không nói gì, binh khí trong tiệm Diệp Hàn quả thực ông ta đã từng thấy, binh khí ở đó đúng là tốt hơn một chút so với những gì ông ta luyện chế.

"Phùng đạo hữu?

Diệp mỗ…" Diệp Hàn không trực tiếp đồng ý, mà nhìn về phía

Phùng Lôn.

Phùng Lôn mặt già đỏ lên, bất đắc dĩ nói: "Luyện khí thuật của sư phụ ngài đăng phong tạo cực, Phùng mỗ tự thấy không bằng, không cần phải có gì cố kỵ, Diệp đạo hữu cứ theo quy củ mà làm là được." "Thôi được!" Diệp Hàn nhìn Triệu Khoát: "Đạo hữu muốn luyện chế binh khí gì?" Triệu Khoát đáp: "Cửu Long Cửu Phượng Thương!" "Đinh đoong~~ Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn phát hành nhiệm vụ, mục tiêu nhiệm vụ, giúp Triệu Khoát luyện chế Cửu Long Cửu Phượng Thương." "Lựa chọn một, chấp nhận nhiệm vụ, thưởng 3000 Ngộ Đạo Trị." "Lựa chọn hai, từ chối nhiệm vụ, thưởng 20 Ngộ Đạo Trị." "Mời ký chủ đưa ra lựa chọn." Tiếng hệ thống vang lên, Diệp Hàn thầm vui mừng: "Tôi chọn một." "Hít ~~~ Cửu Long Cửu Phượng Thương, ta nói này Triệu gia chủ, ngài lấy đâu ra dược liệu luyện khí đó vậy?" Phùng Lôn nghe vậy không còn bình tĩnh được nữa.

Cửu Long Cửu Phượng Thương là loại cao cấp Đại Thánh Binh khó luyện chế nhất, không có loại thứ hai.

Không chỉ bản thân binh khí khó luyện chế, mà dược liệu luyện khí cũng vô cùng hiếm thấy.

Cửu Long Cửu Phượng, tức là mười tám loại, không, là mười tám loại dược liệu luyện khí, toàn bộ đều là vật liệu chính, không cần vật liệu phụ.

Không chỉ vậy, mười tám loại dược liệu này nửa âm nửa dương, lượng dùng cho mỗi loại dược liệu không thể nhiều hơn hay ít hơn một li.

Quá trình luyện chế vô cùng phức tạp, nếu giao cho ông ta luyện chế, thì đến một phần mười nắm chắc cũng không có.

Đồng thời, ông ta cuối cùng cũng hiểu tại sao Triệu Khoát không

tìm mình luyện chế binh khí.

Triệu Khoát không để ý đến Phùng Lôn, mà nhìn Diệp Hàn với vẻ mặt đầy hy vọng.

Diệp Hàn mỉm cười: "Không thành vấn đề, hôm nay đã khai sát giới, không thích hợp luyện khí.

Sáng mai, ta sẽ giúp ngài luyện chế Cửu Long Cửu Phượng Thương." Cửu Long Cửu Phượng Thương là một trong những loại cao cấp Đại Thánh Binh khó luyện chế nhất, phức tạp hơn Cửu Tiết Tiên mà hắn luyện chế trước đây, nhưng đối với hắn không thành vấn đề.

Chỉ cần không phải Đại Thánh Binh, đều không làm khó được hắn.

"Ha ha ha~~ Đa tạ Diệp đạo hữu!" Triệu Khoát mừng rỡ, chắp tay cảm tạ.

Phùng Lôn và Tưởng Nghị đều lộ vẻ không thể tin nổi.

Họ nghe rất rõ ràng, Diệp Hàn vừa nói, hôm nay khai sát giới không thích hợp luyện khí, sáng mai sẽ luyện chế Cửu Long Cửu Phượng Thương.

Kẻ ngốc cũng nghe ra, người muốn luyện khí là Diệp Hàn, chứ không phải luyện khí sư thần bí sau lưng hắn.

Chẳng lẽ, Diệp Hàn chính là luyện khí sư, binh khí trong tiệm đều do hắn luyện chế.

"Diệp đạo hữu, binh khí trong tiệm, đều là ngài luyện chế?" Giọng Phùng Lôn cũng run rẩy.

Chương 657

Người đời đều biết, những luyện khí sư lợi hại đều là những người lớn tuổi.

Người trẻ như Diệp Hàn không thể nào trở thành luyện khí sư cấp Đại Thánh được.

Luyện chế Đại Thánh Binh không chỉ cần thiên phú, mà còn cần tích lũy vô số kinh nghiệm, không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

"Cái gì?

Diệp đạo hữu là luyện khí sư, binh khí trong tiệm đều do ngài luyện chế?" Triệu Khoát cũng há hốc mồm, lúc này mới phản ứng lại.

"Chính xác!" Diệp Hàn gật đầu.

"Diệp đại sư, ngài…" Ba người đều kính nể, bất giác đồng thời đứng dậy.

Luyện khí sư có thể luyện chế ra siêu phẩm Đại Thánh Binh, họ mới gặp lần đầu tiên.

Thấy Diệp Hàn gật đầu, ba lão gia tử đều kính nể, không nhịn được đồng thời đứng dậy.

Trước đó, họ kiêng dè sức chiến đấu của Diệp Hàn.

Lần này, họ thực sự nảy sinh lòng kính trọng từ tận đáy lòng.

Đặc biệt là Phùng Lôn, ông ta đã đắm chìm trong đạo luyện khí mấy trăm năm, càng hiểu rõ sự gian nan trong đó.

Diệp Hàn có thể ở tuổi này luyện chế ra Đại Thánh Binh, thậm chí siêu phẩm Đại Thánh Binh, trong mắt ông ta tuyệt đối là một kỳ tích.

“Diệp đạo hữu thiên tư tuyệt thế, lão hủ tự thấy không bằng a!” Phùng Lôn mặt đầy kinh ngạc, cảm thấy mình luyện khí bao nhiêu năm nay đều luyện vào thân chó cả rồi.

“Phùng đạo hữu khiêm tốn rồi!

Khi nào có thời gian, ta phải đến phủ làm phiền.

Diệp mỗ tu hành trên con đường luyện khí còn nông cạn, có nhiều chỗ cần thỉnh giáo Phùng đại sư.” Diệp Hàn cũng đứng dậy, nói.

Lý do hắn tiết lộ thuật luyện khí, là để với thân phận luyện khí sư, cùng Phùng Lôn thảo luận về học vấn luyện khí.

Nếu nói về thuật luyện khí, Diệp Hàn tự tin không thua kém ai, nhưng hắn biết rõ tình hình của mình.

Lý do hắn có thể luyện chế ra những binh khí mà người khác không thể luyện chế, là nhờ vào bốn loại thuộc tính luyện khí.

Nếu thực sự nói về kinh nghiệm, chắc chắn hắn không bằng Phùng Lôn trước mắt.

Nếu có thể cùng ông ta luận đạo một phen, đối với con đường luyện khí của hắn, chắc chắn sẽ có bước tiến lớn.

Dù sao thì thuật luyện khí của hắn là học từ Bách Lý Hồng Phi, mà Bách Lý Hồng Phi rõ ràng không bằng Phùng Lôn.

“Không dám!

Diệp đại sư, ngài đừng trêu lão hủ nữa!” Phùng Lôn liên tục xua tay, sau đó nói: “Nhưng tiểu hữu đã có lòng, chúng ta có thể học hỏi lẫn nhau.” “Được!

Cứ quyết định vậy, năm ngày sau, Diệp Hàn sẽ đến cửa bái phỏng!” “Ha ha ha!

Được!

Vậy lão hủ sẽ quét sẵn tháp chờ!" Sau khi hẹn ngày, hai người nhìn nhau cười.

"Diệp đại sư, đây là của tôi…" Lúc này, Triệu Khoát lấy ra một túi trữ vật, đặt lên bàn đá bên cạnh.

Diệp Hàn mở túi trữ vật, xem xét kỹ lưỡng dược liệu mà Triệu Khoát đã chuẩn bị, rồi gật đầu.

Luyện chế Cửu Long Cửu Phượng Thương, việc chọn vật liệu phải vô cùng tỉ mỉ, vì cần đến mười tám loại vật liệu chính, bất kỳ loại nào xảy ra vấn đề cũng không thể luyện chế thành công.

Rõ ràng, Triệu Khoát đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ, dược liệu hoàn toàn không có vấn đề gì. 163.

"Diệp đại sư, nói thật không giấu gì ngài, dược liệu này lão hủ đã thu thập đủ từ năm năm trước, chỉ vì mãi không tìm được luyện khí sư thích hợp nên mới luôn gác lại đến bây giờ." Triệu Khoát cười khổ nói.

Sau khi ký kết khế ước với Triệu Khoát, thù lao mà Diệp Hàn yêu cầu lần này là năm mươi vạn Nguyên Lực Châu, giá cả công đạo, Triệu Khoát cũng vui vẻ chấp nhận.

Sau khi ba người đi, Diệp Hàn đóng cửa tiệm, bắt đầu ngưng tụ pháp tướng.

Ban đầu hắn không có nhiều Nguyên Lực Châu, nhưng lần này giao đấu với người nhà họ Chu, hắn đã kiếm được một món hời lớn từ của người chết.

Hắn đã thu được tổng cộng 1000 vạn Nguyên Lực Châu từ người nhà họ Chu.

Số Nguyên Lực Châu này đủ để hắn ngưng tụ tất cả pháp tướng.

Nếu không phải Lôi Tử Vân đang bế quan, hắn đã có thể trực tiếp cân nhắc rời khỏi Thanh Lang Bộ.

Chương 658

Diệp Hàn ước tính Lôi Tử Vân bế quan cần một tháng, chỉ có thể đợi sau một tháng rồi mới tính đến chuyện rời đi.

"Thời gian pháp tướng, ngưng tụ ~~~" Ầm!

Diệp Hàn nhắm mắt ngồi xếp bằng trong sân, sau lưng hắn xuất hiện một pháp tướng quỷ dị.

Pháp tướng đó mông lung, phảng phất như đến từ quá khứ, lại phảng phất như đến từ vị lai, một vẻ quỷ dị không thể tả.

Ầm!

Không gian pháp tướng, có sự tương đồng kỳ diệu với thời gian pháp tướng.

Pháp tướng đó trông như ở sau lưng Diệp Hàn, nhưng lại cho người ta ảo giác như đang ở một không gian khác.

Hủy diệt pháp tướng.

Đáng sợ nhất, cả pháp tướng hiện lên một màu đen, tựa như một ma thần, mang theo đặc tính hủy diệt tất cả.

Sinh mệnh pháp tướng, ngưng tụ.

Một pháp tướng tràn đầy sức sống mãnh liệt, tựa như thần sinh mệnh.

Lôi chi pháp tướng, giống như chiến thần trong sấm sét, toàn thân sấm điện ngút trời.

Sơn thạch pháp tướng, dày nặng hùng vĩ, áp đảo trời đất.

Lưu thủy pháp tướng ~~~ Lạc hoa pháp tướng ~~~ Lực chi pháp tướng ~~~ Đao chi pháp tướng ~~~ Kiếm chi pháp tướng Càng ngày

càng nhiều pháp tướng được ngưng tụ ra, thực lực của Diệp Hàn cũng đang tăng lên một cách vô hình.

Đối với tu sĩ Sơ cấp Đại Thánh, điều quan trọng nhất là ngưng tụ pháp tướng.

Chỉ khi tất cả pháp tướng được ngưng tụ, mới có thể được coi là tu sĩ cấp Đại Thánh thực thụ.

Diệp Hàn có nhiều pháp tướng, đương nhiên pháp tướng ngưng tụ càng nhiều, nguyên khí càng thêm hùng hậu.

Trong nháy mắt, bốn ngày trôi qua, Diệp Hàn tranh thủ luyện chế Cửu Long Cửu Phượng Thương xong, toàn bộ tâm tư đều đặt vào việc ngưng tụ pháp tướng.

Mãi đến đêm khuya ngày thứ tư, hắn mới ngưng tụ xong tất cả các pháp tướng.

Lúc này, thực lực của Diệp Hàn tăng vọt, nếu lại gặp phải Chu Lệ của Chu gia, dù không sử dụng thần thông cấp Thánh Đế, Diệp Hàn chỉ cần dùng nguyên khí cũng đủ để trấn áp.

Trong thời gian đó, Triệu Khoát đã đến một lần, lấy đi Cửu Long Cửu Phượng Thương của mình và trả 50 vạn Nguyên Lực Châu.

Cây Cửu Long Cửu Phượng Thương được luyện chế ra khiến ông ta vô cùng hài lòng, tuy chưa đạt đến siêu phẩm để trở thành Thánh Vương Binh.

Nhưng vì việc chọn vật liệu đặc thù, cộng với thuật luyện khí sư cao siêu của Diệp Hàn, ở Thanh Lang Bộ, khó có thể tìm ra món thần binh lợi khí thứ hai có thể sánh được.

Sáng sớm ngày hôm sau, trước cổng lớn Phùng gia, hai lão giả ngoài tám mươi đứng hai bên cửa, phảng phất như đang đợi ai đó.

Sau lưng hai lão giả là một đám người Phùng gia.

Bao gồm cả gia chủ Phùng gia là Phùng Mạc, tất cả người Phùng gia đều cung kính đứng sau lưng hai lão giả.

Hai lão giả đó, một là Phùng Lôn, người còn lại cũng có thân phận phi thường, là luyện khí sư nội bộ của Thanh Lang Bộ, trưởng lão Trần Kỳ.

Ở Thanh Lang Bộ, hai người này là những người đứng đầu trong số tất cả luyện khí sư, là tồn tại được vạn người kính ngưỡng.

Bên cạnh Phùng Lôn, đứng một cô bé xinh xắn, mười bảy mười tám tuổi, đôi mắt đen trắng phân minh đảo lia lịa, không biết đang nghĩ gì.

Tu vi của cô bé không tệ, tuổi còn nhỏ đã có cảnh giới cao cấp Đại Thánh Binh.

Cô là cháu gái út của Phùng Lôn, Phùng Oánh, được ông ta đặc biệt yêu chiều, nếu không cũng sẽ không để cô đứng bên cạnh, ngay cả gia chủ Phùng gia là Phùng Mạc cũng không có tư cách đó.

"Gia gia cũng thật là, bày ra trận thế lớn như vậy, thần thần bí bí, cũng không biết đang đợi ai?

Hỏi cũng không nói, thật phiền chết người." Có lẽ cảm thấy nhàm chán, cô bé cúi đầu, bách vô liêu lại nghịch bím tóc nhỏ của mình.

"Trời đất ơi, hôm nay là ngày gì vậy, Phùng gia đang đợi ai mà ngay cả lão tổ Phùng gia cũng đích thân ra mặt." "A!

Nhìn vị kia, hình như là Trần đại sư, Phùng gia đang làm gì vậy?" "Ghê gớm thật, trời đất ơi, rốt cuộc là đại nhân vật nào sắp đến, mà có thể khiến Phùng đại sư và Trần đại sư đồng thời chờ đợi." 164.

"Khỏi cần đoán cũng biết thân phận người đó chắc chắn không

đơn giản, ta lại muốn xem xem rốt cuộc là ai mà có tư cách khiến hai vị thái đấu luyện khí này phải chờ đợi." "…" Trên con đường trước cổng Phùng gia, lúc này cũng đã chật kín người, mọi người bàn tán xôn xao, đều tò mò hôm nay sẽ có nhân vật truyền kỳ nào ghé thăm Phùng gia.

"Đến rồi!" Phùng Lôn vẫn luôn đứng yên bất động, đột nhiên nhìn về một hướng trên đường.

"Đến rồi sao?" "Ai?" "Ai đến rồi?" Mọi người đều nhìn ra đường, nhưng không thấy đại nhân vật nào đáng chú ý.

Phùng Oánh nhìn theo ánh mắt của Phùng Lôn, đôi mắt đẹp của cô tự nhiên rơi vào một người trẻ tuổi.

Người đó sắc mặt bình thản, bước đi chậm rãi.

Chương 659

Mái tóc đen áo trắng, thân hình thon dài, đặc biệt là đôi mắt sâu thẳm, phảng phất như nhật nguyệt tinh thần, chỉ cần nhìn một cái là có thể hút hết tâm thần của người khác vào trong.

"Người gia gia muốn đợi, không phải là hắn chứ!" Phùng Oánh thầm nghĩ, ngay khoảnh khắc tâm tư cô vừa động, người trẻ tuổi trên đường cũng liếc nhìn về phía này, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Phùng Oánh chớp mắt, khi mở ra lần nữa, nụ cười ở xa đã biến mất, người trẻ tuổi áo trắng cũng biến mất, nhưng trước mặt gia gia cô, lại xuất hiện một bóng người áo trắng thon dài.

Sự xuất hiện đó không hề có dấu hiệu báo trước, cho người ta một cảm giác như hắn vốn đã đứng ở đó.

"Ể?

Người kỳ lạ thật, hắn đến lúc nào vậy?" Phùng Oánh nghiêng đầu, vẻ mặt kinh ngạc.

Chỉ có cô ở đó mới nhìn rõ, người trẻ tuổi áo trắng vừa rồi còn ở cách mấy trăm trượng, chỉ trong một cái chớp mắt, hắn đã xuất hiện thần kỳ trước mặt.

Trong mắt những người khác thì không như vậy, họ nghe Phùng Lôn nói một câu "đến rồi", khi ngẩng đầu lên, ở đó đã có thêm một người trẻ tuổi.

Những người Phùng gia khác không có cảm giác gì.

Họ cho rằng lúc người trẻ tuổi đến, họ đã thất thần, đến mức hắn đi đến cửa rồi mới phát hiện.

Người đến tự nhiên là Diệp Hàn, thực lực của hắn đã tăng tiến vượt bậc, bước chân của hắn đã đạt đến mức thần quỷ khó lường.

Một bước tự nhiên vượt qua mấy trăm trượng, người trên đường đều không chú ý đến, dường như hắn vốn đã ở đó, dường như đột nhiên xuất hiện, lại dường như họ đã lơ đãng.

Đây chính là ảo nghĩa thực sự của Chỉ Xích Thiên Nhai, sự sai lệch về thời gian và không gian khiến người ta sinh ra ảo giác.

"Ha ha ha!

Diệp đạo hữu, hoan nghênh vô cùng!" Phùng Lôn cười sảng khoái, nói xong liền trịnh trọng chắp tay với Diệp Hàn.

"Phùng đạo hữu hữu lễ, ể?

Vị đạo hữu này…" Diệp Hàn cười đáp lễ, ánh mắt tự nhiên rơi vào Trần Kỳ, ở đây ngoài Phùng Lôn ra, ông ta là người nổi bật nhất, không chú ý cũng không được.

"Lão phu Trần Kỳ!" Không đợi Phùng Lôn giới thiệu, lão gia tử tự báo gia môn, vẻ mặt đầy tò mò nhìn Diệp Hàn.

"Hóa ra là Trần đại sư, Diệp mỗ hữu lễ!" Nghe tên ông ta, Diệp Hàn trong lòng khẽ động, lập tức hiểu ra.

Mặc dù chưa từng gặp Trần Kỳ, nhưng ông ta là luyện khí sư hàng đầu của Thanh Lang Bộ, Diệp Hàn tự nhiên biết người này.

Đồng thời hắn cũng hiểu, lần này hẹn Phùng Lôn luận đạo, Phùng Lôn đã mời cả Trần Kỳ đến.

Ở Thanh Lang Bộ, Phùng Lôn và Trần Kỳ đều là những luyện khí sư hàng đầu.

Trong trường hợp này, hai người hoặc là bạn thân, hoặc là oan gia đối đầu.

Nhưng Phùng Lôn là luyện khí sư ngoại thành, những người mua binh khí của ông ta đa phần là người ngoại thành.

Trần Kỳ là luyện khí sư nội bộ của Thanh Lang Bộ, quanh năm sống ở nội thành, binh khí ông ta luyện chế ra cũng thường cung cấp cho nhân viên nội bộ của Thanh Lang Bộ.

Về mặt lợi ích, hai người không có nhiều xung đột, vì vậy hai người là bạn bè thân thiết.

"Trời ạ!

Tình huống gì thế này, hai vị thái đấu luyện khí lại đang chờ đợi một người trẻ tuổi như vậy, hắn là ai?" "A!

Hắn là ai, đáng để hai vị đại sư đối đãi long trọng như vậy, chẳng lẽ là vị đại nhân nào đó từ Quân Thiên Bộ sao?" "Đúng vậy!

Người trẻ tuổi này rốt cuộc là ai chứ!" Những người vây xem trước cửa, ai nấy đều tò mò về thân phận của Diệp Hàn.

Trong ấn tượng của họ, Phùng gia chưa bao giờ long trọng nghênh tiếp một người như vậy.

Người ở đây đều không nhận ra Diệp Hàn, tuy tên của Diệp Hàn đã sớm truyền khắp ngoại thành, nhưng người thực sự gặp Diệp Hàn lại không nhiều, dù sao hắn đến đây cũng chỉ mới hơn một tháng.

"Diệp đạo hữu, mời!" "Ha ha ha!

Diệp đạo hữu, mời!" "Hai vị mời trước!" Sau vài câu khách sáo, ba người cùng đi vào phủ đệ Phùng gia.

Phùng Mạc và các người Phùng gia khác lần lượt theo sau ba người.

"Hắn là ai vậy?

Tại sao lão tổ lại lễ ngộ như vậy?" "Ai biết được chứ!

Có thể là công tử của gia tộc lớn nào đó ở Quân Thiên Bộ!

Nếu không, Trần đại sư cũng sẽ không chạy đến đây chờ từ sớm.” “Ừm!

Nói có lý, ta cũng nghĩ vậy!” Đám người Phùng gia phía sau đều đang bàn tán nhỏ.

Chương 660

"Đúng rồi!

Hắn họ Diệp, ta biết hắn là ai rồi, là Diệp Hàn!" "Diệp Hàn?" "Diệp Hàn, Diệp Hàn nào?" "Còn có thể là Diệp Hàn nào nữa, là Diệp Hàn đã diệt Chu gia chứ ai!" "Hít!!" Cuối cùng cũng có người Phùng gia nhận ra thân phận của Diệp Hàn, lập tức cả đám như ong vỡ tổ.

Ai cũng không ngờ, đại ma đầu Diệp Hàn đã diệt Chu gia lại là một người trẻ tuổi có khí chất bình hòa như vậy.

"Diệp Hàn!

Hắn là Diệp Hàn?!" Phùng Oánh lén nhìn bóng lưng áo trắng, tâm hồn nhỏ bé của cô bị chấn động.

Ai mà không biết, thời gian gần đây, ngoại thành đang đồn thổi xôn xao, Chu gia, một trong Tứ Đại Gia Tộc, đã bị một tu sĩ đáng sợ tên là Diệp Hàn tiêu diệt.

Phùng Oánh vốn tưởng rằng, Diệp Hàn chắc chắn phải có dáng vẻ hung tợn, một bộ dạng ác nhân chính hiệu, không ngờ hắn chỉ là một tu sĩ cấp Đại Thánh trông rất bình thường.

Chẳng mấy chốc.

Một đoàn người đã đến nơi, khu vườn riêng của Phùng Lôn, tất cả đệ tử Phùng gia đều bị chặn lại ở cửa, chỉ có cô bé may mắn Phùng Oánh được lão tổ gọi vào rót trà.

Trong đình nghỉ mát ở hậu hoa viên, ba người tùy ý ngồi xuống, Phùng Oánh cẩn thận hầu hạ bên cạnh, đôi mắt đen trắng phân minh thỉnh thoảng liếc trộm Diệp Hàn.

"Phong cảnh hoa viên thật độc đáo, Phùng đạo hữu cũng thật có

nhàn tình nhã trí!" "Diệp đạo hữu chê cười rồi, lão hủ tuổi đã cao, tu vi cũng không còn hy vọng đột phá, tuổi thọ không còn nhiều, tự nhiên phải tận hưởng thật tốt khoảng thời gian còn lại chứ!" "Haizz!

Chúng ta đều già rồi, không thể so với Diệp đạo hữu!

Diệp đạo hữu còn trẻ, tiền đồ vô lượng a!" "Hai vị đạo hữu…" Ba người vừa uống trà vừa trò chuyện phiếm, chẳng mấy chốc đã đi vào vấn đề chính.

"Đúng rồi!

Diệp đạo hữu, tuổi còn trẻ mà luyện khí thuật đã cao minh như vậy, sư tôn của ngài chắc hẳn là một vị kỳ nhân!" "Ừm!

Không biết Diệp đạo hữu sư thừa từ ai?" Đến chủ đề này, Trần Kỳ và Phùng Lôn đều đổ dồn ánh mắt tò mò về phía Diệp Hàn.

Họ đều muốn biết, là kỳ nhân kinh thiên động địa nào mới có thể dạy dỗ ra một kỳ tài luyện khí như Diệp Hàn.

"Là luyện khí sư?" Phùng Oánh thì thầm kinh ngạc há to miệng nhỏ, người có thể được cả gia gia và Trần Kỳ đại sư đồng thời tán dương trên con đường luyện khí, chắc chắn phải có tài nghệ kinh người trong lĩnh vực này.

Nhưng cô cảm thấy không thể tin nổi, chủ yếu là vì Diệp Hàn quá trẻ, cho dù bắt đầu luyện khí từ trong bụng mẹ, cũng không thể nào có kỹ thuật cao đến vậy.

Con đường luyện khí, thiên phú là một mặt, nhưng quan trọng hơn là cần có thời gian lắng đọng, mới có thể luyện chế ra binh khí tốt nhất.

"Hai vị nghĩ nhiều rồi, thuật luyện khí mèo cào ba chân của Diệp mỗ, đâu có chỗ nào đáng khen?

Tại hạ trên con đường luyện khí, từng được Bách Lý trưởng lão của Lôi Bộ chỉ điểm, còn lại đều là tự học, không có sư thừa." Diệp Hàn uống một ngụm trà, khiêm tốn nói.

Tâm thái của Diệp Hàn rất bình tĩnh, lần này đến đây, hắn mang theo thái độ học hỏi.

Tình hình của mình hắn hiểu rõ hơn ai hết, nếu không phải vì có bốn loại thuộc tính luyện khí, làm sao có thể luyện chế ra siêu phẩm binh khí, e rằng với trình độ hiện tại của hắn, ngay cả Thánh Binh cũng chưa chắc đã luyện chế ra được.

"Tự học?" "Lôi Bộ, Bách Lý trưởng lão?" Hai lão gia tử nghe vậy đều nhíu mày.

Bách Lý Hồng Phi của Lôi Bộ, họ đều có ấn tượng, ông ta chỉ là một luyện khí sư cấp Thánh bình thường, làm sao có thể dạy dỗ ra một thiên tài luyện khí như Diệp Hàn.

Còn nếu nói là tự học, hai người càng không tin, từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói luyện khí sư nào tự học thành tài.

Hai lão gia tử lập tức hiểu ra, Diệp Hàn không muốn tiết lộ sư thừa, nên mới nói là tự học.

Sắp xếp lại tâm trạng, Trần Kỳ nói: "Diệp đạo hữu đừng đùa nữa, cây Cửu Long Cửu Phượng Thương ngài luyện chế, lão hủ đã xem rồi, món Đại Thánh Binh đó, dù ta và Phùng đạo hữu liên thủ cũng không luyện chế ra được.

Loại thuật luyện khí này mà là tự học, chúng ta không tin!" "Cái gì?!

Cửu Long Cửu Phượng Thương!!" Phùng Oánh phía sau trợn tròn mắt, vẻ mặt ngây ra nhìn Diệp Hàn.

Là người của thế gia luyện khí, từ nhỏ đã được nghe nhiều, tự

nhiên biết đến Cửu Long Cửu Phượng Thương.

Trước đó cô chỉ cho rằng, thuật luyện khí của Diệp Hàn cũng tạm ổn, được hai vị đại sư cấp cao nhất công nhận, con đường luyện khí chắc hẳn sẽ có tiền đồ.

Không ngờ, hắn lại luyện chế ra được Cửu Long Cửu Phượng Thương, điều đó có nghĩa là, thuật luyện khí của Diệp Hàn còn trên cả gia gia của cô và Trần đại sư.

"Ta hiểu rồi!" Đến đây, Phùng Oánh đã hoàn toàn hiểu ra, cuối cùng cũng biết tại sao gia gia của cô và Trần đại sư hai người lại bày ra trận thế lớn như vậy để nghênh tiếp Diệp Hàn.

Thời gian trước, có tin đồn Thanh Lang Bộ xuất hiện một luyện khí sư thần bí, có thể luyện chế ra siêu phẩm Đại Thánh Binh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, luyện khí sư thần bí đó rõ ràng chính là Diệp Hàn.

Nhưng, làm sao có thể??

Là người của thế gia luyện khí, Phùng Oánh biết rõ sự gian nan của con đường luyện khí hơn ai hết.

Trong nhận thức của cô, điều này không thể tưởng tượng được, vượt ra ngoài phạm vi hiểu biết của cô, thậm chí có thể lật đổ sự hiểu biết của cô về luyện khí.

Chương 661

Còn về việc Diệp Hàn nói là tự học thành tài, cô càng không tin!

“Hai vị đạo hữu, Diệp mỗ thật sự là tự học.” Diệp Hàn cười khổ.

Suy nghĩ của hai lão gia tử, đương nhiên hắn hiểu rõ.

“Hừ!” Trần đại sư khẽ hừ một tiếng, có chút tức giận, nói với vẻ hơi bực: “Diệp đạo hữu, lão hủ đến đây, thành tâm muốn cùng ngài luận đạo, ngài lại qua loa với lão hủ như vậy.

Hay là hôm nay đến đây thôi, chuyện luyện khí, chúng ta không bàn cũng được!” Phùng Lôn trong lòng cũng có chút không vui.

Luận đạo luyện khí, kỵ nhất là giấu nghề.

Nếu ông ta dốc lòng truyền thụ kinh nghiệm luyện khí, mà Diệp Hàn lại giấu diếm, thì đã đi ngược lại mục đích ban đầu của việc luận đạo.

Như vậy, như Trần Kỳ nói, quả thực không cần thiết phải luận đạo nữa.

Ai lại muốn đem kinh nghiệm luyện khí cả đời của mình ra trao đổi với một kẻ ích kỷ.

“Thôi được!

Hai vị tiền bối xin hãy xem.” Diệp Hàn cũng biết tình thế khó xử của mình, nói xong liền duỗi ra bốn ngón tay, chỉ thấy trên bốn ngón tay đồng thời xuất hiện bốn loại dao động thuộc tính.

Lôi chi thuộc tính.

Hỏa chi thuộc tính.

Lực chi thuộc tính.

Kim chi thuộc tính.

Xì xì xì ~~~ Diệp Hàn vung tay, bốn loại thuộc tính nguyên khí hóa thành bốn đạo kiếm khí bắn ra, xuyên thủng một cây cột của đình nghỉ mát bên cạnh.

"Bốn loại thuộc tính luyện khí?" "Tuyệt thế kỳ tài a!" Trần Kỳ và Phùng Lôn kinh hãi nhìn nhau.

Không cần phải là luyện khí sư, tu sĩ bình thường cũng hiểu, điều quan trọng nhất của luyện khí sư là thuộc tính, muốn trở thành một luyện khí sư đủ tiêu chuẩn.

Bốn loại thuộc tính luyện khí phải có ít nhất một loại, những luyện khí sư sở hữu hai loại thuộc tính đã là thiên tài trong thiên tài.

Cả hai ông đều thuộc loại thiên tài trong thiên tài luyện khí sư, mỗi người đều có hai loại thuộc tính luyện khí, điều đó đã giúp họ nổi bật giữa hàng triệu người, trở thành những luyện khí sư hàng đầu của Thanh Lang Bộ.

Còn về người có ba loại thuộc tính luyện khí, đó chỉ là truyền thuyết.

Lý do rất đơn giản, võ giả sở hữu ba loại thuộc tính đã là một trong hàng triệu người, huống chi là ba loại thuộc tính luyện khí.

Diệp Hàn sở hữu bốn loại thuộc tính luyện khí, tuyệt đối là chuyện kinh thiên động địa.

Trong suốt lịch sử luyện khí, cũng không có ghi chép nào về người có liên quan đến phương diện này.

Vì vậy, dù Diệp Hàn có trình độ luyện khí cao đến đâu, sau khi hiểu được thuộc tính của hắn, Trần Kỳ và Phùng Lôn đều có thể hiểu được.

Không ai có thể đưa ra câu trả lời, người sở hữu bốn loại thuộc tính luyện khí cuối cùng sẽ có thành tựu như thế nào trên con đường luyện khí.

"…" Phùng Oánh cũng vô cùng kinh ngạc.

Cô không biết phải dùng từ gì để hình dung tâm trạng lúc này.

"Chậc chậc chậc!

Tuyệt thế kỳ tài luyện khí a!" "Ha ha ha!

Diệp đạo hữu, ngài quả thực sinh ra là để luyện khí!" Hai người nhìn Diệp Hàn với ánh mắt rực cháy, như thể nhìn thấy một báu vật hiếm có.

"Lần này các vị tin rồi chứ, thuật luyện khí của ta, thật sự là tự học!" Diệp Hàn nhún vai, nếu không phải vì muốn học thuật luyện khí của hai lão gia tử này, Diệp Hàn cũng sẽ không tiết lộ thuộc tính luyện khí của mình.

"Ân ân!

Tin rồi, Diệp đạo hữu, mời ngồi, chúng ta hãy trò chuyện thật kỹ!" Hai lão gia tử đều cười, ba người bắt đầu bàn luận về thuật luyện khí.

Gặp được một khối ngọc quý như Diệp Hàn, hai người tự nhiên dốc lòng truyền dạy, chỉ hận không thể đem toàn bộ kinh nghiệm luyện khí cả đời của mình truyền hết cho Diệp Hàn.

Trong quá trình trao đổi, Diệp Hàn cũng phát hiện, hai lão gia tử này không hổ là thái sơn bắc đẩu của giới luyện khí, sự hiểu biết về luyện khí của họ vượt xa Bách Lý Hồng Phi, ngay cả hắn cũng không bằng.

Trong mấy ngày, ba người quên cả thời gian, không ngừng trao đổi kinh nghiệm luyện khí với nhau.

Hai lão gia tử trong lúc truyền thụ thuật luyện khí cho Diệp Hàn, cũng ngày càng kinh ngạc.

Họ phát hiện, Diệp Hàn không chỉ sở hữu bốn loại thuộc tính luyện khí, bản thân hắn cũng có tài nghệ siêu cao về luyện khí, nhiều kiến thức luyện khí chưa từng tiếp xúc, chỉ cần nghe qua là hiểu, lại còn có thể suy một ra ba.

Điều quan trọng nhất là, bản thân Diệp Hàn có những kiến giải độc đáo về phương diện luyện khí, ngay cả hai lão gia tử nghe xong cũng thu hoạch được rất nhiều.

Chương 662

Hai người dốc lòng truyền thụ, chỉ trong vài ngày, Diệp Hàn đã nâng cao đáng kể về mặt lý luận.

Lúc này, hắn đã có một số tâm đắc về việc luyện chế Thánh Vương Binh.

Chỉ là cảm thấy tu vi còn nông cạn, nếu có thể tiến vào cảnh giới Trung cấp Đại Thánh, về cơ bản có thể bắt tay vào luyện chế Thánh Vương Binh.

Trước đây, điều này tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

Ở lại Phùng gia liên tục nửa tháng, Diệp Hàn mới rời đi. 165.

Trong nửa tháng đó, hai lão gia tử luôn ở bên cạnh hắn.

Kinh nghiệm luyện khí cả đời của họ, toàn bộ đều được truyền thụ cho Diệp Hàn.

Trở về sân viện, Lôi Tử Vân đã đột phá đến thời điểm quan trọng nhất, nhiều nhất là nửa tháng nữa, là có thể tiến vào cảnh giới Trung cấp Đại Thánh.

Tiệm của Diệp Hàn cũng không tiếp tục mở nữa, hắn ngồi xếp bằng trong sân, cũng chuẩn bị đột phá cảnh giới Trung cấp Đại Thánh.

Sử dụng hai ngàn điểm Ngộ Đạo Trị, từng tia ý niệm giác ngộ ùa vào tâm trí, đồng thời trong cơ thể hắn, bình cảnh thuộc về Trung cấp Đại Thánh, bỗng nhiên sáng tỏ.

Diệp Hàn đột phá, nhanh hơn Lôi Tử Vân rất nhiều.

Lôi Tử Vân đột phá phải công phá rào cản bình cảnh, còn rào cản bình cảnh của Diệp Hàn lại hoàn toàn mở ra.

Căn bản không cần công phá, chỉ cần có đủ Nguyên Lực Châu là có thể nhanh chóng đột phá.

May là thời gian trước, Diệp Hàn đã kiếm được không ít Nguyên Lực Châu, cộng thêm số Nguyên Lực Châu lấy được từ người nhà họ Chu lần trước, cộng lại có hơn 400 vạn, hẳn là đủ dùng.

Hơn nữa, khi đột phá cảnh giới, sẽ tự động hấp thụ nguyên khí trong trời đất, số Nguyên Lực Châu cần dùng thực tế không quá nhiều.

Ầm ầm ầm ~~~ Khoảnh khắc rào cản cảnh giới bị phá vỡ, nguyên khí trong trời đất với một thế điên cuồng ùa vào sân viện của Diệp Hàn.

Trên đỉnh đầu Diệp Hàn xuất hiện một xoáy nguyên khí khổng lồ, nguyên khí trời đất đáng sợ bị Diệp Hàn nạp vào cơ thể.

Việc tiến vào Trung cấp Đại Thánh, lượng nguyên khí tiêu hao nhiều đến mức không thể đo lường.

Tu sĩ bình thường đột phá cảnh giới Cao cấp Đại Thánh cũng không đến mức này.

Trong chốc lát, trong sân viện của Diệp Hàn, tụ tập quá nhiều nguyên khí, gần như ngưng kết thành trạng thái sương mù.

Các tu sĩ gần đó đều cảm nhận rõ ràng, nguyên khí trong trời đất đang giảm đi.

Tình hình này kéo dài suốt hai ngày, Diệp Hàn mới ngừng hấp thu nguyên khí.

Mặc dù đã nuốt chửng quá nhiều nguyên khí, Diệp Hàn vẫn cảm thấy cơ thể có cảm giác trống rỗng, bèn vung tay áo, một lượng lớn Nguyên Lực Châu rơi ra, Nguyên Lực Châu vỡ nát, hóa thành nguyên khí tinh thuần, tiến vào cơ thể Diệp Hàn.

Rất lâu sau, khoảng chừng tiêu hao hơn 200 vạn Nguyên Lực Châu, Diệp Hàn mới đứng dậy, nguyên khí trong cơ thể mới dần đầy đặn.

Ầm!

Sau lưng hắn, một pháp tướng thuộc tính Kim ngưng tụ thành, cao đến năm trăm trượng.

Tiếp đó, pháp tướng thuộc tính Kim không ngừng biến đổi, lúc thì biến thành thuộc tính Thủy, lúc thì thuộc tính Mộc, năm pháp tướng Ngũ Hành đều biến đổi một lượt.

Sau đó là thời gian pháp tướng.

Thời gian pháp tướng.

Không gian pháp tướng.

Sinh mệnh pháp tướng.

Hủy diệt pháp tướng.

Lực chi pháp tướng.

Tám mươi mốt pháp tướng đều ra mắt một lượt, Diệp Hàn mới hài lòng thu lại pháp tướng.

Vì không gian ở đây quá nhỏ, Diệp Hàn không thể phóng ra tất cả pháp tướng cùng một lúc.

Nếu tám mươi mốt pháp tướng cùng xuất hiện, nơi này căn bản không chứa nổi, lúc đó e rằng tu sĩ cả ngoại thành đều sẽ bị kinh động.

"Đinh đoong ~~~" "Chúc mừng ký chủ đột phá Trung cấp Đại Thánh, hệ thống thưởng thần thông cấp Thánh Đế, Đại Thôn Phệ Thuật.

Cần tiêu hao 1000 điểm Ngộ Đạo Trị, có lĩnh ngộ không?" Đại Thôn Phệ Thuật, thứ gì vậy?!

"Lĩnh ngộ!" Không chút do dự, Diệp Hàn lập tức ngồi xếp bằng, hệ thống lần đầu tiên thưởng thần thông, lại còn là thần thông cấp Thánh Đế.

Chương 663

"Ông ~~~" Trong đầu rung động, một đoạn pháp quyết xa lạ, khắc sâu vào tâm trí Diệp Hàn.

Đại Thôn Phệ Thuật, có thể hồi phục toàn bộ tu vi trong một lần, một khi sử dụng, toàn bộ nguyên khí trong phạm vi vạn trượng sẽ bị thôn phệ sạch sẽ.

Nhưng Đại Thôn Phệ Thuật cũng có một hạn chế, một ngày chỉ có thể sử dụng ba lần, không thể dùng nhiều hơn, nếu không sẽ tổn thương đến bản nguyên.

Tiếp theo, lĩnh ngộ thánh đạo.

Sau khi lĩnh ngộ Đại Thôn Phệ Thuật, Diệp Hàn bắt đầu lĩnh ngộ thánh đạo thuộc tính.

Tu vi đạt Trung cấp Đại Thánh, lại có thể lĩnh ngộ thêm các thánh đạo khác.

Hắn nắm giữ ba ngàn đại đạo, vì tu vi thấp, không thể chuyển hóa toàn bộ thành ba ngàn thánh đạo, nhưng Diệp Hàn hiểu, cùng với sự tăng lên của tu vi, số lượng thánh đạo hắn có thể lĩnh ngộ sẽ ngày càng nhiều, cho đến cuối cùng lĩnh ngộ toàn bộ ba ngàn thánh đạo.

"Không biết lần này có thể lĩnh ngộ bao nhiêu loại thánh đạo?" Ý niệm trong lòng Diệp Hàn vừa lóe lên, trong cơ thể liền đồng thời ùa vào hơn mười loại thánh đạo.

Mê vụ thánh đạo.

U lam thánh đạo.

Huyễn chi thánh đạo.

Nguyệt hoa thánh đạo.

Sát chi thánh đạo.

Khô vinh thánh đạo.

Sau khi đột phá Trung cấp Đại Thánh, tốc độ lĩnh ngộ thánh đạo của Diệp Hàn nhanh hơn rất nhiều, mỗi thời mỗi khắc, đều có đại đạo chuyển hóa thành thánh đạo tương ứng.

Hai canh giờ sau, Diệp Hàn ngừng ngộ đạo.

Lần này, hắn lĩnh ngộ được 159 loại thánh đạo, cộng thêm 81 loại thánh đạo đã lĩnh ngộ trước đó, tổng cộng là 240 loại thánh đạo.

Ngưng tụ pháp tướng, Diệp Hàn tâm niệm khẽ động, bắt đầu ngưng tụ pháp tướng.

Pháp tướng Trung cấp Đại Thánh ngưng tụ ra cần tiêu hao nhiều Nguyên Lực Châu hơn, mỗi đạo pháp tướng cần tiêu hao 50 vạn Nguyên Lực Châu.

Mới ngưng tụ được bốn pháp tướng, Nguyên Lực Châu trên người Diệp Hàn đã cạn kiệt.

Còn 155 loại pháp tướng chưa ngưng tụ ra.

Nghĩ đến vấn đề này, Diệp Hàn da đầu tê dại, hắn phát hiện.

Cùng với sự tăng lên của tu vi, lượng Nguyên Lực Châu tiêu hao sẽ tăng lên một con số đáng sợ.

Còn lại 155 pháp tướng, mỗi pháp tướng 50 vạn Nguyên Lực Châu, để ngưng tụ toàn bộ, cần đến 7750 vạn Nguyên Lực Châu.

Đây là khái niệm gì, bây giờ dù hắn cướp sạch cả ba gia tộc còn lại, cũng không gom đủ số Nguyên Lực Châu đó.

Mẹ nó?

Phải làm sao đây?

Diệp Hàn đầu to như cái đấu.

Đúng rồi, thử Đại Thôn Phệ Thuật xem sao.

Đại Thôn Phệ Thuật, thần thông cấp Thánh Đế, cũng được chia thành các cảnh giới: nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn.

Trước đó tiêu hao 1000 điểm Ngộ Đạo Trị, Diệp Hàn cũng chỉ mới lĩnh ngộ được cảnh giới nhập môn, sau này cùng với sự tăng lên của cảnh giới, lượng nguyên khí thôn phệ một lần sẽ càng nhiều hơn.

Đại Thôn Phệ Thuật.

Diệp Hàn hai tay kết ấn, đánh ra một đạo pháp quyết kỳ dị vào không trung.

Vù ~~ Trong khoảnh khắc, nguyên khí trong trời đất xảy ra biến hóa, toàn bộ nguyên khí trong phạm vi vạn trượng đều bị hấp thụ sạch sẽ, nguyên khí bị hấp thụ nhanh chóng co lại.

Cuối cùng hóa thành một quả cầu ánh sáng màu trắng sữa, quả cầu ánh sáng hình tròn, lớn như một vầng trăng tròn.

Một khối năng lượng này, là nguyên khí trời đất tinh khiết nhất, so với năng lượng của 50 vạn Nguyên Lực Châu, chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn.

Mê vụ pháp tướng, ngưng tụ.

Diệp Hàn đưa tay, nhẹ nhàng đặt lên khối năng lượng, thử dùng khối năng lượng này để ngưng tụ pháp tướng.

Ầm ~~~ Sau lưng hắn, một pháp tướng cao 500 trượng, dần dần ngưng tụ ra.

Ban đầu còn khá hư ảo, cùng với sự rót vào của nguyên khí, dần dần trở nên ngưng thực.

Chương 664

Mê vụ pháp tướng, toàn thân bao phủ một lớp sương mù như có như không, không nhìn rõ dung mạo của pháp tướng, trông có vẻ hơi kỳ dị.

Hay!

Diệp Hàn trong lòng kinh hỉ, Đại Thôn Phệ Thuật quá thực dụng, không chỉ có thể dùng để hồi phục nguyên khí tiêu hao, mà còn có thể dùng để ngưng tụ pháp tướng.

Như vậy, sẽ tiết kiệm cho hắn vô số Nguyên Lực Châu.

Điều duy nhất không hoàn hảo là, thần thông này một ngày chỉ có thể sử dụng ba lần.

Dù vậy, Diệp Hàn cũng vô cùng hài lòng.

Hắn có hơn 150 loại thuộc tính chưa lĩnh ngộ, một ngày ngưng tụ ba pháp tướng, không đến hai tháng, 150 pháp tướng có thể ngưng tụ toàn bộ.

Nếu không, để gom đủ 7750 vạn Nguyên Lực Châu, dù Diệp Hàn có thuật luyện khí siêu tuyệt, cũng không biết đến năm nào tháng nào mới có thể gom đủ số tiền đó.

Sau khi sử dụng Đại Thôn Phệ Thuật, nguyên khí trời đất trong phạm vi vạn trượng hoàn toàn bị cướp đoạt sạch sẽ.

Lấy Diệp Hàn làm trung tâm, nơi này đã trở thành vùng chân không.

“Ể!

Sao thế này, không có nguyên khí.” “Khốn kiếp!

Ai làm trò quỷ vậy, nguyên khí cạn kiệt rồi.” “Trời ơi!

Có ma rồi, sao nguyên khí lại đột nhiên biến mất thế này?

Ta không phải đang mơ chứ!” Các tu sĩ tu luyện gần đó, không ai không kinh ngạc.

Nguyên khí của Hồng Mông Thế Giới hùng hậu biết bao, việc cướp đoạt sạch nguyên khí trong phạm vi vạn trượng trong chốc lát, về cơ bản là không thể xảy ra.

Vì nguyên khí có tính cân bằng, một khi có nơi nào đó nguyên khí mỏng manh, nguyên khí ở những nơi khác sẽ từ từ tụ lại, bù đắp cho phần nguyên khí trống rỗng ở đó.

Lúc Diệp Hàn đột phá, đã hấp thụ một lượng lớn nguyên khí, nhưng cũng không thể nào hút cạn toàn bộ nguyên khí.

Nhưng Đại Thôn Phệ Thuật lại hoàn toàn phá vỡ quy luật này, trong nháy mắt, nguyên khí trong phạm vi vạn trượng, không còn một giọt.

Nguyên khí bị cướp đoạt nhanh, nhưng khi bù đắp lại, lại cần một khoảng thời gian, mất trọn một khắc đồng hồ, nguyên khí ở đây mới khôi phục lại như cũ.

Liếc nhìn căn phòng, Diệp Hàn không dám sử dụng Đại Thôn Phệ Thuật ở đây nữa.

Lôi Tử Vân đang bế quan, lúc này hút cạn nguyên khí, chắc chắn sẽ ít nhiều gây ra can nhiễu cho nàng.

Thế là, Diệp Hàn nhảy lên không trung, một bước bước ra, biến mất ở vạn trượng bên ngoài, tiếp đó lại bước thêm hai ba bước, biến mất trong biển mây.

Sau khi đột phá Trung cấp Đại Thánh, tốc độ của hắn đã tăng lên

gấp mười.

Trong vài hơi thở, không biết đã đi bao xa, Diệp Hàn đáp xuống một vùng ven, một nơi hoang vắng không người ở.

"Đại Thôn Phệ Thuật, huyễn chi pháp tướng, ngưng tụ!" Lại một lần nữa sử dụng Đại Thôn Phệ Thuật, toàn bộ nguyên khí trong phạm vi vạn trượng bị thôn phệ sạch sẽ, huyễn chi pháp tướng được ngưng tụ ra.

Pháp tướng mông lung mộng ảo, có chín phần tương tự với mê vụ.

Điều thần kỳ của pháp tướng này là, khi chiến đấu, có thể mê hoặc tâm thần của địch nhân.

Nếu nói về tấn công đơn lẻ, nó không quá mạnh, nhưng nếu phối hợp với một loại pháp tướng khác có tính tấn công mạnh hơn.

Tuyệt đối có thể phát huy ra hiệu quả bất ngờ.

Vù ~~ Diệp Hàn một bước vượt qua vạn trượng, lại một lần nữa sử dụng Đại Thôn Phệ Thuật, lại ngưng tụ ra một pháp tướng nguyệt hoa.

Đến đây, Diệp Hàn hiện tại có tổng cộng tám mươi tám pháp tướng, trong đó có 152 loại thuộc tính thánh đạo, chưa được ngưng tụ thành pháp tướng.

Làm xong tất cả, Diệp Hàn mới trở về sân viện của mình.

Không có cách nào tiếp tục ngưng tụ pháp tướng, vì Đại Thôn Phệ Thuật một ngày chỉ có thể sử dụng ba lần.

Thời gian tiếp theo, Diệp Hàn không có việc gì làm, liền mở cửa tiệm, vừa chờ đợi Lôi Tử Vân xuất quan, vừa mở tiệm làm ăn.

Từ khi danh tiếng được tạo dựng, độ nổi tiếng của tiệm nhỏ của

Diệp Hàn trở nên rất cao, gần như tất cả võ giả cấp Đại Thánh đều sẽ đến đây đặt làm hoặc mua Đại Thánh Binh.

Nhưng dù vậy, việc kinh doanh lại không tốt như mấy ngày đầu, dù sao Thanh Lang Bộ cũng không có nhiều tu sĩ cảnh giới Đại Thánh, Diệp Hàn cũng hiểu, nhu cầu về Đại Thánh Binh ở đây không lớn, có phần sắp bão hòa.

Tuy nhiên, mười mấy ngày sau, không biết vì sao, đột nhiên có rất nhiều đơn đặt hàng đến, mỗi ngày đều có ba bốn đơn hàng.

Diệp Hàn hỏi thăm mới biết, có người của Thanh Lang Bộ đã đắc tội với Vạn Yêu Ma Quật cách đây không xa.

Hai bên đã xảy ra xích mích, có khả năng vì vậy mà xảy ra một trận chiến đáng sợ.

Chương 665

Trong chốc lát, tất cả tu sĩ của Thanh Lang Bộ đều hoảng loạn.

Điều này dẫn đến việc tranh giành đơn đặt hàng binh khí, mua binh khí, đương nhiên là để chiến đấu với yêu thú của Vạn Yêu Ma Quật.

Ở Hồng Mông Thế Giới, có rất nhiều chủng tộc, Diệp Hàn vì chưa đi xa, nên không hiểu rõ về những chủng tộc đó.

Trong số rất nhiều chủng tộc, tộc quần đông đảo nhất là nhân tộc và yêu tộc.

Nhân tộc mạnh mẽ, vì khả năng sinh sản của nhân tộc mạnh, dân số tăng nhanh, nên tộc quần phân bố khắp Hồng Mông Thế Giới, số lượng tộc quần vô số.

Nếu nói về khả năng tác chiến đơn lẻ, nhân tộc không mạnh, trong cùng cấp độ, trừ yêu tộc ra, về cơ bản khả năng tác chiến đơn lẻ của tất cả các chủng tộc đều vượt qua nhân tộc.

Ví dụ như thi tộc, vu tộc, quỷ tộc.

Những chủng tộc này tuy số lượng không nhiều, nhưng tùy tiện kéo ra một người, đều mạnh hơn nhân tộc và yêu tộc.

Ngoài ra là yêu tộc, tình hình của yêu tộc cũng tương tự nhân loại, tộc quần của họ đông đảo, vì chủng loại của họ đa dạng.

Số lượng yêu tộc của một chủng loại đơn lẻ không nhiều, nhưng yêu tộc trong trời đất có hàng vạn chủng, tất cả yêu tộc cộng lại, số lượng tuyệt đối đáng sợ.

U Minh Huyền Xà mà Diệp Hàn chém giết trước đó, cũng có thể thuộc về yêu tộc.

Ngoài ra về khả năng chiến đấu, yêu tộc thiên về nhục thân mạnh mẽ, tác chiến đơn lẻ mạnh hơn một chút, nhưng nhân tộc có rất nhiều thứ mà yêu tộc không có, ví dụ như pháp thuật, thần thông và các kỹ pháp tấn công khác, còn có thể mượn sức của một số binh khí.

Như vậy, khả năng tác chiến của yêu tộc và nhân tộc về cơ bản là ngang nhau.

Vạn Yêu Ma Quật, là một tộc quần yêu tộc, các loại yêu thú sống chung, thực lực cụ thể mạnh đến đâu, người của Thanh Lang Bộ cũng không rõ, dù sao mỗi lần giao chiến với yêu tộc của Vạn Yêu Ma Quật, Thanh Lang Bộ về cơ bản không chiếm được lợi thế gì.

Hầu như đều kết thúc bằng thất bại.

Vạn Yêu Ma Quật và Thanh Lang Bộ rất ít khi xảy ra những trận chiến lớn, nhưng xích mích thì chưa bao giờ dứt.

Lần này lại khác với trước đây, nghe nói người của bộ lạc đã bắt được một tiểu yêu quan trọng nào đó của Vạn Yêu Ma Quật.

Tiểu yêu đó tuy thực lực không mạnh, nhưng thân phận lại cao đến đáng sợ, là con cháu của thủ lĩnh Vạn Yêu Ma Quật.

Vừa nghe tin sắp có chiến tranh với Vạn Yêu Ma Quật, người người của Thanh Lang Bộ đều hoảng loạn.

Không chỉ những chiến sĩ của Thanh Lang Bộ và người nội thành phải tham gia chiến đấu, mà cả người ngoại thành cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Tu sĩ của Hồng Mông Thế Giới đa phần đều có cảm giác thuộc về bộ lạc rất lớn, đối với phần lớn người mà nói, rời khỏi bộ lạc, họ sẽ mất đi khả năng sinh tồn.

Vì vậy khi bộ lạc xảy ra chiến đấu, họ sẽ không chọn cách chạy trốn, dù chết cũng sẽ chiến đấu đến cùng với địch nhân.

Trong vài ngày, không khí trong bộ lạc trở nên ngưng trọng, duy trì một trạng thái sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Đối với trận chiến sắp tới, Diệp Hàn cũng có tính toán của mình.

Đối với Thanh Lang Bộ, hắn gần như không có cảm giác thuộc về, vì vậy, chỉ cần Lôi Tử Vân có thể xuất quan trước khi chiến tranh bắt đầu, hắn sẽ đưa nàng đến Quân Thiên Bộ.

Lại hai ngày nữa, Lôi Tử Vân xuất quan.

Khoảnh khắc nàng xuất quan, Diệp Hàn đã cảm nhận được, liền đóng cửa tiệm, đi vào sân sau.

Két ~~, cửa phòng cũng đột nhiên mở ra, Lôi Tử Vân mặt đầy ý cười bước ra.

"Trung cấp Đại Thánh cảnh giới!!

Ngươi đột phá còn nhanh hơn ta." Ở đây, Diệp Hàn không che giấu tu vi, cùng là tu sĩ cảnh giới Trung cấp Đại Thánh, Lôi Tử Vân tự nhiên cảm nhận rõ ràng cảnh giới của hắn.

"He he!

Thiên tài mà, luôn khác người thường chứ." Diệp Hàn vừa nói, vừa dang rộng hai tay.

Lôi Tử Vân mặt cười ửng đỏ, lao vào lòng hắn.

Rất lâu sau hai người mới tách ra, Lôi Tử Vân nhìn kỹ Diệp Hàn, mới kinh ngạc phát hiện, trên người Diệp Hàn căn bản không có sự hư phù của người vừa đột phá Trung cấp Đại Thánh, ngược lại giống như đã đột phá từ rất lâu rồi.

Trước tình huống này, Lôi Tử Vân trăm mối không có lời giải.

Thông thường, khi một tu sĩ vừa mới đột phá cảnh giới, khó tránh khỏi hiện tượng khí tức hư phù, cần một khoảng thời gian lắng đọng

thì sự hư phù này mới biến mất.

Nhưng lúc bế quan, Diệp Hàn căn bản không có ý định bế quan thật sự, vừa xuất quan đã đột phá đến cảnh giới Đại Thánh trung cấp trước cả nàng.

Nghĩ đến những tình huống kỳ lạ của Diệp Hàn, Lôi Tử Vân cũng bình thản trở lại, hiểu ra một vấn đề, không thể xem hắn như người bình thường được.

"Đúng rồi!

Tử Vân, Vạn Yêu Ma Quật và Thanh Lang Bộ sắp xảy ra chiến tranh, chúng ta đã xuất quan rồi thì hãy đến Quân Thiên Bộ đi!" Diệp Hàn kéo Lôi Tử Vân, kể lại sơ qua tình hình.

Chương 666

"Vạn Yêu Ma Quật?!" Lôi Tử Vân khẽ chau mày, trong lòng có chút lo lắng.

Chuyện giữa Thanh Lang Bộ và Vạn Yêu Ma Quật không liên quan đến họ, không cần thiết phải dính vào vũng nước đục này.

Rời khỏi Thanh Lang Bộ lúc này cũng không có gì đáng trách.

Dù sao đây cũng không phải bộ lạc của nhà mình.

Nếu chuyện này xảy ra ở Lôi Bộ, hai người dù thế nào cũng sẽ không bỏ rơi bộ lạc vào thời khắc khó khăn.

"Được thôi!

Em đi thu dọn đồ đạc, chúng ta có thể rời đi ngay!" Lôi Tử Vân nói xong, xoay người đi vào phòng, còn Diệp Hàn thì bắt đầu dọn dẹp cửa tiệm.

Vù vù~~~ Đúng lúc này, trên không trung có động tĩnh, Diệp Hàn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Trần Kỳ và Phùng Lôn bay tới, tay áo tung bay trong biển mây.

"Diệp đạo hữu!" "Hả?

Đại Thánh trung cấp, Diệp đạo hữu đột phá rồi!" "Tốt quá rồi, đột phá đúng lúc lắm!" Hai người đáp thẳng xuống trước mặt Diệp Hàn, kinh ngạc nhìn hắn, không ngờ chỉ mới mấy ngày trôi qua mà Diệp Hàn đã đột phá cảnh giới Đại Thánh trung cấp.

Trong lòng hai người, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Người thường đột phá cảnh giới, dù đã có cơ duyên, cũng cần hai

ba tháng mới đột phá được, đó là trong điều kiện có đủ Nguyên Lực Châu.

"Hai vị đạo hữu, hữu lễ!" Diệp Hàn chắp tay, cung kính hành lễ.

Trong lòng hắn, hắn khá kính trọng hai vị lão giả này.

"Ha ha!

Diệp đạo hữu, hôm nay hai người chúng ta đến đây là có một chuyện muốn nhờ!" "Hai vị cứ nói!" Trần Kỳ gật đầu, do dự một lát rồi mới mở lời: "Diệp Hàn tiểu hữu, hiện nay Thanh Lang Bộ và Vạn Yêu Ma Quật sắp bùng nổ chiến tranh.

Thực lực của Vạn Yêu Ma Quật rất mạnh, không phải là thứ mà Thanh Lang Bộ chúng ta có thể chống lại.

Lão hủ hai người mặt dày đến đây, xin Diệp đạo hữu giúp chúng ta cùng nhau kháng địch." "Chuyện này..." Diệp Hàn nghe vậy lộ vẻ chần chừ.

Chính vì không muốn bị cuốn vào cuộc chiến của Thanh Lang Bộ nên hắn mới định rời đi, không ngờ Trần Kỳ lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Nếu là người khác, hắn đã từ chối thẳng thừng không nói hai lời.

Nhưng Trần Kỳ và Phùng Lôn lại khác, họ đã dốc lòng truyền thụ luyện khí thuật cho hắn, có thể xem như nửa người thầy của hắn.

"Diệp đạo hữu, lão hủ cũng biết yêu cầu này có hơi quá đáng, dù sao đạo hữu cũng không phải người ở đây.

Nhưng chuyện này liên quan đến an nguy của hàng ức vạn sinh linh Thanh Lang Bộ, lão hủ đành phải vứt cái mặt già này đi mà xin tiểu hữu giúp đỡ!" Phùng Lôn mở lời, nói xong còn định cúi đầu hành lễ với Diệp Hàn.

Diệp Hàn bất đắc dĩ, vội vàng tiến lên đỡ Phùng Lôn, cười nói: "Phùng đạo hữu đừng làm khó Diệp mỗ, Diệp mỗ đồng ý là được." "Tử Vân, không cần dọn dẹp nữa, ra đây đi." Diệp Hàn quay về phía phòng gọi Lôi Tử Vân một tiếng, đồng thời âm thầm truyền âm kể lại ngắn gọn chuyện của hắn và hai người Trần Kỳ, Phùng Lôn.

"Ai!

Được rồi!" Lôi Tử Vân đáp một tiếng rồi bước ra sân, chắp tay với hai người: "Lôi Bộ Lôi Tử Vân, ra mắt hai vị tiền bối." "Đại Thánh trung cấp!" Thấy Lôi Tử Vân, hai người không khỏi đồng thanh kinh ngạc.

Phùng Lôn trong lòng khẽ động, nói: "Diệp đạo hữu, chẳng lẽ đây là vị bằng hữu đã bế quan ở đây hai hôm trước?" "Không sai!

Tử Vân là nội nhân của tại hạ!" Diệp Hàn giải thích đơn giản thân phận của Lôi Tử Vân.

"Giỏi lắm, Diệp đạo hữu, vợ chồng ngài thật có thiên phú, trẻ tuổi như vậy đã tiến vào cảnh giới Đại Thánh trung cấp, tương lai tiền đồ vô lượng, Thánh Vương có thể mong chờ nha!" "Tốt, tốt, tốt!

Đúng là một đôi bích nhân, thật khiến người khác ghen tị!

Tử Vân đạo hữu không cần khách khí, tu vi của chúng ta tương đương nhau, cứ giao hảo như đồng bối là được." "Ra mắt hai vị đạo hữu, Tử Vân thất lễ rồi!" Lôi Tử Vân gật đầu, biết hai người có ơn với Diệp Hàn, nên đối với họ cũng vô cùng tôn kính.

Tiếp đó, mấy người lại trò chuyện một lúc, chủ đề đều xoay quanh Vạn Yêu Ma Quật.

Cuối cùng sau khi thương lượng, Diệp Hàn dứt khoát đóng cửa tiệm, cùng Trần Kỳ đến nội thành của Thanh Lang Bộ.

Nội thành cũng giống như ngoại thành, đang tập trung binh lính.

Lúc này, tất cả các chiến sĩ đang thực hiện nhiệm vụ ở khắp nơi đều đã tập hợp tại nội thành.

Trần Kỳ và Phùng Lôn dẫn Diệp Hàn đến một đại điện của Thanh Lang Bộ.

Trong đại điện có khoảng vài trăm người, phần lớn là trưởng lão của Thanh Lang Bộ, cũng có một số ngoại viện được Thanh Lang Bộ mời từ khắp nơi đến.

Trên ghế chủ tọa là một người đàn ông trung niên, mắt hổ lưng gấu, khoảng năm mươi tuổi, trông vô cùng uy phong lẫm liệt.

Người này không phải ai khác, chính là Lang chủ của Thanh Lang Bộ, Lang Bá Thiên.

Bên dưới là hai hàng ghế, mỗi bên có hơn mười người, tổng cộng hơn ba mươi người.

Chương 667

Diệp Hàn nhìn thấy cả Tưởng Nghị trong số hơn ba mươi người đó.

Những người ngồi ở đây đều là tu sĩ Đại Thánh trung cấp.

Các trưởng lão Đại Thánh sơ cấp không có tư cách ngồi, chỉ có thể đứng trong đại sảnh.

"Bái kiến Lang chủ!" "Diệp mỗ ra mắt Lang chủ." "Tiểu nữ tử ra mắt Lang chủ." Trong đại điện, Diệp Hàn và ba người còn lại lần lượt hành lễ với Lang Bá Thiên.

Lang Bá Thiên là một hùng chủ thực sự, không chỉ là thủ lĩnh tối cao của Thanh Lang Bộ, mà còn là võ giả cảnh giới Đại Thánh cao cấp duy nhất của cả bộ lạc.

"Đại Thánh trung cấp trẻ tuổi quá, là ai vậy?" "Diệp Hàn, chính là Diệp Hàn đã diệt Chu gia đó, không phải là tu sĩ Niết Bàn trung cấp, xem ra lúc chiến đấu với người Chu gia, hắn đã che giấu tu vi." "Chẳng trách có thể giết chết Chu Cuồng, thì ra cũng là Đại Thánh trung cấp." "Ha!

Lời đồn nói Diệp Hàn chỉ có tu vi Đại Thánh sơ cấp nhưng lại có sức chiến đấu của Đại Thánh trung cấp.

Xem ra lời đồn không thể tin hoàn toàn, làm gì có ai có sức chiến đấu nghịch thiên như vậy, thì ra là che giấu cảnh giới." "Người trẻ tuổi giỏi thật! 166.

Có thể tiêu diệt được cả ba anh em Chu Cuồng thì người này đúng là không thể xem thường." Trong đại điện, không ít tu sĩ nhìn về phía Diệp Hàn, nhỏ giọng bàn tán.

Lang Bá Thiên quét đôi mắt hổ, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Diệp Hàn, cười ha hả nói: "Diệp Hàn?" "Chính là Diệp mỗ!" Diệp Hàn không đổi sắc mặt ngẩng đầu, bình thản đối mặt với Lang Bá Thiên.

Hắn từng chém giết con trai út của Lang Bá Thiên ở Lôi Bộ, vì chuyện này nên không biết thái độ của Lang Bá Thiên đối với mình.

"Con trai ta, Lang Kiêu, có phải do ngươi giết?" Lời này của Lang Bá Thiên vừa thốt ra, cả đại điện lập tức sôi trào.

"Con trai ta, Lang Kiêu, có phải do ngươi giết?" Lang Bá Thiên nói mà không để lộ hỉ nộ, ánh mắt bình thản nhìn Diệp Hàn.

Nhưng một câu nói của ông ta lại gây ra sóng to gió lớn trong đại điện.

"Cái gì, hắn giết Lang Kiêu công tử!" "Đáng ghét, tên này to gan thật, hôm nay lại dám đến Thanh Lang Bộ của chúng ta!" "Hừ!

Dám giết con trai Lang chủ, đúng là không muốn sống nữa, tên nhóc này chết chắc rồi!" Trong chốc lát, tất cả các trưởng lão đều bàn tán xôn xao.

Lôi Tử Vân nghe vậy, thân hình xinh đẹp run lên, âm thầm chuẩn bị chiến đấu, không ngờ Lang chủ lại đột ngột hỏi một vấn đề nhạy cảm như vậy.

Trần Kỳ và Phùng Lôn nghe xong cũng đồng loạt kinh hãi.

Trước đó khi mời Diệp Hàn giúp đỡ, họ không hề biết hắn chính là người đã chém giết Thất công tử.

Nếu biết, họ tuyệt đối sẽ không đưa Diệp Hàn đến đây.

Hành động này khác nào đẩy Diệp Hàn vào hố lửa.

"Không sai!

Chính là Diệp mỗ!" Diệp Hàn thản nhiên thừa nhận, ánh mắt không chút sợ hãi nhìn thẳng vào Lang Bá Thiên.

"Ai~~" Lang Bá Thiên khẽ thở dài, nói: "Lão Thất lòng lang dạ thú, bản tọa đã sớm nhìn ra, chỉ là không ngờ dù đã bị đày đến Bát Bộ, nó vẫn không an phận.

Chuyện này không trách ngươi, ngươi cũng không cần bận tâm." "Hơn nữa, khi ngươi giết Lão Thất, bản tọa đã biết rồi.

Lúc đó ta đã không ra tay với ngươi, bây giờ càng không tìm ngươi gây phiền phức.

Hôm nay nhắc lại chuyện này, chỉ để xóa bỏ khúc mắc trong lòng ngươi thôi." Mọi người nghe vậy đều âm thầm kinh ngạc, không ngờ Lang Bá Thiên lại có thái độ như vậy với Diệp Hàn.

"Lang chủ khoan dung, Diệp mỗ đa tạ!" Diệp Hàn chắp tay.

Lang Bá Thiên thân là hùng chủ của Thanh Lang Bộ, quả thực có khí độ mà người thường không có.

Nghe lời ông ta nói, trong lòng Diệp Hàn không còn nghi ngờ gì nữa.

Nếu Lang Bá Thiên dám trị tội hắn, Diệp Hàn cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Dù có phải đối đầu với tu sĩ Đại Thánh cao cấp, hắn cũng không sợ hãi.

"Hù~~~" Lôi Tử Vân nghe vậy cũng âm thầm thở phào một hơi dài.

"Bốn người ngồi đi!" Lang Bá Thiên ra lệnh một câu, lập tức có thị vệ mang đến bốn chiếc ghế.

Diệp Hàn và ba người kia thản nhiên ngồi xuống.

Thân là tu sĩ Đại Thánh trung cấp, tự nhiên có tư cách ngồi.

“Chư vị!

Yêu tộc của Vạn Yêu Ma Quật vẫn luôn lăm le Thanh Lang Bộ chúng ta, nhiều lần phát động tấn công.

Cuộc chiến lần này sẽ là một cuộc tàn sát quy mô lớn, e rằng yêu thú Vạn Yêu Ma Quật sẽ dốc toàn bộ lực lượng.” “Ta còn nhớ trận chiến quy mô lớn ba trăm năm trước, Thanh Lang Bộ chúng ta tuy cuối cùng giữ được bộ lạc, nhưng cũng thương vong thảm trọng.

Chương 668

Ba trăm năm đã qua, tuy Thanh Lang Bộ và Vạn Yêu Ma Quật không ngừng xung đột, nhưng chưa bao giờ xảy ra chiến đấu quy mô cực lớn nữa.

Sau mấy trăm năm nghỉ ngơi dưỡng sức, cả ta và địch đều đã khôi phục nguyên khí, một trận đại chiến kinh thiên là khó tránh khỏi, xin các vị hãy chuẩn bị tâm lý." "Lang chủ yên tâm, chúng tôi dù tan xương nát thịt cũng không từ!" "..." Trong đại điện, Lang chủ tiết lộ thực lực của Vạn Yêu Ma Quật cho mọi người.

Qua cuộc họp, Diệp Hàn cũng hiểu được đại khái thực lực của Vạn Yêu Ma Quật.

Cuộc chiến lần này chủ yếu là cuộc đối đầu giữa các cấp Đại Thánh.

Kẻ mạnh nhất của Vạn Yêu Ma Quật cũng là một tồn tại Đại Thánh cao cấp, thực lực không chênh lệch với Lang Bá Thiên.

Nhưng về sức chiến đấu ở tầng giữa, tức là số lượng Đại Thánh sơ cấp và Đại Thánh trung cấp, thì chúng vượt xa Thanh Lang Bộ.

Nói cách khác, có thể vượt qua cơn khủng hoảng này hay không, phải xem vào sức chiến đấu của những người trong đại điện này.

"Báo cáo Lang chủ, yêu thú Vạn Yêu Ma Quật đã xuất động." Đột nhiên, bên ngoài đại điện vang lên giọng của hộ vệ, sau đó một hộ vệ chạy vội vào đại điện.

"Nhanh thật!" "Hừ!

Cuối cùng cũng đến rồi sao!

Lũ yêu tộc chết tiệt, cứ chờ đại đao của gia gia đây hầu hạ đi!"

“Sắp bùng nổ đại chiến rồi, chư vị, chuẩn bị tâm lý đi!” “...” Lang Bá Thiên phất tay ra hiệu mọi người im lặng, đôi mắt hổ nhìn về phía hộ vệ kia, hỏi: “Có bao nhiêu yêu tộc?” “Tất cả yêu tộc Vạn Yêu Ma Quật, dốc toàn bộ lực lượng.” Lang Bá Thiên nhíu mày, cái gì đến cũng đã đến.

Ông ta bèn hạ lệnh: “Thông báo thiên hạ, thú triều tấn công, tất cả tộc nhân đang ở bên ngoài lập tức trở về thành, không được chậm trễ.” “Tập kết bộ đội, ra ngoài thành nghênh địch.

Ngoài ra, tất cả những người từ Thánh nhân cao cấp trở lên của Thanh Lang Bộ, toàn bộ ra thành nghênh địch.” “Các trưởng lão của các bộ, đến tường thành Thanh Long Môn chờ địch.” “Còn nữa, tất cả tộc nhân vị thành niên, toàn bộ đưa vào nội thành.” “...” Lang Bá Thiên đứng dậy khỏi ghế, ban hành một loạt nhiệm vụ.

“Lang chủ!” “Lang chủ có lệnh...” Trong chốc lát, cả bộ lạc trở nên náo nhiệt, trên bầu trời bay đầy các loại truyền tấn phi phù.

Mười vạn chiến sĩ tập kết trong thành, sau đó cuồn cuộn kéo ra ngoài thành, trấn giữ bên ngoài tường thành của ngoại thành.

Những tộc nhân không có sức chiến đấu ở ngoại thành, từng đợt từng đợt tràn vào nội thành.

Đồng thời, vô số trẻ em được đưa vào nội thành.

Tất cả các cửa hàng đều đóng cửa, phàm là người có năng lực chiến đấu đều đã chuẩn bị cho đại chiến.

“Đi!” Những người trong đại điện bước ra, từng người bay lên không, hướng về phía tường thành phía đông.

“Diệp đạo hữu, chúng ta đi!” Phùng Lôn, Trần Kỳ, Triệu Khoát, Tưởng Nghị, Diệp Hàn, Lôi Tử Vân sáu người cũng đồng thời bay lên.

Vạn Yêu Ma Quật ở phía đông, vì vậy họ đến cửa thành phía đông để nghênh địch, như vậy có thể phát hiện động cơ của địch ngay từ đầu khi chúng đến.

Diệp Hàn và hàng trăm tu sĩ cấp Đại Thánh khác lần lượt đứng trên tường thành Thanh Long Môn chờ đợi.

Lúc này yêu tộc chưa đến, vô số người trong bộ lạc, từng đợt từng đợt tràn vào thành.

Vạn Yêu Ma Quật có trinh sát của Thanh Lang Bộ, một khi phát hiện động tĩnh của Vạn Yêu Ma Quật, sẽ báo cáo ngay lập tức.

Lúc này, tuy yêu tộc Vạn Yêu Ma Quật đã xuất động, nhưng để đến được Thanh Lang Bộ vẫn còn một khoảng cách, vì vậy chiến đấu sẽ không bùng nổ ngay lập tức.

Nửa buổi sáng trôi qua, mọi thứ ở đây đã chuẩn bị xong xuôi, tất cả tộc nhân đã vào thành, chiến sĩ trấn giữ bên ngoài thành.

Thời gian trôi đi từng chút một, đã đến giữa trưa.

Ầm ầm ầm~~~ Nơi đường chân trời xa xôi, xuất hiện một vệt đen.

Đến rồi!

"Tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu!" Vệt đen nơi đường chân trời ngày càng rõ nét, như một dòng lũ sắt thép, cuồn cuộn về phía này.

"Hống hống hống~~~" "Ô ô ô ô~~~" "Ngao ô~~ ngao ô~~" "Lệ~~" Những thân hình cường tráng, nanh vuốt dữ tợn lần lượt xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Sư hổ có cánh, vượn lông đen cao mười trượng, chó săn sáu mắt, mỗi con mắt đều to hơn cối xay đá.

Trên bầu trời, có những hung cầm bay lượn, hình thù kỳ dị, tướng

mạo khác nhau, có con sải cánh rộng hàng chục trượng, có con chỉ to bằng người thường.

Thậm chí còn có những con hỏa điểu như chim sẻ, trông vô cùng thần tuấn.

Những cặp mắt đỏ rực, những hàng răng nhọn hoắt, những chiếc gai ngược đáng sợ.

Đội tiên phong của yêu tộc có số lượng lên đến hàng vạn, tu vi tương đương với Thánh nhân cao cấp của nhân tộc.

Do số lượng đông đảo, trông chúng còn nhiều hơn cả mười vạn chiến sĩ.

"Khởi động hộ thành đại trận!" Trên tường thành, Lang Bá Thiên hét lớn một tiếng, các trưởng lão trận pháp bận rộn, từng đạo pháp quyết được đánh vào trận cơ của tường thành.

Hô hô hô~~~ Một lớp màn nguyên khí trong suốt khổng lồ từ chân tường thành bay lên, từ từ lên cao, hình thành một tấm chắn hình bán nguyệt khổng lồ trên không trung.

Lớp màn nguyên khí trong suốt khổng lồ này bao trùm cả ngoại thành và nội thành bên trong.

Chương 669

Diệp Hàn và tất cả những người tham chiến đều bị để lại bên ngoài thành.

"Giết địch!" Lang Bá Thiên ra lệnh một tiếng, không chờ bầy yêu thú kia đến, mười vạn chiến sĩ đã lao lên, đại chiến mở màn.

"Sát sát sát…" "Giết sạch yêu tộc, bảo vệ gia viên." "Huynh đệ, theo ta giết địch!" "Sát a!!

Xông lên~~" "..." "Ngao ô~~~~ ngao ô~~~" "Gào~~~" "Hống hống hống~~~~" "Ô ô ô~~~~" "Muu mu mu~~~" Hai dòng lũ sắt thép va chạm trên mặt đất, một trận chiến kinh thiên lập tức nổ ra.

Phụt!

Trong số các chiến sĩ, có người nhảy vọt trăm trượng, bay lên trời, lưỡi đao kinh thiên quét ngang bầu trời, một con chim khổng lồ hơn ba mươi trượng bị chém vỡ sọ.

Máu tươi nhuộm đỏ bầu trời, hung cầm màu đen như diều đứt dây, lao đầu xuống từ trên không.

Bành~~~ Một con Địa Ma Viên cao mười trượng ra tay, nắm đấm khổng lồ đấm nát thân thể một chiến sĩ.

Phập~~~ Xa xa, có chiến sĩ giương cung bắn tên, một mũi tên xuyên qua mắt trái của con Địa Ma Viên kia.

Bị trúng yếu hại, yêu tộc lập tức ngã xuống đất chết.

"Ngao ô~~" Một con kiếm xỉ hổ thân hình khổng lồ bay lên, há to miệng, cắn về phía chiến sĩ bắn tên.

Phụt!

Chiến sĩ kia linh mẫn xoay người nhảy lên, điểm nhẹ trên mặt đất, bay cao hàng chục trượng, bắn ra một mũi tên từ sau lưng, mũi tên cắm vào miệng khổng lồ của con kiếm xỉ hổ.

Kiếm xỉ hổ rơi xuống đất, hất văng mấy chiến sĩ, giãy giụa vài cái rồi chết đi.

"Lệ~~~" Một con chim đen to lớn bay lên, lao xuống như chim ưng săn mồi, bộ móng vuốt đen như móc câu, cào nát đầu của chiến sĩ kia.

Ngay sau đó, đôi cánh khổng lồ dang rộng, bay lên trời, chỉ vài ba lần là bay từ nơi chiến đấu đến tường thành, lao về phía đại trận, đâm vào hộ thành đại trận.

Phốc… Đại trận không hề suy suyển, con hung cầm khổng lồ kia bị lực phản chấn nghiền thành thịt vụn.

Hộ thành đại trận của Thanh Lang Bộ có khả năng phòng ngự tuyệt đối, tuy không có sức tấn công, nhưng cũng không phải là thứ mà một con yêu thú cấp Thánh nhỏ bé có thể lay chuyển.

"Sát sát sát~~~" "Súc sinh nạp mạng!" "Lão Hắc, mau giúp ta, xử lý con gấu đen chết tiệt này." "Mẹ nó!

Súc sinh chết tiệt, dám giết huynh đệ của ta, lão tử liều mạng với ngươi." "Sát sát sát…" "Ngao ngao ngao!" "Hống hống hống~~~" "Ô ô ô~~" "Thu thu thu~~~" Cuộc chiến thảm khốc diễn ra như lửa cháy lan đồng, mỗi thời mỗi khắc, đều có yêu thú và nhân tộc chết đi.

Trong Hồng Mông Thế Giới, những cuộc chiến như thế này ngày nào cũng diễn ra, bất kể là nhân tộc, yêu tộc hay các chủng tộc khác, đều có mâu thuẫn của riêng mình.

Chiến đấu là cách cơ bản để giải quyết vấn đề.

Diệp Hàn và các tu sĩ cấp Đại Thánh khác vẫn chưa ra tay, phía

dưới chiến đấu đều là nhân tộc và yêu tộc cấp Thánh.

Đối thủ của họ là những tồn tại cấp Đại Thánh.

Ầm ầm ầm~~~ Phía sau yêu tộc, đột nhiên có khí tức mạnh mẽ bùng nổ.

"Đến rồi!" Diệp Hàn ngẩng mắt nhìn, hai ba mươi thân ảnh khổng lồ dữ tợn xuất hiện ở phía sau yêu tộc.

Địa Ma Viên màu đen nhánh, cao trăm trượng, lông đen toàn thân như kim thép, tựa như dây sắt.

Chim ưng khổng lồ, sải cánh có thể dài đến hai ba trăm trượng, che cả mây trời.

Hổ kiếm xỉ hùng tráng, thân thể sánh ngang núi non, răng nanh khổng lồ như kiếm, to bằng thùng nước, cao hơn cả cây cối.

Kim Quan Vương Xà dài hàng trăm trượng, vảy vàng trắng toàn thân lấp lánh, thân thể khổng lồ nằm ngang giữa trời đất, khủng bố kinh người.

Nhện lông tám chân to lớn, thân hình tròn vo, còn lớn hơn một ngọn đồi nhỏ. 167.

Cóc xanh ba chân phun ra nuốt vào sấm sét, nhãn cầu trông như một cái ao nhỏ.

Một loạt thân ảnh khủng bố, khí tức như biển như vực sâu.

Hai ba mươi yêu tộc đó đều là yêu tộc Đại Thánh trung cấp, phía sau chúng còn có hàng trăm yêu thú Đại Thánh sơ cấp.

Hệ thống tu luyện của yêu tộc khác với nhân tộc, nhưng mỗi một yêu thú cấp Đại Thánh, thân thể đều vượt quá trăm trượng.

Và cũng giống như nhân tộc, mỗi yêu tộc cấp Đại Thánh đều có khả năng bay lượn.

Những yêu tộc vốn đã biết bay, sau khi đột phá cảnh giới Đại Thánh, tốc độ sẽ càng kinh người hơn.

"Ngao~~ô~~~" Đầu tiên, con hổ kiếm xỉ khổng lồ kia, đôi cánh vỗ một cái, thân hình khổng lồ lao đến, đến trước tường thành.

Con hổ kiếm xỉ này rất mạnh, tu vi tương đương với Đại Thánh trung cấp của nhân tộc.

Chương 670

"Súc sinh, để ta giết ngươi!" Ầm~~~ Người ra tay đầu tiên là Tưởng Nghị, khí tức khẽ động, thân pháp tướng cao năm trăm trượng bước ra nghênh chiến.

Đồng thời, bản tôn của Tưởng Nghị cầm một thanh trường đao to lớn.

Lưỡi đao rộng dày, sắc bén lấp lánh, dài hơn một mét, có thể dùng cả hai tay.

Bành!

Thân pháp tướng tấn công trước, một đòn hung mãnh đánh vào con hổ.

Đằng đằng đằng… Thân pháp tướng khổng lồ cũng phải lùi lại hơn mười bước.

Đang~~~ Tưởng Nghị theo sát phía sau, một chiêu "Lực Phách Hoa Sơn", từ trên không chém xuống đầu hổ kiếm xỉ.

Đầu hổ kiếm xỉ nghiêng đi, tránh được một đao, đồng thời dùng răng kiếm trong miệng chặn lại đại đao của Tưởng Nghị.

Một đòn khủng bố, cả hai cùng lúc lùi lại.

Tưởng Nghị đứng trên không, cánh tay khẽ run rẩy, sức mạnh của hổ kiếm xỉ quá lớn, hắn có chút không chịu nổi.

"Tưởng huynh!

Ta giúp ngươi!" Triệu Khoát bay lên, đến bên cạnh Tưởng Nghị.

Tưởng Nghị kéo Triệu Khoát ra sau lưng: "Không cần!

Lão tử đã quyết đấu với con súc sinh này, ta muốn một mình xử lý

nó!" "Được!

Vậy ngươi cẩn thận!" Triệu Khoát khẽ động chân, lao về phía con Địa Ma Viên cao trăm trượng kia, không triệu hồi pháp tướng, chỉ vung tay một cái, trong tay đã có thêm một cây tử kim sắc đại thương.

"Cửu Long Cửu Phượng Thương?" Diệp Hàn khẽ động lòng, ánh mắt dừng lại trên người Triệu Khoát.

"Cửu Long Cửu Phượng Thương, nghe nói là Đại Thánh binh do Diệp đạo hữu luyện chế, không biết uy lực thế nào?" "Thương tốt!" "Thật sự do Diệp Hàn luyện chế?" Trong chốc lát, rất nhiều tu sĩ cấp Đại Thánh đều quay ánh mắt về phía Diệp Hàn.

Những binh khí như Cửu Long Cửu Phượng Thương, một khi được luyện chế ra, các tu sĩ cao tầng của Thanh Lang Bộ về cơ bản đều sẽ biết, nhưng uy lực của Cửu Long Cửu Phượng Thương thì chưa ai từng chứng kiến.

Lần này Triệu Khoát ra tay, mọi người cuối cùng cũng có thể chiêm ngưỡng uy lực của Cửu Long Cửu Phượng Thương.

"Cây thương này quả thực không tồi!" Trên không trung, Lang Bá Thiên cũng âm thầm gật đầu.

Ầm~~~ Chiến đấu bùng nổ, con Địa Ma Viên kia chỉ hai ba bước đã đến trước mặt Triệu Khoát, bàn tay khổng lồ như một đám mây đen.

Nó đập xuống thân hình nhỏ bé của Triệu Khoát.

Ngón tay nhỏ nhất của nó cũng lớn hơn thân thể Triệu Khoát rất nhiều lần.

"Long Phượng Hòa Minh!" Triệu Khoát hét lớn một tiếng, trường thương trong tay như rồng, đâm ra, điểm vào bàn tay khổng lồ kia.

Bành!

Ánh sáng chói lòa bùng nổ, mũi thương bộc phát năng lượng khổng lồ.

Trong nháy mắt, chín con rồng và chín con phượng hoàng hư ảo từ cây thương bay ra, với tư thế mạnh mẽ, xé nát bàn tay khổng lồ kia.

Bàn tay khổng lồ, cùng với nửa cánh tay của Địa Ma Viên, đồng thời nổ tung.

"Hống hống hống~~~" Địa Ma Viên hai mắt đỏ rực, cơn đau dữ dội khiến nó hét lên thảm thiết.

"Chết đi!" Triệu Khoát lại hét lớn một tiếng, thương thứ hai đã đến, đâm mạnh vào cằm của Địa Ma Viên.

Ầm~~~ So với cái đầu to lớn của Địa Ma Viên, Cửu Long Cửu Phượng Thương trông như một cây tăm, nhưng lại bộc phát uy lực không thể tưởng tượng.

Cái đầu to lớn của Địa Ma Viên nổ tung, thi thể không đầu khổng lồ rơi xuống đất.

"Mẹ kiếp, lão Triệu mạnh quá, không ngờ lại mạnh đến vậy." "Chết tiệt!

Không ngờ Cửu Long Cửu Phượng Thương của lão Triệu lại bá đạo đến thế." "Thần binh lợi khí a!

Binh khí của lão Triệu thật đáng ghen tị!" "Cao cấp Đại Thánh binh do Diệp Hàn chế tạo, đúng là trâu bò quá!" Một đám tu sĩ cấp Đại Thánh bàn tán xôn xao.

Mọi người đều biết, thực lực của Triệu Khoát không mạnh đến thế, chính là cây Cửu Long Cửu Phượng Thương trong tay quá bá đạo, mới khiến hắn có sức chiến đấu như vậy, đến mức có thể miểu

sát Địa Ma Viên trong nháy mắt.

Ầm ầm ầm~~~ "Triệu huynh, ta sắp không chịu nổi nữa rồi, mau giúp ta!" Cuộc chiến ở bên kia lại không thuận lợi, Tưởng Nghị hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, ngay cả thân pháp tướng năm trăm trượng cũng bị đánh ra những vết nứt.

"He he!

Tưởng huynh, ta đến đây!" Triệu Khoát cầm thương lao đến.

Hai người liên thủ, chỉ trong vài chiêu, đã giết chết con hổ kiếm xỉ khổng lồ dưới mũi thương.

Chương 671

Sức chiến đấu của Triệu Khoát về cơ bản tương đương với Tưởng Nghị, nhưng có Cửu Long Cửu Phượng Thương, sức chiến đấu của hắn đã tăng lên một bậc.

Ầm ầm ầm~~~ Cuộc chiến của các tu sĩ cấp Đại Thánh cũng nổ ra.

Hàng trăm yêu tộc cấp Đại Thánh lao đến, mấy chục Đại Thánh trung cấp cũng đã gặp đối thủ của mình.

Trong chốc lát, Phùng Lôn, Trần Kỳ và những người khác đều đã tham gia chiến đấu.

Cuộc chiến của hai bên rơi vào thế giằng co, sức chiến đấu của cả hai không chênh lệch nhiều.

Trong chốc lát, trong phạm vi trăm dặm, đâu đâu cũng có những trận chiến khủng bố bùng nổ.

"Sát!" Lôi Tử Vân cũng ra tay, đối đầu với con cóc sấm ba chân kia.

Hai người đánh nhau trời long đất lở.

Triệu Khoát cũng gặp đối thủ mạnh, con Kim Quan Vương Xà toàn thân vàng trắng kia, vảy trên người cực kỳ cứng rắn, ngay cả Cửu Long Cửu Phượng Thương cũng không thể phá vỡ phòng ngự của nó.

"Hử?" Diệp Hàn đang định ra tay thì ánh mắt bị một luồng khí tức kinh thiên thu hút.

Đó là một con giao long khổng lồ, thân thể ẩn hiện trong biển mây, thân hình khổng lồ tựa như dãy núi liên miên, dài đến gần nghìn

trượng.

Nó có bốn chân, trên mỗi cái đầu đều có một chiếc sừng độc khổng lồ.

Khí tức khủng bố lan tỏa ra, ngay cả các tu sĩ cấp Đại Thánh cũng cảm thấy sợ hãi.

“Là nó!

Chủ nhân của Vạn Yêu Ma Quật, trời ơi!” “Khí tức đáng sợ quá, quả nhiên nó cũng đến!” “Ba trăm năm rồi, con đại yêu này còn mạnh hơn năm xưa.” Những người khác cũng cảm nhận được khí tức khủng bố đó, ai nấy đều kinh hãi dị thường.

“Tam Đầu Thôn Thiên Giao!” Diệp Hàn nhận ra sinh linh này.

Tam Đầu Thôn Thiên Giao có huyết mạch của Thượng cổ Chúc Long.

Sinh linh này mỗi lần tiến hóa sẽ mọc thêm một cái đầu.

Nếu có một ngày, nó mọc ra chín cái đầu, sẽ có thể biến thành Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết.

Bây giờ nó chỉ có ba cái đầu, có thể thấy thực lực hiện tại tương đương với tu sĩ cảnh giới Đại Thánh cao cấp của nhân loại.

Chỉ cần mọc thêm một cái đầu nữa, nó có thể trở thành sinh linh cấp Thánh Vương.

“Diệp tiểu hữu, xin hãy giúp bản tọa bảo vệ hộ thành đại trận, bản tọa phải đi gặp con yêu chủ kia!” Lang Bá Thiên ngẩng đầu, đôi mắt hổ sáng rực nhìn sinh linh khủng bố trong biển mây.

Thân là tu sĩ Đại Thánh cao cấp, Lang Bá Thiên có thể nhìn ra, trong số các tu sĩ có mặt, chỉ có thực lực của Diệp Hàn là mạnh nhất, nhưng mạnh đến đâu thì ông ta lại không nhìn ra.

“Ngao ô~~~” Trong biển mây, sinh linh khủng bố kia phát ra một tiếng gầm tựa giao tựa rồng, âm thanh trầm thấp, chấn đến màng nhĩ người ta đau nhói, âm thanh hùng hậu như tiếng còi của con tàu vạn tấn.

Ba cặp mắt đỏ rực cũng vào lúc này nhắm thẳng vào Lang Bá Thiên ở phía dưới.

“Sát!” Lang Bá Thiên thân hình hùng tráng chấn động, một bước lao lên chín tầng trời, triệu hồi thân pháp tướng ngàn trượng, lao vào giao đấu với Tam Đầu Thôn Thiên Giao.

Ầm ầm ầm~~~ Trận chiến đáng sợ nổ ra ở đó.

Cuộc giao tranh cấp Đại Thánh cao cấp, thanh thế mạnh hơn Đại Thánh trung cấp bình thường gấp nghìn trăm lần. 168.

Một chút dao động khí tức thôi cũng đủ để tiêu diệt một đám tu sĩ Đại Thánh sơ cấp.

Diệp Hàn liếc nhìn Lôi Tử Vân, đối thủ của nàng là con cóc sấm ba chân kia.

Tuy vừa mới tiến giai Đại Thánh trung cấp, nhưng Lôi Tử Vân dù sao cũng là tu sĩ song sinh Thánh đạo, sức chiến đấu kinh người.

Con cóc sấm ba chân kia rõ ràng không phải là đối thủ của nàng.

Lệ~~~ Một con Xích Kim Điêu màu vàng óng bay đến, lao về phía hộ thành đại trận.

Đôi cánh vàng óng rực rỡ dang rộng bốn trăm trượng, một sinh linh cấp Đại Thánh trung cấp.

Ầm~~~ Sức mạnh khổng lồ va chạm, hộ thành đại trận khẽ rung động.

Con Xích Kim Điêu kia cũng bị lực phản chấn làm cho choáng

váng.

Nhưng nó không bỏ cuộc, đôi cánh xoay một vòng, lại lần nữa đâm vào hộ thành đại trận.

Phòng ngự của hộ thành đại trận rất mạnh, nhưng cũng có giới hạn.

Nếu có mười mấy sinh linh cấp Đại Thánh trung cấp ra tay, có thể dễ dàng phá vỡ.

Chương 672

Chỉ dựa vào con Xích Kim Điêu này thì gần như không thể phá vỡ phòng ngự của đại trận.

Ầm~~~ Dù vậy, lực đạo khủng bố cũng khiến vô số người trong thành kinh hãi.

Bất kể chiến đấu thế nào, nhất định phải đảm bảo sự ổn định của hộ thành đại trận, nếu không, một khi đại trận bị phá vỡ, những người không có sức chiến đấu trong bộ lạc tuyệt đối không thể chịu nổi sự tấn công của những sinh linh bên ngoài.

Chỉ cần một sinh linh Đại Thánh trung cấp lọt vào cũng đủ để gây ra đòn đánh chí mạng cho Thanh Lang Bộ.

"Tìm chết!" Diệp Hàn bước một bước, người biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở trên lưng con Xích Kim Điêu.

Xoẹt!

Diệp Hàn chỉ tay thành kiếm, tùy tay đánh ra một đạo kiếm khí, cái đầu khổng lồ của con Xích Kim Điêu nổ tung.

"Mẹ kiếp!

Diệp Hàn đạo hữu cũng quá khủng bố rồi, chỉ bằng một đạo kiếm khí đã xử lý con Xích Kim Điêu." "Sức chiến đấu thật khủng khiếp, không dám tưởng tượng!" "Hả?

Có gì đó không đúng, sao lại có Xích Kim Điêu?

Xích Kim Điêu không phải là sinh linh của Vạn Yêu Ma Quật." "Đúng vậy!

Sao lúc này lại có một con Xích Kim Điêu trà trộn vào?" Trong số

các tu sĩ cấp Đại Thánh đang chiến đấu, không ít người lộ ra vẻ mặt khó coi.

Lang Bá Thiên trên chín tầng trời, nhìn thấy Xích Kim Điêu xuất hiện, không khỏi nhíu mày, sắc mặt trở nên u ám.

Loài sinh linh Xích Kim Điêu này không tồn tại ở Vạn Yêu Ma Quật, và trong các thế lực yêu tộc lớn nhỏ gần Thanh Lang Bộ lạc, cũng không có loài sinh linh Xích Kim Điêu này.

"Không ổn!

Phi Lăng Độ!!" Trần Kỳ đang chiến đấu, đột nhiên sắc mặt đại biến, dường như đã nghĩ đến điều gì đó khủng khiếp.

"Phi Lăng Độ!!" "Không!

Không thể nào là Phong Lăng Độ!" "Chúng ta không thù không oán với Thanh Lang Bộ, không có lý do gì tấn công chúng ta." Nghe ba chữ 'Phi Lăng Độ', tất cả các tu sĩ cấp Đại Thánh đang tham chiến ở đây đều không khỏi biến sắc.

Cách Thanh Lang Bộ ba mươi vạn dặm, có một siêu đại dương tên là Nội Hải, rộng hàng ức vạn dặm.

Điểm cuối của Thông Thiên Hà chính là Nội Hải, nước trong Thông Thiên Hà cuối cùng cũng đổ vào Nội Hải.

Yêu tộc trong Nội Hải nhiều không đếm xuể, nhưng sinh vật ở đó đều là yêu thú trong biển, thường không lên đất liền.

Phong Lăng Độ là một hòn đảo kỳ lạ trong Nội Hải.

Tuy gọi là tiểu đảo nhưng diện tích lại rất lớn, đường kính lên đến hàng vạn dặm.

Trên đảo có một tộc yêu thú mạnh mẽ, sinh sống ở đó đều là loài hung cầm.

Những hung cầm này vô cùng hung hãn, sống bằng cách bắt các sinh linh trong đại dương làm thức ăn.

Hơn nữa, vị trí địa lý của Phong Lăng Độ rất đặc biệt, xung quanh hòn đảo luôn có những cơn gió Phù Dao Cụ Phong thổi không ngừng.

Phù Dao Cụ Phong vô cùng khủng bố, sắc bén vô song, có thể xé nát Đại Thánh sơ cấp bình thường.

Tu sĩ Đại Thánh trung cấp cũng không dám vượt qua hòn đảo.

Vì vậy, hòn đảo đó được người trên đất liền gọi là Phi Lăng Độ.

Chỉ có Xích Kim Điêu và vài loài hung cầm hiếm thấy trên đời mới có thể dựa vào năng lực bay lượn đặc biệt để xuyên qua Phù Dao Cụ Phong.

Có thể nói, Xích Kim Điêu là sinh linh độc nhất của Phi Lăng Độ, vì vậy sự xuất hiện của nó đã gây ra sự kinh hoàng cho mọi người.

Nếu Phi Lăng Độ và Vạn Yêu Ma Quật đạt được thỏa thuận, cùng nhau tấn công Thanh Lang Bộ, thì Thanh Lang Bộ chắc chắn sẽ đối mặt với sự diệt vong.

Phải biết rằng, yêu thú của Phi Lăng Độ mạnh hơn rất nhiều so với yêu thú trong Nội Hải, và thủ lĩnh của Phi Lăng Độ là ba con hung cầm Đại Thánh cao cấp.

Hung cầm cấp Đại Thánh trong đó càng nhiều không đếm xuể.

Xoẹt!

Một bóng dáng đỏ rực từ phía sau bầy thú bay lên.

Đó là một con chim ưng, thân hình hùng tráng to lớn vô cùng, sải cánh có thể dài đến vài trăm trượng, màu sắc của nó rực rỡ, đỏ như máu.

Nó lượn hai vòng trên không trung, sau đó đứng thẳng, vẽ một vệt

sáng đỏ rực trên không, rồi lao vào hộ thành đại trận.

"Không ổn!

Độc Hỏa Tiêu Ưng!" "Đúng là Độc Hỏa Tiêu Ưng, trời ơi, nguy rồi, lại thêm một con hung cầm đặc hữu của Phi Lăng Độ!" "Rắc rối to rồi, xem ra hung cầm của Phi Lăng Độ đã thực sự nhắm vào Thanh Lang Bộ chúng ta." "Diệp Hàn đạo hữu, hãy bảo vệ tốt hộ thành đại trận." Nhìn thấy Độc Hỏa Tiêu Ưng, những người đang chiến đấu càng thêm kinh hãi.

Chương 673

Trần Kỳ liếc nhìn con hung cầm đó, lớn tiếng hét với Diệp Hàn.

Yêu tộc Phi Lăng Độ vừa đến đã tấn công hộ thành đại trận, mục đích của chúng rất rõ ràng, là muốn lấy vô số tu sĩ trong thành làm thức ăn.

Tình huống này vô cùng nguy hiểm, một khi hộ thành đại trận bị phá hủy, hàng ức vạn nhân tộc bên trong sẽ trở thành thức ăn cho sinh linh của Phi Lăng Độ.

"Kim thuộc tính pháp tướng!" Ầm~ Diệp Hàn tâm niệm khẽ động, trên đỉnh đầu hắn ngưng tụ ra một tôn pháp tướng cao năm trăm trượng, ánh vàng lấp lánh, toàn thân như được đúc bằng thần kim, cho người ta cảm giác kiên cố không thể phá vỡ.

Soạt~~~ Thân kim pháp tướng bước một bước, chặn đường đi của con Độc Hỏa Tiêu Ưng kia.

Đang đang đang~~ hai bên giao chiến trên không.

Thân kim thuộc tính pháp tướng vô cùng cứng rắn, ngay cả móng vuốt sắc nhọn của Độc Hỏa Tiêu Ưng cũng không thể phá vỡ phòng ngự, chỉ có thể cào ra những vệt sáng vàng trên thân nó.

Đang đang đang~~~ Bành bành bành~~~ Kim thân pháp tướng và Độc Hỏa Tiêu Ưng triển khai cuộc đấu ác liệt trên không.

Về sức chiến đấu, kim thuộc tính pháp tướng của Diệp Hàn nhỉnh hơn một chút.

Về tốc độ, Độc Hỏa Tiêu Ưng vô cùng nhanh, tấn công chính xác, chiêu nào chiêu nấy đều chí mạng.

Diệp Hàn kim thân pháp tướng, mỗi một tôn đều giống như Diệp

Hàn, sở hữu thân pháp Chỉ Xích Thiên Nhai, vì vậy về tốc độ cũng không hề thua kém.

Nó nhanh chóng chiếm thế thượng phong, áp đảo Độc Hỏa Tiêu Ưng, nhất thời, lông vũ đỏ như máu rơi lả tả khắp nơi, thân thể Độc Hỏa Tiêu Ưng nhiều chỗ chảy máu.

"Bộ pháp thật quỷ dị, may mắn thay, ngoài Diệp đạo hữu, thật sự không có mấy người có thể chặn được con súc sinh Độc Hỏa Tiêu Ưng này." "Hy vọng không còn sinh linh của Phi Lăng Độ nữa, nếu không, chúng ta thật sự xong đời rồi." "A, hy vọng hai con hung cầm này chỉ đi lạc thôi." "Sát!

Sát!

Sát!" Trên trời dưới đất, đâu đâu cũng có những cuộc giao tranh ác liệt đang diễn ra.

Các tu sĩ cấp Đại Thánh kia cũng đang kịch chiến với các sinh linh trong Vạn Yêu Ma Quật.

Lúc này, về cơ bản mọi người đều đã có đối thủ, căn bản không thể rút ra người để bảo vệ hộ thành đại trận.

Xoẹt xoẹt xoẹt~~~ Bất chợt, tiếng xé gió kinh khủng vang lên.

Phía sau yêu tộc, đột nhiên có chín con hung cầm khổng lồ bay đến.

Chín tôn hung cầm này có ba màu khác nhau.

Ba con Xích Kim Điêu, ba con Độc Hỏa Tiêu Ưng.

Ba con còn lại là những con chim đen toàn thân, tướng mạo xấu xí, cổ trơ trụi, kỳ dị nhất là, mỗi con chim đen đều có hai cái đầu, và trên đầu có một khối u độc màu tím đen khổng lồ.

"Không!

Sinh linh của Phi Lăng Độ thật sự đến rồi!

Lần này hoàn toàn xong rồi.” “Chết tiệt!

Địa Ngục Song Đầu Điểu, cũng là một trong những hung cầm của Phi Lăng Độ, lại cũng đến!” “Xem ra, sinh linh của Phi Lăng Độ chắc chắn đã liên thủ với Vạn Yêu Ma Quật, nếu không, chúng cũng sẽ không tấn công chúng ta vào lúc này.” Chín con hung cầm khổng lồ bay qua, mang theo cơn cuồng phong kinh khủng.

Khi sắp đến hộ thành đại trận, chín con hung cầm đột nhiên tách ra, từ những vị trí khác nhau, lần lượt đâm vào hộ thành đại trận.

Ở Phi Lăng Độ, có tổng cộng ba loại hung cầm: Xích Kim Điêu, Độc Hỏa Tiêu Ưng và Địa Ngục Song Đầu Điểu.

Ba loại sinh linh này đều là vương giả trong loài chim, chỉ có những sinh linh như vậy mới có thể vượt qua Phù Dao Cụ Phong để đến Phi Lăng Độ đáng sợ kia.

Lần này, cả ba loại sinh linh đều đã đến, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, hung cầm của Phi Lăng Độ thật sự đã đến.

“Diệp Hàn đạo hữu cẩn thận!” “Mau, mau!

Lão Bạch, mau đi chi viện cho Diệp Hàn đạo hữu!” “Không được!

Ta bị con súc sinh này giữ chân rồi, không thoát ra được.” “Trời ơi!

Chúng ta phải làm sao đây!

Lần này chết chắc rồi!” “Không~~~ đừng mà!” “Súc sinh!

Chết tiệt!” “A a a~~~ con ta đang ở trong thành, phải làm sao bây giờ!!” Trong chốc lát, tâm thần của những người đang chiến đấu dao động bất an.

Chín tôn hung cầm Đại Thánh trung cấp đồng thời tấn công, chỉ

trông cậy vào một mình Diệp Hàn, căn bản không thể nào chặn được.

Diệp Hàn dù có sức chiến đấu ngút trời cũng không được.

Hộ thành đại trận lớn như vậy, hung cầm tấn công từ các vị trí khác nhau, căn bản không có cách nào phòng thủ.

Soạt!

Chương 674

Diệp Hàn bước ra, đối mặt với một trong những con Xích Kim Điêu.

Chỉ thấy hắn phất tay áo một cái, con Xích Kim Điêu khổng lồ lập tức nổ tung trên không trung.

Sau đó, thân ảnh Diệp Hàn nhanh chóng biến mất.

Khi xuất hiện lại, đã ở trên lưng một con Độc Hỏa Tiêu Ưng, hung hăng đạp một cước xuống, thân thể Độc Hỏa Tiêu Ưng cũng theo đó mà nổ tung.

Diệp Hàn vào lúc này đã phát huy tốc độ đến cực hạn, nhưng khi hắn tấn công con hung cầm thứ ba, thì đã quá muộn.

"Ầm." "Ầm." "Ầm." "Ầm." "Ầm…" "Ầm." "Ầm." "Ầm." "Ầm." "Ầm…" Hầu như cùng một lúc, bảy tôn hung cầm đồng thời đâm vào hộ thành đại trận.

"Ong~~~" Lực va chạm kinh khủng khiến hộ thành đại trận rung chuyển dữ dội, những người nhân tộc trong thành không ai không kinh hãi.

"Thần ơi!

Sao lại thế này?

Đại trận sắp không giữ được nữa sao?" "Nhìn kìa, hình như là hung cầm của Phi Lăng Độ, lần này chúng ta xong rồi." "A~~~ a~~~ cứu mạng, ta không muốn chết!

Lang chủ, mau giúp chúng ta chặn lũ súc sinh này." "..." "Chết tiệt!" Lang Bá Thiên sắc mặt đại biến, thân pháp tướng ngàn trượng khổng lồ khẽ động, chuẩn bị quay về thành trì.

Một khi hộ thành đại trận bị phá hủy, bộ lạc của ông ta thật sự xong đời.

Bốp~~~ Tam Đầu Thôn Thiên Giao sao có thể để ông ta như ý.

Đuôi khổng lồ quét ngang, như một cây roi trời đất, hung hăng quất thân pháp tướng ngàn trượng trở lại.

Ầm ầm ầm~~~ "Súc sinh tìm chết!" Hai bên tiếp tục giao đấu, Lang Bá Thiên liều mạng tấn công, mấy lần muốn rời đi đều bị nó giữ chặt.

Lệ~~~~~~~ Bảy tôn hung cầm lại một lần nữa bay lên chín tầng trời, sau đó xoay người, như chim ưng săn mồi lao xuống, tấn công vào hộ thành đại trận phía dưới.

Rắc~~~ Kim thuộc tính pháp tướng của Diệp Hàn vặn gãy cổ con Xích Kim Điêu kia, lao vào một con Độc Hỏa Tiêu Ưng khác.

"Lôi thuộc tính pháp tướng!" "Hỏa thuộc tính pháp tướng!" "Lực thuộc tính pháp tướng!" "Ra!" Diệp Hàn tâm niệm khẽ động, lại có ba tôn pháp tướng bay ra, lần lượt nghênh chiến ba con hung cầm.

Đồng thời, bản thân hắn cũng sử dụng thân pháp Chỉ Xích Thiên Nhai, lại một lần nữa lao ra.

Phốc phốc~~~ Lại có hai con hung cầm bị Diệp Hàn chém giết trên không.

Bốn tôn pháp tướng còn lại lần lượt giữ chân một con hung cầm.

Chỉ có một con Địa Ngục Song Đầu Điểu đâm vào trận pháp, nhưng không gây ra quá nhiều uy hiếp cho hộ thành đại trận, chỉ làm nó rung nhẹ.

Hai lần va chạm, con Địa Ngục Song Đầu Điểu kia cũng đầu óc choáng váng, đành phải từ bỏ, lại bay lên, chuẩn bị phát động đòn tấn

công thứ ba.

Phốc!

Lúc này, Diệp Hàn đã đến, một quyền cuồng dã bá đạo, đập nát đầu nó.

“Ta đã nhìn thấy gì vậy?

Bốn loại thuộc tính, Diệp Hàn lại có bốn loại thuộc tính, toàn bộ là thuộc tính luyện khí.” “Chẳng trách có thể trở thành đệ nhất luyện khí sư của Thanh Lang chúng ta, thiên phú quá khủng bố có phải không.” “Ha ha ha!

Được cứu rồi, chúng ta được cứu rồi!

Diệp đại sư đã cứu chúng ta!” “Diệp đại nhân?” “Diệp chưởng quỹ!!” Trong thành ngoài thành, vang lên tiếng reo hò của mọi người.

Ngay cả Lang Bá Thiên đang chiến đấu cũng cảm kích nhìn Diệp Hàn một cái.

Nếu không có hắn ra tay, lần này, hàng ức vạn sinh linh của Thanh Lang Bộ chắc chắn sẽ trở thành thức ăn cho yêu thú.

“Nhị lang môn, giết sạch lũ súc sinh này.” “Sát!

Có Diệp đại nhân bảo vệ, nhất định có thể giữ được hộ thành đại trận, chúng ta hãy dốc sức tàn sát!” “Sát sát sát!

Chém tận giết tuyệt, bảo vệ Thanh Lang Bộ của ta!!” Diệp Hàn bùng nổ, khiến những người đang chiến đấu lòng tin tăng mạnh, ai nấy đều càng thêm dũng mãnh giết địch.

Nhanh chóng, dưới sự phối hợp của Diệp Hàn và bốn tôn pháp tướng, ba tôn hung cầm kia bị dễ dàng chém giết.

Diệp Hàn bay lên, đứng ở chính giữa hộ thành đại trận.

Ánh mắt như lửa nhìn về phương xa.

Phía sau vô tận yêu tộc, dường như lại có động tĩnh.

Ngoài Diệp Hàn, Lang Bá Thiên dường như cũng đã nhận ra, đôi mắt hổ đột nhiên tràn ngập vẻ lo lắng.

Hô hô hô~~~ Giữa trời đất, đột nhiên nổi lên cuồng phong.

Chương 675

Cương phong gào thét, cuốn cả trời đất.

Những chiến sĩ và yêu tộc có tu vi thấp trực tiếp bị cuốn vào không trung.

"Đến rồi!" Diệp Hàn ngẩng đầu nhìn trời!

Chỉ thấy nơi trời đất giao nhau, xuất hiện một đám mây đen khổng lồ, che cả trời đất, mênh mông cuồn cuộn trải dài trên không.

Mặt đất xa xôi, toàn bộ tối sầm lại.

Bóng đen khổng lồ từ từ lướt đến, nhanh chóng bao trùm cả chiến trường trong bóng tối.

Khí tức mênh mông hùng vĩ tràn ngập một phương thế giới.

"Lệ…" "Lệ…" "Lệ…" Những tiếng kêu xé rách bầu trời vang lên nối tiếp nhau.

Những người đang chiến đấu ngẩng đầu lên, không ai không lưng phát lạnh, lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Đến gần mọi người mới phát hiện, đó căn bản không phải mây đen, mà là gần một trăm tôn hung cầm của Phi Lăng Độ.

Tuy số lượng không nhiều, nhưng mỗi con sải cánh đều có mấy trăm trượng, đến nỗi cả bầu trời đều bị thân ảnh của chúng che khuất.

Gần một trăm tôn hung cầm lướt qua từ trên không, không tấn công những người đang chiến đấu, mà lần lượt từ các hướng khác nhau, lao đầu xuống, đâm vào hộ thành đại trận.

"Không!

Đừng mà!" "A~~~ trời muốn diệt Thanh Lang Bộ của ta!" "Xong

rồi, xong rồi, tất cả đều xong rồi, từ nay về sau, Thanh Lang Bộ của ta không còn tồn tại!" Trong nháy mắt, những người đang chiến đấu ngoài thành, cũng như những người già yếu trẻ tàn trong thành, tất cả đều tuyệt vọng.

Một trăm tôn hung cầm cấp Đại Thánh trung cấp, đây là khái niệm gì?

Dù Vạn Yêu Ma Quật và Thanh Lang Bộ hợp lại cũng không có thực lực đáng sợ như vậy.

Xoẹt xoẹt xoẹt~~~ Từng con hung cầm, đôi cánh ở trạng thái nửa thu lại, với tốc độ cao lao xuống phía dưới, như những vệt sao băng, mắt thấy sắp đâm vào hộ thành đại trận.

Lang Bá Thiên đang chiến đấu lửa giận ngút trời, gầm thét: "Phi Lăng Độ, dám diệt tộc nhân của ta, nếu không tàn sát các ngươi sạch sẽ, bản tọa thề không làm người!" "Diệp Hàn!

Mau chạy đi!" Lôi Tử Vân thân hình xinh đẹp run lên, trong đôi mắt đẹp lóe lên tia sáng.

Vào lúc này nàng cũng đã tuyệt vọng.

Đó là một trăm Đại Thánh trung cấp, theo nàng thấy, Diệp Hàn dù có sức chiến đấu ngút trời, cũng khó tránh khỏi phải đổ máu ở đây!

"Diệp đạo hữu, lão hủ xin lỗi!" "Diệp đạo hữu cẩn thận!" Sắc mặt của Phùng Lôn và Trần Kỳ cũng thay đổi, sớm biết tình hình như vậy, họ cũng sẽ không để Diệp Hàn ở lại.

Thanh Lang Bộ diệt vong đã được định sẵn, nhưng Diệp Hàn lại khác.

Hắn có thiên tư tuyệt thế, thuộc tính luyện khí tuyệt vời, không nên chết cùng họ ở Thanh Lang Bộ nhỏ bé này.

Trên không trung của hộ thành đại trận, Diệp Hàn nhắm mắt lại.

Trong mắt mọi người, hắn đang nhắm mắt chờ chết, nhưng không ai nhận ra, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, vào lúc này cong thành một đường cong đẹp mắt.

"Kim chi pháp tướng." "Mộc chi pháp tướng." "Thủy chi pháp tướng." "Hỏa chi pháp tướng." "Thời gian pháp tướng." "Không gian pháp tướng." "Hủy diệt pháp tướng." "Sinh mệnh pháp tướng." "..." Phía trên hộ thành đại trận, đột nhiên xuất hiện từng tôn pháp tướng cao năm trăm trượng, mỗi một tôn pháp tướng đều giống hệt Diệp Hàn.

Một tôn.

Hai tôn.

Ba tôn.

Mười tôn.

Năm mươi tôn.

Một trăm tôn.

Một trăm bốn mươi tám tôn.

Ầm ầm ầm ầm ầm~~~ Lấy Diệp Hàn làm trung tâm, khí tức khủng bố lan ra, bao trùm cả bầu trời phía trên hộ thành đại trận.

Tất cả là một trăm bốn mươi tám tôn pháp tướng kim thân, còn nhiều hơn số lượng hung cầm đến một phần ba.

Từng tôn pháp tướng đột nhiên tách ra, đứng ở các nơi, lần lượt nhìn lên không trung.

Thời gian trước, Diệp Hàn đã ngưng tụ gần một trăm tôn pháp tướng thân.

Những ngày sau đó, Diệp Hàn sử dụng Đại Thôn Phệ Thuật, cộng thêm một số Nguyên Lực Châu, mỗi ngày đều có ba bốn tôn pháp tướng ngưng tụ ra.

Đến hiện tại, hắn đã ngưng tụ được một trăm bốn mươi tám tôn pháp tướng.

Chương 676

"..." Vô số người trợn mắt há mồm, đều bị cảnh tượng này làm cho sững sờ.

Trong chốc lát, chiến đấu trên chiến trường đều dừng lại, tất cả nhân tộc bao gồm cả yêu tộc, đều nhìn về phía vị trí này.

"Ngao ngao ngao~~~ ô ô ô~~~" "Hống hống hống~~~" "Gào~~~" Tất cả yêu tộc đang tác chiến đều cảm thấy hoảng sợ.

"Trời đất ơi!

Có thật không, ta nhất định đang mơ?" "Một trăm bốn mươi tám tôn pháp tướng, thiên hạ sao lại có người như vậy?" "Mẹ kiếp!

Diệp đạo hữu cũng quá yêu nghiệt rồi!

Thật là kinh hãi!" "Nhị tỷ, véo ta làm gì?" "Để ta xem ta có đang mơ không.

Đau không?" "Thế cũng không thể véo 'của quý' của ta chứ!" "A~~ nhầm tay, nhầm tay!" "Một trăm bốn mươi tám loại thuộc tính, Diệp Hàn không phải người, là yêu nghiệt, là yêu nghiệt khoác da người." "..." Nội tâm của tất cả mọi người ở Thanh Lang Bộ đều bị chấn động.

Người có nhiều thuộc tính như vậy, có thể nói là vạn cổ chưa từng có.

Bất kể là trong truyền thuyết hay cổ tịch, cũng chưa ai từng nghe nói có người có thuộc tính đạt đến hơn một trăm loại.

Người có mười loại pháp tướng cũng chưa từng xuất hiện.

"Không ngờ, thiên hạ lại có một thiên tài cái thế hiếm thấy như

vậy!" Bản thân Lang Bá Thiên cũng bị chấn động sâu sắc!

Lệ… Lệ… Xoạt xoạt xoạt~~~ Một trăm con hung cầm, con nào con nấy cũng rơi vào hoảng loạn tột độ.

Ầm ầm ầm~~~~ Bành bành bành~~~~ Phốc phốc phốc~~~~ Một trăm con hung cầm lao xuống, chạm trán với vô số pháp tướng của Diệp Hàn trên không trung.

Trong chốc lát, các loại lông vũ bay lả tả, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi, nhuộm đỏ cả đại trận trong suốt.

Lần giao tranh đầu tiên, đã có một phần ba hung cầm bị giết chết tại chỗ.

Bành bành bành~~~ Sau đó, hơn sáu mươi con hung cầm còn lại, toàn bộ bị pháp tướng của Diệp Hàn khống chế.

Những nắm đấm hung mãnh, không cần mạng mà đánh tới tấp.

Lệ~~~~~ Từng con hung cầm phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Ba hơi thở sau, tiếng kêu thảm thiết đột ngột dừng lại, tất cả hung cầm của Phi Lăng Độ đều bị diệt.

Diệp Hàn tâm niệm khẽ động, tất cả các pháp tướng lao về phía những yêu tộc đang chiến đấu với con người.

Phía trên hộ thành đại trận, Diệp Hàn đứng đón gió, áo trắng tung bay, không dính một giọt máu tươi, tựa như một tiên linh.

"Ngao ô~~~ ngao ô~~~" "Hống hống hống~~~" "Muu mu mu~~~" Một đám yêu tộc kinh hãi, có những con yêu thú nhát gan, sợ đến mức trực tiếp bỏ chạy.

Có Diệp Hàn tham gia, trận chiến nhanh chóng kết thúc.

Hai ba mươi con yêu thú Đại Thánh trung cấp, trong chốc lát bị tàn sát sạch sẽ.

Những sinh linh cấp Đại Thánh sơ cấp cũng trong nháy mắt chết hoặc bỏ chạy.

Còn những yêu tộc cấp Thánh kia, càng sợ vỡ mật, bị chém giết hơn một nửa, số còn lại chạy tán loạn.

Diệp Hàn vốn không định bộc lộ thuộc tính, nhưng cục diện vừa rồi quá nguy hiểm, hắn không thể trơ mắt nhìn hàng ức vạn sinh linh trong thành trở thành thức ăn của yêu tộc.

Sau khi bùng nổ, Diệp Hàn trở nên vô cùng khủng bố, gần như một mình hắn đã xử lý toàn bộ chủ lực của yêu tộc.

"Bái kiến Diệp đại nhân, Diệp đại nhân vạn tuế!" "Đa tạ Diệp đại nhân đã cứu Thanh Lang Bộ chúng ta khỏi nước sôi lửa bỏng." "Diệp đại nhân vạn tuế, Diệp đại nhân vạn tuế!!" Mọi người reo hò, từng ánh mắt cảm kích đổ dồn về phía hắn.

Người Thanh Lang Bộ đã bảo vệ được gia viên, người mà mọi người cảm tạ nhất đương nhiên là Diệp Hàn.

Ầm ầm ầm~~~ Tất cả mọi người đều đã ngừng giao tranh, chỉ có trên chín tầng trời, con Tam Đầu Giao kia và Lang Bá Thiên vẫn đang kịch chiến.

Cuộc chiến của Đại Thánh cao cấp là cuộc chiến cốt lõi nhất.

Vạn Yêu Ma Quật và Thanh Lang Bộ cuối cùng ai thắng ai thua, phải xem kết quả chiến đấu của hai vị cường giả đỉnh phong. 169.

Một khi Lang Bá Thiên bị giết, chỉ cần Tam Đầu Thôn Thiên Giao còn sống thì nó có thể dễ dàng diệt sạch toàn bộ Thanh Lang Bộ.

Lệ… Lệ… Lệ… Đột nhiên, ba tiếng kêu khủng bố, mang theo ngọn lửa giận không thể hình dung, vang lên trên đầu tất cả mọi người.

Mọi người ngẩng mắt nhìn trời, không khỏi biến sắc.

Nơi chân trời xa xôi, bay đến ba thân ảnh khủng bố, mỗi con thân thể đều vượt quá vài nghìn trượng.

Độc Hỏa Tiêu Ưng, đôi cánh của nó như mây che trời, toàn thân bao phủ ngọn lửa đỏ rực.

Chương 677

Xích Kim Điêu, ánh vàng rực rỡ, tựa như thần điểu Kim Sí Đại Bàng.

Địa Ngục Song Đầu Điểu, thân thể như núi, xa xa nhìn lại như một đám mây đen.

Khí tức mà ba con hung cầm này tỏa ra không hề thua kém Lang Bá Thiên và Tam Đầu Thôn Thiên Giao.

"Là nó!

Độc Hỏa Tiêu Ưng, Xích Kim Điêu, Địa Ngục Song Đầu Điểu, to quá!" "Không ổn!

Đại Thánh cao cấp, là sinh linh cấp Đại Thánh cao cấp." "Mẹ nó chứ, ba vị yêu chủ của Phi Lăng Độ lại cũng đến." "Xem ra, lần này Phi Lăng Độ đã dốc toàn bộ lực lượng, Thanh Lang Bộ của chúng ta nguy rồi!" Khí tức khủng bố khiến những người có mặt không dám thở mạnh, không ít người nhỏ giọng bàn tán.

Trần Kỳ sắc mặt kinh hãi, tuyệt vọng nói: "Ai~~ Thanh Lang Bộ chúng ta không giữ được rồi.

Không ngờ ba vị của Phi Lăng Độ cũng đến." "Trần trưởng lão!

Thực lực của chúng thế nào?" Có người hỏi.

Phùng Lôn không cam lòng nói: "Mạnh, mỗi một con sức chiến đấu đều mạnh hơn Lang chủ của chúng ta." "..." Mọi người nghe vậy, ai nấy đều vạn niệm tro tàn.

Thêm cả con Thôn Thiên Giao kia, là bốn tôn cấp cao cấp, thực lực như vậy, Thanh Lang Bộ lấy gì để đối kháng.

“Lệ…” Trong biển mây xa xôi, ba con tuyệt thế cầm kia vỗ cánh một cái, đã đến bầu trời Thanh Lang Bộ.

Tám con mắt hung lệ đồng loạt nhìn về phía Diệp Hàn.

Tất cả thuộc hạ của chúng đều bị Diệp Hàn tiêu diệt, tự nhiên chúng coi hắn là đối tượng đầu tiên phải giết.

Cảm nhận được ánh mắt của chúng, Diệp Hàn vẫn bình tĩnh.

“Diệp lang!” Lôi Tử Vân lo lắng không thôi, nhìn lên không trung về phía Diệp Hàn, lòng đầy lo âu.

Nàng biết Diệp Hàn luôn có năng lực vượt cấp tác chiến, nhưng lần này đối thủ là ba tôn Đại Thánh cao cấp, về việc có thể chiến thắng địch nhân hay không, Lôi Tử Vân không có chút nắm chắc nào.

“Diệp tiểu hữu, đa tạ sự giúp đỡ của ngươi.

Hôm nay Thanh Lang Bộ ta tất vong, trận chiến hôm nay là cuộc tranh đấu giữa Thanh Lang Bộ ta và Vạn Yêu Ma Quật, không liên quan đến tiểu hữu.

Nếu có thể thoát thân, tiểu hữu cứ việc rời đi!” Lang Bá Thiên đang kịch chiến, từ xa truyền đến một đoạn thoại như vậy.

Theo ông ta thấy, Diệp Hàn có tư chất tuyệt thế, không nên chết ở Thanh Lang Bộ.

Trốn?

Trốn được sao?

Ánh mắt mọi người cay đắng, ba con đại yêu kia đều là tuyển thủ tốc độ, tốc độ vốn đã thiên hạ vô song, tình huống như vậy, làm sao có thể trốn được.

“Lệ…” Trên không trung, nghe được lời của Lang Bá Thiên, trong đôi mắt sắc bén của con Xích Kim Điêu lóe lên một tia khinh thường,

lập tức dang cánh, lao xuống tấn công Diệp Hàn ở phía dưới.

“Diệp lang cẩn thận!” “Diệp Hàn đạo hữu!” “Diệp đại nhân!” “Diệp chưởng quỹ mau trốn!” Trong khoảnh khắc hung cầm tấn công, vô số người hét lớn với Diệp Hàn.

“Ha ha!

Gà đất chó sành, có gì đáng nói!” Diệp Hàn khẽ hừ một tiếng, động rồi.

Chỉ thấy hắn vươn ra bàn tay thon dài, vỗ một cái về phía con Xích Kim Điêu.

Phiên Thiên Đại Thủ Ấn!

Ầm~~~ Một bàn tay vàng rực rỡ lấp đầy bầu trời, bàn tay to lớn, dài đến vạn trượng.

Chỉ cần lật một cái, liền bắt được con Xích Kim Điêu kia.

Thân thể vài nghìn trượng của nó, trong bàn tay khổng lồ, như một con chim sẻ nhỏ trong tay người thường.

Tu vi đã tiến vào cảnh giới Đại Thánh trung cấp, lại thi triển Phiên Thiên Đại Thủ Ấn, không biết đã mạnh hơn trước bao nhiêu lần.

“Trời ạ!

Đây là thực lực thật sự của Diệp đại nhân sao?

Mẹ ơi, cũng đáng sợ quá rồi.” “Mạnh quá!

Diệp đại nhân!” “Má ơi!

Một vị thần linh, thiên hạ vô địch!” “Tốt tốt tốt!

Diệp đạo hữu, không!

Chương 678

Diệp đại nhân uy vũ!" Cảnh tượng kinh hoàng đã chấn kinh tất cả mọi người, ngay cả Lang Bá Thiên và Vạn Yêu Chi Chủ đang chiến đấu cũng phải dừng tay.

Không một ai ngờ được, Diệp Hàn lại có thể dễ dàng bắt được con Xích Kim Điêu Đại Thánh cao cấp như vậy.

"Lệ lệ lệ ~~~" Xích Kim Điêu phát ra tiếng kêu kinh hãi, thân là một Đại Yêu Chủ, tung hoành vô địch, nó chưa bao giờ thảm hại như thế này.

Bị bàn tay vàng óng kia tóm lấy, chẳng khác nào bị vòng kim cô siết chặt, không thể nào thoát ra được.

Rắc ~~~ Bàn tay vàng siết mạnh, toàn thân Xích Kim Điêu gân cốt vỡ nát, chết ngay tại chỗ.

Xẹt xẹt ~~ Hai con hung cầm còn lại kinh hãi, liều mạng bỏ chạy về hai hướng khác nhau.

Diệp Hàn lập tức lật tay, tóm gọn con Địa Ngục Song Đầu Điểu.

Con Độc Hỏa Tiêu Ưng còn lại thì vỗ cánh mấy cái, biến mất ở cuối chân trời, tốc độ nhanh đến mức thiên hạ vô song.

Ầm ~~~ Cùng lúc đó, một con yêu thú khác là Địa Ngục Tam Đầu Giao thấy tình thế không ổn cũng định bỏ chạy.

"Ha ha ha!

Con sâu bọ kia chạy đi đâu!" Lang Bá Thiên hiện ra pháp tướng cao nghìn trượng, một tay tóm lấy con Địa Ngục Tam Đầu Giao.

Cả hai lại một lần nữa quần chiến trên không trung.

“Đại nhân tha mạng, tiểu yêu biết sai rồi, nguyện làm tọa kỵ, mặc ngài sai khiến!” Con Địa Ngục Song Đầu Điểu bị tóm trong tay truyền thần niệm đến Diệp Hàn.

Sinh linh cấp bậc này tuy không nói được, nhưng tâm trí cực cao, không thua kém gì nhân loại, việc truyền âm bằng tâm niệm hoàn toàn có thể làm được.

“Không được!

Xấu quá, không có tư cách làm tọa kỵ của ta!” Diệp Hàn lắc đầu, bàn tay dùng sức, bóp chết con Địa Ngục Song Đầu Điểu.

Tốc độ của Địa Ngục Song Đầu Điểu không tệ, dùng làm tọa kỵ là một lựa chọn tốt, nhưng trên đầu nó có khối u độc trông rất khó coi, khiến Diệp Hàn chán ghét.

“Diệp đại nhân, Độc Hỏa Tiêu Ưng chạy mất rồi, phiền phức lớn rồi, e rằng sau này khi đại nhân rời đi, nó sẽ đến tìm Thanh Lang bộ chúng ta gây sự.” Phùng Lôn mặt đầy bất an, thốt ra một câu như vậy, lúc này cách xưng hô của ông ta với Diệp Hàn cũng từ “đạo hữu” biến thành “đại nhân”.

Đây là một thế giới xem trọng thực lực, chỉ cần đủ mạnh, tất cả mọi người đều sẽ quy phục.

“A!

Diệp đại nhân, con Độc Hỏa Tiêu Ưng đó quá mạnh, nếu nó trốn thoát, sẽ luôn là một mối đe dọa với Thanh Lang bộ chúng ta.” “Đại nhân, ngài có thể giúp chúng tôi giết nó không!” “Không bắt được đâu, tốc độ của Độc Hỏa Tiêu Ưng thiên hạ vô song, không ai đuổi kịp, một khi nó đã trốn vào Phi Lăng Độ thì không ai có thể làm gì được nó nữa.” Nhìn về hướng Độc Hỏa Tiêu Ưng biến mất, các trưởng lão có mặt ở đây ai nấy đều lo lắng.

“Ha ha!

Chạy không thoát đâu!” Diệp Hàn mỉm cười, tâm niệm vừa động, bàn tay khổng lồ xuyên qua hư không, tức thì biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay đó lại xuất hiện trên bầu trời, chỉ là trong tay có thêm một bóng hình đỏ rực như máu.

Đó chính là con Độc Hỏa Tiêu Ưng đã biến mất, thủ đoạn thông thiên này càng khiến đám người ngây ngẩn.

Ầm ầm ầm ~~~ Độc Hỏa Tiêu Ưng dùng đôi mắt hung lệ nhìn chằm chằm Diệp Hàn, sát khí ngùn ngụt, quật cường, không hề mở miệng cầu xin tha thứ.

“Không tệ!” Diệp Hàn khẽ gật đầu, bàn tay hơi siết lại, xương cốt của con Độc Hỏa Tiêu Ưng vang lên tiếng răng rắc, nhưng ánh mắt nó vẫn quật cường, thà chết không chịu khuất phục nhìn Diệp Hàn.

“Thần phục ta, hoặc là chết!” Diệp Hàn truyền thần niệm.

So với con Địa Ngục Song Đầu Điểu xấu xí lúc nãy, Diệp Hàn thích con Độc Hỏa Tiêu Ưng quật cường này hơn, màu sắc của nó đỏ tươi như máu, dễ nhìn hơn con Địa Ngục Song Đầu Điểu nhiều.

“Hừ!

Lão tử có chết cũng không làm tọa kỵ của ngươi!” Độc Hỏa Tiêu Ưng không cam lòng truyền ra ý niệm.

“Có cốt khí!

Ta thích,” Diệp Hàn cười nói: “Cho ngươi một trăm năm, sau một trăm năm, ta trả lại tự do cho ngươi, đây là sự nhượng bộ lớn nhất của ta, nếu không thì đi bầu bạn với đồng bọn của ngươi đi!” Diệp Hàn vừa dứt lời, bàn tay khổng lồ từ từ siết lại, sức mạnh to lớn như

núi lở biển gầm ép tới, Độc Hỏa Tiêu Ưng cảm nhận được nguy cơ tử vong, không khỏi lộ ra vẻ giãy giụa: "Đại nhân, tiểu yêu nguyện ý thần phục, hy vọng ngài có thể tuân thủ lời hứa." Đối với nó, một trăm năm không dài, sau một trăm năm có thể giành lại tự do, dù sao cũng tốt hơn là chết.

Huống chi, đối với thực lực của Diệp Hàn, Độc Hỏa Tiêu Ưng vô cùng khâm phục, có thể làm tọa kỵ của hắn, cũng là một lựa chọn không tồi.

"Tốt!

Giao ra nô ấn đi!" "Lệ!" Độc Hỏa Tiêu Ưng mở miệng, phun ra một giọt máu tươi, giọt máu này là tinh huyết bản mệnh của nó, bên trong có nô ấn, chỉ cần luyện hóa tinh huyết là có thể trở thành chủ nhân của nó.

Diệp Hàn buông lỏng bàn tay, lập tức luyện hóa giọt tinh huyết kia, trong khoảnh khắc luyện hóa, hắn đã nắm giữ sinh tử của Độc Hỏa Tiêu Ưng.

Chỉ một ý niệm là có thể quyết định sinh mệnh của Độc Hỏa Tiêu Ưng, đó chính là sự đáng sợ của nô ấn.

"Chủ nhân!" "Thu thu thu ~~~" Thân thể Độc Hỏa Tiêu Ưng nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành một con chim lớn màu đỏ rực, vô cùng tuấn tú, kiêu ngạo đậu trên vai Diệp Hàn.

"Không tệ!

Chương 679

Sau này gọi ngươi là Tiểu Hồng nhé.” Diệp Hàn hài lòng, đặt cho Độc Hỏa Tiêu Ưng một cái tên thông tục dễ hiểu.

Tiểu Hồng?!

Mẹ nó chứ!!

Độc Hỏa Tiêu Ưng lảo đảo một cái, suýt nữa thì ngã nhào từ trên vai Diệp Hàn xuống.

Vạn Yêu Chi Chủ của Phi Lăng Độ đường đường là thế, lại bị đặt cho một cái tên vớ vẩn như vậy, sau này làm sao mà lăn lộn giang hồ được nữa.

“Ai!

Tiểu Hồng thì Tiểu Hồng vậy!

Ai bảo hắn là chủ nhân chứ?” Độc Hỏa Tiêu Ưng bất đắc dĩ, đành phải ngầm chấp nhận.

“Giết nó đi!” Diệp Hàn chỉ vào con Tam Đầu Thôn Thiên Giao đang chiến đấu, ra lệnh đầu tiên cho Tiểu Hồng.

Vút ~~ Thân thể Độc Hỏa Tiêu Ưng bắn ra như một mũi tên, trên không trung, trong nháy mắt hóa lớn đến mấy nghìn trượng.

Khí tức đáng sợ bùng nổ, bộ lông đỏ tươi bốc lên ngọn lửa rực như máu.

Nơi nó đi qua, hoàn toàn biến thành một biển lửa.

Phụt!

Tốc độ của nó nhanh đến cực hạn, trong nháy mắt đã đến chiến trường, móng vuốt sắc bén xé toạc lớp phòng ngự của Tam Đầu Thôn

Thiên Giao, tóm chặt lấy nó.

Thấy tình hình này, Lang Bá Thiên lập tức lui khỏi cuộc chiến.

Con Tam Đầu Thôn Thiên Giao liều mạng phản công, thân thể khổng lồ quấn quanh người Độc Hỏa Tiêu Ưng, nhưng đối phương còn đáng sợ hơn, cái mỏ sắt nhọn mổ liên tiếp mấy cái, tạo ra vài lỗ máu xuyên thấu trên người Tam Đầu Thôn Thiên Giao.

Bầu trời nhuốm máu, chỉ trong chốc lát, Tam Đầu Thôn Thiên Giao đã bị xé thành hai mảnh, giãy giụa vài cái rồi mất đi hơi thở.

Thủ đoạn chiến đấu kinh khủng tuyệt luân khiến mọi người nín thở, phải biết rằng, trước đó Lang chủ và con Tam Đầu Thôn Thiên Giao đã chiến đấu rất lâu mà cũng không gây ra được thương tổn chí mạng nào cho đối phương.

Thế mà Độc Hỏa Tiêu Ưng lại dễ dàng giải quyết một Vạn Yêu Chi Chủ đáng sợ như vậy.

Mọi người không biết rằng, nó sống ở nội hải, lấy việc săn bắt sinh linh trong đại dương làm thức ăn, nội hải rộng lớn như vậy, sinh linh khủng bố nhiều vô kể, nếu không có chút thủ đoạn, làm sao có thể đứng vững ở đó.

"Thu thu thu ~~~" Sau khi giết chết Tam Đầu Thôn Thiên Giao, Độc Hỏa Tiêu Ưng lại hóa thành một con chim lớn tuấn tú dài một thước, kiêu ngạo đứng trên vai Diệp Hàn, khinh thường chúng sinh.

"Độc Hỏa Tiêu Ưng lợi hại thật!

Hôm nay nếu không có Diệp Hàn đại nhân, chúng ta thật sự xong đời rồi!" "Ngưỡng mộ quá đi!

Phải chi ta cũng có một tọa kỵ như vậy thì tốt rồi!" "Xí!

Dựa vào ngươi à, đòi thu phục Độc Hỏa Tiêu Ưng, có cho nó thêm

giày nó cũng chẳng thèm." "..." Trận chiến kết thúc, một trận này Thanh Lang bộ tổn thất không nhỏ, mười vạn Thánh Nhân cao cấp chết mất một nửa.

Tu sĩ cấp Đại Thánh cũng chết gần trăm người, cấp Đại Thánh trung cấp thì có bảy tám người vẫn lạc.

Nhưng chiến quả như vậy, người của Thanh Lang bộ trước đây không dám tưởng tượng, nếu không phải Diệp Hàn ra tay, e rằng lúc này tất cả người của Thanh Lang bộ đã chui vào bụng yêu thú cả rồi.

"Diệp Hàn đại nhân!

Cảm tạ ngài!" Lang Bá Thiên bước tới, cúi người hành lễ với Diệp Hàn, vẻ mặt đầy cảm kích.

"Lang chủ không cần khách khí, chỉ là tiện tay mà thôi!" Diệp Hàn thản nhiên cười nhẹ.

Lang Bá Thiên cười khổ: "Đối với ngài là tiện tay, nhưng đối với Thanh Lang bộ chúng tôi, ngài là ân nhân lớn nhất." "Không nói chuyện này nữa, ta muốn đến Quân Thiên bộ, Lang chủ biết bao nhiêu về nơi đó?" Diệp Hàn chuyển chủ đề, thuận miệng hỏi.

"Quân Thiên bộ?

Đại nhân sắp đi sao?" "Ừ!" Lang Bá Thiên sững sờ một lúc, sau đó cũng hiểu ra, thầm nghĩ, cái ao nhỏ này quả thật không chứa nổi vị đại thần Diệp Hàn.

Ông ta tiếp lời: "Quân Thiên bộ là một bộ lạc cỡ lớn, tự nhiên không phải nơi như Thanh Lang bộ có thể so sánh." "Thanh Lang bộ chúng ta thuộc quyền quản lý của Quân Thiên bộ, dưới trướng Quân Thiên bộ, những thế lực như Thanh Lang bộ có tổng cộng ba mươi sáu.

Hơn nữa, Thanh Lang bộ chúng ta là bộ lạc xa xôi nhất, không thể

nào so sánh với các bộ lạc trung tâm." "Mảnh đất chúng ta đang ở được gọi là Đông Hoa đại lục, thế lực lớn nhất là Đông Hoa đế quốc.

Quân Thiên bộ là cách gọi của ba mươi sáu bộ chúng ta, thực ra ở Đông Hoa đế quốc, Quân Thiên bộ chỉ là một trong số rất nhiều vương hầu của Đông Hoa thiên triều.

Nó còn có một tên gọi khác, là Quân Thiên quận." "Chủ nhân của Quân Thiên quận là Quân Thiên hầu, tên là Tử Thiên Đấu, thống lĩnh ba mươi sáu bộ, phục mệnh cho Đông Hoa đế quốc." "Những cường giả như Quân Thiên hầu…" Từ miệng Lang Bá Thiên, Diệp Hàn biết được rất nhiều chuyện mình chưa biết, lúc này mới hay, mảnh đại lục dưới chân mình tên là Đông Hoa đại lục, còn về Đông Hoa đế quốc, cũng là lần đầu tiên hắn nghe nói.

Hắn chỉ biết Quân Thiên bộ, cứ ngỡ Quân Thiên bộ là thế lực lớn nhất ở đây.

Bây giờ mới hiểu, Quân Thiên bộ chỉ là một trong hàng trăm chư hầu của Đông Hoa đế quốc.

"Đông Hoa đế quốc, có mạnh không?" Diệp Hàn khẽ lẩm bẩm.

Chương 680

"Rất mạnh!" Lang Bá Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía tây bắc, nói: "Trong đế quốc, có cường giả cấp Thánh Hoàng tọa trấn." "Cấp Thánh Hoàng!" Ánh mắt Diệp Hàn lóe lên, trong mắt cũng có thêm một tia khao khát.

Thanh Lang bộ quá hẻo lánh, cường giả hắn từng thấy, lợi hại nhất cũng chỉ ở cấp của Lang Bá Thiên, đừng nói là nhân vật cấp Thánh Hoàng, ngay cả người cấp Thánh Vương hắn cũng chưa từng thấy qua.

Nghe Lang Bá Thiên nói một tràng, hắn càng thêm kiên định với ý niệm phải đến Quân Thiên bộ, không chỉ đến Quân Thiên bộ, mà còn phải đến Đông Hoa đế quốc, để kiến thức một thế giới rộng lớn hơn.

"Diệp đại nhân, chút lòng thành, không đáng kể, xin ngài nhất định phải nhận lấy!" Lang Bá Thiên vừa nói, vừa nhét một chiếc nhẫn trữ vật cổ xưa vào tay Diệp Hàn.

Diệp Hàn hơi do dự, không cần nghĩ cũng biết Lang Bá Thiên muốn tặng quà cho mình.

"Đại nhân, ngài nhất định phải nhận, nếu không cả Thanh Lang bộ trên dưới, toàn tộc khó yên!" "Được rồi!" Diệp Hàn không từ chối, nhận lấy chiếc nhẫn.

Hai người không nói nhiều, Lang Bá Thiên còn nhiều việc phải làm, tặng quà xong liền cáo từ rời đi.

Các trưởng lão của các bộ cũng bắt đầu bận rộn dọn dẹp chiến trường.

"Diệp lang!

Anh định khi nào đi Quân Thiên bộ?" Lôi Tử Vân lăng không bước tới, hỏi.

Lúc nói chuyện, mày nàng nhíu chặt, dường như đang lo lắng chuyện gì đó.

"Đi ngay bây giờ!

Sao vậy?

Có chuyện gì à?" Thấy nàng nhíu mày, Diệp Hàn quan tâm hỏi.

Lôi Tử Vân do dự một lúc mới nói: "Em, em phải về Lôi bộ." "Ồ?

Sao vậy?" Diệp Hàn không hiểu.

"Diệp lang, trận chiến này, Thanh Lang bộ đại thắng, yêu chủ của Vạn Yêu Ma Quật đã chết, yêu tộc bên trong chắc chắn không dám ở lại đó nữa, những yêu tộc trốn thoát kia cũng không thể nào quay về.

Như vậy thì Lôi bộ sẽ gặp nguy hiểm, lỡ như có yêu thú mạnh mẽ chạy đến địa bàn Lôi bộ, Lôi bộ sẽ xong đời, em không yên tâm về phụ thân.

Vì vậy…" Nói đến đây, Lôi Tử Vân nhìn Diệp Hàn với vẻ vạn phần không nỡ.

"Anh hiểu rồi!

Em cứ về đi, đợi khi xác định Lôi bộ an toàn rồi, hãy đến Quân Thiên bộ tìm anh!

Phải rồi, em mang cả Độc Hỏa Tiêu Ưng theo đi, có nó đi cùng, anh cũng không cần lo lắng." "Tiểu Hồng, sau này Tử Vân là chủ nhân của ngươi, phải bảo vệ cô ấy cho tốt.

Nếu không ta không tha cho ngươi đâu!" Diệp Hàn âm thầm ra lệnh cho Độc Hỏa Tiêu Ưng.

“Vâng!

Chủ nhân, tiểu yêu nhất định sẽ bảo vệ tốt chủ mẫu!” Độc Hỏa Tiêu Ưng nhận lệnh, lập tức nhảy lên vai Lôi Tử Vân.

“Diệp lang, việc không thể chậm trễ, em đi đây, anh phải bảo trọng!” Lôi Tử Vân nhẹ nhàng hôn lên má Diệp Hàn, thân hình yêu kiều nhảy lên lưng Độc Hỏa Tiêu Ưng, Độc Hỏa Tiêu Ưng lập tức hóa lớn trăm nghìn trượng, vỗ cánh một cái, biến mất trên bầu trời Thanh Lang bộ.

Nhìn Lôi Tử Vân rời đi, Diệp Hàn vẫy tay, sau đó quay về cửa hàng của mình.

Sau khi thu dọn đơn giản, hắn lại nhìn chiếc nhẫn trữ vật Lang Bá Thiên đưa, bên trong chứa một lượng lớn Nguyên Lực Châu, Diệp Hàn đếm sơ qua, có đủ 30 triệu. 30 triệu Nguyên Lực Châu, đối với bất kỳ tu sĩ nào cũng là một con số thiên văn, nhưng đối với Diệp Hàn, lại có chút thiếu hụt.

Hiện tại, hắn đã ngưng tụ được 148 tôn pháp tướng, còn lại 92 tôn chưa ngưng tụ, mỗi lần ngưng tụ một tôn pháp tướng cần 50 vạn Nguyên Lực Châu. 30 triệu Nguyên Lực Châu, chỉ đủ ngưng tụ 60 tôn pháp tướng.

“Đến lúc xuất phát rồi!” Diệp Hàn một bước lên không trung, vừa định rời đi thì bị người gọi lại, người đó chính là Trần Kỳ.

“Diệp đại nhân!

Lang chủ bảo tôi giao cái này cho ngài, đến Quân Thiên bộ, đưa cái này cho Độc Cô Thiên Nhai, nếu có thể, có lẽ sẽ giúp ích được cho ngài.” Trần Kỳ đưa cho Diệp Hàn một tấm Thanh Lang lệnh và một Thanh Lang phi phù, đồng thời giới thiệu về Độc Cô Thiên Nhai, người sau là một trận pháp sư, từ Thanh Lang bộ đi ra, và là bạn thân

của Lang chủ.

"Đa tạ!

Trần đạo hữu, cáo từ!" Diệp Hàn nhận lấy Thanh Lang lệnh, chắp tay cảm tạ, sau đó một bước lên không trung, hướng về phía chính bắc, chỉ vài bước đã biến mất trên bầu trời Thanh Lang bộ.

Quân Thiên bộ cách Thanh Lang bộ gần trăm vạn dặm, với tốc độ hiện tại của Diệp Hàn, một ngày là có thể đến, nhưng hắn không tăng tốc tối đa, mà vừa đi vừa ngưng tụ pháp tướng.

Ba ngày sau, tất cả Nguyên Lực Châu của Diệp Hàn đã cạn kiệt, hắn lại ngưng tụ thêm 70 tôn pháp tướng, cũng vào lúc này, hắn đã đến Quân Thiên bộ.

"Hửm!" Giữa biển mây, ánh mắt Diệp Hàn nhìn xuống, trong tầm mắt, giữa đất trời bao la, có một tòa thành khổng lồ hùng vĩ nằm ngang trên mặt đất.

Tường thành cao trăm trượng, quy mô gấp trăm lần Thanh Lang bộ, đây chính là Quân Thiên thành của Quân Thiên bộ.

Chương 681

Quân Thiên bộ là một cách gọi, bao gồm tổng cộng ba mươi sáu bộ trong đó có Thanh Lang bộ.

Ở nơi này, không thể gọi là Quân Thiên bộ, mà nên gọi là Quân Thiên thành, hoặc Quân Thiên quận.

Quân Thiên thành, một yếu địa quân sự của Đông Hoa đế quốc, tương đối chú trọng quân sự hóa.

Thành phố khổng lồ được chia thành năm phần, cũng có nội thành và ngoại thành.

Nội thành là phủ đệ riêng của Quân Thiên hầu, đồng thời cũng là nơi tập trung quyền lực trung ương của toàn bộ lạc, người của các bộ đến triều bái Quân Thiên hầu, vào những lúc đó, hoặc khi có quyết sách trọng đại, đều phải đến Ngân An điện ở nội thành.

Chỉ những người có thân phận cực cao ở Quân Thiên thành mới có tư cách tiến vào nội thành.

Ngoài ra, không có lệnh triệu kiến của Quân Thiên hầu, không ai được phép vào nội thành.

Ngoại thành có tổng cộng bốn, lần lượt là Thanh Long thành ở phía đông, Chu Tước thành ở phía nam, Bạch Hổ thành ở phía tây, Huyền Vũ thành ở phía bắc.

Bốn tòa ngoại thành vừa vặn bao vây nội thành.

Trong bốn tòa thành, mỗi tòa đều có quân đội đồn trú, tổng cộng bốn quân đoàn, Thanh Long quân đoàn, Bạch Hổ quân đoàn, Chu Tước quân đoàn, Huyền Vũ quân đoàn.

Trong đó, mạnh nhất là Thanh Long quân đoàn, là quân đoàn trực

thuộc của Quân Thiên hầu, chỉ nghe lệnh của bản thân Quân Thiên hầu.

Ba quân đoàn còn lại đều có thống soái riêng.

Người mà Diệp Hàn lần này muốn tìm là thống soái của Chu Tước thành, Độc Cô Thiên Nhai.

Người sau cũng xuất thân từ Thanh Lang bộ, sau khi đến Quân Thiên thành, đã dần dần nổi lên ở đây, hiện là tu sĩ cấp Đại Thánh, và là người dưới một người trên vạn người ở Quân Thiên thành, nắm trong tay hai mươi vạn Chu Tước quân.

Trước khi Diệp Hàn đến, Lang Bá Thiên đã dùng phi phù truyền âm cho Độc Cô Thiên Nhai, giới thiệu hắn đến Chu Tước thành.

Thanh Lang lệnh mà Lang Bá Thiên giao cho Diệp Hàn có thể chứng minh thân phận của hắn.

Diệp Hàn liếc nhìn thành phố khổng lồ, phát hiện trên bầu trời có cấm không đại trận, nói cách khác, ở nơi này không thể tùy tiện bay vào thành.

Thế là hắn tâm niệm vừa động, bay về phía cổng thành Chu Tước.

Khoảnh khắc đáp xuống đất, khí tức thay đổi, biến thành một tu sĩ Đại Thánh sơ cấp.

Ở một nơi xa lạ, đương nhiên phải che giấu thực lực một cách thích hợp.

"Người nào, đứng lại!" Cổng thành khổng lồ của Chu Tước thành có trọng binh canh giữ, không đợi Diệp Hàn tiến lên, đã bị chặn lại từ xa.

Phụ trách giữ thành là một tiểu đội trăm người, mỗi chiến sĩ trong tiểu đội đều là Thánh Nhân cao cấp, mỗi người đều mặc chiến giáp

màu đen tuyền.

Người dẫn đầu mặc ngân giáp, là một tu sĩ Đại Thánh sơ cấp.

Ở Lôi bộ, tu sĩ cấp Đại Thánh đếm trên đầu ngón tay, nhưng ở đây lại dùng để canh cổng thành, có thể thấy Quân Thiên thành không hề tầm thường.

Vì đây là yếu địa quân sự, nên không cho phép người lạ vào thành.

Mỗi người trong thành đều phải có thân phận chuyên biệt, Diệp Hàn lần đầu đến, đương nhiên không có những thứ đó.

Soạt soạt ~~~ Hai người gác cổng chạy tới, thấy Diệp Hàn khí thế bất phàm, tu vi là tu sĩ cấp Đại Thánh, ngữ khí cũng trở nên khách khí: "Vị đại nhân này, nơi đây cấm người lạ ra vào, nếu ngài có người quen, xin hãy thông báo để họ ra đón.

Nếu ngài muốn gia nhập Chu Tước quân đoàn, xin hãy đến chỗ Bạch đại nhân kia báo danh." Nói xong, người gác cổng chỉ vào vị tu sĩ Đại Thánh sơ cấp mặc ngân giáp kia.

"Ừm!" Diệp Hàn khẽ gật đầu, lập tức hiểu ra, nếu không phải người trong thành thì không thể vào Quân Thiên thành, trừ phi gia nhập Chu Tước quân đoàn.

Suy ra từ điểm này, không khó đoán được, Lôi Hỗn lúc này, nếu thật sự đã vào Quân Thiên thành, chắc chắn đã trở thành chiến sĩ của một quân đoàn nào đó.

Chỉ không biết, trong bốn quân đoàn, rốt cuộc hắn đã gia nhập quân đoàn nào.

Diệp Hàn mới đến, tự nhiên không muốn gia nhập Chu Tước quân một cách hồ đồ, ngồi xuống suy nghĩ, lấy ra Thanh Lang phi phù mà Lang Bá Thiên đưa cho, theo ý định ban đầu của hắn, hắn không muốn dùng cách này để vào thành.

Nhưng tình hình trước mắt, khiến hắn không thể không sử dụng Thanh Lang phi phù.

“Ong ~~~” Thanh Lang phi phù được kích hoạt, men theo cổng thành bay thẳng vào Chu Tước thành.

“Hóa ra là người của Thanh Lang bộ, đại nhân chờ một chút nhé!

Chúng tôi không làm phiền nữa!” Hai người lính gác nhận ra Thanh Lang phi phù, khẽ gật đầu với Diệp Hàn, sau đó quay về cổng thành.

“Được!” Diệp Hàn tùy ý đáp một tiếng, liền đứng tại chỗ chờ đợi.

Thanh Lang phi phù bay vào đã lâu, cũng không có hồi âm, phảng phất như đá chìm đáy biển.

Diệp Hàn cũng không vội, âm thầm chờ đợi, đồng thời quan sát động tĩnh ở cổng thành.

Nơi này tự nhiên có người ra vào, nhưng những người ra vào, bên hông đều có một cái yêu bài mang ấn ký Chu Tước.

Chương 682

Thấy tình hình như vậy, Diệp Hàn thở phào một hơi, tuy không cho phép người lạ vào, nhưng để làm một cái yêu bài như vậy, dường như cũng không phải chuyện khó.

Hắn là một luyện khí sư, có thể chế tạo đủ loại vật phẩm, cùng lắm thì chế tạo một cái, cũng có thể trà trộn vào thành.

Chờ suốt hai canh giờ, cũng không thấy có người ra đón, Diệp Hàn chờ đến mất kiên nhẫn, vừa định rời đi, đột nhiên hai tiếng xé gió thu hút hắn.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên con đường rộng thẳng tắp trong thành, hai bóng hình đỏ rực đang lao đi vun vút, tốc độ cực nhanh, như hai vệt lửa bay.

"Hỏa Lân Mã!" Diệp Hàn một mắt nhận ra lai lịch của hai bóng hình đó.

Hỏa Lân Mã, một loại sinh linh yêu tộc, hình dáng như ngựa, nhưng khác ở chỗ, sườn mọc hai cánh, đầu mọc một sừng.

Toàn thân phủ đầy vảy màu đỏ rực, tốc độ phi thường nhanh, vừa có thể bay lượn trên không, vừa có thể chạy trên mặt đất.

Nhìn kỹ, trên lưng Hỏa Lân Mã, mỗi con có hai người ngồi, một nam một nữ, đều là tu vi Đại Thánh trung cấp, tuổi tác cũng tương đương Diệp Hàn.

Nữ tử mặc một chiếc váy dài trắng như tuyết, giữa hàng mày mang theo vẻ anh khí.

Nam tử cũng tướng mạo đường đường, ánh mắt có chút ngạo mạn.

“Đại tiểu thư, là đại tiểu thư và Dương công tử!” “Chúng tôi bái kiến đại tiểu thư, bái kiến Dương công tử.” Hai vệt lửa tốc độ cao dừng lại ở cổng thành, một nam một nữ ngồi trên ngựa, không có ý định xuống ngựa, đám lính gác cổng, bao gồm cả vị chiến sĩ mặc ngân giáp kia, đều cung kính chắp tay hành lễ.

“Ừm!” Đôi nam nữ khẽ gật đầu, nữ tử nhíu mày, quét mắt nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Diệp Hàn, và thúc ngựa từ từ tiến lại: “Ngươi tên Diệp Hàn, từ Thanh Lang bộ tới?” “Chính là tại hạ!” Diệp Hàn chắp tay.

Vừa thấy Diệp Hàn chỉ có tu vi Đại Thánh sơ cấp, mày nữ tử nhíu càng chặt hơn, còn nam tử kia thì lộ ra vẻ mặt khinh thường, nói một cách khinh bỉ: “Thật không ngờ, người mà đại thống lĩnh bảo chúng ta ra đón, lại là một tên Đại Thánh sơ cấp, thật khiến người ta thất vọng.” “Đến từ Thanh Lang bộ nhỏ bé, tự nhiên không thể có gì xuất chúng, phụ thân là người hoài niệm, đối với người đồng hương, tự nhiên phải chiếu cố một chút.” Liếc nhìn Diệp Hàn, nữ tử thản nhiên nói: “Lấy tín vật ra, cho ta xem.” “Đây!” Diệp Hàn lật tay, lấy ra Thanh Lang lệnh, tiện tay ném cho nữ tử kia.

Hắn không phải kẻ ngốc, đương nhiên nhìn ra được, hai người này chắc chắn là những người xuất sắc trong thế hệ trẻ ở Chu Tước thành, hắn đến từ Thanh Lang bộ, tu vi bề ngoài chỉ có Đại Thánh sơ cấp, trong tình huống này, khó tránh khỏi bị hai người coi thường.

Nhưng Diệp Hàn không quan tâm, mục đích của hắn là vào được Quân Thiên thành, sau đó tìm cách tìm đại cữu ca Lôi Hỗn.

Chuyện tiếp theo, từ từ tính sau.

Đương nhiên rồi, thái độ của họ không tốt, Diệp Hàn cũng không cần phải cố ý nịnh bợ.

“Tín vật không có vấn đề!” Quan sát kỹ Thanh Lang lệnh, nữ tử

không nói gì thêm, lập tức ném lại cho Diệp Hàn, người sau tiện tay nhận lấy.

"Hừ!

Tiểu tử, thái độ của ngươi thế à, không có chút quy củ nào, xem ra, trước khi vào Chu Tước thành, bản công tử có cần phải dạy dỗ ngươi một chút không!" Nam tử kia nhìn Diệp Hàn từ trên cao xuống, nói ra một câu như vậy.

"Được thôi!

Vậy ta xin hỏi, thế nào mới là có quy củ?" Diệp Hàn cười nhẹ.

"Vậy để ta dạy ngươi, cái gì gọi là quy củ!" Nam tử chỉ vào nữ tử kia, ngạo nghễ mở miệng: "Đây là con gái của Độc Cô đại thống lĩnh, đại tiểu thư của Chu Tước thành, Độc Cô Tiểu Nguyệt, còn bản công tử là con trai của phó thống lĩnh Chu Tước thành, Dương Đào, luận thân phận, chúng ta cao hơn ngươi một bậc.

Luận tu vi, ngươi là Đại Thánh sơ cấp, chúng ta là Đại Thánh trung cấp, thực lực vượt xa ngươi, ở trước mặt chúng ta, ít nhất cũng phải cung cung kính kính gọi một tiếng đại nhân.

Đây, chính là quy củ." 170.

"Ngươi đến từ Thanh Lang bộ hẻo lánh, có lẽ ở chỗ các ngươi tuổi đời còn trẻ mà vào được cảnh giới Đại Thánh thì có thể được xem là thiên tài.

Nhưng ở Chu Tước thành, lại chẳng đáng nhắc tới.

Cho nên ta khuyên ngươi nên thu cái tính kiêu ngạo của ngươi lại.

Cụp đuôi làm người, nếu không, ngươi sẽ chết rất nhanh." "Làm người quan trọng nhất là phải có tự biết mình…" "Này!

Nói nhảm xong chưa?

Có thể vào thành được chưa!" Thực sự không nghe nổi đối phương lải nhải không ngừng, Diệp Hàn trực tiếp lên tiếng cắt ngang lời hắn.

Nghe lời của Diệp Hàn, Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng không để lại dấu vết mà nhíu mày, người trẻ tuổi trước mắt này, thái độ đúng là có chút vấn đề, nhưng vì là người mà phụ thân bảo đi đón, nên nàng cũng không nói gì nhiều.

Dương Đào tức giận, quát: "Tên nhà quê!

Ngươi có biết đang nói chuyện với ai không?

Tin không, ta bóp chết ngươi còn dễ hơn bóp chết một con kiến." "Có thể thử xem!" Diệp Hàn ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

"Vậy thì ngươi có thể đi chết được rồi!" Dương Đào càng thêm tức giận, nguyên khí trong lòng bàn tay cuộn trào, nói xong liền định ra tay.

"Được rồi!" Độc Cô Tiểu Nguyệt đưa tay ngăn Dương Đào lại, lạnh lùng nói: "Là bạn của phụ thân giới thiệu đến, lúc này giết hắn, làm sao ăn nói với phụ thân?" "Hừ ~~~" Dương Đào hừ lạnh một tiếng, nghe vậy không thể không thu lại nguyên khí, tuy tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lời của Độc Cô Tiểu Nguyệt không sai, hắn đúng là không thể giết Diệp Hàn.

Đại thống lĩnh bảo họ đi đón Diệp Hàn, nếu thật sự giết hắn như vậy, chắc chắn sẽ bị trách phạt.

"Tiểu tử, ngươi cứ chờ đấy!" Sát khí lạnh lẽo liếc nhìn Diệp Hàn một cái, uy hiếp một câu, Dương Đào sau đó ngoảnh đầu sang một bên.

"Có thể vào thành được rồi chứ!" Diệp Hàn không hề bị ảnh

hưởng, ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn về phía Độc Cô Tiểu Nguyệt.

Chương 683

"Theo ta!

Chạy nhanh lên, đừng để bị lạc!" Độc Cô Tiểu Nguyệt thuận miệng đáp một câu, sau đó thúc ngựa lao vào thành, vút vút hai tiếng, Hỏa Lân Mã hóa thành hai vệt lửa, lao vun vút trên con đường rộng trong thành.

Tốc độ lúc đi rõ ràng nhanh hơn lúc đến rất nhiều, có thể thấy, hai người cố ý làm vậy, mục đích là để Diệp Hàn khó xử.

Đúng là vì một số nguyên nhân, không thể ra tay với Diệp Hàn, nhưng gây khó dễ cho Diệp Hàn một chút thì không thành vấn đề.

Hai con Hỏa Lân Mã đều là sinh linh cấp Đại Thánh, loại yêu thú này không chỉ có sức bền cực tốt, mà tốc độ cũng phi thường nhanh, cho dù chạy trên mặt đất, tốc độ cũng vượt qua cả Đại Thánh sơ cấp ngự không phi hành.

Nếu giương cánh bay lượn, tốc độ của Đại Thánh trung cấp cũng không đuổi kịp Hỏa Lân Mã.

"Ha ha!" Nhìn hai người biến mất trên con đường trong thành, Diệp Hàn khẽ lắc đầu, tự nhiên đã nhìn thấu tâm tư của hai người.

Với tâm trí hiện tại của hắn, đương nhiên cũng lười so đo với hai người họ những chuyện này, thế là hắn bước đi, một bước vượt vạn trượng, trực tiếp qua cổng thành, sau đó bước thêm hai bước, đã theo kịp Hỏa Lân Mã của hai người.

"Dương Đào, chúng ta có nên đi chậm lại một chút không, lỡ như người kia không theo kịp chúng ta, bị lạc thì không hay!" "Sợ gì, tên tiểu tử đó kiêu ngạo như vậy, cứ để hắn nếm chút khổ trước, cho hắn

biết, Dương Đào ta không dễ chọc đâu." Hai con Hỏa Lân Mã lao vun vút trên con đường rộng, Độc Cô Tiểu Nguyệt và Dương Đào ngồi trên ngựa trò chuyện.

"Đúng rồi, Tiểu Nguyệt, tên tiểu tử đó lai lịch thế nào, sao lại có chút quá coi trời bằng vung, thật sự tưởng mình là nhân vật lớn." "Nhân vật lớn gì chứ, là do Lang Bá Thiên của Thanh Lang bộ giới thiệu, trong truyền tin nói, Diệp Hàn là tuyệt đỉnh thiên tài, bảo phụ thân phải đối đãi tử tế.

Ai ngờ hôm nay gặp mặt, mới phát hiện chỉ là một tu sĩ Đại Thánh sơ cấp." "Ha ha!

Nực cười, nơi như Thanh Lang bộ, đương nhiên không thể xuất hiện thiên tài lợi hại.

Có lẽ ở chỗ họ, người trẻ tuổi có thể vào Đại Thánh sơ cấp, có thể được gọi là thiên tài rồi.

Đợi hắn gặp đại thống lĩnh xong, xem bản công tử thu thập hắn thế nào." "Tùy ngươi!

Dù sao cũng là người của Thanh Lang bộ, đừng có chơi chết hắn là được." "Ha ha ha ~~~" Dương Đào không kiêng dè mà cười lớn: "Vậy phải xem thái độ của hắn thế nào, nếu không nghe lời, bản công tử sẽ khiến hắn hối hận vì đã đến thế giới này." "Hắc hắc!

Hai vị, nói xấu sau lưng người khác, không phải là hành vi của quân tử đâu!" Một tiếng cười nhẹ, nhàn nhạt vang lên bên tai hai người, khiến họ không khỏi giật mình.

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy ở vị trí ngang hàng với họ, một bóng người áo trắng đang ung dung tản bộ bên đường, chắp tay sau lưng, đi như dạo chơi trong sân nhà.

Cảnh tượng này tạo thành một sự đối lập rõ rệt với hai con Hỏa

Lân Mã đang lao đi vun vút, nhưng lạ thay, những bước đi không nhanh không chậm của đối phương, lại luôn duy trì ngang hàng với họ.

Cảm giác thật kỳ quái, giống như hai người đang thi chạy, một người ở vòng trong nhỏ, người kia ở vòng ngoài lớn.

Vì quãng đường ở vòng ngoài xa hơn, người chạy ở vòng ngoài cần có tốc độ nhanh hơn, mới có thể theo kịp người ở vòng trong.

Khoảng cách ở vòng trong gần, trong tình huống tản bộ, cũng có thể theo kịp người ở vòng ngoài.

Nhưng Diệp Hàn lại không phải như vậy, hắn và Hỏa Lân Mã đang đi trên cùng một con đường thẳng, về khoảng cách căn bản không có sự khác biệt.

"Tên tiểu tử này tốc độ nhanh thật!" Dương Đào đột nhiên kinh ngạc, không thể tin nổi nhìn Diệp Hàn.

"Hửm?

Bộ pháp thật quỷ dị?" Nhìn Diệp Hàn đang thong dong dạo bước, trong đôi mắt đẹp của Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng lóe lên vẻ kinh ngạc, nhìn kỹ một lúc lâu, mới nhận ra, Diệp Hàn đã tu luyện một loại bộ pháp thần kỳ.

"Tiểu tử!

Không tệ nha!

Có chút bản lĩnh, vậy để ngươi kiến thức, tốc độ thật sự của Hỏa Lân Mã đi!" Dương Đào cười lạnh một tiếng, thúc ngựa tăng tốc.

"Ong ~~~" Dương Đào vừa dứt lời, hai con Hỏa Lân Mã đột nhiên giương đôi cánh, bốn vó rời khỏi mặt đất, bay là là trên mặt đất.

Xẹt xẹt!

Sau khi giương cánh, tốc độ của Hỏa Lân Mã đột nhiên tăng lên không chỉ gấp mười, như hai tia sáng đỏ, lướt đi trên mặt đất.

Tốc độ nhanh đến mức, trong nháy mắt đã bỏ xa Diệp Hàn không thấy tăm hơi.

Trong tình huống hai con Hỏa Lân Mã tăng tốc tối đa, tu sĩ cảnh giới Đại Thánh trung cấp toàn lực phi hành, tốc độ cũng xa xa không theo kịp.

Nửa tuần trà sau, hai con Hỏa Lân Mã dừng lại trước cửa một phủ đệ khổng lồ.

"Ha ha ha!

Lần này thì tên tiểu tử đó không theo kịp rồi chứ!" Dương Đào lật người xuống ngựa, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng nhảy xuống từ lưng ngựa, ánh mắt nhìn về phía sau, quả nhiên không thấy bóng dáng Diệp Hàn, cũng không khỏi lộ ra một tia cười.

Dọc đường đi, nàng đã cố ý để lại khí tức, không cần lo Diệp Hàn sẽ không tìm được.

"Tiểu Nguyệt, đừng nhìn nữa, hắn không thể nào đuổi kịp đâu, chúng ta vào uống chén trà trước đi!

Cứ để hắn chạy bộ một lúc ở phía sau!" Dương Đào vừa nói, vừa nhìn về phía sau, trên con đường trống trải, quả thật không có bóng dáng Diệp Hàn.

Chương 684

"Ừm!" Hai người xoay người, định vào phủ đệ, nhưng không khỏi đồng thời sững sờ, chỉ thấy ở cửa lớn, không biết từ lúc nào đã có một bóng người áo trắng đứng thẳng.

"Độc Cô phủ, chắc là ở đây rồi!" Diệp Hàn ngẩng đầu, nhìn tấm biển hiệu của phủ đệ, âm thầm gật gật đầu.

Phủ đệ này tự nhiên là nhà của Độc Cô, cũng là nơi ở riêng của Thiên Nhai, không có quân lính canh gác, chỉ có một lão giả gác cổng.

"Hả?" "Tốc độ nhanh thật!

Đúng là gặp quỷ rồi!" Nhìn thấy Diệp Hàn bình tĩnh đứng ở cửa, hai người đều lộ vẻ không thể tin nổi.

Lần này, nội tâm của họ càng thêm kinh ngạc, vì họ hoàn toàn không biết, Diệp Hàn làm thế nào đến được đây, và đến đây từ lúc nào.

Hai vị tuyển thủ đang chờ xem trò cười, sắc mặt trở nên khó coi, vốn định cho Diệp Hàn một đòn phủ đầu, không ngờ cuối cùng lại bị dọa cho hết hồn.

"Đại tiểu thư, Dương công tử, đã về." Lão giả gác cổng ra đón, vội vàng mở cửa cho mấy người.

"Phúc bá!

Đưa hắn đến thư phòng của phụ thân!" Độc Cô Tiểu Nguyệt chỉ vào Diệp Hàn, sau đó buông một câu, không thèm nhìn Diệp Hàn, cùng Dương Đào đi vào phủ đệ.

"Vị khách quý này, mời đi theo tôi!" "Được!" Dưới sự dẫn dắt của lão giả, hai người đi một lúc lâu trong phủ đệ rộng lớn, qua từng

tầng lầu các hoa mỹ, cuối cùng đến một tiểu viện yên tĩnh.

Tiểu viện sạch sẽ, vừa nhìn là biết thường xuyên có người quét dọn.

Lão giả đi vào một gian thiên điện, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Thống lĩnh đại nhân, khách đã đến!" "Cho vào!" Được người bên trong trả lời, lão giả mới gật đầu, ra hiệu cho Diệp Hàn có thể vào được rồi.

Diệp Hàn đẩy cửa bước vào phòng, đây là một thư phòng, bên trong đặt ngăn nắp rất nhiều sách.

Trước bàn sách, có một đại hán mặt chữ quốc ngồi, khoảng bốn mươi tuổi, vẻ mặt uy nghiêm.

Lúc này trong tay ông ta đang cầm một cuộn trục dày cộm, trên đó chi chít những trận pháp, Diệp Hàn cũng không hiểu lắm.

Nhưng hắn biết, vị đại hán trung niên này, chính là người hắn cần tìm, Độc Cô Thiên Nhai.

Lúc trước Trần Kỳ đã nói với hắn, Độc Cô Thiên Nhai là một trận pháp sư lợi hại.

Cất cuộn trục đi, Độc Cô Thiên Nhai trên dưới đánh giá Diệp Hàn, biểu tình không nhìn ra vui buồn, thản nhiên mở miệng nói: "Diệp Hàn?" "Chính là vãn bối.

Vãn bối ra mắt Độc Cô tiền bối." Diệp Hàn khẽ chắp tay thi lễ.

"Không tệ!

Đã lâu rồi không về bộ lạc, không ngờ trong bộ lạc lại xuất hiện một người trẻ tuổi không tồi, Lang Bá Thiên vẫn khỏe chứ!" Độc Cô Thiên Nhai chỉ vào một chiếc ghế phía trước, ra hiệu cho Diệp Hàn ngồi xuống.

“Lang chủ vẫn khỏe!” Diệp Hàn thần sắc bình thản, ung dung ngồi xuống.

Thấy Diệp Hàn bình tĩnh, Độc Cô Thiên Nhai âm thầm tán thưởng gật đầu: “Lang Bá Thiên có thể giới thiệu ngươi, chứng tỏ ngươi tất có điểm bất phàm, tạm thời cứ ở lại trong phủ của ta, ta sẽ tùy tình hình sắp xếp công việc cho ngươi, đúng rồi, cầm cái này về, nghiên cứu kỹ, nếu có thể, cố gắng học hết kiến thức bên trong, sau này sẽ có ích cho ngươi.” “Đa tạ tiền bối!” Diệp Hàn khẽ sững sờ, tiện tay nhận lấy cuộn trục.

Hắn đối với trận pháp một chữ cũng không biết, nội tâm càng không muốn học trận pháp, nhưng đối phương đã cho, hắn cũng lười từ chối.

“Một tháng sau, ta sẽ kiểm tra tiến độ học tập của ngươi, nếu không học được ba loại trận quyết, thì những thứ này cũng không cần học nữa.” Thấy Diệp Hàn lơ đãng, Độc Cô Thiên Nhai nhíu mày.

Mấy ngày trước, Lang Bá Thiên truyền âm cho ông, nói muốn tiến cử một tuyệt thế thiên tài, bảo ông nhất định phải coi trọng, tuyệt đối sẽ khiến ông kinh hỉ, nhưng nhìn Diệp Hàn một lúc lâu, Độc Cô Thiên Nhai cũng không nhìn ra được điều gì đặc biệt.

Còn về tư chất tuyệt thế của Diệp Hàn, càng là một cọng lông cũng không nhìn ra.

“Ừm… được thôi!” Diệp Hàn gật đầu.

“Đúng rồi, ngươi có yêu cầu gì không?” Độc Cô Thiên Nhai hỏi.

Diệp Hàn chắp tay nói: “Độc Cô tiền bối, vãn bối có một người bạn, tên là Lôi Hỗn, một thời gian trước đã đến Quân Thiên bộ, vãn bối xin tiền bối giúp tra tìm tung tích của anh ấy.” “Không vấn đề!” Độc Cô Thiên Nhai vui vẻ đồng ý, nói: “Ta gần đây khá bận, đợi ta tra

được tung tích của Lôi Hỗn, một tháng sau, sẽ trả lời ngươi một thể.” “Đa tạ tiền bối!” Diệp Hàn lại lần nữa cảm tạ.

“A Phúc!

Sắp xếp chỗ ở cho cậu ấy!” Độc Cô Thiên Nhai nói với lão giả ngoài cửa.

“Vãn bối cáo từ!” Diệp Hàn cũng lập tức đứng lên, đi theo A Phúc ra ngoài, đối phương đã đồng ý giúp tìm đại cữu ca, hắn cũng không còn gì để cầu xin, một tháng, hắn chờ được.

Rất nhanh, A Phúc đã sắp xếp xong chỗ ở cho hắn, cũng là một viện lạc yên tĩnh, không có người ở, nhưng được quét dọn sạch sẽ, các vật dụng cần thiết đều có đủ.

“Người trẻ tuổi đúng là có phúc khí, đại thống lĩnh lại truyền thụ cả cái này cho ngươi!” Liếc nhìn cuộn trục trong tay Diệp Hàn, lão giả khẽ cười.

“Cái này lợi hại lắm sao?” Diệp Hàn giơ giơ cuộn trục dày cộm trong tay.

“Học được thì lợi hại, học không được thì một xu cũng không đáng!

Ha ha!” Lão giả cười một cách bí ẩn, sau đó rời khỏi viện lạc.

Chương 685

Sau khi thu dọn đơn giản, Diệp Hàn trải cuộn trục ra trên bàn, cuộn trục rất dài, cả cái bàn cũng không trải hết được.

Mở đầu chỉ có bốn chữ, Trận Pháp Cơ Sở.

Phía sau là vài lời giới thiệu về trận pháp, xem kỹ, Diệp Hàn đã có một cái nhìn đại khái về trận pháp.

Để bố trí bất kỳ trận pháp nào, đều không thể thiếu hai thứ, một là trận cơ, một là nguyên khí, nếu là trận pháp phức tạp hơn, còn có trận nhãn.

Nguyên khí thì dễ hiểu, bất kỳ trận pháp nào rời khỏi nguyên khí, đều không thể phát huy công hiệu.

Còn về trận cơ, thì phức tạp hơn một chút, bất kỳ thứ gì cũng có thể dùng làm trận cơ, một tảng đá, một món binh khí, một con sinh linh, thậm chí một người, đều có thể dùng để bố trận.

Trận nhãn thì không dễ hiểu lắm, dù sao hiện tại Diệp Hàn cũng không hiểu được.

Nhất Nguyên Trận, là cơ sở của tất cả các trận pháp, vạn pháp quy nhất, vạn pháp từ nhất mà ra.

Phía trước giới thiệu trận cơ, phía sau là một trận pháp đơn giản nhất, Nhất Nguyên Trận, nói một cách nghiêm khắc là trận cơ, trận cơ sau khi thành hình, dùng pháp quyết đặc thù, bố trí trên một trận cơ nào đó, tạo thành Nhất Nguyên Trận cơ bản nhất.

Nhất Nguyên Trận không có bất kỳ năng lực tấn công và phòng ngự nào, nhưng tất cả các trận pháp, đều bắt nguồn từ Nhất Nguyên Trận này.

Diệp Hàn lướt qua một lượt, cuộn trục từ từ mở ra.

Lưỡng Nghi Trận, được phát triển trên cơ sở Nhất Nguyên Trận, dùng hai Nhất Nguyên Trận tổ hợp lại với nhau, hình thành Lưỡng Nghi Trận, nhưng Lưỡng Nghi Trận phải là một âm một dương.

Lưỡng Nghi Trận có thể dùng để tấn công, giống như người có tay trái, tay phải, một âm một dương phối hợp với nhau làm một việc gì đó, bất luận hiệu suất hay sức mạnh, đều lớn hơn nhiều so với một tay.

Mở rộng ra, cũng có thể là hai người, bốn người, mười người, một trăm người, đều có thể tổ hợp thành Lưỡng Nghi Trận.

Lại ví dụ như tấn công thuộc tính, cũng có thể tổ hợp thành tấn công trận pháp, một âm một dương, vạn vật ôm âm gánh dương, âm dương hợp bích, bất luận dùng ở phương diện nào, đều có thể tăng hiệu suất tấn công hoặc phòng ngự.

Đằng sau Lưỡng Nghi Trận này, có giới thiệu đặc biệt về việc dùng người để bố trí trận pháp, có lẽ vì Độc Cô Thiên Nhai là đại thống lĩnh của Chu Tước quân đoàn, nên đặc biệt coi trọng việc hành quân bố trận, làm thế nào để dùng ít người nhất, phát ra sức tấn công mạnh nhất.

Diệp Hàn xem qua đơn giản, đại khái hiểu được nguyên lý trong đó, nhưng bố trận thì lại không biết, ngay cả Nhất Nguyên Trận, bây giờ hắn cũng không bố trí được.

Cuộn trục tiếp tục lật về sau, lại là một trận pháp khác, Tam Tài Trận.

Trận pháp này lại phức tạp hơn một chút, tấn công hoặc phòng ngự cũng mạnh hơn một chút.

Lưỡng Nghi Trận ở phía trước, không có biến hóa, hoặc là dương,

hoặc là âm chủ công.

Cũng có thể nói chỉ có hai loại biến hóa đơn giản.

Nhưng Tam Tài Trận lại có bảy loại biến hóa.

Nếu xem trận cơ là ba loại thuộc tính, thì sẽ dễ hiểu hơn.

Ví dụ như phong, lôi, hỏa.

Bề ngoài, có ba loại tấn công là phong, lôi, hỏa, nhưng đằng sau còn có biến hóa.

Phong kết hợp với hỏa, phong kết hợp với lôi.

Lôi kết hợp với hỏa, cuối cùng là phong hỏa lôi kết hợp.

Sự vi diệu của biến hóa nằm ở chỗ, đối với kẻ địch có thuộc tính khác nhau, liền dùng sự kết hợp thuộc tính khác nhau để ứng đối, có thể lấy yếu thắng mạnh.

"Tuyệt diệu!" Xem đến đây, Diệp Hàn không khỏi vỗ tay khen hay, cách tấn công của trận pháp đã mở ra một chân trời mới cho hắn.

Đúng là Diệp Hàn không có ý định dẫn binh đánh trận, nhưng hắn có pháp tướng, có thể dùng pháp tướng để bố trí trận pháp.

Khi sử dụng pháp tướng tấn công, ngoài thuộc tính âm dương, và thuộc tính ngũ hành có thể dung hợp, các thuộc tính khác không thể kết hợp tấn công, nhưng có trận pháp thì khác rồi, hoàn toàn có thể kết hợp ba loại thuộc tính khác nhau để tấn công.

Ví dụ như bây giờ nếu 240 tôn pháp tướng đều được ngưng tụ ra, sau đó lại học được Tam Tài Trận, có thể dùng 240 tôn pháp tướng bố trí Tam Tài Trận.

Mỗi 80 tôn pháp tướng là một tổ, vừa vặn 240 tôn.

Nếu bố trí thành Tam Tài Trận, có thể nâng cao hiệu suất chiến

đấu rất nhiều, tuyệt đối sẽ đáng sợ hơn 240 tôn pháp tướng cùng xông lên.

Diệp Hàn âm thầm gật đầu, tiếp tục lật cuộn trục, đập vào mắt là trận pháp thứ tư, Tứ Tượng Trận, đúng như tên gọi là dùng bốn loại thuộc tính, đừng xem thường Tứ Tượng Trận pháp, trong đó có thể ẩn chứa 16 loại biến hóa.

Diệp Hàn phát hiện.

Mỗi một loại biến hóa đều phải lĩnh ngộ thấu triệt, sau đó mới dùng để bố trí trận pháp, thậm chí cuối cùng dùng trong thực chiến.

Vô cùng không dễ dàng.

Cùng lúc đó, nếu thật sự lĩnh ngộ được Tứ Tượng Trận, khi dùng để tấn công, uy lực sẽ mạnh hơn Tam Tài Trận rất nhiều.

Tứ Tượng Trận có tới 16 loại biến hóa, mỗi một loại biến hóa, đều có thể biến thành một loại tấn công.

Chương 686

Diệp Hàn tiếp tục mở cuộn trục.

Ngũ Hành Trận.

Lục Hợp Trận.

Thất Tinh Trận.

Bát Quái Trận.

Cửu Cung Trận.

Thập Phương Trận.

Trận pháp càng về sau càng phức tạp, biến hóa trong đó cũng tăng lên từng tầng.

Ngũ Hành Trận, 25 loại biến hóa.

Lục Hợp Trận, 36 loại biến hóa.

Thất Tinh Trận, 49 loại biến hóa.

Bát Quái Trận, 64 biến hóa.

Cửu Cung Trận, 81 loại biến hóa.

Thập Phương Trận, 100 loại biến hóa.

Càng xem về sau, Diệp Hàn càng kinh hãi, những trận đồ chi chít kia, càng khiến hắn tê cả da đầu.

Điều khiến hắn kinh ngạc là, những trận pháp này chỉ là trận pháp cấp một, cũng là phần cơ sở của trận pháp.

Trong mắt người bình thường, trận pháp có một đến chín cấp, từ cấp một đến cấp chín, thực ra trên cấp chín, còn có trận pháp lợi hại hơn, gọi là trận pháp cấp Thánh Đế.

Đại trận hộ thành của Thanh Lang bộ, đẳng cấp là trận pháp cấp hai.

Trận pháp cấp hai, cũng như các trận pháp từ cấp hai trở lên, đều do các trận pháp cấp một đơn giản tổ hợp lại, biến hóa trong đó càng nhiều hơn.

Tóm lại, đẳng cấp của trận pháp càng cao, biến hóa ẩn chứa trong đó càng nhiều, đặc biệt là các trận pháp cao cấp, động một chút là mấy trăm vạn loại thậm chí hàng nghìn vạn loại biến hóa.

Hơn nữa, các trận pháp lớn đều có trận nhãn, bất luận là trận pháp tấn công hay phòng ngự, chỉ cần tìm được trận nhãn, là có thể dễ dàng phá được trận pháp.

Nửa sau của cuộn trục là phần ứng dụng thực tế, lướt qua đại khái, nửa sau chủ yếu giảng về cách ứng dụng trận pháp vào hành quân bố trận.

Những thứ này, Diệp Hàn chưa từng tiếp xúc.

Hắn chỉ biết, dùng trận cơ chết, bố trí ra trận pháp phòng ngự và tấn công, hoặc là trận pháp cấm không.

Xem hết cả cuộn trục một lượt, Diệp Hàn thở ra một hơi dài, đột nhiên có hứng thú nồng hậu với trận pháp.

Thế là, hắn cuộn lại cuộn trục, bắt đầu xem từ Nhất Nguyên Trận ở đầu.

Làm thế nào để tạo ra Nhất Nguyên Trận, là vấn đề mà mỗi người mới học trận pháp đều phải đối mặt.

Trận pháp sư trên thế giới này, khi bố trí trận pháp, thường sẽ lấy một tảng đá, hoặc một miếng kim loại, chế tác thành hình trụ tròn, dùng làm trận cơ.

Vậy vấn đề đến rồi, làm thế nào để rót nguyên khí vào một cây cột đá không có sinh khí, cần có trận quyết.

Đá bình thường, không thể rót nguyên khí vào, sau khi rót vào, sẽ lập tức tiêu tán.

Nhưng có trận quyết thì khác rồi, tác dụng của trận quyết, là có thể cố định nguyên khí, khắc ấn lên trận cơ.

Như vậy đã hình thành Nhất Nguyên Trận đã nói ở phía trước.

Cho nên, muốn tạo ra Nhất Nguyên Trận, trước tiên phải nắm vững trận quyết.

Trận quyết chia làm hai loại, một loại là trận quyết đơn, một loại là trận quyết phức hợp.

Hai loại trận quyết cộng lại, tổng cộng 72 loại thủ ấn.

Trong đó trận quyết đơn có tám loại, Thiên, Địa, Phong, Lôi, Thủy, Hỏa, Sơn, Trạch.

Lúc Độc Cô Thiên Nhai đưa cho Diệp Hàn trận pháp cơ sở, đã yêu cầu hắn trong vòng một tháng, phải học được ba loại trận quyết đơn.

Trận quyết phức hợp, được suy diễn từ tám loại thủ ấn đơn ở trên, tổng cộng 64.

Vì vậy, trước khi tạo ra Nhất Nguyên Trận, phải học trước bảy mươi hai loại thủ ấn.

Trên cuộn trục này, bảy mươi hai loại thủ ấn đều có, Diệp Hàn có thể trực tiếp học.

Chương 687

Xem kỹ thủ ấn đầu tiên, âm thầm ghi nhớ chỉ pháp trong lòng, Diệp Hàn bắt đầu tu tập thủ ấn.

Âm thầm luyện tập mười mấy lần, thủ ấn đã được mô phỏng một cách thuần thục, sau đó, tìm một ít đá xanh bình thường, đẽo thành hình trụ tròn, bắt đầu vận chuyển nguyên khí, thực sự luyện tập thủ ấn.

Xẹt ~~~ "Thiên Tự Quyết." Một đạo pháp quyết kỳ dị được đánh ra, ba cột nguyên khí, từ đầu ngón tay phát ra, đánh vào cột đá trước mặt.

Bùm!

Cột đá đột nhiên nổ tung, biến thành một đống vụn đá, những mảnh đá vỡ văng tung tóe khắp nơi.

Rõ ràng, Thiên Tự Quyết đã không đánh ra được.

Diệp Hàn âm thầm suy nghĩ: "Có lẽ dùng sức quá lớn, làm lại." "Thiên Tự Quyết!" Bùm!

"Thiên Tự Quyết!" Bùm!

"Thiên Tự Quyết!" Bùm!

"…" Bùm bùm bùm… Trong một khắc đồng hồ, mấy chục cây cột đá xanh hình trụ tròn, toàn bộ nổ tung, không có một lần nào luyện thành thủ ấn.

Diệp Hàn lúc này mới phát hiện, dường như làm trận pháp sư không dễ như vậy.

Hắn không nản lòng, lại chạy ra ngoài, lấy về một lượng lớn đá,

đẽo thành mấy trăm cột đá trụ tròn, tiếp tục luyện tập thủ ấn.

"Thiên Tự Quyết!" Bùm!

"Thiên Tự Quyết!" Bùm!

"Thiên Tự Quyết!" Bùm!

"…" Bùm bùm bùm… Ngày thứ hai.

Ngày thứ ba.

Ba ngày, Diệp Hàn lặp đi lặp lại luyện tập, một loại thủ ấn không biết đã dùng bao nhiêu lần, mỗi ngày đều có mấy vạn cột đá nổ tung.

"Thiên Tự Quyết." "Ong ~~~" Diệp Hàn đánh ra một đạo pháp quyết, lập tức có ba đạo nguyên khí hình sợi chỉ được khắc ấn vào trong cột đá trụ tròn, vì được rót vào nguyên khí, cột đá trở nên khác biệt, tỏa ra ánh sáng trắng mông lung, như một cây ngọc bích.

"Thành công rồi!" Nhìn cột đá trụ tròn tỏa ra ánh sáng trắng trước mặt, Diệp Hàn lộ ra vẻ vui mừng.

Ba ngày, ngoài việc ra ngoài ngưng luyện ra chín tôn pháp tướng, hắn vẫn luôn khổ cực luyện tập trận quyết.

"Thiên Tự Quyết." "Thiên Tự Quyết." "Thiên Tự Quyết." "…" Sau đó, lại trải qua hai ngày luyện tập, Diệp Hàn mới hoàn toàn nắm vững Thiên Tự Quyết.

Tốn hết năm ngày, lúc này, 240 tôn pháp tướng, cũng cuối cùng đã được ngưng tụ toàn bộ.

Nhìn 71 loại thủ ấn còn lại, Diệp Hàn không khỏi nhíu mày.

Theo tiến độ này, mỗi loại thủ ấn đều cần năm ngày, một tháng có thể học được 6 loại.

Độc Cô Thiên Nhai yêu cầu một tháng học được ba loại thủ ấn,

điều này không khó.

Nhưng Diệp Hàn cảm thấy, quá lãng phí thời gian, muốn học hết 72 loại thủ ấn, chẳng phải cần một năm sao.

Huống chi, thủ ấn phức hợp ở phía sau càng phức tạp, có khả năng hai năm cũng chưa chắc học được.

Còn có những trận pháp phức tạp hơn ở phía sau, Diệp Hàn nghĩ đến đã tê cả da đầu.

Cứ như vậy, sau này học tập trận pháp, sẽ lãng phí quá nhiều thời gian, căn bản không có thời gian tu luyện.

Phải làm sao đây?

"Đúng rồi, mình quên mất cậu." Diệp Hàn mắt sáng lên, âm thầm nói: "Hệ thống, có thể dùng Ngộ Đạo Trị để lĩnh ngộ trận quyết không?" "Đương nhiên có thể!" Hệ thống truyền âm.

"Lĩnh ngộ một loại trận quyết, cần bao nhiêu Ngộ Đạo Trị?" "Trận quyết đơn, cần 1 điểm Ngộ Đạo Trị, trận quyết phức hợp, cần 2 điểm Ngộ Đạo Trị." "Tốt quá rồi, ta muốn lĩnh ngộ Địa Tự Quyết." Diệp Hàn thầm vui, hắn có hơn một nghìn Ngộ Đạo Trị, dùng để lĩnh ngộ những trận quyết này, thừa sức đủ dùng.

"Cần tiêu hao 1 điểm Ngộ Đạo Trị, có sử dụng không?" "Có!" "Ong ~~~" Phương pháp luyện tập của Địa Tự Quyết, Diệp Hàn lập tức lĩnh ngộ, trong đầu lại có thêm một loại trận quyết.

Những thứ học được bằng Ngộ Đạo Trị, sẽ được khắc sâu trong đầu, không cần cố ý luyện tập.

"Xẹt!" "Địa Tự Quyết!" Ngón tay Diệp Hàn lật bay, thuận tay đánh ra một đạo pháp quyết kỳ dị, lại một cây cột đá sáng lên.

"Phong Tự Quyết, lĩnh ngộ." "Lôi Tự Quyết, lĩnh ngộ." "…"

“Trạch Tự Quyết, lĩnh ngộ.” Từng đạo trận quyết, được khắc ấn vào trong đầu Diệp Hàn, chưa đến một tuần trà, tám loại trận quyết đơn, đã bị Diệp Hàn toàn bộ lĩnh ngộ ra.

“Tiếp tục.” “Thiên Phong Quyết, lĩnh ngộ.” “Thiên Sơn Quyết, lĩnh ngộ.” “Thiên Địa Quyết, lĩnh ngộ.” “…” “Địa Thiên Quyết, lĩnh ngộ.” “Địa Thủy Quyết, lĩnh ngộ.” “…” “Lôi Thiên Quyết, lĩnh ngộ.” “Lôi Hỏa Quyết, lĩnh ngộ.” “…” “Phong Thiên Quyết, lĩnh ngộ.” “Phong Trạch Quyết, lĩnh ngộ.” “…” “Thủy Lôi Quyết, lĩnh ngộ.” “Thủy Trạch Quyết, lĩnh ngộ.” “…” “Hỏa Trạch Quyết, lĩnh ngộ.” “Hỏa Thiên Quyết, lĩnh ngộ.” “…” Nửa canh giờ trôi qua, 72 loại thủ ấn trận pháp, Diệp Hàn đã lĩnh ngộ toàn bộ trong lòng.

Sau khi học được tất cả các thủ ấn trận pháp, Diệp Hàn bắt đầu nghiên cứu Nhất Nguyên Trận.

Theo như trên cuộn trục chỉ dẫn, căn cứ vào các trận pháp khác nhau, cần các trận quyết khác nhau, đánh ra các loại trận quyết khác nhau, là có thể chế tạo ra trận cơ.

Chương 688

Nhất Nguyên Trận dễ học, chỉ cần học được 72 loại thủ ấn, là tự nhiên học được Nhất Nguyên Trận, chỉ cần nhớ kỹ loại trận pháp nào, cần loại thủ ấn nào, đừng dùng sai, cũng đừng làm loạn thứ tự là được.

Đối với mỗi tu sĩ, đều tương đối đơn giản.

Tiếp theo, là bố trí trận pháp, đây mới là khảo nghiệm cuối cùng đối với tất cả các trận pháp sư.

Giống như leo lên một ngọn núi cao vạn nhận, học được 72 loại thủ ấn, chỉ tương đương với đến được chân núi vạn nhận.

Ví dụ như trận pháp cơ sở thứ hai, Lưỡng Nghi Trận, thế nào là lưỡng nghi?

Cái gọi là lưỡng nghi, là hai cực đoan, thái cực sinh lưỡng nghi.

Dùng một chữ 'thái', để giải thích đạo lý này là đơn giản nhất.

Thái, có thể lớn có thể nhỏ, lớn không có ngoài, nhỏ không có trong.

Lớn hơn cái lớn nhất một chút, tức là cực hạn của lớn.

Nhưng chỉ có một điểm, cũng đại biểu cho ý nghĩa nhỏ nhất, cũng có thể là cực hạn của nhỏ.

Thái cực là lưỡng nghi, lưỡng nghi cũng là thái cực.

Hai cực đoan của lưỡng nghi.

Lớn đến cực điểm, nhỏ đến cực điểm.

Dùng trên thuộc tính, âm đến cực điểm, dương đến cực điểm.

Đạo lý này ai cũng hiểu.

Nhưng dùng trên thuộc tính, người thật sự dễ dàng thể hội nhất điểm này, phải là người sở hữu hai loại thuộc tính, tức là âm dương, hoặc, thủy hỏa, phong lôi, thời gian và không gian, hủy diệt và sinh mệnh, quang minh và hắc ám.

Người sở hữu hai loại thuộc tính tương đối, có thể hiểu rõ hơn về lưỡng nghi.

Nhưng loại người này quá ít.

Người bình thường chỉ có một loại thuộc tính, vậy muốn hiểu sâu sắc về lưỡng nghi, phải tốn rất nhiều thời gian.

Lưỡng Nghi Trận, chỉ là trận pháp đơn giản nhất, sau này còn có Tam Tài, Tứ Tượng, Ngũ Hành, Lục Hợp, Thất Tinh, Bát Quái, Cửu Cung, Thập Phương... các trận pháp, không có cái nào không liên quan đến thuộc tính, tu sĩ bình thường muốn lĩnh ngộ từng cái, phải đi từng bước một.

Nhưng đối với Diệp Hàn sở hữu nhiều thuộc tính, lại là đơn giản nhất.

Chỉ dùng không đến nửa canh giờ, Lưỡng Nghi Trận đã được bố trí ra, và ba loại biến hóa cũng đã hiểu rõ trong lòng.

Tiếp theo, lại tốn một ngày, Diệp Hàn học được Tam Tài và Tứ Tượng Trận, Ngũ Hành Trận, đến đây, càng không làm khó được Diệp Hàn, một khắc đồng hồ, đã học được.

Các trận pháp phía sau tương đối phức tạp hơn một chút, đại khái dùng nửa tháng, cũng đã thuần thục toàn bộ.

Hắn đã học được hết các trận pháp cơ sở trong quyển trục, bây giờ Diệp Hàn đã thật sự nhập môn, cũng có thể được xem là một trận pháp sư cấp một đạt chuẩn.

Còn bảy tám ngày nữa mới hết một tháng, Diệp Hàn dùng thời gian còn lại để bắt đầu nghiên cứu cách dùng pháp tướng bố trí trận pháp.

Bởi vì từ trước đến nay chưa có ai sở hữu nhiều pháp tướng đến vậy, nên việc dùng pháp tướng để bố trí trận pháp có thể xem là độc quyền của Diệp Hàn.

Trong nháy mắt một tháng đã trôi qua, sự hiểu biết của Diệp Hàn về trận pháp ngày càng sâu sắc.

Hắn không chỉ lĩnh ngộ toàn bộ quyển "Cơ sở Trận pháp" mà còn có thể dùng pháp tướng để bố trí tất cả các trận pháp cơ sở đó.

Vô hình trung, thực lực của Diệp Hàn không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng việc dùng trận pháp kết hợp với pháp tướng để tấn công đã giúp sức chiến đấu của hắn tiến một bước dài.

Thủ đoạn mạnh nhất hiện tại không còn là Phiên Thiên Đại Thủ Ấn nữa, mà là dùng 240 tôn pháp tướng bố trí Thập Phương Đại Trận.

Chiêu này đã trở thành lá bài tẩy lớn nhất của hắn.

"Diệp công tử!

Đại thống lĩnh mời cậu đến diễn võ trường!" Ngoài cửa vang lên giọng nói của lão giả gác cổng.

Diệp Hàn đáp một tiếng, rồi đẩy cửa bước ra khỏi tiểu viện, theo sau lão giả rời đi.

Sau khi thu dọn đơn giản, Diệp Hàn đi về phía diễn võ trường.

Phủ đệ của Độc Cô Thiên Nhai rất lớn, có rất nhiều môn khách và mạc liêu cư ngụ, trong đó không ít người đang theo học trận pháp.

Như đã nói, Quân Thiên Thành là một cứ điểm quân sự, vì vậy mỗi một thống soái của ba đại quân đoàn không chỉ là tu sĩ hùng mạnh

mà còn là trận pháp sư.

Lúc rảnh rỗi, Độc Cô Thiên Nhai sẽ truyền thụ trận pháp cho các đệ tử trẻ tuổi và mỗi tháng đều kiểm tra tiến độ học tập của họ.

Chương 689

Tại diễn võ trường đã có rất nhiều người, các mạc liêu tụ tập thành từng nhóm ba năm người.

Ở phía chính bắc của diễn võ trường có một lương đình lớn, Độc Cô Thiên Nhai ngồi một mình trong đó.

Phía dưới là một đám thanh niên khoảng ba bốn mươi người, ai nấy đều có chỗ ngồi.

Trong số những người trẻ tuổi đó, có hơn mười người là tu sĩ Đại Thánh cấp trung cấp, còn lại đều ở cấp bậc Đại Thánh binh sơ cấp.

Trong đó có cả Độc Cô Tiểu Nguyệt và Dương Đào.

Những người trẻ này, hoặc là đệ tử hậu bối của một số cường giả trong Chu Tước quân đoàn, hoặc là tinh anh được tuyển chọn trong quân, mỗi người đều là thiên tài vạn người có một.

Đồng thời, trong tay mỗi người đều có một quyển trục trận pháp giống hệt của Diệp Hàn.

Trước mặt Độc Cô Thiên Nhai trong lương đình cũng đặt một quyển trục trận pháp cơ sở.

Lúc này, Độc Cô Thiên Nhai đang thao thao bất tuyệt giảng giải, rõ ràng là đang dạy học cho đám thanh niên này.

Cả đám thanh niên đều chăm chú lắng nghe, không ai để ý đến sự xuất hiện của Diệp Hàn.

Ngược lại, Độc Cô Thiên Nhai thấy Diệp Hàn đến thì dừng giảng bài, vẫy tay ra hiệu cho hắn ngồi xuống cùng đám thanh niên.

Diệp Hàn không nói nhiều, khoanh chân ngồi xuống, tìm một góc

khuất phía sau đám người.

“Hử?

Người kia là ai vậy?

Chưa thấy bao giờ!” “Công tử nhà ai mà cũng được mời đến nghe giảng thế, mặt mũi lớn thật!” “Không biết, hình như trong Chu Tước quân đoàn chúng ta không có nhân vật này.” … Cả đám thanh niên bắt đầu chỉ trỏ về phía Diệp Hàn.

“Hắn tên Diệp Hàn, là thổ dân từ Thanh Lang bộ, đi cửa sau được gửi vào đây.” Dương Đào lườm Diệp Hàn một cái rồi buông ra một câu.

Lúc này Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng nhìn thấy Diệp Hàn, nhưng không có biểu hiện gì, giả vờ như không quen biết.

“Người của Thanh Lang bộ à, hắc hắc!

Đào ca, tôi biết rồi, là cái tên được gọi là tuyệt thế thiên tài gì đó của Thanh Lang bộ.” “Đúng!

Không sai, chính là người này.” “Vãi chưởng!

Tuyệt thế thiên tài của Thanh Lang bộ, ra là hắn!” “Ha ha ha… Lần này vui rồi, vậy mà cũng đòi theo chúng ta học trận pháp, thật không biết Đại thống lĩnh nghĩ gì nữa.” “Không đâu, tôi hiểu rồi, Đại thống lĩnh là đồng hương của hắn, lại do người quen giới thiệu nên tự nhiên phải chiếu cố một chút.” “Hừ!

Người quen thì người quen, dưới trướng Đại thống lĩnh không thu nhận kẻ bất tài.

Nếu trong vòng một tháng mà không luyện được ba loại thủ ấn trận pháp thì sẽ bị đuổi đi thôi.” … Sau khi biết được thân phận của Diệp Hàn, tiếng bàn tán trong sân càng lớn hơn.

“Yên lặng!” Độc Cô Thiên Nhai nhướng mày, đám người lập tức im bặt.

Ông tiếp tục nói: “Tiếp theo, ta sẽ tiếp tục giảng về Ngũ Hành Trận Pháp.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ là năm thuộc tính chính thống.

Các thuộc tính khác cũng có những đặc tính tương tự ngũ hành.

Khi bố trí trận pháp, các ngươi phải đặc biệt chú ý, tuyệt đối không được nhầm lẫn thuộc tính.

Có người vì không hiểu rõ ngũ hành, lúc bố trận đã bỏ qua điểm mấu chốt này, dẫn đến trận pháp sụp đổ…” Hai canh giờ trôi qua, Độc Cô Thiên Nhai đều giảng về Ngũ Hành Trận Pháp.

Ngũ Hành Trận Pháp tương đối phức tạp, nếu giảng giải một cách có hệ thống thì một ngày cũng không đủ.

Những gì Độc Cô Thiên Nhai giảng đều là những điểm mấu chốt của Ngũ Hành Trận Pháp.

Trong số những người nghe giảng bên dưới, có người nghe hiểu, có người nửa hiểu nửa không, có người thì chẳng hiểu gì cả.

Diệp Hàn được xem là lão tổ tông trong việc nghiên cứu ngũ hành, nên những gì Độc Cô Thiên Nhai giảng hắn còn quen thuộc hơn bất cứ ai, thậm chí có vài chỗ hắn còn cảm thấy Độc Cô Thiên Nhai giảng chưa đủ thấu đáo.

Nhưng chuyện này không liên quan đến hắn, dù sao những thứ này cũng vô dụng với hắn, nghe đến buồn ngủ.

Trong lúc đó, Độc Cô Thiên Nhai mấy lần chú ý đến Diệp Hàn, thấy hắn sắp ngủ gật, bèn cho rằng mình giảng quá sâu xa, Diệp Hàn căn bản không hiểu nổi.

Về điểm này, Độc Cô Thiên Nhai cũng không có ý trách tội, ông biết Diệp Hàn mới tiếp xúc với trận pháp chưa đầy một tháng, nói chuyện Ngũ Hành Trận Pháp với hắn chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

“Bài giảng hôm nay đến đây thôi.” Độc Cô Thiên Nhai thu lại quyển trục, rồi nhìn về phía Diệp Hàn, dường như nghĩ ra điều gì đó, sau đó lại nhìn sang Độc Cô Tiểu Nguyệt, nói: “Tiếp theo, để Tiểu Nguyệt giảng giải cách học tập trận pháp thủ quyết.

Tiểu Nguyệt, con bắt đầu từ Thiên tự quyết cơ bản nhất đi!” Thiên tự quyết có thể nói là thứ cơ bản nhất của trận pháp sư, là bước đầu tiên để học tập trận pháp.

Theo trình tự thông thường thì không có tiết học này. 171.

Chương 690

Sở dĩ Độc Cô Thiên Nhai bảo Độc Cô Tiểu Nguyệt giảng giải điều này chẳng qua là để chiếu cố học sinh mới vào lớp như Diệp Hàn.

"Trận pháp cơ sở Thiên tự quyết, có gì đáng để giảng chứ." "Không phải đang nói đến Lục Hợp Trận Pháp sao, sao lại quay về cái này?" "Không hiểu, chắc là giảng cho cái tên tuyệt thế thiên tài kia nghe!" "A… Vãi chưởng, tại sao chứ, bắt nhiều người như chúng ta ngồi nghe Thiên tự quyết, không phải lãng phí thời gian sao?" Mọi người đều thấp giọng phàn nàn, nhưng không ai dám thật sự đứng ra phản đối.

"…Phụ thân!" Trước mặt Độc Cô Thiên Nhai, Độc Cô Tiểu Nguyệt tỏ ra rất ngoan ngoãn.

Nàng liếc mắt nhìn Diệp Hàn ở góc phòng rồi bắt đầu giảng.

"Thiên tự quyết, là một thủ ấn thường dùng nhất, chúng ta gọi nó là Thuần Dương Trận Quyết, hoàn toàn trái ngược với Thuần Âm Địa Tự Quyết." "Khi học thủ ấn này, nhất định phải chú ý sự cân bằng của nguyên lực.

Ba luồng nguyên khí không được có bất kỳ chênh lệch nào, nếu không sẽ phá hủy trận cơ…" "Địa tự quyết, hoàn toàn trái ngược với Thiên tự quyết, vì vậy không thích hợp học ngay sau khi đã học Thiên tự quyết, nên để Địa tự quyết học cuối cùng." "Chờ mọi người nắm vững bảy loại trận quyết kia rồi mới học Địa tự quyết sau cùng.

Đây là một mẹo nhỏ, có thể tiết kiệm cho mọi người không ít thời gian." "Tiếp theo, ta sẽ giảng giải Lôi tự quyết.

Cái gọi là lôi không phải là ý nghĩa của sấm sét, mà đại biểu cho nhất dương lưỡng âm, chúng ta cũng có thể gọi trận quyết này là

Thiếu Dương Quyết…” “Phương pháp luyện tập Trạch tự quyết…” Dùng nửa canh giờ, Độc Cô Tiểu Nguyệt một hơi giảng giải hết phương pháp học tập của tám loại trận quyết đơn lẻ.

Lần này Diệp Hàn nghe rất chăm chú.

Lúc học Thiên tự quyết, hắn đã đi không ít đường vòng, nếu sớm được nghe Độc Cô Tiểu Nguyệt giảng bài, hắn cảm thấy tối đa hai ngày là có thể học được Thiên tự quyết.

Thấy Diệp Hàn nghe chăm chú, Độc Cô Thiên Nhai khẽ gật đầu, lộ ra vẻ hài lòng.

Theo ông thấy, những gì Độc Cô Tiểu Nguyệt giảng rất phù hợp với người mới học như Diệp Hàn.

Còn những người khác thì đã sớm nghe đến phát chán, phần lớn người có mặt ở đây đều đã học được 72 loại thủ ấn rồi.

Giảng xong, Độc Cô Tiểu Nguyệt lườm Diệp Hàn một cái rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Khi Độc Cô Tiểu Nguyệt ngồi xuống, ánh mắt của Độc Cô Thiên Nhai bắt đầu lướt qua đám đông.

Mỗi người bị ánh mắt ông quét qua đều âm thầm cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Mọi người đều biết, Độc Cô Thiên Nhai sắp kiểm tra tiến độ học tập của họ rồi.

Đối với học trò, Độc Cô Thiên Nhai luôn vô cùng nghiêm khắc, nếu không đạt yêu cầu của ông, nhẹ thì bị cấm túc một tháng, nặng thì bị trục xuất thẳng.

“Lương Hạo, ra đây.” Người được gọi tên là một thanh niên mặc áo xanh.

Vừa nghe gọi tên mình, mặt thanh niên áo xanh tái mét.

"Vâng!" Lương Hạo cúi đầu bước ra khỏi đám đông, thân thể khẽ run rẩy.

"Nguy hiểm thật, ta còn tưởng gọi mình…" Một người ngồi cạnh Lương Hạo rụt cổ lại, thầm lẩm bẩm một câu.

"Nếu bản tọa nhớ không lầm, nhiệm vụ ta giao cho ngươi tháng trước là bố trí Tam Tài Trận, bây giờ ngươi ra bố trận đi!" Độc Cô Thiên Nhai vừa nói vừa chỉ tay về phía bên cạnh lương đình.

Ở đó có một bàn cờ khổng lồ, bên cạnh bàn cờ đặt rất nhiều quân cờ đen trắng to bằng cối xay.

Bàn cờ đó chính là trận bàn, những quân cờ kia là trận cơ dùng để bố trận.

"Tôi… tôi…" Nhìn bàn cờ kia, sắc mặt Lương Hạo càng thêm tái nhợt.

Độc Cô Thiên Nhai nghiêm mặt, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc: "Còn lề mề gì nữa, không mau đi đi!" "…" Lương Hạo vội vàng gật đầu, chạy lon ton đến bên trận bàn.

Hít một hơi thật sâu, Lương Hạo hét lớn: "Khởi!" Sáu quân cờ, ba đen ba trắng, bay lên không trung rồi rơi xuống bàn cờ.

Vèo vèo vèo… Lương Hạo thành thạo bấm quyết, từng thủ ấn khác nhau lần lượt được đánh vào sáu quân cờ.

"Ong…" Sáu quân cờ tự tỏa ra ánh sáng, cuối cùng nối đầu đuôi với nhau, tạo thành một trận pháp hình lục giác.

Một luồng khí tức đáng sợ tỏa ra từ trận pháp đó.

Trận pháp đột nhiên lớn lên, biến hóa thành ba chiến sĩ mặc giáp đen.

Mỗi người cầm một cây trường mâu, tạo thành thế chân vạc, cùng lúc đâm vào hư không.

Có thể thấy, uy lực của mỗi đòn đều mạnh hơn mấy lần so với đòn tấn công của chính Lương Hạo.

Đây chính là điểm đáng sợ của trận pháp sư.

Độc Cô Thiên Nhai khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Biến!" Lương Hạo nghe vậy liền đánh ra mấy đạo pháp quyết, ba người giáp đen chuyển bước, ba thanh vũ khí sắc bén đồng thời tấn công vào không trung, uy lực công kích lại tăng gấp đôi.

"Biến nữa!" Độc Cô Thiên Nhai tiếp tục ra lệnh.

"Lôi Thủy Quyết!" "Địa Thiên Quyết." "Phong Hỏa Quyết." Lương Hạo hét lớn, liên tiếp đánh ra ba trận quyết vào cơ thể ba người giáp đen.

Xoạt… Một sự cố bất ngờ xảy ra, ba người giáp đen đột nhiên biến mất, trở lại thành sáu quân cờ, rơi lả tả khắp nơi.

Nguyên khí trong sáu quân cờ cũng hoàn toàn tiêu tán.

Chương 691

Những quân cờ đó không biết làm bằng chất liệu gì mà cực kỳ cứng rắn, vậy mà không hề bị hư hại.

Tam Tài Trận có tổng cộng bảy loại biến hóa, Lương Hạo mới biến đến loại thứ ba đã không duy trì được, rõ ràng là chưa bố trí được trận pháp hoàn chỉnh.

Xoạt… Cùng với sự sụp đổ của trận pháp, sắc mặt Lương Hạo cũng tái nhợt trong giây lát.

"Hừ!

Tam Tài Thất Biến, đến biến thứ ba cũng không bố trí được, giữ ngươi lại để làm gì?

Sau buổi học, tự đến quân pháp xứ lĩnh năm mươi quân côn." Giọng nói lạnh lùng của Độc Cô Thiên Nhai khiến sắc mặt Lương Hạo càng thêm trắng bệch.

"Lương Hạo hôm nay không có trạng thái tốt, hôm qua tôi thấy cậu ta bố trí được đến biến thứ năm rồi, hôm nay lại không được." "Vãi chưởng!

Năm mươi quân côn, đủ cho tên Lương Hạo này nằm liệt giường rồi." "Ôi!

Tội nghiệp quá, với thể trạng của Lương Hạo, năm mươi quân côn ít nhất cũng khiến cậu ta nửa tháng không xuống giường được." Cả đám học trò trận pháp đều lộ ra những biểu cảm khác nhau, có người đồng tình, có người cười nhạo, có người thương hại, có người lại thầm vui vẻ.

Độc Cô Thiên Nhai trị quân cực nghiêm, năm mươi quân côn, ngay

cả tu sĩ Đại Thánh cấp bình thường cũng không chịu nổi, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với việc bị cấm túc nửa tháng.

Điều may mắn là Lương Hạo không bị trục xuất.

Lương Hạo mặt mày khổ sở quay về chỗ ngồi; ánh mắt của Độc Cô Thiên Nhai lại quét qua đám đông.

Cả đám đệ tử trẻ tuổi học trận pháp đều vội cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ông.

Tiếp theo, Độc Cô Thiên Nhai lại gọi thêm mấy người, có người hoàn thành nhiệm vụ, có người không.

Những người hoàn thành thì được giao nhiệm vụ mới, những người không hoàn thành cũng nhận hình phạt tương ứng.

Ánh mắt Độc Cô Thiên Nhai chuyển một vòng, dừng lại trên người Dương Đào ở hàng đầu: "Dương Đào!

Nếu bản tọa nhớ không lầm, nhiệm vụ của ngươi tháng này là bố trí Thập Phương Trận Pháp, thử xem đi!" "Vâng!" Dương Đào vẻ mặt tự nhiên, chậm rãi đi đến bên bàn cờ, mặt đầy tự tin.

Hắn còn khiêu khích liếc nhìn Diệp Hàn một cái rồi mới bắt đầu bố trận.

Vèo vèo vèo… Từng đạo thủ ấn được đánh vào quân cờ.

Dưới tác dụng của nguyên lực, các quân cờ bay lên, mười quân cờ tạo thành một Thập Phương Trận.

"Biến thứ nhất." "Biến thứ hai." "Biến thứ ba…" Không đợi Độc Cô Thiên Nhai lên tiếng, Dương Đào đã bắt đầu diễn biến trận pháp.

Thủ ấn của hắn thành thục hơn Lương Hạo rất nhiều, biến hóa trận pháp vô cùng tự nhiên.

Thập Phương Trận Pháp có tổng cộng một trăm loại biến hóa.

Dương Đào điều khiển trận pháp không ngừng biến đổi.

Mỗi lần biến hóa đều trôi chảy như nước, mãi đến hơn chín mươi biến sau, thủ pháp mới có chút vụng về.

Nhưng một trăm loại biến hóa đã được hắn thi triển ra một cách dễ dàng.

"Ừm!" Độc Cô Thiên Nhai hài lòng gật đầu: "Năm biến cuối cùng có hơi vụng về, cần phải luyện tập thêm.

Từ ngày mai, ngươi cùng Tiểu Nguyệt bắt đầu học tập trận pháp cấp hai." "Vâng!

Đa tạ Đại thống lĩnh!" Dương Đào ngạo nghễ cười, không quên đắc ý liếc nhìn Diệp Hàn một cái.

"Trận pháp cấp hai…" "Trận pháp cấp hai?" "Đào ca lợi hại thật!

Mới học trận pháp năm năm đã có thể bắt đầu học trận pháp cấp hai rồi, thật đáng ngưỡng mộ!" "Ha!

Ở đây ngoại trừ đại tiểu thư, e rằng sau này lại có thêm một trận pháp sư cấp hai nữa rồi." "Nghe nói năm đó đại tiểu thư chỉ mất ba năm đã học được tất cả các trận pháp cơ sở, thiên phú còn mạnh hơn Dương Đào.

Đã lâu như vậy rồi, không biết bây giờ trình độ trận pháp của đại tiểu thư đã đến đâu." "Ai!

Đại tiểu thư thì chúng ta không bì được, nếu có được một nửa thiên phú của Dương Đào sư huynh, ta đã mãn nguyện rồi." Những người trẻ tuổi học trận pháp ở đó đều nhìn Dương Đào với ánh mắt ngưỡng mộ.

Hắn nghe vậy, cái đầu cao ngạo càng ngẩng cao hơn.

Trong đám đệ tử trẻ tuổi này, về cơ bản mọi người đều đang học

trận pháp cấp một.

Người có tư cách học trận pháp cấp hai chỉ có một mình Độc Cô Tiểu Nguyệt.

Bây giờ lại có thêm một Dương Đào.

“Đinh Thần, ra khỏi hàng!” Độc Cô Thiên Nhai ra lệnh, một thiếu niên môi hồng răng trắng ngồi cạnh Diệp Hàn đứng dậy.

Thiếu niên có chút rụt rè nhưng lại ẩn chứa một sự tự tin, bước đến trước bàn cờ.

Chương 692

“Tháng trước bản tọa giao nhiệm vụ cho ngươi học tám loại thủ ấn đơn lẻ.

Ngươi học trận pháp đã ba tháng rồi, diễn thị thủ ấn xem nào!” “Vâng!

Đại thống lĩnh.” Đinh Thần gật đầu thật mạnh, bắt đầu bấm quyết, từng đạo pháp quyết được đánh vào quân cờ.

Thủ pháp của hắn có chút không thành thạo, nhưng cũng lần lượt thi triển được tám loại thủ ấn Thiên, Địa, Phong, Lôi, Thủy, Hỏa, Sơn, Trạch.

Trong lúc hắn diễn thị thủ ấn, Độc Cô Thiên Nhai liếc nhìn Diệp Hàn, chậm rãi nói: “Thiên, Địa, Phong, Lôi, Thủy, Hỏa, Sơn, Trạch là tám loại thủ ấn đơn giản nhất.

Mỗi người phải nắm vững trong vòng năm tháng, nếu không sẽ không có tư cách theo bản tọa học trận pháp.” Lời này rõ ràng là nói cho Diệp Hàn nghe.

Thấy Đinh Thần đã thi triển xong tám loại thủ ấn đơn lẻ, ánh mắt Độc Cô Thiên Nhai dừng lại trên người hắn, hài lòng nói: “Không tồi, ba tháng học được tám loại thủ ấn đơn lẻ, thiên phú không tồi.

Nhưng thủ pháp có chút vụng về, tháng sau ta sẽ kiểm tra tiến độ của ngươi.

Trước đó, ngươi phải nắm vững hoàn toàn tám loại thủ ấn đơn lẻ, và phải học được một loại thủ ấn phức hợp.

Nếu không, cấm túc một tháng.” “Vâng!

Đa tạ Đại thống lĩnh!” Đinh Thần quay về chỗ ngồi, liếc nhìn

Diệp Hàn bên cạnh, cười nói: “Diệp đại ca, hai chúng ta đều là người mới học, anh học trận pháp mới một tháng, lát nữa Đại thống lĩnh kiểm tra, chỉ cần diễn thị ra ba trong số các thủ ấn đơn lẻ là được rồi.” “Ừm!

Đa tạ!” Diệp Hàn gật đầu, trong lòng cũng có chút nắm chắc.

Một tháng trước, khi Độc Cô Thiên Nhai đưa cho hắn quyển trục trận pháp, hình như cũng nói như vậy.

“Diệp đại ca, anh học được mấy loại thủ ấn rồi?” Đinh Thần thăm dò hỏi.

“Ha ha!

Đều học được cả rồi!” Diệp Hàn mỉm cười đáp.

“Chém gió!” Đinh Thần lộ vẻ không tin. … Sau đó, Đại thống lĩnh lại gọi thêm vài người.

Đợi họ diễn luyện xong thủ ấn và trận pháp, ông mới nói: “Hôm nay đến đây thôi, nhớ kỹ nhiệm vụ của mình, tháng sau ta sẽ kiểm tra.” Những người không bị kiểm tra đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Đại thống lĩnh, còn Diệp Hàn thì sao?

Tôi nghe nói tháng trước hắn mới bắt đầu học trận pháp, nếu không có gì bất ngờ thì chắc đã học được ba loại thủ ấn đơn lẻ rồi, không ngại để hắn thử xem.” Người lên tiếng là Dương Đào.

Một tháng trước, Đại thống lĩnh từng bảo Độc Cô Tiểu Nguyệt và hắn phụ đạo cho Diệp Hàn, dạy hắn cách học thủ ấn đơn lẻ.

Nhưng lúc đó, vì xảy ra chút không vui với Diệp Hàn, cả hai đều không truyền thụ cho hắn bất cứ thứ gì.

Ban đầu hắn định dạy dỗ Diệp Hàn một trận, nhưng thấy đối phương được Đại thống lĩnh coi trọng, còn truyền cho cơ sở trận pháp

nên mới không động thủ.

Nhưng trong lòng hắn vẫn không ưa Diệp Hàn, cho rằng một tên thổ dân từ Thanh Lang bộ không có tư cách học trận pháp cùng bọn họ.

Phải biết, những người học trận pháp ở đây, hoặc là thiên chi kiêu tử được chọn ra từ trong quân, hoặc là hậu bối của một số cường giả trong quân.

Diệp Hàn chỉ là một tên thổ dân, tự nhiên không có tư cách ngồi ngang hàng với họ.

Tuy không thể dạy dỗ Diệp Hàn ngay trước mặt, nhưng có cơ hội để hắn bẽ mặt, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Đồng thời, Dương Đào trong lòng cũng hiểu rõ, không có ai chỉ bảo, Diệp Hàn chắc chắn không học được bất kỳ thủ ấn nào, huống chi là ba loại.

Độc Cô Thiên Nhai trầm ngâm, ánh mắt nhìn về phía Diệp Hàn: "Diệp Hàn, ngươi học được mấy loại thủ ấn rồi?" "Tất cả!" Diệp Hàn đứng dậy, thuận miệng đáp.

"Không thể nào!" "Một tháng học được tám loại thủ ấn, tên nhóc này chém gió cũng giỏi thật!" "Ha!

Sao không bay lên trời luôn đi!!" Đối với câu trả lời của Diệp Hàn, mọi người đều tỏ vẻ khinh thường.

"Ôi!

My God…" Đinh Thần trợn trắng mắt, trong lòng gần như phát điên.

Nói đùa với mình thì thôi đi, trước mặt Đại thống lĩnh mà cũng dám nói khoác lác.

“Hừ! 172.

Đúng là lời nói vô căn cứ!” Độc Cô Tiểu Nguyệt không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Năm đó nàng dùng một tháng rưỡi mới học được tám loại thủ ấn đơn lẻ, đã được người trong Chu Tước quân đoàn truyền tụng thành giai thoại, là trận pháp sư có thiên phú nhất trong thế hệ trẻ.

Nào ngờ, sở dĩ nàng dùng một tháng rưỡi học được tám loại thủ ấn đơn lẻ là nhờ có phụ thân tận tình chỉ bảo.

Chương 693

Diệp Hàn một tháng học được tám loại trận quyết đơn lẻ, Độc Cô Tiểu Nguyệt dù thế nào cũng không tin.

Nghe lời Diệp Hàn nói, Độc Cô Thiên Nhai cũng nhíu mày.

Dương Đào mặt đầy vẻ khinh bỉ, mười vạn tám nghìn lỗ chân lông đều tràn ngập sự không tin, hắn quát: "Diệp Hàn, ngươi tưởng học trận pháp là chuyện đùa sao?

Trước mặt Đại thống lĩnh mà dám nói năng bừa bãi, thật là hỗn xược!" Diệp Hàn nhướng mày nhìn Dương Đào một cái, nhưng không phản bác, vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Nếu ta học được tám loại thủ ấn đơn lẻ, thì sao?" "Ta…" Dương Đào không dám nói nhiều nữa, lỡ đâu Diệp Hàn thật sự học được tám loại thủ ấn đơn lẻ cũng không chừng.

Diệp Hàn lại không có ý định buông tha, tiếp tục nói: "Nếu ngươi dám gọi ta ba tiếng ông nội ngay trước mặt mọi người, đừng nói là tám loại thủ ấn đơn lẻ, ngay cả thủ ấn phức hợp ta cũng có thể diễn thị cho ngươi xem." Dương Đào năm lần bảy lượt khiêu khích, Diệp Hàn không phải là người để mặc cho kẻ khác sỉ nhục, quyết định khiến hắn phải bẽ mặt.

"Ngông cuồng!

Nếu ngươi có thể học được Thiên Phong Quyết, ta liền gọi ngươi ba tiếng ông nội.

Nếu ngươi không đánh ra được Thiên Phong Quyết, lập tức cút khỏi Chu Tước quân đoàn.

Hai ta cược, ngươi dám không?" Diệp Hàn cười: "Dám chết, ta

dám chôn: Cược thì cược, ai sợ ai?" "Ha ha ha!

Mọi người đều nghe thấy rồi nhé, nếu Diệp Hàn không đánh ra được Thiên Phong Quyết, các ngươi phải làm chứng!" "Được được được!

Đào ca, chúng tôi đều nghe thấy rồi." "Tôi nguyện làm chứng!" "Tôi cũng nguyện ý!" 173.

Trong chốc lát, hiện trường trở nên náo nhiệt, rất nhiều người đồng loạt hùa theo tán thành.

"Được rồi, tất cả im miệng!" Độc Cô Thiên Nhai quát một tiếng, mọi người mới im lặng.

Độc Cô Thiên Nhai nhìn Diệp Hàn, nghiêm túc hỏi: "Ngươi thật sự đã học được tám loại thủ ấn đơn lẻ?" "Vâng!

Đại thống lĩnh!" Diệp Hàn gật đầu.

"Đi!

Ta mới không tin!" "Lừa hay ngựa lôi ra ngoài dạo một vòng là biết!" "Để hắn thi triển tám loại thủ ấn, chúng ta cũng được mở mang tầm mắt!" … Mọi người đều thấp giọng bàn tán.

Trong số những người trẻ tuổi học trận pháp có mặt, không một ai tin lời Diệp Hàn.

Ở Chu Tước quân đoàn, Đại thống lĩnh trị quân nghiêm minh, truyền thụ trận pháp càng tỉ mỉ cẩn thận.

Dù vậy, tám loại thủ ấn đơn lẻ vẫn được cho người mới học nửa năm để học tập.

Thời gian thoải mái như vậy tự nhiên là vì tám loại thủ ấn này không dễ nắm vững.

Những người này có tư cách ngồi đây học trận pháp, đương nhiên

đã trải qua nhiều vòng kiểm tra.

Những người trong vòng sáu tháng không học được tám loại thủ ấn đơn lẻ nhiều vô kể.

Chỉ là những người đó sớm đã bị loại bỏ.

Người như Đinh Thần, ba tháng học được tám loại thủ ấn đơn lẻ, trong mười người chưa chắc đã tìm được một.

Diệp Hàn một tháng học được tám loại thủ ấn, mọi người đương nhiên không thể tin được.

Độc Cô Thiên Nhai chỉ vào bàn cờ, nói: "Vậy ra thử xem!" "Ừm!" Diệp Hàn khẽ gật đầu, đi đến chỗ bàn cờ, vung tay áo, tám quân cờ rơi xuống bàn cờ.

Sau đó, hắn bắt đầu niệm động ngón tay bấm quyết.

"Thiên tự quyết." "Địa tự quyết." "Phong tự quyết." "Lôi tự quyết." "Thủy tự quyết." "Hỏa tự quyết." "Sơn tự quyết." "Trạch tự quyết." "Hù…" Diệp Hàn không ngừng bấm quyết, một hơi đánh ra tám loại thủ ấn trận pháp cơ bản nhất, thành thạo đến cực điểm, không hề có chút ngập ngừng nào.

Tám quân cờ gần như được thắp sáng cùng lúc, tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo.

"!

Không thể nào!" "Không phải thật, tôi không tin!" "Tuyệt thế thiên tài trận pháp!" "Tuyệt thế thiên tài trận pháp cái con khỉ, ta thấy hắn chắc chắn đã học trận pháp từ trước rồi, nếu không thủ pháp không thể thành thục như vậy được." "Đúng vậy!

Sao ta không nghĩ ra nhỉ?

Chắc chắn là vậy, không ai có thể nắm vững tám loại thủ ấn trong

vòng một tháng.” “Bà nội nó!

Tên nhóc này thật gian xảo, Đào ca bị lừa rồi.” … Thấy Diệp Hàn thành thạo thi triển tám loại trận quyết đơn lẻ như vậy, Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng bị kinh ngạc.

Theo nàng thấy, Diệp Hàn có học trận pháp từ trước hay không cũng không quan trọng.

Quan trọng là thủ pháp của hắn thành thạo đến mức, ngay cả nàng bây giờ cũng không thể so sánh được.

Đừng coi thường những trận quyết cơ sở, nếu dùng trong thực chiến, hai trận pháp sư cùng cấp đối chiến, thậm chí là sinh tử bác sát, bên nào có thủ ấn thành thạo hơn chắc chắn sẽ chiếm lợi thế rất lớn.

Đối phương trận pháp chưa bố trí xong, bên này đã phát động tấn công, như vậy, thắng bại chỉ trong một ý niệm.

Vì vậy, là một trận pháp sư, bất kể trình độ học tập trận pháp ra sao, việc luyện tập trận pháp cơ sở vĩnh viễn không thể lơ là, phải luyện tập không ngừng.

Chương 694

"Không tồi!" Độc Cô Thiên Nhai vui vẻ gật đầu, thủ pháp của Diệp Hàn quá thành thạo, tuyệt không phải là công phu một sớm một chiều.

Đồng thời ông cũng cho rằng, Diệp Hàn đã sớm tiếp xúc với trận pháp.

Nếu không, chỉ trong vòng một tháng mà thi triển thủ ấn đến mức độ lô hỏa thuần thanh như vậy, đổi lại là bất kỳ ai cũng tuyệt đối không tin.

"Vãi chưởng!!!" Dương Đào hai mắt trợn to như trứng bò, đột nhiên có một dự cảm không lành, hình như mình bị lừa rồi.

Cười khẩy nhìn Dương Đào một cái, Diệp Hàn vung tay áo, lại có thêm một quân cờ rơi xuống bàn cờ.

Hắn vê ngón tay thành ấn, sáu luồng nguyên khí đánh vào quân cờ đó: "Thiên~ Phong~ Quyết." "Ong~~~" Tức thì, cùng với sự rót vào của nguyên khí và thủ ấn, quân cờ đó cũng sáng lên ngay sau đó.

"Tôi… tôi… tôi…" Dương Đào lắp bắp ngây người.

Thủ ấn cuối cùng mà Diệp Hàn đánh ra, chính là trận quyết đầu tiên của thủ ấn phức hợp, Thiên Phong Quyết.

Theo như cuộc cược lúc trước, Diệp Hàn chỉ cần đánh ra một thức trận quyết này, hắn sẽ phải gọi Diệp Hàn là ông nội.

Nhìn chằm chằm Dương Đào, Diệp Hàn nhếch miệng cười: "Gọi ông nội đi!" Phụt!

Dương Đào trước mắt tối sầm, suýt nữa phun ra một ngụm máu già, hai tiếng "ông nội" này, dù thế nào hắn cũng không gọi ra được.

“Thằng họ Diệp kia!

Ngươi gian lận, ngươi đã sớm biết các trận quyết cơ sở, cố ý lừa ta!” Dương Đào tức giận chỉ trích.

Diệp Hàn cười càng thêm rạng rỡ: “Đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là ngươi đã thua, nguyện cược chịu thua nha~~ Ngoan nào, mau gọi ba tiếng ông nội!” “Cút!

Thằng nhãi, dám lừa ta, đi chết đi!” Dương Đào nổi giận, lửa giận bốc cao ba trượng.

Hắn từ chỗ ngồi nhảy một bước đến trước mặt Diệp Hàn, tung ra một chiêu sát thủ hung hãn, nhắm thẳng vào mi tâm của Diệp Hàn.

Bị một tên thổ dân nhỏ bé như Diệp Hàn đùa bỡn, hắn thực sự nổi giận, mất hết lý trí.

Bốp… Một tiếng bạt tai giòn giã vang lên.

Dương Đào đến nhanh, đi còn nhanh hơn, thân thể như một viên đạn pháo bắn ra ngoài, chật vật rơi xuống đất.

Trên khuôn mặt anh tuấn của hắn xuất hiện một dấu tay rõ rệt.

“Ối dồi ôi!

Đào ca!” “Mẹ kiếp, tên thổ dân này lợi hại thật!

Đào ca nhất thời sơ ý, vậy mà bị đánh bay.” “Không thể nào, hắn không phải chỉ là tu sĩ Đại Thánh cấp sơ cấp sao, lại đánh bay được Đào ca, kịch bản này không đúng a!” “Hử?

Tên nhóc này không đơn giản, cũng có vài chiêu trò ra phết!” … “Người này thật lợi hại!” Đôi mắt đẹp của Độc Cô Tiểu Nguyệt lóe lên một tia kinh ngạc.

Lúc này, dường như nàng phát hiện, Diệp Hàn có điểm khác biệt so với các tu sĩ bình thường.

Khi mới tiếp xúc với Diệp Hàn, nàng không hề coi hắn ra gì, chỉ cảm thấy tốc độ của hắn nhanh hơn tu sĩ bình thường một chút.

Hôm nay gặp lại khiến nàng phải nhìn bằng con mắt khác.

Diệp Hàn không chỉ có tốc độ nhanh, mà còn có trình độ không tầm thường về trận pháp, ngay cả sức chiến đấu dường như cũng không hề bình thường.

So với tên thổ dân đi cửa sau trong ấn tượng của nàng, có chút không giống.

"Tên nhóc này, có chút thú vị!" Độc Cô Thiên Nhai trong lòng khẽ động.

Hơn một tháng trước, khi Lang Bá Thiên truyền âm cho ông, đã đặc biệt nói rằng Diệp Hàn là một tuyệt thế thiên tài, sẽ cho ông một bất ngờ.

Lúc đó ông chỉ cười cho qua chuyện, một Thanh Lang bộ nhỏ bé làm sao có thể xuất hiện tuyệt thế thiên tài được.

Trong một tháng, ông không hề tiếp xúc với Diệp Hàn, truyền thụ trận pháp cho hắn cũng là nể mặt lão hữu.

Không ngờ hôm nay, Diệp Hàn lại cho ông một bất ngờ nho nhỏ.

Đây là một thanh niên không tồi.

"A… Diệp Hàn… Lão tử muốn giết ngươi!" Dương Đào nổi giận gào thét, định ra tay với Diệp Hàn lần nữa.

"Hỗn xược!" Độc Cô Thiên Nhai quát lớn một tiếng, chặn đứng đòn tấn công của Dương Đào.

Mồ hôi lạnh trên trán hắn túa ra, lúc này hắn mới nhớ ra, Đại thống lĩnh đang ở đây nhìn.

"Nhóc con, cứ đợi đấy!" Dương Đào không cam lòng quay về chỗ

ngồi, thầm nghĩ trong lòng.

Hắn không cho rằng mình không đánh lại Diệp Hàn, chỉ cảm thấy vừa rồi nhất thời sơ ý mới bị hắn ta tát một cái.

Chương 695

"Thủ ấn phức hợp ngươi biết bao nhiêu loại?

Thi triển hết ra xem!" Độc Cô Thiên Nhai ánh mắt sáng rực nhìn Diệp Hàn, vô cùng tò mò, muốn biết Diệp Hàn rốt cuộc hiểu biết về trận pháp đến mức nào.

"Được!" Xoạt xoạt xoạt… Diệp Hàn cũng không khách khí, vung tay áo, một đống quân cờ bay vào trận bàn.

Hai tay hắn không ngừng bấm quyết, từng đạo thủ ấn thành thạo lần lượt được đánh vào những quân cờ đó.

"Thiên Phong Quyết." "Thiên Sơn Quyết." "Thiên Địa Quyết." … "Địa Thiên Quyết." "Địa Thủy Quyết." … "Lôi Thiên Quyết." "Lôi Hỏa Quyết." … "Phong Thiên Quyết." "Phong Trạch Quyết." … "Thủy Lôi Quyết." "Thủy Trạch Quyết." … "Hỏa Trạch Quyết." "Hỏa Thiên Quyết." "Lôi Trạch Quyết." … Vèo vèo vèo!!

Ngón tay Diệp Hàn múa may như bướm lượn vờn hoa, khiến người ta hoa cả mắt, từng quân cờ một được thắp sáng.

Thủ pháp thành thạo đến mức khiến những người có mặt đều kinh hãi.

Tiếp theo, sáu mươi ba loại ấn ký còn lại đều được hắn thi triển ra không thiếu một cái nào. 72 quân cờ tỏa ra ánh sáng mờ ảo, toàn bộ rơi xuống trận bàn.

Cảnh tượng này không chỉ khiến Độc Cô Tiểu Nguyệt và đám thanh niên học trận pháp kinh ngạc, mà ngay cả bản thân Độc Cô Thiên Nhai cũng không còn bình tĩnh được nữa.

Thủ ấn mà Diệp Hàn thi triển thành thạo đến mức không thể tìm

ra một chút sai sót nào.

“Thủ pháp thành thạo quá, tên này rốt cuộc đã học trận pháp bao lâu rồi.” “Ta cảm thấy thủ pháp của hắn còn vượt qua tất cả chúng ta a!” “Không xong rồi, lẽ nào hắn đã sớm là trận pháp sư rồi, nếu không thì tuyệt đối không thể trong một tháng học được toàn bộ thủ pháp.” … “Lôi Trạch Quyết!” Đánh ra pháp quyết cuối cùng, Diệp Hàn thu tay lại, thở ra một hơi dài.

“Hả?

Thật sự chỉ học trận pháp một tháng!” Đinh Thần mặt đầy khổ sở.

Lúc trước hắn có giao lưu vài câu với Diệp Hàn, biết cả hai đều là người mới học trận pháp.

Vốn dĩ hắn nghĩ rằng mình nắm vững tám loại thủ ấn đơn lẻ, chắc chắn sẽ mạnh hơn Diệp Hàn rất nhiều.

Nào ngờ, đối phương đã nắm vững 72 loại thủ ấn, hoàn toàn nghiền ép hắn.

“Chắc chắn không phải, Diệp Hàn lừa người, tuyệt đối đã sớm học trận pháp rồi!” Đinh Thần lẩm bẩm.

“Bố trí Lưỡng Nghi Trận Pháp!” Diệp Hàn vừa mới đánh ra 72 loại pháp quyết, Độc Cô Thiên Nhai liền tiếp lời.

Ông cảm thấy thủ ấn của Diệp Hàn thành thạo như vậy, chắc chắn sẽ biết một số trận pháp cơ sở đơn giản.

Soạt!

Soạt!

Diệp Hàn tâm niệm vừa động, hai quân cờ đen trắng tạo thành một Lưỡng Nghi Trận đơn giản.

“Âm biến, dương biến!” Sau đó, theo lời Độc Cô Thiên Nhai, Diệp

Hàn cũng sử dụng hai loại biến hóa của Lưỡng Nghi Trận.

Lưỡng Nghi Trận là một trận pháp cơ sở đơn giản nhất dựa trên Nhất Nguyên Trận, có thể nói là không có gì có thể biến hóa được, chỉ có sự biến hóa của âm dương.

Độc Cô Thiên Nhai nhíu mày, tiếp tục nói: "Tam Tài Trận!" Xoẹt… Diệp Hàn búng ngón tay, lại một quân cờ nữa bay ra, Lưỡng Nghi Trận biến thành Tam Tài Trận.

Tam Tài Trận có tổng cộng bảy loại biến hóa, tối thiểu cần dùng ba quân cờ để bố trí, cũng có thể dùng sáu quân, chín quân hoặc nhiều hơn, chỉ cần đủ số tam tài là được.

Tam Tài Trận mà Lương Hạo bố trí lúc trước đã dùng sáu quân cờ.

"Biến thứ nhất!" 'Biến thứ hai!' "Biến thứ ba!" … "Biến thứ bảy." Theo chỉ thị của Độc Cô Thiên Nhai, bảy loại biến hóa của Tam Tài Trận đều được thi triển ra từng cái một.

"Tứ Tượng Trận." "Ngũ Hành Trận." "Lục Hợp Trận." … "Thập Phương Trận." Phảng phất như có ý muốn khảo nghiệm Diệp Hàn, tất cả các trận pháp cơ sở, cũng như mỗi một biến hóa của chúng, Độc Cô Thiên Nhai đều bắt hắn diễn biến một lần.

Diệp Hàn làm theo, không hề có chút do dự nào, động tác thành thạo, xa xa không phải là Dương Đào lúc trước có thể so sánh được.

"Ra là biến hóa cuối cùng của Ngũ Hành Trận có thể sử dụng như vậy." "Mau nhìn!

Kia là biến thứ bảy của Lục Hợp Trận, oa!

Lợi hại, được chỉ giáo rồi." "Biến thứ 74 của Cửu Cung Trận ta vẫn học mãi không được, xem Diệp Hàn thi triển trận pháp, ta mới biết mình sai ở đâu." "Ra là vậy, ta hiểu rồi, huyền bí của Bát Quái, ta đã biết cách bố trí Bát Quái Trận rồi." … Từng trận pháp một cùng

với các biến hóa của chúng được thi triển ra một cách chi tiết, khiến đám thanh niên có mặt xem như si như say, ngay cả Độc Cô Tiểu Nguyệt dường như cũng có chút lĩnh ngộ.

"Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận!" Vẻ mặt Độc Cô Thiên Nhai thay đổi, giọng nói đột nhiên cao hơn một chút.

Xoạt xoạt xoạt… Thập Phương Trận sụp đổ, Diệp Hàn đứng đó với vẻ mặt mờ mịt: "Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận?

Tôi không biết!" "Không biết??" Độc Cô Thiên Nhai ngây người, Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận là một trận pháp phòng ngự đơn giản nhất trong các trận pháp, Diệp Hàn học trận pháp cơ sở vững chắc như vậy, không có lý nào lại không biết Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

Không chỉ Độc Cô Thiên Nhai, mà những người khác cũng có chút không hiểu.

Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận là trận pháp cấp hai, nói chung, mỗi một trận pháp sư cấp hai đều phải nắm vững, với trình độ thành thạo trận pháp của Diệp Hàn, không thể nào không biết Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

Độc Cô Thiên Nhai không hiểu hỏi: "Ngươi không biết Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận?" Diệp Hàn lật tay, lấy ra quyển trục trận pháp, cười khổ nói: "Trong này lại không có Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, làm sao tôi có thể học được?" "!" Độc Cô Thiên Nhai lại sững sờ, hình như trên cơ sở trận pháp quả thực không có Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

Chương 696

Không đúng!

Độc Cô Thiên Nhai trong lòng rùng mình.

Kiến thức trên quyển trục trận pháp Diệp Hàn đều hiểu, nhưng lại không biết Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, lẽ nào hắn thật sự đã dùng một tháng để học hết tất cả các trận pháp cơ sở.

Độc Cô Thiên Nhai càng nghĩ càng thấy kinh hãi, đây là một vấn đề đáng sợ.

Không thể nào, không thể nào!

Độc Cô Thiên Nhai lắc đầu, lập tức dập tắt ý nghĩ đó, tuyệt đối không có ai có thể trong một tháng học được tất cả các trận pháp cơ sở.

Nếu thật sự có, vậy thì sẽ lật đổ nhận thức về trận pháp của ông.

Phải biết, thiên tài như Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng phải mất ba năm mới học được tất cả các trận pháp cơ sở.

"Bản tọa hiểu rồi!" Độc Cô Thiên Nhai ý niệm vừa chuyển, liền đoán ra được đại khái.

Diệp Hàn ở Thanh Lang bộ chắc chắn đã khổ công học tập trận pháp, đến mức thuộc lòng tất cả các trận pháp cơ sở.

Sở dĩ hắn không biết trận pháp này là vì ở Thanh Lang bộ, hắn chưa từng thấy trận pháp nào cao cấp hơn.

"Ha ha ha!

Lần này bản tọa nhìn nhầm rồi.

Diệp Hàn, Dương Đào, sáng mai đến hậu hoa viên, ta sẽ đích thân

dạy các ngươi trận pháp cấp hai.

Buổi học hôm nay đến đây thôi, giải tán đi!" Cười lớn một tiếng rồi bỏ lại một câu, Độc Cô Thiên Nhai sau đó rời đi.

"Trận pháp cấp hai!

Thật đáng ngưỡng mộ!" "Diệp Hàn có cơ duyên tốt thật!" "Khi nào ta mới có thể bắt đầu học trận pháp cấp hai đây!" "Ha!

Đợi ngươi học được Ngũ Hành Trận Pháp rồi nói!

Với thiên phú của ngươi, không có ba năm năm thời gian, ta thấy đừng hòng." … Độc Cô Thiên Nhai rời đi, đi rất nhanh, thân hình vừa động đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Ngoại trừ Diệp Hàn, không ai có mặt nhìn rõ được cách ông rời đi.

Là một tu sĩ Đại Thánh cấp cao cấp, thực lực của ông tự nhiên không cần phải nghi ngờ.

Mọi người thấy vậy, ngưỡng mộ nhìn Diệp Hàn, rồi cũng lần lượt đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Diệp Hàn lúc này cũng định rời đi, nhưng lại bị một tiếng quát lớn gọi lại: "Diệp Hàn!

Đứng lại cho ta!" Người nói, tự nhiên là Dương Đào đang tức giận.

Diệp Hàn dừng bước, quay đầu lại cười với Dương Đào: "Hắc hắc!

Ta suýt quên, ngươi còn nợ ta ba tiếng ông nội!

Mau gọi đi, ta bận, không có nhiều thời gian." Không chỉ Diệp Hàn dừng lại, mà những người vốn định rời đi cũng đều dừng bước.

Họ hiểu rõ, Dương Đào muốn tìm Diệp Hàn gây sự, nghe lời của

hắn, trong lòng ai nấy đều nở hoa.

"Thấy chưa, Đào ca nổi giận rồi, lần này Diệp Hàn tiêu đời rồi!" "Không đúng!

Vừa rồi Diệp Hàn rõ ràng mạnh hơn Dương Đào, ta thấy chưa chắc hắn đã không phải là đối thủ của Dương Đào!" "Vãi!

Ngươi hiểu cái gì, thủ đoạn của Đào ca làm sao ngươi hiểu được.

Vừa rồi Đào ca sơ ý nên mới để Diệp Hàn đắc thủ một chiêu, nếu hai người thật sự giao chiến, Diệp Hàn chắc chắn không phải là đối thủ." "A!

Thằng nhóc họ Diệp này sắp gặp xui rồi, Đào ca là con trai của phó thống lĩnh đại nhân, người bình thường ai dám đắc tội.

Tên Diệp Hàn này cũng thật là rảnh rỗi sinh nông nổi." … "Diệp Hàn!" Dương Đào nghiến răng nói ra hai chữ, "Đừng có mà không biết điều.

Thanh Lang bộ rách nát.

Cho ngươi một cơ hội, gọi ta một tiếng ông nội, rồi chui qua háng ta, chuyện hôm nay bản công tử có thể bỏ qua!" Dương Đào vừa nói vừa dang chân ra, chỉ vào háng mình.

Bây giờ Độc Cô Thiên Nhai đã đi, hắn trở nên kiêu ngạo, quyết định phải dạy dỗ cho tên thổ dân không biết sống chết Diệp Hàn này một bài học.

"Dựa vào ngươi!

Không đủ tư cách!" Diệp Hàn khẽ lắc đầu, khóe miệng nở một nụ cười nhạt.

"Hừ!

Chương 697

Có đủ tư cách hay không, phải xem nắm đấm của ai lớn hơn!" Giọng Dương Đào lạnh đi, hắn kìm nén lửa giận, từng bước tiến về phía Diệp Hàn. … Thấy hai người sắp sửa động thủ, Độc Cô Tiểu Nguyệt nhíu đôi mày anh khí, muốn nói lại thôi.

Vốn định ngăn cản Dương Đào ra tay với Diệp Hàn, nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của hắn, cuối cùng nàng không nói gì, cũng muốn xem xem, Diệp Hàn rốt cuộc có điểm gì khác biệt.

Thấy đối phương từ từ tiến đến, Diệp Hàn không hề sợ hãi, cười nhạt nói: "Ồ, nắm đấm của ngươi lớn lắm sao!" Dương Đào mạnh, gia thế cũng tốt, phương diện trận pháp cũng là một thiên tài, ưu tú hơn nhiều so với các công tử ăn chơi trác táng khác.

Nhưng trong mắt Diệp Hàn, hắn chưa bao giờ coi đối phương là đối thủ cùng đẳng cấp.

Nhưng tên này hết lần này đến lần khác quấy rầy, khiến hắn cảm thấy phiền phức.

Người như vậy, tuy không đến mức khiến Diệp Hàn động sát niệm, nhưng dạy dỗ một chút thì có thể.

"Ngươi là người đầu tiên dám khiêu khích bản công tử, tốt, vậy để ngươi kiến thức sự cường đại của Đại Thánh trung cấp, con sâu nhỏ, run rẩy quỳ dưới chân ta đi!" Ầm… Dương Đào vừa nói, vừa phóng ra khí thế kinh khủng, nguyên khí toàn thân bành trướng, y phục phần phật bay trong gió, hắn nhìn xuống Diệp Hàn từ trên cao.

"Nhóc con!

Đi chết đi!" Khí thế của Dương Đào dâng lên đến cực điểm, hắn

lật tay, lấy ra một thanh đại quan đao sáng loáng.

Chỉ thấy mũi chân hắn khẽ điểm nhẹ trên mặt đất, cả người bay lên không, xoẹt… Đại quan đao chém xuống.

Mang theo đao mang sắc bén, lướt một vòng trong không trung, giây tiếp theo, lưỡi đao đáng sợ đã đến đỉnh đầu Diệp Hàn.

"Một đao thật nhanh, Đào ca lợi hại!" "Xem kìa!

Thằng nhóc họ Diệp kia ngây người rồi, không thể nào là đối thủ của Đào ca." "Xong rồi, Đào ca nổi điên rồi, nhóc Diệp sắp tiêu đời!" … Soạt!

Ánh sáng trắng lóe lên, thân thể Diệp Hàn nổ tung, nguyên khí kinh khủng bắn ra tứ phía, trên sàn diễn võ trường bị đao kình đáng sợ chém ra mấy vết đao.

"Vãi, chết rồi, thằng nhóc này chết như vậy sao." "Mẹ kiếp!

Đồ bao cỏ cũng dám khiêu khích Dương Đào công tử, đáng đời!" "Tiếc thật, một thiên tài trận pháp, đáng tiếc lại đắc tội với Dương Đào!" Thấy thân thể Diệp Hàn nổ tung, mọi người đều lên tiếng bàn tán.

"Hả?

Không đúng, không có máu?" "Tàn ảnh, tốc độ nhanh quá, vậy mà né được một đòn kinh khủng của Đào ca, tên nhóc đó đâu rồi?" "Ở kia kìa!" "Hừ, đáng ghét!" Là người trong cuộc, Dương Đào tự nhiên biết một đòn của mình không trúng thực thể.

Chưa kịp thu đao, trước mắt bóng trắng lóe lên, xuất hiện một khuôn mặt hơi cười, không phải Diệp Hàn thì là ai.

"Không ổn!" Dương Đào trong lòng giật thót, đột nhiên có một dự cảm chẳng lành.

Bốp!

Một cái tát lớn mang theo tiếng gió, nặng nề quất vào mặt Dương Đào.

Hắn ho ra máu, lực đạo kinh khủng khiến hắn bắn ra ngoài như đạn pháo, sau đó chật vật rơi xuống đất.

Keng một tiếng, thanh đại quan đao trong tay Dương Đào cũng bị văng ra rìa diễn võ trường.

"Nhanh quá!" Độc Cô Tiểu Nguyệt kinh ngạc.

Khoảnh khắc Diệp Hàn ra tay vừa rồi, tốc độ nhanh vô cùng.

Là một tu sĩ Đại Thánh trung cấp, nàng vậy mà không bắt được bóng dáng của Diệp Hàn trong khoảnh khắc đó.

Đây tuyệt đối là một chuyện không thể tưởng tượng được.

"Diệp Hàn!

Ta muốn giết ngươi!

A, buông ta ra!" Dương Đào từ dưới đất bò dậy, vừa định gầm lên, lại phát hiện trước mặt mình lại xuất hiện một khuôn mặt cười, đang nhìn hắn đầy ẩn ý, đồng thời một đôi tay thon dài đã bóp lấy cổ hắn.

Tốc độ như quỷ mị khiến Dương Đào suýt nữa hồn phi phách tán.

Hắn chưa bao giờ thấy tốc độ của một Đại Thánh sơ cấp lại có thể nhanh đến mức này.

"Diệp Hàn!

Ngươi, buông, buông ta ra, bản công tử cảnh cáo ngươi, cha ta…" Bốp… bốp… bốp… Diệp Hàn cười, cái tát lớn mang theo tiếng gió, không chút lưu tình hạ xuống mặt Dương Đào, lời nói của hắn cũng

bị đánh bay ngược vào bụng.

Bốp bốp bốp!

Sau hơn mười cái tát, khuôn mặt anh tuấn của Dương Đào đã biến thành một cái đầu heo sưng vù.

Hắn bị đánh đến choáng váng, mắt đầy sao.

Lấp lánh lấp lánh sao sáng, đầy trời đều là những ngôi sao nhỏ.

Chương 698

“Vãi.

Tình hình gì đây.

Đào ca bị tát sưng mặt.” “Diệp Hàn vậy mà mạnh như vậy, không phải là tu sĩ Đại Thánh sơ cấp sao?

Tình hình không đúng nha!” “Mẹ nó!

Lần này Đào ca đá phải tấm sắt rồi!” Mọi người thấy vậy, ai nấy đều ngơ ngác!

“Gọi ông nội!” Diệp Hàn mặt mang nụ cười, một tay nắm cổ Dương Đào, tay kia giơ lên.

“Cút!

Diệp Hàn, tên thổ dân hèn mạt nhà ngươi, đắc tội bản công tử, ngươi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu!” Dương Đào gầm lên, đôi mắt nhỏ bé mang theo lửa giận.

Bốp bốp bốp.

Bốp bốp bốp.

Bốp bốp bốp.

“Gọi ông nội!” “Không gọi!” Bốp bốp bốp.

Bốp bốp bốp.

Bốp bốp bốp.

Liên tiếp mấy chục cái tát, cái đầu heo to lớn lại phì ra một vòng, mắt Dương Đào sưng húp chỉ còn một khe nhỏ.

Bốp bốp bốp.

Bốp bốp bốp.

Bốp bốp bốp.

Tiếng bạt tai không ngừng vang lên trên diễn võ trường.

Đám đệ tử học trận pháp nhìn đến ngây người, các mạc liêu ở xa cũng từng người một sững sờ.

Trong lòng họ, Dương Đào là thiên chi kiêu tử, thiên tài trận pháp, con trai của phó thống lĩnh.

Chưa từng có ai dám chống lại ý muốn của hắn, nhưng hôm nay, lại bị một tên thổ dân nhỏ bé từ Thanh Lang bộ đánh thành đầu heo.

"Mẹ ơi!

Tên thổ dân này gan cũng quá lớn rồi!

Ra tay sao mà ác vậy." "Chẳng lẽ không sợ người nhà họ Dương báo thù sao, đúng là điên rồi." "Vãi, Dương công tử thảm quá, thảm không nỡ nhìn!" … "Gọi ông nội!" "Không gọi!" Bốp bốp bốp.

"Gọi ông nội!" "Không gọi!" Bốp bốp bốp.

"Gọi ông nội!" "Không gọi, không gọi, ta… ta cũng không gọi ông nội!" Dương Đào nghênh cổ, tỏ ra khá cứng rắn.

Lúc này, hắn đang đội một cái đầu heo sưng vù, e rằng ngay cả cha mẹ hắn cũng không nhận ra.

"Cứng à?

Ta sẽ khiến ngươi không cứng nổi ngay bây giờ!" Diệp Hàn vừa nói, mắt liếc một cách tà ác xuống hạ bộ của Dương Đào. … Nhìn ánh mắt tà ác của Diệp Hàn, Dương Đào đột nhiên rùng mình: "Ngươi muốn làm gì?" "Đánh đinh đinh!" ?!

Đánh đinh đinh!!

Những người vây xem đều rùng mình, cảm thấy một luồng gió lạnh luồn vào trong quần, thậm chí có người còn vô thức che lấy "đinh đinh" của mình.

Ôi!

No… Vừa nghe đến "đánh đinh đinh", Dương Đào cảm thấy trong quần lạnh buốt, nước mắt nước mũi hòa cùng máu tươi chảy ròng ròng: "Đại ca!

Đại gia, không, ông nội, tha mạng!

Muốn đánh thì đánh tôi, đừng đánh đinh đinh, nó còn nhỏ, xin đừng làm hại nó!!" "Hửm?

Vậy ngươi nên gọi ta là gì?" Diệp Hàn nghiêm mặt, hung thần ác sát nhìn chằm chằm vào "đinh đinh" của Dương Đào.

"Ông nội!

Ông nội!

Chương 699

Ông nội!

Cầu xin ông tha cho tôi, không!

Cầu xin ông tha cho đinh đinh!" Diệp Hàn thu lại ánh mắt hung ác: "Tạm được, phục chưa, còn dám cứng rắn nữa không?" "Phục, tôi phục rồi, một chút cũng không cứng, đinh đinh cũng mềm rồi!" Dương Đào đáng thương lắc đầu, không còn vẻ kiêu ngạo như lúc nãy nữa.

"Ta mới đến Quân Thiên Thành, không muốn gây phiền phức, tốt nhất ngươi nên an phận một chút, nếu không thì, hừ hừ… ngươi hiểu mà!" Nói đến cuối cùng, Diệp Hàn lại cúi đầu liếc nhìn "đinh đinh" của Dương Đào: "Hiểu không?" Dương Đào liếc mắt một cái là hiểu!

Gật đầu như gà mổ thóc.

Diệp Hàn lúc này mới buông cổ Dương Đào ra, sải bước rời đi.

Thấy hắn rời đi, Dương Đào vô thức nhìn những người học trận pháp kia, chỉ thấy họ thần thái khác nhau, có người đang cười trộm, có cô gái thì e thẹn cúi đầu, có người ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào "đinh đinh" của hắn.

Mẹ nó!

Mất hết mặt mũi rồi, về nhà tìm mẹ thôi.

Dương Đào che lấy cái đầu heo, vừa khóc vừa chạy như điên.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Hàn đã sớm rửa mặt xong, đến hậu hoa viên của Độc Cô Thiên Nhai.

Hậu hoa viên rất lớn, đình đài lầu các, sơn son thếp vàng.

Bên cạnh một hồ nhân tạo lớn, hai cha con Độc Cô Thiên Nhai đang khoanh chân ngồi thiền.

Bên cạnh đặt một bàn cờ khổng lồ, giống hệt bàn cờ ở diễn võ trường.

"Diệp Hàn ra mắt Đại thống lĩnh!" "Ngồi đi!" Phía dưới Độc Cô Thiên Nhai có ba cái bồ đoàn, Độc Cô Tiểu Nguyệt chiếm một cái, còn lại hai cái, Độc Cô Thiên Nhai ra hiệu cho Diệp Hàn ngồi vào một trong số đó.

"Đa tạ Đại thống lĩnh!" Diệp Hàn khoanh chân ngồi xuống, chưa kịp mở lời, Độc Cô Thiên Nhai đã nói: "Đúng rồi, Diệp Hàn, chuyện lần trước ngươi nhờ ta hỏi thăm, ta đã hỏi giúp ngươi rồi." "Ồ?" Diệp Hàn nghe vậy liền hứng thú.

Hôm qua sau buổi học, hắn định hỏi Độc Cô Thiên Nhai về chuyện của Lôi Hỗn, ai ngờ ông đi quá đột ngột, chưa kịp hỏi.

"Huynh trưởng Lôi Hỗn của ta, hiện đang ở đâu?" Diệp Hàn hỏi.

Độc Cô Thiên Nhai cười nói: "Hắn không ở Chu Tước quân đoàn chúng ta, đã đến Thanh Long quân đoàn rồi.

Ta đã chào hỏi với người bên đó.

Nhưng người ngươi tìm đã đi chấp hành nhiệm vụ, phải một thời gian nữa mới có thể trở về.

Đợi hắn về, ngươi đến Thanh Long quân đoàn tìm là được…" Độc Cô Thiên Nhai nói sơ qua cho Diệp Hàn về quân đoàn mà Lôi Hỗn thuộc về, cũng như một số chuyện chi tiết khác.

Ba người tùy ý trò chuyện vài câu, không bao lâu sau, một cái đầu heo to lớn từ xa đi tới.

Hôm qua sau khi trở về, Dương Đào đã ăn không ít linh dược tiêu sưng, nhưng Diệp Hàn ra tay quá nặng, tuy đã qua một đêm, mặt hắn vẫn sưng vù.

Cẩn thận liếc nhìn Diệp Hàn một cái, Dương Đào mới ngồi xuống cái bồ đoàn cuối cùng.

"Đầu heo ở đâu ra vậy, người đâu!

Đuổi nó ra ngoài cho ta!" Độc Cô Thiên Nhai nhíu mày, không nhận ra Dương Đào.

Phụt!

Ha ha ha… Độc Cô Tiểu Nguyệt bị một câu nói làm cho bật cười, không nhịn được mà cười khúc khích.

Người khác không biết chuyện gì, nhưng nàng thì trong lòng biết rõ.

Đầu heo hoảng sợ, vội vàng xua tay: "Không không không!

Đừng mà!

Đại thống lĩnh, con là Dương Đào, con là Dương Đào." "Dương Đào?" Độc Cô Thiên Nhai nhìn hồi lâu cũng không nhận ra được đường nét của Dương Đào trên khuôn mặt đầu heo, nhưng giọng nói của hắn thì có thể nghe ra.

"Dương Đào à!

Mặt ngươi sao sưng thế, ai đánh?" Dương Đào nghe vậy vô thức liếc nhìn Diệp Hàn, thấy đối phương đang ngồi nghiêm chỉnh, vội vàng thu lại ánh mắt, ngượng ngùng nói: "Đại thống lĩnh, không, không có ai đánh con, con, con bị ho." "Ho?" Độc Cô Thiên Nhai vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong lòng lại không ngừng mắng thầm: Mẹ kiếp!

Ho thành ra thế này, hôm qua mày dùng đầu đi đường à?

Nhưng nhìn dáng vẻ của Dương Đào và Diệp Hàn, trong lòng ông cũng đoán được phần nào, Dương Đào bị đánh thành ra thế này, tám phần là không thoát khỏi liên quan đến Diệp Hàn.

Nhưng điều khiến ông khó hiểu là, thực lực của Diệp Hàn kém xa Dương Đào, không có lý nào người chịu thiệt lại là hắn.

Mang theo nghi vấn, Độc Cô Thiên Nhai cũng không vạch trần chuyện giữa hai người, ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: "Hôm nay gọi các ngươi đến, chủ yếu là để truyền thụ trận pháp cấp hai.

Chương 700

Từ nay về sau, các ngươi theo ta học trận pháp cấp hai, ta không có nhiều thời gian, nhưng hễ có thời gian, ta sẽ dành riêng thời gian để truyền thụ trận pháp." "Đa tạ Đại thống lĩnh…" Diệp Hàn và Dương Đào đồng thời chắp tay hành lễ.

"Trước đó, ta hỏi một vấn đề, thế nào là trận pháp cấp hai?

Đầu heo, à không!

Dương Đào, ngươi trả lời!" Đầu heo suy nghĩ một lát, sau đó nói: "Cái gọi là trận pháp cấp hai, là sự kết hợp của các trận pháp cơ sở.

Trận pháp được bố trí từ sự kết hợp của ba trận pháp cơ sở trở lên, và dưới mười trận pháp cơ sở, đều là trận pháp cấp hai." "Ừm!" Độc Cô Thiên Nhai gật đầu, nhìn về phía Diệp Hàn: "Ngươi thấy sao?" "Ngươi thấy sao?

Thế nào là trận pháp cấp hai?" "Ờ…" Diệp Hàn bị làm khó, hắn chưa từng tiếp xúc với trận pháp này, làm sao biết được.

Hắn liếc nhìn Dương Đào: "Tôi thấy đầu heo nói đúng!" Rõ ràng, câu trả lời này không thể làm Độc Cô Thiên Nhai hài lòng.

Ông lườm Diệp Hàn một cái nhưng không nói gì thêm.

Dù sao, trong nhận thức của ông, Diệp Hàn có thể chưa từng thấy bất kỳ trận pháp cấp hai nào, nếu không cũng không thể ngay cả Tiểu Chu Thiên Trận Pháp sơ cấp nhất cũng không biết.

Thấy Diệp Hàn thẳng thắn sao chép câu trả lời của mình như vậy, đầu heo lại tìm lại được một chút tự tin.

Trong đôi mắt nhỏ sưng húp của hắn lộ ra vẻ ngạo nghễ.

Độc Cô Tiểu Nguyệt thầm cười trộm, cúi đầu cố gắng không để phụ thân nhìn thấy.

Độc Cô Thiên Nhai chỉ vào Độc Cô Tiểu Nguyệt: "Nguyệt Nhi, con nói đi!" "Vâng!" Độc Cô Tiểu Nguyệt cố nén cười, nghiêm mặt lại, ngẩng đầu nói: "Đầu heo, à không!

Dương Đào… phụt!" "Không được cười!" "Vâng!" Độc Cô Tiểu Nguyệt hít một hơi thật sâu: "Hắn nói không sai, nhưng có chút chưa đủ toàn diện, con bổ sung." "Thứ nhất, trận pháp cấp hai được chia thành ba tầng thứ: trận pháp tiểu hình, trung hình và đại hình.

Loại bỏ Nhất Nguyên Trận, từ Lưỡng Nghi Trận đến Tứ Tượng Trận, ba hoặc nhiều hơn ba trận pháp như vậy kết hợp lại, chúng ta gọi là trận pháp tiểu hình, cũng là trận pháp sơ cấp nhất trong cấp hai." "Thứ hai, Ngũ Hành Trận, Lục Hợp Trận, Thất Tinh Trận, ba loại trận pháp này, ba hoặc nhiều hơn ba tổ hợp, được gọi là trận pháp trung hình." "Cuối cùng!

Bát Quái Trận, Cửu Cung Trận, Thập Phương Trận, ba trận pháp này, ba hoặc nhiều hơn ba tổ hợp, được gọi chung là trận pháp đại hình." "Tóm lại, thỏa mãn điều kiện là sự kết hợp của ba trận pháp cơ sở sơ cấp trở lên, có thể được gọi là trận pháp cấp hai.

Có rất nhiều trận pháp phức tạp, tổ hợp các trận pháp cơ sở, chỉ cần trong đó có ba trận pháp cơ sở trung cấp trở lên thì có thể được xem là trận pháp trung hình, trận pháp đại hình cũng tương tự như vậy…" "Ra là vậy!" Nghe xong lời của Độc Cô Tiểu Nguyệt, Diệp Hàn mới có một khái niệm mơ hồ về cái gọi là trận pháp cấp hai.

"Đại thống lĩnh, làm thế nào mới có thể trở thành trận pháp sư cấp hai?" Diệp Hàn hỏi.

Khóe miệng đầu heo lộ ra một tia khinh bỉ, nhưng nhanh chóng che giấu đi, rõ ràng cảm thấy lời của Diệp Hàn thật ngớ ngẩn.

Hắn liền tiếp lời: "Có thể bố trí được trận pháp cấp hai trung cấp mới có thể được xem là một trận pháp sư cấp hai đạt chuẩn." "Không sai!" Độc Cô Thiên Nhai gật đầu, chỉ vào Độc Cô Tiểu Nguyệt, nói: "Nguyệt Nhi có thể miễn cưỡng bố trí được vài trận pháp trung hình, có thể xem là một trận pháp sư cấp hai đã nhập môn.

Nếu muốn trở thành trận pháp sư đỉnh cao nhất, phải có thể bố trí được bất kỳ loại trận pháp cấp hai nào." "Trận pháp cấp hai rất khó học, cho dù là thiên tài ưu tú nhất, không có mười mấy năm thời gian nghiên cứu cũng không thể bố trí được tất cả các loại trận pháp cấp hai." "Điểm khó của trận pháp cấp hai nằm ở thuộc tính và biến số.

Biến số thì dễ học, mỗi loại trận pháp đều có biến số cố định, thiên biến vạn hóa không rời khỏi gốc rễ, ghi nhớ biến số của mỗi trận pháp đối với tu sĩ mà nói không phải là chuyện khó." "Khó nhất là sự kết hợp thuộc tính.

Đa số các trận pháp có thể tổ hợp lại với nhau là nhờ vào sự kết hợp và bài xích của thuộc tính.

Người đời đều biết, tu sĩ chúng ta đa phần đều có thuộc tính đơn nhất.

Nhưng thuộc tính thánh đạo có đến ba nghìn loại, phần lớn thuộc tính đối với chúng ta đều xa lạ.

Suy ngẫm những thuộc tính mà chúng ta không quen thuộc chính là điểm khó khăn lớn nhất khi học những trận pháp này…" "Thuộc tính sao?" Nghe vậy, khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên một đường cong.

Trên thế giới này, nếu nói về sự hiểu biết thuộc tính, e rằng không ai bằng hắn.

Mặc dù trong ba ngàn đại đạo, chỉ có 240 loại thuộc tính được suy diễn thành thuộc tính Thánh đạo, nhưng những thuộc tính khác, hắn

cũng đã hiểu rõ trong lòng, chỉ vì tu vi hạn chế nên tạm thời chưa thể suy diễn thành thuộc tính Thánh đạo mà thôi.

"Sơ đồ trận pháp cấp hai, mỗi người một bản." Độc Cô Thiên Nhai lật tay, lấy ra hai cuộn giấy da từ không gian trữ vật, ném cho Diệp Hàn và Dương Đào.

Cuộn giấy da này rất lớn, dài hơn nhiều so với sơ đồ trận pháp cơ bản, màu vàng sậm, chất liệu mềm mại nhưng bền chắc, không biết được luyện chế từ loại dược liệu nào.

Diệp Hàn nhận lấy cuộn giấy, mở ra.

Đập vào mắt là tám chữ lớn: "Trận Pháp Tinh Yếu, Nhị Cấp Trận Pháp".

Kéo cuộn giấy ra thêm một thước, phía trên là một sơ đồ trận pháp cấp thấp nhất, Tiểu Chu Thiên Trận Pháp.

Tiểu Chu Thiên Trận Pháp, lấy một Thập Phương Trận Pháp làm chủ trận, cộng thêm ba Lưỡng Nghi Trận Pháp phụ trợ, tạo thành một trận pháp phòng ngự cỡ nhỏ nhất.

Diệp Hàn xem sơ đồ trận pháp, lập tức hiểu ra, đây chính là Tiểu Chu Thiên Trận Pháp mà hôm qua Độc Cô Thiên Nhai bảo hắn bố trí.

Trận pháp kiểu này thích hợp để bố trí ở những nơi tương đối nhỏ.

Lúc Diệp Hàn còn trồng Nguyên Lực Thụ ở Lôi Bộ, trong khu vườn hai mẫu của hắn cũng có một trận pháp phòng ngự, chính là loại Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận này.

Cuộn giấy từ từ mở ra, từng sơ đồ trận pháp hiện ra trước mắt Diệp Hàn.

Hắn còn thấy được cả Đại Chu Thiên Phòng Ngự Trận, trận pháp

này tương tự với đại trận hộ thành của bộ lạc Thanh Lang.

Nguyên lý bố trí lại hoàn toàn ngược lại, dùng ba Thập Phương Đại Trận làm trận phụ, sáu Ngũ Hành Trận tổ hợp thành chủ trận.

Chương 701

Vô cùng phức tạp, thiên biến vạn hóa.

Đương nhiên, uy lực của trận pháp như vậy cũng rất khủng khiếp, có thể chống lại đòn tấn công liên thủ của mấy chục Thánh nhân trung cấp.

Xem lần lượt từng cái một, cuộn giấy được lật đến cuối cùng, đập vào mắt là một trận pháp mang tính công kích, tên là Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận.

Nguyên lý của trận pháp này là dùng một Đại Cửu Cung Trận Pháp và mười Thập Phương Trận Pháp nhỏ hơn tạo thành.

Cửu Cung có chín ô, mỗi ô đặt một Thập Phương Trận nhỏ.

Trong các trận pháp cấp hai, đây là sát trận đáng sợ nhất, một khi bố trí thành công, đòn tấn công mạnh nhất có thể tru sát hàng trăm Thánh nhân trung cấp trong nháy mắt.

Đương nhiên, loại trận pháp này trong phần lớn trường hợp không thể di động, mỗi lần tấn công đều cần tiêu hao một lượng lớn Nguyên Lực Châu, người của bộ lạc Thanh Lang cũng không có đủ Nguyên Lực Châu để tiêu hao.

Tương tự, Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận cũng có thể bố trí thành trận pháp di động, nhưng điều kiện quá khắt khe, tối thiểu cần 90 trận cơ, lấy cá nhân làm đơn vị, tức là 90 người.

Muốn tập hợp đủ 90 người không phải chuyện dễ, những người này không nhất thiết đều là trận pháp sư cấp hai, nhưng mỗi người đều phải thông thạo và nắm vững trận pháp cơ bản.

Ngoài ra, 90 người đều có tư tâm riêng, chỉ một chút sơ suất, đại

trận sẽ sụp đổ, vì vậy cần thời gian dài mài giũa mới có thể thực sự ứng dụng vào chiến sự.

Nếu thực sự bố trí thành công, uy lực cũng vô cùng đáng gờm.

Ví dụ, dùng tu sĩ cấp bậc Đại Thánh sơ cấp làm trận cơ, 90 Đại Thánh sơ cấp tung ra đòn tấn công mạnh nhất, có thể diệt sát hàng trăm Đại Thánh trung cấp.

Nhưng tiêu hao nguyên lực cũng cực lớn, đòn tấn công như vậy chỉ có thể tung ra ba lần, sau ba lần sẽ rút cạn nguyên lực của 90 Đại Thánh sơ cấp.

Đây chính là sự đáng sợ của trận pháp, cũng là lý do vì sao trong các quân đoàn của Quân Thiên Thành, đại trận lại được đặc biệt coi trọng.

Thử nghĩ xem, trong tình huống hai quân đối đầu, nếu một bên bố trí được Cửu Thiên Thập Địa Đại Trận, thắng bại đã quá rõ ràng.

Diệp Hàn lại cực kỳ hứng thú với Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận này, không vì lý do nào khác.

Hắn có 240 pháp tướng, chỉ cần một ý niệm là có thể bố trí ra Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận.

Huống hồ, các pháp tướng đều kết nối với tâm thần của hắn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sẽ không xuất hiện hiện tượng trận pháp sụp đổ, cũng không cần lo lắng về vấn đề phối hợp giữa các thành viên.

Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận này cứ như được đo ni đóng giày cho hắn vậy.

“Hôm nay là lần đầu tiên học trận pháp cấp hai, ta sẽ bắt đầu giảng giải từ Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận đơn giản nhất.

Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, do một Thập Phương Trận và ba Lưỡng Nghi Trận tổ hợp bố trí thành, trận pháp này…" "Diệp Hàn!

Cậu đang làm gì vậy!" Phát hiện Diệp Hàn đang nghiên cứu Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận ở cuối cùng, Độc Cô Thiên Nhai sa sầm khuôn mặt chữ quốc.

Trận pháp chi đạo, biến hóa khôn lường, muốn học trận pháp, phải đi từ nông đến sâu.

Hành động nghiên cứu trực tiếp trận pháp phức tạp nhất như Diệp Hàn là điều đại kỵ khi học trận pháp.

"Ơ…" Diệp Hàn gãi đầu, liếc nhìn Độc Cô Tiểu Nguyệt và Dương Đào bên cạnh, cả hai đều chỉ mở cuộn giấy ra khoảng một thước, lộ ra sơ đồ trận pháp, chính là Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

Hơn nữa, cả hai đều đang nghiêm túc nghe giảng.

Nào có như hắn, mở toang cả cuộn giấy, cuộn giấy dài ngoằng rơi vãi đầy đất.

"Xin lỗi, tôi lơ đãng!" Diệp Hàn luống cuống cuộn lại cuộn giấy, mở ra một thước giống như hai người kia.

Thấy bộ dạng của hắn, Độc Cô Tiểu Nguyệt và Trư Đầu đều cười một cách thiếu đứng đắn.

"Hừ! 174.

Trận pháp chi đạo cần phải tuần tự tiến bước, không được nóng vội!" Lạnh lùng hừ một tiếng, Độc Cô Thiên Nhai tiếp tục giảng giải về Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

Lúc này tâm thần Diệp Hàn đã tập trung, nghiêm túc nghe giảng.

Nửa canh giờ sau, mọi phương diện và những điều cần chú ý của Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận đều đã được giảng giải rõ ràng.

Sau đó Độc Cô Thiên Nhai chỉ vào bàn cờ trận: "Diệp Hàn, Dương Đào, bây giờ hai người có thể thử bố trí Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, nếu có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi Nguyệt Nhi." "Vâng!

Đa tạ Đại thống lĩnh đã dạy bảo!" Ba người đứng dậy, Diệp Hàn và Dương Đào mỗi người đứng một bên bàn cờ, bên Diệp Hàn là cờ trắng, bên Dương Đào là cờ đen.

Độc Cô Tiểu Nguyệt thì đứng giữa bàn cờ, ra vẻ một cô giáo nhỏ kiêm lớp trưởng.

Một khi trở thành trận pháp sư cấp hai, tự nhiên có thể bố trí được Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

Soạt soạt ~~~ Diệp Hàn và Dương Đào cùng lúc vung tay áo, mỗi người có 16 quân cờ trận rơi vào bàn cờ.

Bố trí Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận cần một Thập Phương Trận và ba Lưỡng Nghi Trận.

Chương 702

Vì vậy, tối thiểu cần dùng 16 trận cơ, tức là mười sáu quân cờ.

Nếu muốn mở rộng quy mô trận pháp, cũng có thể dùng số lượng 32, 48, 64, thậm chí 160 quân cờ.

Tùy ý liếc nhìn 16 quân cờ màu đen trước mặt, trong đôi mắt nhỏ của Trư Đầu lóe lên tia sáng tự tin.

Hắn ngẩng đầu nhìn Diệp Hàn đối diện, bình tĩnh nói: "Diệp Hàn, hay là chúng ta cược một ván, xem ai có thể bố trí Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận trước." Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, đây không phải lần đầu hắn tiếp xúc, hắn đã lén lút bố trí không biết bao nhiêu lần, mặc dù chưa một lần thành công, nhưng sau khi nghe bài giảng của Độc Cô Thiên Nhai hôm nay, hắn đã thu hoạch được rất nhiều.

Hắn đã lĩnh ngộ được tám chín phần về trận pháp này, chẳng bao lâu nữa có lẽ sẽ bố trí được trận pháp hoàn chỉnh.

Còn Diệp Hàn, cho dù có tư chất cao đến đâu trong trận pháp chi đạo, cũng không thể vượt qua hắn được.

"Không cược!" Diệp Hàn lắc đầu từ chối, hắn không ngốc, lỡ như Dương Đào đã sớm có thể bố trí Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, một lần bố trận thành công, thì chẳng phải hắn đã ở thế bất bại rồi sao.

"Sợ rồi sao!

Diệp Hàn, thiên phú của ngươi về trận pháp hôm qua mọi người đều thấy rõ, đồ nhát gan, ngay cả một cuộc thi nho nhỏ cũng không dám nhận sao?" 175.

Dương Đào lấy hết can đảm lên tiếng khiêu khích.

“Chuyện này thì có gì mà không dám.

Trư Đầu, ta có thể đổi cách cược khác, đặc điểm lớn nhất của Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận là phòng ngự, hay là đợi chúng ta đều học được trận pháp rồi, sau đó so tài về khả năng phòng ngự của trận pháp.” Diệp Hàn nảy ra ý nghĩ, đề xuất một kiểu cá cược khác.

Độ vững chắc của trận pháp liên quan đến hai yếu tố, một là phản ứng tại chỗ của người bố trận, hai là mức độ hùng hậu nguyên khí của người bố trận.

Diệp Hàn cảm thấy, một khi hắn học được Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, cả hai phương diện này hắn đều sẽ không thua Dương Đào, như vậy mới có thể đứng ở thế bất bại.

Trư Đầu suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý: “Được!” “Thua thì sao?

Thắng thì thế nào?” Diệp Hàn hỏi.

“Bên thua phải gọi bên thắng ba tiếng ông nội.” Dương Đào nghiến răng, rõ ràng vẫn còn ghi hận chuyện ngày hôm qua.

Diệp Hàn lắc đầu: “Thực tế chút đi!” Dương Đào hít sâu một hơi, sau đó nói: “Bên thua, ngoài việc gọi đối phương ba tiếng ông nội, còn phải cộng thêm 1 triệu châu tiền.” Hắn lại thêm 1 triệu châu tiền, bất luận thế nào, chuyện hôm qua phải gọi Diệp Hàn là ông nội là một sự sỉ nhục lớn trong lòng hắn, nhất định phải tìm cách lấy lại.

“Được!” Diệp Hàn quyết định ngay tại chỗ, sau đó từng đạo thủ ấn được đánh ra, mười quân cờ trắng bay lên không, tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo, mỗi quân cờ chiếm giữ một phương vị.

Chính đông, chính nam, chính tây, chính bắc, đông nam, tây nam, tây bắc, đông bắc, cộng thêm trên dưới.

Tổng cộng mười phương vị, đây chính là ‘Thập phương’.

Mười phương, tức mười phương vị.

Sau đó, Diệp Hàn lập tức vung tay, lại có sáu quân cờ trắng bay ra, theo trận hình Lưỡng Nghi Trận, đầu đuôi nối liền, tạo thành thế chân vạc ba chân, rơi vào trung tâm của Thập Phương Trận.

Ba Lưỡng Nghi Trận có tác dụng chống đỡ, từ bên trong chống đỡ Thập Phương Trận, khiến nó càng thêm vững chắc.

Sau khi đánh vào thủ ấn, khung cơ bản của Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận đã được cấu tạo ra.

Bên kia Dương Đào cũng bố trí ra một pháp luân trận pháp y hệt Diệp Hàn.

Lúc này, trận pháp chỉ mới được cấu tạo sơ bộ, chưa kết nối lại với nhau, sau khi rót nguyên khí vào mới có thể tạo thành Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

Vút vút vút ~~~ "Ông ~~~" Diệp Hàn liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết, kèm theo lượng lớn nguyên khí truyền vào, ba Lưỡng Nghi Trận bên trong sáng lên, sau đó có nguyên khí dâng trào, ba Lưỡng Nghi Trận hoàn mỹ kết nối lại với nhau.

Tiếp theo, Diệp Hàn tiếp tục truyền nguyên khí vào, Thập Phương Trận bên ngoài cũng sáng lên, hơn nữa, Thập Phương Trận và Lưỡng Nghi Trận bắt đầu từ từ tổ hợp lại.

"Thành công rồi!" Diệp Hàn vung tay áo, càng nhiều nguyên khí rót vào đại trận.

Những quân cờ đang lơ lửng trên không trung từng cái một biến mất, ở phía dưới bàn cờ, xuất hiện một vòng nguyên lực hình tròn, vòng nguyên lực từ từ bay lên, dần dần hiện ra một vầng nguyên khí hình bán cầu, sắp sửa khép lại.

Đợi toàn bộ vầng nguyên khí biến thành hình bán cầu, khi khoảng

trống phía trên cũng khép lại, thì Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận đã bố trí thành công.

Lúc này, vầng nguyên khí của Diệp Hàn đã hình thành được phần lớn, chỉ còn lại một phần ba vầng nguyên khí phía trên chưa mở rộng ra.

Soạt soạt ~~~ Cùng với việc truyền nguyên lực vào, vầng nguyên khí đột nhiên rung lên, rồi đột ngột tan rã, biến thành những quân cờ rơi vãi đầy đất.

Từng quân cờ to như cối xay rơi xuống đất, văng tung tóe khắp nơi.

"Thất bại rồi!" Diệp Hàn khẽ lắc đầu, khi thực sự bố trí trận pháp mới phát hiện, việc bố trí trận pháp cấp hai khó hơn nhiều so với một trận pháp đơn lẻ.

Ngay khoảnh khắc trận pháp sụp đổ, hắn cũng lập tức ngộ ra sai lầm trong việc bố trí trận pháp của mình.

Giữa ba Lưỡng Nghi Trận không có sai sót, sai lầm nằm ở lúc kết nối với Thập Phương Trận, lúc truyền nguyên khí vào trong và ngoài quá cân bằng, ngược lại khiến trận pháp bên trong không chịu nổi áp lực nguyên lực của Thập Phương Đại Trận bên ngoài, từ đó sụp đổ từ bên trong.

Bất kể thuộc tính nguyên khí nào, khi kết hợp đều cần nguyên lực cân bằng mới có thể khiến trận pháp hoàn mỹ kết nối.

Nhưng Thập Phương Trận và Lưỡng Nghi Trận, một ở ngoài, một ở trong, nếu nguyên khí cân bằng, ngược lại sẽ khiến nguyên lực bên trong không chịu nổi.

Chương 703

Nhắm vào tình huống này, nên để nguyên lực bên trong nhỏ hơn nguyên lực bên ngoài, như vậy mới đạt được sự cân bằng thực sự, từ đó khiến toàn bộ đại trận càng thêm vững chắc.

Thấy trận pháp của Diệp Hàn sụp đổ, hai cha con Độc Cô Thiên Nhai không hề chế nhạo, ngược lại còn tỏ vẻ tán thưởng.

Lúc trước khi Độc Cô Tiểu Nguyệt lần đầu bố trận, đã phải mất mấy ngày mới miễn cưỡng bố trí được đến mức này.

Diệp Hàn lần đầu bố trận đã làm được đến bước này, đã mạnh hơn đại đa số người rất nhiều.

Trư Đầu thì cười một cách thiếu đứng đắn, "Diệp Hàn!

Xem ra thiên phú trận pháp của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi, xem ta đây!" "Ông ~~" Dương Đào vung tay, nguyên lực hùng hậu rót vào trận pháp, dưới đáy bàn cờ, một vầng nguyên lực hình tròn từ từ bay lên.

Nhưng mà, khi vầng nguyên lực bay lên gần bằng của Diệp Hàn, tiếng soạt soạt vang lên, quân cờ của hắn cũng rơi vãi đầy đất.

"…" Nụ cười của Dương Đào cứng đờ, vừa mới chế giễu Diệp Hàn, có vẻ như lúc bố trận, mình cũng chẳng mạnh hơn đối phương là bao, thật quá xấu hổ.

Thực tế, ở điểm này hắn đã thua.

Diệp Hàn là lần đầu tiên tiếp xúc với Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, còn hắn đã lén lút luyện tập không biết bao nhiêu lần rồi.

Nhưng điểm này những người khác không biết.

Ngay cả Độc Cô Tiểu Nguyệt, vì gia giáo nghiêm khắc, trước khi thông thạo nắm vững trận pháp cơ bản, cũng chưa từng tiếp xúc với trận pháp cấp hai.

Vì vậy trong mắt Độc Cô Thiên Nhai, biểu hiện của hai người đều vô cùng xuất sắc.

Độc Cô Thiên Nhai khen ngợi: "Cũng không tệ, có một chút sai lầm nhỏ, nếu có thể sửa chữa, sẽ bố trí được Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận." Rõ ràng, Diệp Hàn và Dương Đào đều mắc cùng một sai lầm, còn sai lầm ở đâu, Độc Cô Thiên Nhai không chỉ ra.

Dạy trận pháp là như vậy, không thể nói hết tất cả, có những chỗ cần tự mình lĩnh ngộ.

Còn lĩnh ngộ cần bao lâu, thì phải xem ngộ tính của mỗi người.

Diệp Hàn không để ý đến Dương Đào, sau khi tổng kết lại sai lầm của mình, hắn bắt đầu bố trí lại trận pháp.

"Ông ~~~" Không lâu sau, lại một vầng nguyên lực xuất hiện, vầng nguyên lực từ từ khép lại, cuối cùng hình thành một cái lồng trong suốt hình bán cầu.

Bởi vì vầng nguyên lực bay lên từ mặt đất, nên cuối cùng sẽ khép lại trên không trung.

Lần này, khi vầng nguyên lực sinh thành được hai phần ba, không xuất hiện tình huống lần trước, nhưng một sự cố bất ngờ khác lại xuất hiện, ở đỉnh cao nhất của vầng nguyên lực, có một khoảng trống hình tròn, to bằng cái chậu rửa mặt, mãi không thể khép lại hoàn toàn.

"Hợp!" Diệp Hàn thấy vậy nhíu mày, hét lớn một tiếng, tăng cường lượng nguyên lực truyền vào.

Soạt soạt ~~~ vầng nguyên khí đột nhiên lại vỡ tan, trận pháp sụp đổ, quân cờ trắng lại rơi vãi đầy đất.

“Ha ha ha ~~~ Tốt tốt tốt!

Không hổ là kỳ tài trận pháp!” Độc Cô Thiên Nhai đứng dậy, khen ngợi không ngớt.

Mặc dù hai lần bố trí trận pháp đều thất bại, nhưng có thể thấy, Diệp Hàn đã tìm ra được sai lầm, việc bố trí thành công trận pháp chỉ là chuyện sớm muộn.

Bên kia.

Soạt soạt ~~~ Trận pháp của Trư Đầu cũng sụp đổ, lần này còn thua Diệp Hàn, trận pháp sụp đổ khi vầng nguyên lực hình thành còn lại một phần ba, không có chút tiến bộ nào.

“Ủa!

Lạ thật, rốt cuộc sai ở đâu, nguyên lực cân bằng rồi mà, tại sao lại sụp đổ.” Trư Đầu lẩm bẩm.

“Đúng là đồ đầu heo!” Nhìn Dương Đào, Độc Cô Thiên Nhai thầm nghĩ.

Thành thật mà nói, thiên phú của Dương Đào về trận pháp đã vượt qua đại đa số người, nhưng so với Diệp Hàn, lại có vẻ hơi vụng về.

Hai lần trận pháp sụp đổ đều ở cùng một chỗ, chứng tỏ hắn vẫn chưa lĩnh ngộ thấu đáo sai lầm nhỏ đó.

“Áp lực bên trong lớn hơn một chút, thử lại.” Diệp Hàn lại thử bố trận.

“Vừa rồi không sai, có lẽ ta lơ đãng, lần này nhất định thành công!” Dương Đào lầm bầm một câu, cũng đồng thời thử bố trí lại trận pháp.

“Ông ông…” Trên bàn cờ của mỗi người, hai vầng nguyên lực đồng thời bay lên đến vị trí hai phần ba, vầng trận pháp của Dương

Đào dừng lại, còn vầng trận pháp của Diệp Hàn tiếp tục bay lên.

Soạt soạt ~~~ Một trong hai vầng nguyên khí vỡ tung, quân cờ màu đen văng tung tóe khắp nơi. 'Ủa!

Chuyện gì vậy?

Sao lại sụp đổ nữa?' Trư Đầu đau đầu, nhìn vầng linh khí của Diệp Hàn, không khỏi chép miệng.

Lúc này vầng nguyên khí của Diệp Hàn sắp khép lại, chỉ còn lại một khoảng trống to bằng cái chậu rửa mặt.

Chương 704

"Ông ~~~" Cuối cùng, khoảng trống biến mất, Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận đã được bố trí một cách hoàn hảo.

Một vầng nguyên lực rộng mười trượng đứng sừng sững giữa bàn cờ, tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo.

Qua lớp màn sáng trong suốt hai tầng, Trư Đầu có thể thấy Diệp Hàn đang nháy mắt với mình ở phía đối diện.

"Mẹ nó!!" Trư Đầu vô cùng không phục, mọi người đều là người, tại sao người ta ba lần đã bố trí được trận pháp, còn mình thì không được?

Tiếp theo, Diệp Hàn điều khiển trận pháp phòng ngự, không ngừng thay đổi, vầng nguyên lực tỏa sáng lấp lánh, nhưng vẫn không hề vỡ tan.

Trận pháp phòng ngự là tĩnh, nhưng cũng có biến hóa, trận pháp sư có thể thông qua Lưỡng Nghi Trận bên trong để gia cố.

Nếu kẻ địch tấn công từ phía nam, thông qua biến hóa có thể khiến vầng trận pháp phía nam trở nên vững chắc hơn.

Tấn công từ phía bắc thì gia cố phía bắc.

Nếu không phải là người điều khiển trận pháp, tu sĩ bình thường sẽ không nhìn ra được.

Sau khi quen thuộc với tất cả các biến hóa vài lần, Diệp Hàn lại phá hủy trận pháp, bố trí lại vài lần, mỗi lần đều có thu hoạch mới, tốc độ bố trí trận pháp cũng ngày càng nhanh hơn, các loại biến hóa của trận pháp cũng đã nắm rõ trong lòng.

Hai canh giờ trôi qua, Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận đã được

hắn hoàn toàn nắm vững.

Thấy Diệp Hàn tiến bộ, Độc Cô Thiên Nhai vô cùng hài lòng, thiên phú của hắn về trận pháp đơn giản đã vượt qua bất kỳ ai mà ông từng thấy.

Độc Cô Tiểu Nguyệt, người luôn có thành kiến với Diệp Hàn, hôm nay cũng hoàn toàn thay đổi cách nhìn về hắn.

Tốc độ tiến bộ biến thái của Diệp Hàn khiến ánh mắt cô thay đổi liên tục, từ kinh ngạc ban đầu, đến chấn kinh, cuối cùng biến thành bội phục, thậm chí có ý sùng bái.

Soạt soạt ~~~ Bên kia, sắc mặt Trư Đầu càng ngày càng khó coi, Tiểu Chu Thiên Trận Pháp đã bố trí hơn mười lần, lần nào cũng sụp đổ ở cùng một vị trí.

Soạt soạt ~~~ Soạt soạt ~~~ Soạt soạt ~~~ Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, một mình Trư Đầu vẫn đang ở trên bàn cờ, hết lần này đến lần khác, không biết mệt mỏi bố trí trận pháp.

Nguyên lực đã tiêu hao quá nửa, cái đầu heo sưng tấy hơi tái đi.

Bên kia, Độc Cô Thiên Nhai và Diệp Hàn ngồi đối diện nhau, lúc này Diệp Hàn đang thỉnh giáo Độc Cô Thiên Nhai về trận pháp thứ hai.

Lần này Độc Cô Thiên Nhai không từ chối, trực tiếp giảng giải riêng cho hắn về trận pháp thứ hai.

Trận pháp thứ hai tên là Tiểu Tụ Nguyên Trận, vẫn là một trận pháp nhỏ cấp hai, tác dụng là hấp thu nguyên lực xung quanh, cung cấp cho tu sĩ tu luyện, vừa không thể phòng ngự cũng không thể công kích.

Tu luyện bên trong Tụ Nguyên Trận có thể tăng tốc độ hấp thu nguyên khí, loại trận pháp này cũng không thể xem thường.

Trận Tụ Nguyên cấp hai thích hợp cho tu sĩ Đại Thánh trung cấp, Tụ Nguyên Trận cỡ nhỏ có thể tăng gấp đôi tốc độ tu luyện, Tụ Nguyên Trận cỡ trung có thể tăng gấp năm lần tốc độ tu luyện, Tụ Nguyên Trận cỡ lớn có thể tăng gấp mười lần tốc độ tu luyện.

Việc bố trí Tiểu Tụ Nguyên Trận hoàn toàn trái ngược với Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, dùng Ngũ Hành Trận cơ bản làm chủ trận, trận pháp phụ trợ là bốn Tam Tài Trận.

Bốn Tam Tài Trận phụ trợ được bố trí ở bốn hướng đông nam tây bắc của chủ trận, tác dụng của chúng là rút lấy nguyên lực từ bốn phương.

Tiểu Tụ Nguyên Trận khó hơn Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận rất nhiều, vì nó liên quan đến Ngũ Hành, đối với bất kỳ ai, trận pháp liên quan đến Ngũ Hành đều là điểm khó, vì thuộc tính Ngũ Hành tương đối phức tạp.

So với nó, trận pháp phòng ngự trước đó liên quan đến ít thuộc tính hơn, và thuộc tính đó cũng chỉ là âm dương hai thuộc tính.

Nhưng Ngũ Hành có thể làm khó người khác, lại không thể làm khó được Diệp Hàn, người đã thông hiểu tam thiên đại đạo.

Theo hắn thấy, Tiểu Tụ Nguyên Trận cũng không khác gì Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

Soạt soạt ~~ Trận pháp của Trư Đầu sụp đổ lần thứ n+1.

Lúc này, hắn cũng sắp đối mặt với sự sụp đổ, đầu heo đầy mồ hôi, vì mồ hôi thấm vào, vết thương đau rát.

Độc Cô Tiểu Nguyệt thực sự không nhìn nổi nữa, nhắc nhở: "Đồ ngốc, cứ thế này, ngươi cả đời cũng không bố trí được Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận đâu." "A ~~~ Tiểu Nguyệt, vậy phải làm sao đây?" Trư Đầu mặt mày khổ sở.

“Đơn giản thôi, nguyên lực cân bằng, nguyên lực bên ngoài và bên trong của ngươi tuy cân bằng, nhưng nhìn có vẻ cân bằng, thực ra không phải, áp lực bên trong và bên ngoài không tương đương, nên để áp lực bên ngoài lớn, áp lực bên trong nhỏ, mới có thể thực sự cân bằng.” “Diệp Hàn chỉ sai một lần đã hiểu ra điểm mấu chốt, hừ!” Ôi trời ơi!

Một lời nói đánh thức kẻ mê, Dương Đào bừng tỉnh đại ngộ, miệng há thành hình chữ O.

Nghe lời của Độc Cô Tiểu Nguyệt, hắn xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

“Ha ha!

Ta hiểu rồi, đa tạ Tiểu Nguyệt chỉ điểm!” Dương Đào phản ứng lại, lại lạch cạch bố trí trận pháp, sau vài lần sụp đổ nữa, cuối cùng cũng bố trí thành công Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

Thiên phú của hắn không tệ, người cũng cực kỳ thông minh, chỉ là khi gặp phải Diệp Hàn, kẻ có tâm trí như yêu, thiên phú như quỷ, hắn mới bị lép vế.

Mặt trời đã ngả về tây, một ngày sắp trôi qua.

“Buổi học hôm nay đến đây thôi, về Tiểu Tụ Nguyên Trận mà ta vừa giảng, nhất định phải chú ý sự dung hợp và bài xích giữa các thuộc tính, đó là điểm mấu chốt nhất.

Ngày mai không cần đến nữa, về nhà hãy nghiền ngẫm kỹ Tiểu Tụ Nguyên Trận.

Chương 705

Tháng sau ở diễn võ trường có buổi học công khai, nhiệm vụ của ngươi là học được Tiểu Tụ Nguyên Trận." Độc Cô Thiên Nhai vừa nói vừa đứng dậy, Diệp Hàn cũng đứng theo, chắp tay nói: "Đa tạ Đại thống lĩnh." "Ừm!" Độc Cô Thiên Nhai gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Dương Đào trong bàn cờ: "Trư Đầu, qua đây." "Đại thống lĩnh!" Dương Đào lon ton chạy lại.

"Trong một ngày đã học được Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, rất không tệ.

Tháng sau ở diễn võ trường có buổi học công khai, lúc đó ta sẽ kiểm tra, nhiệm vụ của ngươi là hoàn toàn nắm vững mọi biến hóa của Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, nếu không làm được, ta sẽ lại đánh ngươi thành đầu heo!" "Vâng!

Vãn bối hiểu!" Dương Đào tự tin trả lời.

Nhiệm vụ Độc Cô Thiên Nhai giao cho Diệp Hàn và Dương Đào hoàn toàn khác nhau.

Bề ngoài, cả hai đều đã học được Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, nhưng thực tế không phải vậy.

Dương Đào chỉ mới học được cách bố trí.

Còn Diệp Hàn đã hoàn toàn nắm vững, với sự hiểu biết của hắn về Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, hắn có thể trực tiếp áp dụng vào chiến sự.

Dương Đào muốn làm được điều đó, cần phải luyện tập trong thời gian dài.

Mặc dù trước đó đã lãng phí rất nhiều thời gian lén lút luyện tập

Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, nhưng việc có thể bố trí thành công trận pháp hôm nay khiến Dương Đào tự tin tăng vọt.

Hắn liếc nhìn Diệp Hàn, nói một cách đanh thép: "Diệp Hàn, tháng sau ở diễn võ trường có buổi học công khai, lúc đó chúng ta sẽ thi đấu Tiểu Chu Thiên Trận Pháp, ta sẽ đường đường chính chính đánh bại ngươi!" Diệp Hàn thu lại cuộn giấy trận pháp, nhướng mày cười, lộ ra hai hàm răng trắng đều tăm tắp: "Không vấn đề!

Chuẩn bị sẵn 1 triệu châu tiền là được." "Hừ!

Lời này phải là ta nói mới đúng, ngươi thua chắc rồi!" Dương Đào âm thầm nghiến răng.

"Ha ha!

Tạm biệt!" Diệp Hàn xoay người, bước ra khỏi hậu hoa viên, trở về viện của mình.

Trở về nhà, Diệp Hàn thức đêm, chế tạo một bộ bàn cờ đặc biệt.

Mặt đất rất cứng.

Do không gian hạn chế, bàn cờ chỉ bằng một phần mười bàn cờ ở diễn võ trường.

Mặc dù vậy, toàn bộ bàn cờ cũng đã chiếm hết cả sân viện.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Hàn bắt đầu học bố trí Tiểu Tụ Nguyên Trận, chỉ mất chưa đến một canh giờ đã hoàn toàn nắm vững trận pháp này.

Sau khi học được trận pháp này, Diệp Hàn không dừng lại bước chân học tập, bắt đầu nghiên cứu trận pháp thứ ba.

Trận pháp thứ ba tên là Tiểu Mê Hồn Trận, cũng là một trận pháp nhỏ cấp hai, thuộc một loại trận pháp khác, huyễn trận.

Nói chung, trận pháp được chia thành năm loại lớn: loại phòng

ngự, loại công kích, loại tụ nguyên, loại huyễn trận, và một loại tạp loại trận pháp, không thuộc bất kỳ loại nào trong bốn loại trên, được gọi chung là tạp loại trận pháp.

Trong cuộn giấy trận pháp cấp hai của Độc Cô Thiên Nhai, tổng cộng có khoảng hơn bốn mươi trận pháp được ghi lại.

Phòng ngự và công kích là nhiều nhất, cộng lại có hơn ba mươi cái.

Loại tụ nguyên chỉ có ba cái, lần lượt là: Tiểu Tụ Nguyên Trận, Tụ Nguyên Trận và Đại Tụ Nguyên Trận.

Tạp loại trận pháp có tổng cộng chín cái.

Tốc độ học trận pháp của Diệp Hàn vô cùng nhanh, chỉ mất ba ngày đã học được tất cả các trận pháp cỡ nhỏ, tổng cộng có hơn mười mấy trận pháp.

Nếu đổi lại là tu sĩ bình thường, mỗi một trận pháp đều cần mấy tháng mới có thể thông thạo nắm vững.

Đợi đến khi tất cả các trận pháp cỡ nhỏ đều được nắm vững, ít nhất cũng phải mất ba đến năm năm.

Tốc độ như vậy, đương nhiên là nhờ vào nền tảng hiểu biết về thuộc tính của tam thiên đại đạo, nếu không thì không thể nào học nhanh như vậy được.

Trong một tháng, Diệp Hàn không ra khỏi cửa, mỗi ngày đều nghiên cứu trận pháp, tiến độ học tập trận pháp của hắn vô cùng khủng bố.

Sáng sớm, Diệp Hàn đã sớm đến diễn võ trường, hôm nay cũng là ngày Độc Cô Thiên Nhai dạy học công khai.

“Nhìn kìa, Diệp Hàn đến rồi, nghe nói hắn bắt đầu học trận pháp

cấp hai rồi, không biết học thế nào rồi?" "Thế nào được chứ, trận pháp cấp hai đâu có dễ học như vậy, phải biết rằng, mỗi một trận pháp cấp hai, không có mấy tháng công phu mài giũa thì không thể thông thạo nắm vững được." "Cũng đúng, giá mà mình cũng học được trận pháp cấp hai thì tốt rồi, chỉ có trận pháp sư cấp hai mới được coi là trận pháp sư thực thụ." "Diệp Hàn chắc chắn không bằng Đào ca, ta nghe nói, Đào ca đã học được Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, hiện tại đang học Tiểu Tụ Nguyên Trận." "Oa ~~ Lợi hại vậy, Dương công tử ngầu quá, mới một tháng mà đã học được một loại trận pháp, đúng là kỳ tài trời sinh!" "Chứ còn gì nữa, so với Dương công tử, Diệp Hàn chẳng là cái thá gì, chỉ là tiếp xúc với trận pháp lâu hơn, tốc độ nhanh hơn người bình thường chúng ta một chút thôi." "Suỵt!

Nhỏ tiếng thôi, hắn đến rồi!" Sự xuất hiện của Diệp Hàn thu hút ánh mắt của tất cả những người trẻ tuổi có mặt.

Nhìn một vòng trong đám đông, Diệp Hàn tìm thấy Đinh Thần ở một góc, đi tới ngồi xuống bên cạnh.

Lúc này, người dạy học là Độc Cô Thiên Nhai chưa đến, số người có mặt cũng chưa đến một nửa.

Độc Cô Tiểu Nguyệt và Dương Đào đều chưa đến.

"Diệp đại ca, thế nào rồi?

Trận pháp cấp hai có dễ học không?" Diệp Hàn vừa ngồi xuống, Đinh Thần đã nhỏ giọng hỏi.

Chương 706

"Cũng được, khá đơn giản!" "Ồ!" Đinh Thần khẽ gật đầu, vẻ mặt có chút sa sút.

Diệp Hàn gật đầu, rồi nói: "Phải rồi, thủ ấn phức thức của cậu học thế nào rồi, có hoàn thành nhiệm vụ không?" Hắn nhớ, tháng trước nhiệm vụ Độc Cô Thiên Nhai giao cho Đinh Thần là thông thạo nắm vững tám loại thủ ấn đơn, và học được một loại thủ ấn phức thức.

Nghe vậy, sắc mặt Đinh Thần có chút khổ sở: "Tám loại thủ ấn đơn ta đã thông thạo hết rồi, nhưng thủ ấn phức thức khó học quá, luyện gần một tháng, lúc nào cũng cảm thấy thiếu thiếu gì đó, mãi không thể thực sự thi triển ra được." "Ồ?

Diễn lại thủ ấn của cậu cho ta xem!" Diệp Hàn khẽ động thần sắc.

"Vâng!" Đinh Thần gật đầu, "Diệp đại ca xem cho kỹ nhé.

Thiên Phong Quyết." Xẹt xẹt ~~~ Đinh Thần vung tay từ xa đánh ra mấy đạo thủ ấn, sáu đạo ấn ký nguyên khí lóe lên trong không trung.

Diệp Hàn liếc nhìn một cái đã hiểu ra vấn đề, cười nói: "Thiên Phong Quyết, là thủ ấn kết hợp giữa Thiên Tự Quyết và Phong Tự Quyết.

Thiên Tự Quyết là thuần dương quyết, Phong Tự Quyết là thiếu dương quyết, một thức tổng cộng sáu thủ ấn, năm dương một âm, đạo âm quyết cuối cùng của cậu hơi yếu, không chịu nổi năm dương phía trên, thử tăng thêm một chút lượng nguyên khí xuất ra xem." "Có lý, ta thử xem!" Mắt Đinh Thần sáng lên, hắn lại đánh ra thủ ấn Thiên Phong Quyết, sáu đạo ấn ký sâu sắc khắc vào viên gạch lót sàn, viên

gạch tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo, sáu đạo ấn ký ngưng tụ mà không tan.

"Thành công rồi!

Ta học được Thiên Phong Quyết rồi, cảm ơn, Diệp đại ca, huynh lợi hại quá!" Thiếu niên lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, vừa cảm kích lại vừa bội phục Diệp Hàn.

"Không tệ!

Nhiệm vụ tháng sau không thành vấn đề rồi," Diệp Hàn cũng khẽ cười.

Thiên phú của Đinh Thần không tệ, hắn đã hiểu được tám chín phần về Thiên Phong Quyết, chỉ có một điểm nhỏ chưa ngộ ra, được chỉ điểm một chút, tự nhiên sẽ học được.

Nếu không được chỉ điểm, đợi đến lúc Độc Cô Thiên Nhai kiểm tra cũng sẽ chỉ điểm, chỉ là sẽ không bị phạt cấm túc một tháng.

"Phải rồi, Diệp đại ca, Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận của huynh học thế nào rồi?

Ta nghe nói hôm nay huynh sẽ thi đấu trận pháp với Dương Đào?" "Sao cậu biết?" Diệp Hàn và Dương Đào cá cược là chuyện riêng tư, lúc đó không công khai, với tính cách của cha con Độc Cô Tiểu Nguyệt, chuyện này tự nhiên sẽ không nói với người khác.

Vậy Đinh Thần làm sao biết được?

"Là Dương Đào nói, hắn muốn vào ngày dạy học công khai, đường đường chính chính đánh bại huynh!" Đinh Thần nói.

"Ha ha!" Diệp Hàn khẽ cười lắc đầu, tháng trước Dương Đào bị đánh thành đầu heo, xem ra vẫn chưa nhớ bài học.

"Diệp đại ca, rốt cuộc Tiểu Chu Thiên Trận Pháp của huynh học

thế nào rồi?" Đinh Thần lại hỏi một lần nữa.

"Cũng được, tàm tạm!" "Cũng được?

Vậy sao được, lỡ như thua Dương…" "Mau nhìn kìa, Đào ca đến rồi!" Trong đám đông, không biết ai đó hét lên một tiếng, cắt ngang lời của Đinh Thần.

Diệp Hàn nhướng mày nhìn, trên lối đi xa xa, Dương Đào khí vũ hiên ngang sải bước, tiến vào diễn võ trường.

Cái đầu heo đã biến mất, giữa hai hàng lông mày đã khôi phục lại vẻ ngạo khí thường ngày.

Hắn đi đến cách Diệp Hàn không xa, lớn tiếng nói: "Diệp Hàn, đừng quên cuộc thi của chúng ta hôm nay, ta sẽ đường đường chính chính đánh bại ngươi!" Giọng của hắn rất lớn, như thể sợ người khác không biết.

"Oa ~~ Hôm nay có chuyện hay để xem rồi, hóa ra Dương công tử và Diệp Hàn thật sự sẽ thi đấu Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận." "Tốt quá, chúng ta có phúc rồi, cuối cùng cũng có thể xem trận pháp sư cấp hai đối chiến." "Này ông bạn!

Ai sẽ thắng đây?" "Ta thấy Đào ca sẽ thắng!

Diệp Hàn tuy biết trận pháp, nhưng nói về trận pháp, Đào ca nhà chúng ta mới là thiên tài trận pháp, trong trường hợp cùng học một loại trận pháp, chắc chắn sẽ thắng." "Đúng!

Có lý, người chiến thắng cuối cùng nhất định là Đào ca." "…" Trong tiếng bàn tán của mọi người, số người ở đây ngày càng đông, sắp đủ rồi, cha con Độc Cô Thiên Nhai cũng đã đến.

"Yên lặng, bắt đầu buổi học!" Độc Cô Thiên Nhai ngồi xuống với vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lướt qua mọi người, sau đó nói: "Sau một tháng, chắc hẳn mọi người đều có chút tiến bộ, đồng thời cũng sẽ có

nhiều vấn đề, ai có vấn đề, đứng lên đặt câu hỏi đi!" Sau một tháng, mọi người khi học trận pháp khó tránh khỏi gặp phải những vấn đề nan giải không thể giải quyết, giống như Đinh Thần, chỉ thiếu một chút là có thể đánh ra Thiên Phong Quyết, lúc này là thời gian để mọi người đặt câu hỏi, để quan tâm đến từng người học trận pháp.

Dù sao mỗi người học ở giai đoạn khác nhau, không thể vì thế mà làm chậm tiến độ khóa học.

Tháng trước Diệp Hàn đến tương đối muộn, bỏ lỡ phần đặt câu hỏi, nên không biết chuyện này.

"Đại thống lĩnh, ty chức khi bố trí Ngũ Hành Trận, thuộc tính Kim luôn không hòa hợp, không thể dung hợp với bốn thuộc tính còn lại, phải làm sao?" "Đại thống lĩnh!

Văn bối thi triển Lôi Trạch Quyết là sự kết hợp của Thiếu Âm và Thiếu Dương Quyết, ta…" "Đại thống lĩnh!

Văn bối khi bố trí Tam Tài Trận, luôn…" Nhiều người nêu ra vấn đề của mình, Độc Cô Thiên Nhai lần lượt giải đáp, nửa canh giờ sau, khi các vấn đề đã được trả lời hết, phần đặt câu hỏi mới kết thúc.

"Được rồi!

Bây giờ bắt đầu khóa học chính thức, hôm nay ta sẽ giảng về Lục Hợp Trận.

Diệp Hàn, tiết học này do ngươi giảng giải!" Độc Cô Thiên Nhai nói đến cuối, ánh mắt dừng lại trên người Diệp Hàn.

"Vâng!" Diệp Hàn khẽ sững sờ, rồi đứng dậy.

Mọi người trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, khóa học chính thức thường do Độc Cô Thiên Nhai đích thân dạy, rất ít khi để người khác dạy thay, trong trường hợp dạy thay, cũng sẽ chọn Độc Cô Tiểu Nguyệt.

Chương 707

"Sao lại thế, tại sao lại để Diệp Hàn dạy, hắn có được không?" "Chà!

Có làm chậm việc học của chúng ta không?

Lỡ như giảng sai…" "Đại thống lĩnh đang ở đây mà?

Ta thấy nên để Đại tiểu thư dạy, Diệp Hàn ngay cả trận pháp sư cấp hai cũng không phải, dựa vào đâu mà để hắn dạy." Trong phút chốc, một đám người trẻ tuổi thì thầm bàn tán, rõ ràng mọi người đều mang theo cảm xúc đối với việc để Diệp Hàn dạy học.

Dương Đào sắc mặt có chút không tốt, cảm thấy Đại thống lĩnh dường như quá coi trọng Diệp Hàn.

"Đại thống lĩnh, ty chức cho rằng, Diệp Hàn không có tư cách giảng bài cho chúng tôi." Có người trực tiếp đưa ra nghi vấn.

"Được rồi!

Yên lặng, Diệp Hàn, bắt đầu đi!" "Vâng!" Diệp Hàn gật đầu, sắp xếp lại suy nghĩ, từ từ mở miệng: "Lục Hợp Trận, là một trận pháp tương đối khó hiểu trong các trận pháp cơ bản, vì nó liên quan đến không gian trận pháp.

Trong tất cả các trận pháp cơ bản, có hai trận pháp liên quan đến không gian, ngoài Lục Hợp Trận còn có Thập Phương Trận, do đó, sau này khi bố trí trận pháp, chỉ cần trận pháp có liên quan đến thuộc tính không gian, không lấy Lục Hợp Trận làm chủ trận, thì sẽ lấy Thập Phương Trận làm chủ trận." "Làm thế nào để bố trí tốt Lục Hợp Trận?

Như đã nói ở trên, Lục Hợp Trận là một không gian trận pháp.

Lục hợp là sáu phương, đông tây nam bắc và trên dưới." "Vì vậy, khi bố trí Lục Hợp Trận, chúng ta nên có một khái niệm lập thể, phát huy trí tưởng tượng, phác họa trước đường nét của lục hợp trong đầu, như vậy Lục Hợp Trận sẽ trở nên đơn giản và rõ ràng…" "Tóm lại một câu, cốt lõi của lục hợp là không gian, mọi người nhất định phải chú ý đến sự biến hóa của thuộc tính không gian.

Bài giảng của tôi kết thúc." Diệp Hàn đi về chỗ ngồi, một lúc lâu sau, cả khán phòng vang lên một tràng pháo tay nhiệt liệt.

"Hóa ra Lục Hợp Trận có thể bố trí như vậy, hôm nay mở mang tầm mắt rồi!" "Diệp Hàn giảng hay quá, dễ hiểu, nghe xong bài giảng của hắn, có thể trực tiếp bố trí được Lục Hợp Trận." "Không tệ!

Không gian, đúng là không gian, diệu!

Thật quá diệu!" 176.

Một đám người học trận pháp đồng loạt lên tiếng tán dương!

"Giảng hay!" Độc Cô Tiểu Nguyệt thầm gật đầu lia lịa, Lục Hợp Trận mà Diệp Hàn giảng, còn hay hơn cô rất nhiều.

Thầm so sánh, cô phát hiện, cách giảng bài của hắn hoàn toàn khác với cha mình, rất mới mẻ, nhưng lại dễ nghe hiểu, ngay cả người chưa từng tiếp xúc với trận pháp cũng có thể hiểu rõ về Lục Hợp Trận.

"Không tệ!" Độc Cô Thiên Nhai lộ ra nụ cười hiếm thấy, trong lúc Diệp Hàn giảng bài, ông không hề lên tiếng ngắt lời, chứng tỏ Diệp Hàn giảng không có chút sai sót nào, và có kiến giải độc đáo về thuộc tính không gian.

Sau khi giảng bài xong, liền đến phần kiểm tra tiến độ học tập, người đầu tiên bị kiểm tra là Đinh Thần, Độc Cô Thiên Nhai dường như đặc biệt coi trọng thiếu niên này.

Do vừa được Diệp Hàn giúp đỡ, Đinh Thần dễ dàng vượt qua cửa ải, tránh được một tháng cấm túc.

Thời gian từ từ trôi đi, từng học viên bị kiểm tra, có người hoàn thành nhiệm vụ, có người không hoàn thành.

Những người không hoàn thành nhiệm vụ đều bị trừng phạt nghiêm khắc.

Những người học trận pháp cơ bản đều đã kiểm tra xong, ánh mắt Độc Cô Thiên Nhai lướt qua Diệp Hàn, Độc Cô Tiểu Nguyệt, cuối cùng dừng lại trên người Dương Đào: "Nhiệm vụ của tháng này là thông thạo nắm vững Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, diễn lại xem!" "Vâng!

Đại thống lĩnh!" Dương Đào tự tin cười, đứng ở một đầu bàn cờ.

Soạt soạt soạt ~~ Chỉ thấy hắn vung tay áo, mười sáu quân cờ bay lên, dưới sự điều khiển của hắn, mười sáu quân cờ có quy luật định vị ở các vị trí khác nhau trên không.

Vút vút vút ~~~ tiếp đó từng đạo thủ ấn được đánh ra, mười sáu quân cờ lần lượt được thắp sáng, sau đó lại lần lượt biến mất trên không trung.

Trên đường chân trời của bàn cờ, một vầng nguyên lực hình tròn từ từ bay lên, cuối cùng khép lại trên không, hình thành một vầng sáng trong suốt hình bán cầu.

"Oa ~~ Dương công tử lợi hại quá, nhìn kìa, tốc độ bắt quyết nhanh quá!" "Đúng vậy!

Không chỉ tốc độ bắt quyết nhanh, thủ pháp còn hành vân lưu thủy, chúng ta không thể nào sánh kịp!" "Thành công rồi, nhìn kìa!

Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận thành công rồi, thật lợi hại." "Đào ca ngầu thật!

Mới một tháng mà đã học được một loại trận pháp cấp hai!" Một đám người trẻ tuổi kích động đứng dậy, với vẻ mặt ngưỡng mộ, mắt không chớp nhìn Dương Đào đang bố trận.

"Ông ~~~" Trận pháp thành hình, Dương Đào thu lại thủ ấn, liếc nhìn những người đang ngưỡng mộ, không khỏi sinh lòng ngạo nghễ, nhưng tay không dừng lại, điều khiển trận pháp phòng ngự, làm ra nhiều tư thế phòng ngự khác nhau.

"Tên này, xem ra đã tốn không ít tâm tư!" Diệp Hàn mỉm cười nhìn, trong một tháng, Dương Đào về cơ bản đã nắm vững Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

Soạt soạt soạt ~~~ Sau khi diễn lại các loại biến hóa một lần, Dương Đào vung tay, thu lại trận pháp, mười sáu quân cờ vững vàng rơi xuống đất.

"Tốt!

Đã nắm vững rồi, tiếp theo có thể học Tụ Nguyên Trận!" Nghe Độc Cô Thiên Nhai nhận xét, Dương Đào vui mừng ra mặt.

Ánh mắt hắn chuyển sang một khuôn mặt điềm tĩnh: "Diệp Hàn, ta muốn thách đấu ngươi, tiếp tục trận chiến lần trước." Diệp Hàn nụ cười không đổi, nhìn về phía Độc Cô Thiên Nhai, người sau khẽ gật đầu.

"Đi đi, chơi một chút đi!" Được sự cho phép, Diệp Hàn đứng dậy, từ từ đi đến đầu kia của bàn cờ, đứng đối diện với Dương Đào.

Lần này, hắn dùng cờ trắng, Dương Đào dùng cờ đen.

Chương 708

Trận pháp phòng ngự và trận pháp công kích khác nhau, vì bản thân trận pháp không có tính công kích, không thể phát động tấn công.

Với loại trận pháp này, muốn phân cao thấp, cách làm rất đơn giản, hai bên bố trí trận pháp, tự điều khiển trận pháp, trực tiếp va chạm vào nhau.

Mặc dù trận pháp phòng ngự không thể di động, nhưng di chuyển một khoảng nhỏ trong không gian vài tấc trên bàn cờ thì có thể.

“Ha ha ha!

Đến đây!

Diệp Hàn, lần này ta sẽ khiến ngươi thua tâm phục khẩu phục!” Dương Đào cười lớn, rồi vung tay, soạt một tiếng, mười sáu quân cờ đen bay lên, tiếp theo từng đạo thủ ấn được đánh ra, đại trận phòng ngự từ từ bay lên.

“Sắp bắt đầu rồi, ai sẽ thắng?” “Khỏi phải nói, nhất định là Dương công tử rồi!

Vừa rồi không thấy sao, hắn đã hoàn toàn nắm vững Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.” “Không sai!

Đào ca thắng chắc không nghi ngờ.

Diệp Hàn có thiên phú thật, nhưng cũng không thể trong một tháng mà nắm vững Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận thông thạo như vậy được.” Phần lớn mọi người có mặt đều tin Dương Đào sẽ thắng, dù sao việc hắn bố trí thành công Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, mọi người đều đã thấy.

“Vậy sao?

Dương Đào, ngươi tự tin quá rồi.” Diệp Hàn cũng hành động, bàn tay thon dài khẽ vung, mười sáu quân cờ to như cối xay bên cạnh bay lên, sau đó định vị ở vị trí của mình.

Ngay sau đó, những ngón tay thon dài nhanh chóng bắt quyết, nhanh đến cực điểm, đến nỗi mười ngón tay tạo thành vô số tàn ảnh chồng chéo, phảng phất như chỉ trong một thoáng, Diệp Hàn đã miễn cưỡng tạo ra vô số ấn ký ngón tay.

Từng đạo pháp quyết được đánh ra, Diệp Hàn vận chỉ như bay, cuối cùng người ta căn bản không nhìn thấy ngón tay của hắn nữa.

Xoẹt xoẹt xoẹt ~~~ Mười sáu quân cờ, gần như trong nháy mắt được thắp sáng, tốc độ nhanh gấp mười lần Dương Đào.

Diệp Hàn vừa ra tay, cả diễn võ trường chìm vào im lặng, tất cả mọi người đều bị đôi tay thon dài đó thu hút.

Một số người tu vi thấp trợn to mắt, muốn dùng mắt thường bắt lấy quỹ đạo vận hành của ngón tay, nhưng đau buồn phát hiện, họ không làm được.

Nhanh!

Quá nhanh!

Nhanh đến kinh diễm.

Nhanh đến quỷ quyệt.

Nhanh đến nghẹt thở!

“Thủ ấn nhanh quá, thật sao?

Thật sự có người có thể luyện tập thủ ấn đến cảnh giới như vậy.” “Gặp quỷ!

Diệp Hàn làm được điều đó!” “Thật không thể tin được, đây là lần đầu tiên ta thấy có người bắt quyết nhanh như vậy.” “Mẹ kiếp!

Tên này không phải người!" Mọi người bàn tán xôn xao, đều không thể hiểu được, Diệp Hàn làm sao có thể thi triển ra tốc độ như vậy.

"Chết tiệt!" Độc Cô Tiểu Nguyệt chấn kinh, ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Thiên Nhai, phát hiện, trong mắt người sau cũng mang theo vẻ kinh ngạc.

Mới có một tháng, thủ ấn của Diệp Hàn dường như đã xảy ra sự thay đổi thoát thai hoán cốt.

Trong ấn tượng của Độc Cô Tiểu Nguyệt, ngay cả cha của cô cũng không thể phát huy ra tốc độ như vậy.

Đối với một trận pháp sư mà nói, tốc độ bố trận vô cùng quan trọng.

Đừng nói đến tình huống hai quân đối đầu.

Hai trận pháp sư bình thường đánh nhau cũng vậy.

Thử nghĩ xem.

Một người một hơi thở đã bố trí xong trận pháp, người kia bố trí trận pháp cần mười hơi thở.

Nếu trong tình huống sinh tử quyết đấu, người tốc độ nhanh chắc chắn sẽ thắng.

Bởi vì, kẻ địch chưa bố trí xong trận pháp, bên này đã bắt đầu đánh rồi.

Đương nhiên, tốc độ nhanh là một phương diện, còn phải dựa trên cơ sở có thể bố trí thành công trận pháp.

Nếu không tốc độ nhanh cũng vô ích.

"Ông ~~~" Trận pháp của Diệp Hàn thành hình, toàn bộ quá trình có vẻ chậm, thực ra chỉ mất một hơi thở, trong mắt mọi người, giống

như vung tay ném ra một trận pháp phòng ngự.

Lúc này, Dương Đào ra tay trước, mới chỉ thắp sáng được năm quân cờ đen, ngay cả một phần năm đại trận cũng chưa hoàn thành.

Chương 709

Tốc độ của Diệp Hàn nhanh, cũng không phải tự nhiên mà có, trong một tháng, hắn quên ăn quên ngủ học tập trận pháp, mười ngón tay gần như không nghỉ ngơi, không nhanh mới là có quỷ.

Dương Đào một lòng một dạ bố trí trận pháp, không có thời gian xem thủ pháp của Diệp Hàn, đợi đến khi trận pháp hoàn toàn bố trí xong, mới nhìn sang đối diện.

Thấy trận pháp của Diệp Hàn bố trí xong trước mình, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Đến đây!

Diệp Hàn, ta muốn ngươi nếm thử, cảm giác bị đánh bại trước mặt bàn dân thiên hạ!" Đè nén tạp niệm trong lòng, Dương Đào điều khiển trận pháp, va chạm về phía Diệp Hàn.

"Đi!" Mấy đạo pháp quyết được đánh ra, trận pháp của Diệp Hàn cũng động, hai cái lồng rộng mười trượng, kịch liệt va chạm vào nhau.

Soạt soạt soạt ~~~ Ngay khoảnh khắc vừa tiếp xúc, vầng nguyên lực của Dương Đào trực tiếp nổ tung, giống như bong bóng xà phòng không chịu nổi một đòn.

Ầm ầm ầm ~~~ Năng lượng kinh khủng bùng nổ, giống như mấy chục Đại Thánh trung cấp đồng thời phát ra đòn tấn công mạnh nhất, mười sáu quân cờ to như cối xay, trực tiếp bị sóng năng lượng xé thành bột phấn.

Mặt đất truyền đến cảm giác chấn động, những người có mặt đều cảm nhận được mặt đất dưới chân đang run rẩy.

Uy lực của trận pháp cấp hai không thể xem thường, vượt xa đòn tấn công đơn lẻ của tu sĩ, nơi năng lượng va chạm, ngay cả tu sĩ cấp Đại Thánh trung cấp cũng chắc chắn không thể sống sót.

Phụt ~~~ Năng lượng khuếch tán ra ngoài, dư chấn quét trúng Dương Đào, người sau bay ngược ra ngoài, và ho ra máu liên tục.

Bình thường trong tình huống này, trận pháp sư thi đấu sẽ không bị thương, nhưng Dương Đào lần đầu tiên sử dụng trận pháp chiến đấu, không có biện pháp phòng ngự, và cũng không kịp phản ứng.

Ầm ầm ầm ~~~ Bên Diệp Hàn, cũng bị sóng năng lượng tấn công, nhưng đều bị trận pháp phòng ngự chặn lại.

"Mẹ kiếp!

Đào ca thua rồi, cũng nhanh quá đi!" "Sao lại thế, trận pháp nhìn không có gì khác biệt, tại sao chênh lệch lại lớn như vậy." "Chó chết, trình độ trận pháp của Diệp Hàn lại mạnh đến mức này sao?" "Tàn nhẫn quá, một chiêu đã trọng thương Dương công tử!" "Đúng là một kỳ tài trận pháp, không, nên là quỷ tài trận pháp!" "…" "Không!

Không!

Không thật, đáng ghét, bản công tử không cam tâm!" Dương Đào bò dậy từ mặt đất, sắc mặt tái mét.

Không sai, trận pháp khổ luyện một tháng, vốn tưởng có thể đánh bại Diệp Hàn, ai ngờ trận pháp trước mặt người sau lại không chịu nổi một đòn như vậy.

"Thua rồi, gọi ông nội đi!" Xoẹt!

Diệp Hàn bước một bước, đến trước mặt Dương Đào: "Phải rồi, còn có một triệu châu tiền!" "…" Dương Đào đầy lửa giận, vừa định phát tác, đã thấy Diệp Hàn khẽ giơ bàn tay to lên.

Nghĩ đến chuyện một tháng trước bị đánh thành đầu heo, không khỏi rùng mình một cái, thầm nghĩ mình điên rồi sao, không có chuyện gì lại đi gây sự với Diệp Hàn.

"Gọi ông nội!" Diệp Hàn cười, lộ ra cả hàm răng trắng bóng, nhưng trong mắt Dương Đào, lại vô cùng đáng sợ, dường như trên răng của Diệp Hàn, đang tỏa ra ánh sáng của loài sói.

"Ta…" "Sao?

Không gọi à?" Diệp Hàn hươ hươ bàn tay.

Dương Đào rùng mình một cái, suýt nữa ngất đi: "Ông nội, ông nội, ông nội, con sai rồi! 1 triệu châu tiền đây, con Dương Đào thề, sau này không bao giờ dám gây sự với ngài nữa." Diệp Hàn hài lòng gật đầu, nhận lấy túi trữ vật.

Dương Đào lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sự bị đánh sợ rồi.

Diệp Hàn cũng không cố ý bắt nạt hắn, thực sự là hắn quá thiếu đòn.

Thấy vậy, khuôn mặt nghiêm túc của Độc Cô Thiên Nhai không khỏi lộ ra một tia cười.

Khi Diệp Hàn chưa đến, Dương Đào là lão đại ở đây, chỉ có hắn bắt nạt người khác, không ai dám bắt nạt hắn.

Bây giờ thì tốt rồi, hắn cũng nếm được cảm giác bị người khác bắt nạt.

Nhưng đối với những ân oán giữa những người trẻ tuổi này, ông thường lười quản.

Nhìn Diệp Hàn, ông nghiêm mặt nói: "Nhiệm vụ của tháng trước, bố trí Tiểu Tụ Nguyên Trận, bây giờ có thể diễn lại." "Được!" Diệp

Hàn gật đầu, một bước đi về bàn cờ, bắt đầu bắt quyết bố trận.

“Cái gì?

Tiểu Tụ Nguyên Trận!

Diệp Hàn biết Tiểu Tụ Nguyên Trận?” “Trời ơi!

Chẳng lẽ, hắn lại trong một tháng, học được hai loại trận pháp cấp hai, cũng quá khoa trương rồi!” “Mẹ kiếp!

Lão tử không phục, tại sao lại như vậy?

Lão thiên, cầu ngài giáng thần lôi, đánh chết tên yêu nghiệt này đi…” Vút vút vút ~~~ Trong nháy mắt, hơn một trăm thủ ấn được đánh ra, chưa đến một hơi thở, trước mặt Diệp Hàn xuất hiện một vầng nguyên khí hình vuông.

Đây chính là Tiểu Tụ Nguyên Trận, rất nhỏ, vuông vắn, dài rộng cao đều khoảng một trượng.

Chương 710

Khoảnh khắc trận pháp hình thành, nếu cẩn thận cảm nhận, có thể phát hiện, nguyên khí trời đất đang từ từ hội tụ về phía Tiểu Tụ Nguyên Trận.

Tu sĩ Đại Thánh trung cấp tu luyện ở đây, có thể tăng gấp đôi tốc độ tu luyện.

"Không tệ!

Tiểu Tụ Nguyên Trận đã nắm vững, nhiệm vụ hoàn thành!" "Buổi học hôm nay đến đây thôi.

Diệp Hàn, Tiểu Nguyệt, Dương Đào, ngày mai chuẩn bị, theo ta đến Thanh Long Quân Đoàn." Bỏ lại một câu, Độc Cô Thiên Nhai biến mất.

"Thanh Long Quân Đoàn?" Diệp Hàn khẽ nhíu mày, lộ vẻ không hiểu.

Mang theo ánh mắt nghi hoặc, Diệp Hàn nhìn về phía Độc Cô Tiểu Nguyệt: "Đại tiểu thư, Đại thống lĩnh bảo chúng ta đến Thanh Long Quân Đoàn làm gì?" Thanh Long Quân Đoàn nhất định phải đi, đại cữu ca của hắn ở đó, chỉ là đã đi chấp hành nhiệm vụ, một thời gian nữa mới về, Diệp Hàn đành phải đợi hắn về rồi mới đến thăm.

Độc Cô Tiểu Nguyệt nghe vậy sắc mặt trở nên không tốt lắm: "Còn làm gì được nữa, thi đấu trận pháp chứ sao!" "Thi đấu với ai?" Diệp Hàn ngơ ngác.

"Người của ba quân đoàn lớn, mỗi năm Thanh Long Thành đều tổ chức một cuộc thi trận pháp, người tham gia là những người có thể bố trí được trận pháp cấp hai như chúng ta.

Trước đây đều là ta đi, năm nay thêm hai người các ngươi!" Trong lời nói, Độc Cô Tiểu Nguyệt có vẻ lơ đãng.

Rõ ràng, trong các cuộc thi trước đây, cô không chiếm được lợi thế gì.

Dương Đào lúc này cũng chen vào, nói: "Lần này ta nghe nói không chỉ thi đấu trận pháp, mà còn tuyển chọn người ưu tú nhất trong thế hệ trẻ để làm hộ vệ cho Linh San Quận Chúa." "Chậc chậc chậc… Linh San Quận Chúa là đệ nhất mỹ nữ của Quân Thiên Thành chúng ta, không chỉ người đẹp tuyệt trần, tu vi cũng đứng đầu thế hệ trẻ, nếu có thể làm hộ vệ cho nàng, thiếu sống mười năm cũng đáng!

Ta…" Nhắc đến Linh San Quận Chúa, cả người Dương Đào trở nên khác hẳn, giống như tiêm máu gà, mắt sáng rực.

"Đừng mơ nữa, các thiên tài trẻ tuổi của tứ đại quân đoàn nhiều như vậy, ngươi là cọng hành nào?" Độc Cô Tiểu Nguyệt cắt ngang lời Dương Đào, và dội một gáo nước lạnh vào đầu hắn.

"Ơ… được rồi!

Coi như ta chưa nói gì!" Dương Đào chép miệng.

Hắn trong lòng rõ ràng, một nhân vật như hắn ở Chu Tước Quân Đoàn, làm sao có thể so sánh với những thiên tài yêu nghiệt của Thanh Long Quân Đoàn.

Luận tu vi, chiến đấu lực, hay trình độ trận pháp, đều không đáng nhắc đến.

"Hộ vệ của quận chúa?" Diệp Hàn khẽ kinh ngạc, đối với việc làm hộ vệ, hắn không hứng thú, nhưng so tài trận pháp với người khác lại có sức hấp dẫn lớn đối với hắn.

"Thế hệ trẻ của các quân đoàn khác, trình độ trận pháp thế nào?" Diệp Hàn hỏi.

Dương Đào suy nghĩ một chút, rồi trả lời: "Quân Thiên Thành có tổng cộng bốn quân đoàn lớn, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Trong đó, thực lực của ba quân đoàn Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ tương đương nhau, mỗi quân đoàn đều có hai mươi vạn chiến sĩ.

Thanh Long Quân Đoàn thì khác, do Chúc Hầu gia trực tiếp quản lý, có tới bốn mươi vạn chiến sĩ, bất luận chất lượng hay số lượng, đều mạnh hơn Chu Tước Quân của chúng ta rất nhiều." "Kinh khủng nhất là, trong Thanh Long Quân có hai vạn hộ vệ quân đoàn, hộ vệ quân đoàn càng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, mỗi người đều là tu sĩ cấp Đại Thánh." Nghe đến đây, Diệp Hàn âm thầm gật đầu, vừa cảm thán thực lực hùng mạnh của Thanh Long Quân Đoàn, trong lòng khẽ động, đột nhiên nhớ ra, đại cữu ca của hắn, dường như cũng là một thành viên của Thanh Long Hộ Vệ Quân Đoàn.

Dương Đào tiếp tục nói: "Trình độ trận pháp, tự nhiên không phải Chu Tước Quân Đoàn chúng ta có thể so sánh, nghe nói trong thế hệ trẻ, chỉ riêng trận pháp sư cấp hai đã có một hai mươi người, thậm chí có những tồn tại kinh khủng, có thể bố trí được trận pháp cấp hai cỡ lớn." "Ồ?" Ánh mắt Diệp Hàn lóe lên, lời của Dương Đào khiến hắn càng hứng thú hơn.

"Trình độ trận pháp của các ngươi thế nào, đều không thể so sánh với họ, hai người các ngươi, đi cũng chỉ là mất mặt theo!" Bỏ lại một câu chán nản, Độc Cô Tiểu Nguyệt buồn bã rời đi.

Diệp Hàn và Dương Đào chưa từng tham gia thi đấu, không biết rằng, mỗi lần tham gia thi đấu trận pháp, Chu Tước Quân Đoàn đều đứng cuối.

Đừng nói Thanh Long Quân Đoàn, ngay cả Bạch Hổ và Huyền Vũ Quân Đoàn cũng mạnh hơn họ.

Lần trước, Độc Cô Thiên Nhai bị mọi người lườm nguýt, tặng cho một biệt danh là Lão yêu ngàn năm.

Đây cũng là nguyên nhân khiến tâm trạng của Độc Cô Tiểu Nguyệt không tốt mỗi khi nhắc đến cuộc thi.

"Hôm nay uống nhầm thuốc à?" Diệp Hàn và Dương Đào nhìn nhau, đều không hiểu.

Sáng sớm hôm sau.

Độc Cô Tiểu Nguyệt và Dương Đào đã đến sân nhỏ của Diệp Hàn, người trước vẫn ủ rũ, tâm trạng còn tệ hơn hôm qua.

Dương Đào thì mày bay mặt múa, vẻ mặt kích động, vừa thấy Diệp Hàn liền nói: "Diệp Hàn, hôm nay ta được mở mang tầm mắt rồi, ta đã hỏi thăm, hôm nay Linh San quận chúa sẽ đích thân đến xem trận đấu, ha ha, ta có thể tận mắt chiêm ngưỡng dung nhan của quận chúa, có kích động không, có bất ngờ không?" Kể từ khi thua Diệp Hàn về trận pháp, Dương Đào cũng đã cởi mở hơn, biết mình không thể so sánh với Diệp Hàn, khúc mắc trong lòng cũng được giải tỏa, không còn thù địch với hắn nữa.

"Đi đi đi!

Không thấy Thống lĩnh đại nhân à?

Hai người đến một mình sao?" Diệp Hàn hỏi.

Độc Cô Tiểu Nguyệt vẫn im lặng không nói, Dương Đào giải thích: "Thống lĩnh đại nhân hôm nay có buổi thiết triều, đã đi từ cửa sau vào thẳng nội thành, sau khi thiết triều kết thúc, ngài sẽ từ nội thành đi thẳng đến thành Thanh Long, đến lúc đó chúng ta sẽ gặp ngài." "Vậy à!" Diệp Hàn gật đầu.

Người thường không được phép đi vào nội thành, muốn đến thành Thanh Long, phải đi qua ngoại thành, ra khỏi cửa Chu Tước, sau đó

vào cửa Thanh Long ở phía đông.

Vào được cửa Thanh Long thì chính là thành Thanh Long, cũng là nơi quân đoàn Thanh Long đồn trú.

"Đi thôi!" Độc Cô Tiểu Nguyệt lạnh lùng nói một câu, rồi quay người đi về phía cổng lớn phủ đệ.

Chương 711

Diệp Hàn và Dương Đào lập tức đi theo.

Ở cổng phủ, lão giả gác cổng đã chuẩn bị sẵn ba con Hỏa Lân Mã.

Ba người cưỡi lên Hỏa Lân Mã, chạy đến cửa Chu Tước.

Từ phủ Đại thống lĩnh đến thành Thanh Long không gần, tương đương với việc đi vòng quanh thành Quân Thiên gần nửa vòng, dùng Hỏa Lân Mã để đi là thích hợp nhất.

Ra khỏi cửa Chu Tước, ba con ngựa khỏe mạnh giương cánh, bay thẳng lên trời.

Suốt đường đi không ai nói gì, khoảng nửa canh giờ sau, ba người đã đến cổng thành Thanh Long.

Soạt soạt soạt~~~~ Cùng lúc đó, năm luồng ánh sáng màu đỏ thẫm từ phương bắc bay tới, cùng lúc hạ xuống cổng thành Thanh Long với ba người Diệp Hàn.

Người cũng giống ngựa, cưỡi những con bảo mã màu đỏ thẫm.

Họ đều là người trẻ tuổi, ba nam hai nữ.

Người dẫn đầu là một thanh niên anh vũ phi phàm, thân hình cao lớn, mày kiếm mắt sao.

Bốn người còn lại ăn mặc lộng lẫy, vừa nhìn đã biết không phải hạng tầm thường.

“Hừ, người của quân đoàn Huyền Vũ.” Vừa thấy năm người, sắc mặt Độc Cô Tiểu Nguyệt càng thêm khó coi.

“Ha ha ha!

Ta đang tự hỏi là ai chứ?

Hóa ra là Độc Cô đại tiểu thư, Mạc mỗ có lễ!" Ngồi trên Hỏa Lân Mã, thanh niên dẫn đầu khẽ chắp tay, vẻ mặt có chút phóng đãng bất cần.

Nói xong, gã thúc ngựa tiến lên, chặn đường đi của ba người Độc Cô Tiểu Nguyệt.

"Diệp Hàn, người này là con trai độc nhất của Đại thống lĩnh thành Huyền Vũ, tên là Mạc Yêu, nổi tiếng cuồng ngạo, tuyệt đối đừng đắc tội!" Dương Đào cẩn thận truyền âm.

"Mạc Yêu!

Tránh ra!" Độc Cô Tiểu Nguyệt lạnh mặt quát!

Trên gương mặt đầy anh khí, lại thoáng qua một tia kiêng kỵ khó nhận ra.

"Ui chà~~~ Độc Cô Tiểu Nguyệt của ta, một năm không gặp, tính tình càng lúc càng lớn nhỉ. 177.

Khó khăn lắm mới gặp nhau một lần, chúng ta nói chuyện một chút đi, xem ngươi kìa, mặt lạnh như tiền, ai bắt nạt ngươi thì cứ bảo để Mạc ca ca ra mặt trút giận cho." Mạc Yêu cười cợt trêu chọc.

"Mạc Yêu!

Ai cần ngươi ra mặt, mau tránh ra cho ta, ta muốn vào thành!" Trong đôi mắt đẹp của Độc Cô Tiểu Nguyệt lóe lên vẻ không kiên nhẫn.

"Chậc chậc chậc, dám lớn tiếng với Mạc ca ca, nha đầu này tính tình quả nhiên càng lúc càng lớn nhỉ!

Muốn ta tránh ra cũng được, hôn ta một cái trước đã!

Ha ha ha!" Mạc Yêu nói xong, cười một cách không kiêng dè.

"Ha ha ha…" Hai thanh niên phía sau cũng cười lớn theo, hai cô gái

thì mím môi cười không nói, dường như đều thích xem Mạc Yêu trêu chọc Độc Cô Tiểu Nguyệt.

“Khốn kiếp!” Độc Cô Tiểu Nguyệt tức đến xanh mặt, cơ thể khẽ run lên!

Mạc Yêu tiếp tục cười nói: “Độc Cô đại tiểu thư à~~ theo ta thấy ngươi không nên tham gia cuộc thi hôm nay, lần nào cũng bẽ mặt, cần gì phải thế?

Danh hiệu Lão yêu ngàn năm của quân đoàn Chu Tước, ta thấy ngươi ngồi chắc rồi.” “Mạc Yêu, đừng quá đáng!” Độc Cô Tiểu Nguyệt bị chọc giận, bàn tay nhỏ cầm roi ngựa siết chặt đến trắng bệch.

Danh hiệu Lão yêu ngàn năm là do thế hệ trước đặt cho cha nàng.

Mỗi lần Độc Cô Thiên Nhai bị người của ba quân đoàn lớn khác chế giễu, nàng đều cảm thấy như ngồi trên đống lửa.

Lúc này lại bị một tiểu bối như Mạc Yêu nhắc đến, sao có thể không giận.

“Yo?

Tức giận rồi à!

Cha ngươi là Lão yêu ngàn năm, ngươi chính là Tiểu yêu ngàn năm.

Cũng không thể trách người ta nói, nếu ngươi có bản lĩnh một chút, trong cuộc thi trận pháp giành được thứ hạng tốt, cũng không đến nỗi để cha ngươi phải theo đó mà mất mặt!

Muốn trách thì trách…” “Im miệng!

Chương 712

Đủ chưa!" Độc Cô Tiểu Nguyệt tức nổ phổi, cố gắng kìm nén ý muốn giết người.

Diệp Hàn sắc mặt bình tĩnh, cuối cùng cũng hiểu vì sao Độc Cô Tiểu Nguyệt không muốn đến thành Thanh Long.

Chưa vào thành đã bị người ta sỉ nhục một trận.

Thấy Độc Cô Tiểu Nguyệt sắp bùng nổ, Mạc Yêu chuyển ánh mắt sang Diệp Hàn và Dương Đào: "Ủa?

Năm nay có thêm hai lính mới, chẳng lẽ thành Chu Tước muốn lật kèo sao?" "Này!

Lính mới, nói ngươi đó?" Một người trong nhóm Mạc Yêu lên tiếng, dáng vẻ cà lơ phất phơ, thái độ cao ngạo.

"Mạc công tử, tại hạ…" Dương Đào rụt cổ, vừa định nói được nửa câu thì bị Diệp Hàn cản lại, hắn khẽ nhướng mày hỏi ngược: "Lính mới hỏi ai vậy?" "Lính mới hỏi ngươi đó…" Nói được nửa câu, Mạc Yêu cứng họng, nụ cười trên mặt biến mất: "Nhóc con!

Gan ngươi không nhỏ!

Dám giỡn mặt Mạc gia gia ta!" "Diệp Hàn, ngươi điên rồi, tự dưng chọc vào Mạc Yêu làm gì?" Dương Đào lo lắng truyền âm.

Nghe lời của Diệp Hàn, Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng nhíu mày, cảm thấy Diệp Hàn có chút bốc đồng.

Mạc Yêu tuy đáng ghét, nhưng cũng không phải là người Diệp Hàn có thể dễ dàng chọc vào.

Đừng thấy đối phương có vẻ cà lơ phất phơ, thực tế hắn rất

cuồng ngạo.

Về thực lực, một mình hắn đủ để quét ngang tất cả thế hệ trẻ của thành Chu Tước.

Về trận pháp, cũng không thua kém nàng là bao.

Không khí tại hiện trường có chút ngưng đọng, nụ cười của hai nam hai nữ phía sau Mạc Yêu cũng biến mất, họ dùng ánh mắt chế nhạo nhìn Diệp Hàn.

Không hiểu nổi, một tu sĩ Đại Thánh sơ cấp, lấy đâu ra lá gan dám đối đầu với Mạc Yêu.

"Cho ngươi ba giây!

Biến mất khỏi mắt ta." Diệp Hàn ngồi trên ngựa, thản nhiên nói.

Xìì!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

"Táo tợn…" Hai cặp nam nữ phía sau thúc ngựa lên, ánh mắt lạnh lẽo ép về phía Diệp Hàn.

Khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ người họ khiến Dương Đào sinh lòng sợ hãi: "Đừng làm bậy!

Đây là thành Thanh Long." Mạc Yêu sắc mặt âm trầm, chỉ tay vào Diệp Hàn, giọng nói lạnh như băng: "Nhóc con, nói lại lần nữa!" "Còn hai giây!" Diệp Hàn không hề sợ hãi, sắc mặt bình tĩnh như mặt hồ tĩnh lặng.

"Ha ha ha~~~" "Ha ha ha…" Nghe lời của Diệp Hàn, Mạc Yêu tức quá hóa cười, mấy người phía sau cũng cười theo, chế giễu sự ngu dốt của Diệp Hàn.

"Cứ cười đi!

Cười cũng tốn thời gian đó!" Diệp Hàn nghiêm túc nhắc nhở.

"Cười cái con khỉ!

Chết đi!" Một người lập tức thúc ngựa xông lên, trong tay lóe lên một cây đại thương màu đỏ rực, đâm thẳng vào mi tâm của Diệp Hàn.

"Diệp Hàn cẩn thận!" "Cẩn thận!" Không ngờ đối phương ra tay dứt khoát như vậy, Dương Đào và Độc Cô Tiểu Nguyệt không kịp phản ứng, chỉ có thể lo lắng nhắc nhở một tiếng.

Xoẹt~~~ Trường thương mang theo ánh lửa, khi sắp đến trước mặt Diệp Hàn một thước, Diệp Hàn mới lên tiếng: "Hết giờ!" Keng~~~ Cùng lúc nói, hắn đưa ra hai ngón tay thon dài, chính xác kẹp lấy mũi thương của đối phương.

Người kia lập tức sắc mặt đại biến, không thể tin nổi, một tu sĩ Đại Thánh sơ cấp lại chỉ dùng hai ngón tay đã kẹp được mũi thương của mình.

"Cái gì!" Cùng lúc đó, tất cả mọi người, bao gồm cả Mạc Yêu, đều biến sắc.

Kinh ngạc nhất là Độc Cô Tiểu Nguyệt và Dương Đào, họ chỉ biết Diệp Hàn tốc độ nhanh, không ngờ thực lực cũng kinh khủng đến vậy.

Một đòn tấn công đầy giận dữ của đối phương cả người lẫn ngựa, sức mạnh đến mức nào, lại bị Diệp Hàn hóa giải nhẹ nhàng, tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Phụt!

Diệp Hàn dễ dàng đoạt lấy đại thương của đối phương, vung tay đâm một thương, xuyên thủng tim người đó.

Sức mạnh khổng lồ hất văng gã bay ra xa, lúc rơi xuống đất đã

không còn hơi thở.

"Cái gì!" Mạc Yêu thấy vậy không khỏi co rụt đồng tử, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi.

Giết một Đại Thánh trung cấp một cách gọn gàng như vậy, ngay cả hắn cũng không có thực lực đó.

"Cút!" Diệp Hàn quát lớn một tiếng, khí tức bá đạo quét ra.

Chương 713

Bốn con Hỏa Lân Mã cũng bị kinh hãi, hai chân trước giơ cao lên, làm ra tư thế phòng ngự, rồi hoảng sợ lùi lại.

“Nhóc con, ngươi cứ chờ đấy!

Chúng ta đi!” Mạc Yêu cũng sợ hãi, quay đầu ngựa, bỏ lại một câu nói cay độc, chật vật rời khỏi đây, rồi đi thẳng vào thành Thanh Long.

“Diệp Hàn, ngươi giết người của quân đoàn Huyền Vũ, gây ra họa lớn rồi, lần này phiền phức to rồi!” Dương Đào lòng còn sợ hãi nói.

“Ha ha!” Diệp Hàn lại thản nhiên như không: “Ta vốn không muốn giết người, nhưng gã ra tay muốn giết ta, chẳng lẽ ta phải đứng yên chờ chết sao.” Độc Cô Tiểu Nguyệt bình tĩnh lại, trên gương mặt anh khí có chút âm trầm, khẽ nói: “Có chút phiền phức, nhưng không phải chúng ta ra tay trước, chuyện hôm nay nếu đưa ra quân pháp xử, chúng ta cũng không thiệt.

Đợi lát nữa ta sẽ nói cho cha biết, ông ấy sẽ xử lý ổn thỏa.” “Ừm!” Diệp Hàn gật đầu.

“Diệp Hàn, hôm nay cảm ơn ngươi!” Độc Cô Tiểu Nguyệt nở một nụ cười cảm kích, đây là lần đầu tiên nàng cười trong hôm nay.

Diệp Hàn mạnh mẽ giết một người, khiến tâm trạng nàng tốt lên rất nhiều.

Mặc dù không hoàn toàn đồng ý với cách làm của Diệp Hàn, nhưng nàng mơ hồ cảm thấy, Diệp Hàn đã làm đúng.

Thế giới này, cuối cùng vẫn phải dựa vào thực lực để nói chuyện.

“Chúng ta cũng vào thành thôi!” Ba người thúc ngựa vào thành, không gặp bất kỳ sự cản trở nào.

Sau khi vào thành, có người chuyên trách ra đón, dẫn ba người đến một võ đài khổng lồ.

Võ đài này là sân luyện binh lớn nhất của thành Thanh Long, nằm ngay dưới một bức tường thành.

Xung quanh võ đài có vô số binh sĩ canh gác, phòng bị nghiêm ngặt.

Sau khi ba người vào võ đài khổng lồ, nhìn ra xa, ở trung tâm võ đài đặt một bàn cờ rất lớn.

Kiểu dáng giống hệt bàn cờ trong phủ Đại thống lĩnh, nhưng lớn hơn rất nhiều lần, một quân cờ đường kính đã có năm sáu mét.

Bốn phía đông, nam, tây, bắc của bàn cờ đều đặt một chiếc ghế, tổng cộng bốn chiếc.

Diệp Hàn biết, bốn chiếc ghế đó là dành cho Độc Cô Thiên Nhai và những người khác.

Ở đây mọi thứ đều có quy tắc, phương bắc là hướng của Huyền Vũ, vị trí đó thuộc về Đại thống lĩnh quân đoàn Huyền Vũ là Mạc Phong.

Lúc này Mạc Phong và những người khác đang thiết triều, chưa đến.

Chỉ có Mạc Yêu và bốn người kia đứng đó, thấy Diệp Hàn, sắc mặt bốn người khó coi, nhưng cũng không dám nói nhiều.

Phương tây là hướng Bạch Hổ, chiếc ghế đó dành cho Đại thống lĩnh quân đoàn Bạch Hổ là Hoàng Thiên Hóa.

Nơi đó không có một bóng người, quân đoàn Bạch Hổ cách cửa Thanh Long xa nhất, người của họ chưa đến.

Phương nam là hướng Chu Tước, thuộc về quân đoàn Chu Tước.

Diệp Hàn ba người bước tới, đứng ở đó.

Phương đông là hướng Thanh Long, theo lý thì Đại thống lĩnh quân đoàn Thanh Long sẽ ngồi ở đó.

Nhưng, quân đoàn Thanh Long không có Đại thống lĩnh, trực thuộc Hầu gia Quân Thiên là Võ Thiên Đô.

Võ Thiên Đô sẽ không đến xem cuộc thi trận pháp của thế hệ trẻ, vì vậy vị trí đó được dành cho Phó thống lĩnh quân đoàn Thanh Long là Vũ Tô.

Về chức quan, Vũ Tô là Phó thống lĩnh, nhưng quân hàm lại ngang với ba vị Đại thống lĩnh kia.

Đương nhiên, lúc này Vũ Tô cũng chưa đến, bên cạnh chiếc ghế đứng hơn hai mươi thanh niên, đều là những tinh anh tham gia cuộc thi trận pháp.

Cùng là một quân đoàn, số người bên đó không hề ít.

Không cần nghĩ cũng biết, những người này không phải ai cũng có thể bố trí được trận pháp cấp hai, nếu không sẽ không có tư cách đến đây.

Từ một phương diện, có thể thấy thực lực của quân đoàn Thanh Long quả thực phi phàm, số người tham gia cuộc thi nhiều hơn hẳn các quân đoàn thông thường.

Diệp Hàn liếc nhìn lên tường thành, ở đó người đông như kiến, có người đang bận rộn sắp xếp bàn ghế, trà cụ, hoa quả điểm tâm, dường như đang chuẩn bị đón tiếp nhân vật quan trọng.

“Ủa!

Đó không phải là người của quân đoàn Chu Tước Lão yêu ngàn năm sao, đến rồi, ha ha ha!” “Không tệ!

Không tệ!

Năm nay nhiều hơn hai người so với mọi năm, lần này càng vui hơn." "Hừ!

Đến cũng chỉ là phế vật, không cần để ý!" Những thanh niên bên phía cửa Thanh Long, vừa thấy ba người Diệp Hàn, đều lộ ra ánh mắt chế nhạo, khi nhìn về phía Diệp Hàn và Dương Đào, dường như đang nhìn món đồ chơi mới lạ.

Bốn người Mạc Yêu bên phía Huyền Vũ thì lại rất ngoan ngoãn, không ai dám nói năng xấc xược nữa.

Chương 714

Đợi không lâu, người của quân đoàn Bạch Hổ cũng đến, tổng cộng bốn người, ba nam một nữ.

Những người trẻ tuổi của các bên nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng có người khiêu khích châm chọc mấy câu về phía quân đoàn Chu Tước.

"Ha ha!

Chư vị, lần này hải khấu Nội Hải bùng phát, không phải chuyện nhỏ, Hầu gia lệnh cho chúng ta nhanh chóng xuất binh tiêu diệt hải khấu, việc này không thể chậm trễ." "Hừ!

Lũ tép riu đó thật đáng chết, liên tục xâm phạm uy nghi của Thiên triều, thực sự đáng giết!" "Hải khấu tuy đáng ghét, nhưng không dễ đối phó, những người đó suốt ngày hoạt động trên biển, thủy tính cực tốt, người của chúng ta ở đó sẽ gặp bất lợi.

Hơn nữa trong Nội Hải yêu tộc san sát, việc này không thể coi thường!" "Đúng là một phiền phức, nhưng Hầu gia đã hạ lệnh, không thể không diệt hải khấu.

Chư vị thấy, nên phái bao nhiêu người đi tiêu diệt hải khấu?" "Vũ phó thống lĩnh, binh sĩ bình thường e là không được, không quen thủy tính, vào Nội Hải ngược lại có thể gây chú ý cho yêu tộc trong biển.

Theo bản tọa thấy, người phái đi, quý ở tinh nhuệ chứ không phải ở số lượng." "Có lý!

Hay là thế này, Vũ thống lĩnh, xin Hầu gia phái thêm một số tinh nhuệ của quân đoàn Thanh Long Hộ Vệ đi." "Không ổn!

Người của quân đoàn Thanh Long Hộ Vệ đã tổn thất một nhóm,

Hầu gia sẽ không đồng ý." "Bản tọa có một đề nghị." "Ồ?" "Hay là để đám trẻ này đi thử xem…" 178.

Trên lối đi của võ đài, bốn người chậm rãi bước tới, chính là bốn vị Đại thống lĩnh cùng Độc Cô Thiên Nhai vừa từ nội thành tới, họ vừa đi vừa trò chuyện rồi ngồi vào vị trí của mình bên bàn cờ.

Diệp Hàn nhìn mấy vị thống lĩnh, Phó thống lĩnh quân đoàn Thanh Long Tô Vũ là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, vẻ mặt đầy khí chất thư sinh, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên sự sắc bén.

Đại thống lĩnh quân đoàn Bạch Hổ Hoàng Thiên Hóa là một gã to lớn da ngăm râu quai nón, đầu báo mắt tròn, mặt như sắt nung.

Đại thống lĩnh quân đoàn Huyền Vũ Mạc Phong là một lão giả râu tóc hoa râm, ánh mắt sắc như chim ưng.

Vừa ngồi xuống, Mạc Yêu đã ghé vào tai ông ta nói mấy câu.

Mạc Phong ánh mắt khẽ động, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Diệp Hàn, mang theo ba phần sát khí.

Rõ ràng, chuyện một người bên đó bị Diệp Hàn giết, đã bị Mạc Phong biết được.

Một bên khác, Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng kể lại chuyện cho Độc Cô Thiên Nhai nghe một lần.

Diệp Hàn vốn tưởng Độc Cô Thiên Nhai sẽ trách tội, ai ngờ tình huống hoàn toàn ngược lại, ông ta tán thưởng nhìn hắn một cái: "Chuyện ta biết rồi, ta sẽ xử lý." "Cha!

Tên nhóc đó giết chết Chu Khang, nhất định phải tìm cách giết chết hắn, báo thù cho Chu Khang!" Mạc Yêu ánh mắt sắc bén, đưa tay lên cổ làm động tác cắt cổ.

“Hồ đồ!

Nếu đúng như lời ngươi nói, chuyện này là do Chu Khang ra tay trước, nếu đưa ra quân pháp xử, tên nhóc đó nhiều nhất chỉ bị phạt, chứ không thể lấy mạng nó.” Mạc Phong ánh mắt âm u.

Mạc Yêu không cam lòng nói: “Cha?

Vậy phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ thế bỏ qua cho tên nhóc đó!” Mạc Phong cười lạnh: “Bỏ qua?

Kẻ đã giết người của quân đoàn Huyền Vũ ta, sao có thể bỏ qua được.

Chuyện này cứ tạm gác lại, mấy ngày nữa bọn họ đều phải đến Nội Hải, ở đó, ta sẽ tìm người giải quyết nó.” “Con hiểu rồi!” Mạc Yêu và mấy người gật đầu, lần lượt hướng Diệp Hàn ném ánh mắt đầy sát khí.

Nội Hải, đó mới thực sự là nơi ngoài vòng pháp luật.

Đối với ánh mắt của mấy người, Diệp Hàn tự nhiên có cảm giác, trong lòng cũng âm thầm đề phòng.

“Đại phu nhân.” “Linh San quận chúa!” Trên tường thành, một đám người vây quanh hai mỹ nhân, đi đến một lỗ châu mai trên tường thành.

Nơi đó tạm thời dựng một lương đình, hai người ngồi cao bên trong.

Diệp Hàn liếc nhìn lên trên, Đại phu nhân khoảng ba mươi tuổi, da trắng, thân hình hơi đầy đặn, cho người ta cảm giác hoa lệ đoan trang.

Linh San quận chúa bên cạnh, dáng người thướt tha uyển chuyển, mặc cung trang màu tuyết trắng, một tấm lụa mỏng màu trắng che

nửa gương mặt tuyệt thế.

Trên khuôn mặt trái xoan, là một đôi mắt cực kỳ linh động.

Chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, nhưng có thể thấy, đây là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

“Mau nhìn kìa, Linh San quận chúa, đẹp quá!” “Không hổ là đệ nhất mỹ nhân thành Quân Thiên chúng ta, giống như người trong tranh vậy, phiêu diêu như tiên.” “Đẹp!

Thật đẹp quá!

Hôm nay là ngày Linh San quận chúa chọn hộ vệ, nếu ta được chọn thì tốt rồi!” “Xì!

Dựa vào ngươi mà đòi làm hộ vệ của Linh San công chúa, đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!” “…” Cùng lúc đó, gần như tất cả thanh niên có mặt đều hướng ánh mắt về phía nửa khuôn mặt tuyệt mỹ đó.

“Quận chúa, Linh San quận chúa, kích động quá, cuối cùng ta cũng có thể tận mắt chiêm ngưỡng dung nhan của nàng, Diệp Hàn, nhìn kìa, mau nhìn kìa!” Dương Đào kích động không thôi, si mê nhìn mỹ nhân trên tường thành.

Chương 715

"Chúng thần ra mắt Đại phu nhân, ra mắt Linh San quận chúa…" Độc Cô Thiên Nhai và bốn người khác đồng thời đứng dậy chắp tay hành lễ.

"Ra mắt Đại phu nhân, ra mắt Linh San quận chúa." Tất cả thanh niên đều theo đó hành lễ.

"Không cần đa lễ!

Mấy vị Đại thống lĩnh xin mời ngồi." Giọng nói của Diệp Thanh Vận không lớn, nhưng nhẹ nhàng truyền vào tai mỗi người có mặt, cho người ta cảm giác như gió xuân ấm áp.

Tuy là phận nữ nhi, nhưng tu vi lại không tầm thường, giống như mấy vị Đại thống lĩnh, đều là Đại Thánh cao cấp.

Vợ của Hầu gia Quân Thiên, tự nhiên không thể là người tầm thường.

Độc Cô Thiên Nhai và bốn người vừa ngồi xuống, Vũ Tô hướng về phía Diệp Thanh Vận, nói: "Đại phu nhân, có thể bắt đầu được chưa?" "Ha ha!" Diệp Thanh Vận mỉm cười, nói: "Thiếp thân chỉ theo Linh Nhi đến xem một chút, chuyện thi đấu, các ngài cứ tự lo liệu là được." "Được!" Vũ Tô gật đầu, thu hồi ánh mắt.

Thân là một trong tứ đại thống lĩnh, về thân phận không thấp hơn Diệp Thanh Vận, sở dĩ cung kính, đương nhiên là vì nể mặt Hầu gia.

Tiếp theo, ông ta quét mắt nhìn người của các bên, lại nhìn ba vị Đại thống lĩnh khác, cười nói: "Chư vị, cuộc thi hôm nay, nên thi đấu thế nào đây?" Hoàng Thiên Hóa và Độc Cô Thiên Nhai im lặng không nói, Mạc Phong ánh mắt sắc như ưng, nhìn về phía Độc Cô Thiên

Nhai, nói: “Ha ha!

Quy tắc vẫn như cũ đi.” “Ha ha ha…” Vũ Tô và những người khác đều hiểu ý, sắc mặt Độc Cô Thiên Nhai hơi sầm lại.

Trước đây, bên phía Độc Cô Thiên Nhai chỉ có một mình Độc Cô Tiểu Nguyệt, lần nào cũng là một người đấu với cả một đám người theo kiểu xa luân chiến.

Thi đấu trận pháp cũng tiêu hao nguyên khí, vì vậy, về cơ bản lần nào Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng thất bại.

Từ đó mà có danh hiệu Lão yêu ngàn năm.

Hoàng Thiên Hóa châm chọc nói: “Theo ta thấy, danh hiệu Lão yêu ngàn năm của Độc Cô lão huynh không bỏ được rồi, hai người mới này, có thể có bản lĩnh gì chứ!” “Hai người họ không tham gia thi đấu, hôm nay bản tọa đưa đến để mở mang tầm mắt, các vị đã lo xa rồi!” Độc Cô Thiên Nhai lạnh lùng nói.

Ông ta vốn không định để Diệp Hàn và Dương Đào tham gia thi đấu.

Nguyên nhân đơn giản, Dương Đào chỉ biết một Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, tham gia thi đấu chỉ có nước chịu đòn.

Còn về Diệp Hàn, cũng chỉ mới học được hai trận pháp, một Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, một Tiểu Tụ Nguyên Trận, cả hai đều không phải là trận pháp tấn công.

Cả hai người cộng lại, cũng không đủ một trận pháp tấn công, tham gia thi đấu chỉ thêm mất mặt.

“Ây~~ Độc Cô huynh nói thế là sai rồi, hai vị đã đến đây, tự nhiên phải xuống sân thi đấu một phen, giao lưu học hỏi với nhau, cũng không làm ai bị thương, Độc Cô huynh hà tất phải nhỏ mọn như vậy.” Hoàng Thiên Hóa xoa xoa bộ râu quai nón, lớn tiếng nói.

Vũ Tô gật đầu: “Đúng vậy!

Vạn nhất hai vị tuấn kiệt này bộc phát uy lực, giúp huynh bỏ được danh hiệu Lão yêu ngàn năm, chẳng phải là một chuyện tốt sao.

Theo bản tọa thấy, cứ để họ tham gia thi đấu đi!” “Không được!” Độc Cô Thiên Nhai từ chối.

Mạc Phong chế giễu: “Lão già này!

Sao lại cố chấp thế?

Ngươi đưa họ đến, không phải là để họ học hỏi trận pháp sao.

Nếu có thể tự mình xuống sân thi đấu, luôn tốt hơn là đứng bên cạnh quan sát.

Chẳng trách năm nào cũng là lão yêu, căn bản không biết dạy người, làm lỡ dở con cháu.” “…” Độc Cô Thiên Nhai uất ức, nhưng không biết phản bác thế nào.

“Thiếp thân cho rằng, nên cho người trẻ một cơ hội!” Trên tường thành, vang lên giọng nói như gió xuân của Diệp Thanh Vận.

Độc Cô Thiên Nhai nghe vậy nhíu mày, bất đắc dĩ nói: “Nếu Đại phu nhân đã lên tiếng, vậy để chúng nó thử xem sao!” Ông ta có thể từ chối mấy vị Đại thống lĩnh khác, nhưng không tiện từ chối Diệp Thanh Vận.

“Cha, như vậy không được, Diệp Hàn…” Độc Cô Tiểu Nguyệt chưa nói xong đã bị Độc Cô Thiên Nhai cản lại, ông ta trầm mặt nói: “Con cứ thi đấu trước đi, sau khi thua, ta sẽ không để nó lên sân nữa.” “Vâng!” Độc Cô Thiên Nhai lại nhìn Diệp Hàn và Dương Đào, dặn dò: “Hai ngươi mỗi người có thể tham gia một lần thi đấu, thua thì xuống sân, sau đó nếu có người thách đấu, cứ trực tiếp nhận thua là được.” “Hiểu rồi!” Dương Đào gật đầu, biết rõ năng lực của mình, nên không dám nói nhiều.

“Nhận thua?” Diệp Hàn nhướng mày, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Vũ Tô nhìn các bên, nói: “Thời gian không còn sớm, bắt đầu thi đấu thôi, quy tắc như cũ, ai trước?” Theo quy tắc cũ, ba quân đoàn Chu Tước, Bạch Hổ, Huyền Vũ phải thi đấu trước.

Người thắng cuối cùng mới có tư cách thi đấu với người của quân đoàn Thanh Long.

Bởi vì, quân đoàn Thanh Long đông người, thực lực cũng vượt xa ba nhà còn lại, năm nào thi đấu cũng giành giải nhất.

“Ta trước, thách đấu quân đoàn Chu Tước!” “Ta trước, thách đấu quân đoàn Chu Tước…” Trong số những người trẻ tuổi, có hai người đồng thời lên tiếng, một là Mạc Yêu của quân đoàn Huyền Vũ, người còn lại là một thanh niên của quân đoàn Bạch Hổ.

Người sau tướng mạo bình thường, nhưng lại kiên định trầm ổn, có phong thái của một đại tướng.

Người này tên là Lý Uy, là người đứng đầu thế hệ trẻ của Bạch Hổ, trình độ trận pháp phi phàm.

“Hừ!” Độc Cô Thiên Nhai hừ lạnh một tiếng, tức không nhẹ, người của cả quân đoàn Bạch Hổ và Huyền Vũ đều muốn thách đấu, rõ ràng xem họ là quả hồng mềm.

Lý Uy thần tình khẽ động, suy nghĩ một chút, đổi lời: “Mạc Yêu, ngươi trước đi!

Sau khi ngươi chiến thắng quân đoàn Chu Tước, ta và ngươi sẽ quyết đấu.” Lời của gã rất dễ hiểu, nhưng lọt vào tai người của Độc Cô Tiểu Nguyệt, lại cảm thấy vô cùng chói tai.

Chương 716

Cái gì gọi là sau khi chiến thắng quân đoàn Chu Tước, rõ ràng cho rằng quân đoàn Chu Tước chắc chắn sẽ thua.

"Mẹ!

Người của quân đoàn Chu Tước kém cỏi vậy sao?" Trên thành lầu, Linh San quận chúa tò mò hỏi, giọng nói trong trẻo như suối núi chảy.

Vừa mở miệng, đã thu hút tất cả thanh niên.

Mọi người đều không ngờ, Linh San quận chúa không chỉ xinh đẹp, mà giọng nói cũng hay đến vậy.

Diệp Thanh Vận nhẹ nhàng trêu chọc: "Cũng không phải kém cỏi, chỉ là năm nào cũng đội sổ thôi." Phụt!

Độc Cô Thiên Nhai suýt nữa phun ra một ngụm máu già, khốn kiếp, năm nào cũng đội sổ mà không phải là kém cỏi sao!

"Khì khì khì~~~" Linh San quận chúa che miệng cười, tiếp tục nói: "Vậy con không muốn họ làm hộ vệ của con đâu." Diệp Hàn và những người khác nghe mà vạch đen đầy đầu.

Chưa tham gia thi đấu đã bị người ta chê bai.

"Ha ha ha!

Nghe quận chúa nói chưa?

Không muốn người của quân đoàn Chu Tước làm hộ vệ!" "Nói nhảm!

Người của quân đoàn Chu Tước là cái thá gì, sao có thể đến lượt làm hộ vệ cho quận chúa chứ!" "Hừ, một lão yêu ngàn năm, ba tiểu

yêu ngàn năm…" "Ha ha ha~~~ Tiểu yêu ngàn năm, thú vị đấy!!" "…" "Tiểu yêu ngàn năm!" Độc Cô Tiểu Nguyệt nghiến chặt răng bạc, không thể nghe thêm được nữa, tung người nhảy lên một quân cờ trắng, ánh mắt như sư tử cái nhìn Mạc Yêu và những người khác: "Quân đoàn Chu Tước, Độc Cô Tiểu Nguyệt xuất chiến!" Mạc Yêu lộ ra vẻ mặt đầy ẩn ý, nhìn một cô gái mặc áo xanh phía sau, cô gái đó hiểu ý, bước ra, đứng đối diện Độc Cô Tiểu Nguyệt: "Quân đoàn Huyền Vũ, Dư Thi Thi, xin chỉ giáo!" "Bắt đầu!" Theo tiếng nói của Vũ Tô, Độc Cô Tiểu Nguyệt và Dư Thi Thi đồng thời ra tay bố trận.

"Tiểu Bát Môn Trận!" Độc Cô Tiểu Nguyệt vung tay, ầm ầm ầm~~ trên bàn cờ, những quân cờ lớn gấp mấy lần cối xay đá bay lên, tổng cộng hai mươi quân cờ, hạ xuống bàn trận, tạo thành một hình bát quái.

Tiểu Bát Môn Trận, một trận pháp tấn công nhỏ, lấy trận pháp cơ bản Bát Quái Trận làm chủ trận, kèm theo tám Lưỡng Nghi Trận làm trận pháp phụ trợ.

Trận pháp có tám cửa, lần lượt là: Hưu Môn, Sinh Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Cảnh Môn, Tử Môn, Kinh Môn, Khai Môn.

Mỗi cửa ẩn chứa một trận pháp tấn công nhỏ, cũng là tám tiểu trận: Phúc Thiên Trận, Tái Địa Trận, Phong Dương Trận, Vân Thùy Trận, Long Phi Trận, Hổ Dực Trận, Điểu Tường Trận, Xà Bàn Trận.

Tám tiểu trận có thể tấn công đơn độc, có thể chồng lên nhau tấn công, cũng có thể phụ trợ chủ trận tấn công, biến hóa vạn thiên.

Cũng là trận pháp nhỏ, nhưng lại mạnh hơn Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận mấy lần.

Tiêu hao nguyên khí, cũng gấp mấy lần Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

“Ông~~” Tiểu Bát Môn Trận hoàn thành, dưới chân Độc Cô Tiểu Nguyệt xuất hiện một trận đồ bát giác hình bát quái, tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo.

Sát khí đáng sợ từ trận pháp tỏa ra, khí tức kinh người.

Ầm ầm ầm~~~ Dư Thi Thi đối diện chân đạp thất tinh, nhanh chóng bố trí một trận pháp, cũng là trận pháp tấn công, tên là Tiểu Bắc Đẩu Trận.

Tiểu Bắc Đẩu Trận, lấy Thất Tinh Trận làm chủ trận, cùng năm Tứ Tượng Trận và ba Tam Tài Trận làm trận pháp phụ trợ.

Sức tấn công của nó, chủ yếu phát ra từ bảy vị trí sao, đó là: Thiên Xu, Thiên Quyền, Thiên Cơ, Thiên Toàn, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang.

“Phi long tại thiên.” “Hổ khiếu sơn lâm!” Độc Cô Tiểu Nguyệt khẽ quát một tiếng, đánh ra mấy đạo thủ ấn vào trận đồ bát quái.

“Gào ô~~ gầm gừ~~” Võ đài truyền ra tiếng rồng gầm hổ gầm, một con cự long màu vàng và một con hổ trắng trán vằn hư ảo, đồng thời từ Bát Môn Trận nhảy ra, mang theo khí tức hung lệ cuồng bạo, lao về phía đối diện.

Cự long vàng óng giương nanh múa vuốt, thân thể dài mấy trăm trượng, đầu to như núi, thân hình khỏe khoắn lấp lánh kim quang, như được đúc bằng thần kim.

Con hổ trắng kia cũng to lớn không kém, mười ngón chân to như cây sào, thân thể hùng tráng bộc phát sức mạnh kinh người.

Khí thế đáng sợ bao trùm trời đất, long đằng hổ dược.

Hai đòn tấn công trong nháy mắt đã đến nơi.

“Thất tinh kiếm, đồ lục thương sinh!” 179.

Dư Thi Thi cũng quát khẽ một tiếng, thuận tay đánh ra mấy đạo pháp quyết, Tiểu Bắc Đẩu Trận đột nhiên bay lên hóa thành một Bắc Đẩu Kiếm Trận trên không trung với bảy thanh phong kiếm tỏa sáng chói mắt.

Mỗi thanh kiếm thân kiếm đều rộng hơn cửa thành Thanh Long, chiều dài càng đạt đến phạm vi trăm trượng, như bảy món lợi khí trời đất.

Phốc phốc phốc~~~ Đang đang đang~~~ Hai bên tấn công đều có tổn thất, hổ trắng hư ảo trúng mấy kiếm, biến mất trong không trung, bảy thanh đại kiếm cũng gãy hai thanh, còn lại năm thanh, điên cuồng tấn công con rồng vàng kia.

Phụt!

Chỉ trong chốc lát, rồng vàng hư ảo cũng tiêu tan.

Cùng lúc đó, Độc Cô Tiểu Nguyệt lại đánh ra mấy đạo pháp quyết, và quát lớn một tiếng: "Phiên thiên phúc địa!

Phiên Thiên Ấn!" Theo pháp quyết được đánh ra, từ trận đồ Bát Môn bay ra một ngọn núi nhỏ bằng một tấc.

Ngọn núi nhỏ xoay tròn bay lên, chỉ thấy gặp gió liền lớn, trong nháy mắt to ra mấy trăm trượng, đập xuống Tiểu Bắc Đẩu Trận phía dưới.

Chương 717

Vừa rồi chiêu long hổ cùng xuất, dùng Long Phi Trận và Hổ Dực Trận, đều là tấn công đơn độc.

Chiêu này, kết hợp Phiên Thiên Trận và Tái Địa Trận, hai thứ hợp lại làm một, sức tấn công tăng lên gấp bội.

Ầm~~~ Phiên Thiên Ấn rơi xuống, lập tức nổ tung, Tiểu Bắc Đẩu Trận của đối phương cũng theo đó nổ tung.

"Không ổn!" Dư Thi Thi mặt xinh biến sắc, chủ trận đã nổ, đối phương tuy tổn thất mấy tiểu trận, nhưng chủ trận vẫn còn nguyên vẹn, như vậy, rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong.

"Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận!" Dư Thi Thi nhanh chóng kết ấn, nhanh chóng bố trí một Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, bao bọc mình bên trong.

"Phong Lôi, Vân Xà, xuất!" Độc Cô Tiểu Nguyệt tiếp tục phát động tấn công, một con chim khổng lồ toàn thân đầy sấm sét, và một con mãng xà khổng lồ cưỡi mây đen bay ra, đồng thời tấn công Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận kia.

Vuốt của chim khổng lồ sấm sét sắc bén, cào lên Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận tạo ra những gợn sóng khổng lồ.

Đòn tấn công của mãng xà khổng lồ càng đáng sợ hơn, cái đuôi to khỏe, như một cây roi thép khổng lồ, điên cuồng quất xuống đại trận.

Ầm ầm ầm~~~ Dư Thi Thi sắc mặt tái nhợt, đại trận cũng lung lay sắp đổ.

"Bát môn trấn áp!" Độc Cô Tiểu Nguyệt tiếp tục phát động tấn công, chỉ thấy nàng đạp lên bát giác trận đồ bay lên, điều khiển Bát

Môn Trận hung hăng đập xuống.

"Ta… ta nhận thua!" Dư Thi Thi mặt tái mét, không cam lòng nói.

Đòn tấn công của đối phương quá đáng sợ, nếu để nó rơi xuống, có thể sẽ mất mạng.

Thấy đối phương nhận thua, Độc Cô Tiểu Nguyệt mới thu lại thế công, bình tĩnh đứng trên trận đồ Bát Môn.

Đối với thực lực của đối thủ, nàng khá hiểu rõ, Dư Thi Thi này và mấy người quân đoàn Huyền Vũ khác, đều không thể bố trí được trận pháp tấn công trung hình, chỉ có Mạc Yêu mới có thể bố trí được.

Cũng có nghĩa là, ngoài Mạc Yêu ra, ba người còn lại không đáng lo ngại.

Về trình độ trận pháp, Mạc Yêu và nàng tương đương nhau, nhưng đối phương đông người, dùng xa luân chiến, lần nào cũng đợi nàng tiêu hao gần hết, Mạc Yêu mới ra đấu với nàng.

Đó cũng là nguyên nhân lần nào nàng cũng thất bại, không có đồng đội.

Chiến thắng đối thủ đầu tiên, nàng có chút tiêu hao, nhưng không lớn, vì không bố trí trận pháp tấn công trung hình.

Trận pháp trung hình, là để đối phó với Mạc Yêu, tiêu hao nguyên lực quá nhiều, không thể tùy tiện sử dụng.

"Quân đoàn Chu Tước, Độc Cô Tiểu Nguyệt thắng!" Vũ Tô thuận miệng tuyên bố kết quả thi đấu.

"Quân đoàn Huyền Vũ!

Vu Thạc nghênh chiến!" Lập tức, lại có một thanh niên của quân đoàn Huyền Vũ đứng ra.

Tổng cộng năm người, bị Diệp Hàn giết một, Dư Thi Thi thua

Độc Cô Tiểu Nguyệt, hiện tại chỉ còn lại ba người.

Ngoài Vu Thạc ra, quân đoàn Huyền Vũ còn lại Mạc Yêu và một nữ tử trẻ tuổi.

"Đê tiện!

Cứ xa luân chiến thế này, Tiểu Nguyệt sao có thể thắng được!" Dương Đào sắc mặt phẫn uất.

Các trận đấu tiếp theo, Độc Cô Tiểu Nguyệt một mình hạ gục cả ba người của quân đoàn Huyền Vũ, giành được ba trận thắng liên tiếp.

Mỗi lần sử dụng trận pháp, đều là Tiểu Bát Môn Trận.

Liên tục chiến đấu ba trận, tuy thắng lợi, nhưng nguyên lực của Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng vì thế mà tiêu hao hơn một nửa, sắc mặt hơi tái nhợt, khí tức rối loạn.

"Quân đoàn Huyền Vũ, Mạc Yêu nghênh chiến!" Mạc Yêu cuối cùng cũng ra tay, sải bước dài, đứng ở một bên quân cờ đen.

"Mạc Yêu!

Ta nhất định phải thắng ngươi, Tam Tinh Sát Trận!" Độc Cô Tiểu Nguyệt nghiến răng, vừa nói vừa bắt đầu bố trận.

"Tam Tinh Sát Trận!" Độc Cô Tiểu Nguyệt vung tay, hai mươi mốt quân cờ trắng khổng lồ bay lên, trên đầu nàng bày bố như sao trời, từng đạo pháp quyết đánh ra, hai mươi mốt quân cờ đều sáng lên, như những vì sao trên trời.

Tam Tinh Sát Trận, là một Tam Tài Trận do ba Thất Tinh Trận tạo thành, là một trận pháp tấn công trung hình cấp hai chính hiệu.

Uy lực của nó không cần phải nói nhiều, mạnh hơn Tiểu Bát Môn Trận trước đó gấp mấy chục lần.

Đây cũng là trận pháp mạnh nhất mà Độc Cô Tiểu Nguyệt hiện tại có thể bố trí, đối mặt với đối thủ như Mạc Yêu, phải toàn lực ứng phó.

Vù vù vù~~~ Từng đạo pháp quyết được đánh ra, các quân cờ trên không trung liên tục biến đổi hình dạng, nhanh chóng hình thành ba Thất Tinh Trận, thất tinh đảo ngược, kết hợp lại với nhau, cán hướng ra ngoài.

Khi trận pháp thành hình, hai mươi mốt quân cờ biến mất trong mắt mọi người, biến thành ba lưỡi đao tựa đao tựa kiếm, mỗi lưỡi đao dài mấy trăm trượng, lấp lánh ánh sáng sắc bén.

Độc Cô Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng nhảy lên, đứng ở trung tâm ba lưỡi đao.

Ba lưỡi đao xoay tròn tốc độ cao như cánh quạt, trên không trung tạo ra những cơn gió lốc dữ dội.

Chương 718

Áo quần của Độc Cô Tiểu Nguyệt bay phần phật, đứng trong cơn gió cuồng bạo, thân hình nhỏ bé có vẻ hơi cô đơn, trên gương mặt đầy anh khí mang theo vài phần tái nhợt!

Bố trí trận pháp như vậy, đối với nàng hiện tại tiêu hao không nhỏ.

"Độc Cô Tiểu Nguyệt thật lợi hại, không ngờ chỉ trong một năm, đã thông thạo Tam Tinh Sát Trận, lần này quân đoàn Huyền Vũ nguy hiểm rồi." "Vốn là thiên tài trận pháp, đáng tiếc, mấy năm nay đều đơn độc tác chiến, không có đồng đội có thể giúp đỡ, nên năm nào cũng thất bại." "Không đâu, lần này ta thấy có chút hy vọng, nếu trình độ trận pháp của Mạc Yêu trì trệ không tiến, chưa chắc đã thắng được Độc Cô Tiểu Nguyệt." Thấy Độc Cô Tiểu Nguyệt sử dụng trung hình sát trận, một đám thanh niên lên tiếng thảo luận, bắt đầu nghiêm túc xem trận đấu.

"Lợi hại quá! 180.

Tiểu Nguyệt vậy mà đã bố trí được Tam Tinh Sát Trận, lần này chúng ta thắng chắc rồi!" Trên khuôn mặt anh tuấn của Dương Đào, mang theo vài phần ngưỡng mộ.

Với trình độ trận pháp hiện tại của hắn, muốn bố trí được trận pháp tấn công trung hình như Tam Tinh Sát Trận, cần mấy năm đạo hạnh nữa.

"Khó!" Diệp Hàn khẽ lắc đầu, nhìn Mạc Yêu đối diện, người sau thấy Độc Cô Tiểu Nguyệt bố trí Tam Tinh Sát Trận, cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc, ngược lại cười một cách thoải mái.

Rõ ràng, hắn rất tự tin vào trận đấu này.

Vũ Tô thần thái thản nhiên, uống một ngụm trà, sau đó nói: "Cô bé này không tệ, Độc Cô huynh, xem ra năm nay có khả năng bỏ được danh hiệu Lão yêu ngàn năm rồi." Độc Cô Thiên Nhai căng thẳng gương mặt vuông vức, nhưng không mở miệng đáp lời, ánh mắt nhìn về phía thân hình yếu ớt trên không, vừa có xót xa, cũng có vui mừng.

Những năm nay, Độc Cô Tiểu Nguyệt luôn nỗ lực, vì mỗi năm thi đấu thất bại, đả kích đối với nàng rất lớn.

Tuy là con gái, nhưng lại có tính cách kiên nghị hơn nam tử bình thường.

Đáng tiếc ngoài nàng ra, quân đoàn Chu Tước không có trận pháp sư nào ra hồn, nên nàng vẫn luôn khổ sở chống đỡ.

Đặc biệt là một năm nay, nàng thường một mình luyện tập Tam Tinh Sát Trận trong đêm khuya, không gì khác hơn là muốn trong lúc thi đấu, giành lại chút thể diện cho cha mình.

Nghĩ đến đây, trên gương mặt nghiêm túc của Độc Cô Thiên Nhai, không khỏi lộ ra một tia dịu dàng: "Nguyệt nhi, con vất vả rồi." Cô con gái tính cách cương nghị này, luôn có thể chạm đến phần mềm yếu trong lòng ông, nhưng Độc Cô Thiên Nhai là kiểu ông bố sắt đá, từ trước đến nay không giỏi biểu đạt nội tâm, những năm nay đối với việc chăm sóc con gái, khó tránh khỏi có chút sơ suất.

"Đại thống lĩnh, hôm nay con nhất định sẽ thắng!" Dường như bắt được tia dịu dàng đó, Diệp Hàn nhẹ nhàng nói một câu.

"Hy vọng là vậy." Độc Cô Thiên Nhai mí mắt khẽ động, khôi phục vẻ nghiêm túc.

"Tam Tinh Sát Trận, thú vị đấy, Độc Cô đại tiểu thư, xem ra hôm nay ngươi đã có chuẩn bị, đừng thua đấy." "Bớt nói nhảm đi, bố trận đi!" Độc Cô Tiểu Nguyệt ánh mắt kiên định.

“Ngũ Hành Tứ Linh Trận.” Mạc Yêu vừa nói vừa vung tay áo, hai mươi quân cờ từ từ bay lên, theo từng đạo pháp quyết đánh ra, trước mặt xuất hiện bốn trận pháp cơ bản ngũ hành.

Sau đó, bốn trận pháp cơ bản ngũ hành từ từ tiến lại gần nhau, ánh sáng rực rỡ.

“Ngũ Hành Tứ Linh Trận, ghê thật!” “Mạc Yêu từ lúc nào trở nên lợi hại như vậy!” “Chà!

Tam Tinh Sát Trận đối đầu với Ngũ Hành Tứ Linh Trận, dường như không còn gì hồi hộp nữa.” “…” “Ngũ Hành Tứ Linh Trận!” Độc Cô Thiên Nhai thấy vậy không khỏi co rụt đồng tử, gương mặt nghiêm túc âm trầm xuống.

Gió lạnh hiu hắt thổi, mang theo những đám mây đen cuồn cuộn trên trời, như những chiếc túi vải bọc đầy nước, trông có chút nặng nề, khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực!

Giờ khắc này, trong lòng Độc Cô Thiên Nhai, giống như thời tiết lúc này, vừa nặng nề lại mang theo sự hiu quạnh.

Diệp Hàn và Dương Đào đứng sau lưng ông, đồng thời nhíu mày, đều đang âm thầm lo lắng cho Độc Cô Tiểu Nguyệt.

Ngũ Hành Tứ Linh Trận, một trận pháp tấn công trung hình trong các trận pháp cấp hai.

Một khi trận pháp liên quan đến ngũ hành, sẽ phức tạp hơn rất nhiều, đó là vì ngũ hành có năm loại thuộc tính hoàn toàn khác nhau.

Muốn làm cho các loại thuộc tính cân bằng, và phát huy được sức mạnh, không phải là một chuyện dễ dàng.

Đương nhiên, các trận pháp liên quan đến ngũ hành, phần lớn sức tấn công đều mạnh hơn một bậc so với các trận pháp cùng cấp.

“Tam tinh toàn trảm, sát!” 181.

Trên không trung, Độc Cô Tiểu Nguyệt quát khẽ một tiếng rồi cắn chặt răng, điều khiển trận pháp lao về phía đối phương.

Tam tinh toàn trảm, là đòn tấn công mạnh nhất của Tam Tinh Sát Trận.

Xem ra, nàng muốn một đòn hạ gục đối thủ, không thành công thì thành nhân.

Hú hú hú~~~ Cánh quạt xoắn ốc khổng lồ khuấy động phong vân, tốc độ xoay đột nhiên tăng lên gấp mười, tạo ra cơn gió lốc khủng khiếp, đập xuống trận pháp của đối phương.

“Hừ~ tiểu đạo nhĩ!

Tứ linh thí thiên!” Mạc Yêu cười lạnh, mấy đạo pháp quyết đánh vào trận, Ngũ Hành Tứ Linh Trận lập tức tỏa ra khí tức khủng bố!

“Ầm.” “Ầm.” “Ầm.” “Ầm.” Bốn hư ảnh khổng lồ từ trong trận pháp bay ra.

Một con rồng xanh dài mấy trăm trượng.

Một con hổ trắng khổng lồ của chúa sơn lâm.

Một con chim chu tước toàn thân bao bọc bởi lửa cháy.

Chương 719

Một con rùa rồng cổ xưa mang khí tức viễn cổ.

Thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ, đây chính là 'Tứ linh.' Do đó có tên là Ngũ Hành Tứ Linh Trận.

Ngũ Hành Tứ Linh Trận, là trận pháp công thủ toàn diện, trong đó, thanh long, bạch hổ, chu tước chủ sát phạt, rùa rồng huyền vũ chủ phòng ngự.

Công phòng nhất thể, tung hoành vô địch.

Mạc Yêu tâm niệm vừa động, thanh long bạch hổ chu tước bay lên không trung, nghênh đón Tam Tinh Sát Trận.

Huyền vũ nằm phục dưới đất, vững như bàn thạch.

Bảo vệ hắn ở phía dưới.

Bùm bùm bùm~~~ Khoảnh khắc giao phong, sóng năng lượng tung hoành, gió lốc làm không gian méo mó, từng tiếng nổ vang vọng trời cao.

Khí cơ khủng bố kinh động mây đen trên trời, những giọt mưa lất phất rơi xuống.

Ba hư ảnh cự thú tan biến cùng lúc, lưỡi đao xoắn ốc khổng lồ cũng gãy mất hai lưỡi rưỡi, xích xích xích~~~ nửa lưỡi đao còn lại, bắn về phía hư ảnh huyền vũ phía dưới.

Phụt~~~ Độc Cô Tiểu Nguyệt phun ra một ngụm máu tươi, cả người bị sóng năng lượng khổng lồ hất bay xa mấy ngàn trượng.

Đang!

Nửa lưỡi đao khổng lồ, va chạm mạnh vào mai rùa dày của huyền

vũ, nhưng đòn tấn công vô ích, nửa lưỡi đao vỡ tan, mai rùa huyền vũ lại không hề hấn gì.

"Ta thua rồi!" Độc Cô Tiểu Nguyệt đứng trên không, yếu ớt nói.

Nàng đã cố gắng hết sức, lúc này nguyên khí trong cơ thể tiêu hao nghiêm trọng, chưa đến một phần ba.

Đối thủ của nàng Mạc Yêu, lại nguyên khí dồi dào, và Ngũ Hành Tứ Linh Trận không bị phá hủy.

"Thua rồi!

Lại thua rồi~" Trên gương mặt vuông vức của Độc Cô Thiên Nhai, có một vị đắng nhàn nhạt trôi qua.

Tiểu Nguyệt vừa thua, về cơ bản đại thế đã mất, nguyên khí tiêu hao có thể hồi phục, nhưng nàng đã bị thương nhẹ, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến trận đấu.

Trận đấu tiếp theo với quân đoàn Bạch Hổ, cũng chắc chắn sẽ thua.

"Tiểu yêu ngàn năm!" Mạc Yêu thu hồi trận pháp, khinh bỉ nói một câu.

Lời của gã khiến thân hình xinh đẹp của Độc Cô Tiểu Nguyệt run lên, nàng không nói nhiều, cúi đầu đi về phía Độc Cô Thiên Nhai: "Cha, con làm cha mất mặt rồi." Nàng thậm chí không dám nhìn vào mắt Độc Cô Thiên Nhai, sợ thấy vẻ thất vọng.

Độc Cô Thiên Nhai thu lại tâm tư, bề ngoài lại không hề biểu lộ: "Nguyệt nhi đã cố hết sức, không cần tự trách." "Quân đoàn Chu Tước, quả nhiên kém cỏi!" Trên thành lầu, truyền đến giọng nói trong trẻo động lòng người.

Diệp Hàn nhíu mày, giọng nói đó tuy động lòng người, nhưng lúc

này lại cảm thấy có chút chói tai.

"Quân đoàn Huyền Vũ, Mạc Yêu thắng." "Mẹ kiếp!

Sao quân đoàn Chu Tước lại yếu thế như vậy, xong đời rồi." "Đúng vậy, cũng không thể trách được.

Chu Tước lớn như vậy, lại phải dựa vào một cô gái để chống đỡ, sao có thể thắng được." "Nói cũng đúng, quân đoàn Chu Tước không có ai." "Ha ha ha~~ Lão yêu ngàn năm, thua rồi, lần này lật kèo không thành công, vẫn là lão yêu ngàn năm.

Ha ha ha~~~" Phía đối diện, truyền đến giọng nói không kiêng nể của Mạc Phong.

"Ây di~~ Mạc huynh nói sai rồi, quân đoàn Huyền Vũ chỉ còn lại Mạc Yêu một người, còn quân đoàn Chu Tước người ta có hai vị tuấn kiệt trẻ tuổi chưa lên sân đâu.

Độc Cô huynh, ta nói có đúng không?" Hoàng Thiên Hóa cũng theo đó châm dầu vào lửa, vừa nói vừa cố ý chỉ vào Diệp Hàn và Dương Đào.

Độc Cô Thiên Nhai im lặng không nói, với trình độ của Diệp Hàn và Dương Đào, hy vọng thắng lợi, đừng có mơ.

Soạt soạt soạt~~~ Vô số ánh mắt, vào lúc này, đều hướng về Diệp Hàn và Dương Đào.

Diệp Hàn bình tĩnh, khóe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Dương Đào thì có vẻ rụt rè, hắn biết rõ tình hình của mình, chỉ có thể bố trí một Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, lấy gì mà đấu với người ta.

"Ủa?

Ta quên mất, quân đoàn Huyền Vũ còn có hai lính mới." "Mẹ kiếp,

nhìn thằng nhóc kia kìa, sợ đến run cả người, không phải tè ra quần rồi chứ!" "Chà chà!

Còn thằng nhóc áo trắng kia, lại đang cười ngây ngô, mẹ nó hết thuốc chữa rồi." "Này!

Lính mới, đến lượt ngươi lên sân rồi, còn ngây ra đó làm gì!" Trong đám thanh niên của quân đoàn Thanh Long, không biết ai đã hét lên một tiếng.

Nghe tiếng bàn tán của mọi người, Dương Đào càng thêm co rúm, cứ nép sau lưng Diệp Hàn.

"Ha ha ha~~~ Lính mới sợ rồi!" "Ha ha ha~~ Tiểu yêu ngàn năm." "Đừng hung dữ như vậy, dọa hai em trai nhỏ sợ." "…" Mạc Yêu khóe miệng hiện lên vẻ chế nhạo, chỉ tay vào Dương Đào: "Tên nhóc kia, đừng trốn nữa, ra đây, đấu một trận đi!" Hắn không dám chế nhạo Diệp Hàn, rõ ràng có chút kiêng dè người sau.

Chương 720

"Ta… ta… ta… ta, ta nhận thua!" Dương Đào lắp bắp nói.

".Lính mới nhận thua rồi, mẹ nó cũng quá nhát gan rồi!" "Ha ha ha ha~~ Nhận thua rồi, có thể không biết bố trí trận pháp chỉ theo đến cho vui thôi." "Tuấn kiệt trẻ tuổi, con mẹ nó!" "Ha ha ha~~~" Các thanh niên của các bên, đều cười đến nghiêng ngả.

"Dương Đào, sao ngươi có thể nhận thua?" Độc Cô Tiểu Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Dương Đào mặt đầy khổ sở: "Đại tiểu thư của ta ơi, ta chỉ biết một Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, lấy gì mà tham gia thi đấu chứ!" "…" "Hừ!

Nhận thua thì nhận thua đi!" Độc Cô Thiên Nhai hừ lạnh một tiếng, đưa tay cản Độc Cô Tiểu Nguyệt đang định nổi giận.

Với trình độ nửa vời của Dương Đào, trong tình trạng này mà lên sân, có thể bố trí được trận pháp hay không còn là một vấn đề, nhận thua cũng tốt.

"Quân đoàn Chu Tước nhận thua, quân đoàn Huyền Vũ Mạc Yêu thắng!" Dường như cố ý, khi nói câu này, giọng của Vũ Tô rất lớn.

Ánh mắt Mạc Yêu, lập tức rơi vào gương mặt bình tĩnh của Diệp Hàn: "Còn ngươi thì sao?

Cũng muốn nhận thua à!" Cùng lúc nói, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về Diệp Hàn.

Vừa thấy hắn chỉ có tu vi Đại Thánh sơ cấp, lập tức lắc đầu không thôi.

Những người tham gia thi đấu có mặt, đều là tinh anh của thế hệ

trẻ, tu vi đều là Đại Thánh trung cấp.

Diệp Hàn lại là người duy nhất Đại Thánh sơ cấp.

Đương nhiên, thiên phú bố trí trận pháp không liên quan nhiều đến tu vi, nhưng nếu tu vi không được, nguyên lực tự nhiên yếu, khi thi đấu với trận pháp sư cùng cấp đương nhiên sẽ gặp bất lợi.

Ầm~~~ Khí tức của Diệp Hàn khẽ động, tu vi cảnh giới tăng lên một bậc, lộ ra tu vi thật của mình.

Lúc mới vào thành Quân Thiên, hắn ẩn giấu tu vi là vì an toàn, nhưng bây giờ không cần thiết nữa, vì mọi người đều là Đại Thánh trung cấp, ẩn giấu tu vi ngược lại có vẻ khác người.

Đối với hành động này của Diệp Hàn, mọi người chỉ bàn tán mấy câu, rồi nhanh chóng không để ý nữa.

Dù sao trong thế giới của tu sĩ, người ẩn giấu tu vi có rất nhiều.

"Ủa?

Tên nhóc này lại ẩn giấu tu vi, chẳng trách có thể giết được Cao Hỏa." Mắt Mạc Yêu lóe lên vẻ đã hiểu.

Những người khác không để ý, nhưng Độc Cô Thiên Nhai và ba người còn lại khá kinh ngạc, không ngờ Diệp Hàn lại ẩn giấu tu vi dưới mí mắt họ mấy tháng trời.

"Quân đoàn Chu Tước, Diệp Hàn nghênh chiến!" Diệp Hàn thản nhiên nói, sải bước lên bàn cờ, đứng đối diện Mạc Yêu.

"Hừ~~ Tên nhóc này thật không sợ chết!

Thật sự ra chiến rồi." "Nghênh chiến cũng chỉ thêm mất mặt!" "Lính mới thôi mà, không đáng nhắc đến!

Không biết trụ được mấy giây." "Tuyệt đối bị hạ gục trong nháy mắt, một giây cũng không trụ nổi!" "…" Diệp Hàn!

Tên thật là Diệp Hàn.

Mắt Mạc Yêu lóe lên một tia hàn quang, vung tay, hai mươi quân cờ bay lên, dưới sự phản chiếu của từng đạo pháp quyết, sắc mặt âm trầm của hắn lúc sáng lúc tối: "Nhóc con!

Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy, sự cường đại của bản công tử!

Ngũ Hành Tứ Linh Trận, mở ra." Ầm ầm ầm ầm~~~~ Bốn hư ảnh khổng lồ từ trong trận pháp bay ra.

Một con rồng xanh dài mấy trăm trượng.

Một con hổ trắng khổng lồ của chúa sơn lâm.

Một con chim chu tước toàn thân bao bọc bởi lửa cháy.

Một con rùa rồng cổ xưa mang khí tức viễn cổ.

Đòn tấn công của Mạc Yêu vẫn như cũ, không có chút thay đổi nào.

Hắn bay lên, đứng trên lưng rùa rồng, từ xa chỉ vào Diệp Hàn, hét lớn: "Bố trận đi, một trận quyết thắng thua." Hoa hoa hoa~~~ Diệp Hàn vung tay, mười tám quân cờ trắng bay lên, trong đó sáu quân cờ làm một nhóm, tạo thành thế chân vạc ba chân.

"Chu Thiên Phòng Ngự Trận?

Không thể nào, Diệp Hàn học được trận pháp trung hình từ lúc nào?" "Chu Thiên Phòng Ngự Trận?

Không thể nào, Diệp Hàn học được trận pháp trung hình từ lúc nào?" Vừa thấy động tác của Diệp Hàn, Độc Cô Thiên Nhai, Độc Cô Tiểu Nguyệt, Dương Đào ba người trực tiếp ngơ ngác.

Họ nhớ rất rõ, một tháng trước, Diệp Hàn hoàn toàn không biết gì về trận pháp cấp hai.

Hôm qua, Diệp Hàn sử dụng Tiểu Tụ Nguyên Trận, chỉ trong một tháng, hắn đã học được hai loại trận pháp nhỏ, đã đủ khiến họ kinh ngạc.

Bây giờ Diệp Hàn đột nhiên sử dụng Chu Thiên Phòng Ngự Trận, họ hoàn toàn không ngờ tới.

Chương 721

Phải biết Chu Thiên Phòng Ngự Trận không phải là trận pháp nhỏ, mà là trận pháp trung hình trong các trận pháp cấp hai.

Độc Cô Thiên Nhai ba người không hiểu, họ hoàn toàn chưa từng truyền thụ cho Diệp Hàn trận pháp trung cấp, hắn học được từ đâu?

Chẳng lẽ Diệp Hàn vốn là trận pháp sư?

Không đúng, lúc Diệp Hàn mới học trận pháp cấp hai, ai cũng có thể thấy, hắn là một tờ giấy trắng về trận pháp, một chút kiến thức cơ bản cũng không hiểu.

"Chẳng lẽ?

Tiểu Nguyệt con có nhớ không, Diệp Hàn từng nói, hắn chưa bao giờ học trận pháp." Độc Cô Thiên Nhai nghĩ đến một khả năng, ông ta nhớ lại, hai tháng trước khi đưa cho Diệp Hàn quyển trục trận pháp, chỉ dùng một tháng, tất cả các trận pháp cơ bản, hắn đều nắm vững.

Lúc đó ông ta tưởng rằng, Diệp Hàn đã học được trận pháp cơ bản ở bộ lạc Thanh Lang, nên không để ý.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, hình như lúc đó, ngoài kiến thức trên quyển trục đó ra, Diệp Hàn hoàn toàn không biết gì về các kiến thức trận pháp khác.

Vậy thì nghĩ kỹ lại thật đáng sợ, cũng có nghĩa là, Diệp Hàn thực sự chỉ dùng một tháng, đã học được tất cả kiến thức cơ bản.

Tháng thứ hai sau đó, càng trong tình huống mọi người đều không biết, học được Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

"Ý của cha là…" Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng nghĩ đến khả năng đó, bất giác trợn tròn mắt hạnh.

“Không sai!

Trước khi đến thành Quân Thiên, Diệp Hàn hoàn toàn không biết gì về trận pháp.

Chỉ trong hai tháng, đã học được trận pháp trung cấp cấp hai.” Độc Cô Thiên Nhai nói.

“Kinh khủng!

Yêu nghiệt đến mức nào chứ??” Nhìn bóng áo trắng trên bàn cờ, Độc Cô Tiểu Nguyệt không biết phải hình dung tâm trạng của mình như thế nào.

Nàng từ khi biết chuyện đã tiếp xúc với trận pháp, tám chín tuổi đã có thể bố trận, sống đến bây giờ đều gắn bó với trận pháp.

Cho đến hiện tại, cũng chỉ là một trận pháp sư cấp hai.

Diệp Hàn chỉ dùng hai tháng, đã đuổi kịp thành tựu của nàng, thiên tài trận pháp điên rồ đến mức nào chứ.

“Mẹ kiếp!

Diệp Hàn là một tên biến thái, có để cho người khác sống nữa không!” Dương Đào hoàn toàn chấn kinh, sự xuất hiện của Diệp Hàn đã lật đổ phạm trù nhận thức của hắn về trận pháp.

“Ta giết!

Tên nhóc này cũng được đấy!

Lại là một trận pháp sư cấp hai, không nhìn ra nha!” “Ha ha ha!

Đồ ngốc!

Chu Thiên Phòng Ngự Trận, loại trận pháp này cũng dám mang ra thi đấu, điên rồi sao!” “Có lẽ đây là trận pháp trung hình duy nhất hắn học được, chẳng trách Độc Cô thống lĩnh không cho hắn tham gia thi

đấu, không có trận pháp tấn công, sao thắng được?" So với sự kinh ngạc của Độc Cô và những người khác, những người còn lại lại có thái độ hoàn toàn trái ngược, tiếng chế nhạo nổi lên không ngớt.

Mọi người không quen biết Diệp Hàn, tự nhiên không biết hắn là một người chỉ học trận pháp hai tháng.

Nếu biết, e rằng không một ai có mặt dám chế nhạo như vậy.

Chu Thiên Phòng Ngự Trận, là trận pháp đơn giản nhất trong các trận pháp trung hình được sử dụng.

Giống như Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, chỉ có phòng ngự, không có tấn công.

Cấu thành cũng khá đơn giản, dùng ba Lục Hợp Trận, sau đó lấy Tam Tài Trận làm bố cục tổ hợp thành.

Xoạt xoạt xoạt~~~ Mọi người chỉ mải chế giễu mà lại bỏ qua tốc độ bày trận của Diệp Hàn, hắn vận ngón tay như bay, trong nháy mắt đã bố trí xong Chu Thiên Phòng Ngự Trận, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta líu lưỡi.

Tương đương với việc phất tay là có một trận phòng ngự cỡ trung.

"Ha ha ha ~~ Diệp Hàn, ngươi đang tấu hài đấy à, dựa vào một cái Chu Thiên Phòng Ngự Trận mà cũng dám khiêu chiến ta, đúng là không biết tự lượng sức mình." Mạc Yêu ngoác miệng cười lớn, chế giễu không thương tiếc, khuôn mặt vốn anh tuấn lúc này trông có phần xấu xí.

Diệp Hàn cười nhẹ, để lộ hàm răng trắng bóng: "Ai nói trận phòng ngự thì không thể chiến thắng?" Ầm ~~~ Tiếng nói vừa dứt, hắn đã điều khiển Chu Thiên Phòng Ngự Trận, trực tiếp lao thẳng tới.

Tấm chắn phòng ngự hình bán cầu trong suốt trượt trên mặt đất

đẩy về phía trước.

"Thanh Long Sát Trận!" "Bạch Hổ Sát Trận!" "Chu Tước Sát Trận!" "Xé nát cho ta!" Mạc Yêu gầm lên một tiếng, ầm ầm ầm ~~~ Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, ba hư ảnh khổng lồ lần lượt lao tới, đi đầu là hư ảnh Thanh Long dài mấy trăm trượng.

Nó nhe nanh múa vuốt bay sát mặt đất, vuốt rồng khỏe mạnh vỗ vào tấm chắn phòng ngự.

Phụt!

Tấm chắn phòng ngự gợn sóng lăn tăn, nhưng không hề hấn gì, còn hư ảnh Thanh Long thì trực tiếp nổ tung.

Chương 722

Ngay sau đó, phụt phụt hai tiếng, hư ảnh Bạch Hổ và Chu Tước cũng va vào tấm chắn phòng ngự, tự sát thành công.

"Hả??" "Sao có thể, phòng ngự mạnh quá!" "Không đúng!

Trận phòng ngự của tên nhóc này, nguyên lực thật hùng hậu!" Trong phút chốc, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, không thể tin vào những gì mình đang thấy.

Ai cũng biết, trong cùng cấp bậc, trận pháp loại tấn công mạnh hơn trận pháp phòng ngự rất nhiều.

Nhưng tình hình trước mắt lại có phần ngoài dự đoán.

Ầm ầm ầm ~~~ Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Diệp Hàn tiếp tục tấn công, điều khiển tấm chắn phòng ngự húc mạnh vào trận pháp của Mạc Yêu.

Hư ảnh Huyền Vũ nặng nề kia cũng nổ tung sau một lát, cuối cùng đâm sầm vào đại trận của Mạc Yêu, như chẻ tre đâm nát trận pháp.

"Thắng rồi, ta thắng rồi!

Tốt quá!" Độc Cô Tiểu Nguyệt vui đến phát khóc, những giọt lệ hạnh phúc lăn dài, trước đó có nằm mơ cô cũng không nghĩ Diệp Hàn có thể thắng.

Năng lượng dư chấn kinh khủng hất văng Mạc Yêu ra xa, hắn ngã xuống đất ho ra máu liên tục: "" "Không thể nào, trận pháp phòng ngự không phải rất yếu sao?" Diệp Hàn mỉm cười bình tĩnh.

Trong tình huống bình thường, trận phòng ngự đương nhiên không thể so với trận pháp loại tấn công, nhưng đừng quên một điều, điều khiển đại trận cũng cần truyền vào nguyên lực, nguyên lực là gốc rễ

của đại trận, chỉ cần nguyên lực đủ, lấy yếu thắng mạnh là chuyện tất nhiên.

Xem ra về mặt nguyên lực, Diệp Hàn rất dồi dào.

"Ta…" Mạc Yêu không nói nên lời, cũng không ngờ nguyên lực của đối phương lại kinh khủng đến vậy.

"Bây giờ nguyên lực của ngươi đã tiêu hao hơn nửa, có muốn tiếp tục thi đấu không?" Diệp Hàn vẫn cười.

"Hừ!

Ngươi giỏi!" Mạc Yêu bò dậy từ mặt đất, không cam tâm bước về lại phe mình.

"Đúng là một tên nhóc có nguyên lực hùng hậu!

Nhưng thắng kiểu này, chẳng phải là thắng không vẻ vang sao!

Chúng ta thi đấu trận pháp, chứ không phải nguyên lực." Người lên tiếng là cha của Mạc Yêu, đại thống lĩnh Huyền Vũ quân đoàn, Mạc Phong.

"Nực cười, mỗi lần các người đều dùng xa luân chiến bắt nạt Nguyệt Nhi, lẽ nào không phải dựa vào nguyên lực sao?

Lão già họ Mạc, thua là thua, lẽ nào không dám thừa nhận?" Độc Cô Thiên Nhai hiếm khi nở nụ cười, phản bác lại.

"Lão yêu nghìn năm, đừng có đắc ý!" "Lão yêu nghìn năm?

Đang gọi ta sao?" "" "Bản tọa tuyên bố, trận đấu này, Chu Tước quân đoàn chiến thắng!" _ QUẢNG CÁO _ "Không tệ, không tệ, đúng là một tuổi trẻ tài cao.

Độc Cô thống lĩnh, thiếp thân xin rút lại lời nói lúc trước, không ngờ Chu Tước quân đoàn lại ẩn giấu một người trẻ tuổi ưu tú như vậy." Trên tường thành, vang lên giọng nói của Diệp Thanh Vận như

gió xuân ấm áp: “Ngươi tên Diệp Hàn, cũng họ Diệp, là người một nhà với thiếp thân, thiếp thân rất xem trọng ngươi đó nha ~” Lời cuối cùng, mang theo một chút tinh nghịch.

“Đại phu nhân quá khen!” Diệp Hàn mỉm cười chắp tay, thần sắc thản nhiên, được sủng ái mà không kinh ngạc.

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc, không ngờ Đại phu nhân lại xem trọng Diệp Hàn đến thế.

Linh San quận chúa liếc nhìn Diệp Hàn rồi thu lại ánh mắt linh động: “Nương, người của Chu Tước quân đoàn cũng không tệ!

Nhưng người trẻ tuổi ưu tú ở đây nhiều như vậy, tại sao mẹ lại đối xử đặc biệt với hắn?” “Bởi vì mẹ muốn hắn làm hộ vệ cho con đó!” Khi nói câu này, Diệp Thanh Vận hạ thấp giọng, không để người bên dưới tường thành nghe thấy.

“Hắn?” Linh San quận chúa lại liếc nhìn Diệp Hàn, ánh mắt linh động có thêm một tia nghi hoặc: “Hắn được không?

Linh Nhi không thấy hắn có gì đặc biệt cả.” “Linh Nhi, con không hiểu rồi, Mạc Yêu là đệ tử ưu tú nhất của Huyền Vũ thành, không chỉ trận pháp siêu tuyệt, tu vi cũng là đứng đầu trong thế hệ trẻ của Huyền Vũ quân đoàn.

Vừa rồi lại bại nhanh như vậy, chỉ có thể nói lên một vấn đề.” “Vấn đề gì ạ?” Linh San quận chúa hỏi dồn.

“Mức độ hùng hậu nguyên lực của Diệp Hàn, gấp mười lần Mạc Yêu!” Diệp Thanh Vận trả lời, khiến Linh San quận chúa không khỏi kinh ngạc.

Cô có chút không dám tin, cùng là Trung cấp Đại Thánh, Mạc Yêu vốn là thiên tài trong thiên tài, nếu nguyên lực của Diệp Hàn gấp mười lần hắn, vậy thì thật đáng sợ.

Nếu đúng như vậy, cả Thanh Long quân đoàn cũng không tìm ra được mấy người mạnh như thế.

"Thật sự lợi hại vậy sao!" Linh San quận chúa nghi ngờ.

"Ừm!" Diệp Thanh Vận khẽ gật đầu, sau đó nói tiếp: "Đương nhiên, mẹ chọn hắn làm hộ vệ cho con, không phải vì nguyên lực hắn mạnh, mà còn có một nguyên nhân khác.

Con có phát hiện không, người tên Diệp Hàn này rất trầm ổn, từ đầu đến cuối không hề có một chút hoảng sợ, thật sự rất hiếm có." "Mẹ thật sự muốn hắn làm hộ vệ của con sao?" Linh San quận chúa có chút bài xích, vì từ đầu đến cuối, hắn không hề chú ý đến cô, cô cũng không hiểu chút nào về hắn.

Để một người hoàn toàn không hiểu rõ làm hộ vệ cho mình, trong lòng không khỏi có chút bài xích.

"Ha ha!

Cũng chưa chắc, mẹ sẽ quan sát kỹ hơn, xem có người nào ưu tú khác không, nếu không có thì mới chọn hắn.

Chương 723

Chuyện chọn hộ vệ cho Linh Nhi không thể qua loa được, mẹ đương nhiên phải chọn cho con người tốt nhất.” Diệp Thanh Vận vỗ nhẹ vai Linh San quận chúa, trong mắt ánh lên sự cưng chiều.

“Nương nói đúng, chúng ta cứ xem tiếp đi ạ.

Con nghĩ rằng Thanh Long quân đoàn nhân tài lớp lớp, nhất định sẽ có người mạnh hơn hắn.” Sau khi hai quân đoàn thi đấu xong, tạm thời nghỉ ngơi một canh giờ, đợi mọi người khôi phục nguyên lực gần đủ, cuộc thi lại tiếp tục.

“Tiếp theo, Huyền Vũ quân đoàn đối chiến Bạch Hổ quân đoàn.

Mời hai bên xuất chiến.” Sau khi nghỉ ngơi, Vũ Tô đúng lúc lên tiếng.

Như đã nói, vì Thanh Long quân đoàn mạnh nhất, nên không tham gia các trận đấu đầu.

Chỉ có người đứng đầu trong ba quân đoàn còn lại mới có tư cách đối chiến với người của Thanh Long quân đoàn.

Vì vậy, ngoại trừ Thanh Long quân đoàn, mỗi quân đoàn khác đều phải xuất chiến hai lần.

Bên nào thắng hai lần sẽ đứng nhất, thắng một lần đứng nhì, thua liên tiếp hai lần thì đội sổ. _ QUẢNG CÁO _ Trận đấu đầu tiên, Chu Tước quân đoàn đã thắng một trận, nên dù thế nào cũng không thể đội sổ được.

Nếu tiếp theo, họ lại chiến thắng Bạch Hổ quân đoàn, thì có thể trực tiếp khiêu chiến Thanh Long quân đoàn.

Diệp Hàn liếc nhìn Độc Cô Tiểu Nguyệt, lúc này cô cũng đã mở

mắt, nguyên lực cơ bản đã khôi phục, nhưng vẫn còn chút thương tích nhỏ khiến sắc mặt hơi tái: "Diệp Hàn, cảm ơn ngươi!" Độc Cô Tiểu Nguyệt chân thành cảm ơn, hôm nay nếu không có Diệp Hàn, chín phần mười là họ đã đội sổ.

"Ha ha!" Diệp Hàn cười không nói gì, tuy hai người trước đó có chút khúc mắc nhỏ, nhưng hắn không để trong lòng.

Trận pháp hắn học được đều do Độc Cô Thiên Nhai truyền thụ, giúp cô chiến thắng là điều hắn nên làm.

"Huyền Vũ quân đoàn, Dư Thi Thi xuất chiến!" "Bạch Hổ quân đoàn, Hồ Hạnh Nhi xuất chiến!" Trên bàn cờ, đồng thời vang lên hai tiếng hô trong trẻo.

Người đầu tiên của Huyền Vũ quân đoàn xuất chiến là cô gái tên Dư Thi Thi.

Thật trùng hợp, người của Bạch Hổ quân đoàn xuất chiến cũng là nữ tử duy nhất của họ.

Ầm ầm ầm ~~~ Hai người đại chiến, trận pháp họ bày ra đều là trận pháp tấn công cỡ nhỏ, Tiểu Bắc Đẩu Trận.

Thực lực tương đương nhau, chiến đấu hồi lâu mới phân thắng bại, Dư Thi Thi kém hơn một chút, cuối cùng thất bại.

Nhưng Hồ Hạnh Nhi cũng vì tiêu hao quá nhiều nguyên lực mà phải xuống sân nghỉ ngơi.

"Diệp Hàn, lát nữa nếu ngươi đối đầu với hắn, phải cẩn thận Lý Uy kia, thực lực hắn rất mạnh, còn trên cả ta và Mạc Yêu.

Một năm không gặp, chỉ sợ hắn càng đáng sợ hơn!" Độc Cô Tiểu Nguyệt vừa nói vừa chỉ vào một thanh niên trầm ổn của Bạch Hổ quân đoàn.

“Ừm!

Ta sẽ chú ý!” Diệp Hàn gật đầu, dĩ nhiên hắn cũng nhìn ra sự bất phàm của người đó.

Bạch Hổ quân đoàn có tổng cộng bốn người, rõ ràng lấy hắn làm đầu.

“Lý Uy quả thật rất lợi hại, là đệ tử nhà võ, tinh nhuệ được tuyển chọn từ các chiến sĩ.

Loại người này thường xuyên tham gia chiến đấu, vô cùng đáng sợ, ngươi nhất định phải cẩn thận!” Dương Đào cũng nhắc nhở một câu.

Độc Cô Tiểu Nguyệt suy nghĩ một lát, thận trọng nói: “Lát nữa ta sẽ xuất chiến trước, tiêu hao nguyên lực của hắn trước, sau đó ngươi hãy lên sân.

Như vậy, chúng ta có thể thắng chắc hơn một chút.” Diệp Hàn lắc đầu: “Tiểu Nguyệt, ngươi bị thương rồi, không thích hợp xuất chiến.

Cứ giao cho ta đối phó.” “Nhưng ngươi chỉ biết một Chu Thiên Phòng Ngự Trận, lỡ như bị phá, chúng ta thua chắc!” Độc Cô Tiểu Nguyệt lo lắng nói.

“Bạn học Tiểu Nguyệt Nguyệt, ai nói với ngươi, ta chỉ biết một Chu Thiên Phòng Ngự Trận thế?” Khóe miệng Diệp Hàn cong lên, lộ ra nụ cười mê người.

Độc Cô Tiểu Nguyệt nghe vậy ngẩn ra: “Ngươi còn biết trận pháp khác?” “Đương nhiên!

Ta nói ta biết Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận ngươi tin không?” “Chém gió!” “Nói thật không ai tin…” Các trận đấu tiếp theo, một trận nối một trận.

Hai bên ngang tài ngang sức, qua lại đấu đá, các loại trận pháp được bày ra, đánh nhau vô cùng náo nhiệt.

Cuối cùng, trận đấu giữa Lý Uy và Mạc Yêu bắt đầu.

Người sau dùng Ngũ Hành Tứ Linh Trận tác chiến, còn trận pháp mà Lý Uy bày ra lại khiến không ít người kinh ngạc.

Hắn dùng Bát Hoang Lục Hợp Trận, lấy Lục Hợp Trận làm chủ trận, sáu Bát Quái Trận làm trận phụ trợ.

Trận pháp như vậy, trong tất cả các trận pháp cỡ trung cấp hai, là trận pháp đỉnh cao nhất, không có cái thứ hai.

Bát Hoang Lục Hợp Trận vừa ra, trực tiếp càn quét Mạc Yêu, người sau ngay cả cơ hội chống đỡ cũng không có. _ QUẢNG CÁO _ "Bạch Hổ quân đoàn chiến thắng." Vũ Tô tuyên bố kết quả trận đấu, rồi cho mọi người nghỉ ngơi một canh giờ, sau đó trận đấu thứ ba bắt đầu.

Chương 724

Trận đấu thứ ba, dĩ nhiên là giữa Chu Tước quân đoàn và Bạch Hổ quân đoàn, hai bên đều đã giành được một chiến thắng.

Thắng bại của trận thứ ba sẽ quyết định ai có tư cách khiêu chiến Thanh Long quân đoàn.

"Nghỉ ngơi kết thúc, trận đấu thứ ba, Bạch Hổ quân đoàn đối chiến Thanh Long quân đoàn, mời nhân viên hai bên xuất chiến!" "Chu Tước quân đoàn, Diệp Hàn xuất chiến!" Diệp Hàn bước đến phía cờ trắng, nhàn nhạt nhìn về phía Bạch Hổ quân đoàn.

"Ta chiến!" Mười người trẻ tuổi của Bạch Hổ quân đoàn thương lượng một hồi, cuối cùng cô gái tên Hồ Hạnh Nhi kia xuất chiến.

Vèo vèo vèo ~~~ Diệp Hàn vận ngón tay như bay, phất tay bày ra một Chu Thiên Phòng Ngự Trận, tốc độ như quỷ mị khiến những người trẻ tuổi có mặt đều chấn động.

Lần này mọi người đã nhìn rõ, tốc độ bày trận của Diệp Hàn đã vượt qua phạm trù hiểu biết của họ.

"Nhanh quá!" Linh San quận chúa trên tường thành cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Bởi vì vừa rồi nghe lời của Diệp Thanh Vận, nên cô vẫn luôn chú ý đến Diệp Hàn.

"Tốc độ kinh khủng!" Vũ Tô và mấy lão già khác nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Ngay cả mấy người họ cũng không thể nhanh chóng bày ra một Chu Thiên Phòng Ngự Trận như vậy.

"Tiểu Bắc Đẩu Trận," Đối phương cũng ra tay, Hồ Hạnh Nhi lần

này thử dùng một trận pháp tấn công cỡ nhỏ, cô biết mình không phải đối thủ của Diệp Hàn, chỉ hy vọng có thể tiêu hao hắn một chút.

Ầm ~~~ Lần này, Diệp Hàn vẫn làm như cũ, điều khiển trận phòng ngự lao thẳng tới.

Tiểu Bắc Đẩu Trận của Hồ Hạnh Nhi, trực tiếp vỡ thành vụn.

Hai vòng tiếp theo, Diệp Hàn vẫn tiếp tục làm càn, dùng trận phòng ngự san phẳng đối thủ.

Đối với cách làm của hắn, mọi người có ý kiến trái chiều, có người nói hắn nguyên lực hùng hậu, cũng có người nói hắn chỉ biết một trận pháp cỡ trung.

Đối thủ cuối cùng là Lý Uy, thần sắc trầm ổn, từng bước đi lên bàn cờ, mở lời: "Diệp Hàn, thu trận phòng ngự của ngươi lại đi.

Nếu trình độ trận pháp của ngươi chỉ có vậy, trận đấu tiếp theo ngươi thua chắc." "Cứ ra tay đi!" Diệp Hàn mỉm cười không nói, vẫn điều khiển trận phòng ngự cỡ trung.

"Phụ thân, lần này Diệp Hàn có thể thắng không?" Độc Cô Tiểu Nguyệt lo lắng hỏi.

Trong ý thức của cô, Chu Thiên Phòng Ngự Trận là trận phòng ngự yếu nhất, còn Bát Hoang Lục Hợp Trận là sát trận mạnh nhất, hai thứ không có gì để so sánh.

Nhưng nụ cười bình tĩnh của Diệp Hàn lại khiến cô có thêm vài phần do dự về trận đấu này.

Lúc này, sắc mặt Độc Cô Thiên Nhai hơi trầm trọng: "Chu Thiên Phòng Ngự Trận tự nhiên không thể so với Bát Hoang Lục Hợp Trận, nếu Diệp Hàn thật sự không biết trận pháp nào khác, lần này thật sự nguy rồi, thua chắc." "Vậy chẳng phải chúng ta thua chắc rồi sao." Dương Đào cười khổ.

“Thua chắc rồi, một khi Lý Uy phá được trận phòng ngự của Diệp Hàn, dù Diệp Hàn có biết trận pháp tấn công cũng vô ích, đối phương chắc chắn sẽ không cho hắn thời gian bày trận.” Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng đánh giá như vậy.

“Vậy thì nhận thua đi!

Bát Hoang Lục Hợp Trận!” Lý Uy khinh thường quát khẽ, tay áo vung lên, 48 lá cờ đen bay lên trời.

Theo từng đạo pháp quyết được đánh ra, chưa đầy bốn năm hơi thở, trước mặt hắn đã xuất hiện sáu tám đồ hình Thái Cực Âm Dương, ngay sau đó, tám đồ hình Thái Cực Dương Dương hợp lại làm một, biến thành một đồ hình Thái Cực Âm Dương lớn hơn, như tấm màn che trời, che mây lấp trăng.

“Chết tiệt!

Khí tức mạnh quá!” _ QUẢNG CÁO _ “Diệp Hàn thua chắc rồi, vừa rồi Lý Uy chưa dùng hết toàn lực, đây mới là thực lực thật sự của hắn.” “Ha ha ha, Uy ca lợi hại, Huyền Vũ quân đoàn thắng chắc!” “Lý Uy giỏi thật, lại mạnh đến mức này.” Sắc mặt Mạc Yêu khó coi, hắn phát hiện, Bát Hoang Lục Hợp Trận của Lý Uy lúc này uy lực rõ ràng đã tăng lên mấy lần so với lúc đối chiến với hắn.

Hu hu hu ~~~ Trên bầu trời, đồ hình Thái Cực khổng lồ từ từ xoay chuyển, hai con cá âm dương hoán đổi cho nhau, trong lúc hô hấp, vô tận nguyên lực trời đất bị đồ hình Thái Cực hút vào trong.

Sự kinh khủng của trận pháp tấn công cỡ trung cấp hai đỉnh cao nhất không chỉ có thể tấn công mà còn có thể tự chủ hấp thu nguyên khí trời đất.

“Diệp Hàn, thua cho ta đi!” Lý Uy hét lớn một tiếng, mấy đạo pháp quyết đánh vào trong đồ hình Thái Cực, đồ hình Thái Cực khổng lồ

kia vừa động, liền đến trên không trận pháp của Diệp Hàn, ầm ầm chụp xuống!

Ầm ~~~ Phụt phụt phụt ~~~ Uy thế kinh thiên động địa, phảng phất có thể lay động trời đất, kéo theo một loạt tiếng nổ âm thanh.

Chu Thiên Phòng Ngự Trận mà Diệp Hàn điều khiển cũng vỡ tan như bong bóng.

Ngay cả bản thân Diệp Hàn cũng bị bao phủ bên dưới.

"Không ổn!

Diệp Hàn nguy hiểm!" Độc Cô Tiểu Nguyệt không nhịn được kinh hô thành tiếng, sau đó trong sự kinh ngạc của cô, bóng dáng áo trắng của Diệp Hàn cũng trực tiếp vỡ tan.

"Chết tiệt!

Xong rồi, tên nhóc đó chết rồi!" "Không, chưa chết, vừa rồi là tàn ảnh!" "Vậy người đâu?" "Ở kia, mau nhìn!" Trong biển mây, Diệp Hàn không biết từ lúc nào đã biến mất ra ngoài, y phục trắng như tuyết không hề hấn gì, vụ nổ năng lượng kinh khủng vừa rồi không hề gây cho hắn chút tổn thương nào.

"Tốc độ không tệ, nhưng ngươi thua chắc rồi…" Lý Uy cười tà mị, đồ hình Thái Cực vừa chuyển, đã đến trên không Diệp Hàn: "Nhận thua đi!" "Nhận thua?" Diệp Hàn vẫn mỉm cười, một bước lên bàn cờ, tay áo vung lên, gần trăm lá cờ bay lên không.

Vận ngón tay như điện, phất tay bày ra một trận phòng ngự, trong khoảnh khắc đã bố trí xong bốn năm Chu Thiên Phòng Ngự Trận.

Ầm ầm ầm ~~~ Lúc này, công kích của đồ hình Thái Cực lại đến, tấn công mãnh liệt vào bốn năm tấm chắn phòng ngự kia.

Chương 725

Ba bốn hơi thở sau, mấy tấm chắn linh khí đó không chịu nổi nữa, vỡ tan tành.

"Bát Hoang Lục Hợp Trận, ta cũng biết!" Sau đó, nhân lúc đối phương tấn công, Diệp Hàn tiếp tục ra tay, bốn mươi tám lá cờ trắng bay lượn, dưới sự điều khiển của hắn, biến thành tám đồ hình Thái Cực Âm Dương, sau đó các đồ hình Thái Cực hợp lại làm một, cuối cùng biến thành một đồ hình Thái Cực Âm Dương khổng lồ giống hệt của đối phương.

Hơn nữa, đồ hình Thái Cực mà Diệp Hàn bố trí rõ ràng còn ngưng thực hơn.

"Bát Hoang Lục Hợp Trận, trời ơi!

Tên nhóc này đang giấu nghề!" "Không ổn, Uy ca nguy rồi." "Tên nhóc Diệp Hàn này đúng là kỳ tài trận pháp, lại có thể vận dụng trận pháp thuận tay đến vậy!" Tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, bao gồm cả Vũ Tô và những lão già kia cũng không ngoại lệ.

Chỉ với công phu phất tay bày ra một trận phòng ngự của Diệp Hàn, không một ai ở đây có thể làm được.

"Bát Hoang Lục Hợp Trận, tốt tốt tốt!

Tên nhóc giỏi!" Độc Cô Thiên Nhai đột nhiên đứng dậy, vạn lần cũng không ngờ Diệp Hàn có thể trong vòng hai tháng nắm vững được trận pháp phức tạp như vậy.

"Hi hi hi!

Nương, người nói không sai, Diệp Hàn này thật sự có điểm hơn người nha ~~" Trên tường thành, đôi mắt linh động kia không chớp

nhìn chằm chằm Diệp Hàn.

Lần này, Linh San quận chúa đã hoàn toàn bị thủ đoạn của Diệp Hàn chinh phục.

“Đó là tự nhiên, mẹ con là Cao cấp Đại Thánh, chút mắt nhìn này vẫn có.” Diệp Thanh Vận cười rạng rỡ, như một đóa mẫu đơn cao quý nở rộ.

“Hắn?” Trên không trung phía trên đồ hình Thái Cực, Lý Uy lộ ra ánh mắt không thể tin nổi.

Hắn không ngờ, dưới sự tấn công mãnh liệt của mình, đối thủ vẫn có thời gian để bày ra Bát Hoang Lục Hợp Trận. _ QUẢNG CÁO _ Nếu trận chiến như vậy đổi thành một trận pháp sư bình thường, sớm đã bại trong tay Lý Uy.

Tốc độ bày trận của Diệp Hàn thực sự quá nhanh, phất tay là có một trận pháp.

Ngay cả việc bố trí hoàn chỉnh Bát Hoang Lục Hợp Trận cũng không dùng đến một hơi rưỡi thời gian.

Hu hu hu ~~~~ Nguyên lực trời đất vô biên tràn vào đồ hình Thái Cực Âm Dương, khí thế của hắn càng lúc càng kinh khủng.

Vượt qua trận pháp của đối phương một đoạn dài.

Cùng một trận pháp, nhưng do người khác nhau bố trí lại có uy lực hoàn toàn khác nhau.

Phụt phụt phụt.

Lúc này, bốn năm Chu Thiên Phòng Ngự Trận kia cũng nổ tung dưới sự tấn công mãnh liệt của Lý Uy.

“Bát Hoang Lục Hợp Ấn!

Trấn áp!” Lý Uy thân hình vừa động, đứng trên đồ hình Thái Cực

Âm Dương khổng lồ, đồ hình Thái Cực khổng lồ hướng về phía Diệp Hàn rơi xuống.

"Đi!" Đồ hình Thái Cực của Diệp Hàn cũng vào lúc này bay lên, hai đồ hình Thái Cực khổng lồ chiếu rọi lẫn nhau, như hai tấm màn che trời khổng lồ.

Một cái từ trên xuống, một cái từ dưới lên.

Kịch liệt va chạm vào nhau.

Năng lượng cuồng bạo vô cùng bùng nổ, ở giữa hai tấm màn âm dương, dòng khí cuộn lên thành cương phong, không ngừng truyền ra những tiếng nổ âm thanh đáng sợ.

Rắc một tiếng, đồ hình Thái Cực Âm Dương phía trên nứt ra, từng vết nứt hiện ra, như đồ gốm vỡ, phủ kín toàn bộ đồ hình Thái Cực.

"Không ổn!" Sắc mặt Lý Uy đại biến, cảm giác đồ hình Thái Cực sắp nổ tung, không dám chần chừ, lập tức bay lên không.

Một khi đồ hình Thái Cực phát nổ, năng lượng cuồng bạo đó không phải là thứ hắn có thể chống đỡ.

Ầm!

Đồ hình Thái Cực ầm ầm nổ tung, sóng lớn cuồn cuộn cuốn đi chín tầng trời, từng tầng mây âm u bị đánh tan, để lộ bầu trời trong xanh.

Năng lượng dư ba quét trúng Lý Uy, khiến hắn ho ra máu, cả người vô cùng thảm hại, tóc tai rối bời, y phục rách nát.

Bên dưới, Diệp Hàn đứng trên đồ hình Thái Cực của mình, cả người lẫn đồ hình trên đầu đều không hề hấn gì.

Cảnh tượng này, không nghi ngờ gì đã khiến quá nhiều người kinh ngạc.

“Kinh khủng!

Ai nói hắn là tay mơ, đây rõ ràng là tuyệt thế thiên tài về trận pháp.

Thật không ngờ, trong Chu Tước quân đoàn lại ẩn giấu một nhân vật lợi hại như vậy.” “Diệp Hàn!

Hắn là đệ tử nhà ai, tại sao chưa từng nghe danh hiệu của hắn!” “Có thể vận chuyển trận pháp đến mức này, chắc chắn là đệ tử thân truyền của Độc Cô Thiên Nhai.

Chương 726

Thật không thể tin được, lão già Độc Cô lại giấu sâu như vậy." Đừng nói những người trẻ tuổi có mặt, ngay cả Tô Vũ và một số lão già khác cũng đều kinh ngạc không thôi.

Phải biết rằng, thế hệ trẻ có thể bố trí được Bát Hoang Lục Hợp Trận, trong cả tứ đại quân đoàn cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Điều khiến người ta cảm thấy kinh khủng nhất là nguyên lực của Diệp Hàn.

Sau khi liên tiếp chiến thắng mấy đối thủ, lúc đối chiến với Lý Uy, hắn còn bố trí thêm sáu bảy trận pháp cỡ trung, nhưng nguyên lực lại không có dấu hiệu cạn kiệt, trông vẫn sung mãn.

"Bản tọa tuyên bố!

Chu Tước quân đoàn, Diệp Hàn chiến thắng." "Trận cuối cùng, Chu Tước quân đoàn đối chiến Thanh Long quân đoàn.

Nghỉ ngơi, sau đó tái chiến." Diệp Hàn chiến thắng Lý Uy, giành được hai trận thắng, có trận cuối cùng, đối đầu với người của Thanh Long quân đoàn mạnh nhất.

Người của Thanh Long quân đoàn mới là nhân vật chính thực sự của chiến trường này, địa vị không thể lay chuyển.

Mỗi lần thi đấu, người đứng đầu đều là người của Thanh Long quân đoàn.

Bởi vì họ quá đáng sợ, nhân tài lớp lớp, cho dù ba quân đoàn còn lại liên hợp cũng chưa chắc là đối thủ của Thanh Long quân đoàn. _ QUẢNG CÁO _ Tại võ đài, Diệp Hàn ngồi xếp bằng, bắt đầu khôi phục nguyên khí đã tiêu hao.

Nguyên khí của hắn tiêu hao không nhiều, chưa đến một khắc đồng hồ đã lại đầy ắp.

Mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Nguyên khí dồi dào lại bình tĩnh trở lại.

Thấy hắn mở mắt, Độc Cô Tiểu Nguyệt ngồi bên cạnh nói: "Diệp Hàn, tiếp theo ngươi phải thi đấu với người của Thanh Long quân đoàn rồi.

Thực lực của họ, không phải Bạch Hổ quân đoàn và Huyền Vũ quân đoàn có thể so sánh được đâu." Xoa xoa tay, Diệp Hàn nhìn về phía người của Thanh Long quân đoàn.

Lần này có hơn hai mươi người tham gia thi đấu, chỉ riêng số lượng đã nhiều hơn ba nhà cộng lại.

Nếu họ dùng xa luân chiến từng người một, sẽ khá khó giải quyết: "Thực lực họ thế nào?" "Trận pháp sư trong Thanh Long quân đoàn được tuyển chọn từ Thanh Long hộ vệ quân đoàn, có thể nói là cao thủ như mây.

Hơn hai mươi người, mỗi người đều là trận pháp sư cấp hai." "Ồ?" Diệp Hàn nhíu mày, không ngờ Thanh Long quân đoàn lại mạnh đến vậy.

Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ ba quân đoàn lớn, tuy có hơn mười người tham gia thi đấu, nhưng người thực sự có thể gọi là trận pháp sư cấp hai chỉ có Độc Cô Tiểu Nguyệt, Lý Uy, Mạc Yêu và hắn, tổng cộng bốn người.

Tiêu chuẩn của trận pháp sư cấp hai là ít nhất có thể bố trí được trận pháp cỡ trung cấp hai.

Đương nhiên, việc Thanh Long quân đoàn có nhiều trận pháp sư trẻ tuổi cũng có nguyên nhân.

Thanh Long hộ vệ quân đoàn trong miệng Độc Cô Tiểu Nguyệt là quân đoàn mạnh nhất dưới trướng Hầu gia.

Tuy chỉ có hai vạn người, nhưng mỗi người đều là tu sĩ cấp Đại Thánh.

Người được tuyển chọn từ những tinh nhuệ này, sao có thể không mạnh được.

Hộ vệ quân đoàn đừng nhìn chỉ có hai vạn người, nhưng đủ để càn quét bất kỳ quân đoàn nào khác.

Cái gọi là quân đội tinh nhuệ, không phải là thứ có thể bù đắp bằng số lượng.

Liếc nhìn đám người trẻ tuổi ở phía đông, Độc Cô Tiểu Nguyệt nói: "Đám người đó rốt cuộc mạnh đến đâu, ta cũng không rõ lắm, vì mỗi lần thi đấu, người mạnh nhất của họ chưa cần ra tay, ba quân đoàn của chúng ta đã bại rồi." "Thấy ba người đứng phía trước kia không?" Độc Cô Tiểu Nguyệt thuận tay chỉ.

Diệp Hàn nhìn theo hướng tay cô chỉ, ở đó có tổng cộng ba người.

Người bên trái cùng là một thanh niên mặt trắng bệch, thân hình mảnh mai như nữ tử, trông có vẻ yếu ớt.

Miệng ngậm một cọng cỏ, chán chường dùng dao găm cắt móng tay.

Ở giữa là một thanh niên mặc trường bào đen, vóc dáng cao ráo cân đối, khí chất vững như núi.

Hắn đứng đó thản nhiên, ánh mắt chính trực.

Bên phải cùng là một nữ tử khoảng hai mươi tuổi, dáng vẻ trắng trẻo, mặt trái xoan, thân hình thon thả.

Lúc này cô đang cúi đầu, nói chuyện qua loa với người bên cạnh.

Ba người thần thái khác nhau, nhưng đều vô cùng trầm ổn.

Thấy ánh mắt Diệp Hàn rơi vào người mình, cả ba đều bất giác liếc qua đây.

Trong ánh mắt mang theo vài phần khinh thường, sau đó liền thu lại ánh mắt.

“Đều rất mạnh!

Trình độ trận pháp thế nào?” Diệp Hàn gật đầu.

Chương 727

Độc Cô Tiểu Nguyệt đáp: “Chưa từng thấy họ ra tay, nhưng nghe nói, Thanh Long Tam Kiệt không chỉ thực lực mạnh đến mức không thể tưởng tượng, mà đều có thể bố trí được trận pháp cỡ lớn cấp hai.” “Trận pháp cỡ lớn sao, vậy thì thú vị rồi đây?” Khóe miệng Diệp Hàn cong lên một đường cong đẹp mắt.

“Ba người họ chưa cần ra tay, có lẽ ngươi đã bị người khác loại rồi!” Độc Cô Tiểu Nguyệt thở dài, rõ ràng thi đấu với Thanh Long quân đoàn không tồn tại bất kỳ ảo tưởng chiến thắng nào.

Diệp Hàn có thể giúp Chu Tước quân đoàn giành được vị trí thứ hai đã là rất tốt rồi, cô chưa bao giờ dám mơ tưởng chiến thắng Thanh Long quân đoàn. _ QUẢNG CÁO _ “Nhìn kìa, Diệp Hàn đứng dậy rồi, nguyên lực đã khôi phục rồi sao?” “Nguyên lực thật hùng hậu, người này không thể xem thường!” “Nên đối phó thế nào đây?

Diệp Hàn đó không chỉ nguyên khí hùng hậu, còn có thể bố trí Bát Hoang Lục Hợp Trận.

Nếu đấu một chọi một, không ai trong chúng ta là đối thủ của hắn.” “Hừ!

Chỉ là Bát Hoang Lục Hợp Trận thôi mà.

Nếu Vũ công tử ba người ra tay, bất kỳ ai cũng có thể càn quét tên nhóc đó.” “Loại vai phụ này, không đáng để Vũ công tử ba người ra tay.

Theo ta thấy, dùng xa luân chiến đi!

Đối phó với loại người này mà phải để Vũ công tử ra tay, chẳng phải để người khác cười rụng răng sao!” “Cũng được!

Ta không có ý kiến, dùng xa luân chiến đi!

Tên nhóc đó chỉ có một mình, chúng ta có mười mấy người, sợ gì chứ.

Nguyên lực dù có hùng hậu đến đâu, e rằng cũng không chịu nổi tiêu hao!" "Ha ha ha ~~~ Nói không sai, cứ làm vậy đi!" Thấy Diệp Hàn đã khôi phục nguyên lực, đám người trẻ tuổi của Thanh Long quân đoàn bàn tán xôn xao.

Cuối cùng, họ quyết định dùng phương pháp xa luân chiến để xử lý Diệp Hàn.

Từ trước đến nay, Thanh Long quân đoàn luôn là mạnh nhất.

Dù thi đấu với quân đoàn nào, họ chưa bao giờ thua.

Không chỉ vậy, bộ ba mạnh nhất, Thanh Long Tam Kiệt, cũng chưa bao giờ phải ra tay.

Bởi vì đối thủ quá yếu.

Lần này Diệp Hàn của Chu Tước quân đoàn lại khiến họ cảm thấy khó giải quyết.

Bởi vì họ phát hiện, trong trường hợp Thanh Long Tam Kiệt không ra tay, không ai trong số họ có thể đấu một chọi một với Diệp Hàn.

Nhưng họ không cho rằng phe mình sẽ thua.

Bố trí trận pháp vốn là chuyện hao tổn nguyên lực, họ có mười mấy người, nếu so về nguyên lực, không có lý do gì lại thua một tu sĩ cùng cấp.

Hơn nữa, dù tất cả họ đều thua, vẫn còn có Thanh Long Tam Kiệt, ba nhân vật kinh khủng.

Liếc nhìn Diệp Hàn đã khôi phục nguyên lực, Vũ Tô cười nhạt, nhìn về phía Độc Cô Thiên Nhai, nói: "Độc Cô huynh, lần này Chu

Tước quân đoàn lại xuất hiện một thiên tài trận pháp không tệ.

Xem ra, vị trí thứ hai năm nay, các ngươi ngồi chắc rồi.” Giọng điệu bình hòa, dĩ nhiên ông ta cũng không cho rằng Diệp Hàn có thể một mình chiến thắng các trận pháp sư của Thanh Long quân đoàn.

Không chỉ ông ta nghĩ vậy, mà tất cả mọi người có mặt đều nghĩ như thế.

“Ha ha!

Vũ phó thống lĩnh quá khen rồi.

Diệp Hàn tuy không tệ, nhưng so với các thiên tài của Thanh Long quân đoàn, vẫn còn chút chênh lệch!” Độc Cô Thiên Nhai mỉm cười, hôm nay Diệp Hàn nổi lên, giúp ông ta gỡ bỏ cái mũ “lão yêu nghìn năm”, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Còn việc chiến thắng Thanh Long quân đoàn mạnh nhất, ông ta không nghĩ tới.

Theo ông ta, Diệp Hàn có thể đi đến bước này đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi.

“Thanh Long quân đoàn là quân đoàn trực thuộc Hầu gia, đương nhiên không ai có thể lay chuyển!” Vũ Tô nói một câu hai nghĩa, trong lời nói không khỏi mang theo chút ngạo khí.

Ông ta họ Vũ, là em họ của Quân Thiên Hầu.

Tuy chỉ là phó thống lĩnh Thanh Long quân đoàn, nhưng dù là thân phận hay quyền lực đều không thua kém Độc Cô Thiên Nhai và những người khác.

Trong tình huống bình thường, khi không có chiến sự lớn, toàn bộ Thanh Long quân đoàn đều thuộc quyền thống lĩnh của ông ta.

“Đó là tự nhiên!” Độc Cô Thiên Nhai nhàn nhạt đáp lại một câu,

kín đáo nhíu mày.

Mặc dù lời nói của đối phương không dễ nghe, nhưng ông ta cũng không phản bác.

“Nương!

Nếu Vũ Dương ca ca ba người không ra tay, Diệp Hàn có thể đánh bại mười mấy trận pháp sư của Thanh Long quân đoàn không?” Trên tường thành, một đôi mắt linh động nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Diệp Hàn, thuận miệng hỏi một câu. _ QUẢNG CÁO _ Nghe lời con gái, Diệp Thanh Vận cười dịu dàng, nói: “Người trẻ tuổi tên Diệp Hàn này không đơn giản, khí tức của hắn, ngay cả ta cũng có chút nhìn không thấu, nhưng…” Linh San quận chúa đôi mắt đẹp khẽ động, hỏi dồn: “Nhưng sao ạ?” “Nhưng muốn một mình càn quét mười mấy trận pháp sư trẻ tuổi đó thì không thể nào!

Chương 728

Dù Vũ Dương ca ca ra tay cũng phải tốn một phen công sức.” Vũ Dương trong miệng bà cũng là người nhà họ Vũ, là một người anh họ của Linh San quận chúa.

Chính là thanh niên mặc trường bào đen, vóc dáng cao ráo kia.

Hắn đồng thời cũng là người đứng đầu Thanh Long Tam Kiệt.

Hai người còn lại trong Thanh Long Tam Kiệt là một nam một nữ đứng hai bên.

Trong đó thanh niên mặt trắng bệch tên là Lục Triển; nữ tử mặt trái xoan trắng trẻo tên là Bạch Băng.

Cả hai đều là thiên tài trận pháp trẻ tuổi vô cùng kinh khủng.

“Ồ!

Vậy sao!

Chẳng phải Diệp Hàn có năng lực ngang hàng với Vũ Dương ca ca sao.” Linh San quận chúa chớp chớp đôi mắt linh động.

Diệp Thanh Vận khẽ lắc đầu: “Không!

Tại Quân Thiên thành, không ai có thể lay chuyển vị trí của Thanh Long Tam Kiệt.

Phải biết rằng, Vũ Dương ca ca và những người khác đều là tinh anh được chọn ra từ hai vạn chiến sĩ cấp Đại Thánh, không thể sao chép được.” “Con hiểu rồi!” Linh San quận chúa gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

“Diệp Hàn, nếu ngươi đã nghỉ ngơi xong, có thể bắt đầu được chưa?” Ánh mắt Tô Vũ rời khỏi người Độc Cô Thiên Nhai, nhàn nhạt

rơi vào người Diệp Hàn, nói như vậy.

“Bất cứ lúc nào cũng được!” Diệp Hàn gật đầu, bước ra mấy bước, chậm rãi đến một đầu bàn cờ.

Hướng về đám người trẻ tuổi của Thanh Long quân đoàn: “Người nào muốn xuất chiến?” “Thanh Long quân đoàn, Trương Phổ Phong nghênh chiến.” Phía Thanh Long quân đoàn đã sớm chuẩn bị xong, lập tức có một thanh niên mặt đen bước ra, cách bàn cờ, xa xa đối mặt với Diệp Hàn.

Xoạt xoạt xoạt ~~~ Trương Phổ Phong vung tay, mười tám lá cờ đen chuyển động, theo từng đạo pháp quyết được rót vào, từ từ biến thành một tấm chắn nguyên lực trong suốt.

Chu Thiên Phòng Ngự Trận, không sai, trận pháp mà Trương Phổ Phong lựa chọn, không phải là hắn không biết bố trí trận pháp tấn công cỡ trung, mà là hắn biết mình không phải đối thủ của Diệp Hàn, nên dứt khoát không tấn công.

Hắn không hy vọng chiến thắng Diệp Hàn, chỉ hy vọng thông qua thủ đoạn của mình, tiêu hao nguyên lực của đối phương.

Bát Hoang Lục Hợp Trận!

Diệp Hàn dĩ nhiên cũng hiểu ý đồ của đối phương, nguyên lực hùng hậu cùng trận quyết nhanh chóng được đánh ra, phất tay là Bát Hoang Lục Hợp Trận mạnh nhất.

Vù vù vù ~~~ Trương Phổ Phong không tấn công, nguyên khí không ngừng tuôn ra, gia cố trận phòng ngự cỡ trung.

Nhiệm vụ của hắn là tiêu hao nguyên lực của Diệp Hàn, nếu đối phương không ra tay, hắn tuyệt đối sẽ không ra tay.

Như vậy, ưu thế của hắn càng lớn.

Duy trì trận pháp tấn công như Bát Hoang Lục Hợp Trận, dù không tấn công, tiêu hao cũng lớn hơn hắn.

Ầm ầm ầm ~~~ "Đi!" Diệp Hàn búng ngón tay, mấy đạo thủ ấn đánh vào đại trận, đồ hình Thái Cực Âm Dương khổng lồ mang theo uy thế không thể tưởng tượng, rơi xuống trên trận pháp Chu Thiên Phòng Ngự của đối phương.

Phụt!

Không có bất kỳ trở ngại nào, trận pháp Chu Thiên Phòng Ngự trực tiếp sụp đổ, cảm giác còn giòn hơn cả bong bóng.

"Nhanh quá!

Trương Phổ Phong cũng là một thiên tài, không ngờ lại bại nhanh như vậy." "Hừ, chiến lược của Diệp Hàn có vấn đề, dùng Bát Hoang Lục Hợp Trận đối phó với Chu Thiên Phòng Ngự Trận, như vậy chỉ khiến nguyên lực lãng phí nhanh hơn." _ QUẢNG CÁO _ "Ôi!

Diệp Hàn không nên tấn công như vậy, trúng kế rồi.

Lẽ nào hắn không nhìn ra, người của Thanh Long quân đoàn muốn dùng phương pháp xa luân chiến để tiêu hao nguyên lực của hắn." "Xa luân chiến, vậy chẳng phải Diệp Hàn chết chắc rồi sao, không biết hắn có thể cầm cự được đến người thứ mấy." "Thanh Long quân đoàn đông người, như vậy đúng là thua chắc.

Nếu là ta, ta sẽ không vừa lên đã dùng Bát Hoang Lục Hợp Trận, như vậy quá tiêu hao nguyên lực." "" Trong bàn cờ, trận pháp của Trương Phổ Phong vỡ tan, có chút thảm hại, nhưng không bị thương.

Hắn ôm quyền nói: "Diệp Hàn, trận pháp của ngươi thật quá vi diệu, tại hạ vô cùng bội phục, thua tâm phục khẩu phục.

Sau này có thời gian, nhất định sẽ đến thỉnh giáo ngươi về trận pháp." Thua rồi, nhưng không chịu rời sân, ngược lại còn lải nhải một

tràng, rõ ràng là muốn nhân cơ hội này tiêu hao nguyên khí của Diệp Hàn.

Phải biết rằng, hiện tại Diệp Hàn vẫn đang duy trì Bát Hoang Lục Hợp Trận, mỗi thời mỗi khắc đều đang tiêu hao nguyên lực.

Bên phía Độc Cô Thiên Nhai, thấy tình hình như vậy, cả ba người không nhịn được nhíu mày.

Độc Cô Tiểu Nguyệt phẫn hận nói: "Không ngờ, người của Thanh Long quân đoàn lại bỉ ổi như vậy.

Rõ ràng chiếm ưu thế rất lớn, lại còn muốn tiêu hao nguyên lực của Diệp Hàn." Độc Cô Thiên Nhai lại có chút bất đắc dĩ, nói: "Tiểu Nguyệt không hiểu, họ đều là chiến sĩ.

Binh giả, quỷ đạo dã.

Dùng cái giá nhỏ nhất để giành thắng lợi lớn nhất, luôn là thủ đoạn mà chiến sĩ giỏi sử dụng nhất." "Người tiếp theo!" Trên đồ hình Thái Cực, Diệp Hàn đứng trên không, không để ý đến lời nói của hắn.

Chương 729

Tâm tư của đối phương, hắn dĩ nhiên hiểu rõ.

“Diệp huynh!

Trương mỗ đối với ngươi lễ độ như vậy, ngươi lại khinh thị Trương mỗ, quả thực là khi người quá đáng…” Trương Phổ Phong không có ý định rời đi, vẫn lải nhải không ngừng.

Theo hắn thấy, hắn kéo dài thêm một khắc, nguyên lực của Diệp Hàn tiêu hao càng nhiều, đối với hắn càng có lợi, thắng lợi cũng dễ dàng hơn một chút.

Bên phía Chu Tước quân đoàn, thầm lo lắng, ba người Độc Cô Thiên Nhai nhíu mày càng chặt hơn.

“Diệp huynh, chính cái gọi là bốn biển đều là huynh đệ, chúng ta đều là tu sĩ của Quân Thiên thành, kết giao thêm một người bạn luôn tốt hơn chứ.

Người cứng nhắc như ngươi, không thể kết bạn được đâu.

Làm người, quan trọng nhất là hòa khí, hòa khí sinh tài, dĩ hòa vi quý mà?

Hôm nay không đánh không quen biết…” “Mẹ nó!

Trương Phổ Phong này, thật đáng ghét, rõ ràng thua rồi mà vẫn mặt dày không đi.

Cứ kéo dài thế này, nguyên lực của Diệp Hàn sớm muộn cũng sẽ cạn kiệt.” Dương Đào nghiến răng nghiến lợi, liếc nhìn Vũ Tô, người sau cười ha ha, không có ý định tuyên bố Diệp Hàn thắng lợi.

Là người của Thanh Long quân đoàn, tình huống như vậy dĩ nhiên

ông ta vui lòng xem người khác đùa giỡn Diệp Hàn.

“Cút!” Diệp Hàn quát một câu.

“Cút?

Cút?

Cút như thế nào?

Ta không biết cút, hay là Diệp huynh làm mẫu, dạy ta cách cút đi.” Trương Phổ Phong lải nhải không ngừng, vô sỉ đến cực điểm.

“Ha ha ha ~~~ Thú vị thật, người của Thanh Long quân đoàn lại biết hành hạ người khác như vậy.

Diệp Hàn lần này gặp khó rồi!” Linh San quận chúa che miệng cười.

Nhìn Trương Phổ Phong đang làm trò, Diệp Hàn không hề bị ảnh hưởng, nhẹ nhàng mở miệng: “Ta hiểu rồi, ngươi muốn tiêu hao nguyên lực của ta, đúng không?” Trương Phổ Phong lộ ra ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, chế nhạo: “Nhóc ngốc, đã bị ngươi nhìn ra rồi.

Tiểu gia đây chính là muốn tiêu hao nguyên lực của ngươi đấy, ngươi làm gì được ta ~~~ Thật là vui quá đi ~~ Cảm giác như nhân sinh đã đạt đến đỉnh cao vậy.” _ QUẢNG CÁO _ “Vậy được!

Ta thỏa mãn ngươi!” Diệp Hàn cười tà ác, vận khí rót vào đồ hình Thái Cực dưới chân. 182.

Lập tức, từng đạo kiếm khí sắc bén rơi xuống, dày đặc như mưa trút về phía Trương Phổ Phong.

Động tác của hắn quá nhanh, đến mức đối phương không kịp phản ứng, muốn bố trí trận phòng ngự cũng đã muộn.

Xì xì xì ~~~ Giữa trăm ngàn đạo kiếm khí, Trương Phổ Phong chật vật né tránh, liên tục có những luồng kiếm khí sắc bén cắt rách y

phục của hắn, thậm chí có những luồng kiếm khí còn cắt ra những vết thương sâu một tấc trên người hắn.

Sắc mặt đại biến, hắn vừa định chạy trốn ra ngoài bàn cờ, lại phát hiện càng nhiều kiếm khí ập đến, chặn đứng đường lui của hắn.

Dưới sự khống chế có chủ ý của Diệp Hàn, y phục của Trương Phổ Phong toàn bộ bị kiếm khí chém nát, trần truồng, máu me loang lổ, chỉ còn lại một chiếc quần lót.

Phụt!

Một đạo kiếm khí sượt qua mông hắn, Trương Phổ Phong dựng tóc gáy.

Hắn vội vàng né tránh, nhưng né chậm một chút, chiếc quần lót ở mông bị rạch một đường, lộ ra phần thịt trắng ởn.

Xì xì xì ~~~ Tiếng xé gió lại từ phía sau truyền đến, mấy đạo kiếm khí dày đặc lại một lần nữa khóa chặt mông hắn.

"Mẹ nó!

Diệp Hàn, không chơi kiểu này được, bỉ ổi!" Trương Phổ Phong vừa chật vật né tránh, vừa chửi ầm lên.

"Bạn học Trương đừng chạy mà!

Chúng ta kết bạn đi!

Thật là vui quá đi ~~ cảm giác như nhân sinh đã đạt đến đỉnh cao vậy." Diệp Hàn vô lương tâm mở miệng, bắt chước giọng điệu vừa rồi của đối phương.

"Quỷ mới muốn kết bạn với ngươi!" Trương Phổ Phong hối hận đến xanh cả ruột.

Hắn vốn định trêu đùa Diệp Hàn để đạt được mục đích lãng phí nguyên lực của đối phương.

Ai ngờ Diệp Hàn lại độc ác như vậy, dùng kiếm khí lột trần hắn, lại không cho hắn cơ hội chạy trốn.

Chương 730

183.

Từng đạo kiếm khí sắc lẹm ập đến khiến hắn có cảm giác như đang nhảy múa trên lưỡi dao.

“Không phải ngươi muốn tiêu hao nguyên lực của ta sao?

Ngươi thành công rồi đấy, nguyên lực của ta nhiều lắm.

Chúng ta chơi vui vẻ nhé?

Tiếp theo, để mọi người thưởng thức cảm giác leng keng leng keng nào!

Mời bạn Trương bắt đầu màn trình diễn của mình!” Xì xì xì ~~~ Mấy đạo kiếm khí cực nhanh ập đến, nhắm thẳng vào "tiểu đệ đệ" trong đũng quần của Trương Phổ Phong.

“Đừng!” Cảm giác từng đạo kiếm khí sắc bén sượt qua "bé cưng" của mình, Trương Phổ Phong sắp sụp đổ.

Hít!

Chiêu này quá độc.

Tất cả mọi người có mặt đều không khỏi lạnh sống lưng.

Họ không ngờ Diệp Hàn lại dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với Trương Phổ Phong mặt dày.

Thấy cảnh này, các trận pháp sư của Thanh Long quân đoàn cũng ngây người.

Thủ đoạn của Trương Phổ Phong, dĩ nhiên họ đã biết trước.

Những thủ đoạn tương tự, họ đã chuẩn bị rất nhiều cho Diệp Hàn

sau đó.

Nhưng nhìn bộ dạng trần truồng của Trương Phổ Phong bây giờ, mọi người không khỏi sợ hãi, may mắn vì mình không phải là người đầu tiên xuất chiến.

Thi đấu trận pháp sư có quy định rõ ràng không được phép làm bị thương người khác, nhưng cũng không có quy định cấm trêu đùa người khác.

Về việc lách luật, Diệp Hàn còn giỏi hơn họ.

Như vậy, e rằng sẽ không còn ai dám dùng cách mặt dày để tiêu hao nguyên lực của Diệp Hàn nữa.

Xì xì xì ~~~ Từng đạo kiếm khí tấn công, quần lót của Trương Phổ Phong biến thành từng sợi, cũng sắp không giữ được nữa.

Hắn một tay che phía trước, một bên cực nhanh né tránh, thảm hại đến mức nào thì có đến mức đó.

"Hừ!

Đáng đời!" Độc Cô Tiểu Nguyệt vô cùng hả giận.

"Ha ha ha ~~~" Trên tường thành, không ngừng truyền ra tiếng cười như chuông bạc, hai mẹ con Diệp Thanh Vận vui không kể xiết.

"Đại thống lĩnh, cứu ta!

Ta nhận thua, ta nhận thua!" Trương Phổ Phong gào thét khản cổ.

Ánh mắt nhìn về phía Vũ Tô, không thể không cầu cứu, nếu chiếc quần lót cuối cùng cũng không giữ được, thì mất mặt đến tận nhà.

"Được rồi!

Còn ra thể thống gì nữa!

Diệp Hàn dừng tay, trận đấu tiếp tục." Thấy Vũ Tô đích thân lên

tiếng, Diệp Hàn mới thu tay. _ QUẢNG CÁO _ “Người tiếp theo.” Ánh mắt Diệp Hàn quét về phía những người của Thanh Long quân đoàn.

“Chết tiệt, kế hoạch thất bại rồi, chúng ta có nên tiếp tục gây nhiễu không?” “Gây nhiễu cái con khỉ!

Ta không muốn bị lột trần đâu, cứ ổn thỏa một chút đi!” “Ừm!

Không cần như vậy, đừng trêu đùa nữa.

Trương Phổ Phong đã tiêu hao không ít nguyên lực của hắn, chúng ta cứ thi đấu bình thường là được.” “Xa luân chiến, nhất định phải nhanh chóng hạ gục hắn.

Tên nhóc đó quá đáng ghét.” “Được!

Vậy để ta khiêu chiến!” “” Người của Thanh Long quân đoàn thương nghị một lúc, lại cử ra người thứ hai xuất chiến, dùng cùng một thủ đoạn.

Người thứ hai lên sân không nói nhiều, thuận tay bố trí mấy trận pháp phòng ngự.

Cách làm cũng giống như Trương Phổ Phong trước đó, muốn tiêu hao nguyên lực của Diệp Hàn.

Ầm ~~~ Diệp Hàn điều khiển đồ hình Thái Cực Âm Dương rơi xuống, mấy Chu Thiên Phòng Ngự Trận lập tức tan vỡ như bong bóng.

Chương 731

Dễ dàng giành được chiến thắng thứ hai, miểu sát đối thủ.

"Người tiếp theo." Phụt ~~ Phụt ~~ Phụt ~~ "Chu Tước quân đoàn, Diệp Hàn thắng lợi." "Chu Tước quân đoàn, Diệp Hàn thắng lợi." "Chu Tước quân đoàn, Diệp Hàn thắng lợi." "" Các trận đấu sau đó, Diệp Hàn càn quét vô địch, tất cả các trận pháp sư khiêu chiến, chưa một ai có thể trụ được dưới đòn tấn công của hắn quá ba hơi thở.

Liên tiếp chiến thắng tám chín đối thủ, nguyên lực của Diệp Hàn cũng tiêu hao một ít, nhưng không nghiêm trọng, không ảnh hưởng đến việc tiếp tục chiến đấu.

Không khí tại hiện trường có chút ngưng đọng, Diệp Hàn lần lượt chiến thắng đối thủ, khiến sắc mặt của đám trận pháp sư Thanh Long quân đoàn càng lúc càng khó coi.

Ngay cả người quan chiến là Vũ Tô cũng lộ vẻ không vui.

Thanh Long quân đoàn, từ trước đến nay chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như vậy.

Ầm ~~~ Có người đã dùng đến Tam Tinh Sát Trận, lần đầu tiên có người của Thanh Long quân đoàn tấn công.

Trận pháp sư thứ mười xuất chiến rõ ràng mạnh hơn những người trước một chút.

Về trình độ trận pháp, không thua kém Độc Cô Tiểu Nguyệt và Mạc Yêu.

Phụt ~~~ Đồ hình Thái Cực ầm ầm rơi xuống, Tam Tinh Sát Trận lập tức nổ tung.

“Không ổn!

Diêm Khải cũng bại rồi, Diệp Hàn này thật kinh khủng!” “Ai nói không phải chứ?

Chiến đấu lâu như vậy, nguyên lực vẫn hùng hậu như thế, thật khiến người ta kinh ngạc!” “Một con hắc mã, xem ra có xu hướng càn quét tất cả người của Thanh Long quân đoàn, ha ha!

Thật không ngờ, năm nay lại gặp một người khó nhằn như vậy.” “Quái vật, tuyệt đối là quái vật!

Không chỉ trình độ trận pháp siêu quần, nguyên lực cũng hùng hậu đến mức không thể tưởng tượng.” “” “Nương!

Không ổn rồi!

Nguyên lực của Diệp Hàn rốt cuộc có bao nhiêu, có cảm giác như dùng không hết vậy.” Linh San quận chúa trên tường thành hết lần này đến lần khác bị thủ đoạn của Diệp Hàn làm kinh ngạc.

Dùng trận pháp không kiêng dè như vậy, đổi lại là tu sĩ bình thường, nguyên lực sớm đã cạn kiệt mấy lần rồi.

Nhưng nhìn bộ dạng của Diệp Hàn, dường như vẫn còn dư dả, nguyên lực vẫn sung mãn đáng sợ.

Diệp Hàn lúc này đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Từ đầu đến cuối, hắn đều duy trì Bát Hoang Lục Hợp Trận, khuôn mặt bình tĩnh đứng trên không, dễ dàng càn quét tất cả đối thủ.

Người của Thanh Long quân đoàn đã dùng hết thủ đoạn, nhưng vẫn không thể gây ra thương tổn chí mạng cho hắn.

Đối với Thanh Long quân đoàn luôn cao cao tại thượng mà nói, đây tuyệt đối là một sự sỉ nhục.

Diệp Thanh Vận nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, sau đó đặt chén

xuống, có chút xuất thần nhìn Diệp Hàn đang đứng lơ lửng: “Ha!

Mẹ cũng không ngờ, Diệp Hàn này lại mang đến cho ta nhiều bất ngờ như vậy.

Thật thần kỳ!

Trước đó ta đã đánh giá thấp hắn rồi…” _ QUẢNG CÁO _ “Chết tiệt, tên nhóc này khó nhằn quá!” “Chết tiệt!

Lần này Thanh Long quân đoàn gặp phải đối thủ rồi. 184.

Phải tung ra thực lực mạnh nhất, nhất định phải tiêu diệt hắn.” “Hừ!

Không sai, ở Thanh Long thành của chúng ta, tuyệt đối không cho phép người của quân đoàn khác làm càn, xử hắn!” “Dù thế nào, nhất định không thể thua, nếu không chúng ta còn mặt mũi nào đối diện với Hầu gia.” “Chúng ta là mạnh nhất, nhất định phải thắng!” Người của Thanh Long quân đoàn càng lúc càng không bình tĩnh.

Những người còn lại chưa ra tay, ai nấy đều xoa tay, hận không thể xé nát Diệp Hàn.

“Thanh Long quân đoàn, Lãnh Nguyệt nghênh chiến.” “Thanh Long quân đoàn, Phí Tường nghênh chiến!” “Thanh Long quân đoàn, Địch Hỏa nghênh chiến!” “” Từng trận pháp sư mạnh mẽ ra tay, lần lượt gục ngã dưới tay Diệp Hàn.

Không lâu sau, lại có năm sáu trận pháp sư cấp tinh anh thất bại.

Mấy người này càng mạnh hơn, mỗi người đều mạnh hơn Mạc Yêu và những người khác một bậc.

Nhưng dù vậy, vẫn không thể xoay chuyển chiến cục.

Diệp Hàn với thế vô địch càn quét mọi người, không một ai có thể trụ được trong tay hắn quá năm hơi thở.

Nguyên lực dù dồi dào hùng hậu, dưới từng đợt tấn công, cũng tiêu hao không ít.

Lúc này nguyên lực trong cơ thể đã tiêu hao hết một phần ba.

“Tên nhóc đáng ghét!

Chương 732

Rốt cuộc hắn mạnh đến đâu?" Thấy từng người của Thanh Long quân đoàn thất bại, Vũ Tô cũng không bình tĩnh được nữa, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất.

"Ha ha ha!

Tốt tốt tốt!" Độc Cô Thiên Nhai vốn luôn nghiêm túc cũng không nhịn được cười rạng rỡ.

Một ngày này, Diệp Hàn đã cho ông ta quá nhiều bất ngờ, mỗi lần chiến thắng một trận pháp sư của Thanh Long quân đoàn, Thiên Nhai lại không nhịn được hưng phấn.

"" "Người lợi hại quá!" Hoàng Thiên Hóa của Bạch Hổ quân đoàn và Mạc Phong của Huyền Vũ quân đoàn cũng vô cùng chấn kinh.

Họ cũng không ngờ, Chu Tước quân đoàn luôn đội sổ ngàn năm lại có ngày lật kèo ngoạn mục như hôm nay.

Hai mẹ con Diệp Thanh Vận trên tường thành càng nhìn với đôi mắt đẹp sáng rực.

"Thanh Long quân đoàn, Long Loan khiêu chiến!" Một nhân vật đáng sợ, vừa lên sân đã bố trí Bát Hoang Lục Hợp Trận giống hệt Diệp Hàn.

Điều khiển đồ hình Thái Cực Âm Dương khổng lồ, lao về phía Diệp Hàn, khí tức kinh khủng tỏa ra, khiến người ta nghẹt thở.

"Long Loan xuất chiến rồi, lần này có chút phiền phức rồi!" Độc Cô Tiểu Nguyệt nắm chặt tay vịn sau lưng Độc Cô Thiên Nhai, thần tình có chút căng thẳng.

"Long Loan, lợi hại lắm sao?" Dương Đào không hiểu hỏi.

Sắc mặt Độc Cô Tiểu Nguyệt u ám, trịnh trọng nói: “Ừm!

Vô cùng lợi hại, năm ngoái Lý Uy đã bại trong tay hắn, bại một cách dứt khoát, ngay cả một hơi thở cũng không trụ được.” “Mạnh vậy sao!” Dương Đào kinh ngạc, nghe vậy không khỏi thầm lo lắng cho Diệp Hàn.

“Long Loan cuối cùng cũng ra tay rồi, lần này Diệp Hàn thua chắc!” Người lên tiếng là Lý Uy, có chút sợ hãi nhìn Long Loan, dường như đối với trận đấu năm ngoái vẫn còn nhớ như in.

Đối thủ mạnh như vậy, mà Diệp Hàn lại có chút tiêu hao, lần này có thể chiến thắng đối thủ không?

Từng ánh mắt đổ dồn về hai người đang đối đầu trên không.

“Diệp Hàn, ngươi rất mạnh, nhưng cũng chỉ đến đây thôi.

Để ta kết thúc chuỗi thắng của ngươi đi!” Long Loan tư thái ngạo mạn, coi thường thiên hạ.

Ầm ầm ầm ~~~ Tiếng nói vừa dứt, đồ hình Thái Cực xoay chuyển tốc độ cao, mang theo khí thế không thể địch nổi, càn quét tới.

Hai đồ hình Thái Cực khổng lồ kịch liệt va chạm vào nhau. 185.

Cương phong điên cuồng khuấy động làm biến dạng cả không gian, gần như muốn xé rách bầu trời. _ QUẢNG CÁO _ “Ha ha ha!

Long Loan ra tay rồi, Diệp Hàn lần này gặp phải xương cứng rồi, thua chắc!” “Loan ca!

Xử hắn, xử tên nhóc kiêu ngạo đó, ngươi là mạnh nhất!” “Nhất định sẽ thắng, Loan ca nhất định sẽ thắng!” Nhìn cuộc va chạm kịch liệt, tất cả thế hệ trẻ của Thanh Long quân đoàn đều không khỏi trợn tròn mắt.

Đối với Long Loan, họ dường như có niềm tin tất thắng.

Ngay cả Thanh Long Tam Kiệt vốn không quan tâm đến trận đấu, lúc này cũng hướng ánh mắt về cuộc chiến trên không.

Lúc này ánh mắt của ba người bình hòa, không nhìn ra đang nghĩ gì.

Ầm ~~~ Sau cuộc va chạm kịch liệt, hai đồ hình Thái Cực khổng lồ vừa chạm đã tách ra, mỗi bên lùi lại nghìn trăm trượng.

Gió lớn gào thét, cuộn trào mây trời.

Lần va chạm này, trận pháp của hai bên đều còn nguyên vẹn.

Diệp Hàn lần đầu tiên gặp được người có thể dễ dàng đỡ được một đòn của mình.

"Có chút thú vị!" Diệp Hàn khẽ gật đầu, cuối cùng cũng gặp được một đối thủ ra dáng.

"Không chỉ có chút thú vị đâu!

Ta nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi thua chắc!" Sắc mặt Long Loan lạnh lùng, toàn lực thúc đẩy nguyên lực, điên cuồng rót vào trận pháp.

Cùng lúc đó, bản thân đồ hình Thái Cực cũng điên cuồng hấp thu nguyên lực trời đất.

Trong phút chốc, khí thế lại tăng vọt một bậc.

Ầm ~~ Diệp Hàn bấm quyết, nguyên lực mênh mông như khói, điên cuồng rót vào đồ hình Thái Cực, năng lượng kinh thiên động địa.

Tâm niệm vừa động, đồ hình Thái Cực trên không trung vung ra vạn trượng, lại một lần nữa cùng đồ hình Thái Cực của đối phương va chạm vào nhau.

Rắc!

Chương 733

Rắc rắc ~~~ Vừa tiếp xúc, lần này, sắc mặt Long Loan đại biến.

Đồ hình Thái Cực dưới chân hắn xuất hiện những vết nứt khổng lồ, như mạng nhện lan ra, nhanh chóng bao phủ toàn bộ đồ hình Thái Cực.

Bành ~~~ Thần niệm của Diệp Hàn vừa động, điều khiển đồ hình Thái Cực lại một lần nữa va chạm tới.

Đồ hình Thái Cực đã nứt của đối phương không còn chịu đựng được nữa.

Bản thân Long Loan cũng bị sức mạnh khổng lồ đẩy lùi ra ngoài vạn trượng.

Sắc mặt trắng bệch như giấy, ba lần tấn công mãnh liệt đã tiêu hao tám chín phần mười nguyên lực của hắn, nhưng vẫn bại dưới tay đối thủ.

"Trời ạ!

Diệp Hàn này muốn nghịch thiên rồi à, Long Loan cũng không phải đối thủ của hắn." "Ôi!

Nhìn kìa, nguyên lực của hắn quá hùng hậu, lại có thể duy trì trận pháp, thật không thể tưởng tượng nổi." "Quái vật, không phải người, là quái vật đội lốt người!" Tất cả mọi người có mặt đều không khỏi kinh ngạc.

Sự mạnh mẽ của Diệp Hàn đã lật đổ nhận thức của mọi người.

Trong tình huống bình thường, một Trung cấp Đại Thánh không thể nào liên tục đại chiến điều khiển đại trận như vậy.

Sau khi Long Loan thất bại, phe Thanh Long quân đoàn chỉ còn lại năm người có thể xuất chiến.

Trừ Thanh Long Tam Kiệt ra, còn có một nam một nữ, một người tên Bắc Lôn, một người tên Lưu Tố.

Thực lực của hai người này còn trên cả Long Loan.

"Thanh Long quân đoàn, Lưu Tố nghênh chiến." Ầm ầm ầm ~~~ Một vòng chiến đấu mới bắt đầu.

Trận pháp mà Lưu Tố bố trí cũng là Bát Hoang Lục Hợp Trận, cuộc chiến kịch liệt nổ ra trên không.

Điều khiển đồ hình Thái Cực, va chạm với đồ hình Thái Cực của Diệp Hàn ba bốn lần.

Cuối cùng thất bại.

"Thanh Long quân đoàn, Bắc Lôn nghênh chiến!" "Bắc Lôn ra tay rồi, nhất định phải hạ gục Diệp Hàn!" "Bắc Lôn lão đại, nhất định phải kiên trì.

Tên nhóc đó không còn bao nhiêu nguyên lực, thắng bại trông cả vào ngươi!" "Tất thắng, tất thắng, Thanh Long tất thắng!" Phe Thanh Long quân đoàn, ai nấy đều lớn tiếng hô khẩu hiệu.

Bắc Lôn là phòng tuyến cuối cùng, nếu cũng bại dưới tay Diệp Hàn, cuối cùng chỉ còn cách để Thanh Long Tam Kiệt ra tay.

Người của Thanh Long quân đoàn phẫn nộ rồi, vô số năm qua, chưa bao giờ thảm hại như vậy.

Trên không trung, sắc mặt Diệp Hàn hơi trắng bệch.

Liên tục đại chiến, nguyên lực đã tiêu hao quá nửa, lúc này chỉ còn lại bốn phần.

"Tên nhóc đó sắp đến giới hạn rồi, Bắc Lôn vừa ra tay, chắc chắn

có thể hạ gục!" Vũ Tô, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên đưa ra lời nhận xét như vậy.

"Ha ha!

Nếu Diệp Hàn không bị tiêu hao, Bắc Lôn chắc chắn không phải là đối thủ!" Độc Cô Thiên Nhai liếc mắt nhìn Vũ Tô một cách bình thản, châm biếm một câu.

Vũ Tô tức giận nhưng không thể phản bác.

Dù cho Bắc Lôn có thắng thì cũng là thắng không vẻ vang.

Nhưng việc Diệp Hàn liên tục chiến thắng khiến Vũ Tô khó chịu, y khinh thường nói: "Thì sao chứ, kẻ thất bại cuối cùng vẫn là hắn thôi.

Đừng quên, Thanh Long Tam Kiệt còn chưa ra tay." "Thua thì thua thôi!" Độc Cô Thiên Nhai tỏ vẻ không quan tâm: "Hôm nay Diệp Hàn càn quét Thanh Long quân đoàn là sự thật không thể chối cãi." Tâm thái của ông rất tốt, Diệp Hàn chiến đấu đến mức này đã khiến ông hài lòng, ông vốn chưa từng hy vọng xa vời rằng hắn sẽ giành được hạng nhất.

Bởi vì Thanh Long Tam Kiệt giống như ba ngọn núi cao chắn trước mặt Diệp Hàn.

Đừng nói là lúc này nguyên lực đã tiêu hao quá nửa, ngay cả trong tình trạng nguyên lực sung mãn, hắn cũng chưa chắc đã thắng được Thanh Long Tam Kiệt.

"Liệu có thể tạo nên kỳ tích một lần nữa không?" Trên tường thành, Linh San quận chúa nhìn bóng lưng Diệp Hàn với ánh mắt lấp lánh, lẩm bẩm một mình.

Ầm ầm ầm~~~ Chỉ trong lúc mấy người nói chuyện, trận chiến trên không trung lại một lần nữa bắt đầu.

Bắc Lôn đã bố trí Bát Hoang Lục Hợp trận pháp.

Loại trận pháp này là trận pháp mạnh nhất trong số các trận pháp trung hình cấp hai.

Cao hơn nữa chính là các đại trận phức tạp hơn, y không có năng lực bố trí đại trận.

"Uỳnh!" Bắc Lôn lưng hùm vai gấu, uy phong lẫm liệt, mang lại cảm giác không thể chiến thắng.

Y điều khiển Thái Cực Đồ, điên cuồng giao tranh với Thái Cực Đồ của Diệp Hàn.

Chương 734

Ầm ầm ầm~~~ Đây là đối thủ khó nhằn nhất mà Diệp Hàn từng gặp.

Hai trận pháp va chạm hơn mười lần, cuối cùng Bắc Lôn cũng không chịu nổi nữa, nguyên lực tiêu hao cạn kiệt, trận pháp nổ tung.

"Còn muốn đánh nữa không?" Sắc mặt Diệp Hàn tái nhợt, nguyên lực lúc này chưa tới một phần ba.

"Bắc Lôn nhận thua!" Bắc Lôn nhìn Diệp Hàn với ánh mắt không cam lòng, rồi quay người trở về trận doanh của Thanh Long quân đoàn.

"Bản tọa tuyên bố, Huyền Vũ quân đoàn, Diệp Hàn thắng lợi!" "Mẹ kiếp!

Đáng ghét, quá đáng ghét, Bắc Lôn cũng thua rồi." "Chết tiệt!

Chết tiệt!

Lần này chúng ta mất mặt quá rồi, chỉ một tên Diệp Hàn mà lại càn quét tất cả mọi người." "Hừ!

Sợ gì chứ, còn có Thanh Long Tam Kiệt mà.

Họ ra tay một cái là có thể hạ gục Diệp Hàn trong nháy mắt!" Những ánh mắt mang theo lửa giận căm phẫn nhìn chằm chằm vào Diệp Hàn.

"Phù~~~" Lúc này Diệp Hàn cũng thu lại trận pháp, nhẹ nhàng đáp xuống bàn cờ từ trên không.

Ánh mắt của hắn cũng rơi vào ba người Thanh Long Tam Kiệt, khóe miệng mang theo một tia khiêu khích như có như không.

“Thú vị đấy, hôm nay đến đây không uổng công, lại gặp được người mạnh như vậy!

Đời người a!

Thật tịch mịch như tuyết a!” Ánh mắt của Thanh Long Tam Kiệt cũng đồng thời rơi vào người Diệp Hàn.

Người lên tiếng là thanh niên có sắc mặt tái nhợt Lục Triển, nghe ngữ khí, rõ ràng không hề coi Diệp Hàn ra gì.

Một người con gái khác, Bạch Băng, thì im lặng không nói, nhưng trên người rõ ràng có khí tức dao động.

Một đối thủ như Diệp Hàn cũng khiến cô ta nảy sinh dục vọng chiến đấu.

Thanh niên mặc áo huyền y đứng giữa hai người vẫn trầm ổn như biển cả.

Hắn chỉ liếc nhìn Diệp Hàn một cái, dường như cho rằng người này không có tư cách để hắn phải ra tay.

“Ủa?

Diệp Hàn thu lại trận pháp rồi, chẳng lẽ định nhận thua?” “Diệp Hàn chắc chắn chuẩn bị nhận thua rồi.

Với tình hình hiện tại, hắn có tư cách gì mà thách đấu Thanh Long Tam Kiệt chứ.” “Tên nhóc này cũng khôn lỏi đấy, thật không ngờ hắn lại nhận thua vào lúc này.” “Không!

Không phải khôn lỏi, mà là sáng suốt.

Tự biết chắc chắn sẽ thua, thay vì thua trong tay Tam Kiệt, chi bằng nhận thua.

Như vậy, hắn cũng có được danh hiệu càn quét Thanh Long quân đoàn!” “Hừ!

Chết tiệt!

Cứ để hắn đi như vậy, thật không cam tâm!" Thấy Diệp Hàn thu lại trận pháp, người của Thanh Long quân đoàn ai nấy đều nghiến răng nghiến lợi, cho rằng Diệp Hàn sắp nhận thua.

"Người tiếp theo!" Tuy nhiên, Diệp Hàn đột nhiên lên tiếng, khiến tất cả mọi người đều bất ngờ.

"Hả?

Hắn còn muốn thách đấu sao?" "Đúng là tên nhóc không biết sống chết, hắn sẽ thua rất thảm.

Kẻ ngu dốt sẽ không bao giờ biết Thanh Long Tam Kiệt mạnh đến mức nào đâu." "Như vậy cũng tốt, để hắn thua hoàn toàn trong tay người của Thanh Long quân đoàn chúng ta, để hắn thua tâm phục khẩu phục." Dù tiêu hao rất lớn, Diệp Hàn vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, con ngươi sâu thẳm của hắn thản nhiên nhìn vào ba người.

"Cuối cùng cũng sắp đối đầu với Thanh Long Tam Kiệt rồi sao?" Nhìn Diệp Hàn bình tĩnh, nội tâm Độc Cô Tiểu Nguyệt lại không hề bình tĩnh chút nào.

Trong mắt thế hệ trẻ, Thanh Long Tam Kiệt giống như ba ngọn núi lớn đè trên đầu, mạnh đến mức khiến người ta nghẹt thở, là sự tồn tại không thể chiến thắng.

Trên tường thành, Linh San quận chúa nín thở chăm chú nhìn, hàng mi cong cong khẽ run rẩy, đôi mắt linh động dán chặt vào bóng người áo trắng trên bàn cờ.

Không biết vì sao, nàng bỗng cảm thấy bóng người đó có một sức hấp dẫn đặc biệt, khiến nội tâm vốn bình lặng của nàng vô cớ gợn lên từng lớp sóng lăn tăn.

"Không thể không nói, ngươi là một thiên tài trận pháp, nguyên

lực cũng hùng hậu đến mức khó tin.

Nhưng, ai cho ngươi dũng khí dám thách đấu ta?" Lục Triển nhướng mày, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ khinh thường nhàn nhạt.

Giọng nói không lớn, nhưng lại truyền đến mọi ngóc ngách của võ đài.

Diệp Hàn mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóng: "Ngươi có thể chọn không chấp nhận thách đấu, trực tiếp nhận thua, ta cũng không có ý kiến." "Ngông cuồng!" Lục Triển hừ lạnh một tiếng, chậm rãi bước đi, nhẹ giọng nói: "Nếu đã muốn chết, vậy ta sẽ cho ngươi thua tâm phục khẩu phục.

Chương 735

Ngươi sẽ sớm hiểu ra, thiên phú trận pháp của ngươi trước mặt ta nực cười đến mức nào!" Soạt!

Chưa kịp đi đến trước bàn cờ, một bóng hình xinh đẹp đã từ phía sau vượt lên, chặn đường đi của hắn.

Bạch Băng, một trong Thanh Long Tam Kiệt, Bạch Băng.

Cô ta kéo tay áo Lục Triển, cười duyên nói: "Để ta đối phó với tên nhóc này đi, ta rất có hứng thú với hắn." Lục Triển hơi sững sờ, sau đó liền hiểu ra, biết rằng Bạch Băng cũng ngứa tay, muốn xuống sân so tài với Diệp Hàn.

Hắn liền mỉm cười, lùi lại hai bước: "Cũng được!

Giao cho ngươi cũng tốt, ta thật sự chẳng thèm ra tay với tên nhóc này." Trước bàn cờ, Bạch Băng nhìn Diệp Hàn cười như không cười, thoải mái nói: "Tiểu đệ đệ, ta tên là Bạch Băng, thua rồi không được nói khoác mà khóc nhè đâu nhé!" Giọng nói vừa dứt, sắc mặt Bạch Băng trở nên nghiêm túc, vung tay bắt đầu bố trận.

Bên cạnh cô ta, lập tức có 72 lá cờ trận lơ lửng bay lên.

Bảy mươi hai lá cờ trận, chia thành chín nhóm trên không trung, mỗi nhóm đều có chín lá cờ.

Hít… "Là Bát Cửu Huyền Trận, Bạch Băng không hổ là Thanh Long Tam Kiệt, vừa ra tay đã là đại trận pháp." "Mau nhìn kìa, Bát Cửu Huyền Trận, đại trận pháp cấp hai, lần này chúng ta thắng chắc rồi!" "Đây là thực lực thật sự của Thanh Long Tam Kiệt sao, quá đáng sợ rồi.

Tuổi còn trẻ mà đã có thể bố trí đại trận pháp, còn để người khác

sống nữa không.” “Gặp phải đối thủ đáng sợ như vậy, lần này Diệp Hàn nguy hiểm rồi!” “Haizz!

Diệp Hàn quả thực rất mạnh, nhưng gặp phải đại trận pháp thì không được rồi.

Nguyên lực dù có hùng hậu đến đâu, không bố trí được đại trận pháp thì tất cả đều vô ích~~~” Nhìn trận pháp đang dần thành hình, những người trẻ tuổi có mặt ở đây không ai không kinh ngạc.

Đừng nói là trận pháp sư thế hệ trẻ, ngay cả trận pháp sư thế hệ trước cũng không có nhiều người có thể bố trí được đại trận pháp.

Bát Cửu Huyền Trận, là một đại trận công kích chân chính, lấy Cửu Cung Trận làm trợ trận, mỗi một cung trong Cửu Cung đều là một Bát Quái Trận, tổng cộng có chín trận pháp phụ trợ.

Uy lực của nó tự nhiên không cần phải bàn cãi.

Dùng trận pháp như vậy để chiến đấu, cho dù là tu sĩ cấp Đại Thánh cao cấp cũng phải lùi ba bước.

Bất kỳ trận pháp sư nào, một khi nắm giữ được đại trận pháp, đều có sức chiến đấu chém giết Đại Thánh cao cấp.

Đó là sự đáng sợ của đại trận công kích.

Dĩ nhiên, việc bố trí trận pháp như vậy đối với một Đại Thánh trung cấp bình thường không phải là chuyện đơn giản.

Nếu nguyên lực không đủ, tuyệt đối không thể bố trí được trận pháp này.

Bát Cửu Huyền Trận sao?

Ta cũng biết!

Đối diện, Diệp Hàn mỉm cười, tay áo vung lên, bảy mươi hai lá cờ trận màu trắng bay ra, tạo thành một trận pháp giống hệt của Bạch

Băng.

“Bát Cửu Huyền Trận!” “Trời ơi!

Diệp Hàn!!” “Không!

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Vừa thấy Diệp Hàn bố trí ra trận pháp tương tự, những người có mặt ai nấy đều biến sắc.

Không ai ngờ rằng Diệp Hàn lại ẩn giấu sâu như vậy, lại có thể bố trí được đại trận pháp.

“Không thể tin nổi~~~” Trong chốc lát, bốn vị đại thống lĩnh Vũ Tô, Hoàng Thiên Hóa, Độc Cô Thiên Nhai, Mạc Phong đều không còn giữ được bình tĩnh, ai nấy đều trợn to mắt, trực tiếp đứng bật dậy khỏi ghế.

“Hắn cũng biết đại trận pháp!

Tên Diệp Hàn này thật khiến người ta cạn lời nha~~~ Chậc chậc chậc~~~” Diệp Thanh Vận không ngớt lời khen ngợi.

“Đúng là một người thần kỳ.” Linh San quận chúa đôi mắt hạnh mở to, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần hiện rõ vẻ không thể tin nổi.

Trong cả Quân Thiên thành, người trẻ tuổi có thể bố trí được đại trận pháp từ trước đến nay chỉ có Thanh Long Tam Kiệt.

Người ở quận Quân Thiên có đến hàng trăm triệu, có thể nói, những người như Thanh Long Tam Kiệt là một trong trăm triệu.

Bây giờ, dường như lại có thêm một Diệp Hàn.

“Đáng sợ!” Độc Cô Tiểu Nguyệt và Dương Đào nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh hãi trong mắt đối phương.

Chỉ có họ mới biết, Diệp Hàn mới tiếp xúc với trận pháp được hai tháng.

Hai tháng mà có thể bố trí được đại trận pháp, đó là thiên phú kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu đến mức nào.

Hai tháng, Độc Cô Tiểu Nguyệt nhớ lại hai tháng học tập trận pháp của mình, bi ai phát hiện, học trận pháp hai tháng, ngay cả tám loại thủ ấn trận pháp đơn giản nhất cô cũng chưa hoàn toàn nắm vững.

"Bát Cửu Huyền Trận?" Lục Triển đột nhiên nhíu mày, dĩ nhiên hắn cũng không ngờ sẽ xuất hiện cảnh tượng này.

Lúc này, ánh mắt của Vũ Dương cũng xuất hiện một tia kinh ngạc.

Chương 736

Hắn nhìn Diệp Hàn một cách nghiêm túc, đến lúc này hắn mới thực sự coi Diệp Hàn là đối thủ thật sự. 186.

"Ha ha ha~~ đối thủ như vậy mới thú vị, Diệp Hàn, hãy đánh một trận thỏa thích đi!" Bạch Băng chân đạp Bát Cửu Huyền Trận, từ từ bay lên không trung, nhìn xuống Diệp Hàn từ trên cao.

Trên người cô ta toát ra chiến ý vô tận.

"Chiến!" Thân hình Diệp Hàn hiên ngang, đạp lên huyền trận bay lên không, đứng ở vị trí ngang hàng với đối phương.

"Ai sẽ thắng?" "Cần phải hỏi sao, chắc chắn là Bạch Băng.

Diệp Hàn tiêu hao quá nhiều nguyên lực rồi, chắc chắn sẽ thua." Diệp Hàn thua chắc rồi.

Đây là ý nghĩ trong lòng tất cả mọi người.

Thành thật mà nói, việc hắn bố trí được đại trận pháp đã khiến mọi người xem hắn là nhân vật ngang hàng với Thanh Long Tam Kiệt.

Nhưng lúc này, Diệp Hàn tiêu hao quá lớn, tự nhiên không thể nào là đối thủ của Bạch Băng.

Hai người đứng trên không, xa xa đối mặt nhau.

"Diệp Hàn!

Ngươi rất mạnh, ta bội phục.

Không ngờ lúc này ngươi còn có thể bố trí được đại trận pháp, nguyên lực so với tưởng tượng của ta còn hùng hậu hơn nhiều.

Bát Cửu Huyền Trận, ta chỉ có thể phát ra một đòn.

Nếu ngươi đỡ được, ngươi thắng.” Giọng nói của Bạch Băng tràn đầy tự tin, nhưng đúng như lời cô nói, đại trận pháp tiêu hao quá nhiều nguyên lực, cô chỉ có thể phát ra một đòn.

Sau một đòn, nguyên lực của cô sẽ cạn kiệt.

“Ra tay đi!” Diệp Hàn ngón tay bắt quyết, nhẹ giọng nói, hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

“Bát Cửu Hỏa Liên, Phần Sơn Chử Hải.” “Bát Cửu Hỏa Liên, Phần Sơn Chử Hải.” Hai giọng nói, một nam một nữ, đồng thời vang lên trên không trung.

“Ong~~~” Theo từng đạo pháp quyết huyền bí được đánh ra, Bát Cửu Huyền Trận khẽ rung động, mỗi bên biến thành một đài sen lửa rực cháy.

Đài sen khổng lồ, chỉ riêng đường kính đáy đã lên tới mấy trăm trượng.

Mỗi đài sen có chín cánh hoa đỏ như máu, những cánh hoa xinh đẹp lại ẩn chứa năng lượng không thể tưởng tượng.

Trong nháy mắt, đài sen đáng sợ này gần như rút cạn nguyên lực của Bạch Băng, thân thể cô rung lên, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch như giấy.

Diệp Hàn cũng cảm thấy nguyên lực của mình đang trôi đi với tốc độ kinh khủng.

“Đi!” Lại một đạo thủ ấn tương tự được đánh ra, hai đài sen rực lửa xoay tròn bay đi, cuối cùng va chạm mạnh vào nhau trên không trung.

Một đòn tấn công này là đòn tấn công mạnh nhất của Bát Cửu Huyền Trận, sức tấn công của nó lợi hại đến mức tu sĩ cấp Đại Thánh gặp phải cũng chắc chắn gặp kiếp nạn.

Ầm ầm ầm~~~ Trên không trung, từng lưỡi lửa bung tỏa, ánh sáng đỏ rực rỡ bùng nổ, ánh sáng của ngọn lửa che lấp cả ánh sáng mặt trời, chói đến mức người ta không thể mở mắt.

Những người quan sát chỉ thấy một đám lửa hình nấm bốc lên trời, sau đó không còn thấy gì nữa.

Nhiệt độ giữa trời đất đột ngột tăng cao, tất cả mọi người đều cảm thấy nóng bỏng vô cùng, phảng phất như trong khoảnh khắc này, cả võ đài đều bị thiêu rụi.

Bùm!

Tiếng nổ lớn vang lên, có người cố gắng mở mắt ra, lờ mờ nhìn thấy một trong hai đóa sen lửa đã nổ tung trong ngọn lửa, đóa còn lại cũng đầy những vết nứt.

Nhưng đóa sau không nổ tung, vẫn xoay tròn trên không trung.

Phụt~~~ Bạch Băng mặt mày tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mềm mại bị một luồng sức mạnh không thể chống cự đẩy ra xa mấy vạn trượng.

Một lúc lâu sau, bầu trời trở nên u ám, lúc này mọi người mới từ từ mở mắt ra.

"Ai thắng rồi?" Mang theo nghi vấn, mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy trên bầu trời cao, một bóng người áo trắng đứng thẳng tắp.

Lau đi vết máu nơi khóe miệng, Bạch Băng từ từ bước ra khỏi biển mây: "Ta thua rồi." "Bạch Băng thua rồi ư??

Sao có thể!" "Trời đất ơi, nguyên lực của Diệp Hàn sắp cạn rồi, trong tình huống này mà có thể chiến thắng Bạch Băng, má ơi, không thể nào." "Khốn kiếp!

Tên biến thái này, rốt cuộc nguyên lực hùng hậu đến mức nào vậy?" Trong chốc lát, tất cả mọi người đều cảm thấy chấn động.

Bạch Băng là ai, là Thanh Long Tam Kiệt, là niềm kiêu hãnh của thế hệ trẻ mạnh nhất Quân Thiên thành.

Dưới tình huống nguyên lực sung mãn, cô vẫn bại dưới tay Diệp Hàn sắp cạn kiệt nguyên lực.

Chương 737

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai có thể tin đây là sự thật.

Khoảnh khắc này, ánh mắt của tất cả những người trẻ tuổi nhìn Diệp Hàn đều thay đổi, trở nên bội phục, trở nên tôn kính.

Trong một thế giới cường giả vi tôn, người ta chỉ sùng bái kẻ mạnh.

"Quân Thiên thành của chúng ta lại sắp xuất hiện một cường giả tuyệt thế, người trẻ tuổi này quá phi thường!" Vũ Tô và ba vị đại thống lĩnh khác nhìn nhau, đều thấy được sự chấn động trong mắt đối phương.

Lục Triển cũng há hốc miệng, không dám coi thường Diệp Hàn nữa.

Hắn tự cho rằng mình mạnh hơn Bạch Băng một chút, nhưng cũng có hạn.

Nếu trận chiến này đổi lại là hắn, kết quả cũng sẽ như vậy.

"Đối thủ thú vị!" Sắc mặt Vũ Dương cũng trở nên trịnh trọng, ánh mắt sáng rực nhìn Diệp Hàn, trong mắt tràn đầy chiến ý dâng trào.

Lúc này, hắn mới bắt đầu thực sự nhìn nhận Diệp Hàn.

"Đây mới là thực lực thật sự của Diệp Hàn sao?

Quá đáng sợ, quá hung tàn!" Dương Đào vô cùng kích động nhìn Diệp Hàn, ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Lần này, cậu ta đã hoàn toàn bị Diệp Hàn khuất phục.

Nghĩ lại trước đây mình đã ba lần năm lượt khiêu khích Diệp Hàn, cậu ta bỗng cảm thấy thật nực cười.

Thiên tài như vậy, cường giả có nguyên lực hùng hậu như vậy, mãi mãi chỉ có thể ngước nhìn từ xa.

Độc Cô Tiểu Nguyệt hai mắt nhìn lên trời, ánh mắt ngây dại, không biết đang nghĩ gì, nhưng từ thân thể run rẩy có thể phán đoán, tâm trạng của cô rõ ràng vô cùng không bình tĩnh.

“Tốt tốt tốt!

Hôm nay thiếp thân không đến đây uổng công.

Ta thấy Thanh Long Tam Kiệt nên đổi thành Thanh Long Tứ Kiệt, không!

Diệp Hàn đến từ Chu Tước quân đoàn, nên gọi là Quân Thiên Tứ Kiệt mới đúng!” Chứng kiến sự trỗi dậy của một thiên tài trận pháp, Diệp Thanh Vận dù thân phận cao quý, cũng không khỏi cảm thấy may mắn từ tận đáy lòng, kích động nói ra một câu như vậy.

Quân Thiên Tứ Kiệt… Mọi người nhẩm lại lời của đại phu nhân, đều âm thầm gật đầu.

Sau trận chiến này, Diệp Hàn quả thực có tư cách được liệt vào hàng Quân Thiên Tứ Kiệt.

“Quân Thiên Tứ Kiệt!

Diệp Hàn…” Linh San quận chúa thì thầm, đôi mắt linh động nhìn bóng người áo trắng trên không, ánh mắt nhất thời có chút si dại.

Vũ Tô đứng lên, cao giọng nói: “Đại phu nhân nói đúng, Quân Thiên Tứ Kiệt, nên có một vị trí cho Diệp Hàn.” “Quân Thiên Tứ Kiệt!

Trời ơi!

Danh hiệu này không phải quá vang dội sao.” “Diệp Hàn quá mạnh rồi, ta thấy trong Quân Thiên Tứ Kiệt, hắn nên đứng đầu!” “Không!

Thực lực của hắn quả thực rất mạnh, ngay cả Lục Triển cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng đừng quên, còn có Vũ Dương công tử, đó mới là đệ nhất nhân trận pháp thực sự." "Vũ Dương, Diệp Hàn, vậy thì hai người họ, rốt cuộc ai mạnh ai yếu?" Trong chốc lát, ánh mắt của rất nhiều người đều đổ dồn về phía Thanh Long quân đoàn, về phía người có thân hình thon dài đó.

Trước khi Diệp Hàn trỗi dậy, hắn là trận pháp sư mạnh nhất trong thế hệ trẻ.

Nhưng bây giờ Diệp Hàn đã đánh bại Bạch Băng, còn việc hắn và Vũ Dương ai mạnh ai yếu, không ai có thể nắm chắc được.

"Khụ khụ~~~" Diệp Hàn ho khan một tiếng, sắc mặt trắng bệch dưới ánh lửa chập chờn lúc sáng lúc tối: "Người tiếp theo." "Hả, hắn còn muốn thách đấu?" "Diệp Hàn rất mạnh, nếu nguyên lực sung túc, chắc chắn có thể đại chiến ba trăm hiệp với Vũ Dương.

Nhưng bây giờ thì không được, nguyên lực sắp cạn rồi, trận chiến tiếp theo chắc chắn sẽ thua." "Không còn là vấn đề thắng thua nữa rồi, Diệp Hàn đã dùng thực lực chứng minh, danh hiệu Quân Thiên Tứ Kiệt là xứng đáng." "Ta cũng cảm thấy Diệp Hàn chắc chắn sẽ thua, không thể xảy ra kỳ tích nữa.

Đối thủ của hắn quá nhiều, chuỗi chiến thắng cuối cùng cũng phải kết thúc." 187.

Mọi người đồng loạt lên tiếng, ai cũng có thể nhìn ra nguyên lực của Diệp Hàn quả thực không còn nhiều, e rằng không tới một phần mười so với lúc đầu.

"Còn muốn đánh nữa không?" Người lên tiếng hỏi là Lục Triển.

Ý ngầm là, còn không nhận thua sao?

Mọi người có mặt đều hiểu, nguyên lực của Diệp Hàn đã cạn kiệt, tuyệt đối không thể tiếp tục chiến đấu được nữa.

Phía sau còn hai người, Lục Triển và Vũ Dương, một người mạnh hơn một người.

Cho dù Diệp Hàn có thể hạ được Lục Triển, nguyên lực chắc chắn cũng sẽ tiêu hao không còn một giọt.

Đến lúc đó, lấy gì để chiến đấu với Vũ Dương mạnh nhất.

Chương 738

Đây là trận chiến giữa các quân đoàn, danh dự cá nhân ở đây không đáng kể.

Vì vinh dự của Thanh Long quân đoàn, bất kể là Lục Triển hay Vũ Dương, tuyệt đối sẽ không cho Diệp Hàn thời gian nghỉ ngơi.

Bởi vì nguyên lực của Diệp Hàn là do mười mấy người phía trước đồng tâm hiệp lực tiêu hao.

"Chiến!" Diệp Hàn gật đầu, giọng nói bình thản nhưng ngữ khí lại kiên định.

"Nực cười!

Ngươi bây giờ, nguyên lực gần như cạn kiệt, lấy gì để chiến đấu với ta." Lục Triển khinh bỉ một tiếng, tiếp tục nói: "Nhận thua đi, trận này ngươi vẫn chắc chắn sẽ thua, đừng làm những cuộc giãy giụa vô ích nữa." "Ai nói với ngươi, nguyên lực của ta đã cạn kiệt?" Diệp Hàn hỏi ngược lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười khó đoán.

Nụ cười dưới ánh lửa phản chiếu, trông vô cùng quỷ dị.

Lục Triển ngẩn ra, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ hắn còn có át chủ bài chưa thi triển ra?

"Đại Thôn Phệ Thuật!" Diệp Hàn ngón tay bay múa, đột nhiên đánh ra một đạo pháp quyết kỳ dị vào không trung.

"Ong~~~" Bầu trời rung chuyển, phảng phất như có một đôi tay vô hình, đột nhiên hút sạch toàn bộ nguyên lực trong phạm vi vạn trượng, nơi đây biến thành một vùng trống rỗng.

Nhìn lại Diệp Hàn, tất cả mọi người đều kinh ngạc, chỉ thấy trên thân hình thon dài của hắn đang nâng một quả cầu ánh sáng màu trắng

sữa.

Trong quả cầu ánh sáng đó, là nguyên lực tinh thuần ngưng tụ lại.

“~~~Mẹ ơi!

Đây là thủ đoạn gì vậy!” “Nguyên lực đâu rồi?

Biến mất rồi.” “Đều chạy vào tay Diệp Hàn hết rồi.

Thần ơi, hắn làm thế nào vậy.” “Thủ đoạn không thể tin nổi, là thần thông!” Trong ánh mắt sững sờ của mọi người, quả cầu ánh sáng màu trắng sữa đó từ từ nhỏ lại, hóa thành thiên địa nguyên lực tinh thuần, được truyền vào cơ thể Diệp Hàn.

Nguyên lực trong cơ thể hắn đang hồi phục với tốc độ phi thường, một thành, hai thành, ba thành… năm thành… mười thành.

Quả cầu ánh sáng cuối cùng biến mất, nguyên lực trong cơ thể Diệp Hàn cuồn cuộn dâng trào, lại một lần nữa trở nên tràn đầy, viên mãn.

Sắc mặt hắn cũng đã khôi phục lại như thường, còn hiệu quả hơn cả việc ăn linh đan diệu dược.

“Ta… ta… ta đi chết đây, tên khốn này gian xảo quá.” “Mẹ kiếp!!

Thao tác bá đạo!” “Lão thiên ơi!

Mau giáng sét xuống, đánh chết tên này đi, còn để người khác sống nữa không.” “Xong rồi, nguyên lực của hắn lại hồi phục như thường rồi, hóa ra nỗ lực của bao nhiêu người chúng ta đều là công cốc.” Những trận pháp sư trẻ tuổi của Thanh Long quân đoàn ai nấy đều không còn giữ được bình tĩnh, chửi ầm lên!

Mười mấy người đồng tâm hiệp lực, khó khăn lắm mới làm cạn kiệt nguyên lực của tên đại ca này, ai ngờ đối phương chỉ cần một quả cầu nguyên lực, liền lập tức hồi đầy máu sống lại.

Vũ Tô khóe mắt giật giật, tâm trạng uất ức không cần phải nói nữa: "Mẹ nó, tuyển thủ kiểu gì thế này." "Thật là một thần thông kinh người, ít nhất cũng là cấp Thánh Vương." Trong đôi mắt xinh đẹp của Diệp Thanh Vận, lóe lên một tia kinh hãi!

"Thần thông cấp Thánh Vương?" Linh San quận chúa bị lời nói của mẹ mình làm cho chấn động.

Trong cả quận Quân Thiên, dường như chỉ có cha nàng, nắm giữ một chiêu thần thông cấp Thánh Vương, ngoài ra, không có người thứ hai nào biết thần thông cấp Thánh Vương.

Công pháp cấp Thánh Vương, Quân Thiên thành cũng có mấy loại, nhưng cũng đều nằm trong tay cha nàng là Quân Thiên Hầu, và bốn vị đại thống lĩnh.

"Người trẻ tuổi này, e rằng lai lịch không tầm thường a~~" Diệp Thanh Vận âm thầm cảm thán một câu!

Lúc này, không khí vô cùng áp lực.

Người của Thanh Long quân đoàn ai nấy đều mặt mày âm trầm.

Diệp Hàn hồi phục nguyên lực, đã gây áp lực cực lớn cho họ.

Lục Triển tự nhiên không thể chiến thắng Diệp Hàn, vậy thì chỉ còn Vũ Dương.

Nếu Vũ Dương cũng bại dưới tay Diệp Hàn, vậy thì… Thanh Long quân đoàn thật sự đã thua.

Thua Chu Tước quân đoàn, thua một Diệp Hàn yêu nghiệt.

Trước đây, người của Thanh Long quân đoàn chưa từng có ý nghĩ này.

Nhưng bây giờ, một khi Vũ Dương cũng không giải quyết được Diệp Hàn, họ không thể không đối mặt với thất bại.

Đây lại là chuyện mà họ không dám tưởng tượng, cũng là chuyện chưa từng xảy ra.

“Bây giờ, có thể tiếp tục chiến đấu rồi chứ!” Diệp Hàn chắp tay sau lưng, nhìn xuống Lục Triển từ trên cao.

Lời nói của Diệp Hàn khiến Lục Triển vô cùng căng thẳng.

Tâm thái vốn luôn cao cao tại thượng, bỗng nhiên trở nên có chút sợ hãi.

Chương 739

Đối mặt với đối thủ mạnh mẽ, tâm trạng vô cùng áp lực.

"Thanh Long quân đoàn, Lục Triển nghênh chiến!" Hắn hét lớn một tiếng, gạt bỏ mọi tạp niệm, từ từ bước lên bàn cờ.

Dưới sự điều khiển của hắn, Bát Cửu Huyền Trận được bố trí, rồi Bát Cửu Huyền Trận biến đổi, huyễn hóa ra một đài sen lửa giống hệt Diệp Hàn.

Đúng vậy, trận pháp Lục Triển bố trí cũng là Bát Cửu Huyền Trận, hắn cũng có thể bố trí ra trận pháp mạnh nhất.

Về trình độ trận pháp, hắn và Bạch Băng tương đương.

Nhưng về phương diện nguyên lực, hắn mạnh hơn Bạch Băng một chút.

"Phá!" Lục Triển khẽ quát một tiếng, đài sen lửa mấy trăm trượng bùng cháy dữ dội bay lên, lao về phía Diệp Hàn trên không.

Ầm~~~ Diệp Hàn tay áo vung lên, đài sen lửa lao xuống, nghênh đón công kích của đối phương.

Có thể thấy rõ, đài sen ngưng tụ lần này so với lúc chiến đấu với Bạch Băng đã ngưng thực hơn rất nhiều, đây là biểu hiện của nguyên lực sung túc.

Bùm~~~ Hai đài sen va chạm vào nhau, từng lớp lửa ngút trời bùng nổ, từng lưỡi lửa bắn tung tóe, thiêu đốt bầu trời đến mức vặn vẹo.

Đài sen của Lục Triển giống như một khúc gỗ mục khổng lồ, đột nhiên vỡ tan thành bốn năm mảnh.

Đài sen của Diệp Hàn vẫn còn nguyên vẹn.

Cùng một trận pháp, cùng một chiêu thức, trong tay những người khác nhau sử dụng, sức tấn công lại có sự khác biệt một trời một vực.

Lùi lùi lùi~~~ Đã chuẩn bị sẵn tâm lý thất bại, Lục Triển liên tục lùi lại, mới không bị sóng năng lượng lan đến.

Mặc dù mạnh hơn Bạch Băng một chút, nhưng sau khi thi triển trận pháp khủng bố này, nguyên lực của hắn cũng đã tiêu hao gần hết, chắc chắn không thể bố trí lại Bát Cửu Huyền Trận lần nữa.

"Ta bại rồi!" Sắc mặt Lục Triển cay đắng, từ từ lui về trận doanh của Thanh Long quân đoàn.

"Lục Triển cũng bại rồi…" Chiến thắng lần này không gây ra quá nhiều chấn động, mọi người sớm đã nhìn ra, Lục Triển không phải là đối thủ của Diệp Hàn.

Không biết từ lúc nào, Diệp Hàn đã đi đến bước này.

Thanh Long Tam Kiệt đã bại hai người, chỉ còn lại Vũ Dương mạnh nhất.

Hô hô hô~~~ Diệp Hàn thu lại Bát Cửu Huyền Trận, từ từ đáp xuống bàn cờ, ánh mắt bình tĩnh rơi vào người Vũ Dương.

"Trận chiến cuối cùng, đến lượt ngươi rồi." "Chết tiệt!

Chết tiệt!

Chết tiệt!

Thật tức chết người, nếu Vũ Dương cũng thua, chúng ta thật sự xong đời rồi." "Đừng hoảng, đừng hoảng!

Vũ Dương mạnh nhất, tuyệt đối sẽ không thua, Thanh Long quân đoàn của chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không thất bại." "Nhưng mà, Diệp Hàn…" "Diệp Hàn có thể thắng không?" Độc Cô Tiểu Nguyệt có

chút căng thẳng.

Trước đây, cô chưa từng hy vọng xa vời sẽ chiến thắng Tam Kiệt, càng không hy vọng chiến thắng Thanh Long quân đoàn.

Nhưng Diệp Hàn hết lần này đến lần khác mang đến kinh hỉ.

Chiến đấu đến mức này, dường như Thanh Long quân đoàn cũng không phải là không thể chiến thắng.

"Diệp Hàn tất thắng!" Dương Đào kích động nắm chặt nắm đấm, dường như có một niềm tin mù quáng vào Diệp Hàn.

"Phụ thân, người thấy thế nào?" Độc Cô Tiểu Nguyệt quay sang hỏi ý kiến, về trận pháp, người ở cấp bậc Độc Cô Thiên Nhai là có tiếng nói nhất.

"Diệp Hàn rất mạnh, nhưng…" Độc Cô Thiên Nhai ngữ khí trịnh trọng, hơi ngừng lại: "Nhưng, muốn chiến thắng tên biến thái Vũ Dương kia, nhiều nhất chỉ có ba thành khả năng." "Hả?!" Độc Cô Tiểu Nguyệt và Dương Đào nghe vậy thân thể chấn động: "Vũ Dương thật sự lợi hại như vậy sao?" Hai người không ngờ Độc Cô Thiên Nhai lại đánh giá Vũ Dương cao như vậy.

Vũ Dương là trận pháp sư mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Quân Thiên thành, nhưng rốt cuộc mạnh đến mức nào, không phải là điều mà Độc Cô Tiểu Nguyệt và những người khác có thể biết được.

Bởi vì họ chưa từng thấy Vũ Dương ra tay.

Độc Cô Thiên Nhai thì khác, với thân phận của ông, tự nhiên ông hiểu rõ Vũ Dương.

"Lợi hại!" Độc Cô Thiên Nhai từ từ nói: "Các ngươi chưa thấy thủ đoạn của Vũ Dương, tự nhiên không biết hắn lợi hại ra sao.

Theo như bản tọa biết, mười tên Lục Triển cộng lại cũng không

đỡ nổi một đòn tấn công của Vũ Dương." "Cái gì??" Hai người Độc Cô Tiểu Nguyệt dựng tóc gáy.

Núi cao còn có núi cao hơn.

Lục Triển mạnh đến mức nào, họ có một khái niệm trực quan, họ ở trong tay Lục Triển như kiến hôi.

Vũ Dương mạnh hơn mười Lục Triển cộng lại, vậy hắn phải mạnh mẽ đến mức nào, Diệp Hàn có thể chiến thắng một người mạnh như vậy sao?

"Không tệ, có thể đi đến bước này, ta rất kinh ngạc.

Chương 740

Ngươi có tư cách làm đối thủ của ta, nhớ kỹ, chỉ là có tư cách mà thôi.” Vũ Dương ngữ khí không nhanh không chậm, vừa nói vừa từng bước bước ra, nhẹ nhàng đáp xuống bàn cờ đối diện Diệp Hàn.

Khi nói chuyện, hắn không chút gợn sóng, không có khinh thường, cũng không có thái độ cuồng ngạo, giống như đang thuật lại một sự thật.

Diệp Hàn ngẩng mắt: “Ai mạnh ai yếu, bây giờ còn chưa biết, nói lời ngông cuồng còn quá sớm.” “Thôi được!

Một người trẻ tuổi không tệ, vậy thì tiếp theo, để ngươi kiến thức thủ đoạn mạnh nhất của ta.” Vừa nói, áo của Vũ Dương phồng lên, không thấy có bất kỳ động tác nào, 81 lá cờ bằng đá đen từ từ bay lên vị trí cao một mét, rải rác trên bàn cờ, biến thành một trận pháp phức tạp. 81 lá cờ, cứ chín cái là một nhóm, hình thành chín trận pháp cơ sở Cửu Cung Trận.

Chín trận pháp Cửu Cung lại được sắp xếp theo vị trí Cửu Cung thành một trận pháp Cửu Cung lớn hơn.

“Quy Nhất trận pháp!!” “Hít…” Nhìn thấy trận pháp này, tất cả mọi người bao gồm cả bốn vị đại thống lĩnh, đều không còn bình tĩnh được nữa.

Ai cũng là trận pháp sư, tự nhiên có thể nhìn ra ngay, trận pháp mà Vũ Dương bố trí là một trận pháp cực kỳ khủng bố trong số các trận pháp cấp hai, Quy Nhất trận pháp.

Cái gọi là quy nhất, có nghĩa là cửu cửu quy nhất.

Cửu cực là Cửu Cung, cửu cửu ngụ ý chín Cửu Cung.

“Quy Nhất trận pháp, là Quy Nhất trận pháp trong truyền thuyết!

Đáng sợ, không ngờ trình độ trận pháp của Vũ công tử đã đạt đến mức này.” “Ha ha ha!

Thấy chưa, Quy Nhất trận pháp, cửu cửu quy nhất, một kiếm vô địch.

Lần này Thanh Long quân đoàn của chúng ta chắc chắn sẽ thắng.” “Không hổ là người đứng đầu thế hệ trẻ, quá bá đạo!” “Chắc chắn sẽ thắng, chúng ta chắc chắn sẽ thắng!” Một đám thanh niên của Thanh Long quân đoàn phảng phất như nhìn thấy hy vọng, ai nấy đều vui vẻ cười lớn.

“Tiểu Nguyệt, Quy Nhất trận pháp lợi hại lắm sao?” Dương Đào rụt cổ, hạ giọng hỏi một câu.

“Ừm, rất mạnh!” Độc Cô Tiểu Nguyệt gật đầu mạnh: “Quy Nhất trận pháp có sức tấn công rất đặc thù, có thể ngưng tụ toàn bộ sức tấn công của trận pháp vào một điểm.

Sức tấn công đặc thù này rất đáng sợ, mười trận phòng ngự Đại Chu Thiên cũng không đỡ nổi đòn tấn công của Quy Nhất trận pháp.

Có thể nói, đây là một trong những trận pháp công kích đỉnh cao nhất trong tất cả các trận pháp cấp hai.” “Diệp Hàn muốn chiến thắng Vũ Dương, trừ phi…” Nói đến đây, ánh mắt Độc Cô Tiểu Nguyệt sáng lên, đột nhiên nhớ lại lời nói trước đây của Diệp Hàn: Ngươi tin ta biết Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận không?

“Trừ phi?” Dương Đào truy hỏi.

Độc Cô Tiểu Nguyệt lắc đầu, không trả lời câu hỏi này.

Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận, mặc dù chỉ là trận pháp cấp hai, nhưng sức tấn công lại có thể sánh ngang với trận pháp công kích cấp ba.

Nhưng để bố trí Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận, điều kiện quá hà khắc.

Bởi vì nó liên quan đến không gian thánh đạo, nên rất ít người có thể bố trí được.

Trận pháp như vậy có thể được gọi là cấm kỵ trận pháp.

Đừng nói là trận pháp sư bình thường, ngay cả bốn vị đại thống lĩnh, những trận pháp sư cấp ba như Độc Cô Thiên Nhai cũng không thể bố trí được.

Độc Cô Tiểu Nguyệt đương nhiên cũng không cho rằng Diệp Hàn có thể bố trí được Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận, bởi vì đó là chuyện không thể.

Không phải tất cả các trận pháp đều có thể bố trí được.

Những trận pháp như Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận là cấm địa của trận pháp sư.

Có lẽ chỉ có những người có trình độ trận pháp như Độc Cô Thiên Nhai và đồng thời là tu sĩ có không gian thánh đạo mới có thể bố trí được Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận.

Nhưng bị hai điều kiện hà khắc này hạn chế, trong cả Quân Thiên thành, chưa nghe nói có ai có thể bố trí được.

"Quy Nhất trận pháp…" Diệp Hàn mỉm cười, nguyên lực toàn thân dâng trào, xung quanh hắn, từng lá cờ trắng bay lên, cũng là chín lá cờ một nhóm, ngày càng nhiều lá cờ bay lên.

Một nhóm, hai nhóm… năm nhóm… tám nhóm, chín nhóm?

"Quy Nhất trận pháp!

Ta thấy rồi, hắn cũng biết Quy Nhất trận pháp!" Thấy nhóm cờ thứ chín bay lên, tất cả mọi người đều không còn bình tĩnh.

Ai cũng không ngờ Diệp Hàn cũng có thể bố trí được Quy Nhất trận pháp.

“Quy Nhất trận pháp, không!

Không phải thứ ta muốn!” Diệp Hàn vung tay, lại có chín lá cờ bay lên, dung nhập vào trận pháp phức tạp.

“Không!

Không đúng, không phải Quy Nhất trận pháp!” “Thấy quỷ, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” “Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận, không… không… không… không phải thật đâu!!” Trong chốc lát, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Bốn vị đại thống lĩnh, đại phu nhân Diệp Thanh Vận, Linh San quận chúa, tất cả đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi trong khoảnh khắc này.

Chương 741

Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận, trận pháp khó bố trí nhất trong số các trận pháp cấp hai, được coi là ác mộng của trận pháp sư.

Ngay cả những trận pháp sư cấp ba như Vũ Tô cũng không thể bố trí được.

Lúc này lại được Diệp Hàn bố trí ra, làm sao mọi người không kinh hãi cho được.

"Diệp Hàn, hắn…" Độc Cô Tiểu Nguyệt đôi mắt hạnh mở to, cũng không ngờ rằng vừa nãy mình còn đang thầm nghĩ Diệp Hàn tuyệt đối không thể bố trí được Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận, thì hắn đã biểu diễn ngay tại chỗ.

"Ong ong ong~~~" Mười tổ Cửu Cung Đồ, được sắp xếp theo đường nét của Thập Phương Trận Pháp, hình thành một Thập Phương Trận lớn trên không trung.

Trong chốc lát, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Thập Phương Trận khổng lồ.

Đường nét của Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận xuất hiện, mười trận pháp cơ sở Cửu Cung, mỗi cái chiếm một phương, đông, nam, tây, bắc, đông nam, đông bắc, tây nam, tây bắc, cùng với trên và dưới, tổng cộng mười phương hướng.

Việc bố trí đường nét của Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận, những người có mặt ở đây đều biết.

Nhưng liệu có thể bố trí thành công trận pháp hay không, đó mới là vấn đề.

"Không thể nào, không ai có thể học được Cửu Thiên Thập Địa…

Diệp Hàn cũng tuyệt đối không thể bố trí được.” Nhìn trận pháp đối diện, sắc mặt Vũ Dương trở nên có chút hoảng sợ.

Soạt soạt soạt~~~ Theo từng đạo thủ ấn của Diệp Hàn được đánh ra, Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận từ từ sáng lên.

Trận pháp huyền bí vô cùng, phảng phất như không tồn tại trên thế giới này.

Nhanh chóng, một loạt thủ ấn của Diệp Hàn hoàn thành, trận pháp cuối cùng hình thành, chỉ lóe lên một cái rồi biến mất không thấy đâu.

Đúng vậy!

Trước mặt Diệp Hàn, không còn nhìn thấy trận hình của Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận nữa.

“Ủa?

Sao lại thế, trận pháp đâu rồi?

Thật kỳ lạ a!” “Trận pháp biến mất rồi, đi đâu rồi?

Không, không đúng!” “Ta hiểu rồi, Diệp Hàn bố trận thất bại rồi!” 188.

Mọi người rầm rộ thảo luận, nhưng Diệp Hàn lại không hề để tâm, hắn phảng phất như được một thứ gì đó nâng đỡ, từ từ bay lên không trung.

“Không!

Không thất bại, đã thành công rồi.” Vũ Tô đột nhiên nghiêm mặt nói: “Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận là không gian trận pháp, có thể ẩn mình trong không gian, vì vậy, tất cả chúng ta đều không nhìn thấy đòn tấn công của nó.” “Vũ thống lĩnh nói không sai, đây chính là chỗ đáng sợ của Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận.” Độc Cô Thiên Nhai và ba vị đại thống lĩnh khác nghiêm túc gật đầu.

Người khác không nhìn ra, nhưng họ lại nhìn ra rõ ràng.

Nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện Diệp Hàn rõ ràng đang đứng trên không trung, nhưng lại cho người ta một ảo giác, phảng phất như đang ở một thế giới khác.

“Hả?

Có thể ẩn giấu trận pháp, xem ra, làm sao mà tấn công được.” Mọi người nghe vậy, ai nấy đều ngơ ngác!

Diệp Hàn đứng trên không, thân thể lúc này trống rỗng.

Người khác không nhìn thấy trận pháp, nhưng hắn lại hoàn toàn nắm giữ trong tay mình.

Sự kỳ diệu của Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận không chỉ dừng lại ở đó.

Nếu muốn, chính hắn cũng có thể trực tiếp ẩn mình, khiến người khác không nhìn thấy.

Nhưng đối đầu với đối thủ như Vũ Dương, dường như không cần thiết phải làm vậy.

“Ong ong ong~~~” Lúc này, trận pháp của Vũ Dương cũng đã thành hình.

Hắn chân đạp Cửu Cung Đồ khổng lồ, từ từ bay lên ngang tầm với Diệp Hàn.

Đè nén những ý nghĩ lộn xộn trong lòng, trên mặt Vũ Dương lại lộ ra nụ cười tự tin: “Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận sao? 189.

Ta lại muốn thỉnh giáo một phen.” “Ra tay đi!” 190.

Diệp Hàn hai tay chắp sau lưng, tóc đen bay bay, phong thái uyển chuyển như trích tiên.

“Bát Thập Nhất Kiếm, Phong Tỏa Thiên Địa.” 191.

Vũ Dương nhẹ giọng nói, tâm niệm vừa động liền thấy những thanh phong kiếm dày đặc trút xuống Diệp Hàn như mưa.

Nếu đếm kỹ, sẽ phát hiện những thanh kiếm đó tổng cộng có tám mươi mốt thanh, không nhiều không ít.

Chương 742

Tám mươi mốt kiếm, ngầm chứa số cửu cửu.

Mỗi một trận pháp cơ sở Cửu Cung, phát ra chín kiếm.

Xoẹt xoẹt xoẹt~~~ Từng đạo phong kiếm sắc bén tấn công, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Những thanh kiếm đó rõ ràng đâm trúng Diệp Hàn, nhưng lại xuyên qua thân thể hắn, không gây ra chút tổn thương nào.

Giống như những thanh kiếm đó đâm trúng, chỉ là cái bóng của Diệp Hàn.

Lại phảng phất, Diệp Hàn là một mặt gương, những thanh kiếm đó như những tia sáng, chiếu vào người Diệp Hàn, lại bị khúc xạ đến nơi khác.

Phụt phụt phụt~~~ Từng đạo phong kiếm biến mất, Diệp Hàn vẫn chắp hai tay sau lưng, bình tĩnh đứng trên không trung.

Bị ảnh hưởng bởi Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận, những thanh kiếm đó căn bản không thể làm tổn thương Diệp Hàn.

Bởi vì bản thân hắn không ở trong không gian này, người ta nhìn thấy chỉ là một hình chiếu.

Công kích không trúng???

Cảnh tượng này không chỉ khiến những người quan sát ngây người, mà người phát động công kích là Vũ Dương cũng ngơ ngác.

Công kích của hắn có lợi hại đến đâu, không đánh trúng người ta thì có ích gì.

Phải làm sao đây?

Sắc mặt Vũ Dương tái mét, từ khi ra mắt đến nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này.

Không thể nào công kích không trúng, nhất định là sức tấn công của mình không đủ mạnh, nhất định là như vậy.

Vũ Dương âm thầm tự nhủ, trong lòng gào thét.

"Công kích của ngươi vô hiệu đối với ta, còn thủ đoạn nào thì cứ dùng hết ra đi!" Diệp Hàn thản nhiên, giọng nói ôn hòa, phảng phất như đến từ một không gian xa xôi.

"Ta không tin!

Ta không tin, ta sẽ không thua, ta Vũ Dương sẽ không thua ngươi!" Hắn lớn tiếng gào thét, mất đi sự trấn định thường ngày.

"Thua rồi, giọng lớn có ích gì!" Diệp Hàn nhẹ nhàng lắc đầu.

Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận không chỉ có sức tấn công vô song, mà phòng ngự cũng không thể tưởng tượng.

Phòng ngự nằm ở chữ "độn", độn vào không gian, không có điểm tựa.

Như vậy đã chiếm ưu thế tuyệt đối, cho dù Vũ Dương có mạnh hơn một trăm lần cũng vô ích.

Trừ phi hắn cũng có thủ đoạn về không gian, hoặc có thể đánh ra đòn tấn công cấp Thánh Vương.

Rõ ràng, hắn không có cả hai điểm này, điều đó đã định đoạt kết cục của trận đấu này.

"Vũ Dương sắp thua rồi!" Bốn vị đại thống lĩnh đồng thời cũng âm thầm gật đầu trong lòng, đưa ra nhận định như vậy.

"Vậy để ngươi nếm thử đòn tấn công mạnh nhất của ta." "Cửu Cửu Quy Nhất, Nhất Kiếm Vô Địch!!" Vũ Dương hét lớn một tiếng,

pháp trận dưới chân đột nhiên biến thành một thanh khoáng kiếm rộng mấy trăm trượng, mang theo thần năng xé rách trời đất, đâm về phía Diệp Hàn trên không.

Phụt!

Một kiếm huy hoàng, lay động cả thiên vũ.

Nhưng khi thanh kiếm đó đâm trúng Diệp Hàn, lại giống như đâm trúng hoa trong gương, trăng dưới nước, chỉ gợn lên những lớp sóng lăn tăn trong không gian, không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho hắn.

"Không thể nào!!" Không trúng thực thể, cự kiếm bay về, rơi xuống dưới chân Vũ Dương.

Hắn đứng trên cự kiếm, vẻ mặt tràn đầy kinh hãi.

Đòn tấn công mạnh nhất của hắn lại không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Diệp Hàn, điều này khiến hắn cảm thấy bị đả kích nặng nề.

"Bại đi, Liệt Không!" Diệp Hàn nhướng mày, cách một khoảng xa, nhẹ nhàng điểm một cái vào cự kiếm dưới chân Vũ Dương.

Rắc~~~ Trên thân kiếm khổng lồ đó, xuất hiện những vết nứt, sau đó những vết nứt trên thân kiếm ngày càng nhiều, nhanh chóng lan ra khắp cự kiếm.

Rồi trong chớp mắt, nó vỡ thành từng mảnh, biến mất trong không gian.

Từng lá cờ đen nổ tung trên không trung.

Sau đó, không có sau đó nữa… "!" Vũ Dương như rơi vào hầm băng, rõ ràng không cảm nhận được bất kỳ hơi thở công kích hay dao động nguyên lực nào, trận pháp đã bị phá vỡ.

Thủ đoạn thần không biết quỷ không hay này khiến hắn vô cùng

sợ hãi.

“Không… ta không phục, ta không phục!

Chương 743

Ta không thua, ta là mạnh nhất!" Vũ Dương hét lớn, mặt đầy vẻ không cam tâm.

"Không nhận thua sao?" Diệp Hàn nhẹ nhàng lên tiếng, ngữ khí vẫn bình thản.

Vũ Dương không chấp nhận thất bại, kiên quyết phủ nhận: "Ta không nhận thua, đây không phải trận pháp, đây là yêu pháp!" "Yêu pháp?

Nực cười!

Vậy để ta cho ngươi thua tâm phục khẩu phục!" Diệp Hàn tâm niệm vừa động, không gian dưới chân gợn sóng, một Thập Phương Trận phát ra ánh sáng trắng xuất hiện trong mắt mọi người.

"Liệt Không~~~" Diệp Hàn cong ngón tay điểm một cái, Vũ Dương phát hiện mình không thể động đậy, phảng phất như bị đóng băng trên không, có một luồng sức mạnh không gian đang xé rách cơ thể hắn.

"Thấy rồi, ta thấy rồi, đây là Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận sao?

Thật đáng sợ!" "Khủng bố!

Thật không ngờ, Diệp Hàn lại có thể bố trí được tuyệt thế trận pháp như vậy." "À, ta nghe nói, bốn vị thống lĩnh đại nhân cũng không thể bố trí được Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận." "Ta hiểu rồi, Diệp Hàn hẳn là tu sĩ không gian thánh đạo, nhất định là như vậy, nếu không thì không thể nào biết Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận." Phụt!

Vũ Dương đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác có một luồng sức mạnh không gian vô danh tác động lên người.

Sức mạnh không thể kháng cự này lập tức khiến hắn dựng tóc gáy.

Đột nhiên hắn hiểu ra, trận pháp của mình đã bị sức mạnh không gian vô danh đó phá hủy.

Cơn đau dữ dội truyền đến từ tứ chi bách hài, phảng phất như giây tiếp theo, thân thể hắn sẽ vỡ tan như thanh kiếm vừa rồi.

Nhìn lại khuôn mặt bình lặng như hồ nước của Diệp Hàn, Vũ Dương hồn bay phách tán, như đứng trước vực sâu.

Lúc này hắn mới ý thức được, mạng sống của mình đang nằm trong tay đối phương.

Giống như tử thần, một ý niệm có thể quyết định sinh tử của hắn.

Đối mặt với cái chết, Vũ Dương thực sự cảm thấy sợ hãi.

"Không!

Đừng giết ta, ta nhận thua, ta nhận thua!" Nghĩ đến đây, Vũ Dương không còn để ý đến thể diện nữa, vội vàng hét lớn.

Thấy đối phương nhận thua, Diệp Hàn tâm niệm vừa động mới từ từ thu lại sức mạnh không gian.

Sắc mặt Vũ Dương trắng bệch, lập tức khôi phục lại tự do, lòng còn sợ hãi liếc nhìn Diệp Hàn một cái rồi bay về phía đám người Thanh Long quân đoàn.

Vừa mới lướt qua vai tử thần, khiến hắn không dám đối mặt nữa.

Soạt soạt soạt~~~ Diệp Hàn tay áo vung lên, thu lại trận pháp, 90 lá cờ trắng còn nguyên vẹn, vững vàng rơi xuống bàn cờ.

Sau đó hắn bước một bước, đến sau lưng Độc Cô Thiên Nhai.

"Đại thống lĩnh, không phụ sự mệnh!" Diệp Hàn nhẹ nhàng nói một câu.

"Tốt!

Tốt tốt tốt!" Độc Cô Thiên Nhai đứng dậy, mặt đầy vẻ vui mừng.

Khi tham gia cuộc thi, ông lòng đầy lo lắng, chỉ mong thoát khỏi danh hiệu "vạn năm hạng chót" là đã mãn nguyện rồi.

Không ngờ Diệp Hàn lại lợi hại như vậy, trực tiếp càn quét một mạch, ngay cả Thanh Long quân đoàn hùng mạnh cũng bị một mình hắn càn quét.

"Diệp Hàn, cảm ơn!" Độc Cô Tiểu Nguyệt lên tiếng, lúc này cô nhìn Diệp Hàn với ánh mắt đầy sùng kính, xem hắn như thần tượng để tôn thờ.

Diệp Hàn cười lắc đầu: "Cần gì phải cảm ơn, trận pháp của ta đều học từ Đại thống lĩnh, nếu phải cảm ơn thì cũng là ta cảm ơn ngài mới đúng!" "Ách~~~" Độc Cô Thiên Nhai hơi lúng túng.

Lời của Diệp Hàn không sai, nhưng trong hai tháng, kiến thức trận pháp ông truyền thụ không nhiều, đặc biệt là những trận pháp trung hình sau này đều là Diệp Hàn không thầy tự thông.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Độc Cô Thiên Nhai cũng là đạo sư trận pháp của Diệp Hàn, điểm này không cần phải nghi ngờ.

Nếu ông không đem toàn bộ nền tảng trận pháp và tinh yếu trận pháp cho Diệp Hàn, cũng không thể tạo ra một thiên tài trận pháp khủng bố như vậy.

"Đúng rồi!

Diệp Hàn." Độc Cô Thiên Nhai tâm thần vừa động, chuyển chủ

đề: "Ngươi có thể bố trí không gian trận pháp, chẳng lẽ thuộc tính của ngươi là không gian thánh đạo?" Bản thân ông không có thuộc tính không gian, Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận không biết đã nghiên cứu bao nhiêu lần, nhưng thủy chung không thể nhìn thấu huyền bí trong đó.

Đối với Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận, ông tự nhiên cũng không hiểu rõ lắm, chỉ nghe người ta nói, chỉ có tu sĩ có thuộc tính không gian mới có thể bố trí được Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận.

"Ừm… chắc vậy!" Diệp Hàn trả lời qua loa.

Hắn có 240 loại thuộc tính thánh đạo, thuộc tính không gian chỉ là một trong số đó.

Đương nhiên, chuyện này không tiện nói cho Độc Cô Thiên Nhai biết.

Chương 744

“Thì ra là vậy!” Độc Cô Thiên Nhai nghe vậy gật đầu, sau đó cảm thán: “Xem ra lời đồn không sai, chỉ có tu sĩ thuộc tính không gian mới có thể bố trí được Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận.” Đồng thời, ông cũng hơi thất vọng.

Là một trận pháp sư cấp ba, lại không thể bố trí được một trận pháp cấp hai, không thể không nói là một điều tiếc nuối.

Diệp Hàn nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng không hẳn là vậy, theo sự hiểu biết của ta, ta cho rằng trận pháp sư không có thuộc tính không gian cũng có thể bố trí được Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận.” “Ồ?

Xin được lắng nghe!” Độc Cô Thiên Nhai nhướng mày, lão gia hỏa này động lòng rồi.

Diệp Hàn giải thích: “Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận, sở dĩ khó học, chủ yếu là do hai phương diện.

Thứ nhất, bản thân trận pháp quá phức tạp, cho dù không liên quan đến không gian cũng không dễ nắm bắt.

Thứ hai, thuộc tính không gian là một loại thuộc tính đặc thù, không giống như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ những thuộc tính thực chất này, vì nó khá trừu tượng, nên người ta không thể hiểu được.” “Không sai!” Độc Cô Thiên Nhai gật đầu, lời của Diệp Hàn khiến ông dường như chạm đến một điểm nào đó.

Ông vừa suy nghĩ, vừa ra hiệu cho Diệp Hàn tiếp tục.

Trận pháp có liên quan đến thuộc tính, nhưng không có quan hệ quá trực tiếp.

Ví dụ như Ngũ Hành Trận Pháp là trận pháp cơ sở, một trận pháp liên quan đến nhiều thuộc tính ngũ hành.

Nếu không có thuộc tính ngũ hành thì không thể bố trí được Ngũ Hành Trận Pháp cơ sở.

Vậy thì ai cũng không thể bố trí được Ngũ Hành Trận Pháp, chẳng phải là bất kỳ ai cũng không thể trở thành trận pháp sư, hoặc tất cả các trận pháp sư chỉ có thể bố trí được các trận pháp tương quan với thuộc tính của mình.

Không gian trận pháp cũng có nguyên lý tương tự, không cần phải hoàn toàn nắm giữ thuộc tính không gian, nhưng bắt buộc phải có chút hiểu biết về thuộc tính không gian.

"Cái gọi là không gian, nên là lập thể, tồn tại khắp nơi, hư vô phiêu miểu…" Diệp Hàn không nói ra miệng, chỉ âm thầm đem đặc tính của không gian, thông qua phương thức truyền âm, nói cho Độc Cô Thiên Nhai, thuật lại một cách đơn giản.

"Lập thể, tồn tại khắp nơi, hư vô phiêu miểu… ta hiểu rồi, ta hiểu rồi!" Độc Cô Thiên Nhai lẩm bẩm, đột nhiên thông suốt được mấu chốt.

Ông đứng dậy, chắp tay hành lễ với Diệp Hàn: "Đa tạ đạo hữu truyền đạo, Độc Cô thụ giáo." Là một pháp sư cấp ba, trình độ trận pháp rất cao, sau khi được Diệp Hàn chỉ điểm, những điểm khúc mắc về Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận lập tức thông suốt trong lòng.

Nếu bây giờ để ông ra tay, chắc chắn có thể dễ dàng bố trí được Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận.

"Phụ thân, ngài!!

Tình huống gì thế??" "Trời ạ!

Đại thống lĩnh sao vậy??" Thấy Độc Cô Thiên Nhai hành lễ với

Diệp Hàn, Độc Cô Tiểu Nguyệt và Dương Đào tại chỗ hóa đá.

Nhưng ngay sau đó, hai người hiểu ra, lời của Diệp Hàn đã khiến Độc Cô Thiên Nhai có được sự đốn ngộ.

Nhưng như vậy, hai người càng thêm kinh ngạc.

Trình độ trận pháp của Diệp Hàn đã đến mức nào, ngay cả người như Độc Cô Thiên Nhai cũng có thể chỉ điểm được.

"Chu Tước quân đoàn, Diệp Hàn thắng!" Ngây người một lúc lâu, Vũ Tô mới cay đắng tuyên bố kết quả cuộc thi.

"Diệp Hàn!" Trên tường thành, Linh San quận chúa đứng dậy, đôi mắt linh động nhìn về phía Diệp Hàn ở dưới.

"Linh San quận chúa, gọi Diệp mỗ có việc gì?" Diệp Hàn ngẩng mắt, đối diện với đôi mắt linh động đó, có thể thấy trong ánh mắt đối phương mang theo một tia kỳ vọng: "Ta có thể mời ngươi làm hộ vệ của ta không?" "Không có hứng thú!" Đôi mắt đó rất động lòng người, nhưng Diệp Hàn không hề lay động, nghiêm túc lắc đầu.

"Hả?

Quận chúa lại muốn Diệp Hàn làm hộ vệ của mình, đây thật sự là phúc lớn." "Diệp Hàn ngốc rồi sao!

Chuyện tốt như vậy mà lại từ chối!

Thật tàn nhẫn." "Haizz!

Nỡ lòng nào từ chối lời mời của quận chúa.

Trời ạ, chuyện tốt như vậy cầu còn không được." 192.

Một đám thanh niên bàn tán xôn xao, vừa ngưỡng mộ Diệp Hàn vừa cảm thấy hắn không nên từ chối việc làm hộ vệ cho Linh San quận chúa.

Phải biết rằng, Linh San quận chúa không chỉ là nữ tử xinh đẹp nhất Quân Thiên thành, mà cha nàng là Quân Thiên Hầu, người có quyền lực lớn nhất ở đây.

Có thể nói là tập hợp cả sắc đẹp và quyền lực vào một thân.

Nếu có thể làm hộ vệ của nàng, được quận chúa để mắt đến, đó là chuyện hạnh phúc biết bao.

Chuyện tốt như vậy, Diệp Hàn lại từ chối?

Trong mắt người bình thường, điều này tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi.

Linh San quận chúa như sắp khóc, đôi mắt linh động đầy vẻ tủi thân, phủ một lớp sương mù.

Là tiểu công chúa của Quân Thiên thành, cơm bưng nước rót, chưa từng có ai từ chối yêu cầu của nàng.

Chương 745

“Ngươi đang ghét bỏ ta sao?

Vì sao?

Ta kém cỏi đến vậy sao?” Linh San quận chúa cúi đầu, âm thầm mân mê vạt váy, giống như một cô bé bị người ta ghét bỏ.

Nàng cũng không ngờ, Diệp Hàn lại từ chối thẳng thừng, từ chối một cách trực tiếp như vậy.

“Diệp Hàn, sao ngươi có thể như vậy?

Đó là Linh San quận chúa đấy.” Dương Đào hạ giọng, âm thầm bênh vực nữ thần của mình.

Độc Cô Tiểu Nguyệt trừng mắt nhìn Dương Đào một cái, phẫn hận nói: “Ngươi tưởng ai cũng như ngươi sao.

Vừa rồi không phải chính nàng nói Chu Tước quân đoàn của chúng ta kém cỏi, không cho chúng ta làm hộ vệ của nàng sao?

Ta thấy Diệp Hàn làm đúng.” “Ách… ta, ta, ta…” Dương Đào ấp úng, không biết nên trả lời thế nào.

“Ha ha!” Diệp Hàn mỉm cười lắc đầu, hắn hoàn toàn không có ý định làm hộ vệ cho Linh San quận chúa.

Ở Quân Thiên thành, Hầu gia là trời, nói một là một, không sai chút nào.

Nhưng trong thế giới của tu sĩ, hoàng quyền hay vương quyền không phải là sức mạnh tuyệt đối, cường giả có đủ tự do.

Giống như Linh San quận chúa chọn hộ vệ, đó là chuyện của nàng.

Người được chọn, đương nhiên cũng có quyền từ chối.

Giống như việc đi làm chiến sĩ cũng vậy, nếu bản thân người đó không đồng ý, Quân Thiên Hầu cũng không thể chi phối ý nguyện của người ta về phương diện này.

Suy cho cùng, trong thế giới của tu sĩ, nếu dùng vương quyền để ràng buộc tu sĩ, thế giới này sớm đã loạn rồi.

"Diệp Hàn công tử…" Thấy trạng thái của con gái không ổn, đại phu nhân Diệp Thanh Vận lên tiếng: "Linh San không hiểu chuyện, lời nói có chỗ nào mạo phạm công tử, xin hãy bỏ qua." "Không dám, đại phu nhân nói đùa rồi." Diệp Hàn khẽ chắp tay.

Diệp Thanh Vận gật đầu, nói: "Tuyển hộ vệ cho tiểu nữ, không phải là để cho vui.

Thời gian trước, Hầu gia không ở Quân Thiên thành.

Linh San đã nhiều lần bị cao thủ của vương triều Nhật Bất Lạc ám sát, nếu không phải thiếp thân cảnh giác, Linh San sớm đã gặp bất trắc.

Vì vậy Hầu gia mới muốn tuyển một hộ vệ cho nó.

Không giấu gì Diệp công tử, trình độ trận pháp hôm nay của ngài, thiếp thân rất hài lòng.

Hy vọng ngài có thể cân nhắc chuyện này.

Ngoài ra, chỉ cần ngài đồng ý làm hộ vệ cho Linh San, ta có thể cho ngài một năm bổng lộc 500 vạn châu tiền." "Hả? 500 vạn châu tiền!

Trời ơi!

Thật là một món hời lớn!" "Mẹ kiếp??

Lão tử động lòng rồi, để ta đi đi, 500 vạn châu tiền, là một khoản

tiền lớn biết bao.” “Hừ!

Tiền nong gì chứ, sáo rỗng.

Nếu để ta làm hộ vệ cho Linh San quận chúa, ta không lấy một đồng nào.” “Ta thấy lần này Diệp Hàn chắc chắn sẽ đồng ý.

Chuyện tốt như vậy, vừa được tiếp cận Linh San quận chúa, lại có thể nhận 500 vạn châu tiền mỗi năm, đúng là nhân tài đều được a ~~” Một đám thanh niên nghe vậy, ai nấy đều nhiệt huyết sôi trào.

Bọn họ hận không thể thay Diệp Hàn đồng ý ngay lập tức.

Tất cả thanh niên đều biến thành chanh chua, ghen tị ra mặt.

Không cần năm vạn châu tiền, chỉ riêng việc có thể sớm tối bên cạnh Linh San quận chúa, nghĩ mà xem, lâu ngày sinh tình, chuyện này khiến không ít người ghen tị đến phát điên.

“Thật xin lỗi, Diệp Hàn ta quen sống tự do rồi, không muốn bị trói buộc, xin phu nhân thu hồi thành mệnh!” Diệp Hàn bình thản lên tiếng. 500 vạn châu tiền, quả thật, điều kiện Diệp Thanh Vận đưa ra rất hấp dẫn, nhưng Diệp Hàn lại một lần nữa từ chối.

Hắn biết luyện khí, biết trận pháp, không hề thiếu tiền.

Mặc dù trên người không có tiền, nhưng với năng lực của hắn, một năm kiếm 500 vạn châu tiền không thành vấn đề.

Quan trọng nhất là không bị trói buộc.

“Hắn không thích ta sao?

Chương 746

Ta không có sức hấp dẫn à?" Dưới lớp sa mỏng, Linh San quận chúa mím chặt môi, cảm thấy càng thêm tủi thân.

Đôi mắt linh động của nàng, sương mù càng dày đặc.

"Mẹ kiếp!

Điên rồi, điên rồi, Diệp Hàn định làm cái quái gì vậy?" "Khốn kiếp, dám từ chối lời mời của đại phu nhân, thật là đáng ghét." "500 vạn châu tiền đó!

Tên nhóc này đầu óc úng nước rồi!" "..." "Thôi được rồi!

Nếu Diệp công tử đã kiên quyết như vậy, thiếp thân cũng đành chịu!" Diệp Thanh Vận thở dài một hơi, có chút tiếc nuối.

"Đại thống lĩnh, chúng ta đi thôi!" Diệp Hàn nhẹ giọng nói.

"Được!

Đi." Độc Cô Thiên Nhai đứng dậy, cả nhóm đi về phía cổng.

Dương Đào đi ba bước lại ngoái đầu một lần, ánh mắt lưu luyến trên người Linh San quận chúa, miệng lẩm bẩm: "500 vạn a, 500 vạn…" "Diệp Hàn, đứng lại!" Bốn người Diệp Hàn vừa đi đến rìa diễn võ trường, liền nghe thấy một giọng nói vang như chuông hồng từ phía sau truyền đến.

Mấy người dừng bước, quay người nhìn theo hướng tiếng gọi, chỉ thấy từ trong đám đệ tử trẻ tuổi của Thanh Long quân đoàn, một gã lưng hùm vai gấu bước ra.

Người này khá quen thuộc, chính là Bắc Lôn vừa khiêu chiến và bị Diệp Hàn đánh bại.

Thân hình hắn vạm vỡ, uy phong lẫm liệt đứng trên diễn võ trường, cho người ta cảm giác không giận mà uy.

Ánh mắt và ngữ khí của đối phương đều không thiện chí, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Hàn.

“Lão đại Bắc Lôn, lão đại Bắc Lôn, định làm gì vậy!” “Không hay rồi!

Nghe nói lão đại Bắc Lôn là người được Hầu gia nội định làm hộ vệ cho quận chúa, e rằng vì Diệp Hàn từ chối làm hộ vệ cho quận chúa nên đã chọc giận lão đại Bắc Lôn!” “Mẹ kiếp!

Ý của ngươi là, lão đại Bắc Lôn muốn tìm Diệp Hàn trút giận, sắp có kịch hay để xem rồi, Diệp Hàn gặp phiền phức lớn rồi!” “Đáng đời!

Ai bảo hắn từ chối quận chúa, đáng bị lão đại Bắc Lôn dạy dỗ.” “Nguyên lực của Diệp Hàn cao thâm như vậy, lão đại Bắc Lôn có phải là đối thủ không?” “Ngươi xem thường lão đại của bọn ta quá rồi.

Bàn về trận pháp, lão đại Bắc Lôn không phải đối thủ của hắn, nhưng nếu bàn về thực lực, ta thấy mười tên Diệp Hàn trói lại cũng không bằng một ngón tay của lão đại Bắc Lôn.” “...” “Có chuyện gì?” Diệp Hàn nhíu mày.

“Hừ!

Tên nhóc ngông cuồng, ngươi tưởng mình biết chút võ mèo ba chân là thiên hạ vô địch, không coi ai ra gì sao?

Hôm nay gia gia sẽ cho ngươi nhớ đời, dập tắt uy phong của ngươi.” Bắc Lôn khinh miệt nhìn Diệp Hàn, nói một tràng.

“Nói nhảm nhiều thật, có chuyện thì nói, ta bận, không có thời gian nghe ngươi lảm nhảm.” Diệp Hàn bất đắc dĩ lắc đầu.

“Ta muốn khiêu chiến ngươi!” Một câu nói của Bắc Lôn đã gây ra một trận sóng to gió lớn trong đám người.

“Ha ha ha!

Lão đại Bắc Lôn, xử lý tên nhóc ngông cuồng đó đi!” “Hay lắm!

Bắc Lôn thật sự muốn khiêu chiến Diệp Hàn, hay quá rồi, chết tiệt, nhất định phải đòi lại thể diện cho Thanh Long quân đoàn chúng ta, ta sớm đã ngứa mắt hắn rồi.” “Lão đại Bắc Lôn, người mạnh nhất, ta ủng hộ người, Diệp Hàn, cút về mà chết đi.” Trong chốc lát, không ít thanh niên của Thanh Long quân đoàn cũng hò hét theo.

Bị Diệp Hàn quét ngang trên phương diện trận pháp, bọn họ đang nén một cục tức, vừa nghe Bắc Lôn khiêu chiến Diệp Hàn, ai nấy đều như tiêm máu gà, hưng phấn tột độ.

“Khiêu chiến ta?

Ngươi là bại tướng dưới tay ta, lấy gì khiêu chiến ta?” Diệp Hàn cười khẩy.

“Ta…” Vẻ lúng túng trên mặt Bắc Lôn thoáng qua, sau đó lộ ra một tia hung hãn: “Trận pháp chỉ là tiểu đạo, ta muốn so đấu thực lực thật sự với ngươi!” Hôm nay là ngày so tài trận pháp của tứ đại quân đoàn, vào dịp này mà dùng vũ lực khiêu chiến Diệp Hàn rõ ràng là không hợp thời, vô lý.

Hắn sở dĩ đứng ra, tự nhiên có lý do của mình.

Về danh nghĩa, hắn dùng một cách khác để lấy lại thể diện cho người của Thanh Long quân đoàn.

Thực chất ngầm, là để thể hiện trước mặt Linh San quận chúa và đại phu nhân.

Cách đây không lâu, Hầu gia từng đề nghị để hắn làm hộ vệ cho

Linh San quận chúa, nhưng sau đó không biết vì lý do gì, có thể là do bản thân Linh San quận chúa không đồng ý, muốn tự mình lựa chọn hộ vệ, nên chuyện này cứ thế chìm xuống, hắn không thể trở thành hộ vệ của Linh San quận chúa.

Đối với chuyện này, trong lòng hắn luôn là một tiếc nuối lớn.

Hôm nay Linh San quận chúa và đại phu nhân mời Diệp Hàn làm hộ vệ khiến hắn vô cùng phẫn nộ, ai ngờ Diệp Hàn lại từ chối.

Hắn cảm thấy đây là một cơ hội, có thể đạp lên Diệp Hàn để đi lên, chỉ cần chiến thắng Diệp Hàn, chuyện hắn trở thành hộ vệ của Linh San quận chúa sẽ trở nên danh chính ngôn thuận.

Đương nhiên, suy nghĩ trong lòng Bắc Lôn không thể nào biểu lộ ra ở đây được.

"Ồ?" Diệp Hàn nhướng mày, nụ cười càng thêm rạng rỡ, so thực lực, hắn thật sự không sợ bất kỳ ai.

Chương 747

Đương nhiên hắn cũng không thể biết được suy nghĩ thật sự của Bắc Lôn, chỉ cảm thấy Bắc Lôn không cam tâm thua trận pháp nên muốn gỡ gạc ở phương diện khác.

"Diệp Hàn!

Đừng nhận lời khiêu chiến của hắn, tên Bắc Lôn này rất mạnh, ngươi không phải là đối thủ của hắn đâu." Độc Cô Thiên Nhai hạ thấp giọng, nhắc nhở một câu.

"Vậy sao?" Ánh mắt Diệp Hàn bình tĩnh, lúc giao thủ trước đó, hắn có thể cảm nhận được nguyên lực của Bắc Lôn dồi dào hơn nhiều so với võ giả bình thường.

Vì là so tài trận pháp, nên chiến đấu lực cụ thể của đối phương, hắn không dễ phỏng đoán.

Chiến đấu lực liên quan đến nhiều phương diện, chủ yếu là công pháp tu luyện, kỹ xảo chiến đấu, ý chí chiến đấu, nguyên lực bản thân, và cả khả năng phát huy tại chỗ.

Chỉ so tài trận pháp đơn thuần, đương nhiên không thể kiểm tra được chiến đấu lực của một tu sĩ.

"Ừm!" Độc Cô Tiểu Nguyệt gật đầu, thận trọng nói: "Ở Thanh Long quân đoàn, luận về trận pháp, Thanh Long Tam Kiệt là lợi hại nhất, nhưng nếu luận về chiến đấu lực, thì không ai có thể so sánh với Bắc Lôn, xét về thực lực, hắn có thể được xem là đệ nhất nhân chân chính của Thanh Long quân đoàn." Dương Đào cũng gật đầu theo, tiếp lời: "Gia tộc của Bắc Lôn là quý tộc ở Quân Thiên Thành, nắm giữ một thức thần thông lợi hại, cấp Chuẩn Thánh vương, vô cùng đáng sợ.

Ba người Vũ Dương liên thủ cũng không đỡ nổi một thức thần thông của Bắc Lôn." "Hiểu rồi!" Diệp Hàn không hề nao núng.

Thần thông, hắn hiểu rõ hơn ai hết, đó là một phương thức tấn công tiêu hao nguyên lực, uy lực công kích cũng kinh người, có thể trong nháy mắt phóng thích toàn bộ nguyên khí của một tu sĩ, thần thông lợi hại thậm chí có thể vượt cấp tác chiến.

"Thế nào, Diệp Hàn, không dám nhận lời khiêu chiến của ta sao?

Đồ nhát gan, hạng người như ngươi cũng xứng được gọi là Quân Thiên Tứ Kiệt, đúng là bôi đen cho Chu Tước quân đoàn." Thấy Diệp Hàn chậm chạp không ứng chiến, Bắc Lôn không nhịn được buông lời mỉa mai.

Diệp Hàn nhếch miệng cười nói: "Có gì mà không dám, ra tay đi!" "Diệp Hàn, ngươi…" Sắc mặt Độc Cô Tiểu Nguyệt hơi biến, không ngờ Diệp Hàn lại không nghe khuyên, lại đồng ý lời khiêu chiến của đối phương.

Độc Cô Thiên Nhai và Dương Đào đồng thời nhíu mày, đều cảm thấy hành động này của Diệp Hàn có phần lỗ mãng, họ không cho rằng Diệp Hàn có thể chiến thắng Bắc Lôn.

Diệp Hàn cười, vẫy tay ra hiệu không cần lo lắng, sau đó từng bước tiến vào diễn võ trường.

"Ha ha ha!

Diệp Hàn gan cũng không nhỏ, dám nhận lời khiêu chiến của lão đại Bắc Lôn, thật sự là sống không kiên nhẫn rồi." "Ngươi nói xem, hắn có thể trụ được ba chiêu dưới tay lão đại Bắc Lôn không." "Cái rắm!

Chắc chắn bại, đừng nói ba chiêu, một ngón tay của lão đại Bắc Lôn hắn cũng không đỡ nổi." "Hừ, nhất định phải dạy dỗ hắn một bài

học, tên nhóc không biết trời cao đất rộng!" "Lão đại Bắc Lôn, một chiêu xử lý hắn!" "..." Trên tường thành, hai mẹ con vốn định rời đi, ánh mắt cũng không khỏi hướng về diễn võ trường.

Diệp Thanh Vận nhìn Vũ Linh San đang buồn bã, đưa tay chỉ vào bóng người vạm vỡ phía dưới: "Hắn tên là Bắc Lôn, là người có chiến lực mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Thanh Long quân đoàn.

Trước đây phụ thân con đã đề nghị để hắn làm hộ vệ cho con, chỉ là con không đồng ý, cứ nhất quyết tự mình chọn hộ vệ.

Theo mẹ thấy, tên Bắc Lôn này không tệ, đợi hắn đánh bại Diệp Hàn, để hắn làm hộ vệ cho con nhé!" "Nhưng người này trông xấu quá, con không thích." Linh San bĩu môi.

Diệp Thanh Vận bật cười, "Con có phải chọn phu quân đâu, quan tâm hắn xấu hay không làm gì, chỉ cần có thể bảo vệ an toàn cho con là được rồi." "Mẹ ~~ đáng ghét!" Gương mặt Linh San quận chúa thoáng một nét thẹn thùng, nghe nhắc đến chọn phu quân, nàng bất giác liếc nhìn Diệp Hàn, sau đó hỏi: "Bắc Lôn thật sự lợi hại vậy sao, sao mẹ chắc chắn Diệp Hàn sẽ thua hắn?" "Đương nhiên rồi, người mà phụ thân con chọn cho con thì có thể sai được sao, cả thế hệ trẻ của Thanh Long quân đoàn đều không phải là đối thủ của Bắc Lôn, Diệp Hàn đương nhiên cũng không thể chiến thắng." "Ồ…" "Tốt lắm, dám nhận lời khiêu chiến, có dũng khí.

Luận trận pháp, ngươi quả thực không tệ, nhưng luận chiến đấu lực, trong mắt ta, ngươi ngay cả một con kiến cũng không bằng!" Bắc Lôn đứng cách Diệp Hàn không xa, khinh bỉ nói.

"Nói nhảm nhiều quá, không phải muốn đánh nhau sao, đến đây đi!" Diệp Hàn vẫn giữ nụ cười hòa nhã, ngoắc ngoắc ngón tay với Bắc Lôn.

"Tên nhóc kiêu ngạo, chết đi!" Hành động của hắn đã chọc giận

Bắc Lôn, người sau nhanh chóng lao tới, như một con báo săn trong nháy mắt đã đến trước mặt Diệp Hàn.

"Chuẩn Thánh vương thần thông, Bất Động Minh Vương Quyền!" Ầm!

Vừa ra tay hắn đã dùng thần thông, nguyên lực hùng hậu rót vào cánh tay, nắm đấm của Bắc Lôn tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, cho người ta cảm giác không gì không phá vỡ được.

Nắm đấm ánh vàng rực rỡ trong nháy mắt tấn công xa trăm mét, nhắm thẳng vào mặt Diệp Hàn.

Một quyền này trông đơn giản, nhưng lại vô cùng hung hiểm, lúc này toàn bộ nguyên lực của Bắc Lôn đều được ngưng tụ trên nắm đấm vàng đó.

Công kích như vậy, cho dù là Chu Thiên phòng ngự trận cũng có thể bị một quyền phá vỡ.

Rõ ràng, Bắc Lôn muốn một chiêu đánh bại Diệp Hàn, như vậy mới có thể làm nổi bật chiến đấu lực của hắn.

Đối mặt với một đòn kinh khủng, Diệp Hàn sắc mặt bình tĩnh đứng đó, hoàn toàn không có bất kỳ tư thế tấn công nào.

"Mẹ kiếp!

Lão đại Bắc Lôn muốn một đòn hạ gục Diệp Hàn!

Dùng cả thần thông mạnh nhất, Bất Động Minh Vương Quyền." "Diệp Hàn chết chắc rồi, Bất Động Minh Vương Quyền ta từng thấy lão đại Bắc Lôn sử dụng, lúc đó một quyền đã từng đánh chết cường giả Vu tộc, lợi hại lắm đó." "Ủa!

Chết mịa, Diệp Hàn không phòng thủ à, không lẽ học trận pháp đến ngáo luôn rồi!" "Không không không!

Ta đoán là bị đòn tấn công của lão đại Bắc Lôn dọa cho ngớ người rồi, không thể trách hắn, có lẽ hắn chưa từng thấy thần thông bao giờ!" "Ha ha ha ~~~~" Trong Thanh Long quân đoàn, vang lên vài tiếng cười ngông cuồng, không một ai cho rằng Diệp Hàn có thể đỡ được một quyền này.

Xoẹt ~~~~ Nắm đấm vàng, giống như một vầng mặt trời nóng bỏng, trong khoảnh khắc đã đến gần Diệp Hàn, chớp mắt đã cách mi tâm của hắn một tấc.

Trong nháy mắt, Diệp Hàn động.

Chỉ thấy hắn đưa ra một ngón tay, nhẹ nhàng điểm vào nắm đấm của đối phương.

Chương 748

Keng ~~~ Hai bên giao nhau, vang lên một tiếng kim loại va chạm, ầm ầm ầm ~~~ Một luồng sức mạnh không thể chống cự xâm nhập vào cơ thể Bắc Lôn, sắc mặt hắn đại biến, lập tức bị luồng sức mạnh đó hất văng ra xa ngàn trượng, người bay ngược trên không trung đồng thời ho ra từng ngụm máu lớn.

Sắc mặt Bắc Lôn đại biến, "bịch" một tiếng rơi xuống đất, ngã đến thất điên bát đảo.

Nhìn lại Diệp Hàn, hắn vẫn đứng ở vị trí cũ, dáng vẻ vững như bàn thạch.

"Ha ha ha ~~~ Gà!" "??" "Tình huống gì đây, kịch bản không đúng rồi…" "Đậu má!

Lão đại Bắc Lôn bị đánh bay, sao có thể!" "Vãi nồi ~~ Diệp Hàn là cái quái gì vậy!" Tiếng cười của Thanh Long quân đoàn tắt ngóm, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều trợn mắt há mồm, một màn mà không ai ngờ tới.

Bắc Lôn đã bại, người được mệnh danh là đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Thanh Long quân đoàn.

Bại nhanh đến thế.

Bại dứt khoát đến thế.

Bại triệt để đến thế.

Đã dùng thần thông mạnh nhất, lại không chống nổi một ngón tay của người ta.

Đậu má!!

Lúc khiêu chiến trước đó, nói bao nhiêu lời ngông cuồng, bây giờ đều biến thành trò cười.

“Sao lại mạnh như vậy?!” 193.

Vũ Tô và các nhân vật cấp thống lĩnh khác cũng đều ngơ ngác, chiến lực của Diệp Hàn đã hoàn toàn làm thay đổi nhận thức của bọn họ.

Nhìn Diệp Hàn bình tĩnh không động, tất cả người của Thanh Long quân đoàn đều cảm thấy nhục nhã.

Quân đoàn mạnh nhất, hôm nay lại bị một mình Diệp Hàn đè đến không thở nổi.

Trận pháp so không lại, đánh nhau cũng không xong.

“Linh San!

Thấy không, chiêu đó gọi là Bất Động Minh Vương Quyền, là thần thông gia truyền của Bắc Lôn.

Vừa ra tay đã dùng chiêu này, không cần xem tiếp nữa, Diệp Hàn chắc chắn bại không nghi ngờ!” Diệp Thanh Vận nhìn Linh San quận chúa, thao thao bất tuyệt giảng giải, nào ngờ, lúc này Linh San quận chúa, miệng anh đào nhỏ nhắn đang há to, chỉ là miệng bị che dưới lớp sa mỏng, Diệp Thanh Vận không chú ý.

“Linh nhi, con ngẩn ra đó làm gì, có nghe mẹ nói không, mẹ quyết định rồi, để Bắc Lôn làm hộ vệ cho con.” Thấy con gái thần sắc khác thường, Diệp Thanh Vận hươ hươ tay trước mặt nàng.

“Mẹ xem!” Linh San quận chúa đứng dậy, đưa tay chỉ xuống diễn võ trường phía dưới.

“Con bé này, sao lại không nghe lời thế, để Bắc Lôn làm hộ vệ của con thì có sao…” Diệp Thanh Vận nhìn về phía diễn võ trường, lời nói

đến một nửa thì không nói tiếp được nữa, chỉ thấy lúc này trên diễn võ trường, Diệp Hàn bình tĩnh đứng đó, còn Bắc Lôn thì chật vật ngồi trên mặt đất, ho ra từng ngụm máu lớn.

Chuyện gì thế này??

Diệp Thanh Vận ngơ ngác, chỉ lơ đãng một chút mà đã xuất hiện một màn quỷ dị như vậy.

Rõ ràng, Bắc Lôn đã bại, nhưng hắn bị đánh bại như thế nào, Diệp Thanh Vận tỏ ra không thấy rõ.

"Linh nhi, đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Thanh Vận mờ mịt.

"À… Bắc Lôn bị Diệp Hàn một ngón tay chọc cho hộc máu." Chủ nhân của đôi mắt linh động ngây ngô nói.

"Một ngón tay, chọc cho hộc máu!!" Diệp Thanh Vận sững sờ tại chỗ, trong lòng thầm mắng Bắc Lôn sao lại vô dụng như vậy, bà đây đang ba hoa khoác lác, ngươi lại bị người ta một ngón tay hạ gục, đồ chết tiệt vô dụng, mất mặt quá đi.

"Mẹ, mẹ còn tìm hộ vệ cho con nữa không?" Linh San quận chúa thẳng thắn hỏi một câu.

"Ta, mẹ, cái đó, cái kia!" Diệp Thanh Vận nói năng lộn xộn, một mình ngẩn ngơ trong gió, vạn vạn lần không ngờ, thực lực của Diệp Hàn lại khủng bố đến mức độ này, tu sĩ cấp Đại Thánh, cũng chưa chắc có thể hạ gục Bắc Lôn dễ dàng như vậy.

Xoẹt!

Diệp Hàn cất bước, đi đến bên cạnh Độc Cô Tiểu Nguyệt và những người khác, sau đó đi ra ngoài diễn võ trường.

"À… Diệp Hàn đợi ta với!" Đợi Diệp Hàn đi xa, Độc Cô Tiểu Nguyệt và Dương Đào mới từ trong trạng thái kinh ngạc tỉnh lại, vội

vàng đuổi theo bước chân của Diệp Hàn. *** “Đại thống lĩnh, ngài tìm ta!” Mấy ngày sau, Diệp Hàn lại đến hoa viên sau nhà của đại thống lĩnh.

Lúc này Độc Cô Thiên Nhai đang luyện tập bố trí Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận trên bàn cờ.

Sau khi được Diệp Hàn chỉ điểm, lại luyện tập mấy ngày, lúc này ông đã có thể bố trí được Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận.

“Diệp Hàn đến rồi, xem ta bố trí trận pháp thế nào?” Độc Cô Thiên Nhai vừa điều khiển đại trận thực hiện các loại công kích, vừa chào hỏi Diệp Hàn.

“Không có vấn đề gì nữa rồi!” Diệp Hàn nhìn vài lần, thuận miệng đáp.

“Ừm!” Độc Cô Thiên Nhai tiện tay vung lên, thu hồi trận pháp, sau đó dẫn Diệp Hàn đến ngồi trước một bàn đá.

Chương 749

“Diệp Hàn, có một chuyện ta phải nói cho ngươi biết.

Người tên Lôi Hỗn mà lần trước ngươi nhờ ta dò hỏi, đã gặp nguy hiểm.” Nói đến vấn đề này, sắc mặt Độc Cô Thiên Nhai trở nên nghiêm trọng hơn rất nhiều.

“Ồ?

Đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Hàn nghe vậy nhíu mày, Lôi Hỗn là anh trai của Lôi Tử Vân, người sau gặp nguy hiểm, trong lòng hắn khó tránh khỏi có chút lo lắng.

“Chuyện này, phức tạp lắm.

Ngươi còn nhớ mấy ngày trước ta đi tham gia triều hội không?

Lúc đó, theo tin tình báo từ thám tử bên đó, ở biên giới nội hải có bọn cướp biển làm loạn, chúng tàn sát cướp bóc khắp nơi ở biên giới.” “Người bạn Lôi Hỗn của ngươi chính là một trong những thám tử được phái đi mấy tháng trước.

Vì liên quan đến bí mật quân sự, nên ta không dám tiết lộ cho ngươi.

Hai ngày trước, không biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả các thám tử được phái đi đột nhiên mất liên lạc.

Tình huống này chỉ có hai khả năng, hoặc là bị bọn cướp biển tiêu diệt, hoặc là bị bọn cướp biển khống chế.” Độc Cô Thiên Nhai nhấp một ngụm trà, nghiêm túc nói một tràng.

“...” Diệp Hàn nghe vậy nhíu mày càng sâu, thẳng thắn nói: “Bọn cướp biển đó làm loạn ở đâu, ta phải đi một chuyến!” Chuyện liên quan đến anh trai của Lôi Tử Vân, hắn nhất định phải đi xem, bất kể

Lôi Hỗn sống chết ra sao, Diệp Hàn đều phải đi một chuyến.

Nếu Lôi Hỗn bị khống chế, hắn sẽ tìm cách cứu ra, nếu người sau gặp nạn, thì bọn cướp biển đó một tên cũng đừng hòng sống sót.

"Đừng vội, nghe ta nói hết đã, sự việc còn phức tạp hơn ngươi tưởng rất nhiều." Độc Cô Thiên Nhai sắc mặt thận trọng, ra hiệu Diệp Hàn bình tĩnh.

Diệp Hàn gật đầu, uống một ngụm trà, chờ Độc Cô Thiên Nhai nói tiếp.

Độc Cô Thiên Nhai tiếp tục nói: "Theo mật báo mà Hầu gia nhận được từ thiên triều, bọn cướp biển làm loạn chỉ là chuyện bề ngoài, ngầm bên trong, những tên cướp biển đó có thể đã bị Nhật Bất Lạc Vương Triều ở nội hải khống chế." "Nhật Bất Lạc Vương Triều?" Diệp Hàn lộ vẻ không hiểu.

Hắn đến Hồng Mông thế giới không lâu, trong ấn tượng của hắn, trong nội hải có vô số yêu tộc biển cả, chứ không có nhân tộc sinh sống.

Thấy biểu cảm của Diệp Hàn, Độc Cô Thiên Nhai biết chuyện gì đang xảy ra, bèn giải thích: "Nhật Bất Lạc Vương Triều, từng là một hòn đảo lớn của Đông Hoa đế quốc chúng ta.

Sau này vì khoảng cách quá xa, người của Nhật Bất Lạc Vương Triều dần dần độc lập, lâu ngày hình thành nên một sự tồn tại độc lập.

Vì khoảng cách khá xa, Đông Hoa đế quốc lơ là quản lý, bọn họ đã thành lập một vương triều độc lập, gọi là Nhật Bất Lạc Vương Triều." "Sau này, nơi đó xuất hiện rất nhiều cường giả tuyệt thế, và có dã tâm thôn tính Đông Hoa đế quốc.

Chuyện như vậy, Đông Hoa đế quốc đương nhiên không thể dung

thứ, đã nhiều lần phái người đi tiêu diệt.

Nhưng cường giả ở đó vô cùng xảo quyệt, một khi gặp thiên triều vây quét, liền trốn vào nội hải mênh mông.

Vì cách nhau mấy trăm vạn dặm, mỗi lần tiêu diệt Nhật Bất Lạc Vương Quốc đều không có kết quả, tiêu hao rất lớn, động một chút là sẽ bị yêu thú biển tấn công.

Cứ như vậy, Nhật Bất Lạc Vương Triều trở thành một cái gai trong lòng Đông Hoa đế quốc, nhưng vẫn chưa có biện pháp đối phó hiệu quả." "Quân Thiên Thành của chúng ta và Nhật Bất Lạc Vương Triều cách biển nhìn nhau, mỗi lần bọn chúng đổ bộ, người gặp nạn đầu tiên chính là Quân Thiên Thành chúng ta.

Đáng sợ nhất là, Nhật Bất Lạc Vương Triều vẫn luôn dòm ngó Quân Thiên Thành.

Muốn chiếm lấy cứ điểm quân sự này." "Chuyện thám tử mất tích đã chọc giận Hầu gia, lần này ngài đã hạ lệnh tử, nhất định phải tiêu diệt tất cả kẻ địch xâm phạm.

Sau khi thương nghị, quyết định do Thanh Long Hộ Vệ quân đoàn phái ra tinh nhuệ đi tiêu diệt bọn cướp biển và người của Nhật Bất Lạc Vương Triều.

Đồng thời tứ đại quân đoàn mỗi quân đoàn đều phải phái ra vài tinh anh thế hệ trẻ để hỗ trợ tác chiến.

Ngươi cũng phải đi nội hải, nên đi cùng bọn họ, như vậy sẽ an toàn hơn một chút.

Ngoài ra có Tiểu Nguyệt, cũng sẽ đi cùng ngươi." Nói đến đây, Độc Cô Thiên Nhai lộ vẻ ngưng trọng: "Chuyến đi này nguy hiểm trùng trùng, Tiểu Nguyệt nhờ ngươi chăm sóc." "Cũng được!

Đại thống lĩnh yên tâm, ta nhất định sẽ đưa Tiểu Nguyệt an toàn

trở về.” Diệp Hàn gật đầu đồng ý.

Hắn vốn định một mình đi một chuyến, nhưng nội hải mênh mông, lại lo không tìm được tung tích của bọn cướp biển.

Đi cùng người của Thanh Long Hộ Vệ quân đoàn sẽ tốt hơn một chút, dù sao đối phương cũng có hệ thống tình báo chuyên môn, mạnh hơn nhiều so với việc một mình mù quáng tìm kiếm bọn cướp biển.

Nghĩ đến đây, Diệp Hàn thuận miệng hỏi một câu: “Đúng rồi, đại thống lĩnh, lần này ai dẫn đội?

Thực lực của những người mà Thanh Long Hộ Vệ đoàn phái đi ra sao?” “Lần này sẽ có một đội trăm người, đều là tinh anh được tuyển chọn kỹ lưỡng, tu vi mỗi người đều là trung cấp Đại Thánh, người dẫn đội ngươi cũng quen, là Vũ Dương của Thanh Long quân đoàn.

Ngoài ra, Hầu gia đã ngầm phái cao thủ đi cùng, phụ trách bảo vệ an toàn cho những người trẻ tuổi này.” Độc Cô Thiên Nhai đáp.

“Hiểu rồi!” Diệp Hàn sờ sờ cằm, người được phái đi lần này tuy không nhiều, nhưng mỗi người đều là tinh anh, hơn một trăm trung cấp Đại Thánh, đội ngũ như vậy đủ để dễ dàng quét sạch một bộ lạc như Thanh Lang bộ.

Đồng thời, các quân đoàn đều có đệ tử trẻ tuổi đi cùng, rõ ràng là muốn rèn luyện khả năng tác chiến của những người trẻ này.

Đương nhiên, tất cả những điều này không liên quan gì đến hắn, hắn không phải là chiến sĩ của Quân Thiên Thành, đối với chuyện của Quân Thiên Thành cũng không hứng thú.

“Khi nào xuất phát?” Diệp Hàn đặt chén trà xuống, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Sáng sớm mai!” “Đúng rồi, cái này cho ngươi, sau này có thời gian thì từ từ nghiên cứu.” Thấy hắn định rời đi, Độc Cô Thiên Nhai

cũng không ngăn cản, thuận tay ném cho Diệp Hàn một cuộn giấy màu vàng to.

Chương 750

"Đây là?" Diệp Hàn mở ra liếc nhìn, chính là trận đồ của trận pháp cấp ba, trên đó giới thiệu đều là phương pháp bố trận và đồ lục của trận pháp cấp ba.

Trận pháp cấp ba là trận pháp mà chỉ cao cấp Đại Thánh mới có thể bố trí.

Diệp Hàn chỉ có tu vi trung cấp Đại Thánh, trong tình huống này, Độc Cô Thiên Nhai vốn không nên truyền thụ trận pháp cấp ba cho hắn, vì tu sĩ trung cấp Đại Thánh không thể bố trí được do hạn chế về tu vi, chỉ có cấp Đại Thánh mới có thể.

Nhưng Diệp Hàn có trình độ trận pháp cực cao, đã nắm vững tất cả các trận pháp cấp hai, nên ông đã truyền trước trận đồ của trận pháp cấp ba cho hắn.

"Đa tạ đại thống lĩnh!" Diệp Hàn ôm quyền, trịnh trọng cảm tạ.

Mặc dù bây giờ hắn không thể bố trí trận pháp cấp ba, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc học tập trận pháp cấp ba, đợi sau này tu vi tiến vào cao cấp Đại Thánh, rồi mới tính đến chuyện bố trận.

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Hàn và Độc Cô Tiểu Nguyệt cưỡi Hỏa Lân Mã rời khỏi Chu Tước quân đoàn, tại cửa thành Thanh Long quân đoàn, hội hợp với những người khác.

Tại cửa thành Thanh Long quân đoàn, có một tiểu đội đang chờ ở đó, mỗi người đều mặc ngân giáp, vừa nhìn đã biết là chiến sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Mỗi chiến sĩ đều cưỡi Hỏa Lân Mã, tu vi như Độc Cô Thiên Nhai

đã nói, mỗi người đều là trung cấp Đại Thánh.

Thanh Long Hộ Vệ quân đoàn là thân binh của Hầu gia, Thanh Long Hộ Vệ quân đoàn có hai vạn chiến sĩ cấp Đại Thánh, từ trong đó chọn ra một trăm trung cấp Đại Thánh không thành vấn đề.

Người dẫn đầu tiểu đội trăm người này chính là Vũ Dương đã từng bại dưới tay hắn.

Lúc này người sau ý khí phong phát, thân khoác chiến giáp màu đỏ rực, một mình một ngựa đứng trước đội ngũ trăm người.

Bên cạnh hắn, có ba thanh niên mặc thường phục, ba người này Diệp Hàn đều có giao tiếp, chính là Bạch Băng, Lục Triển, Bắc Lôn ba người.

Thấy Diệp Hàn, mấy người hơi nhíu mày, không nói nhiều, vừa không có ý chào đón Diệp Hàn, cũng không chào hỏi hắn.

Có lẽ vì chuyện bị Diệp Hàn một mình quét ngang vẫn còn mới mẻ, người của Thanh Long quân đoàn vẫn còn căm ghét hắn.

Diệp Hàn và Độc Cô Tiểu Nguyệt dừng lại một lát, cũng không chào hỏi người của Thanh Long quân đoàn.

Không lâu sau, người của Bạch Hổ quân đoàn và Huyền Vũ quân đoàn cũng đến, đều là người quen cũ, Lý Uy của Bạch Hổ quân đoàn, Mạc Yêu của Huyền Vũ quân đoàn.

"Xuất phát!" Thấy mọi người đều đã đến đông đủ, Vũ Dương vung tay, hơn một trăm con Hỏa Lân Mã bay lên trời, hướng về phía đông bay đi.

Hỏa Lân Mã, vừa có thể chạy trên mặt đất, cũng có thể bay lượn trên không trung, bất luận là chạy hay bay, đều có sức bền cực tốt, một ngày có thể đi được mấy chục vạn dặm, và có thể liên tục chạy trong ba ngày ba đêm.

Do đó được người Quân Thiên Thành nuôi dưỡng rộng rãi, ứng dụng rộng rãi trong hành quân tác chiến.

Mục tiêu của Diệp Hàn và nhóm người là một thành phố ven biển tên là Hãn Hải Thành, thành phố nhỏ không lớn, nhưng lại vô cùng giàu có.

Ba ngày sau khi Diệp Hàn và những người khác rời đi, Quân Thiên Thành xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ, Lăng Vân quận chúa đột nhiên biến mất.

Không biết là bỏ nhà ra đi, hay bị cường giả khác bắt đi.

Trong chốc lát, vì chuyện này, Hầu gia nổi trận lôi đình, cả Quân Thiên Thành tiến vào trạng thái giới nghiêm, và phái người đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của Linh San quận chúa.

Trong một thời gian, cả thành gà bay chó sủa, ô yên chướng khí. *** Sau bảy tám ngày đi đường, Diệp Hàn và nhóm người cuối cùng cũng đến Hãn Hải Thành.

Nhìn từ xa, Hãn Hải Thành đơn độc ở rìa nội hải, có vẻ lạnh lẽo và hoang tàn.

Vốn dĩ, đây là một thành phố nhỏ giàu có, thường có các tu sĩ tìm vàng ở nội hải trú ngụ ở đây, quanh năm người qua lại tấp nập.

Thời gian gần đây, cướp biển trên biển hoành hành, Hãn Hải Thành nhiều lần bị cướp biển xâm phạm, các tu sĩ bình thường trong thành đều đã rời khỏi đây.

Chỉ còn lại một tòa thành cô độc. 194.

Dưới ánh hoàng hôn, tường thành cũ kỹ loang lổ, gạch đổ vách xiêu, dưới nền trời biển cả mênh mông trông càng thêm thê lương và cô độc.

Diệp Hàn và một đám thanh niên, y phục lộng lẫy ngựa quý phi nước đại, dừng lại ở cửa thành.

Trên tường thành, có chiến sĩ đang canh gác, thấy Diệp Hàn và những người khác, trước hết là kinh ngạc, sau đó lại vui mừng.

Từng tiếng hô vang lên trên tường thành.

“Là người của chúng ta, nhìn xem, là chiến sĩ của quân đoàn.” “Viện quân của Quân Thiên Thành đến rồi, tốt quá rồi, tốt quá rồi.” “Hầu gia phái người đến rồi, mau đi bẩm báo Thích tướng quân.” “Mau đi!

Bẩm báo Thích tướng quân.” “...” Trên tường thành, bóng người mặc chiến giáp qua lại, nhưng lại không có ai mở cửa thành.

Diệp Hàn liếc nhìn tường thành, chỉ thấy phía trên có trận pháp phòng ngự đang ở trạng thái bán mở.

Không lâu sau, có một người đàn ông trung niên mặc chiến giáp vàng, vẻ mặt kinh ngạc, đứng trên tường thành.

Chương 751

Tu vi của người đó rất cao, là tu sĩ cao cấp cấp Đại Thánh.

"Thích tướng quân!" Vũ Dương dẫn đầu, chắp tay ôm quyền với người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên đó, chính là thủ lĩnh quân đồn trú tại Hãn Hải Thành quanh năm được Quân Thiên Hầu ủy phái, Thích Nhạc.

"Ha ha!

Hóa ra là Vũ Dương công tử, mở cửa thành!" Thích Nhạc vung tay, phía dưới lập tức có người mở cửa thành, Diệp Hàn và một đám người cưỡi ngựa vào.

Vào trong thành, càng thêm tiêu điều.

Đường phố vắng lặng, các cửa hàng hai bên đường, mười nhà thì chín nhà đã đóng cửa.

Trừ quân đồn trú ở đây, cơ bản không có ai.

Nhìn cảnh tượng thê lương này, Diệp Hàn và một đám thanh niên đều không khỏi nhíu mày.

Cảnh tượng hoang tàn ở đây, không giống lắm với tưởng tượng của mọi người.

Trong ấn tượng của mọi người, Hãn Hải Thành tuy nhỏ nhưng cực kỳ giàu có, các tu sĩ và thương khách qua lại luôn tấp nập.

Diệp Hàn nhìn các cửa hàng hai bên đường, các loại cửa hàng bán đan dược, vũ khí, linh phù, công pháp đều có đủ cả, nhưng lúc này, sự phồn hoa khi xưa của nơi đây có thể qua những cửa hàng này mà thấy

được phần nào.

Tiếc là bây giờ người đi thành trống, chỉ còn lại một số biển hiệu và cờ hiệu của các cửa hàng.

"Vũ công tử…" "Thích tướng quân!" Thích Nhạc và Vũ Dương dẫn đầu hai người, mỗi người hàn huyên một trận, Vũ Dương nhìn đường phố bên cạnh, không khỏi cảm thán: "Ba năm trước, ta từng đến đây, lúc đó Hãn Hải Thành phồn hoa giàu có, không ngờ bây giờ lại biến thành thế này." Thích Nhạc nghe vậy sắc mặt tối sầm lại, thở dài nói: "Không phải là do bọn cướp biển gây ra sao, bây giờ bọn cướp biển hung hãn, khắp nơi đốt giết cướp bóc, làm gì có ai dám đến Hãn Hải Thành a ~~" "Hừ!

Bọn cướp biển này, thật là đáng ghét." Lục Triển tức giận nói một câu.

"Ai mà không nói vậy chứ?

Bọn cướp biển đó xảo quyệt lắm, quanh năm ẩn náu trong nội hải, tình báo thông thạo, một khi có gió thổi cỏ lay, chúng sẽ biết ngay.

Lần này muốn đi sâu vào nội hải, tình hình trên biển phức tạp, yêu thú biển hoành hành, nhất định phải cẩn thận." Vũ Dương thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, chúng ta đã đến đây, nhất định sẽ quét sạch cướp biển nội hải." "Ừm!

Ta tin vào năng lực của Vũ Dương công tử." Thích Nhạc liếc nhìn gần trăm chiến sĩ áo giáp trắng, âm thầm gật đầu.

Có thể thấy, những người đến lần này đều là tinh anh của Thanh Long Hộ Vệ đoàn, là thân binh của Hầu gia, lại phối hợp với Vũ Dương, một trận pháp sư trẻ tuổi, thực lực vô cùng kinh người.

Dù trong số những người trước mặt, không có tu sĩ cao cấp Đại Thánh, nhưng thực lực lại vượt xa tu sĩ cao cấp Đại Thánh bình

thường có thể so sánh.

"Đúng rồi.

Thích tướng quân, cách đây không lâu, có một tiểu đội thám tử của Thanh Long Hộ Vệ quân đoàn mất tích, chuyện này ngài biết được bao nhiêu?" Diệp Hàn bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Hắn không có hứng thú nhiều với Hãn Hải Thành và chuyện tiêu diệt cướp biển, chỉ muốn hỏi thăm xem Lôi Hỗn và những người khác mất tích như thế nào.

"Vị này là?" Thích tướng quân nhìn về phía Diệp Hàn, lại nhìn về phía Vũ Dương.

Không đợi hắn mở miệng, Độc Cô Tiểu Nguyệt tự giới thiệu: "Chu Tước quân đoàn, Độc Cô Tiểu Nguyệt, Diệp Hàn." "Chu Tước quân đoàn." Thích tướng quân nghe vậy trong mắt thoáng một tia khinh miệt, sau đó được che giấu rất tốt, nhưng tia khinh miệt đó lại bị Diệp Hàn bắt được.

Người của thế giới này coi trọng cường giả, người của Chu Tước quân đoàn so không lại với người của Thanh Long quân đoàn, càng không thể so với người của Thanh Long Hộ Vệ quân đoàn, Thích Nhạc xem thường cũng là chuyện bình thường.

"Nhóm thám tử mà Diệp Hàn công tử nói, bản tướng cũng biết một chút.

Do bí mật lẻn vào, nên không trực tiếp tiếp xúc với bản tướng, giữa chúng ta cũng đều liên lạc bằng linh phù." "Mười ngày trước, lần cuối cùng thực hiện nhiệm vụ, họ đã đến Đông Lỗ Đảo, sau đó không có tin tức gì truyền về.

Đã mười ngày rồi, tám phần là bị cướp biển giết rồi." Lời nói của Thích tướng quân khiến Diệp Hàn nhíu mày thật sâu: "Đông Lỗ Đảo."

Trước khi đến đây, hắn đã chuẩn bị một chút, Đông Lỗ Đảo không xa Phi Lăng Độ, cũng là một hòn đảo nhỏ, bình thường không có người, là một trong những nơi tụ tập của bọn cướp biển đó.

Vũ Dương nghe vậy trong mắt lại lóe lên một tia sáng: "Đông Lỗ Đảo?

Thích tướng quân, ngài có từng phái người đến Đông Lỗ Đảo chưa?" "Đã từng!" Thích Nhạc gật đầu: "Sau khi tiểu đội thám tử đó mất tích, ta liền phái người đến Đông Lỗ Đảo, nhưng mấy lần phái người đi, đều như đá chìm đáy biển, mất hết tin tức." "Ừm!

Xem ra, chuyến này, Đông Lỗ Đảo nhất định phải đi một chuyến!" Vũ Dương nói.

"Vũ Dương công tử, đường sá mệt mỏi, mời đi theo ta, ta sẽ sắp xếp chỗ ở cho các vị, sau đó mới tính tiếp!" Thích tướng quân dẫn mọi người đi vào trong thành.

Vũ Dương không nói gì, đi theo bước chân của Thích tướng quân, nói: "Tướng quân, việc không nên chậm trễ, chúng ta ở đây nghỉ ngơi một chút, sáng mai sẽ lên đường đến Đông Lỗ Đảo." "..." Thích Nhạc hơi do dự, sau đó thận trọng nói: "Vũ công tử, việc này không thể nóng vội.

Tình hình nội hải phức tạp, yêu thú biển hoành hành, cướp biển hung hãn, hay là ở lại thêm vài ngày, tìm hiểu rõ tình hình rồi đi cũng không muộn." Vũ Dương quả quyết lắc đầu: "Không!

Cướp biển hành tung bất định, nên sớm không nên muộn, việc này cứ quyết định như vậy, sáng mai liền khởi hành ra biển." "Thôi được rồi!

Cướp biển tin tức linh thông, tin tức hôm nay e rằng đã bị chúng biết được, nhất định phải cẩn thận." Thích Nhạc dặn dò một câu.

“Yên tâm, bản công tử tự có chừng mực!” Vũ Dương tự tin mười phần.

“Được!

Chương 752

Chúc công tử cờ mở thắng lợi, khải hoàn trở về." Đêm đó, Diệp Hàn và những người khác nghỉ ngơi trong thành một đêm, sáng sớm, cả nhóm đều thay thường phục, gửi Hỏa Lân Mã ở Hãn Hải Thành.

Sau đó, mọi người bay lên trời, hướng về nội hải mênh mông tiến tới.

Hỏa Lân Mã loại thú cưỡi này, chỉ thích hợp tác chiến trên đất liền, sau khi vào biển thì không thể mang theo được.

"Bố trận!" Vào biển không lâu, theo một tiếng lệnh của Vũ Dương, đội hình hơn trăm người vốn đang tản mác đột nhiên thay đổi.

Một chia làm ba, ba mươi hai người một tổ, tạo thành ba Tứ Tượng Lược Không Trận do chiến sĩ hình thành.

Tứ Tượng Lược Không Trận, là trận pháp phi hành cỡ trung cấp hai, đồng thời cũng có lực công kích không tệ, chỉ là lực công kích không quá mạnh.

Bố trí trận pháp như vậy, cần ba mươi hai trận cơ, nếu dùng người bố trận, thì cần ba mươi hai người.

Đương nhiên, trận pháp như vậy cũng cần trận pháp sư điều khiển, đồng thời, những người bị bố trận này, mỗi người đều phải tinh thông trận pháp cơ sở, và đã trải qua một thời gian tương đối dài để phối hợp với nhau, mới có thể thực sự phối hợp bố trí trận pháp.

Những người được đưa đi lần này, đều là tinh anh trong tinh anh của Thanh Long Hộ Vệ quân đoàn, tự nhiên mỗi người đều thông hiểu trận pháp cơ sở, có thể nói, chỉ cần có trận pháp sư dẫn dắt, những người này có thể được bố trí thành bất kỳ loại trận pháp nào.

Tứ Tượng Lược Không Trận, lấy Tứ Tượng làm bốn cánh, mỗi cánh lại phối hợp thêm hai trận cơ sở Bát Quái, tu vi của ba mươi hai tu sĩ trung cấp Đại Thánh liên hợp lại với nhau, tạo thành một tập thể.

Trận pháp dùng người thật bố trí, linh hoạt hơn nhiều so với những trận pháp bố trí bằng trận cơ, ba mươi hai người trở thành một tập thể, cho dù lực công kích của Tứ Tượng Lược Không Trận không mạnh, cũng có thể dễ dàng tiêu diệt cao cấp Đại Thánh.

Luận về khả năng bay lượn, càng lợi hại hơn, trong tình huống chạy hết tốc lực, cao cấp Đại Thánh cũng phải hít khói.

Đây cũng là vốn liếng để Vũ Dương dám đi sâu vào nội hải.

Phải biết rằng, Vũ Dương một mình bố trí trận pháp, đã có thực lực ngang với sơ cấp Đại Thánh, bây giờ thêm ba mươi hai chiến sĩ làm trận cơ, uy lực của nó có thể tưởng tượng được.

Người phụ trách bố trận có ba người, lần lượt là Vũ Dương, Lục Triển, Bạch Băng.

Mỗi trận pháp cần ba mươi hai chiến sĩ, tổng cộng chín mươi sáu chiến sĩ, tổng cộng có hơn một trăm người, bố trí xong trận pháp vẫn còn dư.

Ngoài ra, Mạc Yêu, Lý Uy, Bắc Lôn và một số thanh niên khác không tham gia vào trận pháp.

"Ông ông ông ~~~" Trận pháp dần dần thành hình, những chiến sĩ tham gia bố trận từ từ biến mất trên không trung, biến thành trận pháp có bốn đôi cánh sáng bóng, vô cùng đẹp mắt, trạng thái như mộng như ảo, giống như ba con chim lớn có cánh.

"Lên đi, chúng ta xuất phát!" Vũ Dương đứng trên cánh chim lớn, nhẹ nhàng lên tiếng.

Vèo vèo vèo ~~~ Bắc Lôn, Mạc Yêu, Lý Uy và một đám thanh

niên, lần lượt bước lên lưng con chim lớn đó.

Diệp Hàn và Độc Cô Tiểu Nguyệt vừa định bước lên trận pháp, thì nghe thấy bên tai truyền đến giọng nói mỉa mai: "Diệp Hàn công tử, người là trận pháp sư mạnh nhất, có thể tự bố trí trận pháp, ta nghĩ, chắc không cần ngồi trên Lược Không Trận của ta đâu nhỉ!" Người nói là Bắc Lôn, đứng trên trận pháp, ra vẻ cao cao tại thượng nhìn xuống Diệp Hàn và Độc Cô Tiểu Nguyệt.

Dù người nói là Bắc Lôn, nhưng thái độ của những người khác dường như cũng vậy, mỗi người đều mang vẻ chế nhạo nhìn họ, ngay cả người dẫn đội là Vũ Dương cũng không có ý định nói giúp.

"Các ngươi!" Sắc mặt Độc Cô Tiểu Nguyệt khó coi, từ khi rời Quân Thiên Thành, những người này đã cố ý giữ khoảng cách với họ, trên đường thậm chí không có giao tiếp.

Không ngờ, vào thời điểm quan trọng này, những người này lại bài xích họ.

Trong nội hải mênh mông, với hai tu sĩ cảnh giới trung cấp Đại Thánh, nếu không ngồi trên trận pháp phi hành, có thể sống sót hay không cũng là một vấn đề lớn, huống hồ, với tốc độ của họ, vạn vạn lần không thể đuổi kịp tốc độ của Lược Không Trận.

Độc Cô Tiểu Nguyệt không cho rằng, những người này bỏ lại mình và Diệp Hàn giữa biển lớn, sẽ chờ đợi họ.

"Vũ Dương!

Ngươi là người dẫn đội lần này, ngươi đối xử với đồng đội như vậy sao?" Độc Cô Tiểu Nguyệt đối mặt với Vũ Dương, lên tiếng chất vấn.

"Ha ha!

Diệp công tử là đệ nhất nhân trận pháp thế hệ trẻ, nếu để cậu ta

ngồi trên trận pháp của ta, chẳng phải sẽ khiến người ta cười rụng răng sao." Vũ Dương bình tĩnh lên tiếng, lời nói của hắn đã thể hiện lập trường của mình, không cho phép Diệp Hàn vào trận.

"A!

Vũ công tử nói đúng, Chu Tước quân đoàn lợi hại như vậy, sao không tự bố trí một Lược Không Trận đi." "Đồng đội?

Độc Cô đại tiểu thư nói đùa rồi, chúng ta chưa bao giờ coi Chu Tước quân đoàn là đồng đội." "Ha ha ha!

Độc Cô đại tiểu thư, Diệp công tử, tốc độ của Tứ Tượng Lược Không Trận rất nhanh đó, nếu không theo kịp chúng ta, đừng có khóc nhè nhé!" Bắc Lôn và một đám thanh niên lần lượt lên tiếng mỉa mai.

Mục đích làm vậy, chẳng qua là vì bị Diệp Hàn một mình đánh bại, trong lòng không phục, muốn dùng cách khác để đả kích Diệp Hàn.

"Ây di ~~ Lời không thể nói như vậy.

Chu Tước quân đoàn và chúng ta đều thuộc Quân Thiên Thành, không nể mặt tăng cũng nể mặt phật, Độc Cô đại tiểu thư, có thể ngồi trên Tứ Tượng Trận, nhưng hắn thì không!

Cho hai người lựa chọn, hoặc là đi theo ta, hoặc là đi cùng Diệp công tử." Vũ Dương bình tĩnh nhìn Diệp Hàn và Độc Cô Tiểu Nguyệt, buông lời khiêu khích.

Đối mặt với thái độ của đối phương, Diệp Hàn vẫn bình tĩnh, không lên tiếng, phảng phất như mọi chuyện không liên quan đến mình, chỉ là một người xem kịch.

"Hừ!

Chương 753

Có gì mà ghê gớm.

Không thèm!

Không có các ngươi, ta vẫn có thể đến Đông Lỗ Đảo." Độc Cô Tiểu Nguyệt nghiến răng nghiến lợi.

"Vậy thì không còn cách nào khác, hai vị tự lo liệu nhé!" Lục Triển tà tà cười.

Hắn điều khiển Tứ Tượng Trận, đôi cánh sáng bóng vỗ một cái, bay cao lên chín tầng mây, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến nơi trời biển giao nhau.

"Vũ Dương!

Hay là chúng ta cho họ đi cùng một đoạn đường nữa đi!" Bạch Băng có chút mềm lòng, lên tiếng nói giúp hai người.

Vũ Dương nhíu mày lạnh lùng hừ một tiếng: "Nếu ngươi muốn đi cùng họ, bây giờ có thể rời đi." "Ta… thôi được rồi!

Hai vị bảo trọng!" Bạch Băng hơi lắc đầu, điều khiển Tứ Tượng Lược Không Trận, trực tiếp bay lên không trung, trong nháy mắt cũng biến mất khỏi tầm mắt của hai người.

"Diệp công tử, sau này gặp lại!" Vũ Dương âm lãnh cười một tiếng, cũng lập tức bay vào không trung.

"Khốn kiếp!" Nhìn về hướng xa, Độc Cô Tiểu Nguyệt nghiến răng.

Trong lòng lạnh lẽo, hai người chỉ là tu sĩ trung cấp Đại Thánh, cho dù Diệp Hàn mạnh, từ đây đến Đông Lỗ Đảo, không biết có bao

nhiêu yêu thú biển đang chờ đợi.

Trực tiếp bay qua, hiển nhiên sẽ không có kết quả tốt.

“Diệp Hàn!

Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Độc Cô Tiểu Nguyệt mặt mày khổ sở.

Diệp Hàn nhíu mày, tốc độ của hắn nhanh hơn bất kỳ tu sĩ trung cấp Đại Thánh nào, tu sĩ cao cấp Đại Thánh cũng chưa chắc có thể vượt qua hắn về tốc độ, nhưng so với Tứ Tượng Lược Không Trận thì không thể sánh bằng.

Nói cách khác, dù hắn có chạy hết tốc lực cũng không thể đuổi kịp Tứ Tượng Lược Không Trận.

“Đừng sợ, bọn họ có Tứ Tượng Lược Không Trận, chúng ta có Đại Phi Thiên Trận.” Diệp Hàn đột nhiên giãn mày cười.

“Đại Phi Thiên Trận?

Ngươi điên rồi!!” Độc Cô Tiểu Nguyệt đột nhiên trợn to mắt, như nhìn một tên ngốc nhìn Diệp Hàn, không hiểu tại sao hắn lại nói những lời như vậy.

Đại Phi Thiên Trận, là trận pháp cỡ lớn trong số các trận pháp cấp hai, cũng có khả năng bay lượn, đồng thời tốc độ vượt xa Tứ Tượng Lược Không Trận có thể so sánh.

Vậy vấn đề đã đến, Độc Cô Tiểu Nguyệt biết, với trình độ trận pháp của Diệp Hàn, bố trí trận pháp như vậy tự nhiên không khó.

Nhưng.

Trận cơ đâu?

Lấy gì làm trận cơ?

Dùng trận cơ thông thường có thể bố trí được trận pháp như vậy, nhưng không dùng được bao lâu, nguyên lực của Diệp Hàn sẽ bị tiêu hao sạch sẽ.

Đây không phải là thi đấu, trong biển cả mênh mông, một khi nguyên lực tiêu hao hết, gặp yêu thú thì phải làm sao.

Dùng nguyên lực châu để bổ sung cho trận pháp, cũng không phải là thứ có thể tiêu hao được!

Vũ Dương có thể bố trí Tứ Tượng Trận, chẳng qua là dựa vào ba mươi hai chiến sĩ đó.

Dùng người bố trận, lợi ích lớn nhất là có thể vừa bay vừa hấp thu nguyên khí trời đất.

Tứ Tượng Lược Không Trận có thể duy trì một sự cân bằng, từ đó bay được lâu dài.

Ném hết những thứ linh tinh này ra khỏi đầu, Độc Cô Tiểu Nguyệt nghiêm túc nói: "Diệp Hàn, chúng ta tìm cách nào đáng tin cậy hơn đi." "Ai nói cách của ta không đáng tin cậy?" Diệp Hàn mỉm cười, ầm một tiếng, khí thế tỏa ra, sau lưng xuất hiện một pho Pháp tướng khổng lồ cao năm trăm trượng.

Pháp tướng ánh vàng rực rỡ, chiếu sáng cả mặt biển yên tĩnh.

"Diệp Hàn, ngươi rốt cuộc định làm gì vậy?" Độc Cô Tiểu Nguyệt sắp khóc rồi: Đại ca, lúc này, khoe Pháp tướng ra có ích gì, chẳng lẽ để thu hút yêu thú biển sao?

Ầm ~~~~ Sau lưng Diệp Hàn, lại xuất hiện một pho Pháp tướng cao năm trăm trượng, màu xanh biếc, tràn đầy sức sống mãnh liệt.

"Kim chi Pháp tướng, Mộc chi Pháp tướng, không phải!

Diệp Hàn, ngươi không phải là tu sĩ thuộc tính không gian sao, sao

lại có thuộc tính Kim và thuộc tính Mộc?" Đột nhiên, Độc Cô Tiểu Nguyệt kinh ngạc, trong ấn tượng của nàng, Diệp Hàn hình như là tu sĩ thuộc tính không gian.

Thấy Diệp Hàn đột nhiên khoe ra Kim Mộc Pháp tướng, nàng không khỏi kinh ngạc: "Tam sinh Thánh đạo, ngươi là tu sĩ Tam sinh Thánh đạo, thật lợi hại." Ầm ~~ Lại một pho Pháp tướng xuất hiện, Thủy thuộc tính Pháp tướng.

"Bốn loại thuộc tính, sao có thể, không thể nào!!" Miệng Độc Cô Tiểu Nguyệt há to, lần đầu tiên nàng thấy, có tu sĩ sở hữu bốn loại thuộc tính, hình như người như vậy chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, sự kinh ngạc của nàng vẫn tiếp diễn, sau đó Pháp tướng thuộc tính Hỏa và thuộc tính Thổ của Diệp Hàn lần lượt xuất hiện.

Chương 754

"Sáu, sáu, sáu loại thuộc tính, Diệp Hàn, ngươi…" Độc Cô Tiểu Nguyệt không nhận ra, giọng nói của mình đang run rẩy.

Sáu loại thuộc tính, ngũ hành đầy đủ, lại thêm thuộc tính không gian hiếm thấy, thiên tài cỡ nào.

"Không gian Pháp tướng." "Thời gian Pháp tướng." "Hủy diệt Pháp tướng." "Sinh mệnh Pháp tướng." "Lực chi Pháp tướng." "Lạc hoa Pháp tướng." "Lưu thủy Pháp tướng." "..." Ầm ầm ầm ~~~ Từng pho Pháp tướng khổng lồ đáng sợ xuất hiện trên mặt biển, dày đặc chen chúc đầy không gian xung quanh.

"Không thể nào, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!!" Nhìn từng pho Pháp tướng xuất hiện, Độc Cô Tiểu Nguyệt thần sắc kinh hãi, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, đầu óc như muốn nổ tung.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn lật đổ nhận thức của nàng. 74 pho Pháp tướng, xung quanh, tổng cộng xuất hiện 74 pho Pháp tướng.

"Đủ rồi!

Bố trận!" Diệp Hàn tâm niệm vừa động, những Pháp tướng đó di chuyển có quy luật, trước tiên mười pho Pháp tướng tạo thành một Thập Phương Đại Trận, sau đó hai bên trái phải của Thập Phương Đại Trận, mỗi bên xuất hiện bốn Bát Quái Trận.

Mỗi Bát Quái Trận do tám pho Pháp tướng tạo thành.

"Đại Phi Thiên Trận!!" 195.

Nhìn đến đây, là một trận pháp sư, Độc Cô Tiểu Nguyệt sao lại không hiểu Diệp Hàn đang làm gì, hắn đang bố trí trận pháp, một trận pháp lấy Pháp tướng làm trận cơ.

Trận pháp như vậy, Độc Cô Tiểu Nguyệt chưa từng nghe nói, nguyên nhân đơn giản, trên thế giới này, ai có thể có nhiều Pháp tướng như vậy.

"Ông ~~~" Diệp Hàn tâm niệm vừa động, phi hành đại trận thành hình, hoàn toàn không cần đánh thủ ấn gì cả.

Những Pháp tướng đó biến mất trên mặt biển, biến thành một con chim lớn trong suốt cao ngàn trượng, hai cánh dang rộng, có mấy ngàn trượng.

So với Tứ Tượng Lược Không Trận, Đại Phi Thiên Trận trông thiếu một đôi cánh, nhưng lại to lớn hơn, lớn hơn gấp mười lần so với cái trước.

Hơn nữa, Tứ Tượng Lược Không Trận chỉ có cánh mà không có thân, Đại Phi Thiên Trận của Diệp Hàn lại sống động như thật, không chỉ có cánh mà còn có thân.

So với hung cầm thật sự, gần như không có bất kỳ khác biệt nào.

Tinh thần lực của Diệp Hàn thẩm thấu vào các nơi trong đại trận, trận pháp và tâm thần là một, khoảnh khắc này, hắn cảm giác hắn là đại trận, đại trận là hắn.

Cảm giác này, bất kỳ trận pháp sư nào cũng không thể trải nghiệm được, vì đây là độc quyền của Diệp Hàn.

Dù sao, Tứ Tượng Lược Không Trận của Vũ Dương có ba mươi ba người cùng nhau duy trì, còn Pháp tướng của hắn là của riêng hắn.

Đồng thời, trận pháp này có thể tự mình hấp thu nguyên lực trong trời đất, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề tiêu hao.

"Tiểu Nguyệt!

Lên đi!

Ngẩn ra đó làm gì?" Diệp Hàn đứng trên đỉnh đầu con chim lớn, vẫy tay với Độc Cô Tiểu Nguyệt ở xa.

"À… đến đây!" Độc Cô Tiểu Nguyệt như vừa tỉnh mộng, từ từ bay lên, cũng đáp xuống đầu con chim lớn.

Đầu chim khổng lồ trông rộng rãi và bằng phẳng.

"Diệp Hàn, ta không phải đang nằm mơ chứ?

Ngươi có nhiều Pháp tướng như vậy sao?" Độc Cô Tiểu Nguyệt không nhịn được cảm thán!

Nàng có một cảm giác, Pháp tướng của Diệp Hàn vẫn chưa khoe ra hết, Đại Phi Thiên Trận chỉ cần 74 trận cơ, nên hắn chỉ dùng 74 pho Pháp tướng.

"Bí mật của ta, Tiểu Nguyệt phải giữ bí mật cho ta nhé!" Diệp Hàn mỉm cười, không trả lời câu hỏi của Độc Cô Tiểu Nguyệt.

"Thôi được rồi, ta sẽ giữ bí mật!" Độc Cô Tiểu Nguyệt gật đầu, không nói nhiều nữa.

Trong lòng tuy có nhiều thắc mắc, nhưng không hỏi thêm, Diệp Hàn có nhiều Pháp tướng như vậy, tự nhiên có lý do của hắn, không tiện dò hỏi bí mật của người khác.

Nhưng nàng cũng cuối cùng hiểu ra, tại sao Diệp Hàn học trận pháp nhanh như vậy, thực lực cũng mạnh mẽ kinh người, đều không thể tách rời khỏi những Pháp tướng này.

"Ngồi vững rồi, chúng ta xuất phát!" Xoẹt ~~~ Đôi cánh của con chim lớn vỗ một cái, tạo ra một trận cuồng phong trên biển, cuốn lên ngàn vạn con sóng lớn, trong một niệm đã vượt qua mấy trăm dặm, so với Tứ Tượng Lược Không Trận, nhanh hơn gấp mười lần.

Trong biển mây, Vũ Dương và một đám thanh niên điều khiển Tứ

Tượng Lược Không Trận, tự do bay lượn trên biển cả mênh mông, sảng khoái không tả xiết.

Lúc này, mấy thanh niên nhân lúc hứng khởi, uống rượu trò chuyện.

“Ha ha ha!

Rượu ngon, thật là sảng khoái, Vũ công tử, ta kính ngươi!” “Vũ công tử, ta cũng kính ngươi!” “Ha ha ha!

Lão đại Bắc Lôn, uống rượu, uống rượu!

Tình cảnh này, chúng ta vừa đi tiêu diệt cướp biển, lại có thể ở đây uống rượu thỏa thích, thật là vinh hạnh quá.” “Đúng vậy, tất cả là nhờ hồng phúc của Vũ công tử.” “Mọi người cẩn thận một chút thì tốt hơn, bọn cướp biển đó không dễ đối phó đâu.” “Sợ gì, bọn cướp biển nhỏ bé không đáng sợ, chúng ta cứ việc uống rượu, đến Đông Lỗ Đảo, lập tức giết chúng không còn một mảnh giáp.” “Ha ha ha!

Chương 755

Nói cũng phải, uống rượu, uống rượu!" "..." "Đúng rồi, tên họ Diệp đó, e rằng đã quay về Hãn Hải Thành rồi." Người nói là Lý Uy.

Bắc Lôn lạnh lùng nói: "Diệp Hàn không ngu, ta thấy hắn chắc chắn không dám đến nữa.

Từ Hãn Hải Thành bay qua Đông Lỗ Đảo, trung cấp Đại Thánh bình thường không có gan đó đâu.

Thực lực của Diệp Hàn quả thực không tầm thường, nhưng chỉ bằng hai người họ, e rằng không đến được Đông Lỗ Đảo, đã bị yêu thú biển ăn như tôm tép rồi." Lý Uy uống một ngụm rượu, lắc đầu nói: "Không đâu!

Lão đại Bắc Lôn, ta thấy hắn chắc chắn đã quay về Hãn Hải Thành rồi." Bạch Băng nghe vậy nhíu mày: "Chúng ta bỏ lại họ như vậy, lỡ như thật sự bị yêu thú biển ăn thịt, về làm sao ăn nói." "Chết thì càng tốt!

Dám đối đầu với Thanh Long quân đoàn chúng ta, nên có giác ngộ như vậy." Lục Triển lạnh lùng nói một câu.

Bắc Lôn nhổ một bãi nước bọt: "Lão tử cũng mong hắn chết, nếu không phải hắn phá đám, lão tử sớm đã trở thành hộ vệ của Linh San quận chúa rồi.

Bạch Băng, không phải ta nói ngươi, lòng dạ ngươi quá mềm yếu, hà tất phải đồng tình với hai người không liên quan.

Đây là nội hải, không phải Quân Thiên Thành, ta giết tên nhóc đó cũng không ai biết, trời cao hoàng đế xa, sợ cái quái gì." Vũ Dương nhấp một ngụm rượu, bình tĩnh nói: "Nói thì nói vậy, lỡ như Diệp

Hàn và Độc Cô Tiểu Nguyệt thật sự chết, khó tránh khỏi sẽ chọc giận lão già Độc Cô Thiên Nhai đó.

Họ bình an vô sự thì thôi, nếu chết thật, chuyện hôm nay ai cũng không được nói ra ngoài, nếu không đừng trách ta vô tình." "Hiểu rồi, hiểu rồi, chúng ta tuyệt đối sẽ không nói nhiều." "Ha ha ha!

Vũ công tử yên tâm, chuyện hôm nay ta sẽ chôn chặt trong bụng, một chữ cũng không tiết lộ ra ngoài." "A!

Vũ công tử, ngài không hiểu sao?

Bây giờ chúng ta đã là châu chấu trên cùng một sợi dây rồi." "Uống rượu, uống rượu, Vũ công tử, lão đại Bắc Lôn, Mạc Yêu kính các vị." "..." "To quá!

Kia, kia, kia là cái gì?" Đột nhiên, một thanh niên Thanh Long, kinh ngạc chỉ về phía sau.

Mọi người một trận hoảng loạn, lần lượt quay đầu nhìn lại, nơi trời biển giao nhau, xuất hiện một con chim lớn màu trắng trong suốt, đang với tốc độ cực nhanh tiến lại gần họ.

"Đại Phi Thiên Trận, là cướp biển, cảnh giới…" "Thật sự là Đại Phi Thiên Trận, vãi nồi, không đúng, cướp biển có lợi hại vậy sao?" "Nhất định là cướp biển, không sai đâu, chuẩn bị ứng chiến!" Trong chốc lát, tất cả mọi người đều hoảng loạn, chuẩn bị sẵn sàng nghênh địch, tất cả mọi người ở đây đều là trận pháp sư, Đại Phi Thiên Trận tự nhiên nhận ra.

Chỉ vì khoảng cách khá xa, nên không nhìn rõ Diệp Hàn và Độc Cô Tiểu Nguyệt.

Xẹt xẹt xẹt ~~~ Con chim lớn ngàn trượng nhanh chóng bay tới, chưa đầy ba hơi thở đã đuổi kịp.

"Chỉ có hai người, không đúng!!

Hình như không phải cướp biển!" "Là Diệp Hàn, Diệp Hàn và Độc Cô Tiểu Nguyệt." "Diệp Hàn, trời ạ, thật sự là hắn, hắn điên rồi sao, bố trí Đại Phi Thiên Trận giữa biển lớn, không sợ tiêu hao nguyên lực à." "Ha ha ha ~~~ Tên ngốc này, thật là quật cường!

Vì một chút sĩ diện cỏn con, lại ngay cả mạng cũng không cần!" "Hừ!

Đợi nguyên lực cạn kiệt, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ!" Nhìn rõ người là Diệp Hàn, Vũ Dương và những người khác bảy mồm tám lưỡi bàn tán, đủ loại ý kiến.

Theo họ thấy, Diệp Hàn đang cố tỏ ra tài giỏi, bố trí trận pháp cỡ lớn trong nội hải nguy hiểm là hành vi tìm chết.

Ai mà không biết, trận pháp cỡ lớn tiêu hao nguyên lực quá nhanh, một trận pháp sư cấp trung cấp Đại Thánh, bố trí trận pháp cỡ lớn như vậy, có thể hao cạn nguyên lực trong vài phút.

Dù cho Diệp Hàn có nguyên lực dồi dào cũng không thể chống đỡ được bao lâu.

Nếu dùng đến Nguyên Lực Châu thì mỗi giây sẽ tiêu hao hàng ngàn vạn viên, không phải tu sĩ cấp bậc nào cũng có thể tiêu hao nổi.

Đương nhiên, những người này vạn lần không ngờ, Diệp Hàn dùng Pháp Tướng để bày trận.

Sau khi đuổi kịp, Diệp Hàn giảm tốc độ, không nhanh không chậm bám theo phía sau.

"Ha ha!

Mấy vị thật có nhã hứng!" Độc Cô Tiểu Nguyệt đứng trên đầu con chim khổng lồ, nhìn xuống đám người, khóe miệng mang theo vẻ khinh miệt nhàn nhạt.

Trước đó, Vũ Dương và những người khác dựa vào trận pháp, xem thường Diệp Hàn và Độc Cô Tiểu Nguyệt, bây giờ tình hình đã hoàn toàn đảo ngược.

Trước mặt Đại Phi Thiên Trận, bọn họ tỏ ra rất ngoan ngoãn, bởi vì đại trận công kích cỡ lớn cũng có thủ đoạn tấn công.

Một khi bị tấn công, ba cái Tứ Tượng Lược Không Trận của họ không thể chống đỡ được dù chỉ một khắc.

Tình thế bây giờ đã khác, dù bọn họ nhìn ra đại trận của Diệp Hàn không thể duy trì được lâu, nhưng chỉ cần nó còn tồn tại thì vẫn là một mối đe dọa chí mạng đối với họ.

Trước đó họ dám nhe nanh múa vuốt với Diệp Hàn chẳng phải cũng là ỷ vào Tứ Tượng Lược Không Trận hay sao.

"Diệp Hàn, ngươi có ý gì?" Giọng điệu của Vũ Dương có chút cẩn trọng, không thể không cẩn trọng, lỡ như, lỡ như Diệp Hàn vì chuyện lúc trước mà tức giận, đâm sau lưng họ một nhát thì thật sự xong đời.

Nói xong, hắn cẩn thận liếc nhìn Diệp Hàn, phát hiện người kia đang nhìn ra mặt biển xa xăm, hoàn toàn không có ý định đáp lời.

Mẹ nó!!

Bị lơ đẹp rồi!

Mặt Vũ Dương sa sầm.

Chương 756

“Những kẻ lúc trước sau lưng Diệp Hàn om sòm cũng đều câm như hến.” Bọn họ không ngừng lén nhìn Diệp Hàn.

“Cạc cạc cạc~~~ Một lũ nhát gan!” Độc Cô Tiểu Nguyệt nhẹ nhàng cất tiếng, lời nói lọt vào tai mọi người mỉa mai vô cùng, nhưng không ai dám phản bác.

“Diệp Hàn, ta khuyên ngươi một câu, thu trận pháp lại đi, nếu không, đợi Nguyên Lực Châu dùng hết, chính là ngày chết của ngươi.” Sắc mặt Bắc Lôn cũng không khá hơn, lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở.

“Nếu ngươi muốn tìm chết, ta không ngại tiễn ngươi một đoạn!” Diệp Hàn nhàn nhạt nói, đôi mắt bình tĩnh như tử thần nhìn thẳng vào Bắc Lôn.

Giây phút đó, Bắc Lôn cảm nhận sâu sắc rằng, sinh tử của mình dường như chỉ nằm trong một ý nghĩ của chủ nhân đôi mắt kia.

Đối phương chưa bao giờ xem hắn ra gì, giống như đang nhìn một con kiến không hề liên quan.

“Chết tiệt!

Chết tiệt!” Bắc Lôn nghiến chặt răng, cảm giác này khiến hắn cực kỳ khó chịu.

Như hắn đã nói trước đó, nơi này không phải Quân Thiên Thành, nếu Diệp Hàn thật sự nổi điên, giết hết bọn họ thì cũng không ai biết được.

Lời nói của Diệp Hàn không chỉ trấn trụ được Bắc Lôn, mà Vũ Dương và những người khác cũng không khỏi im phăng phắc như ve

sầu mùa đông.

Thấy bộ dạng của bọn họ, Độc Cô Tiểu Nguyệt cảm thấy vô cùng hả giận.

Thời gian trôi đi, những người đó cũng không còn tâm trạng uống rượu, thỉnh thoảng lại kinh hãi liếc nhìn Đại Phi Thiên Trận phía sau, cảm giác mỗi một giây trôi qua đều dài như cả thế kỷ, đối với họ, đây là một loại dằn vặt.

"Hừ!

Thằng nhãi, để xem ngươi còn vênh váo được bao lâu, đợi nguyên lực của ngươi hao hết, chính là ngày chết của ngươi!" "Chết tiệt, thật chết tiệt, Diệp Hàn rốt cuộc có bao nhiêu Nguyên Lực Châu mà vẫn chưa tiêu hao hết." "Một khắc rồi, sao hắn vẫn bình tĩnh như vậy, có gì đó không đúng!

Sắp rồi, chắc chắn là sắp rồi, thằng nhãi đó tuyệt đối không thể kiên trì được lâu đâu!" "Mẹ kiếp, lão tử sắp điên rồi, cái tên Diệp Hàn chết tiệt này, bám sát chúng ta như vậy để làm gì, cố ý, tuyệt đối là cố ý." Đám người trẻ tuổi đó, không ai lên tiếng, nhưng mỗi người đều đang thầm oán thán.

Bọn họ đang chờ.

Chờ nguyên lực của Diệp Hàn cạn kiệt.

Một trận pháp lớn và ba trận pháp nhỏ, tổng cộng bốn trận pháp phi hành đang bay nhanh trên mặt biển, Vũ Dương và đám người ngồi trên Tứ Tượng Lược Không Trận cảm thấy vô cùng dằn vặt, ngay cả nói chuyện cũng phải cẩn thận, chỉ sợ chọc giận Diệp Hàn.

Uy hiếp của Đại Phi Thiên Trận quá lớn, như giòi trong xương, bám sát phía sau.

Một bên cánh của nó còn lớn hơn cả ba cái Tứ Tượng Lược

Không Trận cộng lại.

Đây không phải chuyện đùa, nếu Diệp Hàn điều khiển phi thiên đại trận nhẹ nhàng đâm vào từ phía sau, tất cả bọn họ đều toi mạng.

Vũ Dương cũng đã thử tăng tốc, hòng cắt đuôi đại trận phía sau, nhưng ý nghĩ của hắn quá ngây thơ, bất kể tốc độ của họ nhanh đến đâu, đối phương đều có thể dễ dàng theo kịp.

Nửa canh giờ trôi qua, vẫn không thấy nguyên lực của Diệp Hàn cạn kiệt, Vũ Dương và những người khác càng lúc càng sốt ruột.

Điều kỳ lạ là, họ không hề thấy Diệp Hàn sử dụng Nguyên Lực Châu để duy trì trận pháp phi hành.

"Mẹ nó!

Thật sự gặp quỷ rồi, nguyên lực của thằng nhãi đó từ đâu ra vậy?

Khi nào mới tiêu hao hết chứ." "Sắp rồi, đã nửa canh giờ rồi, nhất định là đang cố gắng chống đỡ, hắc hắc!

Tiểu tử, đợi nguyên lực của ngươi hao cạn, xem ngươi làm sao." "Chết tiệt, đây không phải là bắt nạt người ta sao?

Cứ chờ đi, đợi nguyên lực của ngươi hao hết, nội hải chính là nơi chôn thân của ngươi." Đối với đám người trẻ tuổi này, chuyến đi vốn dĩ vui vẻ giờ đây trở nên vô cùng áp lực.

Cả đám người mỗi thời mỗi khắc đều mong chờ đại trận của Diệp Hàn sụp đổ, nhưng điều khiến họ thất vọng là, dù đã bay suốt một ngày trời, trận pháp phi hành kia vẫn duy trì nguyên trạng.

Mọi người vừa áp lực, vừa cảm thấy kinh hãi vô hạn, vắt óc cũng không thể hiểu nổi Diệp Hàn rốt cuộc làm cách nào để duy trì đại trận suốt một ngày.

Trên đường bay, họ cũng gặp không ít yêu thú trong biển, những

con không quá mạnh thì hoặc bị bỏ lại phía sau, hoặc bị dễ dàng tiêu diệt.

"Gàooooo ~~~~ Gàooooo ~~~" Một bóng dáng khổng lồ xuất hiện trong biển, tiếng gầm dài trầm đục như tiếng còi của vạn con tàu khổng lồ, chấn đến mức tai người đau nhói.

Một con U Minh Cự Giao, lớp vảy đen kịt lấp lánh, cho người ta cảm giác kiên cố không thể phá vỡ, chỉ riêng cái đầu của nó đã to như một ngọn núi.

Dường như nó đã sớm nhắm vào đám người, như một con ma long xuất hải, không hề có dấu hiệu báo trước mà thò đầu lên khỏi mặt biển, cái đầu khổng lồ trực tiếp đập về phía Tứ Tượng Lược Không Trận do Vũ Dương điều khiển đang bay ở phía trước nhất.

Bùm!

Lực đạo đáng sợ trực tiếp hất văng Tứ Tượng Lược Không Trận, khiến nó bay ngang ra mấy vạn trượng, suýt chút nữa thì tan rã, những người trẻ tuổi ngồi trên trận pháp thiếu chút nữa bị hất văng xuống.

"Không ổn, phòng ngự, là U Minh Cự Giao!" Sắc mặt Vũ Dương đại biến, vội vàng ổn định lại trận pháp, mới miễn cưỡng giữ cho Tứ Tượng Lược Không Trận không rơi xuống biển.

Mấy người còn lại thấy vậy đều kinh hoảng thất thố, không kịp có bất kỳ phản ứng nào, sau khi hất văng trận pháp của Vũ Dương, cái đầu khổng lồ kia vung lên, há cái miệng to như chậu máu, cắn chặt vào cánh của Tứ Tượng đại trận do Lục Triển điều khiển.

Phía bên kia, biển cả dậy sóng, một cái đuôi khổng lồ màu đen đột nhiên quất tới, đánh mạnh vào trận pháp do Bạch Băng điều khiển, sau đó liền dùng đuôi quấn chặt lấy trận pháp của Bạch Băng.

Chương 757

Con Cự Giao trong biển hành động cực nhanh, một chuỗi công kích liên hoàn, hất văng trận pháp của Vũ Dương, cắn chặt trận pháp của Lục Triển, và dùng đuôi quấn lấy trận pháp của Bạch Băng.

Điều này khiến mọi người hoàn toàn không có thời gian phản ứng, càng đừng nói đến việc phản kích.

Diệp Hàn dường như đã sớm nhận ra nguy hiểm, cánh của phi thiên đại trận giang rộng, nhẹ nhàng lướt qua con Cự Giao và bay lên cao hơn.

Nhưng hắn không tấn công, chỉ lơ lửng giữa biển mây quan sát mọi chuyện diễn ra.

"U Minh Cự Giao!" Diệp Hàn cũng nhận ra sinh vật này, thân thể dài ngàn trượng, tu vi tương đương với tu sĩ cấp Đại Thánh của nhân tộc, nhưng nếu một tu sĩ cấp Đại Thánh bình thường gặp phải nó trên biển cả mênh mông này, vạn lần không thể là đối thủ của U Minh Cự Giao.

Đương nhiên, nếu xét về lực công kích, Tứ Tượng Lược Không Trận có thể dễ dàng tiêu diệt con quái vật to lớn này, nhưng vì nó ra tay quá nhanh, khiến người ta trở tay không kịp.

Vũ Dương và những người khác chưa kịp tấn công, hai trận pháp đã bị đối phương khống chế, một cái bị hất văng.

Rào rào rào~~~ Con U Minh Cự Giao vặn mình trên không, cái đầu to lớn ngoạm chặt Tứ Tượng Lược Không Trận của Lục Triển, lao thẳng xuống nước, cái đuôi lộ ra bên ngoài quấn lấy trận pháp do Bạch Băng điều khiển.

“Vũ công tử, mau cứu ta!” “Không ổn, con súc sinh này muốn xuống biển, tuyệt đối không thể để nó xuống, nếu không chúng ta đều xong đời.” “Vũ công tử cứu mạng.” “Diệp Hàn, cứu mạng!” Trên trận pháp của Bạch Băng, có người lớn tiếng cầu cứu Diệp Hàn, nhưng lại phát hiện Diệp Hàn vẫn đứng bất động trên không, coi như không nghe thấy tiếng kêu cứu sinh tử của họ.

Diệp Hàn đương nhiên có cơ hội cứu, cũng có năng lực cứu, nhưng, dựa vào cái gì?

Trong chớp mắt!

Bạch Băng và những người khác sắp bị cuốn xuống nước thì Vũ Dương cuối cùng cũng ổn định được trận pháp, đòn tấn công của hắn cũng được tung ra ngay lúc này.

Xoẹt!

Chỉ thấy cánh của đại trận do hắn điều khiển vỗ một cái, tạo ra một trận cuồng phong, đồng thời một lưỡi đao sắc bén lướt ngang mặt biển.

Ngay lúc Bạch Băng và những người khác sắp bị cuốn xuống biển, một tiếng “phụt”, lưỡi đao chém trúng eo của U Minh Cự Giao, chém nó thành hai nửa.

Bạch Băng và những người khác lúc này mới thoát khỏi hiểm cảnh, vội vàng điều khiển trận pháp bay lên.

“Gàoooo~~ Gàoooo~~” Phía dưới, nỗi đau đứt đuôi khiến con giao gầm thét, dù cách mặt biển cũng có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của nó.

Lượng lớn máu tươi nhuộm đỏ mặt biển, vị trí máu chảy cuộn lên những con sóng khổng lồ.

“Lục Triển ở dưới đó, mau tấn công!” Xoẹt xoẹt xoẹt~~~ Hai Tứ

Tượng Lược Không Trận đồng thời phát động công kích, từng lưỡi đao sắc bén đâm xuống biển, khiến động tĩnh dưới đó càng lớn hơn.

Càng nhiều máu tươi từ dưới biển trào lên, nhuộm mặt nước thành màu đỏ thẫm.

Mặt biển dần trở nên yên tĩnh hơn, nhưng lại không thấy Tứ Tượng Lược Không Trận do Lục Triển điều khiển đâu, xem ra tám chín phần đã gặp nạn.

Nhìn mặt biển máu sắc dần nhạt đi, sắc mặt Vũ Dương và những người khác tái mét.

Vốn đi tiêu diệt lưu khấu, ai ngờ lưu khấu chưa diệt được đã gặp phải yêu thú biển tấn công.

Lúc này họ mới ý thức sâu sắc sự khủng bố của nội hải.

Vù vù vù~~~ Đột nhiên từng bóng người chật vật từ dưới biển bay lên, tổng cộng có hơn mười người, chính là những chiến sĩ dùng để bày trận.

Lục Triển và Mạc Yêu cũng ở trong đó, không ít người bị thương nặng, Mạc Yêu còn mất một cánh tay, rõ ràng trận pháp đã bị xé nát, may mắn là chưa chết dưới biển sâu.

"Gàoooo~~~" Những người đó vừa thoát khỏi mặt biển, một cái miệng lớn như chậu máu liền đuổi theo, một ngụm nuốt chửng các chiến sĩ bao gồm cả Lục Triển.

"Không ổn!

Mau chạy, con súc sinh đó chưa chết!" "Mẹ kiếp~~ Chạy!" "Mẹ ơi!

Hù chết tôi rồi." "Lục Triển!!!" "Mau tấn công!!" Trong chốc lát, tất cả mọi người đều kinh hãi, có hơn mười người may mắn thoát

được, Lục Triển và năm sáu chiến sĩ bị cái miệng khổng lồ nuốt chửng, Mạc Yêu may mắn thoát được một kiếp.

Phụt phụt phụt~~~ Từng lưỡi đao sắc bén đánh vào đầu con cự giao, cái đầu to như núi lập tức nổ tung.

Máu tươi lại một lần nữa nhuộm đỏ cả một vùng biển.

Mặc dù đã giết được yêu thú biển, nhưng họ cũng phải trả một cái giá đắt, hơn hai mươi người đã bỏ mạng tại đây.

"Diệp Hàn, thân là đồng đội, tại sao lại thấy chết không cứu!" Vũ Dương nổi giận, lớn gan chất vấn Diệp Hàn.

"Tại sao phải cứu?" "Tại sao phải cứu?" Diệp Hàn sắc mặt bình thản, khóe miệng mang theo một tia mỉa mai nhàn nhạt.

"Ngươi, ngươi, ta…" Vũ Dương ấp úng không nói nên lời, lúc này hắn mới nhớ ra, là bọn họ bỏ rơi Diệp Hàn trước, bây giờ gặp nguy hiểm, lại quay sang trách Diệp Hàn không cứu.

Thật nực cười làm sao, e rằng đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ không cứu những đồng đội đã từng bỏ rơi mình.

Lời của Diệp Hàn cũng khiến tất cả mọi người có mặt sắc mặt khó coi, từng người một im lặng không nói, ánh mắt căm hận nhìn Diệp Hàn.

"Hừ!

Lũ khốn này, bỏ rơi chúng ta trước, bây giờ lại mong chúng ta cứu, cửa cũng không có đâu.

Chương 758

Trong nội hải yêu thú vô số, nguy cơ chỉ mới bắt đầu thôi, các vị tự cầu đa phúc đi!" Người nói là Độc Cô Tiểu Nguyệt, lời của nàng khiến sắc mặt mọi người càng thêm khó coi.

Lúc này bọn họ mới nhận ra, không nên chọc vào một đồng đội mạnh mẽ như Diệp Hàn.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

"…" Lý Uy và mấy người thuộc Bạch Hổ quân đoàn, ai nấy đều nhìn nhau, thầm trách mình đã đứng sai phe, vốn dĩ họ và Diệp Hàn không hề có mâu thuẫn.

Chỉ vì thấy trận pháp của Vũ Dương mạnh mẽ, mới có ý thức xa lánh Diệp Hàn, bây giờ mới phát hiện, tình hình dường như không phải như vậy.

"Các vị, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, chúng ta đã giết U Minh Cự Giao, những yêu thú khác chắc chắn sẽ tìm đến mùi máu tanh, nếu lại bị yêu thú để ý, chúng ta sẽ xong đời." Bạch Băng lên tiếng nhắc nhở.

Trong nội hải, gặp phải một yêu thú đơn lẻ không đáng sợ, nhưng một khi có mùi máu tanh lan ra, chắc chắn sẽ thu hút lượng lớn yêu thú biển khác, nếu bị bầy yêu thú biển để mắt tới, đó mới thật sự là chí mạng.

"Gàoooo ~~ Gàoooo ~~" "Gàoooo ~~ Gàoooo ~~" "Gàoooo ~~" Lời của nàng vừa dứt, liền nghe thấy từ đáy biển truyền đến từng tiếng gầm rú kinh hoàng, âm thanh đó giống hệt con U Minh Cự Giao lúc nãy, và nghe có vẻ như không chỉ có một con.

“Không ổn!

Cự yêu dưới đáy biển!” “Mau đi, lên trận pháp, rời khỏi đây.” “Đi!

Đi!

Đi ~~” Từng bóng người nhanh nhẹn, hoảng hốt nhảy lên Tứ Tượng Lược Không Trận, mọi người kinh hãi điều khiển trận pháp phi hành bay lên cao, sau đó tiến về hướng Đông Lỗ Đảo.

Một con cự yêu dưới biển đã khiến họ tổn thất nặng nề, nếu bị bầy yêu thú biển quấn lấy, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

E rằng chưa đến được Đông Lỗ Đảo, chưa thấy được bóng dáng lưu khấu, đã thành thức ăn trong bụng yêu thú biển.

Mọi người vừa bay lên không trung, liền cảm nhận được khí tức mạnh mẽ từ phía dưới, mọi người nhìn xuống, không khỏi da đầu tê dại.

Ngay dưới mặt biển, từng bóng đen kinh hoàng thoắt ẩn thoắt hiện, mỗi con đều không thua kém con U Minh Cự Giao lúc trước.

Chúng không rời mặt nước, cũng không lặn xuống, bơi trong nước cực nhanh, đuổi theo Lược Không Trận trên không.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, nhiều cự yêu như vậy mà không hề tạo ra một gợn sóng nào trên mặt biển.

Điều kỳ lạ nhất là, chúng dường như đang thị uy, cố ý phóng ra khí thế mạnh mẽ, hoàn toàn khác với con U Minh Cự Giao tấn công lén lúc trước.

“Tăng tốc, mau tăng tốc, chúng sắp đuổi kịp rồi.” Mọi người hồn bay phách lạc, bất kể chúng có đang thị uy hay không, đều quyết không dám dừng lại, đẩy trận pháp lên tốc độ cực hạn.

Tốc độ của Lược Không Trận cực nhanh, nhưng những con cự

yêu trong biển cũng không chậm, trong thời gian ngắn không thể cắt đuôi được chúng.

Rào rào rào~~~ Đột nhiên, phía trước sóng biển ngập trời, hơn mười con U Minh Cự Giao lao lên, chặn trước tiểu trận.

Những con U Minh Cự Giao này xuất hiện đột ngột, giống như con tấn công lén lúc trước, không một tiếng động, nhưng lại đột nhiên phát động công kích, khiến người ta trở tay không kịp.

Rào rào rào~~~ Cũng ngay lúc đó, những con U Minh Cự Giao đang truy đuổi phía sau cũng lần lượt bay lên không trung, trước sau giáp công, lao về phía Diệp Hàn và những người khác.

Những con cự giao biển sâu này có trí tuệ, những con đuổi theo phía sau cố ý mê hoặc địch nhân, sau đó bố trí phục kích ở phía trước.

Tình huống như vậy, ngay cả Diệp Hàn cũng không hề phát hiện trước, mọi người lập tức rơi vào vòng vây.

"Xong rồi, chúng ta tiêu rồi, nhiều yêu thú biển như vậy, phải đối phó thế nào đây!" "Mẹ nó chứ, không ngờ nội hải lại kinh khủng đến vậy, sớm biết lão tử đã không đến." "Chết rồi, chết rồi, lần này chắc chắn chết không nghi ngờ, ai cứu tôi với, lão tử không muốn chết đâu!" Tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy tuyệt vọng.

Một con U Minh Cự Giao đã khiến họ tổn thất nặng nề, huống chi là nhiều con như vậy.

"Bạch Băng, mau tấn công, đối phó những con phía trước, phía sau để ta!" Vũ Dương vô cùng lo lắng, điều khiển trận pháp lượn một vòng trên không, sau đó phát động công kích mãnh liệt về phía đám yêu thú biển phía sau. 196.

Một lưỡi đao sắc bén mang theo tiếng xé gió đáng sợ, dày đặc như mưa đánh về phía những con cự yêu.

Cùng lúc đó, phía Bạch Băng cũng phát động tấn công.

Phụt phụt~~ Đầu của hai con U Minh Cự Giao nổ tung, hai người mỗi người giết được một con, lần này có chuẩn bị nên không bị tập kích ngay từ đầu.

Hú hú hú~~~ Tiếp theo là nguy cơ lớn hơn, ba mươi bốn con U Minh Cự Giao không phát động công kích ngay lập tức, mà bao vây chặt chẽ tất cả mọi người, kể cả Diệp Hàn.

Ba, bốn mươi con cự yêu biển khổng lồ đầu đuôi nối liền tạo thành một vòng vây khổng lồ, trên trời dưới đất không một kẽ hở.

Xong rồi, lần này chúng ta chắc chắn chết không nghi ngờ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy tuyệt vọng.

Xoẹt~~ Diệp Hàn điều khiển Đại Phi Thiên Trận, nhắm chuẩn một kẽ hở, vận dụng tốc độ cực hạn của trận pháp, trong nháy mắt đột phá vòng vây.

"Chết tiệt!

Diệp Hàn chạy rồi, thật vô sỉ!" "Hắn không giết yêu thú biển, rõ ràng không cho chúng ta con đường sống." "Có yêu thú biển tấn công rồi, ở bên trái, mau phát động đại trận tấn công!" Trong chốc lát, mọi người càng thêm tuyệt vọng, hoàn toàn rơi vào tử địa.

Chương 759

Bốp~~ Một cái đuôi khổng lồ quất trúng Lược Không Trận do Vũ Dương điều khiển, trận pháp suýt chút nữa sụp đổ, chưa kịp ổn định trận hình, lại một cú quất đuôi khổng lồ khác ập tới, quất cho mọi người choáng váng.

Bốp bốp~~~ Phía bên kia của Bạch Băng cũng gặp tình huống tương tự, những con cự giao biển sâu đó không ra tay giết người ngay lập tức, dường như đã tìm được chuyện gì đó thú vị, không ngừng dùng đuôi quất vào trận pháp.

Vũ Dương và những người khác dù được trận pháp bảo vệ, cũng bị quất cho thất điên bát đảo.

"Diệp Hàn, hay là chúng ta cứu họ đi!" Độc Cô Tiểu Nguyệt không đành lòng nhìn nữa, đề nghị.

Diệp Hàn đang định từ chối, bên tai lại vang lên giọng nói của hệ thống: "Đinh đông~~~ Hệ thống Siêu cấp Lựa chọn, hiện tại phát hành nhiệm vụ.

Mục tiêu nhiệm vụ: Đánh giết U Minh Cự Giao." "Phần thưởng nhiệm vụ: Mỗi khi giết một con U Minh Cự Giao, thưởng 200 điểm Ngộ Đạo Trị." "Lựa chọn một: Chấp nhận." "Lựa chọn hai: Từ chối. (Lưu ý đặc biệt: Từ chối không có bất kỳ phần thưởng nào.)" "Ta chọn một." Diệp Hàn đột nhiên mỉm cười, trong nháy mắt đã đưa ra lựa chọn trong lòng, và gật đầu với Độc Cô Tiểu Nguyệt.

Nơi này có ba, bốn mươi con U Minh hải yêu, giết một con được 200 điểm Ngộ Đạo Trị, nếu giết hết, có thể nhận được bảy, tám ngàn điểm Ngộ Đạo Trị, đây chính là thứ Diệp Hàn đang thiếu nhất, tự nhiên sẽ không từ chối.

Hú~~~ Con chim khổng lồ ngàn trượng đột nhiên di chuyển, trực tiếp lao vào vòng vây.

Móng vuốt sắc bén đáng sợ thuận thế vồ xuống, lập tức có hai con cự giao đầu nổ tung.

Phụt xuy~~~ Lại có hai con U Minh Cự Giao chết dưới đôi cánh sắc bén của con chim khổng lồ.

Diệp Hàn điều khiển phi thiên trận, liên tiếp giết bốn con U Minh Cự Giao, lúc này cũng từ một đầu vòng vây, giết sang đầu kia.

Rõ ràng, lực công kích của trận pháp này mạnh hơn rất nhiều so với Tứ Tượng Lược Không Trận cỡ trung, U Minh Cự Giao cấp Đại Thánh cao cấp, chạm vào là chết.

"Gàoooo ~~ Gàoooo ~~" Trong nháy mắt chết bốn đồng bạn, những con U Minh Cự Giao đó cũng nổi giận, từng con một lập tức bỏ qua Vũ Dương và những người khác, lao về phía Diệp Hàn tấn công.

Nhân lúc U Minh Cự Giao lơi lỏng, Vũ Dương và Bạch Băng cũng thoát khỏi thế khó, ổn định lại trận pháp.

Lúc trước quá nguy hiểm, nếu Diệp Hàn ra tay chậm một chút, hai trận pháp của họ sẽ không chống đỡ nổi.

"Mau nhìn kìa, Diệp Hàn cuối cùng cũng ra tay rồi." "Tốt, tốt quá, nếu không phải Diệp Hàn ra tay, chúng ta đã tiêu đời rồi." "Nhìn xem, không hổ là Đại Phi Thiên Trận, trong nháy mắt tiêu diệt bốn con U Minh Cự Giao." "Thật đáng sợ, ai có thể ngờ, chiến đấu lực của một mình Diệp Hàn lại lợi hại hơn mấy chục người chúng ta hợp lại." "…" Đám người trẻ tuổi còn chưa hết sợ hãi, từng người một trừng lớn mắt, trong ánh mắt kinh hãi của họ, Diệp Hàn thần sắc bình thản, điều khiển phi thiên đại trận, một lần nữa lao vào giữa bầy cự yêu

biển sâu.

Phụt phụt phụt~~~ Con chim khổng lồ ngàn trượng hung hãn vô cùng, giống như một cái máy xay thịt khổng lồ, trong nháy mắt có năm sáu con U Minh Cự Giao bỏ mạng, từng đóa hoa máu khổng lồ nổ tung, vô tận máu tươi đổ xuống biển cả.

Từng khúc thân thể đứt lìa rơi xuống biển, gây nên sóng lớn ngập trời, máu tươi như mưa trút xuống, nước biển bên dưới hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ rực.

Trong đầu Diệp Hàn, liên tục vang lên tiếng của hệ thống.

"Chúc mừng túc chủ nhận được 200 điểm Ngộ Đạo Trị." "Chúc mừng túc chủ nhận được 200 điểm Ngộ Đạo Trị." "Chúc mừng túc chủ nhận được 200 điểm Ngộ Đạo Trị." "Chúc mừng túc chủ nhận được 200 điểm Ngộ Đạo Trị." "Khủng bố!

Mẹ nó quá khủng bố, uy lực của Đại Phi Thiên Trận lại mạnh đến vậy, ta hoàn toàn phục rồi." "Diệp Hàn làm được sao vậy, nguyên lực của hắn từ đâu ra thế?" "Thật gặp quỷ rồi, không thấy Diệp Hàn tiêu hao nguyên lực chút nào!" "…" Đối với Diệp Hàn, đây hoàn toàn là một cuộc tàn sát đơn phương, chỉ trong vài lần xung kích, đám U Minh Cự Giao đó đã chết quá nửa.

Chúng gầm thét, gào rú, từng con một ánh mắt đỏ ngầu nhìn Diệp Hàn.

E rằng chúng cũng không ngờ, một con người nhìn có vẻ yếu đuối lại có thể bộc phát ra sức chiến đấu kinh khủng đến vậy.

"Đại Phi Thiên Trận thật lợi hại!" Người cảm xúc sâu sắc nhất chính là Độc Cô Tiểu Nguyệt, đứng thẳng trên đầu con chim khổng lồ, có thể tận mắt chứng kiến từng con hung thú khổng lồ mạnh mẽ nổ tung ngay dưới mắt mình.

Đối với nàng, sự mạnh mẽ của U Minh Cự Giao là điều không cần bàn cãi, chỉ cần một chút khí kình của chúng rò rỉ ra cũng đủ để xé nát nàng thành từng mảnh.

Cuộc tàn sát siêu kích thích này khiến Độc Cô Tiểu Nguyệt có cảm giác như đang khiêu vũ trên lưỡi đao, tim lúc nào cũng treo ở cổ họng, nhưng khi nhìn lại Diệp Hàn, người sau lại bình tĩnh lạ thường.

Đôi mắt bình tĩnh, không có một chút gợn sóng.

Ai biết được, trong lòng Diệp Hàn lại đang vui như nở hoa, tu vi của hắn đã đạt đến đỉnh cao của Đại Thánh trung cấp, sắp có thể đột phá lên Đại Thánh cao cấp. 197.

Vì điểm Ngộ Đạo Trị trên người không đủ nên hắn mãi vẫn không thể đột phá.

Nếu không có gì bất ngờ, bữa tiệc săn giết này có thể mang lại cho hắn đủ điểm Ngộ Đạo Trị để đột phá.

Phụt phụt phụt~~~ "Chúc mừng túc chủ nhận được 200 điểm Ngộ Đạo Trị." "Chúc mừng túc chủ nhận được 200 điểm Ngộ Đạo Trị." "Chúc mừng túc chủ nhận được 200 điểm Ngộ Đạo Trị." "Chúc mừng túc chủ nhận được 200 điểm Ngộ Đạo Trị." "Gàoooo gàoooo ~~~" Mười hơi thở sau, gần ba mươi con U Minh Cự Giao đã bị giết, còn lại bảy tám con, từng con một gầm rống kinh hãi, chạy trốn về phía biển bên dưới.

Muốn chạy, cửa cũng không có.

Diệp Hàn tâm niệm vừa động, điều khiển đại trận bay ở tầm thấp.

Đôi cánh khổng lồ của con chim lớn hóa thành vũ khí sắc bén nhất trần gian, lướt qua mặt biển một cái, lập tức bảy tám con yêu thú biển thân thể nổ tung, không một con nào chạy thoát.

Lén nhìn số điểm Ngộ Đạo Trị, Diệp Hàn hài lòng điều khiển đại

trận đứng yên trên không trung.

Lúc này, điểm Ngộ Đạo Trị của hắn đã đạt đến mức cao nhất trong lịch sử, tổng cộng có 7545 điểm.

"Hệ thống!

Đột phá Đại Thánh cao cấp cần bao nhiêu điểm Ngộ Đạo Trị?" 198.

Chương 760

Diệp Hàn thầm hỏi trong lòng một câu hỏi mà hắn vẫn luôn quan tâm.

"Đột phá Đại Thánh cao cấp cần 5000 điểm Ngộ Đạo Trị, điểm Ngộ Đạo Trị đã đủ, có thể trực tiếp đột phá, có sử dụng điểm Ngộ Đạo Trị không?" "Không cần!" Diệp Hàn lắc đầu, lúc này cần phải lên đường, lại đang ở giữa biển cả mênh mông, tùy thời có yêu thú biển tấn công, không tiện để đột phá.

Hơn nữa, Nguyên Lực Châu hiện tại của Diệp Hàn cũng không nhiều, điều kiện đột phá lúc này cũng không đủ.

"Chết rồi, tất cả đều chết rồi." "Mẹ ơi, sức chiến đấu thật khủng khiếp." "Tuyệt đối không được chọc vào Diệp Hàn nữa, quá trâu bò rồi." Nhìn nước biển màu máu phía dưới, mọi người đều hồn bay phách lạc.

Những kẻ lúc trước khiêu khích Diệp Hàn, lập tức cảm thấy như rơi vào hầm băng.

"Diệp đại nhân, vừa rồi là chúng tôi không phải, có chỗ mạo phạm, mong đại nhân rộng lòng bỏ qua." "Phải!

Diệp đại nhân, chúng tôi mắt chó coi người thường, có mắt không thấy Thái Sơn, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với chúng tôi." "Đa tạ ơn cứu mạng của Diệp đại nhân, những chỗ bất kính trước đây, mong đại nhân đại lượng, đại nhân đại lượng." Một đám người trẻ tuổi, bao gồm cả Vũ Dương và những người khác, lần lượt hành lễ với Diệp Hàn.

Lần này, thủ đoạn kinh thiên động địa của Diệp Hàn đã khiến mọi người hoàn toàn khuất phục.

“Đi thôi!” Diệp Hàn liếc nhìn mọi người, điều khiển phi thiên đại trận tiếp tục lên đường.

Trời dần tối, trên biển không có chỗ đặt chân, cả nhóm chỉ có thể tiếp tục lên đường, sau một đêm nữa, mọi người mới đến gần Đông Lỗ Đảo.

Trong một đêm, họ cũng gặp không ít yêu thú, nhưng không gặp lại những sinh vật đáng sợ dưới biển sâu.

U Minh Cự Giao thường sống ở đáy biển, không thường xuất hiện trên mặt biển, bình thường rất hiếm gặp, Vũ Dương và những người khác gặp phải U Minh Cự Giao, chỉ có thể trách vận khí quá tệ.

Trong tình hình bình thường, loại cự yêu đáng sợ như vậy, ra biển trăm ngàn lần cũng chưa chắc gặp được một lần, nếu loại cự yêu này ở đâu cũng có, thử hỏi ai còn dám vào nội hải. 199.

“Diệp đại nhân, nơi này cách Đông Lỗ Đảo khoảng hai ngàn dặm, hay là chúng ta thu trận pháp lại, nghỉ ngơi một chút rồi lén lút lẻn qua đó để tránh bứt dây động rừng.” Người lên tiếng là Vũ Dương, lúc này, hắn ở trước mặt Diệp Hàn đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

“Cũng được!” Diệp Hàn gật đầu.

Được sự cho phép, Vũ Dương và Bạch Băng tâm niệm vừa động, giải tán trận pháp, Tứ Tượng Lược Không Trận biến mất, biến thành sáu mươi chiến sĩ.

Sắc mặt các chiến sĩ này đều có chút tái nhợt, sau một ngày một đêm lên đường, các chiến sĩ này ít nhiều cũng có chút tiêu hao, huống chi giữa đường không thiếu lần giao chiến với yêu tộc trong biển.

Các chiến sĩ được tự do, từng người một đều dùng ánh mắt sùng bái và cảm kích nhìn về phía Diệp Hàn, mặc dù họ ở trong trận pháp, nhưng đối với những chuyện xảy ra bên ngoài, họ cũng thấy rõ mồn

một.

Sau khi thu trận pháp, Vũ Dương và đám người trẻ tuổi đều nhìn về phía Diệp Hàn, chờ đợi người sau thu hồi đại trận.

Bọn họ đều muốn biết, Diệp Hàn rốt cuộc làm cách nào để duy trì đại trận. 200.

Suốt một ngày một đêm, một mình Diệp Hàn luôn điều khiển đại trận bay lượn, sự tiêu hao như vậy chắc chắn là rất lớn, nhưng mọi người vẫn luôn không phát hiện Diệp Hàn sử dụng Nguyên Lực Châu, vì vậy họ rất muốn biết Diệp Hàn rốt cuộc đã dùng thủ đoạn thần không biết quỷ không hay nào để duy trì đại trận vững chắc suốt cả ngày lẫn đêm như thế.

"Thu!" Tuy nhiên, mọi người thất vọng rồi, Diệp Hàn tâm niệm vừa động, Đại Phi Thiên Trận bỗng dưng biến mất, cũng không thấy bất kỳ trận cơ nào.

Trận pháp do Pháp Tướng biến thành, căn bản không cần pháp quyết bố trí phức tạp, một ý niệm có thể thu trận, một ý niệm có thể bày trận.

Vì trước đây không dùng Pháp Tướng bày trận nhiều, nên khi Diệp Hàn bố trí trận pháp, hắn không biết cách một ý niệm bày trận thu trận, chiêu này là trong lúc bay hôm nay, hắn âm thầm mò mẫm ra được.

"Hả?

Đại Phi Thiên Trận đâu rồi?

Không còn nữa?" "Vãi!

Trận cơ cũng không có, quá thần kỳ rồi, Diệp đại nhân rốt cuộc làm thế nào vậy." "Thủ đoạn hay thật, tiếc là không hiểu được cách Diệp đại nhân thu trận." Đại trận đột nhiên biến mất, khiến tất cả mọi

người trong lòng ngứa ngáy khó chịu, không nhìn ra được thủ đoạn của Diệp Hàn, càng không dám hỏi Diệp Hàn.

Chỉ đành nhìn nhau nghi ngờ, cố gắng kìm nén sự tò mò trong lòng.

Đối với tu sĩ, có một số chuyện là đại kỵ, không nên hỏi thì tuyệt đối không được hỏi, đạo lý này mọi người đều hiểu.

Thu hồi đại trận, Diệp Hàn đứng trên không trung, cảm khái rất nhiều, nếu không biết trận pháp, gặp phải đám yêu thú biển kia, chỉ có nước chạy trốn.

Xét về chiến đấu lực, hắn không hơn kém tu sĩ cấp Đại Thánh bình thường, nếu vận dụng thần thông, có thể trực tiếp miểu sát tu sĩ cấp Đại Thánh, nhưng thần thông tiêu hao quá lớn, giết không được mấy con yêu thú, nguyên lực đã cạn kiệt.

Nhìn về phía đông, trời đã hửng sáng, cả nhóm nghỉ ngơi tại chỗ nửa canh giờ, đợi các chiến sĩ kia hồi phục tu vi, mọi người mới đi về hướng Đông Lỗ Đảo.

Quãng đường hai ngàn dặm, đối với một đám tu sĩ Đại Thánh trung cấp không là gì, hai khắc đồng hồ đã đến nơi.

Tuy nhiên, tại vị trí của Đông Lỗ Đảo, mọi người lại phát hiện, Đông Lỗ Đảo đã biến mất, biến mất triệt để trong biển cả.

"Không đúng!

Đông Lỗ Đảo rõ ràng ở đây, một hòn đảo to lớn như vậy, không thể biến mất được.

Có khả năng là sai phương hướng, mọi người phân tán ra tìm xem." Vũ Dương quan sát hồi lâu, không tìm thấy Đông Lỗ Đảo, vung tay ra lệnh cho các chiến sĩ.

Chương 761

"Khoan đã!" Ánh mắt Diệp Hàn khó dò, cẩn thận quan sát nơi này, mọi người đều là tu sĩ, cảm giác phương hướng cực mạnh, khả năng lạc đường gần như bằng không.

Dù có người lạc đường, cũng không thể nào tất cả mọi người đều gặp phải tình huống này.

Không tìm thấy Đông Lỗ Đảo, chỉ có hai khả năng, hoặc là Đông Lỗ Đảo không còn nữa, chìm xuống đáy biển, hoặc là bị thứ gì đó che khuất.

Tuy nhiên, Đông Lỗ Đảo rộng gần vạn dặm, thứ gì có thể che khuất nó, e rằng cũng chỉ có trận pháp.

Huyễn trận!

Diệp Hàn ngay lập tức nhận ra vấn đề này, âm thầm vận dụng phong thuộc tính, nhanh chóng phát hiện, cả vùng biển đều đang thổi gió đông, chỉ có vị trí một trăm dặm phía trước bên trái, hướng gió có vấn đề.

Gió đến nơi đó thì dừng lại, và xoáy tròn, có hướng thổi về nam, có hướng thổi về bắc, có hướng thổi ngược lại, rõ ràng là bị chặn lại.

"Đông Lỗ Đảo ở đó!" Diệp Hàn chỉ về phía trước bên trái, đồng thời tâm niệm vừa động, lại vận dụng không gian thuộc tính và huyễn chi thuộc tính để quan sát.

"Ở đó?" "???" "…" Mọi người ngơ ngác, đều nhìn về hướng tay Diệp Hàn chỉ, chỉ thấy nơi đó là mặt biển mênh mông, ngay cả một con chim cũng không có.

"Diệp đại nhân, ngài có nhìn nhầm không, nơi đó không có gì cả!"

Lý Uy cười khổ nói.

Diệp Hàn nói: "Nơi đó không sai đâu, có người đã bố trí Di Thiên Đại Trận ở đó, nên chúng ta không thấy được Đông Lỗ Đảo." Được Diệp Hàn nhắc nhở, mọi người mới bừng tỉnh, đột nhiên cảm thấy có khả năng này.

Nhưng mọi người có chút không hiểu, theo lý mà nói, một đám lưu khấu trên biển, làm sao có năng lực bố trí loại đại trận này.

Di Thiên Đại Trận, là một trong những huyễn trận cấp hai mạnh nhất, thuộc về huyễn trận cỡ lớn.

Loại trận pháp này, chỉ có một số tinh anh như Vũ Dương mới có cơ hội tu tập, lưu khấu không có lý do gì có thể bố trí được.

Lời Diệp Hàn vừa dứt, hắn cũng từng bước đi về hướng đó.

"Thật sự có Di Thiên Đại Trận sao?

Bọn lưu khấu đó từ khi nào lợi hại như vậy." "Ta thấy chắc không phải, có thể Diệp đại nhân nhìn nhầm rồi." "Kệ có Di Thiên Đại Trận hay không, mọi người đi xem là biết." "Đúng!

Đi xem xem." Một đám người bàn tán, từng người một theo sau bước chân của Diệp Hàn, đi được trăm dặm, mọi người đều dừng bước.

"Diệp đại nhân nói không sai, nơi này quả thật có vấn đề." Người đầu tiên phát hiện vấn đề là Vũ Dương, Lục Triển và Bạch Băng.

Sau đó những người khác cũng nhận ra điều không đúng.

Ngay sau đó, những người còn lại cũng phát hiện có điều không ổn, một vùng không gian phía trước rõ ràng có chút cứng nhắc, khí lưu không thông, đến đây gió cũng nhỏ đi.

Hơn nữa, mọi người đều ngửi thấy mùi đất ẩm thoang thoảng.

Nghiên cứu hồi lâu, sắc mặt Vũ Dương trở nên khó coi, cuối cùng lên tiếng: "Không sai, đúng là Di Thiên Đại Trận." Di Thiên Đại Trận là huyễn trận cỡ lớn trong các huyễn trận cấp hai, loại trận pháp này, không ai trong số những người có mặt có thể phá được.

Trừ phi có trận pháp sư cấp ba ở đây, mới có khả năng phá trận.

Huyễn trận khác với trận pháp phòng ngự, trận pháp phòng ngự có thể dùng thủ đoạn mạnh mẽ trực tiếp xé rách, cũng có thể tìm trận nhãn, ra tay từ vị trí trận nhãn.

Huyễn trận, bản thể có thể rất nhỏ, giấu ở một nơi nào đó trên Đông Lỗ Đảo, sau đó thông qua khúc xạ tạo ra hình ảnh mê hoặc địch nhân, gây ra một loại ảo giác.

Lực công kích của nó không lớn, nhưng một khi vào trận, sẽ bị can nhiễu, nếu có địch nhân bên trong thì rất nguy hiểm.

Đương nhiên, những người có mặt đều là trận pháp sư, như Diệp Hàn, Bạch Băng, Vũ Dương, Lục Triển, cũng có thể bố trí loại huyễn trận này.

Nhưng trận pháp do người ngoài bố trí, muốn phá giải lại gần như không có khả năng.

"Thật sự là Di Thiên Đại Trận!

Vậy phải làm sao đây?" "Trời ạ, lần này xong rồi, nếu lỡ xông vào, chúng ta chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn." "Khỉ thật, đám lưu khấu này quả nhiên không dễ đối phó, hay là chúng ta về đi!" Một đám người trẻ tuổi, ai nấy đều mặt mày méo xệch.

"Trước tiên tìm cách phá trận, nếu thực sự không được thì chỉ còn cách xông thẳng vào!" Vũ Dương lên tiếng, với tư cách là người dẫn đầu lần này, nhiệm vụ chưa hoàn thành, lại thương vong nặng nề, hắn tự nhiên không cam lòng quay về như vậy.

“Chỉ có thể như vậy.” Tiếp theo, một đám người trẻ tuổi bắt đầu nghiên cứu cách phá trận.

Ai biết được.

Ở nơi gần trong gang tấc, trong huyễn trận có hai người đang đứng, tướng mạo hung hãn, một đại hán mũi diều hâu, một tu sĩ đầu trọc.

“Lão nhị, đến rồi, không ngờ đám U Minh Cự Giao đó cũng không giết được chúng, có cần ra tay không?” Người lên tiếng là tu sĩ đầu trọc.

“Lão tam, đừng vội, đám tiểu tử này không đơn giản đâu!

Là tinh nhuệ của Quân Thiên Thành, không thể xem thường, đợi chúng vào trận pháp, chúng ta sẽ từ từ xử lý.” Trong mắt đại hán mũi diều hâu lóe lên một tia hung ác.

Trong mắt hắn, Diệp Hàn và những người khác gần trong gang tấc, chỉ cần hắn muốn, có thể tùy thời ra tay tập kích.

“Chậc chậc chậc…” Nhìn Diệp Hàn và những người khác gần trong gang tấc, tu sĩ đầu trọc không thể nhịn được: “Nhiều tinh nhuệ của Quân Thiên Thành như vậy, ta thật sự không nhịn được muốn ra tay, đây là một đàn cừu béo mập a!

Chương 762

Lỡ bị chúng chạy mất thì tiếc lắm." Trong mắt đại hán mũi diều hâu cũng lóe lên vẻ tham lam, hắn ổn định lại tâm thần, mới nói: "Bây giờ không phải lúc hành động theo cảm tính, để cho chắc chắn, tốt nhất đợi chúng vào trận pháp rồi hãy ra tay.

Đừng quên, hiện tại tất cả vật tư và con bài tẩy quan trọng kia đều ở trên Đông Lỗ Đảo.

Lâu đại nhân và đại ca đã dặn dò, hai thứ đó tuyệt đối không được có sai sót!

Lỡ phá hỏng kế hoạch của Lâu đại nhân, hai chúng ta không gánh nổi đâu." "Được rồi!" Tu sĩ đầu trọc không cam lòng liếm môi, bóng dáng hai người thoắt ẩn thoắt hiện trong môi trường xung quanh.

Bên ngoài huyễn trận.

Diệp Hàn và Vũ Dương cùng đám người trẻ tuổi đang nghiên cứu huyễn trận.

"Vũ công tử?

Có thể phá được huyễn trận không?" Mạc Yêu tiến lên, nhỏ giọng hỏi.

"Không dễ đâu!" Vũ Dương lắc đầu nói: "Trừ phi chúng ta có thể tìm được trận nhãn, sau đó dùng sức phá vỡ, nếu không huyễn trận vạn lần không phá được." "Làm sao có thể tìm được trận nhãn?" Mọi người im lặng, lời của Vũ Dương chẳng khác nào nói thừa, ai cũng là trận pháp sư, ai mà không biết, trận nhãn của huyễn trận là khó tìm nhất, huống chi, Đông Lỗ Đảo rộng mấy vạn dặm, huyễn trận cũng lớn, muốn tìm trận nhãn của huyễn trận, chẳng khác nào mò kim đáy

bể.

“Vậy không còn cách nào khác, xem ra chỉ có thể xông vào thôi.” Bắc Lôn nhăn mặt, nói.

“Xông vào, như vậy không ổn đâu!” Có người lắc đầu.

Bạch Băng liếc nhìn người đó, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đông Lỗ Đảo bố trí trận pháp như vậy, trên đảo chắc chắn có thứ gì đó không thể cho người khác biết, có khả năng tất cả lưu khấu đều tập trung ở Đông Lỗ Đảo, bất luận thế nào chúng ta nhất định phải chiếm được Đông Lỗ Đảo, nếu không đợi đám lưu khấu đó đi nơi khác, sẽ khó tìm hơn.” “Bạch Băng nói không sai!

Xông vào thôi!” Vũ Dương gật đầu.

“Được!

Ta thử uy lực của huyễn trận trước.” Bắc Lôn nói xong, nguyên lực kích động, tiện tay tung ra một đòn tấn công kinh hoàng về phía huyễn trận.

“Ông~~~” Không trung phía trước xuất hiện từng gợn sóng của trận pháp, như những gợn nước, lan ra bốn phía.

“Gàoooo~~~” Đột nhiên, từ trong huyễn trận, một cái đầu lớn như chậu máu há ra, cắn về phía mọi người, cái miệng lớn như chậu máu đó cực lớn, một cái miệng đã gần ngàn trượng, vô cùng khủng bố.

“Mẹ ơi!

Cự yêu đáy biển lớn quá.” “Gặp quỷ rồi, a!!” “Không ổn, mau chạy!” Trong chốc lát mọi người như rơi vào hầm băng, đều cảm thấy một luồng gió lạnh từ lòng bàn chân thổi thẳng lên đỉnh đầu.

Mọi người không thể tưởng tượng được, chỉ một cái miệng đã dài ngàn trượng, bản thể của yêu thú biển đó phải lớn đến mức nào?

Bóng tối nuốt chửng họ, không một ai có mặt thoát được, tất cả đều bị nuốt vào trong bụng yêu thú biển.

"Xong rồi, xong rồi, chết chắc rồi." "Cứu mạng a, ai cứu tôi với, tôi không muốn chết!" "Mau bày trận.

Mau bày trận." "Chúng ta đều bị yêu thú biển ăn rồi, trời ơi, lần này chết chắc rồi." Những người có mặt, lập tức sợ hãi đến dựng tóc gáy.

"Mọi người ổn định tâm thần, không phải thật đâu, chỉ là ảo giác thôi." Giọng nói bình thản vang lên trong bóng tối, người nói là Diệp Hàn.

"Huyễn cảnh?" Mọi người nghe vậy, mới từng người một ổn định lại tâm thần, bóng tối tan đi, tất cả mọi người phát hiện mình vẫn đang đứng ở chỗ cũ, mặt biển vẫn là mặt biển, trong sự tĩnh lặng lại ẩn chứa sự quỷ dị.

"Thật sự là huyễn cảnh, hù chết lão tử rồi!" "Mẹ nó, ta cũng bị hù gần chết!" "Huyễn cảnh thật khủng khiếp." "…" Mọi người ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, nhìn mặt biển trước mắt, không ai không lộ vẻ sợ hãi, tất cả mọi người lại không khỏi nhìn về phía Diệp Hàn.

Trong lúc bị cái miệng khổng lồ nuốt chửng, chỉ có một mình Diệp Hàn phát hiện ra đây là huyễn cảnh.

"Ha ha!

Lão nhị, đám thỏ con này bị hù vỡ mật rồi, tinh anh của Quân Thiên Thành, thật nực cười." Nhìn Vũ Dương và những người khác gần trong gang tấc, tu sĩ đầu trọc không nhịn được chế giễu.

Đại hán mũi diều hâu chỉ tay vào Diệp Hàn ngoài trận pháp: "Thằng nhãi đó không đơn giản, dường như đã nhìn thấu huyễn cảnh từ trước." Ánh mắt tu sĩ đầu trọc lộ ra hung quang, gật đầu nói: "Ừm!

Ta biết, đợi hắn vào đại trận, ta sẽ là người đầu tiên giết hắn!" "Diệp đại nhân, chúng ta nên làm gì?" Lục Triển thần sắc kinh dị bất định, nhìn Diệp Hàn với ánh mắt có chút bất lực, không dám nhắc đến chuyện xông vào trận pháp nữa.

"Đương nhiên là phá trận rồi." Lúc này, Diệp Hàn thu hồi ánh mắt, khóe miệng khẽ mỉm cười.

"Phá trận??" Lời của Diệp Hàn không chỉ khiến đám người trẻ tuổi có mặt kinh ngạc, mà cả tu sĩ đầu trọc và đại hán mũi diều hâu trong trận cũng lộ vẻ hoài nghi.

"Lão nhị, thằng nhãi đó không phải thật sự có thể phá được huyễn trận chứ?" "Nực cười, đây là huyễn trận do Lâu đại nhân đích thân bố trí, há có thể bị một thằng nhãi miệng còn hôi sữa phá được." "Hắc hắc!

Ta cũng nghĩ vậy…" "Diệp đại nhân, ngài thật sự có chắc chắn phá trận?" "Không thể nào, không tìm được trận nhãn, sao mà phá!" "Diệp đạiminh, ngài có cần chúng tôi giúp không?

Phải phá trận như thế nào?" Mọi người lần lượt lên tiếng, giọng điệu đầy vẻ nghi ngờ.

Vũ Dương, Bạch Băng, Lục Triển ba người cũng nhìn Diệp Hàn đầy nghi ngờ, họ không tin Diệp Hàn thật sự có thể phá được trận pháp.

Nhàn nhạt liếc nhìn mọi người, Diệp Hàn không để ý, từ từ bay lên không trung.

"Quy Nhất Trận Pháp!" Diệp Hàn tâm niệm vừa động, dưới chân đột nhiên xuất hiện một đồ án Cửu Cung khổng lồ, chính là đại trận cấp hai, Quy Nhất Trận Pháp.

"Một ý niệm thành trận!" Thấy cảnh này, Vũ Dương và những

người khác không ai không động dung.

Chương 763

Thủ pháp bày trận của Diệp Hàn vượt xa sự hiểu biết của tất cả mọi người.

Không cần trận cơ, cũng không cần đánh vào pháp quyết, càng không cần người bày trận, phương pháp bày trận như vậy trước nay chưa từng có.

Chỉ có Độc Cô Tiểu Nguyệt hiểu, Diệp Hàn dùng Pháp Tướng để bố trí trận pháp.

"Thủ đoạn thật quỷ dị!" "Gặp quỷ rồi, thằng nhãi đó là ai?" Hai người đầu trọc trong huyễn trận càng bị thủ đoạn của Diệp Hàn làm cho kinh ngạc chấn động.

"Cửu Cửu Quy Nhất, Nhất Kiếm Vô Địch!" Diệp Hàn thần niệm vừa động, đồ án Cửu Cung dưới chân đột nhiên xảy ra biến hóa, hóa thành một thanh kiếm ba thước, chém về một nơi nào đó trong huyễn trận.

Phụt~~~ Không gian không ngừng rung chuyển, từng gợn sóng lan ra, huyễn trận khổng lồ lộ ra chân thân, đó là một cái lồng thủy tinh như sóng nước, thanh phong kiếm đâm sâu vào một chỗ yếu ớt trên cái lồng đó.

Rào rào rào~~~ Đại trận đột nhiên nổ tung, một hòn đảo rộng mấy vạn dặm, cứ như vậy xuất hiện trước mắt mọi người.

Người khác không thể nhìn thấu huyễn cảnh của đại trận, nhưng Diệp Hàn lại thấy rõ mồn một, ngay cả hai người tu sĩ đầu trọc và đại hán mũi diều hâu, nhất cử nhất động lúc trước của họ đều nằm trong tầm mắt của Diệp Hàn, chỉ là hắn giả vờ không thấy.

Đừng nói là hai người họ, trận nhãn của huyễn trận cũng không thoát khỏi tai mắt của Diệp Hàn.

Sở dĩ có thể nhìn thấy những thứ này là vì Diệp Hàn có Huyễn chi thánh đạo, có thể dễ dàng nhìn thấu bất kỳ huyễn cảnh nào.

Sau khi tìm được trận nhãn, việc phá trận trở nên đơn giản.

Diệp Hàn sử dụng phương pháp dĩ trận phá trận.

Để dĩ trận phá trận, thích hợp nhất chính là Quy Nhất Trận Pháp, chính cái gọi là Cửu Cửu Quy Nhất, Quy Nhất đại trận có thể tập trung toàn bộ lực công kích vào một điểm.

Trận nhãn là nơi yếu nhất của huyễn trận, dùng Quy Nhất đại trận tấn công vào điểm yếu nhất, tự nhiên có thể dễ dàng phá trận.

"Tu sĩ Đại Thánh cao cấp, là ai?" "Không cần hỏi, chắc chắn là lưu khấu!" Ở vị trí cách Vũ Dương và những người khác mấy nghìn mét, bóng dáng của tu sĩ đầu trọc và đại hán mũi diều hâu xuất hiện.

Hai người khí tức hung lệ, trước mặt hai người họ, tất cả mọi người đều ảo giác có một áp lực khổng lồ.

Vũ Dương và những người khác toát mồ hôi lạnh, họ cũng không ngờ, có hai Đại Thánh cao cấp đứng trước mặt mình như vậy.

Điều càng khiến người ta kinh khủng hơn là, trên toàn bộ Đông Lỗ Đảo, có rất nhiều khí tức mạnh mẽ, cộng thêm hai vị trước mặt, Đại Thánh cao cấp có tổng cộng bốn vị.

Đại Thánh trung cấp cũng có mấy trăm vị, tu sĩ Đại Thánh sơ cấp có gần ngàn người.

Về phần lưu khấu cấp Thánh Nhân thì càng nhiều không kể xiết, tổng cộng có mấy vạn.

Không nghi ngờ gì, những người này đều là lưu khấu trên biển,

trong khoảnh khắc đại trận bị phá, toàn bộ Đông Lỗ Đảo hoảng loạn.

“Không ổn!

Đại trận bị phá rồi.” “Địch tập, địch tập, tất cả mọi người nghe lệnh, chuẩn bị chiến đấu.” “Địch nhân ở phía tây, theo ta giết!” Từng tên lưu khấu hung hãn, lao về phía Vũ Dương.

“Lão tam, trước tiên ra tay giải quyết thằng nhãi đáng ghét kia!” “Giết!” Người ra tay đầu tiên là tu sĩ đầu trọc và đại hán đầu trọc, hai người bỏ qua Vũ Dương và những người khác trước mặt, đồng thời bay lên, liên thủ giết về phía Diệp Hàn.

Trong mắt họ, người sau có thể phá trận, người này tuyệt đối không thể giữ lại.

“Bày trận!

Bát Cửu Huyền Trận!” Vũ Dương ra lệnh một tiếng, các chiến sĩ kia lập tức di chuyển có quy luật, từng người một trên không trung đứng vào vị trí của mình, dưới sự điều khiển của Vũ Dương, tổ hợp thành một đại sát trận.

Vốn dĩ, hắn mang theo một trăm chiến sĩ, có thể bố trí Cửu Cửu Quy Nhất Trận Pháp, nhưng trên đường đi đã chết một số chiến sĩ, do không đủ người, chỉ có thể lùi một bước, bố trí một cái Bát Cửu Huyền Trận.

Sau khi đại trận được bố trí, Độc Cô Tiểu Nguyệt, Mạc Yêu, Lý Uy, Lục Triển và những người khác, lần lượt nhảy lên đại sát trận, sau đó Vũ Dương điều khiển sát trận lao về phía đám lưu khấu trên đảo.

Bọn họ cũng không ngờ, lưu khấu ở đây lại nhiều như vậy, thực lực lại mạnh đến thế.

Chỉ riêng Đại Thánh trung cấp đã có mấy trăm vị, nếu không bố trí

trận pháp, với thực lực của bọn họ, không thể nào là đối thủ của lưu khấu.

Chỉ riêng tu sĩ đầu trọc và trung niên mũi diều hâu kia, tùy tiện một người ra tay, cũng đủ để quét ngang mọi người.

"Tiểu tử, nạp mạng!" Cùng lúc trận pháp của Vũ Dương và những người khác thành hình, tu sĩ đầu trọc và đại hán mũi diều hâu, lúc này cũng đã giết đến gần Diệp Hàn.

Bùm~~~~ Người ra tay trước là tu sĩ đầu trọc, hắn tung một quyền, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, như một vầng mặt trời rực rỡ, vẽ nên một vệt sáng đẹp mắt trên không trung, bay ngang ngàn trượng, hung hăng đánh về phía Diệp Hàn.

Đối mặt với đòn tấn công kinh hoàng, Diệp Hàn hai tay chắp sau lưng, bình tĩnh đứng trên không trung, khóe miệng mang theo một nụ cười nhàn nhạt, không hề có bất kỳ phản kích nào.

Nắm đấm kinh hoàng đánh vào người Diệp Hàn tạo ra những gợn sóng, như đánh vào ảnh ngược dưới nước, thân thể của đại hán đầu trọc cũng lướt qua thân thể Diệp Hàn.

Xung quanh Diệp Hàn nổi lên những gợn sóng như mặt nước, phảng phất như không ở cùng một thế giới.

"Chết tiệt, sao lại thế này!" "Gặp quỷ rồi, thằng nhãi kia chết đi!" Cảnh tượng quái dị này khiến hai người đồng thời kinh hãi, sau đó đòn tấn công của đại hán mũi diều hâu cũng tới, chân sắt như roi thép quét ngang, hung hăng quất vào người Diệp Hàn.

"Bốp~~" Một cú đá đáng sợ tạo ra một tiếng nổ kinh người trong không trung.

Ngược lại, Diệp Hàn vẫn không hề hấn gì, như một cái bóng mờ rung chuyển vài cái, sau đó lại trở nên rõ ràng.

Chương 764

“Gặp quỷ!

Gặp quỷ!

Rốt cuộc là chuyện gì?” Đại hán mũi diều hâu và tu sĩ đầu trọc nhìn nhau, trong mắt họ, Diệp Hàn chẳng qua chỉ là một Đại Thánh trung cấp, đối thủ như vậy, họ có thể tiện tay tiêu diệt cả một đám.

Nhưng tình hình trước mắt quá quỷ dị, đòn tấn công của hai người hoàn toàn vô hiệu với Diệp Hàn.

Họ không phải là trận pháp sư, tự nhiên không biết, Diệp Hàn lúc này đã âm thầm bố trí Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận xung quanh, không dùng trận cơ, mà vẫn là Pháp Tướng.

“Ha ha!

Hai vị, nếu Diệp mỗ đoán không sai, các vị hẳn là Đồ Phu Dương Liệt, và Huyết Thủ Nghiêm Khôn.” Diệp Hàn khóe miệng mỉm cười, quay người nhìn hai người, giọng nói như truyền từ một không gian khác tới.

Trước đó, Diệp Hàn cũng không biết hai người này, nhưng trước khi đến, hắn đã biết, thủ lĩnh của đám lưu khấu có tổng cộng ba người.

Lão đại là một người mù, tên hiệu Trúc Long, tên thật là Hùng Khoát Hải.

Lão nhị hồn hậu là Đồ Phu, tên thật là Dương Liệt, chính là đại hán mũi diều hâu này.

Lão tam đầu trọc, tên hiệu Huyết Thủ, tên thật là Nghiêm Khôn.

Do cuộc đối thoại trước đó của Dương Liệt và Nghiêm Khôn, Diệp Hàn đã suy ra được thân phận của hai người, đương nhiên, điểm này đối phương không thể nào biết được.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Sao lại biết chúng ta?" Nghe lời Diệp Hàn, Dương Liệt hai người càng thêm kinh ngạc, họ cũng không hiểu, một người trẻ tuổi xa lạ, sao lại nhận ra mình.

Diệp Hàn thần sắc không đổi, không trả lời câu hỏi của họ, ánh mắt liếc xuống phía dưới, lúc này, Vũ Dương đang điều khiển đại trận, đã giao chiến với đám lưu khấu.

Hai bên vừa tiếp xúc, phe Vũ Dương đã chiếm thế thượng phong, đám lưu khấu kia tuy tu vi không tồi, số lượng cũng đông, nhưng trước mặt Bát Cửu Huyền Trận lại tỏ ra vô cùng yếu ớt.

Chỉ trong chốc lát, không ít lưu khấu đã bị chém giết.

Thấy tình hình như vậy, Dương Liệt và Nghiêm Khôn cũng không còn bình tĩnh được nữa, sắc mặt biến đổi, đồng thời khí tức đột nhiên cuồng bạo, sau lưng mỗi người hiện ra một Pháp Tướng khổng lồ ngàn trượng.

"Không ổn!

Là Bát Cửu Huyền Trận!

Việc không nên chậm trễ, trước tiên giết thằng nhãi này!" Rầm rầm~~~ Hai tôn Pháp Tướng vừa động, đồng thời lao về phía Diệp Hàn.

"Cấm Không!" Diệp Hàn nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, không gian xung quanh ngưng kết, hai tôn Pháp Tướng ngàn trượng đột nhiên bị định hình trên không trung, đồng thời Dương Liệt và Nghiêm Khôn cũng không thể động đậy.

“Thủ đoạn gì đây?” Hai người kinh hãi nhìn nhau, cũng không hiểu tại sao lại xuất hiện hiện tượng quỷ dị như vậy.

Diệp Hàn nhẹ nhàng bay tới, lặng lẽ đứng ở không xa, thản nhiên nói: “Từ bây giờ trở đi, ta hỏi một câu, các ngươi đáp một câu, nếu trả lời sai, hoặc không trả lời, sẽ có một hình phạt nho nhỏ.” “Thằng nhãi, tốt nhất thả bọn ta ra, nếu không ngươi sẽ chết rất thảm!” Dương Liệt mặt đầy hung ác uy hiếp.

Nghiêm Khôn lạnh lùng hừ một tiếng: “Hừ!

Thằng nhãi miệng còn hôi sữa, đúng là tìm chết, bọn ta mới là chủ nhân của vùng biển này.

Biết điều thì tốt nhất thả bọn ta ra.” Lưu khấu trên biển, quen thói ngang ngược bá đạo, lúc này dù bị Diệp Hàn khống chế, vẫn vô cùng kiêu ngạo.

“Vậy sao?” Diệp Hàn nghe vậy thần sắc bình tĩnh, duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm một cái về phía hai tôn Pháp Tướng ngàn trượng.

Bùm bùm~~~ Chuyện quỷ dị đã xảy ra, hai tôn Pháp Tướng kinh hoàng bỗng nhiên nổ tung, Nghiêm Khôn và Dương Liệt hai người bị liên lụy, đồng thời ho ra máu, thần sắc kinh hãi đến cực điểm: “Ngươi, ngươi…” Bọn họ cũng không hiểu, Diệp Hàn chỉ nhẹ nhàng điểm một cái, Pháp Tướng của họ đã nổ tung, thủ đoạn như vậy, quả thực chưa từng nghe thấy.

Diệp Hàn cười nhẹ: “Hai vị, xem ra vẫn chưa ý thức được hoàn cảnh của mình.” “Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?” Nghiêm Khôn run rẩy hỏi.

Lúc này, hai người mới ý thức được sợ hãi, Pháp Tướng bị hủy, nguyên lực mất hết, vạn lần không thể thoát khỏi tay Diệp Hàn.

Không trả lời câu hỏi của đối phương, Diệp Hàn tiếp tục nói: “Hai

mươi ngày trước, có một nhóm thám tử của Quân Thiên Thành mất tích, bây giờ họ ở đâu?" Hai người thần tình khẽ động, lời của Diệp Hàn dường như khiến họ nghĩ ra điều gì đó, nhưng thân là những tên cướp biển khét tiếng ở nội hải, tự nhiên không thèm trả lời câu hỏi của Diệp Hàn, đều lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó im lặng đối phó.

Thấy hai người im lặng, Diệp Hàn chỉ vào: "Đầu trọc, ngươi trả lời câu hỏi này." "Tìm chết!" Ánh mắt Nghiêm Khôn âm u như rắn độc nhìn chằm chằm Diệp Hàn, trên Đông Lỗ Đảo này, có gần vạn lưu khấu, ai dám không kính trọng hắn, càng không có ai dám gọi hắn là đầu trọc trước mặt hắn.

"Câu trả lời của ngươi khiến ta không hài lòng, cho nên phải chịu hình phạt!" Diệp Hàn tâm niệm vừa động, đột nhiên có một luồng bạch quang lạnh lẽo chém xuống, chỉ nghe một tiếng "phụt", cánh tay phải của tên đầu trọc đứt lìa, máu tươi phun ra, bắn cả lên mặt Dương Liệt.

"A~~~ Đau chết ta rồi!" Hắn hét thảm, lời uy hiếp không dám nói ra, lại bị nuốt ngược vào bụng.

Hai người kinh hãi tột độ, thủ đoạn của Diệp Hàn quá phi thường, phảng phất như một ý niệm có thể lấy mạng họ.

Thủ đoạn như vậy, dù là hai tên cướp biển khét tiếng cũng chưa từng thấy, không khỏi từ tận đáy lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Cảm giác tính mạng treo trên sợi tóc này, thật sự khiến người ta kinh hãi.

"Ta lặp lại lời vừa rồi, nếu không trả lời câu hỏi của ta, hoặc câu trả lời không khiến ta hài lòng, sẽ có một hình phạt nho nhỏ!" Diệp Hàn nhàn nhạt nói.

Mẹ nó?

Chương 765

Lão tử tay cũng mất rồi, còn là hình phạt nho nhỏ!

Tên đầu trọc nghiến răng, nhưng không dám nói thêm một chữ.

"Nhóm thám tử đó rốt cuộc mất tích thế nào, mũi diều hâu, ngươi nói!" Ánh mắt bình tĩnh của Diệp Hàn rơi trên mặt tên mũi diều hâu.

"Ta…" Dương Liệt giật mình, đang định mở miệng, lại bị tên đầu trọc quát ngăn lại: "Thằng nhãi, huynh đệ bọn ta tung hoành nội hải, thật sự tưởng bọn ta ăn chay chắc, có chết cũng đừng hòng moi được một chữ từ miệng bọn ta." Dương Liệt đang định nói nghe vậy, rụt cổ lại, cũng dứt khoát không nói nữa.

Phụt.

Diệp Hàn tiện tay vung lên, một cái đầu trọc đầy máu bay lên trời, máu tươi nhuộm đỏ cả bầu trời.

"…" Thấy huynh đệ của mình bị giết, Dương Liệt sợ vỡ mật, hắn cũng không ngờ, Diệp Hàn ra tay lại gọn gàng dứt khoát như vậy, nói giết là giết.

Sau khi giết người xong, ánh mắt nhàn nhạt của Diệp Hàn lại rơi trên mặt tên mũi diều hâu, cứ như vậy nhàn nhạt nhìn hắn, bình tĩnh, không có sát ý, cũng không có biểu cảm gì.

Ánh mắt tựa như ác quỷ của Diệp Hàn khiến Dương Liệt sợ gần chết.

Trong truyền thuyết chắc là loại người giết người không chớp mắt đây mà!

"Ta, ta, đừng giết ta!" Đối mặt với cái chết thực sự, Dương Liệt nhát gan, lắp bắp nói: "Một tháng trước, ta mới đặt chân lên đảo Đông

Lỗ, Mê Thiên Đại Trận cũng mới bố trí được hơn một tháng.

Nửa tháng trước, có mười mấy tu sĩ xông vào Mê Thiên Huyễn Trận và bị ta bắt được.

Lúc đó ta và lão tam đã tự mình ra tay." "Bọn họ đang ở đâu?" Diệp Hàn tiếp tục truy hỏi: "Tại sao không giết đi?" "Lâu đại nhân không cho ta giết, nói giữ lại bọn họ có ích, đó là gián điệp của Quân Thiên thành.

Mười ngày trước, những gián điệp đó đã bị Lâu đại nhân chuyển đi, hiện không còn ở đảo Đông Lỗ." Nghe Dương Liệt nói, Diệp Hàn thầm thở phào nhẹ nhõm, ít nhất có thể xác định Lôi Hỗn vẫn còn sống, hắn liền nhíu mày: "Bị chuyển đi nơi khác rồi sao?" "Ta không biết!" Dương Liệt lắc đầu.

"Câu trả lời này không làm ta hài lòng." Phụt!

Diệp Hàn tiện tay vung lên, một cánh tay của Dương Liệt bị chặt đứt tận gốc.

Cơn đau từ cánh tay bị chặt khiến mặt Dương Liệt co giật, hắn cố nén cơn đau dữ dội, giãy giụa nói: "Đại nhân, ta thật sự không biết, Lâu đại nhân đã chuyển bọn họ đi, không liên quan đến ta." "Lâu đại nhân là ai?" Ánh mắt Diệp Hàn lộ vẻ nghi hoặc.

Lúc trước nghe hai người nói chuyện, Diệp Hàn biết Mê Thiên Đại Trận là do Lâu đại nhân bố trí, nhưng nghe khẩu khí của Dương Liệt, Lâu đại nhân dường như không phải là một thành viên của đám hải tặc.

"Không biết, ta cũng không biết Lâu đại nhân là ai." Dương Liệt vội lắc đầu, lại sợ câu trả lời này không làm Diệp Hàn hài lòng, bèn vội vàng nói: "Lâu đại nhân rất thần bí, sau lưng có thế lực kinh khủng, ngay cả lão đại của chúng ta, cũng phải nghe theo lệnh của

ngài ấy.

Nhưng lai lịch của Lâu đại nhân rất bí ẩn, ta thật sự không biết thân phận của ngài." "Ồ?" Diệp Hàn nghe vậy, không khỏi lộ ra vẻ mặt đã hiểu.

Lúc ở trên thuyền, Độc Cô Thiên Nhai từng nói với hắn, hải tặc trên biển không đáng sợ, đáng sợ là người của Vương triều Nhật Bất Lạc.

Vậy thì Lâu đại nhân trong miệng Dương Liệt rất có thể là người của Vương triều Nhật Bất Lạc, nếu không thì không thể thu phục được đám hải tặc này.

Hơn nữa, chỉ dựa vào đám hải tặc này thì cũng không thể bố trí được Mê Thiên Trận Pháp.

"Đúng rồi, lúc trước các ngươi nói 'con bài tẩy' và 'vật tư' là những thứ gì?" "Hả?" Dương Liệt không thể tin nổi nhìn Diệp Hàn.

Lúc hắn và lão tam nói về con bài tẩy và vật tư, huyễn trận vẫn chưa bị phá.

Khi đó, Diệp Hàn và những người khác tuy ở ngay trước mặt, nhưng bị Mê Thiên Đại Trận ngăn cách, hắn cảm thấy đối phương không thể nào nghe được lời bọn họ nói.

Bây giờ Diệp Hàn vừa hỏi, trong lòng hắn lập tức dâng lên nỗi sợ hãi vô hạn, hóa ra từ sớm, nhất cử nhất động của bọn họ đã rơi vào mắt của người thanh niên này.

"Nói mau!" "Vâng!" Dương Liệt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, dẹp bỏ những suy nghĩ hỗn loạn, tiếp tục nói: "Vật tư là rất nhiều tài vật mà chúng ta đã vơ vét được trên biển trong những năm qua, những thứ này đều nằm trong tay lão đại.

Vật tư cuối cùng phải giao cho Lâu đại nhân, nhưng là để đổi lấy

công pháp tu luyện cấp Thánh Vương.

Lần này Lâu đại nhân không mang theo công pháp, cho nên vật tư cũng chưa giao.

Về phần con bài tẩy, đó là một cô gái trẻ, do Lâu đại nhân bắt được.

Theo lời Lâu đại nhân, là dùng để đối phó Quân Thiên hầu, thân phận cô gái đó hình như là Linh San quận chúa." Linh San quận chúa?

Diệp Hàn không khỏi động lòng.

Lúc ở Quân Thiên thành, Linh San quận chúa đã mấy lần bị tấn công nhưng không thành, sau đó Quân Thiên hầu đã đặc biệt tuyển hộ vệ cho nàng.

Chuyện này tạm thời không nói.

Diệp Hàn càng kinh ngạc hơn về thủ đoạn của Lâu đại nhân kia.

Khi hắn ở trên thuyền, chưa từng nghe chuyện Linh San quận chúa bị bắt.

Không ngờ chân trước hắn vừa đến đảo Đông Lỗ, chân sau Linh San quận chúa cũng bị bắt đến đây.

Từ chuyện này, Diệp Hàn càng có thể khẳng định, Lâu đại nhân kia nhất định là người của Vương triều Nhật Bất Lạc.

Vương triều Nhật Bất Lạc vẫn luôn có dã tâm với Quân Thiên thành, nhưng Quân Thiên thành là một cứ điểm quân sự quan trọng, không dễ dàng chiếm được.

Chương 766

Bắt Linh San quận chúa, sau đó lợi dụng nàng để uy hiếp Quân Thiên hầu, xem ra rất có lợi cho Vương triều Nhật Bất Lạc.

"Lâu đại nhân kia và lão đại của các ngươi là Hùng Khoát Hải hiện đang ở đâu?" Hỏi đến đây, mạch suy nghĩ của Diệp Hàn đã rõ ràng, tiếp theo đối thủ của hắn là tên đại thủ lĩnh và Lâu đại nhân kia.

Hùng Khoát Hải lúc này đang nắm giữ vật tư, đó là sự tích lũy vô số năm của đám hải tặc trên biển, tuyệt đối là một khối tài sản kinh người.

Sắp tới Diệp Hàn muốn đột phá lên Cao cấp Đại Thánh, đang lo không có nguyên lực châu, nếu có thể cướp được vật tư của Hùng Khoát Hải, tuyệt đối là một chuyện tốt.

Còn về Linh San quận chúa, nếu có thể, tiện tay cứu nàng cũng được, nhưng đại cữu ca thì dù thế nào cũng phải tìm cho ra.

"Giết!" Phía dưới, Vũ Dương điều khiển sát trận, giết đến hả hê.

Lũ hải tặc bình thường căn bản không phải là đối thủ.

Mấy vạn tu sĩ trên đảo Đông Lỗ chẳng mấy chốc đã bị tàn sát sạch sẽ, bây giờ bọn họ đang giao tranh với mấy trăm Trung cấp Đại Thánh.

Nhìn tình hình giao chiến, Vũ Dương và những người khác rõ ràng chiếm thế thượng phong, mỗi một lần tấn công đều có không ít hải tặc bị tàn sát.

"Ở trên đảo Đông Lỗ!" Dương Liệt chỉ xuống phía dưới, nói.

Nhìn trận chiến bên dưới, Dương Liệt tuyệt vọng, đám hải tặc lần này hoàn toàn xong đời rồi.

Chỉ riêng trận pháp do đám người trẻ tuổi kia tạo thành cũng đủ cho bọn họ ăn một bình, huống hồ Diệp Hàn kinh khủng kia còn chưa ra tay.

Ầm...

Một luồng khí tức kinh khủng bộc phát, một pháp tướng thân cao ngàn trượng đột nhiên bay ra từ sâu trong đảo Đông Lỗ.

Trên vai của pháp tướng ngàn trượng đó, có một thân hình cường tráng đứng sừng sững, một mắt bị chột, dùng một miếng vải đen che lại.

"Đại ca!

Cứu mạng!" Dương Liệt đột nhiên hét lớn.

"Hùng Khoát Hải!" Ánh mắt Diệp Hàn cũng rơi vào thân hình cường tráng kia.

"Nhóc con!

Muốn chết!" Hùng Khoát Hải hét lớn một tiếng, lao thẳng đến tấn công Diệp Hàn.

Bốp!

Diệp Hàn một quyền đánh nát đầu của Dương Liệt, ngay sau đó thân hình khẽ động, nghênh đón Hùng Khoát Hải đang lao tới.

"Lão nhị!

Nhóc con, ngươi dám giết huynh đệ của ta, ta muốn ngươi chết!" Hùng Khoát Hải thấy Dương Liệt bị giết, lập tức nổi giận.

Soạt!

Ngay sau đó, Diệp Hàn đã đến nơi.

Tâm niệm vừa động, liền khống chế được Hùng Khoát Hải và

pháp tướng thân ngàn trượng kia.

“Cái gì!” Hùng Khoát Hải vô cùng kinh ngạc, trợn to mắt nhìn Diệp Hàn không dám tin.

“Chết đi!” Diệp Hàn không nói nhiều, tâm niệm vừa động, một lưỡi đao sắc bén bắn ra, đầu của Hùng Khoát Hải lập tức bay lên trời.

“Không hay rồi!

Đại thủ lĩnh chết rồi.

Nhìn kìa, đại thủ lĩnh bị giết rồi.” “Cái gì?!

Đại thủ lĩnh!!” “Mau chạy, chúng ta mau chạy!” Hùng Khoát Hải vừa chết, đám hải tặc ít ỏi còn lại ở phía dưới lập tức tan tác bỏ chạy.

Thu lấy nhẫn trữ vật của ba người Hùng Khoát Hải, Diệp Hàn lập tức điều khiển Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận, tàn sát đám hải tặc còn lại.

Phốc phốc phốc!

Dưới sự hợp tác của Diệp Hàn và Vũ Dương, đám hải tặc trên đảo nhanh chóng bị tàn sát sạch sẽ, mấy vạn tu sĩ, không một ai trốn thoát.

Sau đó, Vũ Dương thu hồi trận pháp, mọi người bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Trên thế giới này, không có gì kiếm tiền nhanh hơn giết người.

Vũ Dương và những người khác đã tiêu diệt đám hải tặc, vậy thì tài sản của những tên hải tặc đã chết này đều thuộc về bọn họ.

Cho nên, dọn dẹp chiến trường là việc tất yếu.

Chương 767

“Ha ha ha!

Phát tài rồi, phát tài rồi!” “Nhiều nguyên lực châu quá, đúng là một mối béo bở, đám hải tặc này giàu thật, lão tử cũng muốn đi làm hải tặc.” “Tiền tài là thứ yếu, lần này chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, trở về cũng dễ ăn nói!” “Lần này Diệp đại nhân đã chém ba tên thủ lĩnh hải tặc, công lao đứng đầu.” “…” Vũ Dương và những người khác vô cùng phấn khích, mỗi người có mặt ở đây đều nhận được không ít lợi ích.

Diệp Hàn liếc nhìn mọi người, nhưng không nói nhiều, hắn bay về một hướng khác của đảo Đông Lỗ.

Ở nơi đó, hắn cảm nhận được sự chấn động không gian.

“Hả?

Diệp đại nhân đi đâu vậy?” “Chúng ta cũng đi xem thử!” Vũ Dương và những người khác bay lên không, một lần nữa tạo thành hai Tứ Tượng Lược Không Trận, đuổi theo Diệp Hàn.

“Không ổn!

Hình như là truyền tống trận.” Trên đường bay, Diệp Hàn đột nhiên ý thức được điều không hay, một niệm vận dụng Đại Phi Thiên Trận, nhanh chóng bay về hướng đó.

Chẳng mấy chốc đã đến đích, đó là một thung lũng hẹp, bốn bề là núi bao quanh.

Dưới đáy thung lũng có dao động không gian chân chính.

Diệp Hàn nhìn xuống, chỉ thấy dưới đáy thung lũng có một truyền tống trận cỡ nhỏ.

Trên truyền tống trận có hai người đứng, một người mặc hắc bào, toàn thân bị che kín dưới lớp áo choàng đen, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng đôi mắt lại khiến Diệp Hàn cảm thấy có chút quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu đó.

Trong tay người mặc hắc bào đang giữ một cô gái trẻ, chính là Linh San quận chúa có duyên gặp một lần.

Lúc này, Linh San quận chúa trông có vẻ yếu ớt, không còn tấm mạng che mặt, trông càng thêm đáng thương động lòng người.

Người mặc hắc bào không ngừng đánh ra pháp quyết, truyền tống trận đang phát sáng, từ từ khởi động.

"Diệp Hàn!

Mau cứu ta!" Linh San quận chúa cũng phát hiện ra Diệp Hàn vào lúc này, vừa kinh ngạc vừa vội vàng kêu cứu.

Trong lúc nguy cấp, Diệp Hàn điều khiển Phi Thiên Trận Pháp cực tốc lao xuống, nhưng vẫn chậm một bước.

Người mặc hắc bào đã đánh ra pháp quyết cuối cùng, lạnh lùng liếc nhìn Diệp Hàn một cái.

"Soạt!" Truyền tống trận khởi động, người mặc hắc bào và Linh San quận chúa lập tức biến mất dưới đáy thung lũng.

Diệp Hàn đáp xuống đáy thung lũng, mấy cột đá được đẽo thành trận cơ đã vỡ nát, người mặc hắc bào và Linh San quận chúa không biết đã đi đâu.

"Người mặc hắc bào đó rốt cuộc là ai?" Nhìn những trận cơ vỡ nát, Diệp Hàn nhíu mày, truyền tống trận này là loại dùng một lần, không biết thông đến nơi nào.

Nhưng Diệp Hàn có thể cảm nhận được, đây là một truyền tống

trận tương đối đơn giản, khoảng cách truyền tống không thể quá xa.

Thân phận của người mặc hắc bào kia không cần nói cũng biết, hắn ta nhất định là người của Vương triều Nhật Bất Lạc, nhưng ánh mắt hắn có chút quen thuộc, rõ ràng là người từng gặp.

Hắn ta lại bắt Linh San quận chúa, vậy rất có thể là người từng gặp ở Quân Thiên thành.

Nói cách khác, Quân Thiên thành đã bị người của Vương triều Nhật Bất Lạc xâm nhập.

Nếu không, người mặc hắc bào chỉ là một tu sĩ Cao cấp Đại Thánh, không thể nào từ nội thành canh phòng nghiêm ngặt bắt đi Linh San quận chúa được.

"Diệp đại nhân, không hay rồi, Hãn Hải thành đã thất thủ.

Ta vừa nhận được phi phù truyền tin, nơi đó đã bị người của Vương triều Nhật Bất Lạc chiếm lĩnh!

Chúng ta bây giờ không thể trở về được, nơi đó hiện có rất nhiều cường giả của Vương triều Nhật Bất Lạc." Vũ Dương và những người khác đã đến thung lũng, ai nấy mặt mày khó coi, mang theo một tin tức không tốt.

"Hãn Hải thành thất thủ rồi." Nhìn Vũ Dương và những người khác, Diệp Hàn rơi vào trầm tư.

Bên này Linh San quận chúa vừa bị bắt đi, bên kia Hãn Hải thành đã bị người của Vương triều Nhật Bất Lạc chiếm lĩnh.

Điều này đại biểu cho cái gì, không cần nói cũng biết, Vương triều Nhật Bất Lạc sắp ra tay với Quân Thiên thành.

"Tin tức có chính xác không?" "Chính xác, là phi phù viễn trình từ Quân Thiên thành truyền đến." Vũ Dương vẻ mặt nghiêm trọng, tiếp

tục nói: “Thích tướng quân đã bị giết, có siêu cấp cường giả cấp Thánh Vương chiếm cứ Hãn Hải thành, đồng thời Quân Thiên thành có bộ đội tập kết rồi, nhiều nhất là nửa tháng nữa sẽ phát động một cuộc chiến quy mô lớn, hầu gia và người của tứ đại quân đoàn, tất cả đều sẽ đến Hãn Hải thành.” “Ồ?” Diệp Hàn vừa kinh ngạc, vừa thuật lại đơn giản chuyện Linh San quận chúa bị bắt.

“Diệp đại nhân, ngài nói thật sao, Linh San quận chúa bị bắt rồi.” “Xong rồi, người của Vương triều Nhật Bất Lạc muốn dùng Linh San quận chúa uy hiếp hầu gia.” “Phải làm sao bây giờ?

Linh San quận chúa là con gái mà hầu gia thương yêu nhất, như vậy sẽ rất bất lợi cho trận đại chiến sắp tới!” Một đám người trẻ tuổi đều hoang mang, không biết phải làm sao.

Độc Cô Tiểu Nguyệt nhíu mày nói: “Diệp Hàn!

Nếu ta đoán không lầm, e rằng Linh San quận chúa đã bị truyền tống đến Hãn Hải thành rồi, chúng ta phải làm sao đây?” “Không!” Diệp Hàn khẽ lắc đầu, nói: “Người đó không đi xa được, trận pháp mà hắn bố trí là truyền tống trận cỡ nhỏ, không thể truyền tống đến Hãn Hải thành.

Theo ta quan sát, hẳn là đã được truyền tống đến một nơi nào đó gần đảo Đông Lỗ.” “Đúng rồi!

Đại quân của Quân Thiên thành, khi nào có thể đến Hãn Hải thành?” Lục Triển suy nghĩ một lúc, thuận miệng hỏi.

Chương 768

“Tập kết đại quân là chuyện lớn, nhân số đông đúc, hành trình khó tránh khỏi sẽ chậm, ít nhất cũng phải mất nửa tháng mới đến nơi.” “Ừm!” Diệp Hàn gật đầu.

Trang bị gọn nhẹ, từ Quân Thiên thành đến Hãn Hải thành cũng mất gần mười ngày, đại quân mười lăm ngày mới đến được đã là tốc độ nhanh nhất rồi.

“Diệp đại nhân, tiếp theo chúng ta phải làm sao, Hãn Hải thành không về được, Quân Thiên thành dường như cũng không cần phải đi!” Bạch Băng nói.

Diệp Hàn suy nghĩ một lúc, từ từ thở ra một hơi, nói: “Việc chúng ta cần làm bây giờ là nhanh chóng cứu Linh San quận chúa ra, tốt nhất là có thể cứu được nàng trước khi đại quân đến.” “Gần đảo Đông Lỗ có tất cả bảy, tám hòn đảo, chúng ta chia làm hai đường, kiểm tra từng hòn đảo một.

Nếu có thể tìm thấy Linh San quận chúa là tốt nhất, nếu không tìm thấy thì chỉ có thể đợi ở đây, chờ đại quân đến rồi hội hợp.” Vũ Dương và những người khác nghe vậy liền gật đầu: “Diệp đại nhân, chúng ta nghe theo ngài.” Sau đó, Diệp Hàn và mọi người bay ra khỏi thung lũng, lên trên không đảo Đông Lỗ.

Diệp Hàn chỉ về phía tây: “Các ngươi đi về phía tây, bên đó có ba hòn đảo, Phi Lăng Độ, Bồng Lai đảo, Nhật Nguyệt tiên đảo.

Đến đó tìm kiếm, nếu gặp đối thủ không thể chống lại, hãy dùng phi phù liên lạc với ta.

Nếu không tìm thấy Linh San quận chúa, cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ, nửa tháng sau, chúng ta hội hợp tại đảo Đông Lỗ.

Nhớ kỹ, tuyệt đối không được tách ra." "Được!

Diệp đại nhân cáo từ!" Vũ Dương và những người khác điều khiển Tứ Tượng Lược Không Trận, bay về phía tây.

Đợi bọn họ biến mất, Diệp Hàn gọi Độc Cô Tiểu Nguyệt, sau đó điều khiển Đại Phi Thiên Trận, bay về phía đông.

Phía đông đảo Đông Lỗ, có tất cả bốn hòn đảo: Cự Khuyết đảo, Triều Hà đảo, Kình Thiên đảo, và Ngư Hoàng đảo.

Chưa đầy một ngày, bốn hòn đảo đã bị Diệp Hàn tìm kiếm khắp nơi.

Cuối cùng tại Ngư Hoàng đảo, Diệp Hàn phát hiện ra một số manh mối, có người đã bố trí truyền tống trận ở đây, một truyền tống trận cỡ trung bình với khoảng cách khá xa.

Đoán chừng là truyền tống đến Hãn Hải thành.

Nói cách khác, lúc này Lâu đại nhân đa phần đã mang theo Linh San quận chúa đến Hãn Hải thành.

"Diệp Hàn, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?" Độc Cô Tiểu Nguyệt thầm lo lắng.

"Đợi!" Diệp Hàn nói một chữ, giải tán trận pháp, tìm một tảng đá sạch sẽ, ngồi xếp bằng trên đó.

"Thôi được, xem ra chỉ có thể như vậy!" Độc Cô Tiểu Nguyệt bất đắc dĩ gật đầu, sau đó lấy ra một lá phi phù, truyền âm cho Vũ Dương và những người khác, bảo bọn họ cũng án binh bất động, chờ đến lúc đó cùng về Hãn Hải thành hội hợp với đại quân.

"Phải đột phá thôi!" Diệp Hàn lấy ra ba chiếc nhẫn trữ vật, xem xét từng chiếc một.

Ba chiếc nhẫn này lần lượt là của Hùng Khoát Hải và hai tên thủ

lĩnh hải tặc kia.

Điều khiến Diệp Hàn vui mừng là trong nhẫn trữ vật của Dương Liệt và Nghiêm Khôn đều có mấy triệu nguyên lực châu, kinh khủng nhất là nhẫn trữ vật của Hùng Khoát Hải, có tới năm mươi triệu nguyên lực châu.

Ngoài ra, còn có các loại dược liệu luyện khí khác nhau, và nhiều thiên địa linh túy dùng để luyện đan.

Không cần nói cũng biết, những vật tư này, theo lời Dương Liệt, là thứ mà Hùng Khoát Hải dùng để đổi lấy công pháp cấp Thánh Vương.

Đáng tiếc là chưa kịp giao dịch đã bị Diệp Hàn cướp mất.

"Sáu mươi triệu nguyên lực châu, hẳn là đủ dùng rồi!" Từng đạo pháp quyết được đánh ra, Diệp Hàn bố trí một Tụ Linh Trận cỡ lớn xung quanh.

Tụ Linh Trận cỡ lớn có thể tăng tốc độ tu luyện lên gấp mười lần, tiết kiệm được không ít nguyên lực châu.

"Tiểu Nguyệt giúp ta hộ pháp, ta muốn bế quan." Nói với Độc Cô Tiểu Nguyệt một câu, tâm thần Diệp Hàn liền tiến vào bên trong cơ thể, trong đầu hét lên một câu: "Hệ thống, lão tử muốn đột phá." "Đột phá lên Cao cấp Đại Thánh, cần tiêu hao 5000 ngộ đạo trị, có sử dụng không?" "Có!" Diệp Hàn gật đầu, lập tức loại bỏ tạp niệm, nhắm mắt lại.

Ầm ầm ầm!

Rắc!

Trong cơ thể hắn đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức đáng sợ, cánh cửa từ Trung cấp Đại Thánh lên Cao cấp Đại Thánh tự động phá vỡ.

Thiên địa nguyên lực cuồng bạo, như hồng thủy mãnh thú tràn vào cơ thể Diệp Hàn.

"Cái gì!

Đột phá rồi!" Độc Cô Tiểu Nguyệt đứng bên cạnh không khỏi há hốc mồm.

Diệp Hàn vừa mới nói muốn bế quan, trong nháy mắt đã đột phá cảnh giới Trung cấp Đại Thánh.

Cách đột phá yêu nghiệt như vậy, nàng lại được thấy một lần nữa.

Tu sĩ nào đột phá mà không cần thời gian dài, cho dù đã lĩnh ngộ được cơ hội đột phá, cũng phải mất mấy tháng để tấn công cửa ải.

Loại người như Diệp Hàn, vừa đặt mông ngồi xuống đã đột phá, tuyệt đối vượt ngoài phạm vi lý giải của người bình thường.

Nhưng nghĩ đến những điểm khác thường của Diệp Hàn, Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng bình thường trở lại.

Người bình thường không thể đột phá nhanh như vậy, nhưng người bình thường cũng không có mấy chục tôn pháp tướng.

Chương 769

Ầm ầm ầm!

Chuyện kinh khủng hơn còn ở phía sau.

Trên không trung phía trên Diệp Hàn, đột nhiên xuất hiện từng tôn pháp tướng cao năm trăm trượng, từng người một ngồi xếp bằng trên không, giống như Diệp Hàn nhắm mắt hấp thu nguyên khí.

"1, 2, 3, 4…!

Tên biến thái này, lại có nhiều pháp tướng như vậy!" Độc Cô Tiểu Nguyệt kinh ngạc, cẩn thận đếm số pháp tướng của Diệp Hàn, lại có tới 240 tôn.

"Đột phá đi!" Ầm ầm ầm!

Theo tiếng hét lớn của Diệp Hàn, Ngư Hoàng đảo xảy ra động tĩnh lớn.

Thiên địa nguyên khí từ xa, với thế điên cuồng, tụ lại về phía này.

Từng tôn pháp tướng đột nhiên lớn lên, trở thành pháp tướng thân cao ngàn trượng.

Pháp tướng cao ngàn trượng là dấu hiệu của việc tu vi tiến vào Cao cấp Đại Thánh.

Sau cảnh giới Cao cấp Đại Thánh, cảnh giới tiếp theo là Thánh Vương cảnh.

Hệ thống tu luyện của Thánh Vương cảnh sẽ trở nên khác biệt.

Khi đó, pháp tướng của tu sĩ sẽ ngưng luyện ra một khẩu động thiên trong cơ thể, toàn bộ tinh khí và nguyên lực đều sẽ dung nhập vào động thiên.

Nguyên lực trong động thiên càng hùng hậu, tu sĩ sẽ càng mạnh.

Cũng theo đạo lý đó, đương nhiên động thiên càng mạnh, chiến đấu lực càng cao.

Sự mạnh mẽ của động thiên có liên quan mật thiết đến nhục thân của tu sĩ, công pháp tu luyện và cả thuộc tính.

Diệp Hàn hiện có 240 loại thuộc tính, 240 tôn pháp tướng.

Đến lúc đó 240 tôn đều sẽ dung nhập vào động thiên, tạo thành động thiên mạnh nhất.

"Cuối cùng cũng đột phá Cao cấp Đại Thánh…" Sau khi đột phá, Diệp Hàn khẽ cảm khái!

Nhưng hắn không mở mắt, tiếp tục tu luyện.

Bởi vì lúc này, hắn lại cảm giác thuộc tính có sự buông lỏng.

Nói cách khác, tiến vào cảnh giới Cao cấp Đại Thánh, hắn có thể thôi diễn nhiều thuộc tính hơn thành thuộc tính thánh đạo.

"Không biết tiến vào Cao cấp Đại Thánh, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu loại thánh đạo?" Từng chút lĩnh ngộ dâng lên trong lòng, thuộc tính thánh đạo trong cơ thể Diệp Hàn bắt đầu tăng lên.

Mỗi một giây, đều có mấy chục loại thuộc tính thánh đạo được sinh ra. 250 loại, 260 loại, 270 loại… 300 loại… 400 loại… 500 loại… 560 loại.

Sau một chén trà thời gian, Diệp Hàn cảm thấy đã đến cực hạn, cuối cùng lĩnh ngộ ra 320 loại thuộc tính, cộng thêm 240 loại ban đầu, tổng cộng là 560 thuộc tính thánh đạo.

"Ngưng tụ pháp tướng!" Diệp Hàn tâm niệm vừa động, bắt đầu ngưng tụ pháp tướng.

Tương đối may mắn là, lúc vừa đột phá, vì đã bố trí Tụ Nguyên

Trận cỡ lớn, nên trong quá trình đột phá không tiêu hao nguyên lực châu.

Nhưng tiếp theo ngưng tụ pháp tướng thì cần sự trợ giúp của nguyên lực châu.

Tu sĩ tu luyện không thể thiếu tài nguyên.

Nếu không có nguyên lực châu, chỉ dựa vào việc thôn phệ thiên địa nguyên lực, cũng có thể ngưng luyện ra pháp tướng, nhưng cần tiêu hao thời gian.

Bởi vì công pháp Diệp Hàn tu luyện là cấp Thánh Đế, tốc độ hấp thu thiên địa nguyên lực vượt xa người thường.

Kể cả như vậy, để ngưng tụ ra một tôn pháp tướng, cũng cần một tháng thời gian, trong trường hợp tu luyện trong Tụ Nguyên Trận.

Nếu không có Tụ Nguyên Trận, thời gian này sẽ kéo dài hơn.

Có 320 tôn pháp tướng cần ngưng luyện, nếu không có sự trợ giúp của nguyên lực châu, chỉ riêng việc ngưng tụ pháp tướng đã cần 320 tháng, tức là gần ba mươi năm.

Thời gian này hắn không thể tiêu hao được.

Ở Hồng Mông thế giới, tuổi thọ của tu sĩ có hạn, nếu tuổi thọ bị hao mòn, tiềm lực sẽ giảm theo tuổi tác tăng lên, đó là điều đáng sợ nhất.

Cho nên, tài nguyên tu luyện, đối với bất kỳ tu sĩ nào mà nói, đều vô cùng quý giá.

Ầm!

Sau lưng Diệp Hàn, xuất hiện tôn pháp tướng thứ 241.

Chương 770

Pháp tướng có chút mơ hồ, theo sự rót vào của nguyên lực, từ từ trở nên rõ ràng.

Trong quá trình này, nguyên lực châu đang bị tiêu hao với tốc độ kinh khủng.

Đợi tôn pháp tướng ngàn trượng đầu tiên ngưng tụ xong, đã tiêu hao hết 1 triệu nguyên lực châu.

"Một tôn pháp tướng cần 1 triệu nguyên lực châu, ta có 320 tôn pháp tướng…" Nhìn lượng nguyên lực châu trong không gian trữ vật, Diệp Hàn không khỏi lộ ra nụ cười khổ sở.

Trên người hắn hiện có 60 triệu nguyên lực châu, phần lớn là vơ vét được từ tay đám hải tặc kia.

Đó là sự tích lũy vô số năm của đám hải tặc, dùng để đổi lấy công pháp cấp Thánh Vương.

Một lượng vật tư lớn như vậy, lại chỉ đủ cho một phần năm nhu cầu tu luyện của Diệp Hàn.

Nói cách khác, 60 triệu nguyên lực châu, chỉ có thể giúp hắn ngưng tụ ra 60 tôn pháp tướng, còn cách 320 tôn pháp tướng xa lắm.

"241 tôn pháp tướng, trời ạ!

Tên biến thái Diệp Hàn này rốt cuộc tu luyện cái gì vậy?" Trên Ngư Hoàng đảo, Độc Cô Tiểu Nguyệt đang giúp Diệp Hàn hộ pháp đã ngây người.

Nàng không ngờ Diệp Hàn lại có pháp tướng mới ngưng tụ ra.

Ầm ầm ầm!

Pháp tướng của Diệp Hàn đang tăng lên.

Thời gian trôi qua, hai giờ sau, 60 tôn pháp tướng đã ngưng tụ xong.

Trên Ngư Hoàng đảo, xuất hiện đủ 300 tôn pháp tướng.

Khí thế kinh khủng tỏa ra, mạnh đến mức điên cuồng.

"Còn 260 tôn pháp tướng chưa ngưng tụ ra, phải làm sao đây?" Trong Tụ Nguyên Trận, Diệp Hàn thầm suy nghĩ, đột nhiên mắt sáng lên: "Đại Thôn Phệ Thuật, ta lại quên mất nó." Lúc ở Trung cấp Đại Thánh, Diệp Hàn ngưng tụ pháp tướng, đã sử dụng nguyên lực châu và Đại Thôn Phệ Thuật.

Mặc dù Đại Thôn Phệ Thuật mỗi ngày chỉ có thể sử dụng ba lần, nhưng mỗi ngày đều có thể ngưng tụ ra ba tôn pháp tướng, đã tiết kiệm được không ít thời gian.

Nhưng bây giờ không được nữa, bởi vì tu vi đã tiến vào Cao cấp Đại Thánh, Đại Thôn Phệ Thuật vẫn còn ở cảnh giới nhập môn, bây giờ thi triển ra cũng không đủ để ngưng tụ ra pháp tướng thân ngàn trượng.

Rõ ràng, pháp tướng thân ngàn trượng và pháp tướng thân năm trăm trượng có sự khác biệt, nguyên lực cần thiết cũng nhiều hơn.

Nhưng phàm là công pháp và thần thông, đại khái đều có bốn cảnh giới: nhập môn, tiểu thành, đại thành, viên mãn.

Đại Thôn Phệ Thuật là thần thông cấp Thánh Đế, là thần thông chí cường trong thiên địa.

Trước đây hắn chỉ tu luyện đến cảnh giới nhập môn, một khi đột phá lên tiểu thành, tất nhiên sẽ mang lại cho Diệp Hàn nhiều bất ngờ hơn.

“Nếu đã như vậy, trước tiên lĩnh ngộ Đại Thôn Phệ Thuật.” Diệp Hàn thầm gật đầu, thầm truyền âm cho hệ thống: “Hệ thống, thôi diễn Đại Thôn Phệ Thuật đến cảnh giới tiểu thành, cần bao nhiêu ngộ đạo trị?” “Túc chủ, tiêu hao 1000 điểm ngộ đạo trị, liền có thể lĩnh ngộ Đại Thôn Phệ Thuật đến cảnh giới tiểu thành, có sử dụng ngộ đạo trị không.” “Sử dụng!” Diệp Hàn thở phào nhẹ nhõm, nhìn số ngộ đạo trị: 1332 điểm. 1000 điểm ngộ đạo trị hắn có thể chi trả được, nhưng số ngộ đạo trị còn lại cũng không nhiều.

Ầm!

Sau một trận chấn động trong đầu, cảm giác minh ngộ dâng lên trong lòng, Đại Thôn Phệ Thuật tự nhiên tiến vào cảnh giới tiểu thành.

“Đại Thôn Phệ Thuật!” Diệp Hàn đột nhiên mở mắt, một tia sáng sắc bén lóe ra, tựa như hai luồng thần quang.

Hai tay kết ấn, đánh ra một thủ ấn phức tạp lên trời.

Ầm ầm ầm!

Trên Ngư Hoàng đảo, không gian chấn động dữ dội, tiếp theo chuyện kinh người đã xảy ra.

Phảng phất như có một bàn tay vô hình, gom hết tất cả nguyên lực trong phạm vi mười vạn trượng vào trong.

Trong nháy mắt, không gian phạm vi mười vạn trượng trở thành một vùng trống rỗng, không còn một giọt nguyên lực.

Vô tận thiên địa nguyên lực cuốn tới, trên đỉnh đầu Diệp Hàn ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng màu trắng sữa đường kính một mét.

Quả cầu nhỏ bé nhưng chứa đựng nguyên lực đáng sợ.

Đại Thôn Phệ Thuật tiến vào cảnh giới tiểu thành, một lần thu

gom nguyên lực đã vượt xa sức tưởng tượng của Diệp Hàn.

So với lúc ở cảnh giới nhập môn, mạnh hơn không chỉ mấy chục lần.

“Sao có thể như vậy!

Trời ơi, đây là thần thông gì vậy?” Kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, Độc Cô Tiểu Nguyệt không thể diễn tả được sự chấn động trong lòng.

Trong một niệm, gần như hút cạn nguyên lực của cả Ngư Hoàng đảo, thật là một thần thông chi thuật đáng sợ.

Chương 771

Thủ đoạn như vậy, quả thực chưa từng nghe thấy.

Tuy nhiên, sự kinh ngạc của nàng vẫn còn tiếp tục.

"Ngưng tụ pháp tướng!" Diệp Hàn chậm rãi mở miệng.

Vừa hấp thu nguyên lực, từng tôn pháp tướng đã ngưng tụ ra.

Đợi quả cầu nguyên lực kia hao cạn, hắn đã ngưng tụ ra mười tôn pháp tướng một lúc.

Thi triển một lần Đại Thôn Phệ Thuật, ngưng tụ ra mười tôn pháp tướng.

Diệp Hàn cũng không ngờ, Đại Thôn Phệ Thuật cảnh giới tiểu thành lại mang đến cho hắn bất ngờ lớn như vậy.

Không chỉ vậy, sau khi Đại Thôn Phệ Thuật tiến vào cảnh giới tiểu thành, số lần sử dụng cũng tăng lên.

Từ mỗi ngày chỉ có thể sử dụng ba lần, bây giờ có thể sử dụng năm lần một ngày.

Nói cách khác, mỗi ngày hắn đều có thể ngưng tụ ra 50 tôn pháp tướng, 260 tôn pháp tướng còn lại, chỉ cần năm sáu ngày là có thể ngưng tụ xong.

Hoàng hôn buông xuống, lần tu luyện này của Diệp Hàn kết thúc.

Nhìn 350 tôn pháp tướng trên Ngư Hoàng đảo, hắn hài lòng gật đầu, sau đó đứng dậy.

Chỉ trong một ngày bế quan ngắn ngủi, thực lực của hắn đã có sự thay đổi trời long đất lở.

Nhìn Diệp Hàn tràn đầy thần thái, trong lòng Độc Cô Tiểu Nguyệt

đột nhiên nảy sinh một cảm giác sùng bái.

Nàng chưa bao giờ tưởng tượng được, một tu sĩ cảnh giới Trung cấp Đại Thánh, chỉ dùng một ngày thời gian, đã có thể đột phá lên cảnh giới Cao cấp Đại Thánh.

Sau khi đột phá, Diệp Hàn lại mang theo Độc Cô Tiểu Nguyệt, tìm kiếm mấy lần trong vùng biển gần đó, nhưng không tìm thấy tung tích của Lôi Hỗn và Linh San quận chúa.

Thế là Diệp Hàn mở rộng phạm vi tìm kiếm, liên tục bảy tám ngày, vẫn không có kết quả.

Tìm kiếm không có kết quả, Diệp Hàn đành bất đắc dĩ, đành mang theo Độc Cô Tiểu Nguyệt, trực tiếp trở về đảo Đông Lỗ.

Đồng thời, pháp tướng của hắn cũng đã được ngưng luyện hoàn toàn viên mãn.

"Vùng biển gần đây không còn cứ điểm nào của Vương triều Nhật Bất Lạc nữa, xem ra bọn họ đều đã đến Hãn Hải thành rồi." Nhìn hòn đảo Đông Lỗ hoang vắng, Diệp Hàn chậm rãi nói.

Người của Vương triều Nhật Bất Lạc, dưới sự che đậy của đám hải tặc, đã đạt được mục tiêu, thành công bắt cóc Linh San quận chúa, cũng chiếm được Hãn Hải thành.

Cứ điểm ở đảo Đông Lỗ đã vô dụng với bọn họ, tiếp theo, bọn họ sẽ quyết một trận tử chiến với quân đoàn của Quân Thiên thành tại Hãn Hải thành.

"Chúng ta đợi ở đây một thời gian đi!

Đợi đại quân đến, rồi hẵng về Hãn Hải thành.

Bây giờ trở về quá nguy hiểm." Độc Cô Tiểu Nguyệt vẻ mặt nặng nề, bất kể trận đại chiến cuối cùng thắng bại ra sao, bây giờ đều

không thể mạo hiểm trở về Hãn Hải thành.

Phải biết rằng, Hãn Hải thành bây giờ, tám phần là có người cấp Thánh Vương trấn giữ.

Bây giờ trở về, không khác gì tự chui đầu vào lưới.

Trong ý thức của Độc Cô Tiểu Nguyệt, cường giả cấp Thánh Vương là người mạnh nhất nàng từng thấy.

Đồng thời nàng cũng không cho rằng, Diệp Hàn vừa tiến vào Cao cấp Đại Thánh đã có đủ vốn liếng để đối đầu với cường giả cấp Thánh Vương.

"Như vậy cũng tốt!" Diệp Hàn gật đầu, tiện tay lấy ra một quyển trục màu vàng nhạt, cẩn thận nghiên cứu.

Đây là quyển trục trận pháp cấp ba mà Độc Cô Thiên Nhai đã đưa cho hắn lúc rời khỏi Quân Thiên thành.

Về sự an nguy của Lôi Hỗn và Linh San quận chúa, Diệp Hàn không quá lo lắng.

Nếu họ thật sự bị bắt đến Hãn Hải thành, tất nhiên sẽ bị dùng làm con tin để uy hiếp hầu gia.

Trước khi hai bên khai chiến, người của Vương triều Nhật Bất Lạc tuyệt đối sẽ không ra tay giết Linh San quận chúa và Lôi Hỗn, như vậy ngược lại lại an toàn.

Nếu bây giờ đi cứu, chỉ đánh rắn động cỏ, không bằng đợi đại chiến bắt đầu, Diệp Hàn sẽ tìm cơ hội thích hợp, một lần cứu thoát Lôi Hỗn.

"Quyển trục trận pháp cấp ba, không ngờ phụ thân lại đưa cả cái này cho ngươi!" Thấy Diệp Hàn lấy ra quyển trục, Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng ghé sát vào, ánh mắt đầy tò mò.

Mặc dù là trận pháp sư, nhưng nàng chưa từng tiếp xúc với quyển trục trận pháp cấp ba, vì vậy đối với trận pháp cấp ba, nàng không hiểu rõ lắm.

“Ha ha!

Tiểu Nguyệt, đừng nhìn nữa, trận pháp cấp ba quá huyền ảo, đợi ngươi nắm vững tất cả trận pháp cấp hai rồi tu luyện trận pháp cấp ba cũng không muộn.” Diệp Hàn mỉm cười nói.

Khoảng thời gian này, hắn và Độc Cô Tiểu Nguyệt sớm tối bên nhau, chủ đề tự nhiên không thể thiếu trận pháp.

Chương 772

Về phương diện này, Độc Cô Tiểu Nguyệt đương nhiên không bằng Diệp Hàn, nhưng dưới sự chỉ dạy của Diệp Hàn, tiến bộ về trận pháp của nàng rất nhanh, e rằng trình độ trận pháp hiện tại đã vượt qua Vũ Dương và những người khác.

Nguyên nhân là vì Diệp Hàn hiểu quá thấu đáo về trận pháp, những vấn đề khó khăn giữa các thuộc tính khác nhau, không có gì là hắn không hiểu, điểm này ngay cả Độc Cô Thiên Nhai cũng không bì được.

"Ta muốn xem, trận pháp cấp hai ta đều đã cơ bản nắm vững, chỉ còn lại một Cửu Thiên Thập Địa Tru Tiên Trận chưa học được.

Phụ thân nói, trận pháp của ta đã lĩnh ngộ đến cảnh giới này, có thể bắt đầu học tập trận pháp cấp ba rồi." Độc Cô Tiểu Nguyệt có chút kiêu ngạo nói.

"Thôi được!" Diệp Hàn lắc đầu, cũng mặc kệ nàng, đưa tay mở trang đầu tiên của quyển trục.

Trận pháp đầu tiên đập vào mắt là một Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận, trận pháp này giống với Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận trong quyển trục trận pháp cấp hai.

Nhưng lại có sự khác biệt về bản chất.

Sự khác biệt giữa trận pháp cấp hai và cấp ba nằm ở trận cơ.

Trận cơ của trận pháp cấp hai là đơn nhất.

Nhưng trận pháp cấp ba, mỗi một trận cơ đều phải có đủ năm thuộc tính Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Nói cách khác, mỗi trận cơ của trận pháp cấp ba đều cần năm loại

nguyên tố làm cơ sở, đồng thời cần năm trận cơ, năm trận cơ có thuộc tính khác nhau tổ hợp lại với nhau mới có thể trở thành một trận cơ của trận pháp cấp ba.

Nói thì đơn giản, nhưng bố trí trận pháp thật sự rất khó.

Phải biết rằng, trận pháp thiên biến vạn hóa, mỗi một sự thay đổi đều phải chú ý đến sự phối hợp của các thuộc tính mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Đừng nói là dùng trận pháp để tấn công, chỉ bố trí một trận pháp cấp ba đơn giản cũng cần tiêu hao vô số tinh lực để thôi diễn, suy ngẫm.

"Trận pháp cấp ba phức tạp thật!" Độc Cô Tiểu Nguyệt cảm thán một câu, sau đó ánh mắt bị Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận hấp dẫn, nhíu mày thầm thôi diễn.

Diệp Hàn nhìn một lúc, lập tức đặt quyển trục xuống, tiện tay lấy ra một bàn cờ nhỏ từ trong không gian trữ vật.

Soạt soạt soạt!

Từng quân cờ bay ra, tạo thành một trận pháp phức tạp, Diệp Hàn bắt đầu thử bố trận.

Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận cấp hai, là trận pháp sơ cấp đơn giản nhất, do ba Lưỡng Nghi Trận tổ hợp thành một Tam Tài Trận, chỉ cần sáu trận cơ, tức là sáu quân cờ.

Trận pháp Tiểu Chu Thiên cấp ba, vẫn có cấu trúc như vậy, nhưng về trận cơ, mỗi trận cơ lại cần năm quân cờ, tức là, để bố trí Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận cấp ba, ít nhất cần ba mươi quân cờ.

Chỉ cần nguyên lực đủ, cũng có thể mở rộng quy mô, dùng sáu mươi quân cờ, chín mươi quân cờ, thậm chí ba trăm quân cờ cũng được.

Trận pháp này đơn giản, Diệp Hàn bố trí liên tiếp ba lần, đã hoàn toàn nắm vững Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận Pháp.

"Bố trận!" Sau đó, 30 tôn pháp tướng xếp thành một hàng sau lưng hắn, theo ý niệm của hắn, 30 tôn pháp tướng lần lượt đứng ở một vị trí, tạo thành một Tiểu Chu Thiên Phòng Ngự Trận cấp ba.

"Học được trận pháp cấp ba rồi!" Nhìn cảnh này, Độc Cô Tiểu Nguyệt lại một lần nữa bị chấn kinh.

Bên này nàng còn đang nghiên cứu trận pháp cấp ba, ngay cả lớp da lông còn chưa hiểu rõ, bên kia Diệp Hàn đã có thể bắt đầu dùng pháp tướng bố trận.

Thiên phú trận pháp như vậy, có thể gọi là tuyệt thế.

Độc Cô Tiểu Nguyệt vẫn luôn cảm thấy thiên phú trận pháp của mình không tệ, nhưng so với Diệp Hàn, ngay cả cặn bã cũng không bằng.

"Ha ha!

Ngươi thì sao?" Diệp Hàn mỉm cười, một niệm thu lại trận pháp.

Độc Cô Tiểu Nguyệt cười khổ nhắm mắt lại, trong lòng thầm lẩm bẩm: "Tên biến thái này, không thể so với hắn, không thể so với hắn, không thể so với hắn…" Mấy ngày nữa trôi qua, Vũ Dương và những người khác cũng đã đến đảo Đông Lỗ.

Vẻ mặt ai cũng không tốt, từ biểu cảm của họ không khó để nhận ra, bọn họ không thu hoạch được gì.

"Diệp đại nhân, ngài thế nào rồi, có tìm thấy tung tích của Linh San quận chúa không?" Vừa mở miệng hỏi, ánh mắt của Vũ Dương và những người khác đã rơi vào người Diệp Hàn.

Mọi người kinh hãi phát hiện, khí thế của Diệp Hàn đã có sự thay

đổi lớn.

Hắn bây giờ tựa như một tảng đá ngầm lộ ra một góc giữa đại dương, nặng nề như núi, nhưng phần lớn lại ẩn mình trong biển sâu, không thể dò xét.

Phảng phất như trước mặt hắn, bọn họ chỉ là một hạt bụi giữa trời đất, nhỏ bé không thể tả.

Cảm giác này, Vũ Dương và những người khác chỉ từng có trước mặt một người, người đó chính là thành chủ của Quân Thiên thành, Quân Thiên hầu Võ Thiên Đô.

"Lẽ nào Diệp đại nhân đã đột phá Thánh Vương cảnh?" Trong lòng mọi người đều lóe lên một ý nghĩ đáng sợ.

"Trên Ngư Hoàng đảo có dấu vết của truyền tống trận, ngoài ra không có phát hiện gì khác.

Nếu ta đoán không lầm, e rằng Linh San quận chúa đã bị bắt đến Hãn Hải thành rồi." Thu lại quyển trục trận pháp, Diệp Hàn đứng dậy, nhàn nhạt nói.

Hãn Hải thành?

Chương 773

Lời của Diệp Hàn khiến tất cả mọi người có mặt đều vẻ mặt nặng nề.

"Sắp có đại chiến rồi, lúc này Hãn Hải thành đã là địa bàn của Vương triều Nhật Bất Lạc, quận chúa bị bắt đến Hãn Hải thành, rất bất lợi cho trận đại chiến sắp tới!" "Còn phải nói, chắc chắn bọn chúng sẽ dùng quận chúa làm con bài tẩy để uy hiếp hầu gia!" "Khốn kiếp!

Lần này nguy hiểm rồi, Vương triều Nhật Bất Lạc lòng lang dạ sói.

Bọn chúng đã chuẩn bị đầy đủ, nếu đại chiến thất bại thì gay go, khi đó, cả Quân Thiên bộ của chúng ta sẽ trở thành…" "Hầu gia có trăm vạn hùng binh, chắc chắn có thể một lần hạ gục đám quân xâm lược của Vương triều Nhật Bất Lạc." "Hy vọng là vậy!

Ta lại không lạc quan lắm." "…" Một đám người trẻ tuổi, bàn tán xôn xao.

Diệp Hàn thần sắc không đổi, nhìn về phía Vũ Dương: "Đại quân khi nào có thể đến?" Vũ Dương nói: "Sáng mai, có thể đến Hãn Hải thành." "Sáng mai sao?" Diệp Hàn ngẩng đầu nhìn trời, tia nắng cuối cùng của hoàng hôn buông xuống, nhàn nhạt rơi trên mặt biển chìm dần, nhuộm vàng cả mặt biển, và cả mỗi người trên đảo Đông Lỗ.

Màn đêm sắp buông xuống, dường như sắp nuốt chửng tia sáng cuối cùng nơi đây.

"Không thể chậm trễ, chúng ta phải đi ngay trong đêm, nhanh chóng đến Hãn Hải thành!" Diệp Hàn vừa nói, tâm niệm vừa động, trên không đảo Đông Lỗ, xuất hiện một con chim ánh sáng khổng lồ

trong suốt, chính là Phi Thiên Trận Pháp, trận pháp này vẫn là trận pháp cấp hai.

Sau đó hắn bước một bước, lên đến đỉnh đầu của con chim khổng lồ, vẫy tay với Vũ Dương và những người khác: “Tất cả lên đi!

Chúng ta trở về.” “Vâng!

Đa tạ Diệp đại nhân.” “Đại hình Phi Thiên Trận, chúng ta thật may mắn, lại có thể ngồi lên Đại Phi Thiên Trận của Diệp đại nhân.” “Mau đi thôi, đừng lề mề, chỉ có ngồi lên Phi Thiên Đại Trận của Diệp đại nhân, chúng ta mới có thể kịp thời đến Hãn Hải thành.” Sáng sớm hôm sau, Hãn Hải thành.

Cát vàng bay đầy trời, mây đen giăng kín, gió biển gào thét cuốn qua đây, khiến không khí nơi đây vô cùng nặng nề.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu, hắc vân áp thành thành dục tồi. (Gió thổi đầy lầu báo hiệu mưa sắp đến, mây đen đè thành thành chực vỡ tan.) Trong thành Hãn Hải rộng lớn, được bố trí mấy chục vạn hùng binh, trên tường thành chiến kỳ bay phấp phới, người người chen chúc.

Trong thành, từng đạo khí tức cực kỳ mạnh mẽ, kinh thiên động địa.

Ngoài thành mấy ngàn dặm trong mây đen, bốn quân đoàn thiết giáp khổng lồ, hợp thành một dòng lũ sắt thép, từ chân trời xa xôi cuốn tới.

Dưới sự huấn luyện nghiêm chỉnh, đội quân từ từ đáp xuống, dừng lại ở một nơi cách Hãn Hải thành mấy trăm dặm.

Các chiến sĩ của Quân Thiên thành, lần này, tứ đại quân đoàn toàn bộ xuất động, huy động tám mươi vạn chiến sĩ, chỉ để lại hai mươi vạn Thanh Long quân ở Quân Thiên thành.

Các chiến sĩ của tứ đại quân đoàn đều đáp xuống mặt đất, trên không mỗi quân đoàn, đều có một người đứng.

Trên không Thanh Long quân đoàn là Vũ Tô.

Trên không Bạch Hổ quân đoàn là Hoàng Thiên Hóa.

Trên không Chu Tước quân đoàn là Độc Cô Thiên Nhai.

Trên không Huyền Vũ quân đoàn, lại là một đại hán xa lạ, tu sĩ này và mấy vị đại thống lĩnh khác đều là Cao cấp Đại Thánh.

Đại thống lĩnh của Huyền Vũ quân đoàn, Mạc Phong, lại không biết đã đi đâu.

Ngoài ra, trên không trung còn có hai vạn chiến sĩ, đó là những tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Quân Thiên thành, chính là Thanh Long hộ vệ quân đoàn.

Người đứng đầu Thanh Long quân đoàn uy phong lẫm liệt, mặc chiến giáp màu tím vàng, thân hình cao lớn tỏa ra khí tức vô cùng mạnh mẽ, một mình hắn đủ để áp đảo trời đất.

Người đó chính là thành chủ của Quân Thiên thành, Quân Thiên hầu Võ Thiên Đô.

Lúc này, ánh mắt hắn như ngọn đuốc, uy nghiêm như thiên thần.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào một người mặc áo đen trên tường thành.

"Mạc Phong, đừng ẩn nấp nữa, bản hầu biết ngươi ở đó!" Võ Thiên Đô hét lớn, giọng nói như sấm sét nổ vang.

Độc Cô Thiên Nhai và những người khác nghe vậy, đều lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt cũng nhìn về phía người mặc áo đen trên tường thành, chỉ thấy hắn ta bị che kín trong hắc bào, không nhìn rõ dáng vẻ.

Bọn họ cũng không biết, Mạc Phong mất tích lại chạy đến Hãn

Hải thành.

Trong nháy mắt, Độc Cô Thiên Nhai đã hiểu ra nhiều chuyện.

Không cần nói cũng biết, việc Linh San quận chúa mất tích cũng không thoát khỏi liên quan đến Mạc Phong.

Chỉ không hiểu là, Mạc Phong là thống lĩnh của Huyền Vũ quân đoàn, ở Quân Thiên thành là dưới một người trên vạn người, không có lý do gì để đầu hàng Vương triều Nhật Bất Lạc.

"Kiệt kiệt kiệt… Hầu gia đại nhân của ta, bây giờ ngài mới phát hiện ra thân phận của Lâu mỗ, đáng tiếc là quá muộn rồi." Người mặc hắc bào nghe vậy, khí kình chấn động, làm vỡ nát hắc bào trên người, lộ ra bộ mặt thật, chính là đại thống lĩnh của Huyền Vũ quân đoàn, Mạc Phong.

"Là hắn!

Mạc Phong, thảo nào ta lại cảm thấy người này quen thuộc." Cảnh tượng này cũng vừa vặn bị Diệp Hàn kịp thời đến nơi nhìn thấy.

Trước đó hắn đã nghi ngờ, Lâu đại nhân có duyên gặp một lần ở đảo Đông Lỗ, đa phần là một cường giả nào đó của Quân Thiên thành.

Nhưng không ngờ lại là Mạc Phong.

Chương 774

Hắn ta là đại thống lĩnh của Huyền Vũ quân đoàn, dường như không có lý do gì phải phản bội Quân Thiên thành.

"Phụ thân!" Trên Phi Thiên Đại Trận, Mạc Yêu lộ ra ánh mắt không thể tin nổi.

Hắn cũng không dám tin, phụ thân của mình lại phản bội Quân Thiên thành.

"Mạc Yêu là gián điệp, bắt hắn lại!" Vũ Dương và những người khác phản ứng trước tiên, lập tức giữ Mạc Yêu lại.

"Mạc Phong, ngươi, tại sao lại phản bội?" Vũ Tô mở miệng chất vấn.

Mạc Phong cười lạnh: "Phản bội, thật nực cười!

Lâu mỗ vốn là người của Vương triều Nhật Bất Lạc, sao lại có chuyện phản bội!" "Cái gì!" Vũ Tô nghẹn lời, lúc này mới hiểu ra, Mạc Phong không phải phản bội, mà vốn là người của Vương triều Mặt Trời, chỉ là đã trà trộn vào Quân Thiên thành, và từng bước leo lên vị trí thống lĩnh của Huyền Vũ quân đoàn.

"Phụ thân, không phải!

Tại sao, tại sao, đây không phải là sự thật." Mạc Yêu giãy giụa, hét lớn về phía Mạc Phong, đôi mắt đỏ ngầu, dù thế nào, hắn cũng không thể chấp nhận sự thật này.

"Mạc Phong, chúng ta đã cộng sự nhiều năm, bản tọa thật không ngờ ngươi lại là người của Vương triều Mặt Trời, lão thất phu, ngươi ẩn giấu thật sâu!" Độc Cô Thiên Nhai mặt mày tái mét.

Từ lúc Mạc Phong vào Quân Thiên thành đã mấy trăm năm, ngồi

lên vị trí đại thống lĩnh cũng không phải một sớm một chiều.

Lão già này nhẫn nhục chịu đựng mấy chục năm, không những trở thành đại thống lĩnh của Quân Thiên thành, mà còn kết hôn sinh con ở Quân Thiên thành.

Tâm cơ sâu hiểm như vậy, không thể không khiến người ta cảm thấy lạnh gáy.

Từ biểu cảm của Mạc Yêu, không khó để nhận ra, e rằng hắn cũng không biết, Mạc Phong là gián điệp của Quân Thiên thành.

"Phụ thân, nói cho con biết đi, đây không phải là sự thật, không phải là sự thật!" Mạc Yêu khóc lóc thảm thiết, Mạc Phong phản bội, hắn là người bị đả kích nặng nề nhất.

Liếc nhìn Mạc Yêu ở xa, sắc mặt Mạc Phong không có chút thay đổi, ánh mắt lạnh lùng trống rỗng vô tình.

Mạc Phong thu lại ánh mắt lạnh lùng, không nhìn Mạc Yêu nữa, từ đầu đến cuối, không nói thêm với Mạc Yêu một câu nào.

"Phụ thân, nói cho con biết, con rốt cuộc là ai, nếu ngài là người của Vương triều Nhật Bất Lạc, tại sao lại sinh ra con ở Quân Thiên thành?" Mạc Yêu lớn tiếng chất vấn.

Mạc Phong lại một lần nữa lạnh lùng liếc nhìn Mạc Phong: "Hừ!

Vì đại nghiệp của Vương triều Nhật Bất Lạc, tất cả đều có thể hy sinh, ngươi chỉ là một công cụ để ta lấy được lòng tin của người khác mà thôi!" "Con không tin, con không tin, tình phụ tử bao nhiêu năm nay đâu?

Cũng là giả sao?" Nhìn ánh mắt của phụ thân, Mạc Yêu liều mạng lắc đầu.

Trong ấn tượng của hắn, phụ thân không phải là người như vậy,

không nên lạnh lùng như thế.

“Không sai!

Đều là giả, Mạc Yêu, ngươi vốn không nên tồn tại, ngươi chỉ là một nghiệt chủng!” Lời của Mạc Phong như một con dao sắc bén, đâm vào tim Mạc Yêu.

Vũ Dương và những người khác thấy vậy, buông Mạc Yêu ra, đều cảm thấy hắn thật đáng thương.

“Được được được!

Nếu con vốn không nên tồn tại, vậy con chết cho ngài xem!” Mạc Yêu tiện tay lật một cái, lấy ra một thanh kiếm sắc, kề ngang cổ, cuối cùng nhìn phụ thân mình một lần nữa, trong mắt phụ thân lần nữa không nhìn thấy thứ gì hắn mong đợi, trong mắt Mạc Phong chỉ có sự lạnh lùng!

“Mạc Yêu, đừng!” Vũ Dương và những người khác thấy tình hình không ổn, vội vàng tiến lên ngăn cản, nhưng đã chậm một bước, chỉ nghe thấy tiếng “phụt” một tiếng, một cái đầu to lớn bay cao lên.

“Thật là một trái tim độc ác!” Nhìn Mạc Phong, Diệp Hàn không khỏi rùng mình, hắn chưa từng thấy người cha nào độc ác như vậy, tận mắt nhìn con trai mình bị giết, lại không hề động lòng.

Có lẽ, đó cũng là lý do Mạc Phong có thể nằm vùng ở Quân Thiên thành nhiều năm mà không bị phát hiện.

Mạc Phong này, không, nên gọi là Lâu đại nhân, tuyệt đối là một nhân vật không tầm thường.

“Mạc thống lĩnh thật tàn nhẫn, lại trơ mắt nhìn con trai mình chết thảm, không chút động lòng, trên đời này sao lại có người cha như vậy.” “Mạc Yêu công tử thật đáng thương!

Đúng là bi kịch nhân gian." "Lão chó chết đó, nhất định phải giết hắn, báo thù cho Mạc công tử!" "…" Cảnh này, đồng thời cũng khiến tất cả mọi người của Quân Thiên thành phẫn nộ, hận không thể xé xác Mạc Phong.

Một đám chiến sĩ của Huyền Vũ quân đoàn, càng thêm tức giận không thể kiềm chế.

Những chiến sĩ này cũng không ngờ, đại thống lĩnh của họ lại là một kẻ mất hết nhân tính như vậy.

"Bố trận!" Quân Thiên hầu nổi giận, hạ lệnh như vậy.

Đại quân từ từ tiến về phía tường thành.

Đồng thời, trong tứ đại quân đoàn, từng trận pháp có hình dạng khác nhau được bố trí ra.

Độc Cô Thiên Nhai, Vũ Tô, Hoàng Thiên Hổ và những người khác, mỗi người đều bố trí những trận pháp mạnh mẽ.

Những trận pháp mà bọn họ bố trí đều là trận pháp cấp ba đáng sợ, phần lớn đều là loại hình tấn công, mỗi trận pháp được bố trí đều cần mấy trăm chiến sĩ tạo thành.

Chương 775

Cùng lúc đó, Vũ Dương, Độc Cô Tiểu Nguyệt, Lục Triển, Bạch Băng, Lý Uy và một đám người trẻ tuổi khác đều lần lượt về đội, tìm đến quân đoàn của mình.

Từng trận pháp cấp hai, được những người trẻ tuổi này bố trí ra.

Những người trẻ tuổi này đều là trận pháp sư, trong quân đoàn của mình, cũng đều có những chiến sĩ bố trí trận pháp.

Độc Cô Tiểu Nguyệt cũng trở về Chu Tước quân đoàn, dưới sự giúp đỡ của nhiều chiến sĩ, bố trí ra một Cửu Cửu Quy Nhất Trận Pháp.

Ngoài ra, Vũ Dương, Lục Triển, Bạch Băng ba người, thì trực tiếp tiến vào Thanh Long hộ vệ quân đoàn, cũng đều dưới sự giúp đỡ của các chiến sĩ, bố trí ra từng sát trận đáng sợ.

Trong chốc lát, có gần một trăm sát trận lớn nhỏ được bố trí ra.

Mỗi một trận pháp đều có trận pháp sư cấp hai điều khiển.

Đương nhiên, tứ đại quân đoàn có gần một triệu người, không thể tất cả mọi người đều bố trí trận pháp, điều đó không thực tế, vì căn bản không có nhiều trận pháp sư như vậy.

Những người không được bố trí trận pháp, cũng tự mình tạo thành những chiến đội đơn giản, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, chỉ chờ lệnh của hầu gia, liền có thể bắt đầu công thành.

Ầm ầm ầm!

Đồng thời trong Hãn Hải thành, mấy chục vạn chiến sĩ của Vương triều Nhật Bất Lạc cũng bắt đầu có động tĩnh lớn.

Bọn họ cũng có trận pháp sư, từng đại trận tấn công được bố trí ra.

Trên tường thành Hãn Hải thành, có một lớp màng bảo vệ trận pháp khổng lồ bay lên không.

Tường thành Hãn Hải này được bố trí một trận pháp quy mô lớn.

Đại hình phòng ngự trận cấp ba, trận pháp như vậy, chỉ có cấp Thánh Vương mới có thể phá vỡ.

Trong chốc lát, sát khí ngút trời bốc lên trên Hãn Hải thành.

Vô số đạo chiến ý dung hợp lại với nhau, khí thế xông thẳng lên trời.

"Giết cho ta!" Võ Thiên Đô đứng trên không, uy phong lẫm liệt hét lớn.

"Chậm đã!

Đưa chúng lên!" Mạc Phong vung tay áo, trên tường thành, có người của Đế quốc Nhật Bất Lạc, áp giải mấy chục người lên tường thành.

Từ trang phục của mấy chục người đó có thể thấy, bọn họ đều là người của Quân Thiên thành.

Ở cuối cùng của mấy chục người, hai chiến sĩ của Vương triều Nhật Bất Lạc, kẹp giữ một bóng hình duyên dáng, có đôi mắt linh động, người này không phải ai khác, chính là Linh San quận chúa đã mất tích từ lâu.

"Đại cữu ca!" Diệp Hàn liếc qua mấy chục người, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên một người thanh niên cao lớn.

Người này thân hình vạm vỡ, lúc này có chút nhếch nhác, râu ria xồm xoàm, suýt nữa khiến Diệp Hàn không nhận ra.

Lâu ngày không gặp, tu vi của Lôi Hỗn đã đột phá lên Trung cấp Đại Thánh, nhưng lúc này khí tức yếu ớt, rõ ràng đã bị người ta khống chế tu vi.

"Kia là Hoàng Mãnh, chết tiệt, lại bị người của Vương triều Nhật Bất Lạc bắt được." "Chết tiệt!

Đại ca, đó là đại ca của ta!" "Nhìn kìa, là Linh San quận chúa, người của vương triều Nhật Bất Lạc thật hèn hạ, lại bắt giữ nhiều người của chúng ta như vậy." Vô số chiến sĩ phẫn hận, nhiều tù binh bị bắt đã bị mọi người nhận ra.

"Phụ thân, phụ thân… hức hức…" Linh San quận chúa vừa thấy đại quân bên ngoài, không nhịn được nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn thấy Võ Thiên Đô, không kìm được nữa mà khóc nức nở, trên khuôn mặt xinh đẹp, chảy xuống hai hàng lệ trong.

"Linh Nhi…" Yêu thương nhìn con gái mình, Võ Thiên Đô lửa giận ngút trời: "Mạc Phong, không đem ngươi băm vằm vạn đoạn, bản hầu thề không làm người." Dù có lửa giận ngút trời, Quân Thiên hầu cũng không dám động, vì con gái của hắn, tiểu nữ nhi mà hắn yêu thương nhất đang ở trong tay đối phương.

Hổ dữ còn không ăn thịt con, huống hồ là người.

Không phải ai cũng lạnh lùng như Mạc Phong.

"Kiệt kiệt kiệt… Hầu gia đại nhân của ta, bây giờ ta cho ngài một lựa chọn, hoặc là đầu hàng, hoặc là tận mắt nhìn quận chúa bị giết!" Mạc Phong lạnh lùng nói, ánh mắt như diều hâu, không hề pha lẫn cảm xúc của con người.

"Mạc Phong, từ trước đến nay chưa có ai dám uy hiếp bản hầu như vậy, ngươi sẽ chết rất thảm!" Quân Thiên hầu hai mắt đỏ ngầu, dáng vẻ gần như muốn ăn thịt người.

Trong tình huống này, đương nhiên không thể lựa chọn đầu hàng, vì hắn gánh vác quá nhiều thứ.

Dù cho con gái yêu quý nhất bị giết, hắn cũng không thể đầu hàng.

Vì sau lưng hắn là Quân Thiên thành, là ức vạn tử dân của Quân Thiên thành, một khi đầu hàng, không biết bao nhiêu người sẽ vì thế mà mất đi sinh mệnh.

"Phụ thân!

Đừng quan tâm đến con, khai chiến đi!

Nữ nhi chết thì chết thôi, không có gì đáng tiếc, Linh Nhi không trách người, người mãi mãi là đại anh hùng trong lòng Linh Nhi!" Linh San quận chúa lớn tiếng hét lên.

Nàng rất hiểu chuyện, từ ngày bị bắt, nàng đã biết được vận mệnh của mình.

Chương 776

Nhưng lời của nàng, khiến Võ Thiên Đô rung động, chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng hắn.

Quân Thiên hầu nắm trong tay trăm vạn hùng binh, đồng thời cũng là một người cha.

Nếu để hắn đưa ra quyết định, hắn thà dùng mạng sống của mình để đổi lấy mạng sống của con gái, nhưng đó là điều không thể.

Hắn có sứ mệnh của mình, có ức vạn tử dân của Quân Thiên thành cần bảo vệ.

So với mạng sống của họ, sinh tử của cá nhân lại là gì.

Mạc Phong không phải kẻ ngốc, đạo lý này đương nhiên hắn cũng hiểu.

Chỉ là Quân Thiên hầu quá mạnh, hắn dùng con gái của ông để uy hiếp, không phải là để làm loạn tâm cảnh của ông, từ đó tìm ra kẽ hở để đánh bại ông.

“Hầu gia đại nhân của ta, ngài vẫn chưa chọn xong sao… Linh San quận chúa, tuổi hoa như mộng, chậc chậc chậc…” Ánh mắt Mạc Phong âm u đáng sợ.

“Phụ thân, mau hạ lệnh khai chiến đi!

Linh Nhi không sợ!” “Đúng vậy, hầu gia, hạ lệnh đi!” “Hầu gia, vì Quân Thiên thành, chúng tôi vạn lần chết không từ!” “Hạ lệnh công thành đi!

Đừng trúng quỷ kế của địch.” Theo lời của Linh San quận chúa, Lôi Hỗn và những người khác cũng lần lượt lớn tiếng hô hào chính nghĩa.

Quân Thiên hầu mặt mày khổ sở, hắn hiểu rõ hơn ai hết, sinh tử của Linh San và những binh sĩ bị bắt không quan trọng, nhưng một khi hạ lệnh, con gái hắn thật sự sẽ không còn.

Quyết định như vậy thật sự khó khăn, nên hắn vẫn luôn do dự.

Hai chữ "khai chiến" treo bên miệng, nhưng dù thế nào cũng không thể mở miệng nói ra.

Thấy tâm cảnh của Quân Thiên hầu đã loạn, Mạc Phong lộ ra nụ cười lạnh lẽo, "Nếu hầu gia không thể quyết định, vậy để thuộc hạ giúp ngài làm đi!

Người đâu, giết cho ta!" Mạc Phong ra lệnh một tiếng, trên tường thành, lập tức có chiến sĩ của Vương triều Nhật Bất Lạc, giữ một tù binh lại.

Đao của đao phủ thủ hạ xuống, một cái đầu đẫm máu bay lên trời.

"Mạc Phong chó chết, ta địt mẹ ngươi!!" "Giết giết giết!!" "Chiến chiến chiến!!" Bên này, tất cả chiến sĩ của Quân Thiên thành đều nổi giận.

Chiến hữu của họ bị địch quân chém đầu, là một sự sỉ nhục lớn.

"Kiệt kiệt kiệt… Hầu gia đại nhân của ta, ngài đoán xem bao lâu nữa sẽ đến lượt Linh San quận chúa của chúng ta." Mạc Phong vô cùng âm lãnh nói, vừa nói vừa vung tay.

Đao của đao phủ thủ lại hạ xuống, cái đầu người thứ hai rơi xuống đất.

Đồng thời, đồ đao của đao phủ thủ lại giơ lên, chém một đao về phía người thứ ba.

Diệp Hàn liếc nhìn những người đó, Lôi Hỗn đứng ở vị trí thứ mười, cứ thế này, chẳng mấy chốc sẽ đến lượt anh ta.

“Cha, tiểu muội, vĩnh biệt!” Lôi Hỗn tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Với tu vi và thiên phú của hắn, vốn có cơ hội tung hoành ở thành Quân Thiên.

Nhưng tất cả đã kết thúc.

Trước khi chết, trong đầu Lôi Hỗn không khỏi hiện lên gương mặt của hai người thân nhất, một là cha hắn Lôi Hồng, người còn lại chính là cô em gái hắn yêu thương nhất, Lôi Tử Vân.

“Vụt!” Diệp Hàn tâm niệm vừa động, không gian xung quanh gợn lên từng đợt sóng, thân ảnh của hắn trực tiếp biến mất giữa không trung.

Do lúc này ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Quân Thiên Hầu và những người bị chém đầu, nên không ai phát hiện ra sự biến mất của Diệp Hàn.

Phập phập phập!

Trong khoảnh khắc chần chừ, lại có thêm ba năm cái đầu lâu rơi xuống đất.

“Hầu gia, khai chiến đi!” “Phụ thân, khai chiến đi, Linh Nhi không sợ chết!

Sau này không thể ở bên chăm sóc người được nữa, người và mẫu thân hãy bảo trọng!” Linh San quận chúa nói xong, cũng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Khai chiến!” Võ Thiên Đô hét lớn một tiếng, đôi mắt hổ ngấn lệ, thân hình cao lớn khẽ động, nhanh chóng lao về phía tường thành: “Linh Nhi, cha đến cứu con!” Ầm ầm ầm!

Theo một tiếng ra lệnh, vô số người điều khiển đại trận công kích, xông lên phía trên tường thành.

Cùng lúc đó, trong thành Hãn Hải, cũng có một đám người đen kịt điều khiển trận pháp lao ra, nghênh đón các trận pháp sư công thành của thành Quân Thiên.

Ầm!

Một luồng khí tức mạnh mẽ bùng nổ, trên không trung, một lão già gầy gò tung một quyền, suýt chút nữa đã đánh xuyên trời xanh.

Một cường giả tuyệt thế cấp Thánh Vương đã chặn đường đi của Võ Thiên Đô.

Một quyền vô cùng bá đạo, trực tiếp bức đến thân thể Võ Thiên Đô.

Chương 777

"Cút!" Võ Thiên Đô hét lớn một tiếng, cũng tung quyền đáp trả, đánh bay lão già gầy gò kia, rồi lại bay về phía tường thành.

Lúc này, hắn một lòng chỉ muốn cứu con gái, hoàn toàn không có tâm trí chiến đấu.

"Võ Thiên Đô, muốn cứu người, trước tiên phải qua ải của lão phu!" Lại một cường giả Thánh Vương tuyệt thế khác lao tới, chặn đường đi của Võ Thiên Đô.

Nhưng Võ Thiên Đô còn mạnh hơn, quyền thứ hai tung ra, ép vị Thánh Vương kia phải liên tục lùi lại.

Thân hình Võ Thiên Đô khựng lại, lão già gầy gò lúc nãy lại xông đến.

Hai vị Thánh Vương tuyệt thế ra tay, cuối cùng cũng chặn được Võ Thiên Đô.

"Chết tiệt!" Võ Thiên Đô nổi giận, vận dụng chiến lực mạnh nhất, mở màn trận đại chiến kinh thiên động địa với hai vị cường giả.

Hắn muốn đi cứu con gái, nhưng lại bị hai người quấn lấy không tha.

Ầm ầm ầm!

Cùng lúc đó, ba đại thống lĩnh Độc Cô Thiên Nhai, Vũ Tô, Hoàng Thiên Hóa điều khiển trận pháp, không ngừng công kích trận pháp phòng ngự của thành Hãn Hải, nhưng trận pháp quá mạnh, dù liên thủ cũng không phá được.

Đại trận phòng ngự cấp ba, chỉ có tu sĩ cấp Thánh Vương mới có thể phá vỡ.

Ba người tuy lợi hại, nhưng khó có thể phá vỡ trận pháp phòng ngự trong thời gian ngắn.

Phập phập phập!

Trên tường thành, hành động chém đầu vẫn tiếp tục, đã có chín người bị giết.

Lúc này, đao phủ đã đến bên cạnh Lôi Hỗn, giơ cao đồ đao.

Xoẹt!

Một đao chém xuống, một luồng kình phong ập tới.

Lôi Hỗn chỉ cảm thấy cổ mình lạnh buốt, sau đó cả thế giới đều tĩnh lặng.

"Ta chết rồi sao?" Lôi Hỗn mờ mịt mở mắt, đập vào mắt lại là một khuôn mặt tươi cười bình tĩnh: "He he!

Anh vợ, tôi cứu anh rồi!" Anh vợ??

Tình huống gì đây??

Lôi Hỗn ngơ ngác!

Hắn nhìn xung quanh, chỉ thấy đao phủ đã bị định trụ tại chỗ, thanh đồ đao trong tay chỉ cách cổ hắn chưa đầy một thước.

Ngoài ra, tất cả mọi người ở đây đều bất động, bao gồm cả vị Lâu đại nhân kia.

Hắn nhìn Diệp Hàn với vẻ mặt không thể tin nổi, dường như không thể hiểu nổi tại sao chàng trai trẻ này lại có thể xuyên qua đại trận phòng ngự, xuất hiện trước mặt mình một cách vô thanh vô tức, và khiến tất cả mọi người ở đây không thể cử động được.

"Diệp Hàn?

Sao cậu lại ở đây?" Lôi Hỗn vừa mừng vừa sợ.

Sợ vì thực lực của Diệp Hàn lại sâu không lường được, có thể đột phá trận pháp cấp Thánh Vương; mừng vì Diệp Hàn cứu viện kịp thời, cứu hắn từ cõi chết trở về.

"Anh vợ, chúng ta nói chuyện sau, đợi tôi giải quyết mấy con chó phiền phức này đã!" Diệp Hàn lên tiếng trấn an Lôi Hỗn, sau đó quay đầu quét mắt, lạnh lùng nhìn tên đao phủ kia.

"Dám giết anh vợ của ta?

Đúng là chán sống rồi!" Diệp Hàn lạnh lùng nói, rồi hai tay kết ấn, hơn trăm pháp tướng lập tức hiện ra!

"Không Gian Pháp Tướng." "Thời Gian Pháp Tướng." "Hủy Diệt Pháp Tướng." "Sinh Mệnh Pháp Tướng." "Lực Chi Pháp Tướng." "Lạc Hoa Pháp Tướng." "Lưu Thủy Pháp Tướng." ...

Gần trăm pháp tướng sừng sững hiện ra, uy thế ngút trời trong nháy mắt cuộn trào, đè ép tên đao phủ kia không ngẩng đầu lên nổi.

Chỉ trong một khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả mọi người trên sân đều bị pháp tướng của Diệp Hàn thu hút!

"Trời ơi!" "Lại có thể ngưng kết ra hơn trăm pháp tướng kim thân?" "Gã này rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ cũng là một cao thủ Thánh Vương?" Từ lúc Diệp Hàn triệu hồi pháp tướng, tất cả mọi người trên sân đều xôn xao bàn tán.

Cùng lúc đó, khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, kết một phù ấn, pháp tướng kim thân liền vung kiếm chém xuống.

Kiếm khí hào hùng dài trăm mét phá tan không trung, uy lực không thể ngăn cản.

Mục tiêu của nó chính là tên đao phủ đầy máu tanh kia, cùng với hơn trăm chiến sĩ của vương triều Bất Lạc xung quanh hắn!

Ầm!

Chương 778

Nơi kiếm khí đi qua, tất cả kẻ địch đều vỡ thành vô số mảnh vụn trong nháy mắt.

Hơn trăm chiến sĩ, bao gồm cả tên đao phủ kia, đều bị uy lực một kiếm của Diệp Hàn chém thành tro bụi!

"Uy lực một kiếm, lại kinh khủng đến thế?!" "Gã này chắc chắn là một cao thủ cấp Thánh Vương!" "Hơn nữa, còn là người của phe Quân Thiên Hầu Võ Thiên Đô!" Sau một kiếm của Diệp Hàn, kẻ địch trên chiến trường lập tức toàn thân lạnh toát, gần như rơi vào hầm băng!

Không ai có thể ngờ rằng, vào thời khắc quan trọng như vậy, phe thành Quân Thiên lại có thêm một cao thủ cấp Thánh Vương!

Hơn nữa, chỉ cần nhìn vào hơn trăm pháp tướng của Diệp Hàn là có thể thấy, thực lực của hắn tuyệt đối không thua kém bất kỳ Thánh Vương nào có mặt tại đây!

Chính vì có Diệp Hàn gia nhập, sĩ khí của quân đội phe Quân Thiên Hầu đều tăng cao, họ hô lớn và xông về phía phương trận của địch.

"Giết!!!" "Giết sạch quân địch!

Cứu quận chúa!" "Thề cùng tồn vong với thành Quân Thiên!" "Có hai đại Thánh Vương ở đây, thành Quân Thiên của chúng ta tất thắng!" Trong tiếng hô vang, quân đội của phe Quân Thiên Hầu đều ào ạt xông lên, tiến hành cuộc tàn sát ác liệt với trận pháp của đối phương.

Cùng lúc đó, sau khi giết chết mấy tên đao phủ, Diệp Hàn không hề dừng lại một khắc, trực tiếp xông về phía Mạc Phong, muốn cứu

Linh San quận chúa.

Tuy nhiên, Mạc Phong đã sớm nhìn thấu ý đồ của Diệp Hàn, cười lạnh nói: “Muốn cứu người?

Muộn rồi!” Tiếng nói vừa dứt, trường đao trong tay Mạc Phong đã rít lên, chém về phía cổ của Linh San quận chúa.

Chỉ cần một hơi thở, Linh San quận chúa sẽ hương tiêu ngọc vẫn, bỏ mạng dưới trường đao của Mạc Phong.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn không khỏi nổi giận, mạnh mẽ giơ tay triệu hồi kim tôn pháp tướng, dùng nội lực vô thượng ngưng tụ thành một thanh cự nhận dài ngàn mét, thẳng tắp chém về phía Mạc Phong.

“Mạc Phong!

Nếu ngươi dám giết Linh San quận chúa, thì hãy chuẩn bị chôn cùng đi!” Diệp Hàn giận dữ nói.

Từ thanh cự nhận màu vàng dài ngàn mét có thể thấy, Diệp Hàn đã thực sự nổi giận!

Lưỡi kiếm này ngưng tụ chín thành nội lực của Diệp Hàn, một kiếm chém xuống, Mạc Phong chắc chắn sẽ chết không còn nghi ngờ gì!

“Khốn kiếp!” Mạc Phong hung hăng chửi một tiếng, bị uy thế của lưỡi kiếm Diệp Hàn dọa cho xanh mặt, đành phải tạm thời từ bỏ ý định chém giết Linh San quận chúa, quay người kết ấn phòng thủ, mong có thể chống lại uy lực một kiếm của Diệp Hàn.

Keng!

Âm thanh sắc bén xé tan không trung, lưỡi kiếm vàng dài ngàn mét cứng rắn chém lên bộ giáp phòng thân của Mạc Phong, phát ra một tiếng va chạm kim loại chói tai.

“Chặn được rồi sao?” Trên mặt Mạc Phong hiện lên vẻ vui mừng khôn xiết, hắn tưởng rằng đã chặn được một kiếm màu vàng của Diệp Hàn.

Chỉ tiếc là, hắn còn chưa kịp vui mừng quá lâu, tiếng hừ lạnh của Diệp Hàn đã truyền đến.

“Phá!” Lời vừa dứt, ngôn xuất pháp tùy.

Hơn trăm pháp tướng tức thời tỏa ra ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, ánh sáng của ngũ hành nguyên tố kim, mộc, thủy, hỏa, thổ giao thoa, trong nháy mắt rót vào lưỡi kiếm vàng vô số pháp lực cuồn cuộn.

Chỉ trong một khoảnh khắc, ánh sáng của lưỡi kiếm vàng liền bùng nổ, thân hình càng lúc càng dài ra với tốc độ cực nhanh.

Trong hai ba hơi thở, lưỡi kiếm vàng đã đột phá mốc hai ngàn mét, với một thế không thể ngăn cản, chém xuống.

Xoẹt một tiếng, bộ giáp thánh binh trước người Mạc Phong mỏng manh như giấy, trong nháy mắt đã bị cự nhận vàng chém ra một vết rách.

“Chết!” Cùng với tiếng hét lạnh của Diệp Hàn, lưỡi kiếm vàng càng thêm chói mắt, như một lưỡi đao cong hình vòng cung màu vàng, tức thời xé nát thân thể Mạc Phong, tru sát hắn tại chỗ!

“Xong rồi!” “Mạc Phong lại chết rồi?” “Thiếu niên đó rốt cuộc là ai?” Trong tiếng kinh hô, thân thể Mạc Phong như một con chim gãy cánh, từ trên không trung rơi xuống.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn dùng ánh mắt lạnh lùng quét nhìn bốn phía, khiến những chiến sĩ của vương triều Bất Lạc đều cảm thấy lạnh gáy.

Tiếp theo, Diệp Hàn khẽ nhướng mày, từ trong tay lấy ra một thanh thánh binh thượng cấp, dùng pháp lực thúc đẩy, tùy ý tàn sát

quân địch trong đám đông.

"Kết ấn!" "Mau chống trận pháp lên!" "Nếu không, tất cả chúng ta đều phải chết!" Thánh binh màu vàng đại sát tứ phương trong đám đông, gần như không ai có thể chống lại được uy thế của nó.

Dù cho đối phương đã chống lên trận pháp phòng hộ, cũng khó mà chống đỡ được uy lực thánh binh của Diệp Hàn!

"Phá!" Lại một tiếng hừ lạnh, ánh sáng trên thánh binh lập tức bùng nổ, mạnh mẽ chém xuống, trận pháp phòng hộ của đối phương lập tức vỡ nát.

Tất cả chiến sĩ đều như chim sợ cành cong, tứ tán lui đi, không dám đến gần Diệp Hàn nữa.

Cùng lúc đó, Linh San quận chúa cũng đã được Diệp Hàn cứu thoát, nàng lẩm bẩm nói: "Diệp Hàn, thực lực của chàng lại mạnh đến thế sao?" "Đó là tự nhiên." Khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, mỉm cười, nhưng không nói nhiều, quay người đến bên cạnh Võ Thiên Đô, cùng hắn nghênh chiến song vương.

Bành bành bành!

Trong tiếng nổ trầm đục, pháp tướng của Diệp Hàn liên tiếp tung ra hơn mười quyền, đánh cho lão già cấp Thánh Vương kia đứng không vững.

"Quyền pháp… lại bá đạo như vậy!" Lão già cấp Thánh Vương bị Diệp Hàn đánh cho đầu óc choáng váng, suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi.

Lão già lùi lại ba bước mới ổn định được tâm thần, giận dữ nói: "Võ Thiên Đô!

Chương 779

Uổng cho ngươi là một đấng anh hào, vậy mà cũng gọi người giúp!" "Ngươi không phải cũng gọi người giúp sao?

Hai đại Thánh Vương vây công một mình ta thì thôi, còn định dùng tính mạng con gái ta để uy hiếp ta, hạ tác như vậy, mà cũng có mặt mũi nói chuyện với ta sao?" Võ Thiên Đô lạnh lùng nói, sau đó lùi lại nửa bước, đứng song song với Diệp Hàn.

"Linh Nhi đã được cứu chưa?" Võ Thiên Đô thấp giọng hỏi.

"Cứu được rồi, Linh San quận chúa vẫn bình an vô sự, Hầu gia cứ yên tâm!" Diệp Hàn lớn tiếng đáp.

Sau câu trả lời này, tâm thần của Võ Thiên Đô lập tức ổn định lại.

"Tốt!

Nếu Linh Nhi đã bình an, vậy thì ta có thể toàn lực chiến một trận rồi!" Võ Thiên Đô phá lên cười lớn, chiến ý cuồn cuộn dâng trào, không còn bất kỳ lo lắng nào nữa.

Cùng lúc đó, hai cao thủ cấp Thánh Vương kia cũng lại xông tới, âm lãnh nói: "Võ Thiên Đô, dù hôm nay ngươi có gọi người giúp, cũng nhất định phải bỏ mạng tại đây!" "Ha ha, chỉ bằng hai người các ngươi mà cũng đòi lấy mạng của ta?

Có phải quá coi thường ta rồi không!" Sắc mặt Võ Thiên Đô trầm xuống, trường đao trong tay lập tức hiện ra, nghênh đón một cao thủ Thánh Vương, cùng hắn kịch chiến.

Tiếp theo, thừa lúc Võ Thiên Đô phân tâm không để ý, một lão già gầy gò khác đã tế ra một chiếc la bàn thượng cổ.

Sau khi nhỏ vào hai ba giọt tinh huyết, la bàn màu máu lập tức điên

cuồng xoay tròn.

“Không hay rồi!

Âm La Nghịch Chuyển Pháp Trận!” Chỉ trong một khoảnh khắc, Võ Thiên Đô đã phát hiện ra sự khác thường sau lưng mình, đồng thời cũng nhìn thấy chiếc la bàn màu máu trong tay lão già gầy gò.

“Diệp Hàn!

Mau hủy nó đi!

Tuyệt đối không thể để hắn vận chuyển la bàn!” Võ Thiên Đô rõ ràng đã nhận ra sự lợi hại của chiếc la bàn đó, càng biết đó là một trong những bí bảo của vương triều Mặt Trời, vì vậy, Võ Thiên Đô lập tức lo lắng hét lên.

“Được!

Tôi đi hủy nó!” Diệp Hàn không dám chậm trễ, lập tức vận chuyển pháp lực, với tốc độ cực nhanh áp sát, muốn dùng thánh binh trong tay đánh vỡ la bàn của lão già.

Tuy nhiên, khi thánh binh của Diệp Hàn chém lên la bàn, một cảnh tượng quỷ dị đột nhiên xuất hiện.

Một mảng sương mù dày đặc màu máu hiện ra, điên cuồng bao phủ lấy thân thể hắn, vây hắn vào trong.

“Ha ha ha!

Thằng nhóc này chết chắc rồi!” Lão già gầy gò phá lên cười, chỉ vung tay một cái, sương mù dày đặc từ la bàn màu máu liền cuồn cuộn tuôn ra, nhốt chặt Diệp Hàn bên trong.

“Bảo vật trấn tộc của vương triều Mặt Trời của ta, chỉ cần một lát, lệ quỷ màu máu có thể nuốt chửng thằng nhóc này không còn một mảnh, dù là cao thủ cấp Thánh Vương cũng khó thoát kiếp này!”

Trong lúc nói, ánh mắt của lão già gầy gò vô cùng âm lãnh, đối với la bàn cực kỳ tự tin.

Ngược lại, Võ Thiên Đô lúc này lại lòng dạ căng thẳng, thầm nghĩ không ổn: "Khó khăn lắm mới có được một cao thủ cấp Thánh Vương, kết quả lại bị đối phương ám toán!" "Xong rồi!" "Chẳng lẽ Quân Thiên Hầu ta hôm nay phải bỏ mạng tại đây sao?" Nhìn hai đại Thánh Vương từng bước ép sát, tâm tình của Võ Thiên Đô không khỏi rơi xuống đáy vực.

"Võ Thiên Đô!

Hôm nay là ngày chết của ngươi!" "Thằng nhóc kia đã bị ta dùng bí bảo nhốt lại rồi, bây giờ, ngươi một chọi hai, có bản lĩnh lớn đến đâu cũng phải chết!" Trong lúc nói, hai đại cao thủ Thánh Vương đều đã giơ thánh binh lên, muốn dùng thế bao vây để tấn công Võ Thiên Đô.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc chuẩn bị động thủ, một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy trong đám sương mù màu máu kia rách ra một khe hở, dường như sắp bị người ta xé toạc, sương mù trở nên hỗn loạn.

Tiếp theo, trong sương mù hiện ra một luồng sáng màu vàng óng, pháp trận của la bàn màu máu cũng đột nhiên trở nên ảm đạm.

"Toi rồi!" "Thằng nhóc đó sắp ra rồi!" "Không thể nào!" "Đây là bảo vật trấn tộc của ta!

Sao có thể ngay cả một Thánh Vương cũng không nhốt được?" Lúc này, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trong la bàn màu máu, hai đại Thánh Vương đều kinh hãi, không dám tin vào mắt mình, càng không dám tin, Diệp Hàn lại có thực lực phá vỡ bí bảo!

Chỉ tiếc là, càng không thể tin, cảnh tượng trước mắt càng khiến

họ kinh ngạc!

Chỉ nghe một tiếng "vút", một tia sáng vàng từ trong la bàn màu máu bắn thẳng ra, tiếp theo, cả chiếc la bàn cũng theo đó vỡ nát.

"Phá!" Cùng với một tiếng hét lạnh, la bàn vỡ nát, thân ảnh Diệp Hàn hiện ra giữa không trung.

Cùng lúc đó, chiếc la bàn màu máu đã phong ấn Diệp Hàn mấy giây cuối cùng cũng đã cạn kiệt pháp lực, "bụp" một tiếng vỡ thành vô số mảnh đá.

"Thằng ranh con!

Dám làm hỏng bí bảo trấn tộc của ta?!" "Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!" Nhìn thấy chiếc bí bảo vỡ thành mảnh vụn, trái tim của hai đại Thánh Vương đều đau nhói.

Tuy nhiên, đối với lời uy hiếp của họ, Diệp Hàn lại hoàn toàn không để ý, nhàn nhạt nói: "Con lệ quỷ màu máu đó cũng quá phế vật rồi, căn bản không phải đối thủ của ta!

Chỉ một kiếm chém xuống, đã biến thành tro bụi, đúng là quá phế vật!" "Phụt!" Lão già gầy gò phun ra một ngụm máu tươi, mặt đầy vẻ không thể tin nổi nói: "Ngươi không chỉ phá hủy la bàn, lại còn giết cả lệ quỷ màu máu?" "Ồ!

Nếu không tin, ta có thể cho ngươi xem thứ này, đây là xương cốt ta rút ra từ trên người con lệ quỷ!" Khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, trực tiếp vung tay ném ra một khúc xương khô màu đỏ máu, chính là mệnh hạch của con lệ quỷ trong la bàn đó.

Chương 780

Lúc này, sau khi bản thể của lệ quỷ bị phá hủy, khúc xương khô này giống như đá bị phong hóa, dần dần tan thành bột vụn, khiến lão già kia càng thêm phẫn hận.

"Đây là con quỷ ta nuôi mấy chục năm, lại bị ngươi một đao giết chết?

Thằng ranh con!

Ta liều mạng với ngươi!" Trong tiếng chửi rủa, lão già gầy gò vận chuyển toàn bộ pháp lực, điều khiển thánh binh xông đến.

"Chết đi cho ta!" Trong tiếng gầm lớn, lão già vung thánh binh, mục tiêu chính là thiên linh cái của Diệp Hàn!

"Ha ha!" Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, nhưng hoàn toàn không sợ hãi, trên mặt còn lộ ra một tia chế giễu.

Hắn giơ tay lấy ra một thanh thánh binh, ngón tay điểm một cái, thân hình thánh binh liền bùng nổ.

"Keng!" Diệp Hàn liên tiếp kết pháp ấn, thân thể của thanh thánh binh kia cũng theo đó càng lúc càng lớn, cho đến khi bùng nổ đến gần ngàn mét, cuối cùng mới nghênh đón đòn tấn công của lão già.

Bành!

Bành!

Bành!

Ba tiếng nổ trầm đục vang vọng trời xanh, lão già gầy gò liên kích ba lần, nhưng ngay cả quần áo của Diệp Hàn cũng không chạm tới, tất cả chiêu thức đều bị thánh binh của Diệp Hàn chặn lại!

Hơn nữa, điều khiến lão già tuyệt vọng hơn là, hơn trăm pháp tướng của Diệp Hàn cũng theo đó tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

"Lên!" Diệp Hàn thét lên một chữ, pháp tướng theo đó giơ tay, trực tiếp nâng thanh thánh binh vĩ ngạn kia lên, chém về phía lão già!

"Trảm!" Lời vừa dứt, pháp tướng kim thân nâng thanh thánh binh ngàn mét kia, thẳng tắp chém về phía lão già gầy gò.

"Á a!!!" Tiếng hét thảm thiết vang vọng trời xanh, khiến tất cả mọi người nghe thấy đều không khỏi run sợ.

Dù cho lão già gầy gò đã dùng hết tất cả thánh binh, cũng như tất cả pháp lực, vẫn khó mà chống lại một kiếm của pháp tướng thánh binh Diệp Hàn, cả thân thể đều bị kiếm mang thiêu đốt thành tro bụi.

"Chết, ta cũng phải kéo ngươi chôn cùng!" Ngay khoảnh khắc trước khi chết, lão già đã thi triển bí thuật bất truyền của vương triều Mặt Trời, định dùng cách tự bạo thánh thể để kéo Diệp Hàn chôn cùng!

"Toi rồi!

Ở khoảng cách gần như vậy, nếu bị uy lực tự bạo ảnh hưởng, thì chết chắc rồi!" Dù là cao thủ như Diệp Hàn, cũng không thể không cẩn thận hết mức, sợ bị lão già tự bạo kéo theo đồng quy vu tận.

Cùng lúc đó, Võ Thiên Đô cũng đã sớm chạy ra ngoài, không dám coi thường uy lực của tự bạo.

"Thằng nhóc, ngươi cũng mau chạy đi, nếu không, chắc chắn sẽ bị nổ cho tan xương nát thịt!" Trước khi đi, Võ Thiên Đô không quên dặn dò một câu, thúc giục Diệp Hàn mau chóng rời đi.

Nhưng, Diệp Hàn bây giờ có muốn đi cũng không đi được!

Bởi vì sự chú ý của lão già gầy gò đều tập trung vào Diệp Hàn, đã

sớm dùng khí tức khóa chặt hắn.

Bất kể hắn chạy đi đâu, lão già đó vẫn cứ bám riết không tha, thề phải cùng Diệp Hàn đồng quy vu tận!

"Mẹ kiếp!

Lão già này điên rồi sao, tại sao cứ bám theo ta hoài vậy?" Diệp Hàn phát hiện ra dù thế nào cũng không thoát khỏi lão già, không khỏi lớn tiếng chửi rủa.

"He he, ngươi chết, ta cũng phải khiến ngươi không dễ chịu!" Lão già gầy gò mặt đầy vẻ âm độc, hoàn toàn có ý định kéo Diệp Hàn chết cùng.

Thấy cảnh này, sắc mặt Diệp Hàn trở nên khó coi.

Bởi vì hắn biết, lão già gầy gò hoàn toàn mang ý định đồng quy vu tận với mình, nên dù thế nào cũng sẽ không để hắn rời đi.

"Hôm nay gặp phải ngươi, đúng là xui xẻo!

Ta nhận thua!" Diệp Hàn nhổ một bãi nước bọt, đứng thẳng tại chỗ, không có ý định chạy trốn nữa, dường như đã chấp nhận số phận.

"He he, ngươi chết chắc rồi!" Lão già gầy gò thấy vậy, ngược lại chế giễu, âm trầm nói: "Ngươi có lợi hại đến đâu, cũng không chịu nổi tự bạo cấp Thánh Vương, hôm nay, hãy chôn cùng ta đi!" Lời vừa dứt, lão già gầy gò trực tiếp kích hoạt bạo thể.

Chỉ trong một khoảnh khắc, một ngọn lửa cực kỳ nóng bỏng từ trên người lão già bùng cháy, hơn nữa, nhiệt độ của ngọn lửa này cao đến mức khiến người ta kinh hãi, thánh binh đỉnh cấp cũng sẽ bị thiêu thành tro trong nháy mắt!

Trong chốc lát, mắt của tất cả mọi người đều bị ngọn lửa tự bạo

chói đến đau nhức, gần như không ai có thể mở mắt ra được.

"Xong rồi!" "Diệp Hàn chết chắc rồi!" "Ai cũng không thoát được kiếp này!" Trong tiếng nói, Võ Thiên Đô, Linh San quận chúa, và cả Lôi Hỗn đều đau đớn cúi đầu, không nỡ nhìn cảnh tượng tiếp theo.

Sau đó, trong một tiếng nổ dữ dội, tất cả linh khí trong cơ thể lão già gầy gò đều bùng nổ ra ngoài, làm nổ tung cả ngàn mét tường thành thành tro bụi!

Vị trí trung tâm vụ nổ, càng bị thiêu thành một mảng than đen, ngay cả một viên đá hoàn chỉnh cũng không tìm thấy.

Có thể thấy, Diệp Hàn lần này chắc chắn đã bị nổ chết rồi.

"Giết!" "Báo thù cho Diệp Hàn!" "Giết sạch lũ chó săn của bộ lạc Mặt Trời!" Trong tiếng gầm thét, Võ Thiên Đô dẫn đầu tất cả chiến sĩ dưới trướng, một lần nữa trèo lên tường thành của đối phương.

Chương 781

Hơn nữa, vì đối phương đã thiếu một Thánh Vương, những người còn lại căn bản không phải là đối thủ của Võ Thiên Đô!

Sau mấy canh giờ, cả tòa thành lớn đều bị Quân Thiên Hầu Võ Thiên Đô chiếm lĩnh.

Tuy nhiên, sau khi chiếm lĩnh thành trì, họ lại không tìm thấy tung tích của Diệp Hàn.

Ngay cả thi thể, cũng hoàn toàn không tìm thấy!

Cảnh tượng này, khiến tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc sâu sắc… Vài ngày sau, trên một vùng biển xa xôi, thân ảnh của Diệp Hàn cuối cùng cũng hiện ra.

"Chết tiệt!

Không ngờ lão già đó tự bạo lại lợi hại như vậy, suýt chút nữa đã làm nổ tan thần hồn của ta!

Chẳng trách là bí tịch độc môn của đế quốc Mặt Trời, hóa ra uy thế lại kinh người như vậy!" Lúc nói, quần áo trên người Diệp Hàn đều đã rách nát.

Để tránh cú tự bạo của lão già gầy gò, có thể nói Diệp Hàn đã dùng hết mọi thủ đoạn, thậm chí còn thi triển tuyệt kỹ độc môn của bí thuật không gian "Vạn Lý Nhất Tuyến", mới thoát ra được từ vụ tự bạo đó.

Tuy nhiên, sau khi thoát ra, Diệp Hàn kiểm tra tình hình trong cơ thể, không khỏi thở dài một hơi.

"Ai!

Thật xui xẻo!

Pháp lực trong cơ thể lại cạn kiệt rồi!" Diệp Hàn nói không sai, pháp lực trong cơ thể hắn thực sự đã cạn kiệt.

Bây giờ, dù là một con hải thú nhỏ bé, cũng có khả năng lấy mạng của hắn!

Hơn nữa, để thi triển thủ đoạn đào mệnh "Vạn Lý Nhất Tuyến", Diệp Hàn còn làm vỡ mấy chục pháp tướng, có thể nói là lỗ nặng!

Bây giờ, nhìn thấy pháp lực trên người cạn kiệt, pháp tướng cũng hủy đi quá nửa, Diệp Hàn không khỏi đau lòng.

"Lỗ rồi!" "Đúng là lỗ to rồi!" "Nhưng không sao, người không sao là tốt rồi!" "Pháp lực cạn kiệt, pháp tướng hủy hết, chỉ cần cho ta đủ tiền tài và thời gian, hoàn toàn có thể tu bổ lại!" "Bây giờ, điều quan trọng nhất là mau chóng tìm một nơi để trốn, nếu không, gặp phải hải thú thì phiền phức rồi!" Diệp Hàn suy nghĩ một lát, liền bình tĩnh lại sau cơn đau buồn.

Sự thật cũng đúng như vậy, chỉ cần người không sao, dù pháp lực, pháp tướng mất đi nhiều đến đâu, cũng có thể tùy tiện bổ sung lại.

Bây giờ, việc cấp bách nhất là tìm một chiếc thuyền đánh cá, hoặc tìm một nơi để ẩn náu, chờ đợi cơ hội phục hồi thực lực!

"Nhưng… biển cả mênh mông, ngoài một thanh thánh binh dưới chân, đâu có nơi nào để ẩn náu chứ?" Diệp Hàn nói, không khỏi vò đầu, có vẻ hơi bất lực.

Bây giờ, pháp lực cạn kiệt, ngay cả ngự không phi hành cũng không làm được.

Nếu không phải dưới chân đang đạp một thanh thánh binh, e là đã sớm bị nước biển nhấn chìm rồi.

Trong tình huống này, Diệp Hàn căn bản không thể tìm được hòn đảo gần nhất, càng đừng nói đến việc phục hồi thực lực, không bị hải thú ăn thịt đã là may mắn lắm rồi.

May mắn là, ngay lúc Diệp Hàn đang bó tay hết cách, từ phía chân trời phía đông có một chiếc thuyền lớn trôi tới.

"Thuyền lớn?" "Được cứu rồi!" "Nhanh lên!

Cứu tôi!" Sau khi nhìn thấy chiếc thuyền lớn đó, Diệp Hàn không khỏi vui mừng khôn xiết, liều mạng hét lên.

Trên chiếc thuyền lớn đó, có một tiểu thư cành vàng lá ngọc đang đứng, chau mày nói: "Bên đó hình như có người kêu cứu?

Trần thị vệ, lập tức đến đó xem xét một chút!

Nếu là người sống sót trên biển, nhớ cứu họ lên, đưa đến cho ta xem!" "Vâng!" Trần thị vệ quỳ một gối xuống, hành lễ với tiểu thư kia, rồi mới ngự kiếm bay đi.

Một lát sau, Trần thị vệ một tay cầm bảo kiếm, một tay xách cổ áo Diệp Hàn, ném hắn lên boong thuyền.

"Bạch tiểu thư, người đã được đưa tới!

Tôi vừa mới dò xét, trong cơ thể gã này không có một chút pháp lực nào, hẳn là một người bình thường!" Trần thị vệ vừa cảnh giác trông chừng Diệp Hàn, vừa báo cáo với vị Bạch tiểu thư kia.

"Ồ?

Lại là một người bình thường?

Thật kỳ diệu, một người bình thường lại trôi dạt trên biển Vô Biên này, mà lại không bị hải thú tấn công?

Thật kỳ diệu!" Vị tiểu thư cành vàng lá ngọc vừa suy nghĩ, vừa tấm tắc khen lạ.

Sau đó, vị tiểu thư chậm rãi đi đến trước mặt Diệp Hàn, hỏi: "Ngươi tên gì?

Tại sao lại trôi dạt trên biển Vô Biên?" "Tôi tên Diệp Hàn… không cẩn thận bị sóng biển đánh, trôi dạt đến biển Vô Biên này…" Diệp Hàn vừa sắp xếp lời nói, vừa cẩn thận trả lời.

Dù hắn hoàn toàn không biết "biển Vô Biên" ở đâu, nhưng để phối hợp với vị tiểu thư nhà giàu này, Diệp Hàn đành phải bịa ra một vài lời nói dối.

Không còn cách nào khác, bây giờ hắn chưa phục hồi pháp lực, nên chỉ có thể cẩn thận hành sự, kẻo bị những người này ám toán.

Chương 782

Đương nhiên, vị tiểu thư nhà giàu này trông không giống người xấu, chắc chắn sẽ không ám toán một người bình thường như Diệp Hàn.

Cảnh tượng tiếp theo cũng đúng như Diệp Hàn dự đoán, tiểu thư nhà giàu sau khi nghe những lời đó, suy nghĩ một lát cũng cảm thấy có lý, liền nói: "Lời nói của ngươi tuy có chút sơ hở, nhưng cũng coi như hợp lý.

Trông ngươi không giống người xấu, thể chất cũng không tệ, hay là theo ý của ta, vào Bạch gia của ta làm một hộ vệ, thế nào?" "Bạch gia?

Hộ vệ?" Sau khi nghe những lời này, Diệp Hàn không khỏi suy nghĩ.

Chỉ là, dù có vắt óc suy nghĩ, hắn cũng không nghĩ ra "Bạch gia" là gia tộc lớn nào.

Hơn nữa, điều khiến Diệp Hàn cảm thấy buồn cười là, một cao thủ cấp Thánh Vương đường đường, lại có lúc phải rơi vào cảnh làm hộ vệ cho người khác?

"Sao rồi?

Nhìn vẻ mặt của ngươi, hình như không muốn?

Vậy ta nói rõ cho ngươi biết, ta là Bạch Nhược Nhược, tiểu thư thiên kim của gia tộc vọng tộc Bạch gia ở thành Lâm Hải, quản lý tất cả các tuyến đường thương mại của Bạch gia.

Chỉ cần ngươi theo ta, bảo đảm có thể khiến ngươi cả đời cơm áo không lo!" Để lôi kéo Diệp Hàn, vị tiểu thư nhà giàu Bạch Nhược

Nhược cuối cùng cũng hứa hẹn, không chỉ bảo đảm Diệp Hàn cả đời cơm áo không lo, còn đưa ra một điều kiện khá hấp dẫn.

"Chỉ cần ngươi chịu vì Bạch gia của ta hiệu lực, ta thậm chí có thể giới thiệu ngươi vào tiên môn, cho ngươi cơ hội bái nhập tông môn, tu đại đạo!" "Tông môn?" "Tu luyện?" Sau khi nghe mấy từ này, vẻ mặt Diệp Hàn cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc.

Ban đầu hắn tưởng rằng Bạch gia này chỉ là một gia tộc vọng tộc thế tục, không ngờ lại cũng là một gia tộc tu luyện.

Vì vậy, để có được linh bảo dược liệu phục hồi pháp lực, Diệp Hàn cuối cùng cũng đồng ý điều kiện của đối phương, nói: "Được!

Ta nguyện ý gia nhập Bạch gia, làm hộ vệ của cô!" "Ha ha, cuối cùng cũng tỉnh ngộ rồi." Bạch Nhược Nhược mỉm cười, tiện tay vén mái tóc dài, rồi đi vào khoang thuyền.

Trước khi đi, nàng không quên dặn dò Trần thị vệ một câu: "Trần thị vệ, ngươi nhớ dạy hắn mấy chiêu, kẻo công phu quá kém, làm mất mặt Bạch gia của chúng ta!" "Vâng!" Trần thị vệ ôm quyền hành lễ, cung kính tiễn Bạch Nhược Nhược rời đi, rồi mới quay người nhìn Diệp Hàn, mỉm cười nói: "Chào mừng gia nhập Bạch gia, ta là Trần Hướng Thiên!

Đồng thời, cũng là thủ lĩnh thị vệ sau này của ngươi!

Từ hôm nay trở đi, ngươi là một trong những thị vệ của Bạch gia chúng ta!" "Ừm, tôi biết rồi." Diệp Hàn gật đầu, trên mặt không có chút vẻ vui mừng nào, bởi vì hắn hoàn toàn không cảm thấy Bạch gia có gì lợi hại.

Thấy cảnh này, Trần Hướng Thiên lại cảm thấy khá kỳ quái, hỏi: "Diệp Hàn tiểu huynh đệ, ta thấy bộ dạng của ngươi, hình như không biết địa vị của Bạch gia chúng ta ở thành Lâm Hải à?" "Ừm, quả thực

không biết." Diệp Hàn bất lực nói: "Không giấu gì ngươi, ta trước đây ở một nơi khác, lần đầu tiên nghe nói đến 'biển Vô Biên', cũng là lần đầu tiên nghe nói đến 'thành Lâm Hải', và 'Bạch gia'." "Thôi được, vậy để ta giải thích cho ngươi." Trần Hướng Thiên cũng là người thật thà, nể mặt Diệp Hàn đã gia nhập Bạch gia, trực tiếp bắt đầu giải thích cho Diệp Hàn.

Một lần giải thích, kéo dài cả một ngày một đêm! … Sáng hôm sau, khi Diệp Hàn tỉnh dậy trên giường, hắn cảm thấy có chút không thể tin được!

Bởi vì dù thế nào hắn cũng không ngờ, để tránh tự bạo, làm vỡ hơn trăm pháp tướng, và dùng hết pháp lực thi triển ra chiêu "Vạn Lý Nhất Tuyến" kia, lại phát huy vượt xa bình thường!

Hơn nữa, điều khiến hắn kinh ngạc hơn là, vị trí hiện tại của hắn, lại cách thành Quân Thiên đến mấy chục vạn dặm!

Nếu muốn quay về, hoặc là, đợi phục hồi thực lực, một lần nữa thi triển "Vạn Lý Nhất Tuyến" vượt quy cách; hoặc là, phải đợi tìm được bí bảo, hoặc pháp trận truyền tống xuyên lục địa trong một số tông môn nào đó, mới có thể quay về được!

"Cũng không biết, trận chiến ở thành Quân Thiên bên đó diễn ra thế nào rồi." "Nhưng, chắc là không có gì đáng ngại đâu nhỉ?" "Thánh Vương của đối phương đã bị đánh chết một người, người còn lại dù thế nào cũng không phải là đối thủ của Võ Thiên Đô, chắc chắn không có vấn đề gì lớn!" "Vậy cũng được, ta lúc nào quay về cũng được.

Nếu đã như vậy, trước tiên hãy xem trong biển Vô Biên có công pháp bảo vật kỳ diệu gì không, dù sao, khó khăn lắm mới đến đây một lần!" Sau khi thông suốt những chuyện này, Diệp Hàn mới ổn định lại tâm thần, không cần lo lắng chuyện ở thành Quân Thiên nữa.

Dù sao, những việc có thể làm hắn đều đã làm, không chỉ giúp giết

một cao thủ Thánh Vương, mà còn cứu được Linh San quận chúa và những người khác, có thể nói là đã tận tình tận nghĩa rồi.

Nếu trong tình huống này, Võ Thiên Đô vẫn không đánh bại được đế quốc Mặt Trời, thì hoàn toàn có thể tìm một tảng đá đập đầu chết đi được rồi.

Vì vậy, Diệp Hàn căn bản không cần lo lắng chuyện bên đó, chuyên tâm ở lại Bạch gia, tìm kiếm bảo vật và tài vật để phục hồi thực lực.

"Bây giờ, việc đầu tiên ta phải làm là tạo mối quan hệ tốt với tiểu thư Bạch gia, như vậy mới tiện cho ta ra vào thành Lâm Hải!" "Thứ hai, phải tạo mối quan hệ tốt với Trần Hướng Thiên, thủ lĩnh thị vệ này, từ hắn tìm hiểu về thành Lâm Hải, Bạch gia và thực lực của các gia tộc khác trong thành." "Cuối cùng, đợi khi mọi thứ đã nắm rõ gần hết, thì nên sưu tầm, kiếm tiền, chế tạo pháp tướng, hồi phục thực lực rồi!" Chỉ trong chốc lát, Diệp Hàn đã vạch rõ kế hoạch.

Tạo mối quan hệ tốt với Bạch Nhược Nhược và Trần thị vệ, sau đó ở thành Lâm Hải thu thập tiền tài để phục hồi thực lực và chế tạo pháp tướng.

Về phần tiền tài, Diệp Hàn có một ý tưởng ban đầu: luyện khí!

Đúng vậy, trình độ luyện khí của Diệp Hàn rất cao, hoàn toàn có thể dựa vào luyện khí để kiếm tiền, như vậy, nhẹ nhàng có thể kiếm đủ tiền!

Vì vậy, Diệp Hàn không hề vội vàng, bởi vì hắn có rất nhiều thời gian!

Trong lúc Diệp Hàn đang suy nghĩ, tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên.

"Diệp thị vệ, thuyền của chúng ta đã đến thành Lâm Hải rồi, Bạch

tiểu thư phái ta đến gọi ngươi!" Bên ngoài, giọng của thủ lĩnh thị vệ Trần Hướng Thiên vang lên.

"Được, ta ra ngay!" Diệp Hàn không dám chậm trễ, trực tiếp từ trên giường đứng dậy, cầm thanh thánh binh bảo kiếm trong tay đi ra ngoài.

Khi hắn bước ra khỏi cửa phòng, lập tức bị bến cảng phồn hoa bên ngoài thu hút.

Tại bến cảng, hàng trăm chiếc thuyền lớn nhỏ đậu san sát, hàng ngàn hàng vạn phu khuân vác, công nhân đang ở đó bốc dỡ hàng hóa, ánh sáng của các loại châu báu chiếu rọi khiến người ta không mở mắt ra được.

Ở một nơi không xa bến cảng, có một bức tường thành nguy nga trải dài hàng ngàn dặm, cao đến mấy trăm mét, thẳng tắp lên tận mây xanh!

Khiến người ta không khỏi cảm thán, thành Lâm Hải thật sự quá phồn hoa!

Chương 783

Hơn nữa, điều khiến Diệp Hàn bất ngờ là, gần bến cảng, gần tường thành, đều có hơn trăm tu sĩ ngự kiếm phi hành, từ trên không trung quét nhìn, duy trì trật tự của thành Lâm Hải.

"Hóa ra, đây là thành Lâm Hải sao?" Trong tiếng nói, giọng của Diệp Hàn có vẻ hơi phiêu diêu, bởi vì hắn hoàn toàn bị sự huy hoàng của thành Lâm Hải làm cho chấn động!

Cảnh tượng này, không hề thua kém thành Quân Thiên do Võ Thiên Đô trấn giữ!

Hơn nữa, nếu chỉ nói về mức độ phồn hoa, thành Lâm Hải thậm chí còn giàu có hơn thành Quân Thiên một chút!

Dù sao, nơi này sát với biển Vô Biên, có vô số hải thú khổng lồ có thể săn bắt, càng có nhiều tu sĩ từ các lục địa khác, ở đây buôn bán bảo vật.

Vì vậy, bất kể xét từ phương diện nào, thành Lâm Hải đều là một thành thị cực kỳ giàu có.

Ở nơi này, bóng dáng của tu sĩ càng thường thấy hơn, gần như trên mỗi chiếc thuyền lớn, đều có mấy tu sĩ trấn giữ!

Trên chiếc thuyền lớn của Bạch gia, người trấn giữ là một lão già râu tóc bạc trắng, một bộ dáng tiên phong đạo cốt bẩm sinh, căn bản không nói chuyện với ai!

Cho đến khi Diệp Hàn và Trần Hướng Thiên đi đến đầu thuyền, lão già râu bạc đó mới nhàn nhạt mở miệng nói: "Bạch tiểu thư, thuyền lớn đã an toàn đến bến cảng, công việc của ta cũng đã hoàn thành, hy vọng Bạch gia không quên những lợi ích đã hứa trước đó."

“Ừm, trưởng lão yên tâm, ta nhớ mà!” Trong lúc nói, Bạch Nhược Nhược từ trong túi trữ vật lấy ra một viên đá phát sáng, cẩn thận đưa cho lão già đó.

Khi lão già đó nhận linh thạch, hài lòng gật đầu, nói: “Không tệ!

Một viên linh thạch thượng đẳng có linh khí cực kỳ phong phú, Bạch gia thật có tâm!

Nếu đã như vậy, ta không làm phiền nữa, cáo từ!” Lời vừa dứt, lão già râu bạc vung tay, liền triệu hồi một cái hồ lô tiên dài ba mét, trực tiếp cưỡi gió bay đi.

Lúc này, Diệp Hàn đứng bên cạnh xem mà thắc mắc, huých vào cánh tay Trần Hướng Thiên, hỏi: “Trần thủ lĩnh, viên đá phát sáng mà Bạch tiểu thư đưa là thứ gì vậy?

Lại có thể khiến một tu sĩ pháp lực thâm hậu như vậy hài lòng?” “Ồ, viên đá đó à?

Đó là hải linh thạch, là thứ bắt buộc phải có của tất cả tu sĩ ở thành Lâm Hải chúng ta, cũng như ở biển Vô Biên!

Thứ này không chỉ có thể dùng để hấp thụ linh lực tu luyện công pháp, mà còn có thể dùng để mua bán đồ vật, đổi lấy công pháp vũ khí!” Trong lúc nói, ánh mắt của Trần Hướng Thiên vẫn luôn nhìn theo lão già râu bạc kia, không khỏi ngưỡng mộ nhìn chằm chằm vào viên cực phẩm linh thạch trong tay ông ta.

Diệp Hàn sau khi nghe những lời này, lại hiểu ra một chuyện.

Hóa ra, hải linh thạch đó chính là “tiền” của thành Lâm Hải, chỉ là, hải linh thạch này không chỉ có thể dùng để giao dịch, mua bán bảo vật, mà còn có thể dùng để hấp thụ linh lực, tiến hành tu luyện!

“Thật thú vị!

Không biết hải linh thạch có thể giúp ta hồi phục pháp lực không.

Nếu có thể, thì thật sự giúp ích rất nhiều!" Diệp Hàn nhếch khóe miệng, có chút hứng thú nói.

Sau đó, trong lúc giao lưu với Trần Hướng Thiên, Diệp Hàn đã hiểu rõ giá trị của hải linh thạch.

Một viên hải linh thạch hạ đẳng, tương đương với một châu tiền của thành Quân Thiên.

Một viên hải linh thạch trung đẳng, tương đương với một trăm châu tiền của thành Quân Thiên.

Một viên hải linh thạch thượng đẳng, tương đương với một vạn châu tiền của thành Quân Thiên!

Về phần một viên hải linh thạch cực phẩm đỉnh cấp, thì có giá mà không có hàng, căn bản không mua được!

Bởi vì hải linh thạch đỉnh cấp ẩn chứa linh lực cực kỳ phong phú, gần như có thể khiến một người bình thường trong nháy mắt tiến giai đến trình độ Đại Thánh!

Vì vậy, dù có ra giá cao đến đâu, cũng không ai chịu bán!

Bởi vì, mỗi một viên hải linh thạch cực phẩm, đều có thể khiến những công tử nhà thế gia ăn chơi trác táng trong nháy mắt sở hữu chiến lực cực mạnh!

Vì vậy, chỉ cần trong các buổi đấu giá xuất hiện thứ này, lập tức sẽ bị đẩy lên giá trên trời, bị những gia tộc hào môn thu vào túi!

"Nếu hải linh thạch có thể giúp tu sĩ ở đây tu luyện, vậy thì nhất định cũng có thể giúp ta hồi phục pháp lực, chỉ cần số lượng đủ nhiều, không mấy ngày là có thể hồi phục thực lực Thánh Vương!" Sau khi hiểu rõ tác dụng của hải linh thạch, Diệp Hàn thầm nghĩ trong

lòng.

Sau đó, Diệp Hàn vừa đi theo Trần Hướng Thiên, vừa tiến vào thành Lâm Hải.

Ở cổng thành, một đám vệ sĩ lớn đứng gác hai bên, kiểm tra giấy tờ của các thương nhân qua lại.

"Đó là hộ vệ của phủ thành chủ, chuyên phụ trách canh gác cổng thành, tuyệt đối không thể đắc tội, lát nữa ngươi phải cẩn thận, nhớ kỹ đừng chọc giận họ!" Khi sắp vào thành, Trần Hướng Thiên ghé vào tai Diệp Hàn dặn dò.

"Yên tâm đi, ta không phải người lắm lời, tuyệt đối sẽ không vô cớ gây sự." Diệp Hàn nhàn nhạt nói, không hề để tâm.

"Vậy ta yên tâm rồi." Trần Hướng Thiên nói xong, dẫn theo các hộ vệ khác của Bạch gia bảo vệ bên cạnh Bạch Nhược Nhược, hộ tống nàng vào cổng thành.

"Đứng lại!

Giấy tờ vào thành đâu?" Khi đến gần cổng thành, binh lính của thành chủ đột nhiên quát lớn với đoàn người của Bạch gia.

"Vị đại ca này, ngài đừng nóng giận, chúng tôi là đội thương nhân trực hệ của Bạch gia trong thành, vừa từ biển Vô Biên trở về, xin ngài cho chúng tôi vào thành." Trần Hướng Thiên tiến lên một bước, lấy lòng nói.

Từ trên người hắn lấy ra hơn mười viên hải linh thạch cấp thấp, lén lút nhét vào.

Chương 784

"Ồ, hóa ra là người của Bạch gia à?

Vậy không sao rồi, vào đi!" Vệ binh của phủ thành chủ vừa vẫy tay cho đi, vừa lén lút thu hải linh thạch vào túi.

"Ha ha, cảm ơn vị đại ca!

Đợi tôi ổn định xong, nhất định sẽ mời ngài đến Túy Tiên Lâu ăn cơm!" Trần Hướng Thiên cười ha hả nói.

"Được, đợi ngươi ổn định xong, nhớ đến doanh trại tìm ta!" Vệ binh của phủ thành chủ vừa nói, vừa vỗ ngực bảo đảm: "Chỉ cần có ta ở đây, sau này ra vào cổng thành tuyệt đối thông suốt không bị cản trở!" "Cảm ơn đại ca!" Trần Hướng Thiên vừa cười làm lành, vừa lui về, dẫn theo đoàn xe ngựa của Bạch gia tiến vào thành Lâm Hải.

Mười mấy phút sau, khi đã đi xa khỏi vệ binh cổng thành, vẻ mặt của Trần Hướng Thiên mới trở nên âm trầm, hận hận nói: "Lũ vệ binh của phủ thành chủ này thật tham lam!

Trước đây mỗi lần chỉ cần mấy viên hải linh thạch là có thể yên tâm đi qua, lần này lại đòi ta mười mấy viên!

Nếu không phải vì tiểu thư đang ở trên xe ngựa, ta nhất định phải tranh cãi với hắn một phen!" Lúc nói, Trần Hướng Thiên mặt đầy vẻ đau lòng, rõ ràng rất bất mãn với những vệ binh đó.

Đối với cảnh tượng này, Diệp Hàn khá tò mò hỏi: "Đúng rồi, tu vi của thành chủ thành Lâm Hải là gì?

Tại sao Bạch gia lại có vẻ sợ hãi như vậy, ngay cả vệ binh của phủ thành chủ cũng không dám chọc?" "Ai!" Trần Hướng Thiên thở dài một hơi, rồi mới nói: "Tu vi của thành chủ thành Lâm Hải thông

thiên, đã đạt đến cảnh giới Siêu Phàm, trong phạm vi trăm vạn dặm, là một trong những người có tu vi cao nhất!" "Cảnh giới Siêu Phàm?" Sau khi nghe đến cấp độ tu vi này, Diệp Hàn không khỏi ngẩn ra.

Bởi vì cấp độ tu luyện ở thành Quân Thiên và ở đây không giống nhau, nên Diệp Hàn tỏ ra như vậy cũng là bình thường.

Tiếp theo, dưới sự cố ý hỏi han của Diệp Hàn, Trần Hướng Thiên cũng giải thích một lượt về cấp độ tu luyện ở biển Vô Biên.

Một lát sau, Diệp Hàn cuối cùng cũng hiểu rõ cấp độ tu luyện ở đây, càng biết rằng, cấp độ tu luyện ở biển Vô Biên được chia thành ba đại cảnh giới.

Linh Vũ!

Ngự Không!

Siêu Phàm!

Trong đó, cảnh giới Linh Vũ tương đương với thực lực sơ cấp Đại Thánh đến trung cấp Đại Thánh ở thành Quân Thiên, tu sĩ ở cấp độ này giỏi sử dụng linh khí, và kết hợp nó với thánh binh, từ đó phát huy ra chiến lực cực mạnh.

Cảnh giới Ngự Không thì tương đương với trung cấp Đại Thánh đến đỉnh cấp Đại Thánh ở thành Quân Thiên, tu sĩ ở cấp độ này giỏi nhất là sử dụng ngự không thuật, thường lấy đấu pháp trên không làm chủ.

Cảnh giới Siêu Phàm thì tương đương với cấp Thánh Vương ở thành Quân Thiên, thậm chí còn hơn chứ không kém!

Nếu chỉ luận về pháp lực, tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm không nhất định sẽ mạnh hơn tu sĩ Thánh Vương bao nhiêu, nhưng, vì linh khí gần biển Vô Biên nồng đậm, bảo vật nhiều, nên tu sĩ Siêu Phàm gần như ai cũng có mấy thanh thánh binh đỉnh cấp, khi đấu pháp chiếm

được lợi thế rất lớn.

Vì vậy, sau khi Diệp Hàn hiểu rõ tu luyện ở đây, cũng không khỏi thầm kinh ngạc trong lòng, đối với thành chủ thành Lâm Hải cảnh giới Siêu Phàm kia sinh ra một chút kiêng kỵ, hơn nữa, còn là rất kiêng kỵ!

Dù sao, Diệp Hàn bây giờ pháp lực cạn kiệt, chắc chắn không đánh lại được thành chủ thành Lâm Hải ở trạng thái đỉnh phong.

Hơn nữa, dù Diệp Hàn có hồi phục thực lực đỉnh phong, e là cũng khó chiếm được lợi thế từ tay thành chủ thành Lâm Hải, dù sao, sự giàu có của thành Lâm Hải không phải là thứ mà Quân Thiên có thể so sánh được.

Diệp Hàn cũng không đoán được, trên người thành chủ thành Lâm Hải có bí bảo hay không.

Do đó, sau khi hiểu rõ cấp độ ở đây, Diệp Hàn không khỏi thu lại tâm lý coi thường, trở nên cẩn thận hơn.

"Diệp Hàn huynh đệ, sao vậy?

Ta cảm thấy ngươi đột nhiên trở nên nhút nhát đi không ít?" Trong lúc nói, Trần Hướng Thiên rõ ràng cảm thấy Diệp Hàn trở nên có chút không đúng, nên thuận miệng hỏi.

Đối với điều này, Diệp Hàn chỉ cười cười, nói: "Không sao không sao, ta chỉ là đói rồi, nên có vẻ hơi yếu thôi." "Ồ, hóa ra là vậy, không sao đâu, chúng ta sắp về đến đại viện Bạch gia rồi, lúc đó, Bạch tiểu thư chắc chắn sẽ không bạc đãi chúng ta đâu!" Trần Hướng Thiên cười nói, rõ ràng rất mong đợi bữa tiệc tối nay.

Dù sao, đoàn người bọn họ là những người có công hộ tống Bạch Nhược Nhược từ biển Vô Biên thử luyện trở về, các trưởng bối của Bạch gia nhất định sẽ không bạc đãi.

Trong lúc nói, đoàn xe dần dần đi xa, cuối cùng dừng lại trước

một tòa đại viện khổng lồ chiếm diện tích mấy trăm mẫu.

"Đến rồi, đây là đại viện Bạch gia!" Trần Hướng Thiên ghìm cương ngựa, điều khiển xe ngựa vào lề đường, và giới thiệu cho Diệp Hàn.

"Bạch gia là một trong những đại tộc của thành Lâm Hải, tuy không lọt vào top mười, nhưng cũng không phải là hạng tầm thường có thể bắt nạt!" "Hơn nữa, mấy vị trưởng lão của Bạch gia đều ở cảnh giới Ngự Không, đủ để bảo vệ sự an nguy của cả gia tộc." "Quan trọng hơn là, một vị thái thượng trưởng lão của Bạch gia đã đạt đến cảnh giới trung cấp Ngự Không, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá!" "Chỉ cần đột phá thành cảnh giới cao cấp Ngự Không, uy vọng của Bạch gia chúng ta chắc chắn sẽ lọt vào top mười của thành Lâm Hải!" Lúc nói, trong mắt Trần Hướng Thiên đầy vẻ hướng tới, rõ ràng có thể thấy, hắn rất ngưỡng mộ thực lực thâm hậu của các vị trưởng lão.

Lúc này, Diệp Hàn cũng thuận miệng tò mò hỏi một câu: "Trần thủ lĩnh, bây giờ huynh ở cảnh giới nào?

Linh Vũ?

Hay Ngự Không?" Lúc ở biển Vô Biên, Diệp Hàn đã tận mắt nhìn thấy Trần Hướng Thiên ngự không phi hành, cứu hắn lên thuyền lớn.

Theo lý mà nói, chỉ có tu sĩ cảnh giới Ngự Không mới có thể phi hành.

Nhưng, lúc ở cổng thành, Trần Hướng Thiên lại đối với mấy vệ binh cảnh giới Linh Vũ kia cực kỳ khiêm tốn, khách khí, rõ ràng không giống như một đại tu sĩ cảnh giới Ngự Không có thể làm ra.

Vì vậy, Diệp Hàn nhất thời có chút mơ hồ, không hiểu rõ cảnh giới của Trần Hướng Thiên.

Hơn nữa, vì Diệp Hàn bây giờ không có pháp lực, không thể sử dụng giám định thư, không thể giám định ra đẳng cấp của Trần Hướng Thiên, nên Diệp Hàn càng thêm tò mò.

Thấy cảnh này, Trần Hướng Thiên mỉm cười nói: "Thực ra ta bây giờ ở cảnh giới Linh Vũ đỉnh phong, sở dĩ có thể ngự không phi hành, một là nhờ vào thánh binh, hai là vì ta đã đạt đến đỉnh phong cảnh giới Linh Vũ, lĩnh ngộ được một chút pháp tắc của cảnh giới Ngự Không." "Ồ, hóa ra là vậy!" Diệp Hàn bừng tỉnh đại ngộ nói: "Vậy chúc huynh sớm ngày đột phá, trở thành một trong những trưởng lão Ngự Không của Bạch gia!" "Ha ha!

Chương 785

Diệp Hàn huynh đệ khách khí rồi!" Trần Hướng Thiên bị nịnh cho sướng, lập tức sảng khoái nói: "Diệp Hàn huynh đệ, hai chúng ta nói chuyện rất hợp, sau này cứ xưng hô huynh đệ là được, đừng gọi ta là thủ lĩnh, làm ta có chút không tự nhiên." "Được!

Nếu huynh đã nói vậy, vậy sau này ta sẽ gọi huynh là Trần Hướng Thiên, Trần đại ca." Diệp Hàn kịp thời lấy lòng nói.

"Ừm, Diệp Hàn huynh đệ sau này nếu gặp chuyện khó, cứ báo danh của ta, những chuyện khác không nói, mấy tên trộm vặt cảnh giới Linh Vũ ta có thể giúp ngươi giải quyết!" Trần Hướng Thiên là người khá sảng khoái, trực tiếp tỏ ý muốn che chở cho Diệp Hàn.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn cũng không khách khí, lập tức đáp ứng: "Cảm ơn Trần đại ca!" "Không sao!

Từ khi đã vào hàng ngũ hộ vệ của Bạch gia, chúng ta đều là anh em một nhà, không cần khách khí!" Trần Hướng Thiên sảng khoái nói.

Sau đó, trong lúc hai người đang nói chuyện vui vẻ, tấm bạt che của xe ngựa đột nhiên bị ai đó vén lên.

Tiếp theo, tiểu thư thiên kim của Bạch gia, Bạch Nhược Nhược từ trong đó bước ra, mặt không biểu cảm nói: "Trần thị vệ, đừng tán gẫu nữa, mau đưa hàng hóa về Bạch gia đi, chắc cha ta đợi không kịp rồi!" "Vâng!" Trần Hướng Thiên vội vàng hành lễ, sau đó vội vàng gọi huynh đệ vận chuyển hàng hóa.

Cùng lúc đó, Bạch Nhược Nhược quay đầu, trong mắt mang theo một tia suy tư, nói với Diệp Hàn: "Diệp Hàn, sau này ngươi là một thành viên của Bạch gia chúng ta, hy vọng ngươi có thể nâng cao thực lực, cống hiến cho Bạch gia chúng ta." "Đương nhiên, Bạch gia chúng

ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi, bất kể là linh thạch cần thiết cho việc tu luyện công pháp, hay là bạc dùng hàng ngày, đều sẽ cho ngươi một con số hài lòng." "Nhưng, trước đó, ngươi cần phải đến diễn võ trường của Bạch gia chúng ta để kiểm tra thiên phú, xem thiên phú của ngươi thế nào, có đáng để Bạch gia chúng ta bỏ công sức bồi dưỡng không!" Nói xong những lời này, Bạch Nhược Nhược nhìn chằm chằm vào Diệp Hàn, dường như muốn nhìn thấu thực lực của hắn.

Bởi vì theo Bạch Nhược Nhược, một người bình thường dù thế nào cũng không thể sống sót ở biển Vô Biên, nên nàng không tin, Diệp Hàn là một người bình thường.

Đáng tiếc là, dù Bạch Nhược Nhược có kiêm tu mấy môn công pháp, cũng không thể nhìn thấu thực lực của Diệp Hàn!

Bởi vì, trên người Diệp Hàn căn bản không có một chút dao động pháp lực nào, hoàn toàn là một người bình thường không có linh căn.

Thấy cảnh này, sự nghi ngờ trong lòng Bạch Nhược Nhược càng sâu hơn.

Vì vậy, nàng mới đề xuất, để Diệp Hàn đến diễn võ trường kiểm tra linh căn, để tiện nhìn thấu thực lực của Diệp Hàn.

Đối với điều này, Diệp Hàn chỉ nhàn nhạt trả lời: "Bạch tiểu thư, ta hiện tại là thị vệ của Bạch gia, tự nhiên sẽ nghe theo sự phân phó của cô.

Bất kể là kiểm tra hay luận võ, ta đều sẽ không từ chối." "Tốt, giác ngộ của ngươi không tồi, không uổng công ta cứu ngươi một lần ở biển Vô Biên." Bạch Nhược Nhược hài lòng với câu trả lời của Diệp Hàn, nên nói: "Yên tâm, chỉ cần linh căn của ngươi không tệ, Bạch gia chúng ta nhất định sẽ bỏ linh thạch ra bồi dưỡng ngươi." "Cảm ơn Bạch tiểu thư." Diệp Hàn nhếch khóe miệng, nhàn nhạt nói.

Sau đó, khi hai người thương lượng gần xong, trong đại viện Bạch gia, đột nhiên xuất hiện hơn mười thị vệ cảnh giới Linh Vũ.

Những thị vệ này đều vây quanh một vị công tử ăn mặc lộng lẫy, rõ ràng, thân phận của vị công tử này không thấp!

"Bạch Nhược Nhược, muội về rồi à." Trong lúc nói, vị công tử kia vẫn luôn nhìn Diệp Hàn, rõ ràng có chút tò mò về người lạ mặt này, tò mò tại sao hắn lại xuất hiện bên cạnh Bạch Nhược Nhược.

Tiếp theo, Bạch Nhược Nhược nói: "Bạch Phong Văn, sao huynh lại ở đây?

Không phải huynh đang bế quan trong bí cảnh của gia tộc để đột phá cảnh giới Ngự Không sao?

Chẳng lẽ, đã tiến giai thành công rồi?" "Ha ha, suýt chút nữa là thành công rồi.

Nếu không phải muội về, ta cũng lười ra ngoài!" Bạch Phong Văn ha ha cười một tiếng, tiếp tục nói: "Bạch Nhược Nhược, muội có biết không, gia chủ đã sắp xếp hôn sự cho muội rồi, chỉ cần muội gả cho công tử của Sở gia ở thành Lâm Hải, cả đời sẽ có vinh hoa phú quý hưởng không hết." "Hôn sự?" "Công tử Sở gia?" "Chẳng lẽ, là tên công tử ăn chơi Sở Thiên Nam đó?" Sắc mặt Bạch Nhược Nhược trở nên âm trầm, bởi vì nàng luôn ghét tên công tử ăn chơi của Sở gia, căn bản không muốn gả đi, càng không muốn gả cho tên lãng tử Sở Thiên Nam đó.

Tuy nhiên, đối với biểu hiện của Bạch Nhược Nhược, Bạch Phong Văn lại cười lạnh nói: "Muội không muốn, thì sao chứ?

Chẳng lẽ muội có thể vi phạm mệnh lệnh của gia chủ sao?

Hơn nữa, sứ giả của Sở gia cũng đã đến rồi, chỉ cần muội chịu gả đi, họ sẽ lập tức tặng một viên hải linh thạch cực phẩm đã cất giữ

nhiều năm, để ta thuận lợi đột phá cảnh giới Ngự Không!" "Lúc đó, Bạch gia chúng ta có thể có thêm một tu sĩ cao cấp cảnh giới Ngự Không!" "Hơn nữa, sau khi muội gả đi, Sở gia cũng sẽ giúp đỡ chúng ta trong nhiều việc, để Bạch gia chúng ta có cơ hội lọt vào hàng ngũ mười đại gia tộc!" Trong lúc nói, ánh mắt của Bạch Phong Văn dần dần trở nên nóng bỏng.

Phải biết rằng, thiên phú của hắn vốn luôn không tốt, nếu không có linh thạch cực phẩm của Sở gia, cả đời này hắn khó mà đột phá cảnh giới Ngự Không được!

Vì vậy, hắn mới từ bỏ bế quan tu luyện, đích thân ra ngoài nghênh đón Bạch Nhược Nhược, để Bạch Nhược Nhược gả cho tên công tử ăn chơi của Sở gia, đổi lấy hải linh thạch cực phẩm.

Trước cảnh tượng này, Bạch Nhược Nhược cũng hiểu rõ mồn một, biết trong lòng Bạch Phong Văn đang đánh bàn tính quỷ quái gì, nên khẳng định sẽ không cho hắn sắc mặt tốt.

"Bạch Phong Văn, đừng có nằm mơ giữa ban ngày, ta thà kháng lệnh gia chủ cũng không để ngươi chiếm được tiện nghi đâu!" Bạch Nhược Nhược hận hận nói, rõ ràng nhìn không lọt mắt hành kính của gã này.

Đối với việc này, Bạch Phong Văn lạnh cười nói: "Vậy cũng không do ngươi được!

Dù sao, ta mới là người kế thừa tương lai của Bạch gia!

Ngươi rốt cuộc cũng chỉ là một đứa con gái, sớm muộn gì cũng phải gả đi, đúng là loại lỗ vốn!" Sau khi những lời này thốt ra, Bạch Phong Văn gần như đã xé rách mặt mũi với Bạch Nhược Nhược.

Vì để có được viên cực phẩm Hải Linh Thạch kia, Bạch Phong Văn căn bản không quan tâm đến sống chết của nàng.

Chính vì thế, Bạch Nhược Nhược tức khắc nổi hỏa, giận dữ nói: "Bạch Phong Văn!

Cái mồm cho sạch sẽ một chút, đừng tưởng là trưởng tử Bạch gia thì ta không dám thu thập ngươi!" "Ha ha, tới đi!

Ta cũng muốn xem, một hạng nữ lưu như ngươi thì lấy gì đấu với ta!" Bạch Phong Văn đại cười nói, đồng thời cầm thanh trường kiếm trong tay lên, tùy thời chuẩn bị đánh một trận với Bạch Nhược Nhược.

Còn Bạch Nhược Nhược thì hai tay kết ấn, chuẩn bị triệu hoán Thánh binh để dạy dỗ đối phương một trận.

Đúng lúc này, khi hai bên đang chuẩn bị tranh đấu kịch liệt, một giọng nói lười biếng vang lên.

"Hai vị, trước tiên đừng đánh nhau, trả tiền công cho tôi trước đã." Người nói không phải ai khác, chính là Diệp Hàn nãy giờ vẫn đứng bàng quan bên cạnh.

Sở dĩ anh nói vậy là vì nhìn thấy Thánh binh trên lưng Bạch Phong Văn, rõ ràng là trấn tộc chi bảo của gia tộc!

Chương 786

Bạch gia đã đưa cho gã này món lợi khí hộ thân!

Diệp Hàn chỉ cần so sánh một chút là biết Nhược Nhược tuyệt đối không phải đối thủ của gã.

Vì thế mới cố ý lên tiếng thu hút sự chú ý, tránh cho Bạch Nhược Nhược phải chịu thiệt thòi lớn.

Tuy nhiên, hành động này của Diệp Hàn không những không giành được hảo cảm của Bạch Nhược Nhược, mà còn đắc tội với cả hai bên.

Bởi vì Bạch Nhược Nhược tự phụ pháp lực tinh thâm, có mấy loại công pháp phòng thân, tự nhận có thể áp chế Bạch Phong Văn.

Cho nên nàng căn bản không lĩnh tình, còn tưởng Diệp Hàn cố ý gây sự.

Còn Bạch Phong Văn lại càng ỷ vào bí bảo gia tộc, muốn trong trận này bắt sống Bạch Nhược Nhược, nên gã cũng vô cùng bất mãn với kẻ phá đám như Diệp Hàn.

"Diệp Hàn, chuyện không liên quan tới ngươi, đợi ta giải quyết xong Bạch Phong Văn đã!" Bạch Nhược Nhược nói xong lại định kết ấn lần nữa.

Kết quả, nàng lại bị Diệp Hàn ngăn lại.

"Bạch tiểu thư, cẩn thận có bẫy!" Diệp Hàn đưa tay cản Bạch Nhược Nhược, thấp giọng nói: "Nhìn thanh bảo kiếm sau lưng Bạch Phong Văn kìa, rõ ràng không phải vật phàm!

Một khi rót vào pháp lực, tuyệt đối có thể bộc phát công lực từ Ngự Không cảnh trở lên, cô tuyệt đối không phải đối thủ!" "Hả?"

Nghe vậy, Bạch Nhược Nhược sững sờ, sau đó mới phát hiện ra điểm bất thường của thanh Thánh binh đó, hách nhiên chính là trấn tộc bí bảo của Bạch gia!

"Đúng là không sai, thanh bảo kiếm đó chính là trấn tộc Thánh binh của Bạch gia ta!" "Bạch Phong Văn thật sự quá âm hiểm, cư nhiên còn thi triển chướng nhãn pháp trên Thánh binh, suýt chút nữa bị gã lừa rồi!" Nói đoạn, Bạch Nhược Nhược lộ vẻ sợ hãi, may mắn vì chưa động thủ.

Nếu không, dưới sự gia trì của Thánh binh, gã chắc chắn có thể đánh bại nàng hoàn toàn.

Đến lúc đó nàng sẽ thê thảm lắm, nhất định bị gã bắt giam rồi ép gả cho tên công tử bột nhà họ Sở kia.

"Thật nguy hiểm!

Suýt chút nữa trúng kế!" Bạch Nhược Nhược ôm ngực thở phào.

Nếu không có Diệp Hàn kịp thời nhắc nhở, e rằng bây giờ nàng đã bị gã chơi khăm.

Thấy cảnh này, Bạch Phong Văn đốn thời đại nộ, hướng về phía Diệp Hàn mắng: "Cái loại hạ nhân phế vật như ngươi, cư nhiên dám xen vào chuyện của con cháu dòng chính Bạch gia?

Ta thấy ngươi chán sống rồi!

Hôm nay ta phải cho ngươi một bài học nhớ đời!" Nhìn thấy cơ hội tốt bị phá hỏng, Bạch Phong Văn vừa giận vừa hận, đương trường rút Thánh binh ra đâm thẳng về phía Diệp Hàn.

Hô!

Trong tiếng cuồng phong gào thét, Thánh binh trong tay gã đã được rót vào tới chín thành pháp lực, lưỡi kiếm đi tới đâu không khí bị thiêu

đốt nóng rực tới đó.

"Thằng ranh, ngươi chết chắc rồi!" Bạch Phong Văn âm trầm nói.

Trong mắt gã, nhát kiếm này hạ xuống, Diệp Hàn tất tử vô nghi!

"Nguy hiểm!" "Mau tránh đi!" Bạch Nhược Nhược lo lắng hét lớn, muốn khuyên Diệp Hàn né tránh.

Nhưng Diệp Hàn lại căn bản không có ý định né tránh, thậm chí chân cũng lười nhấc lên.

Đinh!

Cùng với một tiếng vang giòn giã, một màn khiến mọi người không ngờ tới đã xảy ra.

Chỉ thấy thanh trấn tộc Thánh binh của Bạch gia đã rót chín thành pháp lực kia cư nhiên không thể đánh chết Diệp Hàn!

Thậm chí điều khiến người ta kinh hãi hơn là, một kiếm này chém xuống, đừng nói là giết Diệp Hàn, ngay cả quần áo của anh cũng không rách một mẻ!

"Không thể nào!" "Tuyệt đối không thể nào!" "Một tên phế vật bình thường không có chút tu vi nào, sao có thể chống đỡ được trấn tộc chi bảo của Bạch gia!" Nói đoạn, Bạch Phong Văn liên tục lùi bước, không dám tin vào mắt mình.

Gã càng không thể tin được, một tu sĩ Linh Vũ cảnh đỉnh phong như gã, có Thánh binh gia trì mà ngay cả quần áo của Diệp Hàn cũng không cắt nổi!

"Yêu nghiệt!" "Tuyệt đối là một tên yêu nghiệt!" "Giữa ban ngày ban mặt đúng là gặp quỷ rồi!" Bạch Phong Văn sợ đến mức mồm miệng lắp bắp, không hiểu nổi vì sao Diệp Hàn có thể kháng được một kiếm này!

Hơn nữa, sau nhát kiếm đó, Diệp Hàn không những không hề hấn gì mà khóe miệng còn hiện lên ý cười.

“Bạch công tử, lực đạo hơi yếu đấy nhé!

Thánh binh tốt như vậy trong tay ngươi đúng là lãng phí, ngay cả một nửa uy lực cũng không phát huy được!” Diệp Hàn khinh tiếu nói, hồn nhiên không để tâm đến nhát kiếm vừa rồi.

Bởi vì thân thể Diệp Hàn sớm đã đột phá Thánh Vương cảnh giới, dù không có pháp lực thì khu thể của anh cũng cứng hơn cả Thánh binh thông thường!

Cho nên, đừng nói là tên tu sĩ Linh Vũ cảnh như Bạch Phong Văn, ngay cả trưởng lão Ngự Không cảnh của Bạch gia đích thân tới cũng khó lòng lay chuyển được khu thể của Diệp Hàn!

“Diệp Hàn...

Ta ghi nhớ kỹ tên ngươi rồi!

Chương 787

Sau này tuyệt đối có ngươi chịu khổ!" Bạch Phong Văn ác độc nói, hận không thể giết chết Diệp Hàn tại chỗ.

Nếu không phải do thực lực không đủ, e rằng gã đã lao vào đại chiến với Diệp Hàn rồi.

Chỉ tiếc là gã không có thực lực đó nên chỉ có thể đứng đó múa mép.

Đối với việc này, Diệp Hàn cười nhạo: "Bạch công tử, đừng chỉ biết dùng mồm nói lời hung ác chứ!

Tôi không phải đang đứng đây sao?

Có bản lĩnh thì cứ giết tôi đi!" Diệp Hàn tự phụ thân thể cứng rắn nên căn bản không sợ gã.

Mấy câu nói này làm Bạch Phong Văn tức nghẹn họng!

"Được!

Cứ đợi đấy cho ta!" Nói xong, Bạch Phong Văn xoay người bỏ đi.

Thấy vậy, Diệp Hàn chỉ khẽ cười, không để tâm.

Bằng hạng phế vật như gã mà đòi giết anh?

Căn bản không thể nào!

"Diệp Hàn, không ngờ anh lại lợi hại như vậy, có thể ngạnh kháng được Thánh binh!" Bạch Nhược Nhược vẫn lộ vẻ chấn hãm, chưa hết bàng hoàng.

Diệp Hàn chỉ cười nói: "Không có cách nào, chủ yếu là do Bạch Phong Văn quá yếu, nếu đổi thành một tu sĩ Ngự Kiếm cảnh thì có lẽ sẽ gây cho tôi chút rắc rối nhỏ." "Tu sĩ Ngự Kiếm cũng chỉ gây được

rắc rối nhỏ thôi sao?

Tôi... tôi cạn lời với anh luôn rồi.” Bạch Nhược Nhược nghệt mặt ra nhìn Diệp Hàn, hoàn toàn không biết phải đối xử với anh thế nào cho phải.

Bởi vì nàng không thể ngờ mình lại cứu được một kẻ lợi hại như vậy trên Vô Biên Hải!

“Diệp Hàn, bây giờ chúng ta tới diễn võ trường đi, tôi rất tò mò thực lực của anh rốt cuộc đạt đến trình độ nào.” Bạch Nhược Nhược trực tiếp đề nghị muốn đưa Diệp Hàn đi kiểm tra thiên phú.

Diệp Hàn không từ chối, đáp: “Được thôi, tôi cũng có ý đó!” Dứt lời, hai người tiến về phía diễn võ trường.

Tuy nhiên, khi Bạch Nhược Nhược và Diệp Hàn vừa bước chân vào đại viện Bạch gia thì dị biến đột sinh!

Một tấm lưới khổng lồ đường kính hàng chục mét tức khắc bao trùm lên đầu hai người, cùng lúc đó có một loạt phù ấn đánh tới.

“Vạn Tượng Thiên Lao!” “Khốn!” Trong tiếng chú ngữ trận pháp, trên tấm lưới tỏa ra hàng ngàn ký hiệu phù văn bạc, hách nhiên là bí pháp nhốt địch độc hữu của Vô Biên Hải!

Đột nhiên gặp họa, Bạch Nhược Nhược lập tức phản thủ đâm ra một kiếm muốn chém rách tấm lưới.

Nhưng chỉ nghe thấy một tiếng “đinh đang” giòn giã, nhát kiếm của nàng không hề tạo ra lấy một gợn sóng, chứ đừng nói là phá lưới thoát ra.

“Ha ha ha!

Trúng kế rồi nhé!” Trong tiếng cười lớn, Bạch Phong Văn dẫn theo mười thị vệ từ trên nóc nhà nhảy xuống.

“Bạch Nhược Nhược, Diệp Hàn, hai người cuối cùng cũng rơi vào tay ta!” “Bạch Phong Văn ta không phải hạng người biết nhẫn nhục chịu nhục đâu, ta báo thù là báo thù ngay tại chỗ, không bao giờ để qua đêm!” “Giờ đây hai người bị trận pháp Vạn Tượng Thiên Lao nhốt chặt rồi, xem vùng vẫy thế nào!

Đặc biệt là ngươi, Bạch Nhược Nhược, cứ ngoan ngoãn bị nhốt trong trận pháp đi, chờ ngày gả cho Sở công tử!” Nói đoạn, sắc mặt Bạch Phong Văn vô cùng dữ tợn.

Để đạt được mục đích, gã vô cùng âm hiểm, thủ đoạn độc ác nào cũng dám dùng!

Để nhốt được hai người, gã thậm chí đem cả nguyên liệu trận pháp đắt tiền ra dùng, quyết tâm thắng ngay từ đòn đầu tiên.

Nhưng khi gã đang đắc ý thì một tiếng cười lạnh vang lên.

“Chỉ bằng cái thứ như mạng nhện này mà đòi nhốt tôi?

Có phải hơi ngây thơ quá không!” Diệp Hàn cười lạnh, chẳng thảy lo lắng cho hoàn cảnh hiện tại, cũng chẳng thèm để tấm lưới khổng lồ vào mắt.

Bạch Phong Văn âm lãnh nói: “Diệp Hàn, ngươi cũng chỉ giỏi mồm mép thôi.

Nên biết tấm lưới này do đại sư luyện khí thành Lâm Hải đích thân chế tạo, ngay cả tu sĩ Ngự Kiếm kỳ cũng khó lòng thoát khỏi trận pháp hợp lực của mười mấy tu sĩ Linh Vũ!” “Cứ ngoan ngoãn ở trong đó mà chờ chết đi, ta nhất định sẽ hành hạ ngươi cho tới chết!” Bạch Phong Văn ác độc nói, trong đầu đã nghĩ ra hàng trăm cách để tra tấn Diệp Hàn.

Chỉ tiếc là những cách đó sẽ chẳng bao giờ có cơ hội thực hiện!

“Bạch tiểu thư, có thể cho tôi mượn vài viên linh thạch không?”

Diệp Hàn mỉm cười nói.

“Linh thạch?

Được thôi.” Bạch Nhược Nhược dứt khoát đồng ý.

Dù không biết Diệp Hàn cần linh thạch làm gì, nhưng nàng chọn tin tưởng anh.

Chương 788

Chỉ thấy nàng lấy từ trên người ra mấy viên trung giai Hải Linh Thạch giao tận tay Diệp Hàn: "Trên người tôi hiện tại chỉ có bấy nhiêu thôi, anh cầm lấy đi!" "Ừm, cảm ơn." Diệp Hàn gật đầu, không khách khí mà nắm chặt mấy viên linh thạch trong tay.

Ngay sau đó, chỉ thấy anh mạnh mẽ bóp quyền, trực tiếp nghiền nát những viên linh thạch đó thành từng mảnh nhỏ!

Phành!

Trong tiếng nổ trầm đục, Hải Linh Thạch vỡ tan thành vô số bụi phấn, linh khí nồng đậm bên trong theo đó tỏa ra bốn phía.

"Tụ Hợp Linh Trận!" "Luyện hóa linh khí!" "Bổ sung pháp lực!" Chỉ trong chớp mắt, Diệp Hàn hấp thu toàn bộ những luồng linh khí nồng đậm đó vào trong thể nội, sử dụng phương pháp luyện hóa Thánh binh để chuyển hóa chúng thành pháp lực dạng lỏng lưu trữ trong người.

Vài giây sau, toàn bộ linh khí bị Diệp Hàn hút sạch sành sanh, màn này khiến Bạch Nhược Nhược vô cùng chú ý.

"Cái người này... cư nhiên có thể luyện hóa Hải Linh Thạch một cách đơn giản thô bạo như vậy?

Thật không thể tin nổi!" Càng nhìn, nàng càng cảm thấy Diệp Hàn thật khó hiểu.

Trong mắt nàng, Diệp Hàn đầy rẫy những bí ẩn, luôn khiến người ta kinh ngạc vào những lúc quan trọng.

Cùng lúc đó, sau khi luyện hóa xong, pháp lực trong cơ thể Diệp Hàn cũng nhanh chóng phục hồi.

“Quả nhiên!

Suy đoán của ta không sai, những linh thạch này thực sự có thể giúp ta khôi phục pháp lực!

Chỉ cần đủ linh thạch, việc tái tạo Pháp Tướng cũng không thành vấn đề!” Diệp Hàn không khỏi mừng rỡ.

Hiện giờ, sau khi luyện hóa năm viên trung giai Hải Linh Thạch, pháp lực của anh đã khôi phục được một phần nhỏ, dù còn xa mới đạt tới cấp bậc Thánh Vương, nhưng đủ để giải quyết khốn cảnh hiện tại!

“Cao giai Thánh binh — Long Uyên Kiếm!” Cùng với tiếng chú ngữ của Diệp Hàn, Long Uyên Kiếm từ túi trữ vật bay vút ra.

Trước đó vì không có pháp lực nên anh không thể lấy Thánh binh ra, mới bị tấm lưới kia nhốt lại.

Nhưng bây giờ đã khác, sau khi khôi phục một ít pháp lực, anh không chỉ lấy được Long Uyên Kiếm mà còn thi triển được pháp thuật!

“Sức mạnh Không gian!” “Long Uyên Kiếm —— Phá!” Theo tiếng quát lớn, lưỡi kiếm Long Uyên phát ra những chấn động kịch liệt, chỉ với một nhát chém, tiếng “tê lạp” vang lên, toàn bộ tấm lưới khổng lồ bị xé nát!

“Không thể nào!” “Cư nhiên có thể xé rách phong ấn trận pháp?” “Tuyệt đối là cảnh giới Ngự Không trở lên!” Nhất thời, mọi người sợ hãi lùi lại mấy bước, sợ bị Diệp Hàn một kiếm tiêu diệt.

Bạch Phong Văn càng kinh hãi há hốc mồm, không tin nổi vào mắt mình.

“Tên này cư nhiên bằng vào sức mình phá giải được phong ấn do mười mấy tu sĩ Linh Vũ hợp lực tạo thành?

Chẳng lẽ hắn thật sự là đại tu sĩ Ngự Không cảnh?" Nhất thời, chân gã nhũn ra vì sợ bị Diệp Hàn bóp chết!

Bởi vì cách biệt giữa Ngự Không cảnh và Linh Vũ cảnh là cực lớn, Bạch Phong Văn có Thánh binh trợ lực cũng không làm gì được Diệp Hàn!

Thấy tình hình không ổn, Bạch Phong Văn định bụng bỏ chạy.

Kết quả, chưa chạy nổi mười mét đã bị Diệp Hàn nhẹ nhàng túm cổ lôi về.

"Bạch Phong Văn, ngươi định chạy đi đâu?

Đúng là nằm mơ!" Diệp Hàn một tay xách cổ áo gã, một tay vung lên tát cho gã một bạt tai.

Bốp!

Trong tiếng tát giòn tan, mặt Bạch Phong Văn sưng vù lên!

"Cư nhiên dám đánh ta?

Có biết ta là ai không?

Ta là người thừa kế của Bạch gia!" Từ nhỏ đến lớn gã chưa từng bị ai tát, thấy dấu bàn tay trên mặt mình, gã tức đến đen mặt!

Nhưng dù gã có nói lời hung ác thế nào cũng vô dụng!

Bởi vì Diệp Hàn căn bản không sợ!

"Ngươi?

Người thừa kế Bạch gia?

Với chút công phu mèo cào này mà cũng xứng sao?" Diệp Hàn cười lạnh, lật tay tát thêm một phát nữa.

Bốp!

"Một cái tát này là để cho ngươi nhớ đời, đừng có suốt ngày ỷ thế

hiếp người!" Diệp Hàn lạnh lùng nói, rồi lại bồi thêm một cái nữa.

Chương 789

Bốp!

“Cái tát này là để ngươi ngậm miệng lại, đừng có suốt ngày kiếm chuyện!” Dứt lời, Diệp Hàn lại giáng thêm một cái tát mạnh hơn, lần này anh dồn hết sức lực, trực tiếp tát bay Bạch Phong Văn đi!

Bốp!

Trong tiếng vang giòn giã, cả người Bạch Phong Văn bị Diệp Hàn tát bay đi như mũi tên rời cung, đâm thẳng vào bức tường đất.

Oanh!

Trong tiếng nổ kịch liệt, bức tường đất cao bốn mét đổ sụp, Bạch Phong Văn bị vùi trong đống đổ nát, không đứng dậy nổi.

Thấy cảnh này, đám hộ vệ của gã đứng ngồi không yên.

“Bạch công tử!

Ngài không sao chứ!” “Bạch công tử!

Nhất định phải kiên trì, chúng tôi sẽ báo thù cho ngài!” “Anh em xông lên, giết chết tên này cho tôi!” Trong tiếng huyên náo, đám thị vệ rút đao kiếm lao tới, bổ thẳng về phía Diệp Hàn.

Những kẻ này dùng hết sức lực và thủ đoạn muốn dồn Diệp Hàn vào chỗ chết để báo thù cho Bạch Phong Văn.

Diệp Hàn cũng chẳng khách khí, đấm ra một quyền đánh bay cả đám.

Oanh!

Trong tiếng nổ lớn, đám thị vệ như lũ tôm cá nhỏ nhoi, căn bản không phải đối thủ của anh.

Diệp Hàn dù sao cũng từng là đại lão cấp Thánh Vương, lẽ nào không đánh bại nổi đám tép riu còn chẳng bằng sơ giai Đại Thánh này?

Chỉ trong một hiệp, cả đám đã bị Diệp Hàn đánh gục.

Tiếng rên rỉ vang lên khắp nơi.

"Ối giời ơi!" "Đau chết mất!" "Tên này sao mạnh vậy!" Đám thị vệ kẻ gãy tay, người gãy chân, ngay cả đứng cũng không vững chứ đừng nói tới chuyện báo thù.

Lúc này, Diệp Hàn mới nhàn nhạt hỏi: "Phục chưa?" "Phục!" "Tôi phục rồi!" "Diệp Hàn tiền bối, xin đừng ra tay nữa!

Tôi biết sai rồi!" Nhất thời, những kẻ có mặt đều cúi đầu nhận sai.

Để giữ tính mạng, chúng chẳng màng thể diện, hận không thể quỳ xuống cầu xin anh tha cho một con đường sống.

"Ha ha, đúng là một lũ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh!

Cút hết cho tôi!" Diệp Hàn khinh bỉ nhìn chúng, giơ chân đá bay mấy tên ra ngoài.

Nghe tiếng quát của anh, cả đám vội vàng vác theo Bạch Phong Văn tháo chạy, ngay cả dũng khí quay đầu lại cũng không có.

Lúc này, Bạch Nhược Nhược mới lên tiếng, đầy vẻ bội phục: "Diệp Hàn, không ngờ anh lại mạnh đến vậy!

Có thể đánh bại Bạch Phong Văn Linh Vũ cảnh đỉnh phong và cả đám thị vệ!" "Ha ha, chuyện nhỏ thôi mà." Diệp Hàn thản nhiên cười, không hề có vẻ kiêu ngạo.

Bạch Nhược Nhược nhìn biểu tình thản nhiên của anh lại càng bội phục: "Diệp Hàn, anh không chỉ tu vi cao thâm mà tâm tính cũng thật phi phàm!

Đổi lại là công tử nhà giàu khác, chắc hẳn đã đắc ý vênh váo rồi.

Vậy mà anh lại không hề kiêu ngạo, tâm tính này thật đáng nể!" Bị mỹ nhân khen hết lời, Diệp Hàn cũng thấy hơi ngại.

Bởi vì anh thực sự không coi đám người kia ra gì, chứ không phải như Bạch Nhược Nhược nghĩ.

Cho dù da mặt Diệp Hàn có dày thì lúc này cũng hơi chịu không thấu, liền nói: "Bạch tiểu thư nghĩ nhiều rồi, chúng ta đi diễn võ trường đi!" "Được!

Nếu Diệp công tử không muốn nhắc lại thì chúng ta đi!" Bạch Nhược Nhược ngoan ngoãn nói.

Trong vô tình, nàng đã đổi cách xưng hô thành "Diệp công tử", rõ ràng đã coi Diệp Hàn như cao nhân chứ không phải thị vệ như trước.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của nàng, Diệp Hàn bước vào diễn võ trường Bạch gia.

Nơi này nằm ở phía Tây, rộng vài héc-ta, bày biện đủ loại binh khí.

Ở chính giữa dựng một khối thạch bi, chính là nơi để Bạch gia kiểm tra tu vi của đệ tử, thị vệ và trưởng lão.

Vài phút sau, nàng dẫn anh tới trước thạch bi: "Diệp công tử, đây là đá thử luyện của Bạch gia ta, chỉ cần đặt tay lên đó và rót pháp lực vào là có thể đo được tu vi thực sự!" "Ồ?

Vậy sao?" Diệp Hàn lần đầu thấy loại đá này nên có chút tò mò.

Anh đi vòng quanh thạch bi vài vòng quan sát các phù văn.

Sau khi xem xét, anh phát hiện trên thạch bi khắc những chú văn phức tạp.

Chương 790

Hiệu ứng của nó là hấp thụ pháp lực để kích phát linh lực trong khối thượng đẳng Hải Linh Thạch chôn bên dưới, từ đó phát ra ánh sáng các màu để hiển thị thực lực.

Chỉ loáng cái, Diệp Hàn đã nhìn thấu phù văn, đồng thời nảy sinh hứng thú cực lớn với viên linh thạch bên dưới!

"Nếu hấp thu được viên cao giai Hải Linh Thạch này thì hời to rồi!

Không chỉ giúp mình phục hồi thực lực mà còn tư nhuận linh thể, khiến pháp lực tinh thuần hơn!" Diệp Hàn thầm tính toán cách hấp thu viên linh thạch mà không để ai biết.

Bạch Nhược Nhược thấy anh đứng bất động thì gọi: "Diệp công tử, không bắt đầu kiểm tra sao?" Thấy anh đứng im hồi lâu, nàng thấy hơi lạ.

Diệp Hàn giật mình khỏi dòng suy nghĩ, cười nói: "Tôi chỉ hơi tò mò về khối thạch bi này, bị mấy dòng bi văn thu hút nên nhìn hơi kỹ, có chút thất thần, thật xin lỗi." "Hả?

Diệp công tử cư nhiên nhìn hiểu bi văn sao?" Bạch Nhược Nhược vô cùng kinh ngạc.

Khối thạch bi này do tổ tiên Bạch gia lập ra từ nghìn năm trước, dùng văn tự của đại lục xa lạ mà cả thành Lâm Hải không ai đọc được.

Vậy mà Diệp Hàn lại hiểu?

Điều này khiến nàng thấy thật bất ngờ!

Diệp Hàn thản nhiên cười: "Thực ra tôi cũng chỉ hiểu sơ sơ thôi,

nhìn bừa vài cái chứ không khoa trương thế đâu.” “Được rồi, chắc do tôi đa nghi.” Nàng tỏ ý xin lỗi vì đã hiểu lầm anh.

Nhưng thực tế Diệp Hàn hiểu thật, không chỉ hiểu mà còn biết bên trong có giấu viên linh thạch quý.

Chỉ cần anh hút được linh lực từ đó, tuyệt đối có thể khôi phục ít nhất một thành thực lực cấp Thánh Vương!

Tất nhiên để tránh phiền phức anh sẽ không nói rõ.

Dù sao Bạch gia gia thế lớn, mất một viên linh thạch chắc cũng chẳng sao.

Huống hồ Bạch Phong Văn vừa rồi còn cố ý gây chuyện nhục mạ anh!

Coi như đây là quà xin lỗi của gã vậy.

Diệp Hàn tiến tới định đặt tay lên thạch bi.

Nhưng khi anh vừa chạm vào, chưa kịp hút linh lực thì một tiếng quát vang lên như sấm giữa trời quang làm anh giật mình!

“Dừng tay!” “Cái tên ranh con rắp tâm bất chính kia, cư nhiên dám nhúng chàm Thánh bi của Bạch gia ta?

Thật tìm chết!” “Hắn cư nhiên dám đánh bị thương người kế thừa của Bạch gia, xem hôm nay ta có lột da hắn không!” Trong tiếng giận dữ, một trung niên khôi ngô ngự kiếm bay tới, nhìn Diệp Hàn đầy sát khí.

Người này không ai khác chính là gia chủ Bạch gia — Bạch Kiến Xương, cha của Bạch Nhược Nhược và Bạch Phong Văn!

Thấy vậy, Bạch Nhược Nhược vội vàng bước lên: “Phụ thân đại nhân!

Xin đừng nóng nảy!

Vị Diệp công tử này là khách của con, xin ngài rộng lượng đừng chấp nhặt!" Nàng lộ rõ vẻ khẩn trương, có thể thấy cha nàng là người nóng nảy đến mức nào khi ngay cả con gái ruột cũng sợ gã.

"Gia chủ!" "Bốn đại trưởng lão chúng tôi đều đã tới!" "Chỉ cần một lệnh hạ xuống, chúng tôi sẽ lập tức vây sát tiểu tử này, báo thù cho Bạch Phong Văn!" Tiếp đó, mấy vị trưởng lão ngự kiếm tới, đều là cao thủ Ngự Kiếm cảnh!

Dù chỉ là sơ kỳ nhưng bốn người hợp sức đối phó Diệp Hàn thì quá đủ.

Huống hồ trong đại viện Bạch gia đầy rẫy hộ tộc trận pháp, chỉ cần kích hoạt là có thể nhốt Diệp Hàn tại đây mãi mãi!

Lúc này không chỉ các trưởng lão mà cả Bạch Kiến Xương cũng đầy uy nghiêm nói: "Bạch Nhược Nhược, mau lui xuống, chuyện này không liên quan tới con!

Sau khi ta xử lý xong tên tặc tử này sẽ bàn chuyện hôn sự của con sau!" "Nhưng..." Nàng định khuyên ngăn nhưng bị cha quát lại: "Ngậm miệng!

Ở đây không tới lượt con lên tiếng!

Chỉ cần yên tâm tĩnh dưỡng, chờ ngày gả cho Sở công tử là được!" Nói xong, gã sai một trưởng lão kéo nàng sang một bên.

"Bạch tiểu thư, đành thất lễ vậy!

Gia chủ đã lệnh, xin tiểu thư đừng tham gia vào!" "Bạch Phong Văn là người kế thừa tương lai, bị một tên ngoại tộc đánh trọng thương làm Bạch gia ta mất sạch mặt mũi!" "Hôm nay ta nhất định phải diệt sát hắn!" Tứ đại trưởng lão đều tế xuất Thánh binh, chỉ chờ lệnh là ra tay.

Trước tình thế nghiêm trọng này, Bạch Nhược Nhược lo lắng đến

đỏ cả mặt.

Diệp Hàn cũng có chút căng thẳng.

Dù sao pháp lực chưa phục hồi, cũng chưa tái tạo xong pháp tướng, giờ chỉ dựa vào Long Uyên Kiếm và chút pháp lực ít ỏi để đối phó với bốn cao thủ Ngự Kiếm cảnh!

Anh không thể phát huy nổi một phần mười thực lực, e rằng sẽ bị trận pháp của Bạch gia nhốt lại.

Đám trưởng lão này đều là hạng dày dạn kinh nghiệm chứ không phải phế vật như Bạch Phong Văn!

"Diệp Hàn!

Chương 791

Chết đến nơi rồi, còn lời gì trăn trối không?" Bạch Kiến Xương cười lạnh muốn nhục mạ anh trước khi giết.

Diệp Hàn nhướng mày, nảy ra một kế: "Gia chủ Bạch gia, nhiều cao thủ Ngự Kiếm cảnh như vậy vây công một vãn bối như tôi, không thấy xấu hổ sao?" "Xấu hổ?

Ha ha ha!

Ta nói cho ngươi biết, Bạch gia ta chưa bao giờ giảng nhân nghĩa đạo đức, chỉ cần giết được ngươi là đủ để tẩy rửa sỉ nhục cho Bạch gia ta rồi!" Bạch Kiến Xương cười điên cuồng: "Chỉ có hạng tu vi thấp kém mới giảng đạo đức, vì ngoài cái đó ra ngươi chẳng có gì thắng được ta cả!" Bạch Kiến Xương vô cùng bành trướng vì cậy đông hiếp yếu.

Diệp Hàn biết dùng lời nói không kéo dài thời gian được lâu nên nói thẳng: "Đã không cần mặt mũi như vậy thì tôi cũng chẳng còn gì để nói!

Nhưng trước khi chết, không lẽ ngài không tò mò về thân phận thực sự của tôi sao?

Không tò mò về cảnh giới tu vi của tôi sao?" Diệp Hàn cố giữ vẻ bình tĩnh nhất có thể.

Những lời này quả nhiên khơi dậy sự tò mò của đám người Bạch gia!

"Đúng vậy!" "Tên này lai lịch thế nào?" "Rốt cuộc hắn ở cảnh giới nào?" "Nếu nắm rõ được lai lịch của hắn thì việc diệt sát sẽ thuận lợi hơn, không lo lật thuyền trong mương!" Biết người biết ta,

trăm trận trăm thắng!

Để nắm thóp Diệp Hàn và tránh tổn thất, đám người Bạch gia tạm dừng công kích.

Bạch Kiến Xương lên tiếng: "Tiểu tử họ Diệp kia, ngươi muốn thế nào?

Nói rõ ra xem!" "Diệp Hàn!

Mau tiết lộ lai lịch của ngươi, nếu có bối cảnh tốt, có lẽ ta sẽ tha cho một mạng!" "Nhưng nếu dám lừa gạt kéo dài thời gian thì đừng trách ta không khách khí!" Đám trưởng lão cũng hét lên.

Họ muốn biết vì sao một tên bình thường lại có thể đánh trọng thương Bạch Phong Văn và đánh bại mười mấy thị vệ dễ dàng như vậy.

Thủ đoạn đó tuyệt đối không phải của tu sĩ Ngự Không sơ kỳ!

Diệp Hàn nhếch mép cười thầm.

Cắn câu rồi!

Anh khổ sở nói nhiều như vậy chính là để bọn họ tò mò!

"Chẳng phải các người tò mò về cảnh giới của tôi sao?

Vậy tôi cho các người xem!" "Khối thạch bi bên cạnh chính là để đo tu vi, tôi sẽ diễn cho các người xem một lần thực lực thực sự của mình!

Nhưng tôi cảnh cáo trước, ai dám thừa cơ ám toán thì đừng trách tôi cá chết lưới rách, đại khai sát giới!" Diệp Hàn dùng ánh mắt băng lãnh quét qua đám đông.

Một chút pháp lực được rót vào lời nói khiến ai nấy đều không dám nhìn thẳng.

“Chỉ một ánh mắt đã lợi hại như vậy, tu vi tên này không vừa đâu!” Bạch Kiến Xương ra lệnh: “Thông báo thị vệ không được vọng động, càng không được ám toán!

Thủ đoạn của hắn cao hơn chúng ta tưởng, không dễ tiêu diệt đâu.

Nhân lúc hắn đang thử tu vi, bí mật bố trí khốn địch trận pháp để nhốt chết hắn!” Bạch Kiến Xương tính toán kỹ lưỡng, định thừa cơ Diệp Hàn sơ hở sẽ ra tay.

Nhưng Diệp Hàn cũng chẳng phải dạng vừa, mục tiêu của anh là hút linh lực từ thạch bi để phục hồi tu vi.

Chỉ cần phục hồi một phần, anh có thể quét sạch Bạch gia trong nháy mắt!

Thánh Vương cấp không phải là thứ lũ tép riu này có thể chống lại.

Khi anh đặt tay lên thạch bi, một luồng sáng chói lọi vút thẳng lên trời.

Oanh!

Mọi người đều bị luồng sáng thu hút, không khỏi tò mò: “Chuyện gì thế này?

Lần đầu thấy thạch bi phát ra ánh sáng ngũ sắc!” “Lẽ nào thực lực Diệp Hàn đạt tới Không cảnh?” Theo kinh nghiệm, Linh Vũ cảnh phát sáng đỏ, Ngự Không cảnh phát sáng tím.

Tu vi càng sâu thì màu càng đậm.

Nhưng chưa bao giờ có loại ánh sáng ngũ sắc rực rỡ thế này!

Điều đó chứng tỏ Diệp Hàn không thuộc về hai cảnh giới kia!

Tâm thần mọi người căng thẳng, tự hỏi anh ở cảnh giới nào.

Lúc này giọng Diệp Hàn vang lên trầm thấp bên tai mọi người: "Năm!

Bốn!

Ba!

Hai!

Chương 792

Một!" Theo tiếng đếm ngược, pháp lực của anh bùng nổ!

Sau nửa phút, anh đã hút cạn linh lực từ viên cao giai linh thạch trong thạch bi.

Khi anh nhấc tay ra, một luồng sáng ngũ sắc xuyên thủng mây xanh, chiếu sáng cả thành Lâm Hải như ban ngày giữa hoàng hôn.

"Cảnh giới Siêu Phàm sao?

Thành Lâm Hải lại xuất hiện đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh?

Hình như là ở phía Bạch gia!" Tại thành Lâm Hải, các thế lực đều xôn xao, phái người tới Bạch gia thám thính.

Ngay cả lão tổ họ Triệu trong phủ thành chủ cũng mở mắt: "Người đâu!

Tới Bạch gia xem chuyện gì xảy ra!

Có dị bảo xuất thế hay có lão quái vật nào đột phá Siêu Phàm cảnh, phải điều tra cho rõ!" Tại diễn võ trường Bạch gia, mọi người bị chói mắt không nhìn rõ được gì.

Đám trưởng lão Ngự Không cảnh sợ hãi: "Trời ơi!

Hắn là Siêu Phàm cảnh sao?

Nếu vậy Bạch gia ta gặp đại họa rồi!" Mọi người đều run rẩy vì người mạnh nhất Bạch gia cũng chỉ là Ngự Không trung kỳ.

Diệp Hàn cười nhạo: "Sao thế?

Không vây sát ta nữa à?

Sao ai cũng nhát gan vậy?" "Láo xược!

Bạch gia ta mà sợ một thằng ranh như ngươi sao?

Xem ta đây!" Một trưởng lão Ngự Không cảnh lao lên, vung thanh Thánh binh dài ba mét chém xuống với toàn bộ pháp lực và tinh huyết.

Nhát chém mang theo sức mạnh kinh người, nhưng Diệp Hàn chỉ lạnh lùng vung Long Uyên Kiếm lên đỡ.

Choang!

Tiếng va chạm cực lớn, lửa điện bắn tung tóe.

"Nhát đó mà vào ta là mất mạng rồi, vậy mà hắn đỡ được nhẹ tênh!" Mọi người bàng hoàng nhận ra Diệp Hàn mạnh hơn cả trưởng lão Ngự Không cảnh!

Trận chiến kết thúc nhanh chóng khi khói bụi tan đi.

Vị trưởng lão kia phun ra một ngụm máu lớn, lùi lại mấy chục bước suýt chết.

"Cư nhiên lợi hại như vậy!" Trưởng lão lau máu miệng, trông rất thảm hại.

"Ha ha, mới chỉ là một phần mười tu vi thôi.

Nếu ta dốc toàn lực, ngươi đã chết dưới kiếm của ta lâu rồi!" Diệp Hàn lạnh lùng nói, tỏa ra khí thế của Thánh Vương.

Một chiêu đã chấn thương bản mạng của trưởng lão Bạch gia.

Gia chủ Bạch Kiến Xương trầm mặt: "Không thể để hắn đi!

Nếu không Bạch gia sẽ thành trò cười cho cả thành.

Hắn đã đả thương con ta và trưởng lão, thù này đã kết, thả hổ về rừng sẽ có hậu họa khôn lường!" Bạch Kiến Xương quyết tâm giết Diệp Hàn, dù phải mời Thái thượng trưởng lão đang bế quan ra mặt.

Gã hạ lệnh: "Mời Thái thượng trưởng lão xuất sơn!

Dùng Ngũ hành linh thạch kích hoạt trấn tộc đại trận!

Quyết tử chiến với hắn!" Diệp Hàn thầm lo lắng vì pháp lực chưa hồi đỉnh phong, nếu bị vây công bởi trận pháp và nhiều người cùng lúc thì rất khó thoát.

Anh định dùng tuyệt chiêu cuối cùng là Kim Thân Pháp Tướng và Long Uyên Kiếm để liều mạng.

Đúng lúc hai bên sắp đại chiến thì Bạch Nhược Nhược chạy ra: "Phụ thân!

Xin đừng động thủ!" Nàng đã dùng bí bảo trốn thoát khỏi đám thị vệ canh giữ.

Bạch Kiến Xương giận dữ muốn bắt nàng lại để ép gả cho nhà họ Sở.

Bạch Nhược Nhược kiên quyết: "Phụ thân, xin đừng đánh nữa.

Con và Diệp Hàn đã có thực tế phu thê rồi, nếu giết anh ấy, con cũng sẽ chết theo!

Con thà chết chứ không gả cho tên công tử bột nhà họ Sở kia đâu!" Tin này như sét đánh ngang tai, khiến Bạch Kiến Xương suýt ngất vì tức giận.

Chương 793

Cả trường đấu xôn xao, danh dự Bạch gia bị bôi nhọ nghiêm trọng.

Bạch Nhược Nhược là hôn thê của Sở công tử, giờ lại "gạo nấu thành cơm" với người khác, chẳng khác nào cắm sừng nhà họ Sở.

Bạch gia hiện rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan: giết Diệp Hàn cũng không xoa dịu được nhà họ Sở, mà giữ lại thì mất mặt.

Các thế lực khác có thể thừa cơ chia chác Bạch gia nếu họ bị tổn thất sức mạnh trong trận chiến này.

Bạch Kiến Xương đau đầu không biết tính sao.

Bạch Nhược Nhược tiếp tục thuyết phục: "Phụ thân, chuyện đã rồi, xin hãy tha cho Diệp Hàn.

Anh ấy tu vi cao thâm, chắc chắn sẽ mang lại lợi ích lớn cho Bạch gia ta!" Thậm chí, cô còn bịa ra cả chuyện tự hủy thanh danh trong sạch của mình, sở dĩ giả vờ có một chân với Diệp Hàn hoàn toàn là để cứu hắn, đồng thời cũng là để cứu chính mình.

Bởi vì Bạch Nhược Nhược vô cùng không muốn liên hôn với Sở công tử, cho nên mới phải dùng đến hạ sách này, nói dối là có quan hệ với Diệp Hàn.

Thế nhưng, những chuyện này, ngoài Bạch Nhược Nhược và Diệp Hàn ra thì không một ai biết được sự thật.

"Haiz!" Bạch Kiến Xương vừa thở dài vừa nói: "Sự việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể như vậy thôi!

Nhưng không biết Diệp Hàn có bằng lòng buông bỏ ân oán để gia nhập vào Bạch gia chúng ta không!" Dứt lời, Bạch Kiến Xương liền

chuyển ánh mắt về phía Diệp Hàn.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người trong Bạch gia cũng đều đổ dồn ánh mắt về phía hắn, chăm chú quan sát.

"A!" "Diệp Hàn ít nhất cũng là một tu sĩ Ngự Không cảnh, nếu có thể để hắn và Bạch Nhược Nhược thành thân rồi gia nhập Bạch gia chúng ta thì cũng xem như là một chuyện tốt!" "Không biết Diệp Hàn có chịu buông bỏ ân oán không nữa!" Trong lúc bàn tán, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Diệp Hàn, muốn biết thái độ của hắn, đều đang chờ hắn bày tỏ.

Cùng lúc đó, Bạch Nhược Nhược cũng đi tới, ghé vào tai Diệp Hàn thì thầm: "Diệp Hàn, ta biết ngươi không thoải mái, nhưng chỉ cần ngươi chịu hòa giải với Bạch gia ta, nhất định có thể nhận được chỗ tốt!" "Còn nữa, nếu ngươi chịu giúp ta nói dối, từ chối cuộc hôn sự với nhà họ Sở kia, ta có thể cho ngươi hải linh thạch làm thù lao!" Nói xong những lời này, Bạch Nhược Nhược mím chặt môi, vẻ mặt căng thẳng nhìn Diệp Hàn.

Nói thật, ngay cả Bạch Nhược Nhược cũng không chắc có thể thuyết phục được Diệp Hàn, cho nên mới lấy ra không ít linh thạch làm thù lao để khiến hắn động lòng.

Sau đó, sau một phút im lặng kéo dài, Diệp Hàn cuối cùng cũng lên tiếng: "Được." "Ta có thể giúp cô từ chối hôn sự của nhà họ Sở, cũng có thể tạm thời hòa giải với Bạch gia." "Nhưng, điều kiện là cô phải trả trước cho ta một viên hải linh thạch cao cấp!" Diệp Hàn sở dĩ yêu cầu như vậy, hoàn toàn là vì muốn có đủ hải linh thạch cao cấp để khôi phục pháp lực.

Còn về những chuyện mà Bạch Nhược Nhược nói, Diệp Hàn thực ra không hề để trong lòng.

Bởi vì trong mắt hắn, bất kể là Bạch gia hay Sở gia đều là chuyện

nhỏ.

Chỉ cần đợi Diệp Hàn khôi phục thực lực, hắn có thể dễ dàng xử lý bọn họ!

Vì vậy, nể mặt hải linh thạch, Diệp Hàn tạm thời đồng ý.

Nghe hắn nói vậy, vẻ mặt Bạch Nhược Nhược cuối cùng cũng giãn ra, cô thở phào một hơi, nói: "Được thôi, chỉ cần ngươi chịu đồng ý, và tuyên bố quan hệ vợ chồng của chúng ta trước mặt mọi người, lát nữa ta sẽ lập tức đưa cho ngươi một viên hải linh thạch cao cấp!" "Thành giao!" Diệp Hàn gật đầu, đồng ý ngay.

Ngay sau đó, Diệp Hàn liếc nhìn Bạch Kiến Xương cùng bốn vị trưởng lão Bạch gia khác, thản nhiên nói: "Ta và Bạch Nhược Nhược quả thực có quan hệ vợ chồng, cho nên ta sẽ không tính toán hành vi vừa rồi.

Chỉ cần Bạch gia không gây sự nữa, ta nguyện ý gia nhập phe của Bạch gia!" Những lời này của Diệp Hàn vừa dứt, giống như sét đánh ngang tai, khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết rằng, Diệp Hàn ít nhất cũng có tu vi Ngự Không cảnh trung kỳ, ngay cả Bạch gia cũng không dám đắc tội với cao thủ như vậy.

Vì thế, sau khi nghe lời của Diệp Hàn, tất cả mọi người đều thở phào.

"Thật tốt quá rồi!" "Trong họa có phúc!" "Không ngờ Diệp Hàn lại bằng lòng vứt bỏ ân oán, gia nhập Bạch gia chúng ta!" "Như vậy, sức mạnh của Bạch gia chúng ta lại càng lớn mạnh hơn, thậm chí còn có hy vọng chen chân vào hàng ngũ mười đại gia tộc của thành Lâm Hải!" Trong phút chốc, vẻ mặt của mọi người đều trở nên phấn

khích, không ít người còn bắt đầu ảo tưởng, nếu sau này có thể tiến vào mười đại gia tộc, tất cả mọi người đều sẽ được hưởng lợi không ít!

Chỉ cần danh tiếng của Bạch gia ngày càng cao, những đệ tử Bạch gia này cũng sẽ chiếm được không ít ưu thế, không còn ai dám coi thường nữa.

Vì vậy, sau khi Diệp Hàn đồng ý gia nhập Bạch gia, tất cả mọi người đều vui mừng.

Đặc biệt là gia chủ Bạch gia Bạch Kiến Xương, ông ta dẫn theo bốn vị đại trưởng lão lập tức bước lên, trịnh trọng nói: "Diệp Hàn, nếu cậu đã chịu vứt bỏ hiềm khích để gia nhập Bạch gia chúng ta, vậy thì Bạch gia ta cũng sẽ không bạc đãi cậu!" "Người đâu!" "Lập tức mang đến cho Diệp Hàn công tử một ngàn viên hải linh thạch sơ cấp, một trăm viên hải linh thạch trung cấp và hai viên hải linh thạch cao cấp!" Giọng nói vừa dứt, chẳng mấy chốc, có thị vệ từ trong bảo khố lấy ra hơn một ngàn viên hải linh thạch, đủ loại phẩm cấp khác nhau, lấp lánh ánh sáng rực rỡ.

"Diệp Hàn công tử, những thứ này là lễ vật tạ lỗi của Bạch gia chúng ta, hy vọng cậu có thể nhận lấy!

Dù sao, trước đó là chúng ta có lỗi trước!" Lúc nói chuyện, Bạch Kiến Xương tỏ ra vô cùng khách sáo.

Sở dĩ làm vậy, rõ ràng là để lôi kéo Diệp Hàn.

Bạch Kiến Xương với tư cách là gia chủ, lòng dạ hơn người thường quá nhiều, ân oán lớn như vậy mà cũng có thể buông bỏ, quả thực khiến người ta khó tin!

Đương nhiên, Bạch Kiến Xương làm vậy, một là nể mặt Bạch Nhược Nhược, hai là vì tu vi cao thâm của Diệp Hàn!

Diệp Hàn thì sau khi nhìn thấy nhiều hải linh thạch như vậy, liền mỉm cười: "Bạch gia chủ có lòng rồi!

Nếu ngài đã chịu đưa ra nhiều hải linh thạch như vậy để tạ tội, vậy thì ta không khách sáo nhận lấy!" Nói xong, Diệp Hàn không hề khách khí, trực tiếp vung tay một cái, thu hết toàn bộ hải linh thạch vào trong túi!

Phải biết rằng, nhiều hải linh thạch như vậy không phải là con số nhỏ, đủ để Diệp Hàn khôi phục hơn ba thành pháp lực!

Không chỉ có thể khôi phục pháp lực, mà còn có thể giúp hắn đúc ra một pho pháp tướng kim thân, thực lực tăng lên đáng kể!

Cho nên, sau khi nhận được nhiều hải linh thạch như vậy, Diệp Hàn tỏ ra vô cùng hài lòng, không còn tính toán với Bạch gia nữa.

Thấy cảnh này, mọi người trong Bạch gia cũng đều mỉm cười.

Chương 794

Bởi vì có thể nhìn ra, Diệp Hàn đã thật lòng buông bỏ ân oán, không còn tính toán những chuyện đó nữa.

Vì vậy, Bạch Kiến Xương vung tay một cái, trực tiếp nói: "Người đâu!

Chuẩn bị yến tiệc, chúc mừng Diệp Hàn công tử trở thành vị trưởng lão Ngự Không cảnh thứ năm của Bạch gia chúng ta!" "Còn nữa, các ngươi phải nhớ kỹ cho ta!" "Diệp Hàn công tử đồng thời cũng là vị hôn phu của Bạch Nhược Nhược, bất kỳ ai cũng không được xem cậu ấy là người ngoài!" Dứt lời, Bạch Kiến Xương vận dụng nội lực, trực tiếp tỏa ra một luồng uy áp mạnh mẽ, khiến tất cả đệ tử, thị vệ, nô bộc của Bạch gia đều quỳ xuống, hành đại lễ với Diệp Hàn.

Cảnh tượng này trông vô cùng chấn động.

Hàng trăm đệ tử Bạch gia đều quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn, khiến hắn vô cùng có mặt mũi.

Thế là, Diệp Hàn cũng không keo kiệt, trực tiếp cười nói: "Các vị khách sáo rồi, nếu đã hành đại lễ như vậy, vậy thì sau này, ta nhất định sẽ bảo vệ các vị chu toàn!

Dù sao, bây giờ ta cũng là trưởng lão của Bạch gia rồi!" Lúc nói chuyện, Diệp Hàn luôn tỏ ra nghiêm túc, rõ ràng không phải đang nói đùa.

Hiển nhiên, Diệp Hàn đã thực sự buông bỏ ân oán, không tiếp tục tính toán với người của Bạch gia nữa.

Càng khiến người ta vui mừng hơn là, Diệp Hàn thậm chí còn định

bảo vệ họ chu toàn.

Phải biết rằng, Diệp Hàn là một tu sĩ từ Ngự Không trung kỳ trở lên a!

Thực lực mạnh mẽ như vậy, khiến tất cả mọi người trong Bạch gia đều an tâm.

"Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" "Cảm ơn Diệp Hàn trưởng lão!" "Người của Bạch gia chúng ta tuyệt đối sẽ nghe theo sự phân phó của ngài, tuyệt đối không có bất kỳ ý định chống đối nào!" Trong phút chốc, trên sân vang lên vô số tiếng hoan hô.

Từ khi Diệp Hàn buông bỏ ân oán, gia nhập Bạch gia, thực lực của Bạch gia lập tức tăng lên không ít, khiến tất cả mọi người trong Bạch gia đều phấn chấn.

Chỉ là, ngay lúc họ đang hoan hô, một đám khách không mời đã kéo đến ngoài cửa lớn của Bạch gia.

Bên ngoài, dưới màn đêm đen kịt, thị vệ của hơn mười gia tộc lớn, dưới sự dẫn dắt của các vị công tử, quản gia, đã kéo đến trước cửa Bạch gia.

Bọn họ sở dĩ chạy đến vào đêm khuya là vì lúc trước khi Diệp Hàn kiểm tra tu vi, đã tỏa ra một luồng dao động cực kỳ mạnh mẽ, cấp bậc Thánh vương.

Luồng dao động mạnh mẽ này khiến tất cả các gia tộc trong thành Lâm Hải đều kinh ngạc, tưởng rằng Bạch gia đã xuất hiện một đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh!

Cho nên, đám người này đều kéo đến, xem xem rốt cuộc Bạch gia đã xảy ra chuyện gì, có phải đã chiêu mộ được một đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh không.

Nếu thật sự là vậy, thế lực của thành Lâm Hải sẽ phải phân chia

lại!

Một lát sau, vệ binh của phủ thành chủ thành Lâm Hải, cùng với tất cả các gia tộc trong top mười của thành, đều tập trung trước cửa Bạch gia, bắt đầu lớn tiếng gọi.

"Vệ binh phủ thành chủ thành Lâm Hải đến, mời tộc trưởng Bạch gia ra gặp!" "Công tử Sở gia thành Lâm Hải đến, mời tộc trưởng Bạch gia ra tiếp khách!" "Công tử Tần gia thành Lâm Hải đến, mời tộc trưởng Bạch gia ra gặp mặt!" "Lạc gia, Ngụy gia, Chu gia... thành Lâm Hải... tất cả đều ở đây, mời tộc trưởng Bạch gia ra tiếp khách!" Trong phút chốc, trước cửa Bạch gia, hơn mười gia tộc lớn trong thành đều cử người đến, đập cửa la hét.

Sau cánh cửa, các thị vệ của Bạch gia đều liều chết giữ chặt cửa lớn, không dám cho bất kỳ ai vào!

Dù biết rõ, những người ngoài cửa kia ai cũng có bối cảnh sâu xa, nhưng họ cũng không dám cho vào!

Bởi vì chuyện của Bạch gia và Diệp Hàn vẫn chưa giải quyết xong!

Sau đó, các vị khách quý bên ngoài chờ đợi một lúc, phát hiện người của Bạch gia mãi không ra đón tiếp, không khỏi tức giận.

"Bạch Kiến Xương!

Người của Bạch gia các ngươi không biết điều quá rồi phải không?

Ngay cả vệ binh của phủ thành chủ cũng không ra gặp mặt?" "Lẽ nào, Bạch gia ngay cả phủ thành chủ cũng không coi ra gì?" "Còn nữa, Sở gia và Tần gia chúng ta cũng không phải dạng dễ chọc đâu, Bạch gia nếu không cho chúng ta vào, không cho chúng ta tìm hiểu rõ ngọn ngành, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!" "Bạch Kiến Xương!

Bạch gia nếu còn không mở cửa, đừng trách ta xông vào!" Trong lúc nói, đám người này đều la lối om sòm.

Bởi vì họ đều là công tử của các gia tộc lớn, ngày thường đã quen thói kiêu ngạo, đều là những kẻ mắt cao hơn đầu.

Bây giờ, thấy Bạch gia không mở cửa, những người này liền định xông vào, tự mình tìm hiểu cho rõ!

"Triệu quản gia!

Ngài là người của phủ thành chủ, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, tôi sẽ lập tức đạp tung cửa lớn của Bạch gia!" "Triệu quản gia!

Vệ binh của phủ thành chủ lẽ nào không có tiếng nói sao?

Lẽ nào phủ thành chủ không tò mò, trong sân nhà Bạch gia có bảo vật hay không?" "Triệu quản gia!

Ra lệnh đi!

Tôi sẽ lập tức dẫn người xông vào!" Lúc này, các công tử thế gia đều tụ tập trước mặt Triệu quản gia của phủ thành chủ.

Bởi vì Triệu quản gia là người của phủ thành chủ, đại diện cho mệnh lệnh của thành chủ thành Lâm Hải, cho nên các công tử thế gia đều lấy ông ta làm đầu.

Chương 795

Lúc này, tất cả mọi người đều đang chờ đợi mệnh lệnh của Triệu quản gia, chỉ cần ông ta ra lệnh một tiếng, lập tức sẽ có người bước lên, phá tan cửa lớn của Bạch gia!

Ngay sau đó, Triệu quản gia suy nghĩ trong lòng một lát, cuối cùng ra lệnh: "Nếu người của Bạch gia không chịu mở cửa, vậy thì chúng ta chỉ đành tự mình phá cửa, vào xem cho rõ!

Người đâu!

Lập tức phá cửa!" "Vâng!" "Thị vệ Tần gia chúng ta nguyện đi đầu, vì Triệu quản gia và thành chủ đại nhân phá tan cửa lớn!" Trong lúc nói, một gã đàn ông cao lớn vạm vỡ bước ra.

Chỉ thấy gã cầm một cây thánh binh búa sắt, sau khi truyền nội lực vào, liền vung búa đập mạnh vào cửa lớn của Bạch gia.

Ầm!

Trong tiếng vang lớn, cửa lớn của Bạch gia ầm ầm đổ sập, tung lên vô số bụi bặm, khiến người ta không mở nổi mắt.

"Anh em!

Cửa đã phá rồi!" "Tất cả xông vào cho ta!

Xem xem Bạch gia giở trò quỷ gì!" "Nếu có dị bảo xuất thế, các đại gia tộc chúng ta sẽ cùng nhau tiêu diệt Bạch gia, sau đó chia đều bảo vật!" Trong tiếng hét lớn, gã đàn ông Ngự Kiếm kỳ của Tần gia liền xông vào đầu tiên, một cây búa sắt tùy tiện vung lên, có thể đập ngã mấy thị vệ Bạch gia cảnh giới Linh Vũ.

Trong phút chốc, không ai sánh bằng!

Ngay sau đó, các công tử thế gia khác cũng dẫn theo thị vệ xông vào, muốn kiếm chút lợi lộc từ trong đó.

Kết quả, khi họ ồ ạt xông vào sân lớn của Bạch gia, một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra!

"Những kẻ này thật to gan, dám xông vào sân nhà Bạch gia của ta?

Đúng là tìm chết!" Người nói chính là gia chủ của Bạch gia, Bạch Kiến Xương.

Dứt lời, chỉ thấy Bạch Kiến Xương giơ tay vung lên, nhẹ nhàng dùng thánh binh đánh lui gã đàn ông của Tần gia, đánh cho đối phương lùi lại liên tục.

Đứng sau Bạch Kiến Xương, là một người đàn ông trẻ tuổi phong độ như ngọc thụ, chính là Diệp Hàn!

Lúc này, Diệp Hàn với tư cách là trưởng lão mới của Bạch gia, tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cho nên liền đi theo Bạch Kiến Xương ra đến cửa lớn.

Sau đó, Bạch Kiến Xương sai người chặn lại chỗ hổng ở cửa lớn, rồi lạnh lùng nói với các công tử thế gia kia: "Các vị công tử thế gia dám đêm hôm xông vào phủ đệ Bạch gia, lẽ nào muốn tuyên chiến với Bạch gia chúng ta sao?" "Thì sao?" "Bạch gia chỉ có năm sáu trưởng lão Ngự Kiếm sơ kỳ, hoàn toàn không phải là đối thủ của mười đại gia tộc chúng ta!" "Huống hồ, Triệu quản gia của phủ thành chủ cũng đã dẫn người đến rồi!" "Bạch gia nếu biết điều thì giao bảo vật ra!

Nếu không, đừng trách chúng ta đồ sát cả Bạch gia!" Trong lúc nói, các công tử thế gia kia đều mang theo nụ cười âm trầm, trong mắt đầy sát ý lạnh lẽo.

Để có được "bí bảo" đã gây ra thiên địa dị tượng của Bạch gia, những công tử thế gia này đều đã xé rách mặt mũi, muốn dùng vũ lực.

Kết quả, sau khi nghe lời uy hiếp của họ, Bạch Kiến Xương lại đột nhiên sững sờ, hỏi: "Dị bảo?

Bạch gia chúng ta căn bản không có bảo vật nào xuất thế cả!" "Nói bậy!" "Bạch Kiến Xương, đừng giả vờ nữa!" "Vừa rồi trong nhà Bạch gia các ngươi tỏa ra một luồng khí tức Siêu Phàm cảnh, rõ ràng là dấu hiệu có bảo vật xuất thế!" "Bạch Kiến Xương, hoặc là giao bảo vật ra, hoặc là cho chúng ta một lời giải thích hợp lý, nói rõ luồng khí tức vừa rồi là chuyện gì!" "Đương nhiên, ngươi đừng có dùng lời nói dối để lừa chúng ta!

Tất cả chúng ta đều biết, Bạch gia căn bản không thể có cao thủ Siêu Phàm cảnh, luồng khí tức vừa rồi chắc chắn là do bảo vật xuất thế!" Lúc nói, trong mắt các công tử thế gia này đều lộ ra vẻ tham lam, vì để có được "bảo vật", ngay cả mặt mũi cũng không cần nữa, trực tiếp định dùng vũ lực cướp đoạt.

Sở dĩ họ dám kiêu ngạo như vậy, là vì thực lực của Bạch gia quá yếu!

Ngay cả trưởng lão Ngự Kiếm sơ kỳ cũng không có mấy người, căn bản không phải là đối thủ của các gia tộc khác!

Cho nên, những người này mới kiêu ngạo như vậy.

Thấy cảnh này, sắc mặt Bạch Kiến Xương trở nên vô cùng khó coi.

Bởi vì ông ta biết rõ, Bạch gia căn bản không có bảo vật nào xuất thế, cảnh tượng vừa rồi hoàn toàn là do Diệp Hàn tạo ra khi kiểm tra tu vi.

Nhưng, bây giờ, dù Bạch Kiến Xương có nói ra sự thật, cũng không ai tin!

Bởi vì không một ai sẽ tin rằng, thiếu niên mặc áo vải trước mắt

lại là cao thủ Thánh vương Siêu Phàm cảnh!

Lúc này, khi Bạch Kiến Xương đang do dự, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Bạch gia chủ, không cần nói nhảm với họ, cứ nói thẳng sự thật ra là được." Diệp Hàn lạnh lùng nói.

Bởi vì Diệp Hàn là cấp bậc Thánh vương, tương đương với đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh của thành Lâm Hải, cho nên hắn căn bản không coi đám lâu la của các thế gia đại tộc trước mắt ra gì.

Huống hồ, Diệp Hàn vừa mới nhận được hơn ngàn viên hải linh thạch từ Bạch Kiến Xương, khôi phục được đủ năm thành pháp lực, hoàn toàn không sợ bất kỳ ai nữa.

Cho dù thành chủ thành Lâm Hải đích thân đến, Diệp Hàn cũng có tự tin giao đấu với đối phương vài chiêu!

"Được rồi, nếu Diệp Hàn công tử đã lên tiếng, vậy thì ta sẽ nói ra sự thật!" Bạch Kiến Xương do dự hồi lâu, cuối cùng cũng định nói ra sự thật!

Bởi vì, Bạch gia căn bản không đủ sức đối kháng với mười đại gia tộc của thành Lâm Hải, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào người "con rể" Diệp Hàn này, hy vọng Diệp Hàn có thể nể mặt Bạch Nhược Nhược mà giúp Bạch gia tranh lại thể diện!

Ngay sau đó, Bạch Kiến Xương đứng trước bậc thềm, nói với các công tử thế gia, thị vệ, cùng Triệu quản gia của phủ thành chủ: "Thực ra, Bạch gia chúng ta căn bản không có bảo vật nào xuất thế!" "Luồng khí tức Siêu Phàm vừa rồi, là do trưởng lão mới của Bạch gia chúng ta, Diệp Hàn công tử, phóng ra!" "Ta xin đảm bảo với các vị, những lời này đều là thật!

Nếu có một câu nói dối, ta, Bạch Kiến Xương, tất sẽ không được

chết tử tế!" "Hy vọng câu trả lời này có thể khiến các vị hài lòng!" Dứt lời, Bạch Kiến Xương vẫn luôn lo lắng thấp thỏm, sợ rằng phủ thành chủ thành Lâm Hải và các công tử thế gia sẽ không hài lòng, từ đó toàn diện khai chiến với Bạch gia.

Chương 796

Trong lúc ông ta đang lo lắng không yên, cảnh tượng tồi tệ nhất đã xảy ra!

"Chỉ bằng một tên mặt trắng như bột mà cũng có thể phóng ra khí tức Siêu Phàm cảnh sao?" "Đừng có đùa nữa!" "Chuyện như vậy, căn bản không thể xảy ra!" "Nếu thằng nhóc này là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh, thì ta sẽ ăn luôn cây búa sắt hai trăm cân này tại chỗ!" "Nhưng, nếu thằng nhóc Diệp Hàn này không phải là đại tu sĩ, thì tất cả người của Bạch gia đều phải chết!" Trong lúc nói, tất cả các công tử thế gia có mặt đều chế giễu.

Trong đó, tu sĩ của Tần gia, một trong ba đại gia tộc, còn lớn tiếng tuyên bố, Diệp Hàn tuyệt đối không thể là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh!

Đối với cảnh này, Bạch Kiến Xương tỏ ra khá bất lực, không dám nói một lời nào, sợ đắc tội với các công tử thế gia này.

Thế nhưng, khi Bạch Kiến Xương đang chùn bước, Diệp Hàn lại bước lên một bước, trực tiếp đứng ra, chỉ vào tu sĩ Tần gia kia nói: "Vị huynh đệ này, xin hãy nhớ kỹ câu nói vừa rồi của ngươi!" "Nếu ta là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh, ngươi phải nhớ thực hiện lời hứa, ăn cây búa lớn hai trăm cân đó đi!" "Nếu ngươi dám nuốt lời, thì đừng trách ta không khách sáo!" Dứt lời, ánh mắt Diệp Hàn lạnh đi, lập tức tỏa ra sát ý lạnh buốt thấu xương, khiến tất cả mọi người có mặt đều sợ hãi, toàn thân lạnh toát, đổ không ít mồ hôi lạnh.

"Gã này... khí thế thật mạnh!" "Không lẽ thực sự là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh sao?" "Nhưng, tuyệt đối không thể!" "Thành Lâm Hải chúng ta, thậm chí cả Vô Biên Hải, đã mấy trăm năm rồi không xuất hiện đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh mới!" "Cho nên, thằng nhóc Diệp Hàn

này chắc chắn đang hư trương thanh thế!" Trong tiếng bàn tán xôn xao, đám người thế gia đông người đông thế, dần dần lấy lại can đảm, không còn sợ hãi Diệp Hàn nữa.

Đồng thời, tu sĩ của Tần gia kia cũng đứng ra, lớn tiếng nói: "Này!

Thằng nhóc ranh đừng có ra vẻ, tin ta đập chết ngươi tại chỗ không?

Chỉ là một thằng nhóc con mà cũng dám tự xưng là tu sĩ Siêu Phàm cảnh?

Thật buồn cười chết ta!" Nói xong, gã to con của Tần gia liền bước một bước lớn, vung búa sắt về phía Diệp Hàn.

Cây búa sắt này không hề tầm thường.

Nó được luyện khí đại sư hàng đầu của thành Lâm Hải, mất chín chín tám mươi mốt ngày, luyện hóa hơn ngàn loại kỳ trân dị bảo, mới rèn ra được thánh binh búa sắt này!

Một búa này hạ xuống, ngay cả gia chủ Bạch gia cảnh giới Ngự Kiếm cũng không thể dễ dàng chống đỡ được, cho nên, tu sĩ Tần gia lúc này rất tự tin, một búa sẽ lấy mạng Diệp Hàn!

"Giết hắn!" "Đập chết thằng nhóc không biết trời cao đất dày này!" "Để hắn hối hận cả đời đi!" Lúc này, tất cả các công tử thế gia xung quanh đều bắt đầu xem náo nhiệt, đặc biệt là công tử của Tần gia, còn gân cổ la hét, muốn để người của Tần gia được một phen nổi bật.

Kết quả, khi gã đang hung hăng muốn giết Diệp Hàn, một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra.

"Keng!" một tiếng, một búa sắt của gã đàn ông Tần gia, lại bị Diệp Hàn dễ dàng chặn lại.

Hơn nữa, sau khi Diệp Hàn dùng Long Uyên kiếm chặn lại một đòn tấn công, hắn lật tay tát một cái vào mặt gã to con nhà họ Tần.

Bốp!

Một cái tát hạ xuống, trực tiếp đánh bay gã to con của Tần gia ra ngoài!

Ầm!

Sau một tiếng vang lớn, gã to con của Tần gia bay thẳng vào tường, in một vết lõm sâu trên tường!

"Mẹ kiếp!" "Gã này... sao lại lợi hại như vậy?" "Phải biết rằng, gã đàn ông của Tần gia là cao thủ Ngự Không cảnh cao cấp đó!

Lại bị Diệp Hàn một cái tát đánh cho không biết sống chết?" "Nội lực này, tu vi này, quả thực không ai có thể địch nổi!" Trong phút chốc, tất cả mọi người đều bị sức mạnh của Diệp Hàn làm cho kinh ngạc.

Từ khi Diệp Hàn một chiêu hạ gục địch thủ, ngược đãi cao thủ Ngự Không cảnh của Tần gia đến mức không thể bò dậy, không còn một ai dám la hét nữa.

Bởi vì họ đều không phải kẻ ngốc, cho nên không dám đối đầu với Diệp Hàn nữa.

Dù là kẻ ngu ngốc, cũng có thể nhìn ra, tu vi của Diệp Hàn hoàn toàn nghiền ép người ở Ngự Không cảnh!

Toàn bộ thành Lâm Hải, người có thể sạch sẽ gọn gàng, nhẹ nhàng ngược đãi cao thủ Ngự Không cảnh như Diệp Hàn, đếm trên đầu ngón tay!

Nói cách khác, Diệp Hàn dù không phải là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh, thì ít nhất cũng là Ngự Không hậu kỳ, gần đến đỉnh phong!

“Diệp...

Diệp công tử!” “Vừa rồi là tôi không phải!

Xin ngài đại nhân đại lượng, đừng tính toán với tôi!” “Diệp Hàn công tử, chúng tôi đều biết sai rồi, chúng tôi sẽ đi ngay, tuyệt đối sẽ không dây dưa ở đây nữa!” Từ khi Diệp Hàn ra tay một lần, tất cả mọi người có mặt đều kinh hồn bạt vía.

Chỉ thấy từng người một giống như chuột gặp mèo, căn bản không dám nhìn thẳng vào Diệp Hàn!

Không còn cách nào, chủ yếu là vì Diệp Hàn quá lợi hại!

Một cái tát có thể đánh chết một cao thủ Ngự Không cảnh, thực lực này, tìm khắp thành Lâm Hải cũng không tìm được mấy người!

Bây giờ, thấy đã đụng phải một cái đinh cứng, tất cả mọi người đều bắt đầu hoang mang, muốn rút lui.

Thế nhưng, lúc này, Diệp Hàn lại cười.

“Đi sao?

Mọi người nghĩ đơn giản quá rồi nhỉ!” “Từ lúc các ngươi phá cửa vào, nên biết là đã gây họa lớn rồi!” “Bây giờ, nếu không lấy ra đủ linh thạch để bồi lễ xin lỗi, thì đừng trách ta lật mặt vô tình!” Nói xong những lời này, Diệp Hàn cười lạnh, khiến tất cả mọi người đều sởn gai ốc.

Chương 797

Không còn cách nào, chênh lệch thực lực thực sự quá lớn!

Trong số tất cả những người có mặt, người có cảnh giới cao nhất cũng chỉ là Triệu quản gia của phủ thành chủ ở Ngự Không trung kỳ, những người còn lại đều là cảnh giới Linh Vũ, hoặc là trưởng lão Ngự Không sơ kỳ.

Những người này cộng lại, cũng chưa chắc đã đánh lại Diệp Hàn!

Dù sao, chiêu thức vừa rồi của Diệp Hàn thực sự quá khủng bố, lại có thể một cái tát đánh chết một tu sĩ Ngự Không trung kỳ, tu vi này quả thực chưa từng nghe thấy!

Vì vậy, bây giờ không một ai dám đối đầu với Diệp Hàn, tất cả đều chỉ nghĩ đến việc làm sao để bảo toàn tính mạng.

Cùng lúc đó, khi các công tử thế gia đang hoang mang, gia chủ Bạch gia Bạch Kiến Xương ở bên cạnh đột nhiên đi đến bên cạnh Diệp Hàn, thấp giọng nói: "Diệp Hàn công tử, làm vậy có phải hơi trẻ con không?

Phải biết rằng, họ đều là công tử của các gia tộc!

Nếu đắc tội hết với họ, phiền phức của Bạch gia chúng ta sẽ lớn lắm đấy!" "Ồ?

Vậy thì sao?" Diệp Hàn lập tức cười, vẻ mặt khinh thường nói: "Chỉ là một đám công tử bột thôi mà, đắc tội hết rồi, cũng không gây ra được sóng gió gì!" "Cho dù họ đến cửa báo thù, ta cũng có một vạn cách để khiến họ tháo chạy trong thảm hại!" "Huống hồ, lần này là họ chủ động đến cửa gây sự, bắt họ bồi lễ xin lỗi, cũng là chuyện trong phận sự, căn bản không ai dám nói nửa lời không!" "Cho nên, khoản

linh thạch này, ta lấy chắc!" Diệp Hàn nói đầy chính nghĩa, quyết tâm lấy bằng được hải linh thạch trên người đám công tử thế gia này!

Đương nhiên, Diệp Hàn nói vậy, thực ra mục đích thực sự là vì khoản linh thạch đó!

Dù sao, chỉ có linh thạch mới có thể giúp hắn khôi phục pháp lực!

Chỉ có linh thạch mới có thể giúp hắn tái tạo pháp tướng, thậm chí tiếp tục đột phá!

Để đạt được mục đích này, Diệp Hàn căn bản không quan tâm đối phương có báo thù hay không, bởi vì hắn có thủ đoạn để đối phó!

Còn về cái gọi là bồi lễ xin lỗi, Diệp Hàn chỉ là nói cho có lệ, căn bản không coi là thật.

Cùng lúc đó, khi Diệp Hàn và Bạch Kiến Xương đang thì thầm, bên kia, các công tử thế gia do dự hồi lâu, cuối cùng cũng cắn răng quyết định bỏ tiền tiêu tai!

"Không phải là linh thạch sao?" "Cho!" "Chỉ cần có thể để chúng ta đi, chỉ cần có thể khiến một đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh nguôi giận, tất cả mọi thứ đều đáng giá!" Nghĩ như vậy, những người này đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, từng người một xếp thành một hàng, đều đi đến trước mặt Diệp Hàn, bồi lễ xin lỗi, và giao ra không ít hải linh thạch.

"Công tử Chu gia xin tạ lỗi với Diệp Hàn công tử!

Và dâng lên một vạn viên hải linh thạch hạ cấp!" "Công tử Sở gia xin tạ lỗi với Diệp Hàn công tử!

Và dâng lên một trăm viên hải linh thạch trung cấp!" "Công tử Mộ gia xin tạ lỗi với Diệp Hàn công tử!

Và dâng lên một viên hải linh thạch cao cấp!" "Công tử Tần gia

xin tạ lỗi với Diệp Hàn công tử!

Dâng lên một vạn viên hải linh thạch hạ cấp, một trăm viên hải linh thạch trung cấp!

Một viên hải linh thạch cao cấp!" … Hơn mười phút sau, tất cả các công tử thế gia đều chịu thua, từng người một đều chạy đến trước mặt Diệp Hàn, dâng lên linh thạch tạ lỗi.

Trong đó, những công tử thế gia không có xung đột trực diện với Diệp Hàn, đa số đều phải trả giá tương đương một viên hải linh thạch cao cấp, mới được Diệp Hàn cho đi.

Còn công tử của Tần gia kia, vì gã đàn ông trong nhà đã đắc tội với Diệp Hàn, cho nên phải trả giá đủ ba viên hải linh thạch cao cấp, mới được Diệp Hàn cho đi!

Hơn nữa, trước khi đi, Diệp Hàn không quên dặn dò một câu: "Đúng rồi!

Nhớ bảo gã đàn ông Tần gia kia ăn cây búa sắt cho ta!

Nếu không, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tần gia đâu!" "Được... tôi biết rồi, nhất định sẽ truyền lệnh xuống!" Lúc nói, trên mặt công tử Tần gia đầy vẻ sợ hãi, căn bản không dám cãi lại Diệp Hàn.

Không còn cách nào, tu vi của Diệp Hàn thực sự quá cao!

Một cao thủ Thánh vương Siêu Phàm cảnh, đặt ở thành Lâm Hải, thậm chí cả Vô Biên Hải cũng có thể xếp vào top đầu!

Cao thủ như Diệp Hàn, phất tay một cái có thể khiến một thế gia đại tộc tan thành tro bụi, cho nên, căn bản không một ai dám đắc tội!

Đồng thời, sau khi người của Tần gia giao xong linh thạch, khiêng gã đàn ông Ngự Không cảnh kia rời đi, trên đường vẫn luôn hậm hực mắng chửi gã đàn ông đó, mắng gã rảnh rỗi không có việc gì làm, lại

đi đắc tội với đại lão Diệp Hàn!

Hơn nữa, đắc tội thì thôi, còn hại công tử Tần gia phải bồi thường ba viên hải linh thạch cao cấp, đủ để hắn đau lòng mấy năm!

Phải biết rằng, một viên hải linh thạch cao cấp, đã có thể mua một kiện thánh binh không tồi!

Nếu đổi thành bạc, theo cách tính một viên hải linh thạch hạ cấp bằng một trăm lượng bạc, một viên hải linh thạch cao cấp bằng một vạn viên hải linh thạch hạ cấp, tương đương với một triệu lượng bạc trắng!

Nhiều bạc như vậy, dù mỗi ngày đều đến thanh lâu, cũng đủ cho công tử Tần gia đi mấy chục năm!

Cho nên, mới khiến công tử Tần gia tức muốn chết!

Đương nhiên, những chuyện này, Diệp Hàn đều không biết, cũng không có hứng thú biết!

Đối với Diệp Hàn, thu hoạch lần này có thể nói là phong phú!

Chương 798

Hơn mười công tử thế gia, mỗi người đều nộp ít nhất một viên hải linh thạch cao cấp!

Sau khi hấp thu hết những hải linh thạch này, không chỉ có thể giúp Diệp Hàn khôi phục thực lực cấp bậc Thánh vương, mà còn có thể tái tạo mấy pho pháp tướng!

Như vậy, dù có đánh với thành chủ đại nhân của thành Lâm Hải, hay với mấy vị lão tổ Siêu Phàm cảnh trong các thế gia khác, Diệp Hàn cũng sẽ không hề thua kém!

"Ha ha ha!

Lần này thật sự kiếm lớn rồi!" Diệp Hàn vui mừng nói, vung tay thu hết toàn bộ hải linh thạch vào túi, đợi đến tối sẽ luyện hóa một phen.

Cùng lúc đó, gia chủ Bạch gia Bạch Kiến Xương ở bên cạnh, sau khi nhìn thấy nhiều hải linh thạch như vậy, cũng không nhịn được nuốt nước bọt, nói: "Diệp Hàn công tử, cậu thật có bản lĩnh, phất tay một cái đã kiếm được hơn mười viên hải linh thạch cao cấp, tương đương với một kiện thánh binh cao cấp!" "Ha ha!

Quá khen rồi!" Diệp Hàn cười lớn nói: "Chẳng qua là do đám người đó không có mắt, cứ phải đến cửa tặng đồ cho ta!" Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp xua tay, nói: "Được rồi được rồi, ta phải đi luyện hóa hải linh thạch đây, nếu không có chuyện gì khác, ngài có thể về rồi." "Ách...

Diệp Hàn công tử, thực không dám giấu, tôi có một chuyện muốn thỉnh giáo ngài." Lúc nói, giọng của Bạch Kiến Xương luôn tỏ ra rụt rè, rõ ràng có chút sợ hãi Diệp Hàn.

Thực ra, Bạch Kiến Xương sở dĩ trở nên như vậy, hoàn toàn là vì trước đó ông ta căn bản không ngờ, Diệp Hàn lại thực sự là một cao thủ Thánh vương Siêu Phàm cảnh!

Cho nên, mỗi khi Bạch Kiến Xương nghĩ đến chuyện này, không nhịn được sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh.

Phải biết rằng, ông ta suýt chút nữa đã đánh nhau với Diệp Hàn!

Nếu không phải Bạch Nhược Nhược ra tay tương trợ, khuyên nhủ ông ta, e rằng Bạch Kiến Xương bây giờ đã sớm bị Diệp Hàn đập chết, thi thể cũng đã lạnh ngắt rồi!

Lúc này, Bạch Kiến Xương vừa sợ hãi, vừa hỏi.

Đối với điều này, Diệp Hàn khá hào phóng nói: "Có chuyện gì muốn hỏi, cứ nói thẳng." "...Cái đó, Diệp Hàn công tử, ngài thực sự có tu vi Siêu Phàm cảnh sao?" Lúc nói, trong lòng Bạch Kiến Xương luôn thấp thỏm, có chút không chắc chắn về thực lực thực sự của Diệp Hàn.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn chỉ cười cười, trực tiếp nói: "Nếu không thì sao?" "Lẽ nào, ngài muốn ta bây giờ đêm khuya xông vào phủ thành chủ thành Lâm Hải, lôi vị thành chủ đại nhân Siêu Phàm cảnh kia từ trong chăn ra, đánh cho một trận?" "Hay là, phải để ta huyết tẩy mấy đại gia tộc của thành Lâm Hải, ngài mới cảm thấy ta là Thánh vương Siêu Phàm cảnh?" Lúc nói, Diệp Hàn vẻ mặt trêu chọc nhìn đối phương.

Thực ra, từ lúc bắt đầu, Diệp Hàn đã biết, tu vi của hắn cao siêu đến mức khiến người ta phải kinh ngạc!

Nhưng, điều khiến hắn cảm thấy bất lực là, bất kể là người của Bạch gia hay các gia tộc khác, đều không tin!

Từng người một đều giống như kẻ ngốc, cứ phải tự mình thử

công phu của Diệp Hàn, phải đợi Diệp Hàn chỉnh đốn họ một trận, những kẻ này mới chịu nhớ đời, mới thừa nhận thực lực của Diệp Hàn!

Lúc này, Bạch Kiến Xương rõ ràng không phải là kẻ ngốc, từ khi Diệp Hàn ra tay, ông ta đã nhìn ra, Diệp Hàn tuyệt đối không phải người tầm thường!

Vì vậy, sau khi nghe Diệp Hàn đích thân nói ra mình là Thánh vương Siêu Phàm cảnh, sắc mặt của Bạch Kiến Xương có thể nói là vô cùng đặc sắc!

Một mặt, Bạch Kiến Xương đặc biệt sợ hãi, may mắn là không đối đầu với Diệp Hàn, mà chọn trở thành bạn bè của Diệp Hàn, dùng quan hệ của Bạch Nhược Nhược, để Diệp Hàn gia nhập Bạch gia.

Một mặt khác, sau khi nghe Diệp Hàn đích thân thừa nhận tu vi Siêu Phàm cảnh, hai mắt của Bạch Kiến Xương đều sáng lên.

"Diệp Hàn công tử!

Nếu ngài thực sự có tu vi Siêu Phàm cảnh, vậy thì Bạch gia chúng ta có thể một bước trở thành ba đại gia tộc của thành Lâm Hải!" "Hơn nữa, sẽ không còn ai dám đến cửa gây sự nữa!" "Chỉ cần tôi tung tin này ra, tuyệt đối có thể xưng bá thành Lâm Hải, cùng phủ thành chủ chia đôi Vô Biên Hải!" Lúc này, Bạch Kiến Xương vui mừng đến mức sắp cười ra tiếng.

Bởi vì ông ta chưa bao giờ nghĩ rằng, Bạch gia lại có thể chiêu mộ được một đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh!

Hơn nữa, là một đại tu sĩ gần như không có bất kỳ bối cảnh, thế lực, hay dã tâm nào!

Cảnh tượng này, ngay cả trong mơ Bạch Kiến Xương cũng không dám mơ!

Cho nên, đến bây giờ, phản ứng đầu tiên của Bạch Kiến Xương là chấn hưng Bạch gia, mượn danh tiếng của Diệp Hàn để mở rộng thế lực.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn mỉm cười nói: "Ta biết ngài đang nghĩ gì, chẳng qua là mượn danh tiếng của ta để mở rộng thế lực." "Đối với chuyện này, ta không có phản cảm." "Nhưng!

Tiền đề là, sau khi Bạch gia mở rộng thế lực, phải nhớ nộp đủ hải linh thạch cho ta, làm chi phí cung phụng ta!" Diệp Hàn mỉm cười, nói ra ý định của mình.

Đúng vậy, là vì hải linh thạch!

Chỉ cần Bạch gia chịu trả đủ hải linh thạch, để Diệp Hàn dùng để khôi phục pháp lực, tái tạo pháp tướng, thì dù Bạch gia có yêu cầu hắn đích thân ra tay cũng được!

Chỉ cần linh thạch đúng chỗ, không có chuyện gì Diệp Hàn không làm được!

Dù sao, bây giờ hắn đang thiếu linh thạch!

"Diệp Hàn công tử, nếu ngài đã mở lời, vậy thì Bạch gia chúng ta tuyệt đối sẽ dốc hết toàn lực, cung cấp đủ hải linh thạch cho ngài!

Dùng để cung phụng ngài!" Để kết thân, lôi kéo Diệp Hàn, Bạch Kiến Xương có thể nói là đã dùng hết mọi thủ đoạn, còn không tiếc trả giá lớn, để đổi lấy sự ra tay của Diệp Hàn.

"Diệp Hàn công tử, Bạch gia chúng ta bây giờ có thể đưa thêm cho ngài mười viên hải linh thạch cao cấp, đương nhiên, sau này xin ngài giúp đỡ nhiều hơn, giúp Bạch gia chúng ta lập uy ở thành Lâm Hải!" Lúc nói, Bạch Kiến Xương luôn cẩn thận quan sát sắc mặt của Diệp Hàn, sợ hắn không hài lòng.

Dù sao, mười viên hải linh thạch cao cấp tuy không ít, nhưng cũng

không thể nói là quá nhiều, khó có thể mời được cao thủ Thánh vương Siêu Phàm cảnh như Diệp Hàn!

Nhưng, may mà Diệp Hàn khá dễ nói chuyện, trực tiếp đồng ý: "Được!

Chỉ cần Bạch gia có khó khăn, ta nhất định sẽ ra tay giúp đỡ!

Chương 799

Nhưng, ta nói trước, những chuyện như giết người phóng hỏa, cướp bóc ta sẽ không làm, dù sao, ta cũng là người có nguyên tắc!" "Nhất định, nhất định, tôi nhất định sẽ ghi nhớ lời dạy của ngài!" Bạch Kiến Xương liên tục gật đầu đồng ý.

Dứt lời, Bạch Kiến Xương trực tiếp sai người lấy mười viên hải linh thạch cao cấp, toàn bộ đều giao cho Diệp Hàn, để hắn khôi phục pháp lực.

Sau đó, Diệp Hàn cũng không khách khí, trực tiếp cất hết hải linh thạch vào lòng, vui vẻ trở về nơi ở mà Bạch gia đã sắp xếp.

Chỉ là, khi Diệp Hàn trở về phòng, định luyện hóa hải linh thạch, lại đột nhiên sững sờ.

"Ai!" "Rốt cuộc là ai lén lút, dám trốn trong phòng của ta?" "Tin ta một kiếm tiễn ngươi về tây thiên không!" Diệp Hàn chỉ hơi tập trung tinh thần, đã phát hiện trong phòng có hơi thở của người ngoài, cho nên lập tức chỉ Long Uyên kiếm về phía đầu giường.

Ngay sau đó, khi Diệp Hàn sắp phát ra kiếm khí, trong chăn đột nhiên truyền ra một giọng nói trong trẻo dễ nghe.

"Diệp Hàn công tử, là ta, Bạch Nhược Nhược." Trong chăn trên giường, chính là Bạch Nhược Nhược đang mặc đồ ngủ.

Từ khi cô mở miệng thừa nhận, có quan hệ vợ chồng với Diệp Hàn, mọi người trong Bạch gia đều xem cô là vợ của Diệp Hàn.

Hơn nữa, từ khi Diệp Hàn thể hiện thực lực, càng không có một ai dám bắt nạt Bạch Nhược Nhược nữa.

Dù sao, trong mắt mọi người, chồng của Bạch Nhược Nhược là

một cao thủ Thánh vương Siêu Phàm cảnh a!

Cho nên, bây giờ mới tạo thành cảnh tượng khó xử như vậy.

Bạch Nhược Nhược và Diệp Hàn, một đôi nam nữ không hề có tình cảm, lại bị mọi người trong Bạch gia ép vào cùng một phòng.

"Haiz!" Diệp Hàn không khỏi thở dài một tiếng, ngữ khí không nói nên lời khó xử, nói: "Bạch tiểu thư, cần gì phải vậy chứ!

Cô là thân xử nữ, hoàn toàn không cần thiết phải ngủ trong phòng ta!

Để người ta hiểu lầm, thì không hay lắm!" "Nhưng, đã sớm hiểu lầm rồi." Bạch Nhược Nhược yếu ớt nói.

Sự thật cũng đúng như vậy, từ khi cô cứu Diệp Hàn trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều tin là thật, cho rằng Bạch Nhược Nhược thực sự là vợ của Diệp Hàn.

Bây giờ, dù Bạch Nhược Nhược và Diệp Hàn có phủ nhận, cũng không ai tin!

Càng không có ai dám theo đuổi Bạch Nhược Nhược nữa, bởi vì không ai dám đắc tội với Diệp Hàn!

"Haiz!

Thật phiền phức!" Diệp Hàn bất lực.

Thành thật mà nói, Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược thực sự không có quan hệ gì, cho nên hoàn toàn không thể ngủ chung một giường.

Vì vậy, dù đã đến tối, hai người cũng không có ý định ngủ chung một chăn.

"Bạch tiểu thư, cứ như vậy cũng không phải là cách!" Diệp Hàn không khỏi có chút sốt ruột, nói.

“Hay là như thế này, ta đi nói rõ với gia chủ Bạch gia, và mấy vị trưởng lão khác, rằng giữa chúng ta không có quan hệ gì, như vậy không phải là cô sẽ được tự do sao?” Để thoát khỏi tình thế khó xử hiện tại, Diệp Hàn đề xuất một cách như vậy, muốn đi tìm gia chủ Bạch gia nói rõ.

Kết quả, Bạch Nhược Nhược lại nói: “Đừng!

Nếu làm vậy, người trong nhà nhất định sẽ bắt ta gả cho tên công tử bột của Sở gia.

Dù sao, ta chỉ là một người phụ nữ, cũng không có tác dụng gì lớn, cũng không thể kế thừa gia nghiệp…” “Haiz!” Nghe những lời này, Diệp Hàn không khỏi có chút bất lực.

“Nhưng, chúng ta không thể cứ như vậy mãi được, như vậy đối với cả hai chúng ta đều không tốt.” “Không còn cách nào, nể mặt ta đã cứu ngươi một lần, chỉ có thể để ngươi chịu thiệt thòi một chút rồi.” Bạch Nhược Nhược cũng bất lực nói.

Thực ra, Bạch Nhược Nhược cũng không muốn như vậy.

Nhưng không còn cách nào, để không phải gả vào Sở gia, cô chỉ đành lấy Diệp Hàn làm lá chắn.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn cũng chỉ đành đồng ý.

“Được rồi, ai bảo cô cứu ta chứ, coi như là báo ân đi!” Diệp Hàn thở dài một hơi, đồng ý.

Dù sao, Diệp Hàn là người biết ơn báo đáp, sẽ không dễ dàng nuốt lời.

Đã đồng ý với Bạch Nhược Nhược, nhất định sẽ giúp cô đến cùng.

Hơn nữa, nếu không phải Bạch Nhược Nhược mấy lần cứu giúp,

Diệp Hàn cũng không thể chịu đựng đến lúc khôi phục pháp lực.

Huống hồ, nhan sắc của Bạch Nhược Nhược thực sự không tồi, khuôn mặt thanh tú trông rất ưa nhìn, ngủ chung một mái nhà, cũng không có gì.

Cứ như vậy, một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Suốt cả đêm, Diệp Hàn đều luyện hóa hải linh thạch, để khôi phục pháp lực.

Sáng sớm, Diệp Hàn đã luyện hóa xong tất cả hải linh thạch.

Thực lực của hắn cũng đã khôi phục đến cảnh giới Thánh vương, một kiếm tùy tay có thể chém vỡ tường thành!

Chương 800

Còn Bạch Nhược Nhược, cả đêm đều ngủ rất ngon.

Bởi vì Diệp Hàn chính nhân quân tử hơn cô tưởng tượng rất nhiều, căn bản không có ý định chiếm tiện nghi, điều này khiến Bạch Nhược Nhược vô cùng yên tâm.

Buổi sáng, Diệp Hàn gọi Bạch Nhược Nhược dậy, tự mình nhìn cô chải chuốt trang điểm, lại tự mình nhìn cô thay đồ tắm rửa.

Cảnh tượng này, khiến trong lòng Diệp Hàn không khỏi có chút rung động.

"Có lúc, ta đột nhiên cảm thấy, trong phòng có một mỹ nhân cũng không tồi…" Trong lúc nói, Diệp Hàn cứ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Nhược Nhược, nhìn đến mức khiến cô đỏ bừng cả mặt.

"Diệp Hàn, ngươi không thể nghiêm túc một chút sao?

Đừng có nhìn chằm chằm vào ta nữa!" Bạch Nhược Nhược có chút ngại ngùng nói.

Thực ra, cô cũng có thiện cảm với Diệp Hàn.

Dù chưa đến mức yêu, nhưng ít nhất cũng có một chút thích.

Còn về nguyên nhân, là vì Diệp Hàn quá lợi hại!

Một mình chống lại mấy vị trưởng lão, một mình quát lui hơn mười gia tộc hào môn.

Tất cả những điều đó, đều khiến Bạch Nhược Nhược say mê, xem Diệp Hàn như một nhân vật anh hùng.

Đương nhiên, những lời này, Bạch Nhược Nhược chắc chắn sẽ

không nói ra, dù sao cô cũng là con gái, hay ngại ngùng.

Cứ như vậy, trong lúc hai người đùa giỡn, thời gian dần đến trưa.

"Diệp Hàn, có muốn đi dạo phố với ta không?" Lúc này, Bạch Nhược Nhược đã thay một bộ cung trang màu trắng, cả người tỏa ra một khí chất mê người.

Diệp Hàn sau khi nhìn thấy trang phục thanh tú của Bạch Nhược Nhược, cũng không khỏi sáng mắt lên, mới nói: "Có thể đi cùng cô đương nhiên là một chuyện tốt, ta cũng muốn xem xem thành Lâm Hải có khí vật gì đặc biệt.

Nhưng không biết, cô định đi đâu?" "Đương nhiên là đến tiệm vũ khí để xem thánh binh rồi!" Do được người khác khen một câu, Bạch Nhược Nhược cười duyên dáng nói.

"Nghe nói luyện khí đại sư của thành Lâm Hải, Trần Thiết, hôm nay luyện ra một kiện thánh binh đỉnh cấp, không ít công tử, tiểu thư trong thành đều định đi xem đấy!" "Ồ?

Thánh binh đỉnh cấp?" Nghe mấy chữ này, Diệp Hàn liền có hứng thú.

Bởi vì Diệp Hàn cũng là một luyện khí sư, cho nên tò mò, kỹ thuật của luyện khí đại sư Trần Thiết của thành Lâm Hải ra sao.

Thế là, mang theo lòng hiếu kỳ, Diệp Hàn cùng Bạch Nhược Nhược ra ngoài.

"Diệp công tử, Bạch tiểu thư!" Trước cửa lớn của Bạch gia, Trần Hướng Thiên đã đợi từ lâu.

Thấy hai người ra ngoài, Trần Hướng Thiên lập tức dẫn theo mấy thị vệ đi lên, hành lễ với hai người.

"Trần thị vệ, không cần đa lễ." Bạch Nhược Nhược thản nhiên

nói.

Diệp Hàn thì vẻ mặt buồn cười nói: "Trần thủ lĩnh, hai chúng ta là anh em, đừng hành lễ nữa, làm ta có chút không tự tại!" "Không dám!" Trần Hướng Thiên có chút hoảng sợ nói: "Diệp công tử, bây giờ ngài là trưởng lão của Bạch gia chúng ta, còn là trượng phu của Bạch tiểu thư, tôi không dám có hành động vượt quá giới hạn." "Đừng nói nữa." Diệp Hàn vung tay nói.

"Quan hệ giữa ta và Bạch Nhược Nhược, ngươi lại không phải không biết.

Cho nên, chúng ta cứ đối xử với nhau như anh em đi!" Diệp Hàn nói xong, trực tiếp nháy mắt với Trần Hướng Thiên, kéo hắn sang một bên.

"Trần Hướng Thiên, sau này không cần câu nệ như vậy." Diệp Hàn nhìn xung quanh không có ai, mới yên tâm nói.

"Lúc ta ở trên cự luân, ngày nào cũng ở cùng ngươi, làm gì có thời gian động đến Bạch Nhược Nhược!" "Cũng đúng…" Trần Hướng Thiên có chút khó xử nói: "Thành thật mà nói, lúc nghe Bạch tiểu thư nói, ngài và cô ấy là vợ chồng, tôi suýt chút nữa đã ngớ người ra!

May mà lúc đó tôi không nói gì, mới không phá hỏng chuyện của ngài." "Ừ, đúng là như vậy.

Cho nên, không cần khách sáo, chúng ta cứ làm việc của mình thôi." Diệp Hàn xua tay, tỏ ra bình dị gần gũi.

Chỉ là, mặc dù Diệp Hàn đã nói vậy, nhưng Trần Hướng Thiên có chút không quen.

Dù sao, Diệp Hàn là cao thủ Thánh vương Siêu Phàm cảnh a!

So với một tiểu thị vệ cảnh giới Linh Vũ như Trần Hướng Thiên, quả thực chênh lệch mấy cảnh giới, hoàn toàn không cùng một đẳng

cấp!

Cho nên, dù Diệp Hàn nói thế nào, Trần Hướng Thiên vẫn luôn giữ lòng kính sợ đối với Diệp Hàn. … Nửa canh giờ sau, một đoàn người cuối cùng cũng đến nơi luyện khí của thành Lâm Hải.

Trên đường lớn, lúc này đã chật kín người, đều là những công tử, tiểu thư có tiếng trong thành Lâm Hải.

Bởi vì hôm nay là ngày luyện khí đại sư Trần Thiết đúc thành thánh binh, những công tử tiểu thư này đều muốn đến xem, xem có cơ hội đoạt được thánh binh này không, hoặc nhân cơ hội kết giao với một số đệ tử thế gia.

Trong đám người, vì Bạch Nhược Nhược và Diệp Hàn không nổi bật, nên mãi không chen vào được, vì vậy không có duyên xem cảnh thánh binh ra lò.

Chỉ là, Bạch Nhược Nhược tuy không xem được thánh binh, lại đột nhiên nhìn thấy một người quen cũ!

Chương 801

“Sở Thiên Nam!

Gã này sao cũng ở đây?” Bạch Nhược Nhược không khỏi lo lắng nói, sắc mặt cũng theo đó trở nên tồi tệ.

Sở Thiên Nam trong miệng cô không phải ai khác, chính là vị hôn phu trước đây của cô, đồng thời cũng là người thừa kế của Sở gia, một trong ba đại gia tộc của thành Lâm Hải!

“Sao vậy?

Bạch Nhược Nhược, trông cô có vẻ không ổn?” Diệp Hàn kịp thời phát hiện sắc mặt của Bạch Nhược Nhược, vội vàng quan tâm hỏi.

“Diệp Hàn, chúng ta về đi!

Tên công tử bột của Sở gia, Sở Thiên Nam, đang ở đây, ta sợ hắn nhìn thấy ta!” Nói rồi, Bạch Nhược Nhược kéo Diệp Hàn rời đi.

Kết quả, chưa đi được mấy bước, đã bị một đám thị vệ mặc trang phục có chữ “Sở” chặn lại.

“Ối à!

Đây không phải là Bạch Nhược Nhược sao?

Sao vậy, định chạy à?

Ngây thơ quá rồi đấy!” Trong tiếng nói, một gã tướng mạo xấu xí, thân hình lùn mập đi ra, chính là tên công tử bột của Sở gia, Sở Thiên Nam!

“Sở Thiên Nam, đừng qua đây!

Ta đã nói với cha ta, hủy bỏ hôn ước với Sở gia rồi!” Trong lúc nói, Bạch Nhược Nhược cứ nép sau lưng Diệp Hàn, sợ Sở Thiên Nam

sẽ bắt nạt mình.

Thấy cảnh này, sắc mặt Sở Thiên Nam trở nên vô cùng khó coi, hung hăng nói: "Hủy bỏ hôn ước?

Đúng là mơ mộng hão huyền!" "Ta nói cho ngươi biết, Bạch Nhược Nhược, đừng hòng thoát khỏi ta!" "Phàm là thứ mà Sở Thiên Nam ta đã để mắt tới, nhất định phải đoạt cho bằng được, giày vò cho thỏa thích mới thôi!" Dứt lời, Sở Thiên Nam với vẻ mặt âm trầm cứ nhìn chằm chằm vào Diệp Hàn, ánh mắt đầy vẻ hung hăng.

Bởi vì Sở Thiên Nam rõ ràng có thể nhìn ra, Bạch Nhược Nhược đang dựa dẫm vào Diệp Hàn.

Cho nên, để giải tỏa cơn tức, đồng thời cũng để Bạch Nhược Nhược chấp nhận số phận, Sở Thiên Nam trực tiếp vung tay một cái, để tất cả đám lâu la của mình xông lên.

"Giết chết hắn!" "Thú vị đấy!" Diệp Hàn không nhịn được cười, lần đầu tiên thấy loại bại hoại như Sở Thiên Nam!

Giữa phố bắt nạt trai gái thì thôi đi, lại còn định đánh chết người?

Thật đáng ăn đòn!

Hôm nay nếu không cho ngươi một bài học, gã này không biết sẽ kiêu ngạo đến mức nào nữa!

Thế là, mang theo ý định dạy dỗ một trận, sắc mặt Diệp Hàn lạnh đi, trực tiếp rút Long Uyên kiếm ra.

Keng!

Cùng với một tiếng kiếm ngân, Long Uyên kiếm ra khỏi vỏ, bay thẳng về phía trán của Sở Thiên Nam!

"Mẹ kiếp!" "Dám ra tay?" "Đúng là tìm chết!

Hôm nay ta nhất định phải lóc da ngươi ra!" Sở Thiên Nam lập

tức tức giận, triệu hồi thánh binh liền đón lấy Long Uyên kiếm của Diệp Hàn.

Cùng lúc đó, hơn mười tên lâu la cũng ồ ạt xông lên, bao vây Diệp Hàn.

Trước, sau, trái, phải, đâu đâu cũng là lâu la của Sở gia, tất cả đều cầm thánh binh sơ cấp có uy lực không nhỏ!

Trận thế này đánh xuống, trực tiếp khiến tất cả mọi người xung quanh đều sợ ngây người!

Trong phút chốc, vô số người xem đều la lên.

"Mau nhìn!

Công tử Sở gia đánh nhau với người khác rồi!" "Chậc chậc!

Sở Thiên Nam là người thừa kế tương lai của Sở gia!

Thị vệ dưới tay ít nhất cũng là cao thủ Linh Vũ trung kỳ, người đối đầu với hắn chết chắc rồi!" "Hơn nữa, Sở Thiên Nam là người lòng dạ độc ác, tuyệt đối sẽ hạ sát thủ!" Trong phút chốc, tiếng ồn ào vang lên, đâu đâu cũng là người xem náo nhiệt.

Lúc này, tất cả mọi người đều nhận định một chuyện, đó là Sở Thiên Nam lần này thắng chắc rồi!

Lúc này, không một ai cảm thấy Diệp Hàn có một chút cơ hội thắng nào.

Thế nhưng, lúc này, khi tất cả mọi người đều không coi trọng Diệp Hàn, lại có một nữ tử che miệng cười duyên.

"Tên Sở Thiên Nam này thật là tự tìm đường chết, lại dám chọc vào Diệp Hàn, xem ra, Sở Thiên Nam chết chắc rồi!

Tuyệt đối sẽ bị Diệp Hàn chỉnh đốn một trận!" Nữ tử nói không phải ai khác, chính là thiên kim tiểu thư của Bạch gia, Bạch Nhược

Nhược!

Chương 802

Dù luôn trốn sau lưng Diệp Hàn, nhưng không có nghĩa là cô sợ Sở Thiên Nam.

Dù sao, Bạch Nhược Nhược biết rõ, thực lực thực sự của Diệp Hàn đủ để nghiền ép tất cả mọi người có mặt!

Ngay sau đó, tình hình trên sân đúng như Bạch Nhược Nhược dự đoán, hơn mười tên lâu la liên thủ, lại ngay cả quần áo của Diệp Hàn cũng không chạm vào được!

Chỉ nghe thấy tiếng "đinh đinh đang đang" một trận loạn xạ, vô số đao kiếm giao nhau, tất cả các chiêu thức của mọi người, trong nháy mắt đều bị Diệp Hàn hóa giải!

"Phá!" Cùng với một tiếng hét lớn, Diệp Hàn truyền pháp lực vào Long Uyên kiếm, trong nháy mắt phá tan hộ thể linh khí của tất cả mọi người!

"Đau!!" "Đau chết ta rồi!" "Á~a!

Chân ta gãy rồi!" Trong hơn mười tiếng la hét, hơn mười tên lâu la của Sở gia, toàn bộ đều bị Diệp Hàn một kiếm chém ngã xuống đất!

Hơn nữa, điều khiến người ta kinh ngạc hơn là, bất kể là thánh binh sơ cấp trong tay những tên lâu la này, hay thánh binh cao cấp trong tay Sở Thiên Nam, lại đều bị Diệp Hàn một kiếm chém nát!

Trong nháy mắt, tiếng "lách cách" vang lên, dưới nội lực mạnh mẽ của Diệp Hàn, tất cả đao kiếm trong tay người của Sở gia đều biến thành một đống bột, ngay cả một món binh khí hoàn chỉnh cũng không còn!

Thấy cảnh này, đám người xem đều phát ra một tràng tiếng kinh

ngạc, đồng loạt bàn tán.

"Trời ơi!" "Gã này sao lại lợi hại như vậy?" "Một kiếm hạ xuống, chém nát hết thánh binh của tất cả mọi người?" "Phải cần bao nhiêu nội lực chứ!

Ngang ngửa với tu sĩ Ngự Không hậu kỳ rồi!" Trong phút chốc, những tiếng kinh ngạc vang lên liên tiếp, không còn một ai dám xem thường Diệp Hàn nữa.

Suy cho cùng, tuyệt kỹ này của Diệp Hàn không phải người thường có thể thi triển được, ngay cả trưởng lão của Sở gia, Bạch gia, hay thậm chí là phủ thành chủ cũng không thể nào thi triển được chiêu thức như của Diệp Hàn!

Hơn nữa, thánh binh của đám người Sở gia không phải là vật tầm thường, trước nay đều được xem là thánh binh chém sắt như chém bùn!

Kết quả là, cả một đống thánh binh như vậy lại bị Diệp Hàn chém thành bột mịn, từ đó có thể thấy pháp lực của Diệp Hàn thật sự bá đạo đến mức nào!

Trong chốc lát, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, ngay cả tên công tử bột Sở Thiên Nam cũng bị dọa đến không nói được một câu hoàn chỉnh.

"...Không thể nào!

Tên này sao có thể lợi hại như vậy!" Nói đến đây, giọng Sở Thiên Nam cũng trở nên run rẩy, hai tay run lẩy bẩy, đến vũ khí cũng không cầm vững.

Không còn cách nào khác, pháp lực của Diệp Hàn thật sự quá bá đạo, quả thực đã phá vỡ tam quan của Sở Thiên Nam!

Trong tình huống này, dù Sở Thiên Nam có gan lớn đến đâu, có

kiêu ngạo đến mấy cũng không dám gây sự trước mặt Diệp Hàn.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn lại mỉm cười, nhướng mày, chĩa mũi kiếm về phía yết hầu của Sở Thiên Nam, thản nhiên nói: "Sở công tử, đã phục chưa?" "Ta... ta không phục!

Chắc chắn ngươi đã giở trò!

Một người trẻ tuổi chỉ khoảng hai mươi, sao có thể có tu vi cao như vậy!

Chắc chắn đã giở trò!" Đến lúc này, Sở Thiên Nam vẫn không phục!

Bởi vì những tên công tử bột quen thói ngang ngược trước nay đều không cho phép người khác vả mặt mình!

Vì vậy, dù Diệp Hàn đã tung ra một chiêu đáng sợ, Sở Thiên Nam vẫn không phục!

"Không phục?

Không sao, ta nhường ngươi thêm một chiêu!" Khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, hắn cầm một thanh thánh binh lên, ném tới trước mặt Sở Thiên Nam, xem như là vũ khí tặng cho hắn.

Ngay sau đó, Diệp Hàn thản nhiên nói: "Bây giờ, ta cho ngươi vũ khí, và cho ngươi thêm một cơ hội đánh bại ta!

Nhưng, nếu ngươi không địch lại, nhớ phải dập đầu hai mươi cái trước mặt mọi người, và gọi ta một tiếng 'Diệp Hàn gia gia'!

Nếu không, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" "Được!" Sở Thiên Nam ánh mắt lóe lên vẻ hung ác, lập tức đồng ý.

Bởi vì hắn vẫn còn một tuyệt chiêu chưa sử dụng, hơn nữa, đan dược mà Sở gia cấp cho hắn cũng chưa dùng đến!

Chỉ cần Sở Thiên Nam uống viên đan dược kích phát tiềm năng

đó, chiến đấu lực sẽ tăng lên gấp mấy chục lần trong nháy mắt, tuyệt đối không sợ Diệp Hàn!

Sở Thiên Nam nghĩ như vậy, nên mới dứt khoát đồng ý.

Ngay sau đó, Diệp Hàn lùi lại một bước, nhường ra một khoảng đất trống lớn để làm nơi tỷ thí cho hai người.

Cùng lúc đó, đám đông vây xem gần đó cũng đều lùi lại, dành ra một khoảng đất trống lớn cho hai người.

"Tiểu tử tên Diệp Hàn này, thật là bá khí!" "Lại cho Sở Thiên Nam thêm một cơ hội!" "Xem ra, Diệp Hàn này đúng là một chính nhân quân tử, lại hậu đạo như vậy!" Trong lúc bàn tán, tất cả những người vây xem xung quanh đều xì xào, tất cả đều bị thủ đoạn của Diệp Hàn làm cho khâm phục.

Bởi vì không ai ngờ rằng, Diệp Hàn lại hào phóng đến thế!

Lại cho Sở Thiên Nam một cơ hội phản công!

Chương 803

Cũng chính cơ hội này đã cho Sở Thiên Nam cơ hội uống bí dược, kích phát tiềm năng!

"Diệp Hàn, ngươi chết chắc rồi!" Sở Thiên Nam cười một cách âm trầm, sau đó, trực tiếp lấy từ trên người ra một viên bí dược kích phát tiềm năng của Sở gia, nuốt thẳng vào miệng!

Thấy cảnh này, những người xem náo nhiệt xung quanh đều kinh hãi thất sắc, xôn xao bàn tán.

"Hỏng rồi!" "Sở Thiên Nam giở trò rồi!" "Lại uống một viên đan dược bá đạo kích phát tiềm năng, lần này hỏng rồi, tu vi của Sở Thiên Nam ít nhất cũng phải tăng lên mấy chục lần!" "Phải biết rằng, viên đan dược đó do chính tay thái thượng trưởng lão của Sở gia luyện chế, trong đó ngưng tụ không ít thiên địa linh dược, trong nháy mắt có thể nâng một người ở cảnh giới Linh Vũ lên một đại cảnh giới!" "Xong rồi!

Tiểu tử Diệp Hàn kia chắc chắn tiêu đời rồi!" Lúc này, thấy Sở Thiên Nam giở trò, tất cả mọi người xung quanh đều bắt đầu lo lắng cho Diệp Hàn.

Suy cho cùng, Sở Thiên Nam là một trong số ít những kẻ cặn bã có tiếng tăm lừng lẫy ở thành Lâm Hải, ở đây có không ít người từng bị hắn bắt nạt!

Lúc này, khó khăn lắm mới thấy có người ra mặt, giúp dạy dỗ tên công tử bột Sở Thiên Nam này, kết quả lại bị tên tiểu nhân Sở Thiên Nam này chơi xấu!

Thấy cảnh này, ngay cả Bạch Nhược Nhược cũng không nhịn được có chút lo lắng, sợ Diệp Hàn gặp chuyện không may.

Tuy nhiên, đối mặt với vẻ lo lắng của mọi người, Diệp Hàn lại không hề hoảng sợ!

Bởi vì Diệp Hàn đã sớm khôi phục tu vi cảnh giới Thánh Vương, chỉ cần tiện tay vung một cái là có thể bóp chết Sở Thiên Nam như một con kiến!

Ngay cả khi Sở Thiên Nam dùng bí dược được chế từ cấm thuật cũng không phải là đối thủ của Diệp Hàn!

Bởi vì, một con kiến dù có to lên mấy chục lần cũng tuyệt đối không thể so sánh với voi!

Hơn nữa, cảnh giới của Diệp Hàn là cảnh giới Thánh Vương, còn lợi hại hơn cả những đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm ở thành Lâm Hải gấp ba phần!

Trong tình huống này, Diệp Hàn dù có nhắm mắt cũng có thể dễ dàng bóp chết Sở Thiên Nam!

"Ha ha!" Vì vậy, mặc cho Sở Thiên Nam uống bí dược, Diệp Hàn lại tỏ ra không hề vội vã, ngược lại còn ung dung nói một câu: "Sở Thiên Nam, ta cho ngươi thêm hai mươi phút, để ngươi luyện hóa viên đan dược đó cho tốt!

Đợi ngươi kích phát hoàn toàn tiềm năng rồi, chúng ta lại quyết đấu!" Câu nói của Diệp Hàn khiến tất cả mọi người có mặt đều phải sững sờ, kinh ngạc nói: "Người này thật quá kiêu ngạo!" "Lại còn kiêu ngạo hơn cả tên công tử bột Sở Thiên Nam!" "Rõ ràng biết Sở Thiên Nam đã dùng cấm dược, lại không hề vội vã!

Còn nói lời ngông cuồng, muốn cho Sở Thiên Nam hai mươi phút để luyện hóa?" "Thật quá ngông cuồng!" Trong chốc lát, tất cả mọi người đều cảm thấy Diệp Hàn quá ngông cuồng, lại không coi Sở Thiên Nam ra gì!

Dù Sở Thiên Nam đã uống cấm dược, Diệp Hàn vẫn không hề vội vã.

Lúc này, không ít người đều toát mồ hôi lạnh, thầm than thở: "Diệp Hàn này quả thực mạnh, nhưng cũng quá ngông cuồng!" "Đợi Sở Thiên Nam luyện hóa xong đan dược, chắc chắn sẽ báo thù Diệp Hàn một cách tàn nhẫn!" "Lần này, Diệp Hàn chết chắc rồi!" Trong chốc lát, không ai còn tin tưởng vào Diệp Hàn nữa, tất cả mọi người đều cảm thấy Diệp Hàn quá ngông cuồng, ngay cả bí dược trấn tộc của Sở gia cũng không coi ra gì.

Tuy nhiên, trong tình huống này, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người đều bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy Sở Thiên Nam sau khi luyện hóa xong đan dược, vung vũ khí chém về phía Diệp Hàn.

Một kiếm này, mang theo toàn bộ công lực cả đời của Sở Thiên Nam, lại hòa quyện cả tu vi Siêu Phàm trong bí dược của Sở gia, quyết tâm một kiếm lấy mạng Diệp Hàn!

Tuy nhiên, một kiếm chém xuống lại không làm tổn thương dù chỉ một sợi lông của Diệp Hàn!

Chỉ nghe một tiếng "keng" giòn tan, Diệp Hàn lại chỉ dùng hai ngón tay, nhẹ nhàng kẹp lấy thanh trường kiếm của Sở Thiên Nam!

"Kiếm pháp kiểu này... thật quá tệ!

Tệ đến mức ta còn chẳng có hứng thú xem!" Diệp Hàn nói với vẻ chế nhạo, giọng điệu đầy mỉa mai!

Không ai ngờ rằng, bí truyền kiếm pháp của Sở gia, trong mắt Diệp Hàn lại tệ như đồ bỏ đi ngoài đường!

"Ngông cuồng!" "Thật sự ngông cuồng!" "Tiểu tử Diệp Hàn này, lại dám hạ thấp kiếm pháp của Sở gia thành thứ không đáng một xu!"

“Thật là ngông cuồng!” “Nhưng, ta thích!” Trong chốc lát, tất cả mọi người xung quanh đều reo hò tán thưởng, bởi vì tất cả họ đều không ưa Sở Thiên Nam, chỉ mong Diệp Hàn giúp họ xả giận!

Vì vậy, Diệp Hàn càng chửi thậm tệ, những người xem náo nhiệt này lại càng cảm thấy hả hê!

“Khốn kiếp!” Lúc này, Sở Thiên Nam bị sỉ nhục như vậy, sao có thể nhịn được?

Đặc biệt là trước mặt bao nhiêu người, sau khi bị sỉ nhục, Sở Thiên Nam chỉ cảm thấy huyết khí dâng trào, lập tức phun một ngụm tinh huyết lên, toàn bộ đều phun lên bảo kiếm, rót vào vô số tinh huyết chi lực!

Vút!

Trong nháy mắt, toàn bộ lưỡi kiếm đều tỏa ra ánh sáng màu đỏ máu!

“Bí thuật của Sở gia!” “Lệ Huyết Kiếm Pháp!” “Diệp Hàn công tử cẩn thận!” Thấy Sở Thiên Nam tung ra một tuyệt chiêu, không ít người xung quanh đều la lên, sợ Diệp Hàn chịu thiệt!

Suy cho cùng, Sở gia là một trong những gia tộc lớn ở Lâm Hải, công pháp truyền thừa tự nhiên không thể xem thường!

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo lại khiến tất cả mọi người đều ngẩn ngơ!

Bởi vì Diệp Hàn không hề né tránh, mặc cho bảo kiếm của Sở Thiên Nam chém vào người mình!

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng “loảng xoảng” giòn tan, thân thể Diệp Hàn lại cứng như thép, lại dùng sức mạnh của mình làm gãy đôi thanh bảo kiếm đã thấm đẫm tinh huyết!

“Vãi chưởng!” “Thế này cũng được à?” “Thân thể của gã này làm bằng sắt à?” Trong chốc lát, tất cả mọi người đều ngây người!

Chương 804

Bởi vì trước nay họ chưa từng thấy ai có thể dùng thân thể để đỡ bảo kiếm!

Lại còn là bảo kiếm đã được luyện hóa bằng tinh huyết!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, một lúc lâu không nói nên lời!

Ngay cả tên bại loại Sở Thiên Nam cũng thấy hai tay mình mềm nhũn, đến chuôi kiếm cũng không cầm vững!

"Loảng xoảng" một tiếng, hai tay Sở Thiên Nam mềm nhũn, thanh bảo kiếm trong tay cũng bị dọa đến rơi xuống đất, bởi vì hắn chưa bao giờ thấy người nào mạnh như Diệp Hàn!

Lúc này, thấy Sở Thiên Nam sợ đến mềm cả chân, Diệp Hàn mới thản nhiên nói: "Sao rồi?

Không phải muốn giết ta à?

Sao đến kiếm cũng không cầm vững nữa?" "Nếu ngươi đã từ bỏ cơ hội ra chiêu, vậy thì đến lượt ta ra chiêu nhé!" Khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, lập tức giơ tay lên.

Ngay sau đó, một tiếng "chát" giòn tan vang vọng khắp trời.

Chỉ trong nháy mắt, cả người Sở Thiên Nam đều bị Diệp Hàn tát bay ra ngoài!

Tiếp theo, chỉ trong chớp mắt, cả người Sở Thiên Nam bay xa mấy chục mét, mới đập vào tường, mượn lực dừng lại.

"Trời ơi!" "Một cái tát... thật là tàn nhẫn!" "Sở Thiên Nam là một tu sĩ Linh Vũ hậu kỳ đó!

Lại bị Diệp Hàn một cái tát đánh bay đi?" "Thật là gặp quỷ rồi!

Rốt cuộc Diệp Hàn lợi hại đến mức nào vậy!" Một cái tát của Diệp Hàn không chỉ đánh bay Sở Thiên Nam đi, mà còn đánh bay đi tất cả sự kiêu ngạo của hắn!

Bởi vì, từ nhỏ đến lớn, Sở Thiên Nam chưa bao giờ thấy người nào mạnh như Diệp Hàn!

Bất kể là đánh nhau, luận võ, hay là độ cứng của thân thể, Diệp Hàn đều vượt xa Sở Thiên Nam không biết bao nhiêu bậc!

Trước sự chênh lệch thực lực tuyệt đối này, Sở Thiên Nam căn bản không có cơ hội phản kháng, chỉ có thể ngồi bệt trên đất ngẩn người!

"Quá lợi hại!" "Diệp Hàn thật sự quá lợi hại!" "Tu vi của hắn chắc chắn trên cả cảnh giới Ngự Không!" Nói đến đây, tất cả mọi người xung quanh đều phấn khích.

Bởi vì năng lực của Diệp Hàn càng lớn, những người này càng an toàn!

Sở gia dù có báo thù, cũng có cao thủ như Diệp Hàn đứng ra cản!

Vì vậy, thấy Sở Thiên Nam bại trận, không ít người nhân cơ hội nhặt gạch đá ném về phía hắn, điên cuồng trút hết những bất mãn ngày thường, khiến tên cặn bã này phải nếm đủ mùi đau khổ!

"Được rồi, Diệp Hàn, chúng ta đi thôi, đừng chấp nhặt với loại người cặn bã như Sở Thiên Nam nữa." Bạch Nhược Nhược lên tiếng.

Thấy Diệp Hàn đã thắng cuộc quyết đấu, và cũng đã sỉ nhục Sở Thiên Nam trước mặt mọi người, Bạch Nhược Nhược cuối cùng cũng trút được cơn giận trong lòng, định dẫn Diệp Hàn trở về.

Tuy nhiên, ngay lúc chuẩn bị rời đi, một giọng nói âm dương quái

khí vang lên.

“Bạch Nhược Nhược, Bạch gia các người có vẻ hơi kiêu ngạo rồi đấy!” “Đánh người của Sở gia ta xong, lại định đi à?” “Xem ta có xử lý các ngươi một trận không!” Trong tiếng nói, một người đàn ông cao lớn bước ra.

Phía sau hắn, theo sau là rất nhiều thị vệ, tất cả đều là cao thủ hàng đầu của Sở gia!

Lúc này, sau khi thấy người đàn ông này, Sở Thiên Nam và tất cả đám tay sai của hắn đều chạy tới, đồng thanh hô lên.

“Sở Hùng Phong công tử!” “Sở đại thiếu gia!” “Cuối cùng ngài cũng đến rồi!” “Người của Bạch gia, còn có tên tiểu tử Diệp Hàn kia, đã bắt nạt tôi lâu lắm rồi, ngài nhất định phải làm chủ cho tôi!” Trong lúc nói, tất cả đám tay sai đều hành lễ với Sở Hùng Phong, rõ ràng, địa vị của Sở Hùng Phong này ở Sở gia cực kỳ tôn quý.

Cùng lúc đó, Sở Thiên Nam cũng từ dưới đất bò dậy, khóc lóc với Sở Hùng Phong: “Đại ca!

Anh nhất định phải báo thù cho em!

Tên tiểu tử Diệp Hàn kia sắp đánh chết em rồi!” “Yên tâm đi!

Ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi!

Lại có người dám bắt nạt người của Sở gia ta, thật là chán sống rồi!

Dù đối phương là cao thủ cảnh giới Ngự Không, ta cũng phải dạy dỗ một trận!” Nói rồi, Sở Hùng Phong rút thánh binh, hùng hổ đi về phía Bạch Nhược Nhược và Diệp Hàn.

Cùng lúc đó, sau khi Sở Hùng Phong xuất hiện, tất cả những người vây xem đều sợ hãi né sang một bên, xì xào bàn tán.

“Gã này là ai vậy?” “Ngươi không biết à?

Hắn là trưởng lão Ngự Không trẻ tuổi nhất của Sở gia!

Một thân kiếm pháp gần như có thể quét ngang toàn bộ tu sĩ cảnh giới Ngự Không ở thành Lâm Hải!” “Nếu không phải Sở Hùng Phong một lòng theo đuổi đại đạo, e rằng đã sớm kế thừa vị trí gia chủ Sở gia rồi!

Làm gì có phần của Sở Thiên Nam!” “Bây giờ, tiểu tử Diệp Hàn kia e rằng chết chắc rồi!

Chương 805

Suy cho cùng, Sở Hùng Phong không phải là người dễ chọc!" Trong chốc lát, tất cả mọi người đều lo lắng cho tình cảnh của Diệp Hàn, từ ánh mắt sợ hãi có thể thấy, cảnh giới của Sở Hùng Phong cao đến đáng sợ!

Ngay sau đó, chỉ trong vòng mười mấy giây, Sở Hùng Phong dẫn người đến trước mặt Bạch Nhược Nhược, lạnh lùng nói: "Bạch Nhược Nhược, Bạch gia các người có phải là quá đáng rồi không!

Lại dám đánh cả người của Sở gia ta, chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng Sở gia ta không có cao thủ sao?" Trong lúc nói, Sở Hùng Phong luôn siết chặt chuôi kiếm, chỉ cần một lời không hợp là có thể rút kiếm giết người!

Sau đó, nghe Sở Hùng Phong chất vấn, Bạch Nhược Nhược rõ ràng có chút sợ hãi, sợ đến mức nói cũng không dám nói lớn tiếng.

Thấy cảnh này, Sở Hùng Phong lập tức cười lạnh, nói: "Sợ rồi à?

Nếu Bạch gia đã sợ, vậy thì giao tên tiểu tử Diệp Hàn kia ra đây!" "Đợi Sở gia ta bắt được Diệp Hàn, nhất định sẽ hành hạ hắn đến chết, để báo thù cho Sở Thiên Nam!" "Không chỉ vậy, Bạch gia các người phải bồi thường cho ta một vạn viên hải linh thạch sơ giai, coi như là tạ tội!" Những lời này của Sở Hùng Phong khiến tất cả mọi người có mặt đều biến sắc!

"Một vạn viên hải linh thạch?" "Khẩu vị của Sở Hùng Phong này có vẻ hơi lớn rồi!" "Phải biết rằng, một vạn viên hải linh thạch đủ để mua một thanh thánh binh do chính tay Trần Thiết đại sư rèn!" "Không biết, Bạch gia có đồng ý yêu cầu này không." Trong chốc lát, đám đông vây xem đều xôn xao bàn tán, lén lút quan sát sắc mặt của Bạch

Nhược Nhược, muốn biết, Bạch Nhược Nhược có giao Diệp Hàn ra không.

Cùng lúc đó, trên mặt Bạch Nhược Nhược lộ ra vẻ khó xử, rõ ràng không muốn đồng ý điều kiện này.

Nhưng, Bạch Nhược Nhược cũng biết rõ, gia tộc của mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Sở gia, nên lại không dám từ chối yêu cầu của Sở Hùng Phong trước mặt.

Vì vậy, biểu cảm của Bạch Nhược Nhược trở nên phức tạp, hoàn toàn không biết nên làm thế nào.

Lúc này, Diệp Hàn từ phía sau bước ra, thản nhiên nói: "Sở Hùng Phong à?

Khẩu vị của ngươi cũng không nhỏ đâu nhỉ!

Không biết, ngươi có bản lĩnh nuốt trôi nhiều hải linh thạch như vậy không!" Những lời này của Diệp Hàn vừa nói ra, lập tức gây ra một trận sóng gió!

Suy cho cùng, Sở Hùng Phong có thực lực cao thâm cảnh giới Ngự Không, không thể so sánh với tên phế vật Sở Thiên Nam kia, do đó, sau khi Diệp Hàn nói ra những lời cứng rắn như vậy, tất cả mọi người có mặt đều toát mồ hôi lạnh cho Diệp Hàn.

"Diệp Hàn này thật quá ngông cuồng!" "Thật không biết trời cao đất dày!" "Phải biết rằng, Sở Hùng Phong là tu sĩ cảnh giới Ngự Không, cả thành Lâm Hải cũng không có mấy đối thủ!" "Bây giờ, Diệp Hàn lại dám nói chuyện như vậy?

E rằng sẽ bị Sở Hùng Phong đánh chết tươi!" Lúc này, không ai còn tin tưởng vào Diệp Hàn nữa, không còn cách nào khác, ai bảo uy danh của Sở Hùng Phong quá lớn!

Hơn nữa, Sở gia là một trong ba đại gia tộc của thành Lâm Hải,

chắc chắn sở hữu nhiều bảo vật thần bí, cũng như thánh binh cao cấp.

Dưới sự áp đảo về nhiều mặt, Diệp Hàn tuyệt đối không thể là đối thủ của Sở Hùng Phong!

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, tuy nhiên, họ sẽ không bao giờ biết được rằng, sau khi Diệp Hàn mở miệng nói, tình thế trên sân đã thay đổi ngay lập tức!

"Là... là ngài?" Sở Hùng Phong kinh hãi thất sắc nói.

Từ khi nhìn thấy Diệp Hàn lần đầu tiên, hắn đã sợ đến mềm cả chân!

Phải biết rằng, tối qua, Sở Hùng Phong đã đích thân dẫn đội đến Bạch gia.

Tối qua, Sở Hùng Phong sau khi chứng kiến tu vi của Diệp Hàn, còn đích thân dâng lên cho Diệp Hàn những món quà trị giá một vạn viên hải linh thạch cấp thấp!

Vì vậy, từ khi nhìn thấy Diệp Hàn lần đầu tiên, Sở Hùng Phong đã sợ đến hai chân run rẩy, một câu cũng không dám nói.

"Chuyện gì vậy?" "Sở đại ca, anh xử lý hắn đi chứ!" "Vừa nãy không phải nói, muốn báo thù cho em sao?

Sao lại không có động tĩnh gì nữa?" Sở Thiên Nam bên cạnh hỏi với vẻ ngạc nhiên, bởi vì hắn hoàn toàn không biết, tối qua Sở Hùng Phong đã trải qua những gì!

Hơn nữa, Sở Thiên Nam càng không biết, tu vi của Diệp Hàn đã siêu việt phàm nhân, đạt đến cảnh giới Thánh Vương!

Vì vậy, lúc này, trong tình huống không biết thực lực thật sự của Diệp Hàn, Sở Thiên Nam tưởng rằng anh trai mình đang mất tập trung, vì vậy, Sở Thiên Nam trực tiếp đi tới trước mặt Diệp Hàn, định

giơ tay tát Diệp Hàn một cái.

Chát!

Một âm thanh giòn tan vang lên, tuy nhiên, Diệp Hàn vẫn bình an vô sự!

Bởi vì, ngay khi Sở Thiên Nam giơ tay lên, Diệp Hàn đã ra tay trước, với tốc độ mà mắt thường khó có thể phân biệt, hắn đã tát một cái vào mặt Sở Thiên Nam!

Chát!

Một cái tát xuống, Sở Thiên Nam trực tiếp bị đánh bay đi, liên tiếp đâm vào mười mấy thị vệ của Sở gia, mới mềm nhũn nằm trên đất, không động đậy được nữa.

"Lại dám tát ta?

Đúng là kẻ không có trí nhớ!" Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói.

Cùng lúc đó, thấy cảnh Diệp Hàn mạnh mẽ như vậy, tất cả mọi người xung quanh đều không nhịn được nuốt nước bọt, nói: "Gã này cũng quá tàn nhẫn rồi?" "Lại dám ra tay trước mặt Sở Hùng Phong?" "Chẳng lẽ không sợ Sở Hùng Phong báo thù sao?" Mọi người đều sợ hãi nhìn Sở Hùng Phong, sợ rằng Sở Hùng Phong nổi giận sẽ tung ra một đại chiêu, khiến tất cả mọi người đều gặp chuyện không may.

Tuy nhiên, điều khiến người ta không ngờ là, sau khi Diệp Hàn tát một cái, Sở Hùng Phong không những không dám nổi giận, mà còn chủ động đưa mặt mình đến trước mặt Diệp Hàn, nói: "Đánh hay lắm!" "Diệp Hàn công tử đánh đẹp lắm!" "Nếu Diệp Hàn công tử chưa đánh đã nghiền, tiện thể cho tôi một cái tát luôn đi!" Những lời này của Sở Hùng Phong vừa nói ra, lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều ngẩn ngơ.

Ngay cả Bạch Nhược Nhược cũng ngây người, suýt nữa không phản ứng kịp!

Tuy nhiên, lúc này, Diệp Hàn lại hiểu ra, bởi vì hắn đã nhận ra, Sở Hùng Phong này chính là người dẫn đội của Sở gia tối qua!

Chương 806

Vì vậy, Diệp Hàn thản nhiên cười, nói: "Nếu Sở công tử đã thức thời như vậy, vậy nếu ta không tát ngươi một cái, thì có phải là làm ngươi quá thất vọng không!" Vì vậy, Diệp Hàn tiện tay tát một cái, trực tiếp đánh bay cả Sở Hùng Phong đi.

Bịch!

Trong tiếng động trầm đục, cả người Sở Hùng Phong bay đi, đâm thẳng vào đám đông, va vào mấy chục người.

"Vãi chưởng!" "Lại thật sự đánh à?" "Ta không phải đang mơ chứ?" Cảnh này vừa xảy ra, lập tức gây ra một trận xôn xao!

Tất cả mọi người có mặt đều không ngờ rằng, Sở Hùng Phong lại hèn nhát như vậy, lại cầu xin Diệp Hàn tát mình!

Hơn nữa, điều khiến người ta không ngờ hơn là, Diệp Hàn lại thật sự tát!

Điều đó cũng có nghĩa là, tu vi của Diệp Hàn thật sự cao thâm, đến mức ngay cả Sở Hùng Phong ở cảnh giới Ngự Không cũng không dám chọc vào!

Nghĩ thông được điểm này, tất cả mọi người có mặt đều không nhịn được nuốt nước bọt, bắt đầu đoán thực lực thật sự của Diệp Hàn!

"Ngay cả cao thủ cảnh giới Ngự Không như Sở Hùng Phong cũng không dám chọc, thậm chí còn chủ động đưa mặt đến, để Diệp Hàn tát, chẳng lẽ..." "Chẳng lẽ, Diệp Hàn là một cao thủ Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm?" "Chắc chắn rồi!" "Nếu không, Sở Hùng Phong tuyệt đối không thể hèn nhát như vậy!" Chỉ trong vòng ba đến năm

giây, đã có người đoán ra thực lực thật sự của Diệp Hàn.

Hơn nữa, sau khi đoán ra thực lực thật sự của Diệp Hàn, tất cả mọi người đều không nhịn được hít một hơi khí lạnh, cả người đều run rẩy.

"Không ngờ à!" "Thành Lâm Hải lại xuất hiện thêm một tu sĩ Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm!" "Hơn nữa, đại tu sĩ này lại là người của Bạch gia!" "Bạch gia sau này chắc chắn sẽ lọt vào hàng ba đại gia tộc của thành Lâm Hải!" Trong chốc lát, tất cả mọi người có mặt đều xôn xao, tất cả đều kính sợ Diệp Hàn.

Bởi vì, cả tòa thành Lâm Hải, thậm chí cả Vô Biên Hải, cũng không có mấy đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm!

Hơn nữa, dù có, cũng đều là những lão tổ tông quanh năm bế quan tu luyện, căn bản không ra ngoài!

Vì vậy, tất cả mọi người đều kính sợ Diệp Hàn, sợ rằng Diệp Hàn nổi giận, sẽ khiến nơi đây máu chảy thành sông.

Chỉ là, điều khiến người ta may mắn là, Diệp Hàn hiển nhiên không nóng nảy như vậy.

Lúc này, sau khi xử lý xong đám người Sở Hùng Phong, tâm trạng của Diệp Hàn rõ ràng đã tốt lên không ít, thản nhiên nói: "Sở Hùng Phong, ngươi cũng thức thời đấy!" "Đó là điều tất nhiên!" Sở Hùng Phong giống như một tên tay sai, vừa ôm mặt chạy tới, vừa nịnh nọt Diệp Hàn: "Diệp Hàn công tử!

Tối qua, tôi đã tận mắt thấy ngài đại phát thần uy, chỉ cần ngài nói một câu, tôi bây giờ lập tức giúp ngài xả giận!" "Ồ, chắc không?" Diệp Hàn nhìn đối phương với vẻ thú vị.

Hiển nhiên, ngay cả Diệp Hàn cũng không ngờ, Sở Hùng Phong này lại hèn nhát như vậy!

Chỉ trong một lần gặp mặt, đã hoàn toàn nhận thua, căn bản không dám đối đầu với Diệp Hàn!

Tất nhiên, Sở Hùng Phong sở dĩ như vậy, chủ yếu là vì Diệp Hàn thật sự quá mạnh!

Suy cho cùng, tối hôm qua, Sở Hùng Phong đã tận mắt chứng kiến, Diệp Hàn tiện tay đã đập chết một tu sĩ cảnh giới Ngự Không!

Vì vậy, Sở Hùng Phong mới lập tức hạ mình, nịnh nọt nói: "Diệp Hàn công tử!

Chỉ cần ngài nói một câu, tôi bây giờ lập tức thay ngài xả giận!

Không phải là Sở Thiên Nam sao?

Yên tâm, tôi sẽ thay ngài tát hắn, để hắn không bao giờ dám chọc vào ngài nữa!" Nói xong, Sở Hùng Phong ngay tại chỗ bắt Sở Thiên Nam lại, tát vào mặt hắn "chát chát" mấy cái, đánh một cách dứt khoát!

Thấy cảnh này, Diệp Hàn cười ha ha, thản nhiên nói: "Được rồi được rồi, Sở Hùng Phong, nể tình ngươi thức thời như vậy, ta không chấp nhặt với ngươi nữa!" "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" Sở Hùng Phong mừng rỡ, chỉ hận không thể dập đầu cảm ơn Diệp Hàn ngay tại chỗ!

Đối với cảnh này, Diệp Hàn chỉ phất tay, thờ ơ nói: "Không sao, sau này chỉ cần ngươi dạy dỗ Sở Thiên Nam cho tốt là được, để hắn nhớ không được ra ngoài bắt nạt người khác nữa!" "Nhất định!

Nhất định!

Tôi nhất định sẽ ghi nhớ lời dạy của ngài!" Sở Hùng Phong vội vàng đồng ý, căn bản không dám có một chút ý niệm phản kháng.

Suy cho cùng, tu vi của Diệp Hàn thật sự quá cao!

Sở Hùng Phong không muốn biến thành tu sĩ của Tần gia tối qua, bị Diệp Hàn một chưởng đập chết...

Vì vậy, dưới sự xin lỗi liên tiếp của Sở Hùng Phong, Diệp Hàn cuối cùng cũng tha cho hắn.

Cùng lúc đó, Bạch Nhược Nhược hoàn toàn ngây người.

Cô không ngờ rằng, uy danh của Diệp Hàn lại đến mức này!

Ngay cả Sở Hùng Phong, một trong ba đại gia tộc, cũng không dám dễ dàng chọc vào Diệp Hàn!

"Bạch Nhược Nhược, chúng ta bây giờ đi đâu?" Sau khi giải quyết xong đám người Sở gia, Diệp Hàn thuận miệng hỏi.

"Chúng ta bây giờ đi xem thần binh đi!" Bạch Nhược Nhược cười tươi nói.

Bởi vì lần này, vốn là để quan sát tay nghề của đại sư rèn Trần Thiết, nên đương nhiên phải đi xem một lần, nếu không, coi như là đi một chuyến vô ích.

Đối với điều này, Diệp Hàn gật đầu, trực tiếp nói: "Được thôi, đều nghe theo cô!" "Ừm ừm!" Bạch Nhược Nhược cười hì hì nắm tay Diệp Hàn, trực tiếp dẫn hắn đến tiệm rèn.

Không lâu sau, hai người đã đến gần tiệm của đại sư Trần Thiết.

Chương 807

Lúc này, trước tiệm của đại sư Trần Thiết, đã đông nghịt người.

Tất cả mọi người đều đến để quan sát thánh binh ra đời, nên ai nấy đều chen chúc nhau, căn bản không vào được.

Trong đám đông, Bạch Nhược Nhược có vẻ hơi không vui, nói: "Người ở đây đông quá, chúng ta căn bản không vào được!

Phải làm sao đây?" Thấy cảnh này, Diệp Hàn mỉm cười, nói: "Tôi có cách!" "Anh có cách?

Cách gì, mau nói cho tôi nghe." Bạch Nhược Nhược không khỏi hứng thú, tò mò, Diệp Hàn định làm thế nào để đẩy hết mọi người ở đây ra, để họ vào trong.

Ngay sau đó, chỉ nghe Diệp Hàn hít một hơi thật sâu, trực tiếp hô lớn: "Bỉ nhân bất tài!

Ta là đại sư luyện khí số một Vô Biên Hải, đặc biệt đến đây bái kiến Trần Thiết đại sư!

Xin các vị hãy nhường đường, để ta vào trong!" Câu nói này vừa nói ra, trực tiếp khiến Bạch Nhược Nhược ngây người!

Bởi vì cô không ngờ, chiêu của Diệp Hàn lại là cách này!

Lúc này, nghe những lời này của Diệp Hàn, Bạch Nhược Nhược sững sờ, nói: "Diệp Hàn!

Anh đừng quậy nữa!

Rõ ràng anh không phải là luyện khí sư, làm sao có thể chứ?

Không phải là để người ta cười cho à..." Tuy nhiên, đối với những lời này của Bạch Nhược Nhược, Diệp Hàn lại mỉm cười, nói: "Yên

tâm đi, ta tự có chừng mực!" Cùng lúc đó, sau khi Diệp Hàn hô lên câu đó, tất cả mọi người có mặt đều quay đầu lại, tò mò nhìn hắn.

"Gã này là ai vậy?" "Khẩu khí lớn thật!" "Tuổi còn trẻ, lại dám tự xưng là đại sư luyện khí số một Vô Biên Hải?

Thật không biết xấu hổ!" Trong lúc nói, mọi người đều đầy giọng điệu khinh bỉ, rõ ràng không ưa Diệp Hàn, càng không tin lời hắn.

Tuy nhiên, đối mặt với nhiều tiếng khinh bỉ như vậy, Diệp Hàn lại không hề tức giận, trực tiếp lấy thánh binh trong tay ra, ném lên không trung.

"To lên!" "To lên!" "To lên!" Ba đạo pháp lệnh hạ xuống, Long Uyên Kiếm trực tiếp dài ra trăm mét, thân kiếm khổng lồ có thể nói là che trời che trăng, khiến tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc!

"Trời ơi!" "Thánh binh này cũng quá lợi hại rồi?" "Lại có thể dài ra trăm mét?

Thật thần kỳ!" Từ khi Diệp Hàn lộ ra một tay, không còn ai dám xem thường hắn nữa.

Vì vậy, không ngừng có người nhường chỗ, nhường ra một con đường cho Diệp Hàn, đủ để hắn đi thẳng đến tiệm luyện khí.

"Đi thôi!" Diệp Hàn mỉm cười, trực tiếp kéo Bạch Nhược Nhược đi vào.

Ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của hàng trăm người, Bạch Nhược Nhược mặt đỏ bừng nắm tay Diệp Hàn, từ từ đi vào trong tiệm.

Sau khi đến cửa, Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược cuối cùng cũng gặp được đại sư luyện khí mạnh nhất Vô Biên Hải trong truyền thuyết, Trần Thiết!

Chỉ thấy đại sư Trần Thiết mặc một bộ quần áo vải thô mộc mạc, tay cầm một cây búa lớn, không ngừng đập vào thánh binh trong lò lửa.

Chỉ thấy đại sư Trần Thiết mặc một bộ quần áo vải thô mộc mạc, tay cầm một cây búa lớn, không ngừng đập vào thánh binh trong lò lửa.

Lúc này, thấy hai người Diệp Hàn, đại sư Trần Thiết hơi nheo mắt, nói: "Vừa nãy ai ở bên ngoài, tự xưng là đại sư luyện khí số một Vô Biên Hải?" "Bỉ nhân bất tài, chính là tại hạ!" Diệp Hàn mỉm cười, bước lên một bước.

"Ồ?" Trần Thiết đầu tiên sững sờ, rõ ràng không ngờ, Diệp Hàn lại trẻ như vậy.

Ngay sau đó, Trần Thiết cẩn thận quan sát đường nét cơ bắp của Diệp Hàn, thấy cơ bắp của hắn hoàn toàn không giống một người quanh năm luyện sắt, vì vậy, Trần Thiết trực tiếp chế nhạo, mỉa mai nói: "Một thằng nhóc ranh, cũng dám tự xưng là người luyện khí số một?

Đừng đùa nữa, mau về nhà chơi bùn đi!" Những lời này của Trần Thiết vừa nói xong, lập tức gây ra một trận cười vang.

Trong chốc lát, tất cả đám đông vây xem đều cười, bởi vì họ đã sớm không ưa Diệp Hàn rồi!

"Chỉ bằng cái thân hình nhỏ bé này, cũng dám tự xưng là đại sư luyện khí số một Vô Biên Hải?" "Thật buồn cười!" "Rõ ràng là một tên lừa đảo!" "Nếu ngươi có thể luyện ra một thanh thánh binh, ta sẽ khỏa thân chạy cho mọi người xem!" Trong lúc nói, không ít tên du côn đều nói những lời hạ lưu, rõ ràng là không ưa Diệp Hàn.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn cũng không tức giận, vẫn cười, chỉ vào tên

du côn đó, nói: “Lát nữa đừng đi nhé!

Ta nhớ câu nói vừa rồi của ngươi!

Nếu ta luyện ra thánh binh, nhớ khỏa thân chạy cho mọi người xem đấy!” “Hừ!

Cho mày mặt mũi à?” Tên du côn đó lập tức nổi giận, hằn học nói: “Đừng ở đây giả vờ cao thủ nữa, mau cút đi!

Một thằng nhóc con, thật sự nghĩ mình là ai à?” “Ha ha!” Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, cũng không nói nhiều, trực tiếp hỏi Trần Thiết: “Đại sư!

Có thể cho tôi mượn một ít dược liệu không?

Tôi sẽ biểu diễn cho ngài xem!” “Ồ?” Nghe những lời này, Trần Thiết cũng lộ ra vẻ hứng thú, vì vậy, trực tiếp đồng ý: “Được!

Dược liệu trong tiệm luyện khí, cứ tùy tiện chọn!

Chỉ cần ngươi có thể luyện ra thánh binh, dược liệu ta sẽ tặng hết cho ngươi!

Chương 808

Nhưng, nếu không luyện được, nhớ phải bồi thường tiền dược liệu gấp mười lần!" Nói đến đây, Trần Thiết cũng tỏ ra không khách khí.

Một là vì không tin, Diệp Hàn có thể luyện ra thánh binh.

Hai, là bản chất gian thương bẩm sinh của Trần Thiết, muốn kiếm một khoản lớn từ việc này.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn một mắt đã nhìn ra, trong lòng Trần Thiết đang nghĩ gì.

Vì vậy, Diệp Hàn cũng không khách khí, trực tiếp cười lạnh nói: "Có thể!

Ta đồng ý điều kiện của ngươi!" "Được!

Vậy thì mời bắt đầu luyện khí đi!" Trần Thiết hừ một tiếng, trực tiếp nói: "Chỉ cần ngươi có thể luyện ra thánh binh, ta đảm bảo, tất cả dược liệu sẽ không lấy một đồng nào!" "Được!

Một lời đã định!" Diệp Hàn cùng đối phương đập tay thề, trực tiếp đi vào trong tiệm, chọn dược liệu.

Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm loại hải linh thạch màu sắc khác nhau, Diệp Hàn đều lấy vào tay.

Sở dĩ chọn ngũ hành hải linh thạch làm dược liệu, là vì hắn muốn làm một vố lớn, muốn luyện ra một thanh thánh binh làm chói mắt tất cả mọi người!

Chỉ là, sau khi Diệp Hàn chọn xong dược liệu, tất cả mọi người bên ngoài đều chế nhạo.

Đặc biệt là đại sư Trần Thiết, tiếng chế nhạo lớn nhất.

“Lại chọn năm loại dược liệu luyện khí khác nhau?

Đúng là một phế vật!” “Ai cũng biết, luyện khí chú trọng sự tinh khiết của dược liệu!

Dược liệu luyện khí càng tinh khiết, càng dễ luyện chế ra thánh binh đỉnh cấp!” “Nhưng, tiểu tử Diệp Hàn lại chọn năm loại dược liệu luyện khí khác nhau, vừa nhìn đã biết là một kẻ ngoại đạo lừa người!” “Theo ta thấy, tiểu tử này căn bản không biết luyện khí, hoàn toàn là đang giả thần giả quỷ!” Trong lúc nói, trên mặt Trần Thiết đầy vẻ mỉa mai.

Bởi vì hắn là đại sư luyện khí đỉnh cấp nhất của thành Lâm Hải, chỉ cần nhìn một cái là có thể biết, Diệp Hàn hoàn toàn không biết luyện khí!

Cùng lúc đó, sau khi Trần Thiết mở miệng chế giễu, đám đông vây xem cũng bắt đầu nịnh hót, phụ họa theo.

“Trần Thiết đại sư nói không sai!” “Diệp Hàn này chắc chắn là một phế vật không biết gì!” “Nếu hắn có thể luyện ra thánh binh, ta sẽ ăn luôn cái quần lót này!” Trong tiếng xôn xao, gần như không có một ai tin tưởng Diệp Hàn.

Bởi vì Trần Thiết là đại sư luyện khí đỉnh cấp nhất của thành Lâm Hải, Trần Thiết đã lên tiếng, những người xem náo nhiệt này tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, đồng loạt mỉa mai.

Tuy nhiên, trong tình huống này, Diệp Hàn lại mỉm cười, thản nhiên nói: “Ai nói với ngươi, ta không biết luyện khí?” “Ồ?” “Còn phải hỏi à?” “Rốt cuộc ngươi có biết luyện khí hay không, trong lòng không có chút số nào sao?

Ai lại bỏ cả ngũ hành dược liệu vào trong lò luyện chứ?” Nói đến

đây, sắc mặt Trần Thiết trở nên u ám.

Bởi vì hắn cảm thấy Diệp Hàn thật quá ngông cuồng, rõ ràng là một kẻ ngoại đạo không biết gì, lại cứ phải ở đây giả thần giả quỷ!

Tuy nhiên, hành động tiếp theo của Diệp Hàn lại khiến Trần Thiết kinh ngạc!

"Nhìn cho kỹ đây!" "Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi những con ếch ngồi đáy giếng này xem, ai mới là đại sư luyện khí thật sự!" Khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, trực tiếp rót cả ngũ hành linh lực kim mộc thủy hỏa thổ vào trong lò luyện.

Ngay sau đó, cùng với việc ngũ hành linh lực cảnh giới Thánh Vương được rót vào, toàn bộ lò luyện bắt đầu bùng phát ra ánh sáng ngũ sắc cực kỳ nóng bỏng.

Ầm!

Chỉ trong nháy mắt, cả tòa lò luyện nổ tung, tất cả ngọn lửa bên trong đều bốc lên ngùn ngụt, lao thẳng lên trời!

"...Lại là dấu hiệu của thánh binh cao cấp ra đời!" "Không thể nào!" "Một kẻ bình thường, sao có thể luyện ra thánh binh cao cấp!" Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều xôn xao.

Không ai ngờ rằng, Diệp Hàn lại luyện chế ra dị tượng thiên địa chỉ có thánh binh cao cấp mới có thể gây ra!

Ngay sau đó, khi cảm nhận được pháp lực bành trướng trong lò luyện, ngay cả sắc mặt của đại sư Trần Thiết cũng thay đổi lớn, kinh ngạc nói: "Lại thật sự là thánh binh cao cấp!

Gã này vẻ ngoài không có gì nổi bật, lại thật sự là một đại sư luyện khí, hơn nữa, còn là loại đỉnh cấp của Vô Biên Hải!" Trong chốc lát, tất cả mọi người đều bị dị tượng thiên địa do Diệp Hàn gây ra khi luyện khí làm kinh ngạc, tự nhiên không còn ai dám nghi ngờ

nữa.

Sau đó, nửa giờ trôi qua, ánh sáng ngũ sắc trên trời cuối cùng cũng từ từ tan biến.

Ngay sau đó, một thanh bảo kiếm tuyệt thế tỏa ra ánh sáng ngũ sắc treo cao trên không, chiếu sáng đến mức tất cả mọi người đều không mở được mắt.

“Thấy chưa?

Thánh binh cao cấp do ta luyện chế!

Vô Biên Trảm Linh Kiếm!” Diệp Hàn nhướng mày, tiện tay cầm thanh thánh binh cao cấp vào tay.

Sau đó, Diệp Hàn tay phải nhẹ nhàng vung một cái, cả tòa bảo kiếm liền tỏa ra một đạo ánh sáng cực kỳ chói mắt, một đạo kiếm khí dài khoảng năm mươi mét bắn ra, chém đôi cả bức tường của tiệm luyện khí!

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, cả tòa tiệm luyện khí ầm ầm sụp đổ, bụi bay mù mịt trong không khí, khiến người ta không nói nên lời.

“Khụ!” “Một đạo kiếm khí, ít nhất cũng phải có sức sát thương của cảnh giới Ngự Không!” “Điều đó có nghĩa là, một món vũ khí do Diệp Hàn tiện tay chế tạo, có thể khiến một người bình thường ngay lập tức có được năng lực chiến đấu với tu sĩ cảnh giới Ngự Không!” “Cảnh này, thật quá đáng sợ!” Sau khi Diệp Hàn tung ra kiếm khí, tất cả mọi người có mặt đều động dung.

Chương 809

Bởi vì tất cả họ đều có thể cảm nhận được, sức mạnh cường đại chứa đựng trong thanh Vô Biên Trảm Linh Kiếm đó!

Hơn nữa, điều khiến họ càng kích động hơn là, thanh thánh binh do Diệp Hàn tiện tay luyện chế, lại có thể khiến một người bình thường, chiến đấu lực ngay lập tức tăng lên cảnh giới Ngự Không!

Trình độ luyện khí này, gần như có thể trang bị hàng loạt cho một đội quân tu sĩ có thực lực Ngự Không, quả thực là thần tích!

"Diệp Hàn đại sư!" "Cầu xin ngài bán thanh thánh binh này cho tôi!" "Chỉ cần ngài chịu ra giá, tôi dù có khuynh gia bại sản, cũng phải mua được thanh thánh binh này!" Trong chốc lát, tất cả các công tử thế gia có mặt đều động lòng.

Bởi vì tất cả họ đều hiểu, chỉ cần có được thanh thánh binh này, có thể khiến chiến đấu lực của mình ngay lập tức tăng vọt mấy lần!

Vì vậy, bất kể Diệp Hàn ra giá thế nào, họ đều sẽ tranh giành đến vỡ đầu!

Tuy nhiên, đối với ánh mắt nhiệt tình của mọi người, Diệp Hàn lại không thèm để ý.

Hắn chỉ quay người lại, nhìn về phía Trần Thiết, sau đó, Diệp Hàn thản nhiên nói: "Trần Thiết đại sư, thế nào, bây giờ đã phục chưa?" "Ta... ta không phục!" Sắc mặt của đại sư Trần Thiết giằng co một lúc lâu, cuối cùng mới nghiến răng nói ra ba chữ.

"Ta không phục!" Bởi vì Trần Thiết đã mất hơn năm mươi năm, mới lọt vào hàng ngũ đại sư luyện khí đỉnh cấp.

Bây giờ, lại muốn hắn cúi đầu, nhận thua trước một tiểu bối trẻ

tuổi?

Tuyệt đối không thể đồng ý!

Dù Trần Thiết rõ ràng biết trình độ luyện khí của Diệp Hàn cao, cũng không muốn thừa nhận!

Bởi vì như vậy, tương đương với việc nhận thua!

Hơn nữa, từ nay về sau, uy danh luyện khí của Trần Thiết chắc chắn sẽ tụt dốc không phanh!

Vì vậy, bất kể là vì danh dự, vì địa vị, hay là vì tiền tài, Trần Thiết đều không thể nhận thua!

"Diệp Hàn, ta thừa nhận, ngươi mạnh!

Nhưng, luận về trình độ luyện khí, ngươi còn kém ta quá xa!" Trần Thiết mặt dày nói.

Chỉ trong hai ba câu nói, hắn đã đứng trên đỉnh cao đạo đức, muốn từ góc độ của một đại sư, phê phán một phen về thuật luyện khí của Diệp Hàn!

Tuy nhiên, Diệp Hàn một mắt đã nhìn ra trò của đối phương, sao có thể để hắn được như ý?

Vì vậy, Diệp Hàn trực tiếp phát ra lời thách đấu, nói: "Trần Thiết đại sư, nếu ngài không phục, vậy chúng ta tỷ thí một trận!" "Ta dùng Vô Biên Trảm Linh Kiếm do ta rèn, ngài dùng thánh binh do ngài rèn, hai ta tỷ thí một trận, thánh binh của ai gãy, người đó nhận thua!" "Ngài thấy thế nào?" Khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, đề xuất một cách tỷ thí như vậy.

Lúc này, trước mặt bao nhiêu công tử tiểu thư thế gia, Trần Thiết dù không muốn tỷ thí, cũng không thể không nhận!

Bởi vì hắn biết, nếu không chịu đồng ý, chắc chắn sẽ trở thành trò

cười của các đại gia tộc.

"Được!" "Ta nhận lời tỷ thí lần này!" "Ai thua, phải thề cả đời không được luyện khí!" Trần Thiết mặt mày âm trầm, hung hăng nói.

Bởi vì tự cho rằng công lực của mình cao thâm, nên muốn nhân cơ hội gài bẫy Diệp Hàn, để Diệp Hàn từ nay về sau không thể luyện khí nữa, tránh giành mất mối làm ăn của Trần Thiết.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn chỉ thản nhiên cười, nói: "Có thể!

Ta đồng ý điều kiện của ngươi!" Lúc này, Diệp Hàn đã sớm nhìn ra, tên Trần Thiết này chắc chắn có ý đồ xấu!

Nhưng không sao, Diệp Hàn có thực lực Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm, không kém gì thành chủ thành Lâm Hải, huống chi là một đại sư luyện khí nhỏ bé?

Vì vậy, Diệp Hàn dứt khoát đồng ý.

Ngay sau đó, sau khi hai người đều đồng ý tỷ thí, tất cả các công tử, tiểu thư thế gia gần đó đều lùi ra xa hơn mười mét.

Để họ có thể tỷ thí một cách tốt nhất, gần như không có ai dám đến gần.

Sau mấy phút, một khoảng đất trống lớn đã được dọn ra, Diệp Hàn tay phải cầm Vô Biên Trảm Linh Kiếm vừa luyện chế xong, thản nhiên nhìn đối phương.

Ở phía bên kia, Trần Thiết cuối cùng cũng rút thánh binh đã luyện chế từ lâu ra khỏi lò luyện!

Ầm!

Trong tiếng nổ, một ngọn lửa màu đỏ rực bốc lên trời, ngay sau đó, những tiếng kinh ngạc của mọi người đều vang lên.

"Thánh binh!" "Lại một thanh thánh binh cao cấp nữa!" "Trần

Thiết đại sư quả nhiên danh bất hư truyền, lại luyện ra thêm một thanh thánh binh nữa!" Trong chốc lát, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc la lên.

Bởi vì trước nay họ chưa từng thấy, trong một ngày ngắn ngủi, lại có đến hai thanh thánh binh cao cấp cùng ra đời!

Phải biết rằng, loại thánh binh cao cấp này là bảo vật mà ai cũng có thể gặp mà không thể cầu!

Trưởng lão của ba đại gia tộc, cũng khó mà sở hữu được một thanh!

Nhưng, hiện tại, hai thanh thánh binh cao cấp đều đã ra đời, lại còn sắp có một trận quyết đấu ngay tại chỗ, phải chém gãy một trong hai thanh thánh binh mới kết thúc!

Chương 810

"Lãng phí quá!" "Thật là lãng phí!" "Hai thanh thánh binh mỗi thanh ít nhất cũng trị giá mấy chục vạn hải linh thạch, bằng cả mấy năm tài sản của một gia tộc bình thường!" "Nhưng, Trần Thiết và Diệp Hàn lại muốn dùng nó để tỷ thí, phải chém gãy một thanh thánh binh mới kết thúc trận đấu, thật là phung phí của trời!" Trong chốc lát, trên sân đều là những tiếng tiếc nuối.

Ngay cả những công tử thế gia kia, cũng chưa bao giờ thấy, một trận quyết đấu phung phí như vậy.

Sau đó, trong lúc đám đông vây xem tiếc nuối, trận chiến giữa Diệp Hàn và Trần Thiết cuối cùng cũng bắt đầu!

"Diệp Hàn tiểu tử, ta nói trước cho ngươi biết, ta là cao thủ Ngự Không trung kỳ, không phải là loại phế vật như ngươi có thể so sánh!" "Nếu bây giờ ngươi hối hận, vẫn còn kịp!" "Chỉ cần ngươi dập đầu cho ta hai mươi cái, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!" "Nhưng, nếu ngươi không chịu nhận thua, thì đừng trách ta thủ hạ vô tình, trực tiếp giết chết ngươi!" Nói đến đây, trên mặt Trần Thiết toàn là vẻ ác độc.

Người có mắt nhìn một cái là có thể thấy, lão già Trần Thiết này lại âm thầm giấu giếm thực lực!

Nhưng, nghĩ kỹ lại cũng đúng, Trần Thiết đã tu luyện bảy tám mươi năm, pháp lực chắc chắn phải thâm hậu hơn một người trẻ tuổi như Diệp Hàn!

Vì vậy, sau khi thấy Trần Thiết lộ ra thực lực Ngự Không trung kỳ, không ít người xung quanh đều bắt đầu lo lắng cho tình cảnh của Diệp Hàn.

Tuy nhiên, lúc này, Diệp Hàn lại không hề hoảng sợ, đặc biệt là sau khi nghe Trần Thiết nói ra thực lực "Ngự Không trung kỳ", Diệp Hàn trực tiếp cười.

"Chỉ bằng một tu sĩ Ngự Không trung kỳ, cũng dám bắt ta dập đầu?" "Thật không biết tự lượng sức mình!" "Ngươi tin không, ta chỉ cần một chiêu là có thể khiến ngươi ngã xuống đất không?" Diệp Hàn cười lạnh nói.

Trong mắt hắn, tu sĩ Ngự Không trung kỳ cũng chỉ như một con kiến, tiện tay là có thể bóp chết!

Đặc biệt là sau khi Diệp Hàn tái tạo pháp tướng, càng không coi tu sĩ cảnh giới Ngự Không ra gì.

Thấy cảnh này, Trần Thiết lập tức nổi giận: "Tiểu tử, thật không biết điều!

Nếu đã không thức thời như vậy, đừng trách ta ra tay độc ác!" Nói xong, Trần Thiết lập tức rút bảo kiếm ra!

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn không ngừng tỏa ra pháp lực từ trên người, toàn bộ đều rót vào bảo kiếm, quyết tâm một kiếm chém chết Diệp Hàn!

Tuy nhiên, đối mặt với chiêu thức hung hãn của đối phương, Diệp Hàn lại không hoảng không vội ném thánh binh lên trời, và, trực tiếp triệu hồi ra năm tôn pháp tướng.

"Kim chi pháp tướng!" "Mộc chi pháp tướng!" "Thủy chi pháp tướng!" "Hỏa chi pháp tướng!" "Thổ chi pháp tướng!" "Ngũ hành quy nhất!" Cùng với tiếng chú ngữ của Diệp Hàn, một pháp tướng khổng lồ cao mấy trăm mét hiện ra, và toàn bộ đều dung hợp lại với nhau, tạo thành một tôn pháp tướng cao gần năm trăm mét!

Cảnh này vừa xảy ra, lập tức che trời che đất, khiến tất cả mọi

người có mặt đều phải nín thở!

"Trời ơi!" "Người này lại ngưng kết ra được tất cả các pháp tướng!" "Hơn nữa, còn dung hợp tất cả các pháp tướng lại với nhau!" "Xem ra, tu vi của Diệp Hàn quả thực khủng bố đến đáng sợ!

Ít nhất cũng phải là Ngự Không đại hậu kỳ!" Trong chốc lát, không ngừng có cao thủ nhận ra pháp tướng kim thân của Diệp Hàn, và, không ít người đều chấn động, bị tu vi khủng bố của Diệp Hàn dọa đến hai chân mềm nhũn!

Lúc này, sau khi Diệp Hàn triệu hồi ra cả năm tôn pháp tướng, ở phía bên kia, Trần Thiết nhìn thấy mà đầu óc quay cuồng!

Phải biết rằng, Diệp Hàn là Thánh Vương Siêu Phàm có ngũ hành linh căn, cao hơn Trần Thiết ít nhất một đại cảnh giới!

Dưới sự chênh lệch thực lực tuyệt đối này, Trần Thiết ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có, ngay tại chỗ bị tu vi của Diệp Hàn dọa đến tè ra quần.

"Diệp Hàn công tử!

Tôi nhận thua!" Chỉ trong nháy mắt, Trần Thiết đã quỳ xuống đất cầu xin tha mạng.

Tuy nhiên, Diệp Hàn sẽ không dễ dàng tha cho hắn!

Dù Trần Thiết ngay tại chỗ quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn, Diệp Hàn cũng sẽ không nhẹ tay.

Ai bảo tên Trần Thiết này không thức thời, cứ luôn khiêu khích Diệp Hàn?

Vì vậy, Diệp Hàn trực tiếp giơ tay vung lên, pháp tướng năm trăm mét theo đó vung kiếm chém xuống, kiếm khí Thánh Vương ngút trời lập tức đè ép Trần Thiết không ngóc đầu lên được!

“Diệp Hàn công tử!

Cầu xin ngài, tha cho tôi một mạng!” “Bất kể ngài muốn gì, tôi đều sẽ cho ngài!” “Chỉ cần ngài tha cho tôi một mạng, dù có bắt tôi làm trâu làm ngựa cũng được!” Lúc này, thấy tính mạng sắp mất, Trần Thiết sợ đến toát mồ hôi lạnh, suýt nữa quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn.

Tuy nhiên, Diệp Hàn lại không thèm để ý, trực tiếp nói: “Bây giờ mới biết hối hận?

Muộn rồi!” Nói xong, Diệp Hàn tiện tay vung một cái, kiếm khí năm trăm mét trong nháy mắt chém xuống, chém cả người lẫn kiếm của Trần Thiết thành bột mịn!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Trong tiếng nổ lớn, bụi bay mù mịt.

“Thật quá khủng bố!” “Trần Thiết là một tu sĩ Ngự Không trung kỳ, lại cả người lẫn thánh binh, đều bị Diệp Hàn một chiêu tiêu diệt?” “Thực lực như vậy, tuyệt đối là đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm!” Bụi lắng xuống, tất cả mọi người có mặt đều nuốt nước bọt, bị thực lực kinh người của Diệp Hàn dọa sợ.

Cùng lúc đó, sau khi đánh bại Trần Thiết, Diệp Hàn cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, tỏ vẻ hài lòng.

“Tuy rằng thánh binh này được luyện chế trong vội vàng, nhưng uy lực không tồi, lợi hại hơn ta tưởng nhiều!” Nói đến đây, Diệp Hàn vẫn vuốt ve thánh binh trong tay, không hề để ý đến ánh mắt của người khác.

Lúc này, tất cả các công tử thế gia xung quanh lại bị những lời này của Diệp Hàn dọa cho giật mình.

Chương 811

"Thánh binh khủng bố như vậy, lại được luyện chế trong vội vàng?" "Xem ra, năng lực luyện khí của Diệp Hàn quả thực cao hơn Trần Thiết quá nhiều!" "Hơn nữa, trình độ luyện khí cao cũng thôi, tu vi của hắn cũng cao đến nghịch thiên!

Lại là một Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm!" "Diệp Hàn người này quả thực là một thiên tài toàn năng vạn năm khó gặp!" Nói đến đây, tất cả mọi người đều ngưỡng mộ thiên phú của Diệp Hàn, không một ai không phục.

Bởi vì Diệp Hàn thật sự quá lợi hại, không chỉ tu vi cao thâm, ngay cả trình độ luyện khí cũng không phải người bình thường có thể so sánh.

Vì vậy, trong tình huống này, dù là người kiêu ngạo đến đâu, cũng không thể không phục!

Sau đó, trong lúc mọi người ngưỡng mộ tu vi của Diệp Hàn, một làn khói màu đỏ đột nhiên bốc lên.

Ngay sau đó, không lâu sau, làn khói màu đỏ đó lại hóa thành hình người, chính là Trần Thiết vừa bị Diệp Hàn tiêu diệt!

"Trần Thiết đại sư?" "Không phải đã chết rồi sao?" "Chẳng lẽ, là thân ngoại hóa thân?" Thấy Trần Thiết xuất hiện trở lại, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Chỉ là, đợi đến khi quan sát kỹ, mới phát hiện, khí tức của Trần Thiết đã suy yếu, rõ ràng bị thương không nhẹ!

"Ồ, hóa ra chưa chết à?" Diệp Hàn cười, tiện tay vung thánh binh, định đánh chết Trần Thiết lần nữa, triệt để tiễn hắn về Tây thiên.

Tuy nhiên, ngay lúc Diệp Hàn chuẩn bị vung kiếm chém xuống, một cảnh tượng bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy hai chân Trần Thiết mềm nhũn, "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn.

Cốp cốp cốp!

Trần Thiết ngay tại chỗ dập đầu ba cái, khiến Diệp Hàn ngây người.

"Làm gì vậy?" Diệp Hàn có chút ngơ ngác, thật sự không hiểu, tại sao Trần Thiết lại dập đầu với mình?

Sau đó, Trần Thiết liên tiếp dập đầu mấy cái, mới cầu xin tha mạng: "Diệp Hàn công tử!

Tôi thật sự biết sai rồi!

Cầu xin ngài tha cho tôi!" "Ồ?

Biết sai rồi?

Vậy, sai ở đâu?" Diệp Hàn hỏi với vẻ hứng thú.

"Tôi không nên khiêu khích ngài!" "Tôi không nên giở trò, không nên hãm hại ngài!" "Càng không nên chửi ngài, không nên nói xấu ngài!" ...

Trần Thiết vừa dập đầu, vừa thành khẩn xin lỗi.

Thấy cảnh này, cơn giận trong lòng Diệp Hàn mới hơi nguôi đi một chút, phất tay nói: "Được rồi được rồi, nể tình ngươi nhận sai thái độ tốt như vậy, ta không giết ngươi." "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!

Đại ân đại đức tôi nhất định sẽ báo đáp!

Kiếp sau nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho ngài!" Nghe những

lời đó, Trần Thiết sắp vui đến phát khóc.

Tuy nhiên, ngay lúc hắn đang vui mừng, Diệp Hàn lại nhếch mép, cười lạnh nói: "Đừng vui mừng quá sớm!" "Tuy nhiên ta không giết ngươi, nhưng ngươi cũng phải bồi thường cho ta mới được!" "Dù sao thì vừa rồi ngươi đã chửi ta lâu như vậy, khiến ta rất bực mình đấy!" Diệp Hàn cười lạnh nói.

Ý tứ cũng rất rõ ràng, muốn tha cho Trần Thiết cũng không thành vấn đề, chỉ cần Trần Thiết đưa ra đủ lợi ích là được.

Thấy vậy, Trần Thiết ngẩn người, vội vàng hỏi: "Diệp Hàn công tử, xin hỏi ngài... ngài muốn thế nào mới chịu hoàn toàn tha cho ta?" "Chỉ cần ngươi đưa ra thứ gì đó trị giá hai mươi vạn hải linh thạch, ta sẽ tha cho ngươi." Diệp Hàn thản nhiên nói.

Thực ra, yêu cầu này không hề quá đáng, ai bảo Trần Thiết cứ liên tục khiêu khích hắn làm gì?

Nếu thực lực của Diệp Hàn không đủ, e rằng đã sớm bị Trần Thiết giết chết rồi.

Vì vậy, Diệp Hàn đưa ra cái giá hai mươi vạn hải linh thạch cũng không hề quá đáng.

Cùng lúc đó, Trần Thiết nghiến răng, lập tức đồng ý với điều kiện này, nói: "Diệp Hàn công tử yên tâm, ta sẽ đưa cho ngài hai mươi vạn hải linh thạch!" Nói xong, Trần Thiết lập tức gom góp từ trong nhà, trong cửa hàng, và cả trong túi trữ vật trên người, được khoảng hai mươi vạn hải linh thạch rồi đưa đến trước mặt Diệp Hàn.

"Diệp Hàn công tử, ngài đếm xem, xem đã đủ chưa?" Trần Thiết có phần đau lòng nói.

Số hải linh thạch này đều là hắn tích góp nhiều năm, bây giờ giao hết cho Diệp Hàn, khiến Trần Thiết đau như cắt.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn chỉ cười cười, nói: "Ừm.

Thái độ nhận sai của ngươi cũng được, còn số hải linh thạch này có đủ hai mươi vạn hay không cũng không quan trọng, dù sao cũng không chênh lệch bao nhiêu." "Lần này, ta tha cho ngươi." "Nhưng sau này nên biết điều một chút, đừng chủ động gây sự với ta!" Diệp Hàn vừa thản nhiên nói, vừa thu hết số hải linh thạch.

Ngay sau đó, Trần Thiết vội vàng nói: "Diệp Hàn công tử xin yên tâm, sau này ta tuyệt đối không gây chuyện nữa!" "Như vậy là tốt nhất." Diệp Hàn điềm nhiên cười, rồi dẫn theo Bạch Nhược Nhược rời khỏi nơi này.

Lần này, Diệp Hàn không chỉ kiếm được trọn hai mươi vạn hải linh thạch, mà còn lợi dụng dược liệu luyện khí của Trần Thiết để chế tạo ra một thanh thánh binh cao cấp, có thể nói là một công đôi việc.

Sau đó, khi Diệp Hàn chuẩn bị rời đi, trên đường lại bị một đám công tử thế gia chặn lại.

"Diệp Hàn công tử!

Chương 812

Ta muốn mua thanh thánh binh trong tay ngài, ngài xem có tiện cho một cái giá không?" "Diệp Hàn công tử!

Chỉ cần ngài chịu mở lời, ta tuyệt đối sẽ cho ngài một cái giá hài lòng!" "Diệp Hàn công tử!

Xin ngài hãy thương xót cho đám tu sĩ Linh Vũ cảnh giới chúng ta, bán thanh thánh binh cao cấp này cho ta đi!" Trong lúc nói chuyện, đám công tử thế gia hận không thể quỳ xuống ngay tại chỗ, để Diệp Hàn bán thánh binh cho họ.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn tỏ ra có chút khó xử.

Thực ra, đối với hắn, thanh thánh binh này chẳng qua chỉ là một món đồ chơi tiện tay chế tạo ra, chẳng đáng là gì.

Chuyện khiến Diệp Hàn khó xử thực ra là, thanh thánh binh này nên bán bao nhiêu tiền mới hợp lý?

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn đến Vô Biên Hải, cũng là lần đầu đến Lâm Hải thành, hoàn toàn không biết vật giá ở đây.

Vì vậy, Diệp Hàn mới tỏ ra có chút khó xử.

Những công tử thế gia kia thấy biểu cảm này của Diệp Hàn, tưởng rằng hắn không muốn bán, thế là cả đám đều nghiến chặt răng, nói: "Diệp Hàn công tử!

Chỉ cần ngài chịu bán thanh thánh binh này cho ta, ta nguyện ý ra giá cao hai mươi vạn hải linh thạch!" "Hai mươi vạn hải linh thạch?" Nghe câu này, sắc mặt Diệp Hàn rõ ràng trở nên có chút vui vẻ.

Nói thật, hai mươi vạn hải linh thạch không phải là một con số nhỏ, đủ để chế tạo ra mấy tôn pháp tướng.

Nếu dùng để đúc thánh binh, cũng đủ cho Diệp Hàn mua dược liệu của mấy chục thanh thánh binh rồi.

Nói cách khác, chỉ cần Diệp Hàn chịu đồng ý, hắn có thể kiếm lời gấp mấy chục lần!

Nhưng, dù vậy, Diệp Hàn vẫn không đồng ý, ra vẻ cao thâm sờ sờ cằm, nói: "Ai!

Hai mươi vạn hải linh thạch tuy không ít, nhưng thánh binh này của ta đã dùng có tình cảm rồi, không nỡ bán đi a!" "Diệp Hàn công tử!" "Cầu xin ngài nén đau cắt ái đi!" "Thực sự không được thì, ta ra hai mươi lăm vạn hải linh thạch!" Trong lúc nói chuyện, có một vị công tử thế gia ngay tại chỗ tăng giá thêm hẳn năm vạn.

Cảnh này khiến Bạch Nhược Nhược bên cạnh há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin nổi.

Dù sao thì, hai mươi lăm vạn hải linh thạch không phải là một con số nhỏ!

Ngay cả Bạch Nhược Nhược, một thiên kim tiểu thư của Bạch gia, cũng không lấy ra được nhiều như vậy!

Mấy vị trưởng lão Ngự Không cảnh giới của Bạch gia, một năm bổng lộc cũng chỉ khoảng mười vạn mà thôi!

Thế mà bây giờ, để có được một thanh thánh binh, những công tử thế gia kia lại vung tay chi hai mươi lăm vạn hải linh thạch, đúng là lũ phá gia chi tử!

"Diệp Hàn, mau đồng ý đi!" Bạch Nhược Nhược khuyên nhủ, vì cô thực sự cảm thấy hai mươi lăm vạn hải linh thạch là rất hời.

Chỉ là, đối với cảnh này, Diệp Hàn lại mỉm cười, nói: "Không đủ!" "Không đủ?" Bạch Nhược Nhược hỏi lại.

“Đúng vậy!

Không đủ!” Diệp Hàn thản nhiên nói: “Yên tâm đi, cả Lâm Hải thành này chỉ có một mình ta có thể tạo ra thánh binh lợi hại như vậy, giá có đắt hơn nữa, bọn họ cũng nhất định phải mua!” Diệp Hàn nói không sai, từ sau khi đánh bại Trần Thiết, cả Lâm Hải thành không còn bất kỳ ai có thuật luyện khí cao hơn Diệp Hàn.

Vì vậy, trong tình huống này, có thể nói là vật hiếm thì quý.

Chỉ cần Diệp Hàn bán thánh binh, bất kể giá cao thế nào, đều sẽ có người sẵn lòng mua.

Sự thật đúng là như vậy, sau khi Diệp Hàn lắc đầu từ chối, hiện trường lập tức có một vị công tử thế gia hét giá.

“Diệp Hàn công tử!

Ta ra ba mươi vạn hải linh thạch!

Chỉ cần ngài chịu đồng ý, ta bây giờ lập tức đưa linh thạch cho ngài!” Người nói là một thiếu gia của Kim gia ở Lâm Hải thành.

Lúc này, để có thể giành được một thanh thánh binh, Kim thiếu gia có thể nói là đã dốc toàn lực để mua cho bằng được.

Cùng lúc đó, từ khi Kim thiếu gia này hét giá ba mươi vạn hải linh thạch, không còn ai dám tranh giành với hắn nữa.

Không còn cách nào khác, cái giá ba mươi vạn thực sự quá cao!

Có nhiều tiền như vậy, đủ để thuê một vị trưởng lão Ngự Không cảnh giới làm tay chân trong ba năm.

Vì vậy, thấy giá đã được nâng lên gấp rưỡi, Diệp Hàn cuối cùng cũng mỉm cười, hài lòng nói: “Được!

Ba mươi vạn thì ba mươi vạn, ta đồng ý!” “Tiền trao cháo múc!” Dứt lời, Diệp Hàn ngay tại chỗ quyết định, bán thanh thánh binh cho

vị thiếu gia của Kim gia.

Ngay sau đó, Kim thiếu gia vui mừng khôn xiết ra lệnh cho thị vệ, đem toàn bộ gia sản ra mới miễn cưỡng gom đủ ba mươi vạn hải linh thạch.

“Được rồi, thanh thánh binh này bây giờ là của ngươi!” Diệp Hàn mỉm cười, vừa nhận hải linh thạch, vừa giao thánh binh cho Kim thiếu gia.

“Cảm ơn Diệp Hàn công tử!

Thực sự quá cảm kích!” Lúc nói chuyện, tay của Kim thiếu gia cũng bắt đầu run lên.

Chương 813

Không còn cách nào khác, hắn thực sự quá cần thanh thánh binh này!

Bởi vì đây là thánh binh cao cấp do Diệp Hàn, một người có cảnh giới Siêu Phàm, đúc ra!

Chỉ cần Kim thiếu gia cầm trong tay, chiến đấu lực có thể tăng lên ngay lập tức, với tu vi Linh Vũ cảnh giới có thể đại chiến với tu sĩ Ngự Không cảnh giới!

Có thể nói, một thanh thánh binh đã giúp Kim gia có thêm một tu sĩ với thực lực Ngự Không cảnh giới!

Vì vậy, vị Kim thiếu gia này mới không ngừng cảm ơn Diệp Hàn, cảm ơn hắn đã bán ra một thanh thánh binh.

"Ha ha!

Không cần khách sáo, đã mua rồi thì nó là của ngươi." Diệp Hàn cười nói xong, liền dẫn Bạch Nhược Nhược rời khỏi nơi này.

Sau đó, khi hai người Diệp Hàn rời đi, tất cả các thiếu gia thế gia khác đều nhìn công tử của Kim gia với ánh mắt hâm mộ, ghen tị không thôi với thanh thánh binh trong tay hắn.

Đương nhiên, sau giao dịch lần này, Diệp Hàn không hề chịu thiệt, ngược lại còn kiếm được mấy chục vạn hải linh thạch!

Bởi vì dược liệu của thanh thánh binh này vốn là do Diệp Hàn lấy từ chỗ Trần Thiết, cho nên căn bản không có tổn thất gì.

Cứ như vậy, Diệp Hàn tiện tay luyện hóa ra rồi bán thẳng thanh thánh binh với giá trên trời ba mươi vạn hải linh thạch, đủ để tạo ra mười mấy tôn pháp tướng!

Vì vậy, Diệp Hàn không hề cảm thấy lỗ vốn, ngược lại còn kiếm được không ít.

Thêm vào hai mươi vạn hải linh thạch mà Trần Thiết đưa trước đó, một chuyến đi này hắn đã kiếm được trọn năm mươi vạn hải linh thạch, đúng là lời to!

Lúc này, Bạch Nhược Nhược ở bên cạnh thấy vậy, không khỏi hâm mộ vô cùng.

Dù sao thì, Bạch Nhược Nhược chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

Tuy là tiểu thư Bạch gia, nhưng một tháng bổng lộc của cô cũng chỉ có mấy ngàn mai hải linh thạch mà thôi.

Còn Diệp Hàn thì sao?

Tùy tiện ra ngoài một chuyến, đã kiếm được năm mươi vạn hải linh thạch, còn hơn cả chi phí cả đời của Bạch Nhược Nhược!

Vì vậy, lúc này, Bạch Nhược Nhược luôn dùng ánh mắt hâm mộ, khâm phục nhìn Diệp Hàn, phục hắn sát đất.

"Sao vậy?

Cứ nhìn ta mãi thế?" Diệp Hàn hiển nhiên chú ý tới ánh mắt của Bạch Nhược Nhược, thấy cô cứ nhìn mình chằm chằm, Diệp Hàn không khỏi tò mò hỏi.

"Không phải vì ngài quá lợi hại sao!" Bạch Nhược Nhược khâm phục nói: "Không chỉ tu vi cao thâm, ngay cả trình độ luyện khí cũng cao đến lạ thường!

Càng khiến người ta khâm phục hơn là, ngài tùy tiện ra ngoài một chuyến đã có thể kiếm được năm mươi vạn hải linh thạch, thật quá lợi hại!" Nói đến đây, trong mắt Bạch Nhược Nhược toàn là những

ngôi sao nhỏ, rõ ràng là vô cùng khâm phục Diệp Hàn.

Thấy vậy, Diệp Hàn bật cười, nói: "Ai, có gì lợi hại đâu?

Chẳng phải chỉ là năm mươi vạn hải linh thạch sao?

Nếu cô muốn, ta chia cho cô một nửa!" Lời này vừa nói ra, lập tức dọa Bạch Nhược Nhược giật nảy mình!

Phải biết rằng, năm mươi vạn hải linh thạch không phải là con số nhỏ!

Một nửa cũng đã là hai mươi lăm vạn rồi!

Vì vậy, nghe câu này, Bạch Nhược Nhược sợ đến mức liên tục xua tay nói: "Không được không được, ta không thể nhận!

Thực sự quá nhiều!" "Nhưng cô cũng thấy rồi đó!

Ta tùy tiện ra ngoài một chuyến đã có thể kiếm được nhiều như vậy, nào có chuyện gì mà ta không làm được?" Diệp Hàn nhún vai, thờ ơ nói.

Trong mắt Diệp Hàn, năm mươi vạn hải linh thạch quả thực không là gì.

Chỉ cần hắn chịu chuyên tâm luyện khí, không cần mấy ngày là có thể luyện ra mấy chục thanh thánh binh cao cấp.

Đến lúc đó, một thanh thánh binh bán mười vạn hải linh thạch, cũng đủ bán được mấy trăm vạn rồi!

Vì vậy, đối với Diệp Hàn, chút tiền này chẳng là gì.

Nhưng Bạch Nhược Nhược lại không dám nhận, cứ lắc đầu nói: "Không được không được, thực sự quá nhiều!

Cả đời ta cũng không tiêu hết!" "Ha ha!" Nghe những lời này, Diệp Hàn bật cười, nói: "Nào có ai chê tiền nhiều?

Bạch Nhược Nhược, cô thật có chút ngây thơ đáng yêu!" "Ừm…" Bạch Nhược Nhược bị Diệp Hàn khen một câu, sắc mặt trở nên có chút ửng hồng, khá là ngại ngùng nói: "Dù sao thì, ta không thể nhận tiền của ngài, nếu không ta sẽ không ngủ được đâu.

Hơn nữa, ta cầm nhiều hải linh thạch như vậy, ta cũng không đủ thực lực để tự vệ a!" Bạch Nhược Nhược nói không sai, thực lực của cô quả thực có chút thấp.

Với thực lực Linh Vũ cảnh giới, nếu ra ngoài mà để lộ nhiều hải linh thạch như vậy, chắc chắn sẽ gặp bất trắc.

Chương 814

Vì vậy, Bạch Nhược Nhược cũng khá tự biết mình, không nhận khoản linh thạch đó.

Nhưng, đối với dáng vẻ lo lắng của Bạch Nhược Nhược, Diệp Hàn lại bật cười, nói: "Thực lực không đủ?

Không sao cả!" "Chỉ cần ta ra tay giúp cô một lần, chưa đến nửa ngày, là có thể giúp cô thăng lên Ngự Không cảnh giới!" "Ngoài ra, ta có thể miễn phí chế tạo cho cô một thanh thánh binh cao cấp, để cô có thể hành hạ các tu sĩ Ngự Không khác!" Những lời này của Diệp Hàn khiến Bạch Nhược Nhược nghe mà ngây người!

Bạch Nhược Nhược dù thế nào cũng không ngờ, Diệp Hàn lại có bản lĩnh lớn đến vậy!

Tùy tiện một câu nói đã có thể giúp cô tấn thăng Ngự Không cảnh giới?

Còn muốn miễn phí chế tạo cho Bạch Nhược Nhược một thanh thánh binh cao cấp?

Thế chẳng phải là cô có thể đi nghênh ngang trong thành sao?

Cảnh này, dù là trong mơ, Bạch Nhược Nhược cũng không dám nghĩ tới!

Vì vậy, bây giờ cô bị Diệp Hàn dọa đến ngây người, nói không nên lời.

"Sao vậy?

Không tin sao?" Diệp Hàn không khỏi cười: "Nếu cô không tin, ta bây giờ có thể cho cô mở mang tầm mắt!" "A?" Bạch Nhược Nhược có chút ngơ ngác, nửa tin nửa ngờ nói: "Thật sao?" "Đương nhiên rồi!

Ta lại không lừa cô!" Diệp Hàn vỗ ngực bảo đảm: "Yên tâm!

Chỉ cần năm phút, ta có thể giúp cô tấn thăng Ngự Không cảnh giới!" Những lời này của Diệp Hàn không phải khoác lác, hắn thực sự có bản lĩnh làm được!

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Diệp Hàn, hai người cùng nhau trở về nơi ở, đóng cửa phòng lại, bắt đầu con đường tấn thăng.

Trên giường, hai người ngồi đối diện nhau, Diệp Hàn đặt lòng bàn tay sau lưng Bạch Nhược Nhược, lập tức bắt đầu vận nội lực.

Vận khí!

Truyền khí!

Cưỡng ép đột phá!

Chỉ trong chốc lát, Diệp Hàn đã cưỡng ép truyền một nửa nội lực vào cơ thể Bạch Nhược Nhược.

Dưới sự dẫn dắt của cảnh giới Siêu Phàm của Diệp Hàn, chỉ trong vài giây, pháp lực trong cơ thể Bạch Nhược Nhược bắt đầu cuộn trào.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Pháp lực ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đều ngưng tụ trong cơ thể Bạch Nhược Nhược, không ngừng va chạm.

Một lát sau, tất cả linh khí cùng lúc bộc phát, giúp cô trực tiếp tấn thăng Ngự Không cảnh giới!

Bành!

Trong tiếng nổ trầm đục, linh khí trên người Bạch Nhược Nhược đều bùng phát ra, uy thế trên người cô đột nhiên biến thành Ngự

Không cảnh giới!

Chỉ trong nháy mắt, Bạch Nhược Nhược tỉnh lại từ cơn mê, nhìn mình với vẻ mặt không thể tin nổi.

"Ta… ta lại thực sự đột phá rồi!" "Chỉ mất vài phút đã đột phá Ngự Không cảnh giới?" "Diệp Hàn, ngài thật quá lợi hại!" Lúc nói chuyện, Bạch Nhược Nhược suýt nữa đã hôn lên mặt Diệp Hàn.

Không còn cách nào khác, Bạch Nhược Nhược thực sự quá kích động.

Phải biết rằng, cô chưa bao giờ dám tưởng tượng mình cũng có thể đột phá Linh Vũ cảnh giới, trực tiếp tấn thăng Ngự Không cảnh giới!

Dù sao thì, cả Bạch gia cũng chỉ có sáu bảy tu sĩ Ngự Không cảnh giới, mấy ngàn đệ tử còn lại đều là tu sĩ Linh Vũ cảnh giới.

Bây giờ, Bạch Nhược Nhược cuối cùng cũng đột phá, trở thành tu sĩ Ngự Không cảnh giới, cô suýt nữa đã vui mừng đến rơi nước mắt.

"Diệp Hàn, thực sự quá cảm ơn ngài!" Lúc nói chuyện, Bạch Nhược Nhược suýt nữa đã khóc.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn, cô đều bị người khác coi thường, cho nên cô rất muốn nâng cao tu vi.

Nếu không phải lần này Diệp Hàn ra tay tương trợ, e rằng cả đời Bạch Nhược Nhược cũng khó mà tấn thăng Ngự Không cảnh giới.

Vì vậy, Bạch Nhược Nhược vui quá hóa khóc cũng là chuyện bình thường.

Đối với điều này, Diệp Hàn chỉ cười cười, nói: "Đừng khóc nữa, có gì đáng khóc đâu?

Khó khăn lắm mới tấn thăng thành tu sĩ Ngự Không cảnh giới, nên

vui mới đúng a!" "Ừm!

Diệp Hàn, ngài nói không sai, ta nên vui mới phải!" Bạch Nhược Nhược vừa lau nước mắt, vừa vui vẻ cười.

Chương 815

Nói thật, từ sau khi được Diệp Hàn giúp đỡ lần này, Bạch Nhược Nhược cuối cùng cũng trở thành tu sĩ Ngự Không cảnh giới, cuối cùng cũng có thể thoát khỏi sự ràng buộc của Bạch gia.

Dù sao thì, tu sĩ Ngự Không cảnh giới có sức phá hoại cực kỳ kinh người, gia chủ và các trưởng lão của Bạch gia cũng không dám ép buộc Bạch Nhược Nhược nữa.

Sau này, chỉ cần là chuyện Bạch Nhược Nhược thích, cô đều có thể thả tay làm, muốn làm gì thì làm, không còn bị gia tộc trói buộc nữa.

"Diệp Hàn, thực sự quá cảm ơn ngài!" Nói rồi, Bạch Nhược Nhược quỳ xuống, muốn hành đại lễ với Diệp Hàn.

Thấy vậy, Diệp Hàn vội vàng ngăn lại, đỡ Bạch Nhược Nhược dậy, nói: "Không cần khách sáo như vậy a!" Diệp Hàn có chút bất đắc dĩ nói: "Dù sao cô cũng đã cứu ta, cho nên không cần hành lễ với ta đâu." Bởi vì Diệp Hàn là người có ơn tất báo, cho nên không thể nào nhận lời cảm ơn của Bạch Nhược Nhược.

Hơn nữa, đối với người ở cảnh giới như Diệp Hàn, giúp Bạch Nhược Nhược nâng cao tu vi chỉ là chuyện bình thường, không tốn nhiều sức lực.

Vì vậy, Diệp Hàn không hề để tâm đến chuyện này, càng không muốn để Bạch Nhược Nhược hành lễ.

Đối với cảnh này, Bạch Nhược Nhược do dự mãi, đành phải thuận theo ý Diệp Hàn, không tiếp tục cảm ơn nữa.

Đương nhiên, đối với chuyện này, Bạch Nhược Nhược đều giấu

trong lòng, âm thầm thề sau này nhất định phải báo đáp Diệp Hàn.

Sau đó, trong lúc Bạch Nhược Nhược đang nghĩ cách báo đáp Diệp Hàn, Diệp Hàn lại hành động lần nữa.

"Bạch Nhược Nhược, binh khí của cô không tốt lắm, cho nên, ta bây giờ chuẩn bị chế tạo cho cô một thanh thánh binh cao cấp!" "Chỉ cần chế tạo xong, tuyệt đối có thể khiến thực lực của cô tăng lên một bậc nữa!" "Đến lúc đó, đừng nói là mấy vị trưởng lão của Bạch gia, ngay cả tu sĩ Ngự Không hậu kỳ của Lâm Hải thành cũng không làm gì được cô!" "Bây giờ, ta cần thu thập dược liệu, chỉ cần khoảng nửa giờ là có thể chế tạo xong!" Diệp Hàn nói xong, liền lấy ra hải linh thạch ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ trong ba lô, định chế tạo thánh binh cho Bạch Nhược Nhược ngay tại đây.

Thấy vậy, sắc mặt Bạch Nhược Nhược trở nên phức tạp vô cùng.

Bởi vì cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gặp được người tốt như Diệp Hàn.

Không chỉ giúp cô nâng cao cảnh giới, thậm chí còn muốn tự tay chế tạo cho Bạch Nhược Nhược một thanh thánh binh cao cấp, một thanh thánh binh có giá trị mấy chục vạn hải linh thạch!

Lúc này, tâm trạng của Bạch Nhược Nhược vô cùng phức tạp.

Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên cô gặp một người đàn ông như Diệp Hàn.

Không chỉ thực lực xuất chúng, mà còn trọng tình cảm, trọng tình nghĩa, quan trọng hơn là, tướng mạo cũng không tệ.

Vì vậy, trong tình huống xuất sắc về nhiều mặt, sức hấp dẫn của Diệp Hàn tự nhiên không phải là cô gái bình thường nào cũng có thể chống lại được.

Ngay cả Bạch Nhược Nhược, một thiên kim của Bạch gia, cũng

không nhịn được mà nhìn bóng lưng Diệp Hàn ngẩn ngơ.

"Ai!

Nếu anh ấy là nửa kia của mình, thì tốt biết bao!" Lúc nói chuyện, Bạch Nhược Nhược không khỏi thở dài.

Bởi vì từ mọi phương diện, Diệp Hàn đều là một người hoàn mỹ không tì vết, đủ để xứng với Bạch Nhược Nhược.

Không chỉ xứng, thậm chí còn dư sức!

Dù sao thì, Diệp Hàn là một Thánh Vương đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới!

Chỉ cần hắn chịu mở lời, sẽ có vô số cô gái trẻ đẹp tự nguyện tìm đến.

Vì vậy, trong một thoáng, Bạch Nhược Nhược lại có chút tự ti, cảm thấy mình không xứng với Diệp Hàn.

"Bạch tiểu thư, thánh binh chế tạo xong rồi!" Nửa canh giờ sau, Diệp Hàn lau mồ hôi đứng dậy.

Lần này, để có thể chế tạo ra một thanh thánh binh xuất sắc, Diệp Hàn đã dốc hết tâm tư.

Không chỉ sử dụng ngũ hành tương sinh, mà còn rót vào tám chín phần pháp lực của mình.

Lần này, Diệp Hàn đã tốn không ít sức lực mới luyện chế ra được một thanh thánh binh.

Đương nhiên, Diệp Hàn bỏ ra nhiều công sức như vậy tự nhiên cũng có hồi báo.

Thanh thánh binh lần này, lợi hại hơn nhiều so với thanh Vô Biên Trảm Linh Kiếm được chế tạo vội vàng kia.

Diệp Hàn tự tin rằng, thánh binh lần này luyện chế ra, có thể dễ dàng chém nát Vô Biên Trảm Linh Kiếm trước đó!

"Thử xem đi!" Sau khi luyện xong thánh binh, Diệp Hàn trịnh trọng giao cho Bạch Nhược Nhược.

Sau đó, Bạch Nhược Nhược vui mừng khôn xiết nhận lấy thánh binh, cầm thanh trường kiếm trong tay, vung một kiếm về phía ngọn núi xa xa.

Vút!

Một kiếm chém ra, lại tạo thành một đạo kiếm khí dài cả ngàn mét, chém thẳng vào ngọn núi xa xa một vết nứt!

Thấy cảnh này, Bạch Nhược Nhược suýt nữa bị dọa giật nảy mình.

"Diệp Hàn, thanh thánh binh này cũng quá lợi hại rồi!" "Ta gần như không rót vào bao nhiêu pháp lực, lại có thể phát huy ra uy lực khủng bố như vậy!" "Một kiếm này chém xuống, tu sĩ Ngự Không cảnh giới căn bản không chống đỡ nổi!" Chỉ trong chốc lát, Bạch Nhược Nhược đã nhận ra sự lợi hại của thanh thánh binh này.

Đúng vậy, thanh thánh binh mà Diệp Hàn chuyên tâm chế tạo lần này, uy lực chắc chắn phi thường!

Chương 816

Đừng nói là tu sĩ Ngự Không cảnh giới, ngay cả đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới cũng phải lùi ba bước!

Đương nhiên, đó là trong trường hợp thánh binh phát huy hết thực lực.

Nếu Diệp Hàn cầm thanh thánh binh này, có thể dễ dàng tàn sát quá nửa tu sĩ Lâm Hải thành.

Nếu Bạch Nhược Nhược cầm thanh thánh binh này, uy lực sẽ giảm đi một chút, nhưng cũng đủ dùng rồi.

Lúc này, Bạch Nhược Nhược hiển nhiên rất hài lòng với thanh thánh binh, không khỏi tò mò hỏi một tiếng: "Diệp Hàn, thanh thánh binh này tên là gì?" "Tên?" Diệp Hàn hơi ngưng thần, đọc ra tên của thanh thánh binh.

"Lưu Quang Kiếm!" "Lưu Quang Kiếm?" Bạch Nhược Nhược tò mò lẩm bẩm.

"Đúng vậy!

Lưu Quang Kiếm!" Diệp Hàn lặp lại một lần, sau đó nhận lấy thanh bảo kiếm.

"Nhìn cho kỹ đây!" Diệp Hàn tay cầm thánh binh, rót pháp lực của mình vào lưỡi kiếm.

Chỉ trong chốc lát, trên lưỡi kiếm của Lưu Quang Kiếm lóe lên những luồng sáng ngũ sắc, giống như cực quang ở địa cực, khiến người ta lưu luyến không thôi.

"Oa!" Thấy cảnh này, Bạch Nhược Nhược không khỏi vui mừng reo lên: "Không hổ là Lưu Quang Kiếm!

Lại thực sự có thể phát ra lưu quang!" "Ha ha!

Không chỉ vậy đâu!" Diệp Hàn mỉm cười, tiếp tục nói: "Những luồng sáng này không phải để xem!

Mà là để giết người!" Diệp Hàn dứt lời, tiện tay vung một cái, những luồng sáng trên lưỡi kiếm như mũi tên rời cung, nhanh chóng bắn ra ngoài!

Xoẹt!

Chỉ nghe thấy một tiếng động chói tai, lưu quang kiếm khí do Lưu Quang Kiếm phát ra, lại cắt đôi phiến đá trên mặt đất!

Kinh khủng hơn là, vết cắt sâu đến cả ngàn mét, một mắt nhìn không thấy đáy!

"...Cũng quá lợi hại rồi!" Thấy cảnh này, trên mặt Bạch Nhược Nhược tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Bởi vì cô chưa bao giờ nghĩ rằng, kiếm khí trên lưỡi kiếm lại có thể lợi hại đến vậy!

Một kiếm này chém xuống, Thái thượng trưởng lão của Bạch gia cũng chưa chắc đã đỡ nổi!

Vì vậy, lúc này, Bạch Nhược Nhược rõ ràng rất hài lòng với thanh thánh binh này, đặc biệt cảm ơn Diệp Hàn: "Diệp Hàn, cảm ơn ngài!

Sau này chỉ cần ngài có phân phó, ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp đỡ!" "Không có gì, không có gì, đều là tiện tay thôi!" Diệp Hàn thờ ơ nói.

Bởi vì đối với một cao thủ như Diệp Hàn, bất kể là đúc thánh binh hay giúp người khác nâng cao cảnh giới, đều là chuyện trong nháy mắt, căn bản không cần tốn sức.

Vì vậy, Diệp Hàn căn bản không để những chuyện này trong mắt.

Nhưng, Diệp Hàn không biết rằng, một vài quyết định tiện tay của hắn, lại đủ để thay đổi cả cuộc đời của Bạch Nhược Nhược!

Giúp Bạch Nhược Nhược từ một thiên kim tiểu thư không ai đoái hoài, trong nháy mắt biến thành một siêu cấp cao thủ có chiến lực đứng đầu mấy chục ở Lâm Hải thành!

Dưới sự trợ giúp của thánh binh do Diệp Hàn chế tạo, có thể nói, Thái thượng trưởng lão của Bạch gia đích thân ra tay cũng chưa chắc là đối thủ của Bạch Nhược Nhược!

Từ đó có thể thấy, thực lực của Diệp Hàn rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Điều kinh người nhất là, chỉ cần Diệp Hàn muốn, hắn có thể tùy thời bồi dưỡng ra một lượng lớn cao thủ!

Chỉ cần Diệp Hàn có dã tâm đó, hắn có thể dễ dàng đánh hạ cả Lâm Hải thành!

Đương nhiên, điều đáng mừng là, Diệp Hàn căn bản không phải loại người có dã tâm bừng bừng, cho nên hoàn toàn không có tâm tư đó.

Đối với Diệp Hàn, chỉ cần sống những ngày yên ổn, vui vẻ tu luyện là được rồi.

Còn những chuyện tranh bá thiên hạ, Diệp Hàn căn bản không có hứng thú.

"Được rồi, Bạch Nhược Nhược, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn cơm thôi!" Diệp Hàn nói.

Làm xong những chuyện này, cũng đã đến chạng vạng.

Diệp Hàn cũng đói rồi, cho nên đề nghị đi ăn chút gì đó.

"Được!" Bạch Nhược Nhược ngoan ngoãn đáp ứng.

Từ sau khi Diệp Hàn chế tạo thánh binh cho cô, giúp cô tiến giai thành công, Bạch Nhược Nhược luôn tỏ ra ngoan ngoãn, rõ ràng là đã có chút hảo cảm với Diệp Hàn.

Đương nhiên, những chuyện này Diệp Hàn đều không chú ý, cũng không cố ý nhìn, trực tiếp dẫn Bạch Nhược Nhược ra ngoài, định đi ăn cơm.

Chỉ là, khi sắp đi đến nhà bếp, lại bị một thị vệ của Bạch gia chặn lại.

Chương 817

“Diệp Hàn công tử, Bạch tiểu thư, gia chủ có lời mời, hy vọng hai vị qua một chuyến.” Thị vệ nói.

“Ừm.” “Ta bây giờ qua đó.” Diệp Hàn cảm thấy bây giờ dù sao cũng không có chuyện gì làm, không bằng qua xem thử, xem Bạch Kiến Xương tìm hắn làm gì.

Đồng thời, Bạch Nhược Nhược cũng ngoan ngoãn nói: “Ta nghe theo Diệp Hàn.” Cảnh này khiến tên thị vệ kia kinh ngạc.

Bởi vì trong ấn tượng của hắn, Bạch Nhược Nhược luôn là một đại tiểu thư khó nói chuyện, hiếm khi thuận theo ý người khác.

Bây giờ, Bạch Nhược Nhược, vị đại tiểu thư ngang ngược này, lại răm rắp nghe theo Diệp Hàn?

Xem ra, thật sự có tình cảm rồi!

Thị vệ nghĩ thầm, sau đó trực tiếp dẫn Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược đến đại sảnh nghị sự của Bạch gia.

Trong đại sảnh, Bạch Kiến Xương và bốn vị trưởng lão của ông ta đều đang ngồi ở trung tâm, rõ ràng có chuyện muốn thương lượng với Diệp Hàn.

Thấy Diệp Hàn tiến vào, Bạch Kiến Xương cùng mấy vị trưởng lão vội vàng đứng dậy, nói: “Diệp Hàn công tử!” “Ngài cuối cùng cũng đến rồi!” “Chúng ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng với ngài!” Lúc nói chuyện, các trưởng lão đều tỏ ra khách khí.

Không còn cách nào khác, chênh lệch thực lực với Diệp Hàn quá lớn, không khách khí cũng không được, vì căn bản không đánh lại Diệp Hàn.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn không hề kinh ngạc, trực tiếp nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng." "Vâng vâng!" "Chuyện là thế này!" "Bạch gia chúng ta ngày mai sẽ tổ chức một bữa tiệc tối, mời tất cả những nhân vật có máu mặt ở Lâm Hải thành đến." "Đến lúc đó, hy vọng Diệp Hàn công tử có thể lộ vài chiêu trong bữa tiệc, để bọn họ mở mang tầm mắt!" Lúc nói chuyện, Bạch Kiến Xương và những người khác luôn cẩn thận quan sát biểu cảm của Diệp Hàn, sợ hắn không đồng ý.

Lý do đưa ra yêu cầu này, ý tứ cũng rất đơn giản, là mượn tu vi Siêu Phàm của Diệp Hàn để giúp Bạch gia tiến vào hàng ngũ ba đại gia tộc của Lâm Hải thành.

Đối với chuyện này, Diệp Hàn chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra được ý đồ của họ.

Nhưng, vì Diệp Hàn cảm thấy chuyện này đối với hắn chỉ là tiện tay, cho nên không tính toán, trực tiếp nói: "Ý của các vị, ta đều hiểu!

Cho nên, đến lúc đó cứ trực tiếp gọi người là được, ta sẽ lộ vài chiêu trong bữa tiệc, giúp Bạch gia trấn áp khí thế của các gia tộc khác." Diệp Hàn thản nhiên nói.

Đối với hắn, loại chuyện này quá đơn giản, cho nên không cần thiết phải từ chối.

Thấy vậy, Bạch Kiến Xương và mấy vị trưởng lão đều mừng rỡ, nói: "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" "Đợi Bạch gia chúng ta tiến vào hàng ngũ ba đại gia tộc, tuyệt đối sẽ dâng cho ngài một khoản bổng lộc lớn!" "Ngoài ra, chỉ cần thế lực của Bạch gia chúng ta càng lớn, bổng lộc dâng cho ngài càng nhiều!" Lúc nói chuyện, mọi người trong Bạch gia đều tỏ ra hưng phấn.

Bởi vì tu vi của Diệp Hàn thực sự quá cao!

Chỉ cần Diệp Hàn lộ vài chiêu trong bữa tiệc, tuyệt đối có thể giúp Bạch gia xông vào hàng ngũ ba đại gia tộc!

Vì vậy, thấy Diệp Hàn đã đồng ý, tất cả mọi người trong Bạch gia đều tỏ ra kích động vô cùng.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn lại điềm nhiên cười, nói: "Nếu không còn chuyện gì khác, ta đi ăn cơm trước.

Còn chuyện ngày mai, ngày mai chúng ta lại bàn!" "Được ạ!" "Diệp Hàn công tử đi thong thả!" "Xin ngài nhất định phải ăn một bữa thật vui vẻ!" Lúc nói chuyện, mọi người trong Bạch gia đều nịnh nọt, điên cuồng bợ đỡ vị đại tu sĩ Diệp Hàn này.

Đối với những lời nịnh nọt này, Diệp Hàn căn bản không thèm để ý, trực tiếp dẫn Bạch Nhược Nhược ra ngoài.

Bởi vì Diệp Hàn đã quá quen với loại chuyện này, cho nên đã sớm coi việc nịnh nọt là chuyện thường tình.

Những người đó có nói hay đến đâu, Diệp Hàn cũng sẽ không cảm thấy kỳ lạ.

Sau đó, Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược cùng nhau ăn tối, trong bữa ăn, hai người vừa trao đổi tâm đắc tu luyện, vừa thảo luận chuyện ngày mai.

Nói chuyện một hồi, sắc trời dần dần tối sầm lại.

Buổi tối, hai người lại ở cùng nhau.

Chỉ là, tối hôm nay, Bạch Nhược Nhược lại đặc biệt hào phóng, lại đồng ý cho Diệp Hàn ngủ chung giường!

Đối với chuyện này, Diệp Hàn tỏ ra có chút kinh ngạc, nói: "Bạch tiểu thư, hà tất phải vậy?

Phải biết rằng, cô là một thiếu nữ trong trắng a!

Nếu ngủ chung với ta, chẳng phải là có chút nguy hiểm sao?" "Diệp Hàn công tử, ngài đừng hiểu lầm." Bạch Nhược Nhược trên mặt mang một tia ửng hồng, có phần e thẹn nói.

"Ta sở dĩ làm vậy, khẳng định là đã nghĩ kỹ rồi, những chuyện quá đáng, ta cũng sẽ không truy cứu." Những lời này có chút ẩn ý.

Diệp Hàn có không hiểu chuyện đến đâu, cũng có thể nghe ra, Bạch Nhược Nhược đang tỏ tình với hắn!

Vì vậy, nghe những lời này, hắn không khỏi do dự.

Bởi vì bây giờ hắn đối với Bạch Nhược Nhược không có tình cảm quá sâu đậm, cho nên cũng không muốn làm hại cô bé này.

Thế là, Diệp Hàn do dự mãi, từ chối nói: "Thôi bỏ đi, ta ngủ dưới đất vậy!

Đợi sau này tình cảm thông suốt, chúng ta lại đồng sàng cộng chẩm." Những lời này của Diệp Hàn khá là khéo léo, vừa không từ chối tấm lòng của Bạch Nhược Nhược, nhưng cũng không lập tức đồng ý.

Vì vậy, nghe những lời này, sắc mặt Bạch Nhược Nhược rõ ràng sa sút đi không ít.

Nhưng cô cũng rõ ràng, chênh lệch tu vi giữa mình và Diệp Hàn quá lớn, đừng nên có suy nghĩ trèo cao, liền một mình đi ngủ.

Chương 818

Sau đó, đợi Bạch Nhược Nhược ngủ rồi, Diệp Hàn cũng trải chiếu dưới đất, trực tiếp ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, sau khi hai người thức dậy, đều có chút ngượng ngùng.

Bởi vì tối hôm qua, Bạch Nhược Nhược đã tỏ tình với Diệp Hàn.

Nhưng, Diệp Hàn lại không lập tức đồng ý.

Thế là, sáng sớm hôm sau, hai người luôn cảm thấy có chút ngượng ngùng, đều không dễ nói chuyện.

Đặc biệt là lúc thay quần áo tắm rửa, Bạch Nhược Nhược cảm thấy cả người không được thoải mái.

Vừa lo Diệp Hàn nhìn trộm, lại có chút hy vọng Diệp Hàn nhìn trộm, tâm trạng có thể nói là phức tạp vô cùng.

Còn Diệp Hàn thì giống như một chính nhân quân tử, thành thật vô cùng.

Một canh giờ sau, hai người đều đã chuẩn bị xong xuôi, cũng đã ăn sáng, định ra ngoài tìm chút việc làm.

"Diệp Hàn, hôm nay ngài có dự định gì không?" Bạch Nhược Nhược thuận miệng hỏi một câu, muốn tìm chút chủ đề để nói chuyện với Diệp Hàn.

Còn Diệp Hàn thì suy nghĩ một lát, nói: "Ta tối hôm qua luyện chế không ít thánh binh, định ra ngoài đổi chút hải linh thạch." "A?

Tối hôm qua, ngài lại luyện chế không ít thánh binh?" Nghe những lời này, Bạch Nhược Nhược rõ ràng có chút kinh ngạc.

Bởi vì tối hôm qua cô luôn ở cùng phòng với Diệp Hàn, kết quả lại không hề phát hiện, càng không chú ý, Diệp Hàn lúc nào luyện chế thánh binh.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn cười nói: "Thực ra, đợi cô ngủ rồi, ta nửa đêm không ngủ được, cho nên lén lút, tiện tay luyện chế một ít." "Một ít?

Khoảng bao nhiêu vậy?" Bạch Nhược Nhược có phần tò mò hỏi.

"Cũng hơn mười cái thôi!" Diệp Hàn mặt dày nói.

Đối với hắn, hơn mười cái thánh binh thực sự không nhiều, chỉ là động tay động chân là luyện chế ra được.

Đối với Bạch Nhược Nhược, hơn mười cái thánh binh không phải là con số nhỏ!

Dù sao thì, cả Bạch gia cũng không có bao nhiêu cái a!

Thế là, sau khi nghe con số kinh người hơn mười cái, Bạch Nhược Nhược không khỏi nuốt nước bọt, hỏi: "Diệp Hàn, ta có thể xem qua những thánh binh ngài luyện chế được không?" "Đương nhiên có thể!" Diệp Hàn cười cười, sảng khoái nói.

Ngay sau đó, Diệp Hàn vung tay, trực tiếp triệu hồi ra tất cả thánh binh đã luyện chế tối qua.

Bạch Khê Kiếm!

Trừ Ma Đao!

Hàng Long Côn!

Phá Tà Trượng! … Liên tiếp hơn mười cái thánh binh cao cấp được bày ra, ánh sáng phát ra suýt nữa làm mù mắt Bạch Nhược Nhược.

Cô dù thế nào cũng không ngờ, trình độ luyện chế của Diệp Hàn

lại lợi hại đến vậy!

Chỉ trong một đêm đã luyện chế ra hơn mười cái thánh binh cao cấp?

"Diệp Hàn… ngài thật sự quá lợi hại!" Bạch Nhược Nhược nuốt nước bọt nói.

Lần này, cô thực sự phục rồi.

Bởi vì đây là lần đầu tiên cô thấy, lại có người có thể trong một đêm luyện chế ra hơn mười cái thánh binh cao cấp!

Nhưng, đối với loại chuyện này, Diệp Hàn lại cảm thấy đã thành thói quen, nhẹ nhàng nói: "Ai, mấy thứ này đều đơn giản thôi!

Chỉ cần ta động tay động chân, tùy tiện là có thể làm ra được." "Thôi được rồi…" Bạch Nhược Nhược có chút cạn lời.

Từ sau khi ở cùng Diệp Hàn, cô luôn bị Diệp Hàn làm mới lại tam quan.

Đến bây giờ, Bạch Nhược Nhược cảm thấy mình đã có chút miễn dịch rồi, dự đoán nếu ngày nào đó Diệp Hàn đột phá Siêu Phàm cảnh giới, Bạch Nhược Nhược cũng sẽ cảm thấy bình thường.

Dù sao thì, bí mật trên người Diệp Hàn thực sự quá nhiều!

Nhiều đến mức không đếm xuể!

Bây giờ, thấy Diệp Hàn lại luyện chế ra nhiều thánh binh như vậy, Bạch Nhược Nhược đành phải nói: "Diệp Hàn, vậy hôm nay ngài muốn ra ngoài bán những thánh binh này sao?" "Đương nhiên a!" Diệp Hàn bình thường nói.

"Ta luyện chế ra những thánh binh này, là để bán lấy tiền a!

Không thì luyện chế làm gì?" "Cũng đúng." Bạch Nhược Nhược gật đầu, cảm thấy Diệp Hàn nói có lý.

Chương 819

Chỉ là, vì nghĩ cho Bạch gia, Bạch Nhược Nhược do dự hỏi một câu: "Diệp Hàn, những thánh binh lần này có thể bán cho Bạch gia của ta không?

Bởi vì phụ thân ta Bạch Kiến Xương, và mấy vị trưởng lão đều không có thánh binh vừa tay, cho nên, ta hy vọng ngài có thể hơi làm ơn, bán cho chúng ta." "Vậy sao?

Để ta xem." Diệp Hàn sờ cằm, suy nghĩ.

Thực ra, lý do hắn muốn bán thánh binh, chẳng qua là để đổi lấy mấy chục vạn hải linh thạch, dùng để hấp thụ linh khí, luyện chế pháp tướng.

Bây giờ, đã như người của Bạch gia có hứng thú, vậy thì Diệp Hàn cũng có thể thuận nước đẩy thuyền, bán thẳng cho các trưởng lão của Bạch gia.

Dù sao đối với Diệp Hàn, bán cho ai cũng như nhau, chỉ cần chịu trả tiền là được.

Thế là, dưới sự thỉnh cầu của Bạch Nhược Nhược, Diệp Hàn miễn cưỡng đồng ý.

Sau đó, hai người cùng nhau đến đại sảnh nghị sự của Bạch gia.

"Bạch Nhược Nhược, Diệp Hàn công tử, hai người đến rồi?" Trong đại sảnh nghị sự, Bạch Kiến Xương và mấy vị trưởng lão của ông ta đang thương lượng về bữa tiệc tối nay.

Thấy Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược đến, Bạch Kiến Xương và mọi người đều đứng dậy từ chỗ ngồi, vội vàng ra nghênh đón.

Sau đó, Bạch Nhược Nhược mím môi, nói: "Phụ thân đại nhân,

con đến đây lần này, là vì Diệp Hàn đã luyện chế ra mấy kiện thánh binh cao cấp, muốn bán cho chúng ta." "A?" "Thánh binh cao cấp?" "Muốn bán cho chúng ta?" Nghe những lời này, Bạch Kiến Xương và mấy vị trưởng lão đều sững sờ.

Bởi vì họ chưa từng biết Diệp Hàn lại biết luyện khí!

Hơn nữa, Diệp Hàn biết luyện khí, chắc cũng luyện chế không tốt lắm đâu nhỉ?

Lúc này, bao gồm cả Bạch Kiến Xương, tất cả các trưởng lão Bạch gia đều cảm thấy Diệp Hàn đang tống tiền hải linh thạch.

Dù sao thì, Diệp Hàn còn trẻ như vậy, chắc chắn không thể là đại sư luyện khí, cho nên, thánh binh lấy ra chắc cũng không phải hàng tốt.

Mọi người trong Bạch gia nghĩ vậy, cho nên sắc mặt đều trở nên không được tốt lắm.

Nhưng, vì tu vi của Diệp Hàn cao thâm, họ lại không dám phát hỏa, đành phải khổ mặt nói: "Diệp Hàn công tử, trong tay chúng ta không còn nhiều hải linh thạch nữa a!" "Ngài xem, nếu tiện, thánh binh bán cho người khác được không?" "Dù sao thì, chúng ta cũng mua không nổi!" Nói đến đây, đám trưởng lão đều ra vẻ tội nghiệp, từng người một trông như ăn xin, khỏi phải nói là mất mặt đến mức nào.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn đã sớm dự liệu, liền cười nói: "Được!Nếu các vị đã nói như vậy, vậy thì ta không làm phiền nữa!" "Chỉ là, thật đáng tiếc a!" "Những thanh thánh binh cao cấp này, từng cái đều là bảo vật hàng đầu!" "Nếu bán cho các thế gia khác, e rằng thực lực của họ sẽ tăng lên không ít!" Lúc nói chuyện, tay của Diệp Hàn cũng không rảnh rỗi, trực tiếp rút ra một thanh thánh binh.

Chỉ nghe một tiếng "keng", thanh thánh binh cao cấp bị Diệp Hàn

rút ra, sau khi Diệp Hàn rót pháp lực vào, thanh thánh binh cao cấp lập tức bùng phát ra một luồng sáng cực kỳ mạnh mẽ, như mặt trời chói chang trên trời, chiếu đến mức người ta không mở được mắt.

"Trời ơi!" "Đây là thánh binh do Diệp Hàn công tử luyện chế ra?" "Ta cứ tưởng là hàng vứt đầy đường, không ngờ lại là bảo vật hàng đầu như vậy!" Trong một thoáng, tất cả mọi người đều bị ánh sáng của thánh binh chấn động.

Tất cả các trưởng lão có mặt, cho đến gia chủ của Bạch gia là Bạch Kiến Xương, đều kinh ngạc đến không ngậm được mồm, ngơ ngác nhìn thanh thánh binh trong tay Diệp Hàn, kinh ngạc vô cùng.

"Sao vậy?

Biểu cảm gì thế?

Chẳng lẽ, các vị chê một thanh thánh binh này không đủ tốt sao?" Diệp Hàn giễu cợt nói, sau đó lại rút ra một thanh thánh binh khác.

"Keng!" Trong tiếng vang lanh lảnh, thanh thánh binh này cũng được Diệp Hàn rót pháp lực vào.

Ngay sau đó, Diệp Hàn tiện tay vung một cái, thanh thánh binh bỗng nhiên dài ra cả trăm mét, đâm thủng cả mái nhà của đại sảnh nghị sự!

Dù vậy, Diệp Hàn vẫn chưa dừng tay, tiếp tục rót pháp lực vào thánh binh.

Trướng!

Trướng!

Trướng!

Sau ba đạo chú ngữ liên tiếp, thanh thánh binh cao cấp đã dài ra cả ngàn mét, mới dừng lại tốc độ tăng trưởng.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Diệp Hàn mỉm cười, chém thanh thánh binh xuống!

Ầm!

Trong tiếng nổ vang trời, một kiếm của Diệp Hàn chém xuống, lại trực tiếp chém nát cây thiết cương thụ ngàn năm trong sân của Bạch gia!

"Trời ơi!" "Thiết cương thụ cứng như sắt, ngay cả thánh binh thông thường, hay tu sĩ Ngự Không cũng không chém nổi vật cứng này, lại bị Diệp Hàn một kiếm chém nát?" "Thanh thánh binh này, tuyệt đối là thánh binh cao cấp!" "Hơn nữa, uy lực phi thường!" Trong một thoáng, tất cả mọi người đều bị uy lực của thanh thánh binh này khuất phục.

Ngay cả Thái thượng trưởng lão của Bạch gia đã bế quan từ lâu, cũng bị một kiếm này dọa cho xông ra ngoài.

"Kẻ nào gây sự ở Bạch gia ta?!" Trong tiếng gầm giận dữ, Thái thượng trưởng lão vội vã lao ra.

Nhưng, khi lao đến trước mặt Diệp Hàn, lại lập tức bị khí tức Thánh Vương trên người Diệp Hàn áp chế.

"Ngươi…" "Thánh Vương đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới?" "Rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Trong một thoáng, Thái thượng trưởng lão bị Diệp Hàn dọa cho đứng hình, đến động cũng không dám động.

Cùng lúc đó, Bạch Kiến Xương và mấy vị trưởng lão Bạch gia đều vây quanh chạy đến trước mặt Thái thượng trưởng lão, giải thích.

Chương 820

“Thái thượng trưởng lão!

Ngài cuối cùng cũng xuất quan rồi!” “Đây là người mà Bạch gia chúng ta mới chiêu mộ, Diệp Hàn!

Đồng thời cũng là phu quân của Nhược Nhược!” “Tu vi của Diệp Hàn là Siêu Phàm cảnh giới, hy vọng Thái thượng trưởng lão lúc nói chuyện chú ý một chút!

Tuyệt đối đừng chọc giận Diệp Hàn.” Ba hai câu nói, mọi người đã nói cho Thái thượng trưởng lão biết tu vi.

Câu nói “Siêu Phàm cảnh giới” kia, trực tiếp dọa cho Thái thượng trưởng lão ngây người.

Phải biết rằng, ông ta đã bế quan mấy chục năm, cũng không thể đột phá cảnh giới Ngự Không hậu kỳ.

Còn Diệp Hàn thì sao?

Tuổi còn trẻ đã là Thánh Vương Siêu Phàm cảnh giới, áp đảo Thái thượng trưởng lão cả một đại cảnh giới!

Dưới sự chênh lệch thực lực tuyệt đối, Thái thượng trưởng lão của Bạch gia cũng không dám hỗn xược, vội vàng cúi người hành lễ nói: “Diệp Hàn công tử, vừa rồi là ta không phải!

Ta quá lỗ mãng rồi, hy vọng không làm ngài kinh hãi!” “Không sao.” Diệp Hàn xua tay, tỏ ra không hề để ý.

Dù sao thì, hắn là Thánh Vương đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới, cho nên căn bản sẽ không để ý đến chút hành động nhỏ này.

Hơn nữa, Thái thượng trưởng lão cũng chỉ có thực lực Ngự

Không trung hậu kỳ, căn bản không dọa được Diệp Hàn.

Thấy vậy, Thái thượng trưởng lão cuối cùng cũng buông xuống lo lắng, có vẻ kính sợ bước tới, hỏi: "Diệp Hàn công tử, ngài có thể tiết lộ, vừa rồi vì sao lại phát ra kiếm khí ở Bạch gia chúng ta không?" Thái thượng trưởng lão sở dĩ hỏi vậy, hoàn toàn là vì chiêu vừa rồi của Diệp Hàn thực sự quá bá đạo!

Vì vậy, Thái thượng trưởng lão mới từ trong bế quan chạy ra.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn cười cười, nói: "Thực ra cũng không có gì, ta chỉ muốn bán mấy thanh thánh binh cao cấp trong tay này đi thôi!

Nhưng, mấy vị trưởng lão của Bạch gia không biết hàng, ta đành phải thi triển vài chiêu, để bọn họ mở mang tầm mắt!" Lúc nói chuyện, Diệp Hàn tỏ ra tùy ý.

Bởi vì sự thật đúng là như vậy, chỉ để quảng cáo mấy thanh thánh binh, cho nên mới dùng đến một chiêu kiếm khí.

Thấy vậy, Thái thượng trưởng lão lại kinh ngạc nói: "Diệp Hàn công tử?

Ngài nói thật sao?" "Phải biết rằng, thanh thánh binh này của ngài là thánh binh cao cấp hàng đầu!

Đặt ở nhà đấu giá Lâm Hải thành, cũng có thể bán được giá trên trời mấy chục vạn!" "Một thanh thánh binh có giá mà không có hàng như vậy, ngài lại muốn bán nó đi?" Lúc nói chuyện, trong mắt Thái thượng trưởng lão toàn là vẻ không thể tin nổi.

Bởi vì ngay cả ông ta cũng chưa từng thấy thánh binh tốt như vậy, cho nên căn bản không tin Diệp Hàn lại nỡ bán!

Nhưng, điều không ngờ là, Diệp Hàn thực sự bán đi.

Hơn nữa, không chỉ bán một cái, mà là bán một đống lớn!

Tới mười mấy thanh thánh binh cao cấp, hoàn toàn có thể giúp tất cả các trưởng lão của Bạch gia nâng cao thực lực lên một bậc!

"Dù sao thì, lời ta đã nói rồi, ta thực sự muốn bán những thánh binh này, còn tin hay không, mua hay không là chuyện của các vị." Diệp Hàn nhún vai, thờ ơ nói.

Đúng là hữu xạ tự nhiên hương, mấy thanh thánh binh cao cấp trong tay Diệp Hàn đều là hàng tốt nhất, căn bản không sợ bán không được!

Vì vậy, Diệp Hàn không hề vội vàng.

Lúc này, sau khi đã chứng kiến uy lực của thánh binh trong tay Diệp Hàn, tất cả các trưởng lão, bao gồm cả gia chủ của Bạch gia, đều mắt sáng như sao, không ai không hâm mộ nói: "Diệp Hàn công tử!

Ngài nhất định phải bán cho ta!" "Hơn nữa, chỉ cần ngài ra giá, ta tuyệt đối không mặc cả!" "Đúng vậy!" "Dù sao thì, những thánh binh này của ngài, là thần khí đủ để giết chết tu sĩ Ngự Không!" Trong một thoáng, tất cả các trưởng lão Bạch gia đều đồng thanh nói.

Đối với họ, loại thánh binh này có thể nói là vũ khí hàng đầu có thể gặp mà không thể cầu, nếu bỏ lỡ, e rằng cả đời cũng không gặp được lần thứ hai!

Hơn nữa, họ cũng đã hiểu tính cách của Diệp Hàn, biết rằng Diệp Hàn tuyệt đối sẽ không hét giá trên trời.

Dù sao thì, vợ của Diệp Hàn là Bạch Nhược Nhược a!

Nhìn vào mặt mũi của Bạch Nhược Nhược, Diệp Hàn cũng không nỡ đòi quá nhiều linh thạch!

Vì vậy, tất cả các trưởng lão đều tập trung ánh mắt vào Diệp Hàn, đợi hắn mở lời.

Thấy vậy, Diệp Hàn có phần đắc ý nói: "Vừa rồi từng người một không muốn, bây giờ sao vậy?

Đột nhiên lại muốn thế?" "Ai!" "Diệp Hàn công tử!

Ngài đừng trêu chọc chúng ta nữa!" "Chúng ta có mắt không tròng, hy vọng Diệp Hàn công tử lượng thứ!" Lúc nói chuyện, các trưởng lão đều tỏ ra khách khí, sợ đắc tội với Diệp Hàn.

Dù sao thì, thánh binh trong tay Diệp Hàn là vũ khí tốt nhất, căn bản không phải người bình thường có thể gặp được!

Đối với cảnh này, Diệp Hàn bĩu môi, không nói nhiều, trực tiếp ra giá: "Mười vạn hải linh thạch một cái, tuyệt đối không mặc cả!" Con số này của Diệp Hàn vừa báo ra, trực tiếp khiến tất cả mọi người chết lặng.

"Mười vạn hải linh thạch?" "…" "Cũng quá rẻ rồi đi!" "Mua là lời to a!" "Phải biết rằng, loại thánh binh cao cấp này, nếu đặt ở nhà đấu giá, ít nhất cũng phải ba mươi vạn hải linh thạch trở lên!" "Hơn nữa, là loại có giá mà không có hàng!" Trong một thoáng, tất cả mọi người đều kích động, hận không thể ngay tại chỗ nhét hải linh thạch cho Diệp Hàn, để đổi lấy vũ khí vừa tay.

Chương 821

Đối với cảnh này, Diệp Hàn mỉm cười nói: "Đừng vội đừng vội!

Tiền trao cháo múc!" "Được!" "Diệp Hàn công tử chờ một chút!" "Chúng ta đi lấy linh thạch cho ngài!" Một lát sau, tất cả các trưởng lão đều lấy hải linh thạch ra.

Hơn nữa, vì đều biết lần này đã chiếm được lợi lớn, cho nên mỗi người đều tự giác lấy ra mười lăm vạn hải linh thạch, tương đương với việc tự giác nâng giá lên gấp rưỡi trên cơ sở giá Diệp Hàn đưa ra!

"Đã nói là mười vạn hải linh thạch, sao mỗi người đều trả thêm năm vạn linh thạch vậy?" Thấy cảnh này, Diệp Hàn có phần cảm thấy buồn cười.

Bởi vì hắn chưa từng nghĩ rằng, đám lão gia hỏa này lại biết điều như vậy!

Đối với cảnh này, tất cả các trưởng lão đều nịnh nọt nói: "Diệp Hàn công tử, đây đều là một chút tâm ý của chúng ta, hy vọng ngài đừng chê!" "Đúng vậy!" "Dù sao thì, giá ngài cho chúng ta thực sự quá ưu đãi, khiến chúng ta cũng có chút ngại ngùng!" Nói thật, đám trưởng lão này cũng là người có sĩ diện, không nỡ chiếm lợi lớn của Diệp Hàn.

Hơn nữa, Diệp Hàn là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới!

Lợi mà Diệp Hàn cho, họ cũng không dám chiếm!

Sợ Diệp Hàn sau này tức giận, lỡ tay xử lý họ.

Vì vậy, bất kể là để cầu một sự an tâm, hay để làm Diệp Hàn vui lòng, những kẻ này đều tự giác đưa thêm năm vạn hải linh thạch.

Không thể không nói, thái độ của những người này khiến Diệp

Hàn rất hài lòng!

Dù sao thì, nếu mỗi người đưa thêm năm vạn linh thạch, Diệp Hàn tương đương với việc kiếm thêm hơn ba mươi vạn!

Diệp Hàn luyện chế những thánh binh này, chi phí cũng chỉ có mấy ngàn hải linh thạch mà thôi!

Đi đi lại lại, Diệp Hàn đúng là lời to!

Vì vậy, Diệp Hàn tỏ ra vui vẻ, liền hào phóng nói: "Nhìn vào việc các vị biết điều như vậy, ta cho các vị một chút lợi ích vậy!" Lời vừa dứt, Diệp Hàn trực tiếp vận dụng hơn chín thành pháp lực, cho những người này một lần tẩy kinh phạt tủy!

Chỉ trong một giờ, đã giúp họ nâng cao một tiểu cảnh giới!

Cảnh này trực tiếp khiến tất cả đều kinh ngạc đến ngây người!

"Trời ơi!" "Ta lại tiến giai Ngự Không trung kỳ rồi!" "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!

Đại ân đại đức như vậy, ta cả đời này cũng sẽ không quên!" Lúc nói chuyện, đám trưởng lão đều cảm động đến sắp khóc.

Phải biết rằng, họ đã tu luyện mấy chục năm, cũng không thể tiến giai Ngự Không trung kỳ.

Bây giờ thì sao?

Diệp Hàn chỉ tùy tiện một pháp thuật, đã giúp họ tăng lên một tiểu cảnh giới, sao có thể không khiến họ kích động vạn phần?

Đặc biệt là vị Thái thượng trưởng lão kia, bây giờ nước mắt cũng sắp rơi xuống rồi!

Phải biết rằng, ông ta đã bế quan trọn năm mươi năm!

Năm mươi năm qua, cũng không thể từ Ngự Không trung kỳ đột

phá Ngự Không hậu kỳ.

Bây giờ thì sao?

Diệp Hàn chỉ tiện tay giúp một phen, đã giúp ông ta từ Ngự Không trung kỳ đột phá Ngự Không hậu kỳ, đúng là tạo hóa trời ban!

Trong một thoáng, Thái thượng trưởng lão nước mắt lưng tròng quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn, ôm đầu khóc rống nói: "Diệp Hàn công tử!

Ngài thực sự là quý nhân lớn nhất mà đời ta gặp được!" "Nếu không phải ngài đại ân đại đức, giúp ta một lần, e rằng cả đời này ta cũng không thể đột phá Ngự Không hậu kỳ!" "Đại ân đại đức như vậy, ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng!

Chỉ cần Diệp Hàn công tử sau này có việc, ta tuyệt đối vào sinh ra tử không từ nan!" Lúc nói chuyện, vị Thái thượng trưởng lão này suýt nữa đã dập rách cả da đầu, cứ liên tục dập đầu cảm ơn Diệp Hàn.

Thấy vậy, Diệp Hàn không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, nói: "Đừng dập đầu nữa, Thái thượng trưởng lão, không cần khách sáo như vậy!" "Dù sao thì, đây chỉ là tiện tay của ta thôi a!" "Có tấm lòng đó là được rồi, không cần cứ dập đầu với ta đâu!" Diệp Hàn nhếch khóe miệng, suýt nữa đã cười phá lên.

Bởi vì hắn thực sự không ngờ, một hành động tiện tay lại khiến đám người này cảm kích đến mức này.

Ngược lại, các trưởng lão và Thái thượng trưởng lão, thực sự cảm kích Diệp Hàn vô cùng.

Bởi vì Diệp Hàn thực sự quá lợi hại, một pháp thuật xuống, đã giúp cảnh giới của họ được nâng cao, đúng là thần tích!

Vì vậy, bất kể vì lý do gì, họ đều phải cảm ơn Diệp Hàn mới được.

Nếu không, chắc chắn không vượt qua được rào cản trong lòng.

Thế là, dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của các trưởng lão, Diệp Hàn đành phải miễn cưỡng chấp nhận, mặc cho họ hành đại lễ.

Sau đó, sau khi hành lễ xong, những người này vẫn chưa hài lòng, lại cứng rắn nhét cho Diệp Hàn mấy vạn hải linh thạch, coi như báo đáp.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn cười đến mức sắp chết vì vui.

Một vòng đi xuống, đã giúp hắn kiếm được gần một trăm vạn hải linh thạch, đúng là sắp phát tài rồi!

Chương 822

Hơn nữa, nhiều hải linh thạch như vậy luyện hóa xuống, đủ để Diệp Hàn hoàn toàn khôi phục thực lực đỉnh phong Thánh Vương rồi!

Vì vậy, sau khi từ biệt các trưởng lão, Diệp Hàn vui vẻ trở về phòng.

Phía sau hắn, Bạch Nhược Nhược cũng vui vẻ theo vào, nói: "Diệp Hàn, hôm nay ngài thực sự quá lợi hại!

Ta lần đầu tiên thấy, các trưởng lão lại dập đầu với ai đó!" "Ai, đều là chuyện nhỏ!" Diệp Hàn thờ ơ nói.

Trong mắt Diệp Hàn, những chuyện này quá bình thường.

Dù sao thì, hắn đã giúp những người đó nâng cao một cảnh giới mà!

"Diệp Hàn, tiếp theo ngài định làm gì?

Sao lại quay về phòng rồi?" Bạch Nhược Nhược có chút tò mò hỏi.

"Ta muốn luyện hóa hải linh thạch, dùng để khôi phục pháp lực, tạo dựng pháp tướng!" Diệp Hàn không hề giấu diếm, thẳng thắn nói ra.

Bởi vì trong mắt hắn, Bạch Nhược Nhược là một cô gái tốt, sẽ không hại hắn.

Vì vậy, Diệp Hàn tỏ ra thẳng thắn.

Đối với cảnh này, Bạch Nhược Nhược gật đầu nói: "Thôi được, nếu ngài cần luyện hóa Hải Linh Thạch, vậy ta sẽ giúp ngài hộ pháp!" Tuy pháp lực của Bạch Nhược Nhược không cao, nhưng đối phó với

một vài con cá tạp là đủ rồi.

Thế là, Bạch Nhược Nhược chuyên tâm hộ pháp ở bên cạnh, tránh để người khác làm phiền Diệp Hàn.

Thấy vậy, nội tâm Diệp Hàn có chút xúc động, bị Bạch Nhược Nhược làm cho hơi cảm động một chút.

Nhưng, Diệp Hàn cũng không nói nhiều, trực tiếp ngồi xuống, bắt đầu luyện hóa hải linh thạch.

Kim chi pháp tướng!

Mộc chi pháp tướng!

Thủy chi pháp tướng!

Hỏa chi pháp tướng!

Thổ chi pháp tướng!

Thời gian pháp tướng!

Không gian pháp tướng! … Tốn mất mấy canh giờ, Diệp Hàn mới tái tạo xong pháp tướng.

Lần này, tốn mất hơn một trăm vạn hải linh thạch, gần như đã tiêu hao sạch sẽ tất cả hải linh thạch.

Nhưng, hiệu quả cũng rõ ràng, lần luyện hóa này, đã giúp Diệp Hàn tái tạo gần một trăm tôn pháp tướng, khiến thực lực của hắn tăng vọt!

Bây giờ, nếu đấu với thành chủ Lâm Hải thành, hay các đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới khác, Diệp Hàn cũng có thể chiếm thế thượng phong tuyệt đối!

Luyện hóa xong, Diệp Hàn nhếch khóe miệng, không khỏi cười: "Thật tốt!

Cuối cùng cũng khôi phục thực lực rồi!" Cùng lúc đó, thấy Diệp Hàn tỉnh lại từ trạng thái ngồi thiền, Bạch Nhược Nhược cũng chạy tới, hỏi: "Diệp Hàn, xong rồi sao?" "Ừm, khôi phục thực lực rồi!" Diệp Hàn thản nhiên nói, giơ tay vung lên, triệu hồi ra năm đại pháp tướng, khiến Bạch Nhược Nhược nhìn mà líu lưỡi.

"Kim chi pháp tướng!" "Mộc chi pháp tướng!" "Thủy chi pháp tướng!" "Hỏa chi pháp tướng!" "Thổ chi pháp tướng!" ...

Bạch Nhược Nhược chỉ liếc qua là đã nhận ra pháp tướng của Ngũ Hành nguyên tố, cô bị thực lực của Diệp Hàn làm cho kinh ngạc.

Bởi vì, những người sở hữu linh căn Ngũ Hành nguyên tố như Diệp Hàn gần như chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Cả Vô Biên Hải, vạn năm cũng khó thấy được một người!

Thế mà bây giờ, một thiên tài sở hữu linh căn Ngũ Hành bằng xương bằng thịt đang đứng ngay trước mặt Bạch Nhược Nhược, khiến cô cảm giác như đang ở trong mộng.

"Đúng là một thiên tài!" Bạch Nhược Nhược bất giác lẩm bẩm.

Không thể phủ nhận, linh căn của Diệp Hàn thực sự quá hoàn mỹ, khiến một thiên kim tiểu thư như Bạch Nhược Nhược cũng không khỏi tự thấy hổ thẹn.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn lại chẳng hề kiêu ngạo, trực tiếp nói: "Được rồi, được rồi, đừng ngẩn ra nữa, chúng ta ra ngoài đi!

Đã quá trưa rồi, ta cũng nên ra ngoài dạo một vòng!" "Vâng vâng." Bạch Nhược Nhược ngoan ngoãn đáp.

Kể từ bây giờ, cô hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Diệp Hàn.

Bởi vì trong mắt cô, Diệp Hàn chính là một thiên tài vạn năm khó gặp.

Cho nên, chỉ cần đi theo Diệp Hàn thì chắc chắn không sai!

Chương 823

Bạch Nhược Nhược cũng làm theo lời hắn.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Diệp Hàn, họ rời khỏi Bạch gia đại viện, đi thẳng đến khu phồn hoa của thành Linh Hải.

"Bạch Nhược Nhược, cô có biết thành Linh Hải có những nơi nào nổi tiếng không?

Ta muốn đến xem thử." Diệp Hàn thuận miệng hỏi một câu.

Vì không quen thuộc với thành Linh Hải nên hắn mới hỏi Bạch Nhược Nhược.

Nghe vậy, Bạch Nhược Nhược suy nghĩ một lát rồi nói thẳng: "Thành Linh Hải có ba nơi khá nổi tiếng, một là Diễn võ trường của phủ thành chủ, nơi quy tụ tất cả cao thủ của thành Linh Hải!" "Hai là cảng Linh Hải, nơi tập trung tất cả thương nhân, là nơi phồn hoa nhất thành Linh Hải!" "Nơi cuối cùng chính là tiêu kim quật của thành Linh Hải!

Phòng đấu giá được mệnh danh là đầy đủ nhất lịch sử, có tất cả mọi thứ!" Bạch Nhược Nhược suy nghĩ rồi trịnh trọng nói.

Ba nơi cô nói, mỗi nơi đều không phải là nơi người bình thường có thể vào!

Đặc biệt là phòng đấu giá kia, đúng là một cái tiêu kim quật danh xứng với thực!

Trên người nếu không có mười mấy vạn Hải Linh Thạch thì cũng chẳng dám bước vào!

Nghe những lời này, Diệp Hàn rõ ràng có hứng thú với phòng đấu giá hơn, bèn nói: "Bạch Nhược Nhược, có hứng thú cùng ta đến

phòng đấu giá một chuyến không?" "Có!" Bạch Nhược Nhược khẳng định gật đầu.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn, cô rất ít có cơ hội được vào phòng đấu giá.

Dù sao thì Bạch gia cũng chỉ là một thế gia hạng hai ở thành Linh Hải, căn bản không thể lên được mặt bàn.

Cho nên, sau khi nghe lời mời của Diệp Hàn, Bạch Nhược Nhược mới đồng ý dứt khoát như vậy.

"Tốt!

Vậy hôm nay chúng ta đến phòng đấu giá xem thử!" Diệp Hàn vui vẻ nói.

Thực ra, Diệp Hàn cũng tò mò không biết bên trong phòng đấu giá có bảo bối gì.

Nếu có thứ gì thích hợp, Diệp Hàn chắc chắn sẽ ra tay mua.

Dù sao đây cũng là lần đầu hắn đến Vô Biên Hải, tò mò xem ở đây có linh bảo đặc biệt gì không.

Đồng thời, Diệp Hàn cũng nhân dịp đến phòng đấu giá lần này để bán đi những món cao giai thánh binh không cần dùng trong tay, đổi lấy một ít tiền.

Thế là, sau khi hai người quyết định xong, họ đi thẳng đến phòng đấu giá thành Linh Hải.

Không bao lâu sau, họ đã đến trước cửa phòng đấu giá.

Ngẩng đầu nhìn lên, phòng đấu giá này trông như một cung điện hình chữ nhật khổng lồ, chiếm diện tích đến mấy trăm mẫu đất!

Toàn bộ phòng đấu giá đều được làm từ Hải Linh Thạch, chỉ cần đứng trước cửa cũng có thể cảm nhận được một luồng linh lực dồi dào, khiến người ta cảm thấy toàn thân khoan khoái.

“Thật là có tiền a!” Nhìn thấy cung điện hoàn toàn được đúc bằng Hải Linh Thạch này, Diệp Hàn không khỏi cảm thán một tiếng.

Dù hắn đã thấy nhiều biết rộng, nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy một công trình kiến trúc xa hoa đến vậy!

Cả một tòa cung điện đều được tạo ra từ Hải Linh Thạch, rốt cuộc phải tốn bao nhiêu tiền chứ?

Ít nhất cũng phải mấy chục triệu Hải Linh Thạch!

Chỉ trong nháy mắt, Diệp Hàn đã bị chấn kinh.

Sau đó, khi hắn và Bạch Nhược Nhược còn đang ngẩn người đứng ở cửa, một tên thị vệ của phòng đấu giá bước tới.

“Hai tên nhà quê!

Từ đâu tới thì cút về đó đi!

Đừng có ở phòng đấu giá Linh Hải của bọn ta làm mất mặt!” Lúc nói chuyện, tên thị vệ kia luôn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn họ.

Cũng phải thôi, chủ yếu là vì Diệp Hàn ăn mặc quá tuềnh toàng, lại chưa có thời gian thay quần áo, trông chẳng khác nào một tên nghèo kiết xác!

Còn Bạch Nhược Nhược thì khá hơn một chút, dù sao cũng là thiên kim tiểu thư của Bạch gia nên ăn mặc cũng không tệ.

Nhưng, dù Bạch Nhược Nhược ăn mặc không tệ, cũng chỉ là “không tệ” mà thôi!

So với phòng đấu giá được đúc bằng Hải Linh Thạch này, Bạch Nhược Nhược trông như một cô gái quê, nghèo đến mức đáng thương.

Cho nên, so sánh như vậy, trong mắt tên thị vệ, Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược đều là bọn nhà nghèo, tuyệt đối không có tiền để mua

đồ!

Thế là, với ý định dọn dẹp cửa nhà, tên thị vệ kia lập tức bước tới, muốn đuổi Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược đi.

Thấy cảnh này, ánh mắt Diệp Hàn lạnh đi, nói: "Ý ngươi là gì?" "Ý của ta?

Chương 824

Ta nói, mau đuổi hai tên nghèo kiết xác các ngươi đi!" Tên thị vệ vẻ mặt thiếu kiên nhẫn nói: "Toàn bộ gia sản trên người hai người các ngươi cộng lại, cũng chỉ có vài viên Hải Linh Thạch mà thôi!

Với chút gia sản đó mà cũng đòi vào phòng đấu giá Linh Hải?

Thật không biết xấu hổ!" Nói dứt lời, tên thị vệ lập tức đâm trường mâu tới.

Xoẹt!

Một nhát trường mâu đâm xuống, rõ ràng nhắm thẳng vào vị trí tim của Diệp Hàn, xem ra là muốn giết chết hắn!

Thấy vậy, Diệp Hàn lập tức cười lạnh, thuận tay nắm lấy, giữ chặt trường mâu trong tay.

"Lại dám giết ta?

Đúng là không biết trời cao đất rộng!" Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, vặn ngược tay lại, trực tiếp bẻ gãy cán trường mâu!

Thấy vậy, tên thị vệ kia lập tức nổi giận, mắng: "To gan!

Dám gây sự ở phòng đấu giá Linh Hải của ta?

Ta thấy ngươi không muốn sống nữa rồi!" Đúng là chó cậy gần nhà, tên thị vệ này cậy có phòng đấu giá làm chỗ dựa, liền nổi giận.

Ngay sau đó, chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng "Người đâu!", lập tức có mười mấy tu sĩ Lĩnh Ngộ cảnh giới xông ra.

Trong phút chốc, tất cả thị vệ đều trừng mắt giận dữ nhìn Diệp Hàn, bao vây cả hắn và Bạch Nhược Nhược lại.

"Đây là cách tiếp đãi khách của phòng đấu giá các ngươi sao?"

Diệp Hàn không khỏi bật cười, một nụ cười đầy mỉa mai!

Nói thật, hắn căn bản không coi đám thị vệ này ra gì.

Nhưng, Diệp Hàn đến để mua đồ, bán đồ, chứ không phải để gây sự, cho nên, dù đến lúc này, hắn vẫn nói chuyện tử tế.

Thế nhưng, đối phương lại không cho hắn cơ hội!

"Dám gây sự ở phòng đấu giá của bọn ta?" "Đúng là tìm chết!" "Hôm nay sẽ cho ngươi biết tay!" Nói xong, đám thị vệ liền ùa lên, từng tên một như con khỉ ăn phải thuốc, ào ào xông tới.

Trường mâu, trường đao, đoản kiếm, các loại vũ khí đều nhắm vào Diệp Hàn, gần như là muốn giết chết hắn ngay tại chỗ!

Thấy vậy, Diệp Hàn cũng nổi giận, hắn không phải là người dễ trêu chọc, nên căn bản sẽ không khách sáo với đám ác nhân này!

Thế là, Diệp Hàn chỉ giơ tay vung lên, đã bẻ gãy vũ khí của tất cả mọi người làm hai mảnh!

Chỉ nghe một loạt tiếng "leng keng loảng xoảng", vũ khí của tất cả thị vệ đều bị Diệp Hàn làm vỡ nát.

Thấy cảnh này, đám thị vệ kia lập tức kinh hãi, bị thân thể cứng rắn của Diệp Hàn dọa cho một phen hết hồn!

"Tên này cổ tay khỏe thật!" "Lại có thể dùng sức bẻ gãy binh khí của ta!" "Các vị cẩn thận!

Mau rút thánh binh ra!" Thấy vũ khí thường không ăn thua, tất cả thị vệ lập tức rút thánh binh ra.

Mặc dù trong tay họ đa số đều là đê giai thánh binh, nhưng cũng đủ để khiến tu sĩ bình thường phải vất vả một phen!

Đặc biệt là sau khi bày ra trận pháp độc đáo, uy lực của thánh binh trong tay họ tăng vọt, đủ để giết chết cả tu sĩ Ngự Không cảnh!

Cho nên, lúc này, tất cả thị vệ đều vô cùng tự tin, muốn giết chết Diệp Hàn ngay tại đây.

Thế nhưng, cảnh tượng tiếp theo lại nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người!

Kim chi pháp tướng!

Mộc chi pháp tướng!

Thủy chi pháp tướng!

Hỏa chi pháp tướng!

Thổ chi pháp tướng!

Thời gian pháp tướng! ...

Theo sau một loạt tiếng niệm chú, Diệp Hàn vung tay triệu hồi ra hàng trăm tôn pháp tướng, có thể thấy Diệp Hàn thật sự đã nổi giận!

Trong nháy mắt, hơn trăm tôn pháp tướng cùng lúc xuất hiện, có thể nói là che trời lấp đất, trận thế vô cùng hoành tráng!

Ngay cả những người đi đường trên phố cũng bị thủ đoạn của Diệp Hàn làm cho kinh ngạc!

"Pháp tướng Ngũ Hành!" "Lại là một tu sĩ có linh căn Ngũ Hành!" "Xem ra lần này phòng đấu giá đã đá phải tấm sắt rồi!" Tất cả đám đông vây xem đều nhìn thấy cảnh này và bàn tán xôn xao.

Chương 825

Trong đó có không ít tu sĩ cấp bậc không thấp, chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra, tu vi của Diệp Hàn tuyệt đối ở trên Ngự Không hậu kỳ!

Cho nên, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc, không hiểu Diệp Hàn từ đâu chui ra, lại dám đối đầu trực diện với phòng đấu giá!

Ngay sau đó, trong lúc mọi người còn đang khó hiểu, Diệp Hàn đã ra tay!

"Vạn lý trường kiếm!" "Pháp tướng hợp nhất!" "Thiên địa tụ khí!" Theo tiếng hét lớn, tất cả các pháp tướng đều ngưng tụ lại, cao giai thánh binh trong tay pháp tướng cũng phình to ra.

Chỉ trong nháy mắt, thánh binh trường kiếm đã phình to đến ngàn mét, che khuất cả ánh mặt trời chói chang.

"Trảm!" Diệp Hàn chậm rãi thốt ra một chữ, ngay sau đó, trường kiếm trong tay pháp tướng lập tức vung xuống!

Ầm!

Trong tiếng nổ dữ dội, trận pháp do mười mấy tên thị vệ hợp lực tạo thành, trong nháy mắt đã bị Diệp Hàn phá vỡ!

Không chỉ vậy, những luồng kiếm khí thánh binh sắc bén thậm chí còn xuyên qua cơ thể, trực tiếp chém giết toàn bộ thị vệ!

"Phụt!" "Mau đi mời Trấn điện hộ pháp!" "Có người muốn đại náo phòng đấu giá!" Trước khi chết, đám thị vệ này đều phát ra tín hiệu cầu cứu, triệu tập tất cả hộ pháp Ngự Không cảnh giới của phòng đấu giá đến.

Một lát sau, mười mấy vị hộ pháp Ngự Không cảnh giới đều nghe

tin mà đến.

Nhìn thấy mười mấy tên thị vệ nằm la liệt trên đất, các vị hộ pháp này lập tức nổi giận, hét lớn: "Kẻ nào không có mắt?

Dám gây sự ở phòng đấu giá Linh Hải của ta?" "Đúng là một tên không có mắt!" "Hôm nay tuyệt đối phải giết ngươi!" Trong tiếng gầm giận dữ, đám hộ pháp lập tức triệu hồi trận pháp, bao phủ tất cả mọi người trong sân.

Trong đó, không chỉ Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược bị bao phủ, mà ngay cả những người đi đường xem náo nhiệt cũng bị bao phủ.

Thấy vậy, những kẻ xem náo nhiệt kia lập tức hoảng hốt, vội vàng giải thích.

"Hộ pháp đại nhân!" "Ngài đừng động thủ!" "Không phải chúng tôi làm chuyện tốt này!" Lúc nói, những người xem náo nhiệt này đều vội vàng xua tay, sợ bị hộ pháp giết chết tại chỗ.

Thấy vậy, các vị hộ pháp kia nghiêm giọng hỏi: "Không phải các ngươi?

Vậy là ai?" "Là hắn!" "Là tên tiểu tử trẻ tuổi bên cạnh!" "Hắn đã giết thị vệ của các ngài!" Trong phút chốc, tất cả mọi người đều chĩa mũi dùi về phía Diệp Hàn.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn chỉ cười lạnh một tiếng, nói: "Là ta, thì sao nào?" "Ngươi?" "Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!" "Nếu không, không thể rửa sạch nỗi nhục của phòng đấu giá chúng ta!" Lúc nói, đám hộ pháp người nào cũng tức giận, đều quyết tâm phải rửa sạch sỉ nhục cho phòng đấu giá, đều muốn cho Diệp Hàn một bài học, để hắn cả đời khó quên!

Thế nhưng, ngay lúc đám hộ pháp hung hăng muốn động thủ, Diệp Hàn khẽ mỉm cười, lập tức giải phóng khí tràng Thánh Vương!

Ầm!

Trong nháy mắt, khí thế bùng nổ đè ép tất cả mọi người không ngẩng đầu lên được, khí tràng của Thánh Vương cảnh giới không phải người thường có thể chống đỡ, tu sĩ Ngự Không cảnh giới cũng không được!

Chỉ trong vài giây, những tu sĩ Ngự Không kia không chống đỡ nổi, tất cả đều từ trên không trung rơi xuống, ngay cả pháp lực cũng không thể vận dụng.

"Trời ơi!" "Lại là một Thánh Vương đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới!" "Xong rồi!

Chúng ta đã chọc phải đại nhân vật rồi!" Trong phút chốc, đám hộ pháp đều sợ đến mức mặt mày tái mét, suýt chút nữa ngất đi tại chỗ!

Phải biết rằng, cả tòa thành Linh Hải cũng chỉ có vỏn vẹn ba năm cao thủ Siêu Phàm cảnh giới!

Mỗi một người đều là những nhân vật lớn lẫy lừng!

Cho nên, sau khi các hộ pháp nhìn thấy khí tràng trên người Diệp Hàn, họ đều coi Diệp Hàn như một nhân vật cấp cao, sợ Diệp Hàn báo thù.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn cũng cuối cùng ngừng giải phóng nội lực, nhàn nhạt nói: "Bây giờ, có thể nghe ta giải thích chưa?" "Có thể có thể!" "Nhất định có thể!" "Tiền bối!

Ngài có yêu cầu gì cứ việc đưa ra!

Chỉ cần là chuyện mà phòng đấu giá chúng tôi có thể đáp ứng, tuyệt đối sẽ làm ngài hài lòng!" "Chỉ cần ngài bỏ qua chuyện cũ, mọi thứ đều không thành vấn đề!" Lúc nói, đám hộ pháp đều lau mồ hôi lạnh trên trán, suýt chút nữa bị Diệp Hàn dọa chết tại chỗ!

May mắn thay, Diệp Hàn là một người nói lý lẽ, không hề lật mặt với họ, nhàn nhạt nói: "Lần này, là thị vệ của các ngươi chủ động ra tay, muốn giết ta, nên ta mới buộc phải ra tay.

Nếu không tin, có thể hỏi những người xung quanh!" Diệp Hàn nói xong, đưa mắt nhìn về phía những người xem náo nhiệt.

"Đúng vậy!" "Tôi có thể làm chứng!" "Đúng là thị vệ của phòng đấu giá chủ động gây sự, muốn giết người ta!" "Nếu không phải thị vệ của các người chủ động kiếm chuyện, người ta căn bản sẽ không tức giận!" Lúc này, sau khi có một đại tu sĩ như Diệp Hàn làm chỗ dựa, tất cả những người xem náo nhiệt đều trở nên dũng cảm hơn, nói ra sự thật.

Thấy vậy, sắc mặt của các vị hộ pháp kia đều trở nên trắng bệch.

Bởi vì họ đều biết, đám thị vệ kia ngày thường quả thực kiêu ngạo hống hách quen rồi, rất dễ gây chuyện thị phi.

Nói cách khác, lần này, đúng là phòng đấu giá sai!

Mà còn sai một cách thái quá!

Lại đắc tội với một Thánh Vương đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới như Diệp Hàn!

Trong phút chốc, tất cả các hộ pháp đều toát mồ hôi lạnh, không biết nên giải quyết thế nào, sợ bị Diệp Hàn trách tội.

Chương 826

Cùng lúc đó, Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Sao, tin rồi chứ?

Không phải lỗi của ta, là lỗi của các ngươi!" "Đúng!" "Đúng là lỗi của chúng tôi!" "Tiền bối!

Thực sự xin lỗi, chúng tôi lập tức bồi lễ xin lỗi ngài!" Lúc nói, đám hộ pháp đều sợ chết khiếp, sợ Diệp Hàn không vui, trực tiếp giết hết bọn họ.

Tuy nhiên, Diệp Hàn lại không có ý định tiếp tục giết người, nhàn nhạt nói: "Nếu đã như vậy, các ngươi là người của phòng đấu giá, hãy thương lượng xem, nên xin lỗi ta như thế nào!" "Đương nhiên, nếu thành ý không đủ, thì đừng trách ta lật mặt vô tình!" Diệp Hàn nói như vậy, tự nhiên là để có được lợi ích lớn nhất.

Bởi vì lần này đúng là không phải lỗi của hắn, vì để bảo vệ lợi ích, Diệp Hàn bắt buộc phải để người của phòng đấu giá đưa ra đủ lợi ích mới được!

Nếu không, người khác sẽ tưởng hắn là quả hồng mềm!

Cho nên, bồi thường là điều bắt buộc, không thể thiếu!

Diệp Hàn nói xong, liền im lặng chờ đợi.

Sau đó, các vị hộ pháp kia đều tụ tập lại một chỗ, từ từ thương lượng.

Nói thật, phòng đấu giá lần này quả thực có lỗi trước, nên việc xin lỗi cũng là điều nên làm, mà phòng đấu giá cũng không thiếu tiền, bồi thường mấy chục vạn Hải Linh Thạch, cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vì vậy, một lát sau, các hộ pháp đưa ra một câu trả lời khiến

người ta hài lòng.

"Tiền bối!

Ngài xem như vậy có được không?

Phòng đấu giá chúng tôi sẽ đưa ra ba mươi lăm vạn Hải Linh Thạch, coi như là bồi thường cho lần tấn công này, hy vọng ngài đừng để ý!" "Nếu ngài cảm thấy không hài lòng, chúng tôi sẽ dâng lên một bình linh dược quý giá, có thể giúp tu vi của ngài tăng tiến một chút!" Để có thể dập tắt lửa giận của Diệp Hàn, đám hộ pháp có thể nói là đã xuống vốn lớn.

Không chỉ đưa ra mấy chục vạn Hải Linh Thạch, mà còn chuẩn bị đưa ra một bình linh dược cấp Siêu Phàm, để bồi lễ xin lỗi Diệp Hàn.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn mới hài lòng gật đầu, nói: "Thấy các ngươi có thành ý như vậy, vậy ta miễn cưỡng đồng ý!

Nhưng, sau này nhất định phải ngoan ngoãn một chút cho ta, đừng có gây chuyện khiến ta không vui nữa!" Lúc nói, ngữ khí của Diệp Hàn luôn tỏ ra lạnh nhạt, để đối phương không cảm thấy hắn dễ bắt nạt.

Đồng thời, đám hộ pháp cũng đều biết điều, căn bản không dám đối đầu với Diệp Hàn, vội vàng lấy Hải Linh Thạch và linh dược ra, cung kính đưa cho Diệp Hàn.

"Tiền bối!" "Ba mươi lăm vạn Hải Linh Thạch, và một bình linh dược cấp Siêu Phàm, hy vọng ngài có thể nhận lấy!" "Ngoài ra, phòng đấu giá chúng tôi có thể đảm bảo, sau này tuyệt đối sẽ không gây chuyện thị phi!" Lúc nói, đám người này đều tỏ ra vô cùng cẩn thận, sợ làm Diệp Hàn nổi giận.

Thấy vậy, Diệp Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó mới nhận lấy Hải Linh Thạch và linh dược, thuận tay giao cho Bạch Nhược Nhược,

sau đó mới phất tay nói: “Được rồi!

Ta tha thứ cho các ngươi!” “Bây giờ, chuẩn bị cho ta một gian phòng tốt nhất, ta muốn vào bán đấu giá bảo vật!” Diệp Hàn nói xong, trực tiếp dắt Bạch Nhược Nhược sải bước đi vào.

Cùng lúc đó, đám hộ pháp kia đều rụt rè đi theo sau, vội vàng nói: “Tiền bối yên tâm!” “Chúng tôi sẽ chuẩn bị cho ngài phòng tốt nhất!” “Ngoài ra, đảm bảo ngài có thể sử dụng vui vẻ!” Nói xong, đám hộ pháp vội vàng cử người sắp xếp một gian phòng tốt nhất, rồi vỗ ngực cam đoan: “Lần này, tiền bối cứ yên tâm sử dụng!

Phòng đấu giá chúng tôi không chỉ không thu phí, mà còn phục vụ miễn phí cho ngài!” Những lời này khiến tâm trạng của Diệp Hàn tốt lên không ít.

Sau đó, Diệp Hàn nhàn nhạt nói: “Được rồi, không cần nịnh nọt nữa, tất cả lui ra đi!” “Vâng!” Trong một loạt tiếng “vâng”, đám hộ pháp thở phào một hơi, vội vàng xám xịt rời đi.

Sau khi đi xa rồi, họ mới dám lớn tiếng trao đổi.

“Hôm nay thật xui xẻo!” “Lại gặp phải một đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới!” “Nếu không phải mấy anh em chúng ta lanh lợi, e rằng tất cả đều phải toi mạng ở đây!” “Ngoài ra, may mà vị tiền bối kia nói chuyện dễ nghe, mới tha cho chúng ta!

Nếu là người khác, e rằng chúng ta chết chắc rồi!” Lúc nói, đám hộ pháp đều tỏ ra có chút sợ hãi, suýt chút nữa bị Diệp Hàn cho một mẻ lưới.

Đối với việc này, họ vừa mừng vừa xám xịt chạy đi.

Ở phía bên kia, sau khi Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược vào phòng khách, họ thong thả ngồi xuống.

Bên ngoài cửa sổ là đại sảnh của phòng đấu giá.

Trên sân khấu của đại sảnh, có một người chủ trì đấu giá đang đứng ở đó, không ngừng giới thiệu bảo vật, để mọi người đấu giá.

Phải công nhận, căn phòng mà đám hộ pháp chọn không tồi.

Chỉ cần Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược hơi quay đầu, là có thể thu toàn bộ đại sảnh vào tầm mắt.

Khi muốn ra giá, chỉ cần vận chuyển công lực, hét lớn là được.

Phải công nhận, căn phòng này không tồi.

Sau đó, Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược cứ thế im lặng ngồi xuống, không ngừng nhìn những bảo vật được đấu giá bên ngoài, rất lâu cũng không ra tay.

Bởi vì trong mắt Diệp Hàn, đám bảo vật bên ngoài đa số đều là những thánh binh khá bình thường, cùng với linh dược cấp Linh Vũ, Ngự Không, căn bản không gây được hứng thú cho hắn.

Đối với Bạch Nhược Nhược, những linh dược cấp Ngự Không kia có sức hấp dẫn, nhưng vì tài sản trên người thực sự quá ít, Bạch Nhược Nhược luôn không nỡ tham gia đấu giá.

Thấy vậy, Diệp Hàn trực tiếp bật cười, chỉ vung tay, đưa ra ba mươi vạn Hải Linh Thạch, nói: “Bạch Nhược Nhược, cầm số Hải Linh Thạch này đi!

Chỉ cần là bảo vật cô vừa ý, cứ mua hết là được!” “A?” Nghe những lời này, Bạch Nhược Nhược lập tức ngây người.

Chương 827

Bởi vì cô chưa bao giờ thấy ai hào phóng như Diệp Hàn!

Tùy tiện ra tay, đã là ba mươi vạn Hải Linh Thạch?

Cũng quá hào phóng rồi!

"Không được không được!

Tôi không thể nhận!" Bạch Nhược Nhược vội vàng xua tay nói.

"Bạch tiểu thư, đừng khách sáo nữa, chút tiền này đối với ta căn bản không đáng kể, nhận đi." Diệp Hàn có chút buồn cười nói.

Bởi vì hắn thật sự cảm thấy chút tiền này không đáng gì, chỉ cần tùy tiện luyện chế vài món thánh binh, là có thể kiếm được mấy trăm vạn Hải Linh Thạch.

Cho nên, Diệp Hàn một mực kiên trì, muốn đưa tiền cho Bạch Nhược Nhược.

Thấy vậy, sau khi do dự rất lâu, Bạch Nhược Nhược mới ngại ngùng nhận lấy, cảm kích nói: "Diệp Hàn, thật sự cảm ơn ngươi!

Món Hải Linh Thạch này giúp đỡ ta rất lớn, cho nên, lần này ta nhận.

Nhưng, sau này khi ta có tiền nhất định sẽ trả lại ngươi!" Những lời này của Bạch Nhược Nhược phát ra từ tận đáy lòng, bởi vì bây giờ cô thật sự cần món linh thạch này, để đấu giá linh dược cấp Ngự Không, từ đó ổn định cảnh giới.

Đồng thời, Bạch Nhược Nhược cũng thầm thề trong lòng, tương lai nhất định sẽ trả lại cho Diệp Hàn.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn chỉ cười cười, nói: "Chuyện sau này

để sau này hãy nói, không trả cũng không sao, dù sao thì ta cũng không thiếu chút tiền này." "Ừm, cảm ơn ngươi!" Bạch Nhược Nhược nắm chặt linh thạch, cảm kích nói với Diệp Hàn.

"Được rồi được rồi, trực tiếp đấu giá linh dược đi!

Chỉ cần thích, cứ mua là được!" Diệp Hàn hào phóng nói.

Sau đó, hai người vừa tán gẫu, vừa chăm chú theo dõi những linh dược được đấu giá, lúc nào cũng chuẩn bị ra tay.

Một lát sau, tu sĩ Ngự Không cảnh giới của phòng đấu giá lại một lần nữa bước lên sân khấu, hướng mọi người trưng bày một viên linh dược thuộc tính Hỏa quý giá.

"Các vị ngồi đây thật có phúc!" Người chủ trì đấu giá nói: "Đây là một viên linh dược thuộc tính Hỏa hội tụ linh khí, đối với tu sĩ Ngự Không sơ kỳ có lợi ích cực lớn!" "Chỉ cần luyện hóa viên linh dược này.

Không quá ba ngày, có thể khiến cảnh giới của các vị ổn định được bảy phần!" "Bất kể là đấu pháp với người khác, hay bế quan tu luyện, viên linh dược này đều có ích lợi cực lớn!" "Cho nên, các tu sĩ Ngự Không sơ kỳ ngồi đây có thể ra tay rồi, vật này cơ hội khó tìm, sẽ liên quan đến việc các vị có thể thuận lợi tiến giai Ngự Không trung kỳ hay không!" Sau một hồi thao thao bất tuyệt, người chủ trì đấu giá cấp Ngự Không kia, đã trưng bày ra viên linh dược thuộc tính Hỏa trong tay.

Chỉ thấy viên linh dược toàn thân đỏ rực, tỏa ra thuộc tính hỏa diễm cực kỳ nồng đậm, vừa nhìn đã biết là thiên địa linh bảo vô cùng quý giá.

Lúc này, sau khi thấy một viên linh dược quý giá như vậy xuất hiện, tất cả tu sĩ Ngự Không sơ kỳ có mặt đều ánh mắt rực lửa.

“Ta ra chín nghìn Hải Linh Thạch!” “Ta ra một vạn!” “Ta ra hai vạn!” “Ta ra ba vạn!” ...

Chỉ trong chốc lát, viên linh dược quý giá đã bị mọi người đẩy lên giá cao bốn vạn năm nghìn, khiến tất cả tu sĩ cấp thấp đều ngậm chặt miệng, không một ai dám tranh giành nữa.

Bởi vì, đối với tu sĩ bình thường, hơn bốn vạn Hải Linh Thạch đã đủ để họ sống những ngày tháng vui vẻ không lo cơm áo trong mấy trăm năm.

Cho nên, đối mặt với giá đấu giá cao ngất trời như vậy, tất cả tu sĩ cấp thấp đều từ bỏ việc tranh giành.

Ngay cả một bộ phận nhỏ tu sĩ Ngự Không, cũng bắt đầu cảm thấy đau lòng, từ từ nâng giá.

“Bốn vạn sáu nghìn Hải Linh Thạch!” “Bốn vạn bảy nghìn Hải Linh Thạch!” “Bốn vạn tám nghìn Hải Linh Thạch!” Lúc này, tất cả các tu sĩ Ngự Không, đều dùng giá một nghìn, một nghìn, chậm rãi tranh giành.

Bởi vì đối với họ, nhiều Hải Linh Thạch như vậy cũng không phải là một con số nhỏ, phải tính toán chi li mới được.

Thế nhưng, ngay lúc họ đang cẩn thận tranh giành, đột nhiên, từ trong phòng khách quý truyền ra một giọng nói trong trẻo của thiếu nữ.

“Ta ra sáu vạn Hải Linh Thạch!

Mua viên linh dược này!” Một tiếng hô ra, trực tiếp khiến tất cả tu sĩ có mặt đều xôn xao.

“Sáu vạn Hải Linh Thạch?” “Mua một viên linh dược Ngự Không sơ kỳ?” “Cũng quá có tiền rồi!” “Chắc chắn là một đại tiểu thư của thế gia hào tộc!

Nếu không, tuyệt đối không thể bỏ ra nhiều tiền như vậy!" Trong phút chốc, tất cả mọi người đều bị dọa cho một phen hết hồn, không còn ai dám mở miệng nâng giá nữa.

Một là vì, giá sáu vạn thực sự quá cao, khiến cả tu sĩ Ngự Không cảnh giới cũng cảm thấy đau lòng.

Mặt khác, là vì giọng nói kia phát ra từ phòng khách quý, đại biểu cho thân phận cao quý của vị tiểu thư kia!

Tu sĩ trên sân muốn nâng giá, cũng phải xem xem có chọc vào thế gia hào môn được không!

Vì vậy, trong phút chốc, tất cả mọi người đều im lặng, không còn ai dám mở miệng nâng giá nữa.

"Sáu vạn Hải Linh Thạch lần thứ nhất!" "Sáu vạn Hải Linh Thạch lần thứ hai!" "Sáu vạn Hải Linh Thạch lần thứ ba!" "Thành giao!" "Viên linh dược thuộc tính Hỏa này, thuộc về tiểu thư phòng khách quý số sáu!" Người chủ trì đấu giá gõ búa định đoạt, cử người đưa viên linh dược vào phòng khách quý số sáu.

Ngay sau đó, khi Bạch Nhược Nhược nhận được thuốc, cô lập tức vui vẻ cười tươi như hoa.

"Đây là một viên linh dược thuộc tính Hỏa quý giá, chỉ cần uống vào, sau khi luyện hóa, tuyệt đối có thể khiến cảnh giới của ta ổn định lại!

Chương 828

Giá tiền quá đắt, nếu không phải Diệp Hàn công tử cho ta linh thạch, ta tuyệt đối không mua nổi!" Lúc nói, Bạch Nhược Nhược luôn cẩn thận nâng niu viên linh dược, sợ không cẩn thận làm hỏng.

Thấy vậy, Diệp Hàn chỉ cười cười, nói: "Chỉ cần cô vui là được, sáu vạn Hải Linh Thạch, ta cũng cảm thấy đáng giá!" "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" Bạch Nhược Nhược cười duyên nói, trông vô cùng vui vẻ.

"Được rồi được rồi, đợi sau khi về rồi hãy luyện hóa linh dược, ta bây giờ tiếp tục theo dõi phòng đấu giá, nếu có linh bảo thích hợp, sẽ tiếp tục mua!" Diệp Hàn phất tay, thờ ơ nói: "Ngoài ra, ta cũng định bán đi một số thánh binh đã luyện chế, xem có thể bán được giá tốt không!" "Ừm!" Bạch Nhược Nhược nghiêm túc gật đầu, tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn, nghe lời Diệp Hàn.

Ngay sau đó, Diệp Hàn trực tiếp gọi thị nữ của phòng đấu giá đến, nói: "Giúp ta mang những thánh binh này đi, bán đấu giá đi!" Nói dứt lời, Diệp Hàn trực tiếp lấy ra mười món thánh binh, từng món một đều lấp lánh ánh sáng trong suốt, tỏa ra uy áp mạnh mẽ của cao giai thánh binh, vừa nhìn đã biết không phải là vật tầm thường!

Thấy vậy, thị nữ cấp Linh Vũ kia lập tức mắt sáng lên, kinh ngạc nói: "Diệp Hàn công tử, ngài chắc chắn muốn bán đấu giá hết tất cả những cao giai thánh binh này sao?

Phải biết rằng, đây đều là thánh binh đỉnh cấp!

Tùy tiện mang một món ra ngoài cũng đủ để khiến tu sĩ thành Linh Hải phải phát điên!" Lúc nói, trong mắt thị nữ luôn lấp lánh những ngôi sao nhỏ, tựa như nhìn thấy một đống Hải Linh Thạch đỉnh cấp,

ngay cả ánh mắt cũng không thể rời đi.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn chỉ cười, nói: "Ta chắc chắn!

Những cao giai thánh binh này đối với ta không còn tác dụng, cho nên, cứ mang hết đi bán đấu giá đi!" "Vâng!

Diệp Hàn công tử, ngài đợi một lát, tôi đi gọi giám định sư đến!" Thị nữ vui mừng nói, vội vàng ra ngoài gọi giám định sư đến.

Thị nữ này sở dĩ phấn khích như vậy, là vì một chuyện!

Chỉ cần khách quý trong phòng khách quý, khi bán đấu giá đồ vật, thị nữ có thể nhận được một phần nghìn hoa hồng!

Hôm nay, Diệp Hàn đem những thanh thánh binh này ra, ước tính giá trị cũng phải tầm ba bốn triệu Hải Linh Thạch!

Một phần vạn hoa hồng, cũng đủ để thị nữ này chia được ba bốn nghìn!

Ba bốn nghìn Hải Linh Thạch, đủ để thị nữ này tu luyện nhiều năm rồi!

Vì vậy, mới khiến cô vui mừng không thôi.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của thị nữ, một giám định sư cấp Ngự Không bước vào.

"Nghe nói có người muốn bán đấu giá mười mấy món cao giai thánh binh?

Ha ha, ta muốn xem thử rốt cuộc là ai mà lại hào phóng đến như vậy!" Giám định sư vẻ mặt không tin bước vào.

Bởi vì từ khi phòng đấu giá thành lập đến nay, chưa bao giờ gặp khách quý hào phóng như vậy!

Cho nên, dù thị nữ đã nói rất nghiêm túc về chuyện này, giám định

sư cũng hoàn toàn không tin!

Thế nhưng, khi ông ta bước vào phòng của Diệp Hàn, chỉ trong nháy mắt, đã bị mười mấy món cao giai thánh binh vương vãi trên đất dọa cho mềm chân!

"Phịch" một tiếng!

Chỉ nghe một tiếng động trầm, giám định sư kia lại quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn!

Không còn cách nào khác, uy áp của cao giai thánh binh thực sự quá kinh người!

Đặc biệt là khi giám định sư không hề chuẩn bị trước, chỉ trong nháy mắt, đã bị linh áp của thánh binh đè ép đến mức quỳ xuống!

"Ấy?" Nhìn thấy cảnh này, Diệp Hàn lập tức ngẩn người, tò mò hỏi: "Vị huynh đài này, sao vừa gặp mặt đã quỳ xuống với ta rồi?

Chẳng lẽ, ngươi là đứa con trai thất lạc nhiều năm của ta?" "Không không không!" Giám định sư vẻ mặt lúng túng bò dậy từ dưới đất, sau đó, vừa xua tay, vừa cung kính bước tới, hành lễ với Diệp Hàn nói: "Diệp Hàn công tử!

Ngài chắc chắn muốn bán đấu giá hết tất cả những thánh binh này sao?

Phải biết rằng, đây là mười mấy món cao giai thánh binh a!" Lúc nói, giám định sư kia vẻ mặt không thể tin nổi, bởi vì ông ta chưa bao giờ thấy ai bán đấu giá nhiều thánh binh như vậy!

Dù sao thì, những cao giai thánh binh này đều là hàng cực phẩm, chỉ cần có được một trong số chúng, là có thể vô địch trong cảnh giới Ngự Không!

Vì vậy, giám định sư kia mới vẻ mặt không thể tin nổi hỏi.

Đối với việc này, Diệp Hàn chỉ cười cười, nói: “Sao vậy?

Thánh binh ta luyện chế, không thể bán sao?” “A?” “Ngài luyện chế?” “Trời ơi!” “Thật đáng sợ!” Giám định sư suýt chút nữa lại một lần nữa quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn!

Bởi vì ông ta không thể ngờ, những cao giai thánh binh này lại đều do Diệp Hàn tự tay luyện chế ra!

Chẳng trách!

Chẳng trách hắn lại chịu đem ra bán đấu giá!

Hóa ra người ta là luyện khí đại sư a!

Giám định sư lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, bèn nói: “Diệp Hàn công tử, ngài yên tâm!

Phòng đấu giá Linh Hải chúng tôi tuyệt đối sẽ giúp ngài bán được giá tốt!” “Ngoài ra, vì giá trị thánh binh của ngài kinh người, phòng đấu giá chúng tôi quyết định chỉ thu một phần trăm phí đấu giá!” “Nếu là người khác, chắc chắn sẽ thu một phần mười, nhưng, vì thân phận của ngài quá tôn quý, cho nên, chúng tôi chỉ thu của ngài một phần trăm.” Lúc nói, giám định sư luôn cẩn thận, sợ làm Diệp Hàn nổi giận.

Chương 829

Dù sao thì, Diệp Hàn là một Thánh Vương đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới a!

Còn là một luyện khí đại sư đỉnh cấp!

Nhân tài như Diệp Hàn, ngay cả phòng đấu giá Linh Hải cũng không dám đắc tội!

Cho nên, mới cẩn thận, khúm núm nói.

Thấy vậy, Diệp Hàn khẽ mỉm cười, nói: "Được, cứ làm theo ý ngươi!

Đi đi, chuẩn bị đấu giá đi!" "Vâng!

Vậy tôi xin lui trước!" Giám định sư vẻ mặt cẩn thận cầm cao giai thánh binh lui ra ngoài, ngay sau đó, đợi đến khi ra khỏi cửa, mới dám lau mồ hôi lạnh trên trán.

"Trời ơi!" "Tên Diệp Hàn này lại là Thánh Vương đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới!" "Suýt chút nữa làm hắn nổi giận rồi!" "May mà ta là người lanh lợi, mới thoát được một kiếp!" Lúc nói, trên mặt giám định sư đều là vẻ sợ hãi.

Bởi vì trong ấn tượng của ông ta, tất cả các đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới đều là những người hỉ nộ vô thường, chỉ cần hơi bất cẩn, là có thể nổi giận giết người!

Cho nên, khi giám định sư từ phòng của Diệp Hàn ra, sợ đến mức hai chân đều mềm nhũn.

Ở phía bên kia, Diệp Hàn lại không hề có chút bất mãn nào với giám định sư kia.

Dù sao thì, Diệp Hàn là một người dễ nói chuyện.

Chỉ cần người khác không gây sự với hắn, hắn cũng lười gây sự với người khác.

Nhưng, nếu người khác tiện tay gây chuyện thì Diệp Hàn cũng tuyệt đối không khách sáo, nhất định sẽ trả lại gấp bội cho đối phương!

Nửa giờ sau, Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược vẫn im lặng ở trong phòng khách quý, chờ đợi việc đấu giá thánh binh.

Trong thời gian đó, Bạch Nhược Nhược lại vừa ý mấy loại linh dược, đều ra tay lấy hết.

Sở dĩ có thể hào phóng như vậy, đều là nhờ phúc của Diệp Hàn!

"Diệp Hàn, nếu không phải ngươi cho ta nhiều Hải Linh Thạch như vậy, hôm nay e rằng ta một viên linh dược cũng không mua nổi." Bạch Nhược Nhược ôm mấy loại thiên địa linh dược trong tay, vẻ mặt vui vẻ nói.

"Đều là cô đáng được nhận." Diệp Hàn nhàn nhạt nói.

Bởi vì Bạch Nhược Nhược đã từng cứu Diệp Hàn, cho nên, Diệp Hàn vẫn luôn đối xử tốt với Bạch Nhược Nhược.

Dù là mấy chục vạn Hải Linh Thạch, Diệp Hàn cũng cho, không chút do dự!

Phải biết rằng, ngay cả cha của Bạch Nhược Nhược, cũng không đối xử tốt với cô như Diệp Hàn!

Khi Bạch Nhược Nhược còn ở Bạch gia, phụng dưỡng hàng năm của cô cũng chỉ có mấy nghìn viên Hải Linh Thạch mà thôi.

So sánh như vậy, Diệp Hàn quả thực chính là chân mệnh thiên tử của Bạch Nhược Nhược, cũng khó trách cô lại động lòng với anh.

Dù sao thì, một người đàn ông vừa có tiền, vừa có tài hoa, tu vi lại cao, tính tình lại tốt, thậm chí còn đặc biệt đẹp trai như Diệp Hàn, đúng là cơ hội ngàn năm có một!

Lúc này, Bạch Nhược Nhược không khỏi đỏ mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của thiếu nữ như quả táo chín, kiều diễm đến mức sắp chảy ra nước.

"Sao vậy?

Chỗ nào không khỏe sao?

Có cần ta giúp kiểm tra cơ thể không?" Nhìn thấy cảnh này, Diệp Hàn có chút quan tâm hỏi.

Là một đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới, Diệp Hàn chỉ cần hơi vận công, là có thể giúp Bạch Nhược Nhược loại bỏ sự khó chịu.

Thế nhưng, Bạch Nhược Nhược lại vội vàng xua tay, nói: "Ta không sao!

Không cần giúp ta kiểm tra cơ thể đâu, ta thật sự không sao!" "Thôi được, nếu cô đã nói vậy, thì thôi." Diệp Hàn bất đắc dĩ nói.

Ban đầu hắn định giúp Bạch Nhược Nhược một lần, nhưng thấy Bạch Nhược Nhược không sao, Diệp Hàn cũng không cần giúp nữa.

Ngay sau đó, trong lúc hai người đang tán gẫu, dưới sân khấu, bắt đầu đấu giá thánh binh!

"Diệp Hàn, mau nhìn kìa, sắp bắt đầu đấu giá cao giai thánh binh của ngươi rồi!" Lúc nói, Bạch Nhược Nhược luôn kéo tay Diệp Hàn, thúc giục hắn mau nhìn.

Thấy vậy, Diệp Hàn chỉ nhàn nhạt cười, nói: "Được rồi, ta biết rồi." Nói dứt lời, Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược đều ngẩng đầu nhìn lên.

Trong đại sảnh, người chủ trì đấu giá lấy ra bảo vật do Diệp Hàn chế tạo và bắt đầu giới thiệu.

"Tiếp theo sẽ đấu giá một món cao giai thánh binh!" "Ngoài ra, món thánh binh này đủ để khiến tu sĩ Linh Vũ cảnh giới chống lại tu sĩ Ngự Không cảnh giới!" "Quan trọng hơn, món thánh binh này do một luyện khí đại sư Siêu Phàm cảnh giới tự tay chế tạo ra!

Thánh binh có uy lực vô địch như vậy, trong cả thành Linh Hải đều là hàng hiếm!" Sau khi người chủ trì đấu giá nói xong, dưới sân khấu lập tức dấy lên một làn sóng xôn xao.

Bất kể là "luyện khí đại sư Siêu Phàm cảnh giới", hay "Linh Vũ cảnh giới chống lại Ngự Không cảnh giới", những lời này đều khiến tất cả mọi người dưới sân khấu kinh ngạc.

Chương 830

Phải biết rằng, ngay cả thiên địa linh bảo cực phẩm nhất, hay Hải Linh Thạch cực phẩm đắt đỏ nhất, cũng khó có thể khiến một tu sĩ Lĩnh Ngộ cảnh giới, vượt qua cả một đại cảnh giới, chống lại tu sĩ Ngự Không cảnh giới a!

Cho nên lúc này, tất cả mọi người có mặt đều động lòng, không ngớt lời bày tỏ sự kinh ngạc.

"Lại có người đem cả cao giai thánh binh ra bán đấu giá sao?

Quả thực quá không thể tin nổi!" "Phải biết rằng, mỗi một món cao giai thánh binh đều là bảo vật đủ để bảo mệnh!" "Bất kỳ gia tộc nào, cũng sẽ không cho phép nó lưu lạc ra ngoài!" "Cho nên, cơ hội lần này quả thực ngàn năm khó gặp!" "Nếu có thể đấu giá được một món cao giai thánh binh, thực lực của ta tuyệt đối có thể tăng vọt!" Trong phút chốc, trong đại sảnh đều là những tiếng bàn tán xôn xao.

Bởi vì, trong mấy chục năm gần đây, cả tòa thành Linh Hải lần đầu tiên gặp có người bán đấu giá cao giai thánh binh!

Ngoài ra, mỗi một món cao giai thánh binh đều đủ để khiến người ta có được sức chiến đấu cực mạnh trong nháy mắt!

Cho nên lúc này, có không ít người đều tỏ ra vô cùng tò mò với món thánh binh được đấu giá, muốn chiếm được bảo vật này.

Cùng lúc đó, cũng có không ít người bày tỏ ý kiến phản đối.

"Ta cảm thấy, dù thế nào cũng không thể có người bán cao giai thánh binh!" "Bởi vì mỗi một món cao giai thánh binh đều là nền tảng của một gia tộc, căn bản họ sẽ không đem ra bán đấu giá!" "Cho nên, ta cảm thấy lần này phòng đấu giá Linh Hải chắc chắn đang chơi

chúng ta!" "Ngoài ra, đừng nói đến cao giai thánh binh, ngay cả 'luyện khí đại sư Siêu Phàm cảnh giới' của phòng đấu giá, cũng nhất định là giả!" Trong đại sảnh, không ngừng có người đưa ra nghi vấn.

Bởi vì dù thế nào họ cũng sẽ không tin lại có người đem pháp bảo hộ thân của mình ra để đấu giá!

Lúc này, trong lúc đại sảnh đang xôn xao, trong phòng khách quý, Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược đều bật cười.

"Đúng là một đám ếch ngồi đáy giếng!" Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, nói: "Những người này thật không có kiến thức!

Một món cao giai thánh binh lại gây ra chấn động lớn như vậy, thật không có kiến thức!" Diệp Hàn sở dĩ nói như vậy, hoàn toàn là vì khí thế kinh người, cùng với việc tùy tay có thể luyện chế ra mười mấy món cao giai thánh binh.

Cho nên, Diệp Hàn có tư cách, cũng có khí thế để nói như vậy!

Thế nhưng, Bạch Nhược Nhược là một tu sĩ vừa mới tiến giai Ngự Không cảnh giới, lại không có khí thế sâu sắc như Diệp Hàn.

Ngoài ra, Bạch Nhược Nhược thường xuyên sống ở thành Linh Hải, tự nhiên đối với vật giá của thành Linh Hải khá rõ ràng, cũng biết tại sao tu sĩ trong đại sảnh lại nghi ngờ cảnh này.

Bởi vì, cao giai thánh binh của thành Linh Hải thực sự quá hiếm!

Cho nên, tu sĩ trong đại sảnh mới nghi ngờ cảnh này.

Đối với việc này, Bạch Nhược Nhược giải thích cho Diệp Hàn, nói: "Diệp Hàn công tử, đừng chấp nhặt với họ.

Bởi vì họ quả thực không có kiến thức, chưa bao giờ thấy cao giai thánh binh lợi hại như vậy, cho nên khó tránh khỏi sẽ có suy nghĩ nghi ngờ." "Thôi được, hóa ra là vậy." Diệp Hàn gật đầu, nhàn nhạt nói:

“Nếu đã như vậy, ta không chấp nhặt với họ nữa, tiếp tục xem đi!” “Ừm!” Bạch Nhược Nhược ngoan ngoãn đáp.

Sau đó, hai người mặc cho tu sĩ trong đại sảnh ồn ào, im lặng quan sát, mặc cho những con ếch ngồi đáy giếng kia ở đó la hét.

“Tuyệt đối là giả!” “Thánh binh này tuyệt đối không phải là cao giai thánh binh!” “Dù là cao giai thánh binh, cũng nhất định không có uy lực lớn như vậy!” Trong phút chốc, dưới sân khấu không ít người đều nghi ngờ, nghi ngờ uy lực của thánh binh.

Ngoài ra, có không ít tu sĩ chĩa mũi nhọn vào phòng đấu giá, nghi ngờ họ và người bán liên thủ làm giả!

Cùng lúc đó, trên sân khấu, người chủ trì đấu giá kia hiển nhiên cũng không ngờ, lại có nhiều người nghi ngờ tính thật giả của thánh binh như vậy!

Thấy vậy, người chủ trì đấu giá không khỏi cười khổ, nói: “Ai!

Sao lại không tin chứ?

Phòng đấu giá Linh Hải chúng tôi không cần thiết phải làm giả!” “Ngoài ra, chỉ cần liếc mắt một cái. là có thể nhận ra, chất liệu của thánh binh này tuyệt đối là chất liệu cực phẩm!” “Hơn nữa, thánh binh này do một Vương sĩ Siêu Phàm cảnh giới tự tay chế tạo ra!

Căn bản không thể làm giả!” Lúc nói, người chủ trì đấu giá kia sắp khóc.

Bởi vì ông ta thực sự không thể chứng minh, thánh binh này thực sự là cao giai thánh binh!

Chỉ tiếc, do người chủ trì đấu giá tu luyện công pháp thuộc tính Thủy, không thể sử dụng thánh binh cao giai thuộc tính Hỏa này, mới dẫn đến không thể tự mình chứng minh uy lực của thánh binh!

“Giả!” “Tuyệt đối là giả!” “Thánh Vương đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới ở Vô Biên Hải chỉ đếm trên đầu ngón tay, căn bản không có luyện khí đại sư Siêu Phàm cảnh giới!” “Cho nên, người chủ trì đấu giá này tuyệt đối đang lừa người!

Thánh binh này tuyệt đối là giả!” Trong phút chốc, tiếng nghi ngờ dưới sân khấu ngày càng mạnh mẽ.

Lúc này, thấy trong đại sảnh, tiếng nghi ngờ của những tu sĩ kia ngày càng mạnh mẽ, trong tình thế bất đắc dĩ, người chủ trì đấu giá chỉ đành bất lực hét lên.

“Diệp Hàn công tử!

Xin ngài ra tay một lần!

Chứng minh món thánh binh này quả thực là cao giai thánh binh!” Trong tiếng hô hoán, sắc mặt của người chủ trì đấu giá ngày càng lo lắng, sợ Diệp Hàn không ra mặt.

May mắn thay, Diệp Hàn là người dễ nói chuyện.

Chỉ trong chốc lát, Diệp Hàn từ phòng khách quý nhảy ra, “phụt” một tiếng nhảy vào giữa đại sảnh.

Và, trực tiếp đứng trước mặt người chủ trì đấu giá!

Chương 831

"Nghe nói, có người nghi ngờ thực lực Thánh Vương Siêu Phàm cảnh giới của ta?

Hửm?" Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng quét qua tất cả mọi người dưới sân khấu.

Ngay sau đó, một luồng pháp lực bá đạo mạnh mẽ tuôn ra, như một con mãnh thú vô hình, lập tức vồ lấy tất cả tu sĩ dưới sân khấu!

"Hú!" "Hoa!" Trong tiếng xé gió chói tai, tất cả tu sĩ đều bị pháp lực vô biên của Diệp Hàn đè ép không ngẩng đầu lên được!

Thậm chí, có người không chống đỡ nổi uy áp của Siêu Phàm cảnh giới, lập tức "phịch" một tiếng quỳ xuống!

"Thánh Vương đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới!" "Uy áp linh lực mạnh mẽ này, tuyệt đối là của đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới!" "Trời ơi!

Lại thực sự là một luyện khí đại sư Siêu Phàm cảnh giới!" "Ngoài ra, đây là một gương mặt lạ chưa từng xuất hiện ở Vô Biên Hải!" Trong phút chốc, tất cả các tu sĩ đều quỳ xuống, không còn một ai có thể chống đỡ được uy áp linh lực của Diệp Hàn!

Điều kinh khủng hơn nữa là, tu vi của Diệp Hàn lại cao thâm đến mức này, sắp đạt đến đỉnh phong của Siêu Phàm cảnh giới!

Lúc này, thấy Diệp Hàn, một vị Thánh Vương Siêu Phàm cảnh giới, quân lâm phòng đấu giá, tất cả mọi người ngồi đây đều kinh hãi, sợ Diệp Hàn không vui, vung tay diệt sát họ!

"Diệp Hàn công tử!" "Diệp Hàn tiền bối!" "Chúng tôi biết sai rồi!

Ngài vạn lần đừng nổi giận mà!" Lúc nói, đám người này hận

không thể lập tức dập đầu mấy cái với Diệp Hàn, để Diệp Hàn tha cho.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn chỉ nhàn nhạt cười, nói: "Bây giờ, nhận ra ta rồi sao?

Còn ai dám nghi ngờ thực lực của ta?

Còn ai, dám nghi ngờ thanh thánh binh này!" Nói dứt lời, Diệp Hàn vung tay cầm thánh binh lên.

Ngay sau đó, pháp lực vô biên trong cơ thể Diệp Hàn đều rót vào đó.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, lưỡi kiếm của thánh binh bùng cháy, ánh lửa bùng nổ như mặt trời chói chang, nướng đến mức tất cả mọi người đều mồ hôi đầm đìa!

"Phá!" Môi Diệp Hàn khẽ động, trong khoảnh khắc tiếng niệm chú vang lên, kiếm khí bùng nổ mạnh mẽ chém ra!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Những tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Vô số lá chắn hộ thể của mọi người đều bị đánh thành mảnh vụn!

Diệp Hàn dựa vào tu vi Siêu Phàm cảnh giới, cộng thêm kiếm khí của một thanh cao giai thánh binh, một đòn lại liên tiếp chém vỡ lá chắn hộ thể của hơn trăm tu sĩ!

Cảnh này khiến toàn trường tu sĩ lập tức xôn xao, không ai không bị uy lực của thánh binh chấn động!

“Trời ơi!” “Uy lực một kiếm lại kinh khủng như vậy!” “Chỉ một đạo kiếm khí, lại đánh vỡ linh khí hộ thể của hơn trăm tu sĩ!” “Uy lực này, e rằng có thể dễ dàng chém giết mấy chục tu sĩ Ngự Không!” Trong phút chốc, tất cả mọi người ngồi đây đều kinh hãi.

Toàn bộ đều đang sợ hãi!

Nếu kiếm khí của Diệp Hàn vừa rồi hơi bất cẩn, có khả năng sẽ khiến đại sảnh nhuộm đầy máu tươi!

May mắn thay, Diệp Hàn nắm bắt kiếm khí vô cùng tinh tế.

Một kiếm chém xuống, chỉ đánh vỡ linh khí hộ thể của tất cả mọi người, chứ không hề giết chết bất kỳ tu sĩ nào!

Sự nắm bắt kiếm khí kinh khủng như vậy, khiến các tu sĩ ngồi đây càng thêm chấn động.

“Mạnh!” “Tên Diệp Hàn này tuyệt đối là một Thánh Vương Siêu Phàm mạnh mẽ!” “Chỉ riêng trình độ khống chế kiếm khí này, không phải người thường có thể sánh được!” “Ngay cả thành chủ đại nhân của thành Linh Hải, e rằng cũng không thể thắng được Diệp Hàn!” Chỉ trong vài hơi thở, mọi người đã bị tu vi của Diệp Hàn chấn động.

Ngoài ra, có không ít người có con mắt tinh tường nhận ra, thành chủ đại nhân, cũng không chắc là đối thủ của Diệp Hàn!

Cảnh tượng như vậy, có thể thấy tu vi của Diệp Hàn đáng sợ đến mức nào!

“Sao?

Bây giờ còn ai dám nghi ngờ thực lực của ta, và uy lực của thánh binh do ta luyện chế không?” Diệp Hàn thu kiếm vào vỏ, nhàn nhạt hỏi.

“Không còn!” “Tuyệt đối không ai dám nghi ngờ nữa!” “Thanh

thánh binh này tuyệt đối là bảo vật hiếm có trên đời!

Ngoài ra, nhất định là vũ khí đỉnh cấp trong số các cao giai thánh binh!" Lúc này, không còn ai dám nghi ngờ thực lực của Diệp Hàn nữa.

Đối với thanh thánh binh mà Diệp Hàn sắp bán đấu giá, cũng không có ai dám nghi ngờ.

Ngay sau đó, sau khi thấy Diệp Hàn thể hiện uy lực to lớn của thánh binh, tất cả mọi người dưới sân khấu đều bắt đầu điên cuồng đấu giá.

Chương 832

“Ta ra mười vạn Hải Linh Thạch!

Nhất định phải mua được thanh cao giai thánh binh này bằng mọi giá!” “Mười vạn Hải Linh Thạch?

Cũng quá ít rồi!

Ta ra hai mươi vạn Hải Linh Thạch, ai cũng đừng giành với ta!” “Ta ra ba mươi vạn Hải Linh Thạch!

Thanh cao giai thánh binh này ta muốn chắc rồi!” “Ta ra ba mươi lăm vạn Hải Linh Thạch!” “Ta ra ba mươi sáu vạn Hải Linh Thạch!” ...

Trong nháy mắt, thanh cao giai thánh binh đã bị đẩy lên giá trên trời bốn mươi vạn Hải Linh Thạch!

Ngoài ra, dù đã đạt đến giá trên trời bốn mươi vạn Hải Linh Thạch, vẫn không ngừng có tu sĩ cao cấp tranh giành!

Bởi vì, thanh cao giai thánh binh này thực sự quá lợi hại!

Chỉ cần có thể đấu giá được, lập tức có thể khiến thực lực tăng vọt!

Ngoài ra, sau khi thực lực tăng vọt, chỉ cần ra biển thêm vài lần, là có thể dễ dàng thu hồi chi phí!

Chính vì suy nghĩ như vậy, trong đại sảnh, không ngừng có tu sĩ Ngự Không cảnh giới nâng giá.

“Bốn mươi mốt vạn Hải Linh Thạch!” “Bốn mươi hai vạn Hải Linh Thạch!” “Bốn mươi ba vạn Hải Linh Thạch!” ...

Để giành được một thanh cao giai thánh binh, vô số tu sĩ Ngự

Không đã phát cuồng.

Ngay cả các vị khách trong phòng khách quý, cũng đều mắt rực lửa, không ngừng tham gia, tranh giành!

“Sở gia thành Linh Hải chúng ta ra bốn mươi lăm vạn Hải Linh Thạch!

Phải quyết tâm giành lấy một thanh cao giai thánh binh!” Lời này vừa thốt ra, lập tức khiến đám đông dưới sân khấu xôn xao.

“Hả?” “Lại là người của Sở gia?” “Xem ra, Sở gia đối với vật này thế tại tất đắc a!

Chúng ta không nên tham gia nữa!” Trong phút chốc, tất cả mọi người dưới sân khấu đều dừng tay, không còn ai dám tham gia đấu giá nữa.

Bởi vì Sở gia là một trong ba đại gia tộc của thành Linh Hải, nền tảng gia tộc vô cùng đáng sợ, căn bản không phải là những tu sĩ Ngự Không lẻ tẻ này có thể sánh được.

Vì vậy, sau khi Sở gia nâng giá lên bốn mươi lăm vạn Hải Linh Thạch, những người kia lập tức từ bỏ tranh giành.

“Bốn mươi lăm vạn Hải Linh Thạch lần thứ nhất!” “Bốn mươi lăm vạn Hải Linh Thạch lần thứ hai!” “Bốn mươi lăm vạn Hải Linh Thạch lần thứ ba!” “Thành giao!” “Món cao giai thánh binh này thuộc về Sở gia!” Người chủ trì đấu giá gõ búa định đoạt, trực tiếp chuyển giao cao giai thánh binh vào phòng khách quý của Sở gia.

Trong phút chốc, vô số người có mặt đều lộ ra ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ vì Sở gia đã đấu giá thành công thanh thánh binh này.

Nhưng, ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, lại không có một ai dám nói năng lỗ mãng.

Không còn cách nào khác, vì thế lực của Sở gia quá lớn, căn bản không phải người thường có thể đắc tội.

Ở phía bên kia, trưởng lão Sở gia Sở Hùng Phong sau khi đấu giá được thanh cao giai thánh binh, lập tức vui mừng khôn xiết, kích động không thôi nói: "Thật tốt quá!

Cuối cùng cũng kiếm được một món thánh binh vừa tay!" "Tuy giá tiền đắt đỏ, nhưng đối với ta lại đáng giá!" "Chỉ cần có thanh thánh binh này trong tay, tu sĩ Ngự Không của thành Linh Hải căn bản không có mấy ai đánh lại ta!" Người nói chính là Sở Hùng Phong, ngày hôm qua, Sở Hùng Phong kể từ khi bị Diệp Hàn dạy dỗ một trận, không lúc nào không muốn nâng cao thực lực.

Hôm nay, để có được một thanh thánh binh, Sở Hùng Phong còn dốc hết toàn bộ gia sản, mới mua được.

Thế nhưng, không đợi Sở Hùng Phong vui mừng được bao lâu, trong đại sảnh, một cảnh tượng khiến ông ta ngây người đã xảy ra!

"Tiếp theo, phòng đấu giá chúng tôi sẽ lại một lần nữa bán đấu giá một thanh thánh binh!" "Ngoài ra, thanh thánh binh này cũng là cao giai thánh binh!

Cũng do Diệp Hàn đại sư tự tay luyện chế thành!" "Quan trọng hơn, thanh thánh binh này còn lợi hại hơn thanh vừa rồi!

Về uy lực, hoàn toàn có thể áp đảo thanh vừa rồi!" Sau khi người chủ trì đấu giá nói xong, trong phòng khách quý, Sở Hùng Phong suýt chút nữa thổ huyết!

Phải biết rằng, ông ta đã liều mạng mới gom đủ bốn mươi lăm vạn Hải Linh Thạch a!

Vậy mà, sau khi khó khăn lắm mới đấu giá được thanh cao giai thánh binh, Sở Hùng Phong vốn tưởng rằng có thể tung hoành Vô Biên

Hải.

Kết quả là, lại không ngờ, lại có thánh binh lợi hại hơn!

"Khốn kiếp!" "Chẳng phải ta lỗ to rồi sao?" "Ta tức chết mất!" Sở Hùng Phong tức đến mức sắp thổ huyết, bởi vì toàn bộ gia sản của ông ta đều đã tiêu hết mới khó khăn lắm mới giành được một thanh thánh binh.

Kết quả, so sánh một chút với thánh binh tiếp theo, món ông ta mua hoàn toàn là đồ bỏ đi!

Lúc này, Sở Hùng Phong thực sự tức muốn chết, nhưng lại chẳng có cách nào xoay xở.

Bởi vì bất kể là Diệp Hàn hay phòng đấu giá Linh Hải, đều không phải là người Sở Hùng Phong có thể đắc tội.

Cho nên, chỉ có thể âm thầm nghiến răng nuốt vào bụng, uất ức muốn chết.

Cùng lúc đó, tại phòng khách quý số bảy, Diệp Hàn không khỏi bật cười, nói: "Tên Sở Hùng Phong này thật đủ ngu!

Chương 833

Lại bỏ ra cái giá lớn như vậy để đấu giá!" "Phải biết rằng, thanh thánh binh đó là ta tùy tiện luyện chế ra, uy lực cũng chỉ mạnh hơn thánh binh bình thường một chút." "Vốn dĩ, ta tưởng rằng nhiều nhất cũng chỉ bán được ba mươi mấy vạn Hải Linh Thạch, kết quả là, lại bị Sở Hùng Phong cứng rắn nâng lên bốn mươi lăm vạn Hải Linh Thạch!

Cười chết ta rồi!" Nói đến đây, Diệp Hàn không nhịn được cười ha ha.

Hắn không thể ngờ, Sở Hùng Phong lại biến thành một kẻ ngốc lắm tiền!

Nhưng mà, Diệp Hàn đối với việc này lại không hề có chút áy náy nào, dù sao thì, một người nguyện đánh một người nguyện chịu, ai bảo Sở Hùng Phong ra tay sớm như vậy?

Lỗ rồi, cũng đáng đời!

Ai bảo Sở gia đối đầu với Diệp Hàn?

Lúc này, tâm trạng của Diệp Hàn vô cùng vui vẻ.

Một bên, Bạch Nhược Nhược cũng xem mà vui lây, cười duyên nói: "Diệp Hàn, lần này ngươi thật sự kiếm lớn rồi!

Thanh thánh binh kia nhiều nhất cũng chỉ đáng ba mươi mấy vạn, kết quả người của Sở gia lại cứng rắn bỏ ra bốn mươi mấy vạn Hải Linh Thạch mới mua về được!" "Ha ha ha, không còn cách nào khác, ai bảo hắn ngốc như vậy!" Diệp Hàn cười hì hì nói, không hề cảm thấy áy náy.

"Nhưng, Diệp Hàn công tử, ngươi không lo Sở gia vì chuyện này

mà báo thù sao?" Bạch Nhược Nhược có chút lo lắng hỏi một câu.

Bởi vì trong mắt Bạch Nhược Nhược, thế lực của Sở gia rất lớn, nếu toàn tâm toàn ý báo thù, e rằng không ai có thể chống đỡ được!

Thế nhưng, đối với cảnh này, Diệp Hàn lại cười lạnh một tiếng, nói: "Sở gia muốn báo thù, cũng phải xem xem có thực lực đó không!

Dù sao thì, tu vi Siêu Phàm cảnh giới của ta không phải để trưng!" Lời nói của Diệp Hàn không sai, hắn quả thực có khí thế, cũng có tư cách để nói như vậy.

Dù Sở gia có dốc toàn lực của cả tộc, cũng khó có thể lay động được một Thánh Vương đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới như Diệp Hàn, cho nên, Diệp Hàn cũng sẽ tỏ ra khinh thường.

"Đúng vậy." Bạch Nhược Nhược gật đầu, phụ họa nói: "Chỉ cần người của Sở gia không phải kẻ ngốc, chắc chắn sẽ không tới báo thù.

Dẫu sao, bọn họ căn bản chọc không nổi!

Như vậy, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt thôi." "Ha ha, không sai!" Diệp Hàn khẽ mỉm cười, thản nhiên nói.

Ngay sau đó, Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược căn bản không để người của Sở gia vào mắt, trực tiếp nhìn về phía đại sảnh đấu giá.

Lúc này, bên trong đại sảnh, đấu giá sư bắt đầu tế luyện Thánh binh, nhằm để các tu sĩ trong đại sảnh mở mang tầm mắt, xem xem cao giai Thánh binh do Diệp Hàn luyện chế lợi hại đến mức nào!

"Rót pháp lực!" "Kích hoạt Thánh binh!" "Triệu hoán!" "Thủy chi Giao Long!" Theo tiếng chú ngữ, trên lưỡi kiếm của cao giai Thánh binh, một tiếng "oanh long" nổ vang, ánh sáng điên cuồng lóe lên.

Tiếp đó, sau khi một luồng hào quang cực kỳ mãnh liệt tỏa sáng,

một con Thủy chi Giao Long đường kính vài trăm mét từ lưỡi kiếm lao vút ra!

Trên thân Giao Long ẩn chứa pháp lực, rõ ràng đã đạt đến cảnh giới Ngự Không hậu kỳ đáng sợ!

"Trời ạ!" "Một thanh Thánh binh mà có thể triệu hoán ra Giao Long Ngự Không hậu kỳ sao?" "Chẳng khác nào có thêm một trợ thủ đắc lực!" "Một con Giao Long Ngự Không hậu kỳ đủ để giết sạch mấy chục tu sĩ Ngự Không trung kỳ!" "Đúng vậy, thanh Thánh binh này tuyệt đối có uy lực của cao giai Thánh binh!

Còn mạnh hơn, lợi hại hơn thanh mà Sở Hùng Phong vừa mua!" Trong tiếng xôn xao, vô số tu sĩ đều động dung.

Bởi vì thanh Thánh binh này thực sự quá lợi hại, chỉ cần rót vào một ít pháp lực là có thể triệu hoán ra Giao Long Ngự Không hậu kỳ!

Căn bản là tồn tại vô địch khi đơn đấu!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người dưới đài đều đỏ mắt, điên cuồng gào thét.

"Ta trả bốn mươi vạn Hải Linh Thạch!

Tuyệt đối phải lấy được thanh cao giai Thánh binh có sức mạnh tương đương tu sĩ Ngự Không hậu kỳ này!" "Ta trả năm mươi vạn Hải Linh Thạch!

Tuyệt đối phải tranh lấy thanh Thánh binh này!" "Ta trả sáu mươi vạn Hải Linh Thạch!

Thanh Thánh binh này ta nhất định phải có!" "Ta trả bảy mươi vạn Hải Linh Thạch!

Ai cũng đừng đối đầu với người của Phủ Thành chủ!" Chỉ nghe thấy những tiếng ồn ào náo nhiệt, bên trong đại sảnh cũng như các

phòng quý tân, tất cả các công tử thế gia đều điên cuồng, thề phải giành được thanh cao giai Thánh binh này!

Cùng lúc đó, ngay cả người của Phủ Thành chủ Lâm Hải Thành vốn luôn siêu nhiên thế ngoại cũng bị kích động, bất chấp tất cả tham gia cạnh giá!

"Bảy mươi lăm vạn Hải Linh Thạch!" "Bảy mươi chín vạn Hải Linh Thạch!" "Tám mươi bốn vạn Hải Linh Thạch!" "Chín mươi chín vạn Hải Linh Thạch!" Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, mười mấy thế gia hào tộc đã liều mạng tranh đoạt.

Không còn cách nào khác, thanh Thánh binh này quá quý giá!

Chỉ cần rót pháp lực vào là có thể triệu hoán một con Giao Long Ngự Không hậu kỳ?

Đây thực sự là một kỳ tích!

Chỉ cần sở hữu thanh cao giai Thánh binh này, gần như tương đương với việc có thêm một đại tu sĩ Ngự Không hậu kỳ bảo vệ!

Do đó, để đoạt được món cao giai Thánh binh hiếm thấy này, vô số người đã phát cuồng.

Bất kể là Phủ Thành chủ, Sở gia, Lạc gia hay Mộ gia, tất cả đều liều mạng tranh đoạt.

Chương 834

"Hai triệu Hải Linh Thạch!" Vài phút sau, một tiếng quát lớn vang lên, át đi âm thanh của tất cả mọi người.

Mức giá "hai triệu" Hải Linh Thạch được hô ra khiến các thế gia hào môn đều kinh hãi không dám tiếp tục cạnh tranh nữa.

"Hai triệu Hải Linh Thạch?!" "Tên này điên rồi sao?!" "Dù Thánh binh có quý trọng đến đâu, cũng không thể đạt đến cái giá trên trời hai triệu Hải Linh Thạch được!" "Dẫu sao con Giao Long kia chỉ là vật triệu hoán, không thể duy trì lâu như tu sĩ Ngự Không thật sự!" "Nhưng vì một con Giao Long Ngự Không hậu kỳ chỉ duy trì được vài phút mà có người sẵn lòng bỏ ra hai triệu Hải Linh Thạch?" "Đúng là điên rồi!" Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều xôn xao.

Bởi vì không ai ngờ tới lại có người dám ra giá hai triệu Hải Linh Thạch!

Phải biết rằng, tuy thanh Thánh binh này lợi hại nhưng cũng chỉ có giới hạn.

Triệu hoán Giao Long cần tiêu hao pháp lực cực kỳ lớn, căn bản không thể duy trì tác chiến lâu dài!

Cho nên, dù các thế gia hào môn muốn mua về cũng chỉ coi nó như vật trấn tộc mà thôi.

Căn bản không có bất kỳ gia tộc nào có thể lấy ra mức giá cao như vậy!

Vì thế khi các gia tộc tranh đoạt gay gắt nhất cũng chỉ dừng lại ở con số chín mươi chín vạn, không ai dám dễ dàng ra giá trên một triệu.

Vậy mà trong tình huống này, lại có người một hơi tăng gấp đôi

giá tiền?

Trực tiếp hét giá hai triệu Hải Linh Thạch?

Chuyện này gần như không thể!

Bởi vì ngay cả tam đại gia tộc cũng không lấy ra được nhiều Hải Linh Thạch như vậy!

Lúc này, không chỉ người của tam đại gia tộc ngây người, ngay cả Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược trong phòng quý tân cũng bị cái giá này làm cho giật mình!

"Trời ạ!" "Lại có người ra giá hai triệu Hải Linh Thạch sao?" "Diệp Hàn công tử, lần này anh phát tài rồi!" Khi nói chuyện, Bạch Nhược Nhược tỏ ra vô cùng hân hoan.

Vì nàng biết thanh Thánh binh này là do Diệp Hàn luyện chế, nên giá bán càng cao thì Diệp Hàn kiếm được càng nhiều!

Chỉ là trong khi Bạch Nhược Nhược vui mừng khôn xiết, Diệp Hàn lại nhíu mày, bởi vì hắn liếc mắt một cái đã nhận ra người đàn ông vừa ra giá kia thân phận phi thường không đơn giản!

Cùng lúc đó, trong đại sảnh, không ít người cũng bắt đầu nghi ngờ.

"Người đàn ông kia rốt cuộc là ai?" "Có khả năng lấy ra hai triệu Hải Linh Thạch sao?" "Theo ta thấy, tuyệt đối là đang khoác lác!" "Đến tam đại gia tộc còn không lấy ra được nhiều tiền như vậy!" Nhất thời, liên tục có người nghi ngờ nam thanh niên ra giá hai triệu kia rốt cuộc có lấy ra được nhiều tiền thế không.

Tuy nhiên, giữa lúc mọi người đang bàn tán, một màn khiến ai nấy kinh ngạc đã xảy ra!

Vô số thị vệ của Phủ Thành chủ lũ lượt xông vào, sau đó tất cả

đều quỳ sụp dưới chân nam thanh niên đó.

"Vệ đội Phủ Thành chủ Lâm Hải Thành, Thị vệ trưởng cùng toàn thể thị vệ đã đến đông đủ!" "Bái kiến thiếu công tử!" "Xin nghe phân phó!" Tất cả thị vệ Phủ Thành chủ đều quỳ lạy, hành đại lễ với thanh niên kia!

Thấy cảnh này, những người khác mới phản ứng lại, đoán ra thân phận của hắn!

"Hóa ra là thiếu công tử Triệu Võ Thần của Phủ Thành chủ!" "Nghe nói công tử Triệu Võ Thần luôn bế quan tu luyện, chưa từng có ai thấy được chân diện mục!" "Hiện giờ có nhiều thị vệ vây quanh như vậy, người này nhất định là Triệu Võ Thần của Triệu gia!" "Có lẽ chỉ có công tử Triệu gia của Phủ Thành chủ mới có năng lực lấy ra hai triệu Hải Linh Thạch!" Nhất thời, mọi người đều chấn kinh.

Dẫu sao hành tung của công tử Triệu gia vốn bất định, gần như không ai thấy mặt.

Hiện giờ khó khăn lắm mới thấy được Triệu Võ Thần, không ít tu sĩ tò mò nhìn tới.

Thế nhưng, đối mặt với cảnh này, Triệu Võ Thần chỉ hừ lạnh một tiếng, khiến mắt của tất cả những người nhìn lén đều đau nhói.

"Hừ!

Một lũ tu sĩ Linh Vũ, Ngự Không sơ kỳ mà cũng dám nhìn trộm chân dung của ta?

Đúng là chán sống rồi!" Triệu Võ Thần quát lạnh một tiếng, đương trường rút ra Thánh binh, chém chết một danh tu sĩ ngay trước mặt.

"Còn ai dám nhìn trộm ta, kết cục sẽ giống như hắn!" Triệu Võ Thần dùng kiếm chỉ vào xác chết, âm lãnh nói.

“Ực!” Lúc này, chứng kiến thủ đoạn tàn nhẫn của Triệu Võ Thần, không ít người sợ tới mức nuốt nước bọt, không dám nhìn trộm hắn nữa.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn trong phòng quý tân nhướn mày, trầm tư nói: “Tên Triệu Võ Thần này tính khí cũng bạo táo thật đấy!” “Người khác mới nhìn mấy cái đã bị hắn giết chết?” “Hắn chắc chắn là một tên bạo chúa!” Diệp Hàn có chút khinh thường nói.

Bởi vì hắn vốn không ưa những kẻ cai trị tàn bạo, huống hồ Triệu Võ Thần còn chưa kế thừa vị trí Thành chủ đã tàn độc như vậy, sau này còn ra thể thống gì?

Bạch Nhược Nhược bên cạnh cũng nhíu mày nói: “Triệu Võ Thần này quả thực có chút quá đáng!

Chỉ vì một câu nói không hợp mà giết một người vô tội, thật không giảng đạo lý!” Bạch Nhược Nhược vừa dứt lời thì chuyện không hay xảy ra.

Bên dưới đại sảnh, tên công tử Phủ Thành chủ Triệu Võ Thần kia dường như đã nghe thấy lời của nàng!

Ngay lập tức, Triệu Võ Thần quét ánh mắt lạnh lẽo tới, nhìn chằm chằm Bạch Nhược Nhược với vẻ âm hiểm.

“Một lũ đàn bà mà cũng dám phê phán ta?

Thật tìm cái chết!” Triệu Võ Thần lạnh giọng nói, ngay sau đó vung tay triệu hoán Thánh binh, trực tiếp chém về phía Bạch Nhược Nhược!

Chương 835

“Hỏng rồi!” “Thực sự bị hắn nghe thấy!” Thấy cảnh này, Bạch Nhược Nhược nhất thời kinh hãi.

Phải biết rằng Triệu Võ Thần có tu vi Ngự Không trung kỳ, căn bản không phải là người mà tu sĩ Ngự Không sơ kỳ như nàng có thể chống đỡ!

Hơn nữa, đòn tấn công của Triệu Võ Thần vô cùng xảo quyệt, tốc độ vừa nhanh vừa hiểm, dường như không ai có thể cản nổi!

“Chết chắc rồi!” “Dám chọc giận Triệu Võ Thần?

Thật chán sống!” “Chỉ có điều...

điều thú vị là phòng của người phụ nữ đó lại chính là phòng quý tân của Diệp Hàn!” “Vậy là đại sư Diệp Hàn cảnh giới Siêu Phàm đang ở bên cạnh nàng ta?” “Lần này hay rồi!” Trong lúc những người xem dưới đại sảnh nghĩ rằng Bạch Nhược Nhược chết chắc, thì một màn chấn động xảy ra.

Lúc này, khi thấy thần binh của Triệu Võ Thần chém thẳng vào phòng quý tân, tất cả tu sĩ có mặt đều kinh hoàng.

“Chút tài mọn!” Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng, vung tay kẹp lấy Thánh binh của Triệu Võ Thần.

Ngay sau đó, chỉ thấy Diệp Hàn trở tay vặn một cái, cứng rắn bẻ gãy thanh Thánh binh của đối phương!

Đinh!

Một tiếng động thanh thúy vang lên, tất cả mọi người đều sững sờ!

“Không thể nào!” “Thánh binh của Triệu Võ Thần bị người ta bẻ gãy sao?” “Trời ạ!” “Tu vi của Diệp Hàn đã khủng bố đến mức độ này rồi sao?” “Tiện tay một cái là có thể bẻ gãy Thánh binh?” “Thật quá khủng khiếp!” Trong đại sảnh vang lên những tiếng kinh hãi không thôi.

Không ai ngờ được thân thể của Diệp Hàn lại cứng rắn đến mức này!

Chỉ tùy ý vặn một cái đã bẻ gãy được Thánh binh của Triệu Võ Thần!

Lúc này, ngay cả Triệu Võ Thần cũng bị dọa cho giật mình!

Phải biết rằng thanh Thánh binh này chính là Phá Tà Thánh Kiếm nổi danh của Lâm Hải Thành!

Số tu sĩ Ngự Không tử trận dưới thanh kiếm này không dưới vài chục người!

Thế mà giờ đây Diệp Hàn chỉ vặn một cái là bẻ gãy thanh Thánh binh sắc bén như chém bùn này.

Cảnh tượng này khiến Triệu Võ Thần kinh hãi đến mức há hốc mồm!

“Tên này... tuyệt đối là đại tu sĩ Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm!” Chỉ trong khoảnh khắc, Triệu Võ Thần đoán được thực lực của Diệp Hàn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cùng lúc đó, đòn phản kích của Diệp Hàn cũng giáng xuống.

Chát!

Chỉ nghe một tiếng vang giòn giã, thân hình Triệu Võ Thần bị tát bay ra ngoài!

Oanh!

Sau khi va đổ liên tiếp mấy cái bàn đá, Triệu Võ Thần mới triệt tiêu được lực đạo, khó khăn đứng vững.

"Tốc độ thật nhanh!" "Một cái tát của Diệp Hàn cư nhiên nhanh đến mức này!

Ta gần như không thấy bóng người đã phân thắng bại!" "Xem ra Diệp Hàn mạnh hơn Triệu Võ Thần quá nhiều!

Chênh lệch tu vi quá lớn, căn bản không thể đánh trả!" "Xong rồi!

Triệu Võ Thần phen này bị đánh thảm rồi!" Nhất thời, tất cả mọi người trong đại sảnh đều bắt đầu kinh hãi.

Bởi vì không ai ngờ thực lực của Diệp Hàn lại đáng sợ như vậy!

Chỉ trong chớp mắt đã biến kẻ bá đạo nhất Lâm Hải Thành như Triệu Võ Thần thành một con chó!

Điều khiến mọi người ngạc nhiên hơn là sau khi chịu sự nhục nhã thảm hại như vậy, Triệu Võ Thần lại không dám ho he một lời!

"Ta nhận thua!" Thấy thực lực không bằng người, Triệu Võ Thần lập tức xuống nước, căn bản không dám đánh tiếp với Diệp Hàn!

Dẫu sao Diệp Hàn cũng là đại tu sĩ Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm, chỉ cần một chiêu tùy tiện cũng có thể tiễn hắn về chầu trời!

Trước sự chênh lệch lớn như vậy, Triệu Võ Thần căn bản không còn ý chí chiến đấu.

Thế là hắn lập tức nhận túng.

Kết quả Diệp Hàn lại cười lạnh nói: "Triệu Võ Thần, ngươi cũng hèn nhát quá rồi đấy!" "Phải biết rằng lúc nãy ngươi định giết Bạch Nhược Nhược, thái độ không phải thế này!" "Nếu không phải ta tu vi thông thiên, e là ngươi căn bản sẽ không nhận thua đâu nhỉ?" Diệp Hàn lạnh lùng nói, trước mặt hàng trăm công tử thế gia mà công khai

sỉ nhục Triệu Võ Thần.

Hắn làm vậy là vì hành động vừa rồi của Triệu Võ Thần thực sự quá đáng!

Chỉ vì một câu nói của Bạch Nhược Nhược mà Triệu Võ Thần đã nảy sinh sát tâm, thật không thể chấp nhận được!

Chương 836

Do đó, Diệp Hàn không nể mặt mũi gì, lập tức vung một cái tát tới!

Chát!

Một cái tát giáng xuống, Triệu Võ Thần không kịp chống đỡ, trực tiếp bị Diệp Hàn tát bay đi!

Bành!

Trong tiếng va chạm trầm đục, Triệu Võ Thần bị khảm thẳng vào tường, co rùm lại không dám hé răng.

"Triệu Võ Thần!

Đừng tưởng là con trai của Thành chủ Lâm Hải Thành thì có thể muốn làm gì thì làm!" Diệp Hàn lạnh lùng nói: "Lần này chỉ là một bài học, nếu biết sai mà sửa, ta sẽ không làm khó ngươi.

Nhưng nếu còn tiếp tục kiêu ngạo, đừng trách ta trở mặt vô tình!" Sau khi Diệp Hàn nói xong, sắc mặt Triệu Võ Thần lập tức biến thành màu gan heo.

Bởi vì Diệp Hàn nói không sai!

Nếu cha hắn không phải Thành chủ đại nhân, hắn căn bản không có gan hống hách trong thành!

Cho nên Diệp Hàn cho hắn một bài học, nhắc nhở hắn sau này nên cụp đuôi mà làm người, đừng có đi ức hiếp kẻ khác!

"Diệp Hàn công tử, tôi biết sai rồi!

Sau này tôi nhất định sẽ sửa!" Triệu Võ Thần cúi đầu, trong lòng tràn đầy không phục nói.

Tuy bề ngoài nhận sai, nhưng thâm tâm Triệu Võ Thần sớm đã định báo thù Diệp Hàn!

Chỉ cần chờ về tới Phủ Thành chủ, hắn nhất định sẽ đem chuyện này kể cho cha!

Sau đó để Thành chủ trực tiếp ra tay báo thù cho hắn!

Lúc này, thấy Triệu Võ Thần xin lỗi một cách miễn cưỡng, Diệp Hàn đột nhiên cười.

"Triệu Võ Thần, ta biết ngươi đang nghĩ gì!" Diệp Hàn cười lạnh, mỉa mai nói: "Chẳng phải muốn sau khi về nhà sẽ để cha ngươi ra mặt báo thù sao?

Hôm nay ta nói cho ngươi biết, tuyệt đối không có khả năng đó!" "Cha ngươi có đích thân tới cũng không phải đối thủ của ta!" Diệp Hàn nói xong, vung một cái tát mạnh vào mặt Triệu Võ Thần.

Chát!

Chát!

Chát!

Sau khi bị tát liên tiếp ba cái, gương mặt Triệu Võ Thần sưng vù như đầu heo, không còn ra hình người!

"Ngươi dám đánh ta?" "Ta đã nhận thua rồi, sao ngươi còn dám tiếp tục đánh ta?" "Ngươi có tin ta sẽ để cha ta dạy cho ngươi một bài học không?!" Triệu Võ Thần vẻ mặt không thể tin nổi.

Bởi vì hắn không ngờ Diệp Hàn lại hống hách như vậy, cư nhiên không hề đặt Thành chủ vào mắt!

Càng không sợ sự báo thù của Triệu gia ở Phủ Thành chủ!

Lúc này, Triệu Võ Thần hận đến mức nghiến răng, chỉ muốn giết chết Diệp Hàn ngay tại chỗ.

Đáng tiếc, hắn không có thực lực đó, và vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội!

"Chẳng phải là công tử nhà Thành chủ sao?" Diệp Hàn cười lạnh, vẻ mặt khinh thường nói: "Triệu Võ Thần, nếu không có cha ngươi làm chỗ dựa, ngươi căn bản chẳng là cái thá gì cả!" "Hơn nữa, ta không chỉ dám đánh ngươi, mà còn dám phế đi tu vi của ngươi!" "Ai bảo ngươi hành sự không kiêng nể gì, tùy tiện giết người!" Diệp Hàn nói xong, trực tiếp vung tay ấn vào thiên linh cái của Triệu Võ Thần.

Bởi vì Diệp Hàn biết, loại con cháu công tử bột như Triệu Võ Thần tuyệt đối sẽ không buông bỏ thù hận!

Nếu hôm nay hắn không thu thập đối phương, sau này chắc chắn sẽ bị Triệu Võ Thần báo thù!

Thế là Diệp Hàn trực tiếp rót pháp lực vào, cứng rắn phá hủy căn cơ pháp lực của Triệu Võ Thần, khiến hắn trong nháy mắt biến thành một kẻ phế vật không chút tu vi, càng không có linh căn!

Oanh!

Cảnh tượng này khiến bốn phía xôn xao!

Trong đại sảnh, phàm là người chứng kiến đều chấn kinh.

"Ta có nhìn nhầm không?" "Diệp Hàn thật sự phế đi tu vi của Triệu Võ Thần rồi sao?" "Lần này xong rồi, Triệu Võ Thần vĩnh viễn không thể tu luyện được nữa!" "Giờ thì ngay cả một tu sĩ Linh Vũ cảnh cũng có thể đánh Triệu Võ Thần như con!" "Thật hả dạ!" "Mất tu vi rồi, để xem sau này hắn còn ức hiếp dân lành được nữa không!" "Ngay cả cha hắn là Thành chủ cũng không có cách nào giúp hắn khôi phục linh căn đâu!" Nhất thời, mọi người trong đại sảnh đều hưng phấn.

Phải nói rằng một chiêu này của Diệp Hàn thực sự quá hả dạ!

Trực tiếp phế đi tu vi của một tên công tử bột, khiến hắn cả đời không thể dựa thế ức hiếp người khác!

Phải biết rằng tất cả những người ngồi đây đều không ưa tác phong của Triệu Võ Thần.

Dẫu sao lúc nãy hắn vừa tùy tiện giết một người vô tội!

Chương 837

Do đó, mọi người đều cảm thấy Diệp Hàn làm rất tốt, không một ai đồng tình với loại cặn bã như Triệu Võ Thần!

"Triệu Võ Thần, nghe thấy chưa!

Có biết bao nhiêu người đều thấy ngươi là một tên rác rưởi!" Diệp Hàn mỉa mai nói, tiến hành đả kích toàn diện vào tinh thần của Triệu Võ Thần!

Không chỉ phế pháp lực, mà còn giết chết ý chí của hắn!

Bởi vì hạng người như Triệu Võ Thần, bị phế công phu là xứng đáng, tránh để sau này tiếp tục hại người!

Lúc này Diệp Hàn mới hả giận đôi chút.

Cùng lúc đó, Triệu Võ Thần nằm bẹp trên đất như một con chó chết, không hề cử động.

Hắn không ngờ mình lại đắc tội với một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm như Diệp Hàn.

Lần này, dù cha hắn có đến cũng vô dụng!

Tiếp đó, Diệp Hàn bồi thêm một đòn chí mạng vào tâm lý, mỉa mai nói: "Để ta nói cho ngươi thêm một tin xấu nữa!" "Thanh Thánh binh vừa đấu giá chính là do ta làm ra!" "Ngươi bỏ ra hai triệu Linh Thạch mua nó về cũng đừng hòng phát huy được uy lực của nó!" "Bởi vì ta đã sớm hạ cấm chế lên đó, tuyệt đối không để hạng cặn bã không biết kiêng nể như ngươi sử dụng!" Nói xong những lời này, Diệp Hàn mới ung dung trở lại phòng quý tân.

Những lời này cuối cùng cũng phát huy tác dụng.

Đúng là giết người diệt tâm!

Không chỉ phế đi tu vi, mà còn khiến đối phương mất trắng hai triệu Hải Linh Thạch để mua về một đống sắt vụn!

Đến lúc này, Triệu Võ Thần không thể chịu đựng thêm được nữa, đổ ầm xuống ngất đi.

"Xong rồi!" "Triệu công tử ngất rồi!" "Người đâu!" "Mau đưa công tử về phủ!" Trong tiếng ồn ào hỗn loạn, thị vệ Phủ Thành chủ vội vàng khiêng Triệu Võ Thần đi, không dám đối đầu với Diệp Hàn nữa.

Cùng lúc đó, các tu sĩ khác trong đại sảnh đều xôn xao bàn tán.

"Đúng là đáng đời!" "Ai bảo tên Triệu Võ Thần đó tùy tiện giết người!" "Giờ hay rồi, gặp báo ứng rồi chứ gì?" "Xứng đáng lắm!" Không thể phủ nhận những người xem náo nhiệt này vẫn còn chút chính nghĩa.

Chứng kiến loại rác rưởi như Triệu Võ Thần bị Diệp Hàn đánh cho như chó, ai nấy đều thấy hả lòng hả dạ!

Sau đó, khi thị vệ của Triệu gia lủi thủi rút lui, cuộc đấu giá trong đại sảnh lại tiếp tục diễn ra.

Tuy nhiên, màn tiếp theo lại khiến các tu sĩ càng thêm kích động!

Bởi vì lần này Diệp Hàn tung ra cùng lúc mười mấy thanh cao giai Thánh binh, khiến mọi người lóa cả mắt!

Sau đó là những tiếng cạnh giá liên tiếp vang lên.

"Hai mươi vạn!" "Ba mươi vạn!" "Bốn mươi vạn!" Vô số tiếng trả giá vang dội trời mây, tất cả số Thánh binh do Diệp Hàn luyện chế đều được bán với giá cực kỳ cao.

Đến chập tối, Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược cuối cùng cũng

rời khỏi đấu giá hành.

Theo sau họ là một vị hộ pháp cảnh giới Ngự Không của đấu giá hành.

Vị hộ pháp này khép nép nói: "Diệp Hàn công tử!

Đây là Hải Linh Thạch ngài thu được từ việc đấu giá!" "Tổng cộng sáu triệu chín mươi bảy vạn, tất cả đều để trong túi trữ vật này!" "Mời ngài nhận cho!" Khi nói chuyện, vị hộ pháp luôn cung kính cúi đầu, không dám có chút thất lễ với Diệp Hàn.

Dẫu sao Diệp Hàn cũng là một tu sĩ Siêu Phàm cao hơn hẳn một đại cảnh giới!

Lúc này Diệp Hàn nhận lấy Hải Linh Thạch, liếc sơ qua một cái rồi cười nói: "Tốt lắm!

Sáu triệu chín mươi bảy vạn Hải Linh Thạch, không thiếu một viên!" "Ta rất hài lòng với đấu giá hành của các ngươi, sau này có cơ hội ta sẽ lại tới!" Diệp Hàn thản nhiên nói.

Thu hoạch lần này khá phong phú, nên chắc chắn sau này Diệp Hàn sẽ còn quay lại.

Thấy vậy, vị hộ pháp lập tức vui mừng khôn xiết, cười nói: "Diệp Hàn công tử!

Chỉ cần sau này ngài có thể cung cấp thêm cao giai Thánh binh, đấu giá hành chúng tôi đảm bảo tuyệt đối sẽ giúp ngài bán được giá hời nhất!" Vị hộ pháp thề thốt đảm bảo.

Sở dĩ ông ta làm vậy là vì nhắm trúng kỹ thuật luyện khí siêu việt của Diệp Hàn!

Chỉ cần Diệp Hàn chịu bán thêm vài món Thánh binh, danh tiếng của đấu giá hành Lâm Hải chắc chắn sẽ vang dội khắp Vô Biên Hải,

từ đó nhanh chóng mở rộng quy mô và lợi nhuận!

Vì vậy khi nghe Diệp Hàn nói sẽ còn quay lại, vị hộ pháp mới hưng phấn như thế.

Đối mặt với chuyện này, Diệp Hàn chỉ mỉm cười nói: "Chuyện sau này cứ để sau hãy tính, ta xin cáo từ!" "Vâng, Diệp Hàn công tử đi thong thả!" Vị hộ pháp cung kính nói.

"Tạm biệt." Diệp Hàn thản nhiên đáp một câu, xoay người dẫn Bạch Nhược Nhược rời đi.

Trên đường về, Bạch Nhược Nhược cứ chớp mắt, nhìn chằm chằm vào túi trữ vật của Diệp Hàn hỏi: "Diệp Hàn, lần này anh thực sự kiếm được hơn sáu triệu Hải Linh Thạch sao?" Giọng điệu của nàng mang theo vẻ không thể tin nổi.

Bởi vì cả Bạch gia thu nhập một năm cũng chỉ khoảng một triệu!

Chương 838

Mà đó là dựa trên nỗ lực của hàng nghìn đệ tử Bạch gia cùng vài vị trưởng lão Ngự Không cảnh mới kiếm được bấy nhiêu.

Vậy mà giờ đây, Diệp Hàn chỉ trong nửa ngày đã kiếm được hơn sáu triệu Hải Linh Thạch, bằng mấy năm nỗ lực vất vả của cả nghìn người Bạch gia cộng lại!

Thế nên Bạch Nhược Nhược thấy khó tin cũng là lẽ thường tình.

Diệp Hàn chỉ mỉm cười nói: "Sao vậy?

Không tin thực lực của ta à?" "Dĩ nhiên là không!" Bạch Nhược Nhược vội xua tay: "Tôi chỉ là thấy khó tin khi trong một buổi chiều mà có thể kiếm được sáu triệu Hải Linh Thạch!

Số tiền này bằng cả mười năm thu nhập của Bạch gia tôi rồi." "Ha ha!" Diệp Hàn bật cười nói: "Nếu cô không tin, ta có thể cho cô nhìn qua một chút." Dứt lời, Diệp Hàn trực tiếp triệu hoán tất cả Hải Linh Thạch ra ngoài.

Oanh!

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, sáu triệu viên Hải Linh Thạch đổ ầm xuống đất, chất cao như một ngọn núi nhỏ lấp lánh, thanh thế vô cùng kinh người!

"Mẹ kiếp!" "Sao nhiều Hải Linh Thạch thế này?" "Tên đó rốt cuộc là ai?

Sao lại giàu như vậy?" Nhất thời, sự chú ý của tất cả mọi người bên đường đều bị thu hút.

Bởi vì họ chưa bao giờ thấy nhiều Hải Linh Thạch đến thế, chất thành một ngọn núi khổng lồ!

Lúc này, không ít người lén lút quan sát Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược, muốn dò xét bối cảnh của họ.

Diệp Hàn thản nhiên nói: "Bạch Nhược Nhược, giờ thì không nghi ngờ nữa chứ?

Ta thực sự đã kiếm được sáu triệu Hải Linh Thạch, hàng thật giá thật!" "Tôi... tôi phục rồi." Bạch Nhược Nhược ấp úng nói, không còn chút nghi ngờ nào nữa.

Từ khi Diệp Hàn trưng ra đống Hải Linh Thạch đó, miệng Bạch Nhược Nhược chưa lúc nào khép lại được vì quá kinh ngạc.

Dù là thiên kim tiểu thư nhà họ Bạch, nàng cũng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy!

Điều đáng sợ hơn là sau khi đống Hải Linh Thạch được tập hợp lại, linh lực tỏa ra khiến cảnh giới của những người xung quanh đều phải chấn động.

"Linh lực thật mạnh mẽ!" "Nếu có thể luyện hóa hết chỗ Hải Linh Thạch này, chí ít cũng có thể thăng lên Ngự Không cảnh!" "Chỗ linh thạch này linh lực cực kỳ tinh khiết, tuyệt đối có thể khiến pháp lực của người luyện hóa trở nên thuần túy thấu triệt!" Nhất thời, các tu sĩ vây quanh đều nảy sinh lòng đố kỵ, thậm chí có vài kẻ tâm hoài quỷ thai còn định lén lút trộm đi một ít!

Thế nhưng chưa kịp ra tay, bọn họ đã bị ánh mắt lạnh lùng của Diệp Hàn dọa cho kinh sợ.

"Không được!" "Tuyệt đối không thể trộm linh thạch của hắn!" "Tu vi của tên này cực kỳ thâm sâu, chỉ nhìn ta một cái thôi mà đã khiến ta dựng tóc gáy rồi!" "Chí ít cũng phải là một lão quái vật Ngự Không hậu kỳ!" Sau khi bị Diệp Hàn trừng mắt, những kẻ đó đều ngoan ngoãn lại, không ai dám nảy sinh ý đồ trộm cắp nữa.

“Được rồi Diệp Hàn, mau thu chỗ linh thạch này lại đi!” Bạch Nhược Nhược có chút lo lắng nói.

Bởi vì tu sĩ xung quanh quá nhiều, nàng sợ Diệp Hàn sẽ bị kẻ xấu nhắm vào.

Dẫu sao của cải không nên để lộ là lời dạy không hề sai!

Ngộ nhỡ gặp kẻ tâm thuật bất chính thì e là Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược sẽ gặp rắc rối to!

Thế nên Bạch Nhược Nhược mới lên tiếng nhắc nhở.

Đối mặt với chuyện này, Diệp Hàn lại tỏ ra khinh thường, vô tư nói: “Có người nảy sinh ý đồ xấu ta cũng chẳng cần lo lắng, dẫu sao tu vi của ta cũng chẳng phải để trưng cho đẹp!” Diệp Hàn nói không sai, với tu vi Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm, hắn căn bản không cần lo bị người khác tập kích.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, Diệp Hàn vẫn thu hồi Hải Linh Thạch.

Dẫu sao thì để hết vào túi trữ vật vẫn thuận tiện hơn khi mang về.

Thế là Diệp Hàn thu hết linh thạch, rồi cùng Bạch Nhược Nhược đi về phía trụ sở của Bạch gia.

Thế nhưng sau khi họ rời đi, phía sau lại lén lút có vài kẻ hành tung quỷ quyệt bám theo!

Những kẻ này đều đeo mặt nạ đen, vừa nhìn là biết hạng người không có ý đồ tốt!

Chỉ trong chốc lát, Bạch Nhược Nhược đã chú ý đến nhóm người phía sau, lo lắng nói với Diệp Hàn: “Diệp Hàn công tử, chúng ta bị theo dõi rồi!” Khi nói, Bạch Nhược Nhược đã bí mật vận pháp lực, sẵn sàng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Đối với chuyện này, Diệp Hàn lại vô tư nói: “Không sao!

Chỉ là mấy con tép riu thôi, không cần lo lắng!” Diệp Hàn sở dĩ nói vậy vì cảnh giới của hắn thâm hậu, chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấu tu vi của những kẻ phía sau.

Đều là tu sĩ Linh Vũ cảnh, căn bản không đáng ngại!

Thế nên Diệp Hàn chẳng thèm để tâm, tiếp tục dẫn Bạch Nhược Nhược về nhà.

Tuy nhiên, khi sắp tới đại viện Bạch gia, bất ngờ đã xảy ra!

Vút!

Vút!

Chương 839

Vút!

Liên tiếp ba tiếng xé gió vang lên, ba mũi lãnh tiễn lấp lánh độc quang màu nâu bắn tới, mục tiêu chính là Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược!

"Hỏng rồi!" "Gặp mai phục!" "Diệp Hàn công tử, cẩn thận!" Bạch Nhược Nhược vừa hô to vừa gấp rút thi triển pháp khí hộ thân, vội vàng ngăn cản những mũi lãnh tiễn đó.

Đinh đinh đinh!

Trong những tiếng va chạm giòn giã, những mũi độc tiễn đều bắn trúng pháp khí hình tròn của Bạch Nhược Nhược, không gây ra được thương tổn nào cho họ.

"Thú vị đấy!" Diệp Hàn cười lạnh.

Hắn không ngờ lại có kẻ không biết điều đến mức dám bắn lãnh tiễn tẩm độc vào mình?

Đúng là chán sống thật rồi!

Diệp Hàn vừa cười lạnh vừa quay đầu nhìn lại.

Cách đó không xa, mười mấy tu sĩ Ngự Không cảnh chậm rãi bước tới, kẻ nào cũng đeo mặt nạ đen, vừa nhìn là biết hạng giết người cướp của!

"Nếu biết điều thì giao hết Hải Linh Thạch ra đây!" "Nếu không ta sẽ không để các ngươi toàn mạng trở về đâu!" "Nếu dám kháng cự, tuyệt đối sẽ chết không toàn thây!" Khi nói, những tu sĩ áo đen này đều tỏa sát khí đằng đằng, rõ là hạng tâm ngoan thủ lạt.

Chúng chặn đường cướp bóc vì trước đó đã nhìn thấy lượng Hải Linh Thạch khổng lồ trên người Diệp Hàn.

Vì thế để đoạt lấy số tiền đó, đám tu sĩ Ngự Không này đã liên minh lại nhằm giết người diệt khẩu.

Thấy cảnh này, Bạch Nhược Nhược lập tức như lâm đại địch, vì nàng biết mình không phải đối thủ của nhiều tu sĩ Ngự Không như vậy, chỉ còn biết đặt hy vọng vào Diệp Hàn.

"Diệp Hàn công tử!

Chúng ta có nên chạy không?" Lúc này tâm trạng của Bạch Nhược Nhược đã chìm xuống đáy vực.

Nàng lo Diệp Hàn sẽ bị đám người này vây công đến chết, nên mới đề xuất kế hoạch chạy trốn.

Thế nhưng điều nàng không ngờ là Diệp Hàn lại cười khinh miệt nói: "Chạy?

Có cần thiết không?" "Chỉ là mười mấy tên tu sĩ Ngự Không thôi mà, xem ta phản sát đây!" Lời vừa dứt, Diệp Hàn đã rút ra Thánh binh, chính là thanh cao giai Thánh binh Long Uyên Kiếm luyện chế trước đó!

"Ồ!" "Tên này lại dám phản kháng sao?" "Thật tìm cái chết!" "Lần này tuyệt đối sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Những tu sĩ áo đen cười ác độc, kẻ nào cũng lăm lăm vũ khí tẩm kịch độc, lao về phía Diệp Hàn định giết hắn ngay tại chỗ.

Thế nhưng khi lao tới, một màn khiến chúng chấn kinh đã xảy ra!

Vút!

Vút!

Vút!

Trong mười mấy tiếng động trầm đục, Long Uyên Kiếm của Diệp Hàn liên tục vung lên rồi chém xuống!

Mỗi tiếng động phát ra chính là lúc Long Uyên Kiếm chém nát thi thể của kẻ địch!

"Hỏng rồi!" "Căn bản đánh không lại!" "Tên này không phải tu sĩ Ngự Không cảnh!

Hắn là đại tu sĩ Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm!" "Chúng ta xong đời rồi!" "Rút!

Mau rút!" Đám tu sĩ áo đen điên cuồng tháo chạy.

Chúng không ngờ Diệp Hàn lại là một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm!

Dưới sự chênh lệch tu vi khủng khiếp như vậy, chúng căn bản không phải đối thủ của hắn!

Mỗi lần Diệp Hàn vung Long Uyên Kiếm, lại có một tu sĩ áo đen ngã xuống, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ mặt đất.

"Muốn chạy?

Muộn rồi!" Diệp Hàn cười lạnh, trực tiếp triệu hoán Kim Thân Pháp Tướng.

"Kim chi Pháp Tướng!" "Mộc chi Pháp Tướng!" "Thủy chi Pháp Tướng!" "Hỏa chi Pháp Tướng!" "Thổ chi Pháp Tướng!" Trong tiếng chú ngữ, Ngũ Hành Nguyên Tố Pháp Tướng đều oanh nhiên hiện ra.

Tiếp đó Diệp Hàn lại niệm chú, Long Uyên Kiếm lập tức phóng to.

"Ngũ Hành Pháp Tướng!" "Ngưng tụ chân thân!" "Long Uyên Kiếm!" "Trảm!" Theo tiếng chú ngữ của Diệp Hàn, năm đại pháp tướng đều ngưng tụ lại, dung hợp thành một tôn pháp tướng khổng lồ

cao trăm mét.

Long Uyên Kiếm theo đó cũng được rót đầy pháp lực, bắt đầu tăng vọt kích thước: Một trăm mét!

Năm trăm mét!

Một nghìn mét!

Chương 840

Chỉ trong vài hơi thở, Long Uyên Kiếm đã biến thành một thanh cự nhẫn dài nghìn mét!

Tiếp đó, Pháp Tướng Kim Thân chỉ tay một cái, thanh Long Uyên Kiếm dài nghìn mét liền vung kiếm chém xuống, chém tất cả tu sĩ áo đen thành tro bụi!

Oanh!

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, đám tu sĩ áo đen dù đã dốc hết sức thi triển các loại phòng cụ Thánh binh nhưng cũng không thể cản nổi đòn tấn công của Diệp Hàn!

Chỉ trong chớp mắt, tất cả đã bị Diệp Hàn nghiền nát!

"Đây là cái giá khi đắc tội ta!" Diệp Hàn lạnh lùng nói: "Chỉ dựa vào mấy tên tu sĩ Ngự Không cảnh mà cũng đòi chặn đường giết người?

Thật tìm cái chết!" Nói xong Diệp Hàn mới thu kiếm vào bao, dẫn Bạch Nhược Nhược tiếp tục đi về.

Trên đường về, Bạch Nhược Nhược nhìn Diệp Hàn với ánh mắt tràn đầy sùng bái.

"Diệp Hàn công tử!

Một chiêu vừa rồi thực sự quá ngầu!" "Đặc biệt là lúc Pháp Tướng Kim Thân vung kiếm chém xuống, mang theo khí thế không gì cản nổi!" "Dẫu là đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm e là cũng không đỡ nổi đòn tấn công của anh đâu nhỉ?" Khi nói, mắt Bạch Nhược Nhược lấp lánh như những vì sao, trông chẳng khác nào một kẻ cuồng mộ.

Nhưng cũng không thể trách nàng được!

Chủ yếu vì Diệp Hàn quá lợi hại, quá ngầu, một chiêu như thế thì bất kỳ thiếu nữ nào cũng sẽ bị mê hoặc.

Thấy vậy Diệp Hàn cười nói: "Bạch tiểu thư, nếu cô muốn học, sau này ta có thể dạy cho cô." "Thật sao?

Anh thực sự có thể dạy tôi sao?" Bạch Nhược Nhược vẻ mặt không thể tin nổi hỏi lại.

Theo nàng thấy, một chiêu uy lực lớn như vậy thường sẽ không truyền ra ngoài.

Kết quả Diệp Hàn lại sẵn lòng dạy cho nàng tuyệt chiêu này sao?

"Ta không bao giờ lừa người." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Chỉ cần cô muốn học, không có gì ta không dạy được!" "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!

Thực sự quá cảm ơn anh!" Bạch Nhược Nhược vô cùng vui mừng, không ngừng cảm ơn Diệp Hàn.

Không còn cách nào khác, ai bảo Diệp Hàn hào phóng như vậy chứ?

Đến cả tuyệt chiêu cũng sẵn lòng truyền thụ, nên Bạch Nhược Nhược hưng phấn cũng là điều dễ hiểu.

Đối mặt với chuyện này, Diệp Hàn chỉ mỉm cười, tiếp tục dẫn Bạch Nhược Nhược về nhà.

Trên đường đi, Diệp Hàn vừa đi vừa tiện tay chỉ điểm cho nàng.

Mỗi câu hắn nói ra đều khiến Bạch Nhược Nhược thụ ích vô cùng sâu sắc!

Thời gian thấm thoát trôi qua, khi Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược về tới trụ sở thì trời đã sụp tối.

Lúc này bên trong đại viện Bạch gia, khắp nơi đều thắp hỏa

nguyên tố minh đăng, rạng rỡ như ngày lễ.

"Có chuyện gì vậy?" Thấy Bạch gia đèn đuốc sáng trưng, Diệp Hàn không khỏi tò mò hỏi một câu.

Nghe hắn hỏi, Bạch Nhược Nhược mới cười nói: "Diệp Hàn công tử, chẳng lẽ anh quên rồi sao?

Tối nay là ngày yến mời các đại gia tộc trong Lâm Hải Thành cùng Phủ Thành chủ!" "Tại yến hội này, gia chủ Bạch gia chúng tôi sẽ công khai tuyên bố anh trở thành trưởng lão của Bạch gia!" "Một vị đại tu sĩ Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm!" Bạch Nhược Nhược vui vẻ nói.

Sở dĩ nàng vui mừng như vậy là vì tu vi của Diệp Hàn quá cao!

Chỉ cần nhân cơ hội yến hội này tiết lộ tu vi của hắn ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến Bạch gia chen chân được vào hàng ngũ tam đại gia tộc!

Từ nay về sau, các đãi ngộ của Bạch gia cũng sẽ tăng lên theo, sẽ không còn ai dám bắt nạt người của Bạch gia nữa!

Bởi vì Bạch gia đã có Diệp Hàn, một tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm trấn giữ!

Thế nên Bạch Nhược Nhược mới vui mừng đến thế.

Tuy nhiên, trước cảnh này, Diệp Hàn lại lộ vẻ lo lắng, vì hắn đột nhiên nhớ ra một chuyện!

"Đúng rồi Bạch Nhược Nhược, ta có chuyện này muốn hỏi!" Diệp Hàn khá nghiêm túc nói.

"Ồ?

Chuyện gì vậy?" Bạch Nhược Nhược tò mò.

"Dĩ nhiên là về Phủ Thành chủ rồi!" Diệp Hàn nghiêm túc nói:

“Tối nay người của Phủ Thành chủ có đến không?

Phải biết rằng ta vừa phế đi công tử của Phủ Thành chủ đấy!” “Nếu người của Phủ Thành chủ đến, e là lại có một phen tranh đấu nữa rồi!” Diệp Hàn có chút cảm khái nói.

Dù hắn không sợ người của Phủ Thành chủ, cũng không sợ vị Thành chủ cảnh giới Siêu Phàm kia, nhưng hắn lo chuyện này sẽ mang tai họa tới cho Bạch gia, khiến họ bị Phủ Thành chủ trả thù.

Chương 841

Nghe đến chuyện này, Bạch Nhược Nhược rõ ràng là giật mình kinh hãi, lo âu nói: “Diệp Hàn công tử, nếu anh không nói tôi cũng suýt quên mất!

Chuyện này hệ trọng, phải lập tức bẩm báo cho Gia chủ và các trưởng lão mới được!” Nói xong, Bạch Nhược Nhược vội vàng kéo Diệp Hàn vào nghị sự đại sảnh của Bạch gia.

Trong đại sảnh, Gia chủ Bạch Kiến Xương cùng vị thái thượng trưởng lão Ngự Không hậu kỳ của Bạch gia đang bàn bạc về yến hội tối nay.

Giữa lúc họ đang bàn bạc, Bạch Nhược Nhược kéo Diệp Hàn hấp tấp xông vào.

“Phụ thân đại nhân!

Đại sự không ổn rồi!” Bạch Nhược Nhược vẻ mặt u sầu bước vào.

“Có chuyện gì vậy?” Bạch Kiến Xương hỏi.

“Chiều nay, công tử Triệu Võ Thần của Phủ Thành chủ định ra tay giết con.

Nhưng may mắn là được Diệp Hàn kịp thời ngăn cản.” “Sau đó, vì tên công tử họ Triệu kia ăn nói xấc xược, sát tâm và lòng báo thù quá nặng, Diệp Hàn công tử bất đắc dĩ mới phải phế đi tu vi của hắn!” “Nói cách khác, Bạch gia chúng ta đã kết thù với Phủ Thành chủ rồi!” Lời của Bạch Nhược Nhược vừa dứt, tất cả trưởng lão Bạch gia đều giật mình khiếp vía!

“Cái gì?!” “Dám đánh công tử của Phủ Thành chủ một trận, lại

còn phế đi tu vi của hắn sao?" "Hỏng rồi!" "Phủ Thành chủ chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này đâu!" "Nên biết rằng Thành chủ Lâm Hải Thành là Triệu Vi Quân, một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm đấy!" "Xong rồi!

Bạch gia chúng ta gặp họa diệt môn rồi!" Nhất thời, tất cả trưởng lão đều hoảng loạn.

Bởi họ không ngờ Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược lại dám chọc vào người của Phủ Thành chủ!

Đã chọc vào rồi thì thôi, lại còn trực tiếp phế luôn tu vi của Triệu Võ Thần?

Đây thực sự là gây ra họa lớn rồi!

Do đó lúc này các trưởng lão Bạch gia đều như kiến bò trên chảo nóng, lo lắng không thôi!

Ngay cả Gia chủ Bạch Kiến Xương cũng kinh hãi, vội vàng hỏi: "Diệp Hàn công tử, anh có chắc chắn lúc đó người anh đánh là công tử Triệu gia của Phủ Thành chủ không?" Bạch Kiến Xương hỏi vậy là để mong cầu một tia sinh cơ!

Vì Bạch gia căn bản không phải đối thủ của Phủ Thành chủ, nên ông ta chỉ hy vọng Diệp Hàn đã đánh nhầm người!

Thế nhưng câu trả lời tiếp theo của Diệp Hàn khiến sắc mặt Bạch Kiến Xương lập tức xám như tro tàn.

"Ta không đánh nhầm." "Ta chắc chắn trăm phần trăm đó là Triệu Võ Thần của Phủ Thành chủ!" "Ta không chỉ đánh hắn, mà còn phế đi linh căn của hắn, để cả đời hắn không thể ức hiếp dân lành được nữa!" Diệp Hàn thản nhiên nói.

Hắn vốn chẳng sợ gì Phủ Thành chủ, càng không lo bị trả thù.

Sở dĩ hắn bá khí như vậy chủ yếu là vì tu vi cao thôi!

Còn đám người Bạch gia này căn bản không có tu vi cao như Diệp Hàn, nên cũng không có được sự tự tin thâm sâu như hắn.

Trước chuyện này, Bạch Kiến Xương cảm thấy đầu đau như búa bổ!

"Hỏng rồi, hỏng rồi!" "Lại đi chọc vào người của Phủ Thành chủ!" "Hơn nữa còn trực tiếp phế luôn linh căn của người kế thừa là Triệu Võ Thần!" "Chuyện này chẳng khác nào khiến Triệu gia tuyệt hậu!" Bạch Kiến Xương căn bản không nghĩ ra được cách giải quyết nào.

Vì thủ đoạn của Diệp Hàn quá kinh khủng, không để lại chút dư địa hòa hoãn nào!

Đến nước này, ngay cả người túc trí đa mưu như Bạch Kiến Xương cũng hết cách, chỉ đành chờ chết.

"Haiz!" "Xong rồi!" "Chẳng lẽ ông trời đã định là phải diệt Bạch gia ta sao?" "Cứ ngỡ là khó khăn lắm mới chiêu mộ được một tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm, ai ngờ hắn lại quay tay kết thù tử với Phủ Thành chủ!" Hiện giờ điều duy nhất Bạch Kiến Xương có thể làm là hy vọng bỏ ra đủ lượng Hải Linh Thạch để dập tắt cơn giận của Phủ Thành chủ.

Bởi trong ấn tượng của ông ta, Thành chủ Lâm Hải Thành là tu sĩ mạnh nhất Vô Biên Hải!

Dù Diệp Hàn có là Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm thì cũng không thể là đối thủ của Thành chủ Triệu Vi Quân được!

Do đó, Bạch Kiến Xương lúc này chỉ mải mê nghĩ cách gom tiền để tạ lỗi.

Thấy vậy Diệp Hàn có chút khó hiểu hỏi: "Bạch gia chủ, ông lo

lắng cái gì chứ?" "Chẳng phải chỉ là phế đi linh căn của Triệu Võ Thần thôi sao?

Có gì mà phải sợ?" "Nếu cha hắn, tức Thành chủ đại nhân Triệu Vi Quân mà dám gây chuyện, ta tiện tay phế luôn linh căn của ông ta chẳng phải là xong sao?" Câu nói này vừa thốt ra lập tức gây nên một cơn sóng gió dữ dội.

Gần như trong nháy mắt, tất cả người nhà họ Bạch đều chấn động kinh hoàng.

Không ai ngờ được khẩu khí của Diệp Hàn lại lớn như vậy!

Phế đi Triệu Võ Thần đã đành, lại còn dám nói cuồng ngôn là sẽ phế luôn linh căn của Triệu Vi Quân?

Thật quá ngông cuồng rồi!

Phải biết rằng Triệu Vi Quân là Thành chủ Lâm Hải Thành đại nhân đấy!

Là lão quái vật cấp bậc hóa thạch sống đã trấn thủ Vô Biên Hải suốt cả nghìn năm!

Suốt nghìn năm qua, căn bản không có ai có thể chiến thắng Triệu Vi Quân, ngay cả những hải thú cảnh giới Siêu Phàm dưới Vô Biên Hải cũng không làm được!

Vậy mà giờ đây tên tiểu tử Diệp Hàn này lại dám lớn lối đòi phế linh căn của Triệu Vi Quân?

Chương 842

"Thật quá ngông cuồng!" "Diệp Hàn công tử!

Xin ngài hãy chú ý ngôn từ!" "Triệu Vi Quân là vị Thành chủ đại nhân cảnh giới Siêu Phàm đấy!

Ngàn năm qua khó tìm đối thủ, sao có thể thua ngài được?" "Diệp Hàn công tử!

Lát nữa gặp Triệu Vi Quân xin ngài nghìn vạn lần đừng nói như vậy!

Tránh để người của Phủ Thành chủ phẫn nộ!" Lúc này mọi người bắt đầu khổ khẩu bà tâm khuyên can.

Bởi không ai tin rằng Diệp Hàn có thể đánh thắng Triệu Vi Quân.

Dẫu sao uy danh của Triệu Vi Quân đã có cả nghìn năm, dựa vào vô số trận tử chiến với hải thú mà tích lũy được.

Còn Diệp Hàn thì sao?

Ngoài việc rèn được mấy món Thánh binh ra, hắn chưa từng thực sự đối chiến với cao thủ cảnh giới Siêu Phàm nào!

Cho nên trong tình huống này, cũng khó trách người nhà họ Bạch không tin Diệp Hàn.

Đối với chuyện này Diệp Hàn mỉm cười nói: "Ý của các ông là coi thường ta sao?" "Không không không!" "Diệp Hàn công tử, chúng tôi không coi thường ngài, chỉ là cảm thấy ngài thật sự không phải đối thủ của Triệu Vi Quân!" "Dẫu sao Triệu Vi Quân cũng là tu sĩ Siêu Phàm đã trấn thủ Vô Biên Hải ngàn năm, pháp lực thâm hậu đến mức người thường căn bản không thể tưởng tượng nổi!" "Vì vậy, Diệp Hàn công tử, xin ngài hãy vì đại cục mà xin lỗi Thành chủ một tiếng

đi!" Khi nói chuyện, các trưởng lão Bạch gia đều thận trọng quan sát Diệp Hàn.

Một mặt là họ thực sự không muốn đối đầu với Phủ Thành chủ, nên mới muốn Diệp Hàn xin lỗi.

Mặt khác, Diệp Hàn dù gì cũng là đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm, không phải là người mà họ có thể đắc tội.

Vì vậy khi nói chuyện họ không dám dùng giọng nặng nề, tất cả đều hết sức cẩn thận.

Dù Diệp Hàn có gây ra họa lớn thì họ cũng không dám tức giận, chỉ có thể hết lời khuyên nhủ.

Diệp Hàn thở dài một tiếng, vì hắn biết nếu không đánh một trận với Thành chủ Triệu Vi Quân thì người nhà họ Bạch tuyệt đối sẽ không tin vào thực lực của hắn.

Do đó Diệp Hàn cũng không làm khó họ, thản nhiên nói: "Được rồi, ta biết thái độ của các ông rồi." "Lát nữa tại yến hội, chỉ cần Triệu Vi Quân không nói gì quá đáng, ta sẽ không chấp nhặt với ông ta." "Dĩ nhiên là nếu lời nói thực sự quá phận thì cũng đừng trách ta ra tay!" Khi nói, trong mắt Diệp Hàn lóe lên tia lạnh lẽo.

Bởi vì hắn căn bản không để Thành chủ Triệu Vi Quân vào mắt, dù sao hiện giờ Diệp Hàn đã sớm khôi phục thực lực đỉnh phong của Thánh Vương rồi!

Thực ra Diệp Hàn cũng đã từng thấy qua thực lực thật sự của Thành chủ Triệu Vi Quân!

Diệp Hàn càng biết rõ hơn ai hết, giữa một Diệp Hàn ở đỉnh phong Thánh Vương và một Triệu Vi Quân ở đỉnh phong Siêu Phàm, rốt cuộc ai mới là người mạnh hơn!

Tất nhiên những chuyện này Diệp Hàn chỉ để trong lòng chứ

không nói ra.

Vì hắn vốn là người điềm tĩnh, không thích gây chuyện, chỉ cần Triệu Vi Quân không chủ động khiêu khích thì hắn chắc chắn sẽ không làm loạn.

Sau đó, khi Diệp Hàn nói xong, mọi người trong Bạch gia mới tạm yên tâm.

Trong số đó, Bạch Kiến Xương đã liên hợp cùng vài vị trưởng lão, tất cả đều vét sạch số Hải Linh Thạch trên người mình nhằm xoa dịu cơn giận của Phủ Thành chủ.

Thế nhưng khi mọi người đã vét sạch gia sản, họ mới phát hiện ra chút Hải Linh Thạch này căn bản không đủ để bình ổn nộ hỏa của Phủ Thành chủ vì nó quá ít!

"Toàn bộ gia sản của chúng ta cũng chỉ có tổng cộng tám mươi vạn Hải Linh Thạch..." "Chút Hải Linh Thạch này chắc chắn Phủ Thành chủ sẽ không đồng ý đâu!" "Nên biết rằng thu nhập một năm của Phủ Thành chủ đã khoảng tám mươi vạn rồi!" Lúc này nhìn tám mươi vạn Hải Linh Thạch, Bạch Kiến Xương không khỏi thở dài.

Muốn dùng số này để tạ lỗi với Phủ Thành chủ đúng là chuyện viển vông.

Nhưng có vét sạch cũng chẳng đào đâu ra thêm nữa!

Bởi sáng nay để mua cao giai Thánh binh do Diệp Hàn luyện chế, họ đã tiêu gần hết tiền rồi.

Hơn nữa thường ngày tu luyện cũng cần dùng tới, nên giờ không lấy ra được nữa.

Lúc này cả nhà họ Bạch đều than vắn thở dài, cảm thấy lần này chắc chắn không thể dập tắt được cơn giận của Phủ Thành chủ.

Đang lúc mọi người lo sốt vó, Diệp Hàn đột nhiên bước tới.

"Thiếu tiền sao?" Diệp Hàn nhếch môi cười nói: "Nếu Hải Linh Thạch không đủ, ta có thể bỏ ra một ít.

Dẫu sao giờ ta cũng là một trong các trưởng lão của Bạch gia rồi." Nói xong Diệp Hàn phất tay một cái, trực tiếp lấy ra tám mươi vạn Hải Linh Thạch khiến mọi người ngây cả mắt.

"Trời ạ!" "Diệp Hàn công tử trực tiếp lấy ra tám mươi vạn Hải Linh Thạch sao?" "Thật quá khoa trương rồi!" "Phải biết rằng cả nghìn đệ tử Bạch gia làm việc cả năm cũng không kiếm nổi con số này đâu!" Mọi người có mặt đều kinh ngạc đến ngây dại.

Bao gồm cả Bạch Kiến Xương, ai nấy đều chấn động trước sự hào phóng của Diệp Hàn.

Do đó khi thấy Diệp Hàn rộng rãi như vậy, không còn ai trong Bạch gia dám có ý kiến gì với hắn nữa.

Dẫu sao một mình Diệp Hàn đã lấy ra tám mươi vạn, bằng tổng số tiền của tất cả những người còn lại cộng lại.

"Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" "Chờ Bạch gia chúng tôi vượt qua kiếp nạn này, nhất định sẽ hoàn trả gấp bội cho ngài!" "Ân đức lớn lao thế này, người nhà họ Bạch chúng tôi suốt đời khó quên!" Bạch Kiến Xương dẫn đầu các đệ tử cúi người hành lễ với Diệp Hàn.

Thấy vậy Diệp Hàn cười nói: "Không cần khách sáo, dẫu sao chuyện này cũng do ta mà ra, ta tự nhiên phải gánh vác một phần." Sau khi nói xong, Diệp Hàn không nán lại lâu mà trực tiếp dắt tay Bạch Nhược Nhược cùng đi đến đại sảnh yến hội.

Chương 843

Sau khi bóng dáng Diệp Hàn hoàn toàn biến mất, đám người Bạch Kiến Xương mới dám lên tiếng bàn tán.

"Diệp Hàn công tử thật là người nghĩa khí!" "Bạch gia chúng ta gặp được ngài ấy đúng là phúc đức ba đời!" "Nếu tu vi của Diệp Hàn công tử có thể cao thêm chút nữa thì tốt quá, khi đó Bạch gia sẽ không bị Phủ Thành chủ o ép nữa!" "Haiz!" Trong cuộc trò chuyện, mọi người đều đặt hy vọng vào Diệp Hàn, mong rằng sau này tu vi của hắn sẽ tăng vọt, dẫn dắt Bạch gia vượt qua Phủ Thành chủ để không còn phải chịu ấm ức nữa.

Nửa canh giờ sau, yến hội cuối cùng cũng bắt đầu!

Trước cổng đại viện Bạch gia, hơn sáu mươi danh thị vệ vũ trang đầy đủ đang đứng chờ.

Sau đó liên tục có các gia chủ của các thế gia hào môn trong Lâm Hải Thành dẫn theo công tử, tiểu thư cùng thị vệ gia tộc tiến vào.

"Trưởng lão Sở Hùng Phong của Sở gia Lâm Hải Thành dẫn theo thị vệ đến chúc mừng!" "Gia chủ Lạc Thiên Mạt của Lạc gia Lâm Hải Thành dẫn theo công tử đến chúc mừng Bạch gia!" "Tiểu thư Mộ Băng Linh của Mộ gia Lâm Hải Thành chúc mừng Bạch gia có thêm trưởng lão, xin tặng kèm sính lễ hậu hĩnh!" Chỉ trong chốc lát, mười mấy thế gia hào môn đã tiến vào Bạch gia.

Trong số đó, tam đại gia tộc gồm Sở gia, Lạc gia và Mộ gia đều cử đi những công tử và tiểu thư hàng đầu tham gia yến hội này.

Mục đích của họ cũng đơn giản, chính là thăm dò Bạch gia, xem xem Diệp Hàn rốt cuộc có lợi hại như lời đồn hay không!

Tất nhiên lần này ngoài việc mang theo lễ vật, họ còn dắt theo không ít thị vệ tu vi cao thâm cùng các trưởng lão Ngự Không hậu kỳ để thử thực lực của Diệp Hàn!

Đáng sợ hơn là vị thái thượng trưởng lão cảnh giới Siêu Phàm của Sở gia cũng bí mật trà trộn trong hàng ngũ thị vệ, vừa che giấu thực lực vừa sẵn sàng ra tay thăm dò bất cứ lúc nào!

Nhất thời phong vân hội tụ, tất cả các thế gia hào tộc đều tập kết tại đại viện Bạch gia để dò xét nông sâu.

Tuy nhiên vì nhiều lý do khác nhau, không ai công khai thân phận hay công khai đối đầu với Bạch gia ngay lúc này.

Tiếp đó, sau khi các hào môn thế gia đã vào hết bên trong, thị vệ của Phủ Thành chủ cuối cùng cũng tới nơi!

"Thành chủ đại nhân Triệu Vi Quân của Phủ Thành chủ Lâm Hải Thành cùng công tử Triệu Võ Thần đến chúc mừng!" Trước cổng lớn, tiếng hô của thị vệ vang lên.

Khi cái tên "Triệu Vi Quân" vang lên, tất cả mọi người có mặt đều nín thở!

"Triệu Vi Quân sao?" "Vị Thành chủ cảnh giới Siêu Phàm của Lâm Hải Thành cũng đến ư?" "Chẳng lẽ ông ta cũng có hứng thú với vị trưởng lão của Bạch gia sao?" Nhất thời, các thế gia hào môn đều xôn xao bàn tán.

Bởi vì Triệu Vi Quân của Phủ Thành chủ đã bế quan từ rất nhiều năm nay rồi!

Ngay cả khi cảng khẩu Lâm Hải Thành bị hải thú tấn công, ông ta cũng hiếm khi lộ diện chỉ huy chiến đấu.

Vậy mà giờ đây, một bữa tiệc của Bạch gia lại có thể thu hút được nhân vật cấp bậc Siêu Phàm như Triệu Vi Quân xuất hiện sao?

Thật quá khó tin!

Vì vậy lúc này các thế gia hào môn đều không hiểu nổi suy nghĩ của Triệu Vi Quân.

Thế nhưng trong tất cả mọi người có mặt, chỉ có Bạch gia biết rằng Triệu Vi Quân tìm đến để gây sự!

Điều khiến người nhà họ Bạch lo lắng hơn là Triệu Vi Quân còn dẫn theo cả con trai Triệu Võ Thần.

Có nghĩa là Triệu Vi Quân định trực tiếp đòi lại công bằng ngay tại đây! "Hỏng bét rồi!" "Triệu Vi Quân dẫn người tới rồi!" "Gia chủ đại nhân!

Chúng ta phải làm sao đây?" Giữa những tiếng hò hét, mười mấy tên thị vệ chạy tới, tất cả đều tìm Gia chủ Bạch gia Bạch Kiến Xương, muốn ông đích thân ra mặt để tiêu trừ nộ hỏa của Thành chủ phủ.

Lúc này, trong lòng Bạch Kiến Xương cũng vô cùng thấp thỏm.

Cho dù đã bỏ ra một trăm sáu mươi vạn Hải Linh Thạch, ông cũng không có nắm chắc sẽ dập tắt được cơn giận của Thành chủ.

Đúng lúc này, Diệp Hàn kịp thời đứng ra, nhạt giọng nói: "Bạch Gia chủ, hay là để tôi đi cùng ông một chuyến!" "Dù sao tôi cũng là một đại tu sĩ Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm, bất luận thế nào, Triệu Vi Quân cũng phải cho tôi chút mặt mũi chứ?" "Chỉ cần có tôi ở đó, người của Thành chủ phủ sẽ không dám tùy tiện nổi giận đâu!" Diệp Hàn bình thản nói.

Anh thấy rõ vẻ sợ hãi của Bạch Kiến Xương nên mới đứng ra đề nghị đi cùng.

Thấy cảnh này, Bạch Kiến Xương mới hơi buông lỏng tâm tình, nói: "Nếu được như vậy thì đa tạ Diệp Hàn công tử!

Thật lòng mà nói, nếu cậu không đi cùng, tôi thật sự không quá dám đi!" Bạch Kiến Xương cười gượng gạo đầy xấu hổ: "Dù sao uy danh của Thành chủ Triệu Vi Quân cũng không phải hạng người bình thường có thể trêu chọc được." "Ân, yên tâm đi, chỉ cần có tôi ở đây, chắc chắn sẽ không để người của Triệu gia gây sóng gió gì đâu!" Diệp Hàn nhếch môi, cực kỳ tự tin nói.

Vì thực lực bất phàm, tu vi lại đặc biệt, cho nên anh căn bản không để Triệu Vi Quân vào mắt.

Cho dù tu vi của Triệu Vi Quân có cao đến đâu, Diệp Hàn cũng có nắm chắc sẽ đối phó được!

Sau khi nói xong, Diệp Hàn và Bạch Kiến Xương cùng bước ra ngoài, trực tiếp đi tới trước cửa nghênh tiếp đám người Triệu Vi Quân.

Lúc này, Thành chủ Lâm Hải Thành - Triệu Vi Quân sắc mặt rất khó coi, lạnh lùng nhìn đám thị vệ Bạch gia trước cửa, nói: "Lũ phế vật các ngươi cũng xứng nghênh tiếp ta sao?" "Nếu biết điều một chút thì mau gọi Gia chủ Bạch gia cút ra đây gặp ta!" "Nhớ kỹ cho ta!

Bảo Gia chủ Bạch gia phải quỳ lạy mà cút ra đây!" Khi nói, sắc mặt Triệu Vi Quân vô cùng giận dữ.

Bởi vì con trai lão là Triệu Võ Thần đã bị Diệp Hàn phế đi linh căn, cả đời này không thể tu luyện được nữa.

Cho nên, trước mối đại cừu này, Triệu Vi Quân căn bản sẽ không cho Bạch gia sắc mặt tốt.

Càng huống hồ, Triệu Vi Quân là tu sĩ mạnh nhất nghìn năm qua của Vô Biên Hải, tu vi Siêu Phàm thoát tục, căn bản không phải người bình thường có thể so bì được.

Chương 844

Vì vậy, lão căn bản không sợ đắc tội Bạch gia!

Thậm chí dù có đồ sát sạch sẽ toàn bộ người Bạch gia tại chỗ, Triệu Vi Quân cũng chẳng chút sợ hãi!

Ngay khi Triệu Vi Quân đang quát mắng thị vệ Bạch gia, Gia chủ Bạch Kiến Xương cùng trưởng lão mới chiêu mộ Diệp Hàn đều đã bước tới. "Thành chủ đại nhân!

Thật sự xin lỗi vì đã để ngài đợi lâu!" Vừa gặp mặt, Bạch Kiến Xương lập tức hành lễ với đối phương.

Không còn cách nào khác, thực lực Bạch gia quá thấp, căn bản không thể trêu chọc nổi Triệu Vi Quân!

Tuy nhiên, dù thái độ của Bạch Kiến Xương có thấp kém đến đâu cũng không thể tiêu trừ nộ hỏa của Triệu Vi Quân. "Ngươi là Gia chủ Bạch gia Bạch Kiến Xương?" Triệu Vi Quân âm trầm nói: "Dựa vào cái loại tạp ngư cảnh giới Ngự Không như ngươi mà cũng dám bắt nạt người thừa kế của Triệu gia ta?

Ta thấy ngươi chán sống rồi!" "Hôm nay, ta cho Bạch gia một cơ hội cuối cùng!" "Chỉ cần giao ra kẻ gây họa là Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược, mang ra lăng trì trước mặt mọi người, Thành chủ phủ ta sẽ tha cho các ngươi một con đường sống." "Nhưng nếu không giao người, đừng trách ta đồ sát cả Bạch gia!" Triệu Vi Quân hung tợn nói.

Vừa gặp mặt lão đã trực tiếp vào thẳng vấn đề, không hề vòng vo!

Bởi vì Triệu Vi Quân biết rõ người của Bạch gia căn bản không phải đối thủ của lão.

Thế nên lão cũng chẳng buồn dùng kế sách, trực tiếp dùng biện

pháp cứng rắn.

Thấy cảnh này, sắc mặt Bạch Kiến Xương trở nên cực kỳ khó coi.

Phải biết rằng Diệp Hàn chính là trưởng lão mới chiêu mộ của Bạch gia!

Thậm chí yến tiệc lần này cũng là chuẩn bị vì Diệp Hàn.

Vậy mà trong tình cảnh này, Thành chủ Triệu Vi Quân lại đòi lăng trì Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược đến chết?

Đây chẳng khác nào tát vào mặt tất cả người của Bạch gia!

Không chỉ là tát mặt mà còn là một loại sỉ nhục!

Nếu Bạch Kiến Xương làm theo, Bạch gia sau này đừng hòng ngẩng đầu lên được nữa.

Vì vậy, đối mặt với yêu cầu quá đáng này, Bạch Kiến Xương chỉ đành cứng da đầu nói: "Thành chủ đại nhân, yêu cầu của ngài có chút quá đáng, Bạch gia chúng tôi e rằng khó lòng hoàn thành!" Khi nói, Bạch Kiến Xương thậm chí không dám ngẩng đầu, chỉ sợ bị Triệu Vi Quân một chưởng đánh chết.

Cùng lúc đó, Triệu Vi Quân nghe xong quả nhiên nổi trận lôi đình, quát lớn: "Bạch gia thật là to gan lớn mật!

Dám kháng lệnh của Thành chủ phủ?

Xem ra đã đến lúc để Bạch gia biến mất khỏi Lâm Hải Thành rồi!" Vừa dứt lời, Triệu Vi Quân lập tức phát tán ra khí trường mạnh mẽ của cảnh giới Siêu Phàm.

Oanh!

Trong tiếng nổ lớn, toàn bộ uy áp cảnh giới Siêu Phàm của Triệu Vi Quân bộc phát, áp chế khiến tất cả những người có mặt không ngẩng đầu lên nổi!

Ngay cả những trưởng lão cảnh giới Ngự Không của các môn phái khác cũng bị uy áp của Triệu Vi Quân ép cho quỳ rạp xuống đất!

Phác thông!

Phác thông!

Những tiếng động liên tiếp vang lên, tất cả mọi người có mặt đều phải quỳ bái trước Triệu Vi Quân. "Đáng sợ!" "Thật sự quá đáng sợ!" "Tu vi của Triệu Vi Quân đã đạt đến mức độ này rồi sao!" "Đến cả tu sĩ Ngự Không hậu kỳ cũng không ngăn nổi uy áp mạnh mẽ như vậy!" Lúc này, tất cả các thế gia hào môn đều chấn kinh.

Vì đây là lần đầu tiên họ cảm nhận được uy áp khủng khiếp của Triệu Vi Quân ở khoảng cách gần như thế, cho nên ai nấy đều kinh hãi, không dám thốt lên lời!

Thế nhưng, giữa một đám người đang quỳ lạy, lại có vài người ngang nhiên đứng sừng sững tại chỗ.

Trong đó, người thong dong nhất chính là Diệp Hàn, vì tu vi của anh hoàn toàn không thua kém Triệu Vi Quân, cho nên căn bản không sợ hãi, càng không chịu một chút ảnh hưởng nào!

Bên cạnh Diệp Hàn chính là Gia chủ Bạch gia Bạch Kiến Xương.

Sở dĩ Bạch Kiến Xương có thể chống đỡ được uy áp của Triệu Vi Quân là nhờ vào phúc của Diệp Hàn, nếu không có anh bảo vệ, e rằng Bạch Kiến Xương đã sớm quỳ rạp xuống rồi. "Có chút ý tứ đấy!" "Không ngờ lại có người chống đỡ được uy áp của ta!" "Chẳng trách dám đối đầu với Thành chủ phủ!" Khi nói, sắc mặt Triệu Vi Quân vẫn vô cùng khó coi.

Tuy lão đã đoán trước Diệp Hàn có thể là tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm, nhưng khi thực sự cảm nhận, lão vẫn không khỏi trầm mặt xuống.

Bởi vì Triệu Vi Quân căn bản không nhìn thấu được thực lực thật sự của Diệp Hàn, dù đã âm thầm sử dụng giám định thuật cũng khó lòng nhìn rõ!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Triệu Vi Quân càng thêm khó coi. "Thành chủ đại nhân, chẳng phải vừa rồi ngài đã lén lút dùng giám định thuật với tôi sao?

Chương 845

Tại sao sắc mặt lại khó coi như vậy?

Chẳng lẽ căn bản không nhìn ra thực lực của tôi?" Nhìn thấy biểu cảm của lão, Diệp Hàn lập tức cười lạnh.

Vì thực lực của Diệp Hàn đã đạt tới cảnh giới Thánh Vương đỉnh phong, cho nên căn bản lão không thể nào giám định ra được!

Điều khiến Triệu Vi Quân chấn kinh hơn nữa là Diệp Hàn vậy mà có thể nhìn thấu được suy nghĩ của lão! "Thành chủ đại nhân, tu vi của ngài chẳng qua cũng chỉ là Siêu Phàm hậu kỳ mà thôi, còn lâu mới đạt tới Siêu Phàm đỉnh phong!" "Hơn nữa, nếu chỉ dựa vào tu vi, ngài căn bản không bằng tôi!" "Cho nên, đừng diễn mấy trò mèo đó nữa, trông nực cười lắm!" Diệp Hàn nhếch môi, mỉa mai nói.

Những lời này thốt ra khiến tất cả những người có mặt đều chấn kinh.

Phải biết rằng tu vi của Triệu Vi Quân luôn là một ẩn số!

Mặc dù mọi người đều biết lão ở cảnh giới Siêu Phàm, nhưng không ai biết chính xác lão đang ở tầng thứ mấy!

Hiện giờ, bí ẩn mà mọi người thắc mắc bấy lâu đã được Diệp Hàn giải đáp.

Hóa ra, Triệu Vi Quân là tu vi Siêu Phàm cảnh giới hậu kỳ!

Lúc này, ngay cả Triệu Vi Quân cũng bị thủ đoạn của Diệp Hàn dọa sợ, lão lộ vẻ không tin nổi nói: "Không thể nào!" "Tại sao ngươi có thể nhìn thấu thực lực của ta?" "Chẳng lẽ..." Nghĩ đến đây, Triệu Vi Quân đột nhiên nhận ra một sự thật đáng sợ!

Tiếp đó, Diệp Hàn đã nói ra sự thật đó. "Đúng vậy!" "Bởi vì tu vi

của tôi cao hơn ngài!" "Hơn nữa, không chỉ cao hơn một chút, mà là cao hơn rất nhiều!" "Cho nên tôi mới có thể dễ dàng nhìn thấu tu vi của ngài!" Diệp Hàn nhướng mày, lộ vẻ trêu chọc.

Những lời này không hề khoác lác, sự thật đúng là như vậy!

Kể từ khi Diệp Hàn tái tạo Pháp Tướng và luyện hóa lại pháp lực, tu vi và cảnh giới của anh đã tăng vọt.

Sau một lần niết bàn, tu vi của Diệp Hàn chỉ còn thiếu một chút là có thể đột phá cảnh giới Siêu Phàm để tiến lên cấp bậc cao hơn.

Cho nên lúc này anh mới có thể dễ dàng nhìn thấu tu vi của Triệu Vi Quân, bởi vì Diệp Hàn mạnh hơn lão rất nhiều!

Thấy cảnh này, Triệu Vi Quân không khỏi đại vi căng thẳng, dù là Thành chủ Lâm Hải Thành, lão cũng không khỏi kiêng dè Diệp Hàn. "Diệp Hàn!

Ta thừa nhận tu vi của ngươi cao hơn ta!" "Nhưng nếu so về võ lực thật sự, ngươi còn kém xa ta!" Vừa dứt lời, Triệu Vi Quân lập tức ra tay!

Vì lão nhận thấy tu vi không bằng Diệp Hàn, nên chỉ có thể dùng chiêu đánh lén để giành tiên cơ!

Keng keng!

Triệu Vi Quân hoàn toàn không màng đến thể diện, trực tiếp tế ra bản mệnh Thánh binh, chính là một thanh cự đao dài trăm mét! "Bản mệnh Thánh binh của Triệu Vi Quân!

Long Nha Cự Đao!" "Nghe nói thanh Thánh binh này được chế tác từ gân cốt của một con hải thú cảnh giới Siêu Phàm ở sâu trong Vô Biên Hải!

Uy lực không ai cản nổi!" "Một đao chém xuống, tu sĩ cảnh giới

Siêu Phàm cũng không chống đỡ được!" Nhất thời, tất cả mọi người có mặt đều hoàng sợ.

Vì đây là lần đầu tiên họ thấy Triệu Vi Quân tế ra bản mệnh Thánh binh, từ đó có thể thấy lão kiêng dè Diệp Hàn đến mức nào!

Nếu không, lão đã chẳng vội vã dùng tới át chủ bài như vậy! "Long Nha Cự Nhận!" "Phá Không Chi Kích!" Trong tiếng niệm chú, Triệu Vi Quân vung cự nhận xé toạc không trung, trực tiếp chém thẳng xuống đỉnh đầu Diệp Hàn!

Một đao này nếu chém trúng, e rằng có thể chẻ đôi cả người Diệp Hàn!

Thấy cảnh này, mọi người ở Bạch gia đều kinh hoàng hét lên: "Diệp Hàn công tử!

Mau né đi!" "Cú đánh này tuyệt đối không thể tiếp chiêu trực diện!" "Chỉ cần né được một chiêu này, biết đâu sẽ có cơ hội phản kích!" Lúc này, tất cả mọi người Bạch gia đều khuyên Diệp Hàn nên né tránh, nhưng Diệp Hàn lại như không nghe thấy gì, căn bản không hề dao động, mặc kệ thanh cự nhận đang chém thẳng xuống!

Chứng kiến cảnh này, tất cả những người có mặt đều sợ hãi nhắm mắt lại. "Xong đời rồi!" "Tên đó chết chắc rồi!" "Phải biết rằng một kích này của Triệu Vi Quân có thể trảm sát cả tu sĩ Siêu Phàm cơ mà!" "Tên Diệp Hàn này thật là không biết tự lượng sức mình, vậy mà lại đòi đón đỡ trực diện?" "Chết chắc rồi!" Cùng lúc đó, ngay cả Triệu Vi Quân cũng lộ vẻ giễu cợt, cười nhạo sự không biết tự lượng sức mình của Diệp Hàn!

Thế nhưng, một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xảy ra!

Ngay khi mọi người đều nghĩ Diệp Hàn đã chết chắc, anh nhếch môi, trực tiếp tế ra Ngũ Hành Pháp Tướng! "Kim Chi Pháp Tướng!"

"Mộc Chi Pháp Tướng!" "Thủy Chi Pháp Tướng!" "Hỏa Chi Pháp Tướng!" "Thổ Chi Pháp Tướng!" Trong tiếng chú ngữ dồn dập, liên tiếp hàng trăm tôn Pháp Tướng hiện ra.

Mỗi một tôn Pháp Tướng đều mang linh khí khủng bố của cảnh giới Siêu Phàm!

Chỉ trong tích tắc, linh lực bàng bạc khiến những người có mặt đều cảm thấy nghẹt thở, ngay cả Triệu Vi Quân cũng vã mồ hôi hột! "Không thể nào!" "Ngươi vậy mà tu luyện được hơn một trăm tôn Pháp Tướng sao?" "Đây quả thực là kỳ tích vạn năm khó gặp!" Lúc này, tất cả những người có mặt đều bị hàng trăm tôn Pháp Tướng của Diệp Hàn làm cho chấn kinh.

Chương 846

Điều khiến họ không thể tin nổi là mỗi một tôn Pháp Tướng này đều có linh lực khủng bố của cảnh giới Siêu Phàm!

Điều đó có nghĩa là, Diệp Hàn có thể dựa vào sức một mình mà đối kháng với một trăm vị đại tu sĩ Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm!

Tiếp đó, giữa lúc mọi người còn đang chấn kinh, Diệp Hàn nhướng mày, trực tiếp điểm hóa giữa không trung. "Một trăm mười một tôn Pháp Tướng!" "Toàn bộ hợp lại làm một!" "Ngưng!" Vừa dứt lời, không trung xuất hiện một cảnh tượng cực kỳ kinh người!

Chỉ thấy hàng trăm tôn Pháp Tướng cảnh giới Siêu Phàm đó vậy mà toàn bộ dung hợp lại với nhau!

Một lát sau, quá trình dung hợp hoàn tất!

Tiếp theo, một tôn Pháp Tướng cuồn cuộn linh lực vô biên hiện ra!

Linh lực ẩn chứa bên trong tôn Pháp Tướng này đã vượt xa cảnh giới Siêu Phàm!

Thậm chí đã bước vào cảnh giới Hóa Tiên trên cả Siêu Phàm! "!!!" "Hoàn toàn là tiên tích giáng lâm!" "Ngay cả Côn Bằng cự thú ở sâu trong Vô Biên Hải e rằng cũng không có linh lực thâm hậu như Diệp Hàn!" Nhất thời, tất cả mọi người đều bị thực lực của Diệp Hàn dọa sợ.

Điều khiến họ kinh hãi hơn là Diệp Hàn vậy mà đã chạm tới cảnh giới trên cả Siêu Phàm!

Lúc này, ngay cả Thành chủ Lâm Hải Thành Triệu Vi Quân cũng bị linh áp trên người Pháp Tướng làm cho hai chân mềm nhũn. "Ngũ

Hành Hợp Nhất!" "Long Uyên Kiếm!" "Trảm!" Diệp Hàn chậm rãi thốt ra mấy chữ, ngay sau đó, tôn Pháp Tướng đáng sợ trên không trung tức khắc cầm Long Uyên Kiếm, nhắm thẳng đỉnh đầu Triệu Vi Quân mà chém xuống!

Oanh!

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, bụi bặm mù trời bay tứ tán, cảnh tượng này khiến mọi người không mở nổi mắt. "Chết rồi sao?" "Triệu Vi Quân e rằng chết chắc rồi!" "Một đòn khủng bố như vậy giáng xuống, Triệu Vi Quân có giỏi đến đâu cũng không chống đỡ nổi!" Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy lần này Triệu Vi Quân chết chắc rồi!

Bởi vì thực lực của Diệp Hàn đã vượt ra ngoài cảnh giới Siêu Phàm, gần như đã chạm tới thực lực của Tiên nhân.

Thế nhưng, khi bụi bặm tan đi, ánh mắt của mọi người lập tức lộ vẻ kinh ngạc. "?" "Vậy mà vẫn chưa chết sao?" "Không, cũng gần như thế rồi!" "Một kiếm này của Diệp Hàn đã trực tiếp lấy đi nửa cái mạng của lão!" "Triệu Vi Quân dù giữ được mạng thì tu vi cũng coi như tiêu tán hết sạch!" Mọi người đoán không sai, dù Triệu Vi Quân có gắng gượng sống sót thì cũng không còn là đối thủ của Diệp Hàn nữa!

Lúc này, chỉ thấy Diệp Hàn chậm rãi bước tới, đứng trước mặt Triệu Vi Quân, nhạt giọng hỏi: "Phục chưa?" "Ta phục rồi!" Triệu Vi Quân "phác thông" một tiếng quỳ sụp xuống đất, tâm phục khẩu phục nói: "Diệp Hàn công tử, ngài thắng rồi!" "Bất luận là tu vi hay thực lực, ta đều không bằng ngài!" "Hơn nữa, nếu không phải ở đòn cuối cùng ngài không dùng hết toàn lực, e rằng ta căn bản không thể sống đến bây giờ!" Triệu Vi Quân quỳ trên mặt đất, cung kính nói.

Lần này lão thực sự phục rồi.

Vì bất kể tu vi hay pháp lực đều không thể so bì với Diệp Hàn!

Nếu không phải ở đòn đánh cuối cùng Diệp Hàn nương tay, chừa cho lão một con đường sống, e rằng lão đã sớm mất mạng tại đây rồi!

Đối với chuyện này, Diệp Hàn chỉ nhạt giọng nói: "Thực ra tôi cũng không muốn giết ông." "Bởi vì ông đã bảo hộ Vô Biên Hải suốt cả nghìn năm qua, giúp người dân bình thường tránh khỏi sự tấn công của hải thú, không có công lao cũng có khổ lao." "Cho nên, lần này tôi tha cho ông một mạng!" Diệp Hàn thản nhiên nói xong những lời này rồi trực tiếp tiêu sái rời đi.

Khi anh quay lưng rời đi, sắc mặt Triệu Vi Quân trở nên cực kỳ phức tạp.

Lão chưa từng nghĩ tới, những thiện cử ngày xưa lại cứu mạng lão vào lúc này!

Điều khiến lão cảm kích hơn nữa là bản thân Diệp Hàn lại nhân từ như vậy!

Thế nên vào lúc này, Triệu Vi Quân đã triệt để tâm phục khẩu phục, lão dõng dạc tuyên bố trước mọi người: "Từ hôm nay trở đi, toàn bộ Thành chủ phủ ta nghe theo mệnh lệnh của Diệp Hàn công tử!" "Chỉ cần Diệp Hàn công tử ra lệnh một tiếng, hàng vạn binh sĩ của Thành chủ phủ tuyệt đối không từ nan!

Tuyệt đối vì Diệp Hàn công tử mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng!" "Từ nay về sau, kẻ nào dám bắt nạt Diệp Hàn công tử cũng như Bạch gia, chính là đối đầu với Thành chủ phủ ta!" Sau khi nói xong, thái độ của Triệu Vi Quân đã thể hiện rõ ràng.

Lão đã hoàn toàn phục tùng Diệp Hàn!

Không chỉ phục tùng, lão thậm chí còn chủ động chọn trở thành thủ hạ của anh.

Chỉ cần Diệp Hàn ra lệnh, Triệu Vi Quân sẵn sàng dẫn đầu hàng vạn binh sĩ vì anh mà hy sinh!

Quan trọng hơn, tuyên bố lần này của Triệu Vi Quân đồng nghĩa với việc đưa Bạch gia vào hàng ngũ ba đại gia tộc hàng đầu của Lâm Hải Thành!

Từ nay về sau, Bạch gia sẽ trở thành gia tộc đỉnh cấp của Lâm Hải Thành, một hào môn thế gia được chính Thành chủ phủ trực tiếp bảo hộ!

Đãi ngộ này khiến tất cả những người có mặt đều ghen tị đến đỏ mắt! "Trời ơi!" "Lần này Bạch gia thực sự kiếm lớn rồi!" "Không chỉ đánh bại được Thành chủ, mà còn khiến Thành chủ trở thành hộ vệ trung thành nhất của Bạch gia!" "Từ nay về sau, Bạch gia chắc chắn sẽ ngồi vào vị trí gia tộc số một Lâm Hải Thành rồi!" "Tất cả đều nhờ công lao của Diệp Hàn công tử!" Nhất thời, mọi người đều xôn xao bàn tán.

Không ít người tinh mắt đều nhận ra, sở dĩ Bạch gia có được đãi ngộ cao như vậy chủ yếu là nhờ công lao của Diệp Hàn!

Nếu không phải Diệp Hàn ra tay đánh bại Thành chủ Triệu Vi Quân, Bạch gia căn bản không thể có được địa vị như hiện tại!

Hơn nữa, nếu Diệp Hàn không phải là người có phẩm đức cao quý thì cũng không thể khiến Triệu Vi Quân nể phục, càng không thể khiến hàng vạn quân vệ của Thành chủ phủ dốc sức cho Bạch gia!

Cho nên, vào lúc này, vô số thế gia hào môn đều muốn lôi kéo Diệp Hàn, đưa ra những lời mời hấp dẫn.

Chương 847

"Diệp Hàn công tử!

Lạc gia chúng tôi có không ít thiếu nữ đến tuổi gả chồng, không biết công tử có hứng thú không?" Người lên tiếng chính là Gia chủ hiện tại của Lạc gia - Lạc Thiên Mạc!

Để có được thiện cảm của Diệp Hàn, vị Gia chủ Lạc gia này thậm chí còn định đem các thiếu nữ thanh xuân trong gia tộc tặng cho Diệp Hàn.

Thế nhưng, trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ xua tay nói: "Không cần đâu!

Tôi không có hứng thú với phụ nữ." "Ách...

được thôi." Thấy vậy, Lạc Thiên Mạc chỉ đành cười gượng gạo, sau đó lủi thủi rời đi.

Tiếp đó, sau khi Lạc Thiên Mạc rời đi, Sở Hùng Phong của Sở gia cũng tươi cười bước tới, nịnh nọt nói: "Diệp Hàn công tử!

Sở gia chúng tôi có không ít mỹ tửu và linh dược, nếu có rảnh, chi bằng mời ngài tới Sở gia một chuyến để thưởng thức?

Sau đó, chúng ta cùng Sở gia cười một cái xóa bỏ hận thù, được không?" "Không được." Diệp Hàn nhạt giọng đáp.

Anh nhìn ra ngay là Sở Hùng Phong đang cố ý lấy lòng để mong nhận được sự tha thứ của anh.

Đối với hạng người này, Diệp Hàn căn bản không thèm để ý, trực tiếp nói: "Tốt nhất là đừng để tôi nhìn thấy người của Sở gia, ấn tượng của tôi về các người không tốt đâu!" "Chỉ cần các người biết điều một chút, đừng cứ xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ không nổi

giận." "Nhưng nếu không biết điều thì đừng trách tôi ra tay không khách khí!" Những lời này của Diệp Hàn đã dọa Sở Hùng Phong một vồ thót tim!

Phải biết rằng Diệp Hàn là người ngay cả Thành chủ đại nhân cũng có thể đánh bại cơ mà!

Căn bản không phải hạng người Sở gia có thể đắc tội nổi.

Do đó, thấy Diệp Hàn không có hứng thú với mình, Sở Hùng Phong vội vàng dẫn người chạy xa, không dám xuất hiện trước mặt Diệp Hàn nữa, chỉ sợ anh tìm chuyện gây hấn.

Sau đó, khi người của Sở gia và Lạc gia đã chạy xa, gia tộc cuối cùng trong ba đại gia tộc của Lâm Hải Thành là Mộ gia cũng phái người tới. "Diệp Hàn công tử, nếu ngài có rảnh, có thể nói chuyện riêng một chút không?" Một giọng nói trong trẻo vang lên, người nói là một nữ tử, chính là thiên kim tiểu thư Mộ gia - Mộ Băng Linh!

Mộ Băng Linh có mái tóc dài xõa ngang vai, đôi mắt như những viên ngọc sáng lấp lánh, cực kỳ xinh đẹp.

Tư sắc của Mộ Băng Linh cũng vô cùng xuất chúng, có thể gọi là nhan sắc khuynh quốc khuynh thành.

Trước một vẻ ngoài ưu tú như vậy, ngay cả Diệp Hàn cũng không tránh khỏi việc liếc nhìn thêm vài cái.

Sau đó, thấy Mộ Băng Linh thực sự rất xinh đẹp, Diệp Hàn hơi do dự một chút rồi mới hỏi: "Không biết Mộ tiểu thư tìm tôi có việc gì?

Nếu chỉ định lôi kéo như những người kia thì không cần đâu!

Bởi vì tôi không có ý định rời khỏi Bạch gia." "Rời khỏi Bạch gia?" "Diệp Hàn công tử hiểu lầm rồi!" "Tôi tìm ngài là vì một chuyện khác!" Mộ Băng Linh mỉm cười duyên dáng, nhẹ nhàng nói.

Lần này cô thực sự không phải đến để thuyết phục Diệp Hàn rời Bạch gia, mà là có việc quan trọng muốn cầu cạnh! "Ồ?" Diệp Hàn ngạc nhiên, tò mò hỏi: "Vậy tại sao lại tìm tôi?" "Tôi có một vụ giao dịch muốn bàn với Diệp Hàn công tử!" Thần sắc Mộ Băng Linh trở nên nghiêm túc, bình thản nói. "Giao dịch?" Nghe thấy câu này, Diệp Hàn không nhịn được cười, cảm thấy khá hứng thú nói: "Mộ tiểu thư, cô nên biết tôi đã là tu sĩ đỉnh phong của cảnh giới Siêu Phàm rồi, làm gì còn bảo vật nào khiến tôi động tâm được nữa?

Cô nên biết những bảo vật bình thường căn bản không thu hút được sự chú ý của tôi đâu!" Nói xong, Diệp Hàn nhếch môi, chậm rãi cười.

Bởi vì đúng là như vậy, sau khi tu vi đạt tới cảnh giới Thánh Vương đỉnh phong, không còn mấy thứ có thể khiến anh bận tâm nữa.

Ngay cả những vật trấn tộc trong mắt ba đại gia tộc, Diệp Hàn cũng chẳng thèm coi ra gì!

Cho nên Diệp Hàn mới có thái độ giễu cợt như vậy.

Thế nhưng, đối mặt với sự mỉa mai đó, Mộ Băng Linh lại khẽ cười nói: "Diệp Hàn công tử, trong tay tôi thực sự có một bảo vật đủ để khiến ngài động tâm!" "Ồ?

Lời này là thật?" Diệp Hàn không khỏi nảy sinh hứng thú, tò mò hỏi: "Mộ tiểu thư có gì thì cứ nói thẳng, không cần phải giấu giếm làm gì." "Được, vậy tôi nói thẳng." Mộ Băng Linh hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Không biết Diệp Hàn công tử có cách nào để đột phá bình cảnh của cảnh giới Siêu Phàm không?" "Đột phá cảnh giới Siêu Phàm?

Chuyện này... tạm thời thì chưa!" Diệp Hàn suy tư một lát rồi thật thà đáp.

Hiện tại anh đúng là chưa có cách nào để bứt phá lên trên cảnh giới Siêu Phàm, cho nên cũng nói thẳng luôn.

Thấy vậy, Mộ Băng Linh mỉm cười nói: "Diệp Hàn công tử, tôi có một cách có thể giúp ngài đột phá cảnh giới Siêu Phàm!" "Chắc chắn chứ?" Nghe thấy lời này, Diệp Hàn không khỏi động tâm.

Phải biết rằng cảnh giới Siêu Phàm không dễ dàng đột phá như vậy, nếu không có đủ cơ duyên thì Diệp Hàn cũng khó lòng bứt phá được.

Thế nên khi Mộ Băng Linh nói ra câu đó, Diệp Hàn mới kích động như thế.

Về chuyện này, Mộ Băng Linh trực tiếp nói: "Diệp Hàn công tử!

Theo tôi được biết, ở sâu trong Vô Biên Hải có một con giao long đang canh giữ một loại thiên địa linh thảo, tên là Hóa Tiên Thảo!

Chỉ cần luyện hóa được loại linh thảo đó, tuyệt đối có thể giúp ngài đột phá cảnh giới Siêu Phàm!" Nói xong, Mộ Băng Linh nhìn Diệp Hàn với vẻ cực kỳ tự tin.

Chương 848

Bởi vì cô biết rõ một gốc Hóa Tiên Thảo có sức hấp dẫn đặc biệt lớn đối với tất cả tu sĩ Siêu Phàm!

Cho nên cô mới cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng trong tay!

Đối với điều này, Diệp Hàn đột nhiên cười nói: "Mộ tiểu thư!

Cô không lừa tôi đấy chứ?" "Cô nên biết Hóa Tiên Thảo là loại linh thảo cực kỳ hiếm gặp trong thiên địa, mấy chục vạn năm cũng chưa chắc đã mọc được một gốc!" "Cho nên cô lấy đâu ra tự tin để khẳng định sâu trong Vô Biên Hải nhất định có gốc linh thảo đó?" "Hơn nữa, tại sao tôi phải tin cô?" Khi nói, khóe môi Diệp Hàn vẫn luôn mang theo một tia giễu cợt.

Bởi vì anh vạn lần không tin những lời này của Mộ Băng Linh, dù sao Hóa Tiên Thảo không phải linh thảo bình thường, chỉ cần loại bảo vật này xuất thế cũng đủ để khiến cả Lâm Hải Thành sôi sục!

Do đó, Diệp Hàn căn bản không tin thông tin của Mộ Băng Linh là thật.

Thấy vậy, Mộ Băng Linh nhướng mày nói: "Diệp Hàn công tử, tôi biết ngài sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Vì vậy, lần này tôi đặc biệt mang theo một sợi rễ linh của Hóa Tiên Thảo để khiến ngài tin rằng tôi tuyệt đối biết rõ vị trí cụ thể của nó!" Vừa dứt lời, Mộ Băng Linh lấy ra một sợi rễ linh từ trên người, sợi rễ linh này trong suốt, tỏa ra những tia sáng lung linh huyền ảo.

Chỉ trong tích tắc, ánh mắt của Diệp Hàn đã bị sợi rễ linh này thu hút. "Đúng vậy!

Quả thực là rễ của Hóa Tiên Thảo!" "Hơn nữa, Mộ Băng Linh

chắc chắn biết vị trí cụ thể của Hóa Tiên Thảo!" "Thậm chí cô ta còn nhổ được một sợi rễ của nó!" Đến lúc này, Diệp Hàn cuối cùng cũng tin lời Mộ Băng Linh.

Bởi vì sợi rễ linh trong tay cô ta quả thực là được nhổ ra từ Hóa Tiên Thảo!

Do đó, Diệp Hàn thu lại vẻ cợt nhả thường ngày, nghiêm túc nói: "Mộ tiểu thư!

Đã biết vị trí cụ thể của Hóa Tiên Thảo, chi bằng nói rõ xem làm thế nào mới chịu tiết lộ vị trí đó cho tôi?" Vì một gốc Hóa Tiên Thảo cực kỳ hữu dụng đối với Diệp Hàn, thậm chí liên quan đến việc anh có thể đột phá cảnh giới Siêu Phàm hay không, nên anh buộc phải trịnh trọng.

Cho dù có phải bỏ ra mấy triệu, thậm chí hàng chục triệu Hải Linh Thạch, Diệp Hàn cũng nhất định phải có được vị trí của gốc Hóa Tiên Thảo đó!

Thấy cảnh này, Mộ Băng Linh khẽ cười nói: "Diệp Hàn công tử, vị trí cụ thể hiện tại tôi chưa tiện tiết lộ." "Nhưng nếu ngài thực sự có hứng thú với gốc Hóa Tiên Thảo đó thì chi bằng đợi ba ngày sau, cùng Mộ gia chúng tôi ra khơi một chuyến!" "Khi đó, tôi sẽ đích thân dẫn ngài tới mục tiêu, ngài có thể tự tay hái lấy Hóa Tiên Thảo!" Khi nói, Mộ Băng Linh tỏ ra rất tự tin.

Cô chắc chắn Diệp Hàn nhất định sẽ đồng ý, bởi vì một gốc Hóa Tiên Thảo đối với anh thực sự quá quan trọng.

Diệp Hàn gật đầu: "Ba ngày sau, tôi sẽ cùng Mộ gia ra khơi, khi đó tôi sẽ tự mình hái Hóa Tiên Thảo!" "Nhưng tôi tò mò, tại sao Mộ gia lại tìm đến tôi, hơn nữa còn sẵn sàng nhường Hóa Tiên Thảo cho tôi?" Lúc này, trong lòng Diệp Hàn vẫn còn một thắc mắc chưa được giải đáp.

Bởi vì tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm ở Lâm Hải Thành có tới vài người, tại sao Mộ gia không tìm ai khác mà lại cứ nhất định tìm đến Diệp Hàn?

Vì thế anh mới hỏi như vậy.

Tiếp đó, Mộ Băng Linh cũng đoán được sự băn khoăn của Diệp Hàn, nên cô giải thích: "Sở dĩ tìm đến Diệp Hàn công tử là bởi vì phẩm cách của ngài khá chính trực quân tử!" "Nhìn lại Thành chủ Triệu Vi Quân hay lão yêu quái của Sở gia, bọn họ đều không phải hạng người tốt lành gì, có thể lật lọng bất cứ lúc nào!" "Cho nên để đảm bảo lợi ích tối đa cho Mộ gia chúng tôi, cũng như lo lắng bị Triệu Vi Quân hay lão yêu quái của Sở gia hãm hại sau lưng, tôi mới mời ngài ra tay và thực hiện giao dịch này với ngài!" Khi nói, ánh mắt của Mộ Băng Linh vô cùng chân thành.

Đúng là không sai, tính cách và phẩm cách của Diệp Hàn đều rất tốt, so với Triệu Vi Quân hay lão yêu quái của Sở gia thì tốt hơn rất nhiều.

Sau một hồi so sánh như vậy, việc Mộ gia chọn Diệp Hàn để thực hiện giao dịch cũng là điều dễ hiểu. "Hóa ra là vậy!" Diệp Hàn gật đầu, cuối cùng cũng thông suốt vấn đề này.

Sau đó, thấy Diệp Hàn đã đồng ý, Mộ Băng Linh cũng không nán lại lâu nữa, trực tiếp cáo từ. "Diệp Hàn công tử, xin ngài hãy nhớ kỹ ước định giữa chúng ta!

Ba ngày sau, chúng ta gặp nhau ở cảng Lâm Hải Thành!

Khi đó người của Mộ gia sẽ đích thân tới nghênh tiếp ngài!" Mộ Băng Linh nói xong những lời này liền dẫn người của Mộ gia rời đi.

Còn Diệp Hàn thì nhíu mày suy tư một lát, đợi đến khi bóng dáng Mộ Băng Linh biến mất, anh mới lẩm bẩm một mình. "Thật kỳ lạ!"

"Dù phẩm cách của mình có chính trực quân tử đi nữa thì cũng không thể có sức hút lớn đến vậy được!" "Xem ra ngoài Hóa Tiên Thảo ra, Mộ gia nhất định còn có mưu đồ khác!" "Nếu không thì tuyệt đối họ sẽ không mạo hiểm lớn như vậy để tìm mình!" Sau một hồi suy nghĩ, Diệp Hàn càng cảm thấy như vậy.

Dù sao anh cũng là một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm cơ mà!

Nếu cùng người của Mộ gia ra khơi, anh chỉ cần tùy ý ra tay mấy chiêu là có thể tiêu diệt toàn bộ bọn họ rồi!

Cho nên Diệp Hàn vẫn không hiểu tại sao Mộ gia lại mạo hiểm tìm đến mình.

Trừ phi, Mộ gia có một mưu đồ còn lớn hơn thế nữa!

Một việc mà ngay cả khi phải trả giá bằng tính mạng của cả một thuyền người cũng nhất định phải hoàn thành!

Chỉ có như vậy mới đáng để Mộ gia đối đãi như thế!

Diệp Hàn không khỏi cười lạnh: "Xem ra mưu đồ của Mộ gia không nhỏ đâu nha!

Ngay cả bảo vật như Hóa Tiên Thảo cũng đem ra làm mồi nhử, thật là thú vị!" Chỉ trong chốc lát, Diệp Hàn đã thấu hiểu chiêu trò của Mộ gia.

Đồng thời, anh cũng tò mò không biết rốt cuộc Mộ gia đang mưu tính chuyện gì?

Thậm chí đến cả thứ quý giá như Hóa Tiên Thảo cũng sẵn sàng đem ra làm mồi nhử, đúng là hấp dẫn!

Chương 849

Nghĩ đến đây, Diệp Hàn bất giác nhếch môi khẽ cười. "Ba ngày sau nhất định phải tới Mộ gia xem thử, xem rốt cuộc bọn họ đang âm mưu chuyện gì!" Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Dù sao anh cũng có bản lĩnh nên chẳng sợ gì, vì thế căn bản không ngại Mộ gia đào hố chờ sẵn.

Cho dù có nguy hiểm thì anh cũng phải đi xem một chuyến!

Dù sao gốc Hóa Tiên Thảo đó đối với anh thực sự quá quan trọng!

Sau đó, khi Diệp Hàn đang suy nghĩ về chuyện của Mộ gia, Bạch Nhược Nhược đột nhiên bước tới, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. "Diệp Hàn công tử!

Bạch gia chúng tôi đã phân riêng một khu lãnh địa cho ngài, ngài có muốn tới xem qua một chút không?" Khi nói, khóe môi Bạch Nhược Nhược luôn mang theo nụ cười nhạt.

Vì từ sớm cô đã coi Diệp Hàn là người của mình, nên mỗi khi Diệp Hàn nhận được lợi lộc, Bạch Nhược Nhược cũng cảm thấy vui lây.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn không khỏi cười hỏi: "Lãnh địa?

Lãnh địa rộng bao nhiêu?" "Khoảng chừng một vạn mẫu!" "Trong lãnh địa có hàng ngàn hộ dân, tất cả đều là thuộc hạ của ngài." "Từ nay về sau, khu lãnh địa rộng một vạn mẫu này cùng với dân chúng bên trong đều là tài sản cá nhân của ngài.

Bất luận là xử trí thế nào cũng không ai dám nói một lời." Bạch Nhược Nhược chậm rãi nói, rõ ràng cô cảm thấy chuyện này là một

điều tốt đối với Diệp Hàn.

Dù sao một vạn mẫu lãnh địa cơ mà!

Đủ để một người bình thường sống sung sướng mấy đời rồi!

Nếu Diệp Hàn muốn lấy vợ sinh con thì cũng có thể xây dựng dinh thự hoành tráng trong lãnh địa, chẳng ai dám hé răng phản đối.

Lúc này, thấy Bạch gia phân cho mình một vạn mẫu đất, Diệp Hàn không khỏi tò mò nói: "Thú vị đấy!

Tôi cũng khá tò mò không biết khu lãnh địa đó như thế nào, cũng muốn đi xem thử!" "Vậy bây giờ tôi dẫn ngài đi xem nhé?" Bạch Nhược Nhược thuận miệng hỏi, rồi nói tiếp: "Dù sao yến tiệc cũng đã tổ chức hòm hòm rồi, giờ rời đi cũng không sao." "Được." Diệp Hàn xua tay nói: "Nhưng bây giờ trời cũng đã muộn, để mai hãy đi!" "Vâng." Bạch Nhược Nhược ngoan ngoãn gật đầu, tỏ ra rất nghe lời Diệp Hàn.

Sau đó, hai người họ vừa trò chuyện vừa làm quen với các công tử, tiểu thư của các thế gia khác.

Cứ thế, một buổi tối trôi qua nhanh chóng.

Sáng hôm sau, sau khi vệ sinh cá nhân, Diệp Hàn trực tiếp dẫn theo Bạch Nhược Nhược ra ngoài.

Đi theo sau anh là Trần Hướng Thiên dẫn đầu hơn một trăm tên thị vệ, tất cả đều là thị vệ chuyên thuộc của Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược. "Bạch Nhược Nhược, cô có biết lãnh địa của tôi nằm ở vị trí nào không?" Trên đường đi, Diệp Hàn không nhịn được hỏi.

Vì Diệp Hàn không quen thuộc địa hình của Lâm Hải Thành nên mới hỏi như vậy.

Bạch Nhược Nhược đáp ngay: "Nằm ở khu vực phía đông Lâm

Hải Thành, gần sát ngoại ô." "Được, vậy chúng ta đi thôi!" Diệp Hàn gật đầu.

Biết được vị trí, Diệp Hàn trực tiếp dẫn Bạch Nhược Nhược hướng về khu ngoại ô phía đông Lâm Hải Thành.

Trên đường đi, Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược với khí chất bất phàm đi phía trước, phía sau có Trần Hướng Thiên dẫn đầu hàng trăm thị vệ, trận thế vô cùng hùng hậu.

Bất kỳ người qua đường nào thấy cảnh này cũng đều dừng bước, tò mò nhìn theo bóng dáng của Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược rồi xôn xao bàn tán. "Đó là công tử và tiểu thư của gia tộc nào vậy?" "Chỉ là ra khỏi thành thôi mà cũng bày ra trận thế lớn như vậy sao?" "Theo tôi thấy, chắc chắn là con em của mấy gia tộc hào môn ở Lâm Hải Thành rồi!

Nếu không thì tuyệt đối không thể có trận thế lớn như thế!" Nhất thời, mọi người bên đường đều đang đồn đoán thân phận của Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược.

Đồng thời, không ít người đoán họ là con em các thế gia hào tộc trong Lâm Hải Thành.

Chỉ là trong lúc mọi người còn đang đoán già đoán non thì bỗng nhiên có một giọng nói âm dương quái khí vang lên. "Phi!" "Chỉ dựa vào hai đứa tụi nó mà cũng xứng là con em thế gia hào môn sao?" "Theo ta thấy, chắc không chừng là từ kỹ viện nào chui ra làm trò lừa bịp thiên hạ thôi!" Sau khi giọng nói âm dương quái khí đó cất lên, tất cả những người có mặt đều dời tầm mắt sang.

Ngay cả Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược cũng cảm thấy buồn nôn trước cái giọng điệu quái gở của tên đó!

Cùng lúc đó, khi mọi người nhìn sang, cuối cùng cũng có người

nhận ra. "Người nói câu đó chính là tên đầu sỏ lưu manh mặt dày nhất khu phía đông này!

Vương Đại Bát!" "Tên Vương Đại Bát này có tu vi ở cảnh giới Ngự Không, hoàn toàn là một bá chủ ở khu phía đông!" "Hèn gì hắn dám ăn nói quái gở trước mặt bao nhiêu thị vệ như vậy, thì ra là hắn!" Chỉ qua vài câu nói, mọi người đã bóc trần thân phận của gã đàn ông kia.

Cùng lúc đó, khi nghe thấy tên của gã, Diệp Hàn không nhịn được mà bật cười. "Vương Đại Bát?" "Đúng là một cái tên hay!" "Cũng không biết cha mẹ hắn nghĩ gì mà lại đặt cho hắn cái tên như vậy nữa!" Nói đoạn, Diệp Hàn không nhịn được mà cười lớn. "Cười gì?" Vương Đại Bát nhíu mày, sắc mặt cũng trở nên âm trầm.

Tuy không rõ Diệp Hàn cười vì cái gì, nhưng theo bản năng hắn cảm thấy Diệp Hàn chắc chắn đang cười nhạo mình!

Chương 850

Thế nên Vương Đại Bát lập tức giận dữ quát: "Thằng ranh con, đừng tưởng ta không biết, ngươi chắc chắn đang cười nhạo ta!" Khi nói, giọng của Vương Đại Bát như sấm nổ, chân mày dựng ngược, râu dưới cằm cũng rung lên bần bật, rõ ràng là đã thực sự nổi giận.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn mới thu lại nụ cười, nhạt giọng nói: "Vương công tử, anh hiểu lầm rồi!" "Tôi không phải đang cười nhạo, mà là đang bội phục!" "Bởi vì tôi thực sự bội phục sự dũng cảm của anh, lại có thể mang cái tên như vậy!" "Vương!

Đại!

Bát!" Khi nói, Diệp Hàn cố ý nhấn mạnh từng chữ một.

Đặc biệt là nhấn mạnh hai chữ "Vương Bát", rõ ràng là đang mắng xéo đối phương là đồ con rùa, tên khốn nạn!

Chứng kiến cảnh này, Vương Đại Bát dù có ngốc đến đâu cũng nghe ra Diệp Hàn đang mắng mình!

Thế là Vương Đại Bát lập tức nổi điên, vung nắm đấm lao về phía Diệp Hàn. "Dám cười nhạo ta sao?" "Xem hôm nay ta có đánh chết ngươi không!" "Vương Đại Thiết Quyền!" Trong tiếng gào thét phẫn nộ, nắm đấm của Vương Đại Bát hung hăng nện xuống.

Đúng lúc đó, Trần Hướng Thiên với tư cách là thị vệ đã đột nhiên lao tới, muốn đỡ đòn đấm này thay cho Diệp Hàn.

Kết quả là chỉ trong chớp mắt, Trần Hướng Thiên đã bị một quyền nện bay ra ngoài!

Oanh!

Một tiếng động lớn vang lên, cả người Trần Hướng Thiên bay ra

xa rồi ngã xuống đất. "Hừ!" "Chỉ là một tên hộ vệ cảnh giới Linh Vũ mà cũng dám đón đỡ thiết quyền của ta?

Thật là tìm chết!" "Tiếp theo, đến lượt ngươi!" Vương Đại Bát lạnh lùng nhìn Trần Hướng Thiên một cái, thấy hắn nằm bệt dưới đất không nhúc nhích được nữa mới quay sang bước về phía Diệp Hàn.

Sau đó, hắn tung ra một cú đấm cực mạnh, nhắm thẳng đỉnh đầu Diệp Hàn mà nện xuống! "Chết đi!" Vương Đại Bát hung tợn nói.

Hắn là một tu sĩ cảnh giới Ngự Không, một quyền đánh xuống tuyệt đối có thể lấy mạng Diệp Hàn! "Thằng ranh con này chết chắc rồi!" Vương Đại Bát cười lạnh, như thể đã nhìn thấy xác chết của Diệp Hàn vậy.

Thế nhưng, ngay khi hắn đang đắc thắng thì một cảnh tượng kinh ngạc đột nhiên xảy ra!

Đùng!

Một tiếng động trầm đục vang lên, nắm đấm của Vương Đại Bát nện thẳng vào đầu Diệp Hàn, thế nhưng lại không hề gây ra bất kỳ thương tổn nào cho anh!

Ngược lại, điều khiến người ta kinh hãi hơn là Diệp Hàn lại giễu cợt nói: "Một cú đấm này e rằng hơi nhẹ quá rồi đó!

Chẳng lẽ buổi sáng anh chưa ăn cơm sao?" Nói xong, Diệp Hàn xoay tay tóm lấy nắm đấm của Vương Đại Bát, giữ chặt trong lòng bàn tay. "Không thể nào!" "Ngươi có thể đón đỡ được nắm đấm của ta sao?" "Phải biết rằng ta là tu sĩ cảnh giới Ngự Không đấy!" Vương Đại Bát trợn tròn mắt, hoàn toàn không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Phải biết rằng nắm đấm của hắn đã đánh chết không ít người, đến cả Thị vệ trưởng Bạch gia là Trần Hướng Thiên còn bị hắn đánh ngất

xỉu, vậy mà tại sao lại không đánh chết nổi một tên Diệp Hàn?

Cùng lúc đó, ánh mắt Vương Đại Bát trở nên hung ác, hắn dốc toàn lực muốn rút nắm đấm về để bồi thêm một cú nữa cho Diệp Hàn.

Kết quả là hắn kinh ngạc nhận ra mình vậy mà không thể rút tay về được! "Sao vậy?

Dùng sức đi chứ!

Một tu sĩ cảnh giới Ngự Không mà đến cả cái nắm đấm cũng không rút ra được sao?" Chứng kiến cảnh này, Diệp Hàn lập tức bật cười.

Phải biết rằng Diệp Hàn là đại Thánh Vương đỉnh phong của cảnh giới Siêu Phàm cơ mà!

Đối phó với một tu sĩ cảnh giới Ngự Không thì chẳng khác gì đang chơi đùa!

Vì vậy, Diệp Hàn chỉ cần khẽ bóp nhẹ đã giữ chặt nắm đấm của Vương Đại Bát trong tay.

Nhìn thấy hắn loay hoay không rút được tay về, Diệp Hàn lạnh lùng cười một tiếng rồi xoay ngược cổ tay hắn, trực tiếp bẻ gãy cổ tay của Vương Đại Bát!

Rắc!

Một tiếng động giòn giã vang lên, cổ tay của Vương Đại Bát đã bị bẻ gãy một cách thô bạo! "Đau!

Đau chết ta rồi!" "Cổ tay của ta... cổ tay của ta bị bẻ gãy rồi sao?" "Không thể nào!" Giọng nói của Vương Đại Bát trở nên run rẩy vì đau đớn.

Hắn chưa từng thấy ai mạnh như Diệp Hàn, càng chưa từng thấy ai có thể khống chế hắn chỉ trong một chiêu như thế!

Chương 851

Thế nhưng, sự việc vẫn chưa dừng lại ở đó.

Diệp Hàn nhếch môi, lập tức vung một cái tát trời giáng xuống! "Là Vương Đại Bát phải không?" "Hôm nay tôi sẽ dạy dỗ anh một trận tử tế!" "Để cho anh biến thành một con rùa lớn thật thụ luôn!" Vừa dứt lời, cái tát của Diệp Hàn hung hăng giáng xuống mặt hắn.

Bốp!

Một tiếng động chát chúa vang lên, cả người Vương Đại Bát bị Diệp Hàn tát cho choáng váng cả mặt mày! "Giả chết sao?

Ha ha!

Muộn rồi!" Diệp Hàn chỉ nhìn một cái là biết ngay Vương Đại Bát đang định giả chết để thoát thân!

Thế là anh xoay tay lại, bồi thêm một cái tát nữa!

Bốp!

Cái tát này trực tiếp đánh vỡ nát cả hàm răng của Vương Đại Bát! "Đừng!

Đừng đánh nữa!" "Đại ca!

Cầu xin ngài đừng đánh nữa!" "Tôi sai rồi!

Tôi biết lỗi rồi!" Giọng nói của Vương Đại Bát đã bắt đầu bị lùa gió vì răng đã gãy hết, đến cả chữ cũng không đọc rõ được.

Thế nhưng Diệp Hàn vẫn lạnh lùng nói: "Biết lỗi sao?

Anh mà cũng biết lỗi cơ à?

Nếu không phải thực lực của tôi mạnh hơn anh, e rằng đã sớm bị

anh đánh chết rồi!

Dù sao khi anh đánh thị vệ của tôi, anh cũng đã ra tay rất tàn độc mà!" Diệp Hàn sẽ không nương tay với hạng lưu manh vô lại này, càng không hề mềm lòng, trực tiếp vung thêm một cái tát nữa xuống! "Cái tát này là để cho anh nhớ đời, sau này đừng có mà đi bắt nạt người khác nữa!" Bốp!

Trong tiếng nổ giòn giã, Diệp Hàn lại vung một cái tát cực mạnh. "Cái tát này là để cho anh tỉnh táo cái đầu ra, đừng có suốt ngày làm mấy chuyện chặn đường trấn lột hèn hạ đó nữa!" Bốp!

Tiếp theo, lại một cái tát nữa giáng xuống, cả khuôn mặt của Vương Đại Bát đã bị tát cho sưng vù như đầu heo. "Cái tát này là để cho anh bỏ cái thói xấu đó đi, đừng có hở chút là bắt nạt người khác!" Bốp!

Bốp!

Bốp!

Một chuỗi cái tát liên tiếp giáng xuống, trực tiếp đánh cho Vương Đại Bát ngất xỉu.

Lần này, hắn đã hoàn toàn bị Diệp Hàn đánh cho tâm phục khẩu phục, sợ đến mức mất cả hồn vía!

Sau này, dù có cho thêm mười lá gan hắn cũng không dám tiếp tục hành hung nữa!

Lúc này, sau khi đã đánh cho Vương Đại Bát thành cái mặt heo, Diệp Hàn mới hả giận, nhạt giọng nói: "Số anh cũng còn hên lắm mới giữ lại được cái mạng quèn này!

Nhưng ở đây có mọi người làm chứng, yêu cầu tên Vương Đại Bát này phải đổi tên!" "Từ hôm nay trở đi, Vương Đại Bát đổi tên thành Đại Vương Bát (Con Rùa Lớn)!" "Nếu hắn không đổi tên thì cứ

báo cho tôi biết, tôi nhất định sẽ trị hắn một trận ra trò!" Khi nói, Diệp Hàn luôn nhìn quanh đám đông đang đứng xem để truyền đạt thông tin này.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người xung quanh đều reo hò cổ vũ, lớn tiếng nói: "Đánh hay lắm!" "Vị công tử này cứ yên tâm!

Sau này tôi nhất định sẽ giúp ngài giám sát hắn!" "Nếu con rùa lớn này còn tiếp tục bắt nạt người khác, tôi nhất định sẽ báo cho ngài biết!" "Đúng vậy!" "Công tử đánh hay lắm!" "Hạng lưu manh vô lại như con rùa lớn này thì thật là đáng đời!" Nhất thời, mọi người xung quanh đều cảm thấy vô cùng hả dạ!

Dù sao tên Vương Đại Bát này ngày thường cũng làm không ít việc ác, đã sớm gây phẫn nộ trong dân chúng rồi!

Lúc này, chứng kiến Diệp Hàn ra tay dạy dỗ tên Vương Đại Bát, tất cả những người có mặt đều reo hò vui mừng.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn mỉm cười, trực tiếp bồi thêm một cái tát nữa làm cho Vương Đại Bát tỉnh lại. "Vương Đại Bát, tôi biết anh đang giả chết!

Những lời tôi vừa nói, anh có nghe thấy hết không?" Giọng điệu của Diệp Hàn vô cùng lạnh lẽo, rõ ràng là đang răn đe đối phương.

Nghe vậy, Vương Đại Bát vội vàng cầu xin tha thứ: "Nghe rồi!

Nghe rồi!

Chương 852

Tôi nghe hết rồi!

Từ hôm nay trở đi, tôi nhất định sẽ cải tà quy chính, không bao giờ bắt nạt người khác nữa!" "Ồ?

Chắc chắn chứ?" Diệp Hàn lạnh lùng hỏi. "Chắc chắn, chắc chắn!

Nhất định chắc chắn!" Để giữ lại cái mạng chó của mình, Vương Đại Bát giờ đây chẳng khác nào một con chó, khúm núm hạ mình hết mức.

Đến lúc này Diệp Hàn mới mỉm cười nói: "Đã thành tâm hối lỗi thì tôi cho anh một cơ hội!

Nhưng nhớ kỹ cho tôi, nếu còn để tôi bắt gặp anh bắt nạt người khác thì anh chết chắc rồi!" "Dạ biết!

Dạ biết!

Sau này tôi nhất định sẽ không bắt nạt ai nữa!" Vương Đại Bát liên tục hứa hẹn, chỉ sợ Diệp Hàn không vui lại tiếp tục giáng tát xuống mặt mình.

Cùng lúc đó, thấy Vương Đại Bát đã biết điều như vậy, Diệp Hàn mới dẫn người rời khỏi nơi đó.

Chỉ là trước khi đi, Diệp Hàn vẫn không quên nói: "Thị vệ của tôi bị anh đánh bị thương, tiền thuốc men ít nhất cũng phải bồi thường cho tôi mười vạn Hải Linh Thạch!" "Thiếu một xu tôi cũng không tha cho anh đâu!" "Nghe rõ chưa?" Diệp Hàn lạnh lùng nói. "Nghe rõ rồi!

Nghe rõ rồi!

Mười vạn Hải Linh Thạch phải không?

Tôi đưa!" Vương Đại Bát vội vàng lấy Hải Linh Thạch trên người ra, đưa hết cho Diệp Hàn để coi như tiền thuốc men cho thị vệ.

Thấy vậy, Diệp Hàn mới lộ vẻ hài lòng và cuối cùng rời khỏi nơi đó.

Sau khi anh đi rồi, đám đông xung quanh đều cười nhạo Vương Đại Bát: "Vương Đại Bát!

Vừa rồi Diệp Hàn công tử đã nói rồi nhé, sau này phải đổi tên thành Đại Vương Bát!" "Giờ tôi gọi một tiếng Đại Vương Bát, anh có dám thưa không?" "Nếu anh không dám thưa thì tôi sẽ đi báo với Diệp Hàn công tử đó!" Mọi người đều trêu chọc hắn, bởi vì ngày thường họ đã bị Vương Đại Bát bắt nạt quá lâu rồi, nay thấy có cơ hội tốt như vậy, đương nhiên ai nấy đều muốn trả thù.

Đối mặt với chuyện này, dù trong lòng Vương Đại Bát vô cùng tức giận nhưng hắn cũng không dám phản kháng.

Dù sao Diệp Hàn cũng mới chỉ vừa mới rời đi không bao lâu!

Vạn nhất bị Diệp Hàn thấy hắn bằng mặt không bằng lòng, e rằng hắn lại phải ăn thêm một trận đòn như tử nữa!

Cho nên lúc này Vương Đại Bát chỉ đành miễn cưỡng nói: "Tôi biết rồi!

Diệp Hàn công tử nói đúng!

Sau này tôi tên là Đại Vương Bát!" "Ha ha!" "Đáng đời!" "Ai bảo anh cứ thích bắt nạt người khác cơ!" "Sau này phải nhớ lấy mà làm người tốt!

Nếu không thì Diệp Hàn công tử sẽ không tha cho anh đâu!" Nói đoạn, những người khác đều cảm thấy hả dạ!

Dù sao nếu không có lần ra tay này của Diệp Hàn thì e rằng

Vương Đại Bát cả đời này cũng không bao giờ cải tà quy chính!

Vì thế, vào lúc này, mọi người đều vô cùng cảm kích Diệp Hàn, cảm ơn anh đã giúp họ trừ bỏ một tai họa!

Lúc này, ở một phía khác, Diệp Hàn đã hoàn toàn quên bẵng những chuyện đó.

Dù sao đối với anh, những chuyện này cũng chỉ như mây khói thoảng qua, căn bản không đáng để bận tâm.

Thế nhưng hiện tại có một điều khiến Diệp Hàn cảm thấy hơi áy náy, đó là Trần Hướng Thiên trước đó vì lòng cứu chủ sốt sắng mà đã trực tiếp đỡ thay anh một quyền.

Điều đó dẫn đến việc Trần Hướng Thiên vẫn luôn chìm trong hôn mê. "Haiz!

Hà tất phải như vậy chứ?" Diệp Hàn lộ vẻ áy náy nói: "Mình là Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm cơ mà!

Làm sao có thể không đánh lại một tu sĩ cảnh giới Ngự Không được chứ?

Kết quả là Trần Hướng Thiên lại cứ nhất định phải đỡ thay mình, đúng là chịu khổ rồi!" Khi nói, Diệp Hàn vừa cảm thấy áy náy vừa có chút buồn bực.

Thực ra dù anh có bị trúng một quyền đó thì cũng chẳng hề hấn gì.

Dù sao anh cũng là một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm!

Thế nhưng Trần Hướng Thiên thì khác.

Hắn chỉ là một tu sĩ cảnh giới Linh Vũ, chắc chắn không phải là đối thủ của tên tu sĩ Ngự Không Vương Đại Bát kia!

Một quyền đánh xuống vậy mà trực tiếp đánh ngất xỉu Trần Hướng Thiên, đúng là ngại quá đi mà.

Chương 853

Cùng lúc đó, Bạch Nhược Nhược cũng bước tới, lo lắng hỏi: "Diệp Hàn, anh ấy không sao chứ?" Khi nói, Bạch Nhược Nhược tỏ ra khá lo lắng.

Bởi vì Trần Hướng Thiên đã là thị vệ của cô suốt mười mấy năm qua nên hai người đã sớm có tình cảm chủ tớ sâu đậm.

Lúc này, nhìn thấy Trần Hướng Thiên bị đánh thành ra thế này, Bạch Nhược Nhược khó tránh khỏi cảm thấy lo âu.

Đối với chuyện này, Diệp Hàn lại mỉm cười nói: "Không sao đâu!

Có tôi ở đây, anh ấy tuyệt đối sẽ không có chuyện gì!" Diệp Hàn nói không sai, với tư cách là tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm, việc chữa trị cho một tu sĩ Linh Vũ là chuyện vô cùng dễ dàng!

Cho nên, nói xong Diệp Hàn liền thi triển pháp thuật, truyền vào người Trần Hướng Thiên không ít pháp lực tinh thuần!

Thử lạp!

Tư lạp!

Trong quá trình vận khí liên tục, các gân mạch trong cơ thể Trần Hướng Thiên đều được tu phục hoàn toàn.

Pháp lực của Diệp Hàn cực kỳ tinh thuần, chỉ trong vòng mấy nhịp thở đã chữa khỏi tất cả nội thương trên người Trần Hướng Thiên!

Hơn nữa, không chỉ chữa khỏi nội thương, anh còn trực tiếp giúp Trần Hướng Thiên vượt qua một đại cảnh giới, từ cảnh giới Linh Vũ đột phá tiến giai lên cảnh giới Ngự Không!

Oanh!

Linh khí đột phá cảnh giới bùng nổ, chỉ trong nháy mắt, Trần Hướng Thiên đã đột phá cảnh giới Ngự Không! "Tôi... tôi sao rồi?" Sau khi tỉnh lại, Trần Hướng Thiên nhìn linh khí và cảnh giới của mình với vẻ mặt không tin nổi. "Tôi đột phá cảnh giới Ngự Không rồi sao?" "Quả thật là không thể tin nổi!" "Phải biết rằng tôi đã tu luyện mấy chục năm qua mà vẫn không thể đột phá được cơ mà!" Nói đoạn, Trần Hướng Thiên lộ vẻ không dám tin, cứ ngỡ mình đang nằm mơ vậy!

Thấy cảnh này, Diệp Hàn nhạt giọng nói: "Không có nằm mơ đâu, anh thực sự đã đột phá rồi!

Từ hôm nay trở đi, anh đã là một tu sĩ cảnh giới Ngự Không!" "Trời đất ơi!

Hóa ra là thật sao?" Nghe thấy những lời này, Trần Hướng Thiên kích động đến mức suýt khóc.

Phải biết rằng hắn chưa từng nghĩ mình cũng có ngày đột phá được cảnh giới Ngự Không!

Hơn nữa, quan trọng hơn là chỉ cần đột phá cảnh giới Ngự Không, hắn sẽ không còn phải làm thị vệ nữa mà có thể gia nhập vào hàng ngũ cốt cán của Bạch gia, trở thành một trưởng lão của gia tộc!

Thế nên Trần Hướng Thiên mới kích động đến như thế.

Tuy nhiên hắn cũng không quên rằng mình có thể đột phá được là hoàn toàn nhờ vào công lao của Diệp Hàn. "Diệp Hàn công tử!

Thật sự vô cùng cảm ơn ngài!" Vừa mới đứng dậy, việc đầu tiên Trần Hướng Thiên làm là quỳ xuống dập đầu với Diệp Hàn! "Diệp Hàn công tử!

Đại ân đại đức của ngài, cả đời này tôi sẽ không bao giờ quên!" "Sau này, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, bất kể là nhảy vào dầu sôi

lửa bỏng hay làm bất cứ việc gì, tôi cũng sẽ không nói một lời chối từ!" "Chỉ cần ngài mở lời, tôi lập tức xả thân vì ngài!" Khi nói, thần sắc của Trần Hướng Thiên vô cùng trang nghiêm.

Bởi vì hắn biết nếu không có sự giúp đỡ của Diệp Hàn thì cả đời này hắn cũng không bao giờ có thể đột phá được!

Thế nên để báo đáp ân huệ của Diệp Hàn, dù có bảo hắn đi chết hắn cũng sẽ không hề do dự!

Đối mặt với chuyện này, Diệp Hàn lập tức cười nói: "Trần Hướng Thiên, anh khách khí quá rồi!" "Phải biết rằng năm xưa chính anh đã tự tay cứu tôi từ Vô Biên Hải lên đấy thôi." "Cho nên hiện tại coi như chúng ta hòa nhau, không cần phải nói lời cảm ơn nữa!" Diệp Hàn là người hiểu đạo lý, cho nên anh chưa bao giờ muốn chiếm tiện nghi của ai.

Dù có giúp Trần Hướng Thiên đột phá một đại cảnh giới thì anh cũng không hề có ý định bắt hắn làm thủ hạ cho mình, mà coi hắn như một người bạn.

Chứng kiến cảnh này, Trần Hướng Thiên không khỏi vô cùng cảm kích, kích động nói: "Diệp Hàn công tử thật là vô tư!

Ngài đã giúp tôi đột phá cảnh giới mà thậm chí không màng báo đáp, quả thực là Thánh Vương giáng thế!" Nghe thấy những lời đó, Diệp Hàn lập tức bật cười.

Bởi vì vốn dĩ anh chính là một tu sĩ cảnh giới Thánh Vương cơ mà!

Thế nên Diệp Hàn cười và nói: "Trần Hướng Thiên, không cần khách khí như vậy đâu!" "Ngoài ra tôi còn có một món quà muốn tặng anh!" "Lúc anh hôn mê, tôi đã giúp anh báo thù, còn đòi từ tên Vương đó mười vạn Hải Linh Thạch!" "Số Hải Linh Thạch này tôi đưa hết

cho anh đó!" Vừa dứt lời, Diệp Hàn liền lấy toàn bộ mười vạn Hải Linh Thạch từ trong túi ra.

Nhất thời, mười vạn viên Hải Linh Thạch bày ra trên đất, tạo thành một ngọn núi nhỏ lung linh tỏa sáng!

Linh khí ẩn chứa bên trong đủ để khiến bất kỳ người bình thường nào cũng phải phát cuồng!

Lúc này, Trần Hướng Thiên nhìn thấy Diệp Hàn lấy ra nhiều Hải Linh Thạch như vậy, hắn không khỏi vô cùng cảm động, đến mức không thốt nên lời!

Cùng lúc đó, những thị vệ Bạch gia khác chứng kiến cảnh này đều lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ, xôn xao bàn tán. "Diệp Hàn công tử thật là hào phóng!" "Mười vạn Hải Linh Thạch cơ đấy!

Chương 854

Vậy mà ngài ấy lại đem tặng cho người khác sao?!" "Số Hải Linh Thạch này cả đời tôi cũng chưa từng thấy nhiều như vậy!" "Nếu đổi ra bạc thì đó là một ngàn vạn lượng bạc trắng đấy!

Đủ để một người bình thường sống sung sướng cả đời rồi!" Lúc này, tất cả thị vệ đều lộ vẻ ngưỡng mộ, họ ngưỡng mộ vận may của Trần Hướng Thiên, và càng ngưỡng mộ sự hào phóng của Diệp Hàn!

Có thể vung tay tặng đi mười vạn viên Hải Linh Thạch, quả thật là một kẻ phá gia chi tử hiếm thấy trên đời!

Phải biết rằng một thanh Thánh binh có uy lực bất phàm cũng chỉ có giá mười vạn Hải Linh Thạch mà thôi!

Thế nên tất cả các thị vệ có mặt đều nhìn Trần Hướng Thiên chằm chằm, không ai là không ghen tị.

Tiếp theo, một cảnh tượng còn khiến mọi người chấn kinh hơn nữa đã xảy ra.

Chỉ thấy Diệp Hàn nhíu mày, đột nhiên nói: "À phải rồi, Trần Hướng Thiên, tuy hiện giờ anh đã ở cảnh giới Ngự Không rồi, nhưng vẫn còn thiếu một thanh Thánh binh vừa tay!" "Vừa hay tôi có không ít Thánh binh cao giai, tặng anh một thanh vậy!" "Phá Tà Ma Đao!" "Tịch Tà Linh Kiếm!" "Huy Hoàng Thứ Nhận!" "Bán Nguyệt Tả Luân Mâu!"...

“Vừa khéo, chỗ ta có không ít Thánh binh cao giai, tặng ông một thanh nhé!” “Phá Tà Ma Đao!” “Tịch Tà Linh Kiếm!” “Huy Hoàng Thứ Nhận!” “Bán Nguyệt Tả Luân Mâu!”...

Chỉ nghe thấy một tiếng “ào ào”, Diệp Hàn vung tay lấy ra hơn

mười kiện Thánh binh cao giai, món nào món nấy đều toát ra uy lực cực lớn!

Cảnh tượng này lập tức khiến đám thị vệ trợn tròn mắt kinh hãi!

"Ngọa tào!" "Sao lại có nhiều Thánh binh cao giai như vậy?" "Mỗi một món ít nhất cũng đáng giá ba mươi vạn hải linh thạch!" "Mỗi một thanh đều có thể dễ dàng chém giết tu sĩ Ngự Không cảnh!" "Bao nhiêu Thánh binh cao giai uy lực bất phàm như thế, cư nhiên lại để Trần Hướng Thiên tùy tiện chọn lựa?

Trời ạ!

Ngưỡng mộ chết đi được!" Nhất thời, nước miếng của mọi người suýt chút nữa đã chảy ra vì ghen tị.

Ngay cả Trần Hướng Thiên cũng kinh ngạc há hốc mồm, không khép lại được!

"Diệp Hàn công tử, ngài xác định chứ?

Tôi có thể tùy tiện chọn một thanh Thánh binh?" Khi nói chuyện, Trần Hướng Thiên cảm thấy giọng nói của mình đang run rẩy.

Không còn cách nào khác, thủ bút của Diệp Hàn thực sự quá kinh người!

Đem mười mấy thanh Thánh binh cao giai đi tặng, cũng quá hào phóng rồi!

Huống chi, Trần Hướng Thiên từ nhỏ tới lớn còn chưa từng có được một thanh cao giai nào, đừng nói là dùng, ngay cả nhìn cũng chưa được nhìn kỹ mấy lần!

Nhưng hiện tại thì sao?

Diệp Hàn lại vung tay ném ra một đống Thánh binh cao giai, bảo Trần Hướng Thiên tùy tiện chọn?

Chuyện này cũng quá khoa trương rồi!

“Diệp Hàn công tử!

Lễ vật của ngài thực sự quá quý giá!

Tôi không dám nhận đâu!” Trần Hướng Thiên run rẩy nói, ngay cả răng cũng đánh vào nhau lập cập.

Không có cách nào khác, những lễ vật này thực sự quá đắt đỏ!

Tùy tiện lấy một thanh Thánh binh ra ngoài cũng đủ khiến cả Lâm Hải Thành phát cuồng!

Vậy mà Thánh binh lợi hại như thế lại định tặng cho Trần Hướng Thiên?

Ông ta ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, nằm mơ cũng không dám làm loại mộng này!

Đối mặt với cảnh này, Diệp Hàn chỉ cười nói: “Cứ cầm lấy đi!

Còn khách sáo với ta làm gì?

Ta đã tặng rồi, ông không được từ chối hảo ý của ta đâu đấy.” “Nhưng mà, nó quá quý giá!” Trần Hướng Thiên vội vàng xua tay từ chối.

Bởi vì đã nhận mười vạn hải linh thạch rồi, ông ta không dám tiếp tục nhận thêm đồ nữa.

Huống chi mỗi thanh Thánh binh cao giai này đều trị giá ba mươi vạn hải linh thạch, Trần Hướng Thiên căn bản không dám có tâm tư đó!

Tuy nhiên, Diệp Hàn lại thản nhiên nói: “Cầm lấy!

Bởi vì những Thánh binh này đều do ta luyện chế ra, căn bản không đáng là bao!

Chỉ cần ta có thời gian, một buổi tối hoàn toàn có thể luyện ra mấy chục thanh!

Cho nên, đừng lo lắng, cứ thoải mái cầm lấy đi!" Sau khi Diệp Hàn nói xong những lời này, tất cả mọi người có mặt đều phải nhìn sang với ánh mắt khác lạ.

"Cái gì?" "Cư nhiên tất cả Thánh binh này đều là do ngài ấy luyện chế?" "Trời ạ, một đêm có thể luyện ra mấy chục thanh?" "Thiên địa ơi!

Tôi có nằm mơ cũng không dám mơ như thế!" "Một thanh ba mươi vạn hải linh thạch, mấy chục thanh là gần một nghìn vạn hải linh thạch rồi!" "Vậy Diệp Hàn công tử một đêm có thể kiếm được một nghìn vạn hải linh thạch?

Chương 855

Chẳng khác nào phú khả địch quốc!" Lúc này, tất cả thị vệ có mặt, bao gồm cả Trần Hướng Thiên và Bạch Nhược Nhược, đều bị thực lực của Diệp Hàn làm cho chấn động!

Không một ai dám nghi ngờ lời nói của Diệp Hàn, bởi vì Diệp Hàn là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh, căn bản không cần phải nói dối!

Cho nên đến lúc này, Trần Hướng Thiên mới run rẩy nói: "Diệp Hàn công tử, thực sự vô cùng cảm ơn ngài!

Đã như vậy, tôi xin chọn một thanh Thánh binh để làm vũ khí!" "Ừm, cầm lấy đi!

Tùy tiện chọn, lấy thanh nào cũng được!" Diệp Hàn thản nhiên đáp.

Bởi vì đối với hắn, mỗi thanh Thánh binh đều là tùy tay luyện chế, không tốn bao nhiêu sức lực.

Cho dù Trần Hướng Thiên có lấy hết đi cũng chẳng sao.

Tất nhiên, Trần Hướng Thiên không có lá gan đó, nên chỉ chọn một thanh Thánh binh dạng trường mâu, cực kỳ mãn nguyện quay lại.

"Diệp Hàn công tử, tôi lấy thanh Bán Nguyệt Tả Luân Mâu này, thực sự vô cùng cảm ơn ngài!" Trần Hướng Thiên cầm Thánh binh cao giai trong tay, lòng đầy hoan hỉ cảm kích.

Diệp Hàn mỉm cười nói: "Trần Hướng Thiên, ông có thể thử uy lực của nó xem có vừa tay không!

Nếu không hợp thì có thể đổi cái khác bất cứ lúc nào!" "Không cần, không cần đâu, một thanh này là tôi mãn nguyện lắm rồi!" Trần Hướng Thiên liên tục xua tay, căn bản không dám đồng ý.

Bởi vì ông ta sợ lỡ tay làm hỏng mất thanh Thánh binh này thì sẽ đau lòng chết mất.

Cho nên dù Diệp Hàn có yêu cầu thử nghiệm, Trần Hướng Thiên cũng không nỡ đem bảo bối này ra dùng.

Thấy vậy, Diệp Hàn đành bất lực cười trừ, mặc kệ đối phương thu hồi Thánh binh.

Sau đó, Diệp Hàn cũng thu lại số Thánh binh còn lại, dẫn mọi người tiếp tục tiến về đích đến.

Chỉ có điều, sau khi đi được một lát, Diệp Hàn phát hiện sắc mặt đám thị vệ dưới trướng đều rất phức tạp, giống như đang giấu giếm chuyện gì đó.

Thấy vậy, Diệp Hàn trực tiếp hỏi: "Có chuyện gì thế?

Nhìn từng người các ngươi cứ như đang giấu tâm sự vậy?" "Không có, không có!" "Tôi không giấu chuyện gì cả." "Chỉ là vì quá ngưỡng mộ Trần Hướng Thiên, nên tâm tình có chút phức tạp thôi." Lúc nói chuyện, đám thị vệ đều lộ vẻ vừa vui vừa buồn.

Họ vừa ngưỡng mộ Trần Hướng Thiên nhận được nhiều lợi ích, lại vừa hối hận vì mình không có vận may đó, nên sắc mặt khó tránh khỏi phức tạp.

Nhưng ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, họ không dám có chút bất mãn nào.

Dù sao Diệp Hàn cũng là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh!

Chỉ cần Diệp Hàn hơi không vui, một chiêu tung ra là có thể khiến tất cả bọn họ đi chầu ông bà.

Cho nên dù có ghen tị đến mấy, họ cũng không dám cầu xin Diệp Hàn.

Diệp Hàn suy nghĩ một chút liền nói: “Ta hiểu rồi!

Các ngươi đang ghen tị với Trần Hướng Thiên chứ gì!” “Đã như vậy, ta cũng tặng cho các ngươi chút lợi ích vậy!” “Dù sao các ngươi cũng là hộ vệ của Bạch gia, lại bảo vệ ta và Bạch Nhược Nhược mấy ngày nay, cho chút phí vất vả cũng là điều nên làm!” Vừa dứt lời, khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, trực tiếp lấy ra mấy chục vạn hải linh thạch!

Trong nháy mắt, một đống hải linh thạch chất thành đống trên mặt đất, chẳng khác nào một ngọn núi nhỏ, tỏa ra hào quang chói lòa khiến người ta lóa mắt!

“Mỗi người một nghìn hải linh thạch, cứ tự nhiên mà lấy, không cần khách sáo!” Diệp Hàn phất tay, hào khí vạn trượng nói.

“Cái gì?” “Mỗi người một nghìn?” “Ngọa tào!

Diệp Hàn công tử, ngài nói thật sao?” “Tôi không phải đang nằm mơ đấy chứ?” “Nên biết, một năm bổng lộc của tôi cũng chỉ có một trăm mai hải linh thạch!

Một nghìn hải linh thạch này bằng cả mười năm làm việc vất vả của tôi đấy!” Nhất thời, tất cả mọi người đều xôn xao.

Không ai ngờ được Diệp Hàn lại hào phóng đến mức này, cấp phát cho hàng trăm thị vệ tại đây mỗi người một nghìn mai hải linh thạch!

Mười vạn hải linh thạch cứ thế phát ra!

Đối diện với cảnh này, không ai dám tin, cứ tưởng Diệp Hàn đang đùa.

Nhưng Diệp Hàn lại thản nhiên nói: “Cho các ngươi đấy, cứ yên tâm mà lấy!

Dù sao ta cũng là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh, hoàn toàn không cần thiết phải lừa các ngươi!" "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" "Thực sự vô cùng cảm ơn ngài!" "Tôi xin dập đầu tạ ơn!" "Đông đông đông!" Trong tiếng dập đầu liên tiếp, đám thị vệ đều hành đại lễ với Diệp Hàn ngay tại chỗ!

Không cách nào khác, Diệp Hàn thực sự quá hào phóng!

Mỗi người một nghìn mai hải linh thạch, đãi ngộ này cả Lâm Hải Thành không mấy ai làm được!

Cho nên sau khi nhận hải linh thạch, đám thị vệ đều hạ quyết tâm sẽ theo Diệp Hàn làm việc thật tốt!

Chỉ cần Diệp Hàn có lệnh, bọn họ nhất định coi cái chết như không!

Nhìn dáng vẻ hoan hỉ của mọi người, Diệp Hàn không khỏi mỉm cười.

Chương 856

Hắn luôn là người phóng khoáng, đặc biệt là với người mình, lại càng hào phóng hơn!

Chỉ cần Diệp Hàn có tiền, tự nhiên sẽ không bạc đãi anh em!

Dù là thị vệ dưới trướng cũng sẽ không để họ chịu thiệt thòi!

Cho nên Diệp Hàn mới bỏ ra mười vạn hải linh thạch để khao thưởng đám thị vệ này!

Tất nhiên, cũng là để thu phục nhân tâm!

Vì Diệp Hàn biết, chỉ cần đưa ra cái giá cao hơn Bạch gia, đám thị vệ này sẽ trung thành phụng sự, trở thành vệ đội cá nhân của hắn!

Trong việc thu mua nhân tâm, Diệp Hàn chưa bao giờ keo kiệt.

"Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" "Chúc Diệp Hàn công tử võ vận xương long!" "Từ nay về sau, tôi nhất định sẽ lấy Diệp Hàn công tử làm chủ!" Sau khi chia xong linh thạch, đám thị vệ đều tuyên thệ hiệu trung với Diệp Hàn.

Có thể nói, đám thị vệ này cũng là những người thực tế, chỉ cần Diệp Hàn cho đủ lợi ích, đương nhiên họ sẽ trung thành với hắn.

Diệp Hàn cũng hài lòng, nói: "Chỉ cần có tâm là đủ rồi, sau này chỉ cần theo ta thật tốt, ta nhất định sẽ không để các ngươi thiệt đâu!" "Rõ!" Tiếng hô vang đồng thanh rúng động, tất cả mọi người đều bội phục Diệp Hàn không thôi.

Một lát sau, Diệp Hàn mỉm cười, bỏ qua chuyện này không nói thêm nữa.

Dù sao hắn hiện tại đã là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh, căn bản không

để tâm đến đám tu sĩ Linh Vũ cảnh này.

Sau nửa canh giờ, đội xe của Diệp Hàn đã trực tiếp đi vào lãnh địa Bạch Sa Thành!

Bạch Sa Thành này vốn là lãnh địa của Bạch gia, từ khi Diệp Hàn gia nhập và trở thành trưởng lão có tu vi cao nhất, Bạch Sa Thành đã được chia cho Diệp Hàn làm lãnh địa tư nhân.

Lúc này, Diệp Hàn dẫn theo hơn trăm thị vệ đến Bạch Sa Thành, nhìn cảnh tượng hoang lương trong thành, hắn không khỏi nhíu mày.

"Bạch Nhược Nhược, cô có biết tại sao Bạch Sa Thành lại hoang lương như vậy không?" Diệp Hàn có chút khó hiểu hỏi.

Bởi vì trước đó Bạch Nhược Nhược từng nói với hắn rằng Bạch Sa Thành này ít nhất cũng có một nghìn hộ dân!

Nhưng khi Diệp Hàn dẫn thị vệ tới đây, ngay cả một con thỏ cũng không thấy, đừng nói là bóng người!

Nhìn cảnh hoang tàn trước mắt, Diệp Hàn không khỏi vô cùng hoang mang!

Bạch Nhược Nhược cũng cảm thấy có gì đó không ổn!

Vì Bạch Sa Thành vốn là một trong những thành trì quan trọng nhất của Bạch gia, tại sao lại có thể hoang vắng thế này?

"Diệp Hàn công tử, tôi cũng thấy lạ!" Bạch Nhược Nhược phiền muộn nói: "Theo tôi biết, Bạch Sa Thành luôn là lãnh địa quan trọng của Bạch gia, thương nghiệp phồn hoa, tu sĩ đông đúc, sao có thể đột nhiên trở nên hoang lương như vậy?

Diệp Hàn công tử hiện là trưởng lão quan trọng nhất của Bạch gia, gia chủ chắc chắn sẽ không lấy một lãnh địa tồi tệ để lừa gạt ngài đâu!

Cho nên tôi cũng không rõ tình hình hiện tại ra sao!" Bạch Nhược Nhược vẻ mặt rầu rĩ.

Đúng vậy, Bạch Sa Thành vốn là thành trì quan trọng, nên mới được chia cho Diệp Hàn để lấy lòng hắn.

Nhưng không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Bạch Sa Thành lại trở nên hoang vu thế này, thật sự là gặp quỷ rồi!

"Thú vị đấy!" Diệp Hàn nhếch môi cười nhạt.

Hắn cảm nhận được Bạch Nhược Nhược không nói dối, và cũng biết gia chủ hay trưởng lão Bạch gia không cần thiết phải lừa hắn bằng một lãnh địa hoang tàn, vì hắn là người mà Bạch gia dựa dẫm nhất!

Vậy nên, cảnh tượng hoang lương này chỉ có thể chứng minh một điều: Bạch Sa Thành đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Thế là Diệp Hàn nheo mắt, trực tiếp vận pháp lực, triệu hoán ra Ngũ Hành Pháp Tướng để điều tra ngọn ngành!

"Kim chi pháp tướng!" "Mộc chi pháp tướng!" "Thủy chi pháp tướng!" "Hỏa chi pháp tướng!" "Thổ chi pháp tướng!"...

Trong tiếng chú ngữ liên tiếp, một trăm tôn cự vật khổng lồ như pháp tướng đồng loạt hiện ra.

"Oanh!" Cùng với tiếng nổ rền vang xé tan không trung, một trăm tôn Ngũ Hành Pháp Tướng sừng sững trên trời, linh uy Siêu Phàm cảnh Thánh Vương mênh mông từ từ quét sạch toàn bộ Bạch Sa Thành!

"Ngũ Hành Pháp Tướng!" "Linh lực hợp nhất!" "Thanh tra toàn thành!" "Tật!" Cùng với tiếng chú ngữ, một trăm tôn pháp tướng bắt đầu tỏa sáng, linh lực vô biên lan tỏa đến mọi ngóc ngách của Bạch Sa Thành, không có bất cứ thứ gì có thể lẩn trốn!

Chỉ một lát sau, Diệp Hàn nhướng mày.

“Thú vị!” Sau khi quét sạch toàn thành, Diệp Hàn lạnh cười một tiếng, nhìn chằm chằm vào tòa Bạch Sa Thành hoang vắng.

Bạch Nhược Nhược tò mò hỏi: “Diệp Hàn công tử, ngài đã quét sạch toàn bộ Bạch Sa Thành rồi sao?

Thế nào?

Có phát hiện ra điểm gì bất thường không?” Trước sự truy vấn của cô, Diệp Hàn mới thản nhiên nói: “Bạch Sa Thành không có gì dị trạng cả!

Sở dĩ trông hoang lương như vậy là do có người cố ý dùng chướng nhãn pháp!

Chương 857

Kẻ đó đã cố tình di dời tất cả thương hộ, bách tính và tu sĩ xuống một thành phố ngầm!

Xem ra có kẻ muốn cấp cho vị tân thành chủ là ta đây một đòn 'hạ mã uy' rồi!" Diệp Hàn nhếch môi cười khẩy.

Nên biết hắn là một đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh!

Cư nhiên lại có kẻ không biết lượng sức mình tìm tới gây sự?

Muốn cấp hạ mã uy cho hắn?

Thật nực cười!

Bạch Nhược Nhược khó hiểu hỏi: "Có gì đó không đúng!

Ngài đã là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh, theo lý thì không thể có ai dám đối đầu với ngài mới phải!

Nhưng cảnh tượng ở Bạch Sa Thành này rõ ràng là có người chướng mắt, muốn chống đối ngài sao?" Bạch Nhược Nhược nhất thời không hiểu nổi tại sao thế lực ở Bạch Sa Thành lại muốn đối đầu với Diệp Hàn, vì sao nhất định phải ra oai phủ đầu với hắn?

Diệp Hàn thản nhiên đáp: "Ta cũng không biết tại sao.

Nhưng chỉ cần ta vào Bạch Sa Thành và tống khứ lũ đó ra ngoài, mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi!" Diệp Hàn cười lạnh.

Nên biết hắn là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh, lại là thành chủ mới của Bạch Sa Thành do Bạch gia bổ nhiệm.

Vì vậy, dù xét theo tình hay lý, hắn cũng cần cho đối phương một bài học!

Nếu không, bọn chúng lại tưởng Diệp Hàn này dễ bắt nạt!

Thế là Diệp Hàn tiếp tục tung linh lực ra, tìm ra nơi ẩn nấp của đám chuột nhắt trong Bạch Sa Thành.

Ngay sau đó, hắn nhẹ nhàng chỉ tay lên không trung, niệm chú: "Ngũ Hành Pháp Tướng!

Dung hợp làm một!

Long Uyên Kiếm!

Xuất!" "Sưu!" Cùng với tiếng chú ngữ, Long Uyên Kiếm tức thì xé không mà ra!

Tiếp đó, dưới sự rót vào của pháp lực, thân kiếm Long Uyên Kiếm trong chớp mắt biến thành một thanh cự nhận dài ngàn mét!

Đồng thời, Ngũ Hành Pháp Tướng cũng hoàn toàn dung hợp, trở thành một tôn pháp tướng khổng lồ che trời lấp đất!

"Trảm!" Diệp Hàn chậm rãi thốt ra một chữ.

Vừa dứt lời, Long Uyên Kiếm dài ngàn mét tức thì xé không trảm xuống.

"Oanh!" Trong tiếng nổ kịch liệt, kiếm khí ngập trời trảm xuống, một kích chẻ đôi toàn bộ thành phố ngầm bên dưới Bạch Sa Thành!

"Động đất sao?!" "Mau chạy đi!" "Mau rời khỏi thành phố ngầm này!" Sau khi Long Uyên Kiếm của Diệp Hàn trảm xuống, mặt đất rung chuyển dữ dội như băng tan đất lở.

Nhất thời, tất cả tu sĩ và bách tính trong thành phố ngầm đều hoảng loạn chạy ra ngoài.

Một kích này trực tiếp ép tất cả mọi người lộ diện, không còn chỗ nào để trốn nữa!

Đến lúc này, nhìn hàng vạn người đang hoảng hốt tháo chạy từ dưới lòng đất, Diệp Hàn mới lạnh lùng cười.

“Muốn cho ta một đòn hạ mã uy sao?

Còn non lắm!

Ta chỉ cần một kiếm trảm xuống, các ngươi liền thành chim sợ cành cong hết cả rồi!

Thật đáng cười!” Diệp Hàn vung tay ra lệnh: “Trần Hướng Thiên, dẫn theo một trăm thị vệ, đi bắt tất cả các phó thành chủ cũ của Bạch Sa Thành và toàn bộ quan viên cho ta!” “Rõ!” “Tuân mệnh Diệp công tử!” “Tôi nhất định xuất phát ngay, không phụ kỳ vọng của ngài!” Trần Hướng Thiên lập tức dẫn theo trăm thị vệ Linh Vũ cảnh xông vào Bạch Sa Thành, lao thẳng vào đám đông hỗn loạn để lùng sục các quan viên cũ.

Đúng lúc này, một cảnh tượng bất ngờ xảy ra!

“Sưu!

Sưu!

Sưu!” Trong những tiếng xé gió liên tục, mười mấy mũi tên tẩm kịch độc bắn thẳng về phía Diệp Hàn!

Thấy cảnh này, Diệp Hàn cười lạnh, tùy tay vung lên tạo ra một màn chắn pháp lực rộng lớn, đánh rơi toàn bộ mũi tên xuống đất!

“Chút tài mọn!” Diệp Hàn lạnh lùng nói: “Trần Hướng Thiên!

Truy tìm theo hướng tên bắn!

Hễ kẻ nào mang theo vũ khí, tất cả đều áp giải tới đây cho ta!” “Rõ!” Nhận lệnh, Trần Hướng Thiên không dám chậm trễ.

Chương 858

Chỉ trong chốc lát, dưới sự truy quét điên cuồng của hàng trăm thị vệ, mười mấy tên cung thủ bịt mặt mặc đồ đen đã bị áp giải tới!

"Thành chủ cũ của Bạch Sa Thành đâu?

Bảo hắn mau cút ra gặp ta!" Diệp Hàn nói với giọng lạnh lùng.

Vì hắn vừa bị tập kích, mà cuộc tập kích này rõ ràng là do thế lực cũ của Bạch Sa Thành sắp xếp!

Cho nên Diệp Hàn không nể nang gì, trực tiếp nổi hỏa.

Trước tình cảnh này, đám cung thủ kia lại khá kiên cường, cứng đầu nói: "Có chết tôi cũng không khai đâu!" "Đúng vậy!

Bạch Sa Thành chúng tôi không hoan nghênh người ngoại lai!

Mau cút đi!" Đám cung thủ này khá cứng cỏi, không nói chủ tử ở đâu, càng không khai ra vị trí của thành chủ cũ.

Diệp Hàn cười lạnh: "Không khai à?

Được thôi!

Sẽ có lúc các ngươi phải hối hận!" Diệp Hàn không phải kẻ dễ trêu vào, hắn luôn tôn trọng quy tắc: người không phạm ta, ta không phạm người; người nếu phạm ta, ta tất phạm người!

Hiện tại đám người này nhất quyết đối đầu với hắn, thậm chí còn muốn lấy mạng hắn, Diệp Hàn căn bản sẽ không nương tay!

Hắn vung tay giao đám cung thủ cho Trần Hướng Thiên, dặn dò: "Trần Hướng Thiên, bất kể dùng thủ đoạn gì, nhất định phải bắt chúng khai ra kẻ đứng sau!" "Rõ!" Trần Hướng Thiên lập tức đáp ứng, sau đó dẫn theo mười mấy thị vệ lôi đám cung thủ đi.

Những tiếng la hét thảm thiết vang lên liên tục.

Dưới sự tra tấn nghiêm ngặt của Trần Hướng Thiên và thị vệ, đám cung thủ đã khai sạch!

"Đừng đánh nữa!

Tôi khai!" "Kẻ đứng sau là Kim Đại Tráng, thành chủ nhiệm kỳ trước của Bạch Sa Thành!

Hiện hắn đang trốn ở hậu viện phủ thành chủ!" Vì không chịu nổi cực hình, đám cung thủ đã đầu hàng, thậm chí có kẻ còn tiết lộ luôn vị trí của kẻ chủ mưu.

Diệp Hàn không khách khí, vung tay quát: "Đi!

Tất cả theo ta đến phủ thành chủ Bạch Sa Thành!

Bắt sống Kim Đại Tráng!" Theo lệnh của Diệp Hàn, tất cả thị vệ đều xông ra.

Vì trước đó vừa nhận được một nghìn hải linh thạch, nên thị vệ nào cũng làm việc cực kỳ liều mạng!

Chỉ nửa canh giờ sau, Diệp Hàn đã dẫn theo toàn bộ thị vệ đến phủ thành chủ Bạch Sa Thành.

"Phủ thành chủ này nhỏ quá!

So với phủ thành chủ ở Lâm Hải Thành thì chẳng khác gì một món đồ chơi!" Nhìn phủ thành chủ rách nát của Bạch Sa Thành, Diệp Hàn không khỏi cười nhạt.

Bạch Nhược Nhược bước lên nói: "Diệp Hàn công tử, ngài nói đúng!

Bạch Sa Thành chỉ là một thành trì nhỏ, dân số không quá vài vạn, căn bản không thể so với những cự thành hàng nghìn vạn dân như Lâm Hải Thành được!" "Nhưng một thành phố nhỏ thế này mà cư

nhiên dám phái người ám sát ta?

Đúng là tìm chết!" Diệp Hàn lạnh lùng nói.

Hắn vung tay, đám thị vệ lập tức xông vào lục soát đại tứ trong phủ thành chủ.

Chỉ một lát sau, một gã có vẻ mặt gian xảo đã bị bắt tới!

"Báo cáo Diệp Hàn công tử!

Đã bắt được Kim Đại Tráng!

Hắn chính là kẻ chủ mưu vụ tập kích lần này!" Dưới sự vây bắt của hàng trăm thị vệ, Kim Đại Tráng đã sa lưới.

Một tiếng "phịch" trầm đục vang lên, Kim Đại Tráng bị ném xuống trước mặt Diệp Hàn, quỳ rạp dưới đất đầy thảm hại.

"Kim Đại Tráng?" Diệp Hàn liếc nhìn đối phương, không khỏi bật cười.

"Một kẻ gian xảo như vậy mà cũng dám phái người tập kích ta?

Đúng là tìm chết mà!" Diệp Hàn cảm thán, thầm nghĩ sự đời thật vô thường!

Nên biết hắn là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh!

Vậy mà lại bị một tên Kim Đại Tráng mới ở cảnh giới Lĩnh Ngộ phái người ám sát?

Thật là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!

Chương 859

Nói xong, sắc mặt Diệp Hàn lạnh xuống, âm trầm hỏi: "Nói đi!

Kim Đại Tráng, tại sao lại muốn tập kích ta?" "Bởi vì ngươi đã cướp mất chức thành chủ của ta!" Kim Đại Tráng hung dữ quát: "Nếu ngươi chết, Bạch Sa Thành sẽ lại là của ta!

Cho nên ta nhất định phải giết chết ngươi!" Kim Đại Tráng quả là một kẻ ác ôn thực thụ, đến nước này rồi vẫn không chịu từ bỏ ý định hại Diệp Hàn.

Diệp Hàn cười nhạo: "Chỉ bằng một tu sĩ Linh Vũ cảnh như ngươi mà cũng đòi giết ta?

Đúng là nực cười!" Nên biết Diệp Hàn là Thánh Vương đỉnh phong của Siêu Phàm cảnh!

Cho dù là thành chủ Lâm Hải Thành Triệu Vi Quân, hay cả ba đại gia tộc hợp lại cũng chưa chắc đánh bại được hắn!

Vậy mà một gã thành chủ nhỏ nhoi ở Bạch Sa Thành lại đòi giết hắn?

Thật khiến người ta cười rụng răng!

"Ha ha ha!" "Cười chết mất!" "Đúng là ếch ngồi đáy giếng!" "Diệp Hàn công tử là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh, sao có thể bị ám sát được?

Đúng là đồ ngu!" Lúc này, tất cả thị vệ đều cười rộ lên.

Bởi vì họ luôn theo sát Diệp Hàn, nên hiểu rõ tu vi thực sự của hắn đáng sợ đến nhường nào!

Thế nên nhìn Kim Đại Tráng định ám sát Diệp Hàn, bọn họ không

nhịn được cười.

Dù bị khinh thường như vậy, Kim Đại Tráng vẫn cứng đầu đe dọa: "Lũ rác rưởi các ngươi!

Đừng có coi thường người khác!

Nên biết, chỗ dựa sau lưng ta là một nhân vật phi thường!

Chỉ cần chỗ dựa của ta đến đây, tất cả các ngươi đều phải chết!" Giọng điệu của Kim Đại Tráng rất âm hiểm.

Hắn tin chắc rằng mình có một chỗ dựa tu vi cao cường nên mới tràn đầy tự tin như vậy.

Nhưng Diệp Hàn nghe xong thì đều cười cả.

Hắn hứng thú hỏi: "Thú vị đấy!

Đã có chỗ dựa thì cứ gọi hắn ra đây!

Chỉ cần chỗ dựa của ngươi chịu được một chiêu của ta, ta lập tức thả ngươi đi!" Diệp Hàn không hề nói đùa, vì hắn có đủ tự tin!

Chỉ cần một chiêu tung ra, ngay cả thành chủ Triệu Vi Quân cũng phải trọng thương tháo chạy, nên hắn căn bản không sợ chỗ dựa của Kim Đại Tráng.

Kim Đại Tráng mắt sáng rực lên, vì hắn không biết Diệp Hàn lợi hại thế nào, cứ tưởng đã có cơ hội sống sót!

Thế là gã gian xảo hỏi: "Lời này có thật không?" "Đương nhiên!" Diệp Hàn nhếch môi, thản nhiên đáp.

"Được!

Là ngươi tự tìm cái chết đấy!" Kim Đại Tráng hung ác nói: "Đã chủ động tìm chết thì đừng trách ta không nể tình!" Dứt lời, Kim Đại Tráng trực tiếp lấy ra một mũi tên phát tín hiệu từ trong người, châm

lửa đốt.

“Viu!” Một tiếng nổ lớn, mũi tên lệnh bắn vút lên bầu trời, nổ tung thành một quầng lửa lớn.

“Vương đại tiên sư!

Mau cứu tôi!” Sau khi bắn lệnh tiễn, mặt Kim Đại Tráng đầy vẻ hớn hở.

Vì lệnh tiễn này là do Vương đại tiên sư đưa cho, chỉ cần bắn ra thì không quá nửa canh giờ chắc chắn sẽ có người tới cứu!

Lúc này, nhìn Kim Đại Tráng phát tín hiệu cầu cứu, Diệp Hàn chỉ nhướng mày, chẳng hề lo lắng!

Vì tu vi quá cao nên hắn không sợ Kim Đại Tráng gọi cứu binh.

Dù đối phương có gọi một tu sĩ Thánh Vương Siêu Phàm cảnh tới, Diệp Hàn cũng chẳng ngại!

Hắn còn tò mò không biết chỗ dựa của Kim Đại Tráng có tu vi gì mà lại khiến gã tự tin đến thế.

Sau khi lệnh tiễn được phát ra, ngoại trừ Diệp Hàn, tất cả những người còn lại đều lo lắng.

Bởi vì họ đều là tu sĩ Linh Vũ hoặc Ngự Không cảnh, căn bản không phải đối thủ của tu sĩ Siêu Phàm.

Họ đặc biệt sợ Kim Đại Tráng triệu hoán đến một tu sĩ Siêu Phàm cảnh!

Nhưng sau khi mọi người lo lắng hồi lâu, một cảnh tượng dở khóc dở cười đã xảy ra!

Hóa ra, chỗ dựa của Kim Đại Tráng không phải ai khác, chính là Vương Đại Bát – kẻ trước đó đã bị Diệp Hàn dạy dỗ cho một trận!

“Đứa nào!” “Cư nhiên dám bắt nạt đệ tử dưới trướng Vương đại tiên ta?” “Thật là chán sống rồi!” “Xem ta giết chết ngươi!” “Ta sẽ khiến ngươi phải quỳ xuống đất gọi ta bằng ông nội!” Chưa thấy người đã thấy tiếng!

Chương 860

Nửa canh giờ sau khi lệnh tiễn phát ra, giọng của Vương Đại Bát đã vang dội.

Nghe thấy tiếng của Vương Đại Bát, Kim Đại Tráng cũng phấn chấn hẳn lên, hung hăng nói: "Viện binh của ta đến rồi!

Vương đại tiên, ngài nhất định phải trút giận cho tôi đấy!" Nói rồi, Kim Đại Tráng quỳ xuống vái lạy Vương Đại Bát, liên tục hành đại lễ, muốn Vương Đại Bát giúp gã dạy dỗ Diệp Hàn!

Thế nhưng, cảnh tượng tiếp theo lại khiến Kim Đại Tráng đờ người ra!

Bởi vì vị "Vương đại tiên" mà hắn kỳ vọng hết mực, cư nhiên vừa nhìn thấy Diệp Hàn đã lập tức quỳ xuống!

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "phịch", Vương Đại Bát tại chỗ quỳ rạp trước mặt Diệp Hàn, không những thế còn "đông đông đông" dập đầu lia lịa!

"Vương đại tiên!

Ngài sao vậy?

Diệp Hàn là kẻ thù của tôi mà!" Nhìn thấy cảnh này, Kim Đại Tráng sững sờ.

Gã không hiểu nổi tại sao chỗ dựa của mình là Vương đại tiên sư lại cung kính với Diệp Hàn như vậy!

Nhưng điều khiến gã kinh ngạc hơn còn ở phía sau!

Vương Đại Bát quỳ trước mặt Diệp Hàn, mặt mày khổ sở như chó mất nhà, ôm lấy đùi Diệp Hàn mà cuống cuồng xin lỗi: "Diệp Hàn

công tử!

Thực sự xin lỗi ngài!

Tôi thật sự không biết tên phế vật Kim Đại Tráng này lại dám đắc tội với ngài!

Cho nên tôi xin lỗi ngài, tôi dập đầu!

Ngài nghìn vạn lần đừng chấp nhặt với tôi nhé!" Lúc nói chuyện, nước mắt Vương Đại Bát suýt chút nữa đã trào ra.

Làm sao gã ngờ được, tên bại hoại Kim Đại Tráng lại dám chọc vào sát thần Diệp Hàn này!

Nên biết cách đây không lâu, gã vừa mới bị Diệp Hàn đánh cho tơi bời!

Cho nên lúc này, cho Vương Đại Bát mười lá gan gã cũng không dám đắc tội Diệp Hàn!

"Ha ha!" Diệp Hàn nhếch môi, cười nhạt một tiếng.

Thật lòng mà nói, Diệp Hàn bây giờ cũng muốn cười, cảm thấy cảnh này thật sự quá kịch tính!

Hắn cũng không ngờ chỗ dựa của Kim Đại Tráng lại là Vương Đại Bát!

Sự tình đã thế này, Diệp Hàn cười nhạo hỏi: "Kim Đại Tráng, đây là cứu binh ngươi mời tới sao?" "..." Kim Đại Tráng có chút sợ hãi.

Lúc này, gã không dám kiêu ngạo nữa.

Vì gã không ngờ chỗ dựa của mình căn bản không phải đối thủ của Diệp Hàn, càng kinh ngạc hơn là chỗ dựa đó lại đang quỳ xuống dập đầu!

Diệp Hàn thản nhiên nói: "Được!

Đã là chỗ dựa đã tới, vậy ta sẽ đánh với hắn vài chiêu!

Để ngươi hoàn toàn tâm phục khẩu phục!" Nói xong, Diệp Hàn định triệu hoán Thánh binh để cho Vương Đại Bát một đòn chí mạng!

Thấy vậy, Vương Đại Bát hốt hoảng cầu xin: "Diệp Hàn công tử!

Ngài vạn vạn lần đừng đánh tôi nữa!

Tôi căn bản không phải đối thủ của ngài!

Cho tôi mười lá gan, tôi cũng không dám đối đầu với ngài đâu!" "Ồ?" Diệp Hàn nhếch môi nói: "Kim Đại Tráng nói rồi, ông là chỗ dựa của hắn mà!

Sao có thể không đánh với ta vài chiêu được?" "Chỗ dựa cái quái gì chứ!

Tôi không phải chỗ dựa của hắn!" Vương Đại Bát vì bảo mạng mà cuống đến đỏ cả mắt, vội vàng nói: "Diệp Hàn công tử!

Từ hôm nay, tôi xin làm một con chó dưới trướng ngài!

Chỉ cần ngài ra lệnh, tôi sẽ giết ngay tên Kim Đại Tráng này!" Để biểu thị lòng trung thành với Diệp Hàn, Vương Đại Bát có thể làm bất cứ điều gì.

Diệp Hàn lúc này mới hài lòng gật đầu: "Được!

Đã như vậy, hãy chứng minh đi!

Để ta xem ông có phải là chỗ dựa của Kim Đại Tráng hay không!" Dứt lời, Diệp Hàn mỉm cười lùi lại, hứng thú nhìn Vương Đại Bát.

Vương Đại Bát ánh mắt chợt trở nên hung dữ, gã biết Diệp Hàn đang thử thách mình!

Chương 861

Chỉ cần gã có thể giết chết tên bại hoại Kim Đại Tráng này, gã có thể chứng minh với Diệp Hàn rằng mình thực sự quyết tâm cải tà quy chính!

Thế là Vương Đại Bát trừng mắt, trực tiếp lao tới đâm mạnh vào người Kim Đại Tráng!

"Vương đại tiên!

Ngài cư nhiên muốn giết tôi?

Nên biết, mỗi năm tôi đều đưa cho ngài mấy vạn hải linh thạch đấy!" Thấy cảnh này, Kim Đại Tráng hoảng hốt.

Vì biết mình không phải đối thủ của Vương Đại Bát, gã liền đem hết những chuyện xấu xa ra kể lể.

"Câm miệng!" "Ta không phải Vương đại tiên gì hết!" "Hiện tại ta là con chó của Diệp Hàn công tử!" Vương Đại Bát hận giọng nói, trực tiếp vung kiếm chém chết tên bại loại Kim Đại Tráng, căn bản không cho đối phương cơ hội thanh minh!

Máu tươi bắn tung tóe, Kim Đại Tráng ngã xuống đất không còn động đậy.

"Giết hay lắm!" "Làm tốt lắm!" "Tên bại hoại này chết không đáng tiếc!" Lúc này, sau khi Kim Đại Tráng bị giết, đám đông không ngừng hô vang.

Vì tên này ngày thường làm đủ chuyện ác, sớm đã mất hết nhân tâm!

"Diệp Hàn công tử, tôi đã giết tên bại loại đó rồi, hiện tại ngài có thể tin tôi chưa?" Vương Đại Bát cẩn thận hỏi.

Gã vô cùng sợ Diệp Hàn, không dám đối đầu chút nào.

Để lấy được lòng tin của Diệp Hàn, gã thậm chí không ngại ra tay với chính thuộc hạ của mình!

Thủ đoạn tàn độc này, người thường căn bản không bì kịp.

Diệp Hàn chỉ hơi gật đầu, thản nhiên nói: "Được!

Làm tốt lắm!

Loại bại hoại như Kim Đại Tráng sớm đã nên chết rồi!

Hôm nay, coi như ông làm được một việc tốt, trừ hại cho dân!" "Cảm ơn Diệp Hàn công tử đã khen ngợi!" Nghe thấy những lời này, Vương Đại Bát vui mừng khôn xiết.

Nhưng chưa kịp vui mừng được bao lâu, giọng của Diệp Hàn đã lạnh lùng trở lại.

"Nhưng đừng vui mừng quá sớm!" Diệp Hàn lạnh lùng nói: "Đừng tưởng giết hắn xong là ta không biết những chuyện xấu xa ông từng làm!

Giết Kim Đại Tráng cũng khó lòng tẩy sạch tội lỗi ông đã gây ra!

Vì vậy, ông phải bỏ ra hai mươi vạn hải linh thạch để bồi thường cho toàn bộ người dân ở Bạch Sa Thành!

Chỉ có như vậy mới có thể gột rửa được những chuyện ác mà ông và Kim Đại Tráng đã làm!" Nói xong, Diệp Hàn lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương.

Vì hắn là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh, chỉ cần một cái liếc mắt là có thể thấu hiểu tâm tư của đối phương!

Để Vương Đại Bát cải tà quy chính, đồng thời cho gã một bài học nhớ đời, Diệp Hàn yêu cầu gã nã ra hai mươi vạn hải linh thạch để bù đắp cho những người dân vô tội bị ức hiếp.

Trước cảnh này, Vương Đại Bát sững sờ.

Cùng lúc đó, toàn bộ Bạch Sa Thành sôi sục, mọi người hô to hưởng ứng.

"Diệp Hàn công tử làm hay lắm!" "Nhất định phải để Vương Đại Bát nộp ra toàn bộ tiền bẩn của hắn và Kim Đại Tráng!" "Có như vậy hắn mới biết hối cải!" Lúc này, hàng vạn người dân Bạch Sa Thành đều gào thét.

Bởi vì họ đã bị Kim Đại Tráng và Vương Đại Bát bắt nạt thảm hại, nên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Hơn nữa, hai mươi vạn hải linh thạch không phải con số nhỏ!

Chia đều ra mỗi người cũng được mười mai hải linh thạch!

Đổi thành bạc thì tương đương một nghìn lượng bạc trắng!

Đủ để một người dân bình thường sống sung túc trong mười mấy năm!

Do đó, dưới sự kêu gọi của Diệp Hàn, toàn bộ bách tính đều phấn khích, đem hết những bất mãn thường ngày ra phát tiết, yêu cầu Vương Đại Bát bồi thường tổn thất!

Thấy vậy, Vương Đại Bát đành xìu xuống.

Gã không dám đắc tội Diệp Hàn, cũng không dám làm trái ý dân đang sục sôi, đành phải thắt lưng buộc bụng, đem toàn bộ gia sản tích góp được ra.

"Đinh đinh đông đông!" Sau một hồi lạch cạch, Vương Đại Bát cuối cùng cũng gom đủ hai mươi vạn hải linh thạch.

Số hải linh thạch này là gã đã tham ô cả đời, làm hàng trăm hàng nghìn chuyện xấu mới tích lũy được!

Giờ đây tất cả phải đem chia cho dân thường, Vương Đại Bát mếu

máo hỏi: “Diệp Hàn công tử!

Tôi đã đem toàn bộ hải linh thạch ra rồi, ngài có thể tha cho tôi một mạng được không?” “Được!” Diệp Hàn mỉm cười nhạt, cười nhạo nói: “Biết điều đấy!

Chương 862

Xong rồi, có thể cút đi!" "Vâng!

Tôi cút!

Tôi cút ngay đây!

Cảm ơn Diệp Hàn công tử đại nhân đại lượng!" Giao ra hai mươi vạn hải linh thạch xong, Vương Đại Bát không dám có chút oán khí nào, vội vàng xám xịt chạy mất.

Dù sao tu vi của Diệp Hàn cũng quá thâm sâu!

Vương Đại Bát dù dốc toàn lực cũng không thể là đối thủ của Diệp Hàn.

Hơn nữa sau hai lần đụng độ này, Vương Đại Bát cả đời chắc không dám làm chuyện ác nữa vì đã quá sợ hãi!

Sau khi Vương Đại Bát chạy xa, Diệp Hàn mới thản nhiên nói: "Trần Hướng Thiên, Bạch Nhược Nhược, đem số hải linh thạch này phát xuống cho người dân đi!

Hãy nhớ kỹ!

Tất cả dân nghèo ở Bạch Sa Thành đều phải có phần!

Chỉ có như vậy mới đảm bảo công bằng chính trực, và khiến Bạch Sa Thành hoàn toàn thừa nhận vị tân thành chủ là ta đây!" Khi nói chuyện, giọng nói của Diệp Hàn mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Cho nên dù Trần Hướng Thiên và Bạch Nhược Nhược đều xót xa cho số hải linh thạch khổng lồ đó, cũng không dám làm trái mệnh lệnh của hắn.

“Rõ!” “Tôi đi làm ngay!” Bạch Nhược Nhược và Trần Hướng Thiên mỗi người dẫn theo năm mươi thị vệ, đem hai mươi vạn hải linh thạch chia hết cho những người nghèo khổ nhất ở Bạch Sa Thành.

Sau một canh giờ, toàn bộ hải linh thạch mới được phát xong!

Hàng vạn người dân sau khi nhận được linh thạch đều gửi lời cảm ơn chân thành đến Diệp Hàn.

“Cảm ơn Diệp Hàn công tử!” “Cảm ơn Diệp Hàn công tử đã trừ hại cho dân!” “Cảm ơn Diệp Hàn công tử đã phát linh thạch!” “Từ nay về sau, Diệp Hàn công tử sẽ mãi là vị thành chủ đại nhân của chúng tôi!” Trong phút chốc, tiếng hoan hô vang dậy như sấm, hàng vạn người dân đều quỳ xuống đất, thành tâm cảm tạ Diệp Hàn.

Trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ xua tay nói: “Thôi được rồi!

Không cần quỳ lạy đâu!

Chỉ cần có ta trấn thủ Bạch Sa Thành, nhất định sẽ để các ngươi có những ngày tháng tốt đẹp!

Còn việc cảm ơn thì không cần thiết!” Vì Diệp Hàn là người cực kỳ lương thiện nên hắn không hề để tâm đến hư danh!

Hắn không cần dân chúng phải quỳ lạy mãi.

Hơn nữa, hắn là một tu sĩ Siêu Phàm cảnh cực kỳ giàu có, căn bản không bao giờ bóc lột hay ức hiếp dân chúng!

Trước mặt hàng vạn cư dân Bạch Sa Thành, Diệp Hàn lại công khai tuyên bố một tin tức chấn động khác!

“Từ nay về sau, ta tuyên bố Bạch Sa Thành sẽ tuyệt đối không thu bất kỳ loại thuế phí nào!

Nghĩa là trước đây các loại thuế thân, thuế thương mại, thuế đất

và tất cả các loại thuế tạp nham khác đều không cần phải nộp nữa!

Từ hôm nay, mọi người vĩnh viễn không phải đóng thuế nữa!" Tin tức này vừa công bố đã khiến toàn bộ Bạch Sa Thành chấn động!

Nên biết tin này còn gây kinh ngạc hơn cả việc phát linh thạch lúc trước!

Bởi vì cư dân Bạch Sa Thành chưa bao giờ nghe nói có thành phố nào mà không phải nộp thuế cả!

Theo lệ thường, mỗi năm tiền thuế ít nhất cũng chiếm hơn một nửa thu nhập của họ!

Hiện tại nhìn thấy Diệp Hàn vung tay miễn hết thuế phí, mọi người đều xôn xao bàn tán.

"Diệp Hàn công tử anh minh!" "Diệp Hàn công tử cử thế vô song!" "Diệp Hàn công tử đúng là thánh nhân giáng thế!" "Từ nay về sau, chúng tôi sẽ là những người ủng hộ trung thành nhất của Diệp Hàn công tử!

Kẻ nào dám đối đầu với ngài chính là đối đầu với hàng vạn dân chúng Bạch Sa Thành!" Nhất thời, mọi người lại bắt đầu hoan hô vang trời dậy đất.

Họ chưa từng gặp vị tu sĩ nào đại phương như Diệp Hàn, cư nhiên vung tay miễn thuế vĩnh viễn cho tất cả mọi người!

Cảnh tượng này có thể coi là một kỳ tích ở Vô Biên Hải.

Nên biết, bất kể là Bạch gia hay phủ thành chủ, tất cả đều sống dựa vào việc thu thuế.

Đối với các thế gia, thuế trong lãnh địa là một nguồn thu khổng lồ!

Vậy mà Diệp Hàn lại miễn hết, không hề muốn kiếm tiền từ những người dân nghèo khổ!

Chẳng trách Diệp Hàn lại nhận được lòng dân cao đến thế.

Diệp Hàn chỉ mỉm cười nói: "Mọi người về đi!

Chỉ cần có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để ai bị bắt nạt đâu!" Những lời này Diệp Hàn nói rất nghiêm túc, bởi với tu vi Thánh Vương Siêu Phàm cảnh, chỉ cần hắn tọa trấn Bạch Sa Thành, vĩnh viễn sẽ không có kẻ nào dám đến gây sự!

Chương 863

Lúc này, khi nghe lời hứa chắc nịch của Diệp Hàn, toàn bộ cư dân Bạch Sa Thành đều an tâm, không còn lo bị bắt nạt, cũng không lo đói ăn mặc rách nữa.

Dù sao Diệp Hàn cũng đã miễn thuế cho họ rồi mà!

Nếu còn đói thì chỉ có thể là do quá lười biếng hoặc quá ngốc thôi!

Sau khi hàng vạn dân chúng ra về, Diệp Hàn mới dẫn thị vệ của mình vào trú tại phủ thành chủ.

Sau khi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, Bạch Nhược Nhược đứng bên cạnh cuối cùng cũng lên tiếng.

"Diệp Hàn công tử, làm như vậy có hơi bốc đồng quá không?" Bạch Nhược Nhược có chút lo lắng hỏi.

Diệp Hàn không hiểu, hỏi lại: "Bốc đồng sao?" "Đương nhiên là việc miễn thuế rồi!" Bạch Nhược Nhược đau lòng nói: "Ngài biết đấy, đó là một khoản thu nhập khổng lồ!

Nếu làm vậy thì sau này lấy tiền đâu để cung phụng trưởng lão và trợ cấp cho thị vệ?" Sự lo lắng của Bạch Nhược Nhược không phải không có lý, vì tất cả các gia tộc ở Lâm Hải Thành đều sống nhờ vào tiền thuế.

Thuế thu được không chỉ dùng để nuôi trưởng lão mà còn để huấn luyện thị vệ!

Có thể nói, nếu không có tiền thuế thì sẽ không có tiền phát lương cho thị vệ!

Chính vì đứng về phía Diệp Hàn nên Bạch Nhược Nhược mới khuyên nhủ, hy vọng hắn có thể thu hồi mệnh lệnh.

Kết quả là Diệp Hàn nhún vai, thản nhiên nói: “Không sao đâu!” “Không sao?” Bạch Nhược Nhược đầy vẻ không tin: “Đó là một khoản tiền lớn đấy!

Sao có thể không sao được?” “Bởi vì thực sự không có vấn đề gì!” Diệp Hàn bất đắc dĩ giải thích: “Ta chỉ cần một đêm là luyện ra được mười mấy thanh Thánh binh, bán đi liền có cả nghìn vạn hải linh thạch!

Còn số tiền thuế đó thu được bao nhiêu chứ?

Cùng lắm là mấy nghìn hải linh thạch!

Cho nên với ta mà nói, số tiền đó chẳng đáng là bao!

Hoàn toàn chỉ như một giọt nước giữa đại dương, có cũng được mà không có cũng chẳng sao!” Diệp Hàn không hề nói sai, hắn thực sự không thiếu tiền, và cũng chẳng thèm để ý đến chút tiền lẻ đó!

Chỉ cần hắn muốn, tùy tay cũng luyện được mấy chục, mấy trăm, thậm chí cả nghìn thanh Thánh binh cao giai, lúc đó khối kẻ sẽ chủ động dâng tiền tới cho hắn!

Vì thế, Diệp Hàn thà trực tiếp miễn thuế cho rồi, đỡ để dân chúng dưới trướng có điều bất mãn với mình.

“Hóa ra là vậy!” Đến lúc này, Bạch Nhược Nhược mới hiểu được tâm ý sâu xa của Diệp Hàn!

Hóa ra vì muốn người dân trong lãnh địa an tâm sinh sống nên hắn mới miễn hết thuế phí.

Hơn nữa Diệp Hàn cũng không thiếu tiền nên không cần đến khoản đó!

Hiểu ra rồi, Bạch Nhược Nhược hoàn toàn khâm phục, thốt lên: “Diệp Hàn công tử, ngài thực sự là người tốt nhất mà tôi từng gặp!”

Lời này của cô là phát tự nội tâm, vì cô chưa từng thấy ai hào phóng như Diệp Hàn.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn họ sẽ ra sức vơ vét tiền của, căn bản không quan tâm đến mạng sống của người dân!

So với họ, cách hành xử của Diệp Hàn hoàn toàn giống như một bậc chính nhân quân tử.

Diệp Hàn chỉ cười nói: "Bạch tiểu thư, đừng khen ta nữa, đó chỉ là việc nhỏ thôi, ta không tốt như cô nghĩ đâu!" Diệp Hàn thực sự thấy chút tiền đó chẳng là gì, nên không hiểu sao lại được mọi người đánh giá cao như vậy.

Còn Bạch Nhược Nhược thì trong lòng lại càng thêm bội phục và yêu thích hắn hơn.

Cứ thế, trong lúc hai người trò chuyện, một canh giờ đã trôi qua.

Đám thị vệ cũng đã sớm dọn dẹp phủ thành chủ sạch sẽ, sắp xếp mọi thứ ngăn nắp.

"Tốt lắm!" Nhìn cảnh tượng sáng sủa trong phủ thành chủ, Diệp Hàn không khỏi lên tiếng khen ngợi: "Mọi người làm tốt lắm!

Mỗi người thưởng hai trăm hải linh thạch!" Chỉ với một cái phất tay, Diệp Hàn đã phát ra mỗi người hai trăm hải linh thạch!

Nên biết ở đây có hơn một trăm thị vệ!

Mỗi người hai trăm mai thì cũng tốn đến mấy vạn linh thạch rồi!

Chứng kiến cảnh này, không chỉ Bạch Nhược Nhược, mà cả Trần Hướng Thiên cùng tất cả thị vệ có mặt đều trợn tròn mắt kinh ngạc!

"Ngọa tào!" "Tôi không nghe nhầm chứ?" "Chỉ dọn dẹp nhà cửa thôi mà được những hai trăm hải linh thạch?" "Số tiền này bằng cả một năm lương bổng của tôi ở Bạch gia đấy!" Lúc này, tất cả mọi

người đều bị thủ bút của Diệp Hàn làm cho chấn động!

Ngay cả thủ lĩnh thị vệ như Trần Hướng Thiên giọng cũng run rẩy, hỏi: "Diệp Hàn công tử, ngài nói thật sao?" "Đương nhiên là thật rồi!

Ta rảnh rỗi lừa các người làm gì?" Diệp Hàn thấy hơi buồn cười, vung tay ném ra mấy vạn hải linh thạch!

Chỉ trong chớp mắt, một ngọn núi nhỏ hải linh thạch sáng lấp lánh hiện ra trước mắt, khiến mọi người lóa cả mắt!

"Ai có mặt cũng được phần!" "Trần Hướng Thiên, Bạch Nhược Nhược, mỗi người một vạn hải linh thạch!" "Ba vạn hải linh thạch còn lại, tất cả thị vệ cùng chia nhau đi!" Chỉ vài câu nói, Diệp Hàn đã vung ra mấy vạn hải linh thạch, bằng số tiền những người này phải làm lụng vất vả cả năm trời!

Lúc này, tất cả đều ngẩn ngơ, không dám tin vào mắt mình!

Chương 864

Nên biết dù có nằm mơ họ cũng không dám mơ thấy giấc mộng đẹp thế này!

“Diệp Hàn công tử!

Ngài thực sự quá hào phóng!” “Tất cả thị vệ chúng tôi nhất định sẽ theo sát bước chân ngài!” “Lấy mệnh lệnh của ngài làm chuẩn tắc, lấy sự chỉ dẫn của ngài làm phương hướng, đời này kiếp này vĩnh không phản bội!” Khi nói những lời này, đám thị vệ đều dốc hết tâm can ra.

Vì cả đời này họ khó lòng gặp được vị chủ tử nào hào phóng như Diệp Hàn!

Cho nên lúc này ai nấy đều hăng hái, thề sẽ hết lòng vì Diệp Hàn!

Diệp Hàn chỉ mỉm cười nói: “Cầm lấy đi!

Đừng nói nhảm nhiều thế, ta hiểu hết mà!” Diệp Hàn là người thực tế, đồng thời cũng là người rất sòng phẳng.

Chỉ cần người khác phục vụ tốt, hắn nhất định sẽ không keo kiệt!

Giống như lúc này, khi đám thị vệ đã tận tâm hoàn thành công việc dọn dẹp sạch sẽ phủ thành chủ, Diệp Hàn không hề do dự mà ném ra mấy vạn hải linh thạch ngay lập tức!

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh hãi!

Ngay cả phủ thành chủ Lâm Hải Thành hay ba đại gia tộc như Sở gia, Mộ gia, Lạc gia cũng không ai hào phóng bằng Diệp Hàn!

Có thể nói nếu thị vệ các gia tộc khác biết chuyện này, chắc chắn họ sẽ tranh nhau xin đầu quân cho Diệp Hàn!

Dù sao Diệp Hàn cũng là người hào phóng hiếm có trên đời này!

Công tử hay tiểu thư của ba đại gia tộc cộng lại chắc cũng không nhiều tiền bằng một mình Diệp Hàn!

"Được rồi, mọi người về ăn cơm đi, thời gian không còn sớm nữa, nhớ đi ngủ sớm nhé." Sau khi phát tiền xong, Diệp Hàn thản nhiên dặn dò mấy câu rồi về phòng ngủ.

Còn đám thị vệ thì tối nay chắc chắn là một đêm không ngủ!

Dù sao hôm nay họ cũng nhận được một khoản linh thạch lớn!

Số hải linh thạch đó đổi ra bạc thì có tới mấy chục vạn lượng!

Giống như một kẻ nghèo hèn đột nhiên trở thành người giàu nhất bộ lạc, đám thị vệ này hớn hở rủ nhau đi dạo phố, ra sức mua sắm.

Ngày hôm sau, trong khắp các cửa hàng ở Bạch Sa Thành đều lan truyền một lời đồn.

"Hễ thấy vị thị vệ nào ăn mặc không có gì đặc biệt nhưng trong túi lại cực kỳ nhiều tiền, thì chắc chắn đó là thị vệ dưới trướng Diệp Hàn công tử ở Bạch Sa Thành!" Lời đồn này có thể lan rộng hoàn toàn là nhờ phúc của Diệp Hàn!

Vì hắn quá hào phóng nên chỉ trong một ngày, hàng trăm thị vệ đã trở thành những triệu phú sở hữu hàng chục vạn lượng bạc!

Thế nên khi những người này đi tiêu tiền, danh tiếng của Diệp Hàn cũng theo đó mà vang xa.

Khi người dân Bạch Sa Thành biết Diệp Hàn là một tu sĩ Siêu Phàm cực kỳ giàu có lại vô cùng lợi hại, họ càng thêm phần bội phục hắn!

Trưa ngày hôm sau, Diệp Hàn mới thức dậy.

Tối qua hắn đã dành mấy canh giờ để luyện chế Thánh binh cao

giai nên mới ngủ muộn và dậy muộn như vậy.

Tuy nhiên sự nỗ lực cả đêm của hắn không hề uổng phí.

Chỉ sau vài canh giờ, Diệp Hàn đã tùy tay luyện ra hơn hai mươi thanh Thánh binh cao giai!

Và những Thánh binh cao giai lần này không hề bình thường!

Bên trong mỗi thanh đều được Diệp Hàn khảm nạp loại hải linh thạch trung giai đặc trưng của Vô Biên Hải!

Chỉ cần kích hoạt hải linh thạch, những Thánh binh này có thể phát huy sức mạnh siêu cường của cảnh giới Ngự Không!

Một kích tung ra có thể chém chết cả những hải thú trung hình dài hàng chục mét ở Vô Biên Hải!

Quan trọng hơn là những Thánh binh này hoàn toàn không cần pháp lực để điều khiển!

Nghĩa là chỉ cần hải linh thạch bên trong còn linh lực thì có thể sử dụng mãi!

Đặc điểm này thực sự quá kinh người!

Chẳng khác nào tạo ra thêm mấy chục tu sĩ Ngự Không cảnh vậy!

Một người phàm phu tục tử nếu cầm thanh Thánh binh này cũng sẽ lập tức có thực lực chém giết tu sĩ Ngự Không cảnh!

Cảnh tượng đó thật đáng sợ!

Tuy nhiên, Thánh binh này dù lợi hại nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng!

Đó là cực kỳ tốn tiền!

Chương 865

Thứ nhất, ít nhất phải dùng hải linh thạch trung giai mới kích hoạt được.

Thứ hai, lượng linh lực tiêu hao cũng đặc biệt lớn!

Một viên hải linh thạch trung giai tối đa chỉ phát huy được mười lần tấn công.

Nghĩa là mỗi kiếm chém xuống sẽ tiêu tốn một phần mười viên hải linh thạch trung giai, tương đương mười viên hải linh thạch cấp thấp!

Lúc này, sau khi luyện xong số Thánh binh đó, Diệp Hàn gọi Bạch Nhược Nhược, Trần Hướng Thiên cùng gần trăm thị vệ tới.

Một lúc sau, ngoại trừ những người trấn thủ thành và tuần tra trên phố, tất cả thuộc hạ đều tập trung tại phủ thành chủ.

“Diệp Hàn công tử!

Một trăm thị vệ Bạch Sa Thành đã tập hợp đầy đủ!” “Diệp Hàn công tử!

Thủ lĩnh thị vệ Bạch Sa Thành Trần Hướng Thiên đã có mặt đúng giờ!” “Diệp Hàn công tử!

Bạch gia tiểu thư Bạch Nhược Nhược của Lâm Hải Thành đã tới!” Tiếng báo cáo của các thuộc hạ vang lên.

Bạch Nhược Nhược, Trần Hướng Thiên cùng gần trăm thị vệ đều cung kính đứng trong đại sảnh phủ thành chủ, chờ lệnh của Diệp Hàn.

Sau khi mọi người đã đông đủ, Diệp Hàn mới bước ra.

“Chào mọi người buổi trưa!” Diệp Hàn nhếch môi mỉm cười:

“Gọi mọi người tới đây là để tuyên bố một việc!” “Có chuyện gì sao?” “Xin Diệp Hàn công tử cứ việc dặn dò!” “Chỉ cần là việc tôi làm được, dù có liều mạng cũng sẽ giúp công tử hoàn thành nhiệm vụ!” Tất cả thị vệ đồng thanh hô lớn.

Vì Diệp Hàn đối xử với họ quá tốt nên họ sẵn sàng xả thân để hoàn thành nhiệm vụ hắn giao.

Nhưng lần này Diệp Hàn chưa giao nhiệm vụ ngay mà chỉ muốn thông báo vài việc!

“Mọi người cứ bình tĩnh, ta gọi các ngươi tới không phải để giao nhiệm vụ mà là có một lợi ích cực lớn dành cho các ngươi!” Diệp Hàn mỉm cười, sau đó vung tay triệu hoán ra mấy chục kiện Thánh binh cao giai.

Ngay lập tức, trong tiếng “ào ào”, mấy chục kiện Thánh binh kim quang lấp lánh rơi trên mặt đất khiến đôi mắt các thị vệ đều phát sáng!

Dù sao đây cũng là mấy chục kiện Thánh binh cao giai!

Là những thần khí mà cả đời họ khó lòng có được!

Trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, Diệp Hàn thản nhiên nói: “Tối qua ta đã luyện chế một số Thánh binh, mỗi món đều có uy lực cực lớn đủ để chống lại tu sĩ Ngự Không!” “Hiện tại, ta sẽ chọn ra hai mươi người xuất sắc nhất trong các ngươi, mỗi người sẽ được trang bị một kiện Thánh binh cao giai!

Từ đó giúp các ngươi có năng lực chiến đấu cực mạnh để duy trì trật tự cho Bạch Sa Thành!” Sau khi Diệp Hàn dứt lời, một làn sóng chấn động cực lớn đã nổ ra.

Có thể nói tất cả thị vệ có mặt đều xôn xao kinh ngạc.

“Cái gì?” “Tôi không phải đang nằm mơ chứ?” “Diệp Hàn công tử cư nhiên định trang bị Thánh binh cao giai cho chúng tôi?” “Đúng là

chuyện tốt bằng trời mà!" "Phải biết rằng, các trưởng lão Ngự Không cảnh ở mỗi gia tộc cũng chưa chắc đã sở hữu Thánh binh cao giai!" "Hiện tại Diệp Hàn công tử lại muốn trang bị cho chúng ta mỗi người một thanh Thánh binh cao giai sao?" "Thật không thể tin nổi!" Khi nói chuyện, tất cả mọi người có mặt đều lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Không một ai ngờ được Diệp Hàn lại hào phóng đến mức này!

Đối mặt với cảnh này, Diệp Hàn chỉ mỉm cười nói: "Được rồi, đừng ồn ào nữa.

Bây giờ ta sẽ lấy ra hai mươi thanh Thánh binh cao giai, hãy phân phát đi!

Trần Hướng Thiên, ngươi phụ trách tuyển chọn hai mươi vệ sĩ trung thành nhất, mỗi người trang bị một thanh Thánh binh cao giai!" Sau khi Diệp Hàn nói xong, anh trực tiếp giao toàn bộ hai mươi thanh Thánh binh cao giai cho Trần Hướng Thiên.

Bởi vì Diệp Hàn tin tưởng Trần Hướng Thiên, cho nên mới giao việc này cho gã.

"Diệp Hàn công tử, ngài yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ chọn ra những vệ sĩ trung thành nhất!

Bởi vì chỉ có họ mới xứng đáng với Thánh binh cao giai mà ngài ban thưởng!" Trần Hướng Thiên trung thành tận tâm nói.

Gã biết rõ giá trị của những Thánh binh này ít nhất cũng phải sáu triệu Hải Linh Thạch, cho nên nhất định phải giao cho những người trung thành nhất.

Chỉ có như vậy mới khiến những Thánh binh này phát huy uy lực lớn nhất, cũng chỉ có như vậy mới khiến họ dốc lòng hiệu trung với Diệp Hàn!

Sau đó, Trần Hướng Thiên cầm lấy Thánh binh lui xuống, toàn bộ

vệ sĩ tại trường đều nhìn chằm chằm vào gã.

Bởi vì tất cả đều biết những Thánh binh này cực kỳ bất phàm!

Chỉ cần có được một thanh, lập tức sẽ sở hữu sức mạnh có thể đối kháng với tu sĩ Ngự Không cảnh!

Vì vậy, dù là để nâng cao chiến lực hay để hiệu trung với Diệp Hàn tốt hơn, tất cả vệ sĩ đều trở nên nghiêm túc, sợ mất đi cơ hội một bước lên mây này.

"A Quang, A Thất, A Thủy, A Cẩu..." Trần Hướng Thiên liên tiếp gọi tên hai mươi vệ sĩ, sau đó phát Thánh binh xuống.

"Sau khi nhận Thánh binh, nhất định phải trung thành tận tâm với Diệp Hàn công tử!

Nếu không sẽ phụ lòng khổ tâm của ngài!" Trần Hướng Thiên nghiêm nghị nói, hy vọng những vệ sĩ này có thể trung thành với Diệp Hàn.

Đối mặt với cảnh này, tất cả vệ sĩ được chọn đều đồng thanh hô lớn: "Trần thủ lĩnh yên tâm!

Chương 866

Thuộc hạ nhất định sẽ trung thành tận tâm với Diệp Hàn công tử!

Chỉ cần công tử có lệnh, thuộc hạ tuyệt đối không từ nan!

Ngay cả khi phải hy sinh tính mạng, thuộc hạ cũng sẽ hiệu trung với công tử!" Những vệ sĩ này đều trang nghiêm tuyên thệ, họ biết rõ nếu không có Diệp Hàn cho cơ hội, cả đời này họ cũng đừng hòng một bước lên mây!

Cho nên khi nói chuyện, những người này đều tỏ ra vô cùng trịnh trọng, rõ ràng là sự trung thành xuất phát từ tận đáy lòng!

Chứng kiến cảnh này, những vệ sĩ không được chọn đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Bởi vì họ cũng muốn có Thánh binh!

Dù sao đây cũng là cơ hội như cá chép hóa rồng!

Chỉ tiếc là hai mươi thanh Thánh binh đã phát xong, chỉ có những người trung thành nhất mới có tư cách kế thừa.

Vì vậy, lúc này trong mắt các vệ sĩ khác đầy vẻ hâm mộ và thất lạc, vừa hâm mộ đối phương có được Thánh binh, vừa hối hận vì mình chưa đủ trung thành với Diệp Hàn!

Tuy nhiên, ngay khi họ đang hối hận, Diệp Hàn đột nhiên nói một câu khiến mọi người chấn phấn: "Những người không được chọn cũng đừng nản lòng!

Chỉ cần làm việc tốt, tận chức tận trách thủ vệ Bạch Sa thành, ta sẽ luyện chế thêm một đợt Thánh binh nữa cho các ngươi!

Dù sao, ta cũng là một Luyện khí sư cấp Thánh Vương cảnh giới

Siêu Phàm mà!" Diệp Hàn nhếch môi, đầy hứng thú.

Đúng vậy, anh quả thực có năng lực này, cũng quả thực có thể luyện chế ra Thánh binh cao giai!

Cho nên sau khi Diệp Hàn nói xong, tất cả vệ sĩ bên dưới đều phấn khởi hẳn lên, liên tục hứa hẹn.

"Diệp Hàn công tử yên tâm!

Thuộc hạ nhất định sẽ tiếp tục nỗ lực!

Hy vọng sẽ có một ngày thuộc hạ cũng có tư cách kế thừa Thánh binh!" Khi nói chuyện, trong mắt những vệ sĩ này đều mang theo ánh sáng hy vọng.

Chỉ cần có Diệp Hàn ở đây, họ nhất định sẽ có hy vọng!

Đối mặt với cảnh này, Diệp Hàn chỉ mỉm cười, phẩy tay giải tán các vệ sĩ và nói: "Lui về tu luyện cho tốt đi!

Sớm muộn gì cũng có ngày các ngươi nhận được Thánh binh!" "Rõ!

Chào Diệp Hàn công tử!

Thuộc hạ sẽ đi tu luyện ngay!" Cứ như vậy, trong tiếng bàn tán xôn xao, các vệ sĩ dần lui về doanh trại.

Vài phút sau, trong nghị sự đường của thành chủ phủ chỉ còn lại Diệp Hàn, Bạch Nhược Nhược, Trần Hướng Thiên cùng với hai mươi vệ sĩ trung thành vừa nhận được Thánh binh.

Lúc này Diệp Hàn mới nói: "Hiện tại không còn người ngoài, ta sẽ giao nhiệm vụ tiếp theo!

Ngày mốt, ta phải đi một chuyến theo thuyền buôn Mộ gia, cùng Mộ Băng Linh tiểu thư xuất hải tìm kiếm một loại linh thảo!

Lúc đó, Trần Hướng Thiên cùng mười vệ sĩ mang theo Thánh binh sẽ đi cùng ta!

Còn mười vệ sĩ còn lại sẽ ở lại Bạch Sa thành bảo vệ Bạch Nhược Nhược, đợi ta về!" Sau khi nói xong, Diệp Hàn thản nhiên nhìn mọi người, chờ đợi ý kiến.

Tuy nhiên đối với nhiệm vụ này, không một vệ sĩ nào dám phản kháng.

Dù sao đãi ngộ Diệp Hàn đưa ra quá tốt, tốt hơn nhiều so với các thế gia khác!

Vì vậy đừng nói là thực hiện nhiệm vụ, dù có phải lên núi đao xuống biển lửa họ cũng cam tâm tình nguyện!

"Diệp Hàn công tử!

Ngài cứ yên tâm!

Thuộc hạ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ viên mãn!" "Đúng vậy!

Chỉ cần ngài ra lệnh, chúng thuộc hạ tuyệt đối phục tùng!" Đám vệ sĩ do Trần Hướng Thiên dẫn đầu đồng thanh hô vang, không một ai bất mãn.

Còn Bạch Nhược Nhược thì trong lòng hơi khó hiểu, hỏi: "Diệp Hàn, tại sao phải đi cùng thuyền buôn của Mộ gia?

Thuyền buôn của Bạch gia ta không được sao?" Cô hỏi như vậy rõ ràng là muốn cùng Diệp Hàn xuất hải, dành thời gian ở bên nhau để bồi dưỡng tình cảm.

Tuy nhiên Diệp Hàn lại lắc đầu từ chối đề nghị của cô: "Không được!

Bởi vì vị trí cụ thể của linh thảo đó chỉ có Mộ Băng Linh biết!

Cho nên ta chỉ có thể đi cùng thuyền buôn Mộ gia!

Hơn nữa, sau khi ta đi, ta không yên tâm về lãnh địa này, nên hãy giúp ta phát triển lãnh địa cho tốt!" Sau khi Diệp Hàn nói xong, Bạch Nhược Nhược mới hơi thất vọng mà đồng ý.

Chương 867

Thật lòng mà nói, cô rất muốn ở bên cạnh Diệp Hàn, nhưng anh đã nói vậy thì cô chỉ có thể ở lại Bạch Sa thành.

Đồng thời để Bạch Nhược Nhược có việc để làm, Diệp Hàn đã giao cho cô một nhiệm vụ.

"Bạch Nhược Nhược, đi theo ta, ta có việc quan trọng muốn nói với cô." Diệp Hàn nói xong liền kéo Bạch Nhược Nhược vào trong mật thất.

Trong mật thất, ngoài Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược ra không có ai có thể nghe thấy âm thanh bên trong.

"Diệp Hàn, có chuyện gì vậy?

Sao phải làm vẻ thần bí thế này?" Bạch Nhược Nhược có chút không hiểu hỏi.

Vì những vệ sĩ bên ngoài đều là những người trung thành nhất, cô thực sự không hiểu tại sao Diệp Hàn phải thần bí như vậy, sợ có người nghe lén sao?

Đối mặt với điều này, Diệp Hàn trước tiên lấy ra hơn năm mươi thanh Thánh binh cao giai, sau đó mới nói: "Bạch Nhược Nhược, ta muốn dặn dò nhiệm vụ cho cô!" Diệp Hàn chỉ vào hơn năm mươi thanh Thánh binh cao giai trên đất, nghiêm túc nói: "Số Thánh binh này trị giá ít nhất mười lăm triệu Hải Linh Thạch!

Nhiệm vụ ta giao cho cô cũng đơn giản thôi, hãy tìm cách bán số Thánh binh cao giai này đi!

Ngoài ra, khi bán ra, hãy thuận tiện kết giao với tất cả các gia tộc ở Lâm Hải thành!" Sau khi Diệp Hàn nói xong, sắc mặt Bạch Nhược

Nhược lập tức trở nên kinh ngạc.

Thứ nhất, cô không ngờ Diệp Hàn lại có nhiều Thánh binh đến thế.

Thứ hai, cô không hiểu tại sao Diệp Hàn lại làm vậy?

Nếu chỉ để bán Thánh binh, đừng nói là mười lăm triệu, ngay cả hai mươi triệu Hải Linh Thạch cũng có người tranh nhau mua!

Nhưng tại sao Diệp Hàn lại muốn bán giá thấp?

Bạch Nhược Nhược thực sự không hiểu tại sao Diệp Hàn lại muốn kết giao với các thế gia hào tộc khác.

"Diệp Hàn, có thể nói cho tôi biết tại sao không?

Dù sao tu vi của anh đã vượt cấp rồi, ở Lâm Hải thành không ai dám đắc tội, tại sao phải tốn công sức kết giao thế gia hào tộc như vậy?" Bạch Nhược Nhược nói ra thắc mắc trong lòng.

Diệp Hàn khẽ mỉm cười: "Bạch Nhược Nhược, cô cứ làm theo yêu cầu của ta là được!

Còn mục đích thì tạm thời chưa thể nói hết!

Nhưng ta có thể tiết lộ, việc ta làm chắc chắn là để đưa Bạch gia trở thành gia tộc lớn nhất Lâm Hải thành!

Thậm chí có thể thống nhất cả Vô Biên Hải!" Câu nói này của Diệp Hàn lập tức khiến Bạch Nhược Nhược ngẩn người.

Phải biết rằng, thành chủ Lâm Hải thành là Triệu Vũ Tiến, một tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm, đã tốn hàng trăm năm cũng không thể thống nhất Vô Biên Hải!

Thậm chí ngay cả một Lâm Hải thành cũng chưa thể thống nhất triệt để!

Qua đó có thể thấy môi trường nội bộ Vô Biên Hải khắc nghiệt thế nào, cũng như thế lực của các ẩn thế gia tộc lớn đến đâu!

Nhưng lúc này, Bạch Nhược Nhược không ngờ việc Triệu Vũ Tiến làm hàng trăm năm không xong, Diệp Hàn lại muốn làm trong chốc lát?

Thật quá bất ngờ!

Bạch Nhược Nhược hơi bất an nói: "Diệp Hàn công tử, tôi cảm thấy cách làm của anh hơi quá táo bạo!

Phải biết rằng tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm cũng không có khả năng hàng phục tất cả gia tộc đâu!

Dù sao cả Vô Biên Hải có đến hàng chục tỷ sinh linh!

Trong đó, riêng đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm cũng không ít!

Chắc chắn sẽ có người không phục!" Bạch Nhược Nhược lo lắng khuyên ngăn, hy vọng Diệp Hàn có thể cân nhắc thận trọng.

Tuy nhiên câu nói tiếp theo của Diệp Hàn lại khiến cô chết lặng.

"Ta biết thực lực Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm chưa đủ để phục chúng!

Nhưng nếu ta thăng cấp thì sao?" "Trên cả Siêu Phàm là cảnh giới Hóa Tiên triệu năm khó gặp, liệu có thể dễ dàng trấn áp tất cả thế gia hào môn không?" Diệp Hàn nhếch môi mỉm cười nói.

Sau khi nghe xong, Bạch Nhược Nhược hồi lâu không thốt nên lời.

Không thể làm khác được, việc này quá chấn động!

Vì từ khi sinh ra đến nay, cô chưa từng thấy tu sĩ nào trên cảnh giới Siêu Phàm!

Ngay cả tin đồn cũng chưa từng nghe!

Cho nên hiện tại, khi Diệp Hàn nói có thể thăng cấp, sự chấn động trong lòng Bạch Nhược Nhược giống như núi lửa phun trào!

Mãi không thể bình lặng.

Chương 868

“Diệp Hàn, anh nói thật sao?” Bạch Nhược Nhược nén cơn xúc động trong lòng, cẩn thận hỏi.

Phải biết rằng cả Vô Biên Hải chưa bao giờ xuất hiện tu sĩ trên cảnh giới Siêu Phàm!

Nếu Diệp Hàn có thể đột phá, anh sẽ trở thành huyền thoại lưu truyền vĩnh viễn ở Vô Biên Hải!

Khi đó Diệp Hàn sẽ trở thành vị vua không vương miện của cả vùng biển này!

Chỉ cần một câu nói, tất cả thế gia hào môn ở Lâm Hải thành đều phải cung kính quỳ xuống trước anh, gọi một tiếng tổ sư gia!

Có thể thấy thông tin này bùng nổ đến mức nào!

Cho nên Bạch Nhược Nhược mới lo lắng, sợ Diệp Hàn đang nói đùa.

Đối với việc này, Diệp Hàn chỉ mỉm cười: “Bạch Nhược Nhược, từ khi ta quen cô đến nay, ta đã lừa cô bao giờ chưa?

Chưa từng có phải không!

Huống hồ lừa gạt cô cũng chẳng có lợi ích gì, nên ta chẳng việc gì phải lừa cả!

Chuyến xuất hải lần này của ta là để đoạt lấy một gốc Hóa Tiên Thảo!

Chỉ cần có được linh thảo đó, ta có hơn tám phần nắm chắc sẽ đột phá cảnh giới Hóa Tiên!” Dứt lời, vẻ mặt Diệp Hàn vô cùng nghiêm túc.

Anh biết rõ hành động lần này vô cùng quan trọng, nhất định phải lấy được Hóa Tiên Thảo!

Bạch Nhược Nhược cũng là một nữ tử cực kỳ thông tuệ, thấy dáng vẻ nghiêm túc của Diệp Hàn, cô biết anh không nói dối.

Thế là cô nghiêm túc nói: "Diệp Hàn, anh cứ yên tâm xuất hải đi!

Tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ viên mãn!

Đến lúc đó, tôi sẽ mang theo hàng chục triệu Hải Linh Thạch cùng tất cả trưởng lão thế gia hào môn ở Lâm Hải thành chờ anh ở cảng!" Khi nói chuyện, Bạch Nhược Nhược nắm chặt nắm tay nhỏ, vẻ mặt vô cùng quyết tâm.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, anh hơi cưng chiều xoa đầu Bạch Nhược Nhược, cười nói: "Tốt!

Sau khi ta về, nhất định sẽ để Bạch gia trở thành thế gia đệ nhất Lâm Hải thành!

Hãy yên tâm chờ đợi nhé!" "Vâng!" Bạch Nhược Nhược gật đầu thật mạnh, hoàn toàn ra vẻ một người phụ nữ nhỏ bé ngoan ngoãn.

Sau đó hai người chốt lại toàn bộ chi tiết rồi mới chậm rãi bước ra khỏi mật thất.

Bên ngoài mật thất, Trần Hướng Thiên và những người khác đều cung kính đứng hai bên, không một ai dám nghe lén.

Có thể thấy họ thực sự rất trung thành với Diệp Hàn!

"Được rồi, tất cả giải tán đi!" Diệp Hàn phẩy tay, thản nhiên nói: "Về nhà hãy làm quen với Thánh binh nhiều hơn, tránh để sau này bị lóng ngóng!" "Rõ!

Tuân lệnh công tử!

Thuộc hạ nhất định sẽ luyện tập chăm chỉ!" Đám người Trần

Hướng Thiên đều cung kính đáp lời, không chút phàn nàn.

Dù sao họ đã nhận được ân huệ cực lớn từ Diệp Hàn nên đều biết ơn.

Tuy nhiên trước khi đi, Diệp Hàn lại nhắc nhở thêm một câu.

"Đúng rồi, ta phải nói cho các ngươi một việc." Trước khi đi, Diệp Hàn đột nhiên lên tiếng, nghiêm túc nói: "Những Thánh binh cao giai này cần tiêu hao Hải Linh Thạch trung giai, khoảng mười lần tấn công sẽ tiêu hao hết một viên.

Cho nên khi tu luyện nhớ tiết kiệm một chút!" "Hả?

Kinh khủng vậy sao?" "Mười lần tấn công tiêu hao một viên Hải Linh Thạch trung giai?

Vậy chẳng phải tương đương với việc mỗi lần đánh ra là ném đi mười viên Hải Linh Thạch hạ giai sao?" "Quá phí tiền rồi!" Khi nói chuyện, đám vệ sĩ đều kinh ngạc há hốc mồm, sợ hãi không khép lại được.

Vì tiền lương một tháng của họ cũng chỉ có mười viên Hải Linh Thạch thôi!

Căn bản không đủ để phung phí!

Vì vậy lúc này sau khi nghe Diệp Hàn nhắc nhở, tất cả vệ sĩ đều hoảng hốt, vì họ không dùng nổi loại Thánh binh đắt đỏ này!

May mắn thay, Diệp Hàn đã kịp thời giải vây.

"Yên tâm đi, ta sẽ đưa đủ Hải Linh Thạch!" Dứt lời, Diệp Hàn mỉm cười, trực tiếp lấy ra hai ngàn viên Hải Linh Thạch trung giai phát xuống cho mọi người.

Tính trung bình, mỗi người nhận được ít nhất một trăm viên Hải Linh Thạch trung giai, đủ để sử dụng cho một ngàn lần tấn công!

Thấy cảnh này, tất cả vệ sĩ đều vô cùng cảm động, ánh mắt rưng rưng nói: “Diệp Hàn công tử!

Ngài quá hào phóng rồi!” “Thật sự, thuộc hạ chưa bao giờ thấy vị chủ nhân nào rộng lượng như ngài!” “Diệp Hàn công tử, ngài yên tâm, sau này thuộc hạ nhất định sẽ trung thành tận tâm với ngài!” Nhìn thấy số Hải Linh Thạch lớn như vậy, các vệ sĩ đều cảm động muốn khóc.

Chương 869

Đối với việc này, Diệp Hàn cười nói: "Đừng cảm động quá, dù sao các ngươi cũng thực hiện nhiệm vụ cho ta, nên đưa một ít Hải Linh Thạch là lẽ đương nhiên!

Hơn nữa đợi ta về, ta sẽ ban thưởng nhiều hơn!

Vì vậy khi chiến đấu đừng nương tay, càng đừng xót tiền, cứ đánh chết bỏ cho ta!" Để các vệ sĩ không còn lo lắng về sau, Diệp Hàn có thể nói là đã tận tâm tận lực.

Hiện tại kế sách này đã có tác dụng, sau khi nghe xong, tất cả vệ sĩ đều lần lượt biểu đạt lòng trung thành: "Diệp Hàn công tử yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt!

Bất cứ kẻ nào dám khiêu khích ngài đều sẽ bị thuộc hạ giết ngay tại chỗ!

Không tiếc bất cứ giá nào!" Đó đều là những lời tâm huyết của các vệ sĩ, vì họ thực sự trung thành tuyệt đối với Diệp Hàn.

Lúc này, thấy mọi người đều trung thành, Diệp Hàn mới phẩy tay cho họ lui ra.

"Được rồi, về thu dọn đồ đạc đi!

Ai cần về thăm cha mẹ thì nhớ về thăm!

Dù sao chuyến xuất hải lần này của ta cũng tốn khá nhiều thời gian đấy!" Nói xong, Diệp Hàn để họ rời đi.

Đám vệ sĩ cúi người hành lễ với Diệp Hàn rồi mới chậm rãi lui ra.

Sau đó, cả phủ thành chủ chỉ còn lại Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược.

“Bạch Nhược Nhược, cô cũng đi lo việc đó đi!” Diệp Hàn thản nhiên nói: “Ta cần bế quan vài ngày để luyện chế thêm một số Thánh binh cao giai.

Dù sao sau khi ta xuất hải sẽ không có dược liệu và thời gian để luyện chế nữa.” “Được.” Bạch Nhược Nhược ngoan ngoãn đáp.

Sau đó cô trực tiếp dẫn theo một số vệ sĩ rời Bạch Sa thành, tiến thẳng về Lâm Hải thành.

Vì trên người cô mang theo hàng chục món Thánh binh mà Diệp Hàn đưa!

Số Thánh binh này trị giá ít nhất mười lăm triệu Hải Linh Thạch, Bạch Nhược Nhược phải xử lý chúng đi!

Đồng thời mượn cơ hội bán Thánh binh, cô muốn liên hệ với các hào môn thế gia ở Lâm Hải thành để thiết lập quan hệ liên minh với Bạch gia và Bạch Sa thành nơi Diệp Hàn trấn thủ.

Đề phòng trường hợp trong những ngày Diệp Hàn đi vắng có chuyện xảy ra thì có thể nhờ cậy các thế gia khác!

Tất nhiên số lượng Thánh binh cao giai Diệp Hàn để lại rất nhiều, tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm cũng chưa chắc đã chiếm được lợi lộc gì.

Cho nên Bạch Nhược Nhược cũng không quá lo lắng sẽ gặp rắc rối lớn.

Huống hồ dưới sự giúp đỡ của Diệp Hàn, hiện tại cô đã là một tu sĩ Ngự Không cảnh chính hiệu, lại còn sở hữu một thanh Thánh binh đỉnh cấp do đích thân Diệp Hàn luyện chế!

Với trang bị như vậy, ở Lâm Hải thành không có mấy người là đối thủ của cô.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong gần hai ngày, Diệp Hàn đều ở

Bạch Sa thành luyện chế Thánh binh cao giai, đồng thời hấp thu không ít linh khí từ Hải Linh Thạch cao giai để nâng cao pháp lực.

Mặc dù cảnh giới hiện tại đã đạt tới đỉnh phong Siêu Phàm, nhưng độ tinh thuần của pháp lực vẫn có thể tiếp tục nâng cao.

Chỉ cần đủ linh thạch, pháp lực của Diệp Hàn sẽ càng tinh thuần.

Khi đấu pháp với người khác, một giọt pháp lực tinh thuần của Diệp Hàn có thể tương đương với một trăm giọt pháp lực của kẻ khác!

Như vậy khoảng cách sẽ rất rõ ràng!

Cho nên chỉ cần đủ linh thạch, Diệp Hàn tuyệt đối không keo kiệt, đều dùng để nâng cao pháp lực.

Đồng thời tranh thủ thời gian tu luyện vài ngày này, Diệp Hàn đã triệu hoán pháp tướng ra và tinh luyện lại toàn bộ một lần.

"Kim chi pháp tướng!" "Mộc chi pháp tướng!" "Thủy chi pháp tướng!" "Hỏa chi pháp tướng!" "Thổ chi pháp tướng!" Các pháp tướng kim thân thuộc ngũ hành nguyên tố không bỏ sót cái nào, tất cả đều được Diệp Hàn tinh luyện lại.

Hơn hai trăm tôn pháp tướng khác cũng được Diệp Hàn dùng linh lực luyện hóa một lần, tăng cường cường độ pháp tướng lên không ít.

Đến ngày thứ ba khi Diệp Hàn xuất quan, toàn bộ tinh khí thần của anh đều được nâng lên một tầm cao mới!

Hiện tại nếu để Diệp Hàn tỉ thí với Triệu Vũ Tiến một lần nữa, e rằng chỉ cần một bàn tay cũng có thể bóp chết đối phương, căn bản không cần dùng đến pháp tướng!

Có thể thấy linh lực tinh thuần của Diệp Hàn đã đạt đến mức độ khủng khiếp thế nào!

Ngoài ra, Diệp Hàn còn có một thu hoạch khổng lồ khác!

Trong suốt hai ngày qua, Diệp Hàn đã luyện chế được hơn ba trăm thanh Thánh binh cao giai!

Trong đó, loại được kích hoạt bằng linh khí mà người bình thường cũng có thể sử dụng có tổng cộng hai trăm thanh!

Một trăm thanh Thánh binh còn lại thì hơi phổ thông hơn, chỉ tu sĩ từ cảnh giới Linh Vũ trở lên mới có thể sử dụng.

Lúc này, nhìn hơn ba trăm thanh Thánh binh cao giai, khóe môi Diệp Hàn không khỏi nhếch lên cười nói: “Ba trăm thanh Thánh binh cao giai!

Chương 870

Mỗi thanh trị giá ít nhất bốn trăm ngàn Hải Linh Thạch!

Nghĩa là trong hai ngày, số Thánh binh ta luyện chế trị giá một trăm hai mươi triệu Hải Linh Thạch!

Nhiều Hải Linh Thạch như vậy, đúng là có thể gọi là phú khả địch quốc!

Ha ha ha!

Phát tài to rồi!" Nhìn thấy nhiều Thánh binh cao giai như vậy, Diệp Hàn không nhịn được cười lớn!

Phải biết rằng cả Vô Biên Hải, tất cả các cảng biển cộng lại với hàng chục vạn tàu thuyền, trong hai ngày cũng không kiếm được nhiều Hải Linh Thạch đến thế!

"Trần Hướng Thiên, Bạch Nhược Nhược, mỗi người hãy cầm lấy năm mươi thanh Thánh binh cao giai đi!" Sau khi xuất quan, việc đầu tiên Diệp Hàn làm là chia cho Trần Hướng Thiên và Bạch Nhược Nhược mỗi người năm mươi thanh Thánh binh cao giai.

Lúc này nhìn thấy số Thánh binh lớn như vậy, cả Trần Hướng Thiên và Bạch Nhược Nhược đều lộ vẻ lo lắng mà từ chối: "Diệp Hàn công tử, quá nhiều rồi ạ!" "Năm mươi thanh Thánh binh trị giá hai mươi triệu Hải Linh Thạch, hai chúng tôi thực sự không dám nhận!" Bạch Nhược Nhược và Trần Hướng Thiên đều liên tục xua tay, không dám nhận món quà quý giá như vậy.

Đối mặt với cảnh này, Diệp Hàn lại mỉm cười thản nhiên nói: "Cứ yên tâm cầm lấy đi!

Những Thánh binh này có thể mang đi bán để kiếm về lượng lớn

Hải Linh Thạch, cũng có thể dùng để thu mua thân tín, bồi dưỡng thế lực!

Dù sao các ngươi cũng là những người thân cận và đáng tin cậy nhất của ta." Diệp Hàn thản nhiên nói.

Sở dĩ tặng cho họ nhiều Thánh binh như vậy, một là để khen thưởng, hai là để họ bồi dưỡng thế lực.

Dù sao Diệp Hàn muốn chinh phục cả Vô Biên Hải nên nhất định phải có thế lực cường đại!

Chính vì vậy anh mới đưa nhiều Thánh binh đến thế.

"Được rồi Diệp Hàn công tử, nếu ngài đã nói vậy thì tôi xin mạn phép nhận lấy.

Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ chiêu mộ những vệ sĩ tuyệt đối trung thành, bồi dưỡng thế lực cường đại cho ngài!" Trần Hướng Thiên và Bạch Nhược Nhược đều trung thành tận tâm nói.

Diệp Hàn càng cho nhiều, họ càng cảm động, chưa bao giờ có ý nghĩ phản bội.

Bởi vì nếu không có Diệp Hàn, hai người họ vĩnh viễn không thể đạt đến trình độ như hiện tại, càng không thể sở hữu thực lực như bây giờ.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn cũng hiểu rõ, bèn mỉm cười nói: "Được rồi, có thể lui xuống rồi, mau đi làm việc của mình đi!

Một canh giờ nữa ta sẽ lên thuyền khổng lồ của Mộ gia!

Lúc đó việc ở Bạch Sa thành đành nhờ vào các ngươi." Diệp Hàn thản nhiên nói rồi phẩy tay cho họ lui ra.

Sau đó khi Bạch Nhược Nhược và Trần Hướng Thiên đã đi hết, Diệp Hàn phân loại một trăm thanh Thánh binh còn lại.

Trong đó loại kích hoạt bằng linh thạch có một trăm món, loại chuyên cung cấp cho tu sĩ Linh Vũ và Ngự Không có một trăm món.

Tất cả số Thánh binh cao giai này đều được Diệp Hàn thu lại.

Vì sắp tới phải cùng thuyền lớn Mộ gia ra khơi, nếu đi đến đại lục khác, những Thánh binh này sẽ phát huy tác dụng.

Lúc đó bất kể là linh dược hay linh thạch đều có thể dùng Thánh binh để đổi, chỉ cần là bảo vật Diệp Hàn nhắm tới đều có thể dễ dàng lấy được!

Dù sao ngoài hai trăm món Thánh binh, Diệp Hàn còn có mười triệu Hải Linh Thạch nữa!

Khoảng mười triệu Hải Linh Thạch này là số tiền kiếm được từ việc Bạch Nhược Nhược giúp bán Thánh binh trong thời gian anh bế quan.

Sau khi thu dọn xong xuôi, thời gian một canh giờ sắp hết.

Không lâu sau, Diệp Hàn chuẩn bị ra cảng tìm thuyền buôn khổng lồ của Mộ gia.

"Trần Hướng Thiên, đã xử lý xong số Thánh binh cao giai chưa?" Trước khi đi, Diệp Hàn tiện miệng hỏi.

"Đã xử lý xong rồi ạ!" Trần Hướng Thiên dõng dạc nói: "Trong đó mười thanh Thánh binh cao giai đã bán cho các công tử thế gia ở Lâm Hải thành, thu về năm triệu Hải Linh Thạch!

Bốn mươi thanh Thánh binh còn lại đã phân phát cho các vệ sĩ trung thành phụ trách duy trì trị an cho Bạch Sa thành!" "Tốt!" Diệp Hàn gật đầu, tán dương cách làm của Trần Hướng Thiên.

Bởi vì theo giá thị trường, mười thanh Thánh binh cao giai đáng lẽ chỉ có giá bốn triệu Hải Linh Thạch!

Trần Hướng Thiên lại bán được năm triệu, phải nói là thủ đoạn của gã rất khá!

Do đó Diệp Hàn rất hài lòng.

Ở một phía khác, Bạch Nhược Nhược cũng xử lý được không ít Thánh binh, cô tiến lên báo cáo: "Diệp Hàn công tử, tôi đã bán được hai mươi thanh Thánh binh cao giai!

Kiếm được tám triệu Hải Linh Thạch, ngài hãy thu lấy trước đi!" Bạch Nhược Nhược biết Diệp Hàn lần này ra khơi chắc chắn sẽ mất khá nhiều thời gian.

Lúc đó bất kể là hấp thu linh lực bên trong hay dùng linh thạch đổi bảo vật đều đặc biệt tốn tiền!

Vì vậy cô đã dùng tốc độ nhanh nhất để kiếm thêm tám triệu Hải Linh Thạch cho Diệp Hàn.

Chương 871

"Được, vất vả cho cô rồi!" Diệp Hàn có chút cảm khái nói, rất hài lòng với tác phong làm việc của Bạch Nhược Nhược.

Nếu là người bình thường thì khó mà kiếm được nhiều Hải Linh Thạch như vậy trong thời gian ngắn, còn cô thì đã dốc hết sức để lo cho anh.

Qua đó có thể thấy Bạch Nhược Nhược đối với Diệp Hàn là một lòng chân thành.

"Bạch Nhược Nhược, sau khi ta đi, Bạch Sa thành giao cho cô đấy!

Nhớ kỹ nhiệm vụ ta dặn, phải bồi dưỡng thế lực cho Bạch Sa thành!" Diệp Hàn quan tâm dặn dò.

Vì lãnh địa dưới quyền Bạch Sa thành rất thuận tiện để bồi dưỡng thế lực nên anh mới giao nhiệm vụ quan trọng này cho cô.

Bạch Nhược Nhược cũng hiểu rõ điều đó, cô nhận lời: "Diệp Hàn công tử yên tâm, tôi nhất định sẽ phát triển thế lực thật tốt.

Đợi ngày anh về, tôi sẽ dẫn theo hàng trăm vệ sĩ có chiến lực ngang ngửa Ngự Không cảnh đến đón anh!" Bạch Nhược Nhược tự tin nói.

Vì Diệp Hàn đã đưa cho cô rất nhiều Thánh binh cao giai nên cô tuyệt đối nắm chắc sẽ bồi dưỡng được một đội vệ sĩ cực mạnh.

Thấy vậy Diệp Hàn tỏ ra yên tâm: "Có câu này của cô là đủ rồi, ta rất mong chờ ngày đó!" Nói xong Diệp Hàn quay người đi ra cảng.

Theo sau anh là Trần Hướng Thiên dẫn đầu mười vệ sĩ.

Những vệ sĩ này đều trang bị Thánh binh do chính tay Diệp Hàn luyện chế, mỗi người đều có thể chiến đấu với các trưởng lão Ngự Không cảnh của thế gia hàng giờ đồng hồ!

Ngay cả trên vùng biển rộng lớn của Vô Biên Hải, dưới sự bổ sung linh thạch đầy đủ, những vệ sĩ này cũng có thể phát huy chiến lực cực mạnh!

Đồng thời lực lượng vệ sĩ ở lại thủ vệ Bạch Sa thành còn đáng kinh ngạc hơn!

Riêng số vệ sĩ được trang bị Thánh binh cao giai đã lên tới tám mươi người!

Chiến lực của mỗi người trong số họ đều tương đương với tu sĩ Ngự Không cảnh.

Hơn nữa tất cả đều trung thành tuyệt đối với Diệp Hàn và Bạch Nhược Nhược, chắc chắn có thể bảo vệ tốt Bạch Sa thành.

Tính kỹ ra, tám mươi vệ sĩ có chiến lực ngang Ngự Không cảnh gần như tương đương với tám mươi tu sĩ Ngự Không cảnh!

Với chiến lực khổng lồ như vậy, ngay cả phủ thành chủ Lâm Hải thành cũng phải kiêng nể ba phần!

Vì vậy trong tình huống không còn gì phải lo lắng, Diệp Hàn cuối cùng cũng dẫn vệ sĩ tiến về cảng Lâm Hải thành, chuẩn bị ra khơi tìm kiếm Hóa Tiên Thảo!

"Cảng Lâm Hải thành sao?

Thật phồn hoa!" Một lát sau Diệp Hàn cùng mười mấy vệ sĩ cuối cùng cũng tới cảng.

Nhìn hàng ngàn con thuyền buôn san sát trên biển cùng hàng vạn khổ công, tu sĩ trên bờ và binh sĩ phủ thành chủ duy trì trật tự, Diệp

Hàn không khỏi cảm khái.

Thật lòng mà nói, cảnh tượng phồn hoa như thế này anh chưa từng thấy qua.

Đặc biệt là vô số tàu thuyền khổng lồ đang neo đậu cùng vô số trận pháp phòng hộ trên đó càng làm thay đổi quan niệm của anh.

"Trần Hướng Thiên, ngươi có biết các trận pháp trên thuyền lớn dùng để làm gì không?" Nhìn các loại trận pháp đa dạng trên tàu, Diệp Hàn không khỏi hứng thú.

Trần Hướng Thiên cung kính giải thích: "Diệp Hàn công tử, các trận pháp phòng hộ trên tàu lớn lần lượt là 'Ngự Thủy trận pháp', 'Nô Phong trận pháp', 'Phòng Hộ trận pháp' cùng các loại trận pháp tấn công uy lực khổng lồ!

Trong đó Ngự Thủy trận pháp dùng để bảo vệ tàu khỏi bị sóng lớn tấn công.

Nô Phong trận pháp dùng để điều chỉnh hải trình, hỗ trợ tàu tiến về phía trước.

Phòng Hộ trận pháp dùng để chống lại sự tấn công của hải thú, tránh việc tàu bị lật.

Còn trận pháp tấn công là loại tiêu hao nhiều linh thạch nhất!

Trận pháp cấp Ngự Không có thể dễ dàng tiêu diệt hải thú nhưng cũng tốn hàng vạn linh thạch!

Trừ khi gặp tai họa ngập đầu, không ai muốn tùy tiện sử dụng, vì lợi nhuận kiếm được từ một chuyến ra khơi đôi khi còn không bằng số đó!" Sau vài phút giải thích, Trần Hướng Thiên đã giới thiệu hết một lượt các trận pháp.

Vì đây là lần đầu Diệp Hàn tới cảng lớn của Vô Biên Hải và cũng

là lần đầu thấy những con tàu khổng lồ như vậy nên gã mới giải thích đặc biệt chi tiết.

Diệp Hàn mỉm cười gật đầu: "Xem ra chi phí đóng một con tàu lớn cũng phải mất hàng trăm ngàn Hải Linh Thạch, tương đương với một thanh Thánh binh cao giai!" "Đúng vậy ạ!" Trần Hướng Thiên gật đầu cảm khái: "Những con tàu này là thứ để Lâm Hải thành sinh tồn nên chi phí đóng tàu không hề rẻ!

Nhưng chính những con tàu đắt giá này mới có thể hành trình dài ngày trên những vùng biển phức tạp và nguy hiểm của Vô Biên Hải, từ đó mang về vô số vật tư và bảo vật cho Lâm Hải thành!" Khi nói chuyện, ánh mắt Trần Hướng Thiên trở nên hướng vọng.

Vì từ nhỏ đã lớn lên ở Lâm Hải thành nên ước mơ lớn nhất của gã là sở hữu một con tàu lớn đắt giá.

Tất nhiên đó chỉ là mơ ước.

Vì ngay cả khi có đủ hàng trăm ngàn Hải Linh Thạch, gã cũng chưa chắc đã đi mua tàu!

Dù sao việc ra khơi buôn bán quá nguy hiểm!

Chương 872

Những con tàu như thế này thường chỉ có các thế gia hào môn ở Lâm Hải thành mới đóng nổi.

Tất nhiên các tông môn hay bộ lạc ở đại lục khác cũng có thể đóng được, nhưng vì khoảng cách quá xa nên thường ít khi cập bến cảng Lâm Hải thành.

Nhưng hôm nay, khi Diệp Hàn và Trần Hướng Thiên đang tìm kiếm tàu của Mộ gia thì lại tình cờ bắt gặp một đội tàu từ đại lục khác!

"Song Sinh Đại Lục!" "Một đội tàu khổng lồ thế kia, hóa ra là đội tàu của Song Sinh Đại Lục!

Nhìn vào quy mô hàng trăm chiếc thế này, trên đội tàu đó ít nhất cũng có hàng ngàn tu sĩ Ngự Không cảnh cùng ít nhất một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm tọa trấn!" Trong khi Diệp Hàn đang tìm kiếm tàu của Mộ gia thì xung quanh đột nhiên vang lên những tiếng bàn tán xôn xao.

Nhiều người đã nhìn thấy một đội tàu cực kỳ lớn, trên đó treo cờ hiệu của một đại lục cách xa vạn dặm - Song Sinh Đại Lục!

Một đội tàu với hàng trăm con tàu khổng lồ, quy mô gần bằng đội tàu của phủ thành chủ Lâm Hải thành!

Lúc này nhìn đội tàu đó ngày càng tiến gần bờ, tất cả tu sĩ có mặt đều xôn xao.

"Song Sinh Đại Lục?

Trần Hướng Thiên, ngươi có biết nơi đó không?" Diệp Hàn lần đầu nghe thấy cái tên này nên không tránh khỏi lúng túng.

Trần Hướng Thiên giải thích: “Song Sinh Đại Lục là đại lục gần Lâm Hải thành nhất!

Cách đây khoảng năm trăm ngàn hải lý!

Hành trình toàn tốc cả ngày lẫn đêm cũng phải mất hơn một tháng mới tới được!

Đội tàu hàng trăm chiếc này chính là do Song Sinh Đại Lục phái tới!” Nghe xong, Diệp Hàn không khỏi trầm ngâm.

Anh thực sự không hiểu tại sao người của Song Sinh Đại Lục lại phái một đội tàu lớn như vậy tới Lâm Hải thành?

Đội tàu này có hàng trăm tu sĩ Ngự Không cùng ít nhất một đại tu sĩ Siêu Phàm!

Thực lực như vậy, các hào môn thế gia ở Lâm Hải thành cộng lại cũng khó lòng bì nổi!

Có thể nói với quy mô lớn thế này, số lượng tu sĩ cao cấp gần bằng phủ thành chủ Lâm Hải thành!

Cho nên đối phương hưng sư động chúng tới đây chắc chắn là có mưu đồ rất lớn.

“Không biết họ tới đây để làm gì?

Chẳng lẽ cũng vì Hóa Tiên Thảo?” Sắc mặt Diệp Hàn không khỏi thay đổi, đột nhiên trở nên căng thẳng!

Nếu đối phương thực sự có mưu đồ này thì mọi chuyện đều hợp lý!

Chả trách người của Mộ gia lại khẩn thiết mời Diệp Hàn đi cùng, hóa ra là vì đội tàu của đại lục khác cũng tham gia vào!

Đối mặt với tu sĩ Siêu Phàm của Song Sinh Đại Lục, Mộ gia chỉ còn cách mời Diệp Hàn - người có chiến lực mạnh nhất Lâm Hải

thành!

“Hiện tại xem ra mục tiêu của đối phương có khả năng cũng là Hóa Tiên Thảo!” Diệp Hàn không khỏi nghiêm nghị.

Bởi vì ngoài Hóa Tiên Thảo ra, hiếm có thứ gì có thể khiến đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm động lòng!

Cho nên lúc này Diệp Hàn không khỏi trở nên thận trọng.

Tiếp đó trong khi anh còn đang suy nghĩ, đội tàu của Song Sinh Đại Lục cuối cùng cũng cập bến.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Những tiếng vang trầm đục vang lên, hàng trăm con tàu khổng lồ đồng loạt thả neo, làm bắn lên vô số tia nước.

Sau khi đội tàu đã cập bến ổn định, hàng ngàn tu sĩ trong trang phục màu xanh bước ra, vội vã đi mua sắm vật tư tại cảng.

“Thật là thần kỳ!” “Song Sinh Đại Lục lần này lại phái tới một đội tàu lớn như vậy!” “Phủ thành chủ Lâm Hải thành của chúng ta vậy mà hoàn toàn không hay biết gì!” “Nghĩa là đối phương căn bản không hề thông báo cho Lâm Hải thành!” “Nhìn cái thế vội vàng này, hình như sau khi mua sắm vật tư xong họ sẽ tiếp tục lên đường đi nơi khác?” “Không biết là đi đâu nữa!” Trong khi đám đông đứng xem bàn tán, hàng ngàn tu sĩ trên đội tàu đã lên bờ, hối hả mua sắm vật tư.

Trong đó nước ngọt, thực phẩm và Hải Linh Thạch là những vật tư thiết yếu cho sinh hoạt và tu luyện bị tiêu thụ nhanh nhất.

Vì số lượng những tu sĩ này mua cực kỳ lớn nên nhiều cửa hàng ở cảng đã bị vét sạch hàng!

Nhưng dù vét sạch các cửa hàng đó vẫn không đủ dùng!

Vì đội tàu của Song Sinh Đại Lục quá lớn, số tu sĩ trên thuyền lên tới gần vạn người!

Với số lượng người đông đảo như vậy, lượng vật tư cần thiết cũng là một con số khổng lồ.

Tiếp theo, trong khi những tu sĩ này mua vật tư, khó tránh khỏi xảy ra tranh chấp với các chủ cửa hàng.

Chương 873

Lúc này Diệp Hàn vốn đang tìm đội tàu của Mộ gia, kết quả đi được một đoạn thì cửa hàng bên cạnh đột nhiên trở nên ồn ào.

"Người của Song Sinh Đại Lục thật quá đáng!" "Số vật tư này là do đội tàu Mộ gia chúng ta đã đặt trước, dựa vào đâu mà bắt chúng ta nhường?" "Đội tàu Song Sinh Đại Lục các người dù đông người chúng ta cũng không sợ đâu!" Lúc này từ một cửa hàng bên cạnh truyền đến tiếng cãi vã kịch liệt, rõ ràng là có người đang tranh chấp với đội tàu của Song Sinh Đại Lục.

Diệp Hàn nghe thấy hai chữ "Mộ gia" thì đột nhiên mỉm cười.

Đúng là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được lại chẳng tốn công!

Đang tìm đội tàu Mộ gia thì lại tình cờ gặp ngay bên đường.

Thế là Diệp Hàn dẫn theo vệ sĩ dưới quyền tiến về phía cửa hàng đó để xem có phải là người của Mộ gia hay không.

Cùng lúc đó khi Diệp Hàn đang tiến lại gần, bên trong cửa hàng đột nhiên vang lên tiếng quát tháo dữ dội.

"Thật là không biết nể mặt!" "Ta đây là người của Tà Ma Tông ở Song Sinh Đại Lục!

Mua đồ của các ngươi là nể mặt lắm rồi!" "Nếu không bán vật tư cho ta thì đừng trách ta không khách khí!" Những kẻ vừa nói chính là các tu sĩ thuộc đội tàu Song Sinh Đại Lục, mỗi tên đều có tu vi Ngự Không cảnh, mang theo thanh ma đao tỏa ra tà khí, nhìn là biết hạng người không dễ chọc!

Ở phía bên kia, nhóm tu sĩ Mộ gia không phải ai khác, chính là

thiên kim tiểu thư Mộ Băng Linh!

"Số nước ngọt và thực phẩm này chúng ta đã trả Hải Linh Thạch cao giai, đều là thứ Mộ gia ta đã đặt trước từ sớm, dựa vào đâu mà phải nhường cho các ngươi?" Mộ Băng Linh nhíu mày nói.

Cô biết chuyến ra khơi này phải mất vài tháng, nên những thứ cần thiết đều rất nhiều.

Nếu không đủ nước ngọt và thực phẩm thì chắc chắn không cầm cự nổi.

Vì vậy cô đã đặt hàng từ sớm, hôm nay đặc biệt đến lấy.

Kết quả lại gặp phải Tà Ma Tông cũng đang mua vật tư và xảy ra tranh chấp.

"Mộ Băng Linh, ta nhận ra cô!" Kẻ vừa nói là một tu sĩ Ngự Không trong trang phục màu xanh, khoảng hai mươi tuổi, mặt đầy vẻ kiêu ngạo.

"Ta là thiếu tông chủ Tà Ma Tông - Lưu Tà Đao!

Nếu biết điều một chút thì nhường hết vật tư cho ta, ta sẽ cho cô một con đường sống.

Nếu không Tà Ma Tông ta nhất định sẽ đồ sát cả Mộ gia!" Khi nói chuyện, gã tên Lưu Tà Đao này sắc mặt âm trầm, nhìn là biết loại tu sĩ tàn nhẫn đã giết rất nhiều người.

Thậm chí trên quần áo của gã còn dính những vết máu!

Lúc này thấy Lưu Tà Đao ăn nói ngông cuồng như vậy, sắc mặt Mộ Băng Linh không khỏi trở nên băng lãnh.

"Lưu Tà Đao, đe dọa ta cũng vô ích thôi!" Mộ Băng Linh lạnh lùng nói: "Lô vật tư này vô cùng quan trọng đối với Mộ gia ta, vì vậy dù thế nào cũng không thể nhường!" Khi nói, vẻ mặt cô rất khó coi, vì lô

vật tư này thực sự rất quan trọng!

Nếu không có nó, đội tàu của cô không thể xuất hải.

Quan trọng hơn là người của Tà Ma Tông đã vét sạch vật tư ở gần đây, Mộ Băng Linh muốn mua lại cũng không có chỗ nào bán.

Vì vậy cô mới cứng rắn như thế.

Nếu không, vào ngày thường chắc chắn cô đã nhẫn nhịn cơn giận này, vì Mộ gia không phải là đối thủ của Tà Ma Tông.

Nhưng hôm nay thì khác, Mộ gia nhất định phải lấy được lô vật tư này, nếu không sẽ lỡ mất thời cơ xuất hải!

Lúc này thấy Mộ Băng Linh không hề lùi bước, Lưu Tà Đao không khỏi cười lạnh nói: "Con nhóc này!

Xem ra ta phải cho cô biết tay mới được, nếu không cô chẳng biết Tà Ma Tông ta lợi hại thế nào!" Dứt lời, Lưu Tà Đao trực tiếp lấy ra Thánh binh, đó là một thanh ma đao màu huyết hồng dài ba mét!

Thanh ma đao này đỏ rực toàn thân, nhìn là biết đã hút không ít máu của tu sĩ nên mới tỏa ra tà khí như vậy.

Thấy cảnh này, trong lòng Mộ Băng Linh dấy lên hồi chuông cảnh báo, vội vàng rút ra Thánh binh, một thanh thánh kiếm tinh khôi dài khoảng hai mét!

Cùng lúc đó, Diệp Hàn đứng bên cạnh quan sát bỗng nhiên mỉm cười.

Vì thanh Thánh binh mà Mộ Băng Linh vừa rút ra lại chính là do đích thân anh luyện chế!

Thanh Thánh binh đó chính là một trong những món anh đã tặng cho Bạch Nhược Nhược để mang đi bán trước đó!

"Thú vị đấy!" Diệp Hàn không khỏi nhếch môi cười.

Anh muốn xem thử xem Thánh binh mình tiện tay luyện chế lợi hại hơn hay thanh Huyết Ma Đao của Lưu Tà Đao lợi hại hơn!

Tiếp đó, trong khi Diệp Hàn đang mỉm cười đứng xem, cuộc chiến bắt đầu!

“Huyết Ma Đao!

Tinh huyết rót vào!

Giết cho ta!” Ánh mắt Lưu Tà Đao trở nên hung ác, gã rót tinh huyết của mình vào trong Huyết Ma Đao, vung đao chém về phía Mộ Băng Linh!

Chương 874

Thanh Huyết Ma Đao sau khi hấp thụ tinh huyết bắt đầu tỏa ra ánh sáng đỏ rực chói mắt, uy thế to lớn hơn lúc nãy gấp mấy lần!

Trước sự đe dọa mãnh liệt như vậy, sắc mặt Mộ Băng Linh không khỏi tái nhợt, vội vàng thúc động thanh Thánh binh kia chống đỡ.

Bành!

Một tiếng nổ lớn, hai thanh Thánh binh va chạm dữ dội vào nhau, làm bắn ra vô số tia lửa.

Ngay lập tức, tất cả tu sĩ đứng xem xung quanh đều trở nên căng thẳng, bàn tán xôn xao.

"Hỏng rồi!

Tiểu thư Mộ gia lần này chắc chắn tiêu đời rồi!" "Huyết Ma Đao là trấn tông chi bảo của Tà Ma Tông!

Uy lực gần như không ai địch nổi!" "Hơn nữa thiếu tông chủ Lưu Tà Đao của Tà Ma Tông đã là tu vi Ngự Không hậu kỳ, chỉ còn một bước nữa là bước vào cảnh giới Siêu Phàm!" "Ngược lại Mộ Băng Linh chỉ có thực lực Ngự Không trung kỳ, dù thế nào cũng không đánh lại đối phương!" "Trong tình cảnh như vậy, Mộ Băng Linh chắc chắn là phải chết rồi!" Nhất thời, mọi người có mặt đều thở dài, cảm thấy Mộ Băng Linh lần này chắc chắn sẽ thua.

Tuy nhiên lúc này, đôi mắt Diệp Hàn đột nhiên sáng lên, mỉm cười.

"Lưu Tà Đao thua rồi!" Chỉ mới nhìn qua, Diệp Hàn đã nhìn thấu cục diện trên sân.

Dù hai bên đang chiến đấu kịch liệt nhưng anh đã có thể đưa ra kết luận!

Lúc này Trần Hướng Thiên và các vệ sĩ bên cạnh đều ngơ ngác, tò mò hỏi: "Diệp Hàn công tử, ngài không nói đùa đấy chứ?" "Cục diện trên sân rõ ràng là Lưu Tà Đao đang ép Mộ Băng Linh mà!" "Tại sao ngài lại đột nhiên cảm thấy Mộ Băng Linh thắng chắc rồi?" Lúc này tất cả vệ sĩ đều thắc mắc.

Vì dù thế nào họ cũng không hiểu sao Diệp Hàn lại nhìn ra Mộ Băng Linh thắng định rồi!

Dù sao tu vi của Lưu Tà Đao cao hơn mà!

Tuy nhiên trước sự khó hiểu của đám vệ sĩ, Diệp Hàn thản nhiên nói: "Cứ xem tiếp đi thì biết.

Không quá ba chiêu nữa, Lưu Tà Đao nhất định sẽ bại!" "Thật sao?

Vậy chúng ta xem tiếp đi!" "Không đời nào, tôi chẳng tin nổi Lưu Tà Đao lại thua Mộ Băng Linh đâu." Lúc này dù Diệp Hàn có vẻ rất tự tin nhưng những người khác vẫn có chút không tin.

Vì vậy họ chỉ đành tiếp tục đứng quan sát.

Lúc này trên sân cục diện vẫn là Lưu Tà Đao áp đảo Mộ Băng Linh!

Vì tu vi của gã là Ngự Không hậu kỳ, hơn nữa thanh ma đao kia cũng là trấn tông chi bảo của Tà Ma Tông, dù thế nào cũng có thể hành hạ Mộ Băng Linh!

Ngược lại Mộ Băng Linh chỉ có tu vi Ngự Không trung kỳ, Thánh binh cũng là món bán thành phẩm do Diệp Hàn luyện chế mà cô vừa mua từ chỗ Bạch Nhược Nhược!

Cho nên trong tình huống này, ngay cả bản thân Mộ Băng Linh cũng cảm thấy mình sắp thua rồi!

“Chết đi!” Chỉ nghe thấy Lưu Tà Đao gầm lên một tiếng, ánh sáng trên ma đao đột ngột bùng nổ, trong nháy mắt chém mạnh xuống, muốn giết chết Mộ Băng Linh ngay lập tức!

Tuy nhiên vào khoảnh khắc mấu chốt này, khi Mộ Băng Linh thấy mình sắp không chống đỡ nổi, đột nhiên một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xuất hiện!

Chỉ thấy thanh Thánh binh trong tay Mộ Băng Linh đột nhiên bùng cháy, tiêu hao toàn bộ linh thạch bên trong!

Oanh!

Linh khí ngập trời nổ tung, bao trùm phạm vi hàng trăm mét.

Ngay sau đó, cùng với tiếng nổ, thanh Thánh binh trong tay Mộ Băng Linh đột nhiên bùng lớn, sau khi tiêu hao hết linh thạch, bóng hình Thánh binh trực tiếp phóng đại lên tới hàng trăm mét!

Trên lưỡi kiếm thấp thoáng một luồng ngũ hành pháp lực siêu phàm đỉnh phong, thuộc về riêng Diệp Hàn!

“Kim chi pháp tướng!

Mộc chi pháp tướng!

Thủy chi pháp tướng!

Hỏa chi pháp tướng!

Thổ chi pháp tướng!” Trong nháy mắt, thanh Thánh binh đó đã triệu hoán ra năm tôn pháp tướng của Diệp Hàn!

Tuy rằng năm tôn pháp tướng này hơi nhỏ một chút, chỉ cao vài chục mét, nhưng để tiêu diệt một tu sĩ Ngự Không thì hoàn toàn đủ rồi!

“Pháp tướng hợp nhất!” Diệp Hàn nhếch môi, lẩm bẩm một câu, bồi thêm một mồi lửa vào cục diện chiến đấu khiến ngọn lửa cháy

rực hơn nữa!

Nếu năm tôn pháp tướng thu nhỏ kia chưa đủ để tiêu diệt một tu sĩ Ngự Không đỉnh tiêm như Lưu Tà Đao, thì hiện tại sau khi năm tôn pháp tướng dung hợp làm một, tuyệt đối có thể giết chết Lưu Tà Đao tại chỗ!

Ngay sau đó theo câu chú của Diệp Hàn, năm tôn pháp tướng trên không trung đều dung hợp lại với nhau.

Tiếp đó thanh Thánh binh đã bùng cháy linh thạch kia cũng bay lên không trung, được tôn pháp tướng đó nắm chặt trong tay!

Oanh!

Chương 875

Sau khi pháp tướng và Thánh binh hợp lại làm một, uy áp của cảnh giới Siêu Phàm lập tức bao trùm lấy tất cả mọi người trên sân!

Trong khoảnh khắc, từ Mộ Băng Linh, Trần Hướng Thiên cho đến thiếu chủ Tà Ma Tông Lưu Tà Đao và hàng trăm khán giả khác đều bị áp lực mãnh liệt đè xuống không ngóc đầu lên nổi!

"Không thể nào!

Một món Thánh binh nhỏ nhoi sao có thể phát huy ra thực lực cảnh giới Siêu Phàm?" Lúc này trong mắt Lưu Tà Đao đầy vẻ kinh hãi.

Gã không thể ngờ thanh Thánh binh bình thường trong tay Mộ Băng Linh tại sao lại có thể phát huy ra thực lực khủng khiếp như vậy!

Tuy nhiên trong ánh mắt kinh hãi đó, pháp tướng nắm chặt Thánh binh chém xuống một kiếm về phía gã!

Một tiếng "Xoẹt" vang lên, thanh trấn tông chi bảo Tà Ma Đao của Lưu Tà Đao giống như một tờ giấy mỏng, bị thanh Thánh binh do Diệp Hàn luyện chế dễ dàng chém nát!

Ngay sau đó Thánh binh tiếp tục chém xuống, mục tiêu chính là đỉnh đầu của Lưu Tà Đao!

"Chết tiệt!

Lại bại ở đây sao!

Không còn cách nào khác, đành phải tự bạo ma thân để cầu tự vệ!" Lúc này Lưu Tà Đao thực sự không còn cách nào, thấy thanh Thánh binh sắp đoạt mạng mình, gã đành nghiến răng tự bạo ma thân bản mệnh đã luyện chế nhiều năm!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Trong ánh lửa ngợp trời, toàn bộ cơ thể của Lưu Tà Đao nổ tung, sau khi đốt cháy hết tinh huyết, gã mới miễn cưỡng thoát được thần hồn ra ngoài!

Tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng "Vút", thần hồn của Tà Đao trực tiếp trốn vào trong thuyền lớn, không dám ló mặt ra nữa.

Sau đó chứng kiến cảnh Mộ Băng Linh giết chết thiếu tông chủ Tà Ma Tông, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc tột độ.

"Cái gì vậy?

Tôi không nhìn nhầm chứ?

Mộ Băng Linh ở Ngự Không trung kỳ vậy mà chém giết được Lưu Tà Đao ở Ngự Không hậu kỳ sao?

Thậm chí còn đánh nát cả trấn tông chi bảo của đối phương nữa?

Thật không thể tin nổi!" Nhất thời, mọi người trên sân đều vô cùng bội phục Mộ Băng Linh, thậm chí có không ít người còn gọi cô là đệ nhất tu sĩ của cảnh giới Ngự Không!

Tuy nhiên trước những lời khen ngợi của đám đông, Mộ Băng Linh chẳng hề để ý.

Bởi vì cô biết rõ mình hoàn toàn không phải là đối thủ của Lưu Tà Đao!

Sở dĩ thắng được cuộc đấu pháp này hoàn toàn là nhờ vào thanh Thánh binh uy lực khổng lồ do Diệp Hàn luyện chế!

Quan trọng hơn là Diệp Hàn đang đứng xem bên cạnh!

Nếu không có Diệp Hàn sử dụng câu chú pháp tướng hợp nhất, e rằng Mộ Băng Linh căn bản không đấu lại Lưu Tà Đao!

Ngay cả khi cô có thể dựa vào uy lực Thánh binh để thắng cuộc quyết đấu thì kết cục chắc chắn cũng là lưỡng bại câu thương!

Dù sao Lưu Tà Đao cũng là thiếu tông chủ Tà Ma Tông, trên người có vô số bảo vật!

Nếu không có Diệp Hàn âm thầm trợ giúp, e rằng Mộ Băng Linh không phải là đối thủ của gã!

Vì vậy lúc này sau khi vất vả thoát chết và lật ngược tình thế, Mộ Băng Linh lập tức nhìn thấy Diệp Hàn trong đám đông và nhanh chóng tiến về phía anh.

"Diệp Hàn công tử!

Vừa rồi thật sự rất cảm ơn anh!" Vừa gặp mặt, Mộ Băng Linh đã hành lễ với Diệp Hàn.

Không còn cách nào khác, lúc đấu pháp vừa rồi cô thực sự đã nhận được sự giúp đỡ của anh.

Cho nên vừa thoát nạn, cô lập tức tìm Diệp Hàn để báo ân.

Trước cảnh này Diệp Hàn chỉ mỉm cười, tiện miệng hỏi một câu: "Thanh Thánh binh ta luyện chế có dễ dùng không?" "Dễ dùng!

Vô cùng dễ dùng!

Nếu không có thanh Thánh binh do Diệp Hàn công tử luyện chế, e rằng tôi đã chết dưới đao của Lưu Tà Đao rồi!" Đến tận bây giờ Mộ Băng Linh vẫn còn sợ hãi.

Nếu không phải tình cờ mua được thanh Thánh binh của Diệp Hàn, có lẽ cô đã bị Lưu Tà Đao giết chết rồi!

Cho nên lúc này Mộ Băng Linh vô cùng cảm kích Diệp Hàn.

Chương 876

“A a, dễ dùng là tốt rồi.” Diệp Hàn mỉm cười nói.

Anh rất tự tin vào thuật luyện khí của mình, chỉ cần là Thánh binh do chính tay anh luyện chế, dù là tiện tay làm ra cũng lợi hại hơn những thứ trấn tông chi bảo kia!

Huống hồ Diệp Hàn còn khảm pháp tướng kim thân vào trong Thánh binh, chỉ cần người sử dụng gặp nguy hiểm đến tính mạng, nó sẽ chủ động tiêu hao toàn bộ linh khí để kích hoạt pháp tướng!

Khi đó pháp tướng cảnh giới Siêu Phàm xuất hiện hoàn toàn có thể chém giết bất kỳ tu sĩ Ngự Không nào!

Vì vậy đối với những Thánh binh này, dù là Diệp Hàn hay Mộ Băng Linh đều cảm thấy cực kỳ hài lòng!

Chỉ tiếc là pháp tướng bên trong Thánh binh chỉ có thể sử dụng một lần, nên Mộ Băng Linh hiện tại tỏ ra hơi ngại ngùng, nói với Diệp Hàn: “Diệp Hàn công tử, anh có thể bán thêm cho tôi một thanh Thánh binh nữa không?

Vì thanh lúc nãy đã tiêu hao hết uy lực trong chiến đấu rồi, nên tôi muốn mua thêm một thanh nữa!

Tất nhiên về giá cả anh cứ yên tâm, tôi trả năm trăm ngàn Hải Linh Thạch!” Mộ Băng Linh vừa lo lắng vừa hy vọng.

Hiện tại được mua Thánh binh của Diệp Hàn chính là có thứ để bảo mạng!

Nhưng cô lại sợ Diệp Hàn không bán, dù sao loại Thánh binh tốt thế này cũng là hàng hiếm!

Vì vậy lúc này tâm trạng cô rất phức tạp, sợ Diệp Hàn từ chối.

Thấy cảnh này Diệp Hàn khẽ mỉm cười, rồi từ túi trữ vật lấy ra hơn hai trăm thanh Thánh binh cao giai, "ba" một tiếng ném hết xuống đất.

Sau đó Diệp Hàn thản nhiên nói: "Năm trăm ngàn Hải Linh Thạch một thanh, tùy ý chọn!" ".....

Nhiều thế sao?

Trời đất ơi!" Nhìn thấy nhiều Thánh binh như vậy, Mộ Băng Linh sợ đến mức há hốc mồm.

Phải biết rằng loại Thánh binh lợi hại thế này vốn là thứ có giá mà không có hàng để mua!

Cô lớn đến từng này cũng chưa thấy nhiều đến thế bao giờ!

Nhưng hiện tại thì sao?

Diệp Hàn vậy mà tiện tay lấy ra hơn hai trăm thanh Thánh binh cao giai?

Hơn nữa thanh nào cũng lợi hại hơn cả trấn tông chi bảo của Tà Ma Tông!

Lúc này giọng nói của Mộ Băng Linh bắt đầu run rẩy, ấp úng: "Diệp Hàn công tử, tôi có thể mua thêm vài thanh được không?

Tôi muốn mua nhiều một chút để phòng thân!" Khó khăn lắm mới gặp được nhiều Thánh binh cao giai thế này, cô không kìm được muốn mua thêm vài thanh để sau này dùng phòng thân!

Dù sao trong những Thánh binh này đều được Diệp Hàn khảm pháp tướng cảnh giới Siêu Phàm mà!

Vì vậy giọng của cô lúc này lí nhí, sợ Diệp Hàn không đồng ý.

Tuy nhiên Diệp Hàn lại nhếch môi, tỏ vẻ không sao cả: "Tất nhiên là được rồi!

Chỉ cần tiền đủ, đừng nói một hai thanh, một trăm hai mươi thanh ta đều có thể bán hết cho cô!" Câu nói này của Diệp Hàn không phải là khoác lác, anh thực sự định bán hết số đó!

Dù sao với anh thì những Thánh binh này chỉ mất hai ba ngày là luyện xong, hoàn toàn là đồ tiện tay làm ra.

Thay vì để đống thánh binh đó chiếm chỗ trong túi trữ vật, chi bằng trực tiếp đổi thành hải linh thạch!

Dẫu sao, hải linh thạch cũng có thể trực tiếp hấp thu pháp lực, luyện hóa pháp tướng.

Lúc này, thấy Diệp Hàn hào phóng như vậy, Mộ Băng Linh vội vàng nói lời cảm tạ: "Cảm ơn Diệp Hàn công tử đã đại phương như thế!

Nhưng vì linh thạch trên người tôi không có quá nhiều, cho nên tối đa chỉ có thể mua lại ba món cao giai thánh binh, hy vọng Diệp Hàn công tử đừng giận!" Khi nói chuyện, Mộ Băng Linh luôn tỏ vẻ cẩn trọng, sợ làm Diệp Hàn không vui.

Đối với chuyện này, Diệp Hàn lại xua tay, tỏ vẻ không sao cả nói: "Không sao!

Mua bán không thành thì tình nghĩa vẫn còn, nếu sau này có tiền, cô cứ tùy lúc tìm tôi, chỗ tôi có rất nhiều thánh binh!

Chỉ cần tiền đủ, tôi còn có thể giúp cô luyện chế ra cao giai thánh binh tốt hơn nữa!" Diệp Hàn cực kỳ hào phóng nói.

Anh thực sự có thực lực đó, cũng có thời gian đó!

Chỉ cần tiền đủ, không có việc gì Diệp Hàn không làm được!

Thấy cảnh này, Mộ Băng Linh rốt cuộc cũng buông xuống lo lắng, mỉm cười nói: "Nếu đã như thế, vậy xin đa tạ Diệp Hàn công tử!

Đây là một triệu năm trăm ngàn hải linh thạch, xin ngài nhận cho!” Mộ Băng Linh cẩn thận lấy ra một triệu năm trăm ngàn hải linh thạch, tất cả đều đựng trong túi trữ vật rồi đưa cho Diệp Hàn, tĩnh lặng chờ đợi anh kiểm tra linh thạch.

Tuy nhiên, Diệp Hàn lại chẳng thèm nhìn, trực tiếp phất tay một cái nói: “Chọn đi!

Thánh binh trong này tùy cô chọn!

Chương 877

Ngoài ra, nể mặt chúng ta quen biết một phen, tôi quyết định mua ba tặng một, tặng thêm cho cô một món thánh binh nữa!

Tổng cộng cô có thể chọn bốn món thánh binh, món dư ra đó là tôi tặng!" Lúc này Diệp Hàn tỏ ra vô cùng phóng khoáng.

Dù sao sau này ra khơi còn phải dựa vào Mộ Băng Linh chỉ dẫn mới tìm được Hóa Tiên thảo!

Vì vậy Diệp Hàn tùy tay tặng đi một món thánh binh.

Thấy cảnh này, Mộ Băng Linh nghe xong suýt chút nữa đờ người ra, không thể tin được nói: "Diệp Hàn công tử, ngài xác định muốn tặng thêm cho tôi một món thánh binh?

Phải biết rằng, đó là bảo vật trị giá năm mươi ngàn hải linh thạch đấy!" Một món lễ vật quý trọng như vậy, Mộ Băng Linh tuy là thiên kim phú gia nhưng từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng nhận qua lễ vật nào quý giá đến thế!

Cho nên cô mới tỏ ra kinh ngạc như vậy!

Tuy nhiên Diệp Hàn lại nhàn nhạt nói: "Đã bảo tặng là tặng, cứ cầm lấy đi!

Chẳng phải chỉ năm mươi ngàn hải linh thạch sao?

Không là vấn đề gì!" Diệp Hàn sở dĩ dám nói thế vì kiếm tiền thực sự quá nhanh!

Chỉ cần một đêm anh đã có thể luyện chế ra mấy chục món thánh binh!

Chỉ cần chịu khó luyện chế, một ngày kiếm được mấy chục triệu

hải linh thạch cũng không thành vấn đề, cho nên năm mươi ngàn chỉ là con số lẻ!

Nhưng đối với Mộ Băng Linh, năm mươi ngàn linh thạch không phải là con số nhỏ!

Tích góp suốt hai mươi năm, gom góp tất cả linh thạch từ nhỏ đến lớn của cô cũng chỉ có hơn một triệu!

Mà bây giờ thì sao?

Diệp Hàn vung tay một cái đã tặng món thánh binh trị giá năm mươi ngàn hải linh thạch?

Cảnh tượng này thực sự khiến Mộ Băng Linh suýt rơi nước mắt vì cảm động.

"Diệp Hàn công tử!

Thực sự quá cảm tạ ngài!

Ân tình này tôi nhất định ghi nhớ trong lòng!" Mộ Băng Linh thần sắc nghiêm nghị nói.

Bởi vì hiện tại sắp ra khơi nên quả thực cô rất cần thánh binh.

Cứ có thêm một món cao giai thánh binh là năng lực tự vệ lại tăng thêm mấy phần!

"Được rồi, thu lấy đi." Diệp Hàn mỉm cười đưa thánh binh cho Mộ Băng Linh.

Sau đó, Mộ Băng Linh cũng đỏ mặt nhận lấy.

Vì đây là lần đầu tiên cô nhận quà của người khác, lại còn là một người đàn ông mới quen tặng.

Cho nên khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Nhưng vì món quà này quá quý trọng, nên Mộ Băng Linh dù xấu

hổ cũng chỉ có thể đỏ mặt nói: “Cảm ơn anh, Diệp Hàn công tử.” “Không có gì, đây là việc tôi nên làm.

Dù sao cô cũng phải dẫn tôi đi tìm Hóa Tiên thảo mà.” Diệp Hàn mỉm cười nói.

Sau đó hai người vừa tán gẫu vừa đi về phía con tàu khổng lồ của nhà họ Mộ.

Trên đường đi, tất cả quần chúng vây xem đều nhìn với ánh mắt hâm mộ.

“Thật là giàu có!” “Tùy tay tặng luôn một món cao giai thánh binh trị giá năm mươi ngàn hải linh thạch!” “Khí phách này hèn chi người ta có bạn gái xinh đẹp!

Hèn chi Mộ tiểu thư lại nảy sinh thiện cảm!” Lúc này, tất cả những người chứng kiến cảnh đó đều hâm mộ không thôi.

Thậm chí những nam tu sĩ kia cũng hâm mộ muốn chết, hận không thể đầu thai lại thành thân con gái để được Diệp Hàn tặng cho một món cao giai thánh binh!

Chỉ tiếc là điều đó không thể, vì Diệp Hàn không phải là kẻ ngốc, chưa bao giờ vô duyên vô cớ tặng đồ cho người khác.

Dẫu sao những món cao giai thánh binh này giá trị không nhỏ, mỗi món đều mấy chục ngàn hải linh thạch.

Vật quý trọng như vậy, Diệp Hàn đương nhiên sẽ không dễ dàng tặng đi.

Ngoại trừ đám thị vệ như Bạch Nhược Nhược, Trần Hướng Thiên ra, Diệp Hàn rất ít khi tặng đồ cho người khác.

Ngay cả Mộ Băng Linh sắc đẹp như thiên tiên, cũng phải dựa trên tiền đề giúp đỡ Diệp Hàn tìm kiếm Hóa Tiên thảo mới có được thánh

binh từ anh.

Cho nên nếu là người bình thường, dù có xinh đẹp đến mấy cũng khó mà nhận được món quà quý giá như thế của Diệp Hàn.

Đương nhiên mọi chuyện đều phải xem vận khí và tâm tình của anh.

Chương 878

Nếu tâm tình tốt, vung tay tặng mấy chục ngàn hải linh thạch anh cũng chẳng thèm chớp mắt lấy một cái!

Sau đó Diệp Hàn và Mộ Băng Linh đi tới bờ cảng.

Trên bờ biển, con tàu khổng lồ Kình Thiên của nhà họ Mộ đang neo đậu, trên boong tàu có hàng trăm danh thị vệ đang nghiêm trận dĩ đãi, sẵn sàng ra khơi bất cứ lúc nào!

Đồng thời, sau khi Diệp Hàn và Mộ Băng Linh lên tàu, nước ngọt, thức ăn và các nhu yếu phẩm cũng được mang lên.

Lượng lớn nước ngọt và thức ăn này sẽ là vật tư sinh hoạt cho mọi người trong suốt hơn một tháng ra khơi.

Dẫu sao khi lênh đênh trên biển, thứ thiếu thốn nhất chính là nước ngọt.

Cao giai tu sĩ như Diệp Hàn cũng khó mà tạo ra được lượng lớn nguyên tố nước.

Ngay sau đó, khi tất cả vật tư đã được chuyển lên thuyền, Mộ Băng Linh liền dẫn Diệp Hàn đi lên.

Chỉ là trước khi khởi hành, Mộ Băng Linh lại dặn dò một câu: "Diệp Hàn công tử, lát nữa lên thuyền, hy vọng anh có thể che giấu thân phận, đừng để người khác biết anh là tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm." "Hả?

Tại sao?" Nghe tin này, Diệp Hàn tỏ ra hơi bất ngờ.

Vì ban đầu anh cứ ngỡ Mộ Băng Linh đại diện cho nhà họ Mộ mời anh.

Nhưng hiện giờ xem ra rõ ràng không phải do nhà họ Mộ mời, mà là Mộ Băng Linh mời anh với danh nghĩa cá nhân!

Có nghĩa là trên con tàu khổng lồ này có không ít người là đối thủ cạnh tranh của Mộ Băng Linh?

Hoặc có người quan hệ không tốt với cô?

Diệp Hàn vừa đi vừa thử thăm dò: "Mộ Băng Linh, tôi có thể biết tại sao không?

Dẫu sao tôi cũng là một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm, bất kể là ai cũng không dám trêu chọc tôi, chỉ cần tôi tung tin này ra thì chỉ có lợi chứ không có hại cho cô mà!" Diệp Hàn nói không sai, chỉ cần tung tin này ra, cả nhà họ Mộ đều phải nghe theo lệnh của anh, không một ai dám đối nghịch với cô.

Nhưng dù vậy, Mộ Băng Linh vẫn biểu thị phản đối, thì thầm nói: "Diệp Hàn công tử, ngàn vạn lần đừng nói ra!

Bởi vì trên con tàu này có một trưởng lão tên Mộc lão thuộc cảnh giới Ngự Không hậu kỳ, lão ta luôn đặc biệt coi thường tôi.

Cho nên tôi hy vọng anh có thể tạm thời ẩn giấu thân phận, bảo tồn thực lực, để lão Mộc kia tiên phong đi trước, cho lão chịu chút thiệt thòi trên biển, mài bớt nhuệ khí của lão đi!" Mộ Băng Linh giải thích một tràng dài, vì lão Mộc trên thuyền luôn nhìn cô không thuận mắt, nên cô mới muốn Diệp Hàn ẩn giấu thân phận để đả kích nhuệ khí của lão ta.

Trước cảnh này Diệp Hàn chỉ nhún vai, thản nhiên nói: "Được thôi!

Việc này đối với tôi chẳng có gì khó khăn, tôi đồng ý!" "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" Mộ Băng Linh đầy hy vọng nói: "Chỉ cần mài mòn nhuệ khí của lão Mộc xong, anh có thể công khai thực lực bất cứ

lúc nào, tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản!" "Được, tôi biết rồi." Diệp Hàn thản nhiên đáp, tỏ vẻ không mấy để tâm.

Dù sao mục tiêu chính của Diệp Hàn khi ra khơi lần này là tìm kiếm Hóa Tiên thảo để đột phá cảnh giới Siêu Phàm.

Còn những tranh đấu của nhà họ Mộ anh cũng chẳng có hứng thú.

Nếu lão Mộc kia không trêu chọc thì thôi, Diệp Hàn cũng lười để ý tới đối phương.

Nhưng nếu lão Mộc kia đúng như lời Mộ Băng Linh nói mà cuồng vọng như vậy, Diệp Hàn cũng không ngại ra tay.

Chỉ cần anh ra tay, tuyệt đối có thể đánh cho lão Mộc kia bò không nổi!

Cho nên hiện tại Diệp Hàn tỏ ra rất trấn định, không chút lo lắng.

Thấy vậy, Mộ Băng Linh cũng rốt cuộc yên tâm, mím môi cười dẫn Diệp Hàn lên tàu.

"Diệp Hàn công tử, chào mừng đến với tàu khổng lồ của nhà họ Mộ tôi!

Con tàu này đã tiêu tốn chín năm để hoàn thành, hao phí gần một triệu hải linh thạch!

Tuy tốn kém nhưng tuyệt đối đáng giá!

Chỉ cần nơi nào con tàu này đi qua, tuyệt đối sẽ không có hải thú tấn công!

Ngay cả hải thú cảnh giới Ngự Không cũng không dám khinh suất gây sự!" Mộ Băng Linh đứng ở đầu thuyền liên tục giới thiệu về con tàu cho Diệp Hàn.

Tuy nhiên Diệp Hàn lại không mấy hứng thú.

Vì anh cảm thấy con tàu này cũng thường thôi, so với con tàu của Tà Ma tông lúc nãy còn nhỏ hơn một chút.

Thế là Diệp Hàn thuận miệng hỏi một câu: "Đúng rồi!

Con tàu này so với mấy con tàu của Tà Ma tông thì cái nào tốt hơn?" "Hả?" Nghe vậy, Mộ Băng Linh thoáng đờ người, sau đó ngượng ngùng một lát mới nói: "Của Tà Ma tông tốt hơn một chút!

Vì tàu của Tà Ma tông đều do luyện khí sư của Song Sinh đại lục chế tạo, bất kể là dược liệu hay pháp trận đều lợi hại hơn tôi!" "Nói vậy là nếu gặp trên biển thì đánh không lại Tà Ma tông rồi?" Diệp Hàn nhíu mày đột ngột hỏi.

"Đúng vậy." Mộ Băng Linh thẳng thắn thừa nhận, vì thế lực nhà họ Mộ quả thực không bằng Tà Ma tông.

Nếu thực sự đụng độ trên biển, khẳng định là đánh không lại đối phương.

Chương 879

Tuy nhiên dù vậy, Mộ Băng Linh vẫn cố gắng biện minh: "Vùng biển Vô Biên Hải cực kỳ rộng lớn, cơ bản chúng ta sẽ không gặp người của Tà Ma tông đâu.

Cho nên Diệp Hàn công tử không cần lo lắng quá!" "Ồ?

Vậy sao?" Diệp Hàn đột nhiên cười nói: "Nhưng nếu Tà Ma tông cũng vì cây Hóa Tiên thảo kia thì sao?

Nếu lộ trình giống chúng ta, cơ hội gặp mặt chẳng phải sẽ tăng lên rất nhiều sao?

Hơn nữa trước đó tôi còn đắc tội với thiếu tông chủ của Tà Ma tông, khó tránh khỏi bị đối phương để mắt tới!" Diệp Hàn là người có tu vi cao siêu, đồng thời cũng là người cực kỳ thông minh.

Chỉ qua mấy câu nói anh đã phân tích thấu triệt cục diện hiện tại!

Vì Diệp Hàn sớm đã nhận ra, đội tàu của Tà Ma tông có lẽ cũng đi tìm cây Hóa Tiên thảo đó!

Vả lại xét việc Mộ Băng Linh trước đó đã chém giết ma khu của Lưu Tà Đao, khó tránh khỏi sẽ bị đối phương nhắm vào.

Với nhiều sự trùng hợp như vậy, Diệp Hàn có nắm chắc phần lớn khẳng định rằng chuyến đi này tuyệt đối sẽ đụng độ người của Tà Ma tông!

Lúc này ngay cả Mộ Băng Linh cũng có chút lo lắng: "Diệp Hàn công tử, nếu suy đoán của anh là chính xác thì e rằng lần này chúng ta thực sự gặp nguy hiểm rồi!

Nhưng Hóa Tiên thảo sắp trưởng thành, căn bản không có thời gian để trì hoãn thêm nữa!

Cho nên dù có nguy hiểm tôi cũng phải đến địa điểm đó!

Nếu không sau này sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa!" Mộ Băng Linh thần sắc nghiêm túc nói, vì Hóa Tiên thảo chỉ có một cây, nếu bị Tà Ma tông nẫng tay trên thì sau này sẽ không bao giờ gặp lại được nữa.

Hơn nữa khi Hóa Tiên thảo trưởng thành sẽ dẫn phát rất nhiều dị tượng thiên địa, khiến tất cả tu sĩ Ngự Không được đốn ngộ, đạt được sự thăng tiến cảnh giới cực cao.

Đồng thời xung quanh Hóa Tiên thảo sẽ sinh ra các loại linh thảo trân quý, những thứ này đều là mục tiêu mà nhà họ Mộ nhất định phải giành lấy!

Cho nên lần này dù thế nào Mộ Băng Linh cũng không từ bỏ chuyến đi.

Đối với chuyện này, quan điểm của Diệp Hàn cũng giống vậy, anh thản nhiên nói: "Mộ tiểu thư cứ yên tâm!

Nếu gặp Tà Ma tông, tôi cũng sẽ thay nhà họ Mộ ra tay!

Chỉ cần có tôi ở đây, người của Tà Ma tông chắc chắn không dám mạo hiểm khai chiến dẫn đến lưỡng bại câu thương!

Cho nên cứ an tâm tiến tới địa điểm mục tiêu đi!" Những lời này của Diệp Hàn trực tiếp tiêm cho Mộ Băng Linh một mũi tiêm trợ tim, khiến cô không còn phải lo lắng nữa.

"A!

Diệp Hàn công tử nói không sai!

Chỉ cần có anh ở đây, tôi hoàn toàn không cần lo lắng gì hết!

Dẫu sao anh cũng là đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm, tuyệt đối có thể trấn áp người của Tà Ma tông!" Mộ Băng Linh lập tức mỉm cười.

Vì tu vi của Diệp Hàn vô cùng mạnh mẽ nên đã tiếp thêm cho cô

không ít tự tin.

Hơn nữa trong tay cô còn có bốn món thánh binh do Diệp Hàn luyện chế, ngay cả khi gặp nguy hiểm cũng có khả năng tự vệ!

Vì vậy Mộ Băng Linh mới ổn định lại tâm thần, không còn tỏ ra lo lắng nữa.

Cùng lúc đó, khi Diệp Hàn và Mộ Băng Linh đang thương lượng về lộ trình, đột nhiên vang lên những âm thanh ồn ào.

Diệp Hàn và Mộ Băng Linh đều nhìn về phía phát ra tiếng động, lập tức giật mình!

Hóa ra Trần Hướng Thiên vậy mà lại đánh nhau với thị vệ của Mộc trưởng lão!

"Hôm nay nếu không giao món thánh binh kia ra, ta sẽ giết ngươi ngay tại chỗ, ném xác xuống biển cho cá ăn!" Kẻ nói lời này là một gã đại hán khôi ngô, toàn thân bắp thịt cuồn cuộn, nhìn qua là biết dân luyện võ chuyên nghiệp.

Hơn nữa tu vi của gã đã đạt đến cảnh giới Ngự Không trung kỳ, hoàn toàn áp đảo Trần Hướng Thiên!

Cùng lúc đó, đối diện với gã đại hán khôi ngô chính là Trần Hướng Thiên cùng với mười tên thị vệ dưới trướng Diệp Hàn.

"Có giết tôi, tôi cũng không giao thánh binh cho ông!

Vì đây là thánh binh công tử nhà tôi tặng, ông căn bản không có tư cách lấy đi!" Lúc này đám người Trần Hướng Thiên đều đang bừng bừng nộ khí, rõ ràng đang tranh cãi với gã đại hán.

Sở dĩ tranh cãi là vì gã đại hán khôi ngô kia nhắm trúng thánh binh của Trần Hướng Thiên, muốn cưỡng mua cưỡng bán với cái giá cực thấp!

Đối với chuyện này, bọn người Trần Hướng Thiên đương nhiên là không đồng ý!

Phải biết rằng những món thánh binh trong tay họ đều do chính tay Diệp Hàn luyện chế ra, mỗi món đều trị giá năm mươi ngàn hải linh thạch!

Còn gã đại hán kia chỉ bỏ ra năm ngàn linh thạch đã muốn mua lại, ngay cả số lẻ cũng không bằng, đúng là si tâm vọng tưởng!

"Rốt cuộc có đưa hay không?" Lúc này sắc mặt gã đại hán khôi ngô trở nên cực kỳ âm trầm.

Chương 880

Bởi vì gã không phải hạng thiện lương gì, vốn dĩ đã quen thói cưỡng mua cưỡng bán.

Thêm vào đó đây là Vô Biên Hải, bốn bề toàn là biển cả, có đánh chết bọn người Trần Hướng Thiên cũng không lo bị người khác báo thù!

Dẫu sao chỉ cần ném xác xuống biển là chẳng ai biết được!

Cho nên gã đại hán này mới kiêu ngạo như vậy, từng bước ép sát: "Mấy tên thị vệ nhỏ bé, nếu biết điều thì mau giao thánh binh ra!

Nếu tiếp tục kháng cự thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Đến lúc đó đừng nói năm ngàn linh thạch, ngay cả năm trăm hay năm mươi cái ta cũng không đưa!

Ta sẽ tiêu diệt tất cả các ngươi, ném xuống biển cho cá ăn!" Gã đại hán khôi ngô cậy vào tu vi cao hơn nên liên tục uy hiếp bọn người Trần Hướng Thiên.

Trước cảnh này, đám người Trần Hướng Thiên đều tức giận đến đỏ cả mặt, hận không thể lao vào đánh nhau với đối phương ngay lập tức!

Nhưng vì nghĩ tới việc Diệp Hàn chưa hạ lệnh, nên bọn họ đều tạm thời nhẫn nhịn, chưa trở mặt với đối phương.

Tuy nhiên thấy vậy, gã đại hán kia lại càng thêm kiêu ngạo, trực tiếp lao vào cướp đoạt!

"Giao món thánh binh của ngươi ra đây!" Vừa nói, gã đại hán kia vừa xông lên định cướp đoạt.

Thấy cảnh này, Trần Hướng Thiên lập tức phẫn nộ không thôi, muốn ra tay nhưng lại sợ bị Diệp Hàn giáo huấn.

Tuy nhiên đúng lúc này, Diệp Hàn đột nhiên nhàn nhạt lên tiếng: "Trần Hướng Thiên!

Bây giờ ta lệnh cho ngươi giết chết hắn!

Đừng lưu tình!

Dẫu sao thánh binh ta tặng ngươi cũng không phải để trưng cho đẹp!

Nếu không giết được hắn thì đừng có vác mặt về gặp ta, làm mất mặt ta!" Diệp Hàn sở dĩ nói như vậy là để Trần Hướng Thiên buông lỏng tay chân, dạy cho gã đại hán kia một bài học nhớ đời!

Lúc này, nghe xong những lời đó của Diệp Hàn, sắc mặt Trần Hướng Thiên rõ ràng trở nên vui vẻ, lớn tiếng đáp lại: "Rõ!

Tuân lệnh Diệp Hàn công tử!" Dứt lời, Trần Hướng Thiên lập tức tế ra thánh binh.

Oanh!

Chỉ trong chớp mắt, món thánh binh trong tay gã đã bạo tăng độ dài lên đến gần trăm mét!

Tiếp đó, Trần Hướng Thiên vẩy ngón tay một cái, món cao giai thánh binh mang theo sát khí ngập trời chém xuống!

"Không ổn!" "Uy lực của món thánh binh này quá khủng khiếp!" "Ta e là không chống đỡ nổi!" Chỉ trong tích tắc, gã đại hán khôi ngô nhận ra tình hình không ổn, toàn thân lông tơ dựng đứng cả lên, vội vàng tế ra một tấm khiên để chống đỡ.

Bành!

Trong tiếng nổ trầm đục, món cao giai thánh binh chém mạnh lên

tấm khiên.

“Phụt!” Sau một kích đó, gã đại hán khôi ngô lập tức cảm thấy tối sầm mặt mũi, nội tạng bị chấn động đến run rẩy, tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi.

Ngược lại là Trần Hướng Thiên không hề bị thương chút nào.

Qua đó có thể thấy khoảng cách giữa thánh binh của hai bên thực sự là quá lớn!

Thậm chí khiến cho một tu sĩ Ngự Không sơ kỳ như Trần Hướng Thiên dám cứng đối cứng vượt cấp với một tu sĩ trung kỳ như gã đại hán kia!

Cùng lúc đó, Diệp Hàn đứng bên cạnh tiếp tục lên tiếng: “Trần Hướng Thiên, tiếp tục hành hạ hắn cho ta!

Có xảy ra chuyện gì cũng đừng sợ, có ta chống lưng cho ngươi!

Phải nhớ kỹ!

Bất cứ kẻ nào dám đến bắt nạt người của ta, gặp một tên là hành hạ chết một tên!

Nếu đánh không chết thì đừng có quay lại gặp ta!” Những lời này của Diệp Hàn lập tức tiếp thêm động lực cho Trần Hướng Thiên, gã lớn tiếng nói: “Công tử yên tâm!

Tôi nhất định sẽ dạy cho hắn một bài học thích đáng!” Dứt lời, Trần Hướng Thiên tiếp tục rót pháp lực vào thánh binh.

Ngay sau đó, thánh binh ngày càng dài ra, chỉ trong vài hơi thở đã đạt đến mức che kín cả bầu trời, càng khiến người ta phải kinh hãi.

Khi món thánh binh này càng lúc càng lớn, nó đã bắt đầu thấp thoáng tỏa ra uy lực của cảnh giới Siêu Phàm!

Thấy cảnh này, dù là gã đại hán kia hay những người xung quanh

đều vô cùng chấn kinh.

Không một ai ngờ được một món thánh binh lại có thể phát huy ra uy lực của cảnh giới Siêu Phàm!

Ngay cả Mộ Băng Linh cũng bị chấn động, lẩm bẩm tự nói: “Diệp Hàn công tử cũng quá hào phóng rồi!

Chương 881

Một thị vệ Ngự Không sơ kỳ vậy mà lại được trang bị cao giai thánh binh?

Hơn nữa còn là loại cao giai thánh binh có thể đánh chết tu sĩ Ngự Không chỉ với một đòn?

Thật là quá tốn kém!" Khi nói chuyện, trong mắt Mộ Băng Linh toàn là sự không tin nổi.

Dẫu biết Diệp Hàn rất giàu có, nhưng cô không thể ngờ được Diệp Hàn lại giàu đến mức trang bị cả cao giai thánh binh cho thị vệ!

Phải biết rằng ngay cả Mộ Băng Linh cũng không nỡ trang bị thứ này cho thị vệ của mình!

Đối với cô, mỗi món cao giai thánh binh đều là vật bảo mệnh, làm sao có thể tùy tiện đưa cho người khác?

Tuy nhiên, chuyện khiến Mộ Băng Linh cảm thấy khó tin hơn còn ở phía sau!

Chỉ nghe Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Chẳng phải chỉ là một món cao giai thánh binh thôi sao?

Có gì mà tốn kém?

Phải biết rằng, hầu như tất cả thị vệ dưới trướng tôi đều được trang bị cao giai thánh binh!" Câu nói này vừa thốt ra lập tức khiến Mộ Băng Linh kinh ngạc tột độ!

Cô không thể ngờ được Diệp Hàn lại còn hào phóng hơn cả những gì mình tưởng tượng!

"Cái gì?

Diệp Hàn công tử cư nhiên trang bị cao giai thánh binh cho toàn bộ thị vệ?

Không thể nào!

Đó là những món bảo vật trị giá hàng chục triệu hải linh thạch đấy!" Lúc này Mộ Băng Linh vẫn chưa tin vào những lời đó.

Tuy nhiên Diệp Hàn lại nhếch môi, mỉm cười nói: "A Thất, A Thủy, A Quang... tất cả hãy lượng cao giai thánh binh ra đi!" "Thứ nhất là để dạy cho gã đại hán khôi ngô kia một bài học!

Thứ hai là để Mộ tiểu thư được mở mang tầm mắt!" Sau khi Diệp Hàn mỉm cười nói xong, tất cả thị vệ dưới trướng anh đều đồng loạt tế ra thánh binh!

Trong nháy mắt, hào quang thánh binh rực trời bắn ra tứ phía, mười món cao giai thánh binh liên tiếp bay lên không trung.

"Long Hành Thí Thần Kiếm!" "Bất Phá Thiên Ma Đao!" "Tứ Phương Tán Tinh Cung!" "Cửu Âm Tề Kiếp Chùy!"...

Trong sát na, mười mấy món cao giai thánh binh đều lao thẳng lên bầu trời, hào quang rực rỡ tỏa sáng khắp nơi.

Tiếp đó, cùng với việc các thị vệ rót pháp lực vào, tất cả các món thánh binh đều bắt đầu phóng to kích thước!

"Năm mươi mét!" "Một trăm mét!" "Hai trăm mét!" "Năm trăm mét!" Chỉ trong chớp mắt, mười mấy món thánh binh đều đạt tới kích thước khổng lồ năm trăm mét, mỗi món đều tỏa ra uy lực gần như chạm tới cảnh giới Siêu Phàm, đồng loạt chém về phía gã đại hán khôi ngô!

Sưu!

Trong tiếng xé gió rít gào, mười mấy đạo kiếm khí đều lao thẳng

về phía gã đại hán!

"Mẹ kiếp!" Thấy cảnh này, gã đại hán khôi ngô lập tức hoảng loạn, dù gã có tung ra mười mấy món bảo vật hộ thân cũng khó lòng chống đỡ được uy lực khủng khiếp như vậy!

Oanh!

Trong tiếng nổ vang dội, thân xác gã đại hán trực tiếp bị khí kình bốc hơi mất dạng, thậm chí không để lại chút dấu vết nào!

Thấy cảnh này, hàng trăm thị vệ vây xem trên thuyền đều xôn xao cả lên.

"Ôi trời đất ơi!" "Cũng quá đáng sợ rồi!" "Một tu sĩ Ngự Không trung kỳ vậy mà lại bị một nhóm thị vệ cảnh giới Linh Vũ thấp kém tiêu diệt chỉ trong nháy mắt?

Thật là không thể tin nổi!" Nhất thời tất cả mọi người vây xem đều kinh hãi tột độ, từng người một đều há hốc mồm, kinh ngạc đến nỗi không khép lại được.

Đối với những người này, tu sĩ Ngự Không trung kỳ đã là nhân vật tầm cỡ rồi!

Ai nấy đều là trưởng lão của các gia tộc hào môn!

Vậy mà hiện giờ, một tu sĩ Ngự Không có địa vị trưởng lão lại bị một đám thị vệ cấp thấp tiêu diệt?

Đúng là làm đảo lộn mọi nhận thức!

"Quá mạnh mẽ!" "Mấy món thánh binh này thực sự quá mạnh!" "Vậy mà có thể khiến cho một nhóm thị vệ cảnh giới Linh Vũ sở hữu năng lực tiêu diệt tu sĩ Ngự Không chỉ trong nháy mắt!

Đây đơn giản là một chuyện không tưởng!

Nhưng chuyện đó đã xảy ra!

Hơn nữa còn xảy ra ngay trước mắt ta!" Hiện tại, tất cả mọi người vây xem đều vô cùng chấn kinh, không một ai là không sợ hãi và hâm mộ những món thánh binh đó!

Phải biết rằng, mỗi món cao giai thánh binh đó đều là bảo vật trị giá năm mươi ngàn hải linh thạch!

Chương 882

Cho nên những người vây xem này dù có tiêu tốn cả đời tích góp cũng không đủ mua nổi một phần lẻ của món cao giai thánh binh kia!

Thậm chí điều khiến họ chấn kinh hơn là những thị vệ này đều mỗi người một món cao giai thánh binh, nghĩa là chủ nhân của những thị vệ này tuyệt đối là một người có bối cảnh vô cùng đáng sợ!

"Đến cả thị vệ dưới trướng cũng mỗi người một món cao giai thánh binh, thật là quá đáng sợ!

Qua đó có thể thấy chủ nhân của những thị vệ này tuyệt đối là một đại lão!

Hơn nữa còn là một đại lão thâm bất khả trắc, giàu nứt đố đổ vách!" Chỉ trong chốc lát, đã có không ít người đoán ra chủ nhân của những thị vệ này là ai!

Vừa giàu có, lại vừa đặc biệt lợi hại, lại có thánh binh...

Toàn bộ Lâm Hải thành, thậm chí là cả vùng Vô Biên Hải này cũng chỉ có một người!

Đó chính là Diệp Hàn!

"Tuyệt đối là Diệp Hàn!" "Chỉ có anh ta mới nuôi nổi những thị vệ xa xỉ như vậy!" "Chỉ có anh ta mới xứng đáng có được những thị vệ mạnh mẽ như thế!" Sự thực là họ đoán hoàn toàn không sai!

Toàn bộ Vô Biên Hải này cũng chỉ có Diệp Hàn mới có khí phách đó!

Dùng mấy chục món thánh binh để vũ trang cho thị vệ!

Tài lực này, khí phách này, đúng là vị đại lão vạn năm mới gặp

một lần!

Cùng lúc đó, trong tiếng suy đoán và kinh ngạc của mọi người, Diệp Hàn thong thả bước tới, tập hợp tất cả thị vệ ra sau lưng mình.

"Trần Hướng Thiên, hôm nay làm tốt lắm, không làm mất mặt ta!" Diệp Hàn mỉm cười nói, vỗ vỗ vai Trần Hướng Thiên.

Thực tế hôm nay Trần Hướng Thiên làm rất tốt.

Khi chưa có lệnh của Diệp Hàn, dù gặp phải sự khiêu khích lớn đến đâu gã cũng không tùy tiện ra tay.

Đợi khi Diệp Hàn hạ lệnh xong, Trần Hướng Thiên lập tức phát huy tối đa chiến lực, giết chết cường địch ngay tại chỗ!

Sự tự chế và chiến lực này thực sự khiến người ta phải bội phục.

Ngay cả Diệp Hàn cũng không nhịn được khen ngợi mấy câu: "Làm tốt lắm!

Thưởng cho ngươi một ngàn hải linh thạch, cầm lấy mà đi hưởng lạc đi!" Dứt lời, Diệp Hàn trực tiếp tung ra một ngàn viên hải linh thạch.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người có mặt đều chết lặng!

"Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" Trần Hướng Thiên cũng không ngoại lệ, khi thấy nhiều hải linh thạch như vậy gã lập tức vui mừng khôn xiết, hớn hở thu lấy!

Phải biết rằng một ngàn viên hải linh thạch tương đương với một triệu lượng bạc trắng!

Lượng tài phú khổng lồ như vậy đủ để gã tiêu xài thoải mái trong thời gian dài!

Thấy cảnh này, tất cả quần chúng vây xem đều chấn kinh đến rụng rời cả cằm!

“Mẹ kiếp!” “Vậy mà tùy tay thưởng luôn một ngàn viên hải linh thạch?” “Cũng quá là hào phóng đi!” “Phải biết rằng trận chiến vừa rồi cộng lại cũng chỉ có vài phút thôi mà!” “Kiếm được nhiều hải linh thạch như vậy sao?

Bằng cả mấy chục năm làm lụng vất vả của tôi rồi!” Ngay lập tức, vô số tiếng hâm mộ vang lên.

Tuy nhiên chuyện khiến họ hâm mộ hơn còn ở phía sau!

Chỉ thấy Diệp Hàn nhếch môi, tiếp tục nói: “Đúng rồi!

A Quang, A Thất, A Thủy, mấy tên thị vệ các ngươi làm cũng không tệ!

Lệnh hành cấm chỉ, ta rất hài lòng!

Cho nên ta quyết định ban thưởng cho các ngươi một chút!

Thế này đi, mỗi người năm trăm hải linh thạch!

Cầm lấy mà tiêu xài tùy thích!” Diệp Hàn chỉ phất tay một cái, lại một lượng lớn hải linh thạch được tung ra!

Thấy cảnh này, những tên thị vệ đó đều vui mừng khôn xiết nói: “Cảm ơn Diệp Hàn công tử!” “Diệp Hàn công tử thật là quá hào phóng!” “Sau này tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt!” Nói xong, những thị vệ đó đều cẩn thận thu lấy hải linh thạch, từng người một cười hớn hở đến tận mang tai.

Cùng lúc đó, những người khác có mặt cũng hâm mộ không thôi, thi nhau nuốt nước bọt ừng ực.

“Thật là giàu có!” “Siêu cấp giàu có!” “Chỉ trong vài câu nói đã tung ra gần mười ngàn viên linh thạch!” “Đúng là một kẻ phá gia chi tử mà!

Cả cái Vô Biên Hải này cũng không có ai phá gia như thế!” Nhất

thời, mọi người đều đau lòng xót ruột thay anh, rõ ràng là hâm mộ Diệp Hàn đến phát điên.

Lúc này ngay cả thiên kim tiểu thư nhà họ Mộ là Mộ Băng Linh cũng kinh ngạc không thôi, nói với Diệp Hàn: "Diệp Hàn công tử, làm như vậy có phải quá xa xỉ rồi không?

Phải biết rằng đó là mấy ngàn hải linh thạch đấy!

Chương 883

Vậy mà cứ tùy tùy tiện tiện vứt ra như thế, thật là lãng phí quá đi mà...” Khi nói chuyện, ngay cả Mộ Băng Linh cũng cảm thấy xót xa vô cùng.

Vì ngay cả cô cũng không hào phóng được như Diệp Hàn!

Tuy nhiên đối với chuyện này Diệp Hàn lại nhàn nhạt nói: “Chẳng phải chỉ là mấy ngàn hải linh thạch sao?

Tôi thiếu gì!

Nói thật với cô, tôi thậm chí còn cảm thấy mình vung tiền hơi ít!

Phải biết rằng trên người tôi có tới mấy chục triệu hải linh thạch kia, thật sự là không có chỗ nào để tiêu mà!” Vừa nói Diệp Hàn vừa thở dài.

Thật lòng mà nói, mấy chục triệu hải linh thạch trên người thực sự không có chỗ xài!

Bởi vì căn bản không có bảo vật nào giá trị cao đến mức khiến anh phải ra tay cả!

Mấy loại thiên địa linh dược kia giá cao nhất cũng chỉ mấy chục ngàn hải linh thạch, căn bản không bằng số lẻ trong túi đồ của Diệp Hàn!

Thậm chí nếu Diệp Hàn mua sạch tất cả linh bảo trong các phòng đấu giá ở Lâm Hải thành thì cũng không tiêu hết được số tiền đó!

Cho nên Diệp Hàn mới thở dài như vậy.

“Đôi khi tiền nhiều cũng là một loại phiền não!

Vì căn bản không biết phải tiêu vào đâu!” Diệp Hàn vừa thở dài

vừa bất lực nói.

Nghe vậy, Mộ Băng Linh lập tức câm nín.

Vì đây là lần đầu tiên cô thấy loại người như Diệp Hàn, vậy mà lại sầu não vì quá nhiều tiền?

Cùng lúc đó, hàng ngàn người trên tàu đều bị dáng vẻ của Diệp Hàn làm cho chấn động!

Thứ nhất là chưa từng nghe thấy có ai sở hữu tới mấy chục triệu hải linh thạch!

Thứ hai là bị cái khí phách của Diệp Hàn làm cho kinh hãi, lại còn sầu não vì nhiều tiền?

"Thật là... quá giàu rồi!" "Nỗi khổ của người giàu, tôi căn bản không hiểu nổi!" "Mấy chục triệu hải linh thạch, lượng đó nhiều đến mức nào chứ!" "Nếu lấy ra hết chắc cả con tàu này cũng bị đè chìm mất!" "Đúng là đại lão mà!" Nhất thời, mọi người đều kinh ngạc trước khối tài sản đó đến mức không nói nên lời.

Hơn nữa điều khiến họ hâm mộ hơn chính là Diệp Hàn không chỉ nhiều tiền, mà quan trọng hơn là tu vi cũng cực cao!

Thực lực cảnh giới Siêu Phàm đơn giản là không ai cản nổi!

Nhìn khắp Vô Biên Hải cũng không có mấy người là đối thủ của Diệp Hàn!

Tuy nhiên, giữa lúc mọi người còn đang há hốc mồm kinh ngạc trước tài sản và thực lực của Diệp Hàn, đột nhiên một tiếng quát tháo giận dữ vang lên!

"Là ai?

Kẻ nào đã giết trưởng lão nhà họ Mộ ta!" "Thật là phản trời rồi!" "Nếu hôm nay ta không làm thịt ngươi thì ta không mang họ Mộc nữa!

Ta đổi sang họ Chó!" Trong tiếng quát giận dữ, một trưởng lão Ngự Không hậu kỳ bay vọt lên không trung từ khu vực nghỉ ngơi trong khoang tàu.

Lão già này chính là lão Mộc mà Mộ Băng Linh đã nhắc tới trước đó!

Hóa ra lão Mộc này đang tu luyện trong khoang tàu, đột nhiên thấy bảng tên của sư đệ mình bị nứt vỡ, cho nên mới lao ra báo thù.

Hiện giờ, thấy lão Mộc đằng đằng sát khí bay ra, mọi người trên tàu đều sững sờ.

Vì họ đều biết rõ kẻ đã giết gã đại hán khôi ngô kia chính là Diệp Hàn thuộc cảnh giới Siêu Phàm!

Cho nên khi thấy lão Mộc đòi giết Diệp Hàn, thậm chí còn thề nếu không giết được sẽ đổi sang họ Chó, mọi người có mặt đều xì xào bàn tán.

"Theo tôi thấy, lão Mộc hôm nay chết chắc rồi!" "Lão Mộc hả?

Lát nữa chắc chắn phải đổi tên thành Chó trưởng lão rồi!" "Đúng vậy!

Dựa vào thực lực của lão Mộc thì căn bản không thể là đối thủ của Diệp Hàn được!" "Tôi thấy hôm nay lão đúng là đáng đời!

Ai bảo sư đệ lão quá cuồng vọng làm chi!

Cứ muốn cướp thánh binh của người khác, bị người ta giết là đáng đời!" Nhất thời trên sân có không ít người bắt đầu cười thầm.

Vì tất cả những người có mặt đều biết Diệp Hàn là thánh vương tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm!

Còn lão Mộc kia thì sao?

Có giỏi lắm cũng chỉ là Ngự Không hậu kỳ mà thôi!

Chương 884

Dưới sự chênh lệch thực lực khổng lồ như vậy, căn bản không ai nghĩ lão Mộc có thể thắng!

Cho nên mọi người đều cười thầm, chuẩn bị xem kịch hay.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn cũng rốt cuộc bị tiếng quát tháo của lão Mộc thu hút, anh thong thả nói: "Con chó nào đang sủa bậy thế?

Thật là ồn ào!" "Là ta!" Lão Mộc quát lớn một tiếng, lập tức bay tới.

Tuy nhiên khi bay lại gần mới hoàn hồn lại, hiểu ra vừa rồi Diệp Hàn đang chửi mình!

Thế là lão Mộc lập tức nổi trận lôi đình, quát: "Một tên nhóc ranh như ngươi mà lắm lời thế?

Ta hỏi ngươi, có phải ngươi đã sát hại sư đệ của ta không?" "Không phải." Diệp Hàn dứt khoát phủ nhận.

"Không phải?" Lão Mộc sững sờ.

"Đúng là không phải." Diệp Hàn nhàn nhạt nói: "Thị vệ của tôi giết, chẳng liên quan gì tới tôi cả!" "Mẹ kiếp!" "Thị vệ của ngươi giết?

Vậy chẳng phải là ngươi giết sao?" Nghe xong những lời này, lão Mộc lập tức nổi cơn thịnh nộ.

Sau đó chỉ thấy lão gào lên đau đớn: "Sư đệ, ta sẽ báo thù cho đệ!" Rồi lão trực tiếp tế ra thánh binh, một kiếm chém về phía Diệp Hàn!

"Trò vặt con mọn!" Thấy thánh binh của đối phương bổ xuống đầu mình, Diệp Hàn lại chẳng hề tỏ ra vội vàng.

Chỉ thấy anh thong thả mắng một câu, rồi mới đưa tay ra đỡ, trực tiếp dùng tay không đỡ lấy một kích của thánh binh!

Đinh!

Một âm thanh thanh thúy nhưng chói tai vang lên, không một ai ngờ được cơ thể Diệp Hàn lại cứng rắn đến mức đó!

Cư nhiên dùng cánh tay cứng rắn đỡ lấy uy lực của thánh binh!

Thấy cảnh này lão Mộc vô cùng kinh ngạc, lùi liên tiếp mười mấy bước mới kinh hãi nói: "Cánh tay thật cứng!" "Đó là đương nhiên!" Diệp Hàn mỉm cười nói: "Bất Hoại Thần Công của tôi đâu có luyện không công!" "Bây giờ cũng đến lượt lão nhận một chiêu của tôi rồi!" Dứt lời, Diệp Hàn trở tay tung một kích, trực tiếp chém Long Uyên Kiếm về phía lão Mộc.

Bá!

Chỉ trong chớp mắt, đạo kiếm khí dài tới gần ngàn mét mãnh liệt chém về phía lão Mộc, khiến lão sợ đến mức bủn rủn cả chân tay!

"Trời ơi!" "Kiếm khí dài cả ngàn mét?" "Tu vi như thế này chỉ có đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm mới làm được!" Lúc này lão Mộc dù có ngu đến mấy cũng nhận ra mình căn bản không thể chống đỡ nổi chiêu này của Diệp Hàn!

Thế là chỉ trong tích tắc, lão Mộc vội vàng tế ra mười mấy món bảo vật hộ thân, dốc hết toàn lực định chống đỡ đôi chút, kết quả lại căn bản không đỡ nổi!

Chỉ sau vài hơi thở, nghe thấy một tiếng "xoẹt", tất cả bảo vật hộ thân của lão Mộc đều bị Diệp Hàn dễ dàng đánh nát.

"Quá yếu!" Diệp Hàn chậc chậc nói: "Chỉ với chút tài mọn này mà cũng dám ra đây gây sự?

Đúng là tự tìm đường chết!" Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp vung kiếm chém xuống, định kết liễu mạng chó của lão Mộc.

Nhưng đúng lúc này, giọng nói của Mộ Băng Linh đột nhiên vang lên: "Diệp Hàn công tử!

Xin anh hãy nương tay!" "Ồ?" Nghe thấy câu này, Diệp Hàn lập tức thu hồi công thế, thong thả hỏi: "Mộ tiểu thư, tại sao vậy?" Nói thật là hiện tại Diệp Hàn hơi không hiểu nổi tại sao Mộ Băng Linh lại ngăn cản.

Trước cảnh này, Mộ Băng Linh ghé sát tai Diệp Hàn, nhỏ giọng nói: "Diệp Hàn công tử, người này là trưởng lão quan trọng của nhà họ Mộ tôi, cho nên vạn vạn lần không thể chết.

Nếu lão ta chết thì khi trở về tôi cũng sẽ bị trách phạt." "Được rồi, vậy thì giữ lại một mạng!" Diệp Hàn nể mặt Mộ Băng Linh một lần, dù sao cũng phải dựa vào cô giúp tìm kiếm Hóa Tiên thảo.

Thế là Diệp Hàn thu kiếm vào bao, trực tiếp tha cho lão Mộc một mạng.

Thấy cảnh này, lão Mộc vội vàng bò dậy, run rẩy nói: "Diệp Hàn công tử!

Thực sự xin lỗi, tôi đúng là có mắt không tròng, vậy mà lại dám trêu chọc đến ngài!

Cảm ơn ngài đã rộng lòng tha cho tôi một mạng nhỏ này!" Khi nói chuyện, lão Mộc luôn tỏ vẻ cẩn trọng, sợ làm Diệp Hàn nổi giận.

Tuy nhiên Diệp Hàn lại chẳng hề có chút hứng thú nào với lão, trực tiếp nói: "Đừng có cảm ơn tôi, muốn cảm ơn thì đi mà cảm ơn Mộ Băng Linh ấy, cô ấy bảo tôi tha cho lão một mạng." Diệp Hàn nhàn nhạt nói, căn bản lười chẳng buồn đáp lời lão Mộc.

Thấy vậy, lão Mộc lại vội vàng chạy đến trước mặt Mộ Băng

Linh, khép nép nói: “Cảm ơn Mộ tiểu thư, cảm ơn cô đã xin giúp tôi.

Tôi sai rồi, tôi không nên nhắm vào cô!

Tôi thề từ nay về sau tuyệt đối trung thành với cô!” “Vâng, tôi biết rồi.” Mộ Băng Linh nhíu mày nói: “Mộc trưởng lão, tôi cứu ông không vì gì khác, đơn thuần là vì nếu ông chết thì tôi không biết giải trình thế nào với gia tộc, cho nên mới xin giúp ông.” “Nhưng cũng phải nhớ kỹ, tôi chỉ giúp đúng một lần này thôi.” “Nếu sau này còn gây chuyện nữa thì không ai cứu được ông đâu.” Những lời này của Mộ Băng Linh vừa mềm vừa cứng, vừa lấy được lòng người lại vừa nhắc nhở lão Mộc sau này phải biết điều mà làm người.

Thấy vậy, lão Mộc lập tức quỳ xuống đất nói: “Mộ tiểu thư, ý của cô tôi đều hiểu hết, sau này tôi tuyệt đối sẽ thành thật làm người!” “Được, vậy tôi yên tâm rồi.” Sắc mặt Mộ Băng Linh mới khá lên một chút, định để lão đi.

Chỉ là khi lão Mộc đang lủi thủi định rời đi, Diệp Hàn lại đột nhiên lên tiếng: “Mộc trưởng lão, ông không quên một chuyện chứ?” “Hả?

Chuyện gì?

Xin Diệp Hàn công tử chỉ rõ!” Lão Mộc vội vàng chạy lại, cẩn thận hỏi Diệp Hàn.

Chương 885

Thấy vậy Diệp Hàn trực tiếp cười nói: "Vừa nãy chẳng phải ông bảo nếu không báo được thù thì sẽ đổi tên thành Chó trưởng lão sao?" "À à, đúng rồi, tôi nhớ rồi!

Nếu không có Diệp Hàn công tử nhắc nhở chắc tôi suýt quên mất!" Sắc mặt lão Mộc đỏ lên, vội vàng nói: "Diệp Hàn công tử nói đúng!

Sau này tôi sẽ gọi là Chó trưởng lão!

Bây giờ, ngay lập tức đổi tên luôn!" "Được, biết điều đấy, lui xuống đi!" Diệp Hàn phất phất tay mới chịu để lão đi.

"Cảm ơn Diệp Hàn công tử, cảm ơn Mộ Băng Linh tiểu thư, vậy tôi xin phép lui xuống." Lão Mộc vừa hành lễ vừa sợ hãi nói, rồi mới dám quay về.

Diệp Hàn và Mộ Băng Linh đều bật cười, căn bản không để tâm tới lời của lão Mộc.

Thực ra đối với Diệp Hàn, lão Mộc có đổi tên hay không cũng chẳng sao cả.

Nhưng Diệp Hàn muốn mượn cơ hội này để răn đe đối phương, để lão luôn nhớ rằng Diệp Hàn không phải là kẻ dễ trêu chọc!

Bởi vì Diệp Hàn xưa nay luôn theo quy tắc người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tất phạm người!

Cho nên chỉ cần lão Mộc biết điều mà làm người thì Diệp Hàn cũng lười chẳng buồn để ý tới lão nữa!

"Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, Mộ Băng Linh, cô cũng về nghỉ ngơi đi!" Diệp Hàn nhìn sắc trời, thấy thời gian đã gần tối liền

nói như vậy.

Vì hành trình phía trước còn dài nên Diệp Hàn định đi nghỉ ngơi.

Đối với chuyện này Mộ Băng Linh ngoan ngoãn đáp: "Vâng, Diệp Hàn công tử, vậy tôi xin phép lui xuống." "Ừ." Diệp Hàn tùy ý phất tay đuổi Mộ Băng Linh đi.

Trước khi đi, Mộ Băng Linh không quên cảm kích nói: "Diệp Hàn công tử, hôm nay thực sự vô cùng cảm ơn anh!" "Không có gì." Diệp Hàn thản nhiên đáp: "Chỉ là việc nhỏ thôi." Nói xong những lời đó, Diệp Hàn mới tỏ vẻ hơi nghiêm túc nói: "Mộ tiểu thư, hy vọng cô đừng quên ước định của chúng ta!

Vị trí của Hóa Tiên thảo chắc chắn đừng có nhầm lẫn đấy!

Nếu không cô cũng biết đấy, tôi không phải là người dễ nói chuyện đâu!" Những lời này của Diệp Hàn có cả nhu lẫn cương, anh biết Mộ Băng Linh chắc chắn sẽ hiểu ý tứ bên trong.

Thấy vậy, sắc mặt Mộ Băng Linh hơi sững lại một chút, rồi mới cung kính nói: "Diệp Hàn công tử ngài cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không lừa anh!

Vị trí Hóa Tiên thảo tôi nhớ rất rõ, chỉ cần mười mấy ngày nữa là có thể tới nơi!" "Nhớ kỹ là tốt." Diệp Hàn gật gật đầu mới để cô rời đi.

Đến đây một ngày đã kết thúc.

Diệp Hàn yên tĩnh ở lại trên thuyền.

Hành trình phía trước còn dài, Diệp Hàn cũng không vội, cũng chẳng có hứng thú ngắm phong cảnh trên biển.

Bây giờ anh chỉ một lòng muốn có được Hóa Tiên thảo để thuận lợi đột phá lên cảnh giới cao hơn!

Cứ như vậy một ngày nhanh chóng trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hướng Thiên bưng chậu nước hỏi Diệp Hàn: "Diệp Hàn công tử!

Ngài có muốn rửa mặt không?" "Đợi một lát." Diệp Hàn thản nhiên đáp một tiếng, bảo Trần Hướng Thiên đặt chậu nước ở cửa phòng rồi mới thong thả ngủ dậy.

Một đêm này Diệp Hàn ngủ rất ngon.

Dẫu sao anh cũng đã là tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm, trên thế gian này căn bản không có ai có thể đe dọa được anh.

Chỉ là đối với những người khác trên thuyền, đêm qua quả thực không hề yên bình chút nào!

Bởi vì đêm qua đã có hải thú tấn công thuyền, một số thị vệ nhà họ Mộ đã hy sinh trong cuộc tấn công đó.

Ngay cả buổi sáng hôm nay trên đầu thuyền vẫn còn lưu lại không ít vết máu.

Đợi sau khi Diệp Hàn tắm rửa thay quần áo xong, ra đầu thuyền phơi nắng mới phát hiện ra cảnh này, anh hỏi: "Sao trên thuyền lại có nhiều vết máu thế này?" "Diệp Hàn công tử!

Vì đêm qua có hải thú tấn công thuyền, gây ra không ít thương vong nên mới để lại vết máu." Trong khi nói chuyện, dáng vẻ của Mộ Băng Linh bước ra từ khoang thuyền.

Chỉ là không biết tại sao sắc mặt cô trông có vẻ hơi tái nhợt.

Thấy vậy Diệp Hàn hơi tò mò hỏi: "Mộ tiểu thư, sắc mặt cô trông không được tốt lắm?

Lẽ nào cô cũng tham gia trận chiến với hải thú đêm qua?" "Đúng vậy." Sắc mặt Mộ Băng Linh lộ vẻ khổ sở nói: "Mỗi khi ra khơi,

người nhà họ Mộ chúng tôi đều phải tham gia hộ vệ thuyền.

Cho nên một khi gặp hải thú tấn công, tu sĩ nhà họ Mộ đều sẽ lập tức đứng ra để tránh hải thú phá hoại con thuyền." "Hóa ra là vậy." Diệp Hàn gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Hèn chi tinh thần Mộ Băng Linh trông không được tốt, hóa ra là vì tham gia trận chiến đêm qua dẫn đến thiếu ngủ.

Chỉ là câu nói tiếp theo của Mộ Băng Linh lại khiến Diệp Hàn sững sờ.

"Diệp Hàn công tử, không biết trên người anh có loại linh dược nào có thể trị thương nhanh chóng không?

Vì trong cuộc tấn công đêm qua tôi đã bị thương một chút.

Chương 886

Thuốc trên người tôi hồi phục hơi chậm, nên hy vọng có thể mua lại một ít từ anh, về giá cả anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ khiến anh hài lòng." Sau khi nói xong những lời này, Mộ Băng Linh trực tiếp lấy ra không ít hải linh thạch để mua linh dược từ chỗ Diệp Hàn.

Thấy cảnh này sắc mặt Diệp Hàn rốt cuộc cũng thay đổi!

Bởi vì anh không ngờ cuộc tấn công của hải thú đêm qua lại nghiêm trọng đến thế!

Phải biết rằng trên người Mộ Băng Linh đang có tới bốn món cao giai thánh binh cơ mà!

Hơn nữa những món cao giai thánh binh đó đều do chính tay Diệp Hàn luyện chế, dù có gặp hải thú Ngự Không hậu kỳ cũng hoàn toàn có thể giết chết chỉ trong một đòn!

Vậy mà với thực lực mạnh mẽ như vậy, Mộ Băng Linh lại bị nội thương?

Xem ra sự tấn công của hải thú thực sự là quá khủng khiếp!

"Mộ tiểu thư, chỗ tôi quả thực có không ít linh dược, cô cứ tùy tiện lấy mà dùng." Diệp Hàn vừa suy tư về chuyện hải thú vừa đưa linh dược qua và nói: "Coi như tôi tặng cho cô, dù sao đêm qua cô cũng đã bảo vệ con tàu.

Nếu không có cô e là tôi cũng bị làm cho thức giấc rồi.

Cho nên đây cũng là một chút phần thưởng tôi dành cho cô." Khi nói chuyện Diệp Hàn đã nhịn cười.

Đồng thời Mộ Băng Linh cũng mỉm cười, tỏ ra khá cảm kích nói: "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" Sau đó Mộ Băng Linh không hề khách

khí mà nhận lấy linh dược của Diệp Hàn, vì hiện tại cô thực sự cần linh dược để khôi phục pháp lực.

Sau đó mất khoảng nửa canh giờ, Mộ Băng Linh rốt cuộc cũng luyện hóa xong linh dược, miễn cưỡng khôi phục được không ít thực lực.

Lúc này Diệp Hàn mới hỏi: "Mộ tiểu thư, lần nào ra khơi cũng nguy hiểm vậy sao?

Phải biết rằng cao giai thánh binh trên người cô đủ để chống lại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm rồi, vậy mà vẫn bị hải thú làm bị thương?

Thật không thể tin nổi!" Trước cảnh này Mộ Băng Linh lại cười khổ nói: "Thực ra loại hải thú này rất hiếm gặp!

Cả năm trời cũng khó gặp được một lần!

Nếu không thì tôi làm sao dám ra khơi chứ?

Cho nên chỉ có thể trách tôi vận khí không tốt, gặp phải con hải thú mạnh đến thế." "Được rồi, hóa ra là vận khí không tốt, vậy tôi cũng yên tâm phần nào." Diệp Hàn gật gật đầu, tỏ vẻ hơi thả lỏng.

Phải thừa nhận là Diệp Hàn cũng khá lo lắng cho an toàn của hành trình.

Dẫu sao vùng Vô Biên Hải này thực sự quá rộng lớn, Diệp Hàn có dốc hết toàn lực ngự không phi hành cũng phải mất gần trăm canh giờ mới tìm thấy nơi dừng chân.

Cho nên Diệp Hàn đối với chuyện hải thú tấn công cũng khá lưu tâm, sợ con tàu gặp chuyện không may.

"Diệp Hàn công tử, tôi có một thỉnh cầu, không biết anh có thể đáp ứng không?" Mộ Băng Linh do dự hồi lâu đột nhiên nói.

"Thỉnh cầu?" Diệp Hàn sững lại một chút, không biết Mộ Băng

Linh muốn gì.

Ngay sau đó sắc mặt Mộ Băng Linh hơi đỏ lên, lộ vẻ khó xử nói: "Diệp Hàn công tử, tôi xin anh giúp một việc!" "Trong hành trình vài ngày tới, nếu gặp phải hải thú khổng lồ, liệu có thể xin anh ra tay tương trợ không?" "Vì tu vi của tôi và Mộc trưởng lão có hạn, tuy có thể đối phó với hải thú cỡ lớn, nhưng cũng sẽ làm hy sinh không ít thị vệ." "Cho nên dù có phải tiêu tốn hàng vạn hải linh thạch, tôi cũng hy vọng anh có thể ra tay giúp đỡ để tránh việc thêm nhiều thị vệ nữa phải mất mạng." Khi nói chuyện Mộ Băng Linh luôn tỏ ra hơi lo lắng, sợ Diệp Hàn không đồng ý chuyện này.

Nhưng cô lại không thể không hỏi, vì Diệp Hàn mới là tu sĩ mạnh nhất trên con tàu này, chỉ cần Diệp Hàn ra tay chắc chắn có thể bảo toàn tính mạng cho thêm nhiều thị vệ.

Vì vậy vì tính mạng của các thị vệ nhà họ Mộ, Mộ Băng Linh cuối cùng cũng hỏi ra lời.

Trước chuyện này Diệp Hàn nhíu mày một cái mới nói: "Mộ tiểu thư, trong ước định trước đó của chúng ta dường như không có điều khoản này phải không?" "Đúng vậy, cho nên tôi mới đưa ra thỉnh cầu tiêu tốn linh thạch để xin anh ra tay.

Dù tôi biết những linh thạch đó đối với anh chẳng thấm tháp gì, nhưng tôi thực sự không nỡ nhìn các thị vệ dưới trướng mình phải tử thương." Vừa nói sắc mặt Mộ Băng Linh vừa trở nên có chút buồn bã.

Vì những thị vệ đó đều đã bảo vệ cô lớn lên, nếu tất cả đều tử vong thì cô sẽ rất đau lòng.

Cho nên mới đưa ra thỉnh cầu đó với Diệp Hàn.

Trước cảnh này Diệp Hàn thở hắt ra một hơi nói: "Được rồi!

Nếu cô đã nói vậy thì tôi đành miễn cưỡng đồng ý thôi!" "Thực ra

linh thạch cũng không quan trọng, chủ yếu là không muốn khiến quan hệ giữa chúng ta trở nên cứng nhắc." "Dẫu sao tôi còn trông chờ cô giúp tôi tìm Hóa Tiên thảo mà!" Diệp Hàn tỏ vẻ hơi bất lực nói.

Thực ra anh không muốn ra tay lắm, vì giao đấu với hải thú cũng có rủi ro.

Nhưng cũng vì Mộ Băng Linh biết tung tích Hóa Tiên thảo, Diệp Hàn không muốn làm căng với cô nên mới đồng ý.

Thấy vậy Mộ Băng Linh lập tức vui mừng nói: "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!

Sau khi tìm được Hóa Tiên thảo, nhà họ Mộ tôi sẽ chia tất cả thu hoạch cho anh!

Anh cứ yên tâm tuyệt đối không để anh chịu thiệt đâu!" Câu nói này của Mộ Băng Linh ý là xung quanh Hóa Tiên thảo có không ít thiên địa linh dược, tùy tiện hái một ít cũng trị giá hàng trăm ngàn hải linh thạch!

Cho nên Mộ Băng Linh mới đem những thu hoạch đó ra chia cho Diệp Hàn một ít để anh khỏi cảm thấy bất mãn.

Trước cảnh này Diệp Hàn chỉ cười cười nói: "Được rồi, tôi biết rồi, đến lúc đó hãy hay!" "Vâng vâng!

Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" Mộ Băng Linh vui vẻ nói.

Chương 887

Vì sau khi có Diệp Hàn gia nhập, hành trình tiếp theo chắc chắn sẽ an toàn hơn nhiều.

Dẫu sao Diệp Hàn cũng là đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm mà!

Chỉ cần Diệp Hàn ra tay thì hầu như không có con hải thú nào đánh lại được!

Cho nên Mộ Băng Linh mới vui mừng như vậy.

Thế là sau khi hai người định ra ước định, con tàu khổng lồ lại tiếp tục tiến về phía trước.

Sau đó trong suốt mấy ngày liên tiếp, mỗi khi đêm xuống đều gặp hải thú tấn công!

Hơn nữa lần nào cũng lợi hại hơn lần trước!

Thời gian thấm thoát bảy ngày đã trôi qua, lại một đêm khuya khác, con tàu khổng lồ đột nhiên gặp phải nguy cơ chưa từng có!

"Nguy hiểm!" "Có hải thú xuất hiện!" "Hơn nữa là một con hải thú có thực lực siêu cường đang tấn công thuyền!" "Mau đi bẩm báo cho Mộ Băng Linh tiểu thư và Mộc trưởng lão!" Nhất thời các thị vệ trên boong tàu đều hô hoán, sau đó liền có người đi gọi Mộ Băng Linh và Mộc trưởng lão.

Tiếp đó, giữa lúc mọi người đang gọi cứu binh, tất cả rốt cuộc đã nhìn rõ chân diện mục của con hải thú, đó là một con cự thú biển sâu trông giống như một con cá kình khổng lồ!

"Cự Kình Thú!" "Một con hải thú ít nhất là Ngự Không hậu kỳ!" "Mau mở trận pháp phòng hộ!" "Đừng có tiếc linh thạch, bật trận pháp lên cấp độ mạnh nhất cho ta!" Trong sát na, tiếng hô hoán vang

thấu mây xanh.

Không một ai ngờ được lại đụng phải một con hải thú khổng lồ Ngự Không hậu kỳ, vô hạn tiếp cận với cảnh giới Siêu Phàm!

Chỉ riêng thân thể nó đã to tới vạn mét!

Hơn nữa con hải thú đó chỉ cần quẫy đuôi một cái là có thể quét lật con tàu khổng lồ xuống biển!

"Hỏng bét rồi!" "Cư nhiên là Cự Kình Thú!" "Hơn nữa còn là con hải thú gần chạm tới cảnh giới Siêu Phàm!" "Mau!

Mau tế ra thánh binh!" Một lúc sau Mộ Băng Linh và Mộc trưởng lão đều đã chạy tới đầu thuyền, tận mắt chứng kiến con hải thú khổng lồ đó.

Tiếp theo, hàng trăm thị vệ trên boong tàu đều tế ra thánh binh, rót pháp lực vào rồi mãnh liệt tấn công về phía hải thú.

Tuy nhiên chẳng có tác dụng gì cả!

Những thị vệ cảnh giới Linh Vũ này căn bản không thể đâm thủng da của con hải thú!

Sự tấn công của họ giống như gãi ngứa, không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào cho nó!

Thậm chí điều khiến người ta sợ hãi còn ở phía sau!

"Mộc trưởng lão!

Hai chúng ta cùng tế ra thánh binh, xem có thể ngăn cản con hải thú tấn công con tàu này không!" Dứt lời, Mộ Băng Linh liên tiếp tế ra mấy món thánh binh, đều là cao giai thánh binh do Diệp Hàn luyện chế!

Oanh!

Trong tiếng nổ lớn, Mộ Băng Linh và Mộc trưởng lão đều đập mạnh về phía hải thú, nhưng lại chẳng hề làm lay động được đối phương!

Ngược lại con hải thú sau khi bị tấn công chẳng những không sợ hãi mà tính tình còn trở nên bạo liệt hơn!

"Gào!" Trong tiếng gào thê lương, cự thú tăng tốc độ, nhanh chóng lao về phía con tàu.

Trong tình huống này dù Mộ Băng Linh và Mộc trưởng lão có tấn công thế nào cũng không làm tổn thương được một sợi lông của con hải thú!

Hiện tại mọi người đều hiểu ra, chỉ sau khi mời được Diệp Hàn ra thì mới có thể hóa giải được nguy cơ!

"Mau đi mời Diệp Hàn công tử!" "Nhanh lên!" "Nhất định phải nhanh một chút!" "Nếu không con tàu sẽ bị đâm chìm mất!" Nhất thời mọi người trên thuyền đều bắt đầu hô hoán, tất cả đều gửi gắm hy vọng lên người Diệp Hàn.

Vì ai nấy đều biết chỉ có Diệp Hàn mới là tu sĩ mạnh mẽ nhất ở đây!

Và cũng chỉ có Diệp Hàn ra tay cứu giúp mới có thể giành được một tia hy vọng sống!

Oanh!

Tiếng nổ lớn vang lên, chưa đợi thị vệ kịp chạy đến trước khoang thuyền của Diệp Hàn, con hải thú đã đâm thẳng vào đầu thuyền!

"Hỏng rồi!" "Không kịp nữa rồi!" "Tất cả chúng ta đều phải chết ở đây rồi!" Nhất thời mọi người đều bi thống vô cùng.

Phải biết rằng đây là vùng Vô Biên Hải mênh mông vô tận!

Nếu rơi xuống nước, dưới sự tấn công của vô số hải thú, căn bản không có hy vọng sống sót!

Tuy nhiên giữa lúc mọi người đang mặt xám như tro thì kỳ tích đột nhiên xảy ra!

Oanh!

Tiếng nổ vang lên, một đạo hào quang rực rỡ vọt lên bầu trời đêm.

Chương 888

Tiếp đó, giọng nói của Diệp Hàn cũng vang lên theo.

“Long Uyên Kiếm!” “Trảm!” Sưu!

Trong tiếng xé gió cực nhanh, Long Uyên Kiếm chỉ trong chớp mắt đã chém về phía con hải thú, trên lưng nó xuất hiện một vết thương dài cả ngàn mét!

“Xoạt!” một tiếng, một luồng máu đen lớn phun ra, nhuộm đen cả một vùng biển!

Sau đó, con hải thú bị đau đớn khiến tính tình càng thêm bạo liệt, gần như ôm tâm thế đồng quy vu tận lao thẳng về phía con tàu khổng lồ!

“Nghiệt súc!

Ngươi dám phóng túng như thế sao?

Chán sống rồi!” Diệp Hàn lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp triệu hoán tất cả pháp tướng Kim Thân của ngũ hành nguyên tố ra ngoài.

“Kim Chi Pháp Tướng!” “Mộc Chi Pháp Tướng!” “Thủy Chi Pháp Tướng!” “Hỏa Chi Pháp Tướng!” “Thổ Chi Pháp Tướng!”...

Theo tiếng chú ngữ vang lên, gần trăm tôn pháp tướng bỗng nhiên xuất hiện, mỗi một tôn pháp tướng đều cao hơn trăm mét.

Sau khi một trăm tôn pháp tướng hiển hiện hoàn toàn, uy thế ngập trời lập tức áp chế được hải thú!

“Ngũ Hành Pháp Tướng!

Dung hợp làm một!

Chú nhập pháp lực!

Long Uyên Kiếm trảm!" Theo tiếng chú ngữ của Diệp Hàn, tất cả pháp tướng đều bạo trướng, tỏa ra hào quang kim sắc, lấp lánh như một trăm ngôi sao Khởi Minh trên bầu trời đêm.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang dội, tất cả pháp tướng đều dung hợp lại, biến thành một tôn Kình Thiên Pháp Tướng cao tới mấy ngàn mét, linh lực tỏa ra trên toàn thân càng kinh người hơn!

"Siêu Phàm cảnh giới!" "Pháp tướng đỉnh phong Siêu Phàm cảnh giới!" "Linh lực ẩn chứa trong một tôn pháp tướng này còn nhiều hơn pháp lực cả đời của hàng vạn tu sĩ Ngự Không!" "Thật sự quá khủng khiếp!" Lúc này, tất cả mọi người trên cự luân đều bị pháp tướng vô biên của Diệp Hàn làm cho kinh hãi.

Không ai ngờ được Diệp Hàn lại đạt tới trình độ như vậy!

Chỉ một tôn pháp tướng thôi mà đã sở hữu tu vi gần như đỉnh phong Siêu Phàm!

Trong ánh mắt chấn kinh của mọi người, khóe miệng Diệp Hàn hơi nhếch lên, cười nhẹ nói: "Các vị xem cho kỹ, để ta giúp mọi người giải quyết hải thú!" Lời vừa dứt, ngón tay Diệp Hàn chỉ về phía hải thú từ xa, ngay sau đó là một cảnh tượng khiến người ta run sợ.

Chỉ thấy tôn pháp tướng cao mấy ngàn mét trên không trung kia đem toàn bộ pháp lực trên dưới toàn thân chú nhập vào Long Uyên Kiếm.

"Bá!" Một tiếng, Long Uyên Kiếm lập tức bộc phát hào quang rực rỡ, thân kiếm cũng theo đó bạo trướng, dài tới hai ngàn mét!

"Trảm!" Diệp Hàn lạnh lùng thốt ra một chữ, Long Uyên Kiếm theo tiếng rơi xuống, trực tiếp chém về phía tôn Kình Thiên Hải Thú

kia!

Oanh!

Tiếng đao kiếm giao nhau vang lên, chấn động đến mức tai mọi người đều ù đi!

Một kiếm trảm xuống, trực tiếp dâng lên cột sóng cao mấy trăm trượng, một tiếng "ào ào" hất văng mọi người vào trong khoang thuyền.

Mấy phút sau, khi sóng biển ngập trời tan đi, một số người mới run rẩy bước ra boong tàu.

"Hải thú bị đánh chết rồi sao?" "Uy lực của một kiếm vừa rồi hiếm thấy trên đời, tuyệt đối có thể giết chết hải thú chứ?" "Hải thú Ngự Không hậu kỳ cũng không thể là đối thủ của Diệp Hàn!" Lúc này, vì tu vi của Diệp Hàn thực sự quá lợi hại, mọi người đều tràn đầy tự tin vào uy lực của một kiếm vừa rồi.

Ngay sau đó, cảnh tượng tiếp theo thực sự không làm họ thất vọng!

Chỉ thấy sau một kiếm của Diệp Hàn, hải thú khổng lồ ngàn mét kia đã bị chém thành hai nửa!

Trong nhất thời, mặt biển đầy máu đen, xác hải thú nghiêng ngả rồi chìm xuống đáy biển.

Đến lúc này, mọi người tận mắt nhìn thấy con hải thú kia tử vong mới phát ra tiếng hoan hô như sấm dậy!

"Diệp Hàn công tử thực sự quá lợi hại!" "Thế mà một kiếm chém xuống đã giết chết được con hải thú đó!" "Nên biết rằng, con hải thú kia có thể dùng sức một mình ngạnh kháng lại tất cả đòn tấn công của tu sĩ chúng ta!" "Vậy mà ngay cả con hải thú đáng sợ như thế cũng không chịu nổi một kiếm của Diệp Hàn công tử!" "Có thể thấy, tu vi

của Diệp Hàn công tử thật sự thông thiên!" Nhất thời, tất cả mọi người trên thuyền đều bắt đầu hoan hô, trong lời nói không thiếu sự kính phục dành cho Diệp Hàn.

Bởi vì ai cũng biết, nếu không có Diệp Hàn kịp thời ra tay, e rằng cự luân đã sớm bị hải thú đâm chìm, lúc đó mọi người đều phải vào bụng cá!

Chính vì vậy, họ mới cực kỳ bội phục Diệp Hàn, coi anh như ân nhân cứu mạng!

Ngay cả Mộ Băng Linh và Mộc trưởng lão cũng cung kính bước tới, cảm kích nói với Diệp Hàn: "Diệp Hàn công tử, lần này thực sự vô cùng cảm ơn ngài!" "Nếu không có ngài kịp thời ra tay, e rằng tất cả chúng tôi đều phải táng thân dưới đáy biển rồi!" Khi nói chuyện, Mộ Băng Linh và Mộc trưởng lão vẫn chưa hết bàng hoàng.

Dù sao thì tu vi của con hải thú kia cũng quá lợi hại, ngay cả khi hai người họ liên thủ cũng không phải đối thủ!

Đối mặt với cảnh này, Diệp Hàn chỉ mỉm cười nói: "Không cần cảm ơn ta, đều là tiện tay thôi." Đối với Diệp Hàn, đây quả thực chỉ là một khúc nhạc đệm.

Tuy tu vi con hải thú đó cao thâm, thể xác to lớn, nhưng so với Diệp Hàn thì vẫn còn kém xa!

Chương 889

Dù sao Diệp Hàn cũng là đại năng Thánh Vương đỉnh phong Siêu Phàm cảnh giới!

Còn con hải thú kia ư?

Cùng lắm cũng chỉ là Ngự Không hậu kỳ, vô hạn tiếp cận Siêu Phàm cảnh giới mà thôi.

Chênh lệch cả một đại cảnh giới, con hải thú đó không thể nào đánh bại được Diệp Hàn.

Mộ Băng Linh và Mộc trưởng lão thì càng thêm bội phục anh.

"Tu vi của Diệp Hàn công tử quả nhiên cao thâm!

Có thể một chiêu miểu sát hải thú!

Thật sự quá lợi hại!" Khi nói chuyện, cả hai đều mang theo vẻ nịnh nọt, rõ ràng là khâm phục không thôi.

Diệp Hàn cười nói: "Không cần nịnh hót ta, mau đi lấy nội đan hải thú ra đi!

Dù sao cũng là nội đan hải thú Ngự Không hậu kỳ, giá trị không ít Hải Linh Thạch đâu!" "Cũng đúng!

Diệp Hàn công tử chờ một chút, tôi sẽ phái người lấy nội đan ra rồi giao cho ngài!" Mộ Băng Linh và Mộc trưởng lão không dám chậm trễ, vội vàng phái người xuống nước lấy nội đan.

Một lát sau, một hộ vệ nhà họ Mộ từ dưới biển bơi lên, tay nắm chặt một viên nội đan hình bầu dục đen kịt, chính là tinh phách của hải thú!

"Mộ tiểu thư, nội đan cô yêu cầu đã lấy được rồi!" Hộ vệ cung

kính bước tới nói.

“Được rồi, lui xuống đi!” Mộ Băng Linh xua tay cho hộ vệ lui xuống.

Sau đó, nàng cầm lấy viên nội đan hải thú Ngự Không hậu kỳ, giao vào tay Diệp Hàn.

“Diệp Hàn công tử!

Đây là nội đan của con hải thú đó!

Là nội đan thuộc tính Thủy quý hiếm!

Viên nội đan này ít nhất giá trị sáu mươi vạn Hải Linh Thạch, có thể dùng để luyện chế thánh binh thuộc tính Thủy hoặc linh dược bảo vật thuộc tính Thủy!

Xin ngài hãy thu nhận!” Khi nói, Mộ Băng Linh luôn cúi đầu, vẻ mặt cung kính.

Chỉ là ánh mắt nàng vẫn dán chặt vào viên nội đan, lộ rõ vẻ khao khát!

Bởi vì Mộ Băng Linh tu luyện công pháp thuộc tính Thủy, nếu có được viên nội đan này, đủ để nàng đột phá cảnh giới hiện tại, trở thành một tu sĩ Ngự Không hậu kỳ!

Mộ Băng Linh đã thấy uy lực của con hải thú kia nên càng thêm yêu thích viên nội đan này.

Chỉ tiếc là nó thuộc về Diệp Hàn.

Bởi vì hải thú là do Diệp Hàn giết, nàng có muốn thế nào cũng không thể mở miệng xin!

“Nội đan thuộc tính Thủy?

Ha ha, đúng là một món bảo vật!” Diệp Hàn cầm nội đan trong tay

không ngừng nghịch ngợm.

Thú thực, Diệp Hàn cũng ít khi thấy loại nội đan thuộc tính Thủy này, đặc biệt là loại nội đan cao giai Ngự Không hậu kỳ thì lại càng là lần đầu tiên!

Do đó, Diệp Hàn cứ vuốt cằm, suy nghĩ xem nên xử lý viên nội đan này thế nào.

"Ây da, lần đầu ta có được nội đan thuộc tính Thủy, không biết nên xử lý thế nào cho đúng!" Diệp Hàn có chút khổ não nói: "Đúng rồi, Mộ Băng Linh, cô có ý kiến gì hay không?

Làm sao để phát huy hiệu quả lớn nhất của viên nội đan này?

Nếu luyện chế thánh binh thì hơi đáng tiếc, vì ta luyện chế thánh binh không cần bảo vật cấp cao như vậy." Diệp Hàn thở dài, có vẻ hơi lưỡng lự.

Nếu luyện hóa nội đan để hấp thụ linh lực bên trong, anh cũng thấy tiếc!

Dù sao hiện tại anh đã là đỉnh phong Siêu Phàm cảnh giới, loại nội đan Ngự Không hậu kỳ này căn bản không lọt vào mắt xanh, thà đổi lấy ít linh thạch còn thực tế hơn.

Vì vậy Diệp Hàn thấy viên nội đan này hoàn toàn là món đồ "gân gà", ăn thì vô vị mà bỏ thì tiếc!

Chứng kiến cảnh này, Mộ Băng Linh không nhịn được nuốt nước miếng, cẩn thận từng li từng tí ướm hỏi: "Diệp Hàn công tử, tôi có một đề nghị, không biết ngài có muốn nghe không?" "Ồ?

Đề nghị gì?

Mau nói đi." Diệp Hàn giục.

Mộ Băng Linh hơi căng thẳng nói: "Diệp Hàn công tử, nếu ngài

đồng ý, tôi hy vọng có thể mua lại viên nội đan này!

Vì tôi tu luyện công pháp thuộc tính Thủy nên nó có ích lợi rất lớn với tôi!

Chương 890

Nếu có được nó, tôi gần như chắc chắn có thể đột phá cảnh giới Ngự Không hậu kỳ!

Mong ngài đáp ứng thỉnh cầu này, về phương diện linh thạch, tôi nhất định sẽ khiến ngài hài lòng!" Mộ Băng Linh vô cùng khẩn trương.

Chỉ cần có được nội đan này, nàng chắc chắn sẽ đột phá.

Nhưng nếu không có được, cả đời này khó mà gặp lại cơ hội tốt như vậy!

Hải thú thuộc tính Thủy Ngự Không hậu kỳ, vô hạn tiếp cận Siêu Phàm cảnh giới, cả Vô Biên Hải cũng chẳng có mấy con!

Huống chi là giết được nó, đúng là chuyện viển vông!

Thấy vậy, Diệp Hàn đột nhiên mỉm cười hỏi: "Mộ tiểu thư thực sự cần viên nội đan này đến thế sao?" "Thực sự!" Mộ Băng Linh liên tục gật đầu.

Thú thực, nội đan này đối với Diệp Hàn chẳng có tác dụng gì.

Nay Mộ Băng Linh cần như vậy, Diệp Hàn cũng không làm khó, trực tiếp tặng cho nàng một ân tình!

"Được thôi!

Mộ tiểu thư đã thích như vậy thì ta tặng cô luôn!" Diệp Hàn vẫy tay, cực kỳ đại phương nói.

"Cảm ơn Diệp Hàn công tử!

Thực sự quá cảm ơn ngài!

Sau khi tôi đột phá Ngự Không hậu kỳ, nhất định sẽ báo đáp ngài!"

Mộ Băng Linh vui mừng đến mức sắp khóc.

Đây là một món bảo vật vô giá, có mang ra đấu giá với giá sáu mươi vạn hay một triệu Hải Linh Thạch cũng sẽ có tu sĩ tranh giành!

Mộ Băng Linh vội vàng gom hết Hải Linh Thạch trên người, thậm chí cả trang sức tùy thân để bù đắp giá trị viên nội đan.

"Diệp Hàn công tử, đây là ba mươi vạn Hải Linh Thạch!

Vì tôi chỉ mang theo chừng này, số còn lại tôi xin dùng trang sức quý giá này để thế chấp." Nói rồi nàng tháo trâm cài, vòng tay, hoa tai và cả dây chuyền quý giá trên cổ xuống.

Kết quả Diệp Hàn xua tay, đột nhiên lên tiếng: "Không cần đâu!" Một câu nói của anh khiến Mộ Băng Linh giật mình!

"Không cần?

Diệp Hàn công tử, ngài chê trang sức của tôi không đáng tiền sao?

Nhưng tôi thực sự không còn linh thạch nữa!

Hay là tôi thế chấp mấy món thánh binh cao giai cho ngài!

Chỉ cần ngài đưa nội đan cho tôi, bảo tôi làm gì cũng được!" Mộ Băng Linh sắp khóc đến nơi.

Nhưng câu tiếp theo của Diệp Hàn làm nàng sững sờ.

"Mộ tiểu thư hiểu lầm rồi!

Ý ta là, cô đã thích viên nội đan này như vậy thì cứ cầm lấy đi!

Còn Hải Linh Thạch thì hoàn toàn không cần đưa cho ta!

Dù sao ta cũng không thiếu chút tiền đó!

Coi như ta tặng cô!" Diệp Hàn vừa nói xong, Mộ Băng Linh và tất cả những người có mặt đều chấn kinh.

Gần như ngay lập tức, mọi người xôn xao kinh ngạc, không ai

dám tin đó là sự thật!

"Trời ơi!

Tôi không nằm mơ chứ?" "Nội đan thuộc tính Thủy tiếp cận Siêu Phàm cảnh giới mà lại đem tặng không sao?" "Cũng quá hào phóng rồi!" Tất cả mọi người ngây người nhìn, không ngờ Diệp Hàn lại đại phương như thế.

Ngay cả Mộ Băng Linh cũng không dám tin, giọng run rẩy: "Diệp Hàn công tử, ngài xác định muốn tặng cho tôi?

Phải biết rằng viên nội đan này ít nhất cũng đáng giá sáu mươi vạn Hải Linh Thạch đấy!" Diệp Hàn cười nhạt: "Đúng là tặng cho cô.

Vì nó đối với ta căn bản không có tác dụng!

Ta lại không thiếu linh thạch, nên cứ tặng đi cho xong.

Dù sao lấy được nó cô cũng có thể tiến giai Ngự Không hậu kỳ mà." Trong mắt anh, để nó trong ba lô cũng vô dụng, chi bằng tặng người ta!

Huống hồ Mộ Băng Linh lại xinh đẹp như thế, nể mặt nhan sắc, tặng một viên nội đan cũng chẳng sao!

"Diệp Hàn công tử, thực sự quá cảm ơn ngài!

Chương 891

Đại ân đại đức thế này, tôi không biết phải cảm ơn sao cho hết." Mặt Mộ Băng Linh đỏ bừng lên vì kích động.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng nhận món quà nào quý trọng như vậy!

Nếu Diệp Hàn có muốn nàng "phục vụ", nàng cũng chẳng nỡ từ chối!

May mắn là Diệp Hàn không phải kẻ thừa nước đục thả câu.

"Mộ tiểu thư cứ cầm lấy đi, không cần đa tạ.

Dù sao ta cũng trông cậy cô giúp ta tìm Hóa Tiên Thảo, đây là phần thưởng xứng đáng!" Nghe vậy, Mộ Băng Linh mới thấy thoải mái hơn một chút.

Diệp Hàn cười thầm: "Cô nàng Mộ Băng Linh này đúng là cẩn thận quá mức, một viên nội đan mà làm nàng căng thẳng đến vậy." Nhưng anh không nói ra.

Trong lúc đó, mọi người xung quanh đều vô cùng ngưỡng mộ.

"Diệp Hàn công tử thật quá hào phóng!" "Món quà quý giá như vậy mà nói tặng là tặng!" "Nếu ai tặng tôi món đồ quý thế này, tôi nguyện cả đời làm trâu làm ngựa cho người đó!" Diệp Hàn xua tay nói: "Cũng đừng ngưỡng mộ nữa, vì các người cũng có phần!" Anh chỉ vào xác hải thú đang trôi nổi: "Con hải thú này là Ngự Không hậu kỳ, cơ thể nó toàn là bảo vật!

Dù là gân cốt hay thịt linh đều đủ để giúp tu vi các người tăng lên không ít!

Mau xuống nước mà vớt đi!

Vớt được bao nhiêu là của các ngươi bấy nhiêu!" Đám tu sĩ nghe xong liền tỉnh ngộ.

"Oanh!" "Diệp Hàn công tử nói đúng lắm!

Chỉ cần vớt được gân cốt hải thú, tuyệt đối đủ cho tôi luyện hóa lâu dài!" Đám đông không kìm nén được nữa, từng người một "tõm" một tiếng nhảy xuống biển bắt đầu thu lượm xác hải thú.

Ngay cả hộ vệ của Diệp Hàn cũng đi xin phép anh xuống nước.

Diệp Hàn cười nói: "Cũng xuống đi!

Nhân giả kiến nhân, đương nhiên các ngươi cũng có phần!" "Đa tạ Diệp Hàn công tử thành toàn!

Chúng tôi nhất định sẽ vớt thật nhiều!" Nhận được sự cho phép, đám hộ vệ mừng rỡ khôn xiết, dưới sự dẫn dắt của Trần Hướng Thiên cũng nhảy xuống biển.

Diệp Hàn cảm thán: "Ây da, mấy người này thật chưa thấy qua sự đời mà!

Chỉ là một cái xác hải thú Ngự Không thôi mà đã kích động đến thế!" Sau đó, Diệp Hàn đứng đầu thuyền mỉm cười nhìn đám tu sĩ đang lặn ngụp dưới biển.

Mộ Băng Linh cáo từ về khoang thuyền để luyện hóa nội đan.

Trong mấy ngày tiếp theo, nàng không hề bước ra ngoài.

Ba ngày sau, một luồng pháp lực mãnh liệt dao động từ cự luân truyền ra làm mọi người giật mình.

Cảnh báo vang lên, hàng trăm hộ vệ chạy ra vì tưởng hải thú tấn công!

Nhưng Diệp Hàn đã ngăn họ lại: "Không cần căng thẳng!

Đây chỉ là linh khí dao động khi đột phá, Mộ Băng Linh đã đạt tới Ngự Không hậu kỳ rồi!" Lời nói của anh lập tức khiến mọi người bình tâm lại.

"May quá!

Cứ tưởng hải thú tập kích chứ!" "Chúc mừng Mộ tiểu thư!" Không lâu sau, Mộ Băng Linh từ khoang thuyền bay ra, việc đầu tiên là hành lễ với Diệp Hàn.

Nàng vui mừng nói: "Tôi đột phá rồi!

Bây giờ tôi đã là tu vi Ngự Không hậu kỳ, không còn sợ bị ai bắt nạt nữa!

Trừ tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới, e rằng không có mấy người là đối thủ của tôi!" Mộ Băng Linh đầy tự tin, lại không quên cảm ơn Diệp Hàn: "Nếu không có viên nội đan của ngài, tôi không thể đột phá nhanh như vậy được!" Diệp Hàn mỉm cười: "Không cần cảm ơn, đây là việc ta nên làm." Thực tế, Mộ Băng Linh sắp dẫn anh đi tìm Hóa Tiên Thảo, đây là hợp tác đôi bên cùng có lợi.

Mộ Băng Linh đỏ mặt nói tiếp: "Tôi nghe hộ vệ kể rồi, mấy ngày tôi bế quan, ngài đều ra tay thủ hộ cự luân, chém giết mấy con hải thú Ngự Không cảnh giới để hóa giải nguy nan." Diệp Hàn phẩy tay: "Tiện tay thôi mà." Để lấy lòng anh, Mộ Băng Linh hứa sẽ chia thêm nhiều linh dược khi tìm thấy vị trí Hóa Tiên Thảo.

Khi hai người đang trò chuyện, một tiếng hét thất thanh vang lên từ boong tàu: "Diệp Hàn công tử!

Mộ tiểu thư!

Có địch tình!

Hướng Tây Nam có mấy danh cao giai tu sĩ đang bay tới, tỏa ra sát khí rất mạnh!" Mọi người trên thuyền lập tức căng thẳng.

Ở Vô Biên Hải, những kẻ có thể bay lâu trên không đều là cao thủ thông thiên!

“Diệp Hàn công tử!

Có nên kích hoạt trận pháp tấn công trước không?” Mộ Băng Linh lo lắng hỏi.

Diệp Hàn bình thản: “Không gấp!

Chương 892

Để xem là hạng người nào mà lại hiên ngang bay trên Vô Biên Hải như thế!

Cứ chờ họ đến gần đã.

Ta là đại tu sĩ Thánh Vương đỉnh phong Siêu Phàm, không cần phải sợ!" Lời nói của anh làm Mộ Băng Linh an tâm hơn.

Nàng hạ lệnh cho hộ vệ không được tấn công khi chưa có lệnh của Diệp Hàn.

Mấy phút sau, ba danh tu sĩ nộ khí đằng đằng bay tới.

Kẻ cầm đầu mặc áo xanh, tu vi Ngự Không hậu kỳ, hai kẻ còn lại là Ngự Không trung kỳ.

Mọi người nhận ra bọn họ đang truy sát một người, mà người đó Diệp Hàn lại quen: "Sở Hùng Phong!" Mộ Băng Linh cũng ngạc nhiên: "Sao Sở Hùng Phong lại ở đây, còn bị truy sát nữa?" Sở Hùng Phong nhìn thấy Diệp Hàn và Mộ Băng Linh thì mừng rỡ cầu cứu: "Diệp Hàn công tử!

Cứu tôi với!

Sau chuyện này nhà họ Sở nhất định sẽ hậu tạ!" Pháp lực của lão đã cạn kiệt, chỉ còn biết bám víu vào Diệp Hàn.

Diệp Hàn bay lên không trung, thản nhiên hỏi: "Sở Hùng Phong, cái giá hậu tạ đó là bao nhiêu?" Anh không thích xen vào chuyện bao đồng nếu không có lợi.

Sở Hùng Phong vội nói: "Ba mươi vạn Hải Linh Thạch!

Cầu xin ngài đánh đuổi bọn chúng cứu tôi một mạng!" "Được!

Ba mươi vạn Hải Linh Thạch, thành giao!" Diệp Hàn vẫy tay cho Sở Hùng Phong đáp xuống cự luân, rồi quay sang đối mặt với ba kẻ truy binh.

Tên Ngự Không hậu kỳ quát lớn: "Giao Sở Hùng Phong ra đây!

Nếu không ta sẽ giết sạch tất cả các người!" Diệp Hàn lạnh cười: "Giết người?

Khẩu khí lớn thật!

Để xem hôm nay ai giết ai!" Vừa dứt lời, anh trực tiếp tế ra ngũ hành pháp tướng!

Năm tôn pháp tướng tỏa ra uy áp Siêu Phàm cảnh giới bàng đại khiến ba tên kia không ngẩng đầu lên nổi.

"Hỏng bét!

Là đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới!" "Xong rồi!

Đụng phải thứ dữ rồi!" Ba tên kia sợ đến nhũn chân, lập tức đổi giọng: "Vị công tử này!

Ngài bớt giận!

Có gì từ từ nói, đừng động thủ!

Chúng tôi không biết thực lực của ngài, xin đừng để bụng!

Chúng tôi đi ngay!" Diệp Hàn cười lạnh: "Muốn đi?

Chẳng phải vừa nãy đòi giết ta sao?

Bây giờ ta cho các ngươi cơ hội đây, đến mà giết đi!" Đối với Diệp Hàn, ba tên này chỉ như lũ kiến cỏ.

Bọn chúng run rẩy van xin: "Chúng tôi sai rồi!

Xin ngài tha mạng!

Chúng tôi nguyện bồi thường linh thạch để ngài tiêu giận!" Thấy

bọn chúng biết điều, Diệp Hàn mới dịu giọng: “Được!

Nếu đã muốn bồi tội thì ta cho các ngươi một cơ hội.

Nhưng nói trước, nếu linh thạch quá ít thì đừng trách ta trở mặt!” Anh triệu hoán Long Uyên Kiếm, hợp nhất ngũ tôn pháp tướng tạo ra uy áp cực mạnh.

Ba tên kia vội vàng gom góp toàn bộ linh thạch trên người, tổng cộng chín mươi tám vạn giao cho Diệp Hàn.

Kiểm tra xong thấy đủ số lượng, Diệp Hàn phẩy tay: “Cút đi!

Đừng để ta thấy mặt nữa!” Bọn chúng chạy còn nhanh hơn lúc truy sát Sở Hùng Phong.

Sở Hùng Phong đứng bên cạnh ngẩn người, thầm nghĩ nếu lúc nãy bọn chúng chạy nhanh thế này thì lão đã chết chắc rồi.

Lão vội vàng đưa ba mươi vạn linh thạch cho Diệp Hàn: “Đây là thù lao cứu mạng, mời ngài nhận cho!” Diệp Hàn vui vẻ thu tiền: “Tốt!

Thức thời lắm!” Tổng cộng anh đã kiếm được gần một trăm ba mươi vạn Hải Linh Thạch mà chẳng cần tốn sức, tâm trạng vô cùng sảng khoái.

Đám hộ vệ và Mộ Băng Linh nhìn mà thán phục không thôi.

Diệp Hàn hỏi Sở Hùng Phong: “Sao ông lại bị Tà Ma Tông truy sát?” Sở Hùng Phong thở dài kể lại việc gia đình bị sát hại trên đường đi giao thương ở đảo Tiều Thạch.

Chương 893

Diệp Hàn nghe xong cũng nổi giận vì hành vi tàn ác của Tà Ma Tông.

Ngờ đâu, đảo Tiều Thạch cũng là đích đến của Mộ Băng Linh.

Nàng lo sợ vì trước đó đã đắc tội với thiếu tông chủ Tà Ma Tông.

Diệp Hàn trấn an: "Hàng trình giống nhau thì đã sao?

Gặp thì đánh, không việc gì phải sợ!

Có ta ở đây, bọn chúng không dám làm gì đâu!" Vừa nói xong, tiếng cảnh báo lại vang lên.

Một hạm đội hàng trăm con tàu của Tà Ma Tông đang rầm rộ tiến tới.

Mọi người trên thuyền mặt cắt không còn giọt máu, nhưng Diệp Hàn vẫn trấn định tự nhiên: "Tất cả vào khoang thuyền đi, ở đây cứ để ta lo!" Trong lúc mọi người đang vui mừng thì một cảnh tượng đáng sợ đã xảy ra!

Chỉ thấy đội thuyền của Tà Ma Tông sau khi áp sát, từ trên các cự luân không ngừng bay ra các tu sĩ cảnh giới Ngự Không.

Chỉ trong thoáng chốc, cư nhiên có hơn một trăm danh tu sĩ Ngự Không cảnh bay tới!

Những tu sĩ này đều mang theo một trận pháp dạng lưới, khí thế hung hăng lao về phía Diệp Hàn và mọi người! 'Người trên thuyền nghe cho kỹ đây!' 'Hiện tại các ngươi đã bị Tà Ma Tông chúng ta bao vây!' 'Muốn sống mạng thì ngoan ngoãn giao nộp thánh binh và linh thạch, sau đó nhảy xuống biển!' 'Nếu không, ta sẽ đại khai sát giới!' Những tu sĩ Tà Ma Tông này tỏ vẻ cực kỳ kiêu ngạo, vừa gặp mặt đã

muốn Diệp Hàn thúc thủ chịu trói?

Đúng là si nhân thuyết mộng!

Nên biết rằng, trên thuyền còn có một đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới là Diệp Hàn cơ mà!

Thế là, chỉ trong vài câu nói, không ít thị vệ đã bắn cung tiễn về phía đối phương, muốn bắn rụng chúng xuống biển!

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Trong những tiếng va chạm thanh thúy, những mũi tên đó đều bị đối phương dễ dàng cản lại.

Dù sao, đám thị vệ này cũng chỉ có cảnh giới Linh Vũ, còn trong đám tu sĩ kia, kẻ kém nhất cũng có tu vi Ngự Không sơ kỳ!

Vì vậy, thực lực hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp!

Cùng lúc đó, người của Tà Ma Tông thấy Diệp Hàn không chịu thúc thủ chịu trói thì cũng vô cùng tức giận, nộ thanh quát: 'Đã chủ động tìm chết thì đừng trách Tà Ma Tông ta thu thập các ngươi!' 'Tà Ma Cự Võng!

Vĩnh Thế Phong Ấn!

Lạc!' Trong tiếng chú ngữ, một trăm ba mươi danh tu sĩ Ngự Không tế ra trận pháp trong tay.

Theo lực lượng không ngừng rót vào, hào quang của trận pháp cũng ngày càng chói mắt.

Ngay sau đó, một tấm lưới lớn che trời hiển hóa ra, đường kính dài đến mấy ngàn mét!

Tấm cự võng này uy lực bất phàm, dưới sự thúc động của hơn một trăm tu sĩ Ngự Không, ngay cả Thánh Vương cảnh giới Siêu Phàm cũng có thể bị vây khốn!

Chỉ trong chốc lát, cự võng đã bao trùm xuống, vây khốn toàn bộ con tàu!

Bành!

Bành!

Bành!

Trong tiếng va chạm kịch liệt, không ngừng có thị vệ muốn đánh xuyên tấm lưới lớn này, nhưng dù có dùng sức thế nào cũng không có chút tác dụng nào! 'Đám phế vật các ngươi đừng nằm mơ nữa!' 'Tấm cự võng này chính là trấn tông chi bảo của Tà Ma Tông ta!' 'Ngay cả Thánh Vương Siêu Phàm cảnh cũng bị khốn chết tươi!' 'Tiểu tử, ngươi chết chắc rồi!' 'Ha ha ha!' Trong tiếng cười lớn, đám tu sĩ Tà Ma Tông kia đều kiêu ngạo vô cùng, còn tế ra vô số đoàn hỏa diễm, muốn thiêu chết toàn bộ thị vệ Mộ gia trên tàu!

Thấy cảnh này, mọi người đều trở nên lo lắng. 'Diệp Hàn công tử!' 'Cầu xin ngài, mau nghĩ cách đi!' 'Nếu không tất cả chúng ta sẽ chết ở đây mất!' Lúc này, mọi người bắt đầu sốt sắng thúc giục, hy vọng Diệp Hàn có thể ra tay.

Ngay sau đó, dưới những ánh mắt lo âu, Diệp Hàn cuối cùng cũng xuất thủ! 'Kim Chi Pháp Tướng!

Mộc Chi Pháp Tướng!

Thủy Chi Pháp Tướng!

Hỏa Chi Pháp Tướng!

Chương 894

Thổ Chi Pháp Tướng!...' Trong tiếng chú ngữ, liên tiếp một trăm tôn pháp tướng hiển hóa ra, trong nháy mắt đã làm cho tấm cự võng bị căng ra như sắp nổ tung! 'Không thể nào!' 'Đây là trấn tông chi bảo của Tà Ma Tông ta!' 'Sao có thể ngay cả một tôn pháp tướng cũng không vây khốn được?!' 'Mau!' 'Tất cả mọi người rót pháp lực cho ta!' 'Đừng để đám pháp tướng này phá vỡ cự võng!' Nhất thời, tu sĩ Tà Ma Tông đều cuống cuồng, nhao nhao rót hết toàn bộ pháp lực toàn thân để củng cố cự võng.

Tuy nhiên, chẳng có tác dụng gì!

Cho dù tấm cự võng có thể khốn chết tu sĩ Siêu Phàm cảnh giới thì cũng không khốn nổi pháp tướng của Diệp Hàn!

Bởi vì, mỗi một tôn trong hơn một trăm tôn pháp tướng của Diệp Hàn đều có tu vi Thánh Vương Siêu Phàm cảnh!

Nói cách khác, thứ mà đám người Tà Ma Tông đang đối mặt không phải là một tu sĩ Siêu Phàm, mà là hơn một trăm pháp tướng Thánh Vương có tu vi Siêu Phàm! 'Ngũ Hành Pháp Tướng!

Pháp lực rót vào!

Phá khai cự võng cho ta!' Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng, rót một lượng lớn pháp lực vào trong pháp tướng.

Trong tích tắc, pháp tướng liền bạo trướng!

Hai trăm mét!

Năm trăm mét!

Một ngàn mét!

Dưới sự rót pháp lực của Diệp Hàn, một trăm tôn pháp tướng đều bạo trướng đến mức cao nghìn mét!

Nhất thời, che trời lấp đất! 'Phá!' Diệp Hàn hừ lạnh, tất cả pháp tướng đồng loạt tung một quyền về phía cự võng.

Oanh!

Oanh!

Oanh!...

Hơn một trăm đạo tiếng nổ lớn vang lên, trên cự võng xuất hiện hơn một trăm lỗ hổng khổng lồ, căn bản không thể ngăn cản đòn tấn công của Diệp Hàn! 'Phốc xuy!' một tiếng, đám tu sĩ Tà Ma Tông trên không trung đều bị nội thương, phun ra một ngụm máu lớn. 'Không xong rồi!' 'Tên này không phải tu sĩ Siêu Phàm bình thường!' 'Hắn là tồn tại Siêu Phàm cảnh đỉnh phong!' 'Mau đi mời Tông chủ đại nhân!' Trong tiếng kêu lo lắng, những tu sĩ kia đều cấp tốc lui về, từng kẻ như tang gia chi khuyển, căn bản không dám chiến đấu với Diệp Hàn!

Cùng lúc đó, Diệp Hàn cũng không khách khí, trực tiếp vung một quyền tới!

Một trăm tôn pháp tướng cũng đồng loạt vung quyền!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Một trăm đạo quyền phong Thánh Vương Siêu Phàm cảnh trực tiếp đánh cho đám tu sĩ kia xương cốt nát vụn! 'Không ổn!' 'Căn bản không cản nổi!' 'Cánh tay của ta bị đánh gãy rồi!' 'Mau rút!' 'Mau mời Tông chủ ra tay!' Nhất thời, tất cả tu sĩ đều bị Diệp Hàn đánh cho tơi bời, gần như không có một ai có thể rút lui nguyên vẹn.

Dưới sự tấn công của hàng trăm tôn pháp tướng của Diệp Hàn, thực lực của những tu sĩ này đều bị tổn hại nghiêm trọng, thậm chí cảnh giới suýt chút nữa thì tụt dốc!

Qua đó có thể thấy, khoảng cách với Diệp Hàn rốt cuộc lớn đến mức nào!

Chỉ là, khi Diệp Hàn đang định thừa thắng xông lên, một tiếng nộ quát đột nhiên vang vọng bầu trời. 'Gương to!' 'Cư nhiên ngay cả người của Tà Ma Tông ta cũng dám sát hại?' 'Ta thấy ngươi chán sống rồi!' Trong tiếng nộ mạ, một tu sĩ Siêu Phàm mặc trường bào màu xanh bắn tới, dùng nắm đấm ngạnh sinh sinh chặn lại đòn tấn công từ pháp tướng của Diệp Hàn!

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, vị tu sĩ mặc trường bào màu xanh kia vung kiếm chém một cái, cư nhiên trực tiếp chém nát một tôn pháp tướng của Diệp Hàn!

Oanh!

Trong tiếng nổ lớn, một tôn pháp tướng nhất thời vỡ vụn, biến thành vô số điểm sáng huỳnh quang li ti! 'Mẹ kiếp!' Lúc này, cho dù tính tình Diệp Hàn có tốt đến đâu cũng không nhịn được mà chửi thề!

Nên biết rằng, mỗi tôn pháp tướng đều tốn bao nhiêu Hải Linh Thạch mới chế tạo ra được!

Mất một tôn đồng nghĩa với việc Diệp Hàn lỗ mất mấy vạn Hải Linh Thạch!

Vì vậy, Diệp Hàn mới bạo nộ như thế, tức giận nói: 'Cư nhiên dám đánh nát pháp tướng của ta?

Chương 895

Đợi đó mà đền tiền đi!

Không có mấy triệu Hải Linh Thạch thì đừng hòng rời đi!' Diệp Hàn không phải là người chịu thiệt, thế là lập tức định liều mạng với đối phương!

Lúc này, tu sĩ mặc trường bào màu xanh kia lại không vội vàng quyết đấu, đợi sau khi toàn bộ tu sĩ Tà Ma Tông đã rút lui hết mới khí thế hung hăng bay tới. 'Ta là Tông chủ Tà Ma Tông Lưu Phá Kỳ!

Dám hỏi các hạ là ai?

Cư nhiên dám sát hại người của Tà Ma Tông ta?' Khi nói chuyện, tu sĩ mặc trường bào màu xanh, cũng chính là Tông chủ Lưu Phá Kỳ của Tà Ma Tông, sắc mặt cực kỳ âm trầm!

Bởi vì đây là lần đầu tiên lão chịu thiệt thòi lớn như vậy!

Không chỉ trấn tông chi bảo bị Diệp Hàn phá hỏng, mà ngay cả hơn trăm danh tu sĩ dưới trướng cũng đều bị Diệp Hàn đánh trọng thương!

Dưới tổn thất to lớn như vậy, Lưu Phá Kỳ tự nhiên là rất tức giận.

Cùng lúc đó, sắc mặt Diệp Hàn cũng không dễ nhìn, lạnh lùng nói: 'Lưu Phá Kỳ, đừng có ác nhân tiên cáo trạng!

Nếu không phải người của Tà Ma Tông các ngươi bắt nạt đến tận đầu ta, ta cũng lười đáp lời!' 'Hơn nữa, vừa rồi còn quá đáng hơn!' 'Cư nhiên dám chém nát pháp tướng của ta?

Nếu không cho ta một sự bồi thường thỏa đáng, ta sẽ không để các ngươi đi đâu!' Diệp Hàn lạnh lùng nói, một chút cũng không để đối

phương vào mắt.

Thấy cảnh này, Lưu Phá Kỳ càng thêm tức giận, nộ khí đùng đùng nói: 'Dựa vào một tiểu tử ranh con như ngươi mà cũng dám đòi ta bồi thường?

Xem hôm nay ta có xử tử ngươi không!

Chẳng phải là một tu sĩ Siêu Phàm thôi sao, Tà Ma Tông ta giết người như vậy nhiều lắm rồi!' Dứt lời, Lưu Phá Kỳ trực tiếp vung kiếm chém tới!

Mục tiêu của lão cũng rất rõ ràng, cư nhiên trực tiếp nhắm vào thiên linh cái của Diệp Hàn!

Một kiếm này hạ xuống, Diệp Hàn dù có bản lĩnh bằng trời cũng phải gục ngã tại đây!

Bởi vì, thanh kiếm trong tay Lưu Phá Kỳ không phải phàm phẩm, mà là một món Siêu Phàm thánh binh được môn phái luyện khí trên Song Sinh đại lục tiêu tốn mấy chục năm thời gian luyện chế ra!

Một kiếm này chém xuống, căn bản không thể có người sống sót!

Huống chi, Lưu Phá Kỳ dùng đến mười phần pháp lực trong đòn kích này, rõ ràng là muốn giết chết Diệp Hàn!

Thấy cảnh này, Diệp Hàn cũng không hề khách khí, trực tiếp triệu hoán tất cả pháp tướng, toàn bộ dung hợp làm một! 'Kim Chi Pháp Tướng!

Mộc Chi Pháp Tướng!

Thủy Chi Pháp Tướng!

Hỏa Chi Pháp Tướng!

Thổ Chi Pháp Tướng!...' Chỉ trong chớp mắt, Diệp Hàn đã triệu hoán ra toàn bộ gần ba trăm tôn pháp tướng mà mình đã luyện chế!

Hơn nữa, để triệt để đánh bại đối phương, Diệp Hàn còn cho tất cả pháp tướng dung hợp lại với nhau! 'Ngũ Hành Pháp Tướng!

Tam Bách Quy Nhất!

Long Uyên Thánh Kiếm!

Trướng!' Tay Diệp Hàn không ngừng kết ấn, ngoài việc hợp nhất pháp tướng, còn rót hơn một nửa pháp lực vào trong Long Uyên Kiếm!

Oanh!

Trong tích tắc, Long Uyên Kiếm liền bạo trướng!

Ngay sau đó, một kim thân kình thiên với tu vi Siêu Phàm đỉnh phong, dung hợp ba trăm tôn pháp tướng, vô hạn tiếp cận cảnh giới Hóa Tiên, tay cầm Long Uyên Kiếm đã bạo trướng, vung kiếm nghênh chiến thánh binh của Lưu Phá Kỳ!

Thứ lạt!

Trong tiếng binh khí giao tiếp chói tai, tất cả mọi người hai bên đều lo lắng khôn nguôi.

Đặc biệt là nhóm người Mộ Băng Linh bên phía Diệp Hàn là lo lắng nhất!

Bởi vì Lưu Phá Kỳ là Tông chủ Tà Ma Tông trên Song Sinh đại lục, một thân tu vi cao thâm thông thiên, căn bản không phải người bình thường có thể tưởng tượng được!

Thậm chí, ngay cả Triệu Vũ Tiến của phủ Thành chủ hay các thế gia hào môn ở Vô Biên Thành cũng không dám dễ dàng đắc tội với Tà Ma Tông!

Nguyên nhân chính là vì Tông chủ Lưu Phá Kỳ quá mạnh mẽ!

Chương 896

Thế nên, vào lúc này, không một ai ngờ được Diệp Hàn cư nhiên có thể đối kháng trực diện với Tông chủ Tà Ma Tông! 'Lợi hại!' 'Thực sự quá lợi hại!' 'Tu vi của Diệp Hàn cư nhiên cao đến mức này, ngay cả Tông chủ Tà Ma Tông cũng dám trêu chọc!' Nhất thời, tất cả mọi người đều bị chấn kinh bởi tu vi của Diệp Hàn.

Trước đó, chưa từng có ai nghĩ rằng Diệp Hàn có thể lực kháng Tông chủ Tà Ma Tông!

Nên biết rằng, Tà Ma Tông là một trong mười đại tà giáo tông môn cường đại nhất trên Song Sinh đại lục!

Vậy mà, một tông môn mạnh mẽ như vậy lại bị một mình Diệp Hàn chặn lại?

Nhưng, điều đáng kinh ngạc hơn còn ở phía sau!

Sau khi Diệp Hàn và Lưu Phá Kỳ giao thủ, chưa đầy ba giây sau đã phân thắng bại!

Oanh!

Trong tiếng nổ lớn, Diệp Hàn và Lưu Phá Kỳ đều bị đẩy lùi xa hàng trăm mét, cả hai lơ lửng trên không trung với vẻ mặt âm lãnh. 'Đã phân thắng bại chưa?' 'Ai thắng rồi?' Lúc này, tâm thần của tất cả mọi người có mặt đều treo ngược cành cây.

Nên biết rằng, thắng bại lần này quan hệ đến sinh tử tồn vong của hàng trăm người trên cự luân Mộ gia!

Nếu Diệp Hàn thua, tất cả mọi người sẽ bị người của Tà Ma Tông giết sạch!

Vì vậy, lúc này người bên phía Mộ gia đều thấp thỏm lo âu, sợ

Diệp Hàn thua cuộc.

Thậm chí có người đã chuẩn bị sẵn sàng để nhảy xuống biển chạy trốn bất cứ lúc nào!

May mắn thay, cảnh tượng tiếp theo đã khiến họ an tâm hơn rất nhiều! 'Phốc!' một tiếng trầm đục, Tông chủ Tà Ma Tông đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Cùng lúc đó, tu sĩ Tà Ma Tông đều chấn kinh.

Không ai ngờ tới, Tông chủ của họ cư nhiên bị Diệp Hàn đánh bại!

Hơn nữa, còn khiến Lưu Phá Kỳ bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng! 'Không thể nào!' 'Tông chủ không thể thua được!' 'Trên Song Sinh đại lục, ngay cả khi bốn năm vị cự bá chính đạo cảnh giới Siêu Phàm vây công cũng không thể đánh bại Tông chủ!' 'Hiện tại, Tông chủ cư nhiên bị một tiểu bối vô danh đánh bại?' 'Thật khiến người ta không thể tin nổi!' Nhất thời, tất cả tu sĩ Tà Ma Tông đều ngơ ngác.

Họ không ngờ tu vi của Diệp Hàn cư nhiên khủng bố như vậy, thậm chí còn mạnh hơn Tông chủ Tà Ma Tông vài phần!

Lúc này, ngay cả Tông chủ Lưu Phá Kỳ cũng phải cúi đầu, không cam lòng nói: 'Ta thua rồi!' 'Ha ha!' Diệp Hàn cười lạnh, khinh miệt nói: 'Từ khi bắt đầu ngươi đã thua rồi!

Kết quả ngươi lại không tin, cứ khăng khăng đòi giao thủ với ta!

Bây giờ thì hay rồi chứ?

Chịu thiệt rồi chứ?' Trong ngữ khí của Diệp Hàn tràn đầy sự chế giễu, bởi vì ban đầu hắn cũng không định đánh thương đối phương, chỉ định đòi chút bồi thường.

Nhưng ai bảo Lưu Phá Kỳ không biết thời thế như vậy?

Rõ ràng không phải đối thủ của Diệp Hàn mà cứ lao lên tìm chết, đúng là tự tìm khổ!

Hiện giờ, sau vài chiêu, Diệp Hàn đã đánh đối phương trọng thương, khiến tu vi sụt giảm mấy tầng!

Lưu Phá Kỳ trở về bế quan mấy chục năm cũng chưa chắc đã hồi phục được!

Lúc này, ánh mắt Lưu Phá Kỳ đốn thời ảm đạm, tự biết mình không phải đối thủ của người ta nên định dẫn người rút lui. 'Diệp Hàn công tử tu vi cao siêu!

Tại hạ bội phục!

Ta sẽ dẫn người rút lui, không làm phiền nữa!' Nói xong, Lưu Phá Kỳ quay người muốn đi.

Kết quả, lại bị Diệp Hàn gọi giật lại. 'Đi?

Thế thì viển vông quá rồi đó!' 'Ta đã cho phép ngươi rời đi chưa?' Diệp Hàn lạnh lùng nói, thanh bảo kiếm trong tay lại nâng lên, sẵn sàng ra tay lần nữa!

Thấy vậy, Lưu Phá Kỳ đốn thời sa sầm mặt mũi, nói: 'Diệp Hàn công tử, ý ngươi là gì?

Tuy ta không phải đối thủ của ngươi nhưng cũng không phải hạng người dễ bị nhục mạ!

Nếu dồn ta vào đường cùng, ta cùng lắm là cùng ngươi đồng quy vu tận!' Lưu Phá Kỳ nói vậy là có cơ sở, vì Tà Ma Tông có một loại công pháp tự bạo, hoàn toàn có thể cùng đối phương chết chung!

Cho dù Diệp Hàn tu vi cao thâm thông thiên cũng sẽ chịu tổn thương không nhỏ.

Chương 897

Vì vậy, Lưu Phá Kỳ mới ôm suy nghĩ đó để đàm phán với Diệp Hàn.

Đối mặt với cảnh này, khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, mỉm cười nói: 'Lưu Tông chủ, đừng mơ tưởng cùng ta đồng quy vu tận!

Ta căn bản sẽ không cho ngươi cơ hội đó!' Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp triệu hoán tất cả pháp tướng một lần nữa, tức khắc bao vây lấy Lưu Phá Kỳ! 'Kim Chi Pháp Tướng!

Mộc Chi Pháp Tướng!

Thủy Chi Pháp Tướng!

Hỏa Chi Pháp Tướng!

Thổ Chi Pháp Tướng!...' Liên tiếp hơn một trăm tôn pháp tướng được triệu hoán ra, linh lực cường đại lập tức tuôn trào, vây khốn Lưu Phá Kỳ chặt chẽ!

Lưu Phá Kỳ muốn tự bạo cũng khó mà làm tổn thương ai!

Bởi vì tất cả linh lực tự bạo đều sẽ bị hấp thu, chỉ tốn công vô ích!

Thấy cảnh này, Lưu Phá Kỳ mới đại kinh thất sắc, hoảng trương nói: 'Diệp Hàn công tử!

Có gì ngài cứ từ từ nói!

Tuyệt đối đừng tiếp tục động thủ!' 'Dù là Hải Linh Thạch hay bảo vật khác, hoặc là linh dược Siêu Phàm cảnh, ta đều có thể đưa!' 'Chỉ cần tha cho ta một con đường sống, bất kể ngài đưa ra điều kiện gì, ta cũng đều đáp ứng!' Lúc này, Lưu Phá Kỳ thực sự sợ rồi!

Bởi vì dưới sự cấm cố của hàng trăm tôn pháp tướng, tự bạo cũng không thể uy hiếp được Diệp Hàn, coi như đã mất đi át chủ bài bảo mạng cuối cùng!

Vì vậy, trong tuyệt cảnh này, Lưu Phá Kỳ mới trở nên khúm núm như vậy, sợ Diệp Hàn hạ thủ đoạn cuối cùng. 'Ha ha.' Diệp Hàn chế giễu nói: 'Lưu Tông chủ?

Vừa nãy chẳng phải còn đe dọa ta sao?

Sao đột nhiên đổi ý nhanh vậy?' 'Nếu không phải ta tế ra hơn một trăm tôn pháp tướng, e rằng hiện tại ngươi cũng không tâm phục khẩu phục đâu nhỉ?' 'Dựa vào chút kỹ mọn đó mà đòi cùng ta đồng quy vu tận?

Đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ!' Diệp Hàn cười lạnh, chẳng thèm để đối phương vào mắt!

Nên biết rằng Diệp Hàn đã sớm trải qua nguy hiểm từ việc người khác tự bạo rồi, nên đã chuẩn bị sẵn vạn toàn chi sách.

Hiện giờ, dưới sự vây hãm của hàng trăm tôn pháp tướng, cho dù Lưu Phá Kỳ có tự bạo kiểu cá chết lưới rách cũng chẳng thể làm đau được Diệp Hàn!

Cùng lắm chỉ nổ tan được một trăm tôn pháp tướng mà thôi!

Thế nên trong tình cảnh này, Diệp Hàn căn bản không cần khách khí với đối phương!

Cũng chính vì vậy, Lưu Phá Kỳ mới trở nên thấp hèn, triệt để tâm phục khẩu phục! 'Diệp Hàn công tử!' 'Ta nhận thua rồi!' 'Chỉ cần ngài đưa ra điều kiện, ta nhất định sẽ thỏa mãn ngài!' Để bảo toàn tính mạng, Lưu Phá Kỳ có thể nói là đã vứt hết mặt mũi, trước mặt hàng vạn tu sĩ trong tông môn bắt đầu cầu xin Diệp Hàn tha mạng.

Đối mặt với cảnh này, Diệp Hàn chỉ đạm nhiên nói: 'Chắc chắn

chứ?

Bất kể ta đưa ra điều kiện gì cũng đáp ứng?' 'Đúng thế!

Ta chắc chắn!

Chỉ cần chịu thả ta ra, bất kể điều kiện gì ta cũng sẽ đáp ứng!

Chỉ cần ta làm được, nhất định sẽ đi làm!' Để giữ lại cái mạng quèn, Lưu Phá Kỳ ngay cả liêm sỉ cũng không cần nữa.

Bởi vì lão biết Diệp Hàn không phải là tu sĩ Siêu Phàm bình thường, mà là một kẻ thực sự đủ sức diệt sát cả tu sĩ Siêu Phàm đỉnh phong!

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này, Lưu Phá Kỳ chẳng màng đến sĩ diện hay mặt mũi, hận không thể quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn ngay tại chỗ!

Thấy vậy, Diệp Hàn mỉm cười, khinh bỉng nói: 'Được thôi!

Đã Lưu Tông chủ đã nói vậy thì ta cũng không khách khí nữa!' 'Điều kiện của ta đơn giản thôi!' 'Thứ nhất!

Ngay lập tức hạ lệnh cho tất cả người của Tà Ma Tông phải giao trả toàn bộ hàng hóa và linh thạch đã cướp đoạt từ cự luân của Mộ gia!

Đồng thời, nghiêm trị những hung thủ đã tấn công cự luân Mộ gia!' 'Thứ hai!

Ta yêu cầu bồi thường hai mươi lăm triệu Hải Linh Thạch!

Trong đó, năm triệu dùng để an ủi những người đã hy sinh trên tàu Mộ gia, còn hai mươi triệu kia là tiền chuộc thân của ngươi!' 'Thứ ba!

Tà Ma Tông sau này tuyệt đối không được tùy tiện sát nhân!

Nếu không, ta sẽ không bỏ qua đâu!' Sau khi Diệp Hàn đưa ra ba

yêu cầu, sắc mặt toàn bộ người Tà Ma Tông đều đại biến!

Chương 898

Nên biết rằng khi Tà Ma Tông tập kích đoàn thuyền Mộ gia đã phái đi mười mấy danh tu sĩ Ngự Không và hàng trăm tu sĩ Linh Vũ!

Hiện giờ, Diệp Hàn cư nhiên muốn giết người đền mạng?

Chẳng lẽ định bắt Tà Ma Tông giao ra hơn một trăm đệ tử sao?

Chuyện này thật quá nhục nhã!

Hơn nữa, điều khiến họ thấy khó xử hơn là phải bồi thường khoản tiền trên trời lên đến hai mươi lăm triệu Hải Linh Thạch!

Số tiền này không phải là nhỏ, bằng cả mấy chục năm thu nhập của Tà Ma Tông!

Huống chi điều kiện cuối cùng là không được tùy ý giết người, chẳng khác nào ép Tà Ma Tông biến thành danh môn chính phái!

Dưới quá nhiều điều kiện như vậy, hàng vạn tu sĩ Tà Ma Tông từ trên xuống dưới đều trợn tròn mắt, không thể tin được cảnh tượng này. 'Căn bản không thể làm nổi!' 'Vừa bắt ta giết người đền mạng, vừa bắt bồi thường hai mươi lăm triệu Hải Linh Thạch, thậm chí còn không cho giết người nữa?' 'Chuyện này căn bản không thể làm được!' 'Hoàn toàn là sỉ nhục ta!' Tu sĩ Tà Ma Tông khắp nơi đều phẫn nộ, muốn tìm Diệp Hàn đòi lại công đạo!

Tuy nhiên, giữa lúc đang ồn ào không dứt, Diệp Hàn lại lạnh lùng quét mắt nhìn qua, sau đó trực tiếp chém một kiếm, trong nháy mắt đã chém một chiếc kình thiên cự luân của Tà Ma Tông thành vụn phấn!

Oanh!

Trong tiếng nổ lớn, một chiếc cự luân của Tà Ma Tông 'ào' một tiếng chìm xuống.

Trước sức sát thương kinh người như vậy, hàng vạn tu sĩ Tà Ma Tông đều ngoan ngoãn ngậm miệng, không còn ai dám đối đầu với Diệp Hàn nữa. 'Đúng là một lũ phế vật!' Diệp Hàn lạnh lùng nói: 'Ngoài việc bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh ra thì chẳng được tích sự gì!

Cư nhiên dám đối đầu với ta?

Đúng là viển vông!' 'Hơn nữa, ta hỏi các ngươi!

Giết người đền mạng chẳng lẽ không nên sao?' Diệp Hàn lạnh giọng nói, ánh mắt hắn đi tới đâu là khiến tất cả người của Tà Ma Tông đều phải cúi đầu không dám nhìn thẳng.

Không còn cách nào, những gì Diệp Hàn nói quả thực không sai!

Giết người đền mạng, nợ tiền phải trả, đó là đạo lý hiển nhiên!

Hơn nữa Diệp Hàn không chỉ nói đạo lý mà tu vi còn cao thâm, căn bản không cho họ cơ hội cãi chày cãi cối!

Hiện giờ, thấy Diệp Hàn chiếm hết ưu thế, ngay cả Tông chủ Lưu Phá Kỳ cũng phải cúi đầu nói: 'Diệp Hàn công tử, những điều kiện này của ngài, Tà Ma Tông chúng ta đều có thể đáp ứng!' 'Hai mươi lăm triệu Hải Linh Thạch sẽ lập tức gửi tới cho ngài!' 'Ngoài ra, những hung thủ đã tập kích đội thuyền Mộ gia, ta cũng sẽ lập tức cho chém đầu toàn bộ!

Để họ phải đền mạng!' 'Hơn nữa, ta cũng sẽ đảm bảo sau này sẽ quản thúc đệ tử Tà Ma Tông nghiêm ngặt, không để họ làm ác nữa!' Để giữ mạng, đồng thời cũng để cầu một con đường sống, Lưu Phá Kỳ đã chấp nhận tất cả các điều kiện.

Thấy vậy, Diệp Hàn mới mỉm cười nói: 'Được lắm!

Đã ngươi thức thời như vậy thì ta cũng không làm khó nữa!' 'Đợi cấp dưới của ngươi mang linh thạch đến và để những hung thủ kia đền mạng xong, ta tự nhiên sẽ tha cho ngươi một con đường sống!'

Nói xong, Diệp Hàn liền yên lặng chờ đợi Tà Ma Tông mang tiền đến.

Không lâu sau, theo lệnh của Tông chủ Lưu Phá Kỳ, mười mấy danh tu sĩ Ngự Không bay tới, không chỉ mang theo hai mươi lăm triệu Hải Linh Thạch mà còn mang theo hơn một trăm cái đầu người, tất cả đều là những hung thủ đã tập kích đoàn thuyền Mộ gia!

Thấy cảnh này, Diệp Hàn vẫy vẫy tay gọi Sở Hùng Phong tới, nói: 'Sở Hùng Phong, nhìn xem, những cái đầu này có phải là hung thủ đã tập kích đội thuyền Mộ gia không!' 'Được!' Sở Hùng Phong gật đầu, nặng nề tiến lên phía trước.

Sau khi nhìn kỹ một hồi lâu mới trả lời: 'Đúng là hung thủ rồi!' 'Tốt!' Đến lúc này Diệp Hàn mới nói: 'Lưu Phá Kỳ, ngươi cũng thức thời đấy!' Nói xong, Diệp Hàn quay lại ra lệnh cho người của Tà Ma Tông giao nộp toàn bộ Hải Linh Thạch. 'Diệp Hàn công tử, xin mời ngài kiểm tra!

Hai mươi lăm triệu Hải Linh Thạch cùng toàn bộ hàng hóa trên tàu Mộ gia đều ở đây!' Trong lúc nói chuyện, tu sĩ Tà Ma Tông đưa ra vài cái túi trữ vật.

Ngay sau đó, Diệp Hàn chỉ liếc nhìn đại khái đã nắm rõ số lượng bên trong đến bảy tám phần. 'Không tệ!

Hai mươi lăm triệu Hải Linh Thạch cùng toàn bộ hàng hóa của Mộ gia đều có đủ!' Diệp Hàn gật đầu hài lòng: 'Được rồi, có thể đưa Tông chủ của các ngươi về rồi!' Nói xong, Diệp Hàn mới mở cấm chế thả Lưu Phá Kỳ ra. 'Cáo từ!' Lưu Phá Kỳ với vẻ mặt âm trầm, không thèm ngoảnh đầu lại mà dẫn người rời đi.

Lần này lão coi như mất mặt triệt để, trở về e rằng chẳng có cách nào ăn nói với các trưởng lão trong tông môn!

Bởi vì lần mất mặt này quá lớn, nên lão căn bản không dám nán lại

thêm, trực tiếp dẫn toàn bộ đội thuyền Tà Ma Tông rời đi, chạy nhanh như chớp, không dám dừng lại chút nào.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn nhất thời không nhịn được cười: 'Đúng là một lũ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh!' Sau đó, Diệp Hàn mới quay sang bảo Sở Hùng Phong: 'Sở Hùng Phong, đây là hàng hóa của Mộ gia.' Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp ném một cái túi trữ vật qua.

Ngay sau đó, sau khi Sở Hùng Phong kiểm tra xong với vẻ mặt bi thống, Diệp Hàn lại ném thêm một cái túi lớn nữa, nói: 'Năm triệu Hải Linh Thạch bồi thường, cầm lấy đi!' '...

Làm sao tôi dám nhận chứ?' Sở Hùng Phong kinh ngạc nhìn Diệp Hàn nói: 'Diệp Hàn công tử, năm triệu Hải Linh Thạch này thực sự quá nhiều rồi!' 'Nhiều sao?' Diệp Hàn nhướn mày nói: 'Không nhiều đâu!' 'Mộ gia bị Tà Ma Tông giết hại mấy trăm người, số Hải Linh Thạch này căn bản không thấm vào đâu, chia đều ra mỗi người cũng chỉ có một vạn Hải Linh Thạch mà thôi!' Diệp Hàn đạm nhiên nói, theo hắn thấy, một vạn Hải Linh Thạch thực sự chẳng đáng bao nhiêu.

Nhưng đối với Sở Hùng Phong, mỗi người một vạn Hải Linh Thạch là quá nhiều rồi!

Nên biết rằng một vạn Hải Linh Thạch có thể đổi được một triệu lượng bạc, đủ để mấy chục người sống sung túc cả đời!

Chương 899

Còn Diệp Hàn thì sao?

Cư nhiên tùy tay tặng đi số Hải Linh Thạch lớn như vậy, có thể thấy nội tâm hắn thiện lương nhường nào!

Huống chi, chuyện này vốn dĩ chẳng liên quan gì đến Diệp Hàn, hắn chỉ đơn thuần vì chướng mắt nên mới ra mặt giúp Sở Hùng Phong, còn đòi lại công đạo cho mấy trăm người đã khuất của Mộ gia!

Không chỉ đòi lại công đạo mà còn bắt đám hung thủ phải đền mạng, thậm chí đòi bồi thường năm triệu Hải Linh Thạch!

Cảnh tượng này khiến Sở Hùng Phong vô cùng cảm động, cảm kích nói: 'Diệp Hàn công tử, tôi thay mặt những tu sĩ đã khuất cảm ơn ngài!' 'Nếu không phải ngài nghĩa hiệp ra tay, bọn chúng tuyệt đối không bao giờ trả lại công đạo cho tôi, càng không bồi thường nhiều Hải Linh Thạch đến vậy!' 'Diệp Hàn công tử, đợi sau khi về, Mộ gia chúng tôi nhất định sẽ tổ chức đại tiệc hào hoa để cảm tạ đại ân đại đức của ngài!' Khi nói chuyện, Sở Hùng Phong xúc động đến mức bật khóc.

Nếu không phải Diệp Hàn ra tay, e rằng Sở Hùng Phong đã sớm bị Tà Ma Tông giết hại, và cũng không nhận được nhiều Hải Linh Thạch như thế.

Vì vậy, hiện tại ông đối với Diệp Hàn vô cùng cảm ân đại đức, cảm kích khôn cùng.

Đối mặt với chuyện này, Diệp Hàn chỉ đạm nhiên nói: 'Không có gì, chỉ là nhấc tay chi lao thôi!' Trong mắt Diệp Hàn, những việc này thực sự chỉ là tiện tay làm, chẳng đáng gọi là chuyện lớn.

Huống chi, Diệp Hàn vốn ghét những kẻ cậy thế hiếp người, nên mới giúp Sở Hùng Phong đòi lại một cái công đạo!

Cho đến tận bây giờ, dù đòi được khoản bồi thường khổng lồ năm triệu Hải Linh Thạch, Diệp Hàn cũng không cảm thấy kiêu ngạo, vì hắn cho rằng đây là chuyện hết sức bình thường.

Dù sao thì ác hữu ác báo!

Trong lúc nói chuyện, Diệp Hàn giao toàn bộ Hải Linh Thạch cho Sở Hùng Phong và tái tam dặn dò: 'Sở Hùng Phong, ông nhất định phải giao toàn bộ số Hải Linh Thạch này cho gia quyến những người gặp nạn, nếu không ta sẽ không nương tay đâu!' Bởi vì số tiền này là Diệp Hàn lấy được từ tay Tà Ma Tông, nên hắn hy vọng số tiền này sẽ đến tận tay người nhà nạn nhân, không muốn bất kỳ ai tham ô số linh thạch này, vì thế mới trịnh trọng dặn dò Sở Hùng Phong.

Nghe vậy, Sở Hùng Phong vỗ ngực cam đoan: 'Diệp Hàn công tử xin cứ yên tâm!

Tôi nhất định sẽ đích thân giao toàn bộ Hải Linh Thạch đến tận tay người nhà nạn nhân, tuyệt đối không để bất kỳ ai tham ô một xu nào!' 'Tốt!

Đã ông nói vậy thì ta yên tâm rồi.' Diệp Hàn gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Sau đó, hắn khẽ xua tay nói: 'Sở Hùng Phong, ông xuống trước đi, ta phải về khoang thuyền tu luyện đây.' Chương 84: [Tu Luyện Đại Thành, Thực Lực Bạo Trướng] 'Được ạ!

Diệp Hàn công tử tạm biệt.' Sở Hùng Phong vội vàng cung kính lui xuống, không dám làm phiền Diệp Hàn tu luyện chút nào.

Ngay sau đó, sau khi từ biệt Mộ Băng Linh, Diệp Hàn một mình quay về khoang thuyền.

Vì lần này kiếm được tới tận hai mươi triệu Hải Linh Thạch nên

hắn nhất định phải luyện hóa một phần mới được!

Nếu không, để nhiều linh thạch như vậy trong túi trữ vật thì thật quá lãng phí!

Hơn nữa, quan trọng nhất là trong trận chiến vừa rồi, một tôn pháp tướng của Diệp Hàn đã bị Tông chủ Tà Ma Tông đánh nát, hiện giờ chính là cơ hội tốt nhất để đúc lại pháp tướng!

Vì vậy, sau khi vào khoang thuyền, Diệp Hàn trực tiếp ra lệnh cho Trần Hướng Thiên và những người khác dẫn thị vệ canh gác hai bên, nếu không có sự cho phép thì không ai được vào làm phiền.

Một lát sau, Diệp Hàn ngồi đả tọa trong phòng, bắt đầu dùng Hải Linh Thạch để luyện chế pháp tướng. 'Kim Chi Pháp Tướng!

Mộc Chi Pháp Tướng!

Thủy Chi Pháp Tướng!

Hỏa Chi Pháp Tướng!

Thổ Chi Pháp Tướng!...' Đi kèm với tiếng chú ngữ, Diệp Hàn triệu hoán toàn bộ hơn một trăm tôn pháp tướng ra.

Nhưng vì không gian có hạn, Diệp Hàn không để các pháp tướng phát huy uy lực thực sự mà thu nhỏ chúng lại thành hình dạng tí hon.

Sau đó, khi hơn một trăm tôn pháp tướng đã xuất hiện, Diệp Hàn lại một lần nữa kết ấn bằng cả hai tay, một bên luyện hóa hấp thụ linh lực từ Hải Linh Thạch, một bên dẫn dắt ngũ hành nguyên tố 'Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ' từ các pháp tướng.

Sau một canh giờ, Diệp Hàn mới lau mồ hôi trên trán, hoàn thành việc tạo ra pháp tướng.

Hơn nữa, sau lần luyện hóa này, Diệp Hàn không chỉ đúc lại được một tôn pháp tướng mới mà còn hấp thụ được linh lực từ gần mười

triệu Hải Linh Thạch, tinh luyện lại toàn bộ các pháp tướng một lần!

Dưới nguồn linh lực cuồn cuộn từ mười triệu Hải Linh Thạch, tất cả pháp tướng của Diệp Hàn đều trở nên trong suốt, toàn thân phát sáng, tinh khiết lung linh! 'Tốt lắm!' 'Lần luyện hóa này thuận lợi ngoài dự tính!' 'Pháp lực của một trăm tôn pháp tướng đều bạo trướng hơn một gấp đôi!' 'Bây giờ, nếu gặp lại Tông chủ Tà Ma Tông, e rằng chỉ cần một chiêu là có thể trảm rụng hắn ngay tại chỗ!' Nhìn những pháp tướng hoàn toàn mới đã được luyện hóa thành công, Diệp Hàn lộ vẻ hân hoan nói.

Phải nói rằng mười triệu Hải Linh Thạch này chi tiêu thật đáng giá!

Tuy không làm cảnh giới của hắn đột phá, nhưng thực lực lại được tăng cường đáng kể!

Đáng sợ hơn là sau lần luyện hóa này, hơn một trăm tôn pháp tướng đều sở hữu năng lực bất tử chi thân, dù bị người ta đánh nát cũng có thể hồi phục trong nháy mắt!

Nói cách khác, hắn đã có thêm hơn một trăm tôn Siêu Phàm đỉnh phong với thân thể bất tử, đối phương thực lực có mạnh đến đâu cũng không thể là đối thủ của Diệp Hàn!

Vì vậy, hiện tại Diệp Hàn tỏ ra rất vui mừng, lúc bước ra khỏi cửa khoang thuyền, biểu cảm trên mặt tràn đầy ý cười. 'Diệp Hàn công tử, ngài ra rồi sao?

Chương 900

Sao trông ngài vui thế?' Bên ngoài khoang thuyền, nhóm Trần Hướng Thiên đều nhìn với vẻ mặt mơ hồ, không nén được tò mò hỏi.

Vì trong mắt họ, Diệp Hàn chỉ mới bế quan được một canh giờ thôi mà!

Sao đột nhiên lại hưng phấn như vậy?

Chẳng lẽ công pháp đã đại thành rồi sao?

Nhất thời, tất cả thị vệ đều thầm đoán.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn cũng cuối cùng lên tiếng nói: 'Đúng thế, có lẽ các ngươi đoán đúng rồi!

Pháp tướng thần công của ta đã tu luyện đại thành, thực lực toàn thân đã bạo trướng lên gấp mấy lần!' 'Gấp mấy lần?' 'Trời đất ơi!' 'Trước đó Diệp Hàn công tử đã vô địch rồi, giờ cư nhiên lại bạo trướng thêm gấp mấy lần nữa?' 'Vậy chẳng phải hiện tại thực lực của Diệp Hàn công tử là thiên hạ vô song, không còn ai là đối thủ nữa sao?' Lúc này, tất cả thị vệ đều chấn kinh, ai nấy đều há hốc mồm, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Vì trong ấn tượng của họ, tu vi của Diệp Hàn luôn cao siêu đến mức không ai địch nổi.

Giờ đây Diệp Hàn lại nói thực lực của mình còn tăng thêm, hơn nữa còn bạo trướng gấp mấy lần?

Cảnh này khiến mọi người không thể nào tin nổi!

Bởi vì gần như không ai tưởng tượng được, thực lực bạo trướng gấp mấy lần của Diệp Hàn sẽ là một khái niệm như thế nào? 'Ha ha!' Nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Diệp Hàn không nhịn được

cười: 'Sao phải kinh ngạc thế?

Chỉ là bạo trướng thực lực gấp mấy lần thôi mà, có gì mà phải ngạc nhiên đâu?

Đối với ta, chuyện này là bình thường thôi!' 'Bình thường sao?' 'Trời ơi!' 'Thực lực bạo trướng gấp mấy lần mà trong mắt Diệp Hàn công tử cư nhiên lại là một chuyện bình thường?' 'Mẹ kiếp, đúng là người so với người chỉ có nước tức chết thôi!' 'Chỉ mới một canh giờ trôi qua mà khoảng cách giữa ta và Diệp Hàn công tử càng ngày càng lớn rồi!' 'E rằng cả đời này cũng chẳng thể đuổi kịp gót chân của Diệp Hàn công tử!' Nhất thời, toàn bộ thị vệ đều kinh ngạc không thôi.

Họ không ngờ Diệp Hàn lại lợi hại đến vậy.

Nếu là người bình thường bạo trướng thực lực gấp mấy lần thì e rằng đã sớm vui mừng khôn xiết!

Còn Diệp Hàn thì sao?

Cư nhiên chỉ buông một câu 'bình thường', 'phổ thông'? 'Trời ạ!' 'Diệp Hàn công tử cũng quá lợi hại rồi!' 'Chẳng trách Diệp Hàn công tử được xưng tụng là đệ nhất tu sĩ của Vô Biên Hải!' Lúc này, tất cả thị vệ đều tâm phục khẩu phục, không còn ai dám phủ nhận việc Diệp Hàn là tu sĩ số một của Vô Biên Hải nữa! 'Được rồi, đừng có kinh ngạc thế, đúng là chưa thấy qua sự đời!' Diệp Hàn bĩu môi, có chút khinh khỉnh nói.

Hắn thấy đám thị vệ này đúng là chưa từng thấy thế diện, chỉ mới bạo trướng thực lực gấp mấy lần mà đã tỏ ra chấn kinh như vậy, thật là mất mặt quá đi!

Thế là Diệp Hàn nhún vai vẻ không quan tâm, rồi trực tiếp dẫn thị vệ bước ra khỏi khoang thuyền.

Chỉ là vừa mới bước tới đầu thuyền, một tu sĩ Mộ gia đi tới, cung

kính nói: 'Diệp Hàn công tử!

Mộ tiểu thư đang tìm ngài, ngài xem có tiện đi gặp không?' 'Ồ?

Mộ tiểu thư tìm ta sao?' Nghe vậy, Diệp Hàn lập tức nảy sinh hứng thú, tò mò không biết vì sao Mộ Băng Linh lại tìm mình.

Thế là Diệp Hàn trực tiếp phất tay nói: 'Ta hiện tại vừa hay đang rảnh, dẫn ta đi tìm Mộ tiểu thư đi!' 'Vâng, mời ngài đi theo tôi!' Tu sĩ Mộ gia vừa cung kính nói vừa dẫn đường phía trước.

Sau đó, Diệp Hàn dẫn theo mười mấy tên thị vệ đi theo, muốn xem Mộ Băng Linh tìm mình có việc gì.

Một lát sau, dưới sự dẫn dắt của tu sĩ Mộ gia, mọi người đã đến vị trí đầu thuyền.

Tại đó, Mộ Băng Linh đang cau mày, nhìn đăm đăm ra vùng biển xa xăm, dường như đang suy nghĩ về một vấn đề rất nghiêm trọng.

Thấy vậy, Diệp Hàn trực tiếp đi tới hỏi: 'Mộ tiểu thư, tìm ta có việc gì sao?' Thú thực, hiện tại Diệp Hàn không hiểu nổi tại sao Mộ Băng Linh lại đột nhiên tìm mình.

Dù sao thì Tà Ma Tông cũng đã bị Diệp Hàn đuổi đi rồi, không còn ai dám tới quấy nhiễu nữa.

Theo lý mà nói thì phải không có chuyện gì mới đúng chứ!

Nhưng giữa lúc Diệp Hàn đang khó hiểu, Mộ Băng Linh cuối cùng cũng quay đầu lại, với vẻ mặt đầy trịnh trọng nói: 'Diệp Hàn công tử!

Đại sự không ổn rồi!' 'Hả?' Nghe câu này, Diệp Hàn nhất thời ngẩn người, vô thức hỏi lại: 'Đại sự không ổn?

Mộ tiểu thư, ý cô là gì?

Chẳng lẽ vị trí của Hóa Tiên Thảo không tìm thấy?' 'Đúng thế!' Sắc mặt Mộ Băng Linh trắng bệch nói: 'Theo đúng lộ trình ban đầu,

Hóa Tiên Thảo đáng lẽ phải ở nơi cách đây không xa!' 'Nhưng sau khi chúng ta tiến vào vùng biển này, tôi mới phát hiện ra điều bất thường!' 'Không chỉ vị trí của Hóa Tiên Thảo biến mất không dấu vết, mà ngay cả một hòn đảo vốn dĩ ở đây cũng không còn nữa!' Lúc này, sắc mặt Mộ Băng Linh vô cùng nhợt nhạt.

Bởi vì không ai ngờ tới việc Hóa Tiên Thảo cùng một hòn đảo rộng hàng ngàn mẫu cư nhiên đều biến mất không còn tăm hơi!

Cảnh tượng này khiến Mộ Băng Linh hồi lâu không thể chấp nhận được!

Hơn nữa, điều cô lo lắng hơn là sau khi Hóa Tiên Thảo và hòn đảo biến mất, cô chẳng biết phải ăn nói thế nào với Diệp Hàn!

Dù sao Diệp Hàn cũng đang rất cần cây Hóa Tiên Thảo đó!

Chương 901

Trước tình hình này, Diệp Hàn cũng tỏ ra hơi kinh ngạc, vội vàng hỏi: 'Mộ tiểu thư, liệu có nhầm lẫn gì không?

Một hòn đảo rộng hàng ngàn mẫu thì dù thế nào cũng không thể biến mất được!' 'Hay là cô thử xem lại xem mình có nhớ nhầm vị trí không?' Khi nói chuyện, Diệp Hàn cũng tỏ ra hơi sốt ruột.

Vì hắn thực sự rất cần cây Hóa Tiên Thảo đó, chỉ khi tìm được nó thì hắn mới có thể đột phá cảnh giới của mình!

Vì thế lúc này, Diệp Hàn mong rằng Mộ Băng Linh chỉ là nhớ nhầm vị trí.

Thế nhưng, những lời tiếp theo của Mộ Băng Linh lại khiến sắc mặt Diệp Hàn trở nên khó coi. 'Diệp Hàn công tử, tôi thực sự không nhớ nhầm vị trí!' 'Nếu không tin, ngài có thể gọi Sở Hùng Phong và Mộc trưởng lão tới hỏi, hòn đảo đó thực sự không còn ở đây nữa!' Dứt lời, Mộ Băng Linh trực tiếp sai thị vệ đi gọi Sở Hùng Phong cùng Mộc trưởng lão tới.

Một vài phút sau, Sở Hùng Phong và Mộc trưởng lão - hai tu sĩ Ngự Không - liền vội vã chạy đến. 'Diệp Hàn công tử, Mộ tiểu thư, hai người tìm chúng tôi có việc gì sao?' 'Diệp Hàn công tử, chỉ cần ngài có lệnh, tôi nhất định biết gì nói nấy!' Trong lúc nói chuyện, Sở Hùng Phong và Mộc trưởng lão đều vội vàng chạy tới.

Vì biết tu vi của Diệp Hàn vô cùng cao siêu nên nghe thấy hắn tìm, họ căn bản không dám chậm trễ.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn mới lên tiếng, chậm rãi hỏi: 'Sở Hùng Phong, Mộc trưởng lão, hai người có biết vùng biển này có hòn đảo nào không?' 'Nếu có, hãy nói cho ta biết đó là đảo gì, và tại sao nó lại

biến mất?' 'Nếu không có, vậy là Mộ tiểu thư đã nhớ nhầm vị trí rồi.' Diệp Hàn đạm nhiên nói, ngữ khí có chút nghiêm túc.

Vì Hóa Tiên Thảo vô cùng quan trọng với hắn, không được phép có bất kỳ sai sót nào.

Thế nhưng, cảnh tượng tiếp theo lại khiến Diệp Hàn vô cùng thất vọng! 'Diệp Hàn công tử!' 'Thật là thần kỳ!' 'Vùng biển này vốn dĩ có một hòn đảo nhỏ, tên gọi là đảo San Hô!' 'Nhưng giờ cư nhiên lại không thấy đâu nữa!' 'Nên biết rằng đó là một hòn đảo có đường kính hàng chục ngàn mét cơ mà!

Sao có thể không dưng biến mất được?' Lúc này, cả Sở Hùng Phong và Mộc trưởng lão đều kinh hoàng thốt lên.

Một hòn đảo rộng hàng trăm mẫu cư nhiên biến mất không dấu vết?

Cảnh tượng này khiến tất cả những người có mặt đều vô cùng kinh ngạc!

Hơn nữa, lời của Sở Hùng Phong và Mộc trưởng lão cũng đã chứng thực dự đoán trước đó của Mộ Băng Linh: Đảo San Hô nơi có Hóa Tiên Thảo cư nhiên thực sự đã biến mất!

Thấy vậy, Diệp Hàn nhất thời cảm thấy vô cùng bất ngờ, nói: 'Không thể nào!' 'Hòn đảo lớn như vậy, ngay cả ta đích thân ra tay cũng không thể khiến nó biến mất hoàn toàn được!' 'Nhưng điều kỳ lạ là một hòn đảo lớn như thế cư nhiên lại thực sự biến mất, thật là quái lạ!' Lúc này, ngay cả Diệp Hàn cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Nên biết rằng Diệp Hàn là một đại tu sĩ Thánh Vương đỉnh phong Siêu Phàm cảnh giới cơ mà!

Ngay cả hắn cũng không làm được chuyện này, vậy rốt cuộc là ai đã làm?

Lúc này, biểu cảm của Mộ Băng Linh là tái nhợt nhất, chỉ nghe cô lẩm bẩm: 'Xong rồi!

Hỏng bét rồi!

Tôi uổng công đi một chuyến rồi!' 'Không chỉ Hóa Tiên Thảo mất rồi, mà ngay cả những linh thảo gần đó cũng chẳng thấy tăm hơi!' 'Lần này tôi thực sự lỗ nặng rồi!' Lúc này, sắc mặt Mộ Băng Linh trắng bệch như tờ giấy, vì số linh thảo lần này quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của Mộ gia!

Cô vốn trông cậy vào việc lấy linh thảo từ đây để giúp Mộ gia thoát khỏi cảnh khốn cùng!

Nhưng giờ thì hay rồi, không chỉ linh thảo không có mà còn phí công tiêu tốn mấy chục vạn Hải Linh Thạch!

Lúc này, nhìn thấy tất cả nỗ lực đổ sông đổ biển, thậm chí còn phải đối mặt với sự chất vấn của Diệp Hàn, Mộ Băng Linh vì quá tức giận và lo lắng mà không nhịn được ngất lịm đi ngay tại chỗ. 'Mộ tiểu thư!' Thấy vậy, Diệp Hàn vội vàng bước tới, sau khi rót không ít pháp lực cho Mộ Băng Linh thì cô mới gượng dậy tỉnh lại. 'Diệp Hàn công tử, thực sự xin lỗi!' Vừa tỉnh lại, câu đầu tiên của Mộ Băng Linh là gửi lời xin lỗi tới Diệp Hàn. 'Diệp Hàn công tử, tôi thực sự không lừa ngài, Hóa Tiên Thảo quả thực ở trên đảo San Hô!' 'Nhưng tôi thực sự không hiểu nổi tại sao nó lại mất tích được!' 'Hơn nữa, ngay cả một hòn đảo San Hô lớn như vậy cư nhiên cũng biến mất không dấu vết!' Khi nói chuyện, sắc mặt Mộ Băng Linh vô cùng nhợt nhạt vì cô thực sự không hiểu tại sao đảo San Hô lại biến mất.

Cùng lúc đó, sắc mặt Diệp Hàn cũng không mấy tốt đẹp vì Hóa Tiên Thảo vô cùng quan trọng với hắn!

Tuy nhiên, Diệp Hàn cũng hiểu rằng chuyện này không thể trách Mộ Băng Linh được.

Thế nên Diệp Hàn đã an ủi cô: 'Mộ tiểu thư, được rồi, đừng tự trách nữa, ta không có ý trách móc cô đâu.' 'Hòn đảo San Hô kia chắc chắn đã gặp phải tình huống đặc biệt nào đó nên mới biến mất.' 'Vì vậy đừng tự trách nữa, để ta nghĩ cách xem sao!' Sau khi Diệp Hàn nói xong, hắn liền triệu tập mọi người lại, chuẩn bị huy động trí tuệ của tất cả để tìm ra cách giải quyết.

Sau khi nghe Diệp Hàn an úy, sắc mặt Mộ Băng Linh mới tốt hơn một chút, không còn vẻ trắng bệch yếu ớt như trước nữa.

Ngay sau đó, chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người trên tàu đều tập hợp lại.

Trong đó, Diệp Hàn đương nhiên là tu sĩ mạnh nhất, tiếp đến là Mộc trưởng lão, Mộ Băng Linh và Sở Hùng Phong - người ở trung kỳ Ngự Không.

Ngoài ra còn có mười mấy danh thị vệ của Diệp Hàn với tu vi cũng không tệ.

Lúc này, dưới sự tập hợp của nhiều tu sĩ như vậy, ai nấy đều bắt đầu vắt óc suy nghĩ cách giải quyết.

Nên biết rằng, bất kể là Hóa Tiên Thảo, đảo San Hô hay linh thảo thì đều vô cùng quan trọng với họ!

Vì vậy, dù thế nào đi nữa cũng phải tìm cách thấy đảo San Hô mới được!

Nếu không, lần này uổng công đi một chuyến, thật sự là lỗ nặng!

Chương 902

Lúc này, để khích lệ mọi người nghĩ ra cách, Diệp Hàn trực tiếp đưa ra những lợi ích cực lớn: 'Bất cứ ai có thể nghĩ ra cách tìm thấy đảo San Hô, nhất luật sẽ được thưởng một triệu Hải Linh Thạch!' 'Hơn nữa, nếu không tìm thấy cũng không sao, chỉ cần có thể tìm ra manh mối hoặc cung cấp thông tin, cũng sẽ được thưởng năm mươi vạn Hải Linh Thạch!' Để tìm thấy Hóa Tiên Thảo và vị trí của đảo San Hô, Diệp Hàn có thể nói là đã chi đậm, vung tay đưa ra mức tiền thưởng trên trời lên đến hơn một triệu Hải Linh Thạch!

Lúc này, thấy Diệp Hàn đưa ra mức giá cao như vậy, tất cả mọi người có mặt đều hưng phấn hẳn lên, nhao nhao nói: 'Diệp Hàn công tử thật là hào phóng quá đi!' 'Cư nhiên bỏ ra cả triệu Hải Linh Thạch để trưng cầu manh mối!' 'Nếu nhận được phần thưởng này, chắc cả đời này cơm no áo ấm chẳng phải lo nghĩ gì nữa rồi!' Nhất thời, mọi người bắt đầu dốc sức nghĩ cách, ai nấy đều suy ngẫm xem đảo San Hô rốt cuộc đã chạy đi đâu, và tại sao nó lại biến mất không dấu vết?

Ngay sau đó, dưới sự treo thưởng trọng kim của Diệp Hàn, liên tục có người đưa ra ý kiến. 'Diệp Hàn công tử!

Mộ tiểu thư!

Liệu có phải đảo San Hô đã bị một đại tu sĩ nào đó dời đi rồi không?' Một tu sĩ Mộ gia lên tiếng như vậy.

Theo người này, sở dĩ đảo San Hô biến mất là do bị một đại tu sĩ dùng vô thượng pháp lực chuyển đi nơi khác!

Tuy nhiên, Diệp Hàn trực tiếp lắc đầu, bác bỏ suy đoán đó: 'Không thể nào!' 'Vì diện tích của đảo San Hô vô cùng lớn, ngay cả ta - một Thánh Vương Siêu Phàm đỉnh phong - cũng không thể làm được!' 'Vì

vậy, ta không tin có người có thể chuyển hòn đảo đi!

Ngay cả tu sĩ Hóa Tiên cảnh cũng không thể làm điều đó một cách lặng lẽ không ai hay biết!' 'Huống chi, ở Vô Biên Hải chưa bao giờ xuất hiện tu sĩ Hóa Tiên cảnh, thậm chí tu sĩ Siêu Phàm cảnh cũng chẳng có mấy ai, nên điều đó càng không thể xảy ra!' Chỉ sau vài câu, Diệp Hàn đã loại trừ ý kiến của người đó.

Bởi vì một hòn đảo San Hô lớn như vậy tuyệt đối không thể bị tu sĩ nào dời đi được!

Ngay sau đó, mọi người nghe xong những lời này của Diệp Hàn thì đều nhíu mày suy nghĩ tiếp. 'Diệp Hàn công tử!

Mộ tiểu thư!

Nếu đã không phải do tu sĩ dời đi, vậy liệu có phải do hải thú làm không?' Người vừa nói là A Thất, một trong những thị vệ dưới trướng Diệp Hàn.

Nghe xong, Diệp Hàn suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: 'Không thể nào!' 'Nếu hải thú dời đảo San Hô đi, chắc chắn sẽ để lại không ít dấu vết!' 'Nhưng nhìn hiện tại mà xem, toàn bộ hòn đảo San Hô biến mất sạch sành sanh, ngay cả một viên đá cũng không sót lại, vì thế không thể nào là do hải thú dời đi được!' Diệp Hàn nhíu mày nói, lập tức phủ định dự đoán của tên thị vệ kia. 'Được rồi.' Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng, không ai dám nói bừa nữa.

Vì những dự đoán của họ đều quá sơ đẳng, nhìn qua đã thấy không khả thi, nên họ dứt khoát không nói nữa mà tiếp tục cúi đầu suy ngẫm. 'Đã không phải tu sĩ dời đi, cũng chẳng phải hải thú làm, vậy thì rốt cuộc là ai đã mang nó đi?' 'Hòn đảo lớn như thế, tổng không thể tự dưng biến mất được chứ?' 'Thật là quái lạ, không bị người ta dời đi, cũng chẳng bị hải thú mang đi, vậy thì nó biến đâu mất rồi?' Nhất thời, ai nấy đều cảm thấy hoang mang.

Vì chuyện này đã vượt xa phạm vi hiểu biết của họ, nên dù có vắt óc suy nghĩ thế nào cũng không tìm ra cách giải quyết.

Nhìn mọi người đều rầu rĩ khổ sở, Diệp Hàn cũng không nhịn được thở dài một tiếng: 'Haizz!

Thực sự là không nghĩ thông nổi!' Ngay cả Diệp Hàn cũng thực sự không hiểu tại sao một hòn đảo lớn như thế lại đột nhiên không còn nữa?

Tuy nhiên, giữa lúc Diệp Hàn đang thở dài, Mộ Băng Linh ở bên cạnh đột nhiên xoa cằm nói: 'Diệp Hàn công tử, liệu có khi nào... hòn đảo San Hô đó đã bỏ chạy rồi không?' 'Bỏ chạy?' 'Cô đừng đùa nữa!' 'Sao có thể như thế được!' Nghe lời Mộ Băng Linh, những người khác đều không nhịn được mà bật cười.

Vì trong mắt mọi người, hòn đảo San Hô dù thế nào cũng không thể bỏ chạy được!

Dù sao hòn đảo cũng không phải là con người, sao có thể thông linh được chứ?

Tuy nhiên, trong khi họ đang cười nhạo Mộ Băng Linh, Diệp Hàn đột nhiên vỗ đùi một cái, bừng tỉnh đại ngộ nói: 'Mẹ kiếp!' 'Mộ Băng Linh, cô nói có lý đấy!' 'Ta vừa mới suy nghĩ kỹ lại, thật sự là vậy!' 'Hiện tại nhìn xem, khả năng lớn nhất là hòn đảo San Hô đó đã bỏ chạy rồi!' Sau khi Diệp Hàn nói ra những lời này, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Ngay cả Mộ Băng Linh cũng tỏ ra hơi kinh ngạc: 'Diệp Hàn công tử, ngài nói thật sao?

Tôi chỉ nói đùa thôi mà!' Cùng lúc đó, những người khác cũng nhao nhao lên tiếng: 'Đúng thế!

Diệp Hàn công tử, đừng có tin là thật!' 'Làm sao một hòn đảo San

Hô lại có thể tự di chuyển được chứ?' 'Chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra được đâu!' Lúc này, mọi người đều nghĩ Diệp Hàn đã bị mê muội rồi, nên đều lên tiếng khuyên can, sợ hắn nói bừa.

Tuy nhiên, Diệp Hàn lại lắc đầu, vô cùng nghiêm túc nói: 'Lần này ta nói thật đấy!

Đảo San Hô thực sự có khả năng đã bỏ chạy rồi!' 'Nên biết rằng, Hóa Tiên Thảo không phải là một loại linh thảo bình thường đâu!

Nó là loại linh thảo thiên địa có thể giúp tu sĩ vũ hóa thành tiên, thậm chí có thể giúp vật vô tri khai mở linh trí!' 'Vì vậy, nếu trên đảo San Hô thực sự có Hóa Tiên Thảo, nó hoàn toàn có thể tỏa ra tiên linh lực, khiến cho những rặng san hô đó nảy sinh linh trí!' 'Nói cách khác, hòn đảo San Hô thực sự có khả năng đã bỏ chạy rồi!' Sau khi nói xong những lời này, Diệp Hàn lập tức đứng dậy.

Bởi vì nếu suy luận của hắn không sai, chắc chắn có thể lần theo dấu vết để tìm ra đảo San Hô và Hóa Tiên Thảo!

Hơn nữa, sau khi đảo San Hô thông linh, nó cũng không thể chạy quá nhanh, nhất định có thể đuổi kịp!

Vì vậy, Diệp Hàn lập tức hạ lệnh: 'Tất cả mọi người mau quay về vị trí của mình, lập tức xuất phát!' 'Tìm kiếm đảo San Hô!' Một tiếng lệnh ban xuống, mọi người lập tức quay về vị trí của mình, tất cả đều kích hoạt trận pháp để cự luân có thể đạt được tốc độ nhanh nhất!

Cùng lúc đó, Diệp Hàn ra lệnh cho toàn bộ thị vệ dưới trướng lặn xuống đáy biển để tìm kiếm tung tích đảo San Hô! 'Trần Hướng Thiên!

A Thất!

A Thủy!

A Cẩu!' 'Mấy người các ngươi hãy lặn xuống đáy thủy để tìm

kiếm tung tích đảo San Hô!' 'Chỉ cần thấy dấu vết di chuyển của lượng lớn san hô, lập tức báo cáo cho ta!' Diệp Hàn ra lệnh một tiếng, trực tiếp phái toàn bộ thị vệ dưới trướng đi.

Chương 903

Đồng thời, nhóm Trần Hướng Thiên cũng đồng thanh đáp: 'Rõ!' 'Tuân lệnh Diệp Hàn công tử!' 'Chúng tôi sẽ lập tức tiến xuống đáy biển tìm kiếm tung tích san hô!' Dứt lời, Trần Hướng Thiên dẫn theo mười danh thị vệ, tất cả đều kích hoạt thánh binh rồi đồng loạt lặn xuống đáy biển.

Cùng lúc đó, Mộ Băng Linh, Sở Hùng Phong và Mộc trưởng lão cũng đều hạ lệnh: 'Tất cả nghe lệnh!' 'Lập tức làm theo chỉ thị của Diệp Hàn công tử, lặn xuống đáy biển tìm kiếm dấu vết san hô!' 'Bất kỳ ai tìm thấy dấu vết di chuyển của đảo San Hô đều sẽ được thưởng một vạn Hải Linh Thạch!' Dưới mệnh lệnh của đám người Mộ Băng Linh, ngay lập tức hàng trăm tu sĩ đều nhảy xuống nước, chia nhau đi tìm kiếm tung tích đảo San Hô.

Sau đó, chỉ chưa đầy nửa canh giờ, đã có người hưng phấn báo cáo. 'Diệp Hàn công tử!

Mộ tiểu thư!

Tôi đã tìm thấy dấu vết di chuyển của đảo San Hô rồi!' 'Suy đoán của Diệp Hàn công tử quả nhiên không sai!' 'Hòn đảo San Hô cư nhiên thực sự thông linh và bỏ chạy rồi!' Trong tiếng reo hò, liên tục có tu sĩ từ dưới nước ngoi lên, nhảy phốc lên đầu thuyền rồi vội vàng báo cáo với Diệp Hàn.

Đến lúc này, Diệp Hàn mới mỉm cười.

Suy đoán của hắn quả nhiên chính xác!

Dưới tác dụng của Hóa Tiên Thảo, hòn đảo San Hô đó cư nhiên thực sự đã thông linh!

Không chỉ nảy sinh linh trí mà còn biết chủ động di dời!

Nếu không nhờ Diệp Hàn nghĩ ra điểm này thì e rằng không bao giờ tìm thấy đảo San Hô!

Vì thế, dưới mệnh lệnh của Diệp Hàn, liên tục có tu sĩ lặn xuống nước và phát hiện ra tung tích rồi báo cáo lại.

Sau đó, chỉ trong nửa canh giờ, Diệp Hàn đã tổng hợp được toàn bộ các manh mối lại làm một.

Khi tất cả manh mối được tập hợp, tầm nhìn của mọi người lập tức trở nên sáng tỏ! 'Hóa ra hòn đảo San Hô thực sự đã bỏ chạy!' 'Vị trí chạy trốn cư nhiên là hướng về đảo Tiều Thạch!' 'Lập tức xuất phát!

Tiến về đảo Tiều Thạch!' Dưới mệnh lệnh của Diệp Hàn, chiếc cự luân lập tức tiến lên với toàn tốc.

Với sự thúc động của hàng trăm tu sĩ và trận pháp, chỉ cần hơn một ngày là có thể tới được đảo Tiều Thạch! 'Diệp Hàn công tử, ngài thực sự quá lợi hại!' 'Nếu không phải ngài đột nhiên nghĩ ra điểm này thì tôi căn bản sẽ không biết chuyện gì đang xảy ra!' 'Thật không ngờ hòn đảo San Hô lại thực sự thông linh đúng như ngài dự đoán!' Nhất thời, tất cả mọi người có mặt đều vô cùng thán phục Diệp Hàn!

Bởi vì không ai ngờ tới việc đảo San Hô cư nhiên lại thông linh!

Thế nên khi hiểu ra tình hình hiện tại, nhìn thấy đã phát hiện được dấu vết di chuyển của hòn đảo, ai nấy đều bắt đầu tán tụng Diệp Hàn.

Đối mặt với cảnh này, Diệp Hàn lại không cảm thấy kiêu ngạo, hắn đạm nhiên nói: 'Thực ra chỉ cần chịu khó quan sát thì sớm muộn gì cũng sẽ nhận ra thôi!' 'Dù sao Hóa Tiên Thảo cũng có công hiệu thần kỳ giúp người ta siêu phàm hóa tiên mà!' 'Đảo San Hô cũng sẽ bị linh lực của Hóa Tiên Thảo cảm nhiễm mà nảy sinh linh trí thôi!' 'Chỉ

cần dám nghĩ lớn và mạnh dạn suy đoán thì sớm muộn gì cũng sẽ đoán ra.' Khi nói chuyện, Diệp Hàn tỏ ra rất bình thản vì hắn thực sự thấy cách nghĩ này là bình thường và dĩ nhiên.

Tuy nhiên, đối với những người khác thì không phải vậy!

Bởi vì trước nay chưa từng có ai nghĩ rằng dưới tác dụng của Hóa Tiên Thảo, hòn đảo San Hô lại có thể thông linh!

Dù sao trong mắt họ, hòn đảo chỉ là vật vô tri, không thể nào thông linh được.

"Thuyền của Diệp Hàn công tử kìa!" "Dù có cho tôi thêm mấy ngày nữa, tôi cũng chẳng thể nào đoán ra được!" "Vậy nên, Diệp Hàn công tử thật sự quá lợi hại!" Lúc này, dù Diệp Hàn có khiêm tốn đến mấy thì mọi người cũng chẳng ai tin.

Bởi từ tận đáy lòng, họ cảm thấy Diệp Hàn thực sự quá xuất sắc.

Không chỉ có tu vi cao siêu, mà ngay cả nhãn giới cũng phi thường!

Theo họ thấy, chỉ có những tu sĩ siêu phàm như Diệp Hàn mới có khả năng nhìn thấu hành tung của đảo San Hô.

Do đó, giờ phút này, tất cả mọi người đều vô cùng khâm phục Diệp Hàn.

Chứng kiến cảnh này, Diệp Hàn cũng chỉ đành nhếch môi cười nhẹ.

Bởi anh biết, dù mình có khiêm tốn thế nào đi nữa thì họ cũng không tin.

Nhãn giới của những người này so với Diệp Hàn thực sự chênh lệch quá lớn!

Vì vậy, Diệp Hàn cũng chẳng buồn giải thích, mặc kệ đám người

kia không ngớt lời nịnh nọt.

“Diệp Hàn công tử, dựa theo tốc độ hành hải hiện tại, chỉ cần hơn một ngày nữa là có thể đến đảo Tiều Thạch!” “Đến lúc đó, chúng ta có thể đuổi kịp đảo San Hô và tìm kiếm Hóa Tiên Thảo!” Mộ Băng Linh vẻ mặt khá kích động nói.

Theo cô thấy, một cây Hóa Tiên Thảo gần như đã nằm gọn trong túi rồi!

Điều khiến cô càng vui mừng hơn là bên cạnh Hóa Tiên Thảo thường có không ít linh thảo cộng sinh.

Đến lúc đó, sau khi Diệp Hàn hái Hóa Tiên Thảo, số linh thảo còn lại chắc chắn sẽ nhường cho cô.

Chính vì thế, tâm trạng của Mộ Băng Linh mới tốt như vậy.

Bởi những linh thảo bên cạnh Hóa Tiên Thảo đều rất quý giá, tùy tiện bán đi một cây cũng có thể được giá trên trời!

Hoặc không bán thì cũng có thể dùng để luyện chế linh dược, giúp bản thân đề thăng pháp lực.

Chương 904

Vì vậy, Mộ Băng Linh tỏ ra vô cùng phấn khởi.

Thế nhưng, giữa lúc cô đang vui mừng, Diệp Hàn đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, Mộ Băng Linh, trên đảo Tiều Thạch có người không?

Nếu tôi đến muộn, đảo San Hô liệu có bị kẻ khác nẫng tay trên không?" Khi Diệp Hàn vừa dứt lời, sắc mặt Mộ Băng Linh lập tức trở nên trắng bệch.

"Diệp Hàn công tử, nếu ngài không nhắc chắc tôi cũng quên mất!" "Trên đảo Tiều Thạch quả thực có tu sĩ trấn giữ!" "Hơn nữa, đảo Tiều Thạch vốn là một hòn đảo quan trọng trên vùng biển Vô Biên, thường xuyên có vô số tàu lớn neo đậu, cập bến!" "Vậy nên, dù chúng ta có dùng tốc độ nhanh nhất đến đó, e là cũng chẳng kiếm được chút lợi lộc nào!

Mọi thứ tốt đẹp chắc chắn đã bị người trên đảo lấy sạch rồi!" Mộ Băng Linh không khỏi lo lắng.

Bởi những gì cô nói đều là sự thật, đảo Tiều Thạch xác thực có tu sĩ đồn trú!

Là một cảng khẩu quan trọng của hải vực Vô Biên, xung quanh đảo Tiều Thạch thường xuyên có hàng chục, thậm chí hàng trăm con tàu khổng lồ dừng lại để bổ sung vật tư hoặc mua bán bảo vật quý giá.

Giờ đây, thấy đảo San Hô lại chạy về hướng đảo Tiều Thạch, tâm trạng Mộ Băng Linh trở nên vô cùng căng thẳng.

Tuy nhiên, lúc này Diệp Hàn lại chẳng hề vội vã.

"Mộ tiểu thư, không cần lo lắng." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Thứ

nhất!

Đảo San Hô có linh tính, chắc chắn nó sẽ không tìm đến nơi có tu sĩ đồn trú!

Thứ hai, nếu những tu sĩ khác phát hiện ra đảo San Hô, chắc chắn sẽ gây ra náo động lớn!

Vì vậy, giờ chúng ta chỉ cần theo lộ trình đã định, tiếp tục tiến về đảo Tiều Thạch là được!" "Đến lúc đó, bất kể là ai có được Hóa Tiên Thảo, tôi cũng sẽ ra tay mua lại." Khi nói những lời này, vẻ mặt Diệp Hàn vô cùng ung dung.

Vì trên người anh có tới mấy chục triệu hải linh thạch, nên căn bản chẳng sợ không mua nổi Hóa Tiên Thảo!

Hơn nữa, trên người Diệp Hàn còn có hàng trăm món thánh binh cao giai, dùng vật đổi vật cũng có thể đổi được Hóa Tiên Thảo.

Vì thế Diệp Hàn một chút cũng không vội.

Dù kẻ khác có được Hóa Tiên Thảo, anh cũng có đủ nắm chắc để lấy về!

Ngược lại với tài lực của Diệp Hàn, Mộ Băng Linh lại tỏ ra khá nghèo nàn.

Tổng số hải linh thạch trên người cô cũng chỉ có khoảng vài chục vạn, căn bản không đủ để mua linh thảo.

Hơn nữa, quan trọng nhất là lần ra khơi này Mộ Băng Linh vốn nhắm đến số linh thảo trên đảo San Hô.

Nếu không có được số linh thảo đó, chuyến đi này cô coi như lỗ nặng, ít nhất cũng tổn thất vài chục vạn hải linh thạch!

Vì vậy Mộ Băng Linh hiện tại có chút nôn nóng, nhưng cô cũng chỉ biết đặt niềm tin vào Diệp Hàn, hy vọng những gì anh nói đều

đúng.

Hy vọng đảo San Hô thực sự linh tính, không chạy về phía đảo Tiều Thạch!

“Cứ như vậy đi, dự kiến ngày mai sẽ tới đảo Tiều Thạch, khi đó hãy tính tiếp.” Diệp Hàn phất tay, trực tiếp cho mọi người giải tán.

Sau đó, Diệp Hàn dẫn theo hộ vệ trở về khoang thuyền, căn bản không cần lo lắng bất cứ chuyện gì.

Trái lại, Mộ Băng Linh và những người khác ai nấy đều rầu rĩ, lo sợ đảo San Hô bị người khác phát hiện.

Cứ như vậy, trong sự lo âu của mỗi người, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Ngày hôm sau, khi trời gần về chiều, Diệp Hàn đã tiến vào hải vực của đảo Tiều Thạch!

“Diệp Hàn công tử, chúng ta sắp đến đảo Tiều Thạch rồi!” Một tên hộ vệ vội vã chạy đến báo cáo với Diệp Hàn: “Mộ tiểu thư cùng Sở Hùng Phong, Mộc trưởng lão và những người khác đều đang đợi ngài ở bên ngoài.” “Được, ta biết rồi.” Diệp Hàn gật đầu, trực tiếp dẫn theo các hộ vệ rời khỏi khoang thuyền.

Tại vị trí mũi thuyền, Mộ Băng Linh và mọi người đã chờ đợi từ lâu.

Thấy Diệp Hàn bước tới, Mộ Băng Linh, Sở Hùng Phong cùng Mộc trưởng lão đều vội vàng tiến lên hành lễ.

“Diệp Hàn công tử!

Phía trước chính là đảo Tiều Thạch!” “Chúng ta có cần xuống thuyền để lên đảo thăm dò tình hình không?” “Vì dấu vết của đảo San Hô đã biến mất trong hải vực này, tôi cần lên đảo để hỏi thăm.” Trong

lúc nói chuyện, Mộ Băng Linh cùng những người khác đều đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Hàn.

Bởi vì họ biết Diệp Hàn mới là tu sĩ có thực lực mạnh nhất ở đây, vì vậy tất cả mọi người đều chờ đợi mệnh lệnh của anh.

Chỉ cần Diệp Hàn lên tiếng, chắc chắn tất cả sẽ vô điều kiện phục tùng.

Ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của mọi người, Diệp Hàn rốt cuộc chậm rãi nói: "Để tôi xuống thuyền xem sao!" "Dù sao tung tích của đảo San Hô cũng biến mất ở đây, tôi chắc chắn phải xuống hỏi thăm một chút!

Nếu không hỏi, e là sẽ chẳng tìm thấy đảo San Hô và Hóa Tiên Thảo đâu!" Dứt lời, Diệp Hàn trực tiếp dẫn theo hộ vệ lên boong tàu, sẵn sàng xuống thuyền.

Ngay sau đó, Mộ Băng Linh cũng theo sát phía sau Diệp Hàn, đồng thời hạ lệnh cho tất cả tu sĩ Mộ gia: "Tất cả nghe lệnh!

Chuẩn bị cập bến!

Chia thành từng nhóm năm người, lên đảo Tiều Thạch nghe ngóng tin tức!

Chương 905

Chỉ cần nghe thấy bất cứ tin đồn nào về đảo San Hô, lập tức báo cáo cho Diệp Hàn công tử!" "Rõ!

Chúng tôi sẽ lên đảo ngay lập tức!

Tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ của Diệp Hàn công tử!" Nhất thời, tất cả mọi người có mặt đều đồng thanh đáp ứng, tất cả đều nghiêm chỉnh đợi lệnh, sẵn sàng xuống thuyền lên đảo thăm dò tin tức.

Bởi vì nhiệm vụ lần này đặc biệt quan trọng, liên quan đến việc Diệp Hàn có thể tìm thấy Hóa Tiên Thảo hay không.

Vì vậy, không một ai dám lơ là, ai nấy đều tập trung tinh thần cao độ.

Hơn nữa, Diệp Hàn vốn là một người cực kỳ hào phóng!

Chỉ cần làm tốt việc, chắc chắn sẽ không thiếu lợi lộc!

Ngay sau đó, khi mọi người đang hừng hực khí thế, con thuyền cuối cùng cũng cập bến!

"Diệp Hàn công tử, tôi có nên xuống theo không?" Mộ Băng Linh bước đến bên cạnh Diệp Hàn, nhỏ giọng hỏi.

"Xuống chứ." Diệp Hàn gật đầu, trực tiếp nói: "Chắc chắn phải xuống rồi!

Nếu không thì tìm Hóa Tiên Thảo kiểu gì?" "Vâng!" Mộ Băng Linh cũng thấy có lý, liền đi theo Diệp Hàn xuống thuyền.

Phía sau hai người là hơn hai mươi tên hộ vệ!

Trong đó, có mười tên hộ vệ do Trần Hướng Thiên dẫn đầu, tất cả đều được trang bị thánh binh cao giai, lực chiến của mỗi người

đều có thể sánh ngang với tu sĩ Ngự Không!

Mười mấy tên hộ vệ còn lại là người của Mộ gia, thực lực yếu hơn một chút.

Lúc này, khi Diệp Hàn và Mộ Băng Linh dẫn theo đám thuộc hạ đông đảo như vậy bước xuống, lập tức thu hút sự chú ý của không ít người tại cảng khẩu đảo Tiều Thạch!

Hơn nữa, những người ở cảng ngay từ cái nhìn đầu tiên đã bị nhan sắc tuyệt mỹ của Mộ Băng Linh thu hút.

"Cô nương kia xinh đẹp quá!" "Là tu sĩ ở đâu đến vậy?" "Nhìn y phục, trang sức và số lượng hộ vệ đi theo, chắc chắn là thiên kim tiểu thư của một thế gia hào tộc nào đó rồi!" "Không biết tiểu thư này tên là gì, lại càng không biết gã thanh niên đi bên cạnh là ai?" Nhất thời, không ít người trên đảo Tiều Thạch đều nhìn chằm chằm vào Mộ Băng Linh, bắt đầu tò mò về thân thế của cô và Diệp Hàn.

Đồng thời, cũng có không ít người cảm thấy tướng mạo bình thường của Diệp Hàn căn bản không xứng với Mộ Băng Linh!

"Đúng là bông hoa lài cắm bãi cứt trâu!" "Một mỹ nhân xinh đẹp như vậy mà lại đi cùng một gã đàn ông tầm thường thế kia sao?" "Haizz!

Đúng là đạo đức suy đồi mà!" Nhất thời, không ít người bắt đầu than ngắn thở dài, cảm thấy Diệp Hàn không xứng với Mộ Băng Linh.

Đối với cảnh tượng này, Diệp Hàn chỉ nhếch môi cười, vẻ mặt không chút để tâm.

Dù sao mục đích của chuyến đi này là tìm kiếm tung tích đảo San Hô và Hóa Tiên Thảo, nên anh chẳng mấy hứng thú với những lời bàn tán của đám tu sĩ xung quanh.

Thế nhưng, chính vì Diệp Hàn tỏ vẻ không quan tâm nên đám

người kia càng thêm phần ngang ngược, cho rằng anh là kẻ dễ bắt nạt!

"Đúng là một kẻ hèn nhát!" "Bị tôi chửi lâu như vậy mà chẳng có phản ứng gì!" "Loại người này mà cũng đòi xứng với mỹ nữ kia sao?

Thật mất mặt!" Thấy Diệp Hàn không nói gì, đám người xem náo nhiệt xung quanh ngày càng đông, ai nấy đều tỏ vẻ khinh bỉ, cho rằng Diệp Hàn là một tên ăn bám mặt dày.

Trước tình cảnh đó, thấy đám người vây quanh ngày càng lớn tiếng, Diệp Hàn cuối cùng cũng thở dài một tiếng, nói: "Haizz!

Có những kẻ đúng là đê tiện thật!" "Ta đang yên đang lành đi trên đường, tự nhiên lại bị người ta ghen ăn tức ở là sao nhỉ?

Đúng là rỗi hơi tìm chuyện mà!" Dứt lời, Diệp Hàn trực tiếp phất tay, nói với Trần Hướng Thiên cùng đám thuộc hạ: "Ta thấy mấy kẻ xung quanh này phiền phức quá, giúp ta dạy dỗ chúng một chút đi!" "Rõ!

Tuân lệnh Diệp Hàn công tử!

Thật không giấu gì ngài, tôi cũng thấy bọn chúng thật phiền phức!

Dám nói xấu Diệp Hàn công tử, đúng là chán sống rồi!

Diệp Hàn công tử, cứ để tôi xử lý!" Nói xong, Trần Hướng Thiên lập tức dẫn theo mười tên hộ vệ tản ra, lao vào đám đông, tóm gọn những kẻ la hét to nhất và chửi bới thậm tệ nhất.

"Gan to bằng trời, dám nói xấu Diệp Hàn công tử nhà ta?" "Mấy kẻ này đúng là đồ đê tiện!

Xem ta dạy dỗ các ngươi đây!" Trần Hướng Thiên vừa bắt người vừa mắng nhiếc.

Bởi anh đã sớm ngứa mắt với đám người này rồi!

Phải biết rằng, lần này Diệp Hàn chẳng làm gì cả!

Chỉ là đi dạo phố cùng Mộ Băng Linh mà thôi, vậy mà lại khiến bao nhiêu kẻ ghen ghét?

Đúng là kỳ quặc!

Sau khi Trần Hướng Thiên bắt được những kẻ chửi bới đó, anh trực tiếp quăng tất cả xuống trước mặt Diệp Hàn.

“Diệp Hàn công tử!

Chương 906

Đã bắt được tất cả rồi!

Có mười lăm kẻ dám nhục mạ ngài!

Diệp Hàn công tử, xin hãy hạ lệnh!

Bất kể là giết hay lóc thịt, tôi sẽ thực hiện ngay!" Đám hộ vệ do Trần Hướng Thiên dẫn đầu đồng thanh hô lớn, vẻ mặt vô cùng cung kính với Diệp Hàn.

Cùng lúc đó, những tu sĩ bị bắt đều vô cùng sợ hãi.

Bởi đến lúc này họ mới nhận ra, Diệp Hàn căn bản không phải người thường, mà là một kẻ sở hữu hàng chục hộ vệ có thực lực kinh người!

Giờ đây, thấy mình bị bắt, những kẻ này không còn dám buông lời nhục mạ nữa, tất cả đều quỳ sụp xuống trước mặt Diệp Hàn cầu xin tha thứ.

"Công tử!

Cầu xin ngài tha cho tôi!

Nhà tôi còn mẹ già bảy mươi tuổi, con thơ ba tuổi, xin ngài tha cho tôi một con đường sống!

Bây giờ tôi đã biết lỗi rồi, không nên nói xấu ngài!" Lúc này, đám người đó đều đã sợ khiếp vía, không dám đối đầu với Diệp Hàn thêm giây phút nào nữa.

Trước cảnh tượng này, Diệp Hàn chỉ cười lạnh nói: "Thật là ngây thơ quá đấy!

Nếu xin lỗi mà có tác dụng thì cần đến thánh binh làm gì?

Lúc nãy chẳng phải các ngươi chửi ta hăng lắm sao?

Sao bây giờ đứng trước mặt ta lại trở nên hèn nhát như vậy?" Diệp Hàn lạnh lùng nói, căn bản không thèm cho đám người này sắc mặt tốt!

Dù sao, Diệp Hàn cũng chẳng làm gì sai cả!

Chẳng lẽ chỉ vì đi cùng Mộ Băng Linh mà phải bị đám người này chửi là phế vật?

Bị mắng là hạng tiểu bạch kiểm vô dụng sao?

Thế nên, Diệp Hàn cũng nổi hỏa khí, lập tức ra lệnh: "Trần Hướng Thiên, giúp ta trông chừng chúng!

Cho đám hèn nhát này một bài học nhớ đời!

Để sau này chúng còn biết đường mà cư xử!" Dứt lời, Diệp Hàn dẫn theo Mộ Băng Linh quay lưng bỏ đi.

Sau khi Diệp Hàn rời khỏi, Trần Hướng Thiên mới bắt đầu thi hành mệnh lệnh!

"A Thất!

A Thủy!

A Cẩu!

Tất cả nghe lệnh ta!

Vả sưng mồm đám này cho ta, để sau này chúng không dám tùy tiện nhục mạ người khác nữa!

Nhớ lấy!

Nhất định phải vả thật mạnh!

Càng mạnh càng tốt!

Nếu không chúng sẽ không biết sợ đâu!" "Rõ!

Thủ lĩnh Trần Hướng Thiên yên tâm!

Tôi nhất định sẽ vả chúng nổ đom đóm mắt!

Tuyệt đối trút giận cho Diệp Hàn công tử!

Chắc chắn sẽ khiến đám này nhớ đời!" Vừa dứt lời, A Thất, A Thủy, A Cẩu cùng những người khác đều giơ tay, giáng những cái tát trời giáng xuống mặt đám người kia!

Chát!

Trong tiếng tát giòn giã, đám người đó bị đánh đến sưng vù cả hai bên má, ngay cả lời nói cũng không còn rõ ràng!

"Các đại ca ơi!

Cầu xin các anh đừng đánh nữa!

Tôi biết lỗi rồi!

Chương 907

Tôi không dám mắng Diệp Hàn công tử nữa đâu!" Sau vài cái tát, tất cả đều run rẩy nhận lỗi, không một ai dám cãi nửa lời.

Thế nhưng, dù vậy Trần Hướng Thiên cũng không hề nương tay, bởi anh luôn xem Diệp Hàn là chủ nhân thực sự của mình!

Lần này, dù đám người kia đã bắt đầu nhận lỗi cầu xin, Trần Hướng Thiên vẫn tiếp tục ra lệnh: "Nhận lỗi bây giờ thì muộn rồi!

Ai bảo cái miệng các ngươi đê tiện!

Tiếp tục đánh cho ta!" "Rõ!

Cho chúng một bài học!

Tất cả nghe lệnh, tiếp tục vả!" Trong tiếng hô dõng dạc, tất cả hộ vệ đều giơ tay, vận dụng không ít pháp lực vào lòng bàn tay!

Để trút giận cho Diệp Hàn công tử, họ dùng đến cả sức bình sinh!

Chát!

Lại một loạt cái tát giáng xuống, mặt mũi đám người kia đều sưng vù xanh mét, thậm chí có kẻ còn bị văng ra xa!

Đoành!

Đoành!

Đoành!

Những tiếng động lớn liên tiếp vang lên, những kẻ miệng mồm đê tiện đó bị tát bay đi, tông đổ mấy bức tường đất mới dừng lại được.

"Được rồi, tha cho chúng một mạng đi!" Trần Hướng Thiên phủi tay, ra hiệu cho tất cả hộ vệ quay lại.

Bởi anh biết Diệp Hàn không phải kẻ hung ác cực độ, nên anh chỉ giúp Diệp Hàn trút giận chứ không đánh chết đám người đó.

Sau khi thấy những kẻ kia đã bị đánh đến mức không nói nên lời, Trần Hướng Thiên dẫn theo các hộ vệ quay trở về.

“Diệp Hàn công tử!

Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc!

Mười lăm kẻ miệng mồm đê tiện đó đều đã bị tôi vả sưng mặt!

Không còn đứa nào dám nói xấu ngài nữa!” Trần Hướng Thiên dẫn theo mười tên hộ vệ đuổi kịp Diệp Hàn, vừa hành lễ vừa báo cáo.

“Tốt!

Làm tốt lắm!

Mọi người vất vả rồi!

Mỗi người thưởng một ngàn hải linh thạch!” Diệp Hàn khẽ nhếch môi, phất tay thưởng cho mỗi người một ngàn hải linh thạch!

Nhất thời, tất cả hộ vệ đều phấn khích, vội vàng nói: “Cảm ơn Diệp Hàn công tử!

Chúng tôi không vất vả chút nào!

Phục vụ Diệp Hàn công tử là chức trách của chúng tôi!” Trần Hướng Thiên và những người khác nói lời khách sáo nhưng tay chân thì không hề chậm trễ, lập tức nhét số hải linh thạch Diệp Hàn ban phát vào túi!

Bởi họ biết Diệp Hàn là một người cực kỳ giàu có!

Một khi anh đã ra tay ban thưởng thì sẽ không cho phép ai từ chối!

Vì vậy, Trần Hướng Thiên cũng chỉ khách khí vài câu rồi nhanh chóng nhận lấy số hải linh thạch.

“Ha ha, tinh ranh thật.” Diệp Hàn có chút buồn cười nói, cảm thấy đám hộ vệ này ngày càng hiểu chuyện.

“Chủ yếu là nhờ Diệp Hàn công tử dạy bảo có phương pháp ạ!

Bởi vì chúng tôi đều biết, nếu chúng tôi từ chối, ngài cũng nhất định sẽ đưa hải linh thạch cho chúng tôi!

Thế nên, chúng tôi dứt khoát nhận luôn cho rồi!

Hắc hắc!” Tất cả hộ vệ đều cười ngô nghê, vẻ mặt vô cùng hớn hở.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn không hề ghét bỏ, trực tiếp nói: “Được rồi, tất cả lui xuống đi!

Đúng rồi, nhớ nghe ngóng tung tích của Hóa Tiên Thảo và đảo San Hô đấy!” Diệp Hàn dặn dò.

“Vâng ạ!

Diệp Hàn công tử yên tâm!

Chương 908

Dù có phải đào sâu ba thước đất, tôi cũng sẽ tìm ra Hóa Tiên Thảo cho ngài!" Trần Hướng Thiên vừa nói vừa dẫn người lui xuống, tất cả đều đi tìm tung tích Hóa Tiên Thảo.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn và Mộ Băng Linh cũng không ngồi không, họ trực tiếp tiến về nhà đấu giá lớn nhất ở đây – Đấu giá hội Tiều Thạch!

Sở dĩ phải đến đó là vì Diệp Hàn cảm thấy nơi đấu giá chắc chắn có nhiều bảo vật!

Nếu có ai phát hiện ra Hóa Tiên Thảo hoặc các linh thảo khác, chắc chắn họ sẽ chọn đem đi đấu giá ngay lập tức!

Bởi chỉ có như vậy mới thu được lợi ích lớn nhất!

Chính vì lẽ đó, Diệp Hàn mới dẫn Mộ Băng Linh đến nhà đấu giá để xem có tìm được chút manh mối nào không, hoặc xem có ai biết tung tích của Hóa Tiên Thảo hay không!

Một lúc sau, Diệp Hàn và Mộ Băng Linh đã đến nhà đấu giá Tiều Thạch.

Khi bước vào, Diệp Hàn không khỏi nhướn mày, có chút cảm thán: "Nhà đấu giá này trông thật khí thế!" Diệp Hàn nói không sai, nhà đấu giá Tiều Thạch quả thực rất hoành tráng!

Đây là nhà đấu giá duy nhất trên vùng biển Vô Biên được xây dựng từ những khối thạch khổng lồ cao tới hàng trăm mét!

Nghe nói, để xây dựng nơi này, người ta đã tiêu tốn không biết bao nhiêu vạn tấn hắc diệu thạch!

Sự tiêu hao khổng lồ như vậy khiến người ta không khỏi kinh

ngạc trước tài lực và nền tảng của nhà đấu giá này!

Giữa những tiếng cảm thán, hai người bước vào bên trong.

Tuy nhiên, họ vừa mới vào đến cửa thì đã bị một gã công tử đào hoa chặn lại.

"Tiểu thư xinh đẹp này, xin hãy cho phép tôi tự giới thiệu, tôi tên là Chu Thắng, tu vi Ngự Không hậu kỳ, là con cháu dòng chính của gia tộc họ Chu trên đảo Tiều Thạch này!" Gã công tử tên Chu Thắng vừa tự giới thiệu vừa tiến lại gần Mộ Băng Linh.

"Xin hỏi, quý danh của cô nương là gì?" Chu Thắng hai mắt sáng rực, nhìn chằm chằm vào Mộ Băng Linh không chớp mắt.

Thấy cảnh này, Mộ Băng Linh tỏ vẻ không kiên nhẫn, bởi chỉ nhìn qua là cô biết ngay Chu Thắng này là một tay chơi lão luyện, rõ ràng không phải hạng người tốt lành gì!

"Tránh ra!" Mộ Băng Linh lạnh lùng nói, cô không thèm để ý đến đối phương, ngay cả tên cũng lười nhắc tới.

Chứng kiến cảnh này, nụ cười trên mặt Chu Thắng lập tức đông cứng lại, gã tiếp tục: "Tiểu thư à, cô nên suy nghĩ cho kỹ!

Đây là đảo Tiều Thạch, địa bàn của nhà họ Chu tôi!

Nếu biết điều thì đi cùng tôi vài đêm!

Còn nếu không biết điều thì đừng trách tôi không khách khí!" Nói đoạn, vẻ mặt Chu Thắng trở nên âm trầm, rõ ràng là định dùng biện pháp mạnh!

Thấy vậy, sắc mặt Mộ Băng Linh cũng trở nên khó coi, vì cô không ngờ mình lại đắc tội với người của gia tộc họ Chu trên đảo Tiều Thạch!

Hơn nữa còn là một tu sĩ Ngự Không hậu kỳ!

Lúc này, Mộ Băng Linh tỏ ra lúng túng vì cô căn bản không muốn có bất cứ dây dưa gì với gã Chu Thắng này, nhưng cũng không muốn bị người nhà họ Chu để mắt tới!

Nhất thời, Mộ Băng Linh lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

"Ha ha!

Nghĩ xong chưa?" Chu Thắng lạnh lùng hỏi.

"Ta nói cho cô biết!

Nhà họ Chu chúng ta là gia tộc mạnh nhất trên hòn đảo này, nếu dám chọc giận ta thì tuyệt đối đừng hòng rời khỏi đây mà còn sống!

Nhà họ Chu ta có vô số tu sĩ Ngự Không, thậm chí còn có cả một tu sĩ Siêu Phàm nữa!

Thế nên, cô hãy liệu mà tính!" Khi nói, ánh mắt Chu Thắng tràn đầy sự đe dọa.

Gã đã nắm chắc phần thắng với Mộ Băng Linh, vì gã biết cô là một tu sĩ từ nơi khác đến, bên cạnh không có bao nhiêu hộ vệ!

Chính vì vậy, Chu Thắng mới dám giở trò ép người!

Chỉ tiếc rằng, gã đã tính sai một điều, đó là bên cạnh Mộ Băng Linh còn có một người!

Người đó chính là Diệp Hàn, kẻ đang ở đỉnh phong của cảnh giới Siêu Phàm!

"Ha ha!" Diệp Hàn đột nhiên vỗ tay, cười lớn: "Tuyệt!

Thật sự rất tuyệt!

Thời đại này rồi mà vẫn còn kẻ muốn cưỡng đoạt sao?

Đúng là mở mang tầm mắt cho ta quá!

Thật là không biết xấu hổ!" Khi nói, khóe môi Diệp Hàn vẫn luôn

nhếch lên, rõ ràng là đang mỉa mai đối phương!

Chương 909

Thấy vậy, Chu Thắng lập tức nổi giận, hầm hè nói: “Thằng ranh con này ở đâu chui ra vậy?

Muốn sống thì cút ngay cho khuất mắt ta!

Nếu không, ta giết luôn cả ngươi!” Nói xong, Chu Thắng rút thánh binh ra, định cho Diệp Hàn một bài học!

Tuy nhiên, Diệp Hàn lại chẳng hề giận dữ, anh thản nhiên nói: “Chỉ bằng cái tài mọn của ngươi mà cũng đòi giết ta sao?

Chẳng lẽ ngươi không tò mò ta là ai sao?” Khi nói, Diệp Hàn tỏ ra vô cùng tự tin.

Điều này khiến Chu Thắng cảm thấy hơi lo lắng, vì gã không thể nhìn thấu thực lực và tu vi của Diệp Hàn!

Chính vì lẽ đó, Chu Thắng mới tỏ vẻ dè chừng mà hỏi: “Ngươi là ai?

Chẳng lẽ ngươi cũng là công tử thế gia nào đó trên đảo Tiều Thạch này?” Sở dĩ hỏi như vậy vì Chu Thắng nhìn thấy vỏ kiếm trong tay Diệp Hàn.

Chỉ cần liếc mắt qua, gã có thể nhận ra Diệp Hàn đang mang theo một thanh thánh binh cao giai!

Do đó gã mới trở nên kiêng dè như vậy!

Thế nhưng, hành động tiếp theo của Diệp Hàn lại khiến gã nộ hỏa xung thiên.

“Đã thành tâm thành ý hỏi rồi thì ta cũng đại lượng cho ngươi biết ta là ai!” Khóe môi Diệp Hàn nhếch lên, thản nhiên đáp: “Bỉ nhân

không tài cán gì, chính là cha của ngươi đây!" "Mẹ kiếp!" "Dám nhục mạ ta sao?" "Đúng là chán sống rồi!

Dù ngươi có là công tử hào môn thế gia nào, ta cũng phải lột da ngươi!" Nhất thời, Chu Thắng hoàn toàn bị Diệp Hàn chọc giận!

Bởi gã không thể ngờ Diệp Hàn lại dám thốt ra câu nói đó, dám tự xưng là cha mình!

Nếu nhịn được chuyện này thì Chu Thắng đã sớm đâm đầu vào đá mà chết từ lâu rồi!

Vì thế, gã lập tức rút thánh binh, hừng hực sát khí lao về phía Diệp Hàn!

"Chết đi cho ta!" Chu Thắng vừa mắng vừa vung kiếm chém tới!

Mục tiêu của gã chính là vị trí tim của Diệp Hàn!

Một kiếm này nếu trúng thì ít nhất cũng lấy đi nửa mạng của đối phương!

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo lại khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc tột độ!

Đinh!

Một âm thanh thanh thúy vang lên, mắt Chu Thắng trợn ngược, hoàn toàn không tin nổi vào mắt mình!

Nhát kiếm gã dồn hết hy vọng vào, vậy mà lại bị Diệp Hàn dùng hai ngón tay kẹp chặt!

Cảnh tượng này khiến Chu Thắng đờ đẫn cả người.

"Không thể nào!" "Thanh thánh binh của ta sắc lẹm, chém sắt như bùn, ngay cả đá kim cương cũng có thể chém thành mảnh vụn!

Làm sao có thể bị ngươi dùng hai ngón tay chặn lại được?" "Tuyệt

đối không thể nào!" Khi nói, Chu Thắng cảm giác như thế giới quan của mình hoàn toàn bị đảo lộn!

Phải biết rằng, đây là một thanh thánh binh cao giai, do trưởng lão nhà họ Chu tiêu tốn bao tâm huyết, ròng rã mười mấy năm trời mới luyện chế thành.

Vậy mà một món thánh binh sắc bén như vậy lại bị Diệp Hàn chặn đứng, hơn nữa lại còn dùng hai ngón tay để chặn?

Điều này khiến Chu Thắng không thể tin nổi!

Nhưng trong lúc gã còn đang bàng hoàng, Diệp Hàn đã ra tay phản kích!

Bành!

Trong tiếng va chạm trầm đục, Diệp Hàn trực tiếp tung một cú đá!

Cú đá nhắm thẳng vào mặt Chu Thắng, đạp nát bấy cả mũi của gã!

"Mẹ kiếp!" "Một cú đá này...

đau chết ta rồi!

Đúng là muốn chết mà!" Chu Thắng vốn là một tên công tử bột, từ nhỏ đến lớn đã bao giờ chịu nhục nhã như vậy?

Hơn nữa, gã luôn đi bắt nạt người khác, làm gì có chuyện bị kẻ khác ức hiếp?

Do đó, chỉ trong tích tắc, Chu Thắng đã hoàn toàn bộc phát cơn thịnh nộ!

"Hôm nay, dù có phải đốt cháy hết tinh huyết trong người, ta cũng phải giết chết ngươi!" Chu Thắng nghiến răng nghiến lợi nói, hận không thể giết chết Diệp Hàn ngay tại chỗ.

Vừa dứt lời, gã đã thi triển bí thuật bất truyền của nhà họ Chu!

Chương 910

“Tinh huyết nhiên thiêu!” Ầm!

Theo tiếng chú ngữ, toàn thân Chu Thắng bắt đầu bốc cháy, chỉ trong nháy mắt gã đã biến thành một gã khổng lồ lửa rực cháy!

Ngọn lửa càng cháy mạnh, cơ thể Chu Thắng càng trở nên to lớn, linh áp tỏa ra cũng càng thêm đáng sợ!

“Diệp Hàn!

Cẩn thận!

Tên kia liều mạng rồi!” Lúc này, Mộ Băng Linh ở bên cạnh vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Thế nhưng, Diệp Hàn chỉ mỉm cười nhẹ nói: “Không vội!

Cứ để hắn cháy!” Vì sở hữu thực lực và tu vi sung mãn nên Diệp Hàn căn bản không hề sợ hãi!

Dù ngọn lửa của Chu Thắng có lớn đến đâu, Diệp Hàn cũng chẳng mảy may lo lắng!

Cùng lúc đó, trong cuộc đối đầu giữa Diệp Hàn và Chu Thắng, trước cửa nhà đấu giá, không ít người đã bị cảnh tượng này thu hút!

“Mau nhìn xem!” “Đó chẳng phải công tử Chu Thắng của nhà họ Chu sao?

Gã đang đánh nhau với ai vậy?” “Kìa, ngay cả bí kỹ hỏa diễm của nhà họ Chu cũng bị ép phải dùng đến sao?

Phen này Chu Thắng gặp rắc rối lớn rồi!” Nhất thời, đám người xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao.

Ai nấy đều tò mò không biết vị thần thánh nào lại có thể ép Chu

Thắng – kẻ có tu vi Ngự Không hậu kỳ – đến mức này?

Phải biết rằng việc đốt cháy tinh huyết sẽ tổn thương tu vi vô cùng nghiêm trọng!

Thi triển chiêu này xong, ít nhất phải mất mấy chục năm bế quan khổ tu mới có thể hồi phục được!

Qua đó có thể thấy tu vi của Diệp Hàn đáng sợ đến mức nào!

Đồng thời, không ít người trong đám đông đang xì xào bàn tán: "Chu Thắng lần này chắc chắn lại đi ức hiếp dân lành rồi!" "Nhìn kìa, cô nương bên cạnh xinh đẹp như thế, chắc chắn là bị Chu Thắng để mắt tới rồi!" "Theo tôi thấy, Chu Thắng chắc chắn lại định cưỡng đoạt đây mà!" "Nhưng lần này có lẽ gã gặp hạn rồi, đụng phải một nhân vật cứng cựa rồi!" "Đáng đời!

Thật là đáng đời!

Cái loại bại hoại như Chu Thắng, bị đánh chết cũng đáng!" Nhất thời, không ít người đã đoán ra đầu đuôi sự việc.

Dù sao danh tiếng của Chu Thắng vốn đã khét tiếng xa gần!

Thực tế, phỏng đoán của họ không hề sai!

Lần này quả thực Chu Thắng tham đồ sắc đẹp của Mộ Băng Linh nên muốn dùng cường quyền áp chế!

Kết quả thì sao?

Lại bị Diệp Hàn dạy cho một bài học!

Không chỉ bị đạp bay, mà còn bị ép đến mức phải đốt cháy tinh huyết!

Lúc này, Chu Thắng đã đốt cháy tinh huyết được một lúc, gã đã thiêu rụi toàn bộ tinh hoa của ba mươi năm khổ tu để kích phát tiềm năng!

“Ngươi chết chắc rồi!” “Lần này ta nhất định phải giết chết ngươi!

Nếu không, hận thù trong lòng ta khó mà tiêu tan!” Chu Thắng gầm gừ đầy ác độc, ngay sau đó, cả người gã hóa thành một gã khổng lồ lửa, lao mãnh liệt về phía Diệp Hàn!

Ầm!

Trong tiếng nổ lớn, mọi thứ xung quanh đều bị thiêu rụi, qua đó có thể thấy nhiệt độ trong cơ thể Chu Thắng đã đạt đến mức đáng sợ như thế nào!

“Mau lui lại!” “Chạy mau!” “Rút lui mau!

Nhiệt độ này quá cao, sẽ khiến người đứng cạnh bị bốc hơi ngay lập tức!” Nhất thời, tất cả mọi người xung quanh đều hoảng loạn tháo chạy, vì sợ ngọn lửa khủng bố kia chạm vào người!

Thế nhưng, ngay khi họ vừa mới nhấc chân, chưa kịp chạy xa quá hai mét thì một cảnh tượng ngoài sức tưởng tượng đã xảy ra!

Chỉ thấy khóe môi Diệp Hàn nhếch lên, vài từ chậm rãi thốt ra khỏi miệng anh: “Kim Chi Pháp Tướng!” “Mộc Chi Pháp Tướng!” “Thủy Chi Pháp Tướng!” “Hỏa Chi Pháp Tướng!” “Thổ Chi Pháp Tướng!”...

Chỉ trong chớp mắt, hơn một trăm tôn pháp tướng đồng loạt hiện ra đầy hung mãnh!

Ầm!

Một uy thế ngút trời lan tỏa, ép tất cả mọi người có mặt phải quỳ rạp xuống đất bái lạy!

“Uy áp thật mạnh mẽ!” “Tu vi đáng sợ như thế này... tuyệt đối là cảnh giới Siêu Phàm!” “Là đại tu sĩ Thánh Vương đỉnh phong Siêu

Phàm!" Nhất thời, tất cả mọi người đều vô cùng chấn kinh!

Chương 911

Ngay cả Chu Thắng đang trong hình hài khổng lồ lửa cũng bị uy áp của Diệp Hàn đè bẹp đến mức không ngẩng đầu lên nổi!

"Quỳ xuống!" Diệp Hàn lạnh lùng quát, pháp tướng lập tức tỏa ra những dao động cực mạnh.

Luồng dao động đó giống như những con sóng biển dữ dội, trong tích tắc đã đánh tan mọi phòng ngự trên người Chu Thắng!

Bành!

Một tiếng động trầm đục vang lên, Chu Thắng không còn sức chống đỡ uy áp của Diệp Hàn, cả người gã quỵ rạp xuống!

"Hừ!" Diệp Hàn hừ lạnh, nhếch môi nói tiếp: "Ta đã bảo ta là cha ngươi rồi mà ngươi không tin!" "Với tu vi của ta, dạy dỗ ngươi cũng chẳng khác gì cha dạy dỗ con trai cả!" "Ngược, ta ngược chết ngươi!" Diệp Hàn vừa dứt lời, anh trực tiếp rút Long Uyên kiếm, truyền vào pháp tướng và Long Uyên kiếm một lượng lớn pháp lực.

"Ngũ Hành Quy Nhất!" "Long Uyên Kiếm Trảm!" "Kiếm Khí Sát Nhân!" Lời vừa dứt, hơn một trăm tôn pháp tướng lập tức dung hợp làm một.

Trong tích tắc, uy thế ngút trời như nước lũ tràn về, ép mọi người trên sân đến nghẹt thở!

Ngay sau đó, Long Uyên kiếm cũng lao thẳng lên không trung, hóa thành một thanh cự nhận dài hàng trăm mét!

"Trảm!" Cùng với tiếng quát lạnh lùng của Diệp Hàn, luồng kiếm khí Long Uyên dài trăm mét trực tiếp chém xuống.

"Ầm" một tiếng, đánh nát toàn bộ hộ thể thần công của Chu

Thắng!

“Ác...

á!” “Tha... tha mạng cho tôi!” “Bất cứ điều gì ngài muốn tôi đều đồng ý hết!” Thấy cái chết cận kề, Chu Thắng vô cùng hoảng loạn!

Vì để giữ lại cái mạng chó của mình, gã liên tục gào thét: “Cầu xin ngài!

Vạn lần xin đừng giết tôi!

Tha cho tôi một mạng chó này với!” “Ha ha!” Trước cảnh tượng đó, Diệp Hàn chỉ cười lạnh một tiếng, anh căn bản không thể nào mủi lòng!

Bởi vì Diệp Hàn đã sớm nhận ra gã Chu Thắng này đã làm hại không ít phụ nữ lương gia!

Giờ đây, khó khăn lắm mới gặp được cơ hội tiêu diệt gã, liệu Diệp Hàn có dễ dàng buông tha hay không?

Thế là Diệp Hàn chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, Long Uyên kiếm trực tiếp chém xuống!

Ầm!

Trong tiếng nổ vang dội, tên khốn Chu Thắng trực tiếp bị chém thành muôn vàn mảnh vụn, chết không thể nào chết thêm được nữa!

“Chết hay lắm!” “Giết rất tốt!” “Làm đẹp lắm!” “Làm việc này thật là hả lòng hả dạ!” Chứng kiến cảnh này, tất cả những người xem náo nhiệt xung quanh đều vỗ đùi phấn khích không thôi!

Bởi vì họ đã sớm bị gã Chu Thắng kia ức hiếp không biết bao nhiêu lần rồi!

Vì vậy, giờ đây khi thấy Diệp Hàn tiêu diệt tên bại hoại đó, tất cả mọi người xung quanh đều hò reo vui mừng.

“Vị công tử này làm hay lắm!” “Loại bại hoại như Chu Thắng sớm nên chết đi cho rồi!” “Nếu không có vị công tử này ra tay, e là Chu Thắng còn làm hại thêm không biết bao nhiêu phụ nữ lương gia nữa!” “Thế nên, giết rất đúng!” Nhất thời, không ít người lên tiếng hoan hô.

Trước cảnh tượng đó, Diệp Hàn chỉ mỉm cười nhẹ, không nói gì thêm!

“Được rồi, Mộ Băng Linh, chúng ta vào nhà đấu giá thôi!” Diệp Hàn phất tay, dẫn theo Mộ Băng Linh bước vào bên trong nhà đấu giá.

“Vâng.” Mộ Băng Linh mỉm cười, theo sát Diệp Hàn bước vào.

Lúc này trong lòng cô, hình tượng của Diệp Hàn ngày càng trở nên vĩ đại.

Không chỉ có tu vi cao thâm không gì sánh nổi, mà hễ gặp kẻ ác là Diệp Hàn tuyệt đối không nương tay, trừ ác dương thiện ngay lập tức!

Điều này khiến Mộ Băng Linh vô cùng khâm phục.

Tuy nhiên, sau khi hai người rời đi được chưa đầy nửa canh giờ, một nhóm tu sĩ đã kéo đến.

Sau đó, đám tu sĩ này nhìn dấu vết chiến đấu trên mặt đất, ai nấy đều vô cùng phẫn nộ.

“Là ai?” “Dám giết chết người thừa kế của nhà họ Chu ta sao?” “Đúng là chán sống rồi!” “Nhà họ Chu ta thề sẽ báo mối thù này!” Trong tiếng gào thét giận dữ, đám tu sĩ đó hùng hổ xông vào nhà đấu giá, chuẩn bị lùng sục hung thủ!

Tuy nhiên, họ còn chưa kịp bắt đầu tìm kiếm thì đã bị hộ pháp của nhà đấu giá chặn lại!

“Xin lỗi!” “Đây là nhà đấu giá Tiều Thạch, không phải nơi nhà họ Chu các người có thể tùy tiện làm càn!” “Nếu có ân oán cá nhân, xin hãy ra khỏi nhà đấu giá rồi hẵng giải quyết!

Nếu không, đừng trách nhà đấu giá chúng tôi không nể mặt nhà họ Chu!” Các hộ pháp của nhà đấu giá đều từ cảnh giới Ngự Không trở lên, hơn nữa chủ nhân đứng sau còn là một tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm!

Với đội hình như vậy, đám tu sĩ nhà họ Chu vạn lần không dám manh động.

Vì thế, chúng chỉ đành hậm hực đứng đợi ở cửa.

Chương 912

Chỉ cần Diệp Hàn dám bước ra, chắc chắn sẽ phải hứng chịu một trận mưa bão tấn công!

Tuy nhiên, đối với cảnh tượng bên ngoài, Diệp Hàn chẳng hề bận tâm.

Dù biết người nhà họ Chu chắc chắn sẽ không để yên, nhưng anh căn bản không để tâm!

Trả thù ư, thì đã sao?

Nên nhớ, tu vi của Diệp Hàn đang ở đỉnh phong của cảnh giới Siêu Phàm!

Hơn một trăm tôn pháp tướng của anh, mỗi một tôn đều mang thực lực đỉnh phong của Siêu Phàm!

Đối đầu với Diệp Hàn chẳng khác nào đối đầu với một trăm đại tu sĩ Siêu Phàm đỉnh phong cả!

Mà nhìn khắp nhà họ Chu, ngay cả tu sĩ cảnh giới Ngự Không cũng chẳng gom đủ một trăm người!

Với sự chênh lệch thực lực khổng lồ như vậy, làm sao có thể là đối thủ của Diệp Hàn được!

Vì vậy, Diệp Hàn không cần lo lắng hay sợ hãi gì cả, bởi những kẻ bên ngoài kia căn bản không phải đối thủ của anh!

Chính vì thế, Diệp Hàn mới thản nhiên bước vào nhà đấu giá, cùng Mộ Băng Linh chuẩn bị mua đồ.

Bên trong nhà đấu giá, một nữ hầu bước tới hỏi: “Chào công tử!

Xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho ngài ạ?” “Tôi cần đấu giá một

số bảo vật, vậy nên hãy sắp xếp cho tôi một phòng VIP!" Diệp Hàn thản nhiên nói.

Bởi việc anh định làm lần này rất quan trọng, không thể để người khác nghe lén!

Vì vậy Diệp Hàn nhất định phải vào phòng VIP mới có thể an tâm!

Chỉ khi ở trong phòng VIP, cuộc trò chuyện giữa anh và Mộ Băng Linh mới không bị lộ ra ngoài.

Do đó, Diệp Thần trực tiếp yêu cầu nữ hầu một phòng VIP.

Thế nhưng, điều anh không ngờ tới là cô nữ hầu này lại thẳng thừng từ chối!

"Thật lòng xin lỗi." Nữ hầu lắc đầu, vẻ mặt đầy hối lỗi nói: "Phòng VIP của chúng tôi chỉ cung cấp cho những vị khách quý thôi, còn ngài sao?

Rõ ràng là chưa đủ đẳng cấp, vậy nên ngài cứ ở đại sảnh đi!" Khi nói, nữ hầu vẫn không ngừng quan sát y phục và trang sức trên người Diệp Hàn.

Cô ta nhận thấy đồ anh mặc rất bình thường, vừa nhìn đã thấy không phải khách quý nên căn bản chẳng thèm để tâm mà trực tiếp từ chối.

Thấy vậy, Diệp Hàn bật cười, hỏi: "Phải làm sao mới trở thành khách quý được?

Tôi tò mò không biết tại sao mình lại không xứng đáng với một phòng VIP?

Chẳng lẽ địa vị của tôi chưa đủ?

Tu vi của tôi chưa tới?

Hay là do tôi trông không đủ giàu có?" Vừa nói Diệp Hàn vừa

cười.

Bởi dù xét về tu vi hay tiền bạc, anh đều là đại tu sĩ số một số hai ở vùng biển Vô Biên này!

Nếu ngay cả một người có tu vi Siêu Phàm, thân gia hàng trăm triệu hải linh thạch như anh mà còn không xứng được vào phòng VIP, thì có lẽ khắp vùng biển này chẳng ai xứng với hai chữ khách quý nữa!

Vì vậy, khi Diệp Hàn nói, giọng điệu mang đầy sự mỉa mai.

Nghe vậy, nữ hầu rõ ràng đã nhận ra ý châm chọc trong lời nói của anh, sắc mặt cô ta trở nên khó coi, lạnh lùng đáp: "Vị công tử này, xem ra ngài không phải tu sĩ của đảo Tiều Thạch này rồi?" "Ồ?

Tại sao cô lại nói vậy?" Diệp Hàn không khỏi tò mò hỏi: "Làm sao cô nhìn ra tôi không phải tu sĩ trên hòn đảo này?" Thật sự Diệp Hàn thấy lạ vì cô ta chỉ nhìn một cái đã biết.

Trước sự tò mò đó, nữ hầu khinh khỉnh nói: "Bởi vì tu sĩ đảo Tiều Thạch đều biết lượng sức mình!

Biết thực lực của mình đến đâu, chẳng bao giờ đòi vào phòng VIP cả!

Ngài cũng nên soi gương xem mình có xứng hay không chứ!

Với chút gia tài và tu vi đó mà cũng đòi vào phòng VIP sao?

Thôi thì mau cút đi cho rồi, càng xa càng tốt!" Khi nói, nước bọt của cô ta suýt chút nữa đã bắn cả vào áo Diệp Hàn!

Qua đó có thể thấy cô ta coi thường anh đến mức nào!

Chứng kiến cảnh này, Diệp Hàn lập tức cười lạnh: "Ha ha!

Ta thật sự được mở mang tầm mắt rồi!

Không ngờ ngay cả một nữ hầu ở nhà đấu giá này cũng dám kiêu ngạo như vậy?

Chương 913

Chẳng biết ai đã cho cô cái gan đó nữa!

Bây giờ, để ta dạy cho cô cách làm người!" Dứt lời, Diệp Hàn lập tức bộc phát toàn bộ tu vi của mình!

Phải biết rằng, anh là một đại Thánh Vương tu sĩ đỉnh phong của cảnh giới Siêu Phàm!

Khắp vùng biển Vô Biên này chẳng có mấy người là đối thủ của anh!

Giờ đây, một nữ hầu thấp kém lại dám dựa vào thế lực của nhà đấu giá để nhục mạ anh.

Trước sự xúc phạm đó, Diệp Hàn không hề khách khí, trực tiếp triệu hoán hơn một trăm tôn pháp tướng ra!

"Kim Chi Pháp Tướng!" "Mộc Chi Pháp Tướng!" "Thủy Chi Pháp Tướng!" "Hỏa Chi Pháp Tướng!" "Thổ Chi Pháp Tướng!"...

Ầm!

Trong tiếng nổ lớn, hơn một trăm tôn pháp tướng đồng loạt hiện thân.

Ngay lập tức, một luồng khí tức vô song mạnh mẽ, dạt dào mang đặc trưng của cảnh giới Siêu Phàm bao trùm lấy toàn bộ nhà đấu giá!

Nhất thời, tất cả tu sĩ bên trong đều bị uy áp khủng khiếp đó dọa cho bủn rủn chân tay, run rẩy bàn tán: "Là ai vậy?" "Tại sao lại có uy áp mạnh mẽ đến thế này?" "Chẳng lẽ có đại tu sĩ Siêu Phàm nào đang nổi giận sao?" "Kẻ nào không có mắt mà lại dám trêu chọc đại tu sĩ Siêu Phàm chứ?

Đúng là chán sống rồi!

Làm hại tất cả chúng ta đều phải run sợ theo!" Nhất thời, mọi người trong nhà đấu giá đều bị luồng khí tức đó dọa cho khiếp vía, không ai nói nên lời.

Ngay cả đám tu sĩ nhà họ Chu ở ngoài cửa cũng bị khí tức bên trong làm cho giật nảy mình!

Từ lúc Diệp Hàn bộc phát khí tức mạnh mẽ này, cô nữ hầu kia không còn dám nói năng xằng bậy nữa!

"Xin lỗi!" "Tôi xin lỗi!" "Thật sự vô cùng xin lỗi!

Là tôi có mắt không thấy Thái Sơn!

Mắt tôi bị mù rồi!

Tôi không biết nhìn người!

Tôi không biết điều!" Lúc này, cô ta tỏ ra vô cùng hèn mọn, hận không thể quỳ xuống dập đầu tạ lỗi với Diệp Hàn!

Cô ta không ngờ mình lại nhìn nhầm người đến thế!

Cứ ngỡ Diệp Hàn là một tên tiểu bối té tôm té tép, ai dè lại là một tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm!

Giờ đây khi thấy Diệp Hàn bộc phát uy áp và linh khí ngút trời, cô ta đứng không vững nữa, làm sao dám đối đầu với anh?

Nhất thời, cô ta cuống quýt xin lỗi Diệp Hàn, mong anh tha thứ cho tội lỗi vừa rồi.

Trước cảnh này, Diệp Hàn lắc đầu, thản nhiên nói: "Bây giờ cuối cùng cũng biết hối hận rồi sao?

Ta nói cho cô biết!

May là cô gặp phải ta, chứ nếu gặp tu sĩ Siêu Phàm khác thì cô đã

sớm mất mạng rồi!

Bởi vì một nữ hầu không có não như cô đúng là hiếm thấy!" Diệp Hàn lạnh lùng nói, sau đó dẫn Mộ Băng Linh rời đi.

Thực ra anh cũng không muốn đôi co nhiều với hạng người này vì đẳng cấp của cô ta quá thấp!

Nếu anh nói nhiều với hạng người đó thì lại thành ra mình không được đại lượng!

Vì vậy Diệp Hàn phất tay bỏ đi, không thèm ngoảnh đầu lại, cũng không thèm để ý đến cô ta nữa!

Còn cô nữ hầu kia, từ lúc Diệp Hàn nổi giận, cô ta đã sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng khắp người!

Mãi đến khi anh đi khuất, cô ta mới dám lau mồ hôi, không ngừng dập đầu xin lỗi về phía anh.

Những tiếng dập đầu khô khốc vang lên liên hồi, cô ta liên tục nhận lỗi.

Còn Diệp Hàn thì đã sớm đi xa, căn bản không thèm bận tâm!

Bởi vì theo Diệp Hàn thấy, tu vi của cô ta quá thấp, thấp đến mức anh chẳng buồn để ý!

Do đó sau khi bộc phát linh lực để dạy cho cô ta một bài học nhớ đời, Diệp Hàn trực tiếp quay người bỏ đi, không phí lời thêm nữa.

Một lát sau, Diệp Hàn và Mộ Băng Linh đã đến trước cửa phòng VIP.

Tại đây, một vị trưởng lão Ngự Không của nhà đấu giá đã đích thân ra đón tiếp, cung kính nói: "Diệp Hàn công tử!

Thật vô cùng xin lỗi!

Chương 914

Là tôi dạy bảo nữ hầu không chu đáo, đã gây ra phiền phức cho ngài, thành thật xin lỗi!" Nói đoạn, vị trưởng lão Ngự Không đó quỳ xuống hành đại lễ với Diệp Hàn!

Chẳng còn cách nào khác, vị trưởng lão này cũng rất khổ tâm!

Đang lúc tọa thiền yên ổn bên trong thì đột nhiên nhận được cấp báo rằng một nữ hầu đã chọc giận một tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm!

Nghe tin xong, ông ta vội vàng chạy ra ngay, vừa gặp Diệp Hàn là đã quỳ xuống xin lỗi vì sợ anh nổi giận!

Thấy cảnh này, Diệp Hàn mỉm cười nói: "Không cần hành lễ!

Ta cũng không phải kẻ xấu, chỉ cần cô ta biết sửa sai, sau này giữ thái độ cho đúng mực là được, ta sẽ không giận đâu.

Dù sao ta cũng là người có đạo lý." Diệp Hàn nói không sai, anh thực sự là một người thấu tình đạt lý!

Chỉ cần đối phương không quá đáng, anh chắc chắn sẽ không quá giận dữ.

Nghe vậy, vị trưởng lão Ngự Không thở phào nhẹ nhõm: "Cảm ơn ngài!

Cảm ơn Diệp Hàn công tử!

Ngài cứ yên tâm, lần này nhà đấu giá chúng tôi chắc chắn sẽ có đền bù xứng đáng cho ngài!" Vì biết rõ lỗi lần này thuộc về nhà đấu giá, vị trưởng lão lập tức gọi hộ vệ đến và ra lệnh: "Người đâu!

Mau mang linh thạch hải sản cao cấp nhất của nhà đấu giá ra đây!

Cả số hải linh thạch cực phẩm nữa!

Mang ra bồi tội với Diệp Hàn công tử!" Lời vừa dứt, hàng chục hộ vệ của nhà đấu giá lập tức chạy đến, ai nấy đều cung kính bưng một chiếc hộp gỗ màu vàng.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn không khỏi tò mò, thật sự anh muốn biết nhà đấu giá này sẽ đưa ra vật gì để bồi tội.

Ngay sau đó, dưới cái nhìn tò mò của Diệp Hàn, vị trưởng lão Ngự Không mỉm cười vỗ tay: "Người đâu!

Mở hộp ra cho Diệp Hàn công tử chiêm ngưỡng!" Dứt lời, tất cả hộ vệ đều mở hộp gỗ ra!

Một luồng linh lực dạt dào tỏa ra từ hơn mười chiếc hộp, khí tức linh khí cực kỳ tinh thuần, khiến ngay cả Diệp Hàn cũng thấy mắt mình sáng lên!

"Đây là thứ gì vậy?

Tôi chưa từng thấy bao giờ." Diệp Hàn không khỏi thắc mắc.

Thực sự ngay cả anh cũng chưa từng thấy linh khí nào tinh thuần đến vậy, nên mới thấy tò mò.

Vị trưởng lão Ngự Không thản nhiên giải thích: "Diệp Hàn công tử, xin mời ngài xem!

Đây là thứ mà nhà đấu giá Tiều Thạch chúng tôi vừa mới kiếm được cách đây không lâu!

Mỗi một viên hải linh thạch cực phẩm này đều chứa đựng lượng linh khí tương đương với một triệu viên hải linh thạch thông thường!

Hơn nữa loại linh khí này cực kỳ tinh khiết, hải linh thạch bình thường căn bản không thể so sánh được!

Mười viên hải linh thạch cực phẩm này tương đương với mười triệu hải linh thạch thông thường!" Nói đến đây, vị trưởng lão Ngự

Không không khỏi lộ vẻ vô cùng đắc ý.

Bởi vì lô hải linh thạch cực phẩm này là do nhà đấu giá Tiều Thạch mới nhập về, khắp vùng biển Vô Biên này chỉ có duy nhất nơi đây có!

Chứng kiến cảnh này, Diệp Hàn không khỏi chấn kinh.

Phải biết rằng mười triệu hải linh thạch cực phẩm này có giá trị vô cùng lớn!

Ngay cả người có gia tài như Diệp Hàn cũng không khỏi động tâm.

Tuy nhiên, dù động tâm nhưng sự cảnh giác tối thiểu thì Diệp Hàn vẫn có!

Bởi anh biết nhà đấu giá Tiều Thạch chắc chắn không dễ dàng tặng một món quà trị giá hàng chục triệu như vậy!

Họ làm thế chắc chắn là có mưu đồ khác!

Vì vậy, Diệp Hàn đi thẳng vào vấn đề: "Vị trưởng lão này, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi!

Tôi biết, một khi các người đã đưa ra số hải linh thạch lớn như vậy, chắc chắn sẽ có nhiệm vụ tương ứng!

Thế nên, mọi người đều là người thông minh, cứ mở lòng nói thẳng đi, chẳng việc gì phải giấu diếm cả!" Diệp Hàn thẳng thắn nói luôn.

Vì anh biết số hải linh thạch khổng lồ này chắc chắn không dễ gì mà nuốt trôi.

Thế nên dù trong lòng có muốn đến mấy, anh cũng không vội nhận lấy mà hỏi lại đối phương!

Thấy vậy, tu sĩ Ngự Không kia lập tức mỉm cười: "Diệp Hàn công

tử quả nhiên không phải người thường!

Nhìn nhận sự việc thật thấu đáo!

Chương 915

Đã vậy thì tôi cũng không giấu giếm nữa!

Thật lòng mà nói, sở dĩ nhà đấu giá chúng tôi tặng nhiều hải linh thạch cực phẩm như vậy là vì hai nguyên nhân!

Thứ nhất!

Tôi thay mặt cô nữ hầu kia tạ lỗi với ngài, mong ngài đừng giận!

Thứ hai!

Nhà đấu giá chúng tôi đã phát hiện ra hành tung của một gốc Hóa Tiên Thảo!

Hy vọng Diệp Hàn công tử có thể ra tay giúp đỡ!

Chỉ cần ngài đồng ý, đừng nói là mấy vạn hải linh thạch này, ngay cả hàng trăm triệu tôi cũng có thể đưa ra!" Vị trưởng lão Ngự Không hào phóng ra giá hàng trăm triệu linh thạch.

Thấy cảnh này, ngay cả Diệp Hàn cũng không nhịn được mà động tâm.

Vì hiện tại anh cũng đang đi tìm vị trí của Hóa Tiên Thảo!

Giờ đây, thấy vị trưởng lão này chủ động mang tin tức đến tận cửa, Diệp Hàn vui mừng khôn xiết, trực tiếp nói: "Vị trưởng lão này, thật không giấu gì ông!

Tôi đến đảo Tiều Thạch lần này cũng chính là để tìm gốc Hóa Tiên Thảo đó!

Vì vậy, chỉ cần ông cho tôi biết vị trí của nó, tôi đảm bảo sẽ lập tức ra tay!

Thậm chí, chỉ cần đem được Hóa Tiên Thảo về cho tôi, tôi tuyệt

đối sẽ không thu bất cứ khoản phí nào khác!" Diệp Hàn tự tin tuyên bố.

Bởi một gốc Hóa Tiên Thảo có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với anh, nên dù không có thù lao thì anh vẫn sẵn lòng giúp đỡ!

Chỉ tiếc rằng, sau khi nghe Diệp Hàn nói vậy, sắc mặt vị trưởng lão Ngự Không lập tức thay đổi!

Bởi một gốc Hóa Tiên Thảo cũng cực kỳ quan trọng đối với nhà đấu giá Tiều Thạch!

Nên nhớ, nhà đấu giá này có một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm trấn giữ!

Nếu có được Hóa Tiên Thảo, vị đại tu sĩ đó có thể đột phá cảnh giới hiện tại!

Do đó, bằng bất cứ giá nào, họ cũng không thể nhường gốc Hóa Tiên Thảo đó đi!

Vì thế, vị trưởng lão kia sầm mặt lại: "Diệp Hàn công tử!

Thú thật là gốc Hóa Tiên Thảo đó, nhà đấu giá Tiều Thạch chúng tôi cũng quyết tâm phải có được!

Vì vậy, nếu ngài đồng ý ra tay, tôi sẽ trả thù lao bằng linh thạch!

Còn về phần gốc Hóa Tiên Thảo đó, tôi tuyệt đối không thể nhường lại!" "Ồ?" Nghe những lời này, sắc mặt Diệp Hàn không khỏi trở nên khó coi.

Bởi anh không ngờ nhà đấu giá Tiều Thạch cũng nhắm đến gốc Hóa Tiên Thảo đó.

"Rắc rối rồi đây!" Diệp Hàn không khỏi nhíu mày lẩm bẩm.

Anh vạn lần không ngờ mình và người của nhà đấu giá lại có chung mục tiêu!

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Diệp Hàn rốt cuộc nói: “Haizz!

Nếu nhà đấu giá Tiều Thạch cũng nhắm đến Hóa Tiên Thảo thì tôi sẽ không tham gia cùng nữa!

Tôi sẽ tự mình đi tìm nó, vậy nên đến lúc đó, chúng ta cứ dựa vào bản lĩnh của mỗi bên thôi!” Diệp Hàn thẳng thắn tuyên bố như vậy.

Vì anh là người quang minh lỗi lạc nên đã nói rõ suy nghĩ trong lòng mình.

Nếu là kẻ khác, chắc chắn họ sẽ không bao giờ thẳng thắn được như Diệp Hàn.

Họ sẽ tìm cách bằng mặt không bằng lòng, trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu.

Chính vì vậy, đối với thái độ này của Diệp Hàn, trưởng lão của nhà đấu giá cũng tỏ ra khâm phục, nói: “Diệp Hàn công tử thực sự là một người thẳng thắn!

Nếu ngài đã không muốn tham gia cùng thì tôi cũng không miễn cưỡng nữa!

Sau này nếu chúng ta có gặp nhau trên vùng biển Vô Biên để tranh đoạt Hóa Tiên Thảo, hy vọng Diệp Hàn công tử có thể nương tay!” Vị trưởng lão Ngự Không vẻ mặt nghiêm túc cầu khẩn.

Sở dĩ ông ta nói vậy vì thực sự e dè trước sức mạnh của Diệp Hàn!

Dù sao Diệp Hàn cũng là một tu sĩ Siêu Phàm, căn bản không phải hạng tu sĩ Ngự Không như ông ta có thể chống đỡ được.

Trước lời khẩn cầu đó, Diệp Hàn mỉm cười đáp: “Yên tâm đi!

Ta chưa bao giờ lạm sát người vô tội!

Chương 916

Chỉ cần người trên đảo Tiều Thạch không chọc giận ta, ta cũng sẽ không gây sự với họ!" "Đa tạ công tử!" Trưởng lão Ngự Không chắp tay hành lễ, gửi lời cảm ơn tới Diệp Hàn.

Sau đó, ông ta cân nhắc một hồi rồi quyết định tặng số hải linh thạch kia cho Diệp Hàn!

Không vì lý do gì khác, chỉ đơn thuần là muốn bày tỏ thiện ý với anh!

"Diệp Hàn công tử!

Dù ngài không đồng ý khởi hành cùng nhà đấu giá chúng tôi, nhưng số hải linh thạch này tôi vẫn xin tặng cho ngài!

Vì nữ hầu của tôi trước đó đã đắc tội với ngài, hy vọng ngài có thể nhận lấy như một lời tạ lỗi!" Nói xong, vị trưởng lão phất tay, trực tiếp bảo hộ vệ bưng tất cả hộp gỗ lên.

Chỉ trong chốc lát, đám hộ vệ đã giao toàn bộ số hải linh thạch cho Diệp Hàn.

"Đã hào phóng như vậy thì tôi cũng không khách sáo nữa!" Diệp Hàn mỉm cười, không hề từ chối mà nhận lấy toàn bộ số hải linh thạch.

Vì anh biết lỗi lầm lần này xác thực thuộc về phía nhà đấu giá!

Nếu nữ hầu kia không gây sự trước thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra sau đó.

Do đó, để vị trưởng lão được yên tâm, Diệp Hàn trực tiếp nhận hết số linh thạch.

Chứng kiến cảnh này, vị trưởng lão Ngự Không tỏ ra vô cùng hài lòng, vội vàng nói: “Diệp Hàn công tử!

Mời ngài thong thả!

Nhà đấu giá đã chuẩn bị cho ngài phòng VIP tốt nhất rồi!

Ngài có thể vào ở bất cứ lúc nào!” Khi nói, vị trưởng lão tỏ ra cực kỳ khách khí.

Dù sao trong tương lai không xa, nhà đấu giá cũng sẽ phải ra khơi tranh giành Hóa Tiên Thảo giống như Diệp Hàn!

Vì vậy, lúc này ông ta mới vội vàng lấy lòng anh, hy vọng sau này Diệp Hàn có ra tay thì cũng nương tay một chút!

Trước những toan tính đó, Diệp Hàn đều hiểu rõ như lòng bàn tay, vì vậy anh trực tiếp nhận lấy hải linh thạch và nói: “Được!

Sau này nếu gặp nhau trên biển, ta nhất định sẽ nương tay!” "Đa tạ Diệp Hàn công tử!" Ngự Không trưởng lão chắp tay nói, cảm kích vì giữ được tính mạng: "Đúng rồi!

Tôi tên là Chu Chí Thành!

Hy vọng Diệp Hàn công tử có thể ghi nhớ, sau này ngài có bất cứ việc gì cần giúp đỡ, tôi đều sẽ dốc sức!" Chu Chí Thành vỗ ngực bảo đảm, một mực tìm cách lôi kéo quan hệ với Diệp Hàn.

Đối với việc này, Diệp Hàn chỉ mỉm cười nói: "Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ ghi nhớ." "Tạ ơn Diệp Hàn công tử!" Chu Chí Thành vừa nói vừa dẫn người lui xuống.

Còn Diệp Hàn thì trực tiếp đưa Mộ Băng Linh vào trong phòng dành cho khách quý.

Sau khi vào trong, Mộ Băng Linh không kìm được kinh ngạc nói: "Diệp Hàn công tử!

Lần này thật sự lời to rồi!" "Phải biết rằng, mấy viên cực phẩm hải linh thạch kia có giá trị lên đến một ngàn vạn hải linh thạch đấy!" "Người của đấu giá hành Đảo Tiều Thạch lại dễ dàng tặng cho như vậy, thật khiến người ta mở mang tầm mắt!" Lúc này, Mộ Băng Linh nói chuyện với vẻ vô cùng kích động.

Vì đây là lần đầu tiên cô thấy chuyện như vậy, lại có người đem hàng ngàn vạn hải linh thạch tặng cho người khác!

Trước cảnh này, Diệp Hàn lại cười nói: "Mộ Băng Linh, cô nghĩ nhiều rồi!" "Thực tế, những viên cực phẩm hải linh thạch này không phải đấu giá hành Đảo Tiều Thạch tân khổ tích cóp được đâu!

Mà là lấy từ nơi khác một cách dễ dàng thôi!" Khi nói chuyện, trong mắt Diệp Hàn hiện lên tia trêu tức!

Bởi vì với một đại tu sĩ Thánh Vương cấp Siêu Phàm như anh, chỉ cần nhìn qua một cái là có thể nhận ra điểm bất thường của những viên hải linh thạch này! "Những hải linh thạch này đều do hóa tiên sản sinh ra!

Linh lực bên trong đều chịu ảnh hưởng của Hóa Tiên thảo nên mới trở nên tinh thuần như thế!" Diệp Hàn bình thản nói: "Vậy nên, đấu giá hành Đảo Tiều Thạch chắc chắn có rất nhiều cực phẩm hải linh thạch, tặng mấy viên này căn bản chẳng thấm tháp vào đâu." Diệp Hàn nói không sai, đấu giá hành Đảo Tiều Thạch quả thực đã tìm thấy vị trí của Hóa Tiên thảo!

Những viên cực phẩm hải linh thạch này cũng được khai quật từ gần Hóa Tiên thảo!

Vì thế, đấu giá hành Đảo Tiều Thạch mới hào phóng tặng cho Diệp Hàn như vậy.

Mộ Băng Linh nghe xong những lời này, sắc mặt lập tức thay đổi,

nói: "Diệp Hàn công tử, theo ý ngài nói, chẳng lẽ đấu giá hành Đảo Tiều Thạch đã sớm tìm thấy vị trí Hóa Tiên thảo rồi?" "Chính xác!" Diệp Hàn gật đầu thừa nhận chuyện này.

Vì người Đảo Tiều Thạch chắc chắn đã tìm thấy vị trí Hóa Tiên thảo, nếu không thì căn bản không thể có được nhiều cực phẩm hải linh thạch như vậy.

Thấy vậy, Mộ Băng Linh lo lắng hỏi: "Diệp Hàn công tử!

Họ đã tìm được vị trí Hóa Tiên thảo rồi, tại sao không tự ra tay?

Tại sao còn phải tìm ngài?" "Bởi vì hái không được!" Diệp Hàn nhếch môi lạnh cười. "Nếu hái được thì liệu họ có tìm tôi ra tay không?" "Cho nên, theo tình hình hiện tại, chắc chắn là không thể hái được Hóa Tiên thảo nên mới tìm tôi giúp đỡ!" "Hơn nữa, dựa theo tình hình này, trong vài ngày tới chắc chắn họ sẽ một lần nữa tiến về vị trí Hóa Tiên thảo!" "Lúc đó, tôi chỉ cần đi theo là được." Diệp Hàn vừa nói vừa không kìm được mỉm cười.

Thật lòng mà nói, lần này anh đã tìm rất lâu mà vẫn không thấy vị trí Hóa Tiên thảo.

Chương 917

Bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần đi theo con tàu khổng lồ của đấu giá hành là được! "Diệp Hàn công tử kiến thức cao thâm, nhìn thấu đáo như vậy, thật khiến người ta bội phục!" Mộ Băng Linh chân thành nói.

Cô thực sự cảm thấy Diệp Hàn vô cùng lợi hại, chỉ nhìn qua một cái mà có thể nhìn thấu trò mèo của đấu giá hành!

Cho nên giờ đây, Mộ Băng Linh thực sự tâm phục khẩu phục Diệp Hàn.

Đồng thời, Mộ Băng Linh cũng sớm hạ quyết tâm phải ôm chặt đùi Diệp Hàn để kiếm thêm nhiều lợi ích!

Dù sao Diệp Hàn cũng là một người rất hào phóng, chỉ cần anh có miếng ăn thì chắc chắn cũng sẽ có miếng uống cho cô.

Chính vì vậy mới khiến Mộ Băng Linh hạ quyết tâm đi theo Diệp Hàn làm việc. "Được rồi, đừng nịnh nọt tôi nữa." Diệp Hàn xua tay, thờ ơ nói: "Bây giờ tôi chuyên tâm đấu giá đồ vật đã, xem thử trên hội đấu giá có thứ gì cần thiết không, dù sao mấy ngày nữa tôi lại phải ra khơi mà!" "Vâng vâng!" Mộ Băng Linh vội vàng gật đầu đáp ứng.

Vì Diệp Hàn nói không sai, mấy ngày nữa phải đi theo tàu khổng lồ của đấu giá hành ra khơi.

Lúc đó chắc chắn phải ở trên biển nhiều ngày!

Cho nên bất kể là vật tư, linh thạch, hay là Thánh binh cao giai cùng đan dược tu sĩ cần thiết đều phải chuẩn bị đầy đủ mới được!

Thế là, thời gian tiếp theo, Diệp Hàn và Mộ Băng Linh đều dồn sự chú ý vào đại sảnh đấu giá hành, sẵn sàng ra tay mua những bảo vật

cần thiết!

Ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của Diệp Hàn và Mộ Băng Linh, một vị trưởng lão cảnh giới Ngự Không của đấu giá hành bước lên đại sảnh bắt đầu tuyên bố. "Hiện tại, mọi người cũng đã đến đông đủ." "Do đó, tôi tuyên bố!" "Hội đấu giá của đấu giá hành Đảo Tiều Thạch bắt đầu!" Thùng!

Trong tiếng trống chiêng, vị trưởng lão Ngự Không kia tuyên bố buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Ngay sau đó chỉ trong chốc lát, một hàng dài hơn mười thị nữ trang trọng bưng khay bước lên.

Trên tay những thị nữ này đều bưng những bảo vật giá trị liên thành!

Những bảo vật này bất kể là độ sáng bóng hay linh lực đều dị thường kinh người, rõ ràng không phải vật phàm!

Do đó khi những bảo vật này vừa được bưng lên, tất cả mọi người bên dưới đều lộ ra vẻ thèm khát, bàn tán xôn xao. "Đấu giá hành Đảo Tiều Thạch lần này thật sự chịu chi quá!" "Ngũ loại cực phẩm hải linh thạch Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đều được bưng lên hết sao?" "Phải biết rằng, đây là cảnh tượng ngàn năm khó gặp!" "Bất kỳ một viên cực phẩm hải linh thạch nào cũng xứng đáng gọi là giá trị liên thành!" "Đấu giá hành Đảo Tiều Thạch vậy mà lấy ra một lúc năm viên cực phẩm hải linh thạch?" "Quá hào phóng rồi!" Nhất thời, tất cả mọi người bên dưới đều chấn kinh.

Vì từ trước tới nay chưa ai từng thấy người nào có thể thu thập đủ ngũ hành cực phẩm hải linh thạch!

Hơn nữa, thu thập đủ rồi mà còn dám mang ra đấu giá?

Thật là phung phí của trời mà!

Phải biết rằng, bất kỳ viên cực phẩm hải linh thạch nào, linh lực ẩn chứa bên trong hoàn toàn có thể khiến một tu sĩ cảnh giới Linh Vũ trong nháy mắt thăng cấp lên Ngự Không!

Tốc độ tu luyện này có thể gọi là khủng khiếp!

Cũng chẳng trách có nhiều tu sĩ thốt lên kinh ngạc như vậy!

Cùng lúc đó, tại đại sảnh, sau khi đấu giá hành Đảo Tiều Thạch bưng ngũ hành cực phẩm hải linh thạch ra, trong phòng quý tân, Diệp Hàn khẽ nhếch môi. "Thú vị!" Diệp Hàn mỉm cười nói: "Thật không ngờ!

Đấu giá hành Đảo Tiều Thạch lại hào phóng như vậy!

Ngay cả ngũ hành cực phẩm hải linh thạch cũng nỡ mang ra đấu giá!" "Xem ra họ thật sự đã tìm được vị trí Hóa Tiên thảo rồi!

Hơn nữa còn đào được không ít cực phẩm hải linh thạch gần đó!" "Nếu không, đấu giá hành Đảo Tiều Thạch tuyệt đối không thể lấy ra được nhiều cực phẩm hải linh thạch như vậy!" "Hèn chi vừa rồi họ lại sẵn sàng tặng tôi mấy viên, hóa ra là trong kho còn rất nhiều!" Khi nói chuyện, ngay cả Diệp Hàn cũng phải bội phục.

Phải biết rằng, một viên cực phẩm hải linh thạch ít nhất cũng trị giá một triệu hải linh thạch cấp thấp!

Hơn nữa còn là loại có giá mà không có hàng!

Chỉ cần xuất hiện chắc chắn sẽ bị tranh mua sạch sẽ!

Cho nên loại cực phẩm hải linh thạch này từ trước tới nay rất hiếm khi xuất hiện, càng hiếm khi bị mang ra đấu giá!

Giờ thì sao?

Đấu giá hành Đảo Tiều Thạch lại mang ra một lúc năm viên?

Hơn nữa còn định bán đấu giá hết sạch?

Đúng là chuyện vạn năm có một!

Dù sao bất kỳ viên cực phẩm hải linh thạch nào cũng có thể giúp một tu sĩ Linh Vũ thăng cấp Ngự Không ngay lập tức!

Chương 918

Vậy nên, việc đấu giá hành Đảo Tiều Thạch lần này bán đấu giá chúng tương đương với việc nhường lại năm cơ hội thăng cấp cho tu sĩ Ngự Không!

Cảnh tượng này vô cùng chấn động! "Diệp Hàn công tử, ngài thấy bên trong có uẩn khúc gì không?

Cực phẩm hải linh thạch quý giá như vậy lần đầu tiên xuất hiện đấy!" Bên cạnh, Mộ Băng Linh bắt đầu hỏi han.

Vì cô thực sự không hiểu nổi thao tác của đấu giá hành, dù sao đây cũng tương đương với việc bán đi năm vị tu sĩ Ngự Không mà!

Mộ Băng Linh thực sự không thông, đấu giá hành Đảo Tiều Thạch tại sao lại làm vậy?

Đấu giá hành Đảo Tiều Thạch vốn không thiếu tiền, căn bản không cần dùng chúng để đổi lấy tiền.

Vì thế Mộ Băng Linh mới cảm thấy tò mò.

Ở phía bên kia, Diệp Hàn đã sớm nhìn ra trò vặt của đấu giá hành, anh nói thẳng ra! "Mộ Băng Linh, cứ chờ xem!" "Nếu tôi không đoán sai thì năm viên cực phẩm hải linh thạch này chắc chắn không dùng để bán!" "Mà là dùng để đổi lấy sự trợ giúp của năm thế lực lớn!" "Dù sao đấu giá hành Đảo Tiều Thạch không thiếu tiền, thứ họ đang thiếu là sức chiến đấu đỉnh cao!" "Nghĩa là lần này họ dùng năm viên cực phẩm hải linh thạch để đổi lấy việc các tu sĩ cao giai giúp họ tranh đoạt Hóa Tiên thảo!" Diệp Hàn nói đầy tự tin.

Vì anh có thể nhìn thấu mưu đồ của đấu giá hành chỉ bằng một cái nhìn! "Thật vậy sao?" Mộ Băng Linh có chút khó tin hỏi lại.

Ngay sau đó khi Mộ Băng Linh còn đang nghi ngờ, vị trưởng lão cảnh giới Ngự Không trong đại sảnh cuối cùng cũng mở miệng.

Và khi đối phương vừa cất lời, nó đã minh chứng cho lời Diệp Hàn nói! "Không sai!" "Đấu giá hành Đảo Tiều Thạch chúng tôi lần này quả thực không định bán cực phẩm hải linh thạch, mà muốn dùng chúng để đổi lấy sự trợ giúp của chư vị!" "Chỉ cần có thể giúp đấu giá hành chúng tôi đoạt lấy Hóa Tiên thảo và có công lao lớn, tôi sẽ tặng những viên cực phẩm hải linh thạch này cho người đó!" "Hơn nữa, công lao càng cao, cực phẩm hải linh thạch tặng càng nhiều!" "Vì vậy, bất cứ ai có hứng thú với cực phẩm hải linh thạch đều có thể gia nhập hành động của đấu giá hành chúng tôi để giúp tranh đoạt Hóa Tiên thảo!" Xôn xao!

Ngay khi đấu giá hành Đảo Tiều Thạch tuyên bố điều này, tất cả mọi người có mặt đều ồ lên kinh ngạc.

Không ai ngờ tới đấu giá hành lần này lại hào phóng như thế, lấy ra hàng chục viên cực phẩm hải linh thạch làm phần thưởng?

Phải biết rằng một viên cực phẩm hải linh thạch đủ để một phàm nhân sở hữu tu vi của tu sĩ Ngự Không trong nháy mắt!

Đó là bảo vật mà biết bao nhiêu người mơ ước cũng không được!

Giờ đây đấu giá hành lại định mang ra nhiều như vậy, thật đúng là cảnh tượng vạn năm khó gặp!

Thế là vào lúc này, ngay khi tin tức vừa được công bố, mọi người có mặt đều bàn tán xôn xao. "Thật không thể tin nổi!" "Đấu giá hành Đảo Tiều Thạch lấy đâu ra nhiều cực phẩm hải linh thạch như vậy?" "Chẳng lẽ họ phát hiện ra di tích thượng cổ sao?" "Hay là phát hiện ra linh dược tuyệt phẩm có thể ví như tiên thảo?" "Nếu không thì đấu giá hành làm cách nào cũng không thể kiếm được nhiều cực phẩm hải linh thạch đến thế!" Nhất thời, mọi người trên sân đều bàn luận, ai

nấy đều vô cùng cảm phục độ chịu chi của đấu giá hành.

Tiếp đó trong tiếng bàn tán của đám đông, Mộ Băng Linh cũng ném ánh mắt đầy thán phục về phía Diệp Hàn. "Diệp Hàn công tử, quả nhiên đúng như ngài nói!

Mới có vài giây trôi qua mà đấu giá hành đã công bố tin tức này!

Cách nghĩ của ngài vậy mà đã sớm đoán được ý đồ của họ!

Họ định dùng số cực phẩm hải linh thạch này để thu mua vô số tu sĩ cao giai làm việc cho mình!" Lúc này trong lòng Mộ Băng Linh tràn đầy nể phục.

Vì Diệp Hàn thực sự quá lợi hại, có thể nhìn thấu trò mèo của đấu giá hành chỉ bằng một cái nhìn!

Cảnh tượng này làm Mộ Băng Linh kinh ngạc không thôi.

Tuy nhiên vào lúc này, Diệp Hàn lại cười lắc đầu nói: "Tôi không phải thần thánh gì, chỉ là tình cờ đoán đúng thôi!

Chẳng có gì ghê gớm cả!" "Bây giờ việc cấp bách là nghe ngóng tin tức xem hành trình tiếp theo của đấu giá hành thế nào!" "Chỉ có nắm được hành trình của đối phương, tôi mới có thể truy tìm vị trí Hóa Tiên thảo!" Nói xong, sắc mặt Diệp Hàn dần trở nên nghiêm túc.

Vì Hóa Tiên thảo liên quan đến con đường thăng cấp của anh nên không được phép có bất kỳ sai sót nào!

Thấy vậy, Mộ Băng Linh rõ ràng cũng phân biệt được nặng nhẹ, biết Hóa Tiên thảo quan trọng với Diệp Hàn thế nào nên cô ngậm miệng lại không nói gì nữa, sợ làm phiền anh.

Tiếp đó khi hai người tập trung lắng nghe cuộc đối thoại bên dưới.

Trưởng lão cảnh giới Ngự Không kia cuối cùng cũng lên tiếng.

"Chư vị!

Quý vị đoán không sai." "Đảo Tiều Thạch chúng tôi lần này quả thực đã có được cực phẩm hải linh thạch, hơn nữa số lượng lên tới hàng trăm viên!" "Chỉ có điều, do có một con hải thú với tu vi cực mạnh gây loạn khiến Đảo Tiều Thạch chúng tôi không thể vận chuyển hết về được, hiện đang để lại trên một hòn đảo san hô!" "Bây giờ Đảo Tiều Thạch chúng tôi cần sự giúp đỡ của chư vị!" "Chỉ cần sẵn lòng hỗ trợ hành động của Đảo Tiều Thạch, quý vị sẽ nhận được số lượng cực phẩm hải linh thạch khác nhau!" "Mọi tu sĩ có hứng thú đều có thể tham gia!

Sáng sớm mai có thể ngồi tàu khổng lồ của đấu giá hành cùng ra khơi!

Đến lúc đó hải linh thạch sẽ chia hết cho mọi người!" Khi nói, vị tu sĩ Ngự Không kia luôn lộ vẻ nghiêm trọng.

Vì hành động lần này không phải chuyện nhỏ, vạn lần không được đại ý!

Chương 919

Cho nên ông ta mới cẩn thận như vậy, ngay cả khi nói chuyện cũng phải cân nhắc từng từ từng chữ, sợ để lộ chuyện Hóa Tiên thảo!

Dù sao Hóa Tiên thảo là linh dược hiếm gặp có thể sánh ngang tiên dược, mấy vạn năm mới gặp được một lần!

Thế nên vị tu sĩ Ngự Không này mới dè dặt nói chuyện, sợ chuyện này bị bại lộ sẽ khiến người khác đố kỵ.

Đồng thời, vì quanh Hóa Tiên thảo có nhiều hải thú nên người của đấu giá hành không cách nào tiếp cận để hái được, do đó mới triệu tập nhân thủ nhờ các tu sĩ khác giúp tiêu diệt hải thú.

Tất nhiên những chuyện này vị trưởng lão Ngự Không không nói rõ để tránh người khác chùn bước.

Sau khi vị trưởng lão Ngự Không của đấu giá hành dứt lời, mọi người trong hội trường đều có vẻ rục rịch.

Dù sao đối với những người này, sự cám dỗ của cực phẩm hải linh thạch là vô cùng lớn!

Do đó dù biết rõ hành động lần này của đấu giá hành là nguy hiểm, họ cũng vẫn muốn thử một phen!

Dù sao phú quý cũng phải cầu từ trong nguy hiểm! "Nhà họ Trịnh của Đảo Tiều Thạch chúng tôi quyết định gia nhập!

Chỉ cần sau hành động có thể chia cho tôi một chút lợi ích là được!" "Nhà họ Chu chúng tôi cũng gia nhập!

Hơn nữa sẽ cử ra hai trăm thị vệ cảnh giới Linh Vũ!" "Nhà họ Vũ cũng gia nhập!

Và sẽ cử ra ít nhất mười tu sĩ cảnh giới Ngự Không!" "Tôi cũng gia nhập!". . .

Sau khi đấu giá hành công bố tin tức này, chỉ trong chốc lát đã có tới hàng ngàn tu sĩ cảnh giới Linh Vũ cùng gần một trăm tu sĩ Ngự Không gia nhập!

Đáng kinh ngạc hơn nữa là một trong những đại gia tộc của Đảo Tiều Thạch, Trịnh lão ma - người được mệnh danh là vô đối trong cảnh giới Siêu Phàm, Trịnh Vô Đạo cũng định gia nhập! "Bản thân tôi là Thái thượng trưởng lão nhà họ Trịnh, Trịnh Vô Đạo, tu luyện hơn ngàn năm, đúng lúc đang thiếu mấy viên cực phẩm ngũ hành hải linh thạch để tế luyện pháp bảo, cho nên lần này tôi cũng gia nhập!" Trong lời nói, một nam tử áo bào đen lướt ra, bay thẳng vào giữa đại sảnh, diện mạo của ông ta chính là Thái thượng trưởng lão của hào môn nhà họ Trịnh trên Đảo Tiều Thạch!

Tu vi Siêu Phàm, Trịnh Vô Đạo!

Lúc này sau khi tiếng nói của Trịnh Vô Đạo vang lên, lập tức khiến tất cả mọi người có mặt chấn kinh.

Vì không ai ngờ tới hành động lần này ngay cả đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm cũng bị thu hút!

Cùng lúc đó, khoảnh khắc Trịnh lão ma xuất hiện, tất cả các tu sĩ Ngự Không, tu sĩ Linh Võ cùng các trưởng lão của Đảo Tiều Thạch trong đại sảnh đều đồng loạt quỳ lạy. "Cung nghênh Thái thượng trưởng lão nhà họ Trịnh!" "Cung nghênh Thái thượng trưởng lão nhà họ Trịnh!" "Cung nghênh Thái thượng trưởng lão nhà họ Trịnh!". . .

Chỉ nghe thấy tiếng xôn xao, gần như tất cả mọi người đều quỳ lạy trước Trịnh lão ma, không một ai dám nhìn thẳng vào mắt đối phương!

Dù sao hung danh của Trịnh lão ma cũng đã sớm truyền khắp Vô Biên Hải, được mệnh danh là tên đồ tể gặp người giết người!

Thế nhưng vào lúc này, khi tất cả mọi người đang quỳ lạy, không ai dám nhìn thẳng vào Trịnh lão ma thì trong phòng quý tân đột nhiên truyền ra một tiếng cười nhạo! "Cái loại này mà cũng xứng gọi là 'Ma' sao?" "Thật là một trò cười thiên hạ!" "Ha ha ha!

Thật buồn cười!" Trong tiếng nói, Diệp Hàn nhếch môi, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt!

Cùng lúc đó, Mộ Băng Linh bên cạnh đột nhiên kinh ngạc.

Vì trong ấn tượng của cô, Diệp Hàn luôn là người không thích gây chuyện mà?

Tại sao lần này anh lại đột nhiên khác thường, chủ động gây sự như vậy?

Trước cảnh này, Mộ Băng Linh mãi không hiểu được.

Diệp Hàn thì trong lòng hiểu rõ, sở dĩ làm vậy là vì Hóa Tiên thảo đối với anh quá quan trọng!

Cho nên dù phải chủ động gây sự, anh cũng phải gạt tên Trịnh lão ma này ra ngoài, tránh để lão phá hỏng việc tốt của mình!

Vì thế Diệp Hàn mới chủ động xuất kích, ngay trước mặt hàng ngàn tu sĩ mà khiêu khích Trịnh lão ma!

Lúc này khi tiếng cười nhạo của Diệp Hàn vang lên, vô số người trong đại sảnh bắt đầu xôn xao. "Gã này rốt cuộc là ai?" "Chẳng lẽ không muốn sống nữa sao?" "Dám cười nhạo Trịnh lão ma, không sợ chết sao!" "Đúng là một kẻ ngu xuẩn!" Trong những lời lăng mạ, vô số người bắt đầu thầm than xui xẻo khi gặp phải kẻ không biết điều như Diệp Hàn!

Điều họ lo lắng hơn là sau khi bị khiêu khích, chắc chắn Trịnh lão ma sẽ nổi trận lôi đình!

Chương 920

Lúc đó tất cả mọi người có mặt đều sẽ vạ lây!

Tiếp đó đúng như mọi người lo sợ, không nằm ngoài dự đoán, Trịnh lão ma quả nhiên nổi giận! "Hắc hắc!

Thú vị thật đấy!" "Lão phu mấy trăm năm rồi chưa gặp kẻ nào không biết điều như vậy!

Lại dám chủ động tìm cái chết sao?

Thế thì đừng trách ta không khách khí!" "Lần này, ta nhất định phải lột da rút gân hắn, treo cả bộ xương lên thành phố!" Trong những lời độc địa, sắc mặt Trịnh lão ma càng lúc càng hung tợn, rõ ràng là đã vô cùng giận dữ!

Dù sao ông ta cũng là tu sĩ Siêu Phàm hiếm hoi ở Vô Biên Hải, tu vi có thể gọi là thông thiên!

Đáng sợ hơn nữa là tính khí của Trịnh lão ma rất quái đản bạo ngược!

Những ai bị lão bắt gặp trên biển gần như không một ai có thể sống sót trở về!

Chính vì vậy mọi người đều vừa hận vừa sợ Trịnh lão ma.

Thế nhưng dù vậy, Diệp Hàn vẫn không hề sợ hãi! "Chẳng phải chỉ là cảnh giới Siêu Phàm thôi sao?

Có gì mà đắc ý thế?

Thật sự tưởng mình thiên hạ vô địch rồi à?" "Hôm nay tôi sẽ dạy dỗ ông một bài học để ông được mở mang tầm mắt!" "Để cái tên Trịnh lão ma này triệt để biến thành Trịnh lão trùng!

Cái loại sâu bọ mà một chân cũng có thể dẫm chết!" Nói xong, Diệp Hàn nhếch môi, lập tức rút kiếm khỏi vỏ, định quyết đấu một trận với Trịnh lão ma!

Ngay sau đó mọi người chỉ nghe thấy một tiếng 'vút', bóng dáng Diệp Hàn bắn đi với tốc độ mà mắt thường khó lòng phân biệt được.

Ầm!

Sau một tiếng vang lớn, Diệp Hàn đứng vững vàng giữa đại sảnh.

Cách đó ba mét là Thái thượng trưởng lão nhà họ Trịnh, người khiến vô số người sợ hãi, uy thế ngất trời - Trịnh lão ma! "Thú vị!

Ta cứ tưởng là lão tổ nhà nào xuất hiện chứ!" "Kết quả lại khiến ta không ngờ, lại là một tu sĩ trẻ tuổi như vậy!" Trong lời nói, sắc mặt Trịnh lão ma trở nên giễu cợt.

Vì lão có thể nhìn ra căn cốt của Diệp Hàn chẳng ra sao, trông như một kẻ mới chân ướt chân ráo vào đời chứ không phải loại lão quái vật tu luyện ngàn năm!

Cho nên dù là tu vi hay pháp bảo, Trịnh lão ma đều cảm thấy mình hoàn toàn vượt trội!

Tuy nhiên khi còn đang đắc ý thì tiếng cười lạnh của Diệp Hàn vang lên: "Trịnh lão ma, chớ có coi thường người khác!" "Tôi nói cho ông biết!

Căn cốt tôi bình thường nhưng vẫn có thể dùng một chiêu đánh bại ông!" "Không tin thì cứ thử xem!" Vừa nói, Diệp Hàn vừa nhướn mày, đưa tay chỉ thẳng vào đối phương: "Chỉ cần một chiêu, tôi có thể khiến ông mất hết mặt mũi!" "Cuồng vọng!

Quá cuồng vọng rồi!" "Đúng là không biết trời cao đất dày!" Chứng kiến cảnh này, đừng nói là Trịnh lão ma, ngay cả tất cả các tu sĩ xung quanh cũng không nhìn nổi nữa!

Vì họ chưa từng thấy ai hay khoe khoang như Diệp Hàn!

Càng chưa thấy ai dám dõng dạc tuyên bố chỉ cần một chiêu là có thể đánh bại một đại tu sĩ Siêu Phàm?

Đúng là si mộng hão huyền!

Do đó chỉ trong tích tắc, trong đại sảnh tràn ngập những tiếng chế nhạo.

Bất kể là ai cũng đều thấy Diệp Hàn quá cuồng vọng, không một ai tin lời anh nói là thật!

Ngay cả Mộ Băng Linh trong phòng quý tân cũng khó lòng tin nổi.

Dù sao hung danh của Trịnh lão ma cũng đã lưu truyền mấy trăm năm rồi!

Dù thủ đoạn của Diệp Hàn có lợi hại đến đâu cũng không thể một chiêu đánh bại Trịnh lão ma được!

Vì vậy lúc này Mộ Băng Linh không khỏi đổ mồ hôi hột cho Diệp Hàn, sợ anh sơ sẩy mà thất bại! "Ha ha!

Tốt lắm nhóc con!" "Lại dám cuồng như vậy!

Còn cuồng hơn cả ta!

Thật khiến ta phải mở mang tầm mắt." Trong tiếng cười lớn, sắc mặt Trịnh lão ma thoáng chốc trở nên hung tợn, lão gầm gừ: "Vậy để ta xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh đó không!" Lời vừa dứt, Trịnh lão ma đã tiên phát chế nhân, vung tay bắn ra hàng trăm cây ngân châm dày đặc! "Kịch độc chân ngân châm!" "Pháp bảo bản mạng của Trịnh lão ma!" "Một châm đâm xuống, ngay cả hải thú cảnh giới Siêu Phàm cũng không chịu nổi!" "Thằng nhóc đó chết chắc rồi!" Nhất thời mọi người có mặt đều kinh ngạc hô hoán.

Chương 921

Không ít người nhận ra ngân châm của Trịnh lão ma, sợ tới mức mặt mày tái mét.

Keng!

Keng!

Keng!

Trong khi mọi người đang chấn kinh hô hoán thì một chuỗi tiếng va chạm vang lên.

Không ai ngờ được món pháp bảo mà Trịnh lão ma tu luyện nhiều năm, ngay cả hải thú Siêu Phàm cũng có thể giết chết trong nháy mắt, lại bị Diệp Hàn nhẹ nhàng cản lại!

Tiếp đó mọi người chỉ nghe thấy một tiếng 'xoạt', tất cả ngân châm đều bị Diệp Hàn gạt xuống đất! "Ha ha!

Chiêu thức sở trường của Trịnh lão ma chỉ có bấy nhiêu thôi sao?" "Thật là nực cười!

Chẳng có chút sát thương nào đối với tôi cả!" Trong lời nói, gương mặt Diệp Hàn đầy vẻ giễu cợt.

Ngược lại ở phía đối diện, sắc mặt Trịnh lão ma vô cùng khó coi.

Vì lão không thể tin nổi cơ thể Diệp Hàn lại cứng rắn đến vậy, ngay cả ngân châm kịch độc cũng không đâm vào được! "Trịnh lão ma, nhìn cho kỹ đây, giờ đến lượt tôi ra tay!" Diệp Hàn nhếch môi cười nhạo: "Một chiêu!

Tôi chỉ tung đúng một chiêu!

Nếu ông có thể đỡ được, tôi sẽ không làm khó!" "Nhưng nếu

không đỡ được thì lập tức cút xéo cho tôi!

Sau này cũng đừng tự xưng là Trịnh lão ma nữa, vì ông không xứng!" Dứt lời, Diệp Hàn phất tay một cái, gọi ra tất cả các Ngũ Hành pháp tướng mà anh đã luyện chế bấy lâu nay!

Ầm!

Trong tiếng vang dữ dội, một chuỗi pháp tướng lập tức mọc lên từ mặt đất! "Kim chi pháp tướng!" "Mộc chi pháp tướng!" "Thủy chi pháp tướng!" "Hỏa chi pháp tướng!" "Thổ chi pháp tướng!". . .

Trong tiếng chú ngữ, phía sau Diệp Hàn lập tức hiện ra những tôn pháp tướng khổng lồ.

Những pháp tướng này cao gần trăm mét, toàn thân tinh khiết, tỏa ra pháp lực bàng bạc vô biên khiến tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy ngột ngạt!

Chỉ trong chớp mắt, hàng trăm tôn pháp tướng đã hiện ra, một luồng dao động Siêu Phàm mạnh mẽ lập tức quét sạch cả đại sảnh! ". . .

Đây là thực lực cảnh giới Siêu Phàm sao?" "Chỉ trong chốc lát mà lại có thể hiện ra hàng trăm tôn pháp tướng kim thân?!" "Hơn nữa mỗi một tôn đều có linh lực to lớn của Siêu Phàm đỉnh phong!" "Nghĩa là gã này có thể triệu hồi hàng trăm pháp tướng kim thân có tu vi Siêu Phàm?

Đắc tội với hắn chẳng khác nào đắc tội với hàng trăm đại tu sĩ Siêu Phàm?

Chuyện này quá mức khủng khiếp rồi!" "Đúng là cảnh tượng vạn năm khó gặp!" Trong phút chốc, tất cả mọi người đều bị pháp tướng kim thân của Diệp Hàn làm cho kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Dù là người kiêu ngạo đến mấy cũng bị tu vi của Diệp Hàn dọa

cho khiếp vía.

Lúc này không còn một ai dám nghi ngờ thực lực của Diệp Hàn nữa!

Ngay cả vị Thái thượng trưởng lão tung hoành Vô Biên Hải suốt mấy trăm năm như Trịnh lão ma cũng bị tu vi của Diệp Hàn làm cho giật mình kinh hãi! "Vị công tử này!

Có chuyện gì từ từ nói, vạn lần không nên động thủ!" Chỉ trong nháy mắt, Trịnh lão ma lập tức đổi sắc mặt!

Khoảnh khắc Diệp Hàn triệu hồi hàng trăm pháp tướng, Trịnh lão ma biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của anh!

Một chiêu tung xuống chắc chắn có thể chém lão thành hai nửa ngay tại chỗ!

Vì thế để bảo mạng, Trịnh lão ma chẳng thèm giữ mặt mũi nữa, trực tiếp khúm núm nịnh bợ: "Vị công tử này!

Hiểu lầm!

Chuyện vừa rồi đều là hiểu lầm!

Chương 922

Ngài tuyệt đối đừng động thủ nhé!" "Hiểu lầm?

Ha ha!

Muộn rồi!

Đỡ của tôi một chiêu rồi hãy nói tiếp!" Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng, chẳng buồn tốn lời với đối phương, trực tiếp quăng Long Uyên kiếm lên không trung và chỉ tay về phía nó! "Lớn!" Lời vừa dứt, thân kiếm Long Uyên lập tức phình to!

Năm mươi mét!

Năm trăm mét!

Một ngàn mét!

Ầm!

Trong tiếng nổ lớn, bức tường đá khổng lồ của cả đấu giá hành đã bị thanh Long Uyên kiếm đang to dần đâm xuyên qua! "Mẹ kiếp!

Đó là bức tường đá khổng lồ mà đấu giá hành chúng ta phải mất bao nhiêu năm mới xây được đấy!" "Lại bị một kiếm đâm thủng luôn sao?

Trời ạ!" Nhất thời tất cả trưởng lão của đấu giá hành Đảo Tiều Thạch đều trợn tròn mắt, tức tới mức suýt hộc máu!

Phải biết rằng trên bức tường đá khổng lồ của đấu giá hành có bố trí rất nhiều pháp trận thượng cổ!

Thế nhưng dù vậy cũng khó lòng ngăn cản uy lực của Long Uyên kiếm!

Trước mặt thanh kiếm Long Uyên của Diệp Hàn, cả bức tường

thành giống như một tờ giấy, đâm một cái là thủng!

Tuy nhiên dù vậy vẫn không thể ngăn cản xu hướng phình to của Long Uyên kiếm!

Một ngàn mét!

Một ngàn năm trăm mét!

Hai ngàn mét!

Chỉ trong vài nhịp thở, Long Uyên kiếm đã cao tới hai ngàn mét!

Thế nhưng Diệp Hàn vẫn chưa hài lòng, anh chỉ tay về phía hàng trăm pháp tướng kim thân, nhẹ giọng nói: "Ngũ Hành pháp tướng!

Dung hợp làm một!" Ầm!

Trong tiếng chú ngữ, hàng trăm tôn pháp tướng đồng loạt ngưng tụ lại, linh lực cuồn cuộn ép tới mức khiến mọi người không thể ngẩng đầu lên được!

Đệ 854: Một kiếm trấn phục, tha một mạng.

Tiếp đó chỉ một lát sau, hàng trăm tôn pháp tướng đã dung hợp lại với nhau, tạo thành một tôn pháp tướng khổng lồ cao ngàn mét như một kỳ tích! "Ngũ Hành pháp tướng!

Long Uyên kiếm!

Trảm!" Đôi môi Diệp Hàn khẽ mấp máy, chậm rãi thốt ra vài chữ.

Sau đó, tôn pháp tướng khổng lồ trên bầu trời đưa tay ra, nắm chặt thanh Long Uyên kiếm dài ngàn mét.

Tiếp đó, cùng với pháp tướng và thanh kiếm dài ngàn mét, luồng linh khí cuồn cuộn mãnh liệt đồng loạt chém về phía Trịnh lão ma! "Mẹ nó!" Đến nước này, Trịnh lão ma biết mình không phải đối thủ của Diệp Hàn, sau khi vội vàng chửi thề một tiếng, lão lập tức cắn nát

đầu lưỡi, phun một ngụm tinh huyết chiếm gần một nửa sinh lực lên hộ thân Thánh binh. "Càn Khôn Huyết Luân!

Tinh huyết hộ thể!" Trịnh lão ma gào lên khàn cả giọng, muốn dựa vào nửa đời tinh huyết để đỡ lấy một kích này.

Thế nhưng chẳng có tác dụng gì cả!

Chỉ thấy nơi kiếm khí đi qua, căn bản không có loại Thánh binh nào có thể chống đỡ nổi!

Ngay cả Càn Khôn Huyết Luân được đúc từ tinh huyết của Trịnh lão ma cũng không chịu nổi một kiếm của Diệp Hàn!

Ầm!

Trong tiếng nổ lớn, tất cả ba trăm linh tám món Thánh binh trên người Trịnh lão ma đều vỡ vụn thành bột mịn!

Thậm chí ngay cả cơ thể cũng bị kiếm khí chém ra vô số vết thương, suýt chút nữa là mất mạng tại đây!

Chương 923

Xôn xao!

Lúc này chứng kiến uy lực của một kiếm này đến mức đó, tất cả mọi người có mặt đều sợ tới mức bủn rủn chân tay, run cầm cập không dám cử động! "Quả đúng là tiên tích!" "Chỉ một kiếm mà có thể chém nát Thánh binh của Trịnh lão ma, người tung hoành Vô Biên Hải ngàn năm qua, khiến lão suýt mất mạng sao?!" "Dù chân tiên giáng thế cũng không thể mạnh hơn thế này!" "Tu vi của người này có thể gọi là khủng khiếp!" "Ngay cả tộc Hải Long ở sâu dưới Vô Biên Hải e rằng cũng không phải đối thủ của hắn!" "Đáng sợ hơn nữa là hắn mới chỉ ra một chiêu thôi đấy!

Một chiêu này đã có thể coi là vô đối rồi!" Lúc này tất cả mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc.

Bất kể là nhà họ Trịnh, họ Chu hay họ Vũ, họ Bạch, gần như tất cả các đệ tử thế gia trên Đảo Tiều Thạch đều bị một kiếm của Diệp Hàn trấn phục!

Giờ đây dù là công tử thế gia ngạo mạn nhất cũng không dám nói xấu Diệp Hàn nửa lời!

Ngay cả Trịnh lão ma, vị tu sĩ Siêu Phàm tung hoành Vô Biên Hải suốt ngàn năm cũng phải cúi đầu, "phịch" một tiếng quỳ xuống! "Vị công tử này!

Tôi biết lỗi rồi!

Xin ngài tha cho tôi một mạng!" Khi nói, mặt Trịnh lão ma không còn một giọt máu.

Chẳng còn cách nào khác, lão thực sự không phải đối thủ của

Diệp Hàn!

Để đỡ một chiêu kiếm khí của Diệp Hàn, Trịnh lão ma gần như đã phun ra nửa đời tinh huyết mới miễn cưỡng thoát khỏi một kiếp!

Giờ đây Trịnh lão ma không chỉ mất sạch tinh huyết mà ngay cả nhuệ khí cũng chẳng còn, tất cả đều bị Diệp Hàn chém cho sạch sành sanh! "Ha ha!" Lúc này trong cả đại sảnh chỉ còn lại tiếng cười lạnh đầy vẻ giễu cợt của Diệp Hàn. "Được rồi, tôi biết rồi.

Ông có thể lui xuống.

Tôi sẽ không giết ông." Diệp Hàn vẫy tay, trực tiếp thả Trịnh lão ma đi. "Đa tạ công tử!

Đại ân đại đức của ngài, tôi xin khắc cốt ghi tâm!" Trịnh lão ma mừng rỡ nói, rồi vội vàng chạy biến không dám quay đầu lại, không dám nán lại dù chỉ một chút vì sợ Diệp Hàn đổi ý! "Diệp Hàn, ngài thả lão đi sao?

Chẳng lẽ không phải là thả hổ về rừng ư?" Lúc này thấy Diệp Hàn thả Trịnh lão ma đi, Mộ Băng Linh không kìm được lo lắng.

Theo cô thấy thì Trịnh lão ma chẳng phải hạng người tốt lành gì!

Nếu thả đi thì sau này chắc chắn lão sẽ báo thù Diệp Hàn.

Vì thế khi nói chuyện Mộ Băng Linh tỏ ra vô cùng sốt ruột.

Thế nhưng trước cảnh này, Diệp Hàn lại mỉm cười nói: "Yên tâm đi!

Cho lão mười lá gan lão cũng chẳng dám báo thù tôi đâu!

Vì khoảng cách giữa tôi và lão thực sự quá lớn!

Chỉ cần có một chút não thì lão sẽ không báo thù tôi!

Dù sao tôi cũng không phải hạng người dễ đụng vào." Khi nói,

giọng điệu Diệp Hàn tràn đầy tự tin.

Đúng là Trịnh lão ma không phải đối thủ của Diệp Hàn!

Cho nên Diệp Hàn thả lão đi cũng chẳng quan trọng, dù sao anh chỉ cần một chiêu là có thể giết chết lão, nếu Trịnh lão ma tìm đến cửa báo thù thì cũng sẽ bị anh dễ dàng giải quyết thôi!

Chính vì nghĩ như vậy nên Diệp Hàn mới thả lão đi.

Tuy nhiên Mộ Băng Linh vẫn lo lắng nói: "Diệp Hàn công tử, vạn lần không nên đại ý!

Trịnh lão ma xưa nay vốn là kẻ hẹp hòi, chắc chắn lão sẽ ngấm ngầm báo thù đấy!" Đến giờ Mộ Băng Linh vẫn còn lo lắng cho Diệp Hàn.

Thấy vậy, Diệp Hàn lập tức cười.

Tiếp đó Diệp Hàn vẫy tay gọi về phía bóng lưng của Trịnh lão ma: "Trịnh lão ma, tôi nghe người ta nói sau khi vết thương lành ông định báo thù tôi hả?

Ông thấy chuyện này thật hay giả?" Sau khi Diệp Hàn dứt lời, Trịnh lão ma giật nảy mình!

Phải biết rằng Trịnh lão ma khó khăn lắm mới thoát khỏi tay Diệp Hàn, làm sao dám có tâm tư báo thù cơ chứ?

Chạy còn chẳng kịp nữa là!

Vì thế nghe xong câu đó, Trịnh lão ma lập tức méo mặt, van xin: "Diệp Hàn công tử!

Chương 924

Ngài vạn lần đừng tin lời người khác nói!

Cho tôi một trăm lá gan tôi cũng chẳng dám báo thù ngài!

Khoảng cách giữa hai chúng ta chẳng khác nào mây bùn, tôi đào đâu ra cơ hội mà báo thù ngài chứ!" Nói rồi, Trịnh lão ma quỳ xuống ngay tại chỗ trước mặt Diệp Hàn.

Chẳng còn cách nào khác, lão thực sự không dám trêu vào Diệp Hàn!

Để thoát khỏi kiếp này, Trịnh lão ma ngay cả mặt mũi cũng chẳng cần nữa, làm sao có thể báo thù Diệp Hàn chứ!

Thấy cảnh này Diệp Hàn mới phẩy tay, yên tâm nói: "Được rồi, cút cho tôi!

Không có việc gì!" "Đa tạ Diệp Hàn công tử!

Tôi cút đây!

Cút ngay lập tức!" Trịnh lão ma vội vàng lồm cồm bò dậy, trong nháy mắt đã chạy mất hút.

Lúc này sau khi chứng kiến cảnh tượng đó, nỗi lo lắng trong lòng Mộ Băng Linh mới vơi đi.

Vì đây là lần đầu tiên cô thấy một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm như Trịnh lão ma lại sợ hãi đến mức độ này!

Chỉ vì một câu nói của Diệp Hàn mà có thể khiến Trịnh lão ma quỳ xuống ngay tại chỗ sao?

Thật sự quá kinh ngạc! "Diệp Hàn công tử, ngài quả nhiên thân thủ bất phàm!

Chỉ một câu nói đã dọa Trịnh lão ma quỳ xuống, thật là quá lợi hại!" Khi nói, mắt Mộ Băng Linh đầy vẻ thán phục.

Thật lòng mà nói lần này cô thực sự khâm phục Diệp Hàn, anh đã làm được điều mà không ai làm được, đó là khiến một đại tu sĩ Siêu Phàm phải quỳ xuống!

Trước cảnh này Diệp Hàn lại mỉm cười, thản nhiên nói: "Cũng chẳng có gì đâu!

Dù sao tu vi của Trịnh lão ma cũng chẳng sánh bằng tôi!

Hơn nữa, sở dĩ tôi thả lão đi cũng là có sự cân nhắc của mình!" Diệp Hàn chậm rãi nói: "Nếu tôi giết Trịnh lão ma thì coi như đã đối địch với tất cả người nhà họ Trịnh, lúc đó rắc rối sẽ kéo đến dồn dập!

Nhưng nếu tôi không giết Trịnh lão ma mà chỉ đánh bại lão thì không những không bị nhà họ Trịnh báo thù mà ngược lại còn khiến tất cả người nhà họ Trịnh phải cung phụng tôi một cách cẩn trọng!

Cho nên sau khi cân nhắc như vậy, tôi mới chọn cách thả lão đi!" Dứt lời, Diệp Hàn đã nói ra toàn bộ kế hoạch, giải thích rõ ràng tại sao lại thả Trịnh lão ma mà không giết lão ngay tại chỗ!

Đến lúc này Mộ Băng Linh mới hiểu được tâm ý sâu xa của Diệp Hàn, thế là cô chân thành khâm phục: "Không hổ là Diệp Hàn công tử, nhìn nhận thật thấu đáo!

Nếu là tôi thì e rằng căn bản không nghĩ được sâu xa như vậy!" "Ha ha!" Diệp Hàn mỉm cười, vẫy tay không tiếp tục tán gẫu nữa.

Vì bây giờ đã giải thích rõ ràng nên không cần thiết phải nói tiếp với Mộ Băng Linh.

Hiện giờ Diệp Hàn còn có một việc quan trọng hơn cần làm! "Hiện tại, tôi tuyên bố một việc!" Trong tiếng nói, Diệp Hàn sải bước lên đài cao của đấu giá hành, một mình đứng sừng sững giữa đại

sảnh.

Đợi tất cả mọi người tập trung ánh mắt lên người mình, Diệp Hàn mới tiếp tục: "Vừa rồi chắc chư vị đã thấy thực lực của tôi!

Dù tất cả mọi người có xông lên cũng không phải đối thủ của tôi!

Bây giờ tôi nói thẳng kế hoạch của mình luôn!" "Kế hoạch của tôi là yêu cầu tất cả mọi người rút lui khỏi hành động lần này, không ai được phép tham gia vào hành động của đấu giá hành!

Tất nhiên, nếu có kẻ không sợ chết thì cứ thử tham gia xem!

Bất cứ ai tranh đoạt Hóa Tiên thảo với tôi đều sẽ bị tôi giết chết ngay tại chỗ!

Dù sao thực lực của tôi cũng rất cao thâm, ngay cả tu sĩ Siêu Phàm cũng chẳng phải đối thủ của tôi!" Dứt lời, Diệp Hàn lạnh lùng quét mắt nhìn tất cả những người có mặt, không một ai dám đối mắt với anh!

Ngay cả những trưởng lão Ngự Không của đấu giá hành Đảo Tiều Thạch cũng bị ánh mắt của Diệp Hàn trấn áp, không một ai dám nhìn thẳng vào anh!

Đáng kinh ngạc hơn nữa là những lời Diệp Hàn vừa nói rõ ràng là đang đối địch với đấu giá hành Đảo Tiều Thạch, công khai ngăn cản mọi người không cho họ hỗ trợ đấu giá hành tranh đoạt Hóa Tiên thảo!

Hành động này chẳng khác nào tát thẳng vào mặt đấu giá hành ngay trước mặt tất cả tu sĩ Đảo Tiều Thạch!

Vì vậy đến nước này dù trưởng lão đấu giá hành có sợ hãi đến mấy cũng phải bước ra, cứng rắn nói: "Diệp Hàn công tử!

Ngài làm như vậy có quá đáng không?

Phải biết rằng đấu giá hành chúng tôi ra giá công khai, hy vọng lôi kéo được một lượng lớn người cùng tiêu diệt hải thú để tranh đoạt Hóa Tiên thảo!

Còn ngài thì sao?

Lại công khai bác bỏ yêu cầu của tôi, thậm chí không cho phép bất cứ ai hỗ trợ tôi, không phải quá đáng lắm sao?" Khi nói, sắc mặt các trưởng lão đấu giá hành Đảo Tiều Thạch đều vô cùng khó coi.

Chương 925

Dù sao hành động lần này cũng là đại sự, không được có một chút sai sót nào!

Tuy nhiên trước cảnh này, Diệp Hàn lại nhếch môi, thản nhiên nói: "Làm sao?

Không phục à?

Tôi nói rõ cho ông biết, mục tiêu của tôi cũng là Hóa Tiên thảo!

Vì thế hiện tại chúng ta là quan hệ cạnh tranh, tôi mắc mớ gì phải quan tâm đến cảm xúc của ông?

Huống hồ Hóa Tiên thảo là linh vật thiên địa chứ đâu phải vật sở hữu của đấu giá hành, tại sao không cho phép tôi can thiệp?

Tại sao lại bị ông độc chiếm chứ?" Trong lời nói, giọng điệu Diệp Hàn càng lúc càng lạnh, rõ ràng đã nảy sinh sát ý!

Vì một cây Hóa Tiên thảo này cực kỳ quan trọng đối với anh nên Diệp Hàn không cho phép bất cứ ai tranh đoạt với mình!

Huống hồ Hóa Tiên thảo cũng đâu phải do đấu giá hành phát hiện trước, sao lại bị họ độc chiếm?

Thế nên Diệp Hàn dựa vào tu vi cao thâm đã tát thẳng vào mặt họ và không cho phép bất cứ ai hỗ trợ!

Lúc này tất cả các trưởng lão đấu giá hành đều im lặng, sắc mặt người nào người nấy đều khó coi!

Nhưng dù có tức giận đến đâu họ cũng chẳng làm gì được Diệp Hàn!

Vì những gì Diệp Hàn nói quả thực không sai chút nào!

Hóa Tiên thảo không phải đồ của đấu giá hành, Diệp Hàn muốn tranh đoạt thì bất cứ lúc nào cũng có thể tranh đoạt!

Vì vậy dù Diệp Hàn có tát thẳng vào mặt đấu giá hành trước mặt mọi người thì họ cũng chẳng có cách nào!

Thế là sau khi nói xong những lời đó, Diệp Hàn trực tiếp dẫn Mộ Băng Linh ly khai.

Những vị trưởng lão đấu giá hành kia không dám nói nửa lời, càng không dám ngăn cản Diệp Hàn!

Một lát sau bóng dáng Diệp Hàn cuối cùng cũng rời khỏi đấu giá hành.

Lúc này các trưởng lão đấu giá hành mới dám lớn tiếng nói chuyện. "Mau cử người báo cáo chuyện này cho Hắc Long đại tu sĩ!

Nói rằng có một tu sĩ thực lực ngang ngửa cảnh giới Siêu Phàm định tranh đoạt Hóa Tiên thảo!

Nhất định phải báo cho Hắc Long đại tu sĩ ngay lập tức để ngài ấy sớm đưa ra quyết định!

Nếu không thì mọi kế hoạch của chúng ta đều đổ sông đổ biển hết!" Trong tiếng nói, mấy vị trưởng lão cảnh giới Ngự Không đều bay đi, tiến thẳng về khu cấm địa bế quan ở phía sau để tìm Hắc Long đại tu sĩ của đấu giá hành!

Vị Hắc Long đại tu sĩ này chính là thủ lĩnh đứng sau đấu giá hành Đảo Tiều Thạch, tu vi không chỉ Siêu Phàm mà còn định độc chiếm Hóa Tiên thảo!

Vì vậy các trưởng lão đấu giá hành đã báo cáo những việc Diệp Hàn vừa làm ngay lập tức.

Trong cấm địa, vị Hắc Long đại tu sĩ toàn thân đen kịt sau khi nghe

tin này đã lập tức nổi trận lôi đình. "Thật quá phóng túng!

Tên tu sĩ Diệp Hàn đó lại dám làm loạn ở đấu giá hành của ta sao?

Chẳng lẽ hắn không coi ta ra gì?

Đợi ta xuất quan xong nhất định phải cho hắn một bài học nhớ đời!" Trong tiếng gầm giận dữ, Hắc Long đại tu sĩ đã tạm ghi nhớ chuyện này.

Đợi ngày mai xuất quan, nếu gặp Diệp Hàn trên Vô Biên Hải chắc chắn sẽ có một trận ác chiến nổ ra!

Ở một diễn biến khác, Diệp Hàn và Mộ Băng Linh sau khi ra khỏi đấu giá hành thì tâm trạng khá tốt, căn bản không thèm để người của đấu giá hành vào mắt.

Vì tu vi Diệp Hàn đã sớm vượt qua đỉnh cao Siêu Phàm, ngay cả trên Vô Biên Hải cũng chẳng có mấy người là đối thủ của anh, nói chi là một đấu giá hành nhỏ bé!

Thế nên từ khi ra khỏi đấu giá hành suốt cả quãng đường, tâm trạng Diệp Hàn luôn tỏ ra thư thái, không hề để chuyện này trong lòng.

Ở phía bên kia, Mộ Băng Linh cũng tỏ ra khá vui vẻ.

Vì lần này cô đã thực sự chứng kiến thực lực của Diệp Hàn, có thể một chiêu đánh bại đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm, cảnh tượng này khiến Mộ Băng Linh một lần nữa phải nhìn Diệp Hàn bằng con mắt khác.

Hơn nữa điều khiến cô mừng rỡ là chỉ cần công lực Diệp Hàn càng cao thì sau khi đoạt được Hóa Tiên thảo, lợi ích mà Mộ Băng Linh nhận được tự nhiên cũng càng cao!

Vì thế khi đi đường Mộ Băng Linh cũng không kìm được niềm vui, liên tục nói: "Diệp Hàn công tử, sau khi tìm thấy Hóa Tiên thảo

ngài nhất định đừng quên tôi nhé!" "Yên tâm đi!

Chắc chắn sẽ không quên cô đâu." Diệp Hàn nhếch môi mỉm cười nói: "Tôi chỉ cần Hóa Tiên thảo, còn tất cả linh thạch và linh dược đi kèm đều có thể cho cô!

Dù sao mục tiêu của tôi là đột phá cảnh giới Siêu Phàm, những thứ khác đối với tôi cũng chẳng có tác dụng gì lớn." Khi nói Diệp Hàn tỏ ra vô cùng thanh cao.

Chương 926

Vì lần này anh thực sự chỉ vì Hóa Tiên thảo, còn những thứ khác căn bản không có hứng thú gì nhiều.

Đó là lý do Diệp Hàn nói như vậy.

Còn Mộ Băng Linh thì lại có hứng thú với những linh dược đó, dù sao hiện tại cô cũng mới chỉ là một tu sĩ cảnh giới Ngự Không, rất cần những linh thảo đó để luyện hóa pháp lực.

Vì thế sau khi nghe lời hứa của Diệp Hàn, Mộ Băng Linh cười đến híp cả mắt, trông giống như vầng trăng khuyết rất xinh đẹp! "Ha ha!" Thấy cảnh này Diệp Hàn không khỏi bật cười.

Phải nói rằng nhan sắc của Mộ Băng Linh quả thật rất tuyệt, đặc biệt là khi cô cười trông rất cuốn hút!

Một người có tu vi như Diệp Hàn cũng bị nụ cười của Mộ Băng Linh làm cho xao xuyến, nhất thời có chút không nỡ rời xa! "Diệp Hàn công tử, ngài đừng nhìn chằm chằm tôi như vậy chứ!

Tôi thấy hơi ngại đấy." Mộ Băng Linh đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói.

Không thể phủ nhận là hiện tại Mộ Băng Linh ngày càng thích Diệp Hàn.

Bất kể là tu vi hay tính cách, Diệp Hàn đều có thể coi là một sự lựa chọn hoàn hảo.

Chính vì vậy Mộ Băng Linh mới ngày càng thích anh, ngay cả khi bị Diệp Hàn nhìn cũng khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Trước cảnh này Diệp Hàn cười lớn, xua tay nói: "Được rồi, nếu cô đã nói vậy thì tôi không nhìn nữa là được!

Tối nay nhớ nghỉ ngơi sớm một chút.

Sáng sớm mai tôi còn phải đi tìm Hóa Tiên thảo đấy!

Lúc đó chắc chắn sẽ phải tử chiến với đấu giá hành Đảo Tiều Thạch một trận." Sau khi nói xong Diệp Hàn liền trực tiếp lên tàu khổng lồ của nhà họ Mộ, đi thẳng vào trong khoang tàu chờ đợi ngày mai tới.

Còn Mộ Băng Linh sau khi cung kính tiễn Diệp Hàn đi mới trở về khoang tàu của mình.

Tuy nhiên do tu vi không bằng Diệp Hàn nên đối với trận chiến ngày mai, Mộ Băng Linh cảm thấy có chút lo lắng!

Vì vậy cả đêm cô gần như dành hết thời gian vào việc luyện chế pháp khí.

Để có thêm một chút cơ hội chiến thắng trong trận chiến ngày mai, Mộ Băng Linh có thể nói là đã thức trắng cả đêm!

Không còn cách nào khác, hiện thực dẫu sao cũng quá tàn khốc.

Nếu Mộ Băng Linh không chuẩn bị đầy đủ thì rất dễ bị mất mạng.

Do đó dù là để bảo mạng hay để đoạt được thêm nhiều linh thảo, cô đều phải chuẩn bị thật tốt mới được!

Sáng sớm hôm sau, khi Mộ Băng Linh bước ra khỏi khoang tàu thì Diệp Hàn đã đứng ở đầu tàu từ sớm. "Diệp Hàn công tử!" Vừa gặp mặt Mộ Băng Linh đã vội vàng hành lễ.

Thấy vậy Diệp Hàn chỉ phẩy tay, thản nhiên nói: "Không cần đa lễ!" "Cảm ơn Diệp Hàn công tử." Mộ Băng Linh vừa cảm ơn vừa nhìn về phía đầu tàu.

Khi thấy hàng trăm tu sĩ đều đã thi triển pháp trận, rõ ràng là chuẩn bị nhổ neo, Mộ Băng Linh không khỏi thắc mắc.

Vì theo kế hoạch tàu khổng lồ của nhà họ Mộ phải đi theo tàu của đấu giá hành mới đúng chứ!

Dù sao cô cũng không biết vị trí của đảo san hô nên phải cùng ra khơi với đội tàu đấu giá hành.

Hiện tại tàu của đấu giá hành còn chưa ra khơi mà tàu nhà họ Mộ lại xuất phát trước một bước, cảnh tượng này khiến Mộ Băng Linh không hiểu nổi!

Thế là cô hỏi: "Diệp Hàn công tử, tại sao ngài lại cho tàu xuất phát sớm vậy?

Chúng ta không cần đi theo đội tàu của đấu giá hành sao?" Khi nói Mộ Băng Linh tỏ vẻ thắc mắc.

Trước cảnh này Diệp Hàn mỉm cười giải thích: "Đêm qua sau khi cô ngủ tôi đã tự mình đến đấu giá hành một chuyến!" "Hả?" Nghe thấy vậy Mộ Băng Linh lập tức kinh ngạc.

Phải biết rằng Diệp Hàn vừa mới đại náo ở đấu giá hành hôm qua, vậy mà anh lại một mình đến đó sao?

Thấy Mộ Băng Linh không hiểu, Diệp Hàn nói tiếp: "Đêm qua sau khi đến đấu giá hành, vốn dĩ tôi định thương lượng xem có thể dùng tiền mua vị trí Hóa Tiên thảo hay không!

Nhưng người của đấu giá hành thực sự quá cố chấp, không chịu giao dịch!

Vì thế tôi đã dùng mười triệu hải linh kim để mua chuộc một vị trưởng lão của Đảo Tiều Thạch, từ miệng lão ta lấy được vị trí của Hóa Tiên thảo!

Vì thế hôm nay tôi không cần đi theo đội tàu đấu giá hành nữa, cứ trực tiếp xuất phát về phía mục tiêu là được!" Sau khi Diệp Hàn nói xong những lời này, Mộ Băng Linh mới vỡ lẽ! "Hóa ra là vậy!" Mộ

Băng Linh không ngớt lời khen ngợi: "Diệp Hàn công tử đúng là người thông minh, lại có thể trực tiếp lấy được vị trí Hóa Tiên thảo!

Như vậy chúng ta không cần nhìn sắc mặt người khác mà có thể trực tiếp tiến về đảo san hô rồi!" "Đúng vậy." Diệp Hàn cười nói tiếp: "Vì thế sáng sớm nay tôi đã sắp xếp hết cả rồi, để tất cả các tu sĩ chuẩn bị sẵn sàng, giờ chúng ta xuất phát thôi!" "Vâng ạ!" Mộ Băng Linh gật đầu đáp ứng, không hề phản đối mệnh lệnh của Diệp Hàn.

Chương 927

Dù sao tu vi của Diệp Hàn là cao nhất, hơn nữa tài trí cũng xuất chúng nhất!

Vì vậy cả về tình về lý, Mộ Băng Linh đều không có lý do gì để phản đối.

Thế là dưới sự chỉ huy của Diệp Hàn, tàu khổng lồ của nhà họ Mộ đã nhổ neo chuẩn bị ra khơi!

Ầm!

Trong tiếng gầm rú, con tàu khổng lồ chạy hết tốc lực tiến về phía đảo san hô!

Cùng lúc đó khi nhóm người Diệp Hàn vừa nhổ neo, ở phía bên kia trên tàu khổng lồ của đấu giá hành Đảo Tiều Thạch, một vị tu sĩ áo đen giận dữ hét lên. "Mẹ nó!

Thật quá đáng mà!

Tên Diệp Hàn đó lại dám mua chuộc trưởng lão của đấu giá hành ta để dẫn đầu tiến về đảo san hô trước một bước sao!

Nếu bị hắn nẫng tay trên thì e là ta cũng chẳng được gì!" Người đang nói này không phải ai khác mà chính là thủ lĩnh đứng sau đấu giá hành Đảo Tiều Thạch, cũng là một trong ba đại tu sĩ mạnh nhất Vô Biên Hải - Hắc Long đại tu sĩ!

Hắc Long vừa giận dữ nói vừa nghiến răng ra lệnh: "Người đâu!

Lập tức cử ra mười tu sĩ Ngự Không, dùng mọi cách để ngăn cản tốc độ di chuyển của đối phương!

Dù có phải chết cũng phải chặn con tàu đó lại!

Không được để Diệp Hàn nhận được bất kỳ lợi ích nào!" Dứt lời, mười vị tu sĩ áo đen lập tức bước ra, mang theo món đồ đặc hữu của Đảo Tiều Thạch là "Thâm Hải Cự Lôi" rồi bay đi.

Lần này dưới mệnh lệnh của Hắc Long đại tu sĩ, những vị tu sĩ áo đen này đều mang tâm thế quyết tử để lôi Diệp Hàn theo cùng!

Những quả "Thâm Hải Cự Lôi" trên tay họ được luyện chế từ cực phẩm hải linh thạch thuộc tính Lôi!

Bất kỳ một quả nào nổ ra cũng đủ khiến con tàu của nhà họ Mộ tan thành mây khói!

Ngay cả tất cả các tu sĩ trên tàu cũng sẽ bị nổ cho tan xương nát thịt!

Đáng sợ hơn là loại cự lôi uy lực lớn như vậy mà lần này lại mang đi tới tận mười quả!

Cảnh tượng này chứng tỏ họ muốn dồn Diệp Hàn vào chỗ chết!

Từ đó có thể thấy Hắc Long đại tu sĩ lần này đã nổi giận đến mức nào!

Sau đó mười phút trôi qua, mười vị tu sĩ Ngự Không với tốc độ nhanh nhất đã áp sát tàu của nhà họ Mộ, càng truy đuổi càng gần! "Diệp Hàn công tử!

Phía sau có người đuổi tới rồi!" Chẳng bao lâu sau Mộ Băng Linh phát hiện ra mấy vị tu sĩ áo đen ở phía sau và báo cáo cho Diệp Hàn ngay lập tức. "Ồ?" Sau khi nghe tin này Diệp Hàn không hề chủ quan, anh đi thẳng ra boong tàu phía sau và phóng tầm mắt về phía bầu trời xa xăm!

Trên bầu trời mười vị tu sĩ áo đen trông vô cùng nổi bật, người nào người nấy đều quấn chặt trong tấm áo bào đen, nhìn qua là biết người của đấu giá hành Đảo Tiều Thạch! "Kẻ đến không thiện!" Chỉ

bằng một cái nhìn, Diệp Hàn đã thấy được sát ý ẩn giấu trong mắt đối phương!

Dựa trên mối thâm thù với đấu giá hành Đảo Tiều Thạch, Diệp Hàn lập tức đưa ra quyết định! "Tất cả nghe lệnh!

Bằng mọi giá phải giải quyết mấy tên tu sĩ đó ngay lập tức!

Ghi nhớ không được để chúng áp sát tàu!" Chỉ với vài câu nói, Diệp Hàn đã giao xong nhiệm vụ.

Tiếp đó tất cả mọi người đều đồng thanh đáp ứng. "Tuân lệnh Diệp Hàn công tử!

Tuyệt đối không để đối phương áp sát tàu!

Cung tên chuẩn bị!

Trận pháp Hỏa Linh Thạch chuẩn bị!

Thánh binh công kích chuẩn bị!

Bắn!" Một tiếng lệnh hạ xuống, vô số mũi tên cùng những pháp thuật thuộc tính Hỏa dày đặc đồng loạt bắn ra!

Mục tiêu của họ đều rất rõ ràng, chính là mấy tên tu sĩ áo đen của Đảo Tiều Thạch kia!

Ầm!

Chương 928

Ầm!

Ầm!

Kèm theo vô số tiếng nổ lớn, từng cụm lửa lập tức bùng cháy.

Dưới đòn tấn công tổng lực của hàng trăm tu sĩ cảnh giới Linh Vũ và Ngự Không, bầu trời nơi mấy tên tu sĩ áo đen đang đứng đều bị thiêu rụi thành địa ngục lửa với nhiệt độ cao đến mức nghẹt thở!

Đặc biệt là ở vị trí chính giữa, những pháp thuật nguyên tố Hỏa đậm đặc hội tụ lại khiến nhiệt độ cao đến mức phi lý, ngay cả Thánh binh trung giai cũng có thể bị nung chảy! "Chết chưa?

Với nhiệt độ cao như vậy chắc là chết rồi chứ!

Không ai có thể chịu nổi đòn tấn công dày đặc như vậy đâu!" Trong tiếng nói, mọi người đều dồn ánh mắt về phía đó để xem mấy tên tu sĩ áo đen đã bị tiêu diệt hay chưa.

Tuy nhiên sau khi khói lửa tản đi, một cảnh tượng kinh ngạc đã xảy ra! "Hả?!

Không chết sao?" "Không thể nào!" "Mười tu sĩ Ngự Không cảnh sao có thể chống đỡ được đòn tấn công mãnh liệt như vậy?" Khi những tu sĩ áo đen kia lao ra khỏi làn khói đạn, tất cả mọi người có mặt đều xôn xao.

Bởi vì những người này đều đã dốc hết sức bình sinh, giải phóng toàn bộ pháp lực cơ mà!

Nhưng, ngay cả đòn tấn công to lớn và dày đặc như thế cũng không thể làm bị thương mấy tên tu sĩ áo đen kia, cảnh tượng này khiến ai nấy đều kinh hãi.

Ngay sau đó, khi những tu sĩ áo đen đó tiến lại gần, bộ mặt thật của những khối Biển Sâu Cự Lôi trong tay chúng cuối cùng cũng lộ diện! "Không xong rồi!" "Đại sự bất ổn!" "Lại là Biển Sâu Cự Lôi!" "Nếu bị kích nổ, tất cả chúng ta đều phải chết!" "Mau rút lui!" "Mau đi mời Diệp Hàn công tử ra tay!" Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều chùn bước.

Thậm chí không ít người đã nảy sinh ý định nhảy xuống biển cầu sinh để trốn thoát kiếp nạn này!

Không còn cách nào khác, danh tiếng của Biển Sâu Cự Lôi thực sự quá lớn!

Tu sĩ Siêu Phàm cảnh nếu trúng một quả Biển Sâu Cự Lôi cũng phải chịu cảnh bán thân bất toại, huống chi là đám tu sĩ Linh Vũ, Ngự Không cảnh này!

Vì vậy, chỉ trong chốc lát, vô số tu sĩ đã nảy sinh ý định rút lui.

Ngay lúc họ đang sinh lòng khiếp sợ thì đám tu sĩ áo đen cuối cùng cũng đã áp sát. "Hắc hắc!" "Đám người này chết chắc rồi!" "Dám tranh đoạt thảo dược với Tiêu Thạch đấu giá hành chúng ta?

Thật là tìm chết!" "Vài quả Biển Sâu Cự Lôi nổ tung, tất cả đều phải chôn thây!" Vừa dứt lời, mấy tên tu sĩ áo đen liền định kích nổ cự lôi, cùng con tàu của Mộ gia và gần ngàn tu sĩ trên tàu đồng quy vu tận!

Tuy nhiên, ngay khi chúng định kích nổ, một cảnh tượng kinh ngạc đã xảy ra!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Những tiếng nổ lớn vang lên, ngay sau đó, linh lực dạt dào bắt đầu lan tỏa, một giọng nói uy nghiêm cũng vang lên. "Kim Chi Pháp Tướng!" "Mộc Chi Pháp Tướng!" "Thủy Chi Pháp Tướng!" "Hỏa Chi Pháp Tướng!" "Thổ Chi Pháp Tướng!" Trong tiếng chú ngữ, bóng dáng Diệp Hàn ngạo nghễ lơ lửng giữa không trung.

Tiếp theo đó, theo tiếng chú ngữ, hàng trăm tôn kim thân pháp tướng linh lực cuồn cuộn hiển hóa ra. "Ngũ Hành Pháp Tướng!" "Dung hợp quy nhất!" Diệp Hàn hướng về phía pháp tướng chỉ tay một cái, tất cả pháp tướng liền ngưng tụ lại làm một, một luồng uy áp siêu phàm thoát tục tức khắc lan tỏa, áp chế đến mức mọi người đều không ngẩng đầu lên được. "Không xong rồi!" "Hắn định dùng tuyệt chiêu!" "Mau kích nổ Biển Sâu Cự Lôi!" Mấy tên tu sĩ áo đen rõ ràng biết sự lợi hại trong chiêu này của Diệp Hàn, vì thế không một ai dám xem thường, toàn bộ lập tức kích nổ Biển Sâu Cự Lôi, muốn cùng Diệp Hàn đồng quy vu tận!

Oanh!

Oanh!

Trong tiếng nổ lớn, một chuỗi hỏa quang lan rộng, ngọn lửa che trời lấp đất suýt chút nữa đã nuốt chửng cả mặt trời!

Với một vụ tự sát quy mô lớn như vậy, tu sĩ Siêu Phàm cảnh tuyệt đối cũng không chống đỡ nổi!

Lúc này, tất cả mọi người trên tàu đều sợ hãi đến run rẩy, ngay cả Mộ Băng Linh vừa mới bước vào Ngự Không hậu kỳ cũng sợ hãi nhắm chặt mắt lại. "Sắp chết rồi sao?" Mộ Băng Linh lẩm bẩm, lòng bàn tay đã bắt đầu rịn mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên, giữa lúc sợ hãi đến cực điểm, một giọng nói khiến người ta an tâm vang lên! "Ngũ Hành Quy Nhất!" "Cầm Thiên Cự Thủ!" Giọng nói của Diệp Hàn vang lên chậm rãi, dù chữ thốt ra nhẹ

nhàng nhưng lại vang dội khắp tầng mây!

Ngay khi Diệp Hàn thốt ra từng chữ, pháp tướng trên bầu trời cũng bắt đầu chuyển động!

Chương 929

Oanh!

Trong tiếng nổ lớn, tôn cự bá pháp tướng cao ngàn trượng vung tay phải ra, bàn tay rộng hàng chục mét tức khắc bao trùm lấy đám tu sĩ áo đen kia! "Bá!" Sau một tiếng vang, bàn tay của cự bá pháp tướng cứng rắn bóp nát mấy đoàn hỏa diễm vốn được xem là hủy thiên diệt địa kia vào giữa lòng bàn tay! "Trời ơi!" "Chẳng khác nào tiên tích tái lâm!" "Ngay cả ngọn lửa của Biển Sâu Cự Lôi cũng có thể bóp nát trong lòng bàn tay sao?

Thật không thể tin nổi!" Nhất thời, tất cả mọi người trên tàu đều bị cảnh tượng này làm cho chấn kinh.

Không ai ngờ được thủ đoạn của Diệp Hàn lại khủng bố đến mức này!

Ngay cả Biển Sâu Cự Lôi có thể hủy diệt thế gian cũng không thể gây ra cho Diệp Hàn một chút rắc rối nào! "Diệt!" Kèm theo một tiếng quát lớn, Diệp Hàn mạnh mẽ siết tay, cự bá pháp tướng trên không trung cũng theo đó bóp chặt đoàn hỏa diễm kia!

Oanh!

Tiếng nổ lớn vang lên, một đoàn hỏa diễm khổng lồ đều bị kim thân pháp tướng của Diệp Hàn bóp nát thành vụn hoa, thậm chí không một tia lửa nào có thể thoát ra ngoài!

Cảnh tượng này khiến gần ngàn tu sĩ trên tàu đều trợn mắt há mồm! "Thật quá đáng sợ!" "Diệp Hàn công tử cư nhiên lại mạnh đến mức này!" "Ngay cả Biển Sâu Cự Lôi cũng có thể một tay bóp nát?

Không để lọt ra một tia lửa nào?" "Tiên tích!

Tuyệt đối có thể gọi là tiên tích với tu vi khủng bố này!" Ngay lúc này, tất cả mọi người đều bội phục Diệp Hàn sát đất!

Đặc biệt là thuộc hạ Trần Hướng Thiên và những người khác càng thêm bội phục không thôi.

Có thể nói từ nay về sau, chỉ cần Trần Hướng Thiên gặp bất cứ ai, hắn đều sẽ khoe khoang một trận!

Khoe rằng mình đã tận mắt chứng kiến một chiêu thức như tiên tích!

Và cao thủ thi triển tiên tích đó chính là công tử của mình!

Lúc này, không chỉ đám thị vệ của Trần Hướng Thiên nhìn đến ngây người, ngay cả Mộ Băng Linh cũng thất thần.

Bởi vì Mộ Băng Linh vốn đã nghe danh Biển Sâu Cự Lôi từ lâu!

Phải biết rằng, đó là thần binh khủng bố có thể đánh sát tu sĩ Siêu Phàm!

Vậy mà loại thần binh này lại không thể làm tổn thương Diệp Hàn dù chỉ một sợi tóc, cảnh tượng này khiến tâm hồn Mộ Băng Linh không thể bình tĩnh nổi trong thời gian dài!

Nàng không tài nào tưởng tượng được Diệp Hàn đã chống đỡ như thế nào!

Nhưng điều khiến nàng nể phục hơn chính là sau khi Diệp Hàn thu xếp xong những thứ đó, hắn cư nhiên như một người không có việc gì, hoàn toàn không để tâm! "Ha ha!" "Đây chính là Biển Sâu Cự Lôi lưu truyền đã lâu ở Vô Biên Hải sao?" "Thật chẳng khác gì pháo hoa trẻ con hay chơi!" "Chỉ cần vẫy tay là bị ta bóp nát!" Khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, cực kỳ khinh miệt nói.

Theo hắn thấy, mấy quả Biển Sâu Cự Lôi này hoàn toàn không

phải vấn đề, căn bản không thể tổn hại đến cơ thể hắn, càng đừng nói đến việc đánh chìm tàu lớn, hoàn toàn là si nhân thuyết mộng!

Cùng lúc đó, những người khác sau khi nghe những lời này của Diệp Hàn thì đều suýt rớt cằm, nhao nhao tặc lưỡi. "Không hổ danh Diệp Hàn công tử!" "Thật không tầm thường!" "Ngay cả loại cự lôi hủy thiên diệt địa này cũng có thể coi như pháo hoa trẻ con!" "Khí phách này hoàn toàn không phải chúng ta có thể tưởng tượng được!" Không thể phủ nhận rằng chiêu thức lần này của Diệp Hàn quả thực nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Ngay cả Hắc Long đại tu sĩ đang ở cách đó hàng trăm hải lý cũng vạn lần không ngờ được âm mưu mình thiết kế lại bị Diệp Hàn hóa giải dễ dàng như vậy!

Nhưng điều khiến người ta không ngờ hơn chính là sau khi Diệp Hàn nhẹ nhàng giải quyết nguy cơ, hắn không dừng lại ở đó mà trực tiếp bay vút lên không trung, định dành cho Hắc Long đại tu sĩ một sự bất ngờ! "Mộ Băng Linh, nàng cứ tiếp tục xuất phát, ta đi tìm Hắc Long đại tu sĩ, một lát sẽ quay lại!" Sau khi dặn dò, Diệp Hàn trực tiếp hóa thành một đạo bạch quang, lao về phía con tàu lớn của Tiêu Thạch Đảo đấu giá hành!

Thấy cảnh này, Mộ Băng Linh không khỏi ngây người, muốn ngăn Diệp Hàn lại cũng không kịp vì Diệp Hàn đi quá nhanh!

Vì vậy, Mộ Băng Linh chỉ đành bĩu môi, tự nhủ: "Thật là!

Lúc nào cũng tự ý hành động, chẳng cho người ta cơ hội nói lời nào!" "Thôi kệ, dù sao tu vi của Diệp Hàn cũng thâm sâu như vậy, khẳng định sẽ không có chuyện gì, mình không cần lo lắng quá." Mộ Băng Linh tự an ủi mình một lát, sau đó mới dẫn mọi người tiếp tục hành trình.

Ở phía bên kia, Diệp Hàn đã sớm đẩy tốc độ lên mức cao nhất.

Chỉ thấy toàn thân hắn tỏa ra bạch quang, như một mũi tên rời cung liên tục xuyên qua những tầng mây.

Chỉ mười phút sau, Diệp Hàn đã đáp xuống phía trước con tàu đấu giá hành!

Khi bóng dáng hắn hiện ra, tất cả mọi người trên tàu đều giật nảy mình!

Đặc biệt là những tu sĩ mặc áo đen của phòng đấu giá đều đã nhận ra hắn! "Mau báo động!" "Diệp Hàn cư nhiên vẫn chưa chết!" "Mau mời Hắc Long đại tu sĩ!" Trong tiếng xôn xao, hàng trăm người trên tàu đều nôn nóng hét lên.

Chương 930

Cùng lúc đó, liên tục có người dựng lên những pháp trận phòng hộ khổng lồ vì sợ Diệp Hàn sẽ ra tay sát hại!

Dù sao họ cũng đã sớm chứng kiến tu vi của Diệp Hàn.

Thậm chí có không ít người tận mắt thấy Diệp Hàn dùng uy thế một chiêu đánh bại Thái thượng trưởng lão của Trịnh gia như thế nào!

Vì thế, đối mặt với đại địch, không một ai dám lơ là, ai nấy đều căng thẳng đến chảy mồ hôi lạnh!

Ngược lại, Diệp Hàn một mình lơ lửng giữa không trung nhưng lại có vẻ chẳng hề vội vàng.

Bởi vì tu vi của Diệp Hàn quá cao siêu, vì thế hắn căn bản không để những người của Tiêu Thạch đấu giá hành vào mắt!

Ngay cả khi đối phương có hàng ngàn tu sĩ cao giai, cũng không phải là đối thủ một đòn của Diệp Hàn!

Vì vậy, Diệp Hàn cứ thế lơ lửng giữa không trung, mỉm cười nhìn dáng vẻ bận rộn của họ, không hề gấp gáp!

Mãi nửa phút sau, thủ lĩnh đứng sau phòng đấu giá, vị Hắc Long đại tu sĩ hiếm hoi đạt đến Siêu Phàm cảnh ở Vô Biên Hải cuối cùng cũng hớt hải chạy ra.

Vừa chạm mặt, sắc mặt Hắc Long đại tu sĩ liền biến đổi! "Không thể nào!

Ngươi chưa chết?" Khi nói, trên mặt Hắc Long đại tu sĩ toàn là vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng để giết chết Diệp Hàn, lão ta đã tiêu tốn toàn bộ

Biển Sâu Cự Lôi rồi!

Thậm chí Hắc Long đại tu sĩ còn phái ra mười tu sĩ cao giai để khiến Diệp Hàn phải táng thân dưới đáy biển!

Kết quả thì sao?

Thậm chí một gợn sóng cũng không tạo ra được, trực tiếp bị Diệp Hàn tiêu diệt!

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn chính là sau khi Diệp Hàn tiêu diệt những tu sĩ cao giai đó, thậm chí còn chẳng hề hấn gì!

Cảnh tượng này khiến trong lòng Hắc Long đại tu sĩ cực kỳ sợ hãi!

Dù sao ngay cả lão cũng không có bản lĩnh như vậy! "Là Hắc Long đại tu sĩ sao?

Cửu ngưỡng đại danh!" Khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, giễu cợt nói: "Người của Tiểu Thạch Đảo đấu giá hành các người quả thực hết lần này đến lần khác làm mới tam quan của ta đấy!" "Ban đầu ở phòng đấu giá, nữ thị nữ của các người cố ý nhắm vào ta, ghê tởm ta, khinh bỉ ta, ta cũng nhịn!" "Giờ đây lại cư nhiên phái người ám sát ta?" "Hơn nữa, điều đáng hận hơn là các người muốn dùng Biển Sâu Cự Lôi kéo ta chết chùm cũng thôi đi, thậm chí đến tính mạng của gần ngàn người vô tội trên tàu cũng không buông tha, thật là quá đáng!" Nói đoạn, thần sắc Diệp Hàn lạnh xuống.

Cá nhân hắn ghét nhất là kẻ lạm sát người vô tội!

Đặc biệt là loại như Hắc Long đại tu sĩ, một khi không vừa ý là muốn đồ sát hàng ngàn người, loại cầm thú này càng khiến Diệp Hàn khinh bỉ!

Vì thế lần này, Diệp Hàn không chỉ muốn báo thù mà còn muốn vì tất cả tu sĩ ở Vô Biên Hải mà trừ khử tai họa này, tránh để Hắc Long

đại tu sĩ tiếp tục làm hại người khác!

Ngay lúc này, dưới sự chất vấn lạnh lùng của Diệp Hàn, Hắc Long đại tu sĩ rõ ràng có chút không chống đỡ nổi, khá e sợ nói: "Diệp Hàn công tử, giữa ta và ngươi có lẽ tồn tại hiểu lầm!

Nếu ngài không phiền, chúng ta có thể ngồi xuống đàm luận một chút?" Khi nói, Hắc Long đại tu sĩ luôn lộ vẻ hơi sợ hãi.

Không còn cách nào khác, thực sự đánh không lại Diệp Hàn mà!

Nếu không lão đã chẳng phải phái người đi ám sát!

Thêm nữa, Biển Sâu Cự Lôi vốn là niềm tự hào của lão cũng đã dùng hết sạch, căn bản không còn thủ đoạn để chống đỡ, chính vì thế lão mới tỏ ra sợ hãi như vậy!

Tuy nhiên đối với cảnh này, Diệp Hàn lại mỉm cười lắc đầu nói: "Xin lỗi nhé, ta có phiền đấy!

Ta chẳng muốn ngồi đàm luận chút nào với lão!" "Dù sao tối qua khi ta đến phòng đấu giá tìm lão để giao dịch, lão cũng chẳng có chút ý định muốn đàm luận tử tế nào cả!" "Bây giờ thấy quỷ kế của mình bị ta vẫy tay diệt sạch mới tìm ta đàm luận, chẳng phải lão nghĩ quá đẹp rồi sao?" "Đến khi chết mới cầu xin?

Ta nói cho lão biết, không có cửa đâu!" Vừa dứt lời, Diệp Hàn liền lạnh hừ một tiếng.

Tiếp theo đó, hắn không cho đối phương bất cứ cơ hội biện minh nào, trực tiếp tế ra những pháp tướng đã luyện hóa bấy lâu nay! "Kim Chi Pháp Tướng!" "Mộc Chi Pháp Tướng!" "Thủy Chi Pháp Tướng!" "Hỏa Chi Pháp Tướng!" "Thổ Chi Pháp Tướng!"...

Cùng với tiếng chú ngữ, hàng trăm tôn pháp tướng sừng sững hiện ra, trong nháy mắt, uy thế ngợp trời lao thẳng lên chín tầng mây, uy áp bức người lan tỏa trên đầu tất cả mọi người khiến không ai thở nổi!

Trong số đó, những tu sĩ Ngự Không hậu kỳ của Tiêu Thạch Đảo cũng khó lòng chống đỡ nổi luồng uy áp khủng bố này, răng đánh vào nhau lập cập, hơi thở dồn dập!

Thậm chí có kẻ trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn tại chỗ! "Phác thông!" Những tiếng quỳ gối liên tục vang lên.

Ngay sau đó, những âm thanh trầm đục lại vang lên liên tiếp trên một vùng rộng lớn!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tất cả mọi người có mặt đều đã quỳ lạy trước Diệp Hàn!

Chương 931

Thậm chí ngay cả Hắc Long đại tu sĩ ở Siêu Phàm cảnh cũng phải vận dụng toàn bộ pháp lực mới có thể miễn cưỡng chống lại uy áp của Diệp Hàn!

Nhưng ngay cả như vậy cũng vô dụng!

Chỉ thấy Diệp Hàn nhướn mày, lạnh hừ một tiếng, uy áp từ kim thân pháp tướng tức khắc bùng nổ dữ dội! "Phác thông!" Một tiếng động trầm vang lên khiến ai nấy đều không ngờ tới.

Trong mắt họ, vị đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh, kẻ tung hoành Vô Biên Hải không ai địch nổi - Hắc Long đại tu sĩ, cư nhiên cũng phải quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn ngay tại chỗ!

Cảnh tượng này làm tất cả mọi người ở Tiêu Thạch Đảo đều chấn động.

Phải biết rằng Hắc Long đại tu sĩ không phải người thường!

Tu vi một thân có thể gọi là thông thiên, thậm chí hải thú dài hàng trăm mét cũng có thể vung tay chém giết.

Thế mà ngay cả lão cũng không cản nổi uy áp khủng bố của Diệp Hàn!

Có thể thấy khoảng cách tu vi giữa hai người lớn đến mức vô lý! "Diệp Hàn công tử!" "Cầu xin ngài tha cho tôi một con đường sống!" "Tôi xin lỗi ngài!

Tôi dâng lên linh thạch!

Tôi dập đầu với ngài cũng được!" "Chỉ cần ngài không truy cứu chuyện cũ, tôi lập tức đem toàn bộ gia sản giao cho ngài!" Khi nói, khuôn mặt Hắc Long đã trở nên vặn vẹo.

Không còn cách nào khác, thực sự chống không nổi!

Bởi vì toàn bộ uy áp của Diệp Hàn đều tập trung lên người lão, căn bản không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Nếu còn không cầu xin, e rằng lão sẽ bị linh lực khủng bố của Diệp Hàn ép thành thịt nát ngay tại chỗ!

Vì thế, dù trước mặt tất cả thuộc hạ, Hắc Long cũng đành phải cúi đầu nhận sai với Diệp Hàn.

Nhưng dù vậy, Diệp Hàn cũng không có ý định buông tha đối phương!

Dù sao trước đó Hắc Long đại tu sĩ đã muốn giết hắn mà.

Chính cái gọi là có thù báo thù, có oan báo oan, Diệp Hàn căn bản sẽ không phạm sai lầm của một thánh nhân bao dung! "Bây giờ mới biết cầu xin?" "Muộn rồi!" "Những gì lão đối xử với ta trước đó, bây giờ ta sẽ trả lại đủ cả!" Sắc mặt Diệp Hàn lạnh lùng, trực tiếp xoay tay kết ấn. "Ngũ Hành Quy Nhất!" "Long Uyên Kiếm Khí!" "Trảm!!!!" Sau một tiếng quát lớn, linh lực khắp trời đất tức khắc tụ tập trên lưỡi kiếm Long Uyên.

Trong chớp mắt, hào quang trên lưỡi kiếm như ngọn lửa rực cháy lấp lánh!

Tiếp đó Diệp Hàn vung tay chém xuống, hướng về phía Hắc Long đại tu sĩ chỉ tay một cái, cự nhận ngàn trượng liền tức khắc chém xuống!

Oanh!

Trong những tiếng nổ chấn thiên, tiếng kêu gào thảm thiết và khản đặc của Hắc Long đại tu sĩ vang lên. "Không!" "Diệp Hàn công tử!" "Tha cho tôi một mạng với!" Nhìn thấy toàn bộ pháp bảo trên người mình đều bị chém thành tro bụi trong nháy mắt, Hắc Long đại tu sĩ

không khỏi khóc lóc thảm thiết cầu xin.

Tuy nhiên Diệp Hàn chẳng hề nương tay!

Một mạng đổi một mạng, hễ Hắc Long đại tu sĩ đã định diệt sát Diệp Hàn thì Diệp Hàn cũng sẽ không có bất kỳ lòng từ bi nào!

Do đó dù đối phương có cầu xin thế nào, Diệp Hàn cũng không mủi lòng! "Chết!" Kèm theo một tiếng quát lạnh, kiếm khí ngàn trượng cuối cùng triệt để chém xuống!

Oanh!

Trong tiếng nổ vang trời, con tàu lớn của Tiều Thạch Đảo tức khắc bị kiếm khí chém làm đôi!

Hắc Long đại tu sĩ ở chính giữa đường kiếm thì ngay lập tức bị kiếm khí vô biên thiêu rụi thành tro bụi, không còn một chút hy vọng sống sót nào! "Tàu hỏng rồi!" "Mau chạy đi!" "Không chạy nhanh là chết ở đây đấy!" Những tiếng xôn xao hòa vào nhau, tất cả tu sĩ đều tản ra như ong vỡ tổ, liều mạng tế ra pháp bảo, toàn bộ bỏ chạy về hướng Tiều Thạch Đảo.

Lúc này không còn bất cứ ai dám đối đầu với Diệp Hàn nữa!

Bởi vì lần này họ cuối cùng cũng được thấy thế nào mới gọi là kiếm khí thực sự!

Một kiếm chém xuống, ngay cả Hắc Long đại tu sĩ ở Siêu Phàm cảnh cũng bị chém thành tro bụi, căn bản không có lấy một cơ hội phản kháng!

Vì vậy nhìn thấy Hắc Long đại tu sĩ đã chôn thây dưới biển, những tên tép riu còn lại tự nhiên không kẻ nào dám phản kháng, toàn bộ trong nháy mắt đều bỏ chạy tán loạn.

Trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ nhàn nhạt thở dài một tiếng, không

tiếp tục truy sát, càng không xuống tay sát hại những tu sĩ cấp thấp đang bỏ chạy kia.

Chương 932

Dù sao mục tiêu của Diệp Hàn cũng rất rõ ràng, chỉ nhằm vào việc đánh sát Hắc Long đại tu sĩ!

Còn những người khác vốn không thù không oán với Diệp Hàn, vì thế hắn căn bản không lạm sát, cũng chẳng thèm đuổi theo.

Dù sao Diệp Hàn cũng không phải là kẻ khát máu.

Do đó khi đã tiêu diệt được Hắc Long đại tu sĩ và chém nát tàu lớn của phòng đấu giá, hắn không dừng lại thêm nữa mà trực tiếp ngự không bay về tàu của Mộ gia.

Một lát sau, thân hình Diệp Hàn cuối cùng cũng đáp xuống mũi tàu Mộ gia.

Ngay sau đó, vào khoảnh khắc hắn hạ cánh, tất cả tu sĩ đều chạy tới, lũ lượt cúi người hành lễ. "Cung nghênh Diệp Hàn công tử!" "Diệp Hàn công tử vất vả rồi!" "Mời Diệp Hàn công tử thượng tọa!" Trong tiếng cung nghênh, liên tục có thị nữ, thị vệ dâng trà nước, khuôn mặt tràn đầy vẻ nịnh nọt lấy lòng Diệp Hàn.

Trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ phẩy tay nói: "Tất cả lui xuống đi!" "Rõ!" Mọi người đồng thanh đáp lời, không dám nảy sinh ý nghĩ phản kháng nào, toàn bộ lập tức lui xuống.

Chờ khi những người khác đã lui hết, Mộ Băng Linh mới tìm cơ hội, cười mỉm đi tới hỏi: "Diệp Hàn công tử, ngài đã đánh bại Hắc Long đại tu sĩ rồi sao?" Mộ Băng Linh sở dĩ hỏi vậy vì nàng thực sự quá lo lắng.

Dù sao Hắc Long đại tu sĩ cũng là thủ lĩnh của Tiều Thạch Đảo mà!

Nếu Diệp Hàn không đánh bại được lão, e rằng hậu họa sẽ khôn lường!

Vì thế Mộ Băng Linh mới quan tâm hỏi han.

Đồng thời khi nàng hỏi, tất cả những người khác cũng vểnh tai lên nghe, sợ bỏ lỡ bất kỳ chữ nào. "Hắc Long đại tu sĩ..." "Đã bị ta đánh bại rồi, hơn nữa là nhất kích tất sát!" Khi nói, thần sắc Diệp Hàn vô cùng bình tĩnh, cứ như thể vừa làm một việc không đáng kể vậy.

Nhưng lời nói bình thản đó lại khiến tất cả mọi người có mặt đều dựng tóc gáy! "Cái gì?" "Giết rồi sao?" "Thật là không thể nào!" "Hắc Long đại tu sĩ tung hoành Vô Biên Hải hàng ngàn năm qua, số tu sĩ cao giai bị lão đánh sát, diệt sạch ít nhất cũng phải hàng vạn rồi!" "Vậy mà một tu sĩ Siêu Phàm bá đạo vô song như thế cư nhiên lại bị Diệp Hàn công tử một đòn kết liễu?" "Quá đáng sợ rồi!" Nói đoạn, mọi người đều không kìm được mà nuốt nước bọt!

Không còn cách nào khác, Diệp Hàn thực sự quá lợi hại!

Ngay cả Hắc Long đại tu sĩ ở Siêu Phàm cảnh cư nhiên cũng bị hắn một đòn giết chết?

Qua đó có thể thấy khoảng cách giữa hai người thực sự là một trời một vực!

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều bội phục Diệp Hàn không thôi.

Không chỉ vì tu vi thâm hậu của hắn, mà còn vì Diệp Hàn chính là người bảo hộ của bọn họ!

Chỉ cần tu vi của Diệp Hàn càng cao thì cơ hội tìm thấy Hóa Tiên Thảo càng lớn, lúc đó lợi ích họ nhận được cũng càng nhiều!

Do đó lúc này ai nấy đều cực kỳ nể trọng Diệp Hàn!

Tuy nhiên đối với những lời khen ngợi của đám đông, Diệp Hàn chỉ mỉm cười xua tay nói: "Tất cả giải tán đi!

Ai làm việc nấy!" Đối với Diệp Hàn, loại chuyện này hoàn toàn không đáng để khoe khoang, vì Hắc Long đại tu sĩ căn bản không phải đối thủ của hắn, hắn cũng chưa bao giờ đặt đối phương vào mắt.

Quan trọng hơn, Diệp Hàn không thích người khác nịnh hót, vì thế chỉ một câu nói của hắn đã khiến mọi người giải tán.

Sau đó, ngay cả Mộ Băng Linh cũng chỉ đành cung kính lui xuống. "Diệp Hàn công tử, vậy tôi xin phép lui xuống trước, ngài nhớ giữ gìn sức khỏe." Mộ Băng Linh vừa nói vừa hành lễ. "Ừm, ta không sao, khỏe mạnh lắm, cứ yên tâm đi." Diệp Hàn xua tay, không nói gì thêm.

Vì thực sự không bị thương nên căn bản chẳng cần phải chú ý sức khỏe gì cả.

Thế nên theo Diệp Hàn thấy, sự lo lắng của Mộ Băng Linh hoàn toàn là thừa thãi.

Về phần này, Mộ Băng Linh cũng cảm thấy mình lo lắng thái quá, chỉ đành cười ái ngại rồi trở về.

Sau đó, Diệp Hàn nghỉ ngơi ở mũi tàu một lát rồi cũng trực tiếp trở về khoang tàu, tĩnh tâm tu luyện.

Trong mấy ngày sau đó, tàu lớn của Mộ gia duy trì tốc độ tối đa, liên tục hướng về vị trí San Hô Đảo.

Hơn nữa vào ban đêm cũng có hàng trăm tu sĩ phụ trách hộ vệ, cảnh giới, các biện pháp an toàn có thể nói là cực kỳ chu đáo.

Cứ như vậy, trong vòng một tuần lễ, mọi người đều tiến hành hành trình trên vùng biển Vô Biên Hải.

Diệp Hàn cũng luôn ở trong khoang tàu tinh luyện pháp lực hoặc

luyện chế thánh binh, cơ bản là ít khi ra ngoài.

Chỉ khi gặp phải hải thú khổng lồ, Diệp Hàn mới ra tay, một kiếm diệt địch.

Cứ như thế, ngày qua ngày trôi đi, cho đến hơn một tuần sau khi Diệp Hàn ra khơi, cuối cùng họ cũng đã tới địa điểm mục tiêu!

Một ngày nọ, vào lúc hoàng hôn, giọng nói của Trần Hướng Thiên đã đánh thức hắn.

Chương 933

"Diệp Hàn công tử!

Chúng ta sắp đạt tới đích rồi!" Trong tiếng nói, Trần Hướng Thiên dẫn theo mười thị vệ đều đã đến trước cửa khoang của Diệp Hàn, cung kính nói. "Được, ta biết rồi." Vừa dứt lời, Diệp Hàn liền xoay người, cầm theo Long Uyên Kiếm bước ra khỏi khoang tàu. "Diệp Hàn công tử!" Vừa chạm mặt, đám người Trần Hướng Thiên liền đồng loạt cung kính hành lễ, tỏ vẻ tôn trọng tuyệt đối với Diệp Hàn.

Trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ tùy ý phẩy tay nói: "Miễn lễ!

Không cần phải câu nệ như vậy!

Bây giờ ta sẽ ra mũi tàu xem bên San Hô Đảo có tình huống gì bất thường không!" Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp đi bước đầu tiên ra khỏi khoang tàu.

Phía sau hắn, Trần Hướng Thiên và những người khác đều vội vã đi theo, không dám chậm trễ chút nào.

Bởi vì ai cũng biết Hóa Tiên Thảo là bảo vật vô cùng quan trọng đối với Diệp Hàn, vì thế vào thời khắc then chốt này, không một ai dám lơ là!

Sau đó, chỉ mất chưa đầy một phút, Diệp Hàn đã dẫn theo hơn mười thị vệ lên đến mũi tàu.

Tại mũi tàu, Mộ Băng Linh, Sở Hùng Thành cùng hàng trăm tu sĩ khác đã sớm chỉnh đốn trang phục, sẵn sàng xuất phát, tất cả đều đang chờ đợi mệnh lệnh của Diệp Hàn! "Diệp Hàn công tử!" "Chúng ta sắp đạt đến San Hô Đảo rồi!" "Còn khoảng hai mươi hải lý nữa là có thể lên đảo!" Trong tiếng nói, tất cả tu sĩ trên tàu đều cúi người hành lễ

với Diệp Hàn.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn chỉ mỉm cười điềm nhiên nói: "Chư vị không cần khách khí, ai vào việc nấy đi, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào!" "Dù sao trên San Hô Đảo chắc chắn có không ít hải thú, lúc đó chúng ta sẽ có không ít trận ác chiến phải đánh đấy!" Khi nói, Diệp Hàn tỏ ra khá nghiêm túc.

Tuy không sợ những con hải thú kia, nhưng vì sự an toàn, hắn vẫn nhắc nhở mọi người một tiếng để tránh những thương vong không đáng có.

Thấy vậy, tất cả tu sĩ trên tàu đều lớn tiếng đáp lời. "Rõ!" "Cảm ơn Diệp Hàn công tử đã quan tâm!" "Chúng tôi nhất định sẽ chú ý an toàn!" Trong một chuỗi tiếng đáp lại, tất cả tu sĩ đều tế ra thánh binh, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Lúc này, Mộ Băng Linh cũng đi đến bên cạnh Diệp Hàn, hỏi hắn: "Diệp Hàn công tử, ngài chắc chắn muốn trực tiếp tiến vào San Hô Đảo sao?" "Ngài biết đấy, theo tình báo từ Tiều Thạch Đảo đấu giá hành, trên San Hô Đảo có những con hải thú cấp cao!" "Nếu chúng ta mạo hiểm đi tới, sẽ gặp nguy hiểm rất lớn đấy!" Khi nói, khuôn mặt Mộ Băng Linh lộ vẻ lo lắng.

Không còn cách nào khác, hải thú ở Vô Biên Hải thực sự quá nhiều!

Đặc biệt là những hải thú từ Ngự Không cảnh trở lên, số lượng gấp hàng chục lần tu sĩ trên đất liền!

Ngay cả thế lực lớn như Tiều Thạch Đảo cũng cực kỳ cẩn thận với chuyện này, không dám khinh suất lên đảo, huống chi là một nhân vật nhỏ như Mộ gia, càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chính vì thế, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Mộ Băng Linh luôn tỏ ra

thận trọng.

Tuy nhiên lúc này Diệp Hàn lại chẳng hề lo lắng chút nào, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Mộ Băng Linh, cứ yên tâm đi!" "Chỉ cần có ta ở đây, dù gặp hàng vạn con hải thú, ta cũng có cách giải quyết!" "Dù sao ta cũng là Siêu Phàm Thánh Vương đại tu sĩ cơ mà!" Nói đoạn, Diệp Hàn tùy ý giải phóng uy áp trên người ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Oanh", linh áp ngợp trời quét qua, khiến mọi người trên tàu đều bị áp chế đến mức sợ hãi không thôi! "Mọi người có thể cảm nhận được, với loại uy áp Siêu Phàm cảnh như ta, lẽ nào lại sợ vài con hải thú sao?" "Vì thế Mộ tiểu thư không cần lo lắng nữa!" "Mọi chuyện đã có ta lo!" Nói xong, khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, nở nụ cười cực kỳ tự tin.

Thấy cảnh này, tâm trạng của Mộ Băng Linh cuối cùng cũng tốt lên nhiều.

Bởi vì nàng có thể cảm nhận rõ ràng uy áp và tu vi của Diệp Hàn đều là cao thủ hiếm có trên đời, vì vậy dưới sự dẫn dắt của Diệp Hàn, chắc chắn có thể giành lấy vô số linh dược trên San Hô Đảo! "Diệp Hàn công tử, nếu ngài đã nói vậy thì tôi yên tâm rồi!" Mộ Băng Linh mỉm cười duyên dáng nói: "Từ giờ trở đi, hàng trăm tu sĩ Mộ gia chúng tôi đều nghe theo hiệu lệnh của ngài!

Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, tôi sẽ lập tức thực thi!

Tuyệt đối không có bất kỳ sự thoái thác nào!" "Tốt." Diệp Hàn hài lòng gật đầu, cảm thấy Mộ Băng Linh rất thức thời!

Thật lòng mà nói, Diệp Hàn cũng khá cần những tu sĩ Mộ gia này, dù sao bất kể là thăm dò hay cảnh giới đều cần một lượng nhân thủ nhất định.

Do đó sau khi nhận được sự trung thành của Mộ Băng Linh, Diệp

Hàn trực tiếp vung tay hạ lệnh: "Tất cả nghe lệnh!

Lập tức chạy với tốc độ tối đa, nhất định phải đạt tới San Hô Đảo trong thời gian nhanh nhất!" "Tiếp theo, tất cả tu sĩ Ngự Không cảnh đều chia thành từng nhóm hai người, tản ra trinh sát tình hình xung quanh San Hô Đảo!" "Chỉ cần gặp hải thú từ Siêu Phàm cảnh trở lên, nhớ báo cáo cho ta ngay lập tức!" Sau vài câu dặn dò, Diệp Hàn đã phân công xong toàn bộ nhiệm vụ. "Rõ!" "Tuân lệnh công tử!" "Tôi xuất phát ngay!" Những tiếng hô vang lên, hàng chục tu sĩ cao giai đều đồng thanh đáp lời.

Sau đó, không đợi Diệp Hàn thúc giục, tất cả đều bay vút lên không trung, tản ra bốn phía để phụ trách trinh sát tình hình.

Sau khi họ rời đi, Diệp Hàn cũng không ngồi yên.

Chỉ thấy hắn vung tay triệu hồi hơn mười món thánh binh cao giai: Long Uyên Kiếm, Phá Tà Đao, Thất Ma Cung, Thị Huyết Châu...

Dưới sự rót pháp lực của Diệp Hàn, hơn mười món thánh binh cao giai đều tỏa ra hào quang vô cùng rực rỡ.

Tiếp đó Diệp Hàn hướng về không trung chỉ một cái, những thánh binh đó liền tức khắc hóa thành một dải bạch quang, đâm về các hướng khác nhau, trong chớp mắt đã biến mất không để lại dấu vết! "Diệp Hàn công tử, ngài đang làm gì vậy?" Mộ Băng Linh đứng bên cạnh có chút tò mò hỏi.

Bởi vì hiện tại nàng căn bản chưa thấy con hải thú nào, nên thực sự không hiểu vì sao Diệp Hàn lại bắn ra nhiều thánh binh như vậy.

Chương 934

Tuy nhiên ngay khi giọng nói của Mộ Băng Linh vừa dứt, từ dưới đáy biển bên cạnh tàu lớn tức khắc phun lên mười mấy cột nước đỏ tươi như máu!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Trong những tiếng nổ lớn, mười mấy con hải thú khổng lồ đều thảm thiết kêu gào, cư nhiên bị thánh binh của Diệp Hàn đâm xuyên cơ thể chỉ bằng một đòn!

Tiếp đó chỉ trong chốc lát, xác của những con hải thú đó cũng từ dưới đáy biển nổi lên.

Nhất thời, máu tươi nhuộm đỏ cả không khí xung quanh, khiến tất cả tu sĩ trên tàu đều kinh hãi tột độ! "Những con hải thú này trốn dưới đáy biển từ lúc nào vậy?

Ta cư nhiên không hề hay biết?" "Trời ơi, những con hải thú này ít nhất cũng có tu vi khổng lồ tương đương Ngự Không hậu kỳ!

Nếu bị chúng ám sát thành công, tất cả chúng ta đều sẽ phải táng thân dưới biển rồi!" "May quá!

May mà Diệp Hàn công tử đã nhìn thấu quỷ kế và lập tức cách sát chúng!" Ngay lúc này, nhìn thấy mười mấy cái xác hải thú khổng lồ nổi trên mặt biển, tất cả tu sĩ trên tàu đều thở phào nhẹ nhõm!

Đồng thời, ai nấy đều bội phục Diệp Hàn sát đất từ tận đáy lòng!

Nếu không phải Diệp Hàn phát hiện sớm những con hải thú này thì

e rằng tất cả mọi người đều đã gặp họa rồi!

Cùng lúc đó, Mộ Băng Linh sau khi chứng kiến cảnh tượng này cũng sợ hãi đến rùng mình, vì ngay cả nàng cũng không chú ý thấy tàu lớn đã bị hải thú nhắm vào từ lâu! "Diệp Hàn công tử, ngài phát hiện ra những con hải thú này từ khi nào vậy?

Tôi chẳng có chút cảm ứng nào cả?" Khi nói, Mộ Băng Linh tỏ vẻ sợ hãi khôn nguôi.

Bởi vì nàng thực sự không chú ý, thậm chí còn chưa chuẩn bị chút biện pháp phòng hộ nào.

Đối với Mộ Băng Linh, Diệp Hàn không giải thích nhiều, chỉ nhàn nhạt nói: "Đợi khi nàng đạt đến cấp độ tu vi của ta thì cũng sẽ phát hiện ra thôi.

Vì vậy không cần tự trách, cũng không cần sợ hãi, bởi vì đó không phải lỗi của nàng, chỉ vì tu vi của nàng quá thấp mà thôi!" Sau khi Diệp Hàn nói xong những lời nhạt nhẽo đó thì không mở miệng nữa.

Còn Mộ Băng Linh thì bị Diệp Hàn làm cho nản lòng không thôi!

Phải biết rằng hiện tại nàng đã là tu sĩ Ngự Không hậu kỳ rồi đấy!

Đặt ở Vô Biên Hải thì Mộ Băng Linh cũng được coi là một cao thủ hàng đầu rồi.

Thế mà dù vậy, Mộ Băng Linh trong mắt Diệp Hàn lại chẳng là gì cả!

Thậm chí ngay cả một con hải thú cũng không bằng!

Đương nhiên là nói thực lực của Mộ Băng Linh không tốt, chứ không phải nàng không xinh đẹp.

Vì vậy sau khi Diệp Hàn nói xong, hắn cũng không cố ý trào phúng, vì hắn cảm thấy so với mình thì tu vi của Mộ Băng Linh đúng

là có chút thấp thật! "Ngô..." Lúc này Mộ Băng Linh có chút không nói nên lời.

Nàng cũng biết tu vi của mình không bằng Diệp Hàn.

Do đó Mộ Băng Linh dứt khoát thức thời ngậm miệng lại để tránh gây thêm phiền phức cho Diệp Hàn.

Tiếp theo, vài phút sau, hạm đội của đám người Diệp Hàn cuối cùng cũng đi tới gần San Hô Đảo!

Khi khoảng cách ngày càng gần, không ít người đã có thể nhìn thấy đường nét của San Hô Đảo bằng mắt thường!

Hơn nữa còn có thể thấy trên San Hô Đảo, linh lực sung túc nồng đậm đến mức sắp ngưng tụ thành thực thể! "Diệp Hàn công tử!" "Tôi thấy San Hô Đảo rồi!" "Linh khí trên San Hô Đảo thực sự quá dồi dào!

Chắc chắn có Hóa Tiên Thảo tồn tại!" "Trời ơi, với mức độ linh khí này, không chỉ Hóa Tiên Thảo mà thậm chí còn nuôi dưỡng cả những loại linh thảo vạn năm có một nữa!" Trong tiếng nói, tất cả mọi người trên tàu đều há hốc mồm, đầy vẻ thèm muốn nhìn về phía San Hô Đảo xa xa, hận không thể ngay lập tức bay lên đó hái sạch toàn bộ linh thảo!

Chỉ có điều ý nghĩ đó cũng chỉ là ý nghĩ, căn bản không ai dám hành động!

Dù sao tu sĩ mạnh nhất trên tàu là Diệp Hàn, chỉ cần Diệp Hàn không mở miệng thì không ai dám cử động! "Diệp Hàn công tử, chúng ta có nên phái người đi xem thử không?" Mộ Băng Linh đi tới bên cạnh Diệp Hàn đề nghị: "Diệp Hàn công tử, trên San Hô Đảo chắc chắn có không ít hải thú tồn tại, vì vậy hãy phái người đi thăm dò đường trước được không?" Khi nói, Mộ Băng Linh luôn tỏ ra thận

trọng.

Dù sao vừa rồi trên đường đi họ cũng tình cờ gặp mười mấy con hải thú Ngự Không hậu kỳ rồi.

Trên San Hô Đảo chắc chắn có không ít hải thú cao giai, thậm chí ngay cả hải thú Siêu Phàm cảnh cũng có thể xuất hiện!

Chính vì thế Mộ Băng Linh mới đưa ra đề nghị phái người đi xem xét tình hình.

Chương 935

Tuy nhiên đối với cảnh này, Diệp Hàn lại mỉm cười xua tay nói: "Không cần đâu!" "Không cần sao?

Diệp Hàn công tử, ý ngài là sao?" Mộ Băng Linh có chút không hiểu, không khỏi tò mò hỏi.

Đối với chuyện này, Diệp Hàn nhàn nhạt giải thích: "Ta nói không cần phái người đi, bởi vì đã có người tới rồi!" "Hả?" Nghe vậy, Mộ Băng Linh trong nháy mắt ngây người.

Tiếp đó khi nàng chưa kịp phản ứng, từ phía San Hô Đảo đã truyền tới mười mấy luồng khí tức mạnh mẽ! "Siêu Phàm cảnh!" "Là hải thú Siêu Phàm cảnh!" "Trời ơi, có tới mười mấy con liền!" Chỉ trong nháy mắt, tất cả tu sĩ trên tàu đều cảm nhận được luồng uy áp đó, nhất thời sắc mặt ai nấy đều trở nên trắng bệch!

Phải biết rằng đó là mười mấy con hải thú Siêu Phàm cảnh đấy!

Mỗi con đều là tồn tại có thể lấy một địch vạn!

Phía bên này lại chỉ có một mình Diệp Hàn là đại tu sĩ Siêu Phàm.

Vì vậy trước sự chênh lệch thực lực huyền thù như vậy, không ít người đã sợ đến mức sắp run cầm cập. "Không cần căng thẳng." Lúc này, Diệp Hàn đột nhiên mở miệng niệm ra vài ký tự thượng cổ phức tạp. "Thần chú An Hồn!" Sau khi vài ký tự được niệm ra, tâm thần của mọi người tức khắc được ổn định lại! "....." "An Thần Hồn Chú!" "Diệp Hàn công tử quả nhiên thủ đoạn bất phàm!" Nhất thời, tất cả mọi người trên tàu đều tạm thời ổn định lại tâm thần, không tiếp tục náo loạn nữa.

Tiếp đó khi họ tế ra thánh binh, chuẩn bị phòng hộ xong xuôi thì từ

phía San Hô Đảo đột nhiên bắn tới mười mấy đạo bóng đen!

Sưu!

Sưu!

Sưu!

Trong một chuỗi tiếng xé gió, mười mấy con hải thú Siêu Phàm đã hóa thành hình người đều đứng lơ lửng giữa không trung từ xa.

Trong số đó có một lão giả trông già nua lụ khụ, cũng có nữ tử xinh đẹp như yêu nữ, và một nam tử trung niên trông đầy tà khí! "Hải thú hóa hình!" "Mấy con hải thú này cư nhiên đều đã nắm vững thuật hóa hình!" "Xem ra chuyến này chúng đến không thiện rồi!" Nhất thời, các tu sĩ trên tàu lại một lần nữa căng thẳng.

Hơn nữa, điều khiến họ căng thẳng hơn còn ở phía sau!

Chỉ thấy giữa bầu trời, những con hải thú đã hóa thành hình người đó hoàn toàn không để mọi người vào mắt, tất cả đều cười nói không kiêng nể gì. "Ha ha!" "Cư nhiên có tu sĩ nhân loại dám tranh đoạt linh thảo sao?" "Thật là tìm chết!" "Theo ta thấy, cứ trực tiếp nuốt chửng toàn bộ bọn chúng vào bụng đi!" Khi nói, liên tục có những con hải thú há to cái miệng đỏ lòm như chậu máu, cư nhiên nảy sinh ý định nuốt sống mọi người!

Tuy nhiên ngay khi những con hải thú đó định khôi phục bản thể để nuốt chửng cả con tàu lớn trong một ngụm, Diệp Hàn cuối cùng cũng ra tay! "Kim Chi Pháp Tướng!" "Mộc Chi Pháp Tướng!" "Thủy Chi Pháp Tướng!" "Hỏa Chi Pháp Tướng!" "Thổ Chi Pháp Tướng!"...

Cùng với tiếng chú ngữ, hàng trăm tôn pháp tướng sừng sững hiện ra, ngọn lửa ngút trời hừng hực cháy, chỉ trong nháy mắt đã ép mười mấy con hải thú lùi lại hàng trăm mét! "Hàng trăm tôn pháp tướng sao?" "Hơn nữa cư nhiên toàn bộ đều là pháp tướng Siêu Phàm cảnh?"

"Không thể nào!" "Một tên nhân loại hèn mọn sao có thể tu luyện ra nhiều pháp tướng như vậy!

Cơ thể hắn tuyệt đối không thể chịu đựng nổi!" Trong tiếng nói, những con hải thú đó đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Bởi vì chúng chưa từng thấy ai có thể luyện chế ra hàng trăm tôn pháp tướng như vậy!

Bởi vì ngay từ lần chạm mặt đầu tiên, vài con hải thú đã nghiến chặt răng, định đánh thật mạnh! "Để ta thử xem độ nông sâu của hắn!" "Xem mấy tôn kim thân pháp tướng này rốt cuộc có lợi hại như vậy không!" "Hơn nữa ta cũng tò mò, rốt cuộc là pháp tướng này lợi hại, hay cơ thể Giao Long của ta lợi hại!" Vừa dứt lời, chỉ thấy nam tử trung niên đầy tà khí giữa không trung kia tức khắc xoay mình một cái, cư nhiên hóa thành một con Giao Long dài hàng ngàn mét! "Không xong rồi!" "Bản thể của hắn cư nhiên là Biển Sâu Giao Long!" "Trời ơi, tu vi đã đạt tới Siêu Phàm hậu kỳ rồi!" Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người trên tàu đều sợ hãi.

Phải biết rằng Biển Sâu Giao Long là thần vật mà tất cả mọi người trên Vô Biên Hải đều tôn sùng!

Mỗi lần ra khơi, họ đều phải dâng tế phẩm cho bộ tộc Giao Long!

Chỉ có như vậy mới có thể bảo đảm an toàn khi đi biển!

Thế mà đến ngày hôm nay, họ cư nhiên lại tận mắt thấy bản thể Giao Long?

Hơn nữa cư nhiên là một tôn Biển Sâu Giao Long sắp sửa đột phá Siêu Phàm, cơ thể hóa tiên!

Lúc này, tất cả mọi người trên tàu đều nắm chặt nắm đấm, chỉ sợ Diệp Hàn sẽ bại trận!

Dù sao danh tiếng của Biển Sâu Giao Long cũng chẳng phải là hư

danh! "Ha ha!" "Giao Long sao?" "Cũng chỉ đến thế thôi!" Trong khi mọi người lo lắng, Diệp Hàn lại nhếch mép, hừ lạnh một tiếng đầy khinh miệt.

Bởi vì tu vi của Diệp Hàn cao thâm khôn lường, chỉ cần liếc nhìn một cái là có thể nhận ra con Giao Long này còn lâu mới đạt đến mức hóa tiên, chẳng qua chỉ mới bước vào Siêu Phàm hậu kỳ mà thôi!

Chương 936

Vì vậy cho dù con Giao Long này khôi phục bản thể và dùng thế rồng quẫy đuôi lao về phía pháp tướng của Diệp Hàn, hắn cũng chẳng hề sợ hãi! "Muốn nếm mùi lợi hại của ta sao?" "Được thôi!" "Vậy ta thành toàn cho ngươi!" Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, trực tiếp kết ấn bằng hai tay, tức khắc giải phóng hơn chín phần pháp lực, toàn bộ rót vào trong pháp tướng! "Ngũ Hành Quy Nhất!" Oanh!

Ngay khi chú ngữ vang lên, những tiếng nổ cũng liên tục bùng phát.

Chỉ trong chớp mắt, hàng trăm tôn pháp tướng trên bầu trời đã hoàn toàn dung hợp lại làm một!

Chỉ trong nháy mắt, kim thân cự bá hội tụ từ hàng trăm tôn pháp tướng đã hiên ngang hiển hóa ra giữa không trung.

Hơn nữa điều khiến người ta kinh ngạc hơn chính là sau khi hấp thu chín phần pháp lực của Diệp Hàn, hào quang trên thân pháp tướng cư nhiên rực rỡ hơn bất kỳ lúc nào trước đó! "Diệp Hàn công tử tung đại chiêu rồi!" "Lần này pháp tướng trông có vẻ lợi hại hơn nhiều!" "Chỉ riêng ngọn lửa trên pháp tướng thôi e rằng cũng đủ thiêu chết tu sĩ Ngự Không rồi!" Trên tàu lớn, vô số tu sĩ đều nuốt nước bọt nói.

Dù sớm đã thấy bản lĩnh của Diệp Hàn, nhưng trận thế như hôm nay thì họ mới thấy lần đầu!

Dù sao trước đó khi chiến đấu, Diệp Hàn chưa bao giờ dùng hết toàn lực cả! "Kiệt kiệt!" "Tên nhãi ranh nhân loại kia!" "Không ngờ ngươi lại có thể ngưng tụ kim thân pháp tướng đến mức này!" "Xem ra ta cũng phải dùng hết toàn bộ thực lực rồi!" Trong tiếng cười lạnh âm hiểm, con Giao Long kia xoay mình một cái, vảy trên khắp cơ thể

đều chuyển sang màu vàng óng như máu!

Thấy cảnh này, Mộ Băng Linh trên tàu không khỏi hét lên: "Diệp Hàn công tử cẩn thận!" "Con Giao Long này cư nhiên đã luyện hóa Chân Long tinh huyết!" "Thực lực tuyệt đối không được coi thường!" Mộ Băng Linh sở dĩ có thể nhận ra là vì hồi nhỏ nàng từng đọc cổ thư trong gia tộc!

Theo ghi chép trong cổ thư, chỉ có tộc Chân Long mới sở hữu lớp vảy màu vàng óng!

Giờ đây con Giao Long này có thể chuyển sang lớp vảy vàng óng, rõ ràng là đã hấp thu tinh huyết của Chân Long!

Sau khi hấp thu Chân Long tinh huyết, một con Giao Long thậm chí có thể sở hữu thực lực của Hóa Tiên cảnh trong thời gian ngắn! "Chân Long tinh huyết sao?" "Ha ha!

Thú vị đấy!" Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, chẳng hề sợ hãi chút nào.

Tuy Giao Long đã dùng đến tuyệt kỹ, thậm chí đột phá Hóa Tiên cảnh trong chốc lát, nhưng Diệp Hàn cũng có thần thông chưa dùng tới cơ mà! "Nhãi ranh, hôm nay ngươi chết chắc rồi!" Trong tiếng gầm phẫn nộ, vây đuôi của Giao Long vàng óng trở nên rực rỡ như bàn thạch, mạnh mẽ quất một nhát "Giao Long bãi vĩ" thật hiểm vào cơ thể của cự bá pháp tướng!

Oanh!

Tiếng nổ lớn bùng nổ, cả một vùng trời cũng rung chuyển dữ dội.

Một đòn đó của Giao Long vàng óng chỉ riêng dư uy đã tạo ra sóng dữ ngàn tầng, suýt chút nữa lật nhào tàu lớn của Mộ gia! "Ngưng Thủy pháp trận!" "Cách Lãng pháp trận!" "Huyền Không pháp trận!"...

Nhất thời, một loạt pháp trận trên tàu lớn đều được kích hoạt,

dưới sự đồng tâm hiệp lực của hàng trăm tu sĩ mới miễn cưỡng chống đỡ được dư uy của đòn tấn công đó!

Lúc này nhìn thấy dư uy mạnh mẽ như vậy, mọi người đều không khỏi toát mồ hôi hột vì sợ Diệp Hàn không chống đỡ nổi!

Tuy nhiên trong lúc lo lắng không nguôi, làn khói bụi mù mịt giữa không trung cuối cùng cũng tản đi!

Sau khi khói bụi tan hết, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người không ngờ tới đã xảy ra!

Ngay giây trước đó, kim thân pháp tướng và con Giao Long vàng óng đang chiến đấu kịch liệt trên không trung, cư nhiên toàn bộ đều biến mất không thấy đâu nữa!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều chấn động khôn xiết! "Không thể nào!" "Làm sao lại đột nhiên biến mất được?" "Nên biết rằng đó là Giao Long vàng óng ở Hóa Tiên cảnh mà!" "Đột nhiên không còn tung tích?" Ngay lúc này, ai nấy đều chấn động nhìn lên trời, tìm kiếm khắp nơi bóng dáng của Giao Long.

Tuy nhiên dù có tìm thế nào cũng không thấy tung tích của Giao Long đâu nữa!

Thấy cảnh này, mười mấy con hải thú Siêu Phàm khác đều nổi giận, hét lớn. "Tên nhãi ranh kia!" "Rốt cuộc ngươi đã dùng quỷ kế gì?" "Mau thả Xích Kim Giao Long ra!" "Nếu không, ta nhất định sẽ huyết tẩy cả con tàu lớn này!" Trong cơn thịnh nộ, những con hải thú Siêu Phàm đó đều xoay mình biến đổi, tức khắc hóa thành bản thể hải thú, mỗi con đều dài hàng ngàn mét.

Nhất thời mười mấy con hải thú khổng lồ trôi nổi giữa không trung, che lấp cả mặt trời. "Ha ha!" Thấy vậy, Diệp Hàn lại không chút hoảng loạn, cười lạnh một tiếng rồi mới nói: "Đã sớm tan thành

mây khói rồi, sao có thể biết Giao Long đang ở đâu chứ." Vừa dứt lời, Diệp Hàn liền tế ra Long Uyên Kiếm, liên tục rót pháp lực vào bên trong, sẵn sàng quyết chiến trực diện với đám hải thú này bất cứ lúc nào!

Tiếp đó khi hai bên đang ở thế giương cung bạt kiếm, trong không khí đột nhiên truyền tới một mùi thịt nướng nồng nặc!

Trong mùi hương đó còn ẩn chứa một mùi hôi tanh nồng nặc, như thể có con hải thú nào đó đã bị nướng cháy vậy. "Mùi gì thế này?" "Chẳng lẽ con hải thú kia bị nướng cháy rồi sao?" "Nhưng ta căn bản không hề phóng ra ngọn lửa thuộc tính hỏa nào cơ mà!" Ngay lúc này, mọi người đều thắc mắc về mùi khét đó.

Tiếp theo khi chưa hiểu đầu đuôi ra sao, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một vết nứt! "Tê lạp!" Một tiếng động như tiếng giấy bị xé rách vang lên, trên bầu trời cư nhiên có một khoảng không gian bị xé rách!

Chương 937

Hơn nữa điều khiến người ta kinh ngạc hơn còn ở phía sau!

Theo vết nứt không gian mở rộng, mùi cháy khét đó càng trở nên nồng nặc hơn, thậm chí khiến mọi người cảm thấy hăng mũi.

Oanh!

Tiếng nổ lớn vang lên, vết nứt không gian đó cuối cùng bùng phát mạnh mẽ.

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía đó, tất cả đều nhìn chằm chằm vào vết nứt không gian vì sợ bị nó cuốn vào trong!

Chỉ có điều sự lo lắng đó rõ ràng là thừa thãi.

Chỉ mất khoảng ba năm giây, vết nứt trên không trung đã ngưng đọng lại, như thể đã mất đi sức mạnh để mở rộng vậy.

Sau đó dưới sự chứng kiến của mọi người, một cái xác Giao Long cháy sém dài hàng ngàn mét từ trong vết nứt rơi xuống mặt biển với một tiếng "Phác thông".

Oanh!

Tiếng nước bắn lớn vang lên, cái xác Giao Long khổng lồ đó cư nhiên tạo ra những con sóng cao hàng trăm mét, suýt nữa lật nhào con tàu lớn! "....." "Cái xác này chẳng lẽ chính là con Giao Long lúc nãy sao?" "Thật không thể tin nổi!" "Phải biết rằng đó là con hải thú Giao Long đã nuốt chửng tinh huyết của Chân Long mà!

Tu vi cảnh giới gần như đã bước vào Hóa Tiên cảnh rồi!" "Thế mà dù vậy cũng không chống đỡ nổi kim thân pháp tướng của Diệp Hàn sao?" "Quá khủng bố rồi!" Khi nói, mọi người đều dành cho Diệp Hàn những ánh mắt kính sợ.

Bởi vì họ chưa bao giờ được tận mắt thấy hoặc nghe nói về tu sĩ "Hóa Tiên cảnh" nào cả!

Bây giờ Diệp Hàn cư nhiên chỉ qua vài chiêu đã nướng cháy một con Xích Kim Giao Long được coi là Hóa Tiên cảnh sao?

Thật khiến người ta không thể tin nổi! "Không thể nào!" "Tuyệt đối không thể nào!" "Bộ tộc hải thú chúng ta sao có thể đánh không lại tu sĩ nhân loại được?" "Hơn nữa còn là Xích Kim Giao Long mạnh nhất nữa!" Nhất thời, những con hải thú ở Siêu Phàm cảnh đó đều bàng hoàng.

Chúng không ngờ được Xích Kim Giao Long gần như mạnh nhất ở Vô Biên Hải cư nhiên lại bị Diệp Hàn tiêu diệt!

Hơn nữa còn bị nguyên tố hỏa nướng cháy một cách cứng nhắc!

Cảnh tượng này khiến chúng không tài nào chấp nhận nổi dù có thế nào đi chăng nữa! "Ngươi đã làm thế nào?" "Sao cư nhiên có thể đánh sát được Xích Kim Giao Long?" "Chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra!" Ngay lúc này, tất cả các con hải thú đều kinh hoàng hỏi.

Chúng muốn biết rốt cuộc Diệp Hàn đã làm như thế nào.

Cùng lúc đó trên tàu, Mộ Băng Linh cũng tò mò hỏi: "Diệp Hàn công tử, con Giao Long đó bị đánh sát bằng cách nào vậy?

Ngài biết đấy, cảnh giới của Giao Long đã tiếp cận Hóa Tiên cảnh rồi mà!

Căn bản không phải người thường có thể giết chết được." Khi nói, trong mắt Mộ Băng Linh đầy vẻ chấn động.

Vì ngay cả nàng cũng không dám tin công lực của Diệp Hàn cư nhiên lại thâm hậu đến mức này.

Tiếp đó giữa lúc mọi người đang kinh ngạc không thôi, Diệp Hàn

cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng. "Không sai!" "Con Giao Long đó quả thực đã bị ta đánh sát rồi!" "Hơn nữa ta chỉ dùng có hai chiêu!" Khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, mang theo ý cười giải thích: "Đầu tiên ta lợi dụng thần thông không gian pháp tướng, sau khi tự bạo một tôn không gian pháp tướng, ta đã cưỡng ép tống con rồng đó vào trong vết nứt không gian!" "Sau đó ở trong vết nứt không gian, ta lại tự bạo một tôn hỏa thuộc tính kim thân pháp tướng nữa!" "Như vậy thông qua việc lợi dụng bão không gian bên trong vết nứt, uy lực tự bạo của pháp tướng hỏa thuộc tính đã phát huy đến mức tối đa!" "Cho dù là Xích Kim Giao Long ở Hóa Tiên cảnh cũng khó lòng chống đỡ được!" Chỉ qua vài câu ngắn gọn, Diệp Hàn đã giải thích mọi chuyện rõ mười mươi!

Sau khi nói xong, hiện trường tức khắc rơi vào trạng thái tĩnh lặng như tờ.

Lúc này ngay cả những con hải thú ở Siêu Phàm cảnh cũng phải thừa nhận tu vi của Diệp Hàn thực sự quá lợi hại!

Hơn nữa điều đáng sợ hơn là Diệp Hàn cư nhiên đã luyện chế được hàng trăm tôn kim thân pháp tướng!

Khi đấu pháp, chỉ cần Diệp Hàn tùy ý tự bạo một tôn pháp tướng thôi cũng đủ khiến tu sĩ cùng cấp phải kêu trời không dứt!

Giờ phút này đối mặt với đối thủ khủng bố như vậy, đám hải thú đó không còn dám đấu pháp với Diệp Hàn nữa.

Tuy chúng biết cây Hóa Tiên Thảo đó rất quý giá, nhưng linh thảo dù quý đến mấy cũng không bằng mạng sống của mình được!

Vì thế chỉ trong chớp mắt, đám hải thú đó đều tung mình nhảy xuống dưới đáy biển, không dám đấu pháp với Diệp Hàn thêm nữa! "Chuyện ngày hôm nay chúng ta thua rồi!" "Cây Hóa Tiên Thảo đó cứ để hắn lấy đi!" "Bộ tộc hải thú chúng ta sẽ không can thiệp vào nữa!"

Dứt lời, tất cả các con hải thú đều rút lui.

Hơn nữa ngay cả hải thú cấp cao, hải thú cấp thấp xung quanh San Hô Đảo cũng đều rút khỏi nơi này.

Không còn cách nào khác, Diệp Hàn thực sự quá lợi hại!

Ngay cả Xích Kim Giao Long mạnh nhất Vô Biên Hải cũng bị Diệp Hàn tiêu diệt chỉ sau vài chiêu.

Như vậy các con hải thú khác căn bản không phải đối thủ của Diệp Hàn.

Vì thế chúng cũng rất thức thời, lập tức bỏ chạy thật xa, không dám can dự vào nữa.

Chương 938

"Diệp Hàn công tử, ngài thực sự quá lợi hại rồi!" Mộ Băng Linh vừa nói vừa nhảy chân sáo chạy tới.

Nói thật nàng không ngờ được Diệp Hàn cư nhiên lại mạnh đến mức này!

Ngay cả Xích Kim Giao Long đáng sợ nhất Vô Biên Hải cư nhiên cũng không phải đối thủ của Diệp Hàn!

Vì thế hiện giờ tâm trạng của Mộ Băng Linh tỏ ra vô cùng vui vẻ, suýt chút nữa đã lao thẳng vào người Diệp Hàn.

May mắn là Mộ Băng Linh hiểu rõ trong lòng rằng hiện tại mình còn lâu mới xứng đôi với Diệp Hàn, nên không thực sự lao tới nhưng vẫn tỏ vẻ rất vui mừng!

Thấy vậy, tâm trạng của Diệp Hàn cũng tỏ ra khá tốt, nói: "Thực ra ta cũng không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy!" "Ban đầu ta cứ ngỡ sẽ có một trận ác chiến phải đánh cơ!" "Dù sao để giải quyết con Xích Kim Giao Long đó, ta thậm chí đã tiêu tốn tới chín phần pháp lực rồi!" "Nếu các con hải thú khác bao vây tấn công ta thì e rằng thắng bại thực sự khó nói." "Nhưng may mắn là chúng không có lá gan đó!" Nói đoạn, Diệp Hàn không nhịn được mà mỉm cười.

Sự thật đúng là như vậy, để giải quyết được con Xích Kim Giao Long đó, ngoài việc tự bạo hai tôn pháp tướng, Diệp Hàn còn tiêu tốn gần chín phần pháp lực trở lên!

Hiện giờ pháp lực của Diệp Hàn sớm đã không đủ dùng rồi.

Nếu đám hải thú kia liều chết kháng cự thì e rằng Diệp Hàn thực sự phải đối mặt với một trận ác chiến.

Thật may là đám hải thú đó đã bị Diệp Hàn hù dọa.

Trước cảnh này, Mộ Băng Linh cũng cảm thấy có chút may mắn, nói: "Diệp Hàn công tử, may mà tu vi ngài cao siêu mới hù dọa được đối phương.

Nếu đổi lại là người khác e rằng căn bản sẽ không có được hiệu quả như vậy.

Vì thế đó chính là lý do ngài cực kỳ lợi hại đấy!" Khi nói, trong mắt Mộ Băng Linh đầy vẻ bội phục.

Rõ ràng hiện tại Mộ Băng Linh đã coi Diệp Hàn như một thần tượng, bất kể nói từ khía cạnh nào nàng cũng đều vô cùng sùng bái Diệp Hàn. "Ha ha." Nhìn thấy Mộ Băng Linh cứ chằm chằm nhìn mình, Diệp Hàn cũng cảm thấy hơi ngại, bèn vẫy vẫy tay nói: "Thôi, ta không nói chuyện này nữa, mau chóng lên San Hô Đảo đi để xem Hóa Tiên Thảo có ở đó không!" Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp tuốt kiếm ra khỏi vỏ, sẵn sàng lên San Hô Đảo bất cứ lúc nào.

Sở dĩ làm vậy vì Hóa Tiên Thảo đối với hắn thực sự quá quan trọng!

Chỉ khi có được Hóa Tiên Thảo thì Diệp Hàn mới có một chút cơ hội đột phá Hóa Tiên cảnh!

Vì thế dù thế nào hắn cũng phải đoạt cho bằng được.

Ngay sau đó vào khoảnh khắc Diệp Hàn tuốt kiếm ra khỏi vỏ, các tu sĩ khác trên tàu cũng đều chuẩn bị sẵn sàng, định đi theo Diệp Hàn bất cứ lúc nào.

Một lát sau khi tàu lớn đã tới San Hô Đảo, dưới sự dẫn dắt của Diệp Hàn, hàng trăm tu sĩ đều cùng xuất phát, đồng loạt lên San Hô Đảo! "Năm người một nhóm, lập tức tìm kiếm Hóa Tiên Thảo!" "Hễ tu sĩ nào tìm thấy Hóa Tiên Thảo, ta sẽ tặng một triệu Hải Linh Thạch

và mười thanh thánh binh cao giai!" "Hơn nữa tất cả linh thảo tìm thấy trên hòn đảo này đều được chia một nửa!" Để cổ vũ sĩ khí, Diệp Hàn trực tiếp hạ đạt một mệnh lệnh có thể gọi là vô cùng hấp dẫn.

Theo lệnh này, bất kể là ai tìm thấy Hóa Tiên Thảo thì không chỉ sở hữu ngay hàng triệu Hải Linh Thạch mà còn có được mười thanh thánh binh cao giai!

Thế là dưới những phần thưởng kinh người như vậy, tất cả tu sĩ đều dốc sức lao lên, liều mạng giúp Diệp Hàn tìm kiếm tung tích Hóa Tiên Thảo.

Đồng thời, nhờ vào linh khí dồi dào trên đảo san hô, vô số linh thảo đã sinh trưởng tại đây.

Bất kỳ tu sĩ nào đặt chân lên đảo đều thu hoạch được một lượng tài sản kếch xù!

Cứ như vậy, trong suốt một ngày một đêm, tất cả mọi người trên đảo đều điên cuồng tìm kiếm linh thảo.

Sau nỗ lực gần như đào sâu ba thước đất, cuối cùng vào tối ngày thứ hai, trong một hang động ẩn mật, họ đã tìm thấy một cây linh dược màu trắng tinh khiết sắp nở rộ — Hóa Tiên Thảo!

“Diệp Hàn công tử!” “Tôi tìm thấy Hóa Tiên Thảo rồi!” “Nhanh lên!

Tôi tìm thấy rồi!” Kèm theo tiếng reo hò mừng rỡ, một hộ vệ dưới trướng Trần Hướng Thiên cuối cùng đã tìm thấy Hóa Tiên Thảo.

Ngay sau đó, chỉ trong vài giây, Diệp Hàn đã lao tới như tia điện.

“Ở đâu?

Hóa Tiên Thảo ở đâu?” Diệp Hàn không kịp chờ đợi mà hỏi dồn dập.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của tên hộ vệ, Diệp Hàn cùng mọi người tiến vào trong hang động.

"Đúng rồi!" "Chính là nó!" "Hóa Tiên Thảo!" Diệp Hàn mừng rỡ hét lên, vội vàng cẩn thận bố trí trận pháp để bảo vệ cây Hóa Tiên Thảo.

Lúc này, tên hộ vệ bên cạnh cung kính hỏi: "Diệp Hàn công tử, tại sao ngài không nhổ Hóa Tiên Thảo đi?

Chẳng lẽ ngài không vội luyện hóa nó sao?" Trong mắt tên hộ vệ đầy vẻ khó hiểu, bởi vì gã thực sự không hiểu tại sao Diệp Hàn lại tốn công làm vậy.

Đối mặt với cảnh này, Diệp Hàn chỉ cười nói: "Ngươi không hiểu đâu!

Cây Hóa Tiên Thảo này vẫn chưa chín hẳn!

Nếu ta hấp tấp hái nó xuống, linh khí sẽ bị thất thoát, nó sẽ khô héo ngay lập tức!" Khi nói, mắt Diệp Hàn vẫn dán chặt vào Hóa Tiên Thảo, sợ rằng có bất trắc gì xảy ra.

Thấy vậy, tên hộ vệ lộ vẻ bừng tỉnh, rồi nói: "Hóa ra là như vậy!" "Ừm." Diệp Hàn gật đầu, trực tiếp lấy ra mười món thánh binh cao giai từ trên người, cùng với hàng triệu hải linh thạch, đưa thẳng cho tên hộ vệ và nói: "Cầm lấy đi!

Chương 939

Đây là phần thưởng dành cho ngươi!

Một triệu hải linh thạch cùng mười món thánh binh cao giai!

Tất cả đều thuộc về ngươi!" Khi nói, thần sắc Diệp Hàn không chút xót xa.

Bởi vì trong mắt anh, chút đồ vật này căn bản chẳng đáng là bao.

Chứng kiến cảnh này, tên hộ vệ lại liên tục thoái thác: "Diệp Hàn công tử, phần thưởng của ngài quá hậu hĩnh rồi!

Tôi không dám nhận đâu!

Ngài luôn đối tốt với tôi như vậy, tôi báo ơn còn chẳng kịp, sao dám nhận đồ của ngài!" Những lời của tên hộ vệ phát ra từ tận đáy lòng, vì gã thực sự cảm thấy Diệp Hàn đối xử với gã quá tốt, nên dù thế nào cũng không chịu nhận phần thưởng quý giá như vậy.

Tuy nhiên, Diệp Hàn lại nhếch môi cười nói: "Bảo ngươi cầm thì cứ cầm lấy!

Đừng khách sáo với ta nhiều thế!

Nếu còn dám từ chối, ta sẽ trực tiếp đá ngươi ra ngoài đấy!" "A?

Hảo, hảo ba!" Thấy Diệp Hàn sắp nổi giận, tên hộ vệ không dám thoái thác nữa, vội vàng cẩn thận thu lấy hải linh thạch và thánh binh cao giai.

"Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" Tên hộ vệ tràn đầy vui sướng nói, suýt nữa thì quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn.

Bởi vì số hải linh thạch này thực sự quá nhiều, đủ để tiêu xài mấy đời!

Quan trọng hơn là còn có mười món thánh binh cao giai nữa!

Những thứ này có thể khiến chiến đấu lực của một tên hộ vệ tăng vọt trong tích tắc.

"Được rồi, lui xuống đi, không cần nịnh hót ta đâu, ngươi cũng biết ta ghét nhất là người khác nịnh hót mình mà." Diệp Hàn xua tay, trực tiếp đuổi tên hộ vệ đi.

Trước khi đi, Diệp Hàn còn dặn dò đối phương truyền tin cho bọn người Mộ Băng Linh rằng đã tìm thấy Hóa Tiên Thảo, bảo cô ấy không cần tìm nữa.

"Vâng." Tên hộ vệ cung kính đáp lời.

"Đúng rồi, bảo Mộ Băng Linh hãy mang tất cả linh thảo, linh thạch có thể lấy được trên đảo đi, một cái cũng đừng để lại!

Nếu không thì chuyến này thật uổng công!" Diệp Hàn dặn dò thêm vài câu rồi mới để tên hộ vệ rời đi.

Sau đó, hộ vệ cũng mang tin tức này báo cho nhóm Mộ Băng Linh, khiến họ không cần tìm Hóa Tiên Thảo nữa mà chuyên tâm vơ vét linh thạch trên đảo.

Trong vài ngày tiếp theo, Diệp Hàn luôn túc trực bên cạnh Hóa Tiên Thảo.

Không còn cách nào khác, một cây Hóa Tiên Thảo đối với anh thực sự quá quan trọng, không được phép có một chút sai sót nào!

Chính vì thế, Diệp Hàn mới không rời mắt lấy một giây, sợ rằng nó bị ai đó cuỗm mất.

Ở phía bên kia, trong khi Diệp Hàn canh giữ linh dược, Mộ Băng Linh đã sớm vét sạch sành sanh linh thảo và linh thạch trên đảo san hô!

Vài ngày nữa trôi qua, khi cây Hóa Tiên Thảo cuối cùng cũng chín

muồi, Diệp Hàn mới cẩn thận hái xuống.

Tiếp đó, Diệp Hàn cất giấu Hóa Tiên Thảo ở vị trí trái tim, một là để nó tẩm bổ cơ thể, hai là để tạo cảm ứng với nó, thuận tiện cho việc luyện hóa sau này!

Sau khi thu dọn xong xuôi, Diệp Hàn bước ra khỏi hang động.

Bên ngoài hang động, Mộ Băng Linh đã dẫn theo mọi người cung kính đứng chờ, lặng lẽ đợi Diệp Hàn xuất hiện.

"Cung nghênh Diệp Hàn công tử!" "Chúc mừng công tử thu hoạch được Hóa Tiên Thảo!" "Diệp Hàn công tử, cuối cùng ngài cũng ra rồi!" Trong tiếng chào đón nồng nhiệt, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Diệp Hàn.

Bởi vì lần này trên đảo san hô, họ nhận được quá nhiều lợi ích!

Hơn nữa, ai cũng hiểu rằng nếu không có Diệp Hàn, họ tuyệt đối không thể lên được đảo.

Vì vậy, vào lúc này, ai nấy đều tràn đầy lòng cảm kích đối với anh.

Đối mặt với cảnh này, Diệp Hàn chỉ khẽ phất tay nói: "Không cần xu nịnh ta, nói chuyện chính đi!

Mộ Băng Linh, hiện tại thu hoạch lần này tổng cộng là bao nhiêu?" "Vâng!" Mộ Băng Linh nhận lệnh, liền báo cáo toàn bộ thu hoạch của những ngày qua.

"Diệp Hàn công tử, xin chờ một chút, tôi sẽ báo cáo cho ngài!

Lần này, số hải linh thạch tôi tìm được lên tới vài trăm triệu!

Trong đó gần một nửa là hải linh thạch cực phẩm!

Mỗi một viên cực phẩm đều trị giá một triệu linh thạch thường!

Ngoài ra, các loại Quế Long Thảo, Thăng Không Thảo, cùng với

các linh dược quý giá cần cho Ngự Không cảnh cũng thu được vài vạn phần!

Chương 940

Hiện tại, sau khi chia cho những người khác năm thành, số còn lại đều tập trung trong những túi trữ vật này, mời công tử xem qua!" Nói xong, Mộ Băng Linh đưa ra hơn hai mươi túi trữ vật khổng lồ.

Bên trong chứa đựng toàn bộ vật tư thu thập được trong mấy ngày qua.

"Được, để ta xem." Diệp Hàn gật đầu, nhận lấy các túi trữ vật.

Anh chỉ quét qua một lượt rồi lộ vẻ vui mừng: "Không tệ, thu hoạch lần này khá lắm!" Sau khi xem xong, Diệp Hàn tiếp tục nói: "Đúng rồi, có câu có phúc cùng hưởng, bây giờ ta bắt đầu phân phối linh thạch và linh dược thôi!" Diệp Hàn gọi Mộ Băng Linh lại: "Mộ Băng Linh, trước đó ta có nói mỗi người được giữ lại một nửa số vật phẩm tìm được, không biết lệnh này đã được thực hiện chưa?" "Đã thực hiện rồi ạ!" Mộ Băng Linh nghiêm túc nói: "Mỗi người khi tìm thấy vật tư chỉ nộp lại năm thành, năm thành còn lại đều thuộc về họ!

Hiện tại trong túi trữ vật này đều là phần đã nộp lên." "Ồ, vậy thì tốt!" Diệp Hàn hài lòng gật đầu.

Anh vốn là người hào phóng, nên ngay cả với những tu sĩ cấp thấp, anh cũng không có ý định bắt nạt mà trực tiếp chia cho họ một nửa thu hoạch.

Phải nói rằng cách phân phối này của Diệp Hàn cực kỳ có lương tâm!

Ở đây có tổng cộng hơn một ngàn tu sĩ, trong đó Linh Vũ cảnh chiếm mấy trăm người.

Những tu sĩ Linh Vũ cảnh này vậy mà được chia số linh thạch trị

giá hàng trăm triệu, bình quân mỗi người được vài chục vạn, bằng cả trăm năm nỗ lực tích góp!

Vì vậy, ai nấy đều vô cùng mãn nguyện với cách chia của Diệp Hàn.

Tiếp đó, sau khi kiểm kê xong, Diệp Hàn lại trực tiếp lấy ra ba thành hải linh thạch cùng ba thành linh dược giao cho Mộ Băng Linh.

"Mộ Băng Linh, chỗ này cho cô!" Diệp Hàn đưa hàng trăm triệu hải linh thạch cùng linh dược cho cô.

Chứng kiến cảnh này, Mộ Băng Linh chết lặng tại chỗ!

Cô không thốt nên lời, đột nhiên lại được nhận nhiều lợi ích như vậy!

Phải biết rằng cô chẳng làm gì cả, chỉ đi theo Diệp Hàn "hôi của" thôi, căn bản không bỏ chút sức lực nào.

Vậy mà Diệp Hàn lại cho cô hàng trăm triệu hải linh thạch?

Cảnh tượng này khiến cô choáng váng ngay lập tức.

"Diệp Hàn công tử!

Tôi không thể nhận, nhiều quá rồi!

Tôi có đức có tài gì mà dám nhận nhiều lợi ích như vậy!" Khi nói, lòng bàn tay Mộ Băng Linh bắt đầu run rẩy.

Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nhận được nhiều đến thế.

Tuy nhiên, Diệp Hàn lại nhướng mày, thản nhiên nói: "Bảo cô cầm thì cứ cầm lấy, đừng khách sáo với ta!

Nếu không ta sẽ giận đấy!

Dù sao thì manh mối lần này cũng là cô đưa cho ta.

Nếu không có cô, ta sẽ không đến đây, càng không tìm được Hóa

Tiên Thảo.

Hơn nữa cô cũng biết đấy, mục tiêu của ta lần này chỉ là Hóa Tiên Thảo, những thứ khác đối với ta không quan trọng." Diệp Hàn tỏ vẻ hờ hững.

Vì anh thực sự không cần những thứ khác, chỉ cần có Hóa Tiên Thảo là đủ.

Vì vậy, dù có tặng đi vài trăm triệu hải linh thạch, anh cũng thấy chẳng sao cả.

Trước sự kiên quyết đó, Mộ Băng Linh mới cảm kích nhận lấy và nói: "Diệp Hàn công tử, thực sự quá cảm ơn ngài!

Đời này kiếp này, tôi sẽ luôn khắc ghi ân huệ của ngài!" Khi nói, nước mắt cô suýt nữa đã trào ra vì quá cảm động.

Thật sự cô chưa bao giờ thấy nhiều hải linh thạch đến thế, tận mấy trăm triệu!

"Ha ha, Mộ Băng Linh, đừng khách sáo.

Dù sao chúng ta cũng là bạn bè mà!" Diệp Hàn mỉm cười nói.

Thật lòng mà nói, qua mấy ngày tiếp xúc, Diệp Hàn thực sự coi Mộ Băng Linh là bạn.

Anh cũng cảm thấy bản tính cô không xấu, thậm chí còn có chút đáng yêu.

Vì vậy, nể mặt bạn bè, anh sẵn sàng tặng cho cô một món hời.

Trước cảnh này, Mộ Băng Linh mím môi, cảm động nói: "Diệp Hàn công tử, ngài thật sự quá tốt!

Có thể quen biết ngài đúng là phúc phận tu hành ba đời ba kiếp của tôi!" Mộ Băng Linh nói không sai, cô thực sự có phúc mới gặp được người tốt như Diệp Hàn.

Tuy nhiên, Diệp Hàn lại không quá để tâm, cười nói: "Được rồi, đừng khách sáo thế, cầm lấy đi!" Nói xong, Diệp Hàn lắc đầu, hơi bất lực thu lại phần đồ vật còn lại.

Sau khi an ủi Mộ Băng Linh xong, Diệp Hàn không hề nghỉ ngơi mà ra lệnh cho bọn người Trần Hướng Thiên.

Chương 941

"Trần Hướng Thiên, cầm lấy túi trữ vật này!" "Bên trong có gần trăm triệu hải linh thạch, cùng hơn năm trăm món thánh binh cao giai do ta mới luyện chế!" "Sau khi nhận những thứ này, nhất định phải gửi đến Lâm Hải Thành!

Tận tay giao cho Bạch Nhược Nhược!" "Dù sao Bạch Nhược Nhược cũng luôn giúp ta trông coi Bạch Sa Thành, cũng đã đến lúc ban thưởng chút đồ vật cho cô ấy!" Khi nói, Diệp Hàn luôn mỉm cười.

Có thể thấy trong lòng anh khá thích Bạch Nhược Nhược, nếu không cũng chẳng tặng nhiều hải linh thạch và thánh binh đến thế!

Tuy nhiên, lúc này, Trần Hướng Thiên và những người khác đột nhiên nhận ra điểm không đúng.

Thế là Trần Hướng Thiên liền dẫn đầu hỏi: "Công tử, ngài không cùng chúng tôi quay về sao?" "Ừm, ta tạm thời không về đâu." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Có được Hóa Tiên Thảo rồi, ta phải chuẩn bị đột phá cảnh giới!

Nhưng khi đột phá Hóa Tiên cảnh giới cần phải vứt bỏ sự quấy nhiễu của ngoại vật, vì thế ta tạm thời không thể về, phải chặt đứt trần duyên mới được!

Đợi ta đột phá xong sẽ tự khắc trở về." Nói xong những lời này, Diệp Hàn trực tiếp đuổi bọn họ đi.

Vì Diệp Hàn hiện đang ở thời kỳ then chốt để đột phá Hóa Tiên cảnh, bất kỳ tạp niệm nào cũng có thể ảnh hưởng đến quá trình thuận lợi.

Vì vậy, hiện tại anh phải tìm một nơi yên tĩnh, cắt đứt liên lạc với

thế giới bên ngoài thì mới có thể thuận lợi thăng cấp.

Trước cảnh này, Trần Hướng Thiên chỉ có thể thầm thở dài.

Dù rất muốn Diệp Hàn cùng về, nhưng gã cũng biết việc đột phá của anh là quan trọng nhất.

Sau khi Diệp Hàn đột phá xong, tự nhiên sẽ quay về thôi.

Vì vậy, Trần Hướng Thiên tuân theo mệnh lệnh của Diệp Hàn, chuẩn bị hộ tống linh thạch, linh dược và thánh binh về lại Bạch Sa Thành giao cho Bạch Nhược Nhược quản lý.

Cùng lúc đó, sau khi Trần Hướng Thiên rời đi, Mộ Băng Linh đứng bên cạnh cuối cùng cũng bước tới.

"Diệp Hàn công tử, tôi vừa nghe ngài nói muốn chặt đứt trần duyên, không định cùng tôi quay về sao?" Khi nói lời này, thần sắc Mộ Băng Linh tỏ vẻ phức tạp.

Vì khó khăn lắm cô mới tạo dựng được mối quan hệ thân mật với Diệp Hàn, cô muốn tiếp tục ở bên cạnh anh để vun đắp tình cảm.

Nhưng vào lúc quan trọng thế này, Diệp Hàn lại muốn chặt đứt trần duyên.

Điều này khiến cô khó lòng chấp nhận.

Đối mặt với điều đó, Diệp Hàn lại thản nhiên nói: "Mộ Băng Linh, đừng buồn.

Ta chỉ tạm thời rời đi một thời gian thôi, không phải là đoạn tuyệt hoàn toàn.

Đợi ta đột phá Hóa Tiên xong, ta sẽ quay về tìm cô bất cứ lúc nào.

Vì vậy đừng buồn nữa, nhìn cô thế này lòng ta cũng không dễ chịu đâu." Khi nói, Diệp Hàn rõ ràng cảm thấy hơi đau lòng.

Bởi vì anh đã sớm nhìn ra Mộ Băng Linh có chút tình ý với mình.

“Được rồi.

Diệp Hàn công tử, chúc ngài sớm ngày đột phá Hóa Tiên cảnh!

Tôi sẽ ở Lâm Hải Thành chờ ngài, ngài nhất định phải nhớ quay về tìm tôi đấy!” Mộ Băng Linh mím môi, lưu luyến không rời nói.

Cô sợ cảm giác mất đi Diệp Hàn, càng sợ từ nay về sau sẽ mất liên lạc với anh.

Diệp Hàn lại cười nói: “Yên tâm đi!

Đợi ta đột phá xong, ta sẽ dẹp sạch tất cả các thế lực ở Vô Biên Hải này!

Lúc đó, để cô làm nữ chủ nhân của Vô Biên Hải!” Để khiến cô vui hơn một chút, Diệp Hàn đã nói đùa một câu.

Tuy nhiên, lời nói đùa này lại phát ra từ tận đáy lòng.

Chỉ cần anh đột phá, san phẳng Vô Biên Hải là chuyện nhỏ.

Lúc đó, muốn ai làm nữ chủ nhân chẳng qua cũng chỉ là một câu nói của anh thôi.

Nghe vậy, Mộ Băng Linh cuối cùng cũng mỉm cười, trêu lại: “Diệp Hàn công tử, vậy tôi chờ đấy nhé!

Ngài nhất định phải chiếm hết Vô Biên Hải rồi tặng cho tôi!” “Ừm, yên tâm đi!

Ta chưa bao giờ lừa người khác cả!” Diệp Hàn mỉm cười nhẹ nhàng nói.

Trong mắt anh, trên đời này thực sự không có chuyện gì khó khăn cả.

Chỉ cần anh muốn làm thì lúc nào cũng có thể làm được!

“Diệp Hàn công tử, tạm biệt!” Mộ Băng Linh vẫy tay chào, sau đó dẫn theo mọi người lên tàu lớn, bắt đầu hành trình trở về.

Còn Diệp Hàn đứng bên bờ biển, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng cô.

Chương 942

Cho đến khi bóng tàu hoàn toàn biến mất nơi chân trời, anh mới thở dài một tiếng, trầm giọng nói: "Sau này gặp lại!" Sau khi tách khỏi mọi người, Diệp Hàn cuối cùng cũng tĩnh tâm lại, dành toàn bộ tâm trí cho việc tu luyện!

Vì hiện tại anh đã đạt đến đỉnh phong của Siêu Phàm cảnh giới, có thể đột phá bất cứ lúc nào!

Cộng thêm tác dụng hỗ trợ của Hóa Tiên Thảo, Diệp Hàn nắm chắc hơn chín thành cơ hội đột phá thành công!

Đến lúc đó, toàn bộ linh khí trời đất đều nằm trong tầm tay, bất kể là ngôn xuất pháp tùy hay điểm thạch thành kim, anh đều có thể tùy ý thực hiện!

Có thể nói, sau khi lên tới Hóa Tiên cảnh, anh sẽ hoàn toàn thoát khỏi thân thể phàm nhân!

Khí chất và hình thái của cả con người sẽ có một bước nhảy vọt thần kỳ.

Nhưng thăng tiến cao nhất vẫn chính là tu vi!

Bất kể là lấp biển dời non hay chuyển dời tinh tú, tất cả đều chỉ trong một ý niệm.

Cứ như vậy, Diệp Hàn hoàn toàn phong tỏa mọi cửa hang, tĩnh tâm tu luyện.

Lần tu luyện này tiêu tốn rất nhiều thời gian.

Đồng thời, trong khi anh tu luyện, đảo san hô vẫn tiếp tục trôi dạt trên Vô Biên Hải.

Ngày qua ngày, cho đến khi một tiếng va chạm kịch liệt vang lên, Diệp Hàn mới từ trong trạng thái nhập định tỉnh lại!

"...

Đây là đâu?" Sau khi tỉnh dậy, Diệp Hàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Anh không ngờ đảo san hô lại trôi dạt và đâm vào một mảnh đại lục!

Ở bến cảng của đại lục này, những lá cờ rực rỡ đang treo lơ lửng mấy chữ lớn: Song Sinh Đại Lục!

"Thật không thể tin được, trong những ngày ta chìm trong tu luyện, đảo san hô lại trôi dạt một quãng đường xa đến thế!

Trực tiếp trôi đến Song Sinh Đại Lục, nơi Tà Ma Tông tọa lạc!" Lúc này, trong lòng Diệp Hàn đầy rẫy sự kinh ngạc.

Vì anh chưa bao giờ nghĩ mình lại đến Song Sinh Đại Lục theo cách này.

Hơn nữa, điều khiến Diệp Hàn ngạc nhiên hơn còn ở phía sau!

Kể từ khi giải phóng pháp lực, chỉ cần nhìn thoáng qua, khắp nơi đều là tu sĩ dày đặc!

Đại khái sơ qua, tu sĩ từ Ngự Không cảnh trở lên đã có tới mấy ngàn người!

Thế trận quy mô như vậy thực sự khiến Diệp Hàn phải giật mình!

"Xem ra hệ thống tu luyện của Song Sinh Đại Lục này rất hoàn chỉnh!

Nếu không cũng chẳng thể sinh ra nhiều tu sĩ Ngự Không đến thế." Diệp Hàn thầm suy tính.

Cùng lúc đó, trong khi Diệp Hàn đang lặng lẽ quan sát, ở phía bên kia cảng, trận pháp cảnh giới đã vang dội thấu tầng mây!

"U!" "U!" "U!" Trong tiếng tù và trầm đục, những tu sĩ phụ trách cảnh giới đã sớm phát hiện ra hòn đảo này.

Ngay khoảnh khắc đảo san hô va chạm, có tới mười mấy tu sĩ Siêu Phàm vút bay lên không trung.

Ngay sau đó, cùng với luồng sức mạnh vô biên, vô số pháp trận lấp lánh hiện ra.

"Tỏa Đảo Pháp Trận!" "Kháng Kích Pháp Trận!" "Không Gian Cấm Cố Pháp Trận!" ...

Các pháp trận liên tục vận hành rực rỡ, từng cụm mây đen linh lực cũng dần lan tỏa trong không trung, mưu toan dùng sức mạnh pháp trận để ngăn chặn sự xung kích của đảo san hô một cách trực diện!

Oành!

Trong tiếng nổ lớn, mấy cụm mây đen đậm đặc đã bao trùm lấy toàn bộ đảo san hô.

Dưới sự hợp lực của mười mấy đại tu sĩ Siêu Phàm, họ cư nhiên đã nhấc bổng toàn bộ hòn đảo lên!

Lúc này, chứng kiến các tu sĩ Siêu Phàm dùng pháp lực vô biên hóa giải cuộc khủng hoảng và nhấc hòn đảo lên, hàng ngàn tu sĩ tại cảng đều hào hứng reo hò.

"Không hổ danh là Thái thượng trưởng lão của Chính Đạo Tông!

Không ra tay thì thôi, hễ ra tay là có thể xoay trời chuyển đất!" "Mười mấy vị đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh hợp lực, đến cả hòn đảo cũng có thể nhấc lên trời!" "Tu vi như thế này thật sự có thể gọi là cử thế vô song!" "Chẳng trách Chính Đạo Tông có thể giữ vững vị trí đệ

nhất đại tông ở Song Sinh Đại Lục!" Trong tiếng hò reo náo nhiệt, tất cả tu sĩ đều hướng ánh mắt kính phục về phía mấy vị Siêu Phàm kia.

Trong mắt họ, tu vi của mấy vị đó đúng là hiếm có trên đời, có thể nhấc bổng một hòn đảo nặng hàng chục triệu tấn lên không trung, quả là vô địch.

Ngay sau đó, khi mọi người đang hân hoan nhảy múa, mấy vị đại tu sĩ Siêu Phàm đều lộ nụ cười, đồng loạt kết ấn tay, muốn dùng pháp thuật không gian để phong ấn hòn đảo này.

Nhưng vào lúc này, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người không ngờ tới đã xảy ra!

Chương 943

Chỉ thấy từ trung tâm đảo san hô đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh, ngay sau đó, một đạo kiếm khí rực rỡ vô song "vút" một tiếng chém xuống!

"Hừ!" "Cư nhiên muốn dùng pháp thuật không gian cấm cố ta sao?" "Thật nực cười!" Trong tiếng cười lạnh, Diệp Hàn tung Long Uyên Kiếm lên giữa không trung, rót vào đó năm thành pháp lực.

Ngay lập tức, kiếm khí ngợp trời lóe sáng.

Chỉ thấy ngón tay Diệp Hàn chỉ từ xa, thanh kiếm dài ngàn trượng liền chém thẳng xuống!

Oành!

Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, cự hình kết giới do mười mấy vị đại tu sĩ Siêu Phàm hợp lực bố trí đã bị một kiếm của Diệp Hàn chém thành vô số mảnh vụn!

Xôn xao!

Trong tiếng ồn ào, tất cả tu sĩ gần đó đều đờ người vì kinh hãi.

Họ không thể ngờ rằng những vị đại tu sĩ Siêu Phàm "cử thế vô song", những vị trưởng lão của Chính Đạo Tông — đệ nhất đại tông Song Sinh Đại Lục — vậy mà kết giới do họ liên thủ cũng không chống đỡ nổi một kiếm của Diệp Hàn!

Đáng sợ hơn nữa là sau nhát kiếm đó, rất nhiều thánh binh bản mệnh của các trưởng lão Chính Đạo Tông cũng bị đánh nát vụn!

"Phụt!" Những tiếng rên rỉ liên tục vang lên, mười mấy vị đại tu sĩ Siêu Phàm cảnh có tới hơn một nửa bị kiếm khí của Diệp Hàn đánh trọng thương thân thể!

“Yêu thú!” “Tuyệt đối là yêu thú từ Vô Biên Hải!” “Cảnh giới của nó thậm chí đã đạt tới Hóa Tiên cảnh rồi!” Trong tiếng kinh hãi và giận dữ, những đại tu sĩ Siêu Phàm kia sợ đến tái mặt, lập tức triệu hồi các thánh binh hộ thân lên đỉnh đầu vì sợ bị Diệp Hàn một kiếm diệt sát!

Nhưng may mắn thay, Diệp Hàn đã không làm vậy.

“Nhát kiếm vừa rồi là để trừng phạt.

Ai bảo các ngươi chưa chào hỏi đã muốn cấm cố ta trong hòn đảo này?

Nói thật là cách làm đó khiến ta rất khó chịu!

Hiện tại ta đã đánh nát không ít thánh binh của các ngươi, cũng coi như cho một bài học, thế là chúng ta huề nhau nhé.” Diệp Hàn thản nhiên nói xong liền phất tay đại thụ, hóa thành một đạo bạch quang, biến mất không dấu vết trong tích tắc.

Sau khi bóng dáng Diệp Hàn biến mất hẳn, các trưởng lão Chính Đạo Tông mới dám thở phào nhẹ nhõm!

“Tên vừa rồi tu vi thực sự quá khủng khiếp!” “Một kiếm chém xuống đã phá vỡ kết giới liên thủ của mười mấy tu sĩ Siêu Phàm chúng ta!” “Cũng may là đối phương không có ác ý, nếu không chúng ta khó mà thoát nạn!” “Mau báo tin này cho Tông chủ đại nhân, bảo tất cả tu sĩ nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối đừng đụng vào người này!” Trong tiếng bàn tán, các trưởng lão Chính Đạo Tông đều tỏ vẻ sợ hãi khôn cùng.

Không thể phủ nhận, nếu vừa rồi Diệp Hàn chém thêm một kiếm nữa, e rằng tất cả mọi người ở đây đều phải chết!

Vì vậy, lúc này chứng kiến mình thoát chết trong gang tấc, mấy vị tu sĩ Siêu Phàm đều sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, không dám

chậm trễ chút nào.

Chẳng mấy ngày sau, một tin tức đã lan truyền khắp Song Sinh Đại Lục!

Hầu như tất cả các danh môn đại phái đều biết tin: Một vị đại tu sĩ Hóa Tiên cảnh đã giáng lâm xuống Song Sinh Đại Lục!

Tin tức này vừa tung ra đã khiến tất cả tông môn lâm vào tình trạng như đối mặt với đại địch!

Dù sao thì ở Song Sinh Đại Lục đã từ lâu không có vị cự lão Hóa Tiên nào ra đời.

Bây giờ thấy một tu sĩ Hóa Tiên không rõ lai lịch xông vào, khiến tất cả tông môn đều giật nẩy mình, sợ đụng chạm đến đối phương.

Nhưng trong khi các tông môn đều đang cẩn trọng từng chút một, thì kẻ khởi đầu mọi chuyện là Diệp Hàn lại tỏ ra vô cùng bình thản!

Không thể phủ nhận hệ thống tu luyện của Song Sinh Đại Lục rất ưu tú và có đặc sắc riêng!

Kể từ khi đến đây, Diệp Hàn lập tức bị phương thức tu luyện nơi này thu hút.

Lúc này, cảnh giới của Diệp Hàn thực chất vẫn chưa thực sự là Hóa Tiên cảnh, mà đang ở điểm tới hạn chuẩn bị thăng cấp.

Hiện tại, để việc đột phá diễn ra thuận lợi hơn, Diệp Hàn quyết định cải trang một chút, lẻn vào một tông môn trên Song Sinh Đại Lục để tham khảo hệ thống tu luyện của họ!

Mấy ngày sau, trong một ngọn núi lớn cách đó hàng trăm dặm, một buổi lễ tuyển chọn đệ tử đang diễn ra.

Dưới chân ngọn núi hiểm trở, hàng trăm tu sĩ cấp thấp tụ tập lại một chỗ, chờ đợi cuộc tuyển chọn sắp tới.

Đây là một buổi lễ bình thường, rất hay gặp ở Song Sinh Đại Lục.

Chỉ cần những tu sĩ thông qua kiểm tra linh lực và thiên phú đều có thể gia nhập môn phái, trở thành đệ tử ngoại môn, từ đó nhận được công pháp và đan dược đặc thù để tu luyện.

Lúc này đang giữa trưa, nắng gắt như thiêu như đốt, các tu sĩ cấp thấp đã chờ đợi mấy canh giờ, mặt mày ai nấy đều nhễ nhại mồ hôi.

Trước mặt họ là một tấm bia đá có khắc mấy chữ lớn: Khõa Môn Bia!

"Khõa Môn Bia?

Có chút thú vị." Diệp Hàn nhếch môi, khẽ mỉm cười nói.

Hiện tại tu vi của anh cao thâm mạc trắc, chỉ nhìn qua một cái là nhận ra ngay tấm bia đá này có huyền cơ!

Chương 944

Một tấm bia đá nhỏ bé vậy mà ẩn giấu mười mấy loại pháp trận linh lực, chỉ cần người dự tuyển đặt lòng bàn tay lên bia, nó có thể đo được thiên phú và tu vi của đối phương.

Thiết kế huyền diệu như vậy khiến Diệp Hàn không khỏi gật đầu tán thưởng.

Tiếp đó, trong khi Diệp Hàn đang trà trộn vào đám tu sĩ cấp thấp để quan sát xung quanh, cửa tông môn trên núi phát ra tiếng "két" rồi mở ra!

"Bái kiến Thường Thanh trưởng lão!" "Bái kiến Thường Thanh trưởng lão!" "Bái kiến Thường Thanh trưởng lão!" Trong hàng loạt tiếng bái kiến đồng thanh, một lão giả mặc trường bào màu xanh lững thững bước ra.

Khi vị trưởng lão này xuất hiện, xung quanh có không ít tiếng xì xào bàn tán.

"Lão giả mặc áo xanh kia là Trưởng lão thẩm hạch của Diệu Huyền Tông, nghe nói tu vi của ông ta đã đạt đến Ngự Không trung kỳ!" "Lần này Thường Thanh trưởng lão sẽ phụ trách buổi tuyển chọn, chọn ra một nhóm người ưu tú nhất trong chúng ta để gia nhập Diệu Huyền Tông!" "Đúng vậy, việc lần này chúng ta có thông qua khảo nghiệm hay không đều phụ thuộc vào một ý niệm của ông ta!" Khi nói, không ít người lộ vẻ khẩn trương vì sợ bị loại.

Dù sao Diệu Huyền Tông cũng là một tông môn cực kỳ nổi tiếng ở vùng này, nếu có thể trở thành đệ tử của họ thì tương lai sẽ nhận được lợi ích vô cùng to lớn.

Cùng lúc đó, trong khi mọi người đang lo lắng không thôi, Diệp

Hàn lại nhếch môi mỉm cười.

"Xem ra nền tảng của Diệu Huyền Tông này không tệ!

Chỉ là một buổi tuyển chọn đệ tử ngoại môn bình thường mà cũng phái ra một trưởng lão Ngự Không trung kỳ sao?

Đúng là có kịch hay để xem rồi!" Diệp Hàn mỉm cười nhẹ rồi không nói gì thêm, lặng lẽ đứng trong đám đông chờ đợi khảo hạch.

Trên bục cao, vị Thường Thanh trưởng lão phụ trách thẩm hạch nheo mắt lại, quét nhìn qua mặt tất cả mọi người.

"Không tệ!

Đợt nhân tố mới này cũng khá!

Hy vọng lần tuyển chọn này có thể chọn ra vài đệ tử thiên phú ưu tú để ta còn về báo cáo với Chưởng môn!" Thường Thanh trưởng lão vừa suy nghĩ vừa nói: "Ta tuyên bố, buổi kiểm tra chính thức bắt đầu!

Những ai được gọi tên thì hãy đưa tay ra, đặt lên Khõa Môn Bia để kiểm tra thiên phú!" "Rõ!" "Chúng tôi chờ lệnh của trưởng lão!" "Tôi tuyệt đối không dám làm loạn!" Sau những tiếng đáp lời đồng thanh, mọi người đều im bặt, ngay cả thở mạnh cũng không dám, vì sợ bị Thường Thanh trưởng lão trách mắng dẫn đến mất tư cách dự thi.

Tiếp đó, khi đám đông đã tĩnh lặng, Thường Thanh trưởng lão mới chậm rãi gọi tên: "Phong Văn!" "Có." Tiếng trả lời vừa dứt, một nam tử có dáng vẻ công tử hào hoa bước lên.

Nhìn y phục của hắn, rõ ràng là một vị quý công tử có gia cảnh không tầm thường.

Cùng lúc đó, những người khác cũng bắt đầu bàn tán nhỏ.

"Đó là nhị công tử nhà họ Phong!" "Nghe nói tuổi còn trẻ mà đã đột phá Linh Vũ trung kỳ rồi!" "Không biết thiên phú của Phong Văn

công tử thế nào, có thông qua kiểm tra thuận lợi không!" Trong tiếng bàn tán, vị quý công tử tên Phong Văn sải bước lớn, oai vệ đi lên bục đá.

Thường Thanh trưởng lão thản nhiên nói: "Hãy đưa lòng bàn tay ra, áp lên Khõa Môn Bia để đo thiên phú!" "Vâng." Phong Văn gật đầu, sau đó áp lòng bàn tay lên bia đá.

Oành!

Một tiếng nổ lớn vang lên, cả tấm bia đá đột nhiên bùng cháy dữ dội, khí thế vô cùng kinh người!

"Hỏa linh căn!" "Là Thiên Hỏa Chi Linh cực kỳ hiếm gặp!" "Trời ạ, thiên phú của Phong Văn công tử lại đáng kinh ngạc đến vậy!" Chỉ trong tích tắc, tất cả mọi người có mặt đều bị chấn động.

Không ai ngờ được rằng trong một buổi kiểm tra nhập môn nhỏ nhoi lại xuất hiện một Thiên Hỏa linh căn trăm năm khó gặp!

Ngay cả Thường Thanh trưởng lão cũng không kiềm được sự mừng rỡ, liên tục tán thưởng: "Không hổ danh nhị công tử nhà họ Phong, thật khác biệt!

Thiên phú xuất sắc như vậy quả thực xứng đáng gọi là thiên tài!" "Ha ha, đa tạ trưởng lão khen ngợi!" Phong Văn đắc ý nói, mũi sắp vểnh lên tận trời.

Sau đó, trong tiếng tán dương của mọi người, Phong Văn vênh váo đi xuống.

Đặc biệt khi đi qua cạnh Diệp Hàn, hắn còn cố tình khoe khoang: "Vị huynh đệ này, lát nữa phải cố lên đấy nhé!

Nếu không thì mất mặt lắm!" Khi nói, trong mắt Phong Văn tràn đầy vẻ giễu cợt.

Bởi vì hắn sớm đã nhìn Diệp Hàn không vừa mắt, luôn cảm thấy con người Diệp Hàn rất tự cao.

Rõ ràng ăn mặc nghèo hèn như vậy mà lại cứ tỏ ra cái vẻ bất cần, khiến Phong Văn cực kỳ phản cảm.

Trước cảnh này, Diệp Hàn tỏ ra hơi kinh ngạc, vì anh căn bản chưa từng nói chuyện với Phong Văn, không hiểu sao tên này lại nhìn mình không thuận mắt.

Tuy nhiên, tu vi của Diệp Hàn đã sớm đạt tới Siêu Phàm Hóa Tiên, nên anh chẳng thèm chấp nhặt với đối phương, cứ mặc kệ hắn châm chọc vài câu.

Trong khi Phong Văn đang đắc ý không thôi, trên bục cao, Thường Thanh trưởng lão tiếp tục gọi: "Người tiếp theo!

Diệp Hàn!" "Ừm." Diệp Hàn gật đầu, trực tiếp nhảy vọt một cái lên thẳng bục đá.

Động tác này càng khiến Phong Văn thêm bất mãn: "Ăn mặc rách nát mà khí lực cũng khá đấy, nhảy cao thế làm gì!

Hừ, chắc chắn thiên phú của ngươi chẳng bằng một góc của ta, để lát nữa xem ngươi mất mặt thế nào!" Phong Văn thầm chế giễu, lòng càng thêm khinh miệt Diệp Hàn.

"Diệp Hàn phải không?

Hãy đặt lòng bàn tay lên Khõa Môn Bia để đo thiên phú!" Thường Thanh trưởng lão thản nhiên nói, chỉ điểm Diệp Hàn cách thao tác.

Chương 945

Diệp Hàn thản nhiên đặt lòng bàn tay lên bia đá, chậm rãi rót vào một chút linh khí rất nhỏ.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng "xoẹt" nhẹ, tấm bia đá chớp liên tục.

Có điều linh lực Diệp Hàn rót vào quá ít nên không gây ra tiếng động gì lớn.

Kết quả đo đạt được cũng rất bình thường, chỉ ở mức trung bình.

"Linh Vũ sơ kỳ!" "Tư chất linh căn ngũ hành tạp nhạp!" "Haiz!

Tạm chấp nhận được!" Thường Thanh trưởng lão thở dài, phất tay bảo Diệp Hàn đi xuống.

Thật tình, ông cũng đã chú ý tới Diệp Hàn một lúc lâu vì cảm thấy khí chất của anh có gì đó không phàm!

Đáng tiếc là thiên phú quá đỗi bình thường, thực sự khiến người ta chẳng thấy hứng thú gì!

Đó là lý do Thường Thanh trưởng lão tỏ vẻ hơi thất vọng.

Đối với chuyện này, Diệp Hàn chẳng thấy có gì to tát, vì đây vốn là kết quả anh cố ý che giấu thực lực nhằm che mắt mọi người để thuận lợi lẻn vào Diệu Huyền Tông.

Chỉ tiếc là Diệp Hàn càng tỏ ra bình thường thì càng có kẻ thấy ngứa mắt!

Đặc biệt là tên Thiên Hỏa linh căn Phong Văn, hắn trực tiếp lên tiếng châm chọc, cười nhạo: "Tên này đã khoảng hai mươi tuổi rồi mà mới lẹt đẹt Linh Vũ sơ kỳ sao?

Đúng là làm nhục mặt Diệu Huyền Tông!

Loại phế vật linh căn không thuần khiết thế này chỉ xứng đáng đi chẻ củi suốt đời thôi, căn bản không đủ tư cách đứng chung hàng với một thiên tài linh căn như ta!" Khi nói, Phong Văn tỏ vẻ rất độc địa.

Vì hắn sớm đã ghét Diệp Hàn, lại thấy sự ngạo nghễ trên người anh khiến hắn khó chịu nên mới buông lời khiêu khích vô lễ.

Hơn nữa, cậy mình có Thiên Hỏa linh căn, hắn tin chắc mình sẽ được tông môn trọng dụng bồi dưỡng nên ăn nói càng không biết kiêng nể gì.

Lúc này, dù những người khác cảm thấy Phong Văn nói hơi quá đáng nhưng tuyệt đối không ai dám lên tiếng giúp Diệp Hàn.

Dù sao thiên phú và thực lực của Phong Văn cũng hơn hẳn người thường.

Vì vậy, họ chỉ biết âm thầm bất bình thay Diệp Hàn chứ không ai dám đứng ra.

"Ha ha!" Diệp Hàn lúc này chẳng những không giận mà còn cười nhẹ mấy tiếng, tỏ vẻ hoàn toàn không bận tâm.

Vì thực lực quá rõ ràng, anh căn bản không cần phải chấp nhặt với một tên tu sĩ Linh Vũ nhỏ nhoi như Phong Văn.

Thế nên dù đối phương có nói lời khó nghe, anh cũng chỉ coi hắn như một gã hề nhảy nhót, chẳng thể làm anh nổi giận nổi.

"Cư nhiên còn có mặt mũi mà cười?

Thật là thần kỳ!" Phong Văn tức đến đỏ cả mặt.

Vì hắn muốn mượn chuyện này để nhục mạ Diệp Hàn, kết quả lại bị anh phớt lờ hoàn toàn!

Điều này khiến Phong Văn cảm thấy uất ức hơn bao giờ hết.

Thế là hắn trực tiếp tiến lên, chắn ngang trước mặt Diệp Hàn, khiêu khích: "Tên họ Diệp kia, có dám so tài với ta không?

Ai thua thì cút ngay lập tức, đừng có ở đây làm xấu hổ nữa!" "Ồ?" Chứng kiến cảnh này, Diệp Hàn bật cười, tiếp lời: "Phong Văn công tử, ta thực sự không hiểu tại sao ngươi lại cứ cố tình nhắm vào ta thế?

Chẳng lẽ là vì ta đã cướp vợ ngươi sao?

Nhưng mà vợ ngươi tự nguyện mà!

Tối qua nàng ấy quỳ xuống năn nỉ mãi ta mới miễn cưỡng đồng ý đấy!" "Phụt!" "Thật hay giả vậy?" "Vợ Phong Văn công tử lại bị Diệp Hàn ngủ cùng rồi sao?" "Đây quả là tin sốt dẻo mà!" Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều bị sốc.

Không ai ngờ được nhị công tử nhà họ Phong lại bị cắm sừng như thế!

Thậm chí ngay cả Thường Thanh trưởng lão cũng lặng lẽ dỏng tai lên nghe ngóng vì tò mò.

Dù sao thì chuyện bát quái kích thích thế này hiếm khi gặp được nha!

"Diệp...

Diệp Hàn!

Thằng chó, bớt ở đó ăn nói xằng bậy đi!" Lúc này Phong Văn tức đến sắp nổ phổi!

Bởi vì hắn vốn dĩ còn chưa cưới vợ!

Lấy đâu ra chuyện vợ bị người ta ngủ cùng?

Huống hồ hôm nay là lần đầu hắn gặp Diệp Hàn!

Chương 946

Trước đó làm gì có quen biết!

Phong Văn khiêu khích Diệp Hàn hoàn toàn là vì đố kỵ với khí chất ngạo nghễ của anh chứ chẳng liên quan gì đến chuyện vợ con cả!

Thế nên hắn tức đến nổ đom đóm mắt, suýt nữa thì xông vào liều mạng với Diệp Hàn.

Nhưng Diệp Hàn bây giờ vẫn thong dong, tiếp tục nói bừa: "Phong Văn công tử, ta biết tại sao ngươi cứ nhắm vào ta rồi!

Chẳng phải là vì vợ ngươi thích ta, rồi ngủ với ta một giấc sao?

Chuyện nhỏ xíu có gì đâu!

Đàn ông mà!

Muốn cuộc sống trôi qua êm đẹp thì trên đầu phải có chút sắc xanh!

Cứ giữ tâm thái bình thản đi, rồi sẽ quen thôi!" Cái miệng của Diệp Hàn đúng là độc địa, chỉ vài câu nói đã khiến Phong Văn không chịu nổi.

Hơn nữa, đám đông xung quanh cũng bắt đầu tin nửa phần, ai nấy đều xì xào bàn tán.

"Thật không ngờ nha!" "Phong Văn công tử bị cắm sừng thật kìa!" "Chẳng trách cứ nhắm vào người ta, hóa ra là vì hận thù cướp vợ!" "Ha ha ha!

Sau này có chuyện để cười rồi!" Lúc này vốn đã có nhiều người ngứa mắt với tác phong hống hách của Phong Văn, nên thấy hắn rơi vào thế yếu, không ít người bắt đầu bỏ đá xuống giếng.

Họ chẳng cần biết thật giả, chỉ quan tâm là có chuyện hay để xem thôi!

"Mẹ nó!" "Diệp Hàn!" "Ta thề phải liều mạng với ngươi!" Thấy mọi người càng tô càng đen, Phong Văn không chịu nổi nữa, mặt tối sầm lại.

Trong chớp mắt, hắn rút bảo đao ra, chém thẳng một nhát về phía Diệp Hàn!

"Cẩn thận!" "Dừng tay!" "Đừng làm bị thương người khác!" Thấy Phong Văn vung đao, mọi người xung quanh đều giật mình hốt hoảng hét lên.

Ngay cả Thường Thanh trưởng lão cũng kinh hãi, vội vàng rút kiếm lao tới ngăn cản.

Tuy nhiên, trong tiếng la hét của đám đông, một cảnh tượng không tưởng đã xảy ra!

Tên Diệp Hàn vốn bị coi là "Linh Vũ sơ kỳ", "linh căn không thuần" kia cư nhiên chỉ dùng hai ngón tay, khẽ kẹp một cái đã giữ chặt lấy thanh bảo đao của Phong Văn!

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người phải thốt lên kinh ngạc.

"Cái quái gì thế này!" "Không thể nào!" "Một tên Linh Vũ sơ kỳ làm sao có thể dùng tay không đỡ được đòn của Linh Vũ trung kỳ chứ!" Trong tiếng ồn ào, tất cả mọi người đều nhìn trân trối.

Thậm chí ngay cả vị trưởng lão Ngự Không trung kỳ kia cũng bắt đầu thấy hứng thú với thủ đoạn của Diệp Hàn.

"Không đơn giản!" Thường Thanh trưởng lão thầm đánh giá về Diệp Hàn.

Còn Phong Văn chắc chắn đánh giá về Diệp Hàn cao hơn thế

nhiều!

Bởi vì chỉ có người trực tiếp giao chiến với Diệp Hàn mới có thể cảm nhận được thực lực thực sự của anh!

Dù chỉ là một phần vạn thực lực của Diệp Hàn cũng đủ để Phong Văn khốn đốn rồi!

"Phá!" Diệp Hàn khẽ hé môi, chỉ thốt ra một chữ nhưng ngay lập tức hóa giải hoàn toàn đòn tấn công của Phong Văn!

Bốp!

Một tiếng động giòn giã vang lên, thanh đao trong tay Phong Văn xuất hiện vô số vết nứt.

Ngay sau đó, trước khi hắn kịp nhận ra điều gì thì thanh đao đã nổ tung.

Oành!

Toàn bộ thân đao vỡ vụn thành những mảnh nhỏ chỉ bằng móng tay.

Cảnh tượng này một lần nữa làm đảo lộn nhận thức của mọi người!

"Tên Diệp Hàn này khủng khiếp đến mức này sao?" "Có thể dùng hai ngón tay đỡ thánh binh đã đành, đằng này còn bóp nát nó dễ dàng như vậy?" "Thực lực này e rằng đến Linh Vũ hậu kỳ cũng không đỡ nổi!" Lúc này ai nấy đều bị thủ đoạn của Diệp Hàn hù dọa.

Ngay cả Phong Văn cũng phải thừa nhận rằng hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của anh!

"Huynh đệ!

Hiểu lầm thôi!

Tất cả là hiểu lầm!" Trong tích tắc, Phong Văn đổi ý, bắt đầu mở lời xin lỗi.

Đúng là đánh được thì đánh, không đánh được thì chạy!

Phong Văn vốn là loại người bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh, nên hắn luôn quán triệt đạo lý này suốt đời.

Chương 947

Bây giờ thấy không đấu lại Diệp Hàn, hắn liền xuống nước định chuồn lẹ.

Thế nhưng Diệp Hàn đâu phải là người dễ dãi như vậy!

"Chạy sao?

Làm gì có chuyện dễ dàng thế!" Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức tung một cú đá!

Chỉ nghe một tiếng "rắc" giòn giã, cú đá trúng ngay vào nơi "duy trì nòi giống" của Phong Văn, khiến hắn đau đớn không đứng dậy nổi!

"Đau!

Đau chết lão tử rồi!" Trong tiếng kêu thảm thiết, Phong Văn co quắp thân hình, ôm lấy đùi mà lăn lộn trên đất.

Rõ ràng cú đá này của Diệp Hàn không hề nhẹ, trực tiếp biến hắn thành một tên thái giám!

Đặc biệt là cái tiếng "rắc" giòn tan kia khiến tất cả đàn ông có mặt đều thấy lạnh sống lưng.

"Đúng là một kẻ tàn nhẫn!" "Ra tay không chút nể nang!" "Cú đá này e là họ Phong từ nay tuyệt tự rồi!" "Thật là một kẻ ngoan cường!" Những người xung quanh đều dạt ra xa, sợ bị Diệp Hàn đá cho một cái.

Thủ đoạn của Diệp Hàn thì họ đã thấy rồi, bất kể là ai dính cú đó chắc cũng phải nằm liệt giường vài tháng!

"Được rồi!

Đừng đánh nữa!" Lúc này Thường Thanh trưởng lão mới đứng ra

làm người hòa giải.

Nói thật, ông nhìn cú đá đó cũng thấy thốn thay, bất giác nảy sinh một tia kính sợ đối với Diệp Hàn.

Dù biết tu vi của anh chỉ là Linh Vũ sơ kỳ nhưng ông vẫn cảm thấy sợ hãi, dường như không thể nhìn thấu được thực lực thật sự của chàng trai này.

Vì thế, ông quyết định giải quyết chuyện này êm thấm.

"Diệp Hàn, Phong Văn, cả hai đừng quậy phá nữa!

Đây là địa bàn của Diệu Huyền Tông, không phải nơi để các ngươi làm loạn!

Hơn nữa cả hai đều đã thông qua kiểm tra nhập môn, nếu còn tàn sát lẫn nhau sẽ bị xử phạt theo tông quy đấy!" Thường Thanh trưởng lão sầm mặt nói, rồi phất tay gọi vài tên thị vệ tách hai người ra.

"Đưa Phong Văn đến Dược Thảo Phong, bảo Tống sư đệ chữa trị cho hắn, những người khác tiếp tục kiểm tra thiên phú!" Lệnh đã ban, không ai dám cãi, ngay cả Phong Văn dù đau đớn cũng phải im lặng.

Tiếp đó, hai đệ tử ngoại môn vội vã khênh Phong Văn đi.

Diệp Hàn nhìn theo với nụ cười nhếch mép, rõ ràng chẳng coi lời trưởng lão ra gì.

Nhưng anh cũng không có ý định làm tới.

Mục tiêu của anh là học hỏi công pháp chứ không phải gây sự.

Nếu không phải Phong Văn quá mù quáng thì anh đã chẳng ra tay.

Thế là anh khoanh tay đứng nhìn cuộc kiểm tra của những người còn lại với vẻ chán nản.

Đa số đều có tư chất bình thường, không có ai thực sự nổi bật.

Sau hàng trăm người, chẳng còn ai có thiên phú tầm cỡ như Phong Văn nữa.

Điều này khiến Thường Thanh trưởng lão thở dài thườn thượt.

"Haiz, vận khí thật tệ!

Một đứa Thiên Hỏa linh căn thì lại bị Diệp Hàn đánh trọng thương!

Những đứa còn lại thì quá kém cỏi, làm sao ta báo cáo với Tông chủ đây!" Sau khi kiểm tra xong xuôi, ông chán nản bỏ đi.

Đám đệ tử mới được dẫn vào một quảng trường rộng lớn trong tông môn.

Một vài sư huynh, sư tỷ nội môn đứng ra dặn dò: "Dù thiên phú các ngươi hơi kém làm Thường Thanh trưởng lão thất vọng, nhưng dù sao cũng đã đỗ.

Từ nay các ngươi là đệ tử ngoại môn của Diệu Huyền Tông!

Muốn thăng lên nội môn thì phải nỗ lực tu luyện, đạt đến Linh Vũ hậu kỳ hoặc hoàn thành trăm nhiệm vụ của tông môn!" Họ cũng giảng giải về các quy tắc, hình phạt và phần thưởng của tông môn.

Nếu tìm được linh dược quý hoặc lập công lớn, họ có thể nhận được công pháp xịn, thậm chí trở thành đệ tử truyền thừa của các Thái thượng trưởng lão Siêu Phàm.

"Đây là công pháp nhập môn Linh Vũ Ngưng Khí Thuật của Diệu Huyền Tông, các ngươi hãy thử tu luyện xem." Một vị sư huynh phát cho mỗi người một cuốn sách nhỏ.

Diệp Hàn cầm lấy, mỉm cười.

Công pháp này xem qua cũng khá tinh diệu, có chứa đựng nhiều quy tắc tu luyện.

Chương 948

Nếu thấu hiểu hết, có lẽ sẽ giúp ích cho việc tu hành của anh.

Trong khi Diệp Hàn đang chăm chú đọc sách, các sư huynh trên bục bắt đầu giảng giải.

Một nam tử tên Tống Bộ Phàm bước lên.

Nghe đồn hắn là thiên tài trăm năm có một của tông môn, mới 20 tuổi đã đạt tới Ngự Không cảnh, sở hữu Lôi linh căn hiếm gặp.

Khi mới nhập môn, hắn chỉ mất 2 canh giờ để luyện thành tiểu thành Linh Vũ Ngưng Khí Thuật.

Mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Tống Bộ Phàm đắc ý nói: "Hừ, mấy tên đệ tử mới này thật không biết điều, lại dám bàn tán sau lưng ta sao?

Thiên phú của ta là thứ mà lũ phế vật các ngươi không bao giờ với tới được!

Cho các ngươi mười canh giờ chắc cũng chẳng luyện xong tiểu thành đâu!

Cứ lo mà tu luyện đi!" Lời lẽ của hắn đầy vẻ khinh miệt khiến đám đệ tử mới vô cùng tức tối nhưng không ai dám ho he.

Tống Bộ Phàm tiếp tục: "Bây giờ ta tuyên bố, nếu trong vòng 2 canh giờ không ai luyện thành tiểu thành Linh Vũ Ngưng Khí Thuật thì hôm nay cả đám nhịn cơm!

Không chỉ hôm nay, mà cả ngày mai, ngày kia cũng nhịn luôn!" Hắn cười lạnh, cho đệ tử nội môn bao vây quảng trường để giám sát.

Đám đệ tử mới rên rỉ than vãn vì biết đây là nhiệm vụ bất khả thi

đối với họ.

Nhưng ngay lúc Tống Bộ Phàm đang đắc ý nhất, một tiếng nổ lớn vang lên làm rung chuyển cả quảng trường.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Diệp Hàn.

Một luồng ánh sáng trắng chói lòa bùng phát từ người anh như một mặt trời nhỏ.

“Không thể nào!

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà đã có người luyện thành tiểu thành Linh Vũ Ngưng Khí Thuật sao?” "Không thể nào!" "Tốc độ này đúng là nhanh đến mức khó tin!" "So với Tống Bộ Phàm sư huynh còn nhanh hơn gấp mấy chục lần!" "Nên biết rằng, lúc trước Tống Bộ Phàm cũng phải mất ròng rã hai canh giờ đấy!" Lúc này, tất cả mọi người đều bị tốc độ tu luyện của Diệp Hàn dọa cho ngây người.

Ngay cả kẻ tự phụ như Tống Bộ Phàm cũng bị tốc độ của anh làm cho giật mình!

Nên biết rằng mới chỉ trôi qua có vài phút thôi!

Diệp Hàn, một đệ tử mới vào, vậy mà chỉ mất vài phút đã luyện bí tịch độc môn của Diệu Huyền Tông tới cảnh giới Tiểu Thành?

Đúng là chuyện xưa nay chưa từng nghe thấy! "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Tuyệt đối không thể có người lợi hại hơn ta!" Vừa nói, môi của Tống Bộ Phàm vừa bắt đầu run rẩy.

Hắn không thể chấp nhận việc bị người khác vượt mặt, càng không thể chấp nhận việc bị người ta vả mặt công khai như vậy!

Tuy nhiên, dù có không cam lòng đến thế nào đi nữa, hắn cũng chẳng thể thay đổi được sự thật sắt đá!

Đó là Diệp Hàn chỉ mất có ba phút đồng hồ đã thực sự luyện Linh Vũ Ngưng Khí Thuật tới cảnh giới Tiểu Thành! "Có chút thú vị rồi đây!" Lúc này Diệp Hàn mới lên tiếng.

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, nở một nụ cười nhẹ rồi quan sát cơ thể mình.

Nhìn những luồng sáng không ngừng tỏa ra khắp người, anh không khỏi tặc lưỡi khen ngợi: "Bí tịch độc môn của Diệu Huyền Tông quả nhiên không tầm thường, lại có thể thực chất hóa pháp lực trong cơ thể?

Thật là thần kỳ!" "Mới ở cảnh giới Tiểu Thành mà đã có cảnh tượng huyền ảo như thế này?" "Vậy nếu luyện đến cảnh giới Đại Thành thì chẳng phải sẽ còn huyền diệu hơn sao?" Diệp Hàn không khỏi mỉm cười.

Không thể phủ nhận, anh thực sự muốn xem sau khi Linh Vũ Ngưng Khí Thuật đạt tới Đại Thành sẽ mang lại thay đổi gì!

Diệp Hàn tiếp tục ngồi xếp bằng, liếc nhìn mọi người một cái rồi thản nhiên nói: "Mọi người xin đừng làm phiền tôi, cho tôi thêm ba phút nữa để xem cảnh giới Đại Thành nó như thế nào!" Dứt lời, Diệp Hàn nhắm mắt lại, trực tiếp bắt đầu tu luyện.

Cùng lúc đó, những người khác nghe xong lời này thì suýt chút nữa rớt cả cằm! "Nghe xem!" "Thiên tài sao?" "Đúng là thiên tài trong đám thiên tài!" "Trong vòng chưa đầy ba phút đã luyện Linh Vũ Ngưng Khí Thuật tới cảnh giới Tiểu Thành, thậm chí còn định một hơi luyện đến cảnh giới Đại Viên Mãn luôn sao?" "Ngay cả tông chủ lão nhân gia cũng chẳng dám nói lớn lối như vậy!" Nói đoạn, mọi người đều không kìm được mà nuốt nước bọt.

Ngay cả gã Tống Bộ Phàm kia cũng bị khí thế của Diệp Hàn làm cho chấn khiếp!

Lúc này, ai nấy đều lên tinh thần, dồn hết sự chú ý vào Diệp Hàn để xem liệu anh có thực sự tạo ra kỳ tích một lần nữa hay không.

Thế là dưới sự quan sát thầm lặng của đám đông, Diệp Hàn bình tâm tĩnh khí, tiếp tục tu luyện. "Hấp thu linh lực!" "Tưới nhuần khí hải!" "Theo mạch lộ mà công pháp chỉ dẫn, xoay chuyển quanh cơ thể ba mươi sáu vòng!" Diệp Hàn vừa nhẩm thầm công pháp, vừa chậm rãi thi triển Linh Vũ Ngưng Khí Thuật.

Chương 949

Trong lúc tu luyện, cơ thể anh không ngừng tỏa ra những luồng hào quang rực rỡ, tốc độ tu luyện nhanh hơn người thường gấp hàng trăm lần!

Nếu tông chủ Diệu Huyền Tông có mặt ở đây, e rằng sẽ quỳ xuống gọi Diệp Hàn một tiếng "thiên tài!" ngay lập tức.

Bởi lẽ tốc độ tu luyện nhanh như Diệp Hàn thì quả là vạn năm khó gặp. "Bắt đầu tu luyện rồi sao?" "Nhìn hào quang trên người kìa, hình như đã nhập định rồi?" "Tốc độ thật nhanh!

Vậy mà đã vào trạng thái nhanh đến thế?" Mọi người đều không khỏi nuốt khan, rõ ràng bị tốc độ tu luyện của Diệp Hàn làm cho kinh sợ.

Thế nhưng, điều kinh ngạc hơn còn ở phía sau!

Khi tất cả còn tưởng Diệp Hàn vừa mới bắt đầu tu luyện, thì không ai ngờ được anh căn bản không phải mới bắt đầu, mà là sắp kết thúc rồi!

Oanh!

Một luồng linh khí dao động mãnh liệt, cuồn cuộn đột nhiên bộc phát, sức đẩy mạnh mẽ thậm chí còn hất văng tất cả những người xung quanh ra ngoài!

Tiếp đó, trên người Diệp Hàn đột ngột tỏa ra ánh hào quang cực kỳ rực rỡ, giống như một viên linh thạch đỉnh cấp vừa nổ tung, ánh sáng chói mắt tung hoành ngang dọc, làm cho mắt của những người đứng gần đó muốn mù lòa! "Mẹ kiếp!" "Thật đúng là kỳ tích!" "Chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà đã đạt tới cảnh giới Đại Thành?" "Ngay

cả lão tổ sáng lập công pháp của Diệu Huyền Tông cũng không thể tu luyện nhanh như vậy được!" "Mẹ nó chứ!

Cái loại thiên phú này... có còn là người không?" Lúc này tất cả mọi người có mặt đều ngây dại.

Không ai ngờ được lúc họ tưởng anh mới bắt đầu thì người ta đã kết thúc rồi!

Hơn nữa không chỉ kết thúc tu luyện, mà còn luyện Linh Vũ Ngưng Khí Thuật tới thẳng cảnh giới Đại Viên Mãn!

Tốc độ này khiến ngay cả Tống Bộ Phàm cũng phải tự thẹn kém cỏi, thốt lên: "Ta phục rồi!" "Thực sự tâm phục khẩu phục!" "Tốc độ tu luyện của tên này căn bản không phải là người nữa, đúng là yêu nghiệt!" "So với anh ta, ta ngay cả rắm cũng chẳng bằng!" Tống Bộ Phàm chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng bừng như vừa bị ai đó tát cho một cái!

Cách đó không lâu, hắn còn đứng trước mặt mọi người khinh bỉ và châm chọc đối phương.

Còn bây giờ thì sao?

Chỉ mới vài phút trôi qua, Diệp Hàn đã dùng một phương thức không ai ngờ tới để vả một cái tát trời giáng vào mặt hắn!

Cảnh tượng này làm Tống Bộ Phàm xấu hổ không thôi, không còn mặt mũi nào để nán lại thêm nữa! "Chúc mừng Diệp Hàn sư đệ!" "Tuổi còn nhỏ mà đã luyện Linh Vũ Ngưng Khí Thuật tới cảnh giới Đại Thành, tiền đồ sau này chắc chắn không thể đo lường!" "Điều khiến người ta bội phục nhất chính là tốc độ tu luyện quá khủng khiếp, hoàn toàn không phải người thường có thể sánh kịp!" Lúc này, không ít người tiến tới bày tỏ sự chúc mừng với Diệp Hàn.

Trước đó, khi Diệp Hàn một chiêu đánh bại Phong Văn, có người

còn nghĩ anh là nhờ đầu cơ trục lợi, nhưng giờ đây không còn ai nghĩ như vậy nữa.

Bởi vì Diệp Hàn đã tự dùng thực lực chứng minh cho bọn họ thấy ai mới thực sự là thiên tài!

Phải biết rằng, Linh Vũ Ngưng Khí Thuật là bí tịch không truyền ra ngoài của Diệu Huyền Tông, ngay cả những tu sĩ thiên phú dị bẩm như Tống Bộ Phàm cũng phải mất vài năm mới có thể tu luyện đến cảnh giới Đại Thành!

Còn Diệp Hàn thì sao?

Chẳng cần đến vài năm, anh chỉ mất có vài phút đã luyện công pháp này đến cảnh giới Đại Viên Mãn!

Ngộ tính khủng khiếp như vậy khiến mọi người không ai dám coi thường nữa! "Diệp Hàn sư đệ!

Ta xin lỗi đệ!

Lúc nãy ta có lời lẽ không đúng, hy vọng đệ có thể lượng thứ!" Tống Bộ Phàm vừa xin lỗi vừa cúi đầu bước đi.

Không thể phủ nhận, ngộ tính của Diệp Hàn thực sự quá lợi hại.

Ngay cả một tu sĩ Ngự Không cảnh như Tống Bộ Phàm cũng cam tâm tình nguyện xin lỗi anh!

Cảnh tượng này khiến mọi người được một phen tặc lưỡi. "Thật thần kỳ!" "Một Tống Bộ Phàm sư huynh luôn tự phụ mà lại đi xin lỗi một tu sĩ cảnh giới Linh Vũ sao?" "Chuyện này mà truyền ra ngoài chắc phải làm cho khối người ở Diệu Huyền Tông rớt cằm mất!" Mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Dù sao Tống Bộ Phàm cũng là tu sĩ Ngự Không cảnh, một thiên tài đứng trong hàng ngũ dẫn đầu.

Thế mà một thiên tài Ngự Không cảnh lại phải cúi đầu trước Diệp Hàn, đủ thấy ngộ tính của anh đáng sợ đến mức nào. "Tống sư huynh, không cần xin lỗi đâu, vì mấy chuyện vừa rồi tôi căn bản không để tâm." Diệp Hàn nhạt giọng nói.

Anh nói vậy không phải vì đại độ, mà vì đúng là anh không để tâm thật!

Dù sao anh cũng là một đại tu sĩ Hóa Tiên cảnh, cao hơn Tống Bộ Phàm đến mấy đại cảnh giới!

Có thể nói trong mắt Diệp Hàn, mấy lời châm chọc vừa rồi của Tống Bộ Phàm chẳng khác nào trò đùa của trẻ con, rất nực cười!

Chương 950

Vì thế anh chẳng hề tức giận hay chấp nhặt với hắn.

Nhưng Tống Bộ Phàm thì không nghĩ xa được như vậy, hắn tưởng Diệp Hàn thực sự đại lượng.

Dù sao hắn cũng đâu biết thực lực thật của Diệp Hàn.

Do đó, thấy Diệp Hàn xua tay bỏ qua, Tống Bộ Phàm tỏ ra cực kỳ cảm kích nói: "Diệp Hàn sư đệ thật quá đại độ!

Để bù đắp cho những lời lẽ bất kính lúc nãy, ta quyết định sẽ bồi thường cho đệ!" "Bất luận là linh thạch hay đan dược, đệ cứ việc yêu cầu!

Chỉ cần ta có thể đáp ứng, nhất định sẽ đưa cho đệ!" Tống Bộ Phàm tỏ ra rất thành ý.

Hắn thực lòng muốn hóa địch thành bạn với Diệp Hàn, vì ngộ tính của Diệp Hàn quá thâm sâu!

Đồng thời, để sửa chữa lỗi lầm, hắn thậm chí sẵn sàng bỏ ra linh thạch và đan dược để bồi thường. "À, không cần đâu." Diệp Hàn lắc đầu, thản nhiên nói: "Tôi không cần linh thạch hay đan dược, nên anh không cần đưa đâu.

Còn nếu thực sự muốn bồi thường thì đưa cho tôi hai quyển công pháp nào ổn ổn là được." "Hả?

Công pháp sao?" Nghe thấy hai chữ này, sắc mặt Tống Bộ Phàm sững lại, sau đó hắn cúi đầu suy nghĩ một lát rồi nói: "Được!

Chỗ ta vừa hay có mấy quyển công pháp không tồi, tặng thẳng cho đệ luôn." Dứt lời, Tống Bộ Phàm trực tiếp lấy ra hai quyển bí tịch dày cộp từ trong người.

Một quyển tên là "Song Sinh Luyện Thể Thuật", một loại công pháp tu luyện Linh Vũ cảnh khá phổ biến trên Song Sinh đại lục.

Quyển còn lại là "Linh Khí Hóa Kiếm Trảm", một loại công pháp hiếm gặp chuyên dùng kiếm khí giết địch. "Diệp Hàn sư đệ, đệ thấy hai quyển công pháp này thế nào?" Tống Bộ Phàm nói với vẻ hơi nịnh nọt.

Bởi hắn sớm đã thấy tiền đồ của Diệp Hàn sau này chắc chắn sẽ vô hạn, nên quyết định làm thân từ sớm.

Đối với hành động này, Diệp Hàn chỉ khẽ cười, tùy tiện nhận lấy hai quyển công pháp rồi nói với vẻ điềm nhiên: "Tôi thấy cũng ổn." "Ổn sao?

Vậy thì tốt rồi!" Tống Bộ Phàm thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng: "Đã vậy thì ta không làm phiền sư đệ nữa, hẹn sau này gặp lại!" Dứt lời, Tống Bộ Phàm vội vã rời đi.

Hôm nay hắn chịu đả kích quá lớn, bị Diệp Hàn vả mặt không chỉ một lần, khiến đạo cơ của hắn cũng có chút lung lay.

Thế nên sau khi hóa giải hiềm khích với Diệp Hàn, hắn lập tức quay về động phủ để vận khí điều trị.

Sau khi Tống Bộ Phàm đi, các sư huynh sư tỷ khác cũng lần lượt trở về nội môn.

Những đệ tử ngoại môn mới như Diệp Hàn được sắp xếp ở dưới chân núi Tiêm Sơn, mỗi người được chia một căn phòng nhỏ để nghỉ ngơi.

Nửa canh giờ sau, trong rừng cây dưới chân núi Tiêm Sơn, Diệp Hàn cầm Long Uyên kiếm trong tay, một bên luyện tập công pháp vừa có được, một bên chặt củi chuẩn bị nấu cơm.

Mặc dù cảnh giới hiện tại của Diệp Hàn đã sớm vượt qua Hóa

Tiên cảnh, chỉ cần búng tay là có thể tạo ra ngọn lửa, nhưng để che mắt mọi người, anh đã ép tu vi xuống Linh Vũ sơ kỳ.

Làm vậy sẽ không ai chú ý, giúp ích rất nhiều cho các hành động sau này.

Tuy nhiên, dù đã ép tu vi xuống, nhưng khí chất độc đáo trên người anh vẫn khó mà che giấu được!

Đặc biệt là khí chất không linh gần như tiên nhân của Hóa Tiên cảnh lại càng khiến không ít cô gái yêu thích.

Trong số đó có Tô Thanh Nhiễm!

Tô Thanh Nhiễm là một thiếu nữ mười sáu tuổi, xuất thân từ Tô gia – một hào môn ở Yến Quốc trên Song Sinh đại lục.

Là thiên kim tiểu thư của Tô gia, nàng luôn được nuông chiều từ nhỏ, hiếm khi thấy người khác giới nào đáng để nàng ngưỡng mộ.

Sau khi đến Diệu Huyền Tông, nàng mới phát hiện ra thế giới này lại có nhiều nam tử ưu tú đến thế!

Dù là Phong Văn với Thiên Hỏa Linh Căn hay Tống Bộ Phàm sư huynh ở Ngự Không cảnh đều khiến nàng khâm phục.

Tuy nhiên, ngoại trừ mấy người thiên phú dị bẩm đó ra, người khiến nàng khâm phục nhất chính là Diệp Hàn trước mắt! "Diệp Hàn công tử!

Chào anh!

Tôi là Tô Thanh Nhiễm của Tô gia ở Yến Quốc, tôi có thể làm quen với anh không?" Tô Thanh Nhiễm mỉm cười đi tới.

Ánh mắt nàng luôn dán chặt vào người Diệp Hàn, rõ ràng là tràn đầy sự tò mò. "Tiểu thư Tô gia ở Yến Quốc, Tô Thanh Nhiễm sao?" Nghe xong, Diệp Hàn nhướn mày, đặt thanh Long Uyên xuống và

dừng việc chặt củi.

Anh mỉm cười nhìn nàng đáp: "Không biết Tô tiểu thư tìm tôi có việc gì?" "Ưm...

Thực ra cũng không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là thấy anh khá lợi hại nên muốn kết bạn thôi!" Tô Thanh Nhiễm đảo mắt, cười hì hì nói.

Chương 951

Phải công nhận rằng Tô Thanh Nhiễm là một cô gái rất xinh đẹp, dù mới mười sáu tuổi chưa phát triển hoàn toàn nhưng vẫn không giấu được vóc dáng và dung mạo tuyệt mỹ.

Đặc biệt là những món trang sức lộng lẫy trên người càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ cho nàng.

Có thể nói, trước một thiếu nữ xinh đẹp như vậy, ngay cả người có tu vi như Diệp Hàn cũng không khỏi xao động, có chút thiện cảm. "Được thôi, nể tình cô xinh đẹp thế này, tôi sẽ kết bạn với cô!" Diệp Hàn cười trêu chọc một câu.

Mặc dù anh nói với vẻ đùa cợt nhưng thực tế đúng là nhan sắc của Tô Thanh Nhiễm đã làm anh rung động, nên mới nói thêm vài câu.

Nếu đổi lại là một cô gái xấu xí, Diệp Hàn còn chẳng thèm đoái hoài! "Ha ha, Diệp Hàn công tử thật là người tốt!" Tô Thanh Nhiễm không nhịn được cười, đôi mắt cong thành hình trăng khuyết, rõ ràng là rất vui.

Thực tế, đây là lần đầu tiên nàng tự mình ra ngoài, một mình sinh hoạt và tu luyện tại Diệu Huyền Tông.

Vì từ nhỏ đã được Tô gia bảo bọc kỹ lưỡng, hiếm khi được kết bạn với người khác giới, nên khi Diệp Hàn đồng ý, nàng mới vui đến thế.

Tuy nhiên, nàng không để ý đến những lời trêu chọc đó mà tò mò hỏi: "Diệp Hàn công tử, hiện giờ chúng ta đã là bạn rồi, vậy tôi có thể hỏi một chuyện không?" "Ồ?" Diệp Hàn nhướng mày, hào phóng nói: "Hỏi đi, tôi biết gì sẽ nói nấy!" "Cảm ơn nhé!" Tô Thanh Nhiễm cười cảm ơn rồi mới hỏi: "Diệp Hàn công tử có thể nói cho tôi biết tại sao

anh tu luyện nhanh như vậy không?

Công pháp mà người thường phải mất vài năm mới luyện xong, anh lại chỉ mất vài phút, chuyện này làm tôi tò mò quá!

Mong anh nể tình bạn bè mà nói cho tôi biết với!" Khi nói, đôi mắt Tô Thanh Nhiễm chớp chớp liên tục, lộ rõ vẻ hiếu kỳ.

Diệp Hàn nhếch môi, khẽ cười đáp: "Thực ra tôi cũng chẳng biết tại sao mình lại tu luyện nhanh thế.

Với tôi, đây cũng là lần đầu tiên xem Linh Vũ Ngưng Khí Thuật.

Nhưng lạ là công pháp này cứ như sinh ra dành cho tôi vậy, chỉ cần tu luyện một chút là lập tức thông suốt!" "Hả?" Nghe xong, Tô Thanh Nhiễm kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được.

Nàng không ngờ Diệp Hàn lại trả lời như vậy.

Sau một hồi suy nghĩ, nàng cho rằng Diệp Hàn đang nói dối!

Bởi vì từ khi biết đọc biết viết đến nay, nàng chưa từng thấy trường hợp nào như thế, cũng chưa nghe nói ai có thể luyện thành công pháp chỉ trong vài phút.

Vì thế, Tô Thanh Nhiễm ôm một bụng nghi ngờ hỏi tiếp: "Diệp Hàn công tử, không phải tôi không tin anh, nhưng chuyện này ly kỳ quá, làm tôi không khỏi nghi ngờ!

Vậy anh có thể biểu diễn lại lần nữa không, để tôi xem khi anh tu luyện công pháp khác có nhanh như vậy không?" "Ồ?

Vậy sao?

Muốn xem tôi tu luyện công pháp khác à?" Diệp Hàn trầm tư.

Thú thực, anh chưa muốn bộc lộ quá nhiều thực lực vào lúc này.

Nhưng vì Tô Thanh Nhiễm quá dễ thương nên anh cũng chẳng nỡ

từ chối.

Ngay lúc anh còn đang lưỡng lự, Tô Thanh Nhiễm đột nhiên túm lấy cánh tay anh, lắc đi lắc lại nài nỉ: "Diệp Hàn công tử, luyện thêm một cái nữa đi mà!

Cho tôi xem với!

Tôi thực sự tò mò lắm!" Giọng điệu nũng nịu của nàng khiến Diệp Hàn có chút không chịu nổi. "Được rồi được rồi, vậy tôi sẽ miễn cưỡng luyện thêm một cái nữa!" Diệp Hàn thở dài, bất đắc dĩ đồng ý.

Từ cổ chí kim anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Diệp Hàn cũng không ngoại lệ!

Một khi bị thiếu nữ trẻ tuổi kéo tay nũng nịu, lòng anh cũng phải mềm lại.

Thế là nể mặt Tô Thanh Nhiễm xinh đẹp, Diệp Hàn lôi quyển công pháp "Linh Khí Hóa Kiếm Trảm" mà Tống Bộ Phàm sư huynh vừa tặng ra. "Quyển Linh Khí Hóa Kiếm Trảm này Tống sư huynh vừa tặng, cô cũng biết rồi đó, tôi chưa có thời gian xem qua." Diệp Hàn vừa lấy quyển sách ra vừa thản nhiên nói: "Nhìn kỹ nhé, giờ tôi sẽ bắt đầu luyện công pháp này.

Nếu không có gì bất ngờ, chắc khoảng ba đến năm phút là đại thành!" "Thật sao?" Tô Thanh Nhiễm sáng mắt lên, vui mừng nói: "Diệp Hàn công tử, anh vừa nói nếu không có gì bất ngờ thì ba đến năm phút sẽ đạt cảnh giới Đại Thành.

Vậy nếu có bất ngờ thì sao?" "Thì sẽ luyện nhanh hơn!" Diệp Hàn tức giận đáp: "Thiên tài như tôi làm sao mà thất bại được?

Cho nên nếu có biến cố thì chỉ có thể là tu luyện nhanh hơn thôi!" "À...

được rồi, tôi hiểu lầm rồi." Mặt Tô Thanh Nhiễm đỏ ửng, có chút

ngại ngùng. "Được rồi, nhìn xem này!" Diệp Hàn xua tay rồi ngồi xuống xếp bằng.

Anh vừa ngồi vừa lật xem công pháp, miệng lẩm nhẩm: "Linh Khí Hóa Kiếm Trảm tầng thứ nhất!" "Linh Khí Hóa Kiếm Trảm tầng thứ hai!" "Linh Khí Hóa Kiếm Trảm tầng thứ ba!"... "Linh Khí Hóa Kiếm Trảm tầng thứ chín mươi bảy!" "Linh Khí Hóa Kiếm Trảm tầng thứ chín mươi tám!" "Linh Khí Hóa Kiếm Trảm tầng thứ chín mươi chín!" "Xong rồi!" Chỉ vài phút trôi qua, Diệp Hàn đã lật xem hết cả quyển Linh Khí Hóa Kiếm Trảm một lượt.

Thấy anh xem xong, Tô Thanh Nhiễm tò mò hỏi vì tưởng anh chỉ mới học thuộc lòng: "Diệp Hàn công tử, xem xong rồi à?

Chương 952

Có bắt đầu tu luyện không?" "Tu luyện?

Tôi luyện xong rồi mà!" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Lúc nãy tôi chẳng bảo đó sao, từ tầng thứ nhất đến tầng thứ chín mươi chín tôi đều luyện xong rồi.

Để cô biết tôi luyện đến đâu, tôi còn cố ý đọc to lên cho cô nghe đấy thôi." "Hả???" Nghe vậy, gương mặt Tô Thanh Nhiễm đờ đẫn ra!

Nàng không thể tin được tốc độ luyện công của Diệp Hàn lại khủng khiếp đến thế!

Quyển Linh Khí Hóa Kiếm Trảm vốn nổi tiếng là khó luyện nhất ở cảnh giới Linh Vũ, với chín mươi chín tầng chiêu thức kiếm pháp, hàng triệu tu sĩ chẳng mấy ai luyện đến cảnh giới Đại Viên Mãn, vậy mà chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã bị Diệp Hàn luyện xong?

Chuyện này nằm ngoài sức tưởng tượng của nàng, có nằm mơ nàng cũng chẳng dám nghĩ tới!

Đáng sợ hơn nữa là lúc nãy khi Diệp Hàn nói, nàng thực sự nghĩ anh chỉ đang lật xem cho biết thôi.

Nào ngờ anh không phải đang xem mà là đang luyện trực tiếp!

Chỉ vì tốc độ luyện công quá nhanh, nhanh hơn cả tốc độ đọc sách của người thường nên mới khiến nàng hiểu lầm là anh chưa bắt đầu! "Diệp Hàn công tử, tôi... tôi thực sự không dám tin!" Tô Thanh Nhiễm đỏ mặt tía tai mãi mới thốt ra được mấy chữ.

Ngộ tính của Diệp Hàn đã đạt đến mức độ quá kinh hoàng!

Diệp Hàn cũng chẳng buồn giải thích, chỉ mỉm cười rồi tùy ý thi triển chiêu kiếm cuối cùng của Linh Khí Hóa Kiếm Trảm! "Linh khí

hóa kiếm!" "Cửu kiếm hợp nhất!" "Chiêu thức cảnh giới cuối cùng của Linh Khí Hóa Kiếm Trảm tầng thứ chín mươi chín - Hóa Tiên Trảm Linh Kiếm!" "Hiện!" Kèm theo một tiếng quát khẽ, linh khí trên người Diệp Hàn ầm một tiếng tuôn trào ra ngoài!

Dù đã cố hết sức khống chế cảnh giới ở mức Linh Vũ sơ kỳ, nhưng nó vẫn tạo ra một sự dao động cực kỳ mạnh mẽ!

Oanh!

Trong tiếng nổ vang rền, một luồng khí tức hào hùng rực rỡ đột ngột hiện ra, ngay sau đó là một thanh cự nhận dài hơn ba trăm thước sừng sững hiện hình. "...

Đây là cảnh giới cuối cùng của Linh Khí Hóa Kiếm Trảm sao?

Đáng sợ quá!" Tô Thanh Nhiễm cảm thấy máu toàn thân như đông cứng lại trước cảnh tượng chấn động này. "Không hổ là tuyệt kỹ của Diệu Huyền Tông!

Lại có thể dùng tu vi Linh Vũ sơ kỳ phát huy ra thực lực đáng sợ như vậy, đúng là mở mang tầm mắt!" Lúc này ngay cả Diệp Hàn cũng phải tặc lưỡi khen ngợi công pháp của Diệu Huyền Tông!

Điều khiến anh bội phục hơn cả là dù người tu luyện chỉ ở Linh Vũ sơ kỳ, một khi đạt đến Đại Thành vẫn có thể phát huy thực lực cực kỳ khủng khiếp!

Thậm chí có thể nói, tu sĩ Linh Vũ sơ kỳ nếu luyện công pháp này đến cảnh giới cuối cùng thì hoàn toàn có khả năng diệt sát tu sĩ Ngự Không cảnh trong nháy mắt, thậm chí làm bị thương cả tu sĩ Siêu Phàm cảnh!

Khả năng chiến đấu vượt cấp đáng sợ này thực sự khiến người ta kinh hãi.

Tiếp đó, khi kiếm nhận linh khí trên không đã thực chất hóa, Diệp

Hàn chậm rãi đưa ngón tay lên không trung và vung mạnh một cái! "Phá!" Tiếng quát vang lên, ngón tay Diệp Hàn vừa chuyển động thì thanh cự nhận cũng đồng thời chém xuống!

Oanh!

Một tiếng nổ vang trời, thanh cự nhận kết tinh từ linh khí thuần túy đã chém phăng đỉnh núi Tiêm Sơn của ngoại môn Diệu Huyền Tông thành một bình địa!

Điều kinh khủng hơn là trước kiếm khí đáng sợ này, căn bản không ai có thể chống đỡ được!

Ngay cả hộ tông đại trận của Diệu Huyền Tông cũng bị kiếm khí dễ dàng xé rách một mảng lớn! "Không hổ là Diệp Hàn công tử!

Quả thực thiên phú vô song, ngộ tính siêu phàm!" Tận mắt chứng kiến cảnh này, Tô Thanh Nhiễm cuối cùng cũng phải thừa nhận sự thật.

Nàng thực lòng khâm phục ngộ tính của Diệp Hàn đến mức sát đất! "Ha ha!" Diệp Hàn nhếch môi, tỏ vẻ không mấy bận tâm.

Dù sao anh cũng là tu sĩ Hóa Tiên cảnh, đã quá quen với những cảnh tượng hoành tráng.

Dù dùng Linh Vũ sơ kỳ phát huy ra thực lực Siêu Phàm cảnh, anh cũng chẳng thấy có gì quá ghê gớm.

Thế nên sau khi chém bằng một ngọn núi, Diệp Hàn chẳng chút kiêu ngạo, thản nhiên nói: "Tô tiểu thư, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!

Dù sao tôi cũng vừa san bằng cả một ngọn núi, nếu bị tông môn truy cứu thì cả hai chúng ta chắc chắn sẽ bị xử phạt đấy!" "Phải rồi!

Mau chạy thôi!" Nghe Diệp Hàn nói, Tô Thanh Nhiễm mới sực

tỉnh, vội vàng kéo anh chuồn lẹ về khu luyện tập của đệ tử ngoại môn, sợ bị tông môn phát hiện.

Chương 953

Cùng lúc đó, khi Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm vừa chuồn mất, trong động phủ ở ngọn núi Tiêm Sơn vừa bị chém bằng kia, Tống Bộ Phàm – đệ tử nội môn Ngự Không cảnh – suýt chút nữa đã bị một đạo kiếm khí chém bay đầu! "Mẹ nó!" "Đứa nào mù mắt vậy?" "Lại có thể thi triển kiếm khí ngang hàng với Siêu Phàm cảnh ở gần Tiêm Sơn?

Định giết người à!" "Nếu không phải lão tử né nhanh thì chắc cả mớ tóc này cũng bị gọt sạch rồi!" Tống Bộ Phàm run rẩy vì sợ hãi!

Sự thực đúng là như vậy, lúc nãy khi hắn đang tập trung ổn định tâm thần trong động phủ thì tai đột nhiên nghe một tiếng nổ lớn!

Ngay sau đó là một đạo kiếm khí rực rỡ như ánh mặt trời lao tới, chém bằng cả ngọn núi!

Khoảnh khắc kiếm khí ập đến, Tống Bộ Phàm tưởng lão tổ ma đạo nào đó giết tới nơi rồi.

Nếu hắn không phản ứng nhanh, tung một chiêu "cá chép lộn nhào" thì e là da đầu cũng chẳng còn giữ được!

Nhưng dù né được kiếm khí, hắn cũng chẳng vui nổi.

Vì đạo kiếm khí đó đã chém nát tất cả bảo bối trong động phủ của hắn làm hai nửa! "Linh thảo của ta!" "Linh dược của ta!" "Linh sủng của ta!" "Mẹ kiếp!

Mất sạch rồi!" Lúc này Tống Bộ Phàm muốn khóc mà không ra nước mắt!

Đúng là vận đen đến thì ngồi trong hang cũng gặp họa từ trên trời rơi xuống!

Một đạo kiếm khí đi qua làm hắn suýt nữa trắng tay!

Nhưng dù vậy, hắn cũng không dám ra ngoài trút giận, càng không dám tìm kẻ gây ra chuyện này để đòi bồi thường.

Tống Bộ Phàm đâu có ngu.

Kẻ có thể thi triển kiếm khí đáng sợ thế này ít nhất cũng phải là tu sĩ Siêu Phàm cảnh.

Vì thế trước tổn thất to lớn này, hắn chỉ đành ngậm đắng nuốt cay, không dám hé răng nửa lời.

Lúc này, các trưởng lão ngoại môn của Diệu Huyền Tông lại đang có một toan tính khác. "Các vị có biết đạo kiếm khí đó là do ai thi triển không?" Vài phút sau, tại nơi Diệp Hàn vừa vung kiếm, ba vị trưởng lão ngoại môn Ngự Không hậu kỳ đã tụ tập lại, nghiêm túc thảo luận. "Đạo kiếm khí này ít nhất cũng phải có tu vi Siêu Phàm hậu kỳ!

Nếu không tuyệt đối không thể phát huy thực lực khủng khiếp đến thế!" "Nhưng ở gần núi Tiêm Sơn của ngoại môn chúng ta căn bản không có trưởng lão Siêu Phàm cảnh nào trấn thủ cả!" "Như vậy xem ra, người thi triển kiếm chiêu này e rằng không phải trưởng lão Siêu Phàm của Diệu Huyền Tông chúng ta!" "Cũng có thể là tu sĩ Siêu Phàm của môn phái khác làm sao?" Lúc này mấy vị trưởng lão đều sững sờ.

Bởi dù tính thế nào cũng không thông, rốt cuộc đạo kiếm khí đó là do ai làm ra.

Theo ý bọn họ, kiếm khí uy lực cỡ này ít nhất phải là tu sĩ Siêu Phàm mới làm được!

Nhưng gần đây lại chẳng có ai như vậy cả.

Thế nên mọi chuyện trở nên bí ẩn đối với các trưởng lão. "Nhưng đạo kiếm khí này lại không giống do môn phái khác dùng!" "Dù sao trận pháp cảm ứng của Diệu Huyền Tông chúng ta ngay cả tu sĩ Siêu

Phàm cũng không trốn thoát được!

Nếu là tu sĩ Siêu Phàm môn khác thì chắc chắn đã bị trận pháp phát hiện rồi!" "Thật là kỳ quái!" Sau một hồi bàn bạc, mọi giả thuyết đều bị bác bỏ, các trưởng lão vẫn không hiểu, càng không đoán được đạo kiếm khí đó rốt cuộc là của ai! "Thôi được rồi!

Tôi sẽ báo cáo chuyện này lên Tông chủ đại nhân!" "Dựa vào tu vi của mấy người chúng ta thì có thức trắng đêm cũng chẳng nghĩ ra được đâu!" "Vậy nên cứ để Tông chủ đại nhân định đoạt đi!" Nói xong, mấy vị trưởng lão vội vã bay về phía sâu trong tông môn để báo cáo sự việc.

Nhưng điều họ không ngờ tới là ngay cả Tông chủ đại nhân cũng nhìn không thấu chân tướng sự việc.

Trong khi mọi người còn đang hoang mang, thì hai kẻ chủ mưu là Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm đã sớm quay về chỗ ở của đệ tử ngoại môn, chuẩn bị sẵn củi lửa để nấu bữa tối. "Diệp Hàn, tôi đói quá!

Chưa nấu xong sao?" Trong phòng, Tô Thanh Nhiễm vừa xoa bụng vừa kêu lên đầy vẻ ủy khuất. "Sắp xong rồi, sắp xong rồi đây." Diệp Hàn một tay dùng Long Uyên kiếm khuấy cái nồi sắt, một tay bận rộn nêm nếm gia vị, mồ hôi nhễ nhại.

Chẳng ai ngờ được một đại tu sĩ Hóa Tiên cảnh như Diệp Hàn lại bị cô nhóc Tô Thanh Nhiễm xoay như chong chóng.

Không chỉ cuống cuồng nấu cơm, anh còn phải đích thân nếm thử xem vị có ngon không, sợ nấu không vừa miệng nàng! "Diệp Hàn, làm nhanh lên chút đi!

Tôi sắp chết đói rồi đây này." Tô Thanh Nhiễm bĩu môi thúc giục.

Diệp Hàn vội vàng đáp: "Xong ngay đây, cho tôi vài phút nữa!" Mấy phút sau, Diệp Hàn cuối cùng cũng nấu xong nồi mì canh, nêm

nếm vừa miệng rồi mới thở phào, múc một bát mang đến cho Tô Thanh Nhiễm.

Phải thừa nhận là nấu cơm đúng là một công việc tốn sức, thậm chí còn mệt hơn cả luyện công pháp!

Chương 954

Nếu không nhờ vận khí tốt nêm muối vừa tay thì chắc còn lâu mới xong!

Sau khi cơm xong, Tô Thanh Nhiễm vẫn nằm cuộn tròn trong chăn, chờ Diệp Hàn mang mì tới nàng mới ngồi dậy. "Không tệ!

Vị được đấy!" Tô Thanh Nhiễm vừa ăn mì vừa híp mắt khen một câu.

Nghe thấy lời khen, Diệp Hàn cuối cùng cũng như trút được gánh nặng: "Vị được là tốt rồi!" "Tô đại tiểu thư của tôi ơi, cơm cũng ăn rồi, cô có thể ra khỏi chăn của tôi không?

Nếu không tối nay tôi biết ngủ ở đâu đây!" Diệp Hàn nói với vẻ xót xa.

Chẳng ai ngờ Tô Thanh Nhiễm vừa vào phòng là chui tọt vào chăn của anh không chịu ra.

Nếu không phải anh vội nấu cho nàng bát mì canh thì e là nàng còn chẳng thèm ló đầu ra nữa.

Bây giờ thấy Diệp Hàn vất vả nấu cơm cho mình ăn no bụng, Tô Thanh Nhiễm mới cười hì hì nói: "Diệp Hàn công tử, đừng giận mà!

Tôi đang làm ấm chăn cho anh đấy thôi!

Sao anh lại không vui nhỉ?" "Haizz!" Diệp Hàn thở dài: "Tô đại tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân, xin cô xuống khỏi giường tôi đi, đừng quậy nữa!" "Bây giờ cơm đã nấu xong, chăn cũng làm ấm gần đủ rồi, cô về phòng mình được chưa?" Diệp Hàn vừa thở dài vừa khổ tâm khuyên bảo.

Anh thực sự không hiểu nổi tại sao cô nhóc này cứ bám lấy mình

như vậy.

Trước tình cảnh đó, Tô Thanh Nhiễm lại cười nói: "Diệp Hàn công tử, chuyện đã đến nước này tôi cũng không giấu anh nữa.

Chỉ cần anh nói cho tôi biết phương pháp tu luyện siêu tốc đó, tôi sẽ nhường chăn lại cho anh!

Nếu không, tối nay tôi ngủ luôn ở đây!" Tô Thanh Nhiễm sớm đã thấy Diệp Hàn là người hiền lành dễ bắt nạt, nên cố tình lỳ mặt trong chăn để ép anh nói ra bí quyết tu luyện.

Diệp Hàn tỏ vẻ bất lực, nhún vai nói: "Tô tiểu thư, tôi đã nói từ sớm rồi, tôi thực sự là do thiên phú dị bẩm, chẳng giấu giếm gì cả.

Tôi cũng không biết tại sao, cứ nhìn công pháp là lập tức thông suốt.

Phương pháp này tôi có nói cô cũng không học được đâu!" Thật lòng mà nói, lời này của Diệp Hàn là từ tận đáy lòng.

Bởi vì tu vi của anh quá cao, mức độ hiểu và tiếp thu công pháp căn bản không phải người thường có thể tưởng tượng được, thế nên học cái gì cũng đại thành trong nháy mắt.

Tuy nhiên, Tô Thanh Nhiễm có vẻ không hài lòng với cách giải thích này.

Nàng luôn nghĩ Diệp Hàn đang lừa mình, cố tình giấu nghề. "Tôi không quan tâm, nếu anh không nói thì hôm nay tôi nhất định không ra khỏi chăn này đâu." Tô Thanh Nhiễm giở thói tiểu thư, nằm lỳ trên giường Diệp Hàn không chịu dậy.

Thấy vậy, Diệp Hàn đành thở dài: "Được thôi!

Dù sao tôi cũng nói rồi, cô không tin tôi cũng chịu.

Đã cô muốn lỳ trên giường tôi không xuống, vậy thì đừng trách tôi

không khách sáo!" Nói xong, thần sắc Diệp Hàn đột nhiên trở nên nghiêm túc, rũ bỏ hoàn toàn vẻ cà lơ phất phơ trước đó.

Thấy vậy, Tô Thanh Nhiễm đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Nàng tưởng Diệp Hàn định giở trò đồi bại, thế là vội vàng túm chặt góc chăn, canh phòng như gặp đại địch: "Diệp Hàn, anh định làm gì?

Đừng hòng chiếm tiện nghi của tôi!

Tôi bảo cho anh biết, tôi là tiểu thư Tô gia ở Yến Quốc, anh mà dám khinh nhờn tôi thì sớm muộn gì cũng bị Tô gia xử đẹp đấy!" "Ha ha!" Diệp Hàn nhếch môi, hoàn toàn không để tâm đến mấy lời đe dọa của nàng.

Ngay khi Tô Thanh Nhiễm đang nhìn anh với vẻ đề phòng cao độ, Diệp Hàn đột nhiên quay người bước đi, chạy thẳng sang phòng của nàng.

Trước khi đi, anh còn không quên nói: "Nếu Tô tiểu thư thích phòng tôi như vậy thì cứ ngủ ở đây đi!" "Nhưng tôi sẽ không ngủ cùng cô đâu, cũng chẳng thèm chiếm tiện nghi của cô!" "Có điều tối đến tôi cũng cần chỗ ngủ, thế nên khuê phòng của cô... tôi xin phép mượn dùng nhé!" Dứt lời, Diệp Hàn không thèm ngoảnh đầu lại, đi thẳng sang phòng của Tô Thanh Nhiễm.

Bởi trong mắt anh, nàng chỉ là một cô nhóc miệng còn hôi sữa, chẳng đáng để anh phải bận lòng hay tức giận.

Thế nên anh cứ thế sang phòng bên cạnh nằm.

Thấy cảnh này, Tô Thanh Nhiễm cuối cùng cũng cuống lên.

Nàng vốn không định chiếm phòng anh thật, tất cả chỉ là để ép anh nói ra bí quyết tu luyện mà thôi.

Bây giờ thấy Diệp Hàn định sang ngủ giường mình, nàng thẹn đến đỏ cả tai, vội vàng nhảy xuống giường đuổi theo. "Diệp Hàn!

Mau dừng lại, tôi biết lỗi rồi!

Tôi không vào chăn của anh nữa đâu!" Tô Thanh Nhiễm vừa đuổi theo sau vừa xấu hổ kêu lên.

Chương 955

"Ồ?

Biết lỗi rồi sao?" Nghe thấy thế, Diệp Hàn dừng bước, quay lại mỉm cười nhìn nàng: "Tô tiểu thư, nếu cô biết điều sớm như vậy thì đâu có chuyện gì.

Đàn bà đúng là phiền phức!" "Hừ!" Tô Thanh Nhiễm lạnh lùng hừ một tiếng, cũng chẳng thèm giải thích, trực tiếp đóng sầm cửa quay về phòng mình.

Diệp Hàn thì chẳng hề tức giận, mỉm cười quay về phòng mình an tâm đi ngủ.

Với anh, Tô Thanh Nhiễm hoàn toàn là một tiểu thư chưa trải sự đời, một thiếu nữ xinh đẹp.

Nên dù nàng có chút tính khí tiểu thư, anh cũng chẳng bận tâm.

Ai bảo nàng xinh đẹp làm gì?

Nể mặt nhan sắc, Diệp Hàn không thèm chấp nhặt với nàng.

Cứ thế, hai người ngủ một mạch tới sáng hôm sau.

Sáng ra, khi Diệp Hàn còn chưa mặc xong quần áo, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa "thình thình" của Tô Thanh Nhiễm. "Diệp Hàn!

Tôi đói rồi." Chỉ mấy chữ ngắn ngủi mà nghe sao thật ủy khuất.

Thật lòng thì đây là lần đầu tiên nàng sống tự lập, nên dù là nấu cơm hay chuyện gì khác nàng cũng đều gặp rắc rối lớn.

Bây giờ chỉ quen mỗi Diệp Hàn, tự nhiên nàng coi anh là chỗ dựa duy nhất.

Trong phòng, Diệp Hàn nghe thấy thế không nhịn được thở dài

một tiếng: "Được rồi, tôi biết rồi, chờ lát tôi ra nấu cơm cho." "Ưm, cảm ơn nhé." Tô Thanh Nhiễm thành tâm cảm ơn.

Sau một đêm suy nghĩ, nàng cũng hiểu ra một điều.

Đó là Diệp Hàn không phải người thân, cũng chẳng phải bạn trai nàng, nên dù là luyện công hay nấu cơm, anh đều không có nghĩa vụ phải chăm sóc nàng.

Chính vì thế, hôm nay Tô Thanh Nhiễm tỏ ra đặc biệt ngoan ngoãn.

Dù đang đói bụng nàng cũng chẳng dám thúc giục tiếp, chỉ im lặng đứng chờ trước cửa phòng Diệp Hàn.

Một lát sau, Diệp Hàn cuối cùng cũng mặc xong quần áo và mở cửa phòng. "Tô Thanh Nhiễm, cô giúp tôi nhóm lửa đi, tôi đi gánh ít nước rồi về nấu cơm." Nói xong, Diệp Hàn xách xô đi lấy nước.

Sau khi anh đi, Tô Thanh Nhiễm – tiểu thư lá ngọc cành vàng – nhìn đống củi trong sân mà ngẩn người.

Nàng chưa từng làm mấy việc thô nặng này bao giờ nên chẳng biết phải xử lý đống củi ra sao.

Thế là khi Diệp Hàn quay lại, nàng đang loay hoay một cách ngốc nghếch trong sân, dù mặt đã lấm lem nhọ nồi nhưng vẫn chưa nhóm xong lửa. "Haizz!

Tôi chịu cô luôn đấy!" Thấy vậy, Diệp Hàn thở dài đặt xô nước xuống rồi nói: "Tô Thanh Nhiễm, cô ra kia rửa mặt đi, để tôi nhóm lửa cho." "Được thôi..." Tô Thanh Nhiễm ngượng ngùng đáp rồi đi rửa mặt.

Lúc nàng đang rửa mặt, Diệp Hàn trực tiếp vung tay một cái, dùng thần thông vô thượng của Hóa Tiên cảnh để tạo ra một luồng lửa lớn! "Ngũ hành linh căn!" "Hỏa diễm linh khí!" "Hiện!" Kèm theo mấy câu chú ngữ, Diệp Hàn tùy ý thi triển một pháp thuật làm đống củi bốc

cháy hừng hực.

Vì có thêm hỏa thuộc tính linh khí, ngọn lửa cháy rất mạnh, dễ dàng đun sôi nước.

Cùng lúc đó, Tô Thanh Nhiễm đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này liền bị thủ đoạn của Diệp Hàn thu hút. "Diệp Hàn!

Anh làm thế nào vậy?

Phải thúc động hỏa thuộc tính linh căn trước, sau đó triệu hoán ngọn lửa, rồi mới đưa lửa vào đống củi à?" Tô Thanh Nhiễm tò mò hỏi không dứt.

Đáp lại, Diệp Hàn chỉ lắc ngón tay: "Đều không phải!" "Đều không phải?" Nghe câu đó, nàng sững sờ.

Vì theo nàng thấy thì rõ ràng là làm như vậy mà!

Nhưng câu tiếp theo của Diệp Hàn lại làm nàng ngây người một lần nữa. "Là ngôn xuất pháp tùy!" "Sau này khi cô luyện thành hơn hai mươi loại công pháp hỏa thuộc tính tới cảnh giới Đại Thành thì cũng có thể làm được như tôi thôi!" "Tin tôi đi, cô cũng làm được!" Diệp Hàn cười khích lệ nàng.

Nhưng những lời này lọt vào tai Tô Thanh Nhiễm thì chẳng khác nào lời nói đùa!

Cái gì mà nàng cũng làm được?

Vấn đề là trừ anh ra thì chẳng ai làm được cả!

Chương 956

Hơn hai mươi loại công pháp hỏa thuộc tính đều phải luyện tới Đại Thành?

Phải mất bao nhiêu năm chứ!

Ngay cả tu sĩ Siêu Phàm cảnh e là cũng chẳng mấy ai làm được điều đó.

Huống hồ, tốn công tốn sức tu luyện nhiều như vậy chỉ để nhóm lửa cho nhanh hơn một chút sao?

Đúng là chuyện xưa nay chưa từng nghe thấy!

Lúc này ngay cả Tô Thanh Nhiễm cũng không khỏi chép miệng thầm nghĩ: "Trời đất bao la, chắc chỉ có mỗi Diệp Hàn là làm vậy!

Để nhóm lửa cho tiện mà đi luyện hơn hai mươi quyển công pháp hỏa thuộc tính tới Đại Thành, đúng là thần thánh thật rồi!" "Hắc hắc!

Tô tiểu thư, đừng đứng đực ra đó nữa, ăn cơm thôi!" Diệp Hàn cười hì hì, vẫy tay gọi nàng.

Tiếp đó khoai lang trong nồi cũng đã chín, ăn vào vừa ngọt vừa mềm, quan trọng nhất là có thể ăn no. "Ngon không?" Diệp Hàn tùy miệng hỏi. "Ngon lắm!" Tô Thanh Nhiễm cười híp mắt, giống như một con mèo nhỏ thèm ăn, không ngừng gặm khoai.

Phải mất mười phút nàng mới ăn no, xoa bụng mãn nguyện nói: "Thật là ngon!" "No là được rồi." Diệp Hàn thản nhiên nói, rồi tùy tay thi triển một đạo pháp thuật thủy thuộc tính, chỉ nghe tiếng "ào ào", một dòng nước tuôn ra.

Sau đó chỉ trong chớp mắt, bát đũa xoong nồi đều được rửa sạch bong kin kít.

Chứng kiến cảnh này, Tô Thanh Nhiễm một lần nữa đứng hình!

Dù là thiên kim tiểu thư nhưng nàng chưa bao giờ thấy thủ đoạn rửa bát như của Diệp Hàn!

Tốc độ, hiệu quả và độ sạch sẽ còn hơn cả dùng lưỡi liếm!

Phải thừa nhận là sau một ngày chung đụng, thế giới quan của Tô Thanh Nhiễm đã bị Diệp Hàn đảo lộn không biết bao nhiêu lần, nàng bắt đầu nghi ngờ tu vi thật sự của anh!

Dù sao chẳng có tu sĩ Linh Vũ sơ kỳ nào lại lợi hại như Diệp Hàn cả.

Thực tế, nếu Tô Thanh Nhiễm để ý kỹ thì chắc chắn nàng sẽ phát hiện ra những bí mật trên người anh!

Từ tốc độ luyện công, uy lực kiếm khí cho đến chuyện rửa bát nấu cơm, chẳng có cái gì giống người bình thường cả. "Diệp Hàn, anh thực sự là tu sĩ Linh Vũ sơ kỳ sao?" Lúc này Tô Thanh Nhiễm không nhịn được mà nảy sinh nghi ngờ về tu vi thực sự của anh.

Diệp Hàn chỉ thản nhiên đáp: "Những pháp thuật tôi dùng hiện giờ đều là công pháp Linh Vũ sơ kỳ, sở dĩ có uy lực lớn như vậy là hoàn toàn do tốc độ luyện công của tôi quá nhanh mà thôi." Sau khi nghe Diệp Hàn giải thích như vậy, Tô Thanh Nhiễm mới miễn cưỡng xua tan nghi ngờ.

Vì sau khi suy nghĩ kỹ, nàng thấy lời anh nói cũng không có gì sai!

Bất kể công pháp hay những thứ khác, Diệp Hàn đều chỉ dùng những gì mà Linh Vũ sơ kỳ có thể nắm bắt được, cơ bản là không hề dùng vượt cấp lên công pháp Ngự Không cảnh.

Uy lực công pháp mạnh là vì Diệp Hàn tu luyện đến mức cao thâm, chứ anh không hề dùng đến pháp lực trên mức Linh Vũ.

Vì vậy nghi ngờ của nàng chỉ tồn tại trong chốc lát rồi biến mất.

Tiếp đó nửa canh giờ sau, khi Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm đã vệ sinh cá nhân xong, dưới chân núi xuất hiện Thường Thanh trưởng lão cùng mấy đệ tử nội môn. "Tập hợp!" "Gọi tất cả đệ tử ngoại môn mới vào hôm qua ra đây cho ta!" "Từ hôm nay sẽ bắt đầu tu luyện công pháp của Diệu Huyền Tông!" Thường Thanh trưởng lão sai đệ tử đi từng phòng hô gọi tất cả các đệ tử nhập môn hôm qua tập hợp lại.

Một lát sau Diệp Hàn, Tô Thanh Nhiễm cùng mấy chục đệ tử mới đã tập hợp đầy đủ tại khu đất trống bên ngoài.

Trước mặt họ chính là trưởng lão ngoại môn Diệu Huyền Tông - Thường Thanh trưởng lão.

Thấy mọi người đã vào vị trí, lão mới chậm rãi mở lời: "Trước khi bắt đầu tu luyện, ta có một câu hỏi!

Đêm qua có ai phát hiện tu sĩ lạ mặt nào không?" "Tu sĩ lạ mặt sao?" "Không có!" "Tuyệt đối không thấy ai!" Trên quảng trường, đám đệ tử ngoại môn đều lắc đầu đáp.

Thấy vậy sắc mặt Thường Thanh trưởng lão hơi giãn ra, lão hỏi tiếp: "Vậy có ai biết đêm qua kẻ nào đã thi triển kiếm khí Siêu Phàm san bằng cả đỉnh núi Tiêm Sơn không?" Câu hỏi này của lão lập tức gây ra một cơn xôn xao lớn.

Thực tế thì đêm qua đám đệ tử này đều đi ngủ từ sớm nên căn bản không chú ý đến cảnh tượng đó.

Hơn nữa vì mới tới nên họ cứ tưởng đạo kiếm khí đêm qua là chuyện bình thường ở Diệu Huyền Tông!

Thế nên lúc nghe Thường Thanh trưởng lão hỏi, họ đều ngẩn ra rồi nhao nhao đáp: "Chúng con không thấy!" "Đêm qua con ngủ sớm

quá nên không để ý!" "Đúng vậy, đạo kiếm khí đó uy lực quá lớn, con còn tưởng vị Thái thượng trưởng lão nào của tông môn xuất thế cơ chứ!" Đám đệ tử ngoại môn đều tỏ vẻ cẩn trọng, sợ nói sai lời.

Trong khi mọi người liên tục lắc đầu, Tô Thanh Nhiễm lại quay sang nhìn Diệp Hàn, nháy mắt cười hóm hỉnh: "Diệp Hàn, đạo kiếm khí đêm qua lợi hại thật đấy!

Đến cả Thường Thanh trưởng lão cũng phải chấn động kìa!" "Ha ha, khiêm tốn chút đi, đừng có rêu rao!" Diệp Hàn mỉm cười, không nói nhiều và cũng không có ý định thừa nhận công khai.

Thấy vậy Tô Thanh Nhiễm cũng im lặng không nói thêm gì nữa.

Trên bục đá, thấy mọi người đều lắc đầu, ánh mắt Thường Thanh trưởng lão lóe lên một chút.

Chương 957

Sau khi thấy không ai nói dối, lão mới bảo: "Được rồi, nếu đã không ai chú ý thì thôi vậy!" "Giờ ta tuyên bố, buổi tu luyện chính thức bắt đầu!" "Nhiệm vụ hôm nay là luyện Linh Vũ Tâm Pháp của Diệu Huyền Tông tới tầng thứ nhất, kẻ nào không hoàn thành sẽ bị tông môn xử phạt!" "Và nếu ta phát hiện kẻ nào dám lười biếng hoặc thiên phú quá kém thì đừng trách ta mặt sắt đen sì, trục xuất khỏi tông môn!" Sắc mặt Thường Thanh trưởng lão trở nên âm trầm.

Bởi lão vốn nổi tiếng nghiêm khắc, ghét nhất là những đệ tử thiên phú kém cỏi mà lại hay lười biếng!

Thấy sắc mặt lão thay đổi, đám đệ tử ngoại môn đều nín thở, không dám thở mạnh một cái. "Được rồi!

Tiếp theo ta sẽ dùng trận pháp của tông môn để tụ tập linh khí trời đất xung quanh lại, lúc đó hãy tập trung mà tu luyện!" Dứt lời Thường Thanh trưởng lão trực tiếp kết ấn, kích hoạt tụ linh pháp trận gần núi Tiêm Sơn.

Ong!

Ong!

Ong!

Trong tiếng kêu ong ong, một trận pháp màu tím chậm rãi xoay chuyển.

Khi trận pháp có hiệu lực, mọi người rõ ràng cảm nhận được linh khí xung quanh trở nên nồng đậm hơn nhiều! "Có linh khí nồng đậm thế này hỗ trợ, tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ nhanh hơn nhiều!" "Nếu ngày nào cũng được thế này thì dù thiên phú có kém mấy cũng luyện

thành công pháp tới cảnh giới Tiểu Thành được!" "Tiếc là tụ linh trận này mỗi tháng chỉ mở một lần, chỉ có ngày đầu tiên nhập môn là được dùng thôi!" Mọi người đều trở nên khẩn trương, vội vàng ngồi thiền tu luyện, sợ lỡ mất cơ hội hiếm có này!

Ngay cả cô nàng ham chơi như Tô Thanh Nhiễm giờ cũng trở nên tập trung, vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu tọa thiền.

Thấy mọi người đều tập trung tu luyện, sắc mặt Thường Thanh trưởng lão cuối cùng cũng dịu đi đôi chút.

Lão vừa đi tuần tra vừa gật đầu khen ngợi: "Không tệ!

Đợt đệ tử ngoại môn này khá lắm!

Dù thiên phú không cao nhưng thái độ tu luyện rất nghiêm túc!" "Chỉ cần chịu khó tu luyện là ta yên tâm rồi, không uổng công ta tiêu tốn lượng lớn linh thạch để mở tụ linh trận cho các ngươi!" Lão đang thấy hài lòng thì đột nhiên phát hiện một chuyện khiến lão cực kỳ phẫn nộ!

Trong khi mọi người đang dốc lòng tu luyện thì cách đó chỉ chục bước chân, một tên đệ tử trẻ tuổi vậy mà chẳng hề tu luyện chút nào! "Tên này thật khiến người ta phát điên!

Ta đã hảo tâm mở trận pháp cho hắn mà hắn không chịu tu luyện, lại còn rảnh rỗi đi nhìn lén cô gái bên cạnh?

Thật tức chết ta mà!" Sắc mặt lão đen lại.

Chỉ trong chớp mắt, lão đã lao tới bên cạnh người đó, quát lớn: "Tên kia, ngươi to gan thật, dám lười biếng ở đây sao?

Người khác đang tu luyện mà ngươi lại có tâm trí nhìn lén cô nương bên cạnh à?

Có tin ta trục xuất ngươi khỏi môn phái ngay tại chỗ không?"

"Thường Thanh trưởng lão, xin bớt giận, hạ hỏa đã!" Diệp Hàn lộ vẻ bất lực, đầy vẻ vô can nói: "Tôi thực sự không lười biếng, cũng không nhìn lén cô nương nào cả!" "Láo xược!

Chính mắt ta thấy rồi!" Thường Thanh trưởng lão giận tới mức văng tục, nộ khí xung thiên quát: "Đừng tưởng ta không biết ngươi là Diệp Hàn mới vào hôm qua nhé!" "Đừng có nghĩ hôm qua đánh thắng được Phong Văn là đã ghê gớm lắm, không ai quản nổi ngươi!" "Ta nói cho ngươi biết!

Ngươi cũng chỉ là một tu sĩ Linh Vũ sơ kỳ bé nhỏ thôi, tương lai còn dài lắm!

Thiên phú có tốt đến mấy mà không khổ luyện thì cũng sẽ bị người khác bỏ xa thôi!" Những lời giáo huấn của lão rất hùng hồn đanh thép, chẳng nể mặt Diệp Hàn chút nào.

Lúc này thấy lão mắng Diệp Hàn, không ít đệ tử xung quanh thầm cười nhạo.

Họ vốn đã không ưa Diệp Hàn vì tốc độ luyện công quá nhanh của anh, nên thấy lão mắng anh họ lại càng thấy sướng tai!

Tiếc là điều họ mong đợi không xảy ra.

Trong khi đám đông còn đang đắc ý, Diệp Hàn đột ngột lên tiếng, nghiêm túc nói: "Thường Thanh trưởng lão, những đạo lý đó tôi đều hiểu!" "Nhưng tôi thực sự không lười biếng, cũng không nhìn lén cô nương nào cả!" Diệp Hàn nói với vẻ rất oan ức, giải thích tiếp: "Sở dĩ tôi cứ nhìn chằm chằm Tô Thanh Nhiễm vì tôi đang lo lắng!

Lo cô ấy gặp phải bình cảnh, lo cô ấy có bị tẩu hỏa nhập ma hay không thôi." "Phi!" Nghe vậy Thường Thanh trưởng lão nhổ toẹt một cái, khinh bỉ nói: "Ngươi lo cho người ta sao?

Thôi dẹp đi!

Ngay cả công pháp của mình còn chưa luyện mà đã lo cho người ta rồi à?

Lo cho bản thân trước đi kìa!

Nhìn lại xem mình đã luyện được cái gì chưa mà rảnh rỗi đi lo cho người khác?" "Nhưng tôi đã luyện xong công pháp rồi mà!" Diệp Hàn bất lực đáp: "Linh Vũ pháp quyết này thực sự quá dễ, chỉ chớp mắt một cái là tôi luyện xong rồi, chán quá nên mới vậy!" "Cái gì?" "Nói thật sao?" "Hắn lại dám bảo Linh Vũ pháp quyết quá dễ?" "Nên biết đó là pháp quyết nhập môn căn bản nhất của Diệu Huyền Tông đấy!

Dễ thật sao?

Có còn là con người không vậy?" "Đúng là không còn gì để nói!" Nhất thời tất cả mọi người có mặt đều chấn kinh, chẳng ai còn tâm trí đâu mà tu luyện tiếp nữa.

Vì cái giọng điệu của Diệp Hàn quá lớn lối!

Nên biết rằng nãy giờ họ mất cả nửa canh giờ mà còn chưa đọc xong Linh Vũ pháp quyết, vậy mà Diệp Hàn lại bảo đã luyện xong rồi?

Không phải nói đùa chứ!

Chương 958

Dù thiên phú có kinh người đến mấy cũng không thể làm được như vậy!

Do đó không ai tin vào những lời xằng bậy của Diệp Hàn cả.

Đặc biệt là Thường Thanh trưởng lão, do hôm qua lão đi sớm không được thấy thiên phú của anh nên giờ lão mắng té tát: "Diệp Hàn!

Đừng có mà ăn nói xằng bậy như vậy, Linh Vũ pháp quyết là do các đời tông chủ Diệu Huyền Tông tốn bao tâm huyết mới đúc kết ra được đấy!" "Đến giờ mà còn dám chê Linh Vũ Pháp Quyết quá vô vị, quá dễ dàng?

Theo ta thấy, hoàn toàn là nói khoác!" Nói đoạn, Thường Thanh trưởng lão cảm thấy tức giận bừng bừng, hận không thể tại chỗ cho Diệp Hàn một bài học nhớ đời!

Thấy cảnh này, Diệp Hàn chỉ đành nhún vai bảo: "Nhưng ta thực sự nắm rõ rồi mà!

Ngài không tin ta cũng chẳng có cách nào!" "Có cách đấy!" Thường Thanh trưởng lão mặt đen như nhọ nồi, giận dữ quát: "Nếu đã hoàn toàn học thuộc Linh Vũ Pháp Quyết, vậy thì thi triển đi, để ta xem rốt cuộc ngươi có nói khoác hay không!" Khi nói những lời này, sắc mặt Thường Thanh trưởng lão bắt đầu dịu lại.

Bởi vì lão đã sớm nắm chắc ý định, cho rằng Diệp Hàn chắc chắn chưa tu luyện xong, nên mới muốn sỉ nhục đối phương trước mặt mọi người.

Chỉ đáng tiếc, lão không ngờ được rằng Diệp Hàn thực sự đã nhìn

thấu và học hết toàn bộ bản Linh Vũ Pháp Quyết này!

"Thi triển ư?

Ta thấy được đấy." Diệp Hàn thản nhiên đáp lời, đồng ý ngay tại chỗ.

Lúc này, không ai ngờ Diệp Hàn lại đồng ý dứt khoát đến vậy.

Ngay cả Thường Thanh trưởng lão cũng bị sự tự tin của Diệp Hàn dọa cho giật mình, bắt đầu âm thầm hoài nghi, liệu có phải Diệp Hàn thực sự đã nắm rõ rồi không.

Sau đó, với tâm lý muốn thăm dò, Thường Thanh trưởng lão trực tiếp hỏi: "Tốt!

Nếu đã nắm rõ, vậy ta hỏi ngươi, tâm quyết chương thứ bảy mươi chín của Linh Vũ Pháp Quyết là gì?" "Kính tôn Thiên Đạo, ngưng khí nhập thể!" Diệp Hàn không hề do dự, lập tức đáp ngay tại chỗ.

Để mọi người tin phục, Diệp Hàn liền thi triển luôn: "Linh Vũ Pháp Quyết chương thứ bảy mươi chín, Ngưng!" Trong tiếng chú ngữ, trên người Diệp Hàn lóe lên ánh sáng xám mờ mờ.

Bất cứ ai đã tu luyện Linh Vũ Pháp Quyết đều có thể nhận ra ngay lập tức, Diệp Hàn thực sự đã nắm giữ được Linh Vũ!

"Không thể nào!

Làm sao có thể nắm rõ nhanh như vậy?" Giây phút này, ngay cả tâm lý của Thường Thanh trưởng lão cũng bắt đầu lung lay, bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình là sai!

Tiếp đó, để giải tỏa nghi hoặc, Thường Thanh trưởng lão tiếp tục hỏi: "Diệp Hàn!

Trả lời tiếp cho ta, chương thứ chín mươi sáu của Linh Vũ Pháp

Quyết là gì?" "Chương thứ chín mươi sáu ư?

Ha ha, nhìn cho kỹ đây!" Diệp Hàn nhếch môi, trực tiếp ngưng khí xuất thể.

Luồng pháp lực gần như trong suốt quay quanh cơ thể mười ba chu kỳ, sau đó thế mà trực tiếp hóa thành một hư ảnh phượng hoàng đỏ rực!

"Tường Vân Phượng Thể!

Hoàng Minh Chi Khí!" "Trời ạ, thế mà có thể thực thể hóa linh khí sao?" "Gã này thực sự đã tu luyện xong Linh Vũ Pháp Quyết rồi!" "Thiên địa ơi!" "Mới trôi qua bao lâu chứ!

Đã tu luyện xong rồi?

Ta thậm chí còn chưa lật bí tịch ra nữa nè!" Lúc này, mọi người trố mắt nhìn hư ảnh phượng hoàng mà Diệp Hàn huyễn hóa ra, từ tận đáy lòng thừa nhận một sự thật!

Ngay cả Thường Thanh trưởng lão của Diệu Huyền Tông cũng không nhịn được mà thốt lên: "Thiên tài!

Đúng là thiên tài!" "Tốc độ tu luyện này đúng là văn sở vị văn!" Dứt lời, gương mặt Thường Thanh trưởng lão đầy vẻ phức tạp.

Lão không thể ngờ tốc độ tu luyện của Diệp Hàn lại khủng khiếp như vậy!

Ngay cả Linh Vũ Pháp Quyết khó tu luyện nhất của Diệu Huyền Tông cũng bị Diệp Hàn dễ dàng luyện thành!

"Chao ôi!

Diệp Hàn, giờ ta cuối cùng cũng thừa nhận, vừa rồi ngươi không nói dối, thực sự đã tu luyện Linh Vũ Pháp Quyết đạt đến đại thành." Thường Thanh trưởng lão thở dài một tiếng, có chút không cam tâm

mà thừa nhận sự thật.

Dù có nhìn Diệp Hàn ngứa mắt thế nào, lão cũng phải công nhận ngộ tính của Diệp Hàn cao đến mức đáng sợ!

Có điều, thừa nhận là một chuyện, Thường Thanh trưởng lão cảm thấy mình có chút xuống tinh thần.

Dù sao hiện giờ lão cũng là ngoại môn trưởng lão của Diệu Huyền Tông!

Chẳng lẽ lại để Diệp Hàn vỗ mặt trước mặt bao người sao?

Thế là, để lấy lại thể diện, Thường Thanh trưởng lão khẽ hắng giọng, nói tiếp: "Diệp Hàn, tuy ta thừa nhận ngộ tính của ngươi cao!

Nhưng ngộ tính có cao đến đâu thì đó cũng là chuyện của ngươi!" "Tu luyện Linh Vũ Pháp Quyết đến cảnh giới đại thành cũng không nên nhìn trộm tiểu cô nương nhà người ta chứ!" "Ngươi cứ chằm chằm nhìn con gái người ta, người ta có bằng lòng không?" Thường Thanh trưởng lão dùng lời lẽ đầy tâm huyết, muốn tấn công từ phía khác để khiển trách Diệp Hàn một trận, sẵn tiện lấy lại chút mặt mũi.

Tuy nhiên, khi lời vừa dứt, một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xảy ra!

Chương 959

Chỉ thấy thiếu nữ duyên dáng kia, chính là thiên kim Tô gia - Tô Thanh Nhiễm, thế mà lại thanh thúy đáp trước đám đông: "Ta bằng lòng mà!" "Chỉ cần Diệp Hàn thích thì cứ để huynh ấy nhìn, dù sao ta cũng đâu có chịu thiệt." "Ai bảo ta không bằng lòng chứ?" Tô Thanh Nhiễm dù sao cũng là một thiếu nữ chưa trải sự đời, lời nói căn bản không cân nhắc nhiều lắt léo.

Theo nàng thấy, bằng lòng là bằng lòng, chẳng cần để ý cảm nhận của người khác, lại càng không nghĩ tới chuyện cho Thường Thanh trưởng lão một bậc thang để xuống.

Lúc này, câu nói của Tô Thanh Nhiễm lập tức khiến Thường Thanh trưởng lão không còn lỗ nẻ nào mà chui.

Lão không ngờ vừa dứt lời đã bị vỗ mặt bôm bốp!

Càng khiến lão khó chịu hơn là ngay cả những đệ tử ngoại môn mới vào Diệu Huyền Tông cũng bắt đầu cười trộm.

"Thường Thanh trưởng lão lần này thật là mất mặt đến tận nhà ngoại rồi!" "Trước mặt bao nhiêu người, hết bị Diệp Hàn vỗ mặt lại bị Tô Thanh Nhiễm vỗ mặt, thảm quá!" "Nếu ta là Thường Thanh trưởng lão, ta sẽ mau chóng ngự kiếm quay về ngay, chứ không ở lại đây cho người ta cười nhạo nữa đâu!" Trong lúc đó, không ít người lên tiếng trào phúng Thường Thanh trưởng lão, cũng có không ít người ném ánh mắt đồng cảm về phía lão, thậm chí có chút thương xót.

Lúc này, chứng kiến Thường Thanh trưởng lão hết lần này đến lần khác bị vỗ mặt, ngay cả Diệp Hàn cũng không nhịn được mà cười khẽ, thầm nghĩ một câu "đáng đời!".

Nếu không phải lão già này thích quản chuyện bao đồng thì làm sao bị vỗ mặt được chứ!

Thế nên Diệp Hàn sẽ không đồng cảm với đối phương, chỉ cảm thấy vỗ mặt càng đau càng tốt!

"Được rồi!

Tu luyện đi!" Lúc này, da mặt Thường Thanh trưởng lão dù dày đến mấy cũng không trụ vững nổi, vội vàng nói: "Ta đột nhiên có một lò đan dược chưa luyện xong, phải mau chóng quay về một chuyến!

Tạm biệt, cáo từ!" Dứt lời, Thường Thanh trưởng lão lập tức triệu hồi phi kiếm, chạy biến trong nháy mắt.

Trong thời gian tiếp theo, sau khi Thường Thanh trưởng lão rời đi, tâm tình mọi người cũng thả lỏng hơn nhiều, tất cả đều yên tĩnh tiếp tục tu luyện.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn cũng không nhàn rỗi, luôn bận rộn chỉ điểm cho Tô Thanh Nhiễm cách tu luyện công pháp nhanh chóng.

"Tô Thanh Nhiễm, muội phải nhớ kỹ, nhất định phải ngưng khí trước, sau đó mới dẫn khí nhập thể!

Đợi linh khí trong kinh mạch tuần hoàn một chu kỳ xong, mới dựa theo lộ tuyến trong công pháp mà ngưng tụ linh ảnh phượng hoàng!" Diệp Hàn vừa nói vừa làm mẫu cho Tô Thanh Nhiễm.

Dưới sự chỉ dẫn và làm mẫu của hắn, tốc độ tu luyện của Tô Thanh Nhiễm cũng trở nên cực kỳ thần tốc.

Chỉ trong vòng một canh giờ ngắn ngủi, nàng đã luyện Linh Vũ Pháp Quyết lên hơn chín mươi tầng, chỉ còn thiếu một chút nữa là đại thành!

Phải thừa nhận rằng, người sư phụ ở cảnh giới Hóa Tiên như

Diệp Hàn quả thực có trình độ, chỉ vài câu chỉ điểm đã khiến tốc độ tu luyện của Tô Thanh Nhiễm tăng vọt.

Cùng lúc đó, tốc độ của những người khác chậm hơn rất nhiều.

Khi thấy tốc độ tu luyện của Tô Thanh Nhiễm, tất cả đều lộ ra ánh mắt hâm mộ, hận không thể chạy lại quỳ xuống gọi Diệp Hàn một tiếng "sư phụ!".

Tiếc thay Diệp Hàn chẳng có hứng thú dạy họ, dù sao hắn cũng chỉ có hứng thú với Tô Thanh Nhiễm, ai bảo nàng xinh đẹp như vậy chứ?

Thế là dưới sự chỉ điểm tận lực của Diệp Hàn, thêm một canh giờ nữa trôi qua, Tô Thanh Nhiễm cuối cùng cũng luyện Linh Vũ Pháp Quyết đến cảnh giới đại thành!

"Linh Vũ Pháp Quyết!" "Tường Vân Phượng Thể!" "Hoàng Minh Chi Khí!" Cùng với tiếng chú ngữ trong trẻo của Tô Thanh Nhiễm, một con phượng hoàng nhỏ nhắn trông khá đáng yêu huyễn hóa ra, cứ vỗ cánh phành phạch quanh người nàng, trông cực kỳ dễ thương.

"Con phượng hoàng nhỏ này đáng yêu quá!" Nhìn thấy con phượng hoàng đỏ thắm này, mắt Tô Thanh Nhiễm sáng lên, lập tức đón nó vào lòng bàn tay, cẩn thận che chở.

Lúc này, đám nam nhân bên cạnh nhìn mà lòng đầy đắng chát.

Họ khổ cực luyện nửa ngày trời mà mười tầng đầu của Linh Vũ Pháp Quyết còn chưa xong!

Nhìn lại nha đầu Tô Thanh Nhiễm này xem, thế mà luyện thẳng đến đại thành, tốc độ tu luyện nhanh hơn gấp mấy chục lần!

Giây phút này, đem so sánh với nhau, những kẻ đó tức đến mức đấm ngực dậm chân, hận sao mình không đầu thai thành nữ nhi để nhận được sự ưu ái của Diệp Hàn.

Tiếc là Diệp Hàn chẳng có chút thiện cảm nào với họ, có hâm mộ cũng vô ích, ai bảo họ không xinh đẹp bằng Tô Thanh Nhiễm chứ?

Sau đó, trong bầu không khí kỳ quái ấy, phía chân trời xa xăm xuất hiện hai luồng thanh quang.

Một lát sau, hai luồng thanh quang lướt tới trước mặt mọi người, tiếp đó thanh quang lóe lên, bóng dáng Thường Thanh trưởng lão hiện ra.

Bên cạnh lão là một nữ tử, thần sắc lạnh lùng như núi tuyết vạn năm không tan, khiến người ta nhìn mà phát khiếp.

"Thường Thanh trưởng lão!" "Ngài cuối cùng cũng về rồi!" "Bên cạnh ngài là...

Liễu Tuyết trưởng lão tu vi Ngự Không hậu kỳ sao?" Trong lúc nói, mấy đệ tử nội môn tu vi Linh Vũ hậu kỳ đều vây lại, cung kính hỏi Thường Thanh trưởng lão.

Sau đó, Thường Thanh trưởng lão thản nhiên lên tiếng: "Không sai, bên cạnh ta chính là Liễu Tuyết trưởng lão tu vi Ngự Không hậu kỳ.

Vì gần đây nàng ấy định bế quan tu luyện, nên muốn tuyển chọn hai người từ đám đệ tử ngoại môn các ngươi làm đệ tử quan môn để trông coi động phủ." Nói xong, Thường Thanh trưởng lão chuyển ánh mắt sang nữ tử bên cạnh.

Tiếp đó, vị Liễu Tuyết trưởng lão tu vi Ngự Không hậu kỳ kia khẽ mở bờ môi đỏ thắm, cuối cùng cũng lên tiếng: "Không sai, lần này ta thực sự định chiêu thu hai đệ tử." "Thật tốt quá!" "Liễu Tuyết trưởng lão Ngự Không hậu kỳ thế mà định thu đệ tử sao?" "Vậy chẳng phải ta có cơ hội rồi ư?" Nhất thời, tất cả đệ tử ngoại môn có mặt đều hưng phấn, hận không thể chạy tới ôm chân Liễu Tuyết cầu xin nàng

thu nhận.

Dù sao Liễu Tuyết cũng là tu sĩ Ngự Không hậu kỳ!

Chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào cảnh giới Siêu Phàm!

Chương 960

Nếu có thể bái vào môn hạ của Liễu Tuyết trưởng lão, sau này chắc chắn sẽ nhận được không ít lợi ích!

Quan trọng nhất là một khi đã được Liễu Tuyết thu nhận, sẽ không còn ai dám bắt nạt nữa!

Thế nên đám đệ tử ngoại môn kia đều tỏ ra cấp bách, sợ lỡ mất cơ hội lần này.

Chỉ tiếc là điều kiện chiêu thu đệ tử của Liễu Tuyết trưởng lão cực kỳ nghiêm ngặt, không phải người bình thường nào cũng đạt được!

"Muốn trở thành đệ tử quan môn của ta phải thỏa mãn hai điều kiện sau." "Thứ nhất, tướng mạo và phẩm cách phải ưu tú, ít nhất là phải ưa nhìn!" "Thứ hai, ít nhất phải luyện Linh Vũ Pháp Quyết đến tầng thứ bảy mươi trở lên, nếu không thì căn bản chẳng có lấy một chút sức tự vệ nào!" Sau khi hai yêu cầu của Liễu Tuyết trưởng lão đưa ra, cả trường đấu tức thì im phăng phắc.

Bởi vì những người này mới chỉ là đệ tử ngoại môn vào tông chưa đầy một ngày, căn bản không có nhiều thời gian luyện công pháp, nên hầu như chẳng có ai đạt tới tầng bảy mươi Linh Vũ Pháp Quyết cả!

Lúc này, ngay cả Thường Thanh trưởng lão cũng bị yêu cầu này dọa cho giật mình, bảo: "Liễu Tuyết trưởng lão, điều kiện của nàng e là hơi cao quá rồi!

Dù sao đám nhóc này cũng mới vào ngoại môn, vốn chẳng có mấy ai thỏa mãn yêu cầu đâu!" "Ồ?

Vậy sao?" Ánh mắt Liễu Tuyết trưởng lão nheo lại, đảo qua một

lượt trên người mọi người, sau đó chậm rãi dừng lại trên người Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm.

"Thường Thanh trưởng lão, lẽ nào ông cậy ta tính tình tốt mà nói điêu sao?" "Bảo là không có ai luyện được Linh Vũ Pháp Quyết, nhưng chẳng phải ở đây đang có hai đệ tử đã luyện Linh Vũ Pháp Quyết đến đại thành đó sao?" Nói đoạn, ánh mắt Liễu Tuyết dần trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Thường Thanh trưởng lão với vẻ không thiện cảm, như muốn ra tay đến nơi.

Thấy cảnh này, ngay cả Thường Thanh trưởng lão cũng ngẩn người.

Lão rõ ràng nhớ chỉ có tên yêu nghiệt Diệp Hàn là tu luyện đại thành thôi mà, sao đột nhiên lại lòi ra thêm một người nữa?

Sau đó, trong lúc Thường Thanh trưởng lão còn đang thắc mắc, Tô Thanh Nhiễm đã trực tiếp kéo Diệp Hàn bước tới, cung kính hành lễ với Liễu Tuyết và gọi: "Sư phụ!" "Sư phụ?" "Tình hình gì đây?" "Gọi luôn rồi à?" Thường Thanh trưởng lão đờ người ra, mặt đầy ngơ ngác nhìn Tô Thanh Nhiễm và Diệp Hàn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thực tế thì ngay cả Diệp Hàn lúc này cũng thấy hơi mơ hồ!

Bởi vì theo ý định của hắn, hắn không định bái sư, lại càng không muốn làm đệ tử quan môn của Liễu Tuyết.

Dù sao tu vi thực sự của hắn còn cao hơn Liễu Tuyết mấy đại cảnh giới kia mà!

Nhưng hắn không ngờ là nha đầu Tô Thanh Nhiễm này lại nôn nóng đến thế, trực tiếp kéo hắn bái sư luôn.

"Không tệ!

Biết điều đấy!

Chủ động lắm.” Giây phút này, trong khi Diệp Hàn và Thường Thanh trưởng lão còn đang ngơ ngác, Liễu Tuyết trực tiếp phất tay, thu cả Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm vào môn hạ.

“Từ giờ trở đi, hai ngươi là đệ tử quan môn của ta!” “Từ nay về sau, nếu ai dám bắt nạt các ngươi, cứ việc báo danh hiệu của ta ra, vi sư nhất định sẽ giúp các ngươi trút giận!” “Bây giờ, hãy xưng tên ra để ta ghi nhớ.” Nói xong, trên gương mặt tựa băng sơn vạn năm của Liễu Tuyết cuối cùng cũng lộ ra một tia mỉm cười hiếm thấy.

Sau đó, Tô Thanh Nhiễm nhếch môi, trực tiếp hô to: “Sư phụ tại thượng, con là đồ đệ của người, Tô Thanh Nhiễm!

Bên cạnh con là Diệp Hàn, cũng là một thiên tài đã luyện Linh Vũ Pháp Quyết đến đại thành!” Sau khi nói xong, Tô Thanh Nhiễm trực tiếp đẩy Diệp Hàn lên phía trước.

Giờ đây, nhìn thấy mình bỗng dưng có thêm một vị sư phụ, vẻ mặt Diệp Hàn cực kỳ quái gị, vạn phần không tình nguyện mà thốt lên một tiếng: “Sư phụ!” “Tốt!” Liễu Tuyết không hề để ý, trực tiếp gật đầu, lấy ra hơn một trăm viên linh thạch phát xuống và nói: “Lần đầu gặp mặt, ta chưa kịp chuẩn bị lễ vật, chút linh thạch này coi như quà gặp mặt vậy!” Dứt lời, Liễu Tuyết liền phát linh thạch cho Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn nhìn hơn một trăm viên linh thạch hạ phẩm trong tay, biểu cảm trên mặt càng thêm kỳ quái.

Bởi vì hắn vạn vạn không ngờ Liễu Tuyết này lại keo kiệt đến thế, thế mà chỉ phát có hơn trăm viên linh thạch!

Tô Thanh Nhiễm bên cạnh thì lại tỏ ra vui vẻ, hân hoan nói: “Đa tạ sư phụ!” “Được rồi, thu dọn hành lý đi, chuẩn bị theo ta về phủ!

Không quá mấy ngày nữa, ta sẽ bắt đầu bế quan.” Nói xong, Liễu

Tuyết phất tay cho hai người lui xuống chuẩn bị hành lý.

Vài phút sau, khi Tô Thanh Nhiễm kéo Diệp Hàn về phòng, mới có cơ hội thì thầm.

"Tô Thanh Nhiễm, muội có thể cho ta biết sao tự dưng lại bái sư không?" Khi nói, vẻ mặt Diệp Hàn đầy phức tạp.

Bởi vì không ai ngờ một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên pháp lực vô biên lại đi bái dưới môn hạ của một nữ tử Ngự Không.

Hơn nữa, quà gặp mặt lại chỉ có hơn trăm viên linh thạch hạ phẩm, chẳng phải là đang đuổi ăn mày sao?

Thế nên Diệp Hàn lúc này càng nghĩ càng bực, cảm thấy mình chịu thiệt lớn rồi.

Thế nhưng Tô Thanh Nhiễm lại lý trực khí tráng nói: "Diệp Hàn, huynh nên cảm ơn muội mới đúng!

Nếu không phải muội quyết đoán kéo huynh ra bái sư thì e là cả đời huynh cũng chẳng gặp được cơ hội tốt thế này đâu!" "Hả?

Cơ hội tốt cả đời khó gặp ư?" Nghe xong những lời này, Diệp Hàn suýt nữa bật cười thành tiếng!

Phải nói là Liễu Tuyết mới là người gặp được cơ hội tốt cả đời khó gặp mới đúng!

Phải biết rằng tu vi thực sự của Diệp Hàn là đại lão cảnh giới Hóa Tiên!

Chỉ cần tùy tay thi triển một pháp thuật là có thể san bằng cả tông môn Diệu Huyền Tông này!

Thế mà lại bắt một đại tu sĩ có thể lật tay làm mây úp tay làm mưa như Diệp Hàn làm đệ tử quan môn của Liễu Tuyết sao?

Chương 961

Đúng là kỳ cảnh vạn năm khó đắc nhất ở Vô Biên Hải!

Thế nên tâm tình Diệp Hàn hiện giờ vô cùng phức tạp.

Nhưng vì hắn chưa bại lộ thực lực, vả lại Tô Thanh Nhiễm cũng không biết chuyện đó, nên Diệp Hàn cân nhắc hồi lâu, cuối cùng miễn cưỡng chấp nhận sự thật này!

"Thôi bỏ đi, chẳng phải là có thêm một sư phụ xinh đẹp sao?

Ta nhịn!" Một canh giờ sau, Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm cuối cùng cũng thu dọn xong hành lý.

Sở dĩ tốn nhiều thời gian như vậy chủ yếu là vì đồ đạc của Tô Thanh Nhiễm thực sự quá nhiều!

Dù sao nàng cũng là đại tiểu thư Tô gia ở Yến Quốc, lần đầu tiên ra ngoài một mình nên mang đồ nhiều cũng là chuyện thường tình.

Khi hai người chỉnh đốn xong xuôi, Liễu Tuyết đợi bên ngoài cũng đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

"Thu dọn xong chưa?" Liễu Tuyết thản nhiên hỏi.

"Thu dọn xong rồi ạ!" Tô Thanh Nhiễm vui vẻ đáp lời.

Diệp Hàn bên cạnh chỉ gật đầu một cái, ngay cả một câu cũng lười nói.

May mà tính cách Liễu Tuyết cũng khá lạnh lùng nên không mấy để ý đến thái độ của Diệp Hàn, thế là nàng trực tiếp triệu hồi pháp khí, đưa cả hai người về động phủ của mình.

Vài phút sau, tại một ngọn núi nằm ở phía Đông Diệu Huyền Tông, đám người Diệp Hàn đều đáp xuống đất.

“Bên trong là động phủ Phiếu Miểu Phong của ta, từ nay về sau hai ngươi sẽ ngủ ở căn nhà nhỏ bên cạnh, giúp ta trông coi động phủ!” Liễu Tuyết thản nhiên nói, rồi chỉ tay về phía hai gian nhà cho Diệp Hàn.

Sau đó, Diệp Hàn nhìn theo hướng tay nàng, thấy hai căn phòng đổ nát tồi tàn, lòng hắn bỗng cảm thấy ngũ vị tạp trần, thầm nghĩ: “Phòng ốc ở đây nát quá đi?

Xem chừng Liễu Tuyết này ở Diệu Huyền Tông sống cũng chẳng ra sao!” Chỉ cần nhìn qua một cái, Diệp Hàn đã đoán được hoàn cảnh của Liễu Tuyết đến tám chín phần mười.

Cộng thêm món quà gặp mặt bủn xỉn trước đó, đánh giá của hắn về Liễu Tuyết lại càng thấp hơn.

Thế nhưng Tô Thanh Nhiễm bên cạnh không nghĩ nhiều như vậy, dứt khoát đồng ý ngay.

“Vâng ạ!

Sau này con sẽ ở đó!

Sư phụ Liễu Tuyết cứ yên tâm, con và Diệp Hàn nhất định sẽ trông coi động phủ thật tốt!” Khi nói, Tô Thanh Nhiễm lộ vẻ ngây thơ chất phác, trông cứ như một thiếu nữ chưa trải sự đời bị người ta đem bán mà vẫn giúp họ đếm tiền vậy.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn chỉ hừ hừ vài tiếng chứ chẳng nói gì.

Còn Liễu Tuyết trưởng lão thì tỏ ra hài lòng, thản nhiên nói: “Tốt!

Biểu hiện của con khiến ta rất vừa ý, sau này ta sẽ giao thêm cho con mấy bản công pháp để giúp con tu luyện.” “Đa tạ sư phụ!” Tô Thanh Nhiễm mừng rỡ nói, rồi tiện tay nhéo Diệp Hàn một cái, ra ý bảo hắn cũng nên cảm ơn vài câu.

“Ách, đa tạ.” Dưới sự ép buộc bằng ánh mắt của Tô Thanh Nhiễm, Diệp Hàn mới miễn cưỡng thốt lên một câu.

Sau đó, Liễu Tuyết trưởng lão hài lòng gật đầu, phát cho mỗi người vài bản công pháp rồi trực tiếp tiến vào động phủ, tự mình đi bế quan tu luyện.

Sau khi bóng dáng Liễu Tuyết hoàn toàn biến mất, Diệp Hàn mới thở hắt ra một hơi, bảo: “Cái bà này cuối cùng cũng đi rồi, thật là bí bách quá đi!

Chỉ cho có hai bản công pháp, thật khiến ta muốn mắng cũng chẳng biết mở lời thế nào, đúng là đồ keo kiệt!” Khi nói, thần sắc Diệp Hàn đầy vẻ khinh bỉ, rõ ràng là không ưa thói làm việc bủn xỉn của Liễu Tuyết.

Có điều, tuy nói vậy nhưng hắn cũng không thực sự buông lời thô tục.

Dù sao hắn cũng đoán được địa vị của Liễu Tuyết ở Diệu Huyền Tông không cao lắm, nên keo kiệt một chút cũng là bình thường.

Trước cảnh này, Tô Thanh Nhiễm lại không nhận thấy điều gì bất thường, nàng chỉ thấy Diệp Hàn quá mức ngạo mạn, đến cả trưởng lão Ngự Không hậu kỳ như Liễu Tuyết cũng chẳng để vào mắt, lá gan đúng là quá lớn.

Thế là Tô Thanh Nhiễm hảo tâm khuyên nhủ: “Diệp Hàn, sau này huynh phải chú ý một chút, đừng có nói lung tung!

Nếu không, vạn nhất sư phụ Liễu Tuyết nổi giận thì sao?” “Nổi giận ư?

Đánh cho một trận không phải là xong sao?” Diệp Hàn dửng dưng đáp.

Bởi vì thực lực của hắn quả thực mạnh hơn Liễu Tuyết nhiều,

cho dù có áp chế tu vi xuống cảnh giới Linh Vũ sơ kỳ, hắn vẫn có cách để dạy bảo nàng!

Thế nên khi nói chuyện hắn mới tràn đầy tự tin, chẳng thèm để ý Liễu Tuyết có giận hay không.

Thấy vậy, Tô Thanh Nhiễm hoàn toàn cạn lời.

Bởi vì sự tự tin của Diệp Hàn quá mãnh liệt, nàng cũng không hiểu nổi rốt cuộc hắn lấy đâu ra sự tự tin lớn đến vậy?

Thế nên với tâm thế bớt một việc còn hơn thêm một việc, Tô Thanh Nhiễm dứt khoát im lặng, không nhắc lại chuyện này nữa.

Sau đó, hai người lấy hành lý ra, tự dọn dẹp phòng của mình.

Chương 962

Đợi khi xong xuôi thì trời đã đến giờ chính ngọ.

“Diệp Hàn, muội lại đói rồi!” Cứ hễ đến bữa cơm là Tô Thanh Nhiễm lại chạy đến trước mặt Diệp Hàn than vãn.

Vốn dĩ Diệp Hàn không định đáp lời vì cảm thấy quyết định bái sư của Tô Thanh Nhiễm thật khinh suất, bái một kẻ nghèo kiết xác như Liễu Tuyết làm sư phụ thì chẳng được ích lợi gì.

Nhưng giận thì giận, hễ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất của Tô Thanh Nhiễm là hắn lại không cầm lòng được, đành bất lực nói: “Được rồi, đừng có làm vẻ mặt đó nữa, để ta đi làm cơm cho muội ăn được chưa?” “Thật sao?

Muội biết huynh là tốt nhất mà!” Tô Thanh Nhiễm vui mừng cười rộ lên, đôi lông mày cong vút hình trăng khuyết.

Chứng kiến cảnh đó, Diệp Hàn không khỏi thở dài, bảo: “Tô Thanh Nhiễm, muội dễ lừa quá rồi đấy!

Ta cũng chẳng biết nói gì nữa, chỉ vì mấy câu nói của Liễu Tuyết trưởng lão mà muội đã cung kính hết mực như vậy, thật khiến ta lo lắng!

Chỉ sợ muội bị người ta lừa bán đi mất thôi!” “Hì hì, không có đâu!

Muội thông minh lắm, không bị lừa đâu!” Tô Thanh Nhiễm cười hi hi nói, “Huống chi chẳng phải còn có huynh ở bên cạnh sao?

Huynh nhất định sẽ bảo vệ muội, không để muội bị ai lừa đi mất, có đúng không?” “Đúng đúng đúng, muội nói gì cũng đúng cả.” Diệp Hàn bất lực đáp lời, hiện giờ hắn thực sự không có chút sức kháng cự

nào trước Tô Thanh Nhiễm cả.

Chẳng còn cách nào, nha đầu này xinh đẹp quá mà!

Nhất là khi nàng cười, trông cứ như một tiểu tiên nữ vậy, nụ cười mê hồn đầy sức truyền cảm khiến một đại tu sĩ như Diệp Hàn cũng phải mềm lòng.

Sau đó, khi hai người đã làm hòa, Diệp Hàn bắt đầu chuẩn bị nấu cơm.

Nhưng khi hắn tìm kiếm khắp Phiếu Miểu Phong hồi lâu mà chẳng thấy lấy một chút nguyên liệu nấu ăn nào, hắn bắt đầu đờ người ra!

"Có chuyện gì thế huynh?" Tô Thanh Nhiễm tò mò hỏi.

"Chẳng có gì ăn cả!" Diệp Hàn cau mày đáp: "Cái Phiếu Miểu Phong này từ trên xuống dưới đến một con thỏ cũng không thấy, cũng chẳng biết bình thường Liễu Tuyết trưởng lão ăn cơm kiểu gì nữa." "Sư phụ Liễu Tuyết á?

Người đâu có cần ăn cơm đâu!" Tô Thanh Nhiễm chớp mắt nói: "Người ta đã là tu vi Ngự Không hậu kỳ rồi, sớm đã tích cốc, căn bản không cần ăn uống gì nữa." "Ách, cũng đúng." Diệp Hàn ngẩn người, có chút lúng túng nói.

Từ khi ở cạnh Tô Thanh Nhiễm, hắn cảm thấy chỉ số thông minh của mình cứ như bị kéo thấp xuống vậy!

"Cũng đúng, Liễu Tuyết là tu sĩ Ngự Không hậu kỳ, tự nhiên không cần ăn cơm.

Nhưng Tô Thanh Nhiễm này, muội mới có Linh Vũ sơ kỳ, chẳng lẽ cũng có thể tích cốc rồi sao?" Nói rồi, ánh mắt Diệp Hàn bắt đầu trở nên vi diệu.

“Muội á?

Muội đương nhiên phải ăn rồi!

Muội đói sắp xỉu rồi đây nè.” Tô Thanh Nhiễm lý trực khí tráng nói.

“Thế thì chịu thôi, lát nữa hẵng ăn.” Diệp Hàn bực mình bảo: “Cứ nhất quyết đòi bái sư làm gì, giờ ta cũng chẳng thèm chịu cái tội này đâu, đến cái ăn cũng chẳng có.” “Ưm, cũng đúng nhỉ.” Tô Thanh Nhiễm tỏ vẻ hơi ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Thật ra nàng cũng không quá lo về chuyện ăn uống, vì trong mắt nàng Diệp Hàn là người vô sở bất năng.

Thế nên bất kể đi đâu, chỉ cần mang theo Diệp Hàn là đủ, còn chuyện cơm nước, Diệp Hàn tự khắc sẽ giải quyết thôi.

Thế là Tô Thanh Nhiễm bĩu môi nói: “Diệp Hàn, huynh nghĩ cách đi mà, huynh cũng biết muội ngốc nghếch chẳng biết phải làm sao rồi đó.” “Được rồi, ta phục muội luôn.” Diệp Hàn bị quấy rầy đến mức không còn cách nào, đành phải nói: “Để ta nghĩ cách, muội tạm thời đừng nói gì nữa.” “Ân ân!” Lông mày Tô Thanh Nhiễm cong lên, vui vẻ đáp.

“Để ta xem nào...” Diệp Hàn vừa suy tính vừa nhìn về phía ngọn Phiếu Miểu Phong cao vút tận mây xanh, ánh mắt không ngừng tìm kiếm trong rừng cây xem có thứ gì ăn được không.

Lương thực?

Không có!

Động vật?

Không có!

Trái cây?

Càng không có nốt!

Thậm chí đến mấy cây nấm dại cũng chẳng thấy mấy cây.

Đúng là khéo nấu cũng khó làm cơm khi không có gạo, nếu không có thức ăn thì Diệp Hàn cũng bó tay.

Tuy là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên, nhưng cảnh giới Hóa Tiên cũng không thể từ hư không mà biến ra đồ ăn được!

Dù sao cảnh giới Hóa Tiên giỏi nhất là khống chế linh khí trời đất chứ không phải lấy vật cách không, lại càng không thể biến ra thức ăn từ hư không.

Thế nên lúc này ngay cả Diệp Hàn cũng bị làm khó.

Tuy hắn có thể tích cốc, nhưng tiểu cô nương Tô Thanh Nhiễm này thì chắc chắn là không thể rồi!

Chương 963

Đừng nói là nhịn mấy ngày, chỉ cần nhịn một hai bữa thôi e là nha đầu này đã khóc nhè rồi.

Vì thế, để giải quyết vấn đề cơm nước, Diệp Hàn thực sự đã tốn không ít công sức.

Cứ thế một canh giờ trôi qua, trong khi Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm còn đang đau đầu vì chuyện ăn uống thì một tu sĩ cảnh giới Ngự Không bỗng nhiên ngự kiếm bay tới!

"Tại hạ là Chu Chính Tông, trưởng lão Ngự Không của Tru Tiên Phong, đặc biệt đến bái phỏng Liễu Tuyết trưởng lão, xin hai vị làm phiền thông báo một tiếng!" Một giọng nói truyền tới trước.

Sau khi lời vừa dứt, một nam tu sĩ mặc áo trắng đáp xuống trước mặt Diệp Hàn.

"Chu Chính Tông?

Chưa nghe bao giờ." Diệp Hàn liếc mắt nhìn gã, căn bản chẳng buồn tiếp lời.

Cho dù đối phương là tu sĩ cảnh giới Ngự Không cũng chẳng lọt vào mắt hắn, vì lúc này đầu óc hắn chỉ toàn nghĩ chuyện cơm nước thôi.

Dưới góc nhìn của Diệp Hàn, vấn đề ăn uống của Tô Thanh Nhiễm mới là đại sự, còn cái tên Chu Chính Tông này hoàn toàn là rác rưởi!

"Vị huynh đệ này, huynh có nghe danh ta hay không cũng không quan trọng, xin hãy giúp ta thông báo một tiếng, lần này ta thực sự có chuyện gấp!" Tên Chu Chính Tông này cũng được coi là một quân tử,

dù bị Diệp Hàn phớt lờ nhưng vẫn ôn hòa nói.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn cuối cùng cũng nảy ra một chút hứng thú, phất tay bảo: "Được rồi, vậy chờ một lát." Thấy vậy, Diệp Hàn rốt cuộc cũng cảm thấy hứng thú một chút, phất tay nói: "Được, vậy đợi một lát." Sau đó, Diệp Hàn định đi vào bẩm báo ngay.

Chỉ là khi chuẩn bị vào động phủ, Tô Thanh Nhiễm bên cạnh đột nhiên kéo hắn lại, nói: "Diệp Hàn, nhìn kìa!

Người đàn ông đó, trong tay hắn có đồ ăn kìa!

Đó là bánh nướng Lan Hoa mà chỉ hoàng thất Yến Quốc mới được thưởng thức đó!" Vừa nói, nước miếng Tô Thanh Nhiễm suýt nữa chảy ra ngoài.

Một là vì nàng đang đói lả, hai là vì nàng đã sống ở Yến Quốc lâu ngày, thích nhất là món bánh nướng Lan Hoa của hoàng gia.

Lúc này, thấy Tô Thanh Nhiễm thích hộp bánh đó như vậy, mắt Diệp Hàn cũng sáng lên, trầm giọng nói: "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ lấy nó về cho muội!" Sau đó, nói xong Diệp Hàn liền kéo Tô Thanh Nhiễm cùng vào trong động phủ Phiếu Miểu Phong để bẩm báo sự việc với Liễu Tuyết trưởng lão.

Thực ra, việc bẩm báo kiểu này chỉ cần một người là đủ.

Nhưng vì Diệp Hàn không yên tâm về Tô Thanh Nhiễm, cũng vì nàng quá dễ bị lừa, nên hắn không mang theo nàng thì thực sự không yên tâm!

Vì thế hắn mới đưa Tô Thanh Nhiễm vào cùng, bỏ mặc gã Chu Chính Tông một mình ở bên ngoài.

Suốt quãng đường, hai người vừa đi vừa bàn bạc cách đoạt lấy hộp bánh nướng của Chu Chính Tông.

Theo họ thấy, Chu Chính Tông lần này chắc chắn có việc cầu xin Liễu Tuyết trưởng lão, nếu Liễu Tuyết đồng ý giúp đỡ thì hai người chắc chắn cũng chia được không ít lợi ích.

Ít nhất thì một hộp bánh nướng cũng được chứ?

Thế là với ý nghĩ đó, cả hai bước vào động phủ bẩm báo chuyện này.

Đáng tiếc là Liễu Tuyết đối với chuyện này vô cùng lạnh nhạt, chỉ nói ngắn gọn mấy chữ: "Bảo hắn cút đi." Để bày tỏ thái độ và cũng để gã theo đuổi Chu Chính Tông ngoài cửa triệt để hết hy vọng, khi Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm định ra ngoài giải thích với Chu Chính Tông thì giọng nói của Liễu Tuyết lại vang lên một lần nữa.

Lần này giọng nói mang theo ba phần pháp lực, có thể nói là vang thấu tận mây xanh!

"Cút!" Một chữ của Liễu Tuyết trưởng lão vang lên khiến sắc mặt Chu Chính Tông bên ngoài đen kịt lại, như bị bôi nhọ nồi, trong nháy mắt biến sắc.

"Thật là quá đáng!" "Ta hảo tâm mang hộp quà của hoàng thất Yến Quốc tới muốn gặp một lần, vậy mà lại phải chịu sự đối đãi bất công như thế?" "Thậm chí còn bảo ta cút?" "Thật là tức chết ta mà!" Nói rồi, Chu Chính Tông tức đến nghiến răng nghiến lợi, định ngự kiếm bỏ đi ngay lập tức!

Thấy vậy, Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm cuống cuồng cả lên!

Phải biết rằng Chu Chính Tông đi cũng chẳng sao, nhưng hộp bánh nướng Lan Hoa trong tay gã không thể bay theo được!

Đó là bữa trưa của Tô Thanh Nhiễm cơ mà!

Trong cái khó ló cái khôn, thấy Chu Chính Tông định ngự kiếm rời đi, Diệp Hàn không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức tung ra một chiêu Linh

Khí Hóa Kiếm Trảm!

“Bình tức ngưng thần!” “Linh khí hóa kiếm!” “Trảm!” Cùng với một tiếng quát vang dội, linh kiếm trong tay Diệp Hàn lập tức thoát khỏi tay, chém mạnh về phía Chu Chính Tông!

“Mẹ kiếp!” “Chuyện gì thế này?” “Kiếm khí ở đâu ra mà đáng sợ vậy?” Chu Chính Tông nhíu mày, dồn hết pháp lực hùng hậu vào cơ thể mới miễn cưỡng né được đạo kiếm khí đó!

Một lát sau, khi Chu Chính Tông quay người lại như đối mặt với đại địch, gã mới phát hiện ra kẻ vừa vung đạo kiếm khí đó không phải ai khác mà chính là tên tu sĩ Linh Vũ sơ kỳ Diệp Hàn!

“Thế mà lại luyện Linh Khí Hóa Kiếm Trảm đến cảnh giới tối cao sao?

Thật khiến ta mở mang tầm mắt!” Lúc nói, giọng điệu Chu Chính Tông cực kỳ nghiêm túc.

Chỉ sau khi trải qua đạo kiếm khí vừa rồi, gã mới hiểu thực lực của Diệp Hàn mạnh đến mức nào!

Có thể nói, ngay cả một người Ngự Không hậu kỳ như Chu Chính Tông cũng có khả năng bị tổn thương căn cơ!

Thế nên lúc này gã không dám xem thường Diệp Hàn chút nào, thậm chí coi hắn như một tu sĩ cùng đẳng cấp.

“Chu Chính Tông công tử, thực sự xin lỗi!” Diệp Hàn xin lỗi một câu trước, sau đó mới nói: “Thực ra ta không có ác ý, chỉ là muốn nói vài câu thôi.” “Ta biết rồi, nói đi.” Chu Chính Tông gật đầu, trực tiếp trả lời.

Chương 964

Thực tế gã cũng nhận ra đạo kiếm khí vừa rồi của Diệp Hàn không mang sát ý, hoàn toàn là tùy tay vung ra.

Nếu vừa rồi Diệp Hàn mang theo sát ý thì e là Chu Chính Tông đã trọng thương rồi.

Thế nên gã mới sẵn lòng bình tĩnh giao lưu với Diệp Hàn.

Sau đó, Diệp Hàn đưa mắt nhìn Tô Thanh Nhiễm, cả hai đều len lén nhìn hộp bánh nướng Lan Hoa trong tay Chu Chính Tông, rồi Diệp Hàn khẽ hắng giọng, sắp xếp ngôn từ rồi thản nhiên nói: "Chu công tử, người ngay không nói lời gian, ta muốn hộp bánh nướng Lan Hoa kia!" "Hả?" Nghe vậy, Chu Chính Tông sững sờ.

Gã cứ ngỡ Diệp Hàn có chuyện quan trọng cần bàn, hóa ra lại đòi bánh nướng.

Thấy cảnh này, Chu Chính Tông không biết nên cười hay nên khóc, giọng điệu phức tạp nói: "Hộp bánh nướng Lan Hoa này ta đã tốn bao nhiêu công sức mới lấy được từ hoàng thất Yến Quốc đấy!

Vốn định tặng cho Liễu Tuyết trưởng lão để lấy lòng nàng, kết quả nàng lại từ chối thẳng thừng, thậm chí còn bảo ta cút." Nói rồi, sắc mặt Chu Chính Tông trở nên khó coi.

Không những không lấy lòng được người đẹp mà còn mất toi hộp bánh vất vả lắm mới có được, tâm trạng gã đương nhiên không thoải mái.

Diệp Hàn thừa biết đối phương đang nghĩ gì, chẳng qua cũng giống như mấy tên liếm chó, muốn nịnh bợ Liễu Tuyết mà thôi!

Chỉ cần khiến Chu Chính Tông thấy mình có thể lấy lòng Liễu

Tuyết thì chuyện này quá dễ giải quyết!

Thế là Diệp Hàn đảo mắt, nảy ra một ý.

“Chu Chính Tông công tử, vừa rồi là hiểu lầm thôi!” “Hiểu lầm?

Ý huynh là sao?” Chu Chính Tông ngạc nhiên hỏi.

Thật ra tâm trạng gã lúc này như đang đi tàu lượn siêu tốc vậy, lại giống như người chết đuối vớ được cọc, gã vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ Liễu Tuyết trưởng lão có nhắn gì sao?

Chẳng lẽ nàng thực sự thích ta?” Phải nói gã Chu Chính Tông này đúng là một tên liếm chó chính hiệu, Liễu Tuyết bảo gã cút mà gã vẫn ôm mộng tưởng viển vông.

Thấy Chu Chính Tông liếm chó như vậy, Diệp Hàn càng cảm thấy gã này dễ lừa!

Thế là hắn thuận theo lời gã mà nói: “Đúng vậy!” “Liễu Tuyết trưởng lão thực sự là vì tốt cho huynh thôi!” “Hả?

Liễu Tuyết trưởng lão vừa rồi nói gì với ta sao?” Diệp Hàn vừa cười thầm vừa nói.

“Liễu Tuyết trưởng lão... vừa rồi chẳng phải chỉ nói một chữ 'cút' thôi sao?” Chu Chính Tông ngẫm nghĩ một hồi, gã chỉ nhớ có mỗi chữ đó.

Thực sự khó mà hiểu được, chỉ một chữ 'cút' đơn giản như vậy thì có thâm ý gì chứ?

Thế nhưng những lời tiếp theo của Diệp Hàn đã khiến gã mở mang tầm mắt!

“Chu công tử, huynh nghĩ kỹ mà xem, Liễu Tuyết trưởng lão vì sao lại bảo huynh 'cút' mà không bảo huynh 'đi', hay bảo huynh 'bay đi'?” “Sở dĩ bảo huynh 'cút' là vì nàng ấy muốn rèn luyện huynh đó!” “Chỉ

có 'cút' mới có thể rèn luyện thân thể!

Mà muốn huynh rèn luyện thân thể thì chứng tỏ Liễu Tuyết trưởng lão rất quan tâm đến huynh!" "Thế nên, thiên ngôn vạn ngữ gói gọn lại một câu, đó chính là Liễu Tuyết trưởng lão thích huynh!" Một tràng lời nhảm nhí này tuôn ra, đến chính Diệp Hàn còn suýt tin là thật!

Tô Thanh Nhiễm bên cạnh nghe mà khâm phục không thôi, suýt nữa thì giơ ngón tay cái cho hắn.

Lúc này, thấy Diệp Hàn nói có lý có lẽ, Chu Chính Tông lại một lần nữa bùng cháy hy vọng, nói: "Diệp Hàn công tử nói quả không sai!" "Nếu không có huynh tận tâm giải thích thì e là ta đã hiểu lầm Liễu Tuyết trưởng lão rồi!" "Giờ xem ra, Liễu Tuyết trưởng lão bảo ta cút thực sự là để ta rèn luyện thân thể!" "Đúng là nghe huynh nói một câu còn hơn đọc sách mười năm!

Hộp bánh nướng Lan Hoa này xin tặng cho Diệp Hàn công tử, yên tâm, sau này ta nhất định sẽ quay lại!

Khi đó sẽ mang thêm bánh nướng cho huynh ăn!" Trong lúc nói, Chu Chính Tông cảm động đến phát khóc.

Gã vừa cảm động vừa cung kính dâng hộp bánh vào tay Diệp Hàn.

"Được rồi, huynh có thể cút rồi đấy." Diệp Hàn nhếch môi, trực tiếp nhận lấy hộp bánh, chẳng chút khách khí!

Chu Chính Tông thì gật đầu lia lịa: "Cút, ta cút ngay đây!

Ta sẽ quay lại!

Đợi ta rèn luyện thân thể xong nhất định sẽ quay lại!" Dứt lời, Chu Chính Tông liền ngự kiếm bỏ đi, không thèm ngoảnh đầu nhìn lại.

Trước khi đi còn ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, cứ như thể

đã cưa đổ được Liễu Tuyết trưởng lão không bằng.

Phải nói gã này đúng là ngốc thật!

“Chao ôi!

Đúng là một gã ngây thơ!” Diệp Hàn lắc đầu tặc lưỡi.

Không thể phủ nhận là lần này hắn lừa người thật.

Nhưng cũng chẳng hẳn là lừa.

Dù sao những gì hắn nói đều là thứ Chu Chính Tông thích nghe!

Chương 965

Cho dù Chu Chính Tông biết là lừa gã cũng sẽ chọn tin thôi!

Dù sao liếm chó thì làm gì có não!

“Diệp Hàn, muội thực sự phục huynh sát đất luôn!” Tô Thanh Nhiễm vẻ mặt thán phục bước tới, đôi mắt lấp lánh như những vì sao nhỏ, chớp chớp nói: “Thật là lợi hại quá đi!

Đen có thể nói thành trắng, bảo người ta cút mà cũng thành tốt cho người ta được!

Đúng là thần kỳ!” “Đó là chuyện đương nhiên rồi.” Diệp Hàn mỉm cười, tỏ vẻ thâm trầm.

“Đúng rồi, hộp bánh nướng Lan Hoa này muội cầm lấy mà ăn đi!

Dù sao đây cũng là món bánh muội thích nhất mà.” Nói xong, Diệp Hàn đưa hộp bánh cho Tô Thanh Nhiễm.

Thấy vậy, Tô Thanh Nhiễm vui mừng một lát, rồi đột nhiên tỉnh táo lại, hỏi: “Diệp Hàn, huynh không ăn sao?” “Ta á?

Ta không thích ăn đồ ngọt.” Diệp Hàn nhếch môi, chắp tay sau lưng nói: “Ta hóng gió tây bắc là đủ rồi.” “Hóng gió tây bắc?

Huynh nói gì vậy chứ.” Tô Thanh Nhiễm có chút xót xa nói: “Diệp Hàn, huynh cũng ăn một ít đi, không thì đói bụng lắm đó.” “Nhưng ta thực sự không đói mà.” Diệp Hàn bất lực đáp.

Vì tu vi của hắn đã đạt đến cảnh giới Hóa Tiên, sớm đã tích cốc, không ăn gì cũng chẳng sao.

Vả lại hộp bánh nướng Lan Hoa ít ỏi này căn bản không đủ cho hai người ăn, nên hắn cứ đẩy đưa mãi, nhất quyết không ăn.

Thấy cảnh này, lòng Tô Thanh Nhiễm vô cùng cảm động, càng thấy Diệp Hàn đối xử với mình quá tốt.

Sự thực cũng đúng là vậy, từ khi quen nhau đến nay, Diệp Hàn luôn coi Tô Thanh Nhiễm như em gái mình, bất kể yêu cầu gì hắn cũng tận lực đáp ứng nàng.

Ngay cả khi nàng tự tiện bái sư, hắn cũng không giận lâu.

Giờ đây thấy Diệp Hàn đến đồ cũng không chịu ăn, nhường hết cho mình, cảnh tượng đó làm nàng cảm động vô cùng.

Đồng thời nàng cũng thầm hứa trong lòng sau này nhất định phải báo đáp Diệp Hàn.

Cứ thế hộp bánh nướng nhanh chóng được ăn sạch.

Trong lúc đó Tô Thanh Nhiễm cứ đòi Diệp Hàn nếm thử một miếng, nhưng hắn chỉ cười lắc đầu.

Dù sao hắn cũng thực sự không đói.

Phải biết rằng một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên đã tích cốc từ lâu lắm rồi.

Nếu không phải để chiều theo Tô Thanh Nhiễm thì hắn cũng chẳng buồn ăn uống làm gì.

Hơn nữa, nếu không phải để chăm sóc nàng thì hắn cũng chẳng tốn công nấu nướng làm chi cho mệt.

Sau đó, khi Tô Thanh Nhiễm đã ăn no, cả hai dần trở nên thân mật hơn.

Kể từ chuyện vừa rồi, nàng thấy mình càng lúc càng thích Diệp Hàn.

Bất kể là thiên phú hay tính cách, hắn đều xứng đáng là một thiên tài.

Thế nên dù là tiểu thư đài các, nàng cũng không nhịn được mà nảy sinh một chút hảo cảm với hắn.

"Tô Thanh Nhiễm, ta thấy muội cứ lén nhìn ta mãi nhỉ?" Đến lúc chiều tà, Diệp Hàn rốt cuộc cũng lên tiếng.

Nói thật là cả một buổi chiều, hắn cứ cảm thấy nàng đang nhìn lén mình.

Hơn nữa có những lúc nàng còn chẳng thèm che giấu.

Đối với chuyện này, Tô Thanh Nhiễm đương nhiên không chịu thừa nhận, đỏ mặt nói: "Ta thèm vào mà nhìn huynh ấy!

Cái bộ dạng của huynh, có cầu ta nhìn ta cũng chẳng thèm!" "Ồ?

Vậy sao?" Diệp Hàn nhếch môi cười: "Vậy sau này đừng có nhìn ta nhé!

Ai nhìn lén người đó là con cún!" "Ta không thèm!" Tô Thanh Nhiễm lập tức từ chối, nàng sẽ chẳng bao giờ đồng ý điều kiện đó đâu.

Bởi vì lúc này nàng vừa tò mò vừa yêu thích hắn, cứ không kiềm lòng được mà nhìn trộm, muốn khắc ghi hình bóng hắn vào trong tâm trí.

"Ha ha." Nhìn bộ dạng đó, Diệp Hàn có ngốc đến mấy cũng nhận ra nàng có thiện cảm với mình.

Nhưng vì thấy nàng còn nhỏ tuổi nên hắn cũng chẳng để tâm nhiều.

Dù sao trong mắt hắn nàng cũng chỉ như một cô em gái đáng yêu mà thôi.

"Diệp Hàn, Tô Thanh Nhiễm, hai người đang làm gì thế?

Không tu luyện sao?" Giữa lúc cả hai đang trêu đùa thì một giọng

nói lạnh lùng vang lên.

Chương 966

Chủ nhân của giọng nói ấy không ai khác chính là Liễu Tuyết trưởng lão lạnh lùng như băng.

“Sư phụ!” Tô Thanh Nhiễm lập tức chạy tới, cung kính hành lễ.

Diệp Hàn thì uể oải chắp tay qua loa lấy lệ, nói một câu chiếu lệ: “Ra rồi à?” “Diệp Hàn, chú ý một chút.

Sao lại gọi là 'ra rồi', rõ ràng sư phụ đại nhân đã bế quan xong xuôi rồi mà.” Tô Thanh Nhiễm bên cạnh vội vàng nhắc nhở, sợ hắn làm phật ý Liễu Tuyết trưởng lão.

Nhưng Diệp Hàn căn bản chẳng quan tâm.

Dù sao hắn cũng chẳng coi Liễu Tuyết trưởng lão ra gì.

Thật may là Liễu Tuyết cũng chẳng mấy bận tâm, vì tính cách nàng vốn lạnh lùng, không mấy để ý người khác có thái độ thế nào với mình.

Chỉ có điều lúc này tâm trạng nàng có chút không vui.

Vì trong lúc bế quan đã xảy ra chút sai sót khiến công pháp tu luyện giữa chừng suýt tẩu hỏa nhập ma, nên buộc phải dừng lại.

Lúc này, thấy hai đệ tử Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm đang đùa nghịch trước cửa, nàng thấy ngứa mắt, quát mắng: “Hai người hãy nhớ kỹ cho ta, nhất định phải cần cù tu luyện mới có thể thành tựu đại đạo!

Nếu ngày nào cũng đùa nghịch như vậy thì bao giờ mới đột phá được Linh Vũ?

Đừng nói đến ngự kiếm, Siêu Phàm nữa, đừng có mơ!” Lời lẽ của

Liễu Tuyết trưởng lão cực kỳ gắt gao, dù sao lúc này nàng là sư phụ của cả hai, tự nhiên phải nghiêm khắc hơn một chút.

Thấy vậy, Tô Thanh Nhiễm rõ ràng không dám cãi lại, lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Diệp Hàn thì khẽ hừ một tiếng, nói: "Liễu Tuyết trưởng lão, ai bảo ngài là cứ cần cù tu luyện mới có thể thành tựu đại đạo?" "Hửm? Ngươi dám cãi lời ta?" Lúc này, đôi mày của Liễu Tuyết trưởng lão không khỏi cau lại.

Vì nàng không ngờ một tu sĩ Linh Vũ sơ kỳ bé nhỏ như Diệp Hàn lại dám cãi lời mình.

Thế là với ý định dạy dỗ một bài học, nàng lạnh lùng nói: "Cần cù bù thông minh, đó là đạo lý xưa nay không đổi! Lẽ nào ngươi có ý kiến gì sao?" "Có chứ." Diệp Hàn thẳng thắn đáp: "Không chỉ có ý kiến, mà ý kiến lớn là đằng khác!" "Diệp Hàn, ngươi có ý gì? Lẽ nào ngươi thấy thiên phú của mình cực kỳ xuất chúng, đến mức ngủ một giấc cũng đột phá được sao?" Nói rồi giọng điệu Liễu Tuyết đầy vẻ mỉa mai.

Vì nàng ghét nhất là kẻ khoác lác, lại càng không ưa hạng tu sĩ thấp kém như Diệp Hàn, tài cán chẳng bao nhiêu mà miệng lưỡi thì to!

Tuy nhiên, trước vẻ khinh bỉ của nàng, Diệp Hàn lại nghiêm sắc mặt nói: "Liễu Tuyết trưởng lão, nói thật cho ngài biết, ta thực sự thấy chỉ cần thiên phú đủ cao thì lúc ngủ cũng có thể đột phá cảnh giới!" "Không chỉ ngủ, ngay cả nằm mơ, hay uống ngụm nước cũng đều có khả năng đột phá cả!" "Tiền đề là thiên phú của ngươi phải đủ xuất chúng!" Những lời này của Diệp Hàn có chút quá đáng, vì cứ hễ mở miệng là 'thiên phú' khiến lòng Liễu Tuyết không khỏi khó chịu.

Vì nàng cứ cảm thấy Diệp Hàn như đang mỉa mai thiên phú của nàng không tốt nên mới tin vào cái đạo lý 'cần cù bù thông minh' vớ vẩn kia.

Thế là bị mỉa mai xong, sắc mặt nàng cũng trở nên khó coi, bảo: "Diệp Hàn, đừng có múa mép khua môi, nếu thực sự có bản lĩnh thì giờ đột phá cảnh giới cho ta xem!" "Chẳng phải bảo uống nước, ngủ một giấc cũng đột phá được sao?" "Vậy đột phá một cái cho ta xem nào!" "Ta không tin ngươi có thể đột phá ngay tại chỗ được đâu!" Nói đoạn, trong mắt Liễu Tuyết trưởng lão đầy vẻ trào phúng.

Bởi vì Liễu Tuyết trưởng lão sẽ không tin Diệp Hàn có thể đột phá ngay tại chỗ.

Dù thiên phú có tốt đến đâu, muốn từ Linh Vũ sơ kỳ đột phá lên Linh Vũ trung kỳ cũng phải mất một khoảng thời gian dài!

Hơn nữa, thiên phú của Diệp Hàn nhìn qua cũng chẳng có gì đặc biệt.

Chỉ cần nhìn một cái, Liễu Tuyết đã thấy linh căn ngũ hành của hắn không được tinh khiết, cũng không phải loại linh căn độc đáo thiên về hỏa hay thủy gì cả.

Thế nên dù xét về phương diện nào, nàng cũng thấy hắn không thể đột phá ngay được.

Vả lại cảnh giới tu vi đâu có dễ dàng đột phá như vậy, càng không giống như công pháp chỉ cần ngộ tính cao là được, nó đòi hỏi nhiều yếu tố tổng hợp lại mới thành.

Lúc này, trong mắt Liễu Tuyết trưởng lão đầy vẻ khinh khỉnh, hoàn toàn coi thường Diệp Hàn.

Tô Thanh Nhiễm thì lo lắng kéo áo Diệp Hàn, bảo: "Diệp Hàn, đừng có cãi lời sư phụ nữa, mau xin lỗi người đi!" Lúc nói, trong mắt

nàng đầy vẻ lo âu, vì nàng thực sự thích Diệp Hàn nên không muốn thấy hắn chịu thiệt thòi chút nào.

Nhưng không ngờ là Diệp Hàn chẳng hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn đầy tự tin bảo: "Tô Thanh Nhiễm, muội yên tâm đi, ta đã có tính toán của mình rồi!" Nói xong, Diệp Hàn bước lên một bước, dõng dạc nói: "Liễu Tuyết trưởng lão, ngài có dám cá cược với ta một ván không?" "Cá cược ư?

Nói nghe xem nào." Ánh mắt Liễu Tuyết nheo lại, không vội đồng ý mà bảo hắn đưa ra giao kèo trước.

Đối với việc này, Diệp Hàn khẽ cười một tiếng mới bảo: "Giao kèo đơn giản lắm!

Nếu ta có thể đột phá ngay lập tức thì ngài thua!

Còn nếu không thể thì ngài thắng!" "Ồ?

Vậy sao?" Liễu Tuyết cau mày, lại quan sát tu vi của Diệp Hàn, thấy chẳng có dấu hiệu gì là sắp đột phá cả mới nói: "Giao kèo cũng công bằng đấy!

Nhưng không biết kẻ thua sẽ phải chịu phạt thế nào đây?" "Đơn giản thôi!" Diệp Hàn thản nhiên đáp: "Kẻ thua phải đáp ứng người thắng một yêu cầu là được." "Ha ha!" "Nực cười!" "Ấu trĩ!" "Hoang đường!" Liễu Tuyết trưởng lão bỗng bật cười mỉa mai, mặt đầy vẻ khinh bỉ: "Diệp Hàn, ngươi chẳng qua chỉ là một tu sĩ Linh Vũ sơ kỳ, có thua cũng chẳng mất gì.

Dù sao trên người ngươi nghèo rớt mồng tơi, đến một xu cũng chẳng có!" "Còn ta là tu sĩ Ngự Không hậu kỳ, gia sản ít nhất cũng có hàng vạn linh thạch." "So sánh như thế, ngươi có thấy cái giao kèo này bất công thế nào không!

Huống hồ ngươi chẳng có gì để mất cả!

Chương 967

Đến khi ta thắng rồi, đưa ra điều kiện chắc ngươi cũng chẳng thực hiện được đâu!" Liễu Tuyết lạnh lùng nói, hoàn toàn chẳng coi gia tài của Diệp Hàn ra gì.

Vì theo nàng thấy, Diệp Hàn chỉ là một tu sĩ thấp kém, trên người căn bản chẳng có thứ gì giá trị, nên chẳng đủ tư cách để cá cược với nàng.

Nhưng giữa lúc nàng tỏ vẻ khinh miệt, Diệp Hàn bỗng dưng cười rộ lên.

"Có thể cho ta hỏi một chút không, Liễu Tuyết trưởng lão, nếu ngài thắng thì ngài muốn gì?" Lúc nói chuyện, vẻ mặt Diệp Hàn đầy vẻ giễu cợt.

Dù sao thực lực thực sự của hắn cũng là đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên, cả cái Vô Biên Hải này hay thậm chí là cả đại lục Song Sinh này cũng chẳng có ai giàu hơn hắn đâu.

Thế nhưng những chuyện này Liễu Tuyết căn bản không hề biết.

Vì thế nàng vẫn giữ vẻ mặt khinh khỉnh: "Ta nói cho ngươi biết thì đã sao?

Ngươi có làm được không?" "Làm được hay không thì cũng phải biết ngài muốn gì đã chứ?

Biết rồi ta mới hiểu mình có làm được không!" Diệp Hàn nhún vai, dửng dưng đáp.

"Tốt!

Nếu đã tự tin như thế thì ta nói luôn!" Trong mắt Liễu Tuyết đầy vẻ mỉa mai, vừa mở miệng đã đưa ra một cái giá khiến người ta kinh

hãi!

“Nếu ta thắng cuộc cá cược này, thứ ta muốn chính là...” “Một món cao giai Thánh binh!” “Hơn nữa còn phải là cao giai Thánh binh thuộc tính Thủy cơ!

Nếu không thì ta nhất định sẽ không nhận!” Khi nói, giọng điệu Liễu Tuyết đầy vẻ trào phúng: “Sao hả?

Một tu sĩ Linh Vũ sơ kỳ nhỏ bé như ngươi có làm được không?

Nếu ta thắng cuộc, ngươi lấy đâu ra cao giai Thánh binh thuộc tính Thủy cho ta đây?

Có bán cả cái mạng ngươi đi chắc cũng chẳng đáng giá chừng đó đâu!” Nói xong, nàng chẳng còn tâm trí đâu mà ở lại nữa.

Vì theo nàng, ngay cả một món cao giai Thánh binh Diệp Hàn cũng chẳng đào đâu ra được, huống hồ lại còn là thuộc tính Thủy, đến cả Diệu Huyền Tông này cũng chẳng có mấy món!

Lúc này, sau khi Liễu Tuyết trưởng lão đưa ra yêu cầu đó, ngay cả Tô Thanh Nhiễm bên cạnh cũng phải nín thở!

“Cao giai Thánh binh ư!” “Lại còn là thuộc tính Thủy nữa?” “Làm sao mà làm được chứ!” “Ngay cả Tô gia Yến Quốc chúng ta có dốc hết gia tài cũng chỉ mới có một món mà thôi!

Còn phải để làm bảo vật trấn tông nữa đó!” Giây phút này, Tô Thanh Nhiễm dù là một cô nương nhỏ tuổi cũng hiểu yêu cầu của Liễu Tuyết trưởng lão quá mức quá đáng.

Tuy nhiên, bất kể là Tô Thanh Nhiễm hay Liễu Tuyết trưởng lão, tất cả đều cho rằng Diệp Hàn không thể làm được.

Thế nhưng khi tất cả đều nghĩ như vậy, thì ở phía bên kia, Diệp Hàn lại nhếch môi, bỗng dưng mỉm cười.

“Chẳng phải chỉ là cao giai Thánh binh thuộc tính Thủy thôi sao?” “Chỗ ta nhiều lắm!” “Đủ loại kiểu dáng, chủng loại phong phú, hoàn toàn có thể mặc cho ngài chọn lựa!” Vừa dứt lời, Diệp Hàn tùy tay phất một cái, triệu hồi ra ba trăm chín mươi bảy món cao giai Thánh binh thuộc tính Thủy.

Chỉ nghe thấy tiếng “loảng xoảng”, một loạt những món cao giai Thánh binh thuộc tính Thủy hiếm thấy trên đời, thậm chí cả đại lục Song Sinh cũng chẳng có lấy mấy món, thế mà cứ thế “loảng xoảng” rơi đầy đất!

Cứ như một đống sắt vụn vậy, bao nhiêu món cao giai Thánh binh thuộc tính Thủy quý giá thế kia lại bị Diệp Hàn tùy ý ném ra như vậy!

“Long Nguyên Thủy Sa Hồ!” “Phá Tà Tru Ma Đao!” “Nhất Kích Phân Thủy Thương!” “Vô Biên Hưởng Thủy Địch!” ...

Một, hai, ba, bốn...

Mãi đến khi Liễu Tuyết trưởng lão đếm đến ba trăm chín mươi bảy món mới dừng ý định đếm tiếp lại.

Lúc này, cả Liễu Tuyết trưởng lão lẫn Tô Thanh Nhiễm bên cạnh đều đờ người ra trước cảnh tượng trước mắt!

Dù một người là thiên kim tiểu thư, một người là trưởng lão Ngự Không hậu kỳ của Diệu Huyền Tông, nhưng họ cũng chưa từng thấy cảnh tượng hoành tráng thế này bao giờ!

Chỉ tùy tay phất một cái mà ném ra hơn ba trăm món cao giai Thánh binh thuộc tính Thủy ư?

Người không biết lại cứ tưởng là một đống phế liệu mất!

Nhưng bất kể là Liễu Tuyết trưởng lão hay thiên kim tiểu thư Tô Thanh Nhiễm đều có thể nhìn ra ngay, những món cao giai Thánh binh này có uy lực và linh lực vô cùng khác thường! "Diệp Hàn này lấy đâu

ra nhiều Thánh binh cao giai như vậy?" Ngay lúc này, trong lòng Tô Thanh Nhiễm và Liễu Tuyết trưởng lão đều hiện lên cùng một nghi vấn.

Cả hai đều không thể hiểu nổi, Diệp Hàn làm sao có được nhiều Thánh binh cao giai đến thế?

Điều khiến họ cảm thấy khó tin hơn chính là những Thánh binh này bất kể chất liệu hay phẩm cấp đều là loại đỉnh cao hiếm thấy trên đời, mỗi một kiện đều có giá trị trên mười vạn linh thạch!

Nói cách khác, đống Thánh binh Diệp Hàn vừa lấy ra ít nhất cũng phải trị giá hàng ức linh thạch! "Diệp Hàn, ngươi lấy đâu ra nhiều Thánh binh cao giai như vậy?" Lúc này, Liễu Tuyết trưởng lão rốt cuộc không nhịn được mà hỏi.

Khi nói chuyện, ngữ khí của bà đều trở nên run rẩy.

Không còn cách nào khác, cảnh tượng này thực sự quá chấn động!

Chương 968

Dù đã sống qua bao nhiêu năm tháng, bà cũng chưa từng thấy nhiều Thánh binh cao giai đến thế, gần như sắp bằng cả bảo khố của Diệu Huyền Tông rồi! "Ha ha!" Diệp Hàn nhướng mày, khẽ cười nói: "Liễu Tuyết trưởng lão, không cần quan tâm đến nguồn gốc của những Thánh binh này, bà chỉ cần nói cho tôi biết, bao nhiêu Thánh binh này đã đủ làm bà hài lòng chưa!" Lúc này Diệp Hàn căn bản không có ý định giải thích.

Bởi vì hiện tại trong đầu hắn chỉ có một việc, đó là khiến Liễu Tuyết trưởng lão tâm phục khẩu phục!

Vừa rồi chẳng phải bà nói Diệp Hàn không lấy ra được Thánh binh cao giai sao?

Bây giờ Diệp Hàn phất tay một cái, mấy trăm kiện Thánh binh đập ra, ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đều có đủ, tùy ý chọn lựa!

Hiện tại Diệp Hàn không có ý định giải thích thêm, trực tiếp hỏi: "Liễu Tuyết trưởng lão, bao nhiêu Thánh binh đặt ở đây đã đủ để tôi đánh cược với bà chưa?" "Đủ...

đủ rồi, hoàn toàn đủ rồi." Ngữ khí của Liễu Tuyết run rẩy nói.

Không thể phủ nhận, sau khi tận mắt thấy Diệp Hàn lấy ra số Thánh binh này, Liễu Tuyết trưởng lão cuối cùng cũng thừa nhận tài sản của Diệp Hàn đủ để đánh cược với bà!

Ngay sau đó, khi Liễu Tuyết trưởng lão đã thừa nhận, khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, mỉm cười nói: "Được!

Đã đồng ý rồi thì bây giờ tôi chính thức bắt đầu cuộc cá cược!

Chỉ cần tôi thành công đột phá Linh Vũ trung kỳ, bà nhất định phải

đáp ứng tôi một yêu cầu!

Ngược lại, nếu tôi không thể đột phá, tôi sẽ tặng không cho bà hai thanh Thánh binh cao giai thuộc tính Thủy!" Diệp Hàn thần sắc thong dong, dường như không hề coi mấy kiện Thánh binh này là gì, dù mỗi một kiện đều giá trị liên thành hắn cũng không chút xót xa.

Chứng kiến cảnh này, Liễu Tuyết trưởng lão rõ ràng bị thủ đoạn khoát xước của Diệp Hàn làm cho chấn động, nhất thời không dám đáp ứng ngay!

Dù sao Diệp Hàn cũng là một siêu cấp thổ hào có thể tùy tay lấy ra hàng trăm kiện Thánh binh cao giai, một tu sĩ Ngự Không hậu kỳ như Liễu Tuyết trưởng lão cũng có chút do dự.

Thấy bà còn chần chừ, Diệp Hàn không khỏi lên tiếng chế giễu: "Liễu Tuyết trưởng lão, chẳng lẽ bà sợ rồi sao?

Nên nhớ tôi chỉ là một tu sĩ Linh Vũ sơ kỳ, mà một tu sĩ Ngự Không hậu kỳ lại không dám đánh cược với tôi?

Thật nực cười!

Chuyện này mà truyền ra ngoài chắc hẳn toàn bộ người của Diệu Huyền Tông đều cảm thấy nhục nhã!" "Khốn kiếp!" Nghe xong những lời này, sắc mặt Liễu Tuyết trưởng lão lập tức trở nên tức giận.

Đến nước này, dù biết rõ Diệp Hàn có thể có chiêu bài chưa lật, bà cũng không thể không đáp ứng: "Được!

Ta lập tức đánh cược với ngươi!

Nếu không thể đột phá cảnh giới, đừng trách ta không khách khí!" Liễu Tuyết trưởng lão nói với ngữ khí cực kỳ sâm nghiêm.

Bởi vì đã bị Diệp Hàn chọc giận, nên nếu thắng cuộc đánh cược,

bà nhất định sẽ cho Diệp Hàn nếm mùi lợi hại.

Tuy nhiên Diệp Hàn chẳng hề sợ hãi.

Dù sao hắn cũng là một đại lão cảnh giới Hóa Tiên!

Chỉ cần dùng ba phần công lực cũng đủ để bóp chết Liễu Tuyết trưởng lão một cách nhẹ nhàng!

Sau khi thấy cuộc đánh cược đã thành lập, Diệp Hàn lập tức cười rộ lên. "Liễu Tuyết trưởng lão, bà phải mở to mắt nhìn cho kỹ!

Hôm nay tôi sẽ cho bà thấy thế nào mới thực sự là thiên tài tu luyện!

Thanh Nhiễm làm chứng nhé, tôi sẽ không uống bất kỳ linh dược nào!" Dứt lời, Diệp Hàn vung tay gọi Long Uyên Kiếm ra. "Long Uyên Thánh Kiếm!" "Lại là một thanh Thánh binh cao giai!" "Tài sản của Diệp Hàn này thật quá đáng sợ, sao hắn lại có nhiều Thánh binh cao giai đến thế!" Lúc này, khi thấy Diệp Hàn triệu hoán ra Long Uyên Kiếm, cả Tô Thanh Nhiễm và Liễu Tuyết trưởng lão đều kinh hô.

Tiếp đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người, ngón tay Diệp Hàn khẽ chỉ vào không trung, chú ngữ trong miệng cũng theo đó vang lên. "Linh Vũ Ngưng Khí Thuật!" "Linh Khí Hóa Kiếm Quyết!" "Tam Thập Lục Đạo Linh Khí Huyễn Kiếm Hộ Thể Thần Công..." Sau khi thi triển liên tiếp mười mấy đạo công pháp, hào quang trên người Diệp Hàn càng lúc càng rực rỡ.

Đồng thời, từng đạo bạch quang rực rỡ cũng theo đó tán ra bốn phía.

Sau khi mười mấy đạo bạch quang xoay quanh không trung vài vòng, dưới sự chứng kiến của Tô Thanh Nhiễm và Liễu Tuyết, tất cả bạch quang cuối cùng đều thấm vào cơ thể Diệp Hàn, khiến khí thế của hắn bạo tăng. "Kiếm khí nhập thể?

Cường hành đột phá?" "Không thể nào!" "Một tu sĩ Linh Vũ sơ kỳ nhỏ bé làm sao có thể tu luyện đại thành thuật Kiếm Khí Nhập Thể - công pháp trấn tông của Diệu Huyền Tông?!" Lúc này, ánh mắt Liễu Tuyết trưởng lão tràn ngập sự kinh hoàng.

Bà không thể tin được một ngoại môn đệ tử mới vào vài ngày như Diệp Hàn lại có thể luyện thành công pháp trấn tông đến cảnh giới đại thành!

Đáng sợ hơn là cuốn công pháp này chính là do bà tận tay đưa cho Diệp Hàn khi muốn thu hắn làm đồ đệ!

Theo ý định ban đầu, bà định dùng cuốn công pháp này để lừa gạt Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm.

Nhưng bà không ngờ Diệp Hàn là một thiên tài nghịch thiên, chỉ trong chớp mắt đã luyện thành thuật Kiếm Khí Nhập Thể vốn được coi là không ai có thể luyện được!

Chương 969

Hơn nữa còn luyện đến cảnh giới đại thành!

Cảnh tượng này ngay cả tông chủ Diệu Huyền Tông cũng không làm được!

Vì vậy miệng Liễu Tuyết trưởng lão há hốc vì kinh ngạc, suýt chút nữa đã kinh khiếp mà hét lên tại chỗ. "Ha ha!" "Liễu Tuyết trưởng lão, nhìn cho kỹ đây!

Tôi sắp đột phá rồi!" Dứt lời, tất cả kiếm khí xung quanh Diệp Hàn cùng lúc nhập vào cơ thể.

Dưới sự kích đãng, va chạm và dung hợp của lượng lớn linh lực kiếm khí, bên trong cơ thể Diệp Hàn phát ra một tiếng nổ trầm đục.

Sau tiếng nổ đó, khí thế toàn thân Diệp Hàn thay đổi hẳn, trong nháy mắt bạo tăng lên cảnh giới Linh Vũ hậu kỳ!

Thậm chí chỉ còn thiếu một chút nữa là đạt đến Linh Vũ hậu kỳ đại viên mãn! "Ha ha!

Kiếm Khí Nhập Thể Thuật của Diệu Huyền Tông sao?

Thật khiến tôi mở mang tầm mắt!" Lúc này, dù Diệp Hàn là đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên cũng không khỏi kinh thán.

Không thể phủ nhận công pháp của Diệu Huyền Tông quả thực có điểm độc đáo!

Đặc biệt là sau khi luyện đến đại thành, cảm giác huyền diệu sinh ra khiến cả một tu sĩ Hóa Tiên như hắn cũng suýt không áp chế nổi!

Dù hắn đã liều mạng áp chế cảnh giới nhưng vẫn bị kiếm khí vô song phá vỡ sự kìm hãm, cưỡng ép đề thăng cảnh giới lên đến mức

Linh Vũ hậu kỳ đại viên mãn!

Đáng sợ hơn là nếu Diệp Hàn không dùng pháp lực áp chế, luồng kiếm khí này thậm chí có thể đưa cảnh giới của hắn lên mức Ngự Không hậu kỳ khủng bố!

Chính vì vậy Diệp Hàn mới thấy kinh ngạc và nảy sinh sự kính trọng sâu sắc đối với công pháp của Diệu Huyền Tông. "Diệp Hàn, anh thực sự quá lợi hại!

Chỉ trong chớp mắt đã đột phá Linh Vũ hậu kỳ!" Lúc này Tô Thanh Nhiễm ở bên cạnh vui sướng chạy tới, hết lòng chúc mừng.

Dù sao Tô Thanh Nhiễm cũng có tình cảm với Diệp Hàn, nên hắn có tu vi càng cao nàng càng thấy vui vẻ.

Ở phía bên kia, Liễu Tuyết trưởng lão với tư cách là tu sĩ Ngự Không hậu kỳ lại mang vẻ mặt phức tạp, thở dài nói: "Aizz!

Diệp Hàn, bây giờ ta cuối cùng cũng thừa nhận ngộ tính của ngươi thực sự phi thường!

Ngay cả thuật Kiếm Khí Nhập Thể của Diệu Huyền Tông cũng bị ngươi luyện đến đại thành!

Ngộ tính khủng bố như vậy quả thực xứng đáng là kỳ tài hiếm có trên đời!" Khi nói chuyện, mắt Liễu Tuyết đầy vẻ ghen tị vì ngay cả bà cũng không làm được đến mức đó.

Bà chân thành nói: "Diệp Hàn, ngươi thắng rồi!

Ngươi có thể đưa ra yêu cầu của mình, chỉ cần ta làm được thì tuyệt đối sẽ không từ chối!" Liễu Tuyết nghiêm túc nói, vì bà nhận thấy ngộ tính của Diệp Hàn quá đáng sợ.

Chỉ cần hắn tiếp tục tu luyện, thành tựu tuyệt đối không phải người bình thường có thể so bì.

Cho nên dù là một tu sĩ Ngự Không hậu kỳ, bà cũng không dám có chút khinh thường nào đối với Diệp Hàn. "Ha ha!

Liễu Tuyết trưởng lão, đã nhận thua rồi thì tôi cũng không khách khí!

Yêu cầu của tôi đơn giản thôi: từ nay về sau, bà tuyệt đối không được can thiệp vào bất kỳ hành động nào của tôi và Tô Thanh Nhiễm, bất kể tôi làm gì bà cũng không được nhúng tay vào!" "Hả?" Nghe thấy yêu cầu này, Liễu Tuyết không khỏi kinh ngạc.

Bà không ngờ Diệp Hàn lại đưa ra một yêu cầu kỳ quái như vậy.

Theo dự đoán ban đầu, Diệp Hàn nhất định sẽ nhân cơ hội này đưa ra những yêu cầu quá đáng, bất kể là linh thạch hay linh thảo thì hắn chắc chắn sẽ sư tử ngoạm mới đúng.

Bởi vì chỉ có như vậy mới tối đa hóa được lợi ích cho hắn.

Nhưng bà không ngờ Diệp Hàn chẳng cần linh thạch, cũng chẳng cần linh thảo, mà chỉ muốn có sự "tự do"?

Điều này khiến Liễu Tuyết cảm thấy vô cùng bất ngờ. "Diệp Hàn, ngươi nói nghiêm túc chứ?" Liễu Tuyết không tin nổi, nghi ngờ hỏi: "Tại sao ngươi không cần linh thạch hay linh thảo, mà cứ phải muốn tự do?" "Ha ha!" Diệp Hàn cười nhẹ, thản nhiên nói: "Chẳng tại sao cả, tôi chỉ không muốn phải sống dưới sự kiềm tỏa của người khác thôi!" Diệp Hàn nói không sai, hắn thực sự không muốn sống dưới trướng ai, càng không muốn bị kẻ khác làm khó dễ.

Dù sao hắn cũng là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên!

Nếu không phải vì tìm kiếm công pháp của Diệu Huyền Tông thì hắn chẳng thèm để người khác sai bảo!

Hơn nữa, nếu không vì đáp ứng yêu cầu của Tô Thanh Nhiễm, Diệp Hàn cũng sẽ không bái vào môn hạ của Liễu Tuyết.

Huống hồ trên người Diệp Hàn có đầy linh thạch và linh thảo, căn bản không cần đồ của người khác.

Chương 970

Vì thế Diệp Hàn mới đưa ra yêu cầu đó.

Trước chuyện này, Liễu Tuyết trưởng lão suy nghĩ kỹ càng rồi thấy yêu cầu này không có gì không ổn, liền chậm rãi gật đầu: "Diệp Hàn, Tô Thanh Nhiễm, ta đáp ứng yêu cầu của các ngươi!

Từ giờ trở đi hai ngươi có thể tùy ý đi lại!

Chỉ cần không vi phạm cấm thuật của tông môn, ta sẽ không chỉ trích hay quản giáo hành động của các ngươi.

Có điều trên danh nghĩa hai người vẫn là đệ tử Phiếu Miểu Phong của ta, nên hy vọng khi hành sự đừng quá phô trương để tránh làm xấu mặt Phiếu Miểu Phong!" Sau khi nói xong, Liễu Tuyết trưởng lão xua tay, không hỏi đến chuyện của hai người nữa.

Tuy nói vậy nhưng tâm trạng bà khó mà bình tĩnh nổi.

Dù sao lần này bà coi như đã chịu thiệt thòi lớn!

Bà đã bỏ ra không ít linh thạch mới chiêu mộ được hai người từ đám ngoại môn đệ tử để giúp trông coi động phủ.

Thế mà chỉ trong nháy mắt hai đệ tử này đã muốn "tự lập môn hộ"!

Vì vậy dù đã đồng ý nhưng Liễu Tuyết vẫn cảm thấy có chút uất ức.

May thay vẻ mặt uất ức của bà đã bị Tô Thanh Nhiễm nhìn thấy. "Sư phụ Liễu Tuyết, người đừng buồn nữa, sau này con và Diệp Hàn nhất định sẽ thường xuyên đến thăm người!" Tô Thanh Nhiễm dù sao cũng là một cô gái trẻ, tính tình lương thiện và dễ mủi lòng.

Thấy Liễu Tuyết trưởng lão chịu thiệt, nàng không khỏi nảy sinh lòng đồng cảm.

Đồng thời để Liễu Tuyết cảm thấy dễ chịu hơn, nàng kéo kéo áo Diệp Hàn nói: "Diệp Hàn, anh xin lỗi sư phụ Liễu Tuyết một tiếng đi!

Dù sao bà ấy cũng đâu có bắt nạt tôi.

Hơn nữa bà ấy là sư phụ của tôi mà, đừng làm bà ấy khó xử nữa được không?" Khi nói chuyện, đôi mắt của Tô Thanh Nhiễm sáng long lanh khiến Diệp Hàn cảm thấy hơi bối rối.

Thật lòng mà nói, từ khi ở bên Tô Thanh Nhiễm, khả năng kháng cự của Diệp Hàn đã giảm đi đáng kể.

Mỗi khi nàng cầu xin, hắn đều cảm thấy không nỡ chối từ.

Dù sao Tô Thanh Nhiễm thực sự quá đáng yêu!

Thế là nể mặt Tô Thanh Nhiễm, Diệp Hàn không làm chuyện quá tuyệt, tiện tay ném một thanh Thánh binh cao giai thuộc tính Thủy ra. "Đây!" Một tiếng động khẽ vang lên, Diệp Hàn trực tiếp ném thanh Thánh binh đó vào lòng Liễu Tuyết trưởng lão.

Chứng kiến cảnh này, Liễu Tuyết sững sờ, vừa kinh vừa mừng hỏi: "Diệp Hàn, ý ngươi là sao?" "Ý gì?

Chẳng có ý gì cả." Diệp Hàn nhìn Tô Thanh Nhiễm, thấy thần sắc nàng đã tốt hơn hắn mới tiếp tục nói: "Liễu Tuyết trưởng lão, thanh Thánh binh này tặng cho bà, dù sao tôi và Tô Thanh Nhiễm cũng là đệ tử dưới danh nghĩa của bà.

Sau này đi lại trong Diệu Huyền Tông chắc chắn phải mượn danh hiệu của bà rồi!" Nói xong, Diệp Hàn không ngoảnh đầu lại mà dắt Tô Thanh Nhiễm rời đi.

Bởi vì trong lòng hắn chỉ có Tô Thanh Nhiễm, cũng chỉ quan tâm

đến nàng.

Cho nên hắn mới tặng đối phương một thanh Thánh binh cao giai. "Cảm ơn..." Liễu Tuyết trưởng lão nói với thần sắc phức tạp.

Lúc này bà không biết có nên cảm ơn Diệp Hàn hay không.

Bởi vì một thanh Thánh binh cao giai đối với bà thực sự rất quan trọng!

Có được một thần binh cao giai hợp tay, thực lực của Liễu Tuyết sẽ tăng cao, địa vị trong Diệu Huyền Tông cũng sẽ theo đó mà lên, sẽ không còn ai dám coi thường bà nữa.

Tuy nhiên đối với chuyện này Diệp Hàn căn bản không quan tâm, hắn cứ thế dắt Tô Thanh Nhiễm rời khỏi nơi đó.

Sau khi bóng dáng của hai người biến mất, Liễu Tuyết trưởng lão mới thu hồi tầm mắt, quay về động phủ tế luyện Thánh binh.

Ở phía bên kia, Diệp Hàn dắt Tô Thanh Nhiễm chạy một mạch từ Phiếu Miểu Phong đến lối vào nội môn Diệu Huyền Tông mới chậm rãi dừng bước. "Diệp Hàn, sao anh chạy nhanh thế?" Khi bước chân chậm lại, Tô Thanh Nhiễm không khỏi oán trách.

Là một thiên kim tiểu thư, nàng chưa bao giờ vận động mạnh như thế này nên có chút không hài lòng.

Thấy vậy Diệp Hàn thong thả giải thích: "Sở dĩ chạy nhanh là vì tôi sợ Liễu Tuyết trưởng lão đổi ý!

Chúng ta khó khăn lắm mới khôi phục được tự do, không cần ngày nào cũng phải canh giữ trước cửa động phủ nữa, chẳng lẽ không nên nhanh chóng rời khỏi đó sao?" Diệp Hàn nói với biểu cảm tỉnh bơ.

Tô Thanh Nhiễm suy nghĩ kỹ lại thấy cũng đúng, liền nói: "Cũng phải!

Nhưng Diệp Hàn, giờ chúng ta đi đâu?" Nàng lo lắng hỏi.

Vì nàng và Diệp Hàn đều là người mới gia nhập Diệu Huyền Tông được vài ngày, căn bản không biết tiếp theo nên làm gì.

Chương 971

May mắn là Diệp Hàn đã sớm có dự tính: "Tiếp theo trước tiên tôi phải tìm một nơi để ở, sau đó tìm một nơi để ăn!

Giải quyết xong hai vấn đề này tôi sẽ đưa cô đi chơi, dù sao giờ cũng chẳng còn ai quản được tôi nữa rồi!" "Thật tốt quá!" Tô Thanh Nhiễm cười híp mắt, rõ ràng là tán thành với cách làm của Diệp Hàn. "Được rồi, giờ chúng ta đi tìm chỗ ở thôi." Nói xong Diệp Hàn trực tiếp nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tô Thanh Nhiễm, đi về phía lối vào nội môn.

Dưới núi xanh, hai bên đường là hàng cây xanh mướt.

Ở chính giữa có hai tu sĩ mặc áo dài xanh đang đứng, một người cầm trường kiếm, trên tay áo thêu chữ "Tông môn hình phạt", hóa ra là tu sĩ của đội hình phạt Diệu Huyền Tông.

Thấy Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm đi tới, tên tu sĩ cầm kiếm quát lớn: "Hai người kia đứng lại cho ta!" "Hả?

Tại sao phải đứng lại?" Tô Thanh Nhiễm giật mình, đồng thời siết chặt tay Diệp Hàn.

Thấy vậy Diệp Hàn chẳng hề hoảng hốt, hắn trấn an Tô Thanh Nhiễm trước rồi mới tiến lên nói với tên tu sĩ kia: "Chào sư huynh, chúng tôi là đệ tử Phiếu Miểu Phong, muốn vào nội môn mua một số thứ." "Ồ?

Hai người là đệ tử Phiếu Miểu Phong sao?" Nghe vậy tên tu sĩ áo xanh lập tức cười lạnh: "Đừng có lừa người, Phiếu Miểu Phong chỉ có một mình Liễu Tuyết trưởng lão, lấy đâu ra đệ tử khác?

Dám dùng lời giả dối để trà trộn, thật là chán sống mà!" Dứt lời,

tên tu sĩ áo dài liền rút kiếm khỏi vỏ, bày ra tư thế tấn công, có thể ra tay giết người bất cứ lúc nào.

Chứng kiến cảnh này, Diệp Hàn cảm thấy bất đắc dĩ, đành phải giải thích: "Vị sư huynh này, đừng hiểu lầm, chúng tôi thực sự là đệ tử Phiếu Miểu Phong mà!

Liễu Tuyết trưởng lão vừa mới thu nạp chúng tôi." Vừa nói Diệp Hàn vừa lấy lệnh bài ra.

Lệnh bài này là do Liễu Tuyết trưởng lão đích thân phát cho hắn và Tô Thanh Nhiễm, trên đó có khắc ba chữ "Phiếu Miểu Phong". "Lệnh bài trông không giống giả, chẳng lẽ thực sự là đệ tử Phiếu Miểu Phong?" Lúc này tên tu sĩ áo dài xem xong lệnh bài cũng có chút phân vân.

Ngay sau đó tên tu sĩ bên cạnh thuận miệng nói: "Nếu lệnh bài là thật thì cứ cho vào đi!

Huống hồ Phiếu Miểu Phong nghèo rớt mồng tơi, đến cả Liễu Tuyết trưởng lão cũng nghèo tới mức không có nổi một thanh Thánh binh thì làm sao chế tạo được lệnh bài giả!

Cho nên lệnh bài chắc chắn là thật, hai người này cũng chắc chắn là đệ tử Phiếu Miểu Phong!" Nói xong tên tu sĩ áo dài mới thu kiếm lại và cho Diệp Hàn cùng Tô Thanh Nhiễm đi vào. "Aizz!" Sau khi vào nội môn, trong lòng Diệp Hàn cảm thấy thật khó tả.

Hắn không ngờ mình lại vào được theo cách như vậy!

Lúc đầu Diệp Hàn đã nghĩ ra rất nhiều cách để giải thích thân phận của mình và Tô Thanh Nhiễm khiến đội hình phạt tin tưởng.

Kết quả là Diệp Hàn không ngờ mức độ nghèo khó của Phiếu Miểu Phong lại vượt quá tưởng tượng của hắn.

Đến cả đội hình phạt nghiêm khắc nhất của Diệu Huyền Tông

cũng phải nhìn tu sĩ Phiếu Miểu Phong bằng ánh mắt khác, thật khiến người ta cảm thấy tâm trạng phức tạp. "Thật không ngờ sư phụ Liễu Tuyết của tôi lại nghèo đến vậy!

Ngay cả tu sĩ đội hình phạt của Diệu Huyền Tông cũng biết tiếng..." Tô Thanh Nhiễm cũng lên tiếng, khi nói chuyện nàng nhíu mày, luôn cảm thấy mình đã bái phải một vị sư phụ quá "đặc biệt".

Trước chuyện này Diệp Hàn thản nhiên nói: "Quen đi là được!

Dù sao chúng ta hoàn toàn có thể tự cung tự cấp, cũng chưa từng dựa dẫm vào Liễu Tuyết trưởng lão.

Cho nên bà ấy có nghèo thế nào cũng chẳng liên quan gì đến tôi!" "Cũng đúng!" Tô Thanh Nhiễm gật đầu, cảm thấy lời Diệp Hàn nói rất có lý.

Chỉ cần hai người ở bên nhau thì khó khăn nào cũng có thể vượt qua.

Vì vậy Liễu Tuyết trưởng lão có nghèo hơn nữa, danh tiếng Phiếu Miểu Phong có tệ hơn nữa cũng chẳng sao.

Lúc này cả Tô Thanh Nhiễm và Diệp Hàn đều nghĩ như vậy.

Thế nhưng họ không ngờ rằng ngay khi vừa bước vào nội môn đã có vài đệ tử nội môn tiến tới, từng tên một đều mang vẻ mặt bất thiện! "Là đệ tử mới của Phiếu Miểu Phong sao?

Đúng là danh bất hư truyền, nghèo đến phát khiếp!

Quả nhiên người ở Phiếu Miểu Phong toàn là một lũ nghèo kiết xác!" Tên đệ tử nội môn cầm đầu cười lạnh, tự giới thiệu: "Ta tên là Trương Dương, các ngươi có thể gọi ta là Trương gia gia!" Tên Trương Dương này không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đã khiến người ta khó chịu.

Vừa gặp mặt đã nói lời thô tục, thật khiến người khác bất bình!

Sắc mặt Tô Thanh Nhiễm biến đổi, rõ ràng là đã tức giận.

Diệp Hàn cũng chú ý đến biểu cảm của Tô Thanh Nhiễm và cũng vì thế mà bực mình.

Theo tính cách của Diệp Hàn, vốn dĩ hắn định không thèm chấp nhặt với tên Trương Dương này.

Nhưng hiện tại thấy tiểu khả ái Tô Thanh Nhiễm tức giận, Diệp Hàn đương nhiên không định làm rùa rụt cổ, lập tức đứng ra. "Được, tôi tên là Diệp Hàn, ngươi có thể gọi tôi là Diệp gia gia!

Chương 972

Bên cạnh tôi là Tô Thanh Nhiễm, ngươi có thể gọi một tiếng Tô nãi nãi!" Diệp Hàn châm chọc đối phương, lập tức phản kích lại.

Mấy câu nói này khiến sắc mặt Trương Dương trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn âm trầm nói: "Chỉ bằng hai đứa nghèo kiết xác ở Phiếu Miểu Phong mà cũng dám cãi lại ta?

Nên biết lão tử là một trong mười cao thủ hàng đầu nội môn, chỉ cần phẩy tay một cái cũng có thể hành hạ hai đứa đến chết!

Bây giờ ta ra lệnh cho hai đứa lập tức quỳ xuống dập đầu xin lỗi!

Nếu không ta sẽ cho các ngươi một bài học nhớ đời!" Vừa nói Trương Dương vừa gọi Thánh binh ra, một thanh cự kiếm dài hơn hai mét lơ lửng trên đầu, khí thế mười phần!

Cùng lúc đó mấy tên tay sai phía sau Trương Dương cũng rút đao kiếm ra, có thể xông lên đánh hội đồng bất cứ lúc nào.

Thấy không khí căng thẳng, Tô Thanh Nhiễm không khỏi lo lắng, kéo vạt áo Diệp Hàn nói: "Diệp Hàn, bọn họ đông người, chúng ta chắc chắn đánh không lại đâu, hay là mau chạy đi?" Dù Tô Thanh Nhiễm chưa trải sự đời nhưng đầu óc rất linh hoạt.

Thấy đối phương đông người thế mạnh, nàng lập tức muốn kéo Diệp Hàn bỏ chạy.

Tuy nhiên Diệp Hàn chẳng hề hoảng hốt, thản nhiên nói: "Tô Thanh Nhiễm, yên tâm đi, chỉ cần có tôi ở đây tuyệt đối không ai làm hại được cô!" "Ô kìa?

Khẩu khí lớn quá nhỉ!" Đám người Trương Dương đều cười

nhạo, chế giễu: "Chỉ bằng một tu sĩ Linh Vũ hậu kỳ mà cũng muốn đối đầu với bao nhiêu người chúng ta sao?

Huống hồ ta là cao thủ Ngự Không sơ kỳ, đứng thứ mười đệ tử nội môn, chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào hàng ngũ trưởng lão Diệu Huyền Tông!

Hiện tại một tên Linh Vũ nhỏ bé lại dám ở trước mặt ta lớn lối như vậy, thật là thiếu dạy dỗ!" Nói xong Trương Dương lập tức điều khiển Thánh binh, thanh cự nhận dài hai mét nhắm thẳng đỉnh đầu Diệp Hàn mà chém xuống!

Tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng "Oàng!", thanh cự nhận đã đập xuống đầu Diệp Hàn! "Chết chắc rồi!" Trương Dương cười lạnh, đầy tự tin nói.

Bởi vì cảnh giới của hắn cao hơn Diệp Hàn rất nhiều, pháp lực cũng thâm hậu hơn!

Vì vậy dưới sự chênh lệch huyền thù như thế, Trương Dương cảm thấy Diệp Hàn dù thế nào cũng không phải là đối thủ của mình!

Chỉ tiếc suy nghĩ của hắn quá đơn giản!

Nên biết thực lực thực sự của Diệp Hàn không phải là cảnh giới Linh Vũ!

Hắn được coi là đệ nhất nhân ở Vô Biên Hải, thậm chí ngay cả trên Song Sinh đại lục cũng không có ai có thể vượt qua cảnh giới Hóa Tiên của hắn!

Hiện tại dù Diệp Hàn cố ý áp chế cảnh giới thì cũng không phải là người bình thường có thể ức hiếp!

Huống hồ hắn còn có nhiều công pháp đại thành trong người, dù áp chế ở cảnh giới Linh Vũ hậu kỳ thì Diệp Hàn cũng có thể trong nháy mắt phản sát tu sĩ cảnh giới Ngự Không!

Bành!

Trong tiếng nổ trầm đục, một cảnh tượng khiến người ta chấn động đã xảy ra.

Chỉ thấy Diệp Hàn vung tay lên đỡ, lại dùng thân xác phàm trần cứng rắn đỡ được thanh cự nhận Thánh binh của Trương Dương!

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là cơ thể Diệp Hàn còn cứng rắn hơn thanh cự nhận kia tới ba phần! "Đỡ!" Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng quát lớn, tay phải Diệp Hàn chuyển hóa thành màu vàng đỏ rực rỡ, cứng rắn nắm chặt lấy thanh cự nhận trong lòng bàn tay.

Cảnh tượng này chính là biểu hiện của thuật Linh Vũ Luyện Thể đã đạt đến cảnh giới đại thành! "Không ổn!" "Đại sự không diệu rồi!" "Tên này lại có thể luyện thành thuật Linh Vũ Luyện Thể đến cảnh giới đại thành!

Chỉ cần vận chuyển công pháp một chút là có thể lập tức bẻ gãy Thánh binh!" Trong nháy mắt, tất cả mọi người có mặt đều sợ đến mức mặt không còn chút máu, vì họ không ngờ một tu sĩ Linh Vũ nhỏ bé như Diệp Hàn lại luyện thành thuật Linh Vũ Luyện Thể của Diệu Huyền Tông đến cảnh giới đại thành!

Nên biết đó là việc mà ngay cả tu sĩ Ngự Không cũng không làm được!

Đáng sợ hơn là sau khi loại luyện thể thuật này đại thành, thân thể người đó cứng rắn không kém gì Thánh binh, vung tay lên là có thể chém đứt mọi binh khí!

Tiếp đó dưới ánh mắt kinh khủng của mọi người, khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, khẽ cười thốt ra một chữ. "Phá!" Dứt lời pháp lực trong lòng bàn tay Diệp Hàn cũng bùng phát.

Ngay sau đó mọi người chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra.

Thanh cự nhận Thánh binh mà Trương Dương đã tế luyện mười mấy năm lại bị bàn tay vàng đỏ của Diệp Hàn bóp gãy làm đôi!

Ngay cả khi đã bẻ gãy làm đôi, Diệp Hàn vẫn chưa thấy hài lòng! "Vỡ cho tôi!" Kèm theo một tiếng quát lớn, Diệp Hàn thúc động thuật Linh Vũ Luyện Thể đến cực hạn, kim quang toàn thân rực rỡ như mặt trời khiến người ta không thể mở mắt!

Tiếp đó khi mọi người còn đang đưa tay che mắt thì ngón tay Diệp Hàn khẽ bóp, nghiền nát thanh cự nhận của Trương Dương thành vô số mảnh vụn!

Chát!

Chương 973

Một tiếng động giòn giã vang lên, vô số mẩu sắt vụn bay đầy trời, lấp lánh điểm điểm kim quang. "Cự nhận Thánh binh của ta!" "Diệp Hàn!" "Ta thề sẽ giết ngươi!" Lúc này Trương Dương có thể nói là giận đến mức tóc dựng ngược!

Nên biết thanh cự nhận này là bảo bối hắn đã tế luyện mười mấy năm trời!

Trong mười mấy năm đó hắn đã dành phần lớn thời gian để tế luyện mới biến nó thành Thánh binh trung giai.

Thế mà hiện tại, bảo bối khổ cực tế luyện bao năm lại bị Diệp Hàn nhẹ nhàng bóp thành mảnh vụn, bảo hắn làm sao không phẫn nộ cho được?

Thế là trong tiếng gầm nộ, Trương Dương lập tức kích phát toàn bộ pháp lực trong người muốn giết chết Diệp Hàn ngay tại chỗ. "Chết đi cho ta!" Trương Dương mắng với vẻ mặt độc ác và tung một cú đấm cực mạnh nhắm thẳng đầu Diệp Hàn.

Một quyền này ngay cả tu sĩ Ngự Không có lẽ cũng không đỡ nổi! "Cẩn thận!" Tô Thanh Nhiễm không nhịn được lo lắng hô lên, sợ Diệp Hàn sẽ chịu thiệt lớn.

Nhưng Diệp Hàn đối với cảnh này lại chẳng hề hoảng sợ. "Chẳng phải chỉ là toàn lực nhất kích của cảnh giới Ngự Không thôi sao?

Xem tôi xử lý ngươi đây!" Diệp Hàn thản nhiên nói, đồng thời cũng siết chặt nắm đấm, trực tiếp nghênh tiếp!

Bành!

Một tiếng nổ vang dội, chỉ với một quyền Diệp Hàn đã đánh bay

Trương Dương ra ngoài! "Không thể nào!" "Trương Dương sư huynh sao có thể thua một tu sĩ cảnh giới Linh Vũ được?" "Trương Dương sư huynh là một trong mười cao thủ nội môn cơ mà!" Lúc này thấy Trương Dương bại trận, mấy tên tay sai đều kinh hãi kêu lên.

Chúng không hiểu tại sao Trương Dương ở cảnh giới Ngự Không lại thua Diệp Hàn ở cảnh giới Linh Vũ. "Không hiểu sao?

Không hiểu là đúng rồi!" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Dựa vào lũ phế vật các ngươi, tôi một mình có thể chấp mười tên!" "Thật quá kiêu ngạo rồi!" "Để tôi xử lý hắn!" "Mọi người cùng xông lên báo thù cho Trương Dương!" "Thằng ranh, hôm nay ngươi chết chắc rồi!" Trong tiếng mắng chửi, lũ tay sai đều xông lên, từng tên một gọi ra đủ loại Thánh binh, cùng lúc ném về phía Diệp Hàn.

Mười mấy món Thánh binh ập tới, linh áp tạo ra vô cùng khủng bố!

Lúc này ngay cả tu sĩ đội hình phạt của Diệu Huyền Tông đứng ở cửa cũng không dám lơ là vì sợ bị cuốn vào cuộc tranh đấu đáng sợ này.

Tuy nhiên cuộc tấn công khủng bố đó còn chưa chạm được tới người Diệp Hàn. "Tất cả vỡ hết cho tôi!" Diệp Hàn quát lớn, pháp lực toàn thân trong nháy mắt ngưng tụ vào lòng bàn tay.

Sau đó hắn nắm chặt tay thành quyền, oanh một tiếng đánh ra!

Bành!

Bành!

Bành!

Mười mấy tiếng nổ vang lên, tiếp đó một cảnh tượng khiến tất cả mọi người có mặt đều phải kinh hãi đã xảy ra!

Diệp Hàn chỉ với một quyền đã nghiền nát mười mấy món Thánh binh!

Bất kể Thánh binh có cứng rắn thế nào thì so với nắm đấm của Diệp Hàn đều mỏng manh như tờ giấy! "..." "Thật quá đáng sợ!" "Nắm đấm của người này cứng đến mức nào vậy?

Lại có thể đánh nát mười mấy món Thánh binh cùng lúc?" "Thật không thể tin nổi!" Lúc này sau uy thế của một quyền đó, mọi người có mặt đều phải kinh ngạc nhìn về phía Diệp Hàn, không ai dám khinh thường hắn nữa.

Ngay cả Trương Dương cũng bị thủ đoạn của Diệp Hàn làm cho khiếp vía, sợ đến mức hai chân nhũn ra, suýt chút nữa đã quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn! "Một lũ tép riu, thật khiến tôi cười chết mất." Diệp Hàn không nhịn được chế giễu, ánh mắt lạnh lùng quét qua tất cả mọi người và nói: "Còn ai không phục cứ việc xông lên, ai hèn nhát kẻ đó là con rùa!" Câu nói này cực kỳ kiêu ngạo, căn bản không coi Trương Dương ra gì.

Thế nhưng dù bị Diệp Hàn sỉ nhục công khai, cũng không có ai dám lên tiếng!

Bởi vì sau mấy chiêu giao thủ, ai cũng nhận ra mình căn bản không phải đối thủ của Diệp Hàn!

Chỉ cần có não một chút là biết khoảng cách giữa mình và Diệp Hàn là một trời một vực, hoàn toàn không cùng đẳng cấp!

Ngay cả người đứng thứ mười nội môn như Trương Dương cũng không chịu nổi một quyền của Diệp Hàn!

Vì thế bầu không khí trên sân trong nháy mắt đông cứng lại. "Diệp Hàn, anh thực sự quá lợi hại!" Lúc này chỉ có Tô Thanh Nhiễm là dám lên tiếng.

Càng đáng kinh ngạc hơn là nàng không hề sợ hãi Diệp Hàn, thậm chí còn có cảm tình cực lớn với hắn.

Chương 974

Diệp Hàn cũng có cảm tình với Tô Thanh Nhiễm, sủng nịch nói: "Tô Thanh Nhiễm, cô cứ nhìn cho kỹ, tôi nhất định sẽ bắt bọn chúng xin lỗi cô!" Nói xong Diệp Hàn bước tới trước mặt Trương Dương hỏi: "Bây giờ đã phục chưa?" "Phục... tôi phục rồi!" Trương Dương run rẩy nói, thái độ cực kỳ hèn mọn vì sợ Diệp Hàn sẽ tung thêm một quyền nữa.

Không còn cách nào, thực sự đánh không lại Diệp Hàn mà!

Ngay cả khi Trương Dương cùng đám tay sai xông lên cũng hoàn toàn không phải đối thủ!

Vì thế với tâm niệm quân tử lông bông không chấp kẻ hèn, Trương Dương lập tức chịu mềm.

Tiếp đó Diệp Hàn chuyển tầm mắt sang những tên khác, hỏi từng đứa một: "Phục chưa?" "Phục!" "Tôi triệt để tâm phục khẩu phục rồi!" "Diệp Hàn công tử công pháp vô song, một tay cũng có thể bóp chết tôi!" Đến nước này đám người kia không ai dám cãi lại, miệng thì cứ một câu "Diệp Hàn công tử", hai câu "Diệp Hàn công tử", gọi thân thiết vô cùng.

Ai không biết còn tưởng là tay sai của Diệp Hàn!

Chỉ có những người tận mắt chứng kiến mới biết trước đó bọn chúng đã khinh bỉ và chế giễu Diệp Hàn thế nào.

Nếu không phải Diệp Hàn có bản lĩnh thì căn bản không thể khiến bọn chúng tâm phục!

Hiện tại thấy không ai dám phản kháng, Diệp Hàn mới cười nói: "Bây giờ mỗi đứa tự tát vào mặt mình vài cái và xin lỗi Tô Thanh

Nhiễm cho tôi, chuyện này coi như xóa bỏ!

Nếu không tôi sẽ không dễ dàng tha cho các ngươi đâu!" Diệp Hàn nói với ngữ khí lạnh lùng, không chút cảm xúc.

Từ giọng điệu của hắn, mọi người đều nhận ra Diệp Hàn tuyệt đối là người nói được làm được!

Nếu hôm nay không xin lỗi chắc chắn sẽ bị hắn dạy cho một bài học, thậm chí bị đánh gãy tay chân!

Vì vậy để bảo toàn tính mạng, đám người kia mặt mày mếu máo, vừa xin lỗi vừa tát "chát chát" vào mặt mình. "Diệp Hàn công tử, chúng tôi xin lỗi!" "Tô Thanh Nhiễm tiểu thư, chúng tôi xin lỗi!" "Tôi có mắt như mù, không nên mạo phạm hai người!" "Tôi sai rồi, không nên miệng chó không mọc được ngà mà chế giễu hai người!" "Tôi biết lỗi rồi, xin Diệp Hàn công tử, xin Tô Thanh Nhiễm tiểu thư tha cho tôi!" Trương Dương cùng tất cả lũ tay sai quỳ xuống cầu xin tha thứ, ra sức tự tát vào mặt mình.

Sau khi bọn chúng đã đánh đến mức mặt mũi sưng vù, Diệp Hàn mới vẩy tay nói: "Được rồi, cút đi được rồi!" "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" "Cảm ơn Tô Thanh Nhiễm tiểu thư!" "Tôi cút!

Tôi cút ngay lập tức!" Trương Dương dẫn đầu cảm ơn vì sợ Diệp Hàn đổi ý.

Sau khi Diệp Hàn gật đầu chúng mới dám xám xịt chạy mất, không bao giờ dám xuất hiện trước mặt Diệp Hàn nữa.

Dù sao lần này đã nếm đủ đau khổ, có cho thêm mười lá gan chúng cũng không dám đến gây sự nữa!

Cùng lúc đó sau khi xử lý xong đám tép riu, Tô Thanh Nhiễm mới cười hớn hở: "Diệp Hàn, anh thực sự rất lợi hại!" "Cái đó là đương nhiên." Diệp Hàn mặt dày nói: "Cũng không xem tôi là ai, tôi là thiên

tài vạn năm mới gặp của Diệu Huyền Tông đấy!" "Ha ha, thật là mặt dày quá đi!" Tô Thanh Nhiễm cười duyên, cảm thấy Diệp Hàn thật là quá tự luyến.

Dù nàng biết thiên phú của Diệp Hàn rất tốt nhưng nếu gọi là thiên tài vạn năm mới gặp thì nàng cảm thấy vẫn còn thiếu chút gì đó! "Diệp Hàn, đợi khi nào anh siêu phàm thoát tục hãy nhận là thiên tài nhé!

Vì chỉ có tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm mới xứng với hai chữ thiên tài." Tô Thanh Nhiễm khéo léo đả kích để tránh Diệp Hàn quá kiêu ngạo.

Trước điều này Diệp Hàn chỉ mỉm cười mà không giải thích!

Dù sao hắn đã sớm đạt đến cảnh giới Hóa Tiên, cao hơn tu sĩ Siêu Phàm một đại cảnh giới cơ mà!

Chỉ cần Diệp Hàn muốn ra tay, muốn triển lộ tu vi thì e là cả Diệu Huyền Tông cũng không phải đối thủ của hắn!

Có điều Diệp Hàn không định triển lộ tu vi, vì mục đích của hắn tới đây là để học lỏm công pháp chứ không phải để gây chuyện! "Được rồi, chúng ta mau đi tìm chỗ ở thôi, không thì tối nay chẳng có chỗ mà ngủ đâu." Nói xong Diệp Hàn dắt Tô Thanh Nhiễm đi vào trong phố.

Con phố lớn này là do Diệu Huyền Tông đặc biệt thiết kế để mua bán linh thảo, Thánh binh và công pháp.

Trên phố người qua kẻ lại tấp nập, toàn bộ là đệ tử nội môn Diệu Huyền Tông, tu vi thấp nhất cũng là Linh Vũ hậu kỳ.

Hai bên phố là hàng loạt cửa tiệm, có tiệm luyện khí, tiệm luyện đan và nhiều loại khác nữa.

Thứ Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm cần tìm là nhà trọ để nghỉ ngơi.

Mười mấy phút sau, trước một nhà trọ treo biển "Tá Túc", Tô Thanh Nhiễm dừng bước nói: "Chắc là chỗ này rồi!

Diệp Hàn, chúng ta vào xem thử đi!" "Ừm." Diệp Hàn gật đầu, thản nhiên đáp một tiếng rồi đi theo Tô Thanh Nhiễm vào trong.

Bên trong quán trọ, một người đàn ông trung niên dáng vẻ chủ quán đón tiếp, cười híp mắt hỏi: "Hai vị muốn trọ lại sao?" "Tất nhiên rồi!" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Nếu không trọ thì tôi vào đây làm gì, đúng không?" "Cũng đúng!" Chủ quán cười hắc hắc, xoa xoa bàn tay nói: "Nhà trọ của tôi chia làm nhiều cấp độ, phòng hạng thấp nhất giá một ngày một linh thạch!

Phòng hạng trung giá mười linh thạch một ngày!

Còn hạng cao nhất thì giá một trăm linh thạch một ngày!

Không biết hai vị muốn chọn loại nào?" Chủ quán vẫn luôn giữ vẻ mặt tươi cười, nhìn qua là biết kẻ gian xảo.

Đồng thời Tô Thanh Nhiễm tò mò hỏi: "Chủ quán, ông có thể giới thiệu sự khác biệt giữa các loại phòng không?

Tại sao phòng VIP lại đắt như vậy, dám bán với giá một trăm linh thạch một ngày?

Chương 975

Nên biết bổng lộc một tháng của đệ tử nội môn cũng chỉ có một trăm linh thạch thôi mà!" Trên mặt Tô Thanh Nhiễm đầy vẻ kinh ngạc.

Không còn cách nào khác, phí thuê phòng của khách sạn này thực sự quá đắt!

Dù là một thiên kim tiểu thư như Tô Thanh Nhiễm cũng bị cái giá một trăm linh thạch một ngày làm cho kinh sợ nên mới tò mò hỏi như vậy.

Dưới ánh mắt của Tô Thanh Nhiễm, chủ quán cười gian xảo nói: "Phòng quý tân của tôi sở dĩ đắt là vì nó đáng đồng tiền bát gạo!

Trong phòng không chỉ có bố trí trận pháp cách âm, mà còn được trang bị tụ linh pháp trận cao giai!

Bất kể là tu luyện hay làm chuyện gì bên trong cũng đều có thể khiến các vị hài lòng, thậm chí là cực kỳ sung sướng." Nói xong chủ quán suýt chút nữa đã chảy cả nước miếng.

Bởi vì phòng quý tân của hắn thực sự được trang trí rất xa hoa, ngay cả bản thân hắn cũng không nỡ dùng!

Và vì giá cả quá đắt nên hiếm khi có người thuê, nên chủ quán mới ra sức tiếp thị như vậy.

Thấy chủ quán nói một cách huyền bí như thế, Tô Thanh Nhiễm không khỏi lộ ra ánh mắt đầy hứng thú, rõ ràng là muốn trải nghiệm.

Nhưng khi nàng lục lọi số linh thạch trên người thì sắc mặt bỗng chốc sững lại! "Sao vậy?

Chẳng lẽ không đủ tiền sao?" Lúc này chủ quán cũng nhận ra vẻ mặt của Tô Thanh Nhiễm rõ ràng là không mang đủ tiền! "Thực sự

xin lỗi, tôi ra ngoài hơi vội, trên người chỉ có hai mươi linh thạch hạ phẩm thôi..." Khi nói những lời này Tô Thanh Nhiễm đỏ bừng mặt.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải chuyện xấu hổ như vậy, ngay cả một trăm linh thạch cũng không lấy ra nổi.

Thấy vậy sắc mặt của chủ quán lập tức tối sầm lại, chế giễu: "Đúng là một lũ nghèo kiết xác!

Đến một trăm linh thạch cũng không lấy ra được mà cũng dám vào khách sạn của ta?

Hơn nữa điều khiến ta bực mình nhất là một đứa nghèo kiết xác không có tiền mà cũng dám đứng nghe ta nói nãy giờ?

Rõ ràng là làm lãng phí thời gian của lão tử mà!" Chủ quán tỏ ra vô cùng phẫn nộ vì hắn đã đặt kỳ vọng rất lớn rằng sẽ kiếm được một món hời từ Tô Thanh Nhiễm và Diệp Hàn.

Vậy mà hiện tại nàng lại bảo không có nổi một trăm linh thạch?

Lúc này Tô Thanh Nhiễm vô cùng xấu hổ và hối lỗi: "Thực sự xin lỗi, là tôi không đúng, tôi nghèo quá." Nàng không muốn lừa dối hay làm mất thời gian của người khác, nhưng chính nàng cũng không ngờ mình lại mang ít tiền đến vậy.

Đúng lúc đó Diệp Hàn đột ngột lên tiếng. "Tô Thanh Nhiễm, cô không cần phải xin lỗi." Diệp Hàn nhướng mày, khẽ nói: "Chẳng phải chỉ là một trăm linh thạch thôi sao?

Có gì to tát đâu?" "Ha ha!" Nghe vậy chủ quán bên cạnh cười khinh bỉ: "Thằng nhóc, đừng có ở đây mà bốc phét nữa!

Ta nói cho ngươi biết, một trăm linh thạch không phải là con số nhỏ đâu!" "Aizz." Tô Thanh Nhiễm cũng nhíu mày khuyên bảo: "Diệp Hàn, đừng quấy rầy nữa, chúng ta rời khỏi đây thôi.

Một trăm linh thạch thực sự không phải là ít, giờ tôi không có, chúng ta đừng ở đây làm mất thời gian của họ nữa." Nói xong nàng định dắt Diệp Hàn đi.

Thế nhưng Diệp Hàn lại khẽ cười nói: "Tô Thanh Nhiễm, không cần lo lắng!

Chẳng phải chỉ là một trăm linh thạch thôi sao, tôi trả!" "Ồ?" Nghe thấy thế mắt chủ quán lập tức sáng lên, vội vàng hỏi: "Ngươi thực sự có tiền sao?" "Hừ!

Đó là đương nhiên!" Diệp Hàn lạnh hừ một tiếng, vung tay ném ra cả ngàn linh thạch, phát ra tiếng "Bành" trầm đục trên mặt bàn: "Đã đủ chưa?" "...Số linh thạch này ít nhất cũng phải vài ngàn viên!

Trời ạ, đủ rồi!

Tuyệt đối đủ rồi!" Trong phút chốc chủ quán sướng đến mức muốn nhảy cẫng lên.

Nên biết khách sạn này đã lâu rồi chưa gặp được tu sĩ nào khoát xước như Diệp Hàn.

Thấy Diệp Hàn ném ra mấy ngàn linh thạch, chủ quán xúc động suýt nữa quỳ xuống trước mặt hắn!

Cùng lúc đó Tô Thanh Nhiễm đứng cạnh cũng ngây người ra, hỏi: "Diệp Hàn, anh lấy đâu ra nhiều linh thạch thế?

Lại còn mấy ngàn viên linh thạch nữa chứ, anh định dùng hết để thuê phòng sao?

Không thấy xót tiền à?" Ánh mắt Tô Thanh Nhiễm đầy vẻ tiếc của.

Nàng biết rõ mấy ngàn linh thạch không phải là con số nhỏ!

Nên biết một viên linh thạch tương đương với một trăm lạng bạc

cơ mà!

Giờ đây để thuê phòng Diệp Hàn lại trực tiếp bỏ ra mấy ngàn viên linh thạch?

Giá trị đó lên tới vài triệu lạng bạc rồi! "Diệp Hàn, anh cũng quá hào phóng rồi đấy!" Trong mắt Tô Thanh Nhiễm đầy vẻ không nỡ.

Chương 976

Nàng cảm thấy số tiền này bỏ ra thật quá uổng phí, bao nhiêu tiền đó đủ để người bình thường sống sung sướng cả đời rồi.

Thế mà bây giờ để làm nàng vui Diệp Hàn lại vung tay ném ra cả ngàn linh thạch?

Cảnh tượng này khiến Tô Thanh Nhiễm cảm thấy xót xa cho túi tiền của hắn!

Thế nhưng Diệp Hàn chẳng hề thấy xót chút nào. "Tô Thanh Nhiễm, yên tâm đi, tôi có đầy tiền mà!" Diệp Hàn cười nói.

Vì hắn thực sự rất giàu!

Trong túi trữ vật của hắn có tới hàng ức linh thạch cơ mà!

Nên biết khi ở đảo San Hô, Diệp Hàn đã vơ vét được hàng ức linh thạch, đủ để hắn tiêu xài trong một thời gian rất dài.

Ngoài ra Diệp Hàn còn biết luyện chế Thánh binh cao giai, chỉ cần muốn là hắn có thể luyện ra hàng chục, hàng trăm, thậm chí hàng ngàn thanh.

Mỗi thanh bán ra với giá chín mươi vạn linh thạch thì hắn cũng có hàng chục triệu viên rồi!

Cho nên Diệp Hàn thực sự không xót chút linh thạch này. "Tô Thanh Nhiễm, yên tâm đi, chút tiền này với tôi không là gì cả, chỉ cần cô vui là đủ rồi." Diệp Hàn mỉm cười.

Trong khi Tô Thanh Nhiễm còn đang tiếc của thì chủ quán bên cạnh cũng hùa theo: "Tiểu thư này đừng lo lắng nữa!

Xem vị công tử này rõ ràng là rất thích cô mà!

Công tử chi càng nhiều thì càng chứng tỏ thích cô bấy nhiêu!

Vì thế đừng xót tiền nữa, mau vào nhận phòng đi!" Nói xong chủ quán vội vàng cầm hành lý của hai người, hối hả mang lên phòng quý tân ở tầng hai.

Tiếp đó Diệp Hàn cũng cười dắt tay Tô Thanh Nhiễm, trấn an: "Tô Thanh Nhiễm, đừng xót tiền nữa, thực ra tôi có rất nhiều linh thạch." Sợ nàng không tin hắn còn đặc biệt lấy ra mười mấy viên linh thạch đỉnh giai.

Khi những viên linh thạch này xuất hiện, mắt Tô Thanh Nhiễm lập tức sáng rực lên. "...Lại là linh thạch đỉnh giai sao?

Sao anh lại có nhiều thế?

Nên biết một viên linh thạch đỉnh giai có giá trị bằng cả triệu viên linh thạch hạ phẩm đấy!

Giờ Diệp Hàn lại lấy ra nhiều như vậy..." Tô Thanh Nhiễm không nhịn được nuốt nước miếng, trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ táo bạo!

Nàng thầm nghĩ nếu Diệp Hàn có thể lấy ra nhiều linh thạch đỉnh giai như vậy thì tài sản thực sự của hắn ít nhất cũng phải hàng chục triệu!

Nghĩ đến đây ánh mắt của nàng nhìn Diệp Hàn đã thay đổi hoàn toàn, không bao giờ dám coi thường hắn nữa!

Dù sao trước đây nàng vẫn luôn coi Diệp Hàn là một người bình thường, nhưng kể từ khi hắn lấy ra số linh thạch khổng lồ này, nàng đã không thể coi hắn là người thường được nữa.

Trong lúc Tô Thanh Nhiễm còn đang kinh ngạc thì Diệp Hàn mỉm cười thản nhiên nói: "Tô Thanh Nhiễm, số linh thạch này tặng hết cho cô đấy!

Coi như là một chút tâm ý của tôi!" "Gì cơ?

Nhiều linh thạch đỉnh giai như vậy mà anh định tặng hết cho tôi sao?

Diệp Hàn, anh không đùa đấy chứ?" Lúc này dù khả năng chịu đựng của Tô Thanh Nhiễm có tốt đến đâu cũng sắp không chịu nổi nữa!

Nên biết mười mấy viên linh thạch đỉnh giai là bảo bối vô giá!

Nếu bán hết đi cũng đổi được hơn mười triệu linh thạch bình thường!

Huống hồ những viên linh thạch đỉnh giai này là vật phẩm tu luyện thượng hạng, chỉ cần luyện hóa một viên cũng đủ để Tô Thanh Nhiễm đột phá cảnh giới Ngự Không ngay lập tức!

Món quà to lớn và quý giá như vậy khiến Tô Thanh Nhiễm suýt chút nữa là không thở nổi. "Tô Thanh Nhiễm, đừng khách khí nữa." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Tôi chưa bao giờ lừa cô mà phải không?

Cho nên một khi tôi đã nói ra thì chắc chắn là thật!

Số linh thạch này đều là của cô hết!

Bất kể cô dùng để tu luyện hay đem bán đấu giá đều tùy ý cô!" Diệp Hàn vô cùng hào phóng nói.

Dáng vẻ đó khiến Tô Thanh Nhiễm cảm động đến phát khóc.

Dù nàng lớn lên trong gia tộc họ Tô giàu có nứt đố đổ vách nhưng nàng cũng chưa bao giờ thấy món quà nào quý trọng đến thế!

Ngay cả Tô gia cũng chưa chắc đã lấy ra được nhiều linh thạch đỉnh giai như vậy!

Chương 977

Bởi vì cả gia tộc họ Tô cũng chẳng có mấy tu sĩ Ngự Không, nói gì đến loại linh thạch đỉnh giai có thể giúp đột phá cấp tốc này, họ chắc chắn sẽ không tặng cho nàng dễ dàng như thế. "Diệp Hàn, anh thực sự quá tốt với tôi, tôi không biết phải báo đáp thế nào nữa." Tô Thanh Nhiễm đỏ hoe mắt vì đây là lần đầu tiên nàng gặp một người hào phóng với mình như vậy, cũng là lần đầu gặp người đối xử tốt với mình như thế.

Ngay cả linh thạch đỉnh giai cực kỳ quý giá cũng sẵn lòng tặng.

Cảnh tượng này khiến Tô Thanh Nhiễm cả đời khó mà quên được.

Trước điều đó Diệp Hàn chỉ mỉm cười thản nhiên: "Tô Thanh Nhiễm, cầm lấy đi!

Trên người tôi còn nhiều lắm!

Cho nên cứ an tâm nhận lấy, sau này có tiền thì trả lại tôi cũng được mà!" Diệp Hàn tỏ ra vô cùng phóng khoáng.

Dù sao hắn cũng là đại lão cảnh giới Hóa Tiên cơ mà!

Mười viên, vài chục viên hay hàng trăm viên linh thạch đỉnh giai hắn đều có thể dễ dàng kiếm được.

Vì thế đối với Diệp Hàn, những thứ này chẳng đáng là bao. "Diệp Hàn, cảm ơn anh!" Tô Thanh Nhiễm trịnh trọng cảm ơn.

Nàng biết những viên linh thạch này vô cùng quan trọng đối với mình, dù dùng để đột phá cảnh giới hay mua Thánh binh cao giai đều cực kỳ hữu ích.

Vì vậy với lòng biết ơn vô hạn nàng đã thu nhận số linh thạch đó.

Đồng thời trong lòng nàng cũng thầm thề sẽ đối xử thật tốt với Diệp Hàn suốt đời.

Có điều những chuyện này Diệp Hàn không hề biết và cũng chẳng mấy bận tâm.

Dù sao hắn cũng là đại lão cảnh giới Hóa Tiên, trình độ cao hơn Tô Thanh Nhiễm ở cảnh giới Linh Vũ không biết bao nhiêu lần!

Đợi đến khi nàng có năng lực báo ân thì e là Diệp Hàn đã sớm phi thăng rồi.

Cho nên Diệp Hàn căn bản không để tâm đến những chuyện này.

Tiếp đó hai người cùng nhau vui vẻ tiến vào phòng quý tân.

Trong phòng chủ quán đã sớm dọn dẹp sạch sẽ.

Để nịnh bợ Diệp Hàn, lão ta còn tự tay dùng khăn lau sạch sàn nhà đến mức không còn một hạt bụi! "Diệp Hàn công tử, Tô Thanh Nhiễm tiểu thư, mời hai vị xem thử, căn phòng này có vừa ý không?" Chủ quán hớn hở hỏi với vẻ mặt nịnh nọt. "Được." Trước cảnh này Diệp Hàn chỉ nhẹ nhàng nói một câu là được!

Dù sao tu vi của hắn cao thâm khôn lường, đã sớm siêu thoát khỏi những thứ phàm tục này.

Tô Thanh Nhiễm thì ngược lại hoàn toàn với Diệp Hàn.

Dù sao nàng cũng là con gái, lại còn là một cô gái chưa trải sự đời.

Vừa bước vào phòng nàng đã kiểm tra toàn bộ căn phòng một lượt, từ trong góc đến trần nhà đều được kiểm tra kỹ lưỡng, không cho phép có một hạt bụi nào!

Dù sao đây cũng là phòng quý tân giá một trăm linh thạch một ngày mà!

Vì số tiền bỏ ra, nàng cũng phải làm việc cẩn thận một chút! "Diệp

Hàn, tôi kiểm tra rồi, căn phòng này được dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ!" Mấy phút sau, khi đã kiểm tra xong mọi ngóc ngách nàng báo cáo lại với Diệp Hàn. "Cô thích là được." Diệp Hàn cười nói, tỏ ra không mấy quan tâm.

Khi cả hai đã hài lòng, chủ quán mới dám cẩn thận lên tiếng hỏi: "Diệp Hàn công tử, Tô Thanh Nhiễm tiểu thư, nếu hai vị đã hài lòng rồi thì tôi xin phép lui xuống?" "Khoan đã." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Phòng này cho Tô Thanh Nhiễm dùng, ngoài ra hãy sắp xếp cho tôi thêm một căn phòng nữa!" "Hả?

Muốn thêm một căn nữa sao?" Lời này vừa thốt ra khiến chủ quán giật mình!

Cùng lúc đó Tô Thanh Nhiễm cũng kinh ngạc không kém.

Cả hai đều không ngờ Diệp Hàn lại định thuê thêm một phòng.

Nên biết đây là phòng quý tân giá một trăm linh thạch một ngày đấy!

Ngay cả đệ tử nội môn Diệu Huyền Tông cũng không dám thuê hai căn một lúc!

Làm vậy thật quá xa xỉ!

Hơn nữa trong phòng quý tân có tụ linh pháp trận quý giá, chỉ khi hai người cùng tu luyện mới có thể tối đa hóa công hiệu của trận pháp!

Vì vậy cả chủ quán và Tô Thanh Nhiễm đều lên tiếng khuyên ngăn.

Chương 978

"Diệp Hàn công tử, xin ngài hãy suy nghĩ kỹ!" Ngay cả một chủ quán hắc tâm cũng bị sự khoát xước của Diệp Hàn làm cho chấn động nên mới khuyên nhủ.

Tô Thanh Nhiễm ở bên cạnh cũng mang vẻ mặt phức tạp nói: "Diệp Hàn, anh ở chung với tôi đi, tôi sẽ không làm phiền anh đâu." "Không được." Diệp Hàn lắc đầu, kiên trì với yêu cầu của mình: "Nhất định phải thuê thêm một phòng nữa!

Dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, tôi không thể làm vẩn đục danh dự của Tô Thanh Nhiễm được, sau này cô còn phải gả cho người khác nữa chứ!

Nếu tôi ở chung phòng với cô thì không tránh khỏi bị người đời bàn tán!" Sở dĩ Diệp Hàn nói vậy là vì hắn suy nghĩ rất chu đáo cho danh dự của Tô Thanh Nhiễm.

Thấy vậy chủ quán không khỏi giơ ngón tay cái lên, khâm phục nói: "Không hổ là Diệp Hàn công tử, đúng là bậc chính nhân quân tử!

Nếu ngài đã yêu cầu như vậy thì tôi sẽ đi chuẩn bị thêm một phòng nữa!" Nói xong chủ quán định đi sắp xếp cho Diệp Hàn, dù sao hắn cũng chẳng mất gì mà còn kiếm thêm được tiền.

Thế nhưng khi chủ quán vừa quay người đi, Tô Thanh Nhiễm đứng cạnh đã kịp thời lên tiếng: "Không được!

Không được chuẩn bị thêm phòng khác cho anh ấy!" Giọng điệu của Tô Thanh Nhiễm vô cùng kiên quyết, lộ rõ vẻ không thể nghi ngờ.

Thấy cảnh này, chủ điếm nhất thời ngẩn người, không biết nên làm thế nào cho phải.

Bởi vì lão có thể nhìn ra, tuy Diệp Hàn là người trả tiền, nhưng lời nói của Tô Thanh Nhiễm cũng không thể xem nhẹ!

Hơn nữa, Diệp Hàn hoàn toàn có vẻ nghe lời nàng.

"Aiz!

Bảo ta phải làm sao đây?" Lúc này, chủ điếm hoàn toàn đứng hình.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn cũng nhíu mày mở miệng: "Tô Thanh Nhiễm, đừng như vậy!

Ta cũng vì tốt cho muội thôi, dù sao chúng ta cũng không phải phu thê, chắc chắn không thể ngủ cùng một phòng." "Nhưng mà..." Tô Thanh Nhiễm định tiếp tục khuyên giải, vì nàng cảm thấy thực sự áy náy với Diệp Hàn, càng không muốn huynh ấy tiếp tục tiêu tiền oan uổng.

"Đừng nhưng nhị gì nữa, ta khai thêm một phòng nữa là được." Diệp Hàn xua tay, trực tiếp từ chối.

Sau đó, dưới sự ra hiệu của Diệp Hàn, chủ điếm lập tức chạy đi mở thêm một phòng quý tân khác.

"Diệp Hàn công tử, phòng của ngài đã xong!" Chủ điếm vồn vã nịnh nọt, ra vẻ một tên sai vặt thấp hèn.

"Được rồi, lui xuống đi, đừng làm phiền ta." Diệp Hàn nhàn nhạt nói, tùy tay ném ra mấy ngàn linh thạch.

"Tiền phòng của căn phòng kia, cứ thế mà tính đi!

Nếu ngày nào tiền phòng hết, nhớ thông báo trước cho ta." Diệp Hàn ném linh thạch xong thì bình thản dặn dò.

"Vâng!

Diệp Hàn công tử yên tâm, ta nhất định sẽ không làm phiền!" Chủ điếm hớn hở thu lấy linh thạch, vui mừng hớn hở chạy ra ngoài.

Trong phòng, Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm ngồi đối diện nhau, cả hai đều im lặng.

“Diệp Hàn, huynh... huynh không thích muội sao?” Tô Thanh Nhiễm có chút ủy khuất mở lời.

Bởi vì thực sự thích Diệp Hàn nên nàng mới nói ra những lời đó, muốn Diệp Hàn ở cùng phòng với mình.

Thế nhưng, đối với chuyện này, Diệp Hàn lại thản nhiên nói: “Tô Thanh Nhiễm, muội còn nhỏ!

Hiện tại ta chỉ coi muội như muội muội thôi, đợi sau này muội trưởng thành rồi, hãy bàn đến chuyện thích hay không thích.” “Muội muội?” Nghe thấy hai chữ này, thần sắc Tô Thanh Nhiễm trở nên phức tạp.

Bởi vì cảm giác của nàng dành cho Diệp Hàn không phải là tình anh em, mà là sự ái mộ giữa nam nữ.

Cho nên khi nghe thấy hai chữ này, tâm tình nàng rất rối bời.

“Aiz!” Thấy vậy, Diệp Hàn không nhịn được thở dài một tiếng: “Tô Thanh Nhiễm, đừng nghĩ ngợi lung tung!

Ta đã nói rồi, chuyện tình cảm cứ đợi lớn lên rồi tính!

Hơn nữa, muốn bàn chuyện cưới hỏi cũng phải gặp mặt cha mẹ mới được chứ, đúng không?” Diệp Hàn nói rất có trình độ, vừa không từ chối tình cảm của Tô Thanh Nhiễm, vừa không trực tiếp đồng ý, trì hoãn chuyện của hai người thêm một khoảng thời gian dài.

Lúc này, Tô Thanh Nhiễm mới lộ vẻ ủy khuất nói: “Được rồi!

Vậy đợi muội trưởng thành, hoặc là sau khi muội gặp cha mẹ, chúng ta sẽ bàn chuyện cưới hỏi!” “Ách...

được thôi.” Diệp Hàn có chút bất lực đáp ứng.

Theo ý định ban đầu, huynh muốn lừa gạt cô bé này cho xong chuyện.

Nhưng không ngờ tiểu nha đầu này lại bám dai như vậy, lúc nói chuyện còn ra vẻ phi huynh không gả.

Cảnh này khiến Diệp Hàn cảm thấy khá bất lực, nhưng cũng chỉ là bất lực mà thôi, huynh không thấy có gì khó chịu cả.

Chương 979

Dù sao thì huynh cũng khá thích Tô Thanh Nhiễm.

“Diệp Hàn, hiện tại thời gian còn sớm, chúng ta có nên ra ngoài chơi một chút không?

Muội muốn xem đồ đạc bày bán ở các sạp hàng bên ngoài.” Sau khi dọn dẹp phòng ốc, Tô Thanh Nhiễm hưng phấn hỏi.

Vì đây là lần đầu tiên đến phường thị nội môn của Diệu Huyền Tông nên nàng rất muốn ra ngoài xem có món đồ nào mình thích hay cần mua không.

Trước cảnh này, Diệp Hàn suy nghĩ một chút rồi đồng ý: “Được!” Thực ra Diệp Hàn cũng muốn ra ngoài xem thử, dù sao huynh cũng chưa chính thức tham gia phường thị nào ở Song Sinh Đại Lục, cũng muốn xem công pháp và bảo vật ở đây thế nào.

Thế là sau khi thương lượng xong, cả hai rời khách sạn, đi ra phường thị bên ngoài.

Trong phường thị, các sạp hàng lớn nhỏ bày la liệt, chất đầy hai bên đường.

Trên phố lớn, tu sĩ qua lại tấp nập.

Trong đó không chỉ có tu sĩ nội môn cảnh giới Linh Vũ, mà còn có các trưởng lão Diệu Huyền Tông cảnh giới Ngự Không.

Nếu may mắn, thậm chí có thể nhìn thấy vài vị Thái thượng trưởng lão cảnh giới Siêu Phàm.

Chỉ là vận khí của Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm hôm nay rõ ràng không tốt lắm, không những không gặp được Thái thượng trưởng lão nào, mà thậm chí vừa ra khỏi cửa, chưa kịp đi dạo phường thị đã bị

một nhóm đệ tử nội môn Linh Vũ hậu kỳ chặn đường ngay cửa.

"Hắc hắc!" "Không phải đệ tử Phiếu Miểu Phong sao?

Thật trùng hợp!

Lại có thể gặp ở đây!" "Đệ tử Đà Sơn Phong ta muốn cùng hai vị so vài chiêu!" Trong lúc nói chuyện, một nhóm tu sĩ áo xanh đều đi tới, vẻ mặt không thiện cảm vây quanh Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm.

Thấy cảnh này, Tô Thanh Nhiễm không khỏi tái mặt, lên tiếng hỏi: "Các ngươi muốn làm gì?

Ta và các ngươi không thù không oán, tại sao lại chặn đường chúng ta ở đây?" "Ha ha ha!

Không thù không oán?

Câu nói này thật nực cười!" "Chỉ cần là người Diệu Huyền Tông đều biết, Liễu Tuyết trưởng lão của Phiếu Miểu Phong từng đánh trọng thương Nhược Không trưởng lão của Đà Sơn Phong chúng ta!" "Hiện giờ, đệ tử chúng ta tự nhiên phải báo thù cho sư phụ Nhược Không, dạy dỗ đệ tử Phiếu Miểu Phong một trận nên thân!" Nói đoạn, vẻ mặt đám gia hỏa này đều trở nên âm trầm.

Có thể thấy, lần này bọn chúng thực sự nảy sinh sát tâm, nếu không sợ bị tông môn trừng phạt, có lẽ đã sớm ra thủ rồi!

Hiện giờ nhìn thấy đệ tử Đà Sơn Phong vây khốn, sắc mặt Tô Thanh Nhiễm trở nên lo lắng.

Dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu nữ sinh cảnh giới Linh Vũ sơ kỳ, căn bản không phải đối thủ của đám người này!

Nếu thực sự đánh nhau, Tô Thanh Nhiễm chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Cho nên lúc này nàng rõ ràng là sợ hãi khôn cùng.

“Diệp Hàn...” Tô Thanh Nhiễm sợ hãi gọi, hướng Diệp Hàn cầu cứu.

Tuy biết rõ tu vi của Diệp Hàn cũng chỉ là Linh Vũ hậu kỳ, cũng không phải đối thủ của đám người này.

Nhưng không biết tại sao, chỉ cần có Diệp Hàn ở bên cạnh, Tô Thanh Nhiễm sẽ cảm thấy có cảm giác an toàn.

“Yên tâm đi!

Có ta ở đây rồi!” Khóe miệng Diệp Hàn khẽ nhếch, mỉm cười.

Không thể phủ nhận rằng Diệp Hàn hiện tại thể hiện tu vi đúng là chỉ có Linh Vũ hậu kỳ, thậm chí còn không bằng mấy tên đệ tử nội môn Đà Sơn Phong kia.

Nhưng cho dù tu vi biểu hiện ra khá thấp, huynh cũng không hề lo lắng.

Bởi vì thực lực thực sự của Diệp Hàn vượt xa mức này, có thể xưng là tu sĩ Hóa Tiên hiếm thấy trên thế gian Song Sinh Đại Lục!

Hiện giờ, ngay cả khi Diệp Hàn không động dụng tu vi cảnh giới Hóa Tiên, huynh cũng hoàn toàn có thể dễ dàng đánh bại mấy tu sĩ Linh Võ này!

Thế là trong lúc Tô Thanh Nhiễm đang lo lắng không thôi, Diệp Hàn lên tiếng: “Chư vị, hay là nể mặt ta một chút, chuyện này cứ thế bỏ qua, đường ai nấy đi, cũng đừng làm tổn thương ai, thấy thế nào?” “Hả?” “Tiểu tử, giữa thanh thiên bạch nhật mà nằm mơ gì thế?” “Nể mặt?

Ngươi là ai?

Chỉ bằng một thằng nhóc cảnh giới Linh Vũ mà cũng xứng để ta nể mặt sao?” “Nếu thức thời thì mau chóng nộp mạng đi!

Đừng để ta tự mình ra tay đánh gãy chân ngươi!" Đám tu sĩ Đà Sơn Phong đều mắng chửi, ngữ khí vô cùng bất lịch sự.

Bọn chúng cậy đông hiếp yếu, rõ ràng chiếm ưu thế, tự nhiên không thể tha cho Diệp Hàn.

Cho nên dù Diệp Hàn có nói năng tử tế, bọn chúng cũng không thèm để ý, thậm chí còn muốn so chiêu để cho huynh một bài học!

Thấy cảnh này, Diệp Hàn chợt cười.

"Thật...

Chương 980

quá làm ta thất vọng!" "Ta hảo tâm cho các người một cơ hội, vậy mà lại không biết trân trọng!" "Vậy thì ta chỉ còn cách tiễn các người lên đường thôi!" Dứt lời, Diệp Hàn lập tức triệu hoán thánh binh.

"Long Uyên Kiếm!" "Thánh binh cao giai!" "Gia hỏa này lại mang theo thánh binh cao giai!" "Trời ạ!

Một thằng nhóc cảnh giới Linh Vũ đào đâu ra thánh binh cao giai thế này?" "Nếu ta giết hắn, chẳng phải thanh thánh binh này sẽ thuộc về ta sao?" Lúc này, nhìn thấy Diệp Hàn tế ra thánh binh cao giai Long Uyên Kiếm, đệ tử Đà Sơn Phong đều lộ ra vẻ hâm mộ và đố kỵ tột độ.

Phải biết rằng một thanh thánh binh cao giai có giá trị không hề nhỏ!

Tệ nhất cũng phải vài chục vạn linh thạch!

Hiện giờ thấy Diệp Hàn chỉ là tu sĩ Linh Vũ mà có thể mang theo thánh binh cao giai, đám đệ tử Đà Sơn Phong lập tức nảy sinh ý đồ xấu, muốn giết người đoạt bảo!

"Giết hắn!" "Nhân lúc đội hình phạt của Diệu Huyền Tông không ở đây, chúng ta lập tức giết người diệt khẩu!" "Chỉ cần không để lại người sống, sẽ không ai biết chuyện này!" "Hơn nữa, sau khi giết xong, trưởng lão Đà Sơn Phong chắc chắn sẽ khen thưởng chúng ta!" Lúc này, đám đệ tử Đà Sơn Phong đều lộ ra thần sắc độc ác, trong lời nói hoàn toàn coi Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm như người chết, căn bản không để vào mắt!

Cùng lúc đó, sau khi hạ quyết tâm, chúng lập tức ùa lên, mỗi tên cầm một thanh thánh binh đê giai điên cuồng đập về phía đầu Diệp

Hàn!

"Lên hết cho ta!" "Giết hắn!" "Mau giết hắn đi!" Tiếng gào thét vang dội cả bầu trời, hơn mười tên đệ tử Đà Sơn Phong đều gầm thét xông tới, lưỡi đao lóe sáng vẻ độc ác!

Tô Thanh Nhiễm sớm đã bị cảnh này dọa cho tái mặt, đến nỗi quên cả chạy trốn.

Ở bên cạnh nàng, Diệp Hàn lại không hề sợ hãi, vung tay lên, chỉ Long Uyên Kiếm lên trời!

"Bí tịch bất truyền của Diệu Huyền Tông!

Linh Khí Hóa Kiếm Trảm!" Trong tiếng chú ngữ, kiếm khí của Long Uyên Kiếm bắn ra, chỉ trong chớp mắt đã ngưng tụ thành một thanh cự nhận dài tới trăm mét trên không trung!

Khi cự nhận trực chỉ thiên không, tiếng quát lạnh của Diệp Hàn cũng vang lên.

"Tất cả chết hết cho ta!" Ngay khi Diệp Hàn dứt lời, cự nhận trên không trung cũng chém xuống!

Oành!

Một tiếng nổ lớn!

Bụi bặm mù mịt, chấn động cả một vùng đất.

Không ai ngờ uy lực một kiếm của Diệp Hàn lại khủng khiếp đến thế!

Lúc này, dù mười mấy tên đệ tử Đà Sơn Phong có liều mạng chống đỡ trận pháp phòng hộ cũng khó lòng cản nổi công thế của Diệp Hàn!

Chỉ một kiếm chém xuống, tất cả đều bị tiêu diệt tan thành mây khói, không để lại một chút dấu vết nào!

“Thật đáng sợ!” Lúc này, ở nơi cách đó vài chục mét, chỉ có duy nhất lão bản khách sạn còn sống sót chứng kiến cảnh này.

Hiện giờ, nhìn thấy Diệp Hàn bộc phát sát thương khủng khiếp như vậy, lão bản khách sạn không khỏi sợ đến toát mồ hôi lạnh, hối hận muốn chết vì hành vi tham tiền trước đó!

“Thật không ngờ Diệp Hàn này lại lợi hại đến mức khủng khiếp như vậy!

Nếu vừa rồi huynh ấy nổi giận, e là ta đã sớm tiêu đời rồi!” Sau khi thực sự thấy được thực lực của Diệp Hàn, chủ điếm sợ đến mức ướt cả quần, nói năng lắp bắp, thầm may mắn vì không chọc giận huynh!

Nếu không thì có lẽ đã bị Diệp Hàn một chiêu tiêu diệt rồi, làm gì có cơ hội đứng đây xem kịch!

Cùng lúc đó, Tô Thanh Nhiễm bên cạnh cũng tận mắt chứng kiến uy lực một kiếm của Diệp Hàn, không khỏi reo hò từ tận đáy lòng.

“Diệp Hàn!

Huynh thật sự quá lợi hại!

Mười mấy tên xấu xa có ý đồ độc ác vậy mà bị huynh một kiếm tiêu diệt!

Thật quá lợi hại!” Lúc nói chuyện, mắt Tô Thanh Nhiễm lấp lánh như sao, rõ ràng là vô cùng khâm phục Diệp Hàn.

Thế nhưng, Diệp Hàn lúc này lại lắc đầu, cười nhẹ nói: “Không không không, Tô Thanh Nhiễm, muội hiểu lầm rồi!” “Hiểu lầm?” Tô Thanh Nhiễm ngẩn người, không hiểu ý của Diệp Hàn.

“Đúng, hiểu lầm.” Diệp Hàn nhếch môi cười: “Những người này không phải do ta giết, mà là bị sét đánh chết!” “Hả?

Sao có thể chứ!" Tô Thanh Nhiễm đầy vẻ khó hiểu: "Muội rõ ràng nhìn thấy huynh tự tay tiêu diệt bọn họ, sao lại là bị thiên lôi đánh chết được?" Lúc nói chuyện, sự nghi hoặc trong lòng nàng càng sâu.

Cùng lúc đó, trong lúc nàng còn đang thắc mắc, lão bản khách sạn bên cạnh đã nhanh trí tiến lên một bước, lớn tiếng kêu lên: "Diệp Hàn công tử nói không sai!

Mấy tên đệ tử Đà Sơn Phong đó đúng là bị thiên lôi đánh chết!

Ta có thể làm chứng, chính mắt ta nhìn thấy!" "Không tệ!

Chủ điếm thông minh lắm!" Diệp Hàn cười, khen đối phương một câu.

Hiển nhiên, sở dĩ Diệp Hàn nói vậy vì đội hình phạt của Diệu Huyền Tông sắp đến rồi!

Động tĩnh lớn vừa rồi chắc chắn sẽ thu hút đội hình phạt.

Chương 981

Mà theo quy định của Diệu Huyền Tông, đồng môn không được tàn sát lẫn nhau, dù có ân oán lớn đến đâu cũng không được!

Vì vậy Diệp Hàn mới nói khẽ rằng những người đó bị thiên lôi đánh chết!

Nhìn thấy Diệp Hàn và chủ điếm kẻ tung người hứng, Tô Thanh Nhiễm mới phản ứng kịp, mỉm cười nói: "Muội hiểu rồi!

Diệp Hàn, lát nữa muội nhất định sẽ giúp huynh làm chứng!" "Vậy thì tốt." Diệp Hàn mỉm cười, không nói thêm nữa.

Vài phút sau, tu sĩ đội hình phạt của Diệu Huyền Tông đã tới.

Trưởng lão dẫn đội lại chính là Thường Thanh trưởng lão, người mà Diệp Hàn từng gặp một lần trước đó!

"Thật trùng hợp!" "Thường Thanh trưởng lão, sao ngài lại ở đây?" Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm đều mỉm cười đi tới, chủ động bắt chuyện.

Thế nhưng Thường Thanh trưởng lão lại sững sờ: "Diệp Hàn, Tô Thanh Nhiễm?

Hai người chẳng phải đã bái nhập môn hạ của Liễu Tuyết trưởng lão sao?

Sao đột nhiên lại ở nội môn?" "Ha ha!

Chuyện dài lắm!" Diệp Hàn cười nhẹ, không định giải thích nhiều.

Thấy vậy, Thường Thanh trưởng lão đành thu hồi sự hiếu kỳ, không hỏi thêm nữa.

Dù sao Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm hiện tại thuộc môn hạ của

Liễu Tuyết trưởng lão, Thường Thanh trưởng lão vạn lần không dám đắc tội.

"Không nói chuyện đó nữa." Thường Thanh trưởng lão nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này rồi đi thẳng vào vấn đề chính: "Diệp Hàn, Tô Thanh Nhiễm, hiện tại ta nghiêm túc hỏi một câu, hai người phải thành thật trả lời!" "Ngài cứ hỏi." "Chúng con biết gì sẽ nói nấy." Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm đều tỏ vẻ bình thản, cả hai đều biết Thường Thanh trưởng lão muốn hỏi về tung tích của đệ tử Đà Sơn Phong!

Quả nhiên, khi Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm nghiêm túc, câu hỏi của Thường Thanh trưởng lão cũng đến.

"Vừa rồi, ở đây phát ra một tiếng nổ vang tận mây xanh, ngay sau đó, bản mệnh lệnh bài của mười mấy tên đệ tử nội môn Đà Sơn Phong đều vỡ vụn!" "Hiện tại ta hỏi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" "Tiếng nổ vừa rồi là thế nào, và mấy tên đệ tử Đà Sơn Phong kia tại sao lại chết?" Lúc này, thần sắc của Thường Thanh trưởng lão vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì chuyện này liên quan đến tính mạng của mười mấy đệ tử nội môn!

Dù thế nào cũng phải điều tra rõ ràng mới được, nếu không sẽ không thể ăn nói với tông chủ!

Cùng lúc đó, khi Thường Thanh trưởng lão hỏi, mười mấy tu sĩ đội hình phạt khác cũng nghiêm nghị hành động, bao vây Diệp Hàn, Tô Thanh Nhiễm và chủ điếm khách sạn, sợ họ bỏ trốn.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn không hề sợ hãi, nhướn mày nói: "Thường Thanh trưởng lão!

Hiểu lầm rồi!" "Hiểu lầm?

Hiểu lầm gì?" Thường Thanh trưởng lão ngẩn ra, không hiểu ý của Diệp Hàn.

Ngay sau đó, giọng của Diệp Hàn lại vang lên, vô cùng nghiêm túc: "Vừa rồi chính mắt con nhìn thấy đám đệ tử Đà Sơn Phong đó khi đi ngang qua khách sạn đã nảy sinh tà niệm với một con lợn nái!" "Hả?

Sao có thể!

Dù có hạ lưu đến đâu cũng không thể nảy sinh tà niệm với lợn nái chứ!" Lúc này, sắc mặt Thường Thanh trưởng lão biến đổi, rõ ràng biết Diệp Hàn đang nói dối!

Thế nhưng Diệp Hàn mặc kệ, tiếp tục nói: "Thường Thanh trưởng lão, đừng vội!

Nghe con nói tiếp!" "Vừa rồi, khi đệ tử Đà Sơn Phong nảy sinh tà niệm với lợn nái, chân trời đột nhiên xuất hiện một đạo tia sét, đánh chết tươi bọn họ!" "Nếu không tin, ngài có thể hỏi những người khác xem có phải như vậy không!" Nói xong, Diệp Hàn mỉm cười, không mở miệng nữa.

Thấy cảnh này, dù Thường Thanh trưởng lão có nghi ngờ cũng đành quay sang hỏi Tô Thanh Nhiễm và chủ điếm khách sạn.

"Điều đó có thật không?" Thường Thanh trưởng lão hỏi với vẻ không tin nổi.

Bởi vì cảnh tượng này quá kỳ lạ, căn bản không thể tin được!

Thế nhưng điều khiến ngài kinh ngạc là Tô Thanh Nhiễm và chủ điếm đều gật đầu!

"Đúng vậy!" "Diệp Hàn nói thật đó!" "Mấy tên cặn bã đó đúng là bị thiên lôi đánh chết!" "Còn có phải vì con lợn nái hay không thì chúng con không rõ lắm!" Tô Thanh Nhiễm và chủ điếm khách sạn đồng thanh nói, vì đã thông đồng với Diệp Hàn từ trước nên không sợ

lộ sơ hở.

Nhưng thấy cảnh này, Thường Thanh trưởng lão vẫn không chịu tin!

Bởi vì chuyện này xảy ra quá mức ly kỳ!

Không nói đến chuyện đệ tử Đà Sơn Phong tại sao lại muốn xâm phạm một con lợn nái, mà đạo thiên lôi kia cũng quá trùng hợp rồi chứ?

"Chẳng lẽ tất cả đều là thiên ý?" Thường Thanh trưởng lão nhất thời bối rối, không hiểu nổi chuyện này.

Dù sao trong mắt ngài, Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm đều là tu sĩ cảnh giới Linh Vũ, dù thế nào cũng không thể tiêu diệt mười mấy đệ tử Đà Sơn Phong.

Cho nên Thường Thanh trưởng lão mới nghĩ vậy.

Ngài vừa không tin là do thiên lôi gây ra, cũng không tin là do Diệp Hàn gây ra.

Thậm chí ngài còn thấy chuyện thiên lôi hạ phàm còn đáng tin hơn chuyện Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm tiêu diệt mười mấy tu sĩ!

Chương 982

Vì vậy Thường Thanh trưởng lão mới cảm thấy bối rối như vậy.

Ngay sau đó, khi Thường Thanh trưởng lão và mười mấy tu sĩ đội hình phạt còn đang bách tư bất đắc kỳ giải, ở phía bên kia, ngón tay Diệp Hàn lặng lẽ vạch ra một đạo phù ấn!

"Thiên Lôi Pháp Tướng!" Cùng với việc Diệp Hàn thầm niệm chú ngữ, trên bầu trời chợt hiện ra một tôn pháp tướng cao hàng trăm mét!

Thân hình tôn pháp tướng bao phủ bởi thiên lôi, mỗi đạo thiên lôi đều mang theo uy áp to lớn có thể tiêu diệt tu sĩ Siêu Phàm, rõ ràng là một vị đại lão Hóa Tiên đã đột phá cảnh giới Siêu Phàm!

"...Không thể nào!" "Lại xuất hiện Thiên Lôi Pháp Tướng?

Hơn nữa còn là một tôn pháp tướng cảnh giới Hóa Tiên khủng bố!" "Mau đi bẩm cáo tông chủ đại nhân!" "Mau đi thỉnh Thái thượng trưởng lão xuất sơn!" Lúc này, ngay khi Thiên Lôi Pháp Tướng của Diệp Hàn hiện ra, gần như tất cả tu sĩ của Diệu Huyền Tông đều rùng mình kinh sợ.

Từ khi có ký ức đến nay, họ chưa từng thấy tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên nào cả!

Huống hồ, một tôn pháp tướng Thiên Lôi linh căn vô biên càng khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Thế là khi tôn pháp tướng Thiên Lôi cảnh giới Hóa Tiên này lộ diện, Thường Thanh trưởng lão và đội hình phạt của Diệu Huyền Tông cuối cùng cũng tin lời Diệp Hàn nói!

Dù sao ngay cả Thiên Lôi Pháp Tướng cũng hiển hiện, dù không muốn cũng phải tin!

“Xem kìa, Diệp Hàn nói có lẽ là thật rồi!” “Đám đệ tử Đà Sơn Phong đó quả nhiên đã nảy sinh tà niệm với lợn nái!

Nên mới chiêu mời thiên lôi báo phục!” “Chuyện này mà truyền ra ngoài, e là mấy trăm tu sĩ của Đà Sơn Phong không còn mặt mũi nào nhìn người nữa!” Lúc này, Thường Thanh trưởng lão và những người khác đều thì thầm bàn tán.

Bởi vì hiện tại họ đã tin lời Diệp Hàn, càng thêm khinh bỉ đám đệ tử hạ lưu của Đà Sơn Phong!

“Có ý nghĩ đó với lợn nái, thật là chết không đáng tiếc!” “Ta nhất định sẽ báo cáo chuyện này cho tông chủ, để tất cả đệ tử Đà Sơn Phong phải tu tâm dưỡng tính, cải tà quy chính!” “Đám đệ tử Đà Sơn Phong bị sét đánh chết đó đều phải bị khai trừ khỏi tông môn, chết rồi cũng không được làm bẩn uy nghiêm của Diệu Huyền Tông!” Nói xong, Thường Thanh trưởng lão dẫn theo tất cả tu sĩ đội hình phạt trở về sâu trong tông môn, lập tức báo cáo chuyện này lên trên.

Sau đó, khi tông chủ biết chuyện cũng đại kinh thất sắc!

Không ai ngờ đệ tử Đà Sơn Phong lại có thể làm ra chuyện đáng xấu hổ như vậy!

Càng khiến tông chủ Diệu Huyền Tông kinh ngạc hơn là ngay cả Thiên Lôi Pháp Tướng cảnh giới Hóa Tiên cũng vì vậy mà hiển hóa chân thân, đặc biệt vì Diệu Huyền Tông mà trừ khử mười mấy tai họa!

Thế là tông chủ Diệu Huyền Tông lập tức hạ lệnh bắt tất cả mọi người ở Đà Sơn Phong phải bế quan ba mươi năm, không được xuất sơn!

Đợi đến khi Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm biết chuyện này thì đã là sáng ngày hôm sau.

“Phụt!” Vừa mới ngủ dậy, Tô Thanh Nhiễm đã bị chuyện này làm cho buồn cười!

“Ha ha ha!” “Diệp Hàn!” “Huynh thật sự quá lợi hại!” Lúc nói chuyện, Tô Thanh Nhiễm cười đến nỗi lông mày cong thành hình trăng khuyết, rõ ràng là vô cùng vui vẻ.

Thật tình mà nói, Tô Thanh Nhiễm không có chút thiện cảm nào với đám đệ tử Đà Sơn Phong kia, nhìn thấy cả đám bị cấm túc, nàng đương nhiên thấy hả lòng hả dạ.

“Vui chứ?

Vui là tốt rồi, thực ra ta cũng thấy vui.” Khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên mỉm cười.

Thành thật mà nói, Diệp Hàn cũng thấy chuyện này có chút ngoài ý muốn, không ngờ một kế mưu tung ra lại có thể phong tỏa luôn cả Đà Sơn Phong!

Hiện giờ nhìn thấy đám người xấu đó đều bị báo ứng, Diệp Hàn đương nhiên cũng thấy cao hứng.

Chỉ là khi Diệp Hàn đang thầm vui mừng, Tô Thanh Nhiễm đột nhiên hỏi một câu.

“Đúng rồi, Diệp Hàn, huynh có biết tại sao tôn Thiên Lôi Pháp Tướng đó lại xuất hiện kịp thời như vậy không?” “Phải biết rằng đó là một đại lão cảnh giới Hóa Tiên đó!

Căn bản không phải người thường có thể dự kiến được đúng không?” “Nhưng nếu huynh không biết thì chuyện này lại có vẻ quá trùng hợp rồi!” Tô Thanh Nhiễm đầy vẻ thắc mắc, thành thật mà nói hiện giờ nàng càng lúc càng thấy kỳ lạ, luôn cảm thấy Diệp Hàn có chuyện giấu mình.

Ngay khi Diệp Hàn vừa nói thiên lôi đánh chết đám người đó, trên

bầu trời lại xuất hiện dị tượng thiên lôi vạn năm có một?

Thật quá trùng hợp!

Lúc này, lòng Tô Thanh Nhiễm đầy nghi vấn.

Đối với việc này, Diệp Hàn suy nghĩ một chút rồi nói: "Thực ra ta có xem qua mấy cuốn cổ thư, trên đó có ghi chép về những chuyện này, cho nên ta mới có thể dự kiến trước cảnh tượng đó!" "Thật không?" Tô Thanh Nhiễm đầy vẻ hoài nghi hỏi.

Bởi vì nàng luôn cảm thấy có gì đó không đúng, và cũng luôn thấy Diệp Hàn có chuyện giấu mình.

"Thật mà." Diệp Hàn nghiêm túc nói: "Nếu ta lừa muội, xin để cả đời ta không thể đột phá!" "Hả?" "Đừng nói nữa!" "Đừng tùy tiện phát thệ như vậy!

Muội tin là được chứ gì!" Tô Thanh Nhiễm bất lực nói, vì nàng thực sự thích Diệp Hàn nên không hy vọng huynh gặp bất cứ bất trắc nào, càng không muốn cảnh giới của huynh dừng lại ở đây.

Cho nên Tô Thanh Nhiễm mới vội vã ngắt lời Diệp Hàn, sợ lời thề sau này ứng nghiệm.

Chỉ là Diệp Hàn đối với chuyện này chẳng hề nao núng, vì cảnh giới của huynh sớm đã đạt tới Hóa Tiên, về sau tiếp tục tu luyện cũng khó lòng đột phá thêm.

Cho dù sau này không đột phá nữa, huynh vẫn là cao thủ hạng nhất!

"Được rồi, chúng ta đi ra ngoài thôi!" Tô Thanh Nhiễm thở dài, chậm rãi nói.

Chương 983

"Ừ, muội cũng bị nhốt một ngày rồi, cũng nên ra ngoài hít thở không khí.

Chính lúc này ta cũng muốn ra xem phường thị xem có món đồ nào hợp ý không." Nói xong, Diệp Hàn sải bước ra khỏi khách sạn.

Còn Tô Thanh Nhiễm thì như một cô bé ngoan ngoãn, lẳng lặng đi theo sau Diệp Hàn.

Sau đó, hai người vừa đi vừa tán gẫu, chẳng mấy chốc đã đến trung tâm phường thị.

Tại trung tâm phường thị bày kín các sạp hàng lớn nhỏ, những tu sĩ bày hàng ở đây đều là đệ tử Diệu Huyền Tông, trên người đeo lệnh bài của các ngọn núi, khí thế mười phần.

"Tô Thanh Nhiễm, muội có muốn món gì không?" Diệp Hàn vừa đi vừa hỏi.

Thật tình mà nói sau khi dạo phường thị hồi lâu, Diệp Hàn tạm thời chưa gặp món đồ nào đặc biệt yêu thích.

Dù sao tu vi của huynh đã là Hóa Tiên, ít có thứ gì lọt được vào mắt.

Tô Thanh Nhiễm thì khác, vì nàng mới ở cảnh giới Linh Vũ nên tràn đầy hiếu kỳ với mọi thứ, đặc biệt là những món trang sức hoa mỹ, rất được lòng nàng!

"Diệp Hàn!

Muội muốn đôi khuyên tai kia!" Khi đi ngang qua một sạp hàng, Tô Thanh Nhiễm đột nhiên reo lên.

Trước mặt là một nữ tu sĩ khoảng chừng hai mươi tuổi, trên sạp bày một đống trang sức.

Thấy vậy, Diệp Hàn vội vàng chạy tới hỏi: "Tô Thanh Nhiễm, muội ưng đôi nào?

Ta mua cho!" Diệp Hàn nói câu này không phải là nói suông, phải biết rằng linh thạch trên người huynh dư dả, căn bản không quan tâm chút tiền này.

Chỉ cần có thể làm Tô Thanh Nhiễm vui, dù trang sức đắt đến đâu huynh cũng mua!

Tiếp đó, nghe lời Diệp Hàn nói, Tô Thanh Nhiễm rõ ràng rất vui mừng, chỉ vào đôi khuyên tai trên sạp nói: "Muội muốn đôi này!" "Ồ?

Đôi này sao?" Diệp Hàn gật đầu, trực tiếp nói với nữ tu sĩ kia: "Vị tiểu thư này, làm ơn lấy đôi khuyên tai kia cho tôi xem một chút.

Nếu không có vấn đề gì, tôi sẽ mua ngay tại chỗ!" Lúc nói chuyện, giọng điệu Diệp Hàn đầy vẻ tự tin.

Để lấy lòng Tô Thanh Nhiễm, Diệp Hàn nhất định sẽ chi tiền mua.

Thế nhưng, điều khiến huynh bất ngờ là nữ tu sĩ kia chỉ thản nhiên liếc nhìn một cái, thấy ăn mặc tầm thường, chẳng giống công tử quý tộc chút nào, nữ tu sĩ đó liền mất hứng, lạnh lùng nói: "Thứ nhất, ta không phải tiểu thư, ta có tên là Thẩm Mạn Ngưng!" "Thứ hai, giá của đôi khuyên tai này rất đắt, tu sĩ Linh Võ các người đừng hòng mua nổi!" "Cho nên, để tránh làm bẩn khuyên tai của ta, mau biến đi!" Nói đoạn, nữ tu sĩ tên Thẩm Mạn Ngưng này cười lạnh, trong miệng còn phun ra những lời thô tục, đuổi Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm đi ngay lập tức!

Thấy cảnh này, sắc mặt Diệp Hàn lập tức lạnh xuống.

Phải biết rằng huynh không phải là người dễ bị bắt nạt!

Huống hồ huynh thành tâm muốn mua khuyên tai chứ không cố ý gây sự.

Vậy mà dù có thành ý đến đâu cũng bị đối phương sỉ nhục một phen.

Cho nên tâm tình Diệp Hàn hiện tại rất không thoải mái!

Nhất là trước mặt Tô Thanh Nhiễm, Diệp Hàn càng thấy khó chịu, cảm thấy đối phương quá xem thường người khác!

Thế là Diệp Hàn hỏi thẳng: "Thẩm tiểu thư, cứ nói thẳng đi!

Giá bao nhiêu?

Nói đi!

Ta không tin mình không có tiền?" "Mười ngàn!" Thẩm Mạn Ngưng nhíu mày, lạnh lùng nói: "Mười ngàn linh thạch!

Một xu cũng không bớt!" "Hả?" "Đắt quá vậy?" "Một đôi khuyên tai mà dám đòi mười ngàn linh thạch?

Còn đắt hơn cả một thanh thánh binh hạng khá!" Lúc này, thấy giá khuyên tai quá cao, Tô Thanh Nhiễm lập tức thấy xót tiền.

Phải biết rằng mười ngàn linh thạch tương đương với một triệu lượng bạc đó!

Số bạc đó đủ để mua mấy ngàn mẫu ruộng lương điền ở Yến Quốc rồi.

Cho nên vừa nghe giá, Tô Thanh Nhiễm lập tức chùn bước, nắm tay Diệp Hàn nói: "Diệp Hàn, muội không cần nữa đâu, muội không thích đôi khuyên tai này lắm." Lúc nói chuyện, ánh mắt Tô Thanh Nhiễm lộ rõ vẻ không nỡ.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn liếc mắt đã nhận ra Tô Thanh Nhiễm rất thích đôi khuyên tai này, chỉ vì giá quá cao nên mới không nỡ mua!

Đối với chuyện này, Diệp Hàn trực tiếp nói: “Không sao!

Không phải mười ngàn linh thạch sao?

Mua!” “Mua?” “Mua nổi không?” “Một tu sĩ Linh Võ nho nhỏ mà muốn lấy ra ngần ấy linh thạch sao?

Nếu ngươi lấy ra được, ta cởi luôn quần áo này ra!” Thẩm Mạn Ngưng lạnh mặt giễu cợt, hoàn toàn không tin lời Diệp Hàn!

Chương 984

Dù sao trong mắt ả, Diệp Hàn chỉ là một tu sĩ Linh Võ bình thường, có liều mạng làm việc mấy chục năm cũng không kiếm nổi mười ngàn linh thạch.

Đó là lý do ả khinh thường Diệp Hàn như vậy.

Thế nhưng, điều ả không ngờ tới là Diệp Hàn không phải người bình thường!

Ngay khi Thẩm Mạn Ngưng vừa dứt lời, khóe miệng Diệp Hàn nhếch lên, lập tức lôi ra một đống lớn linh thạch.

Bộp!

Trong tiếng động trầm đục, hàng vạn linh thạch đều đè lên sạp hàng của Thẩm Mạn Ngưng.

Cùng lúc đó, tiếng cười lạnh của Diệp Hàn cũng vang lên: "Vị tiểu thư này, chẳng phải vừa rồi cô nói chỉ cần tôi lấy ra mười ngàn linh thạch thì cô sẽ cởi đồ sao?" "Hiện tại, tôi đã lấy linh thạch ra rồi!" "Chẳng lẽ cô không nên thực hiện lời hứa sao?" Dứt lời, Diệp Hàn lạnh lùng nhìn đối phương.

Nếu Thẩm Mạn Ngưng định quỵt nợ, Diệp Hàn không ngại giúp ả một tay!

Chỉ cần giải tỏa được cơn giận, Diệp Hàn sẽ không nề hà!

Lúc này, nhìn thấy Diệp Hàn lấy ra nhiều linh thạch như vậy, sắc mặt Thẩm Mạn Ngưng lập tức trở nên xấu hổ.

Ả không ngờ Diệp Hàn lại là một người thâm tàng bất lộ!

Càng không ngờ một tu sĩ cảnh giới Linh Vũ như Diệp Hàn lại vì

lấy lòng Tô Thanh Nhiễm mà bỏ ra hàng vạn linh thạch!

Lúc này Thẩm Mạn Ngưng hận không thể tìm cái lỗ nẻ nào chui xuống, không dám nhìn thẳng vào Diệp Hàn nữa.

Thế nhưng Diệp Hàn vẫn truy hỏi không tha: "Thẩm Mạn Ngưng, đừng có quỵt nợ!

Mau lên, nhanh nhẹn chút đi!

Xung quanh có bao nhiêu người đang chờ xem kìa!" "Đúng vậy!" "Chúng ta đều đang chờ xem đây!" "Thẩm tiểu thư làm nhanh lên chút!" Trong tiếng cười cợt, không ít tu sĩ nam giới đứng xem xung quanh đều reo hò, thúc giục Thẩm Mạn Ngưng cởi đồ.

Thế nhưng trong lúc mọi người đang cười cợt, Tô Thanh Nhiễm lại đột nhiên mủi lòng.

"Diệp Hàn, bỏ đi!

Đừng chấp nhặt với cô ta nữa, dù sao cô ta cũng là phụ nữ mà!" Phải nói là Tô Thanh Nhiễm rất thiện lương, dù đối phương trước đó có đắc tội nhưng nàng cũng không để tâm.

"Được rồi." Nể mặt Tô Thanh Nhiễm, Diệp Hàn mới không chấp nhất nữa.

Không thể phủ nhận Diệp Hàn thực sự thích Tô Thanh Nhiễm nên mới tha cho ả.

Nếu không vì nể mặt Tô Thanh Nhiễm, nếu nàng không lên tiếng cầu tình, e là Diệp Hàn đã không bỏ qua cho ả!

Hơn nữa, Diệp Hàn là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên, dù có áp chế cảnh giới xuống Linh Vũ hậu kỳ thì huynh cũng có hàng ngàn cách để thu thập đối phương!

Không nói gì khác, chỉ mấy loại công pháp Diệu Huyền Tông kia,

luyện đến cảnh giới đại thành là hoàn toàn có thể dễ dàng đánh bại Thẩm Mạn Ngưng.

Lúc này thấy Diệp Hàn hạ thủ lưu tình, Thẩm Mạn Ngưng lập tức thở phào nhẹ nhõm, càng trực tiếp xin lỗi Diệp Hàn.

"Vị công tử này, thật sự xin lỗi, vừa rồi ta không nên chế nhạo ngài, hy vọng ngài có thể tha thứ cho ta." Thẩm Mạn Ngưng thành tâm thành ý nói, biểu cảm trên mặt không chút giả tạo, vì ả đã thực sự nhận ra sai lầm của mình.

Trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ phẩy tay, vẻ bất cần nói: "Ta không quan tâm cô có xin lỗi hay không, ta chỉ quan tâm đến bạn của ta." "Hiện tại ta đã trả tiền rồi, mau đưa trang sức cho ta!" "Dù sao bạn của ta cũng đang cần gấp!" Khi Diệp Hàn nói chuyện, huynh hoàn toàn không để đối phương vào mắt.

Dù Thẩm Mạn Ngưng là một tu sĩ cảnh giới Ngự Không thì Diệp Hàn cũng chẳng hề sợ hãi.

Cảnh tượng này khiến những người xung quanh đều thấy kỳ lạ, vì trong mắt họ, Diệp Hàn chỉ là một tu sĩ Linh Vũ hậu kỳ!

Họ không hiểu Diệp Hàn lấy đâu ra tự tin mà dám nói chuyện như vậy với tu sĩ cảnh giới Ngự Không?

"Thật quá kỳ lạ!" "Một tu sĩ Linh Vũ hậu kỳ tại sao lại không sợ chút nào?" "Càng kỳ lạ hơn là nữ tu sĩ cảnh giới Ngự Không kia lại có vẻ sợ đối phương?

Chuyện này là sao?" Lúc này, những người bên cạnh đều ngẩn ngơ, không hiểu tại sao lại như vậy.

Thế nhưng chỉ có Thẩm Mạn Ngưng, người ở cảnh giới Ngự Không, mới biết thực lực của Diệp Hàn đáng sợ đến mức nào!

Chỉ riêng lúc nói chuyện với Diệp Hàn, Thẩm Mạn Ngưng đã có

thể cảm nhận được linh áp khủng bố tỏa ra từ người huynh!

"Chỉ cần huynh ấy ra tay, e là chỉ trong một chiêu đã có thể giết chết ta!" Thẩm Mạn Ngưng sợ hãi nghĩ thầm.

Chỉ khi ở khoảng cách gần như vậy mới có thể cảm nhận được sự khủng bố của Diệp Hàn!

Chính vì cảm nhận được sự khủng bố đó nên ả mới có thái độ ti vi như vậy.

"Được rồi, đưa trang sức đây." Diệp Hàn thản nhiên nói, cắt ngang tiếng bàn tán của mọi người, đồng thời cũng cắt ngang dòng suy nghĩ của Thẩm Mạn Ngưng.

"Được, được, tôi đưa ngay đây!" Thẩm Mạn Ngưng không dám chậm trễ, lập tức lấy trang sức ra, cẩn thận đưa vào tay Diệp Hàn.

"Thanh Nhiễm, từ giờ đôi khuyên tai này là của muội." Sau khi nhận lấy, Diệp Hàn lập tức tặng cho Tô Thanh Nhiễm.

Chương 985

"Hả?

Thật sao?" Tô Thanh Nhiễm đầy vẻ vui mừng nói, vì đây là lần đầu tiên nàng nhận được một món quà quý giá như vậy, hơn nữa lại là từ một người nam giới!

Cảnh tượng này khiến mặt Tô Thanh Nhiễm hơi đỏ lên, cảm thấy thẹn thùng!

Nhất là khi các tu sĩ xung quanh đều tập trung ánh nhìn, Tô Thanh Nhiễm càng thấy xấu hổ hơn.

Nàng cứ cảm thấy đôi khuyên tai này giống như vật định tình vậy, khiến tâm thần bối rối.

Nhưng Diệp Hàn lúc này lại không nghĩ nhiều như vậy, sở dĩ mua đôi khuyên tai này chẳng qua là muốn làm Tô Thanh Nhiễm vui mà thôi!

Còn ý nghĩ khác thì huynh hoàn toàn không có.

Cùng lúc đó, sau khi Diệp Hàn đưa đôi khuyên tai trị giá vạn linh thạch cho Tô Thanh Nhiễm, đám đông đứng xem xung quanh đều hâm mộ bàn tán.

"Thật giàu có quá!" "Ước gì người yêu tôi cũng giàu được như vậy?" "Nằm mơ đi!

Những phụ nữ như chúng ta tuyệt đối không bao giờ gặp được chuyện đó đâu!

Cũng không nhìn lại xem mình có xinh đẹp như người ta không!" "Cũng chỉ có những cô gái xinh đẹp như Tô Thanh Nhiễm mới xứng đáng với món quà quý giá như vậy thôi!" Trong đám đông không

ngừng vang lên những tiếng tranh cãi.

Không thể phủ nhận có nhiều nữ tu sĩ vô cùng hâm mộ Tô Thanh Nhiễm, thầm ước nửa kia của mình cũng có thể như Diệp Hàn, tặng cho những món quà quý giá.

Thế nhưng suy nghĩ đó suy cho cùng cũng chỉ là viển vông, vì nhan sắc của họ tuyệt đối không bằng Tô Thanh Nhiễm, nên cũng không xứng với món quà quý giá như vậy.

Huống hồ tu sĩ giàu có như Diệp Hàn là rất hiếm.

Có thể nói cả Song Sinh Đại Lục, thậm chí cả Vô Biên Hải, cũng chẳng có ai giàu hơn Diệp Hàn!

"Thanh Nhiễm, chúng ta đi thôi!" Diệp Hàn mỉm cười, nắm tay nhỏ của Tô Thanh Nhiễm rời đi.

"Vâng, chúng ta đi." Tô Thanh Nhiễm thẹn thùng gật đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Hàn.

Vì vừa nhận quà của Diệp Hàn nên tim nàng cứ như hươu chạy loạn xạ, vô cùng căng thẳng, không dám nói nhiều.

Mãi đến mười mấy phút sau, khi hai người đã rời khỏi phường thị, Tô Thanh Nhiễm mới dám ngẩng đầu lên, đỏ mặt nói: "Diệp Hàn, cảm ơn món quà của huynh!" "Ha ha, chỉ là tiện tay thôi mà!" Diệp Hàn cười nhẹ nói: "Dù sao chỉ có đôi khuyên tai đẹp như vậy mới xứng với muội thôi!" "Thật sao?" Nghe những lời này, cổ của Tô Thanh Nhiễm đều ửng hồng, thẹn đến mức không ngẩng đầu lên được.

Thấy vậy, Diệp Hàn lập tức không nhịn được cười: "Tô Thanh Nhiễm, muội dễ dỗ dành quá đấy!

Chỉ là một đôi khuyên tai thôi mà đã làm muội vui đến thế này.

Nếu ta tặng cho vài thanh thánh binh cao giai, chẳng lẽ muội trực tiếp gả cho ta luôn sao?" Câu nói này Diệp Hàn dùng giọng điệu đùa giỡn để nói.

Dù sao hiện tại huynh cũng chỉ đơn thuần là trêu chọc đối phương mà thôi.

Thế nhưng điều huynh không ngờ tới là nghe xong những lời này, Tô Thanh Nhiễm lại đột nhiên trở nên nghiêm túc, chân thành gật đầu nói: "Nếu huynh thực sự cầu hôn, muội chắc chắn sẽ đồng ý!" "Phụt!" Diệp Hàn không nhịn được phun ra một ngụm, suýt nữa thì không thở nổi!

Huynh không ngờ Tô Thanh Nhiễm lại coi chuyện này là thật!

Phải biết rằng Tô Thanh Nhiễm chỉ là một cô bé thôi mà!

Trong mắt Diệp Hàn, thân hình của Tô Thanh Nhiễm còn chưa phát dục hoàn thiện nữa, làm sao có thể tùy tiện thành thân được?

Thế là Diệp Hàn vội vàng xua tay: "Đừng đừng đừng!

Tô Thanh Nhiễm, đừng như vậy!

Ta nhận thua rồi, không đùa với muội nữa." "Được rồi." Tô Thanh Nhiễm có vẻ hơi trầm xuống.

Vừa rồi nàng cứ tưởng Diệp Hàn nói thật, không ngờ lại là trêu đùa.

Cảnh này khó tránh khỏi khiến cô bé có chút thất vọng.

Thấy vậy, Diệp Hàn vội vàng nghĩ cách dỗ dành.

"Tô Thanh Nhiễm, đừng không vui nữa mà, ta sẽ bồi thường cho muội." Diệp Hàn hảo tâm an ủi, huynh không bao giờ nỡ để con gái phải chịu ủy khuất.

Nhất là một cô gái xinh đẹp như Tô Thanh Nhiễm, lúc nàng ủy

khuất trông thật khiến người ta xót xa.

Thế là Diệp Hàn trực tiếp nói: “Hay là thế này đi!

Ta lại mua thêm quà cho muội được không?

Chỉ cần muội thích, muội ưng, bất kể đắt đến đâu ta cũng mua.” “Thật sao?” Nghe những lời này, tâm tình Tô Thanh Nhiễm rõ ràng tốt hơn hẳn.

Không thể phủ nhận lời nói của Diệp Hàn thực sự có tác dụng, và cũng khiến người ta thấy vui khi nghe.

Dù sao người hào phóng như Diệp Hàn cũng hiếm thấy.

Chương 986

Tiếp đó, thấy tâm tình Tô Thanh Nhiễm đã khá hơn một chút, Diệp Hàn lập tức thừa thắng xông lên: "Thật mà!

Ta chưa bao giờ lừa muội mà!

Không phải sao?

Huống hồ muội cũng biết ta có tiền, căn bản không quan tâm chút tiền này." "Được!" Lúc này Tô Thanh Nhiễm mới gật đầu, nghiêm túc nói: "Vậy huynh đừng có lừa muội đấy, hiện tại muội muốn một món quà thật đẹp và lợi hại!" "Ừ ừ, yên tâm đi, bây giờ ta mua cho muội ngay!" Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp nắm tay nhỏ của Tô Thanh Nhiễm, dắt nàng đến khu vực phồn hoa nhất của phường thị.

Ở đây, đâu đâu cũng là các tu sĩ bày hàng, trước mặt mỗi người đều bày những thanh thánh binh và linh dược đắt đỏ.

Lúc này, nhìn các loại thánh binh trân quý ở hai bên, Diệp Hàn vung tay lên, vô cùng hào phóng nói: "Tô Thanh Nhiễm, tùy ý lựa chọn!

Chỉ cần muội thích, muội ưng, ta đều mua hết!" "Được!" Tô Thanh Nhiễm cũng không khách sáo, trực tiếp dạo quanh các sạp hàng này.

Nàng không ngừng xem món này rồi lại ngó món kia, dạo gần như hết một vòng các sạp hàng.

Mười mấy phút sau, trước một sạp bán thánh binh, Tô Thanh Nhiễm cuối cùng cũng dừng bước.

Mắt nàng nhìn chằm chằm vào một thanh bội kiếm màu tím trên sạp, rõ ràng là rất thích.

Thấy vậy, Diệp Hàn hỏi thẳng: “Tô Thanh Nhiễm, muội ưng thanh bội kiếm này sao?

Không sao, ta mua cho!” Vừa dứt lời, Diệp Hàn đi thẳng tới sạp hàng đó, trò chuyện với vị chủ quán trung niên.

“Vị đại thúc này, chào ngài!

Tôi là Diệp Hàn, bạn tôi là Tô Thanh Nhiễm ưng thanh bội kiếm này của ngài, không biết ngài có tiện bán cho tôi không?” Lúc nói chuyện, giọng điệu Diệp Hàn tỏ ra rất khách khí.

Dù sao huynh cũng luôn là một người có tố chất, ít khi nói tục và cũng ít khi gây sự.

Thế nhưng khi vị chủ quán trung niên quay lại, lão lại nhìn Diệp Hàn với vẻ trào phúng, khinh miệt nói: “Tiểu lão đệ, chỉ là một tu sĩ Linh Vũ mà thôi, tại sao lại tự chuốc khổ vào thân vậy?” “Phải biết rằng thanh bội kiếm màu tím này của ta là thánh binh cao giai, chỉ có tu sĩ cảnh giới Ngự Không mới có thể khống chế!” “Ngươi và bạn ngươi chỉ là cảnh giới Linh Vũ, pháp lực của cả hai cộng lại cũng không khống chế nổi thanh thánh binh này đâu!” “Huống hồ, hai người cũng không đào đâu ra tiền!” Nói xong, vị chủ quán trung niên nhún vai, một tay tựa vào tường, lộ vẻ vô cùng khinh thường.

Dù sao thanh bội kiếm này là thánh binh cao giai, tu sĩ Linh Võ như Diệp Hàn căn bản không thể mua nổi.

Cho nên vị chủ quán trung niên này hoàn toàn không coi lời Diệp Hàn nói là thật.

Thế nhưng điều khiến người ta không ngờ tới là phản ứng của Diệp Hàn lại vô cùng bất ngờ.

Chỉ thấy Diệp Hàn mỉm cười, bình thản nói: “Vị đại thúc này, ai nói cho ngài biết tu sĩ Linh Vũ không thể khống chế thánh binh cao

giai?" "Ồ?

Chẳng lẽ không phải vậy sao?" Vị chủ quán trung niên nhíu mày nói: "Nếu muốn khống chế thánh binh cao giai, tất yếu sẽ tiêu tốn một lượng pháp lực khổng lồ, tu sĩ Linh Vũ sơ kỳ căn bản không có nhiều pháp lực như vậy để tiêu hao!

Cho nên theo ta thấy, bỏ đi thôi, đừng có nảy ý định với thanh thánh binh cao giai này nữa!

Ta cũng là vì tốt cho ngươi thôi!" Vị chủ quán trung niên này nói chuyện khá thú vị, ngoài miệng thì nói vì tốt cho người ta nhưng thực chất là đang mỉa mai cảnh giới của Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm quá thấp, ngay cả một thanh thánh binh cao giai cũng không khống chế nổi.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn cũng lười nói nhảm với đối phương, trực tiếp vung tay triệu hoán Long Uyên Kiếm ra.

"Vị đại thúc này, mời ngài nhìn xem, thanh thánh binh cao giai Long Uyên Kiếm này của tôi chẳng lẽ không mạnh hơn thanh thánh binh màu tím của ngài sao?" Trong lúc nói, Diệp Hàn mỉm cười, hai ngón tay chụm lại, chỉ thẳng về phía Long Uyên Kiếm, rồi chém về phía vị chủ quán trung niên!

"Mẹ kiếp!" "Thật sao?" "Lại dám đánh thật à?" Thấy cảnh này, vị chủ quán trung niên lập tức giật bắn mình.

Dù kiến thức rộng rãi, lão cũng chưa từng gặp người nào như Diệp Hàn!

Chỉ mới nói không hợp vài câu mà đã lập tức động dụng thánh binh cao giai rồi?!

"Thứ tiểu bối như ngươi mà cũng dám đối đầu với một tu sĩ Ngự Không trung kỳ như ta sao, thật là tìm chết!" Vị chủ quán trung niên

lạnh mặt nói, ngay sau đó, cơ thể lão đột nhiên bùng nổ một quầng ánh sáng tím, toàn bộ pháp lực trong người đều rót vào thanh thánh binh bội kiếm.

"Đỡ lấy!" Vị chủ quán trung niên quát lớn, thanh thánh binh màu tím trong tay cũng vung lên, trực diện nghênh chiến với Long Uyên Kiếm của Diệp Hàn!

Bành!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người xung quanh không thể ngờ tới đã xảy ra!

Mọi người chỉ thấy sau khi hai thanh thánh binh cao giai va chạm kịch liệt, vị chủ quán trung niên cảnh giới Ngự Không kia lại bị Diệp Hàn đánh lui tới mười mấy bước!

Nếu không có bức tường lớn phía sau làm vật cản thì e rằng vị chủ quán trung niên lần này đã bị đánh lui xa tới hàng trăm mét!

"Không thể nào!" "Một tu sĩ Linh Võ nho nhỏ sao có thể bộc phát uy lực mạnh mẽ như vậy?" "Phải biết rằng ta cao hơn hắn cả một đại cảnh giới cơ mà!" Lúc này, trong mắt vị chủ quán trung niên đầy vẻ không tin nổi.

Lão dù thế nào cũng không thể tưởng tượng được mình lại thua một tu sĩ Linh Võ.

"Vị đại thúc này, giờ đã tâm phục khẩu phục chưa?" Sau một chiêu chế thắng, Diệp Hàn mới thu kiếm vào bao, thản nhiên lên tiếng.

Thực ra Diệp Hàn cũng không muốn động thủ.

Nhưng không còn cách nào khác, có người cứ thích kiếm chuyện!

Nếu không lấy ra chút thực lực cho lão xem, e là lão sẽ vĩnh viễn không thay đổi thái độ, càng không coi huynh là tu sĩ cùng đẳng cấp!

Chương 987

Cho nên Diệp Hàn mới dùng một chiêu kiếm khí để cho đối phương một bài học!

"Vị công tử này, đừng ra tay nữa, tôi tâm phục khẩu phục rồi!" Lúc này, thấy không đánh lại đối phương, vị chủ quán trung niên lập tức lùi lại một bước, xin lỗi Diệp Hàn.

"Ha ha, sớm biết vậy thì ngay từ đầu đừng thế chứ?" Diệp Hàn thản nhiên nói: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, tiền trao cháo múc, nhanh lên!" "Vâng!

Diệp Hàn công tử, mời ngài xem, thánh binh cao giai Tử Quang Thánh Kiếm!" Vị chủ quán trung niên cung kính đưa thanh bội kiếm màu tím tới, miệng còn không ngừng giới thiệu: "Thanh thánh binh cao giai Tử Quang Thánh Kiếm này do bậc thầy luyện khí Văn Tài Thiển của Diệu Huyền Tông đúc thành, tâm huyết bỏ ra không thể đong đếm được, nếu không phải gần đây tôi đang cần gấp linh thạch thì căn bản không bao giờ bán đi." Lúc nói chuyện, giọng điệu của vị chủ quán trung niên đầy vẻ tiếc nuối, rõ ràng là rất không nỡ xa rời thanh thánh binh này.

Cũng đúng thôi, mỗi thanh thánh binh cao giai đều là vật hiếm có khó tìm, nếu không vì cuộc sống bách hại thì chắc chắn không ai nỡ lòng cắt đứt tình cảm với nó đâu.

Tất nhiên là trừ yêu nghiệt như Diệp Hàn ra!

Lúc này, Diệp Hàn chỉ thản nhiên liếc nhìn Tử Quang Thánh Kiếm một cái, đưa nó cho Tô Thanh Nhiễm rồi mỉm cười hỏi: "Thanh Nhiễm, muội thấy thanh thánh binh này thế nào?

Có thích không?" "Tất nhiên là thích rồi!" Tô Thanh Nhiễm vui

mừng khôn xiết ôm Tử Quang Thánh Kiếm vào lòng, cười tươi như hoa nói: "Chỉ cần là huynh tặng muội đều thích hết!" "Ha ha!

Thích là tốt rồi!" Diệp Hàn cười lớn, rõ ràng là rất hài lòng.

Tiếp đó, thấy Tô Thanh Nhiễm thích thanh thánh binh đó như vậy, Diệp Hàn mới hỏi vị chủ quán: "Nói đi, giá bao nhiêu?

Chỉ cần không quá phi lý, ta đều có thể chấp nhận!" Lúc nói chuyện, giọng điệu Diệp Hàn đầy vẻ tự tin.

Dù sao huynh cũng là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên, linh thạch trên người nhiều không kể xiết, căn bản không tiếc chút tiền nhỏ này!

Bỏ ra vài chục vạn linh thạch, Diệp Hàn cũng cảm thấy vô cùng xứng đáng!

Tất nhiên là với điều kiện Tô Thanh Nhiễm thấy vui!

Nếu Tô Thanh Nhiễm không vui, không thích thì dù chỉ một khối linh thạch, Diệp Hàn cũng không muốn bỏ ra.

Lúc này, vị chủ quán trung niên do dự mãi, cuối cùng cũng mở miệng: "Diệp Hàn công tử, hiếm khi thấy ngài hiểu giá trị món hàng như vậy, vậy tôi đưa giá nhé!" "Năm mươi vạn linh thạch!" "Chỉ cần ngài bỏ ra ngần ấy tiền, tôi sẽ lập tức bán thanh thánh binh này cho ngài!" Ngay lúc con số thiên văn "năm mươi vạn" thốt ra, tất cả những người đang đứng xem náo nhiệt xung quanh đều không nhịn được mà hít một hơi lạnh.

"Mẹ kiếp!" "Một thanh thánh binh cao giai như vậy mà dám đòi năm mươi vạn linh thạch?" "Đủ để mua hai thanh thánh binh cao giai rồi đó!" "Vị chủ quán trung niên này thật thâm độc quá!

Lại dám đưa ra cái giá trên trời như vậy, rõ ràng là đang tống tiền người ta!" Trong tiếng ồn ào, tất cả các tu sĩ đứng xem gần đó đều không nhịn được mà mỉa mai.

Bởi vì theo giá thị trường, một thanh thánh binh cao giai kịch trần cũng không quá ba mươi vạn linh thạch, căn bản không thể đạt tới cái giá năm mươi vạn trời ơi đất hỡi này!

Huống hồ thanh Tử Quang Thánh Kiếm này ngoài việc đẹp mã một chút ra thì chẳng được tích sự gì!

Không chỉ tiêu tốn một lượng lớn pháp lực mới có thể khống chế, mà ngay cả uy lực cũng nhỏ đến đáng thương, căn bản không xứng với danh tiếng thánh binh cao giai!

Cho nên những người đứng xem mới thấy không đáng, cảm thấy tu sĩ trung niên này đúng là sư tử ngoạm!

Lúc này, không thể phủ nhận cái giá mà vị chủ quán trung niên đưa ra đúng là hơi cao thật!

Ngay cả Diệp Hàn cũng cảm thấy có chút nực cười, trêu chọc nói: "Vị đại thúc này, cái giá này có vẻ hơi không có lương tâm đấy!

Năm mươi vạn linh thạch gần đủ để tôi mua hai thanh thánh binh cao giai rồi, còn ngài?

Lại chỉ bán cho tôi một thanh thánh binh cao giai hạ đẳng thế này, chẳng lẽ ngài thấy tôi hiền lành nên muốn bắt nạt sao?" Nói đoạn, Diệp Hàn bắt đầu nổi cáu.

Huynh nắm chặt lòng bàn tay, rót phân nửa pháp lực vào đó.

Kèm theo một câu chú ngữ trầm thấp, trong tay Diệp Hàn bỗng hiện ra một thanh linh khí thánh binh!

"Linh Vũ Ngưng Khí Thuật!" "Linh Khí Hóa Kiếm Trảm!" "Thiếu niên tên Diệp Hàn này lại có thể luyện được nhiều công pháp đến cảnh giới đại thành như vậy sao?" "Thật đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong!" "Như thế này thì chiến đấu lực của Diệp Hàn chắc chắn phải cao hơn vị chủ quán trung niên kia một bậc lớn, dù sao

huynh ấy cũng là thiên tài tu luyện được vài loại công pháp đại thành cơ mà!" Lúc này, nhìn thấy Diệp Hàn chỉ vung tay đã tạo ra một thanh linh khí thánh binh, tất cả các tu sĩ bên cạnh đều không nhịn được mà nuốt nước bọt, suýt nữa thì sợ đến nhũn cả chân!

Dù sao những người ngồi đây đều là những kẻ hiểu biết, gần như không ai không nhận ra thiên phú của Diệp Hàn khủng bố đến nhường nào!

Lúc này, ngay cả vị chủ quán trung niên hay ăn vạ kia cũng bị giật mình, thầm nghĩ thiên phú của Diệp Hàn thật quá đáng sợ!

Thế là dưới sự uy hiếp từ linh khí thánh binh của Diệp Hàn, vị chủ quán trung niên mới sợ hãi nói: "Được rồi!

Cái giá lúc nãy đúng là hơi quá đáng, tôi sẽ giảm giá cho ngài, chỉ cần hai mươi lăm vạn linh thạch thôi!" "Hai mươi lăm vạn sao?

Được, cái giá này mới công bằng một chút!" Diệp Hàn suy nghĩ một chút rồi đồng ý, dù sao hai mươi lăm vạn cũng là mức giá hợp lý, tuy không chiếm được hời nhưng ít nhất cũng không bị hớ!

Thế là hai người chốt hạ, ngay tại chỗ hoàn thành thương vụ này!

Chỉ trong chốc lát, Diệp Hàn đã chi ra hai mươi lăm vạn linh thạch, tất cả đều đổ vào túi trữ vật của vị chủ quán trung niên.

Sau đó, sau khi mua xong Tử Quang Thánh Kiếm, Diệp Hàn trực tiếp tặng cho Tô Thanh Nhiễm rồi dẫn nàng rời khỏi nơi này.

"Diệp Hàn, thực sự rất cảm ơn huynh!" Trên đường về, ánh mắt Tô Thanh Nhiễm tràn đầy vẻ cảm kích.

Dù sao hai mươi lăm vạn linh thạch không phải là con số nhỏ!

Còn Diệp Hàn thì sao?

Chương 988

Huynh lại chẳng thèm chớp mắt, trực tiếp mua luôn!

Hành động hào hiệp này đương nhiên khiến Tô Thanh Nhiễm rung động khôn nguôi.

Tuy nhiên, trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ cười nói: "Muội vui là tốt rồi!" Thực tế, Diệp Hàn đúng là không để tâm đến chuyện này.

Dù sao với tu vi và cảnh giới hiện tại, huynh cũng hiếm khi dùng đến linh thạch, nếu không vì muốn lấy lòng Tô Thanh Nhiễm thì mấy trăm triệu linh thạch cũng chẳng biết tiêu vào đâu cho hết!

Vì vậy Diệp Hàn mới hào phóng như vậy.

Sau đó, trên đường về, hai người nhân tiện mua thêm không ít công pháp.

Trong đó, chỉ riêng độc môn công pháp của Diệu Huyền Tông, huynh đã mua tới mấy chục cuốn!

"Huyền Pháp Tiên Minh Chưởng!" "Bất Diệt Luân Hồi Công!" "Nhất Chỉ Hiên Viên Thuật!" "Tịch Tà Tru Ma Thuẫn!"...

Đọc hết mấy chục cuốn công pháp, mắt Tô Thanh Nhiễm hoa lên hết cả.

Lúc này, thấy Diệp Hàn mua nhiều công pháp như vậy, Tô Thanh Nhiễm không khỏi tò mò hỏi: "Diệp Hàn, huynh mua nhiều công pháp thế này, đến bao giờ mới xem hết được?" "Hơn nữa các chiêu thức, pháp thuật trong đó cũng đủ để một người bình thường luyện tập trong mấy chục năm rồi, huynh không thấy mệt sao?" "Hay là huynh có nhiều tiền quá nên mua về xem cho vui chứ không định luyện tập thật?" Lúc nói chuyện, giọng điệu của Tô Thanh Nhiễm đầy vẻ nghi

ngờ, không biết Diệp Hàn có luyện hết được đống công pháp này không.

Thế nhưng câu trả lời tiếp theo của Diệp Hàn lại khiến nàng đại kinh thất sắc.

"Ta luyện xong rồi mà!" Lúc nói chuyện, biểu tình của Diệp Hàn vẻ mặt vô tội, giống như vừa làm xong một việc rất bình thường, chẳng để tâm chút nào.

Chứng kiến cảnh này, Tô Thanh Nhiễm kinh ngạc đến mức miệng khép không nổi, vẻ mặt đầy nghi ngờ nói: "Không thể nào!

Mới vừa mua về, ngay cả nhìn cũng chưa kịp nhìn kỹ mấy lần, vậy mà đã luyện xong rồi?

Phải biết rằng, dù có bản lĩnh xem qua là không quên, cũng không thể lợi hại đến mức này được!" Lời nói của Tô Thanh Nhiễm mang theo sự không thể tin nổi.

Không phải cô không tin Diệp Hàn, mà chủ yếu là cảnh tượng này quá đỗi chấn động!

Nếu là một hai cuốn công pháp, Tô Thanh Nhiễm còn có thể tin Diệp Hàn có thể luyện thành trong thời gian ngắn.

Nhưng tình hình hiện tại, căn bản không phải một hai cuốn, mà là mấy chục cuốn!

Gần như bao quát toàn bộ công pháp mà nội môn đệ tử Diệu Huyền Tông có thể tu luyện!

Đến bây giờ, mới chỉ trôi qua nửa canh giờ, Diệp Hàn vậy mà đã luyện xong tất cả công pháp rồi sao?

Không thể nào!

Thần tiên cũng không làm nổi!

Cho nên, Tô Thanh Nhiễm mới đầy vẻ hoài nghi, lộ ra thần sắc không thể tin được như vậy.

Tuy nhiên, Diệp Hàn sau đó đã dùng hành động thực tế để chứng minh sự thật cho Tô Thanh Nhiễm thấy!

"Huyền Pháp Tiên Minh Chưởng!" "Bất Diệt Luân Hồi Công!" "Nhất Chỉ Hiên Viên Thuật!" "Tịch Tà Khu Ma Thuẫn!"...

Cùng với từng đạo chú ngữ vang lên, hào quang trên người Diệp Hàn biến hóa không ngừng từ xanh lá, xanh lam rồi đến đỏ!

Đi kèm với những đạo chú ngữ đó, các loại pháp thuật xung quanh cũng liên tiếp rực sáng.

Đầu tiên là một chiêu Huyền Pháp Tiên Minh Chưởng, Diệp Hàn nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, đem khối cự thạch rộng hai mét đánh nát ngay tại chỗ!

Ngay sau đó, Diệp Hàn lại thi triển một chiêu Bất Diệt Luân Hồi Công, thân ảnh đen kịt như hòa tan vào bóng tối, liên tục lóe lên tại mười mấy địa điểm khác nhau!

Tốc độ lóe lên cực nhanh khiến Tô Thanh Nhiễm không thể không tin rằng, chỉ trong chớp mắt, Diệp Hàn đã luyện những công pháp kia tới cảnh giới Đại Thành!

Tiếp theo, dù là Nhất Chỉ Hiên Viên Thuật diệt địch, hay Tịch Tà Khu Ma Thuẫn đủ để chống đỡ tu sĩ Siêu Phàm, đều khiến Tô Thanh Nhiễm được mở mang tầm mắt!

"Diệp Hàn... anh đúng là một thiên tài!" Lúc nói chuyện, mắt của Tô Thanh Nhiễm sáng lấp lánh như những ngôi sao nhỏ, rõ ràng là sùng bái Diệp Hàn không chịu được.

Trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ mỉm cười nhạt, nói: "Toàn nói sự thật!

Chẳng lẽ ta không phải thiên tài từ trước tới nay sao?

Hơn nữa, đây đâu phải hôm nay mới biết!" Da mặt Diệp Hàn dày đến cực điểm, không hề khách sáo chút nào, trực tiếp thừa nhận sự thật mình là "thiên tài", căn bản không có lấy một chút khiêm tốn.

Thấy vậy, Tô Thanh Nhiễm lập tức cười rộ lên: "Diệp Hàn, da mặt anh dày thật đấy!" "Đó là điều tất nhiên!

Da mặt dày một chút cũng chẳng có hại gì, ít nhất sẽ không bị người khác chiếm tiện nghi." Diệp Hàn hào sái nói.

Anh chẳng quan tâm da mặt dày hay mỏng, chỉ quan tâm có phóng khoáng hay không!

Chỉ cần phóng khoáng, vui vẻ, dù người khác có bảo da mặt dày anh cũng chẳng để ý.

Chương 989

Huống hồ, Diệp Hàn trước giờ chưa bao giờ bận tâm đến cách nhìn của người khác.

Sau đó, hai người vừa nói vừa cười, nô đùa quay trở lại khách sạn đang trọ.

Lúc này trời đã gần về chiều.

“Diệp Hàn, tôi đói.” Lại là một màn quen thuộc, Tô Thanh Nhiễm xoa xoa cái bụng nhỏ, vẻ mặt ủy khuất nói.

“Haizz, ta biết rồi.” Diệp Hàn vẻ mặt bất đắc dĩ.

Từ lúc dẫn Tô Thanh Nhiễm về khách sạn, anh đã có dự cảm mơ hồ rằng cô nàng này lại sắp đói bụng.

Quả nhiên, vừa về không được bao lâu, Tô Thanh Nhiễm đã nói ra câu nói quen thuộc đó.

Diệp Hàn khẽ thở dài, rồi trực tiếp dẫn Tô Thanh Nhiễm xuống lầu, đi tới đại sảnh tầng một của khách sạn tìm lão bản: “Lão bản, đem thực đơn của khách sạn ra đây xem thử.” “Chờ một chút!” Lão bản khách sạn vẫn khúm núm như mọi khi, gật đầu khom lưng một tiếng rồi lập tức mang thực đơn nhà mình ra.

“Diệp Hàn công tử, Tô Thanh Nhiễm tiểu thư, mời hai vị xem thực đơn!

Chỉ cần món nào tiểu nhân làm được, sẽ lập tức làm ngay cho hai vị!” Lão bản khách sạn vẻ mặt nịnh bợ, cung kính nói.

Sau đó, Diệp Hàn không thèm nhìn mà đưa thực đơn cho Tô Thanh Nhiễm, ý tứ rõ ràng: ăn gì toàn bộ tùy vào tâm tình của cô!

Tiếp theo, Tô Thanh Nhiễm cũng không khách sáo, trực tiếp cầm thực đơn gọi món: "Lão bản, cho một phần Thịt viên kho tàu." Thịt viên kho tàu là một món ăn rất ngon, Tô Thanh Nhiễm lập tức gọi một phần.

Tuy nhiên, sau khi cô vui vẻ gọi món, sắc mặt lão bản khách sạn đột nhiên trở nên ngượng ngùng.

"Thật xin lỗi, không có!" Lão bản vẻ mặt áy náy nói.

"Không có?" Tô Thanh Nhiễm nhíu mày, nhưng không để ý, tiếp tục nói: "Vậy cho một phần Thanh tiêu xào thịt sợi đi!" "Thật xin lỗi!

Cũng không có!" Lão bản khách sạn lại ngượng ngùng thốt lên.

"Hả?

Lại không có?" Tâm tình của Tô Thanh Nhiễm rõ ràng đã trở nên hơi không vui, nhưng vẫn ôm lấy một tia hy vọng cuối cùng, gọi thêm một món nữa.

"Vậy cho một phần Thịt kho tàu đi!

Nhớ bỏ nhiều ớt một chút!" Tô Thanh Nhiễm bĩu môi nói, vẻ mặt có chút không tình nguyện.

Dù sao thì những món yêu thích nhất đều không có, chỉ có thể gọi một món tạm thời thích.

Tuy nhiên, điều cô không ngờ tới là, ngay cả món như vậy, khách sạn này cũng không có!

"Thật sự xin lỗi!

Chỉ cần là món có thịt, món có ớt, hôm nay toàn bộ đều không có!" Lão bản khách sạn vẻ mặt đầy hối lỗi nói.

"Hả!

Cái này không có, cái kia không có, vậy thì ăn cái gì!" Tô Thanh Nhiễm tức giận phát hỏa tiểu thư, suýt chút nữa đã ném luôn cái đĩa ra ngoài!

Thấy cảnh này, Diệp Hàn vội vàng an ủi Tô Thanh Nhiễm, nói: "Thanh Nhiễm, tiên đừng tức giận, để ta hỏi xem sao!" Nói xong, Diệp Hàn mới quay sang hỏi lão bản khách sạn: "Lão bản, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ngay cả một món mặn cũng không có?

Ông mở khách sạn kiểu gì thế?" "Hazzi!

Diệp Hàn công tử, chân thành xin lỗi ngài!" Lão bản khách sạn bất đắc dĩ nói: "Tiểu nhân cũng không muốn thế đâu!" "Nhưng không có cách nào!" "Chiều hôm nay, toàn bộ Diệu Huyền Tông đã phong tỏa rồi, một con chim cũng không bay ra được, chứ đừng nói là rau củ hay thịt thà, căn bản là không kiếm đâu ra!" Lúc nói chuyện, sắc mặt lão bản khách sạn hiện lên vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

Hiển nhiên, Diệu Huyền Tông chắc chắn đã gặp phải một rắc rối lớn, nếu không cũng sẽ không phong tỏa toàn bộ tông môn như vậy.

Lúc này, Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm nghe được tin tức này xong, đều lộ ra vẻ mặt hứng thú, lên tiếng hỏi.

"Lão bản, rốt cuộc là tình hình thế nào?

Có tiện nói không?" "Tại sao Diệu Huyền Tông lại phong tỏa tông môn?" "Phải biết rằng, Diệu Huyền Tông là một trong mười tông môn chính đạo hàng đầu của Song Sinh đại lục cơ mà!" "Hiện giờ, cư nhiên có người có thể bức Diệu Huyền Tông tới mức phải đóng cửa tông môn?

Thật là thần kỳ!" Trong lúc nói chuyện, Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ hứng thú.

Dù sao thì đây cũng là chuyện hiếm thấy trong hàng ngàn năm qua!

Cư nhiên có người có thể bức một tông môn chính đạo top 10 như Diệu Huyền Tông phải phong tỏa, đúng là một kỳ tích!

Phải biết rằng, Diệu Huyền Tông có mấy vị Thái thượng trưởng lão cảnh giới Siêu Phàm, cùng với hàng trăm trưởng lão cảnh giới Ngự Không của các ngọn núi, thậm chí còn có hàng vạn đệ tử ngoại môn và nội môn cảnh giới Linh Vũ.

Trận thế khổng lồ như vậy, trên toàn bộ Song Sinh đại lục cũng cực kỳ hiếm thấy!

Thế mà giờ đây, toàn bộ gần mười vạn tu sĩ của Diệu Huyền Tông lại bị phong tỏa, rốt cuộc là gặp phải chuyện gì?

Chương 990

"Hazzi!

Chuyện dài lắm!" Lão bản khách sạn thở dài một tiếng mới nói: "Nghe nói, chiều hôm nay, có người phát hiện tung tích của yêu nữ Mạc Miểu Miểu ở trấn nhỏ bên ngoài tông môn!" "Yêu nữ?" "Mạc Miểu Miểu?" "Người này là ai?" Sau khi nghe thấy câu đó, Diệp Hàn không khỏi lộ ra thần sắc thắc mắc.

Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên anh đến Song Sinh đại lục, đối với phong thổ nhân tình nơi này còn chưa quen thuộc, nên mới thấy lạ lẫm.

Lúc này, Tô Thanh Nhiễm ở bên cạnh cùng với lão bản khách sạn, tất cả đều dùng ánh mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn Diệp Hàn, đồng thanh hỏi.

"Diệp Hàn, anh cư nhiên ngay cả yêu nữ Mạc Miểu Miểu mà cũng không biết sao?" "Không phải đang đùa đấy chứ?" Khi nói chuyện, Tô Thanh Nhiễm và lão bản khách sạn đều hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Trước sự việc đó, Diệp Hàn bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ta không có đùa, ta thật sự không biết cô ta là ai!" "Được rồi, vậy để tôi giải thích cho anh." Tô Thanh Nhiễm có lòng giải thích: "Yêu nữ Mạc Miểu Miểu là Thái thượng trưởng lão của Cực Ma Tông, đại tông môn ma đạo đệ nhất của Vô Song đại lục!" "Tu vi cảnh giới của cô ta có thể nói là khủng khiếp, được xưng tụng là đệ nhất nhân ma đạo của Vô Song đại lục!" "Nghe nói, bất kể là đệ tử chính đạo hay ma đạo, hễ ai đã gặp mặt cô ta một lần thì đều phải chết, mà chết còn cực kỳ thảm khốc nữa!" Lúc nói chuyện, ngữ khí của Tô Thanh Nhiễm cũng trở nên run rẩy.

Dù sao thì uy danh của ma đạo yêu nữ đã vang xa từ lâu, ngay cả bách tính bình thường của Yến Quốc cũng kiêng kị cô ta vô cùng!

Lại bởi vì thủ đoạn tàn nhẫn, nên bất luận là người chính đạo hay đệ tử ma đạo, đều vừa hận vừa sợ cô ta!

Cho nên mới dẫn tới việc Diệu Huyền Tông phong tỏa tất cả lối ra vào, đồng thời mở toàn bộ hộ tông đại trận, chỉ sợ yêu nữ Mạc Miểu Miểu xông vào.

Dù sao đối phương cũng được xưng là đệ nhất nhân ma đạo, một tồn tại khủng bố như thế, loại đại tông môn như Diệu Huyền Tông cũng không dám khinh suất!

"Thì ra là thế." Đến lúc này, Diệp Hàn mới hiểu rõ ngọn nguồn sự việc.

Hóa ra Diệu Huyền Tông phong tỏa tông môn là vì có người phát hiện tung tích của yêu nữ!

Để đề phòng đệ tử tông môn chọc giận đối phương, đồng thời cũng để ngăn cản yêu nữ xông vào, nên mới mở hộ tông đại trận, không cho phép bất cứ ai ra vào.

"Không biết yêu nữ đó tướng mạo thế nào, ăn mặc ra sao, và cũng không biết có đẹp hay không." Diệp Hàn nhếch miệng cười, đầy hứng thú nói.

Không thể phủ nhận, yêu nữ kia thực sự rất mạnh, nếu không cũng không thể khiến toàn bộ Diệu Huyền Tông phải nghiêm trận chờ đợi như vậy.

Thế nhưng, dù là vậy, Diệp Hàn cũng chẳng mảy may sợ hãi!

Dù sao anh cũng đã là một tu sĩ vô song đột phá cảnh giới Hóa Tiên, căn bản không thể nào sợ đối phương được.

Cho dù Mạc Miểu Miểu kia có đáng sợ đến đâu, Diệp Hàn cũng sẽ không sợ.

Thậm chí, trong lòng Diệp Hàn còn nảy sinh một chút thôi thúc muốn ra ngoài xem thử cô ta trông như thế nào!

Lúc này, chứng kiến Diệp Hàn lộ ra sự hứng thú kỳ lạ như vậy, Tô Thanh Nhiễm và lão bản khách sạn đều nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp.

Đặc biệt là Tô Thanh Nhiễm, trong lòng thậm chí còn có chút ghen tuông mà nói: "Diệp Hàn, nếu yêu nữ đó trông đặc biệt xinh đẹp, anh có thích cô ta không?" "Tùy tình hình." Diệp Hàn nhún vai, tỏ vẻ không sao cả.

Tuy anh không phải là kẻ lạm tình, nhưng nếu yêu nữ đó thực sự đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành, Diệp Hàn cũng không ngại phát triển tình cảm với cô ta đâu.

"Hừ!" Tô Thanh Nhiễm thấy vậy thì trực tiếp ghen luôn, thở hì hì nói: "Anh cứ đợi bị yêu nữ đó đánh chết đi, cư nhiên còn dám có ý đồ xấu, thật là hết thuốc chữa!" Nói xong, Tô Thanh Nhiễm trực tiếp tức giận gục xuống bàn, không nói nửa lời.

Diệp Hàn thì có chút bất đắc dĩ, nói: "Thanh Nhiễm, đừng giận mà, ta chỉ đùa một chút thôi!

Huống hồ, ta còn chẳng biết mặt mũi cô ta ra sao." Nói xong, Diệp Hàn quay sang hỏi lão bản khách sạn: "Đúng rồi lão bản, ông có biết yêu nữ đó ăn mặc như thế nào không?

Để sau này lỡ có gặp, ta còn biết đường mà tránh!" "Ăn mặc thế nào ư?" Lão bản khách sạn suy tư một hồi, chậm rãi nói: "Nghe đồn, yêu nữ đó mặc một thân trường bào đỏ như máu, bên hông treo một thanh trường kiếm bán nguyệt, diện dung lạnh lùng như tuyết, dường

như không có một chút tình cảm con người nào." Vừa nói, thân thể lão bản vừa bắt đầu run rẩy.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn đầy vẻ hăng hái nói: "Lão bản, sao không nói tiếp đi?

Tiếp tục đi chứ, ta đang tò mò không biết cô ta có đẹp hay không đây!" "Suỵt!" Lão bản khách sạn liều mạng nháy mắt với Diệp Hàn, ra hiệu cho anh đừng nói nữa.

Thấy vậy, thần sắc Diệp Hàn hơi ngẩn ra, ngay sau đó liền thuận theo ánh mắt của lão bản khách sạn nhìn ra phía cửa.

Ở cửa khách sạn, từ lúc nào đã xuất hiện một nữ tử mặc trường bào đỏ như máu!

"Yêu nữ!" Chỉ vừa nhìn thấy đối phương, trong lòng Diệp Hàn đã vang lên hồi chuông cảnh báo!

Đồng thời, ánh mắt Diệp Hàn hơi hạ xuống, nhìn thấy từ trên người nữ tử áo đỏ kia mấy đặc điểm mà lão bản khách sạn vừa mới mô tả!

"Trường bào đỏ như máu!" "Bên hông treo trường kiếm bán nguyệt!" "Diện dung như tuyết, không có một chút tình cảm!" Cả ba đặc điểm này hội tụ lại một chỗ, cộng thêm sát khí vô bỉ trên người đối phương, Diệp Hàn hiện giờ đã có mười phần chắc chắn để khẳng định, người này chính là đệ nhất nhân ma đạo trong truyền thuyết – Mạc Miểu Miểu!

"Lão bản, gọi món." Giọng nói lạnh lùng, quỷ dị và không chút tình cảm vang lên, Mạc Miểu Miểu mặc trường bào đỏ thẫm chậm rãi ngồi xuống vị trí ngay cạnh Diệp Hàn.

"Thực... thực đơn...

đây..." Lão bản khách sạn nghe xong câu đó, cả hai chân bắt đầu

run rẩy cầm cập.

Không thể phủ nhận, lão bản cũng đã nhận ra, nữ tử áo đỏ trước mắt chính là ma đạo yêu nữ giết người không chớp mắt!

“Lão bản, thực đơn đâu?

Sao không mau đưa lên?

Chương 991

Chẳng lẽ muốn ta phải nhắc lại lần thứ hai sao?" Lúc nói chuyện, ánh mắt nữ tử áo đỏ ngay lập tức trở nên lạnh lẽo, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên băng lạnh như sắt.

"Thực... thực đơn..." Lão bản khách sạn mếu máo, ngay cả đi cũng không vững nữa.

Hiện tại lão chỉ cảm thấy hai chân bủn rủn, căn bản không còn chút sức lực, cũng không có dũng khí để bước tới.

Dù sao đối phương cũng là đệ nhất nhân ma đạo giết người không chớp mắt cơ mà!

Một kẻ khủng bố có thể bằng sức một mình khiến toàn bộ Diệu Huyền Tông phải đóng cửa làm rùa rụt cổ!

Cho nên, dù lão bản khách sạn có liều mạng lấy hết dũng khí, cũng khó mà nhích chân nổi, càng đừng nói đến việc đưa thực đơn tới!

Lúc này, khi lão bản khách sạn đang bủn rủn chân tay, Diệp Hàn đột nhiên đứng dậy.

"Thực đơn ở đây." Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp cầm lấy thực đơn trên bàn, rảo bước tiến tới, định đi thẳng tới trước mặt yêu nữ.

Thấy cảnh này, Tô Thanh Nhiễm vội vàng nắm lấy vạt áo Diệp Hàn, nhìn anh bằng ánh mắt đầy lo lắng.

Tuy nhiên, trước cảnh đó, Diệp Hàn chỉ mỉm cười, xoa xoa cái đầu nhỏ của Tô Thanh Nhiễm một cách cưng chiều, ra hiệu cho cô đừng lo lắng.

"Yên tâm đi, ta sẽ không sao đâu." Diệp Hàn thản nhiên nói, sau đó sải bước tới trước mặt yêu nữ, đưa thực đơn qua.

“Vị tiểu thư này, mời cô gọi món.

Chỉ cần tiệm của chúng tôi có, nhất định sẽ làm cho cô!” Lúc nói chuyện, trên mặt Diệp Hàn rạng rỡ nụ cười nhiệt tình, dường như hoàn toàn không nhận ra chân thân của yêu nữ, càng thể hiện ra một bộ dạng không hề sợ hãi chút nào.

“Để ta xem thực đơn trước đã.” Yêu nữ Mạc Miểu Miểu lạnh lùng nói, sau đó dùng ngón tay trắng nõn lật thực đơn ra, rồi chỉ vào một món trên đó, chậm rãi nói: “Một phần Thịt viên kho tàu.” “Thật xin lỗi, không có.” Diệp Hàn vẫn giữ nụ cười, vẻ mặt vui vẻ nói.

Sở dĩ anh vui vẻ như vậy là vì anh vừa biết món đó khi Tô Thanh Nhiễm gọi ban nãy đã hết rồi.

Cho nên Diệp Hàn mới trả lời dứt khoát như thế.

Thấy vậy, yêu nữ Mạc Miểu Miểu rõ ràng nheo mắt lại, tâm tình dường như có chút không thoải mái.

Nhưng cô ta vẫn tạm thời nhẫn nhịn, tiếp tục nói: “Vậy một phần Thanh tiêu xào thịt sợi.” “Thật xin lỗi, cũng không có!” Diệp Hàn vẫn là bộ mặt tươi cười đó, vui vẻ nói, dường như chẳng hề lo lắng đối phương sẽ nổi giận.

“Lại không có?” Lúc này, sắc mặt yêu nữ Mạc Miểu Miểu rõ ràng đã trở nên khó coi, hiển nhiên là đã nảy sinh nộ khí.

Cùng lúc đó, Tô Thanh Nhiễm và lão bản khách sạn ở bên cạnh đều thót tim, chỉ sợ yêu nữ này nổi điên giết người ngay tại chỗ!

May mắn thay, sát khí trên người Mạc Miểu Miểu chỉ phát ra trong chốc lát rồi lập tức thu hồi lại, cô ta tiếp tục nói: “Vậy cho một món Thịt kho tàu đi!

Bỏ nhiều ớt một chút, ít gạo thôi.” Khi nói chuyện, ngữ khí của Mạc Miểu Miểu đã trở nên âm lãnh.

Không thể phủ nhận, lúc này cô ta đang cực kỳ tức giận.

Dù sao cô ta cũng là ma đạo yêu nữ giết người không số, chưa bao giờ bị ai đối xử chậm trễ như vậy.

Hiện giờ, có thể nhẫn nhịn như thế đã là sự nhượng bộ lớn nhất rồi.

Tuy nhiên, trong lúc cô ta đang nén giận như vậy, giọng nói của Diệp Hàn lại một lần nữa vang lên.

"Thật xin lỗi, món này cũng không có!" Lúc nói chuyện, Diệp Hàn tỏ ra chẳng hề sợ hãi, dường như hoàn toàn không chú ý đến sát ý lẫm liệt trên người yêu nữ!

Tuy nhiên, khi Diệp Hàn thốt ra câu đó, Tô Thanh Nhiễm và lão bản khách sạn đứng cạnh đều sợ đến tái mặt, thầm kêu không ổn!

"Xong đời rồi!" "Chết chắc rồi!" "Hết lần này đến lần khác, thậm chí đến lần thứ ba thứ tư từ chối đối phương, yêu nữ này tuyệt đối sẽ phát hỏa cho xem!" "Nếu cô ta đại khai sát giới, e rằng toàn bộ Diệu Huyền Tông cũng không giữ nổi!" Lúc này, Tô Thanh Nhiễm và lão bản khách sạn đều sợ đến mức mặt không còn chút máu, một câu cũng không dám thốt lên, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng chẳng dám!

Cùng lúc đó, cơn thịnh nộ của yêu nữ kia cuối cùng cũng bùng phát.

"Cái này cũng không có, cái kia cũng không có, ngươi đang đùa giỡn ta sao?" Giọng nói vừa dứt, Mạc Miểu Miểu lập tức rút thanh bội kiếm bên hông ra.

Ngay sau đó, cùng với khoảnh khắc thanh kiếm ra khỏi bao, một luồng khí tức máu tanh nồng nặc, gai mũi lan tỏa khắp nơi.

Mọi người vừa nhìn xuống, đã bị những vệt máu trên lưỡi kiếm của Mạc Miểu Miểu làm cho đờ đẫn cả mắt.

“Khí tức máu tanh khủng bố như vậy, chắc chắn đã giết hàng vạn, thậm chí hàng chục vạn sinh linh!” “Nữ tử này tuyệt đối là ma đạo yêu nữ!” “Thôi xong, hôm nay chúng ta đều phải chết ở đây rồi!” Lúc này, bất kể là Tô Thanh Nhiễm hay lão bản khách sạn, đều sợ đến mức mặt trắng bệch, thậm chí có khoảnh khắc họ đã nghĩ xong di ngôn luôn rồi!

Tuy nhiên, trong lúc mọi người đang lo lắng không yên, Diệp Hàn cuối cùng cũng lên tiếng.

“Vị tiểu thư này, xin đừng vội tức giận, hãy nghe ta giải thích đã!” Sắc mặt Diệp Hàn không hề hoảng hốt, khóe miệng thậm chí còn mang theo một tia cười thầm kín, thản nhiên nói.

“Giải thích?” Mạc Miểu Miểu lạnh lùng nhìn đối phương, sát ý lẫm liệt nói: “Một phút!

Trong vòng một phút, ta muốn có một lời giải thích khiến ta hài lòng!

Nếu không, hôm nay tất cả đều phải chết!” “Ừm.” Diệp Hàn khẽ đáp một tiếng, sau đó mới chậm rãi nói: “Không giấu gì cô, sở dĩ trong khách sạn không có thức ăn, hoàn toàn là vì cô đấy!” “Vì ta?

Chương 992

Ý ngươi là sao?" Ánh mắt Mạc Miểu Miểu lóe lên, hỏi lại.

"Chẳng lẽ cô lại còn không biết?" Khóe miệng Diệp Hàn giật giật, không khách khí mắng: "Nếu không phải cái loại yêu nữ như cô chạy từ xa đến đây, lão tử đã sớm được ăn thịt kho tàu với đầu sư tử rồi!" "Nếu không phải vì cô làm cho lòng người hoang mang, Diệu Huyền Tông cũng chẳng đến mức phải phong tỏa tông môn!" "Nếu không phong tỏa tông môn, cũng chẳng đến nỗi cái gì cũng không nhập được về!" "Nên mới nói, tất cả là tại cô, hại ta không có cơm mà ăn!" Diệp Hàn mắng người thì chẳng nể nang gì, dù là đệ nhất nhân ma đạo cũng bị anh mắng cho vuốt mặt không kịp!

Thậm chí, nếu không phải vì không gian ở đây nhỏ hẹp, không tiện thi triển quyền cước, e rằng Diệp Hàn đã vén tay áo lên tát cho yêu nữ này một bạt tai rồi!

"Trời ạ..." "Diệp Hàn công tử điên rồi sao?" "Cư nhiên dám công khai mắng ma đạo yêu nữ xối xả như thế?

Mình không phải đang nằm mơ chứ?" Lúc này, lão bản khách sạn không nhịn được trừng to mắt, tưởng rằng mình nhìn lầm, nghe nhầm rồi!

Dù sao, lão chưa từng nghe nói có ai dám đứng trước mặt mà cãi nhau với ma đạo yêu nữ cả!

Chứng kiến cảnh tượng này, Tô Thanh Nhiễm ở bên cạnh cũng giật mình kinh hãi, chỉ sợ Diệp Hàn gặp phải bất trắc!

"Diệp Hàn, anh nhất định không được có chuyện gì đấy!" Tô Thanh Nhiễm không nhịn được thầm cầu nguyện, chỉ sợ Diệp Hàn gặp nguy hiểm.

Dù sao đối thủ mà anh đang đối mặt chính là đệ nhất nhân ma đạo!

"A!

Ngươi cư nhiên dám mắng ta?" Mạc Miểu Miểu cười lạnh một tiếng, trong mắt đầy vẻ khinh bỉ.

Có thể thấy, tu vi của Diệp Hàn chỉ mới ở Linh Vũ hậu kỳ, căn bản không phải đối thủ của cô ta.

Cho nên, dù Diệp Hàn có mắng chửi ác liệt thế nào, cũng khó lòng làm lay động tâm thần của cô ta.

"Một tu sĩ Linh Võ nhỏ nhoi mà cũng chỉ biết mạnh miệng thôi!" Mạc Miểu Miểu lạnh lùng nói xong, liền vung tay rút thanh bội kiếm ra, chỉ nghe một tiếng "ong" vang lên, thanh Khấp Huyết Kiếm hình bán nguyệt đỏ như máu liền hiện ra giữa không trung.

"Dù ngươi có nói hay đến mấy cũng không thay đổi được một sự thật, đó là, ngươi sắp phải chết rồi!" Tiếng nói vừa dứt, thánh kiếm của Mạc Miểu Miểu "oanh" một tiếng chém xuống.

Mang theo yêu quang đỏ thẫm ngợp trời, thanh thánh binh tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc ấy chém thẳng vào thiên linh cái của Diệp Hàn!

"Cẩn thận!" "Diệp Hàn!

Chạy mau!" Lúc này, Tô Thanh Nhiễm đã không nhịn được mà hét lên, chỉ sợ Diệp Hàn gặp phải bất trắc.

Cùng lúc đó, lão bản khách sạn ở phía bên kia đã sớm nảy ra ý định chuồn lẹ, nhân lúc sự chú ý của Mạc Miểu Miểu đều tập trung vào Diệp Hàn, lão liền lén lút trốn đi.

Chỉ là, trong lúc mọi người đều mang tâm tư riêng, một cảnh tượng không ai ngờ tới đã xảy ra.

Chỉ thấy thanh Khấp Huyết Kiếm đỏ tươi kia sau khi chém xuống, cư nhiên ngay cả một sợi lông tơ của Diệp Hàn cũng không làm tổn thương được!

Hơn nữa, điều khiến người ta kinh ngạc hơn chính là, Diệp Hàn chỉ đưa ra hai ngón tay, kẹp chặt thanh ma tông thánh binh của Mạc Miểu Miểu vào giữa kẽ tay!

"Hừ!" Diệp Hàn một tay dùng ngón tay kẹp lấy Khấp Huyết Kiếm, một tay cực kỳ khinh thường nói: "Đây là trấn tông lợi khí của ma đạo đệ nhất đại tông sao?

Thật là quá tầm thường!" Tiếng nói vừa dứt, Diệp Hàn chỉ khẽ bẻ hai ngón tay, đem thanh Khấp Huyết Kiếm đỏ tươi kia bẻ gãy làm đôi!

Lúc này, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "bành!" trầm đục, thanh lợi nhận ma tông đã từng đồ sát hàng chục vạn tu sĩ kia, cư nhiên bị Diệp Hàn nhẹ nhàng bẻ gãy thành hai mảnh!

"...Cái này... cái này căn bản là không thể nào!" "Tiểu tử Diệp Hàn này rốt cuộc đã che giấu bao nhiêu thực lực vậy?" "Ngay cả tu sĩ đệ nhất ma đạo cũng không phải đối thủ sao?" Lúc này, lão bản khách sạn vốn đã định bỏ chạy, nhưng khi nhìn thấy cảnh Diệp Hàn bẻ gãy lợi nhận, lão liền không còn ý định chạy nữa, chỉ biết đứng ngây người nhìn trân trân vào Diệp Hàn, hoàn toàn không dám tin vào cảnh tượng này.

Cùng lúc đó, yêu nữ Mạc Miểu Miểu cũng cau mày, nhìn Diệp Hàn như nhìn đại địch.

"Tu vi khủng bố như thế này... tuyệt đối không phải tu sĩ Linh Vũ hậu kỳ!" Chỉ trong một niệm, Mạc Miểu Miểu đã nhìn rõ tình hình hiện tại, và trong chớp mắt, cô ta đã vận chuyển pháp lực của mình lên tới mức chín phần chín.

Không thể phủ nhận, từ khi Diệp Hàn bẻ gãy thánh binh của mình, Mạc Miểu Miểu đã không còn dám xem thường Diệp Hàn nữa!

Cô ta hiểu rõ, tu vi của Diệp Hàn tuyệt đối không thể là tu sĩ cảnh giới Linh Vũ!

Chỉ riêng chiêu bẻ gãy thánh binh bằng hai ngón tay kia, công lực ít nhất cũng phải ở cảnh giới Siêu Phàm hậu kỳ!

Cho nên, vào lúc này, Mạc Miểu Miểu đã nghiêm trận chờ đợi, và coi Diệp Hàn như một tu sĩ cùng cảnh giới.

"Mạc tiểu thư, phản ứng của cô hơi thái quá rồi đấy!" Diệp Hàn khẽ mỉm cười, thản nhiên nói: "Ta chỉ bẻ gãy thánh binh của cô thôi mà, có đến mức phải cẩn thận đề phòng như vậy không?

Phải biết rằng, cảnh giới hiện tại của ta chỉ là Linh Vũ hậu kỳ thôi đấy!

Thấp hơn cô mấy cấp bậc liền cơ mà!" "Bớt xàm ngôn đi!" Vì thánh binh bị hủy, Mạc Miểu Miểu tức giận đến mức chửi thề.

Lại thấy Diệp Hàn vẫn đang che giấu thực lực, Mạc Miểu Miểu càng thêm tức giận, lớn tiếng nói: "Diệp Hàn, đừng có giả heo ăn thịt hổ nữa!" "Nếu ngươi là Linh Vũ hậu kỳ, ta thề sẽ ăn luôn cái bàn này!" "Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng chiêu Nhị Chỉ Thiền vừa rồi, tuyệt đối không phải tu sĩ bình thường có thể làm được!" Trong lúc nói chuyện, thần sắc của Mạc Miểu Miểu hiện rõ vẻ phẫn nộ!

Dù là đệ nhất nhân ma đạo của Vô Song đại lục, cô ta cũng bị thủ đoạn của Diệp Hàn đánh lừa, nên mới dễ dàng bị bẻ gãy thánh binh như vậy!

"Một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm mà lại giả dạng thành một kẻ tiểu bối cảnh giới Linh Vũ, ngươi thật là quá đê tiện!" Mạc Miểu Miểu càng nghĩ càng thấy phẫn nộ, hận không thể giết chết Diệp Hàn

ngay tại chỗ!

Chương 993

Cô ta thầm nghĩ, nếu không phải Diệp Hàn chơi xấu như vậy, cô ta chắc chắn không thể dễ dàng mắc bẫy, càng không bị bẻ gãy thánh binh và chịu tổn thất lớn như thế.

Cùng lúc đó, khi Mạc Miểu Miểu thốt ra những lời đó, Tô Thanh Nhiễm ở bên cạnh đã sớm nhìn đến ngây cả mắt!

"Hả?" "Diệp Hàn cư nhiên là một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm sao?" "Thật là... tốt quá rồi!" "Diệp Hàn, anh nhất định phải cố lên!

Tôi biết, anh chắc chắn là một thiên tài!" Tô Thanh Nhiễm sau một thoáng thẫn thờ liền lập tức phản ứng lại.

Dù sao tình hình hiện tại cũng đang rất nguy cấp, dù trong lòng có nhiều thắc mắc đến đâu cũng không thể để tâm được, chỉ có thể hết sức cổ vũ cho Diệp Hàn.

Cùng lúc đó, lão bản khách sạn ở bên cạnh cũng bị cảnh giới tu vi của Diệp Hàn làm cho giật mình một trận, thầm nghĩ: "Tên này thật là đáng sợ!

Một tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm mà lại che giấu sâu đến thế!

Hơn nữa còn không để lộ một chút sơ hở nào!

Tâm cơ như vậy, đúng là hiếm có trên đời!" Nghĩ đến đây, lão bản khách sạn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong lòng một trận sợ hãi, may mà không có đối đầu với Diệp Hàn.

"Hừ hừ!" Lúc này, trong khi mọi người đang không ngừng suy tính, tiếng cười lạnh của Mạc Miểu Miểu vang lên.

"Chẳng lẽ chỉ là một tu sĩ Siêu Phàm thôi sao?

Có gì to tát đâu?" "Dù sao, số tu sĩ Siêu Phàm mà ta giết ít nhất cũng phải mấy chục người rồi!" "Hôm nay, chính là ngày tử của ngươi!" Dứt lời, chú ngữ của Mạc Miểu Miểu liền vang lên.

Không thể phủ nhận, lần này cô ta thực sự đã tức giận rồi!

Đầu tiên là bị Diệp Hàn đùa giỡn một trận, sau đó lại bị anh bẻ gãy bản mệnh thánh binh, sỉ nhục lớn như vậy, Mạc Miểu Miểu nhất định phải báo thù ngay tại chỗ!

Thế là, chỉ trong chốc lát sau, trận pháp ma đạo vô song của Mạc Miểu Miểu đã hiển hiện ra!

Oanh!

Trong tiếng nổ lớn, một luồng linh lực dao động mãnh liệt va chạm tới, suýt chút nữa đã hất văng mọi người trong khách sạn ra ngoài!

Cùng lúc đó, một đạo kết giới trận pháp xám xịt cũng hiện ra, giống như một chiếc lồng giam, vây khốn chặt chẽ tất cả mọi người có mặt tại hiện trường.

"Cái này..." "Bí pháp không truyền ra ngoài của Ma đạo đại tông!" "Vạn Pháp Thiên Lao!" Chỉ trong vòng một hơi thở, lão bản khách sạn đã nhận ra trận pháp này!

Sau khi nhận ra, lão bản khách sạn liền bủn rủn hai chân, "phịch" một tiếng quỳ sụp xuống đất.

"Thôi xong rồi!" "Chúng ta chết chắc rồi!" "Vạn Pháp Thiên Lao sau khi định hình, tuyệt đối không ai có thể thoát ra được!" "Hơn nữa, tất cả chúng ta sẽ bị giết chết, mọi tiếng động cũng sẽ bị kết giới hấp thụ, vĩnh viễn không ai biết được chuyện gì đã xảy ra!" Trong chốc lát, lão bản khách sạn liền cảm thấy lòng như tro tàn, không còn ý chí phản kháng nữa.

Bởi vì danh tiếng của "Ma Đạo Vạn Pháp Thiên Lao" thực sự quá vang dội, khiến lão căn bản không có dũng khí đối kháng.

Huống chi, chiêu này còn do chính tay đệ nhất nhân ma đạo Mạc Miểu Miểu thi triển, uy lực còn cao hơn kết giới thông thường gấp nhiều lần!

Có thể nói, dưới bí pháp khủng bố như thế này, dù tông chủ Diệu Huyền Tông cộng thêm mấy vị Thái thượng trưởng lão cùng ra tay, cũng không thể phá vỡ được kết giới!

"Ha ha!" "Đã mở mang tầm mắt chưa?" "Tòa Vạn Pháp Thiên Lao này là do ta luyện chế từ hàng vạn loại công pháp ma đạo, đồng thời kết hợp thêm ba trăm loại trận pháp không gian, tạo thành một tổ hợp hoàn mỹ!" "Lồng giam vạn pháp dày đặc như thế này, có thể nói là kiên cố như thành đồng vách sắt, tuyệt đối không có ai có thể thoát ra được!" Trong lúc nói chuyện, trên mặt Mạc Miểu Miểu lộ ra một nụ cười tàn nhẫn.

Hiển nhiên, lần này cô ta thực sự đã nảy ý định giết người, nhất định phải tiêu diệt toàn bộ nhóm người Diệp Hàn ở đây!

Nếu không, cô ta cũng không cần phải thi triển Vạn Pháp Thiên Lao khủng bố đến thế.

Chỉ tiếc là, dù Mạc Miểu Miểu có thi triển tuyệt học như vậy, cũng khó lòng gợi lên chút hứng thú nào từ Diệp Hàn!

"Chẳng phải chỉ là Vạn Pháp Thiên Lao thôi sao?

Có gì ghê gớm đâu." Diệp Hàn vẻ mặt khinh thường nói: "Nhìn kỹ nhé, ta ra tay cũng làm được thôi!" Dứt lời, Diệp Hàn liền triệu hoán ra hàng trăm tôn ngũ hành pháp tướng Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ!

"Ngũ Hành Pháp Tướng!" "Ngưng kết chân thân!" "Pháp Tướng Giam Cầm!" Theo tiếng chú ngữ trầm thấp, hàng trăm tôn pháp tướng

trên không trung đều biến thành hình dạng vàng óng ánh, giống như những vị Kim thân La Hán cao hai mét, ngưng kết chặt chẽ lại một chỗ!

Sau khi hàng trăm tôn pháp tướng ngưng kết, họ đã hợp lực vây thành một tòa lồng giam pháp tướng rộng hàng trăm mét khối, bao trùm lấy Diệp Hàn, Tô Thanh Nhiễm cùng lão bản khách sạn, mặc cho Mạc Miểu Miểu tấn công thế nào cũng khó lòng lay chuyển được phòng ngự của lồng giam!

"Phá Giáp Trảo!" "Thứ Hồn Châm!" "Tác Mệnh Liên!" "Phá cho ta!" Chú ngữ trong miệng Mạc Miểu Miểu vang lên liên tục không dứt, trong tay cô ta còn triệu hoán ra hàng chục loại trận pháp tấn công liên tiếp đánh xuống, thế nhưng, căn bản vẫn không thể đánh nát lồng giam pháp tướng của Diệp Hàn!

"Đừng có tốn công vô ích nữa!" Diệp Hàn dẫn mọi người ẩn nấp bên trong lồng giam, lên tiếng mỉa mai: "Nếu hôm nay ngươi mà phá được lồng giam pháp tướng của ta, ta thề sẽ theo họ ngươi luôn!" Lúc nói chuyện, Diệp Hàn tỏ ra vô cùng tự tin.

Dù sao anh cũng là một đại lão cảnh giới Hóa Tiên cơ mà!

Ngay cả lồng giam được ngưng kết từ pháp tướng kim thân này cũng không phải hạng người bình thường có thể lay chuyển được!

Vì vậy, Diệp Hàn mới có được sự tự tin như thế.

Dù đối phương là đệ nhất nhân ma đạo của Song Sinh đại lục, Diệp Hàn cũng chẳng mảy may lo sợ!

Chỉ tiếc là, ngay lúc Diệp Hàn đang tự tin đầy mình, một chuyện đáng sợ đột nhiên xảy ra!

Chương 994

"Hử?" Mạc Miểu Miểu cười lạnh một tiếng, ngay sau đó liền cắn nát đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết đen kịt.

"Ma đạo chí bảo!" "Huyền Thiên Tru Tiên Nhận!" "Trảm!" Trong lớp tinh huyết đen kịt ấy, một thanh ma đao đen thui dài khoảng ba mét từ từ hiện ra.

Ngay sau đó, cùng với tiếng "Trảm" của Mạc Miểu Miểu, thanh ma đao liền tức tốc bắn ra, mang theo một cảm giác xé rách không gian, đâm thẳng vào bên trong lồng giam pháp tướng của Diệp Hàn!

"Không ổn!" "Tên này cư nhiên còn có đại chiêu!" "Mẹ kiếp!" Thấy cảnh này, Diệp Hàn cả người dựng đứng cả tóc gáy.

Cần biết rằng, tu vi của anh vốn đã đạt tới cảnh giới Hóa Tiên, lồng giam do pháp tướng ngưng kết ra có phòng ngự mạnh ngang ngửa chân thân chân long!

Thế nhưng, dù là vậy, nó vẫn bị thanh ma đao kia xé ra một vết nứt, có thể thấy, thanh ma đao của đối phương chắc chắn có chỗ phi phàm!

Thế là, ánh mắt Diệp Hàn chợt ngưng lại, lập tức bóp nát hàng chục viên ngũ hành linh thạch đỉnh giai!

Những viên linh thạch này tính ra giá trị cũng phải lên tới hàng chục triệu viên!

Tuy nhiên, dù là vậy, Diệp Hàn cũng không hề đau lòng, trực tiếp đem toàn bộ linh lực và pháp lực đánh vào bên trong lồng giam pháp tướng, khiến lực phòng ngự của nó tăng thêm mấy phần!

Bành!

Bành!

Bành!

Trong lúc Diệp Hàn không ngừng rót pháp lực vào, thanh ma đao kia liên tiếp va chạm bên ngoài, suýt chút nữa đã đánh nát lồng giam pháp tướng.

Tuy nhiên, dù đối phương có nỗ lực đến đâu, cuối cùng vẫn còn thiếu một chút công hỏa!

Dù sao pháp lực của Diệp Hàn cũng không phải là hạng xoàng, huống chi còn bóp nát hơn chục viên linh thạch đỉnh giai, đủ để duy trì tòa lồng giam này tới vài năm!

"Tiếp tục đi!" "Mạc yêu nữ, tiếp tục dùng sức đi!" "Ta muốn xem thử xem, hôm nay ngươi có làm nát được lồng giam pháp tướng của ta không!" "Nếu không làm nát được, ta chính là ông nội của ngươi!" Diệp Hàn một bên rót pháp lực vào pháp tướng, một bên không ngừng buông lời mỉa mai.

Đúng là công tâm vi thượng, dù Diệp Hàn tạm thời đang ở thế hạ phong nhưng mồm mép vẫn không hề nhún nhường, liên tục chế giễu đối phương.

Chứng kiến cảnh này, Mạc Miểu Miểu tức đến nổ cả đầu, gần như dồn hết sức lực để chém nát phòng ngự của Diệp Hàn, thế nhưng cuối cùng vẫn là vô ích!

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Cứ thế, những tiếng nổ vang trời không ngớt, trận chiến kéo dài một khoảng thời gian khá lâu.

Nếu không phải bên ngoài có Vạn Pháp Thiên Lao của Mạc Miểu Miểu bao trùm, e rằng thanh thế bên trong đã sớm phá hủy các ngọn núi nội môn của Diệu Huyền Tông rồi! ...

Hai canh giờ sau, pháp lực của Mạc Miểu Miểu cuối cùng cũng không duy trì nổi, đành phải miễn cưỡng từ bỏ ý định tấn công.

"Phục chưa?" Diệp Hàn thấy cô ta thu tay, lập tức nhướng mày, lớn tiếng chế nhạo: "Ta đã nói rồi, tuyệt đối không thể phá được phòng ngự của ta đâu!" "Hừ!" Mạc Miểu Miểu lạnh lùng hừ một tiếng, khinh bỉ nói: "Chỉ là thủ đoạn phòng ngự lợi hại một chút thôi!

Nếu không có cái mai rùa lồng giam pháp tướng kia, ta đã sớm giết chết ngươi rồi!" Lúc nói chuyện, ngữ khí của Mạc Miểu Miểu tràn đầy ý tứ đe dọa.

Từ giọng điệu của cô ta có thể thấy, cho đến tận bây giờ, cô ta vẫn không coi trọng Diệp Hàn.

"Ha ha." Lúc này, chứng kiến đối phương không phục, Diệp Hàn liền bật cười ngay tại chỗ.

"Không phục sao?" "Được thôi!" "Bây giờ ta sẽ cho cô một cơ hội!

Chỉ cần cô có thể chịu được một đạo kiếm khí của ta, ta sẽ mặc cho cô xử trí!" Diệp Hàn nhướng mày, tỏ ra đầy tự tin.

Mấy câu nói này ngay lập tức thu hút sự chú ý của Mạc Miểu Miểu.

"Diệp Hàn, ngươi chắc chứ?" Mạc Miểu Miểu vẻ mặt không tin nổi hỏi lại: "Chỉ cần ta chịu được kiếm khí của ngươi, ngươi sẵn sàng nhận thua sao?" "Đúng vậy." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Nhưng, tiền đề là không được né tránh!" "Được!

Ta đồng ý!" Ánh mắt Mạc Miểu Miểu lóe lên liên tục, cuối cùng

cũng gật đầu đồng ý.

Sau đó, khi hai người đã đạt được thỏa thuận, Diệp Hàn chậm rãi thu hồi lồng giam pháp tướng, cuối cùng cũng chịu đường đường chính chính quyết đấu với đối phương.

“Diệp Hàn, anh đừng quá bốc đồng như vậy!

Đối phương là một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm hậu kỳ, lại còn là đệ nhất yêu nữ ma đạo, tu vi của cô ta có thể nói là thông thiên, căn bản không dễ đối phó đâu!” Tô Thanh Nhiễm không nhịn được lo lắng khuyên ngăn, chỉ sợ Diệp Hàn nghĩ quẩn.

Dù sao, Mạc Miểu Miểu là yêu nữ hiếm có trên thế gian, tạo hóa thâm sâu khó lường, ngay cả tông chủ Diệu Huyền Tông cùng nhiều Thái thượng trưởng lão cũng không dám đối kháng với cô ta!

Vì vậy, Tô Thanh Nhiễm mới lo lắng cho Diệp Hàn đến thế.

Tuy nhiên, thấy cảnh này, Diệp Hàn lại mỉm cười nói: “Yên tâm đi, ta tự có chừng mực!” Không thể phủ nhận, tu vi của Mạc Miểu Miểu thực sự rất cao, thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ!

Chương 995

Nhưng dù thực lực đối phương có lợi hại đến đâu thì đã sao?

Cần biết rằng, Diệp Hàn chính là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên cơ mà!

Trên khắp Song Sinh đại lục này, chắc chắn không có ai có tu vi cao hơn Diệp Hàn nữa!

Vì vậy, dù đối thủ có là yêu nữ của đại tông môn ma đạo đệ nhất, Diệp Hàn cũng không mảy may run sợ!

Cùng lúc đó, Tô Thanh Nhiễm thấy Diệp Hàn tự tin như vậy, liền đành phải thu lại những lời lo lắng, biến tất cả sự quan tâm thành một câu nói ngắn gọn.

"Diệp Hàn, anh nhất định phải cố lên!

Tôi tin rằng anh nhất định sẽ thắng!" Tô Thanh Nhiễm nói từng chữ rành rọt, ngôn ngữ tràn đầy sự tin tưởng.

Tuy cô không rõ thực lực thật sự của Diệp Hàn đến đâu, nhưng cô vẫn chọn tin tưởng anh!

Dù sao trong mắt cô, Diệp Hàn là một người thường xuyên tạo ra những kỳ tích.

"Yên tâm đi!

Ta chắc chắn sẽ thắng." Diệp Hàn thản nhiên nói, sau đó anh sải bước tiến lên phía trước, vung tay một cái, triệu hoán ra thánh binh cao giai Long Uyên Kiếm.

"Ha ha!" Lúc này, Mạc Miểu Miểu ở phía đối diện không nhịn được mà cười lạnh.

Bởi vì cô ta liếc mắt một cái là nhận ra ngay, thanh Long Uyên Kiếm của Diệp Hàn chỉ là một thánh binh cao giai mà thôi, nếu xét về phẩm chất thì căn bản không thể so sánh với Ma đạo chí bảo Huyền Thiên Tru Tiên Nhận trong tay cô ta.

Thế là, Mạc Miểu Miểu trực tiếp mỉa mai: "Diệp Hàn, đừng tốn công vô ích nữa!

Dựa vào thanh thánh binh trong tay ngươi thì căn bản không phải đối thủ của ta đâu!" "Dưới khoảng cách thực lực tuyệt đối, đừng nói là một chiêu, dù có tung ra hàng chục chiêu cũng chẳng đánh bại nổi ta!" "Huống hồ, thanh thánh binh kia của ngươi căn bản không bằng ma đao của ta!" Trong khi nói, Mạc Miểu Miểu tỏ ra vô cùng tự tin.

Dù sao, thứ cô ta đang nắm giữ chính là chí bảo ma đạo!

Trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ khẽ cười: "Thánh binh rốt cuộc cũng chỉ là ngoại vật, không thể quyết định thắng thua được!" "Khi hai người quyết đấu, nếu một bên có tu vi cao hơn một đại cảnh giới, thì dù thánh binh có kém cỏi đến đâu cũng vẫn có thể phát huy ra thực lực khủng bố!" Diệp Hàn nói đầy tự tin.

Đồng thời, khí thế trên người anh cũng trở nên mạnh mẽ, giống như đột ngột biến thành một con người khác vậy.

Thấy thế, lông mày của Mạc Miểu Miểu không nhịn được mà nhíu chặt lại, trong lòng dâng lên một dự cảm bất ổn!

Bởi vì cô ta thực sự không hiểu, cái loại tự tin này của Diệp Hàn, cùng với uy áp đáng sợ trên người anh rốt cuộc là từ đâu mà có!

"Diệp Hàn, ý ngươi là gì?

Chẳng lẽ cảnh giới của ngươi còn cao hơn cả ta sao?" Nói rồi, Mạc Miểu Miểu không nhịn được cười nhạo: "Không thể nào!

Cảnh giới của ngươi tuyệt đối không thể cao hơn ta được!

Ngươi nên biết, ta hiện tại đã là tu vi đỉnh phong của Siêu Phàm hậu kỳ rồi!" "Nếu cao hơn ta, thì ít nhất cũng phải là cảnh giới Hóa Tiên mới được!" "Nhưng suốt hàng vạn năm qua trên Song Sinh đại lục, căn bản không hề có tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên nào ra đời cả!" "Hơn nữa, ta cũng tuyệt đối không tin một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên lại đi ẩn núp ở cái nơi này, che giấu sâu đến thế!" Trong lúc nói chuyện, ngữ khí của Mạc Miểu Miểu tỏ ra vô cùng kiên định.

Bởi vì cô ta căn bản không thể tin nổi Diệp Hàn lại là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên!

Càng không thể tin một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên lại đi trốn ở đây, ở cùng với mấy đứa nhóc cảnh giới Linh Vũ!

Vì vậy, dù thế nào đi nữa, Mạc Miểu Miểu cũng không bao giờ tin Diệp Hàn là một đại lão cảnh giới Hóa Tiên.

Thế nhưng, ngay giây tiếp theo, Diệp Hàn đã dùng hành động thực tế tát thẳng vào mặt cô ta!

"Nói ra có lẽ cô không tin, nhưng ta thực sự là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên!" Khóe miệng Diệp Hàn khẽ nhếch lên, thản nhiên nói.

Ngay sau đó, cùng lúc tiếng nói vừa dứt, một luồng linh khí vô bì mãnh liệt bỗng nhiên bùng phát.

Oanh!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, uy áp hạo nhiên bành trướng tức khắc lan tỏa khắp toàn bộ khách sạn.

Trong thoáng chốc, bất kể là Tô Thanh Nhiễm, lão bản khách sạn, hay cả một Mạc Miểu Miểu đang ở đỉnh phong Siêu Phàm, tất cả đều bị luồng uy áp khổng lồ đáng sợ này làm cho lạnh toát cả người!

"Luồng linh áp này... tuyệt đối chỉ có cảnh giới Hóa Tiên mới sở hữu được!" "Nếu không, tuyệt đối không thể áp chế nổi ma đạo yêu

nữ đỉnh phong Siêu Phàm!" "Từ đó thấy được, Diệp Hàn cư nhiên thực sự là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên sao?!" Trong khi nói, khuôn mặt của Tô Thanh Nhiễm toàn là vẻ chấn kinh.

Cô có nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi, cái người Diệp Hàn thường ngày hay nô đùa với mình, tu luyện cùng mình, cư nhiên lại là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên, kẻ mạnh nhất đại lục!

Lúc này, không chỉ Tô Thanh Nhiễm nhìn đến ngây cả mắt, mà ngay cả lão bản khách sạn cùng ma đạo yêu nữ Mạc Miểu Miểu kia, tất cả đều bị tu vi của Diệp Hàn làm cho chấn động.

Ngay sau đó, trong khi sắc mặt mọi người còn đang trắng bệch, tiếng chú ngữ của Diệp Hàn cũng chậm rãi vang lên.

"Linh Vũ Ngưng Khí Thuật!" "Diệu Huyền Luyện Thể Thuật!" "Linh Khí Hóa Kiếm Trảm!"...

Chỉ trong chốc lát, Diệp Hàn cư nhiên đã thi triển toàn bộ hơn hai mươi loại công pháp, mà mỗi một loại công pháp đều đã được tu luyện tới cảnh giới Đại Thành!

Chương 996

Giờ đây, dưới sự dung hợp của hàng chục loại công pháp Đại Thành, một thanh linh khí tiên kiếm màu vàng óng chậm rãi bay lên giữa không trung.

“Đạo kiếm khí này...

ít nhất cũng được ngưng tụ từ hơn hai mươi loại công pháp Đại Thành!” “Một kiếm chém xuống, tu sĩ đỉnh phong Siêu Phàm e rằng cũng không chống đỡ nổi!” “Huống chi, người thi triển đạo kiếm khí này còn là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên!” “Lần này Mạc Miểu Miểu chết chắc rồi!” Chỉ vừa liếc mắt nhìn qua, Tô Thanh Nhiễm và lão bản khách sạn đã dâng lên một niềm tin mãnh liệt.

Bởi vì đạo kiếm khí của Diệp Hàn thực sự quá đỗi mạnh mẽ, e rằng ngay cả tông chủ Diệu Huyền Tông có đích thân tới đây cũng không thể chống đỡ nổi!

Hơn nữa, dưới sự gia trì của toàn bộ pháp lực của Diệp Hàn, một đạo kiếm khí này đủ để chém nát bất kỳ tu sĩ nào!

Ngay cả Mạc Miểu Miểu đang ở đỉnh phong Siêu Phàm, sắc mặt lúc này cũng đã trở nên trắng bệch.

Cô ta lẩm bẩm tự nhủ: “Đúng là vậy, tên này cư nhiên thực sự là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên!

Hơn nữa còn che giấu sâu đến mức này!” Tiếng nói vừa dứt, Mạc Miểu Miểu liền vận dụng toàn bộ pháp lực, giơ cao ma đạo chí bảo Tru Tiên Nhận, hy vọng có thể chống đỡ được kiếm khí của Diệp Hàn!

Tuy nhiên, hiện thực lúc nào cũng tàn khốc.

Cho dù Mạc Miểu Miểu là đệ nhất yêu nữ ma đạo, dù trong tay nắm giữ ma đạo chí bảo, thì cô ta cũng vẫn không thể chống lại uy lực một kiếm của Diệp Hàn!

"Điểm khác biệt lớn nhất giữa cảnh giới Hóa Tiên và cảnh giới Siêu Phàm chính là thiên địa linh khí!" Diệp Hàn vừa điều động pháp lực, vừa thản nhiên nói: "Yêu nữ đỉnh phong Siêu Phàm, vẫn không thể gánh nổi một chiêu kiếm khí của ta!" "Bởi vì, ta là đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên!" "Không chỉ có thể điều động thiên địa linh khí trong vòng trăm dặm cho ta sử dụng, mà còn có thể ngôn xuất pháp tùy, chỉ trong một niệm đã dung hợp hàng chục loại công pháp Đại Thành, vung tay một cái là có thể chém giết ngươi tại đây!" Sau khi nói xong những lời ấy, Diệp Hàn không hề do dự thêm, lập tức chém thanh linh khí xích kim kiếm giữa không trung xuống!

"Một kiếm này chém xuống, sẽ khiến cô hiểu rõ mình còn kém tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên bao nhiêu!" Diệp Hàn nhướng mày, thản nhiên nói.

Sau đó, một tiếng "oanh" nổ vang, linh khí xích kim kiếm liền chém mạnh xuống, đánh nát tất cả các trận pháp phòng hộ của Mạc Miểu Miểu ngay lập tức!

Lúc này, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" giòn giã, ngay sau đó là vô số mảnh vụn linh khí tán lạc khắp nơi!

Những mảnh vụn linh khí ấy, hóa ra đều là các pháp bảo hộ thân của Mạc Miểu Miểu!

"Uy lực của một kiếm này thực sự quá đáng sợ!" "Cư nhiên chỉ với một đòn đã đánh nát tất cả pháp bảo hộ thân của đệ nhất nhân ma đạo sao?" "Uy lực khủng bố như vậy, tất cả các trưởng lão của đại tông môn chính đạo có hợp sức lại cũng không thể thi triển ra nổi!" Lúc này, chứng kiến uy lực một kiếm của Diệp Hàn khủng bố đến

mức ấy, Tô Thanh Nhiễm và lão bản khách sạn đều đứng đờ người ra vì kinh hãi, hoàn toàn không dám tin vào mắt mình!

Hơn nữa, điều họ càng không dám tin chính là, yêu nữ Mạc Miểu Miểu được xưng là đệ nhất nhân ma đạo cư nhiên bị Diệp Hàn một kiếm chém chết rồi sao?!

Nếu cảnh tượng này mà truyền ra ngoài, e rằng không một ai dám tin nổi!

Dù sao, Mạc Miểu Miểu cũng là một yêu nữ khủng bố đã uy chấn tứ phương suốt hàng nghìn năm qua cơ mà!

"Cô ta... không phải đã chết thật rồi chứ?" "Một kiếm của Diệp Hàn chém xuống, chẳng lẽ thực sự đã đánh giết Mạc Miểu Miểu rồi sao?" Lúc này, trong lòng Tô Thanh Nhiễm và lão bản khách sạn đều có cùng một suy nghĩ như vậy.

Thực sự khó lòng tin nổi, yêu nữ được mệnh danh là đệ nhất nhân ma đạo lại bị Diệp Hàn đánh giết một cách dễ dàng như vậy!

Tuy nhiên, cảnh tượng tiếp theo lại khiến họ không thể không tin!

"Mạc Miểu Miểu, có lẽ thực sự đã chết rồi!" Tô Thanh Nhiễm kinh ngạc thốt lên.

Bởi vì sau khi khói bụi tan đi, toàn bộ trong khách sạn đã hoàn toàn không thấy tung tích của Mạc Miểu Miểu đâu nữa.

Cho dù là khí tức của Mạc Miểu Miểu, hay cái Vạn Pháp Thiên Lao cô ta thi triển trước đó, tất cả đều bị Diệp Hàn diệt sát sạch sẽ, không còn sót lại dù chỉ một mảnh vụn nhỏ!

Cảnh tượng như vậy không khỏi khiến Tô Thanh Nhiễm cùng lão bản khách sạn nhìn đến ngây cả mắt.

"Diệp Hàn, anh thực sự quá lợi hại!

Cư nhiên chỉ một kiếm đã đánh giết được ma đạo yêu nữ Mạc Miểu Miểu!" Sau đó, khi Tô Thanh Nhiễm vui mừng hướng về phía Diệp Hàn chúc mừng, Diệp Hàn lại bình thản lắc đầu.

"Không, cô ta vẫn chưa chết!" Diệp Hàn thản nhiên nói.

"Hả?" "Không thể nào chứ?" "Một kiếm đó chém xuống, bất kỳ ai cũng không thể chống đỡ nổi cơ mà!

Mạc Miểu Miểu làm sao có thể chưa chết được?" "Huống hồ, tất cả pháp trận và pháp bảo của cô ta đều bị anh đánh nát rồi mà!

Sao có thể chưa chết?" Lúc này, sau khi nghe câu nói đó của Diệp Hàn, Tô Thanh Nhiễm và lão bản khách sạn đều kinh ngạc thốt lên, hoàn toàn không tin nổi vào điều đó.

Tuy nhiên, trong lúc họ còn đang kinh ngạc, giữa không trung bỗng vang lên một giọng nói lạnh lẽo.

"Đúng vậy, ta quả thực vẫn chưa chết!" Cùng với giọng nói lạnh lùng ấy, thân ảnh của Mạc Miểu Miểu hiện ra từ hư không.

Trên người cô ta bê bết máu đỏ tươi, rõ ràng là đã bị trọng thương!

Không thể phủ nhận, một kiếm của Diệp Hàn thực sự rất mạnh!

Đặc biệt là sau khi Diệp Hàn điều động thiên địa linh khí, kiếm khí tán phát ra gần như vô đối, không ai có thể chống đỡ nổi!

Mạc Miểu Miểu đã dồn hết toàn bộ pháp lực của mình cũng khó lòng chống chọi nổi một kiếm ấy, suýt chút nữa đã bị Diệp Hàn chém chết ngay tại chỗ!

Nếu không phải vào giây phút cuối cùng, cô ta tự bạo hàng chục thanh thánh binh cao giai thì e rằng căn bản không thể sống sót nổi!

Chương 997

Tuy nhiên, Mạc Miểu Miểu dù đã dùng hết mọi thủ đoạn thì vẫn phải trả giá bằng một vết thương chí mạng, không còn sức lực để đấu pháp với Diệp Hàn nữa!

"Ta thua rồi!" Sau khi hiện thân từ hư không, Mạc Miểu Miểu cuối cùng cũng cúi đầu thừa nhận sự thật.

Dù có kiêu ngạo đến đâu, cô ta cũng buộc phải thừa nhận khoảng cách thực lực giữa mình và Diệp Hàn là quá lớn!

Ngay cả một kiếm tùy tiện của Diệp Hàn cô ta cũng khó lòng chống đỡ nổi!

Vì vậy, vào lúc này, Mạc Miểu Miểu dứt khoát nhận thua.

"Ha ha!" Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói: "Nếu đã thua thì phải trả một cái giá nào đó mới được!" "Bây giờ, nếu muốn giữ mạng thì hãy đưa ra một chút bồi thường đi!" "Dù sao, để đánh bại cô, ta cũng đã tốn không ít pháp lực đấy!

Trong đó, chỉ riêng linh thạch đỉnh giai đã tiêu tốn đến hơn chục viên rồi!" Diệp Hàn thản nhiên nói, thái độ của anh cũng rất rõ ràng, đó là yêu cầu Mạc Miểu Miểu phải trả một cái giá xứng đáng!

Cần biết rằng, Diệp Hàn là một người không bao giờ chịu thiệt thòi.

Muốn anh thả Mạc Miểu Miểu đi cũng được thôi!

Dù sao anh và Mạc Miểu Miểu cũng không có thù oán gì quá lớn, không nhất thiết phải giết chết đối phương.

Nhưng để đánh bại cô ta, Diệp Hàn đã tiêu tốn không ít pháp lực, còn hao phí thêm hơn chục viên linh thạch đỉnh giai nữa.

Tất cả những thứ đó đều phải để Mạc Miểu Miểu gánh chịu mới được!

Nếu không thì Diệp Hàn lỗ nặng rồi!

Vì vậy, để tối đa hóa lợi ích của mình, Diệp Hàn mới đưa ra yêu cầu như thế.

Trước yêu cầu này, Mạc Miểu Miểu cũng thấy là chuyện bình thường.

“Diệp Hàn, ta có thể bồi thường, cũng có thể cho ngươi đủ lợi ích, dù sao thua cuộc thì ta sẵn sàng chấp nhận!” “Nhưng, hiện tại cơ thể ta vẫn chưa lành hẳn, vả lại tất cả pháp bảo và linh thạch của ta đều đã tiêu hao sạch trong trận đấu pháp vừa rồi, hiện giờ trên người ta căn bản không còn lấy một xu.” “Vì vậy, ngươi có thể cho ta một chút thời gian không?

Chờ sau khi ta dưỡng thương xong, ta sẽ đưa cho ngươi một ức linh thạch để bồi thường?” Lúc nói chuyện, ngữ khí của Mạc Miểu Miểu tỏ ra rất cẩn trọng.

Dù sao cô ta cũng không phải đối thủ của Diệp Hàn, và cô ta cũng biết mình nên bồi thường cho anh.

Chỉ là, Mạc Miểu Miểu hiện tại thực sự không còn linh thạch nào nữa, vì trong lúc đấu pháp lúc nãy, cô ta đã tiêu xài hết sạch linh thạch rồi.

Huống chi, hiện giờ cơ thể cô ta đang bị trọng thương, tính mạng treo lơ lửng, cô ta cũng không dám quay về tông môn ma đạo, vì sợ bị kẻ tiểu nhân âm thầm báo thù.

Vì vậy, Mạc Miểu Miểu mới đưa ra thỉnh cầu như thế, hy vọng Diệp Hàn sẽ cho mình thêm thời gian.

Tuy nhiên, trước cảnh đó, Diệp Hàn lại lộ ra một nụ cười đầy ẩn

ý.

"Mạc Miểu Miểu, cô không thấy cách làm này có chút viển vông sao?" Diệp Hàn cười lạnh nói: "Chờ sau khi dưỡng thương xong, lỡ như cô trực tiếp chuồn mất, không đưa linh thạch cho ta nữa thì tính sao?

Ta đâu thể cứ bám theo cô mãi được?" Sau khi Diệp Hàn nói xong câu đó, Mạc Miểu Miểu liền im lặng không biết đối đáp thế nào.

Bởi vì những gì Diệp Hàn nói không sai, cô ta là một yêu nữ ma đạo, vốn dĩ không có chữ tín để nói đến.

Nhỡ đâu sau khi dưỡng thương xong, cô ta lật mặt không nhận người thì Diệp Hàn cũng chẳng có cách nào.

Thêm nữa, Mạc Miểu Miểu là một đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm, nếu cô ta đã quyết tâm quỵt nợ thì Diệp Hàn căn bản không làm gì được!

Dù sao Diệp Hàn đâu thể lúc nào cũng canh chừng đối phương được!

Huống hồ Song Sinh đại lục rộng lớn bao la, vạn nhất Mạc Miểu Miểu bỏ trốn thì Diệp Hàn căn bản không tìm thấy cô ta đâu cả.

Vì vậy, Diệp Hàn mới tỏ ra chê bai như thế, hoàn toàn không tin vào lời nói của Mạc Miểu Miểu, càng không thể cho cô ta thời gian để sau này mới trả tiền.

Thấy vậy, Mạc Miểu Miểu cũng có chút bất đắc dĩ, nói: "Diệp Hàn, vậy phải làm sao bây giờ?

Linh thạch và thánh binh trên người ta đều đã tiêu hao hết rồi, căn bản không có cách nào trả tiền ngay được!" "Nhưng nếu để cô đi thì chẳng khác nào thả hổ về rừng, ta không bao giờ đồng ý đâu." Diệp Hàn lạnh lùng nói, không chút nể tình.

Bởi anh biết rõ, Mạc Miểu Miểu không phải nhân vật nhỏ bé gì, mà là Thái thượng trưởng lão của ma đạo đệ nhất đại tông.

Nếu để Mạc Miểu Miểu chạy thoát, e rằng sau này đừng có mơ mà đến đòi nợ được!

Dù sao đại tông môn ma đạo đệ nhất cũng chẳng phải hạng vừa, các loại trận pháp, tu sĩ các cấp bậc nhiều không kể xiết, dù Diệp Hàn có là đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên thì cũng khó lòng mà chặn cửa đòi nợ nhà người ta được!

Cho nên, Diệp Hàn dù thế nào cũng sẽ không để cô ta đi, trừ phi Mạc Miểu Miểu có thể ngay lập tức đưa ra thứ gì đó đủ giá trị để khiến Diệp Hàn tin phục!

"Hazzi!" Đến lúc này, ngay cả Mạc Miểu Miểu cũng không còn cách nào khác.

Bởi vì tất cả thánh binh và linh thạch trên người cô ta đều đã tiêu hao sạch trong trận đấu pháp vừa rồi, vả lại thanh ma đao duy nhất cũng đã trở nên loang lổ vết nứt.

Trong tình cảnh đó, Mạc Miểu Miểu căn bản không lấy đâu ra thứ gì thích hợp để bồi thường cho tổn thất của Diệp Hàn.

Thế nhưng, nếu không đưa ra được bồi thường thì Diệp Hàn lại nhất quyết không cho đi.

Chương 998

Vì thế, trong tình thế lưỡng nan ấy, Mạc Miểu Miểu sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng cũng đưa ra một thỉnh cầu như thế này.

"Diệp Hàn, ngươi thấy cách này thế nào?" Mạc Miểu Miểu thần sắc phức tạp nói: "Trong thời gian ta dưỡng thương, ta sẽ luôn đi theo bên cạnh ngươi." "Chờ sau khi vết thương của ta lành lại, ta sẽ lập tức liên hệ với tông môn ma đạo, bảo họ gửi một ức linh thạch tới bồi thường cho ngươi." "Làm như vậy, ngươi vừa có thể luôn canh chừng được ta, lại vừa không phải lo ta bỏ trốn, ngươi thấy sao?" Phải thừa nhận rằng, cách làm này của Mạc Miểu Miểu cũng không tệ chút nào.

Chỉ cần luôn đi theo bên cạnh Diệp Hàn thì cô ta sẽ không bị kẻ thù tìm đến cửa, và cũng có thể yên tâm dưỡng thương.

Hơn nữa, làm vậy thì Diệp Hàn cũng có thể yên tâm, chỉ cần luôn canh chừng cô ta thì không sợ cô ta bỏ trốn, càng không sợ cô ta quỵt nợ.

Vì thế, cách này thực sự khá tốt, có lợi cho cả hai bên.

Mạc Miểu Miểu có thể dựa vào đó để yên tâm dưỡng thương mà không lo bị kẻ thù tìm tới báo thù.

Còn Diệp Hàn cũng không cần phải lo lắng đối phương bỏ chạy mất.

"Cách này cũng không tệ, chỉ có điều..." Diệp Hàn khẽ nhếch môi, mỉm cười nói: "Tôi chỉ đơn thuần tò mò thôi, Mạc Miểu Miểu, tại sao cô nhất định phải đợi cơ thể khôi phục mới chịu để tông môn Ma đạo gửi linh thạch tới?

Sao không bảo họ đưa tới ngay bây giờ?" Khi nói chuyện, thần sắc Diệp Hàn lộ vẻ hứng thú, gương mặt đầy vẻ trêu chọc nhìn đối phương.

Thực tế, suy nghĩ của Diệp Hàn cũng không sai.

Bất kỳ người bình thường nào cũng muốn giải quyết vấn đề nhanh nhất có thể.

Diệp Hàn cũng chẳng có tâm trí đâu mà cứ nhìn chằm chằm Mạc Miểu Miểu mãi, càng không muốn cô cứ đi theo bên cạnh, khiến kẻ thù của cô tìm tới tận cửa.

Bởi vậy anh mới hỏi như thế.

Vì tò mò, tại sao Mạc Miểu Miểu không thể phát tin tức cho tông môn Ma đạo ngay bây giờ, bảo họ trực tiếp mang linh thạch tới?

Trước câu hỏi này, Mạc Miểu Miểu trả lời rằng: "Bởi vì hiện tại thực lực của tôi giảm mạnh, khó mà trấn áp được những kẻ thù trong tông môn Ma đạo.

Nếu tin tức tôi bị thương lọt ra ngoài, chắc chắn bọn chúng sẽ tìm giết tôi đầu tiên, chứ không giúp tôi giao nộp linh thạch đâu!

Vì thế, chỉ khi vết thương lành lại, tôi mới có đủ thực lực răn đe, khiến bọn chúng tâm phục khẩu phục mà giao linh thạch ra!" Nói đoạn, thần sắc Mạc Miểu Miểu tỏ vẻ phức tạp.

Thực tế đúng là như vậy.

Sự tranh đấu trong các tông môn Ma đạo luôn cực kỳ khốc liệt, Mạc Miểu Miểu là đệ nhất nhân của Ma đạo, cũng sẽ bị người khác ghen ghét.

Nếu tin tức cô trọng thương truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ có kẻ dòm ngó, thậm chí muốn dồn cô vào chỗ chết!

Vì vậy, dưới sự hạn chế của nhiều điều kiện, Mạc Miểu Miểu mới phải nhẫn nhục ở lại bên cạnh Diệp Hàn để trị thương.

"Tôi hiểu rồi." Sau khi nghe đối phương giải thích, Diệp Hàn cuối cùng đã hiểu rõ.

"Xem ra, ân oán trong tông môn Ma đạo cũng có những nỗi khổ riêng." Diệp Hàn không khỏi thở dài một tiếng, đột nhiên cảm thấy hơi thương cảm cho đối phương.

"Được rồi, nếu đã như vậy, tôi đồng ý.

Từ nay về sau, cô có thể ở lại bên cạnh tôi, đợi dưỡng thương xong thì nhớ đưa linh thạch cho tôi là được." Diệp Hàn suy nghĩ một chút liền trực tiếp đồng ý, để Mạc Miểu Miểu ở lại bên mình dưỡng thương.

Thấy vậy, Mạc Miểu Miểu không khỏi cảm động nói: "Diệp Hàn, cảm ơn anh!

Yên tâm, đợi thương thế của tôi lành lại, nhất định sẽ đưa linh thạch cho anh!" "Ừm." Diệp Hàn chỉ gật đầu, tỏ vẻ không mấy bận tâm.

Thực ra, đối với Diệp Hàn, chút linh thạch đó căn bản chẳng đáng là gì.

Anh đòi bồi thường linh thạch chẳng qua là để Mạc Miểu Miểu rút kinh nghiệm mà thôi!

Còn việc khi nào cô đưa, Diệp Hàn căn bản không để ý.

Dù sao hiện tại anh cũng chẳng thiếu tiền, trong túi trữ vật có tới vài ức linh thạch cơ mà!

Vì vậy, Diệp Hàn chỉ vẫy vẫy tay, bảo Mạc Miểu Miểu sang một bên tự mà trị thương.

Sau khi Mạc Miểu Miểu đi vào khách phòng, nhóm người Tô Thanh Nhiễm mới dám bước tới.

“Diệp Hàn, anh thật sự quá lợi hại!” Trong mắt Tô Thanh Nhiễm tràn đầy vẻ sùng bái, rõ ràng đã coi Diệp Hàn thành thần tượng.

Cũng phải, Diệp Hàn chính là một đại lão cảnh giới Hóa Tiên!

Tu vi cao siêu không nói, lại còn dùng một kiếm uy lực đẩy lùi đệ nhất nhân Ma đạo, khiến cô ta trọng thương!

Uy lực như vậy, tự nhiên khiến Tô Thanh Nhiễm vô cùng sùng bái!

“Ha ha.” Đối với chuyện này, Diệp Hàn chỉ cười nhẹ một tiếng, không cảm thấy có gì quá ghê gớm.

Hiện tại anh là đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên, căn bản không để những lời nịnh nọt vào mắt.

Diệp Hàn cười rồi trực tiếp dặn dò: “Tô Thanh Nhiễm, cô nhất định phải giữ bí mật giúp tôi nhé!

Chương 999

Dù sao hiện tại tôi cũng không muốn bại lộ thân phận, càng không muốn cho người khác biết mình là tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên." Khi nói, mắt Diệp Hàn cứ nhìn chằm chằm vào Tô Thanh Nhiễm, khiến mặt cô đỏ bừng lên.

"Được rồi, tôi biết rồi." Tô Thanh Nhiễm ngượng ngùng nói, trên mặt hiện lên một vệt hồng nhuận.

Vốn dĩ cô đã có chút thích Diệp Hàn, giờ lại bị anh nhìn chằm chằm như vậy, da mặt Tô Thanh Nhiễm có dày đến đâu cũng chịu không nổi.

"Ha ha, vậy thì tốt." Diệp Hàn cười cười, tỏ vẻ yên tâm về Tô Thanh Nhiễm.

Dù sao anh và cô cũng đã ở cạnh nhau một thời gian, tính cách của cô sớm đã bị anh nắm rõ.

Tuy nhiên, lúc này lại có một người khiến Diệp Hàn không yên tâm lắm!

Người đó không phải ai khác, chính là ông chủ khách sạn!

"Ông chủ khách sạn, lại đây tôi bảo." Diệp Hàn vẫy tay gọi ông chủ khách sạn tới.

"Diệp Hàn công tử, ngài có việc gì cần dặn dò không?

Tôi nhất định sẽ làm theo!" Ông chủ khách sạn sợ hãi nói, chỉ sợ chọc giận Diệp Hàn.

Dù sao đây cũng là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên!

Có cho ông ta mười lá gan cũng không dám đắc tội!

Hiện tại ông ta đang lo lắng Diệp Hàn sẽ giết người diệt khẩu để giữ kín bí mật.

Tâm trạng ông ta cực kỳ rối bời, chỉ sợ Diệp Hàn đột nhiên ra tay.

Nhưng may mắn là Diệp Hàn không phải kẻ lạm sát người vô tội.

"Ông chủ, không cần lo lắng." Diệp Hàn trấn an tâm trạng đối phương trước rồi mới mỉm cười nói: "Tuy tôi là tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên, nhưng tôi không phải kẻ thích sát nhân, vì thế tôi sẽ không giết ông." "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" Ông chủ khách sạn vui mừng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên, hận không thể dập đầu tạ ơn Diệp Hàn ngay tại chỗ.

Tuy nhiên, Diệp Hàn lại xua tay nói: "Đừng vội cảm ơn, tôi chưa nói xong!" "Vâng, vâng!

Diệp Hàn công tử xin mời nói tiếp!" Ông chủ khách sạn vội vàng ngậm miệng, tỏ vẻ sợ hãi.

"Tuy tôi không giết ông, nhưng ông phải nhớ kỹ, nhất định không được tiết lộ thực lực của tôi ra ngoài." Ánh mắt Diệp Hàn đột nhiên trở nên lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: "Nếu không, tôi sẽ không tha cho ông đâu!" Nói xong, Diệp Hàn tùy tay rút Long Uyên Kiếm ra, một đạo kiếm khí bắn thẳng xuống, tiếng "tách" vang lên, chiếc bàn trong khách sạn bị chém làm đôi.

"Ực!" Thấy cảnh này, ông chủ khách sạn không kìm được nuốt nước bọt, sợ đến ngây người.

"Diệp Hàn công tử!

Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai!

Tôi có thể thề!

Nếu tôi nói ra, xin cho tôi cả đời này chết không tử tế!" Để bảo vệ

mạng sống, ông chủ khách sạn thề độc ngay tại chỗ.

Thấy vậy, Diệp Hàn mới thu lại Long Uyên Kiếm, thản nhiên nói: "Được rồi, về đi, không có việc gì nữa!" "Vâng, tôi về ngay!" Ông chủ khách sạn vội vàng nói rồi chạy mất hút, không dám ở lại lâu thêm một giây nào.

Không còn cách nào khác, thực lực của Diệp Hàn quá mạnh!

Cho ông ta mười lá gan cũng không dám có ý nghĩ khác.

Hiện tại ông ta chỉ sợ muốn chết, sợ Diệp Hàn đổi ý giết người diệt khẩu, nên mới vội vã chuồn đi.

Sau khi những người khác đã rời đi, Diệp Hàn mới bước tới bên cạnh Tô Thanh Nhiễm, chuẩn bị nói với cô một việc.

"Tô Thanh Nhiễm, theo tôi." Diệp Hàn nhàn nhạt nói, trong mắt như đang che giấu điều gì đó khiến người ta không thể đoán định.

"Được." Tô Thanh Nhiễm tuy có chút khó hiểu, không biết Diệp Hàn gọi mình có việc gì, nhưng cô vẫn dứt khoát đi theo, không mảy may lo lắng anh sẽ bắt nạt mình.

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Hàn, hai người trực tiếp quay về phòng.

Diệp Hàn đóng cửa lại rồi thò tay vào túi trữ vật, lấy ra năm viên linh thạch cực phẩm sáng lấp lánh.

"Đây là linh thạch cực phẩm ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mỗi loại đều có một viên!" Diệp Hàn giải thích đơn giản rồi nhìn chằm chằm vào mặt Tô Thanh Nhiễm, nói tiếp: "Sau khi luyện hóa chỗ linh thạch cực phẩm này, thực lực của cô đủ để thăng lên trung kỳ Ngự Không cảnh!" "Tôi biết..." Tô Thanh Nhiễm gật đầu rồi nói: "Nhưng tôi không thể tùy tiện nhận đồ của anh được!

Huống hồ đây là linh thạch cực phẩm ngũ hành, mỗi viên đều đáng giá hàng triệu, căn bản không phải người thường có thể mua nổi.

Giờ anh lại đưa hết cho tôi, tôi thực sự không dám nhận." Nói đoạn, Tô Thanh Nhiễm tỏ vẻ ngại ngùng.

Từ trước tới nay cô chưa từng nhận món quà nào quý giá như vậy!

Quan trọng hơn, sau khi luyện hóa những linh thạch này sẽ có lợi ích cực lớn cho cảnh giới.

Cho dù thiên phú của cô có kém đến đâu cũng có thể thuận lợi đột phá Ngự Không cảnh.

Vì thế, trước một lợi ích khổng lồ như vậy, Tô Thanh Nhiễm không dám dễ dàng nhận lấy.

Chương 1000

Nhưng trước cảnh này, Diệp Hàn lại thản nhiên nói: "Tô Thanh Nhiễm, cầm lấy đi!

Cô cũng biết đấy, tôi là đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên, căn bản không thiếu chút linh thạch này!" "Hơn nữa, số linh thạch cực phẩm này đối với tôi cũng chẳng có tác dụng gì!" "Cần biết rằng, tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên đều có thể khống chế linh khí thiên địa, chỉ cần tôi vẫy tay một cái là có thể ngưng tụ ra không ít linh thạch cực phẩm!" Khi Diệp Hàn nói, anh tỏ vẻ vô cùng hào phóng, dường như không hề bận tâm đến những viên linh thạch này.

Nhưng trên thực tế, với món đồ quý trọng như vậy, Diệp Hàn cũng có chút xót xa.

Tuy nhiên, thấy Tô Thanh Nhiễm dung mạo xinh đẹp, tính cách lại tốt, Diệp Hàn mới hào phóng tặng cho cô một chút lợi ích, để cô sớm nâng cao thực lực.

"Diệp Hàn... cảm ơn anh!" Tô Thanh Nhiễm không biết nói gì nữa, trong mắt rưng rưng lệ, rõ ràng là bị Diệp Hàn làm cho cảm động khôn xiết.

Đây là lần đầu tiên cô nhận được món quà quý giá đến vậy.

Gia cảnh của Tô Thanh Nhiễm có tốt đến đâu cũng chưa từng gặp ai hào phóng như Diệp Hàn.

Quan trọng hơn, món quà Diệp Hàn tặng càng trân quý bao nhiêu, càng chứng tỏ anh để tâm đến cô bấy nhiêu.

Vì thế Tô Thanh Nhiễm mới cảm động như vậy.

"Cầm lấy đi." Diệp Hàn mỉm cười, trực tiếp nhét linh thạch vào

tay Tô Thanh Nhiễm.

Trong túi trữ vật của anh còn rất nhiều.

“Cảm ơn.” Tô Thanh Nhiễm không kìm được nói lời cảm ơn, gương mặt đỏ bừng lên vì ngượng, trông cực kỳ đáng yêu.

“Ha ha.” Diệp Hàn nhìn thấy bộ dạng đó của cô thì không nhịn được cười, nói: “Tô Thanh Nhiễm, bây giờ mau đi tu luyện đi!

Chừng này linh thạch đủ để cô luyện hóa trong vài ngày rồi, sau khi xuất quan nhất định có thể đột phá Ngự Không cảnh!” “Vâng!

Tôi nhất định sẽ cố gắng!” Tô Thanh Nhiễm nghiêm túc gật đầu, đồng thời thề trong lòng phải sớm đột phá Ngự Không cảnh, nếu không sẽ uổng phí tấm lòng của Diệp Hàn.

Thấy vậy, Diệp Hàn vẫy tay nói: “Thanh Nhiễm, cô cứ tu luyện trong phòng này đi!

Tôi sẽ giúp cô bố trí thêm vài trận pháp để tránh bị người khác làm phiền!” “Vâng, cảm ơn anh!” Tô Thanh Nhiễm cảm kích đáp ứng, giờ đây cô đã bắt đầu quen với việc thường xuyên nhận được sự giúp đỡ của Diệp Hàn.

Sau đó, Diệp Hàn trực tiếp kết ấn, vẽ ra mấy đạo trận pháp, biến căn phòng thành một nơi kiên cố như tường đồng vách sắt.

Với ngần ấy trận pháp, ngoại trừ Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm ra, bất kỳ ai cũng không thể bước chân vào căn phòng này!

“Diệp Hàn, vậy tôi bắt đầu tu luyện đây!” Sau khi các trận pháp đã được bố trí xong, Tô Thanh Nhiễm nghiêm túc nói.

“Ừm, tu luyện đi.” Diệp Hàn thản nhiên đáp: “Để không làm phiền cô, tôi ra ngoài dạo vài vòng, khi nào xuất quan nhớ liên lạc với tôi.” “Vâng!” Tô Thanh Nhiễm gật đầu rồi bắt đầu tọa thiền, cả người

chìm đắm vào trạng thái tu luyện.

Diệp Hàn cũng không nói thêm gì nữa, quay người bước ra khỏi phòng.

Đây là cơ hội tốt để Tô Thanh Nhiễm bế quan, Diệp Hàn tự nhiên sẽ không làm gián đoạn.

Sau khi bước ra khỏi phòng và xuống sảnh khách sạn, Diệp Hàn lại gặp một vị khách không mời mà tới!

"Tôi tên là Trần Bộ Tài, là một trong những nội môn trưởng lão của Diệu Huyền Tông." Ở đại sảnh, một vị tu sĩ mặc trường bào xanh tự giới thiệu.

"Ồ?

Trần Bộ Tài?

Trưởng lão Diệu Huyền Tông?" Thấy vậy, Diệp Hàn nảy sinh hứng thú, hỏi: "Trần Bộ Tài trưởng lão, ông đặc ý tới tìm tôi sao?

Có việc gì quý giá cần chỉ giáo không?" "Đúng vậy, tôi chính là tìm cậu." Trần Bộ Tài nhàn nhạt nói: "Cậu là Diệp Hàn của Phiếu Miểu Phong đúng không?" "Phải." Diệp Hàn gật đầu, có chút không hiểu ý của đối phương.

Thật lòng mà nói, Diệp Hàn gia nhập Diệu Huyền Tông mới được hai ba ngày, trong thời gian đó anh cũng không đi dạo lung tung, càng không làm chuyện gì xấu.

Thế nên anh không hiểu tại sao vị trưởng lão Trần Bộ Tài này lại đột nhiên tìm tới cửa.

Trước sự thắc mắc đó, Trần Bộ Tài khẽ cười, trực tiếp nói: "Lần này tôi tới tìm cậu là phụng mệnh lệnh của tông chủ Diệu Huyền Tông!" "Hả?

Mệnh lệnh của tông chủ?" Nghe câu này, Diệp Hàn sững sờ.

Theo lý mà nói, thân phận hiện tại của anh chỉ là một đệ tử Linh Vũ cảnh, làm sao có thể thu hút sự chú ý của tông chủ Diệu Huyền Tông?

Hơn nữa, Diệp Hàn cũng không hề phô diễn thực lực thật sự trước mặt người ngoài, lẽ ra tông chủ Diệu Huyền Tông không nên biết anh mới đúng!

Vì vậy, Diệp Hàn hoàn toàn không hiểu tại sao tông chủ lại ra lệnh cho Trần Bộ Tài tới tìm mình.

Nhưng khi anh còn đang băn khoăn thì câu nói tiếp theo của Trần Bộ Tài đã khiến anh phải bật cười!

"Diệp Hàn, chắc chắn cậu đã hiểu lầm rồi!" Trần Bộ Tài nói với vẻ khá buồn cười: "Mệnh lệnh của tông chủ là trưng triệu tất cả đệ tử, dẫn họ tới dưới chân núi bên ngoài tông môn để thăm dò tin tức!" "Ồ?" Nghe những lời này, Diệp Hàn không nhịn được cười thầm trong bụng, thì ra là mình nghĩ quá nhiều rồi.

Sau đó, Diệp Hàn bình tĩnh lại rồi hỏi tiếp: "Trần Bộ Tài trưởng lão, xin phép cho tôi hỏi, tại sao lại bắt đệ tử chúng tôi ra khỏi tông môn?

Chương 1001

Chẳng lẽ ma nữ Ma đạo Mạc Miểu Miểu đang ở ngoài kia sao?

Nếu đám đệ tử Linh Vũ cảnh chúng tôi đi ra đó, không phải sẽ dễ dàng bị đối phương giết chết sao?" Khi nói, mặt Diệp Hàn lộ vẻ khó coi.

Dù sao thực lực anh đang thể hiện cũng chỉ ở Linh Vũ cảnh!

Mà Trần Bộ Tài này thì sao?

Lại muốn đám đệ tử Linh Vũ cảnh ra ngoài thăm dò tin tức ma nữ, chẳng phải rõ ràng là đưa họ đi nộp mạng sao?

Thấy vậy, Trần Bộ Tài cũng biết yêu cầu này hơi quá đáng, nhưng vẫn cứng giọng nói: "Diệp Hàn, bất kể cậu có đồng ý hay không thì cũng phải đi theo tôi một chuyến!

Dù sao đây cũng là mệnh lệnh của tông chủ!

Không chỉ cậu, mà hàng ngàn đệ tử Linh Vũ cảnh khác cũng sẽ bị phái đi!

Tất cả mọi người đều phải ra ngoài để thăm dò tung tích ma nữ Mạc Miểu Miểu!" Khi nói, Trần Bộ Tài tỏ vẻ chính khí lẫm liệt, cứ như thể đó là việc đương nhiên mà Diệp Hàn phải làm.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn tỏ ra khá khinh thường.

Anh vốn chẳng quan tâm đến sự an nguy của Diệu Huyền Tông, và quan trọng hơn, cái gọi là ma nữ Mạc Miểu Miểu sớm đã bị anh thu phục rồi!

Vì thế anh thừa biết rằng cho dù có đi ra ngoài cũng chẳng bao giờ tìm thấy tung tích cô ta.

“Trần Bộ Tài trưởng lão, việc này không còn thương lượng được sao?” Diệp Hàn nhếch môi, mỉm cười nói: “Hơn nữa, đệ tử Diệu Huyền Tông nhiều như vậy, tôi không đi cũng đâu có ảnh hưởng gì, đúng không?” “Không được!” Trần Bộ Tài kiên trì giữ vững lập trường, nghiêm túc nói: “Theo lệnh của tông chủ, tất cả đệ tử Linh Vũ cảnh đều phải được phái đi tìm kiếm tung tích ma nữ Mạc Miểu Miểu!” “Được rồi!” Thấy đối phương cứng nhắc như vậy, Diệp Hàn đành phải đồng ý: “Đợi một lát, tôi thu xếp đồ đạc rồi đi ngay.” “Ừm.” Trần Bộ Tài thong thả nói: “Đúng rồi, nhớ mang theo đệ tử còn lại của Phiếu Miểu Phong, hình như là một cô gái tên Tô Thanh Nhiễm!

Vì cô ta cũng là đệ tử Linh Vũ cảnh, nên theo quy định cũng phải đi!” “Hả?” Nghe vậy, Diệp Hàn sững người lại.

Phải biết rằng Tô Thanh Nhiễm đang bế quan!

Nếu Diệp Hàn mạo nhiên vào làm phiền thì e rằng sẽ làm lỡ việc tu luyện của cô một thời gian dài, vì thế anh nhất định sẽ không quấy rầy cô.

“Hửm?

Không nguyện ý sao?

Hay Tô Thanh Nhiễm không nguyện ý?” Vẻ mặt Trần Bộ Tài trở nên lạnh lùng, có vẻ hơi bực bội.

Cũng phải, một trưởng lão Ngự Không cảnh đích thân tới triệu tập Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm đã là hạ mình lắm rồi.

Vậy mà giờ thấy bọn Diệp Hàn dường như không muốn đi, sắc mặt Trần Bộ Tài không khỏi trầm xuống.

May mắn là ngay lúc Trần Bộ Tài đang sa sầm mặt mày còn Diệp Hàn thì đang đắn đo, Mạc Miểu Miểu đột nhiên từ trên lầu bước xuống.

“Tôi sẽ đi cùng anh ấy!” Mạc Miểu Miểu vừa nói vừa từ cầu thang bước xuống.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn không khỏi ngẩn ngơ.

Vì anh hoàn toàn không ngờ ma nữ Mạc Miểu Miểu lại chủ động đứng ra, đề nghị đi cùng mình.

Hơn nữa, điều khiến Diệp Hàn cảm thấy buồn cười nhất là chuyến đi này để tìm tung tích của “ma nữ Mạc Miểu Miểu”!

Vậy mà bây giờ cô ta lại đích thân đứng ra đề nghị đi cùng để tìm chính mình, chẳng lẽ không phải là trò đùa sao?

Đi tìm chính mình?

Tìm được mới lạ đấy!

“Cô là ai?” Trần Bộ Tài ngơ ngác hỏi.

Thật tình đây là lần đầu ông ta thấy có người chủ động báo danh đi tìm tung tích ma nữ.

Phải biết rằng đây là một việc vô cùng nguy hiểm!

Còn cô gái trước mặt này thì sao?

Lại thản nhiên như không có việc gì, một cảnh tượng bất thường như vậy tự nhiên khiến Trần Bộ Tài nảy sinh nghi ngờ.

Tuy nhiên, lúc đang nghi ngờ thì Diệp Hàn liền đứng ra giải thích: “Đây là Mạc tiểu thư của Phiếu Miểu Phong chúng tôi, cũng là một tu sĩ Linh Vũ cảnh!

Vì Tô Thanh Nhiễm đang bế quan nên Mạc tiểu thư chủ động nhận nhiệm vụ, thay cô ấy thực hiện!” “Vậy nên, Trần Bộ Tài trưởng lão, đủ người rồi, chúng ta xuất phát ngay thôi!” Diệp Hàn vừa nói vừa thúc giục, không cho đối phương có thời gian suy nghĩ.

“Được thôi.” Trần Bộ Tài tuy vẫn còn chút nghi hoặc nhưng vì đủ người nên cũng không làm khó Diệp Hàn nữa.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trần Bộ Tài, mọi người cùng tiến về phía cổng lớn của tông môn.

Trên đường đi, Diệp Hàn lặng lẽ nói khẽ với Mạc Miểu Miểu: “Mạc tiểu thư, lần này làm phiền cô rồi.” Thần sắc Diệp Hàn vô cùng chân thành.

Anh thật sự không ngờ Mạc Miểu Miểu lại đứng ra giúp Tô Thanh Nhiễm nhận nhiệm vụ vào lúc mấu chốt như vậy.

Chương 1002

Mạc Miểu Miểu thản nhiên đáp: “Tôi đứng ra giúp vì tôi đang cần một số linh thạch cao cấp để trị thương, thế nên...” “Tôi hiểu!” Diệp Hàn cười nói: “Không phải chỉ là linh thạch thôi sao?

Tôi có đầy!” Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp lấy ra hơn trăm viên linh thạch cao cấp đưa cho Mạc Miểu Miểu.

“Cảm ơn!” Mạc Miểu Miểu nói lời cảm ơn vì những viên linh thạch này thực sự quan trọng với cô.

Chỉ cần có chỗ linh thạch này, thương thế của cô sẽ khôi phục nhanh hơn.

Cũng chính vì vậy mà cô mới chủ động đứng ra giúp Diệp Hàn một tay.

“Ha ha.” Trước việc đó, Diệp Hàn chỉ cười cười, không để tâm lắm.

Có thể nói đây là một cuộc trao đổi công bằng giữa hai người.

Mạc Miểu Miểu giúp thực hiện nhiệm vụ, còn Diệp Hàn thì trả công bằng linh thạch, đôi bên cùng có lợi.

Vậy là sau khi trao đổi ánh mắt, chẳng bao lâu sau cả nhóm đã tới cổng tông môn Diệu Huyền Tông.

Ở gần cổng lúc này đã tụ tập không ít tu sĩ.

Trong đó tu sĩ Linh Vũ cảnh là đông nhất, ít nhất cũng phải tới cả ngàn người!

Sau khi tới nơi, Trần Bộ Tài trực tiếp lên tiếng: “Diệp Hàn, Mạc tiểu thư, hai người có thể đi được rồi.

Lát nữa sẽ có một nội môn đệ tử tên là Trương Phàm dẫn các người đi thực hiện nhiệm vụ.” Nói xong, Trần Bộ Tài đầu cũng không ngoảnh lại mà rời khỏi đó.

Dù sao ông ta cũng không muốn dính dáng tới đám tu sĩ cấp thấp này.

Diệp Hàn và Mạc Miểu Miểu thì tỏ ra thản nhiên, chẳng có biểu cảm gì đặc biệt.

Chỉ có hai người họ mới biết rằng “ma đạo yêu nữ” mà mọi người đang tìm kiếm vốn dĩ chẳng ở đâu xa, mà đang ở ngay giữa đám đông này!

Trong khi những người khác đều sợ hãi bàn tán về nhiệm vụ sắp tới, Diệp Hàn và Mạc Miểu Miểu chỉ nhìn họ với vẻ chế giễu, chẳng mảy may lo lắng.

Khoảng nửa nén nhang sau, có hàng chục nội môn đệ tử Linh Vũ hậu kỳ tới, tập hợp đám ngoại môn đệ tử cấp thấp này lại.

Để thuận tiện cho việc thực hiện nhiệm vụ, mọi người được chia thành các đội nhỏ bốn người.

Đội của Diệp Hàn, ngoài anh và Mạc Miểu Miểu ra, còn có hai người khác cũng là tu sĩ Linh Vũ hậu kỳ, hơn nữa còn là hai anh em.

“Được rồi, tôi xin tự giới thiệu trước, tôi tên là Trương Phàm, người bên cạnh là em trai tôi tên là Trương Hậu.” Người đang nói là Trương Phàm, vóc dáng cao gầy, là đội trưởng của nhóm.

Người đứng bên cạnh trông khá thật thà chính là em trai gã.

“Ha ha, hân hạnh!” Diệp Hàn chắp tay nói một tiếng rồi tự giới thiệu: “Tôi tên là Diệp Hàn, bên cạnh là bạn tôi, cứ gọi là Mạc tiểu thư.” “Mạc tiểu thư?” Nghe thấy cái tên này, Trương Phàm và Trương Hậu đều rùng mình một cái, sợ hãi nói: “Họ Mạc tiểu thư này

nghe hơi đáng sợ nhỉ!

Lại cùng họ với con ma nữ Mạc Miểu Miểu kia!" "Không lẽ cô em này cũng tên là Mạc Miểu Miểu đấy chứ?" Khi nói, biểu cảm của Trương Phàm và Trương Hậu đều vô cùng thận trọng, chỉ sợ Diệp Hàn sẽ gật đầu xác nhận.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn đương nhiên sẽ không nói thật, anh ngáp một cái rồi nói: "Làm gì có chuyện trùng hợp thế được, vị Mạc tiểu thư này chắc chắn không phải ma nữ đâu, nếu không thì bọn mình sớm tiêu đời rồi!" "Cũng đúng!" Trương Phàm gượng cười nói: "Thật ngại quá, chủ yếu là vì con ma nữ đó đáng sợ quá, làm tôi cứ thấy lo sốt vó." "Không sao." Diệp Hàn xua tay, thản nhiên hỏi: "Được rồi, giờ chúng ta xuất phát chứ?" "Ừm!" Trương Phàm là đội trưởng, đương nhiên là người quyết định hành động tiếp theo.

Vì thế, sau khi trận pháp cổng tông môn Diệu Huyền Tông mở ra, Trương Phàm lập tức dẫn mọi người lao ra ngoài.

Gã chạy một mạch ròng rã suốt nửa canh giờ!

Mãi cho đến khi bỏ xa các đội khác không thấy bóng dáng đâu, Trương Phàm mới giảm tốc độ và nói: "Được rồi, tầm này là ổn rồi!" "Ổn rồi là sao?" Diệp Hàn lộ vẻ mặt khó hiểu.

Điều anh càng không hiểu hơn là tại sao Trương Phàm lại phải chạy nhanh như thế.

"Ha ha!" Thấy vậy, Trương Phàm cười khan một tiếng rồi mới nói: "Diệp Hàn huynh đệ, cậu không biết đấy thôi!

Tôi chạy nhanh như vậy là để không cho các tu sĩ khác thấy chúng ta đang làm gì!

Dù sao con ma nữ kia cũng là đệ nhất nhân Ma đạo, lại còn là kẻ giết người không ghê tay!

Thế nên theo ý tôi, anh em mình cứ tìm chỗ nào đó trốn một lúc, còn nhiệm vụ thì cứ tìm đại lý do nào đó mà lấp liếm là xong!" Nói đoạn, thần sắc Trương Phàm tỏ vẻ đắc ý.

Rõ ràng là gã không muốn ra ngoài để nộp mạng, cũng chẳng muốn đi tìm tung tích ma nữ.

Vì thế Trương Phàm mới nảy ra cái ý này, dẫn Diệp Hàn đi trốn.

Trước cảnh này, Diệp Hàn không nhịn được cảm thấy buồn cười.

Anh cứ tưởng Trương Phàm là đội trưởng thì sẽ cứng nhắc, một lòng thực hiện nhiệm vụ tông môn.

Nhưng giờ thấy Trương Phàm dẫn mọi người đi trốn, Diệp Hàn không khỏi thay đổi cách nhìn về gã.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của hai anh em Trương Phàm và Trương Hậu, mọi người tìm thấy một hang động khá kín đáo và chui vào trốn.

"Xong rồi!" Sau khi vào trong hang, Trương Phàm đắc ý vỗ tay nói: "Bây giờ cho dù tông chủ Diệu Huyền Tông có đích thân tới đây cũng chẳng tìm thấy anh em mình đâu!

Chương 1003

Nơi tôi chọn trốn cực kỳ kín đáo, tuyệt đối không ai phát hiện ra!

Đợi khoảng hai canh giờ nữa, chúng ta cứ trực tiếp quay về báo cáo là xong!" Khi nói, Trương Phàm tỏ ra rất vui mừng.

Cũng chẳng trách được, danh tiếng của ma nữ quá lớn, ngay cả một người thành thật như Trương Phàm cũng phải động não để tìm cách thoát thân.

Để tránh bị tông môn trừng phạt và cũng là để tránh né "ma nữ", gã mới nghĩ ra diệu kế là trốn biệt trong hang động, nhất quyết không ra ngoài.

Thấy vậy, Diệp Hàn cũng không nói gì thêm.

Dù sao anh cũng lười đi ra ngoài, vì trong thâm tâm anh biết rõ ma nữ thật đang ở ngay bên cạnh mình đây, có tìm mỏi mắt bên ngoài cũng chẳng thấy được.

Vì vậy Diệp Hàn thuận theo ý Trương Phàm, trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần trong hang.

"Đúng rồi!" Khi Diệp Hàn đang nhắm mắt dưỡng thần thì Trương Phàm đột nhiên lên tiếng.

"Phải rồi!

Tôi cần một người đứng canh ở cửa hang mới được!

Nếu không nếu có người tới gần bên ngoài mà chúng ta không kịp phản ứng thì nguy!

Thế nên theo tôi, chúng ta nên cử một người ra ngoài canh gác!" Nói xong, Trương Phàm nhìn về phía Diệp Hàn, rõ ràng là đang hỏi ý

kiến của anh.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi thấy không cần thiết đâu!

Cử người đứng ở cửa hang trái lại càng dễ bị phát hiện!

Theo ý tôi, tất cả cứ ở hết trong này đi, tránh để người khác nhìn thấy.

Còn về việc có ai tới hay không, tôi thấy nơi này hoang vắng thế này, khả năng bị tìm thấy là cực thấp!" Lời giải thích của Diệp Hàn nghe rất có lý, Trương Phàm cũng nhận ra rằng nếu để một người đứng ở cửa hang thì đúng là dễ bại lộ vị trí hơn.

Sau khi nghe xong, gã cảm thấy Diệp Hàn nói rất đúng, thế là mọi người đều đồng ý.

"Được, vậy nghe theo Diệp Hàn, tất cả chúng ta cứ ở trong hang này, tuyệt đối đừng ra ngoài!" Nói xong, Trương Phàm ngồi xuống tọa thiền trước, gã thu nạp khí tức xuống mức thấp nhất vì sợ bị người bên ngoài phát hiện.

Trương Hậu là em trai gã đương nhiên cũng không ngoại lệ, gã ngồi xuống cạnh anh mình, không hề nhúc nhích như một bức tượng đá.

Diệp Hàn và Mạc Miểu Miểu cũng không để tâm, cả hai đều im lặng nhắm mắt dưỡng thần, chẳng hề lo lắng chuyện bị phát hiện.

Đối với Diệp Hàn và Mạc Miểu Miểu, ở đây chẳng có ai có thể đe dọa được họ cả.

Cho dù hàng ngàn đệ tử Linh Vũ cảnh có cùng lên một lúc cũng chẳng làm gì được Diệp Hàn!

Thế nên cả hai đều vô cùng bình thản.

Tuy nhiên, khi mọi người đang im hơi lặng tiếng thì từ bên ngoài hang động đột nhiên truyền đến một tiếng động!

“Sư huynh!

Em phát hiện ra một cái hang!

Chỗ này có dấu chân này!” Nghe thấy câu này, tất cả mọi người trong hang lập tức bừng tỉnh khỏi trạng thái nghỉ ngơi.

Nghe âm thanh đó, ai cũng hiểu là có người đã tới gần!

Với tư cách là đội trưởng, Trương Phàm lập tức lo lắng: “Làm sao bây giờ?

Bên ngoài chắc chắn có người tới rồi, phải làm thế nào đây?” Khi nói, mặt Trương Phàm tái mét.

Dù sao gã cũng đang trốn việc!

Nếu bị người của tông môn phát hiện thì chắc chắn sẽ chịu hình phạt cực kỳ nghiêm khắc, thậm chí là bị trục xuất khỏi sư môn!

Lúc này, hai anh em Trương Phàm và Trương Hậu đều cuống cuồng hết cả lên, sợ người bên ngoài sẽ xông vào.

Ngược lại, Diệp Hàn và Mạc Miểu Miểu vẫn tỏ ra vô cùng điềm tĩnh.

Đặc biệt là Diệp Hàn, anh nhàn nhạt nói: “Có gì mà phải lo lắng chứ?

Nếu họ đã muốn vào thì cứ để họ vào!” “Nhưng tôi đang trốn việc mà!” Trương Phàm cuống quýt mắng: “Diệp Hàn, cậu ngốc à?

Nếu bị họ phát hiện ra chuyện chúng ta lười biếng, họ nhất định sẽ báo cáo lên trưởng lão, lúc đó tất cả chúng ta đều bị phạt!” Vẻ mặt Trương Phàm trở nên vô cùng khó coi.

Gã vốn chỉ muốn trốn ở đây cho qua chuyện rồi về báo cáo, ngờ đâu lại bị phát hiện giữa chừng.

“Ha ha.” Lúc này Diệp Hàn mới lên tiếng, thản nhiên nói: “Không cần lo lắng!

Chỉ cần tôi dùng một pháp thuật là lập tức khiến họ sợ chạy mất dép ngay!” “Hả?” Nghe vậy, Trương Phàm lập tức lộ vẻ nghi hoặc.

Chương 1004

Phải biết rằng đám người bên ngoài đều là đệ tử Linh Vũ hậu kỳ, làm sao có chuyện bị Diệp Hàn dọa chạy được?

Thế nên Trương Phàm tràn đầy thắc mắc, thậm chí còn hơi giận dữ nói: "Diệp Hàn, đến lúc nào rồi mà cậu còn có tâm trạng đùa giỡn thế hả?" "Tôi không đùa." Diệp Hàn nhàn nhạt đáp.

Sau đó, anh vẫy tay một cái, rút thanh thánh binh đeo ở eo Mạc Miểu Miểu ra.

Thanh thánh binh đó chính là chí bảo Ma đạo — Huyền Thiên Tru Tiên Nhận!

"Pháp lực quán nhập!

Linh lực hóa kiếm trảm!

Mau!" Kèm theo tiếng chú ngữ của Diệp Hàn, thanh ma đao tỏa ra một luồng uy áp cực kỳ khủng khiếp, trên lưỡi đao cuồn cuộn vô số luồng ma khí nồng đậm!

Chỉ trong chớp mắt, luồng ma khí đậm đặc đó theo cửa hang tràn ra ngoài, khiến tất cả tu sĩ bên ngoài sợ khiếp vía!

"Không xong rồi!

Luồng ma khí khủng khiếp như vậy, chắc chắn là do ma nữ Ma đạo phát ra rồi!

Mọi người mau rút lui!

Mau đi báo cáo với trưởng lão tông môn!" Những tiếng kêu kinh hãi vang lên liên tục, chỉ trong nháy mắt, hàng chục đệ tử Linh Vũ cảnh bên ngoài đã sợ hãi chạy sạch bách!

Thậm chí có kẻ còn sợ đến mức đánh rơi cả thánh binh xuống đất mà không dám nhặt lại!

Qua đó có thể thấy uy danh của ma nữ Mạc Miểu Miểu đáng sợ đến nhường nào.

"Diệp Hàn, chiêu này của cậu thật sự quá tuyệt!" Trương Phàm và em trai đều nhìn Diệp Hàn với ánh mắt vô cùng khâm phục.

"Chỉ dùng một chiêu mà dọa chạy được hàng chục tu sĩ bên ngoài!

Chuyện này mà truyền ra ngoài chắc chắn sẽ có không ít người phải cười chết mất!" Lúc này đám người Trương Phàm vô cùng thán phục Diệp Hàn, họ đều biết nếu không nhờ anh thì cả đám đã bị tông môn xử tội rồi.

Diệp Hàn chỉ thản nhiên cười nói: "Tiện tay thôi, không cần cảm ơn!

Việc cấp bách bây giờ là mau ra khỏi đây thôi!

Nếu không chẳng bao lâu nữa các trưởng lão tông môn sẽ kéo tới đây mất!" Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp bước ra khỏi hang, tìm một nơi khác để nghỉ ngơi.

Thấy vậy, Trương Phàm cũng vội vàng đi theo vì sợ bị Diệp Hàn bỏ lại.

Mạc Miểu Miểu thì nhìn theo bóng lưng Diệp Hàn với ánh mắt phức tạp, trong lòng dường như đang suy tính rất nhiều điều!

"Rốt cuộc là chuyện gì thế nhỉ?" Lúc này Mạc Miểu Miểu vừa đi vừa thầm nghĩ: "Thanh ma đao đó là chí bảo của tông môn Ma đạo cơ mà!

Ngoài thái thượng trưởng lão Ma đạo ra, căn bản không ai có thể điều khiển được nó!

Vậy mà tên Diệp Hàn này lại có thể điều khiển một cách dễ dàng, thật sự khiến người ta phải nghi ngờ!" Với suy nghĩ đó, Mạc Miểu Miểu lẳng lặng đi theo Diệp Hàn.

Nửa canh giờ sau, khi mọi người đã trốn vào một khu rừng khác, Mạc Miểu Miểu mới kéo Diệp Hàn sang một bên và nhỏ giọng hỏi.

"Diệp Hàn, tại sao anh có thể sử dụng chí bảo Ma đạo của tôi?" Mắt Mạc Miểu Miểu tràn đầy vẻ thắc mắc.

Theo lý mà nói, chí bảo Ma đạo phải dùng ma khí tinh thuần mới có thể kích hoạt được!

Còn Diệp Hàn thì sao?

Anh là một người của danh môn chính phái cơ mà!

Sao lại có thể điều khiển được ma đao chứ?

Cô hoàn toàn không hiểu nổi chuyện này.

Diệp Hàn mỉm cười giải thích: "Lý do tôi có thể điều khiển ma đao vô cùng đơn giản!

Bởi vì tôi cũng tu luyện ma công!" Những lời nói giản đơn của Diệp Hàn như sét đánh ngang tai, khiến Mạc Miểu Miểu không thể tin vào những gì mình vừa nghe!

"Không thể nào!" Mạc Miểu Miểu không tin nổi: "Một người của danh môn chính phái làm sao có thể tu luyện ma công?" "Ai bảo tôi là người của danh môn chính phái?" Diệp Hàn lộ vẻ khinh thường: "Đối với tôi, bất kể là công pháp gì, hễ có ưu điểm là đều có thể học được!

Thế nên ma công tôi cũng có luyện một chút!

Đương nhiên, tuy luyện không ít ma công nhưng tôi chưa bao giờ làm chuyện gì xấu cả.

Dù sao tôi cũng không phải hạng người xấu xa." Diệp Hàn nói một

cách đầy tự tin, dường như không hề bận tâm đến việc mình tu luyện ma công.

Thấy cảnh này, ánh mắt Mạc Miểu Miểu vô cùng phức tạp: "Diệp Hàn, tôi thật sự không biết phải nhìn nhận anh thế nào nữa.

Một tu sĩ của tông môn chính đạo lại lén lút tu luyện ma công, thậm chí còn coi đó là chuyện hiển nhiên?

Chương 1005

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e rằng anh sẽ bị vô số nhân sĩ chính đạo vây công đấy!

Cách tu luyện này chắc chắn sẽ khiến không ít người ác cảm." Mạc Miểu Miểu nhìn anh với ánh mắt đầy suy tư.

Ngay cả một người trong Ma đạo như cô cũng khó mà tưởng tượng được một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên như Diệp Hàn lại đi tu luyện công pháp Ma đạo.

Tuy nhiên, trước chuyện này, Diệp Hàn lại tỏ ra chẳng mảy may quan tâm.

"Tu luyện thêm vài loại công pháp thì đã làm sao?

Có gì to tát đâu chứ!

Ai không phục thì cứ tới đây mà lý luận với tôi!

Tôi không tin một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên như mình lại không thể tùy tâm sở dục tu luyện được!

Để tôi xem ai có lá gan đó nào!" Diệp Hàn nói vô cùng tự tin.

Dù sao tu vi của anh cũng bày ra đó rồi!

Một đại lão cảnh giới Hóa Tiên như anh dù có luyện hàng trăm loại ma công thì có lẽ cũng chẳng ai dám tới tìm anh mà bắt bẻ!

Thế nên Diệp Hàn căn bản không sợ người khác biết, càng không sợ có kẻ tới gây sự.

"..." Thấy Diệp Hàn tự tin như vậy, Mạc Miểu Miểu cũng chẳng biết nói gì thêm, chỉ đành bất lực thở dài: "Được rồi, anh thắng!

Ai bảo anh là cao thủ cảnh giới Hóa Tiên chứ, dù có đi ngược lại

đạo lý thông thường thì chắc cũng chẳng ai dám hé răng nửa lời." "Tất nhiên rồi!" Diệp Hàn mỉm cười thản nhiên: "Tôi tu luyện đến cảnh giới cao như vậy chính là để khiến kẻ khác phải ngậm miệng!

Dù có không hài lòng thì cũng chỉ biết ngậm đắng nuốt cay thôi!" "Anh nói đúng." Mạc Miểu Miểu thật tâm gật đầu.

Lúc này, cô không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ Diệp Hàn.

Thật lòng mà nói, khi tu vi đạt đến mức như Diệp Hàn thì đúng là có thể muốn làm gì thì làm!

Dù có làm trái lẽ thường cũng chẳng ai dám tìm anh mà lý luận!

"Phải thừa nhận rằng, khi tu vi đạt tới một mức độ nhất định thì thật là sướng!" Mạc Miểu Miểu cảm thán đầy ngưỡng mộ.

Nếu cô có được tu vi như Diệp Hàn thì e rằng trong cả tông môn Ma đạo lớn mạnh kia cũng chẳng ai dám phản đối cô nửa lời!

Tuy hiện tại cũng không ai dám cãi lời cô, nhưng Mạc Miểu Miểu vẫn còn thiếu một chút nữa mới đạt tới cảnh giới Hóa Tiên!

Khoảng cách một chút đó lại chính là thiên tiệm mà nhiều người cả đời không thể vượt qua nổi.

"Mạc tiểu thư, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa." Thấy Mạc Miểu Miểu đang thẫn thờ, Diệp Hàn kịp thời lên tiếng nhắc nhở: "Hiện tại cô chỉ còn cách cảnh giới Hóa Tiên một bước chân, tốt nhất là đừng để tâm trí xao nhãng, nếu không sẽ rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma đấy." "Cảm ơn, tôi sẽ chú ý." Mạc Miểu Miểu gật đầu, thật lòng nói lời cảm ơn.

Tuy mối quan hệ của cô và Diệp Hàn không mấy tốt đẹp nhưng lời anh nói quả thực rất có lý.

Hiện tại là lúc cô đang khôi phục thực lực, không nên để tâm trí

rối loạn, nếu không rất dễ gặp nguy hiểm.

Vậy là hai người lại rơi vào im lặng, bình tĩnh nhắm mắt dưỡng thần.

Một canh giờ sau trôi qua, tiếng của Trương Phàm lại vang lên.

"Diệp Hàn, Mạc tiểu thư, chúng ta có thể quay về tông môn báo cáo nhiệm vụ được rồi!" Trương Phàm dẫn em trai bước tới.

Theo yêu cầu của tông môn, các đội phải đi tuần tra trong hai canh giờ.

Giờ thời gian đã đủ, gã tự nhiên muốn về ngay.

Diệp Hàn và Mạc Miểu Miểu cũng gật đầu đồng ý: "Được rồi, quay về thôi." Sau đó mọi người thống nhất lời khai rồi nhanh chóng chạy về tông môn.

Anh em Trương Phàm vốn sợ "ma nữ" nên trên đường đi cứ có bao nhiêu sức là đem ra chạy hết bấy nhiêu.

Khi về tới tông môn, các đệ tử khác cũng đã lục tục trở về gần hết.

Trước trận pháp đá khổng lồ của tông môn, vài vị thái thượng trưởng lão cảnh giới Siêu Phàm đang ngồi đó để tra hỏi từng người.

"Trương Phàm, lần này ra ngoài có phát hiện ra tung tích ma nữ không?" Một lão giả tóc trắng lên tiếng hỏi, ông ta chính là một trong những thái thượng trưởng lão của Diệu Huyền Tông.

Trương Phàm lập tức trả lời: "Dạ không thấy gì ạ!" "Được rồi, lui xuống đi!" Lão giả tóc trắng lộ rõ vẻ thất vọng rồi xua tay cho Trương Phàm đi.

Sau khi Diệp Hàn rời đi, lão giả tóc trắng đó mới thở dài: "Chao ôi!

Lần này thật là lỗ nặng rồi!

Diệu Huyền Tông chúng ta đã dốc toàn lực để chế tạo ra trận pháp này nhằm phong ấn ma nữ Mạc Miểu Miểu, vậy mà kết quả lại chẳng thấy tung tích cô ta đâu, thật là uổng phí công sức!" Lời than vãn của lão giả tóc trắng ngay lập tức nhận được sự đồng tình của các trưởng lão khác.

Thực tế đúng là Diệu Huyền Tông lần này đã tốn không ít tâm huyết mới đúc ra được trận pháp đá khổng lồ này để đối phó với ma nữ.

Chương 1006

Nhưng điều khiến họ thất vọng là ma nữ dường như đã biến mất tăm hơi, chẳng để lại chút dấu vết nào.

Cứ thế này thì kế hoạch coi như đổ bể.

Lúc đó Diệp Hàn và Mạc Miểu Miểu cũng nghe thấy những lời của vị trưởng lão tóc trắng kia.

Diệp Hàn liền trêu chọc: "Mạc tiểu thư, lần này cô đúng là trong cái rủi có cái may đấy!

Nếu không nhờ tôi giữ cô lại thì e rằng cô đã bị Diệu Huyền Tông phong ấn rồi!" "Hừ!" Mạc Miểu Miểu lạnh lùng cười: "Trận pháp của Diệu Huyền Tông cũng chẳng có gì ghê gớm, chỉ cần tôi dùng uy lực của ma đao là chắc chắn có thể phá nát nó!

Nếu để tôi tìm được cơ hội, chưa biết chừng ai mới là người thắng đâu!" Khi nói, Mạc Miểu Miểu lộ vẻ tự tin vô cùng.

Cô thầm nghĩ: "Mình không đối phó được với Diệp Hàn nhưng chẳng lẽ lại không đối phó được với một Diệu Huyền Tông nhỏ bé sao?

Mấy cái trận pháp đó không phải là đối thủ của mình đâu!" Thấy vậy Diệp Hàn chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Thực tế anh cũng nhận ra trận pháp đá của Diệu Huyền Tông hơi đơn sơ.

Loại trận pháp này dùng để phong ấn một tu sĩ Siêu Phàm bình thường thì dư sức, nhưng nếu dùng để đối phó với đệ nhất nhân Ma đạo như Mạc Miểu Miểu thì còn chưa đủ trình!

Vì vậy Diệp Hàn cũng không nói thêm mà đưa Mạc Miểu Miểu

quay lại khách sạn.

Sau khi vào phòng, Mạc Miểu Miểu liền nói: "Diệp Hàn, bây giờ tôi sẽ bế quan, hy vọng mấy ngày tới anh đừng làm phiền tôi." "Ừm." Diệp Hàn gật đầu nhàn nhạt: "Chỉ cần cô đừng có ý định bỏ trốn là được, tôi chắc chắn sẽ không làm phiền." "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ không chạy đâu." Mạc Miểu Miểu khẽ cười: "Dù sao thực lực của anh cũng đã đạt tới cảnh giới Hóa Tiên, có anh ở bên cạnh trông coi, tôi cũng yên tâm hơn khi trị thương." "Cũng đúng." Diệp Hàn nghĩ thầm, đúng là đạo lý này.

Chỉ cần có anh ở đây, không ai có thể làm phiền được Mạc Miểu Miểu.

Dù sao tu vi của Diệp Hàn cũng là cao nhất trên đại lục này rồi, công pháp và thực lực của anh mạnh đến mức vô lý!

Có thể nói dù cả tông môn Diệu Huyền Tông có cùng xông vào cũng chẳng làm gì được anh!

Vậy là sau khi tạm biệt, Mạc Miểu Miểu bước vào phòng để bắt đầu quá trình trị thương lâu dài.

Cùng lúc đó ở một căn phòng khác, Tô Thanh Nhiễm cũng đang không ngừng luyện hóa ngũ hành linh thạch để sớm ngày đột phá Ngự Không cảnh.

Còn về phần Diệp Hàn, anh chẳng có việc gì làm nên cứ thong thả dạo chơi khắp các đỉnh núi của tông môn.

Trưa ngày hôm sau, Diệp Hàn một mình đi tới Luyện Khí Phong của Diệu Huyền Tông để xem phương pháp luyện khí của họ.

Chỉ tiếc là vừa mới tới chân núi Luyện Khí Phong, anh đã bị các đệ tử canh cổng chặn lại.

"Vị huynh đài này, anh tới đây làm gì?

Cần biết rằng đây là Luyện Khí Phong, không phải nơi mà một tu sĩ Linh Vũ cảnh nhỏ bé như anh có thể vào!" Người đang nói là một đệ tử mặc y phục đen, trên áo có đeo lệnh bài "Đệ tử canh cổng Luyện Khí Phong".

Bị chặn lại, thái độ Diệp Hàn vẫn tỏ ra khá ôn hòa, anh mỉm cười nói: "Vị huynh đệ này, làm ơn cho tôi vào xem một chút.

Dù sao tôi cũng muốn tới đây xem cách luyện khí từ lâu rồi." "Không được!" Đệ tử canh cổng vẫn giữ nguyên thái độ đó, dứt khoát từ chối: "Tu sĩ Linh Vũ cảnh tuyệt đối không được vào!" "Ồ?" Nghe vậy, Diệp Hàn nở nụ cười đầy ẩn ý, hỏi vặn lại: "Theo ý cậu thì tu sĩ Linh Vũ cảnh không được vào, vậy tu sĩ Ngự Không cảnh chắc là vào được chứ?" "Tất nhiên rồi!" Đệ tử canh cổng lạnh lùng nói: "Tu sĩ Ngự Không đều là đệ tử tinh anh của Diệu Huyền Tông, đương nhiên có thể đi bất cứ đâu họ muốn!

Nhưng theo tôi thấy thì thiên phú của cậu quá tệ, cả đời này chắc cũng chẳng đột phá nổi Ngự Không cảnh đâu!" Nói đoạn, tên đệ tử canh cổng lộ vẻ khinh khỉnh.

Bởi vì gã thấy Diệp Hàn trông nghèo rớt mồng tơi, trên người chẳng có lấy một món đồ gì giá trị.

Hơn nữa linh căn của Diệp Hàn trông cũng chẳng ra sao, căn bản không thể đột phá Ngự Không cảnh.

Chính vì vậy mà gã mới coi thường Diệp Hàn như thế.

Nhưng lúc này, Diệp Hàn lại bất chợt cười lớn.

"Nếu cậu đã nói vậy thì để tôi phô diễn chút thực lực cho cậu xem!" Nói đoạn, thần sắc Diệp Hàn trở nên nghiêm túc.

"Không phải là Ngự Không cảnh sao?

Tôi sẽ đột phá cho cậu xem ngay bây giờ!

Để xem sau khi tôi đạt tới Ngự Không cảnh rồi, cậu có còn dám chặn tôi nữa không!" Dứt lời, Diệp Hàn trực tiếp ngồi xuống tọa thiền.

Trên người anh bắt đầu tỏa ra những luồng linh quang ngũ sắc rực rỡ.

"Luồng ánh sáng ngũ sắc lấp lánh này... dường như đúng là dấu hiệu sắp đột phá thật!

Nhưng chuyện này làm sao có thể chứ?

Làm gì có ai nói đột phá là đột phá ngay được?" Lúc này, chứng kiến Diệp Hàn đang "biểu diễn" màn đột phá cảnh giới ngay trước mặt mình, tên đệ tử canh cổng trợn tròn mắt kinh ngạc.

Điều khiến gã sửng sốt hơn cả là cái cảnh giới Ngự Không mà người bình thường phải mất cả đời mới đạt được, vậy mà đối với Diệp Hàn lại dễ dàng như ăn cơm uống nước vậy!

Ngay sau đó, trước ánh mắt kinh hãi của tên đệ tử canh cổng, luồng ánh sáng trên người Diệp Hàn càng lúc càng rực rỡ hơn!

Chương 1007

Oanh!

Một tiếng nổ vang lên, khí thế trên người Diệp Hàn thay đổi hẳn, anh đã đột phá trở thành một tu sĩ cảnh giới Ngự Không!

Để cho tên đệ tử canh cổng được mở mang tầm mắt, Diệp Hàn còn thi triển thuật Ngự Không ngay tại chỗ!

"Linh khí hợp nhất!

Thân nhẹ như yến!

Song Sinh Ngự Không Thuật!" Kèm theo câu chú ngữ, thân hình Diệp Hàn từ từ bay bổng lên không trung.

Hơn nữa, môn công pháp anh đang thi triển cũng vô cùng đặc biệt, đó chính là tuyệt kỹ độc môn của Diệu Huyền Tông mang tên "Song Sinh Ngự Không Thuật" mà chỉ những tu sĩ Ngự Không mới có thể học được!

Môn công pháp này cực kỳ hữu ích, không chỉ giúp tiết kiệm pháp lực khi bay mà còn có thể chở thêm một người đi cùng mình.

Chính vì vậy nó mới được gọi là "Song Sinh Ngự Không Thuật".

Tuy nhiên, cần phải biết rằng môn công pháp này chỉ những tu sĩ từ Ngự Không cảnh trở lên mới được phép tu luyện!

Vậy mà chỉ trong chốc lát, sao Diệp Hàn lại có thể học được nó?

"Trời đất... cậu thật sự đột phá Ngự Không cảnh rồi sao?

Lại còn học được Song Sinh Ngự Không Thuật chỉ trong nháy mắt nữa?" Lúc này tên đệ tử canh cổng kinh ngạc đến nỗi suýt rớt cả hàm.

Ngay cả khi nói chuyện, giọng gã cũng run bắn lên vì không thể tin

nổi vào mắt mình.

Diệp Hàn thì vẫn thản nhiên nói: "Tôi đã đạt tới Ngự Không cho cậu xem rồi đấy, giờ tính sao đây?

Hay là muốn tôi thi triển thêm một chiêu kiếm khí nữa cho cậu mở mang tầm mắt?" "Không không không!

Không cần đâu ạ!" Tên đệ tử canh cổng sợ hãi nói, chỉ sợ Diệp Hàn sẽ ra tay giết người tại đây.

Sau đó gã vội vàng cung kính: "Vị sư huynh này, mời anh vào ạ!

Lúc nãy tôi có chỗ không phải, mong anh bỏ qua cho!" "Hừ!" Trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, chẳng thèm để ý tới tên đệ tử canh cổng mà trực tiếp bay thẳng lên Luyện Khí Phong.

Tên đệ tử canh cổng đứng đó ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng Diệp Hàn cho tới khi anh biến mất mới lẩm bẩm một mình.

"Người này thật quá đáng sợ!

Đột phá cứ như chơi vậy, thật là chưa từng nghe thấy bao giờ!

Mới giây trước còn là tu sĩ Linh Vũ, giây sau đã biến thành tu sĩ Ngự Không!

Tốc độ tu luyện nhanh như vậy e rằng trong cả tông môn Diệu Huyền Tông này cũng chẳng có mấy người!" Nói xong, gã đệ tử canh cổng cúi đầu đầy tự ti.

Rõ ràng là so với Diệp Hàn, gã chẳng khác nào một hạt cát nhỏ bé!

Chỉ vài phút sau, Diệp Hàn đã bay tới lò luyện khí trên đỉnh Luyện Khí Phong.

"Xuống!" Diệp Hàn khẽ đọc một chữ, thân hình anh vững vàng đáp xuống đất.

Cách đó không xa là mấy tên đệ tử Luyện Khí Phong đang đứng quanh một lò lửa cao ba mét, mắt không rời khỏi món thánh binh đang luyện trong lò.

“Chào các vị sư huynh, mọi người đang làm gì ở đây thế?” Diệp Hàn tò mò bước tới xem thử.

Nhưng mấy tên đệ tử mặc y phục đen của Luyện Khí Phong liền lộ vẻ khinh bỉ: “Biến biến biến!

Một kẻ ngoại đạo như mày thì tới đây hóng hớt làm gì?

Bọn tao đang luyện khí!

Có cho mày xem cả ngày mày cũng chẳng hiểu nổi đâu!

Theo tao thì mày nên khôn hồn mà cút xuống núi đi!

Đừng có ở đây làm vướng tay vướng chân!

Nếu không biết điều mà làm ảnh hưởng tới việc luyện thánh binh của bọn tao thì đừng trách bọn tao trở mặt vô tình đấy!” Nói đoạn, mấy tên đệ tử Luyện Khí Phong nhìn anh với ánh mắt đầy đe dọa và khinh miệt, căn bản chẳng coi Diệp Hàn ra gì.

Cũng phải, đệ tử Luyện Khí Phong đều là những thiên chi kiêu tử, nắm giữ việc luyện chế thánh binh cho hàng ngàn hàng vạn người trong tông môn.

Gần như ngày nào cũng có vô số kẻ quỳ lạy van xin họ giúp luyện thánh binh, quà cáp hối lộ nhiều vô kể!

Chính vì được nhiều người nịnh bợ nên đám đệ tử này tự nhiên mắt cao hơn đầu, chẳng coi Diệp Hàn ra gì.

Chương 1008

Thấy cảnh này Diệp Hàn liền cười lạnh: "Đệ tử Luyện Khí Phong các người cũng hống hách gớm nhỉ!

Mở miệng ra là bảo người khác biến, đây là đạo đãi khách của các người đấy à?" "Thì sao nào?

Không phục à?

Có tin tao lột da mày ngay tại chỗ không?

Nên biết rằng bọn tao là những luyện khí sư được tôn kính nhất ở Diệu Huyền Tông này, không phải hạng tôm tép như mày có thể đụng vào đâu!" Vẻ mặt mấy tên đệ tử Luyện Khí Phong trở nên hung dữ, trong đó có kẻ còn định rút thánh binh ra để đâm Diệp Hàn một nhát.

Thấy vậy, Diệp Hàn liền cười nhạt: "Thật là thú vị!

Chỉ là mấy tên luyện khí sư cấp thấp nhất, có cố hết sức cũng chỉ luyện ra được vài món thánh binh rẻ tiền, vậy mà cũng dám đòi giết người giữa ban ngày ban mặt?

Không sợ hình phạt của tông môn sao?" Những lời nói của Diệp Hàn vô cùng sắc sảo, không chỉ nhìn thấu trình độ luyện khí của đối phương mà còn hạ thấp họ không còn một mảnh giáp!

Đám đệ tử Luyện Khí Phong sau khi nghe thấy những lời nói thật lòng đó của Diệp Hàn thì tức đến nổ đom đóm mắt!

"Cái gì?

Dám coi thường bọn tao sao?

Thánh binh cấp thấp thì đã sao nào?

Loại như mày có khi còn chẳng luyện nổi ấy chứ!

Còn nữa, đừng có mang hình phạt của tông môn ra dọa tao!

Tao giết mày ngay bây giờ cũng chẳng ai trách tội đâu!

Cùng lắm là tao chịu phạt luyện thêm vài món thánh binh là xong chứ gì!" Nói xong, đám đệ tử Luyện Khí Phong lập tức lao tới.

Kẻ dẫn đầu còn đeo vào tay một chiếc nhẫn hình bao tay là thánh binh cấp thấp, nhắm thẳng mặt Diệp Hàn mà đấm tới!

Bành!

Một tiếng động trầm đục vang lên, Diệp Hàn đưa tay bắt gọn nắm đấm của đối phương.

Ngay sau đó anh vặn ngược một cái, bẻ gãy cổ tay của hắn ta một cách dễ dàng!

"Á!

Đau quá!

Đau chết mất!

Thằng kia mau buông tay ra!

Nếu không tao nhất định sẽ xử đẹp mày!" Cho tới tận lúc này, tên đệ tử Luyện Khí Phong vẫn còn tỏ ra hống hách, mở miệng ra là đe dọa nhằm ép Diệp Hàn phải buông tay.

Nhưng trước những lời đe dọa đó, Diệp Hàn chẳng hề mảy may sợ hãi!

Dù sao bất kể là về tu vi hay trình độ luyện khí, Diệp Hàn cũng đều vượt xa đối phương!

"Đến nước này rồi mà các ngươi vẫn chưa phân biệt rõ tình hình sao?" Diệp Hàn nhìn đối phương, không nhịn được mà cười nhạo: "Nói thật cho các ngươi biết, dù có lên cùng lúc thì cũng không phải

đối thủ của ta!" Dứt lời, Diệp Hàn lật ngược cổ tay, trực tiếp vặn gãy tay của đối phương!

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" giòn giã, cánh tay của tên đệ tử Luyện Khí Phong kia không tài nào nhấc lên được nữa!

"Khốn kiếp!" "Gan to bằng trời, dám gây sự ở Luyện Khí Phong chúng ta sao?" "Thật quá kiêu ngạo rồi!" "Huynh đệ lên hết cho ta, hôm nay phải xử tử hắn mới được!" Trong tiếng hò hét, những đệ tử Luyện Khí Phong còn lại đều ùa lên, tay cầm đủ loại thánh binh lao về phía Diệp Hàn mà đập tới tấp.

Thế nhưng, cho dù có lên cùng lúc thì chúng cũng chẳng phải là đối thủ của anh!

"Chút tài mọn!" Diệp Hàn cười lạnh một tiếng, phất tay rút cao giai thánh binh Long Uyên Kiếm ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng kiếm ngân vang lên, Long Uyên Kiếm thoát vỏ, lao thẳng về phía trước với tốc độ cực nhanh.

Mọi người chưa kịp định thần thì đã nghe thấy một tiếng "vút", Long Uyên Kiếm đã liên tiếp chém nát thánh binh của mấy tên đệ tử.

Ngay sau đó là những tiếng "loảng xoảng" vang lên không ngớt, chỉ trong chốc lát, Diệp Hàn đã chém nát vụn tất cả thánh binh của bọn chúng!

"Không thể nào!" "Một tu sĩ Ngự Không sơ kỳ sao có thể thi triển thủ đoạn lợi hại như vậy!" "Chỉ một kiếm mà có thể chém nát thánh binh của tất cả chúng ta sao?" "Thủ đoạn này, e rằng ngay cả tu sĩ Ngự Không hậu kỳ cũng không làm được!" Lúc này, toàn bộ đệ tử Luyện Khí Phong đều trợn tròn mắt kinh ngạc.

Bọn họ không ngờ rằng một Diệp Hàn trông có vẻ tầm thường lại lợi hại đến thế!

Điều khiến bọn họ đau lòng hơn là những thánh binh đó đều phải tốn bao công sức mới luyện chế ra được, mỗi món ít nhất cũng đáng giá mười mấy vạn linh thạch!

Vậy mà giờ đây, tất cả đều bị Diệp Hàn chém nát!

Cảnh tượng này khiến bọn họ không tài nào chấp nhận nổi.

Chương 1009

"Mau đi mời trưởng lão Luyện Khí Phong!" "Nếu không thì chúng ta tuyệt đối không đấu lại hắn!" "Người đâu!

Mau bẩm báo trưởng lão!

Có cao thủ đến gây sự!" Tiếng hò hét vang dội, một đám đệ tử Luyện Khí Phong chạy thục mạng lên đỉnh núi để cầu cứu.

Cùng lúc đó, không ít đệ tử vẫn trừng mắt nhìn Diệp Hàn đầy hung dữ, đe dọa: "Tiểu tử, đừng có chạy!" "Đợi trưởng lão Luyện Khí Phong chúng ta tới, ngươi tiêu đời chắc rồi!" "Hôm nay nhất định phải cho ngươi một bài học!" Đám đệ tử vừa mắng chửi thậm tệ vừa nhìn chằm chằm, sợ Diệp Hàn sẽ bỏ trốn.

Còn Diệp Hàn chỉ nhếch môi, nhìn bọn chúng với vẻ mặt đầy khinh bỉ.

"Cứ việc gọi người, cứ việc cầu cứu!" "Bất kể các ngươi gọi ai tới cũng không phải là đối thủ của ta đâu!" "Ta không tin ở Luyện Khí Phong này lại không có thiên lý?

Rõ ràng là các ngươi ra tay trước, giờ lại muốn đổ lên đầu ta?

Ta muốn xem thử ai có thể đánh bại được ta!" Dứt lời, Diệp Hàn thản nhiên ngồi xuống, không một chút lo lắng hay sợ hãi.

Ngay cả khi trưởng lão Luyện Khí Phong đích thân xuất hiện, anh vẫn là người có lý!

Huống hồ, thực lực của Diệp Hàn không phải là người bình thường có thể so bì.

Dù hiện tại anh chỉ sử dụng cảnh giới Ngự Không sơ kỳ thì vẫn có thể áp đảo toàn bộ đệ tử Luyện Khí Phong!

Đừng nói đến việc anh còn nắm giữ hàng chục loại công pháp đã đạt tới cảnh giới đại thành, không phải ai cũng có thể chống đỡ được.

Cứ như vậy, Diệp Hàn bình tĩnh chờ đợi trưởng lão Luyện Khí Phong xuất hiện.

Khoảng nửa canh giờ sau, một đám đệ tử Luyện Khí Phong rầm rộ kéo đến.

Người dẫn đầu chính là trưởng lão Luyện Khí Phong, Vương Xích Thiết – một tu sĩ Ngự Không hậu kỳ!

"Kẻ nào dám tới Luyện Khí Phong chúng ta gây sự?" Người chưa tới nhưng tiếng đã vang xa!

Vương Xích Thiết vừa lộ diện đã lập tức chất vấn Diệp Hàn với vẻ mặt cực kỳ khó coi, rõ ràng là muốn đến báo thù.

Thấy vậy, Diệp Hàn chẳng hề nao núng, thản nhiên đáp: "Ta là Diệp Hàn của Phiếu Miểu Phong, hôm nay tới đây chỉ là muốn chiêm ngưỡng thánh binh của Luyện Khí Phong thôi.

Nào ngờ đệ tử của các ngươi tính khí quá nóng nảy, vừa gặp mặt đã muốn dồn ta vào chỗ chết!

Cực chẳng đã, ta mới phải phản kháng để dạy dỗ mấy kẻ không có mắt này một chút!" Lời nói của Diệp Hàn vô cùng khéo léo, vừa chiếm được lý lẽ vừa khiến đối phương không nói lại được lời nào.

Bởi lẽ, những gì anh nói đều là sự thật.

Lúc này, trưởng lão Vương Xích Thiết nghe xong cũng sững người một lát, quay sang hỏi đám đệ tử: "Những gì hắn nói có thật không?" "..." Đám đệ tử Luyện Khí Phong lúng túng đáp: "Vương trưởng lão, đúng là có chuyện đó.

Nhưng dù hắn có lý thì cũng không nên ra tay đánh người chứ!

Diệp Hàn này không chỉ đánh người mà còn chém nát thánh binh của chúng con, khiến tổn thất vô cùng thảm trọng!

Vương trưởng lão, người nhất định phải làm chủ cho chúng con!" Đám đệ tử bắt đầu mếu máo, bọn họ biết mình không đúng nhưng vẫn muốn đổ tội cho Diệp Hàn ra tay tàn nhẫn, mong Vương trưởng lão ra mặt.

Sắc mặt Vương trưởng lão lại càng thêm khó coi.

Là trưởng lão chủ quản, ông ta không thể không bênh vực đệ tử.

Dù biết mình không chiếm được lý nhưng cũng phải cắn răng mà ra mặt, nếu không danh dự của Luyện Khí Phong sẽ mất sạch!

Vì vậy, Vương Xích Thiết đành phải cứng giọng nói: "Diệp công tử, chuyện này tuy ngươi có lý nhưng ra tay cũng hơi quá đáng rồi đấy!

Ngươi có biết thánh binh của đệ tử Luyện Khí Phong chúng ta đều là vật phi phàm, mỗi món giá trị hàng vạn linh thạch không?

Hiện giờ ngươi chém nát nhiều thánh binh như vậy, nhất định phải bồi thường cho chúng ta!" Nói xong, Vương Xích Thiết xoa xoa tay, làm ra vẻ đòi tiền.

Ý định của ông ta rất rõ ràng: cậy tu vi cao hơn Diệp Hàn để ép anh phải cúi đầu bồi thường một số tiền lớn.

Chỉ có như vậy ông ta mới ăn nói được với đệ tử.

Thế nhưng, Diệp Hàn lại chẳng thèm quan tâm đến bộ dạng đó của ông ta!

"Tiền thì không có, mạng thì có một cái đây!" Diệp Hàn ngang ngược đáp: "Các ngươi có nói hươu nói vượn thế nào đi nữa thì ta cũng không đưa lấy một linh thạch!

Huống hồ, chuyện này căn bản không phải lỗi của ta!" "Xem ra ngươi là muốn rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt rồi?" Vương Xích Thiết nghe vậy thì sắc mặt lập tức trở nên âm lãnh.

Trong lòng ông ta thầm nghĩ, mình dù sao cũng là trưởng lão Ngự Không hậu kỳ, cao hơn Diệp Hàn những hai cảnh giới, chẳng lẽ lại không trấn áp được hắn?

Hơn nữa đây còn là địa bàn của Luyện Khí Phong, xung quanh còn có hàng trăm đệ tử!

Hiện tại chiếm đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, Vương Xích Thiết đương nhiên không khách khí, dù biết mình đuối lý vẫn muốn cưỡng ép ra tay!

"Diệp Hàn, ngươi thật sự không chịu bồi thường sao?" Vương Xích Thiết lạnh lùng hỏi.

Chương 1010

“Ta vốn không sai, vì sao phải bồi thường?” Diệp Hàn cười lạnh: “Đúng ra là Luyện Khí Phong các ngươi phải bồi thường cho ta mới đúng!” Lời nói của Diệp Hàn vô cùng gay gắt, càng khiến đám đệ tử Luyện Khí Phong phẫn nộ, thi nhau chửi bới.

“To gan thật!” “Dám đòi Luyện Khí Phong bồi thường sao?” “Ta thấy hắn chán sống rồi!” “Hôm nay nhất định phải cho hắn một bài học nhớ đời, để hắn cả đời này không dám bước chân vào Luyện Khí Phong nữa!” Đám đệ tử ma quyền sát chưởng, muốn cậy đông người để vây đánh Diệp Hàn.

Vương Xích Thiết cũng cười lạnh, không hề có ý định ngăn cản cơn giận của đệ tử.

Thấy vậy, Diệp Hàn bật cười.

“Không giảng lý lẽ sao?

Được thôi!

Vậy ta sẽ chơi với các ngươi một chuyến nữa!” Diệp Hàn cũng lười nói nhảm, trực tiếp phất tay chỉ Long Uyên Kiếm lên trời.

Sau đó, anh vận nửa thành pháp lực rót vào thanh kiếm, ngay lập tức một luồng hào quang chói mắt tỏa ra từ lưỡi kiếm.

“Ra tay đi!” “Giết chết hắn cho ta!

Mọi hậu quả ta sẽ gánh chịu!” Vương Xích Thiết quát lớn.

Đám đệ tử Luyện Khí Phong đồng loạt rút kiếm khỏi bao, chém thẳng về phía Diệp Hàn.

Trong nháy mắt, kiếm khí rợp trời, hàng trăm tên đệ tử đồng loạt

vây công.

"Tên này chết chắc rồi!" "Bị hàng trăm tu sĩ vây đánh, dù có tài giỏi đến đâu cũng không thoát được!" Vương Xích Thiết cười lạnh, dường như đã thấy trước cái chết của Diệp Hàn.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra!

Bành!

Bành!

Bành!

Những tiếng nổ trầm đục vang lên liên tiếp.

Dưới sự hợp lực vây công của hàng trăm tu sĩ, Diệp Hàn chẳng hề sứt mẻ một sợi lông nào!

Điều khiến mọi người chấn kinh hơn là Diệp Hàn không chỉ đỡ được tất cả đòn tấn công mà còn phất tay một cái, dùng Long Uyên Kiếm chém nát toàn bộ thánh binh của bọn họ!

Chỉ trong tích tắc, hàng trăm món thánh binh đều bị Long Uyên Kiếm nghiền nát thành từng mảnh vụn!

Bất kể là đê giai hay trung giai thánh binh, không một món nào có thể chống lại được sức mạnh áp đảo của Long Uyên Kiếm!

"Không thể nào!" "Tất cả thánh binh đều nát rồi sao?" "Chỉ một cú phất tay mà nghiền nát hàng trăm món thánh binh?

Thật không thể tin nổi!" Tất cả tu sĩ có mặt tại đó đều chết lặng.

Điều khiến bọn họ đau xót nhất là gần như tất cả thánh binh của mình đều đã bị Diệp Hàn phá hủy!

Hàng trăm món thánh binh, giá trị lên tới hàng nghìn vạn linh thạch, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành hư không!

Có thể nói, tổn thất này đủ để mọi người ở Luyện Khí Phong khắc cốt ghi tâm cả đời!

"Xích Nha Kiếm của ta!" "Lưu Tinh Chùy của ta!" "Tịch Tà Đao của ta!

Mất hết rồi!" Đám tu sĩ mếu máo, hận không thể lột da Diệp Hàn ngay lập tức.

Đó là tâm huyết của bọn họ!

Có người phải tích góp linh thạch cả đời mới luyện chế ra được một món đê giai thánh binh, vậy mà giờ đây tất cả đều tan thành mây khói!

"Đáng đời!" Diệp Hàn nhìn đám người này với ánh mắt đầy khinh bỉ, chẳng mảy may thương hại.

Ai bảo bọn chúng cứ thích tìm anh gây rắc rối?

Nếu không tự tìm cái chết thì đã không gặp phải chuyện này!

Vì vậy, Diệp Hàn không những không đồng cảm mà còn bật cười thành tiếng!

"Một lũ rác rưởi mà cũng đòi làm khó ta?

Hôm nay ta thay giáo chủ Diệu Huyền Tông dạy dỗ các ngươi một trận để các ngươi nhớ kỹ!

Không phải các ngươi thích bắt nạt người khác sao?

Vậy ta sẽ lấy gậy ông đập lưng ông!" Dứt lời, Diệp Hàn lại tung ra một đạo kiếm khí!

Đạo kiếm khí này dài tới hàng trăm mét!

Chương 1011

"Không xong rồi!" "Đạo kiếm khí này không phải thứ chúng ta có thể chống đỡ được!" "Mau dựng pháp bảo phòng ngự, mọi người cùng hợp lực!" Khi kiếm khí ập tới, đám đệ tử Luyện Khí Phong sợ đến mức lạnh sống lưng, vội vàng hợp lực tạo ra một bức tường phòng hộ kiên cố.

Thế nhưng, bức tường đó cũng chẳng ngăn nổi kiếm khí của Diệp Hàn.

Chỉ nghe thấy một tiếng "xoẹt" giòn giã, kiếm khí lập tức xé nát bức tường, đồng thời nghiền nát tất cả pháp bảo hộ thân của bọn họ!

"Mẹ kiếp!" "Hộ Thân Kính của ta!" "Hộ Tâm Đồng của ta!" "Minh Vương Ấn của ta!

Vỡ sạch rồi!" Đám đệ tử Luyện Khí Phong đều ngớ người ra.

Không ai ngờ được Diệp Hàn chỉ một kiếm đã đánh tan toàn bộ pháp bảo phòng hộ của bọn họ.

Giờ đây, tất cả đệ tử Luyện Khí Phong đều trở thành những kẻ trắng tay.

Không chỉ mất thánh binh mà ngay cả pháp bảo hộ thân cũng không còn, thực lực giảm sút trầm trọng.

Thấy đám đệ tử Luyện Khí Phong đã nhận được bài học đích đáng, Diệp Hàn cũng lười ở lại thêm.

"Hừ." Diệp Hàn hừ lạnh một tiếng rồi quay người bước đi, không một chút lưu luyến.

Dù sao mục đích lần này của anh cũng chỉ là xem thử trình độ thánh binh của Luyện Khí Phong thế nào.

Sau khi thử một chút và chém nát tất cả, Diệp Hàn thấy trình độ ở đây cũng chẳng ra sao, nên không còn hứng thú ở lại nữa.

Đám đệ tử Luyện Khí Phong chỉ biết sợ hãi nhìn bóng lưng anh rời đi, không một ai dám tiến lên ngăn cản.

Thực lực của Diệp Hàn quá kinh khủng, có lên hết cũng chẳng làm gì được!

Vì vậy, bọn họ chỉ biết giương mắt nhìn anh rời khỏi nơi này.

Còn Diệp Hàn cũng lười để tâm đến bọn họ, trực tiếp quay về Phiếu Miểu Phong.

Anh quay lại đây là vì nhận được truyền âm của Liễu Tuyết trưởng lão.

Nếu không có truyền âm của bà ta, Diệp Hàn cũng chẳng muốn về làm gì.

Anh vốn chẳng có tình cảm gì với Phiếu Miểu Phong, nếu không phải ban đầu bị Tô Thanh Nhiễm kéo vào thì anh cũng chẳng gia nhập.

Vừa về tới Phiếu Miểu Phong, Liễu Tuyết trưởng lão đã ra đón từ sớm.

"Diệp Hàn, cuối cùng ngươi cũng tới." Giọng nói của bà ta vẫn lạnh lùng như vậy, dường như không có chút cảm xúc nào.

Thấy vậy, Diệp Hàn thản nhiên đáp: "Liễu Tuyết trưởng lão gọi ta có chuyện gì không?

Nếu không có gì thì ta về đây." "Đừng vội." Liễu Tuyết trưởng lão trấn an Diệp Hàn rồi mới nói: "Gọi ngươi tới đúng là có việc muốn nhờ giúp đỡ." "Ồ?" Nghe vậy, Diệp Hàn tỏ vẻ hứng thú, hỏi: "Không biết trưởng lão tìm ta có chuyện gì?" "Thực ra cũng đơn giản thôi, muốn ngươi đi một chuyến tới Liễu gia ở Yến Quốc để giải quyết

một chút rắc rối nhỏ." Liễu Tuyết trưởng lão nhàn nhạt nói: "Vì dạo này ta phải bế quan nên không thể đích thân đi được, vì vậy mới muốn nhờ ngươi chuyện này." "À, ra là vậy." Diệp Hàn gật đầu, cảm thấy đi một chuyến cũng được.

Thực tế là Liễu Tuyết trưởng lão mấy ngày nay đúng là luôn bế quan, nếu không phải Liễu gia đột ngột xảy ra chuyện thì bà ta đã không xuất hiện, càng không gọi Diệp Hàn tới nhờ giúp đỡ.

Sau khi tìm hiểu sơ qua tình hình, Diệp Hàn hỏi: "Giúp thì cũng được thôi, nhưng phải có chút thù lao chứ!" Diệp Hàn là người thực tế, dù là trưởng lão nhờ vả thì cũng phải đòi hỏi chút quyền lợi.

Anh không phải là kẻ thích nịnh bợ, càng không tốn sức để đi lấy lòng Liễu Tuyết trưởng lão.

Liễu Tuyết trưởng lão dường như đã đoán trước được điều này, thản nhiên đáp: "Lợi ích đương nhiên là có, chỉ cần giải quyết xong rắc rối của Liễu gia, ta sẽ đưa cho ngươi hai mươi cuốn công pháp của Diệu Huyền Tông, tất cả đều là loại mà trưởng lão mới được tu luyện!" "Chắc chứ?" Nghe đến đây, Diệp Hàn lập tức phấn chấn hẳn lên.

Dù sao mục đích anh ẩn mình ở Diệu Huyền Tông cũng là để tu luyện thêm nhiều công pháp.

Hiện giờ Liễu Tuyết trưởng lão lại hứa tặng hẳn hai mươi cuốn công pháp cao giai, thù lao hời như vậy đương nhiên khơi dậy hứng thú của anh.

"Chắc chắn." Liễu Tuyết trưởng lão gật đầu: "Ta không lừa ngươi đâu, hai mươi cuốn công pháp đó đối với ta cũng không phải là thứ gì quá quý giá, xong việc ta nhất định sẽ giao cho ngươi." "Được!" Sau khi nhận được lời đảm bảo, Diệp Hàn lập tức đồng ý.

Anh vốn là một đại lão cảnh giới Hóa Tiên, việc giải quyết rắc rối cho Liễu gia chắc chắn là dễ như trở bàn tay.

Sau khi bàn bạc xong, Diệp Hàn lập tức lên đường.

Đích đến là Liễu gia ở phía Tây Yến Quốc! ...

Trưa ngày hôm sau, trên một con đường quan lộ thuộc quận Định Tây, Yến Quốc, một đoàn thương buôn đang chậm rãi tiến lên.

Mục tiêu của đoàn thương này là Từ Châu, Yến Quốc, cách đó khoảng trăm dặm.

Lúc này đang giữa trưa, nắng gắt như đổ lửa, mọi người trong đoàn đều hạ gánh nặng xuống, vừa nhóm lửa nấu cơm vừa trốn dưới bóng cây để tránh nắng.

Trong số các thị vệ, có một chàng trai trẻ cực kỳ thu hút sự chú ý.

Chàng trai mặc một chiếc trường bào màu xanh thanh nhã, bên hông treo một thanh trường kiếm vàng ròng, dáng người cao ráo, khuôn mặt thanh tú như một vị công tử nhà giàu, khiến không ít người phải để mắt tới.

"Vị công tử này, trông cậu không giống con nhà nghèo khổ, sao lại đi làm thị vệ cho đoàn thương vậy?" Thủ lĩnh thị vệ không nhịn được mà hỏi.

Chương 1012

Chàng thiếu niên đó không ai khác chính là Diệp Hàn vừa mới rời khỏi Diệu Huyền Tông!

"Thủ lĩnh đại ca, thực ra tôi không phải là công tử thế gia gì đâu." Diệp Hàn nhếch môi cười nhẹ, đáp: "Tôi gia nhập đoàn thương cũng là để tiện đường tới Từ Châu tìm người thân thôi." "Ồ?

Tới Từ Châu tìm người thân sao?" Nghe vậy, thủ lĩnh thị vệ tỏ vẻ hứng thú hỏi: "Không biết người thân của cậu là ai?

Tên họ là gì?

Có phải là hào môn thế gia ở Từ Châu không?" Khi nói chuyện, ông ta luôn tỏ ra thận trọng vì cảm thấy khí chất của Diệp Hàn rất phi phàm, không giống người thường.

Dù hiện tại Diệp Hàn chỉ là một thị vệ bình thường trong đoàn thương nhưng ông ta cũng không dám lơ là.

Diệp Hàn suy nghĩ một lát rồi thản nhiên đáp: "Người thân của ta mang họ Liễu!" "Họ Liễu sao?" Nghe thấy cái họ này, thủ lĩnh thị vệ lập tức nín thở!

Cùng lúc đó, các thị vệ khác cũng quây lại, dồn dập hỏi han đầy vẻ căng thẳng.

"Diệp công tử, không lẽ người thân của cậu là Liễu gia ở Từ Châu sao?" "Phải biết rằng ở Từ Châu này, chỉ có đệ tử Liễu gia mới xứng đáng mang họ Liễu thôi!" "Dân Yến Quốc chúng tôi ai mà chẳng biết Liễu gia là danh gia vọng tộc hàng đầu, danh tiếng và thế lực thậm chí còn lớn hơn cả Thái thú Từ Châu!" "Nếu người thân của cậu thật sự là người Liễu gia thì e rằng cậu sắp một bước lên mây rồi!" Các thị

vệ đều nhìn Diệp Hàn với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Thế lực của Liễu gia quá đỗi hùng mạnh, có thể nói ở vùng Từ Châu này, chỉ cần không chọc vào người nhà họ Triệu thì đệ tử Liễu gia có thể tự tung tự tác!

Đáng sợ hơn là với thế lực tông tộc lớn như vậy, đệ tử Liễu gia dù có giết người cũng chẳng lo bị kết án, vì chỉ cần lên tiếng một câu là Thái thú Từ Châu cũng phải đích thân thả người!

Thấy Diệp Hàn nói người thân mang họ Liễu, tất cả thị vệ và cả thủ lĩnh đều không dám coi thường anh nữa.

"Ha ha." Trước cảnh tượng này, Diệp Hàn chỉ cười nhẹ, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận!

Bởi lẽ mục đích lần này của anh đúng là nhắm tới Liễu gia ở Từ Châu, đó chính là gia tộc của Liễu Tuyết trưởng lão.

Anh đến đây là để giải quyết rắc rối cho bọn họ.

Chỉ là vì lần đầu tiên tới Yến Quốc nên không thuộc đường, anh mới cải trang gia nhập đoàn thương để làm một thị vệ bình thường.

Tiếc là khí chất trên người anh quá nổi bật, dù đã cải trang nhưng vẫn bị người khác nhận ra điểm khác lạ.

Gần như ai cũng nghĩ Diệp Hàn là một công tử thế gia, thậm chí có người còn tin chắc anh có quan hệ họ hàng với Liễu gia ở Từ Châu!

Sau một hồi bàn tán, bữa trưa cũng nấu xong.

Sau khi ăn vài bát mì nóng, ai nấy đều mồ hôi đầm đìa.

Uống thêm vài ngụm nước, bọn họ lại cầm binh khí tiếp tục hành trình.

Ở giữa đoàn thương là một chiếc xe ngựa làm bằng gỗ kim ty quý

giá.

Từ lúc Diệp Hàn gia nhập, anh chưa từng thấy người trong xe lộ mặt.

Vì vậy khi đi đường, anh không khỏi tò mò về chiếc xe ngựa đó, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn lướt qua.

"Diệp Hàn huynh đệ, sao thế?

Cứ nhìn chiếc xe ngựa đó mãi vậy?" Thủ lĩnh thị vệ thấy Diệp Hàn cứ quan sát chiếc xe thì có chút không hiểu ý đồ của anh.

Diệp Hàn mỉm cười nói: "Ta chỉ hơi tò mò không biết người ngồi trong xe là ai thôi." "À!

Chuyện đó à!

Ha ha!

Cậu hỏi đúng người rồi đấy!" Thủ lĩnh thị vệ cười lớn, sảng khoái nói: "Người ngồi trong xe ngựa đó chính là thiên kim tiểu thư của Thái thú Từ Châu – Triệu Thanh Nhã!" "Thiên kim của Thái thú Từ Châu?

Triệu Thanh Nhã sao?" Nghe thấy cái tên này, Diệp Hàn nhướn mày: "Tên hay đấy, không biết dung mạo thế nào?

Chẳng lẽ lại đúng như cái tên, thanh nhã đáng yêu sao?" "Đương nhiên rồi!" Thủ lĩnh thị vệ khẳng định chắc nịch: "Triệu tiểu thư không phải là người bình thường đâu!

Tài nghệ xuất chúng đã đành, cầm kỳ thi họa món nào cũng tinh thông!

Quan trọng hơn hết, tư sắc của tiểu thư phải gọi là tuyệt thế giai nhân!

Phàm là ai nhìn thấy dung mạo của nàng thì không một ai không bị

mê hoặc!" Giọng điệu của ông ta vô cùng kiên định, dường như chắc chắn Triệu Thanh Nhã là một mỹ nhân hiếm có.

Nghe những lời khen ngợi đó, Diệp Hàn càng thêm tò mò.

Anh muốn xem thử nàng Triệu tiểu thư này rốt cuộc trông như thế nào mà khiến ông thủ lĩnh phải hết lời ca tụng đến vậy.

Chẳng lẽ thật sự là sắc nước hương trời, khuynh quốc khuynh thành?

Ngay cả Diệp Hàn cũng bắt đầu thấy hứng thú.

Sau đó, Diệp Hàn vừa tán gẫu với thủ lĩnh vừa hộ tống đoàn thương tiến về phía trước.

Chương 1013

Anh vẫn không quên để ý chiếc xe ngựa để mong được diện kiến dung nhan của Triệu tiểu thư, nhưng mãi vẫn không có cơ hội.

Triệu tiểu thư ở trong xe dường như đang ngủ, chẳng hề có ý định bước ra ngoài, khiến Diệp Hàn thầm cảm thấy đáng tiếc.

Tuy nhiên, đúng lúc anh đang thấy nhàm chán thì một chuyện thú vị đã xảy ra.

“Cây này do ta trồng!

Đường này do ta mở!

Muốn đi qua đây, phải để lại tiền mãi lộ!” Kèm theo tiếng quát tháo quen thuộc là hơn ba mươi gã đàn ông vạm vỡ lao ra từ trong rừng.

Đứa nào đứa nấy đều lăm lăm đại đao, trên lưỡi đao còn vương vết máu, trông vô cùng hung tợn!

Hơn ba mươi tên thảo khấu hợp lực vây chặt đoàn thương.

“Lũ giặc tặc kia!” Thấy đám cướp vây tới, thủ lĩnh thị vệ giận dữ quát: “Giữa ban ngày ban mặt mà dám chặn đường cướp bóc, không sợ quan phủ phái binh tới truy quét sao?” “Ha ha!

Quan phủ?

Truy quét?

Thật là nực cười!” Tên cầm đầu mặt đen cười lớn, vừa vung đao vừa đe dọa: “Chỉ cần huynh đệ chúng ta giết sạch các ngươi thì làm gì còn ai đi báo tin được nữa?

Huống hồ nơi hoang sơn dã lĩnh này, các ngươi có gào rách họng

cũng chẳng ai cứu đâu!

Nếu biết điều thì ngoan ngoãn chịu trói, ta có thể tha cho một mạng!" Nói xong, tên cướp mặt đen ra hiệu cho đàn em mở ra một lối nhỏ, dường như có ý thả người đi.

Khi thấy "con đường sống" đó, không ít thị vệ bắt đầu dao động.

Phía họ chỉ có mười mấy người, căn bản không phải đối thủ của đám cướp đông gấp đôi, nếu đánh thật thì chắc chắn sẽ thương vong thảm trọng!

Vì vậy, thấy đám cướp mở đường, nhiều thị vệ muốn bỏ trốn theo lối đó.

Ngay cả thủ lĩnh thị vệ cũng lộ rõ vẻ phân vân trên khuôn mặt.

"Phải làm sao đây?

Đánh thì chắc chắn không thắng nổi, quân số đối phương gấp mấy lần mình, chiến lực cũng mạnh hơn!

Nhưng nếu buông vũ khí chịu trói thì lại sợ chúng lật lọng..." Ông ta suy nghĩ mông lung, nét mặt thay đổi liên tục.

Lúc này, đám thị vệ dưới quyền cũng khuyên can: "Đại ca!

Hay là chúng ta mau chạy đi?

Đám cướp này trông không dễ chọc đâu!

Nếu liều mạng thì anh em mình chết sạch mất!

Chi bằng cứ theo lối kia mà chạy, giữ lại mạng già vẫn hơn!" Những tiếng bàn tán xôn xao nổi lên, nhiều người muốn bỏ mặc tất cả.

Nhưng thủ lĩnh vẫn đắn đo, vì trên xe toàn là vật phẩm quý giá, nếu để bị cướp hết thì về khó mà ăn nói với nhà họ Triệu!

Đúng lúc ông ta đang do dự không quyết thì từ trong xe ngựa vang lên một giọng nói thanh tao, dễ nghe: "Bạch thị vệ, cứ bỏ hàng hóa lại đi, phía Triệu gia ta sẽ thay ông giải thích." Theo tiếng nói, một thiếu nữ độ tuổi trăng tròn bước xuống xe.

Diệp Hàn không kìm được mà đưa mắt nhìn theo, cuối cùng cũng thấy được dung mạo thanh lệ của Triệu Thanh Nhã.

Khoảnh khắc ấy, anh thực sự bị vẻ đẹp của nàng làm cho kinh diễm.

"Mắt phượng mày ngài, sắc nước hương trời, chim sa cá lặn, phong hoa tuyệt đại!" Bất kể từ ngữ mỹ miều nào cũng khó mà lột tả hết vẻ đẹp của nàng, đặc biệt là khi nàng cười, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết, cực kỳ cuốn hút!

"Đúng là danh bất hư truyền, Triệu tiểu thư này đẹp thật!" Chỉ mới nhìn một cái, Diệp Hàn đã thầm hạ quyết tâm phải bảo vệ thiếu nữ này, không để nàng rơi vào tay lũ cướp!

Cùng lúc Triệu Thanh Nhã xuất hiện, đám cướp cũng dời mắt về phía nàng.

"Trời đất ơi!

Đẹp quá!

Anh em đâu!

Bắt con nhỏ này về làm áp trại phu nhân!" Gần như ngay lập tức, đám cướp hăng máu muốn khai chiến.

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy nhan sắc của Triệu Thanh Nhã, chúng cứ như lũ khỉ ăn phải ớt, sốt sắng muốn ra tay ngay.

Thấy vậy, Diệp Hàn bật cười khinh miệt: "Đúng là một lũ phế vật vô học!" Thực ra cũng chẳng trách Diệp Hàn nhìn không lọt mắt, chủ

yếu là vì đám cướp này ăn nói thô tục, nói nửa ngày cũng chỉ thốt ra được ba chữ "đẹp quá đi".

Đổi lại là Diệp Hàn, ít nhất anh cũng phải dùng hàng tá thành ngữ để ca ngợi vẻ đẹp của nàng.

Chương 1014

Đằng này bọn chúng chỉ biết nghĩ đến chuyện bắt nàng về làm áp trại phu nhân.

Khi đám cướp xông lên, sắc mặt thủ lĩnh thị vệ trở nên cực kỳ khó coi.

Giờ đây, dù có bỏ lại hàng hóa cũng chẳng ích gì nữa, vì mục tiêu của chúng đã chuyển sang Triệu tiểu thư!

Nếu nộp nàng ra để giữ mạng thì khi về Từ Châu, Thái thú cũng sẽ lột da bọn họ!

Thế là thủ lĩnh quát lớn: "Anh em!

Mau cầm vũ khí lên!

Nếu Triệu tiểu thư có mệnh hệ gì thì cả nhà chúng ta tiêu đời!

Nhưng nếu bảo vệ được tiểu thư, Thái thú nhất định sẽ trọng thưởng!" Dứt lời, ông ta tiên phong lao ra, cầm trường thương huyết chiến với đám cướp.

Các thị vệ khác nghe vậy cũng nghiến răng xông lên theo.

Không còn cách nào khác, vợ con cha mẹ bọn họ đều đang ở Từ Châu dưới sự giám sát của Thái thú, nếu không bán mạng thì khi về sẽ bị liên lụy cả gia đình.

Cho nên dù biết không đánh lại, bọn họ cũng phải cắn răng mà liều.

"Hắc hắc!

Một lũ tay sai quan phủ mà cũng đòi ra oai?

Dù có liều mạng thì các ngươi cũng không phải đối thủ của ta

đâu!" Tên cướp mặt đen hét lớn, chém một đao xuống khiến một thị vệ bị thương nặng!

Các tên cướp khác cũng hò hét xông lên, đánh cho đám thị vệ tan tác, tình cảnh vô cùng bi thảm.

"Thị vệ đại ca, để ta giúp một tay!" Thấy đám thị vệ sắp chống đỡ không nổi, Diệp Hàn bước lên định rút kiếm.

Nhưng thủ lĩnh thị vệ lại đẩy anh ra, hét lớn: "Tiểu huynh đệ!

Mau đưa tiểu thư chạy đi!

Nếu không tất cả chúng ta sẽ bỏ mạng ở đây mất!

Cậu có tham gia cũng không thay đổi được kết cục đâu!" Nói xong, ông ta lại lao vào giữa vòng vây quân địch mà liều chết.

Diệp Hàn chứng kiến cảnh này thì có chút cảm động.

Nói thật, ban đầu anh chẳng muốn xen vào chuyện bao đồng này.

Nhưng không ngờ vị thủ lĩnh thị vệ này lại quan tâm đến anh như vậy, thậm chí sẵn sàng hy sinh mạng sống để anh đưa Triệu tiểu thư chạy trốn.

Vì thế, Diệp Hàn không giấu giếm thực lực nữa, anh phất tay phóng Long Uyên Kiếm lên không trung.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tiếng chú ngữ của Diệp Hàn vang động cả tầng mây: "Thánh binh Long Nguyên!

Chú nhập pháp lực!

Linh khí hóa kiếm trảm!" Cùng với chữ "Trảm" vừa dứt, ngón tay Diệp Hàn chỉ thẳng xuống.

Trong tích tắc, một đạo kiếm khí rực rỡ lóe lên.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "uỳnh" chấn động, chưa kịp

nhìn rõ hình dạng kiếm khí ra sao thì toàn bộ đám cướp đã bị Diệp Hàn chém sạch không còn một mống!

"..." "Kiếm khí thật mạnh!" "Chiêu này e rằng còn lợi hại hơn Phong Thiên quốc sư ở Yến Kinh ba phần!" "Thủ đoạn này chắc chắn là công tử của Liễu gia Từ Châu rồi!" Lúc này, tất cả mọi người đều sững sờ trước bản lĩnh của Diệp Hàn.

Kiếm chiêu đó quá đỗi khủng khiếp, chỉ trong chớp mắt đã nghiền nát hơn ba mươi tên cướp thành tro bụi, không để lại một người sống sót.

Uy lực đáng sợ này khiến ai nấy đều bội phục sát đất, thậm chí có người còn đem anh ra so sánh với quốc sư của Yến Quốc.

Sau khi cân nhắc, các thị vệ đều cho rằng kiếm khí của Diệp Hàn còn nhỉnh hơn quốc sư đôi chút!

Đương nhiên, đó là do Diệp Hàn đã kìm nén tới 99,9% pháp lực nên mới khiến họ lầm tưởng như vậy.

Nếu anh tung hết sức thì e rằng chỉ trong một nốt nhạc, cả Yến Quốc này sẽ biến thành bình địa!

Còn lão quốc sư gì đó chắc chắn không chịu nổi một chiêu!

Diệp Hàn cũng chẳng thèm giải thích làm gì vì thấy không cần thiết.

"Diệp công tử, ngài thật quá lợi hại!" "Kiếm khí của ngài đúng là vô song!" "Không ngờ ngài lại giỏi đến thế, chỉ một kiếm đã quét sạch lũ cướp!" Đám thị vệ quây lấy Diệp Hàn, không ngừng chắp tay hành lễ.

Nếu không có Diệp Hàn ra tay thì e rằng tất cả đã phơi xác ở đây rồi.

Vì thế bọn họ vô cùng kính trọng và cảm kích anh.

Chương 1015

Đặc biệt là vị thủ lĩnh thị vệ, biểu cảm của ông ta trông khá thú vị.

Ông ta không ngờ chàng thiếu niên vừa cười nói vui vẻ với mình lúc nãy, chớp mắt đã trở thành một cao thủ kiếm khí bức người!

“Diệp Hàn huynh đệ, lúc nãy tôi có nói lời gì không phải, mong cậu bỏ qua cho!” Thủ lĩnh thị vệ khép nép nói.

Ông ta lo rằng hành động đẩy Diệp Hàn lúc nãy sẽ khiến anh phật lòng, nên vội vàng xin lỗi.

Nhưng Diệp Hàn lại rất dễ tính: “Không sao đâu!

Thị vệ đại ca là người tốt, không cần phải cảm ơn hay xin lỗi gì cả!” “Ha ha, Diệp huynh đệ đúng là anh hùng xuất thiếu niên, tôi biết cậu sẽ không chấp nhặt mà!” Thủ lĩnh thị vệ cười lớn, bắt đầu xưng huynh gọi đệ với Diệp Hàn.

Anh chỉ mỉm cười, không nói thêm gì nhiều.

Khoảng cách giữa anh và bọn họ quá lớn, đối phương có nịnh nọt đến đâu thì anh cũng khó mà coi là người cùng đường được.

Đang lúc Diệp Hàn trò chuyện với các thị vệ thì Triệu tiểu thư cũng bước tới.

“Diệp công tử, lúc nãy thực sự cảm ơn ngài.” Triệu Thanh Nhã khẽ mím môi, hành lễ với Diệp Hàn để tỏ lòng cảm kích.

Diệp Hàn vội xua tay: “Không có gì đâu, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, tiểu thư đừng quá khách sáo.” Thú thật, dung mạo của Triệu Thanh Nhã quá đỗi mê hồn, như đóa hoa anh đào vừa chớm nở, khiến người ta chỉ muốn ngắm nhìn chứ không nỡ chạm vào.

Ngay cả một đại tu sĩ Hóa Tiên như Diệp Hàn cũng có chút bối rối trước lời cảm ơn của nàng.

Nhưng Triệu Thanh Nhã vẫn chân thành nói: "Đó là điều ngài xứng đáng nhận được.

Khi về đến Từ Châu, tôi nhất định sẽ kể chuyện này cho phụ thân.

Mong Diệp công tử hãy bớt chút thời gian ghé qua Thái thú phủ, nhà họ Triệu nhất định sẽ có hậu tạ!" Nàng nói rất nghiêm túc, không có vẻ gì là đùa giỡn.

Triệu gia là hào môn thế gia ở Từ Châu, của cải và bảo vật không thiếu, nên nàng muốn báo đáp ơn cứu mạng này một cách xứng đáng.

Diệp Hàn đành miễn cưỡng nhận lời: "Được thôi, nếu tiểu thư đã có lòng như vậy thì ta không khách sáo nữa!

Khi nào rảnh ta chắc chắn sẽ qua Thái thú phủ một chuyến!" "Vâng, Triệu gia nhất định sẽ tiếp đãi ngài nồng hậu." Sau khi trao đổi tín vật, đoàn thương tiếp tục lên đường.

Lần này, không còn ai dám có thái độ bất kính với Diệp Hàn nữa.

Thực lực của anh đã rõ rành rành, một kiếm định giang sơn, nên chẳng ai dám làm phiền anh.

Thêm nữa, anh vừa cứu mạng họ nên họ chỉ biết ơn còn không hết.

Nhờ vậy, quãng đường còn lại diễn ra rất yên bình.

Diệp Hàn cũng thích sự tĩnh lặng này nên không đòi hỏi gì thêm.

Vài canh giờ trôi qua, khi trời sập tối thì đoàn thương cũng tới được Từ Châu.

Tại cửa thành, hai hàng binh sĩ đứng uy nghiêm đón đợi.

Khi thấy đoàn xe tới, tất cả đều hành lễ và đồng thanh hô: "Cung nghênh Triệu tiểu thư!

Tiểu thư cuối cùng ngài cũng về rồi!

Thái thú đã đợi ngài từ lâu!" Một vị quản gia già bước ra, đó là quản sự của Triệu gia.

Triệu Thanh Nhã cùng đoàn người theo ông ta về phủ.

Trước khi đi, nàng không quên dặn dò Diệp Hàn: "Diệp công tử, nhớ ghé Thái thú phủ tìm tôi đấy nhé!" "Được, ta nhớ rồi!" Diệp Hàn mỉm cười đáp rồi quay người rời đi.

Sau khi hai người tách ra, đám binh sĩ ở cửa thành đều ngạc nhiên vô cùng, vì họ chưa bao giờ thấy Triệu tiểu thư nói chuyện thân mật với nam nhân nào như vậy.

Hơn nữa trước mặt bao nhiêu người, nàng còn đích thân mời chàng thiếu niên kia tới phủ.

Điều này khiến họ không khỏi tò mò về thân thế của Diệp Hàn.

Trong lúc họ còn đang đoán già đoán non thì Diệp Hàn đã vào trong thành.

Mười mấy phút sau, anh dừng chân trước một quán trọ.

"Trời cũng muộn rồi, ta nghỉ tạm ở đây đi!

Sáng mai sẽ tới Liễu gia sau!" Nghĩ vậy, Diệp Hàn bước vào quán, vung tay đưa mười mấy lạng bạc để bao trọn căn phòng sang trọng nhất.

"Diệp công tử, mời ngài đi theo tôi!" Lão chủ quán đon đả dẫn anh lên phòng thượng hạng.

Tuy nhiên khi anh vừa vào phòng, nét mặt lão ta bỗng trở nên âm hiểm.

“Tuổi còn trẻ mà tùy tay quăng ra mười mấy lạng bạc sao?

Chương 1016

Xem ra là một con mồi béo bở rồi!" Nói xong, lão ta huýt sáo một tiếng ra hiệu.

Những tiếng động trầm đục vang lên, ngay sau đó mười mấy bóng đen nhảy vào từ cửa sổ.

"Đại ca!

Tìm tụi em có việc gì?" "Đại ca!

Tụi em tới rồi đây!

Có phi vụ mới hả?" Đám hắc y nhân tỏ ra rất phấn khích vì giết người cướp của là nghề của tụi nó, và tiếng huýt sáo của chủ quán chính là ám hiệu triệu tập.

"Anh em, ta vừa phát hiện một con cừu béo!" Chủ quán lạnh lùng nói: "Hiện giờ hắn chỉ có một mình, tuyệt đối không thoát khỏi tay chúng ta đâu!

Sau ba phút nữa, ta muốn thấy đầu hắn lìa khỏi cổ!

Tiền cướp được sẽ chia năm năm!" Lão chỉ tay về phía phòng Diệp Hàn, ý bảo con mồi đang ở đó.

Đám hắc y nhân nghe lệnh xong liền ma quyền sát chưởng: "Đại ca yên tâm!

Tụi em sẽ xử gọn hắn!

Thủ đoạn của tụi em sạch sẽ lắm, đảm bảo hắn không kịp kêu lấy một tiếng!

Bất kể là công tử thế gia hay dân thường, đã vào đây thì đừng hòng sống sót!" Dứt lời, cả bọn lao về phía phòng của Diệp Hàn.

Sau một tiếng "rầm" phá cửa, bọn chúng vung chủy thủ đâm tới tấp vào tấm chăn trên giường!

Nhưng sau hàng chục nhát đâm, chúng mới nhận ra có gì đó sai sai!

"Không xong rồi!

Trên giường không có người!" "Con mồi biến đâu mất rồi?" Đám hắc y nhân biến sắc, rõ ràng chúng thấy Diệp Hàn vào phòng cơ mà, sao giờ lại không thấy đâu?

Đang lúc chúng còn bàng hoàng thì ngoài cửa sổ vang lên tiếng cười lạnh lẽo: "Hừ hừ!

Một lũ tép riu mà cũng đòi ám sát ta?

Thật nực cười!

Đã tự tìm đến chỗ chết thì đừng trách ta không khách khí!" Dứt lời, Diệp Hàn rút kiếm khỏi bao.

Long Uyên Kiếm tỏa ra sát ý lạnh người, vụt một cái đã đâm tới!

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Những tiếng động khô khốc vang lên liên tiếp, chỉ trong chớp mắt, mười mấy tên hắc y nhân đã bị Diệp Hàn một kiếm xuyên tâm!

"Không ổn rồi!

Thằng này là cao thủ!" "Xong rồi!

Lần này tiêu đời rồi!" Ở ngoài cửa, lão chủ quán sợ đến mức run cầm cập.

Lão không ngờ Diệp Hàn trông thư sinh như vậy mà lại là một cao thủ ngự kiếm vô hình!

Thấy đàn em bị giết sạch, lão lập tức quỳ sụp xuống trước mặt Diệp Hàn!

“Đại ca!

Cầu xin ngài!

Tha mạng cho tôi!

Nhà tôi có mẹ già bảy mươi, con dại ba tuổi, cảnh nhà túng quẫn mới phải làm liều, xin ngài đại xá, đời sau tôi nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp!” Để giữ mạng, lão chủ quán chẳng màng liêm sỉ, lời nói dối nào cũng thốt ra được.

Nhưng Diệp Hàn chẳng thèm để tâm, vung kiếm đâm xuống.

“Mấy lời đó mà đòi lừa ta sao?

Thật nực cười!” Sau khi kết liễu lão chủ quán và đám hắc y nhân, Diệp Hàn thu kiếm vào bao, khinh bỉ nói: “Một lũ bại hoại làm mất cả hứng thú của ta!

Giết sạch các ngươi cũng là vì dân trừ hại!” Anh không ở lại đó lâu mà nhảy lên mái nhà rời đi, tìm một quán trọ khác để nghỉ ngơi.

Lần này anh đã rút kinh nghiệm, không đưa quá nhiều tiền bạc để tránh bị kẻ gian dòm ngó.

Chương 1017

Một đêm trôi qua êm đềm.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Hàn bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa dồn dập.

“Ai đó?” Anh mặc quần áo vào, giọng có chút khó chịu hỏi vọng ra.

Bên ngoài là tiếng của tiểu nhị: “Công tử, người của quan phủ tới, mời ngài ra ngoài một lát.” “Ồ?

Quan phủ sao?” Diệp Hàn nhướn mày tò mò, không hiểu vì sao quan phủ lại tìm mình.

Chẳng lẽ Triệu Thanh Nhã phái người theo dõi?

Hay là chuyện diệt trừ lũ bại hoại tối qua bị bại lộ?

Diệp Hàn vừa đi vừa suy đoán.

Tại sảnh quán trọ, một tên nha dịch đã đợi sẵn.

Thấy Diệp Hàn ra tới, hắn liếc nhìn một cái rồi phán: “Được rồi, vào lại đi!” “Hả?” Diệp Hàn ngạc nhiên hỏi: “Tôi vừa mới ra mà, sao lại bảo tôi vào?

Quan phủ không tìm tôi sao?

Chẳng hỏi han gì đã bảo tôi đi vào là thế nào?” Nha dịch hờ hững đáp: “Gọi ra là vì lệnh của quan phủ phải kiểm tra những người từ nơi khác tới để xem có ai là hung thủ không.” “Hung thủ?” Diệp Hàn tò mò.

“Đúng vậy.” Nha dịch tiếp tục: “Tối qua có một hắc điếm bị người ta triệt hạ toàn bộ, Thái thú đại nhân rất quan tâm nên phái

chúng tôi đi kiểm tra." "À, ra là thế." Diệp Hàn gật đầu, mỉm cười đầy ẩn ý: "Vậy sao anh lại nghĩ tôi không phải là hung thủ?" "Nhìn cậu chẳng giống chút nào cả!" Nha dịch chán nản nói: "Nhìn như tiểu bạch kiểm thế này thì lấy đâu ra bản lĩnh giết người?

Thôi vào nghỉ đi, không có việc gì đâu!" "Ồ." Diệp Hàn chỉ biết ngậm ngùi gật đầu, lòng cảm thấy thật khó tả.

Không ngờ có ngày mình lại bị coi là "tiểu bạch kiểm".

U uất nhất là hắc điếm tối qua đúng là do mình dẹp thật, vậy mà tên nha dịch kia lại chẳng thèm nhìn mình bằng nửa con mắt!

Diệp Hàn thấy cũng nực cười nhưng chẳng để tâm làm gì.

Anh cũng không phải kẻ thích gây sự, người ta đã thả đi thì cũng chẳng dại gì mà tự thú.

Sau sự cố nhỏ đó, Diệp Hàn cũng hết muốn ngủ, liền vệ sinh cá nhân rồi ra khỏi cửa.

Anh vừa đi vừa hỏi thăm người qua đường: "Làm phiền cho hỏi, có biết Liễu gia ở đâu không?" Mục đích chính của anh là giúp Liễu Tuyết trưởng lão giải quyết rắc rối cho gia tộc nàng.

Nhưng vì không biết địa chỉ cụ thể nên anh đành phải hỏi thăm.

Người dân ở đây khá tốt bụng, thấy anh hỏi đường đều nhiệt tình chỉ dẫn.

Khoảng nửa canh giờ sau, Diệp Hàn cũng tìm được đại viện của Liễu gia.

Cơ ngơi này rộng tới hàng chục mẫu, kiến trúc vô cùng xa hoa, chắc hẳn phải tốn rất nhiều tiền bạc mới xây dựng được.

Có thể nói ở Từ Châu này, chẳng có nơi nào tráng lệ hơn nơi này.

Tới cổng, Diệp Hàn nói với thị vệ canh cửa: "Huynh đệ, làm phiền

báo một tiếng, ta muốn gặp gia chủ." Tên thị vệ khinh khỉnh liếc nhìn bộ đồ có phần giản dị của Diệp Hàn, rồi miệt thị: "Không biết soi gương tự nhìn lại mình à?

Cái đồ nghèo hèn như ngươi mà cũng đòi gặp gia chủ chúng ta sao?

Mau cút đi cho khuất mắt!" Hắn xua tay đuổi người như đuổi tà.

Diệp Hàn bật cười vì tức giận: "Sao ngươi có thể nói năng như vậy?

Ta là khách quý do gia chủ mời tới đấy!

Đối đãi với ta như vậy, không sợ bị gia chủ trừng phạt sao?" Lời nói của anh mang đầy vẻ đe dọa, vì dù sao anh cũng là khách mời, vậy mà đến cổng cũng không vào được thì sao không bực cho được?

Thế nhưng tên cẩu chân tay này vẫn vênh váo: "Đừng có dát vàng lên mặt mình!

Một kẻ như ngươi mà dám tự xưng là khách của Liễu gia sao?

Để ta nói cho biết, ngay cả Thái thú Từ Châu cũng chưa chắc đã gặp được gia chủ của chúng ta đâu!

Thằng nhóc con, biến ngay đi!" Hắn vừa nói vừa cầm gậy định xua đuổi Diệp Hàn.

Nhưng đúng lúc đó, một giọng nói uy nghiêm vang lên: "Dừng tay!" Chủ nhân của giọng nói đó chính là gia chủ Liễu gia, một lão giả tóc trắng xóa.

"Gia chủ!" Tên thị vệ sợ hãi quỳ sụp xuống.

Còn Diệp Hàn thì nhìn lão với vẻ mặt đầy thú vị.

"Gia chủ!

Ngài tới rồi ạ?" Tên thị vệ run rẩy vì sợ bị trách phạt.

Chương 1018

Quả nhiên giây sau, Liễu gia chủ mắng xối xả: "Đồ phế vật đáng chết!

Cái đồ cẩu chân tay không có mắt này!

Ngay cả Diệp công tử mà ngươi cũng dám chặn đường sao?

Thật là chán sống rồi!" Nói rồi lão đá một cú khiến tên kia văng ra xa, chẳng dám ho một tiếng!

Sau khi dạy dỗ tên đầy tớ, Liễu gia chủ vội vàng cung kính xin lỗi Diệp Hàn: "Diệp công tử, thật vô cùng xin lỗi!

Tôi quản giáo không nghiêm để tên hạ nhân này làm phiền tới ngài, mong ngài lượng thứ!" Lão vừa nói vừa lấy từ trong người ra một nắm trang sức bằng vàng ròng, đưa cho Diệp Hàn: "Đây là chút quà mọn thay lời xin lỗi của Liễu gia, mong công tử đừng để bụng!" Lão vội vã nhét số vàng đó vào tay anh để mong anh nguôi giận.

Nhưng Diệp Hàn chẳng thèm liếc mắt nhìn, số vàng đó với anh chẳng đáng là gì.

"Liễu gia chủ, tác phong của Liễu gia thật đặc biệt đấy!" Diệp Hàn cười lạnh: "Đúng là thượng bất chính hạ tất loạn, tên đầy tớ này không có mắt chắc cũng là do gia giáo nhà họ Liễu truyền lại sao?" Giọng điệu của Diệp Hàn lạnh thấu xương khiến Liễu gia chủ rùng mình một cái.

"Diệp công tử!

Ngài bớt giận, tôi nhất định sẽ nghiêm khắc quản giáo gia nhân, sau này tuyệt đối không để xảy ra chuyện tương tự!" Liễu gia chủ sợ hãi vội vàng cam đoan.

Để Diệp Hàn yên tâm, lão còn sai người khênh ra hẳn một rương vàng ròng, tiếp tục xin lỗi: "Diệp công tử, ngài xem thế này đã hài lòng chưa?" Lão mở rương ra, bên trong lấp lánh toàn vàng là vàng, đúng là vạn lượng hoàng kim!

"Cũng được!" Đến lúc này Diệp Hàn mới mỉm cười, tùy tay thu hàng vạn lượng vàng vào túi rồi nói: "Được rồi, lời xin lỗi của ông ta nhận!

Chuyện này coi như xong!" Anh phất tay ý bảo không truy cứu nữa.

Dù sao vạn lượng vàng cũng không phải con số nhỏ, dù anh không thiếu tiền nhưng số vàng này sẽ rất tiện dụng khi đi lại, mua sắm ở Yến Quốc, vì linh thạch ở đây không dễ quy đổi ra tiền tệ thông thường.

Thấy vậy, Liễu gia chủ mới thở phào nhẹ nhõm: "Diệp công tử, nếu ngài đã bỏ qua thì mời ngài vào trong phủ nói chuyện!" Nói rồi lão dẫn Diệp Hàn vào đại viện, theo sau là mười mấy thị vệ tử sĩ do Liễu gia tinh tâm bồi dưỡng.

Vài phút sau, họ đã tới đại sảnh.

Liễu gia chủ mời Diệp Hàn ngồi vào ghế chủ tọa, đợi anh ngồi xuống rồi lão mới dám ngồi.

Có thể thấy Liễu gia chủ vô cùng kính trọng, thậm chí là sợ hãi sẽ làm phật lòng Diệp Hàn.

Dù sao thì Liễu Tuyết trưởng lão cũng đã sớm truyền tin báo trước, Diệp Hàn này không phải người thường, tu vi của hắn thậm chí có thể khiến Yến Quốc long trời lở đất.

Chính vì lẽ đó, Liễu gia chủ mới coi trọng Diệp Hàn đến vậy.

Sau khi hai người ngồi xuống, Diệp Hàn trực tiếp mở lời.

“Liễu gia chủ, tôi cũng không nói nhảm nữa, đi thẳng vào vấn đề luôn!” Diệp Hàn thản nhiên nói: “Liễu Tuyết trưởng lão phái tôi đến để giúp Liễu gia giải quyết một rắc rối.

Bây giờ, Liễu gia chủ cứ nói rõ rắc rối đó ra đi, để tôi còn giải quyết!

Giải quyết xong tôi còn phải gấp rút về giao mệnh nữa!” Diệp Hàn nói không sai, mục đích của hắn đúng là để hoàn thành nhiệm vụ mà Liễu Tuyết trưởng lão đã giao.

Chỉ cần giúp Liễu gia giải quyết xong rắc rối là có thể quay về.

Nghe xong lời Diệp Hàn, sắc mặt Liễu gia chủ trở nên cực kỳ phức tạp, do dự mãi mới thở dài: “Ai!

Chuyện này nói ra thì dài lắm!” “Vậy thì nói ngắn gọn thôi.” Diệp Hàn nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt thúc giục.

“Được rồi, vậy tôi xin nói ngắn gọn!” Liễu gia chủ suy tính một lát, sắp xếp lại ngôn từ rồi mới tiếp tục: “Thực ra chuyện này phải bắt đầu từ chỗ Thái thú Từ Châu!” “Ồ?

Ý gì đây?” Nghe thấy hai chữ “Thái thú”, Diệp Hàn không khỏi nảy sinh hứng thú.

Dù sao thì thiên kim phủ Thái thú là Triệu Thanh Nhã cũng từng có duyên gặp mặt với hắn một lần!

Vì thế, Diệp Hàn lập tức truy vấn: “Liễu gia chủ, nói mau đi, rốt cuộc là có chuyện gì?” “Ai!” Liễu gia chủ thở dài một tiếng rồi mới nói: “Thực ra, tất cả phải bắt đầu từ Liễu Tuyết!” “Liễu Tuyết trưởng lão sao?” Diệp Hàn không khỏi ngẩn ra, không hiểu chuyện này thì liên quan gì đến nàng.

Ngay sau đó, câu nói tiếp theo của Liễu gia chủ lập tức khiến biểu cảm của Diệp Hàn trở nên đặc sắc vô cùng.

“Thực ra, lúc Liễu Tuyết chưa sinh ra, tôi cứ ngỡ đó sẽ là một đứa con trai, vì mấy ông thầy bói đều phán như vậy.” Sắc mặt Liễu gia chủ cực kỳ phức tạp, chậm rãi nói: “Sau đó, dưới sự chứng kiến của Quận vương Yến Quốc, Liễu gia chúng tôi đã đính hôn ước với phủ Thái thú, đợi Liễu Tuyết trưởng thành sẽ kết thành phu thê với thiên kim phủ Thái thú...

Nhưng ai mà ngờ được, Liễu Tuyết sinh ra lại là thân nữ nhi, mà Liễu gia cũng không có thêm mụn con trai nào nữa.

Chuyện này khiến Liễu gia chúng tôi lâm vào đường cùng.

Bởi vì nếu hủy bỏ hôn ước với phủ Thái thú, chúng tôi sẽ phải hứng chịu sự trả thù khủng khiếp, đủ để khiến Liễu gia tro bay khói diệt!

Thế nên, tôi đã sớm để Liễu Tuyết bái nhập Diệu Huyền Tông, một mặt là để nàng tu luyện có chỗ dựa đối diện với phủ Thái thú, mặt khác cũng là để trì hoãn hôn ước, không để phủ Thái thú nhìn ra sơ hở...

Nhưng hiện giờ, thiên kim phủ Thái thú sắp đến tuổi trưởng thành, Thái thú cũng đã phái người thúc giục mấy lần, đòi Liễu Tuyết phải quay về thực hiện hôn ước...

Nhưng họ đâu có biết, Liễu Tuyết thực ra là phận nữ nhi chứ!” Nói xong những lời này, Liễu gia chủ không nói thêm được câu nào nữa, chỉ ngồi đó thở ngắn thở dài.

Diệp Hàn thì biểu cảm vô cùng thú vị.

Chương 1019

Dù hắn có tài giỏi đến đâu cũng không ngờ được Liễu Tuyết trưởng lão lại có một đoạn kinh nghiệm "truyền kỳ" như thế này!

"Liễu gia chủ, vậy giờ tính sao?" Diệp Hàn nhịn không được hỏi.

Thành thật mà nói, hắn cũng không biết phải làm sao, vì chuyện này thực sự quá mức cẩu huyết.

Diệp Hàn sống lâu như vậy cũng chưa từng thấy chuyện nào kinh bạo hơn!

Huống hồ, Diệp Hàn cũng không phải con cháu Liễu gia, e là cũng chẳng giúp gì được.

Liễu gia chủ suy nghĩ hồi lâu rồi mới ướm lời: "Diệp Hàn công tử, hay là ngài xem thế này được không?" "Hử?" Diệp Hàn thuận thế hỏi.

"Như vầy đi." Liễu gia chủ do dự mãi mới nói: "Dù sao người phủ Thái thú cũng chưa thấy mặt Liễu Tuyết bao giờ, hay là ngài mạo danh Liễu Tuyết, đi kết lương duyên với vị thiên kim kia được không?" "Cái gì?" Nghe xong, Diệp Hàn suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

"Đậu xanh!

Chuyện này mà ông cũng nghĩ ra được?

Uổng công ông là một trưởng bối đức cao vọng trọng, sao lại đưa ra cái tối kiến này chứ?

Chẳng khác nào cắm sừng lên đầu Liễu Tuyết sao?" Diệp Hàn mặt đầy vẻ chấn kinh.

Tuy Liễu Tuyết trưởng lão là nữ nhi, không thể kết hôn với Triệu

Thanh Nhã, nhưng hôn ước của hai người là thật!

Nếu Diệp Hàn nhảy vào chiếm chỗ, đột nhiên kết hôn với Triệu Thanh Nhã, chẳng phải là biến tướng "cắm sừng" Liễu Tuyết sao?

Thế nên, Diệp Hàn kiên quyết từ chối: "Không được!

Tôi không thể làm chuyện đó!

Huống hồ Liễu Tuyết trưởng lão chắc chắn cũng không đồng ý đâu!" Lúc nói câu này, mặt Diệp Hàn đầy vẻ chính khí.

Thế nhưng Liễu gia chủ lại ngẩn ra: "Ai bảo không đồng ý?

Chuyện này chính là do Liễu Tuyết đề xuất đấy chứ!

Chẳng lẽ nàng chưa nói với ngài sao?" "Hả?

Liễu Tuyết trưởng lão lại đồng ý sao?

Chính miệng nàng đề xuất?" Diệp Hàn nghe vậy thì đại kinh thất sắc!

Hắn không ngờ được Liễu Tuyết lại đào cho mình một cái hố to thế này!

Trước đó nàng hoàn toàn không hề nhắc tới!

Nhưng Diệp Hàn nghĩ kỹ lại, lúc trước thần sắc của Liễu Tuyết quả thực có chút không đúng.

Xem ra chuyện này là thật rồi!

Có lẽ ngay từ đầu Liễu Tuyết đã biết chuyện này, để thoát khỏi hôn ước và cũng để giữ thể diện, nàng đã cố ý giấu nhẹm đi để Diệp Hàn nhận lời.

Hơn nữa, Triệu Thanh Nhã kia quả thực rất xinh đẹp, Liễu Tuyết chắc mẩm Diệp Hàn nhất định sẽ đồng ý.

Thế nên đến tận lúc này, khi Liễu gia chủ nói ra, Diệp Hàn mới

biết được chân tướng.

“Ai!” Lúc này, Diệp Hàn chỉ biết bất lực thở dài.

Thành thật mà nói, hắn thấy Triệu Thanh Nhã cũng không tệ, nhưng xinh đẹp là một chuyện, hắn thật lòng không muốn tùy tiện thành thân với người ta!

Trong tình cảnh này, hắn cảm thấy vô cùng đau đầu.

“Diệp Hàn công tử, coi như tôi cầu xin ngài.” Liễu gia chủ cũng bất lực van nài.

Vì hiện giờ chẳng còn cách nào khác, nếu hủy hôn, chắc chắn sẽ bị phủ Thái thú báo thù!

Khi đó cả nhà họ Liễu đều sẽ chết không có chỗ chôn.

Vì thế, Liễu gia chủ mới khẩn cầu như vậy.

Diệp Hàn nói: “Ai, Liễu gia chủ, không phải tôi không giúp, mà thực sự không ổn!

Thứ nhất là tôi không muốn thành thân với một nữ tử xa lạ.

Thứ hai là tôi sợ làm lỡ dở đời người ta, đối với cô nương ấy không công bằng.” “Nhưng giờ làm gì còn cách nào nữa!” Liễu gia chủ nài nỉ: “Diệp Hàn công tử, ngài rủ lòng thương, coi như làm việc thiện đi mà.” “Nhưng mà...” Diệp Hàn bất lực nói: “Liễu gia chủ, sao ông không tìm người khác mạo danh?

Tại sao nhất thiết phải là tôi?” “Vì người khác không dám!” Liễu gia chủ thở ngắn thở dài: “Làm gì có ai dám lừa gạt Thái thú chứ?

Trừ phi là không muốn sống nữa!

Chương 1020

Nếu không phải đại nạn lâm đầu, Liễu gia chúng tôi cũng chẳng dám làm thế này, chủ yếu là hết cách rồi!

Hơn nữa, đổi thành người khác Liễu gia cũng không yên tâm, sợ kẻ đó làm lộ thân phận, lúc đó sẽ là nhà tan cửa nát!" Lời Liễu gia chủ nói không sai, quả thực chẳng mấy ai có gan đi lừa Thái thú.

Mà nếu có, Liễu gia cũng không dám tin tưởng.

Huống hồ Diệp Hàn là đệ tử Diệu Huyền Tông, dù có lộ thân phận, phủ Thái thú cũng sẽ không thấy thiệt thòi.

Bởi vì thiên phú của Diệp Hàn quá xuất sắc, Thái thú chắc chắn sẽ hài lòng!

Đó là lý do Liễu Tuyết giao nhiệm vụ này cho Diệp Hàn.

Tuy nhiên Diệp Hàn thực sự không mấy mặn mà.

Hắn không muốn bị tình cảm thế tục trói buộc, hơn nữa hiện giờ hắn đang khá thích Tô Thanh Nhiễm, không muốn thành thân với người phụ nữ khác, dù chỉ là diễn kịch.

Thấy cảnh này, Liễu gia chủ đành phải tung ra đòn sát thủ: "Diệp Hàn công tử, Liễu Tuyết trước đó có nói với tôi, chỉ cần ngài đồng ý, nàng ấy sẽ tặng thêm cho ngài hai mươi bản công pháp bí tịch!" "Hai mươi bản?

Tặng thêm sao?" Nghe câu này, Diệp Hàn lập tức khựng lại.

Thành thật mà nói, hai mươi bản công pháp là một con số không hề nhỏ!

Nếu có thêm bấy nhiêu đó, công pháp đại thành của hắn sẽ tăng

lên đáng kể!

Công pháp của Diệu Huyền Tông cái nào cũng là hàng đỉnh cấp, chỉ cần Diệp Hàn có được, thực lực chắc chắn sẽ bùng nổ!

Đứng trước sự cám dỗ lớn như vậy, Diệp Hàn bắt đầu suy tính.

Ngay sau đó, Liễu gia chủ nghiến răng nói tiếp: "Thế này đi!

Ngoài những bản công pháp kia, Liễu gia tôi cũng sẽ lấy ra bí tịch tu luyện trân tàng nhiều năm để ngài xem qua!

Ngài cứ yên tâm, công pháp này tuyệt đối là hàng nhất đẳng!

Chỉ cần ngài đồng ý, tôi sẽ đi lấy ngay!" Để lôi kéo Diệp Hàn, Liễu gia chủ có thể nói là đã tốn hết tâm tư.

Bởi vì chuyện này thực sự quá quan trọng với Liễu gia.

Nếu đắc tội phủ Thái thú, cả Liễu gia sẽ tro bay khói diệt, dù Liễu Tuyết có đứng ra cũng chẳng giải quyết được gì!

Dù sao đây cũng là chuyện lớn khiến phủ Thái thú mất mặt suốt mấy chục năm trời!

Thế nên Liễu gia chủ mới dốc sức lấy lòng Diệp Hàn như vậy.

"Ai!" Đến lúc này, Diệp Hàn cuối cùng cũng lay chuyển, nói: "Được rồi!

Nếu ông đã có thành ý như vậy, tôi đành miễn cưỡng đồng ý!" Nói xong, Diệp Hàn cuối cùng cũng nhận lời.

Liễu gia chủ mừng rỡ ra mặt, lập tức nói: "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" "Đừng vội mừng!" Diệp Hàn vội vàng chặn lại: "Tuy tôi đồng ý, nhưng không bảo đảm người phủ Thái thú có nhìn ra sơ hở hay không.

Đến lúc đó nếu bị lộ, đừng có trách tôi!" Diệp Hàn nói vậy là để

họ chuẩn bị tâm lý trước.

Dù sao hắn cũng từng gặp Triệu Thanh Nhã một lần, khó tránh khỏi đối phương sẽ nhận ra điều gì đó.

Thế nên hắn phải nói trước một câu, tránh việc sau này bị lộ rồi đối phương lại lật lọng không nhận người.

Liễu gia chủ vỗ ngực cam đoan: "Diệp Hàn công tử yên tâm!

Chỉ cần ngài chịu giúp, không có việc gì ngài làm không xong cả!

Liễu Tuyết cũng nói rồi, thiên phú của ngài là nhất đẳng, dù có bị lộ thì phủ Thái thú cũng sẽ hài lòng thôi!" "Được rồi." Diệp Hàn cười nhẹ, trực tiếp nhận lời.

Dù sao những gì cần nói hắn đã nói trước rồi, sau này có lộ thì cũng chẳng liên quan đến hắn.

Hơn nữa, người nhà họ Liễu còn chẳng gấp, hắn lại càng không cần phải vội.

Thế là sau khi thương lượng xong, cả hai đi thẳng đến tàng bảo khố của Liễu gia.

Tại đây, Liễu gia chủ lôi ra một bản bí tịch cổ xưa đưa cho Diệp Hàn, còn đặc biệt dặn dò: "Bản bí tịch này là do tổ tông Liễu gia truyền lại, ngay cả Liễu Tuyết cũng không xem hiểu được!

Bên trong toàn là chữ khảm sợi vàng, nhìn một cái là biết không phải vật phàm!

Thế nên, nể tình món quà quý trọng này, ngài phải thực hiện đúng ước định với tôi đấy nhé!" Lúc nói chuyện, thần sắc Liễu gia chủ cực kỳ trịnh trọng, vì sợ Diệp Hàn lật lọng.

Diệp Hàn xua tay nói: "Yên tâm đi, tôi không phải hạng người đó!" Nói xong, Diệp Hàn nhận lấy cuốn công pháp.

Cuốn sách đúng như lời Liễu gia chủ nói, toàn là những văn tự cổ quái ảo diệu, người phàm căn bản không thể nhìn thấu!

Ngay cả người có tu vi như Diệp Hàn, dù đã cố gắng hết sức cũng chỉ có thể đọc hiểu được hai chữ trên trang sách!

Chương 1021

“Hóa Tiên?” Diệp Hàn khẽ lẩm bẩm.

Tuy chỉ đọc được hai chữ, nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ khiến hắn kinh ngạc!

Vì cuốn công pháp này rõ ràng là tiên thuật chí cao chỉ có cảnh giới Hóa Tiên mới có thể tu luyện!

Tuy Diệp Hàn không hiểu tại sao tổ tông Liễu gia lại có được thứ này, nhưng điều đó không ngăn được việc hắn thu nó làm của riêng.

Sau khi nhận lấy công pháp, tâm trạng Diệp Hàn rõ ràng trở nên hưng phấn.

Hiển nhiên, nhiệm vụ lần này hắn đã lời to rồi!

Không chỉ vớ được bốn mươi bản công pháp của Diệu Huyền Tông, mà còn có thêm một bản tuyệt học cảnh giới Hóa Tiên đã thất truyền từ lâu!

Điều này khiến lòng hắn không cách nào bình tĩnh nổi.

Đứng bên cạnh, Liễu gia chủ quan sát biểu cảm của Diệp Hàn, đương nhiên thấy được hắn rất hài lòng.

Thế là lão thừa cơ hỏi: “Diệp Hàn công tử, ngài thấy hài lòng chứ?” “Đương nhiên là hài lòng!” Diệp Hàn cười nói: “Được rồi, giờ chúng ta xuất phát thôi!” “Tốt!” Liễu gia chủ mừng rỡ, vội nói: “Sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, tôi sẽ lập tức đưa ngài đến phủ Thái thú!” Sau đó, Liễu gia chủ phất tay gọi đám thị nữ trong nhà tới.

Dưới sự phối hợp của mười mấy thị nữ, họ mang ra hàng chục bộ y phục hoa quý cho Diệp Hàn thử qua một lượt.

Khi thay đồ xong bước ra, cả người hắn khí thế đã hoàn toàn thay đổi!

"Phải công nhận, người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân!" Diệp Hàn hài lòng nhìn vào gương đồng, cười nói: "Mặc mấy bộ đồ hoa mỹ này vào, ngay cả tôi cũng thấy mình giống một vị thế gia công tử rồi." "Ha ha!" Liễu gia chủ cười xòa, nịnh nọt: "Diệp Hàn công tử vốn dĩ đã bất phàm, bộ y phục này càng tôn lên khí chất của ngài!

Có khí chất này rồi, người phủ Thái thú dù có hoài nghi thì cũng sẽ hài lòng thôi!" "Cũng đúng!" Nói xong, Diệp Hàn phất tay: "Được rồi, xuất phát!

Mục tiêu: Phủ Thái thú!" "Vâng!

Xuất phát ngay!" Liễu gia chủ ra lệnh, lập tức dẫn theo hàng chục thị vệ cùng lên đường.

Được nhiều người hộ tống như vậy, hắn trông chẳng khác nào một vị quý công tử thực thụ, thu hút vô số sự chú ý của thiếu nam thiếu nữ trên phố.

Khi Diệp Hàn dẫn theo đám thị vệ đi qua, bất cứ ai nhìn thấy cũng không khỏi trầm trồ khen ngợi.

"Quý công tử nhà ai mà khí chất ngời ngời vậy?" "Theo tôi thấy, ngay cả Thái tử Yến Quốc cũng không có khí chất xuất chúng như thế!" "Điều đáng nể hơn là tướng mạo của người này cũng quá đỗi phi phàm, người bình thường sao bì kịp!" Tiếng hô hoán không ngớt vang lên, rõ ràng là họ vô cùng bội phục diện mạo và cách ăn mặc của Diệp Hàn.

Với khí chất thoát tục này, chắc chắn sẽ khiến bao thiếu nữ say mê điên đảo.

Tuy nhiên, trước sự ngưỡng mộ của đám đông, Diệp Hàn chỉ mỉm

cười nhạt, căn bản không bận tâm.

Mục tiêu của hắn vốn không nằm ở chỗ Triệu Thanh Nhã của phủ Thái thú!

Thế là dưới sự hộ tống của đám thị vệ, Diệp Hàn cùng Liễu gia chủ hùng dũng tiến thẳng vào phủ Thái thú.

Với khí thế áp đảo như vậy, ngay cả lính gác cũng không dám ngăn cản, lập tức mở cửa cho vào.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ: "Đúng là một lũ trông mặt mà bắt hình dong!

Lúc trước mình tôi đến thì đâu có được đãi ngộ thế này!

Vậy mà giờ chỉ cần thay bộ đồ, thêm vài tên tùy tùng là được tiếp đón long trọng như vậy, đúng là khiến người ta cảm thán!" Diệp Hàn vừa đi vừa bước vào đại sảnh phủ Thái thú.

Chỉ một lát sau, có lính gác vào bẩm báo.

"Thái thú đại nhân!

Gia chủ Liễu gia cùng công tử Liễu gia đã tới rồi!

Ngài có ra đón không ạ?" Mấy tên lính gác chạy vào đại sảnh bẩm báo với Triệu Thái thú.

Trong sảnh lúc này, bên cạnh Triệu Thái thú còn có một nam tử với vẻ mặt âm trầm đang ngồi cùng.

Thấy vậy, gã nam tử đó lên tiếng: "Triệu Thái thú, chuyện gì thế này?

Người Liễu gia đến sao?

Theo tôi được biết, chẳng phải phủ Thái thú đang định cắt đứt hôn ước, vạch rõ ranh giới với Liễu gia sao?" "Ách..." Nghe lời chất vấn,

sắc mặt Triệu Thái thú có chút ngượng ngùng: “Ai!

Chuyện này nói ra thì dài, để tôi mời người Liễu gia vào đã!” Thấy vậy, gã nam tử âm trầm nói: “Được!

Sẵn tiện tôi cũng muốn xem thử vị công tử Liễu gia kia là hạng người thế nào!

Để xem gã có xứng với Triệu Thanh Nhã hay không!” “Liễu gia chủ!

Ngài tới rồi sao?

Thật là thất lễ vì không đón tiếp từ xa!” Triệu Thái thú dẫn theo lính gác ra cửa, đon đả đón tiếp Liễu gia chủ và Diệp Hàn vào trong.

Chương 1022

Phải công nhận vị Thái thú này tâm cơ rất sâu.

Mới giây trước còn nói xấu Liễu gia chủ, giây sau đã tỏ ra thân thiết như anh em một nhà.

Liễu gia chủ cũng tỏ vẻ vui mừng: "Đa tạ Triệu Thái thú!

Thật không ngờ ngài lại đích thân ra đón tôi!" "Ai!

Ngài nói gì lạ vậy!

Liễu gia và phủ Thái thú chúng ta bao đời giao hảo, đón tiếp chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?" Triệu Thái thú mỉm cười nói, không để lộ chút sơ hở nào.

Ai không biết còn tưởng lão và Liễu gia chủ có quan hệ cực tốt!

Lúc này, Diệp Hàn đứng bên cạnh đã sớm nhìn ra vị Thái thú này thuộc hạng "miệng nam mô bụng một bồ dao găm", rõ ràng là đang ủ mưu đồ xấu!

Tuy nhiên vì chưa quen biết, Diệp Hàn cũng không lên tiếng, càng không chủ động bắt chuyện.

Sau khi tất cả đã vào đại sảnh, Triệu Thái thú mới vờ như vô tình hỏi: "Liễu gia chủ, vị tiểu huynh đệ bên cạnh là ai thế?

Tôi chưa từng gặp bao giờ.

Chẳng lẽ là con cháu ngoại tộc của Liễu gia sao?" Thái độ của Triệu Thái thú có chút mập mờ.

Thực ra lão đã đoán được thiếu niên này có thể là người Liễu gia đưa tới để thành thân với con gái mình.

Nhưng vì một số lý do, lão không nói thẳng mà cố ý giả ngốc.

Thấy Thái thú hỏi, Liễu gia chủ cũng thuận thế giới thiệu Diệp Hàn.

"Thiếu niên này tên là Diệp Hàn, chính là tử đệ của Liễu gia chúng tôi!" Liễu gia chủ nghiêm túc nói: "Tuy họ Diệp, nhưng là đệ tử của Liễu gia.

Chỉ vì bái nhập Diệu Huyền Tông nên mới cải danh tính." "Ồ?" Nghe vậy, ánh mắt Triệu Thái thú trở nên vi diệu: "Chẳng lẽ vị Diệp Hàn tiểu huynh đệ này chính là phu thê có hôn ước với Triệu Thanh Nhã sao?

Nếu không thì Liễu gia chủ cũng chẳng cần huy động nhiều thị vệ, đích thân đưa tới đây như vậy." Trong mắt Triệu Thái thú thoáng hiện vẻ mỉa mai.

Vì lão đã sớm định hủy hôn để gả Triệu Thanh Nhã cho con trai Quận vương Yến Quốc.

Thế nên dù Liễu gia chủ có đích thân tới, lão cũng không định tiếp tục thực hiện hôn ước.

Có điều vì nể mặt mũi hai bên, lão không nói huỵch toẹt ra, cũng chưa xé rách mặt.

Cùng lúc đó, sau khi Triệu Thái thú nói xong, sắc mặt Liễu gia chủ cũng trở nên ngượng ngùng, rồi mới đáp: "Triệu Thái thú nói không sai, Diệp Hàn này đúng là phu quân có hôn ước với Triệu Thanh Nhã.

Lần này tôi tới chính là để thực hiện hôn ước trước đó, gả Thanh Nhã cho Diệp Hàn." Nói xong, Liễu gia chủ sai người khiêng sính lễ vào.

Trong đó, chỉ riêng trang sức vàng bạc đã có tới hơn trăm món.

Ngoài ra còn có không ít vàng ròng và bạc trắng, xếp đầy mấy chiếc rương lớn.

Nhìn đống sính lễ này, ngay cả Triệu Thái thú cũng phải ngẩn người.

"Nhiều sính lễ thế này sao?

Liễu gia chủ, lễ vật quả thực có chút quá quý trọng rồi, thứ cho tôi không thể nhận!" Triệu Thái thú ánh mắt lóe lên, từ chối đống sính lễ.

Tuy lão rất tham tiền và cũng muốn nhận lấy, nhưng vấn đề là gã nam tử âm trầm kia đang ngồi trong phòng!

Nếu lão nhận chỗ sính lễ này, chắc chắn sẽ bị gã quở trách!

Điều lão lo lắng hơn là thế lực đứng sau gã nam tử kia không hề đơn giản: Quận vương Yến Quốc!

Thế nên dù có động lòng đến mấy, lão cũng chỉ có thể khéo léo từ chối.

Thấy cảnh này, Liễu gia chủ ngẩn ra hỏi: "Triệu Thái thú, ý ngài là sao?

Theo quy định, hai nhà chúng ta là thông gia cơ mà!

Đã là thông gia thì tặng chút đồ chẳng phải rất bình thường sao?

Huống hồ Diệp Hàn nhà tôi và Thanh Nhã nhà ngài đã định hôn ước từ nhỏ rồi!" Ánh mắt Liễu gia chủ trở nên phức tạp.

Từ những hành động nhỏ của Triệu Thái thú, lão có thể nhận ra Thái thú e là đang mưu tính chuyện khác!

Nhưng nếu Thái thú từ chối sính lễ, hủy bỏ hôn ước, chẳng khác nào công khai tuyên chiến với Liễu gia!

Vì thế, bằng mọi giá Liễu gia chủ vẫn hy vọng Thái thú nhận sính lễ.

Tuy nhiên Thái thú vẫn kiên trì từ chối: "Không được không được!

Chương 1023

Những thứ này quá quý trọng, tôi không thể nhận!" "Được rồi." Thấy đối phương kiên quyết như vậy, Liễu gia chủ đành sai người mang đồ về.

Nhưng trong tình cảnh này, lão vẫn ôm một chút hy vọng cuối cùng, hỏi: "Triệu Thái thú, tuy lễ vật ngài không nhận, nhưng hôn ước của hai nhà chúng ta... ngài xem... có nên sớm cử hành không?" Liễu gia chủ tỏ ra vô cùng cẩn trọng, sợ đắc tội Thái thú.

Cũng phải thôi, Thái thú là quan chức cao nhất ở Từ Châu, nếu đắc tội lão thì sau này Liễu gia sẽ rất khó sống.

Thế nhưng điều không ngờ là câu trả lời của Triệu Thái thú lại rất lấp lửng: "Chuyện hôn ước này quả thực khiến tôi thấy khó xử!" "Khó xử?

Lời này là ý gì?" Liễu gia chủ kinh ngạc hỏi.

Phải biết rằng hôn ước này là do Quận vương đời trước định ra cơ mà!

Lão thực sự không hiểu tại sao Thái thú lại đột ngột thay đổi như vậy.

Trước mặt mọi người, Triệu Thái thú cười xòa nói: "Thực ra không phải tôi không muốn gả con gái cho Liễu gia, mà chủ yếu là vì con trai Quận vương cũng để mắt tới Triệu Thanh Nhã!

Chuyện này thật sự làm khó tôi quá!" Lời vừa dứt, sắc mặt của tất cả mọi người có mặt đều biến đổi!

Chẳng ai ngờ được con trai Quận vương lại cũng muốn lấy Triệu Thanh Nhã!

Nhưng nghĩ kỹ lại thì chuyện này cũng thường thôi, vì Yến Thập Thất - con trai Quận vương vốn là một tên công tử bột khét tiếng, mà Triệu Thanh Nhã lại là mỹ nhân nức tiếng.

Chuyện như vậy khó tránh khỏi xảy ra.

Nhưng nếu nhường Triệu Thanh Nhã cho gã thì Liễu gia sẽ trở thành trò cười thiên hạ, vì họ vốn đã có hôn ước với phủ Thái thú từ lâu!

Lúc này, sắc mặt Liễu gia chủ trở nên vô cùng khó coi.

Nhưng ngay trong lúc mấu chốt, Diệp Hàn đột nhiên lên tiếng.

"Nếu Quận vương tử đã thích như vậy, hay là cứ nhường Triệu Thanh Nhã cho gã đi." Câu nói của Diệp Hàn lập tức thu hút những ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Nên nhớ lúc này danh nghĩa của hắn là phu quân của Triệu Thanh Nhã!

Dù là giả mạo thì câu nói này cũng đủ khiến người ta sững sờ.

"Diệp Hàn, đừng có nói bậy!" Liễu gia chủ quát lên, vì hôn ước này quan hệ mật thiết tới sự bình yên và hưng thịnh của Liễu gia suốt mấy chục năm qua, thế nên bằng mọi giá không thể hủy bỏ.

Nếu không, lão đã chẳng mạo hiểm nhờ Diệp Hàn giúp đỡ.

Vì vậy lúc này mặt Liễu gia chủ cực kỳ khó coi.

Thế nhưng lúc này, gã nam tử âm trầm bên cạnh Thái thú lại đột nhiên cười lớn: "Diệp Hàn công tử đúng là một nhân tài, lại có thể nhẫn tâm nhường lại người đẹp cho tôi, nếu đã vậy thì tôi không khách sáo nữa đâu!

Ha ha ha!" Tiếng cười của gã nam tử thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngay cả Diệp Hàn cũng không nhịn được tò mò hỏi: “Người này là ai vậy?

Sao nhìn giống tên ngốc quá vậy?” “Diệp Hàn, nói nhỏ một chút!” Liễu gia chủ sắc mặt phức tạp: “Người này chính là Yến Thập Thất, con trai Quận vương!

Chính là kẻ đang để mắt tới Triệu Thanh Nhã và muốn tranh vợ với ngài đấy!” “Ồ?

Hóa ra là gã sao?” Diệp Hàn ngẩn ra, không ngờ được Yến Thập Thất cũng có mặt ở đây, lại còn nghe thấy câu nói vừa rồi của mình.

Thế là hắn thừa thắng xông lên: “Trùng hợp quá!

Nếu Yến Thập Thất công tử cũng có mặt ở đây, tôi xin nói nốt luôn!

Tôi có thể nhường Triệu Thanh Nhã, nhưng gã phải bồi thường cho tôi một món đồ mới được!

Chỉ cần đưa món đó cho tôi, tôi lập tức nhẫn nhịn cắt đứt tơ vương!” Diệp Hàn nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Dù Liễu gia chủ đứng bên cạnh có ra sức nháy mắt thì hắn cũng không từ bỏ ý định.

Vì lần này hắn nói thật!

Có điều Diệp Hàn không phải kẻ chịu thiệt.

Xét cho cùng, nhiệm vụ này quan trọng đến mấy chục bản công pháp cơ mà!

Thế nên muốn hắn từ bỏ nhiệm vụ cũng được, nhưng phải có đủ lợi ích mới xong.

Cùng lúc đó, Yến Thập Thất nghe vậy cũng không nhịn được vội vã hỏi: “Diệp Hàn công tử, không biết ngài muốn món gì?

Nếu là vàng bạc châu báu, ngài cứ tự nhiên mở miệng!

Chương 1024

Chỉ cần tôi có thể lấy được, nhất định sẽ đáp ứng!" "Ha ha!" Diệp Hàn cười cười, thản nhiên nói: "Vàng bạc châu báu thì tôi không thiếu!

Thế nên tôi không cần những thứ đó!

Cái tôi muốn là một món đồ vô cùng đặc biệt!" Nói xong, Diệp Hàn nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Yến Thập Thất sốt sắng hỏi tiếp: "Diệp Hàn công tử, nói mau đi, rốt cuộc là bảo bối gì?

Chỉ cần trong tầm tay, tôi nhất định sẽ đưa!" "Ha ha!" Diệp Hàn cười nhạt, trực tiếp nói: "Món tôi cần rất đơn giản, chỉ là một cây Hóa Tiên Thảo mà thôi!

Chỉ cần gã mang tới được, tôi sẽ lập tức từ bỏ hôn ước, nhường Triệu Thanh Nhã cho gã!" "Cái gì?" "Hóa Tiên Thảo?" "Không phải đang đùa đấy chứ!" Nghe xong câu đó, tất cả mọi người đều sững sờ, gần như cùng lúc, cả Yến Thập Thất lẫn Triệu Thái thú đều chửi thầm trong lòng!

Nên biết rằng Hóa Tiên Thảo không phải vật thường!

Đó là tiên thảo có thể giúp người phàm bạch nhật phi thăng!

Ngay cả những đại lão cảnh giới Hóa Tiên như Diệp Hàn cũng chỉ mới tìm được một cây!

Ngay cả các tu sĩ chính đạo hay ma đạo trên Song Sinh Đại Lục cũng chưa từng thấy cây Hóa Tiên Thảo nào!

Vậy mà hiện giờ Diệp Hàn lại đưa ra yêu cầu quá quắt như vậy, cả sảnh lập tức rơi vào im lặng chết chóc.

Hồi lâu sau, Yến Thập Thất mới lạnh giọng nói: "Diệp Hàn công tử, trò đùa này có hơi quá trớn rồi đấy!

Nên biết rằng Hóa Tiên Thảo không phải vật phàm!

Đám người tu tiên cả đời cũng chưa chắc thấy được một cây!

Vậy mà giờ ngài lại dám dùng linh vật như thế để ra điều kiện uy hiếp tôi sao?" Sắc mặt Yến Thập Thất càng lúc càng khó coi.

Không thể phủ nhận Hóa Tiên Thảo đúng là bảo vật có cầu cũng không được.

Ngay cả con trai Quận vương như gã cũng chẳng có khả năng tìm được một cây!

Thế nên Yến Thập Thất mới cảm thấy mình đang bị Diệp Hàn trêu đùa.

Trước tình cảnh này, Diệp Hàn thản nhiên đáp: "Tôi không đùa, vì tôi thực sự cần món đồ đó!

Chỉ cần gã mang được Hóa Tiên Thảo tới, tôi tự nhiên sẽ từ bỏ hôn ước, nhường Triệu Thanh Nhã ra.

Nhưng nếu không làm được thì đừng trách tôi!

Có phải đại khai sát giới tôi cũng sẽ không nhường nàng đâu!" Ánh mắt Diệp Hàn lộ vẻ lạnh lùng, chỉ trong tích tắc đã khiến Yến Thập Thất chói mắt không dám nhìn thẳng.

"Gan lắm!" Yến Thập Thất gầm gừ: "Diệp Hàn, ta vốn định cho ngươi chút lợi lộc để ngươi nhường Triệu Thanh Nhã ra, nhưng không ngờ ngươi lại không biết điều như vậy!

Đã thế thì cứ đợi đấy mà xem!

Ta không tin một đứa con trai Quận vương như ta lại không đấu lại được một thằng nhãi ranh!" Nói xong, Yến Thập Thất lập tức rút

kiếm khỏi bao, muốn quyết đấu với Diệp Hàn!

Gã cậy mình là con trai Quận vương, thanh bảo kiếm trong tay không phải vật thường, rõ ràng muốn mượn cơ hội quyết đấu này để giết chết Diệp Hàn ngay tại chỗ!

Thấy vậy, cả Triệu Thái thú lẫn Liễu gia chủ đều hoảng loạn.

Dù sao họ cũng không muốn Yến Thập Thất và Diệp Hàn đánh nhau!

Bất kể ai có chuyện gì thì cũng đều khó mà kết thúc êm đẹp!

Nếu Yến Thập Thất thua mà bị giết, Quận vương và cả quan phủ Yến Quốc chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Nhưng nếu Diệp Hàn bị giết thì cũng rắc rối không kém, vì dù sao hắn cũng là đệ tử Diệu Huyền Tông!

Nếu có chuyện gì xảy ra, tất cả những người có mặt ở đây đều sẽ bị tông môn thù ghét.

Thế nên khi hai người sắp lao vào nhau, Triệu Thái thú vội vàng can ngăn.

"Hai vị công tử, vạn lần đừng đánh!" Triệu Thái thú mặt đầy vẻ cấp thiết.

Chẳng còn cách nào khác, dù là Diệp Hàn hay Yến Thập Thất thì thế lực đứng sau họ đều không phải là người lão có thể đắc tội.

Sau khi kéo được hai người ra, lão vội vàng đưa ra một chủ ý: "Hay là thế này đi!

Hai vị công tử, tôi có một cách để các vị chứng minh bản thân!

Ở vùng núi phía tây có một con yêu thú đang tác oai tác quái, ai giết được nó thì tôi sẽ gả Triệu Thanh Nhã cho người đó!" "Được!

Quyết định vậy đi!" Nghe xong, Yến Thập Thất lập tức đồng ý.

Bởi vì trong phủ Quận vương nuôi hàng trăm tử sĩ, nếu hợp lực lại thì đối phó với một con yêu thú là quá đủ.

Chương 1025

Đề nghị này của Thái thú rõ ràng có lợi cho gã.

Vì thế Yến Thập Thất mới đáp ứng nhanh gọn như vậy.

Thấy Yến Thập Thất đồng ý, mọi người đều dồn ánh mắt về phía Diệp Hàn, nhao nhao hỏi: "Diệp Hàn công tử thấy thế nào?

Đề nghị này không tệ đâu!

Chỉ cần giết được yêu thú là có thể chứng minh bản thân rồi!

Có như vậy mới xứng đáng với Triệu tiểu thư chứ!

Theo tôi thấy Diệp Hàn công tử nghi biểu đường đường, nhất định sẽ không từ chối!" Triệu Thái thú vừa tâng bốc Diệp Hàn vừa nở nụ cười nham hiểm.

Thật lòng mà nói, đề nghị này rõ ràng bất lợi cho Diệp Hàn.

Hắn chỉ có một mình, đối phó với yêu thú chắc chắn sẽ yếu thế hơn.

Dù có cầu cứu Liễu gia thì cũng chẳng được giúp bao nhiêu, vì dù thế lực Liễu gia có lớn đến đâu cũng không thể địch lại phủ Quận vương!

Lúc này, gần như ai cũng tin rằng Diệp Hàn sẽ không nhận lời.

Liễu gia chủ thậm chí còn định hét lên để ngăn Diệp Hàn lại.

Thế nhưng chẳng ai ngờ được, giây tiếp theo Diệp Hàn lại đồng ý!

"Không phải chỉ là một con yêu thú sao?

Giờ tôi đi thịt nó luôn!" Diệp Hàn lúc này trông chẳng khác nào

một tên ngốc, đâm đầu thẳng vào cái bẫy của Triệu Thái thú và Yến Thập Thất.

Thấy vậy, không ít người bắt đầu cười nhạo hắn.

"Đúng là không biết trời cao đất dày!" "Chỉ dựa vào một mình mà đòi giết yêu thú sao?" "Theo tôi thấy tên Diệp Hàn này chắc chắn thua rồi!" "Dù có lợi hại đến mấy cũng không thể là đối thủ của Yến Thập Thất được!" Lúc này, hầu như tất cả mọi người đều tin chắc Diệp Hàn sẽ thua.

Đặc biệt là Yến Thập Thất, gã vui mừng khôn xiết.

Thấy Diệp Hàn đồng ý, gã suýt chút nữa thì cười thành tiếng!

"Chỉ bằng một thằng ranh con mới ra đời mà đòi đấu với ta?

Nằm mơ đi!" Yến Thập Thất thầm mỉa mai, hoàn toàn không coi Diệp Hàn ra gì.

Quận vương phủ có hàng trăm tử sĩ, chỉ cần lo lót một chút, thậm chí gã còn có thể mượn vài cây nỏ nặng từ trong quân doanh!

Lúc đó, đừng nói là yêu thú, ngay cả Diệp Hàn gã cũng có thể tiễn đưa luôn một thể!

Với ý đồ đó, Yến Thập Thất nhìn Diệp Hàn với ánh mắt đầy thương hại và chế giễu: "Diệp Hàn, lần này ngươi tiêu đời rồi!

Chốc nữa đừng có mà hối hận!" "Hối hận sao?

Ha ha!" Diệp Hàn mỉm cười thản nhiên, đầy tự tin đáp: "Yến Thập Thất, hươu chết về tay ai còn chưa biết đâu!

Cứ chờ mà xem!" "Được!

Cứ chờ xem ta hành hạ ngươi đến chết như thế nào!" Yến Thập Thất âm trầm nói.

Dứt lời, gã dắt ngựa đi trước một bước, đích đến chính là quân doanh Từ Châu!

Ý định của gã rất đơn giản: tới quân doanh mượn mấy cây nỏ nặng, sau đó điều tập tử sĩ phủ Quận vương cùng tiến về Tây Sơn vây quét yêu thú.

Sau khi gã rời đi, trong phủ Thái thú, tiếng thở dài của Liễu gia chủ vang lên không dứt.

"Ai!

Diệp Hàn công tử, ngài quá sơ suất rồi!

Sao lại mắc bẫy đối phương như vậy chứ?" Liễu gia chủ mặt đầy vẻ tiếc nuối, phẫn uất nói: "Đề nghị của phủ Thái thú rõ ràng là muốn dồn ngài vào chỗ chết!

Đợi khi ngài và Yến Thập Thất tới Tây Sơn, chưa kịp vây quét yêu thú thì đám tử sĩ phủ Quận vương đã giết ngài rồi!" Nói xong, mặt lão xám như tro tàn.

Đến nước này, lão cảm thấy thắng bại đã rõ, Yến Thập Thất thắng chắc rồi!

Thế nhưng lúc này Diệp Hàn lại đột nhiên cười, thản nhiên nói: "Liễu gia chủ, không cần lo lắng!

Tôi đã dám nhận lời thì chắc chắn có mười phần nắm chắc!

Dù Yến Thập Thất có điều bao nhiêu tử sĩ tới cũng không thể là đối thủ của tôi!

Còn việc gã có dám phục kích tôi hay không lại là chuyện khác!

Chương 1026

Nếu dám làm vậy, tôi cũng sẽ tiện tay giết sạch bọn chúng luôn!" Diệp Hàn nói đầy khí thế.

Dù sao hắn cũng là đại lão cảnh giới Hóa Tiên!

Dù là tu vi hay thực lực thì Yến Thập Thất làm sao so bì được.

Huống hồ thanh Long Uyên Kiếm của hắn đâu phải để làm cảnh!

Nếu Yến Thập Thất dám giở trò, hắn cũng chẳng ngại mà tiễn gã lên đường!

Dứt lời, Diệp Hàn dắt một con tuấn mã, trực tiếp phi nước đại về phía dãy núi phía tây.

"Ai!" Đợi bóng dáng Diệp Hàn khuất xa, Liễu gia chủ vẫn không ngừng thở dài, lắc đầu nói: "Cái cậu Diệp Hàn này quá tự phụ rồi!

Không biết Liễu Tuyết nghĩ gì mà lại phái cậu ta tới nữa!

Thôi, cũng đừng mong chờ gì vào việc Diệp Hàn thắng được, theo tôi thấy Liễu gia nên mau chóng thu dọn đồ đạc, sẵn sàng bỏ trốn đi thôi!" Nói xong, Liễu gia chủ vội vã quay về đại viện Liễu gia, chuẩn bị thu xếp hành lý để trốn chạy ngay trong đêm.

Bởi theo lão thấy, lần này Diệp Hàn chắc chắn thua rồi!

Nhưng Liễu gia chủ vĩnh viễn không biết rằng, thực lực của Diệp Hàn vượt xa trí tưởng tượng của lão...

Nửa canh giờ sau, trên con đường tất yếu dẫn tới Tây Sơn, Diệp Hàn đang dắt ngựa thì chậm rãi bắt kịp toán người của Yến Thập Thất đang nghỉ chân phía trước.

Thấy Diệp Hàn chỉ có một mình đuổi theo, Yến Thập Thất cùng

gần trăm tên tay sai đều cười nhạo.

"Ồ kìa!

Chẳng phải là đại công tử Diệp Hàn của Liễu gia sao?" "Đi đâu mà vội thế này?

Chẳng lẽ định lên núi giết yêu thú thật sao?" "Với cái thân hình nhỏ bé đó thì mau về nhà đi!

Đừng có ra đây làm trò cười cho thiên hạ nữa!" "Theo tôi thấy, không bị yêu thú ăn thịt đã là may mắn lắm rồi!

Lại còn đòi giết yêu thú?

Đúng là cười chết người ta mà!

Ha ha ha!" Trong tiếng cười vang, Yến Thập Thất và đám tay sai không ngừng mỉa mai Diệp Hàn.

Nhưng điều khiến bọn chúng ngạc nhiên là dù có nói xấu đến đâu thì Diệp Hàn cũng chẳng thèm đáp lại!

Thậm chí trong mắt hắn, đám người này chẳng khác gì những cái xác không hồn, hoàn toàn không khiến hắn mảy may hứng thú.

Thấy cảnh này, Yến Thập Thất lập tức nổi đóa.

Gã tùy tiện chỉ một tên tay sai vạm vỡ đi lên chủ động khiêu khích Diệp Hàn.

"Mẹ kiếp, cái thằng ranh này coi tụi tao như không khí hả?

Có tin tao thịt mày ngay bây giờ không?" Một tên đại hán vạm vỡ chặn đường Diệp Hàn, hầm hố nói.

"Anh em tao gọi mày nãy giờ, ít nhất cũng phải xì ra một tiếng chứ!

Cứ lầm lì thế này làm tao mất mặt quá!

Thế nên Yến Thập Thất công tử bảo tao phải dạy cho mày một bài học!" Nói xong, tên đại hán trực tiếp vung nắm đấm mạnh bạo lao về phía Diệp Hàn.

Một cú đấm này nếu trúng đích thì ít nhất cũng phải nằm liệt giường nửa tháng!

Để lấy lòng Yến Thập Thất, tên này đã dồn hết sức lực toàn thân vào nắm đấm đó.

Bộp!

Một tiếng động trầm đục vang lên, nắm đấm của gã đại hán nện thẳng vào ngực Diệp Hàn, thế nhưng hắn thậm chí còn không hề lay chuyển dù chỉ một chút!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều sững sờ, rồi tiếng xôn xao bắt đầu nổi lên.

"Không thể nào!" "Cú đấm của Lão Hắc đến hổ còn chết, sao có thể không làm gì được tên mặt trắng kia!" "Ăn một đấm mà vẫn đứng trơ ra đó như không có chuyện gì, thật không thể tin nổi!" Mọi người nhìn Diệp Hàn với ánh mắt kinh ngạc, không tài nào tin được những gì đang diễn ra trước mắt.

Lực đạo của cú đấm đó quá lớn, ngay cả chủ tử Yến Thập Thất cũng chẳng tự tin có thể đỡ nổi!

Vậy mà cú đấm lợi hại đó lại bị Diệp Hàn nhẹ nhàng hóa giải.

Sau khi ăn một đấm, Diệp Hàn không hề hấn gì, thậm chí còn mỉm cười nói: "Cú đấm mềm xèo thế này, chắc là học công phu từ sư nương rồi phải không?

Toàn học mấy thứ vô dụng!

Giờ đến lượt tao cho mày một đấm nhé!" Dứt lời, Diệp Hàn nắm

chặt tay lại, đồng thời rót vào đó khoảng một phần mười pháp lực.

Chương 1027

Trong tích tắc, nắm đấm của hắn dường như tỏa ra một luồng uy áp đáng sợ khiến ai nấy đều run sợ!

"Chết đi!" Kèm theo một tiếng quát lớn, nắm đấm của Diệp Hàn nện thẳng xuống.

Chỉ nghe một tiếng "oanh" cực lớn, trong chớp mắt, tên đại hán kia đã bị Diệp Hàn đấm bay đi!

Cú đấm này khiến tất cả những kẻ xung quanh đều trợn tròn mắt.

Chẳng ai ngờ được kẻ nhìn như mặt trắng như Diệp Hàn lại có sức mạnh bộc phát kinh người đến vậy!

"Mẹ kiếp!" "Chân tao gãy rồi!" "Đau chết mất thôi!" Cách đó bốn mươi mét, tên đại hán vạm vỡ đang gào thét trong đau đớn.

Gã không thể không thừa nhận, công phu của Diệp Hàn lợi hại hơn gã quá nhiều!

Chỉ một cú đấm mà bay xa tới mấy chục mét!

Điều khiến gã kinh hãi hơn là cú đấm đó đã làm gãy vụn gần như toàn bộ xương cốt trên người mình!

Lúc này những kẻ khác cũng chú ý tới tình trạng của gã, vội vàng chạy tới xem xét.

Nhưng chưa kịp khiêng đi thì tiếng hét thảm thiết của gã lại vang lên: "Đừng có động vào!

Tay chân tôi gãy hết rồi!" Trong tiếng kêu thảm, gã đại hán lập tức tối sầm mặt mày, ngất lịm đi.

Chứng kiến cảnh này, đám tay sai của Yến Thập Thất đều nổi

giận lôi đình, quát tháo Diệp Hàn.

"Khốn kiếp!" "Diệp Hàn, gan ngươi to lắm!" "Ngay cả người của Yến công tử mà cũng dám đánh?

Ngươi chán sống rồi hả!" "Hôm nay nếu không cho tụi tao một lời giải thích thỏa đáng thì đừng hòng xong chuyện!" Đám tay sai mặt đầy vẻ phẫn nộ, rõ ràng muốn liều mạng với Diệp Hàn.

Chúng cậy đông hiếp yếu, chẳng thèm nói lý lẽ gì, cố tình đổ hết tội lỗi lên đầu Diệp Hàn, tuyệt nhiên không nhắc tới việc ai là người ra tay trước!

Thấy sự vô sỉ của lũ tay sai này, sắc mặt Diệp Hàn cũng lạnh đi.

"Hừ!

Đúng là một lũ cầm thú không biết lý lẽ!

Rõ ràng là chúng mày ra tay gây sự trước, giờ lại muốn đổ vấy cho tao sao?

Được thôi, để xem tao dạy cho chúng mày một bài học!" Dứt lời, Diệp Hàn lập tức rút kiếm.

Chỉ nghe một tiếng kiếm minh "ong ong", thanh thánh binh cao giai Long Uyên Kiếm lập tức phóng vút lên không trung.

Diệp Hàn chỉ tay về phía kiếm, tốc độ của Long Uyên Kiếm tăng lên gấp bội, lao thẳng về phía đám tay sai!

"Không xong rồi!" "Hắn là một tu tiên giả!" "Mẹ kiếp, hắn biết Ngự Kiếm Thuật!" Lúc này, thấy Diệp Hàn thi triển Ngự Kiếm Thuật, đám tay sai sợ đến mất mật!

Dù hay ức hiếp người khác nhưng bọn chúng không phải hạng không có kiến thức.

Chiêu Ngự Kiếm Thuật này rõ ràng là tiên thuật chỉ những tu sĩ

cao giai mới có thể nắm giữ!

Thế nên khi Long Uyên Kiếm lao tới, bọn chúng sợ hãi bỏ chạy tán loạn, không tên nào dám đỡ!

Tuy nhiên, dù có chạy nhanh đến mấy thì cũng không thoát được kiếm khí của Diệp Hàn.

"Phá!" Kèm theo tiếng hừ lạnh của Diệp Hàn, kiếm khí của Long Uyên Kiếm bùng nổ mạnh mẽ.

Mọi người nghe thấy những tiếng xoảng xoảng vang lên, vũ khí của tất cả bọn chúng đều bị Diệp Hàn chém nát thành từng mảnh chỉ trong tích tắc!

Sau khi chém nát vũ khí, uy thế của Long Uyên Kiếm vẫn chưa dừng lại.

Lại một tiếng "xoẹt" nữa vang lên, y phục của tất cả đám tay sai, bao gồm cả Yến Thập Thất, đều bị chém thành từng mảnh vụn!

"Mẹ kiếp!" "Quần áo của tao!" "Cả quần của tao nữa!" "Thằng nhãi đó chém nát hết rồi!" "Giờ làm sao dám nhìn ai nữa đây!" Trong những tiếng kinh hô, đám tay sai mặt đỏ bừng như gấc, từng tên trông chẳng khác gì những con heo bị trụng nước sôi, thân hình phì lủ mà không có mảnh vải che thân, nhục nhã không để đâu cho hết!

Đặc biệt là Yến Thập Thất, toàn bộ y phục trên người gã cũng tan nát.

Lúc này dù có giận đến mấy gã cũng không dám đối đầu với Diệp Hàn nữa.

Bởi ai cũng thấy rõ, lần này Diệp Hàn đã nương tay!

Nếu kiếm khí đó chỉ cần lệch đi một chút thôi là đầu của tất cả bọn chúng đã lìa khỏi cổ rồi.

“Ha ha!

Đúng là một lũ phế vật!” Diệp Hàn cười lạnh rồi thu Long Uyên Kiếm vào bao.

Hắn mặc kệ đám người đang trần trụi đứng đó, không thèm ngoảnh đầu lại mà bước thẳng vào rừng cây.

Chương 1028

“Yến công tử!

Giờ chúng ta phải làm sao?” “Quần áo nát hết rồi, e là không thể vào núi giết yêu thú được đâu!” “Yến công tử, tên Diệp Hàn này quá lợi hại, chúng ta có nên báo thù không?” Đám tay sai lúc này đều ngơ ngác nhìn Yến Thập Thất chờ lệnh.

“Thế này rồi thì báo thù cái nỗi gì!

Một lũ phế vật không có mắt, thật làm mất mặt ta!” Yến Thập Thất phẫn nộ quát: “Làm lão tử mất mặt đến thế này, lương tháng này của tụi mày đừng hòng nhận!

Mau cút hết về cho tao!

Thay đồ khác rồi tính sau!” “Rõ!” “Tụi em cút ngay!” “Cút lập tức!” Nhận được lệnh, đám tay sai vội vàng tháo chạy về hướng cũ để tìm quần áo.

Trên đường về, dĩ nhiên là chúng gây ra một cơn chấn động không nhỏ!

Chẳng mấy chốc cả thành Từ Châu đều biết tin này!

“Con trai Quận vương Yến Thập Thất bị người ta lột sạch quần áo kìa!” “Thảm hơn là cả đám tay sai cũng bị lột sạch luôn!” “Đúng là nhục nhã chưa từng thấy!” Tin tức lan truyền khiến Yến Thập Thất một thời gian dài không dám ngẩng mặt nhìn ai!

Ngay cả khi lên đường diệt yêu thú một lần nữa, gã vẫn cảm thấy mặt nóng ran, chẳng dám nhìn thẳng vào người khác.

Ở phía bên kia, Diệp Hàn đã sớm tiến sâu vào dãy núi phía tây.

Trong rừng, bóng dáng hắn không ngừng nhảy vọt, xuyên thấu qua các tán cây.

Với thần thức mạnh mẽ và khả năng khống chế linh khí thiên địa, chỉ trong nửa canh giờ hắn đã quét sạch một vùng núi rộng lớn.

Tuy vẫn chưa thấy tăm hơi yêu thú, nhưng diện tích còn lại không nhiều.

Chỉ cần mười phút nữa là hắn có thể tìm ra nó!

Diệp Hàn vừa dùng thần thức quét xung quanh, vừa không ngừng tìm kiếm con mồi.

Bùm!

Một tiếng động trầm đục vang lên, khi Diệp Hàn đang nhảy vọt thì có một con cự mãng không biết sống chết lao ra tấn công!

Con trăn này dài tới mười mấy mét, cái miệng máu rộng tới mức có thể nuốt chửng một con voi.

Cảnh tượng kinh hoàng này nếu là người thường thì chắc đã sớm sợ đến ngây dại chứ đừng nói là phản kháng!

Nhưng Diệp Hàn vẫn bình thản.

Khi con trăn mở rộng miệng định đớp, đầu ngón tay Diệp Hàn lập tức bắn ra một tia hồng quang!

"Độc môn công pháp của Diệu Huyền Tông: Liệt Diễm Phần Thiên!" Ngay khi câu chú vừa vang lên, tia hồng quang đó đã bắn thẳng vào miệng con cự mãng.

Sau đó, một cảnh tượng chấn động diễn ra!

Tia hồng quang đó khi vào trong miệng con trăn lập tức bùng nổ mãnh liệt!

Chỉ trong vài giây, ngọn lửa cao tới mười mấy mét đã thiêu rụi hoàn toàn con cự mãng thành tro bụi!

Nếu có ai nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ kinh ngạc tới mức rớt cả hàm.

Nhưng với Diệp Hàn, đó chỉ là một chiêu thức nhỏ mà hắn tùy ý triển khai.

"Không tệ!" Sau khi giết xong con trăn, khóe môi Diệp Hàn khẽ nhếch lên, mỉm cười: "Công pháp của Diệu Huyền Tông quả nhiên có chỗ kỳ diệu!

Chỉ dùng một phần vạn pháp lực mà đã có uy lực khủng khiếp thế này, thật khiến người ta kinh ngạc." Nói xong, Diệp Hàn thong thả phủi tay, gạt đi bụi bẩn rồi tiếp tục tìm kiếm yêu thú.

Mười mấy phút nữa trôi qua, tại một con đường mòn heo hút trong núi, cuối cùng hắn cũng tìm thấy dấu vết của nó!

"Máu sao?" Ánh mắt Diệp Hàn nheo lại, nhìn chằm chằm vào vết máu trên mặt đất rồi trầm ngâm.

"Tại sao ở một nơi hẻo lánh thế này lại có máu người?

Chẳng lẽ có ai gặp nạn sao?

Hay là con yêu thú đó lại ra tay giết người rồi?" Hắn vừa suy nghĩ vừa lần theo vết máu.

Chỉ nửa phút sau, hắn đã tới trước một hang động.

Tại đây, vết máu trên mặt đất cũng biến mất.

"Xem ra con yêu thú đó đang trốn trong hang!" Diệp Hàn nói, ánh mắt trở nên sắc lạnh.

Hắn cảm nhận được trong hang có một con yêu thú khổng lồ, cao ít nhất năm mét!

Mùi máu tươi nồng nặc xung quanh cho thấy nó đã giết không ít người!

Chương 1029

Vì thế, với tinh thần vì dân trừ hại, Diệp Hàn rút Long Uyên Kiếm, định xông vào hang để giết con yêu thú đó.

Thế nhưng đúng lúc này, một tiếng quát lớn vang lên.

"Đứng lại đó cho lão tử!" Dứt lời, một nam tử mặc cẩm y hoa phục nhảy ra.

Kẻ này không phải ai khác chính là Yến Thập Thất, kẻ vừa bị Diệp Hàn dạy cho một bài học vài giờ trước!

Thấy Yến Thập Thất, Diệp Hàn mỉa mai: "Yến Thập Thất, vẫn chưa chừa sao?

Chẳng lẽ bài học lúc nãy còn chưa đủ?

Ngươi lại dám mò ra đây, đúng là chán sống rồi!" Nói xong, Diệp Hàn định vung kiếm tiễn gã lên đường.

Nhưng khi hắn sắp ra tay thì một giọng nói già nua vang lên.

"Tiểu hỏa tử, lùi một bước biển rộng trời cao, nên tha cho người thì hãy tha!" Theo giọng nói đó, một lão giả với dáng vẻ tiên phong đạo cốt bay tới.

Yến Thập Thất vội vàng chạy tới bên lão giả, dập đầu cung kính: "Phong sư phụ!" "Phong sư phụ sao?" Diệp Hàn nhếch môi đầy hứng thú.

Chỉ nhìn qua một cái, hắn đã thấy lão giả này tu vi cũng khá, là một tu sĩ cảnh giới Ngự Không trung kỳ!

Thấy Yến Thập Thất gọi bằng sư phụ, xem ra quan hệ giữa hai người không hề đơn giản!

“Diệp Hàn tiểu huynh đệ, xin hãy thu kiếm lại.” Lão giả tóc trắng nói với vẻ mặt từ bi, trông như một người hiền lành vô hại.

Diệp Hàn cũng chẳng buồn ra tay, trực tiếp thu Long Uyên Kiếm vào bao, lười biếng nói: “Lão đầu, đừng có ở đây giả thần giả quỷ!

Tôi nhìn ra rồi, ông chẳng qua cũng chỉ là một tu sĩ Ngự Không trung kỳ thôi, đừng có mà lên mặt ở đây!

Có gì thì nói thẳng, đừng có lôi thôi!” Nói xong, Diệp Hàn khoanh tay ôm kiếm, mỉm cười giễu cợt.

Lão giả sau khi bị điểm trúng tu vi thì có chút ngượng ngùng, đành nói: “Diệp Hàn công tử nói không sai, tôi đúng là tu sĩ Ngự Không trung kỳ.

Lần này vì nể tình Quận vương nên mới tới giúp Quận vương tử giết con yêu thú này, hy vọng ngài có thể nhường nó cho tôi.” “Ồ?” Nghe vậy, Diệp Hàn cũng sảng khoái đáp: “Được thôi!

Nể tình ông tuổi cao sức yếu, con yêu thú này nhường cho ông đấy!” “Lời này là thật sao?” Lão giả tóc trắng mừng rỡ, suýt chút nữa không tin vào tai mình.

Bởi lão đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, thậm chí là phải đánh một trận với Diệp Hàn để tranh giành con yêu thú.

Ai ngờ Diệp Hàn lại dễ nói chuyện như vậy!

“A ha.” Diệp Hàn cười không rõ ý tứ.

Thực tế, Diệp Hàn đương nhiên không tốt bụng đến thế.

Đặc biệt là khi anh là người phát hiện ra yêu thú trước, càng không có chuyện nhường cho đối phương!

Huống hồ, Yến Thập Thất và anh còn có vụ cá cược!

Nhưng sở dĩ Diệp Hàn dứt khoát nhường yêu thú là vì anh đã nhìn

thấu tu vi của nó.

Hiện tại, yêu thú trong hang ít nhất cũng đạt cảnh giới Ngự Không hậu kỳ, còn lão già tóc trắng kia ư?

Căng lắm cũng chỉ là một tu sĩ Ngự Không trung kỳ!

So sánh hai bên, lão già kia kiểu gì cũng không đánh lại con yêu thú đó.

Thế nên, Diệp Hàn dứt khoát bán cho đối phương một ân tình, đồng thời cũng đào sẵn một cái hố!

Đợi khi lão chịu thiệt thòi lớn, anh mới ra tay nhặt món hời!

Phải nói rằng, Diệp Hàn cũng khá là âm hiểm!

Chỉ là lão già kia làm sao biết được điều đó.

Vì tu vi của lão kém xa Diệp Hàn nên không thể nhìn thấu thực lực của yêu thú trong hang.

Thấy Diệp Hàn nhường bước, lão già tóc trắng mừng rỡ, lập tức nói: "Nếu Diệp công tử đã không từ chối, vậy lão phu xuống ngay đây!" Nói xong, lão vội vàng dắt Yến Thập Thất vào hang, cứ như sợ Diệp Hàn sẽ hối hận không bằng!

Diệp Hàn thì đứng ngoài nhìn vào trong hang với vẻ mặt mỉa mai, chẳng hề sốt ruột chút nào!

"Năm phút!" "Mười phút!" "Mười lăm phút!" "Cũng đến lúc rồi đấy!" Diệp Hàn ở bên ngoài canh giờ, đến phút thứ mười lăm, anh không khỏi cười lạnh.

Ngay sau đó, kèm theo một tiếng "Oanh" cực lớn, lão già tóc trắng như một mũi tên rời cung, bị con yêu thú kia đá văng ra ngoài!

"Đau quá!" Một lúc sau, lão già khó khăn bò dậy từ dưới đất, kinh hãi nhìn vào hang động, lẩm bẩm: "Tu vi con yêu thú này lại khủng

khiếp như vậy, đã đạt đến Ngự Không hậu kỳ rồi!" "Hắc hắc." Diệp Hàn đứng bên cạnh chế giễu: "Thế nào?

Mở mang tầm mắt chưa?" "Ai!" Lão già thở dài một tiếng: "Yêu thú đáng sợ thế này, phàm nhân không thể chống lại được!

Chương 1030

Trừ phi Thái thượng trưởng lão cảnh giới Siêu Phàm của Diệu Huyền Tông đích thân tới, bằng không không ai chế phục nổi nó!" "Hừ!" Nghe vậy, Diệp Hàn chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, chẳng thèm để tâm.

"Đúng rồi!" Lúc này, lão già tóc trắng nhìn quanh, chợt nhận ra Yến Thập Thất đã biến mất, vội vàng hỏi: "Diệp công tử, cậu có thấy Yến Thập Thất đâu không?" "Không thấy." Diệp Hàn nhún vai đầy thờ ơ: "Chắc vẫn còn ở trong hang đấy!" "Vãi thật!" Nghe lời này, lão già sợ tới mức chửi thề.

Nên biết rằng Yến Thập Thất là con trai quận vương!

Nếu bị yêu thú giết chết, lão cũng sẽ bị liên lụy nặng nề!

Thế là, thấy không tìm thấy tung tích Yến Thập Thất, lão già nghiến răng lao vào hang một lần nữa!

Kết quả chưa đầy nửa phút sau, lão lại bị đá văng ra ngoài lần nữa.

Oanh!

Thêm một tiếng nổ lớn, lão già ngã sấp mặt xuống đất đầy đau đớn, xương sườn suýt chút nữa bị yêu thú đá gãy!

Lần này may mắn hơn, lão cuối cùng cũng cứu được Yến Thập Thất ra.

Tuy nhiên, dù thoát khỏi miệng hổ nhưng Yến Thập Thất đã vĩnh viễn mất đi một cái chân!

"Chân của tôi!

Chân tôi bị con yêu thú đó ăn mất rồi!" Lúc này, Yến Thập Thất nhìn cơ thể tàn phế của mình với vẻ mặt bi thống, nói không ra hơi.

Trên vết thương ở chân, máu tươi tuôn ra xối xả, nếu không cầm máu ngay thì chỉ chưa đầy hai phút nữa hắn sẽ chết vì mất máu!

"Sư phụ!

Cứu con!" Yến Thập Thất ôm chặt lấy lão già tóc trắng cầu cứu.

Nhưng lão già cũng bất lực.

Để chống lại yêu thú, toàn bộ pháp lực của lão đã cạn kiệt, không còn sức lực để cứu người nữa.

Lúc này, lão già chỉ còn cách nhìn về phía Diệp Hàn cầu trợ, hạ giọng nói: "Diệp công tử, cậu có thể phát thiện tâm cứu cậu ấy không?

Chỉ cần cứu được Yến công tử, lợi ích lớn thế nào lão phu cũng đáp ứng!" "Ồ?" Nghe vậy, khóe môi Diệp Hàn nhếch lên đầy mỉa mai: "Lão đầu, ông có biết cách đây không lâu, tên Yến Thập Thất này còn đòi lấy mạng tôi không?

Giờ lại bảo tôi cứu hắn, không phải chuyện nực cười sao?" "Diệp công tử!

Cầu xin cậu, vừa rồi là tôi sai!

Cầu xin cậu cứu mạng tôi!" Lúc này, Yến Thập Thất chẳng màng được gì nữa, vội vã cầu xin Diệp Hàn.

Để giành lấy cơ hội sống, hắn thậm chí còn dập đầu "bộp bộp bộp" ngay tại chỗ!

"Diệp công tử!

Cầu xin cậu cứu tôi!

Sau này tôi không bao giờ tranh giành phụ nữ với cậu nữa!" "Cậu chỉ cần cứu tôi, tôi sẽ đưa toàn bộ vàng bạc châu báu cho cậu!" "Không được nữa thì tôi dập đầu xin lỗi cậu!

Cậu không tin thì tôi thề!

Tôi thề sau này nhất định làm người tốt!" Để được sống, Yến Thập Thất đã dùng hết mọi thủ đoạn, hận không thể dập đầu thêm hai mươi cái nữa cho Diệp Hàn!

Thấy đối phương thức thời như vậy, Diệp Hàn mới miễn cưỡng nói: "Vàng bạc châu báu thì không cần, tôi không thiếu chút tiền đó.

Muốn tôi cứu cũng được thôi!

Chỉ cần bảo đảm sau này cải tà quy chính, và gọi tôi là ông nội Tam Thanh, thì tôi cứu!" Nói xong, Diệp Hàn nhìn đối phương với vẻ mặt trêu chọc.

Câu nói này khiến tất cả mọi người có mặt đều ngây người!

"Cái gì?

Bắt con trai quận vương gọi là ông nội?

Tên Diệp Hàn này thật gan to tày đình!" Lão già tóc trắng nhìn Diệp Hàn đề ra yêu cầu quá đáng như vậy mà trợn tròn mắt!

Dù sao ở cả nước Yến này cũng chưa từng có ai dám làm thế!

Nhưng Diệp Hàn lại dám!

Mà tên Yến Thập Thất kia vì giữ mạng cũng vứt hết liêm sỉ làm theo lời Diệp Hàn!

"Ông nội!" "Ông nội!" "Ông nội!" "Diệp công tử, chỉ cần cậu cứu tôi một mạng, tôi nhất định cải tà quy chính, từ nay về sau cậu chính là ông nội tôi!" Diệp Hàn đương nhiên cũng không khách khí, chấp nhận ngay tại chỗ.

“Tốt!

Chương 1031

Đã gọi như vậy thì tôi miễn cưỡng cứu một lần!

Ai bảo tôi là ông nội cậu chứ!" Dứt lời, Diệp Hàn búng ngón tay, tùy ý đánh xuống hai mộc hệ pháp trận.

Ngay sau đó, ánh sáng xanh hiện lên, vết thương của Yến Thập Thất lập tức khép miệng.

"Diệp công tử, cảm ơn cậu." Lúc này, dù Yến Thập Thất không cam lòng đến mấy cũng phải nói lời cảm ơn.

Dù sao Diệp Hàn cũng đã thực sự cứu hắn một mạng.

Tuy là phải gọi mấy tiếng ông nội, nhưng ít ra giữ được tính mạng.

Dù mất chân nhưng còn sống là tốt rồi.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn chậm rãi lắc đầu, thản nhiên nói: "Không cần cảm ơn tôi.

Cậu gọi tôi là ông nội, tôi cứu cậu một mạng, đôi bên giao dịch công bằng!

Thế nên tôi cũng không mong cậu thực lòng cảm ơn.

Nhưng hãy nhớ kỹ lời hứa lúc nãy!

Nếu sau này không thể cải tà quy chính thì đừng trách tôi ra tay giết người!" Lời nói của Diệp Hàn vừa mềm vừa cứng, lại thấu ra sát ý lạnh lẽo khiến người ta không kìm được mà rùng mình.

"Diệp công tử, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ làm lại cuộc đời!" Yến Thập Thất cúi đầu nói, không dám nhìn thẳng vào Diệp Hàn.

Sau khi giải quyết xong hai kẻ ngáng đường, Diệp Hàn không lãng

phí thời gian nữa, lao thẳng vào hang động.

Chỉ là khi thấy anh bay lên, Yến Thập Thất trợn mắt kinh hãi: "Diệp Hàn... lại là một tu sĩ cảnh giới Ngự Không?" "A ha!" Lão già tóc trắng lại cười nhạo: "Tu sĩ Ngự Không thì sao chứ?

Chắc chắn không phải đối thủ của yêu thú đâu!

Cứ chờ xem, tối đa không quá nửa nén nhang, cậu ta sẽ bị yêu thú đá ra ngoài thôi!" Lão già tỏ vẻ rất tự tin vì đã tận mắt chứng kiến sự đáng sợ của con thú đó!

Thế nên lão khẳng định Diệp Hàn chẳng cầm cự được lâu!

Nhưng ba phút sau, một cảnh tượng không ngờ đã xảy ra!

Chỉ nghe một tiếng "Bành" cực lớn, quả thực có một bóng đen bị đá văng ra!

Có điều bóng đen đó không phải Diệp Hàn mà là con yêu thú trong hang...

Thiên Niên Hắc Hùng Tinh!

"Vãi lúa!" "Cái đệch gì thế này?" "Một con Thiên Niên Hắc Hùng Tinh Ngự Không hậu kỳ lại bị một tên mặt trắng như thư sinh đá văng ra ngoài sao?" Lúc này, lão già tóc trắng hoàn toàn ngây người.

Lão không ngờ Diệp Hàn lại lợi hại đến vậy!

Nhưng điều khiến lão kinh hãi còn ở phía sau!

Chỉ thấy con gấu đen kia vùng vẫy bò dậy rồi lao về phía cửa hang, rõ ràng muốn tìm Diệp Hàn báo thù!

Thế nhưng giây tiếp theo, nó lại bị Diệp Hàn đá văng ra lần nữa!

"Chết cho ông!" Diệp Hàn quát lớn một tiếng, bồi thêm một cước, chỉ trong chớp mắt đã đá chết tươi con Hắc Hùng Tinh đó!

Chứng kiến cảnh này, lão già tóc trắng và Yến Thập Thất đều trợn tròn mắt!

Dù sao hai người họ đã nếm mùi lợi hại của con gấu, bị nó hành cho ra bã!

Vậy mà con gấu đáng sợ như thế lại không phải đối thủ của Diệp Hàn!

Chỉ vài chiêu, Diệp Hàn đã diệt gọn nó!

Lúc này, họ không còn dám coi thường Diệp Hàn nữa, dù có kiêu ngạo đến mấy cũng không dám đối đầu với anh.

Thực lực của Diệp Hàn là quá rõ ràng!

"Diệp công tử, cậu thực sự quá lợi hại!

Lại... lại có thể hai cước đá chết gấu đen, quả thực vô địch!" Giọng nói của Yến Thập Thất run rẩy, cho thấy hắn đã thực sự sợ Diệp Hàn.

Lão già tóc trắng bên cạnh cũng sợ hãi nhìn Diệp Hàn, cung kính nói: "Diệp công tử thực sự là đại hào kiệt, chỉ vài chiêu đã trừ được mối họa cho bách tính Từ Châu!

Thật quá tốt rồi!" Hai người họ không ngớt lời nịnh hót vì Diệp Hàn quá mạnh, lại sợ anh nhớ thù cũ mà ra tay giết mình.

Chương 1032

Diệp Hàn chỉ cười nhạt: "Hai người không cần nịnh bợ, tôi cũng chẳng buồn để ý!

Giờ gấu đen đã trừ xong, tôi cũng phải về đây!" Nói xong anh quay lưng định đi.

Nhưng vừa mới đi được vài bước, anh chợt nhớ ra một việc, quay lại nhìn Yến Thập Thất, mỉa mai hỏi: "Yến Thập Thất, giờ đã nhận thua chưa?" "Nhận thua!

Tôi nhận thua rồi!" Yến Thập Thất trả lời dứt khoát, không một chút do dự.

Không chỉ vì muốn bảo mạng mà vì tu vi cao siêu của Diệp Hàn khiến hắn hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Thấy vậy, Diệp Hàn mới cười nói: "Nhận thua là tốt, biết điều đấy!" Sau đó, anh trực tiếp trở về thành Từ Châu.

Đợi anh đi rồi, Yến Thập Thất và lão già tóc trắng mới dám thở phào nhẹ nhõm.

"Sư phụ, theo người thì tên Diệp Hàn này lợi hại đến mức nào?" Yến Thập Thất vẫn còn sợ hãi như vừa từ cõi chết trở về.

Lão già tóc trắng trầm giọng đáp: "Thực lực của Diệp Hàn ít nhất cũng phải đạt cảnh giới Siêu Phàm!

Thế nên cậu nhất định phải nhớ kỹ, sau này tuyệt đối đừng đụng vào cậu ta!

Nếu không, cả phủ quận vương cũng sẽ gặp họa đấy!" Lão già tỏ vẻ cực kỳ nghiêm túc, rõ ràng không phải nói đùa.

Yến Thập Thất đương nhiên cũng chẳng dám có ý định trả thù.

Khoảng cách giữa hắn và Diệp Hàn là quá lớn!

Còn chuyện hôn sự với Triệu Thanh Nhã, hắn càng không dám nghĩ tới...

Buổi tối, Diệp Hàn cuối cùng cũng trở về phủ Thái thú Từ Châu.

Trong phủ, Triệu Thái thú đã đợi sẵn từ lâu.

"Diệp công tử, sao cậu về nhanh vậy?" Triệu Thái thú thắc mắc: "Còn con yêu thú đó thì sao?

Chẳng lẽ cậu đã giết nó rồi?

Không đúng chứ!

Theo lý mà nói, bên Yến Thập Thất đông người hơn, lại mạnh hơn mới phải!" Triệu Thái thú vẻ mặt không hiểu nổi.

Theo lão nghĩ, kiểu gì cũng phải là Yến Thập Thất giết được yêu thú mới đúng.

Nhưng câu nói tiếp theo của Diệp Hàn khiến lão kinh hãi.

"Triệu Thái thú, yêu thú quả thực đã bị tôi giết.

Còn Yến Thập Thất thì bị nó ăn mất hai chân rồi.

Theo tôi thấy, ông nên nhanh chóng đến phủ quận vương mà nhận lỗi đi!

Nếu không thì chết chắc đấy!

Dù sao cái ý tưởng quái quỷ này cũng là do ông đưa ra mà!" Diệp Hàn nhìn đối phương đầy ẩn ý.

Thật lòng mà nói, anh cũng khá khó chịu với lão Thái thú này.

Trước đó ở trong phủ, lão rõ ràng thiên vị Yến Thập Thất.

Giờ thấy Yến Thập Thất trọng thương, lão Thái thú không thoát khỏi liên can, Diệp Hàn đương nhiên cảm thấy hả hê.

“Diệp công tử, lời cậu nói là thật sao?” Triệu Thái thú hoảng loạn hỏi.

Lão không ngờ con yêu thú đó lại lợi hại đến thế!

Diệp Hàn thản nhiên đáp: “Tin hay không tùy ông, dù sao tôi cũng đã báo rồi.

Nếu không muốn chết thì mau đi phủ quận vương tạ tội đi!

Đúng rồi, nếu gặp quận vương làm khó, cứ báo danh hiệu của tôi ra!

Tôi tin là danh hiệu của mình có tác dụng đấy!

Ít nhất thì người của phủ quận vương cũng không dám giết ông đâu.” Nói xong, Diệp Hàn quay đầu rời khỏi phủ Thái thú mà không thèm nhìn lại.

Anh đã làm hết những gì có thể, còn việc Triệu Thái thú chọn thế nào là việc của lão, không liên quan đến anh.

Nếu không nể mặt Triệu Thanh Nhã, anh đã chẳng thèm nói nhảm nhiều như vậy!

Triệu Thái thú suy nghĩ hồi lâu, quyết định đến phủ quận vương xem sao!

Chương 1033

Thế là lão dẫn theo mấy vệ binh vội vã đi.

Khi lão tới nơi, Yến Thập Thất và lão già tóc trắng cũng vừa về đến phủ.

Thấy Triệu Thái thú - kẻ khởi đầu cho mọi chuyện - xuất hiện, Yến Thập Thất giận dữ tột độ!

Chính vì cái ý tưởng tai hại của lão mà hắn mới lên núi tìm yêu thú, rồi bị nó cắn đứt chân!

"Triệu Thái thú!

Ông còn mặt mũi đến đây sao?

Nếu không phải do cái ý tưởng ngu ngốc của ông thì lão tử đã không bị yêu thú cắn đứt chân!" Nói xong, Yến Thập Thất lập tức hạ lệnh giết người.

Dù có phải phạm tội tày đình, hắn cũng muốn giết lão Thái thú để giải tỏa cơn giận trong lòng!

Ngay lập tức, theo ám hiệu của Yến Thập Thất, hàng chục tử sĩ của phủ quận vương lao tới, suýt chút nữa đã giết chết Triệu Thái thú tại chỗ!

Đúng lúc này, Triệu Thái thú chợt nhớ tới lời dặn của Diệp Hàn, vội vàng hét lớn: "Dừng tay!" "Ngươi còn lời trăn trối gì?" Yến Thập Thất nhìn lão với ánh mắt lạnh lẽo đầy sát ý.

Nhưng câu nói tiếp theo của Triệu Thái thú lại khiến Yến Thập Thất khựng lại.

"Diệp công tử nói rồi, các người không được giết tôi!" Câu nói

này khiến Yến Thập Thất không thốt nên lời.

Hắn đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn của Diệp Hàn, tu vi thâm hậu của anh khiến hắn vẫn còn rùng mình.

Thế nên dù có hận Triệu Thái thú đến mấy, hắn cũng không dám động thủ nữa!

Thế là sau khi Triệu Thái thú báo danh hiệu Diệp Hàn ra, Yến Thập Thất lập tức mất hết nhu khí, hậm hực nói: "Biết rồi, mau biến đi cho khuất mắt!

Nể mặt Diệp công tử, ta tha cho ông một mạng!" "Cảm ơn quận vương tử!" Triệu Thái thú vội vàng cảm ơn rồi chạy biến, không dám bén mảng đến phủ quận vương nữa.

Sau khi thoát chết, lão càng thêm bội phục Diệp Hàn!

"Xem ra Diệp công tử thực sự có bản lĩnh!

Triệu Thanh Nhã gả cho cậu ta chắc chắn không thiệt!" Triệu Thái thú vừa lẩm bẩm vừa vội vàng về chuẩn bị hôn sự.

Cùng lúc đó, ở phía bên kia thành Từ Châu, trong đại viện nhà họ Liễu lại đang trong tình cảnh gà bay chó sủa.

Vì gia chủ họ Liễu nghĩ rằng Diệp Hàn chắc chắn đã thua, nên đã thu dọn hành lý trong đêm, định dẫn người bỏ trốn để tránh bị phủ quận vương và phủ Thái thú trả thù.

Nhưng khi đang thu dọn đồ đạc, ở cửa bỗng xuất hiện một công tử trẻ tuổi.

Người đó chính là Diệp Hàn.

"Liễu gia chủ, ông đang làm gì vậy?

Chạy nạn à?" Diệp Hàn nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong sân nhà họ Liễu, không khỏi tò mò hỏi.

Gia chủ họ Liễu tức giận đi tới, quát mắng: “Không phải vì cậu sao!

Nếu cậu không cố chấp thi đấu với quận vương tử thì nhà họ Liễu tôi đã không rơi vào cảnh này!

Giờ cậu vừa mới thua cuộc cá cược, mau cùng tôi chạy trốn đi!

Nếu không, phủ quận vương và phủ Thái thú chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta đâu!” Gia chủ họ Liễu này xem ra cũng còn chút lương tâm, dù giận dữ nhưng vẫn không quên dắt Diệp Hàn chạy trốn cùng.

Trước cảnh tượng đó, Diệp Hàn thản nhiên hỏi: “Ai nói tôi thua?” “Hả?” Gia chủ họ Liễu sững sờ: “Chẳng lẽ cậu đã giết được con yêu thú đó rồi?” “Đúng vậy.” Diệp Hàn cười nói: “Không chỉ giết được nó, tôi còn tiện tay cứu mạng con chó Yến Thập Thất kia một lần!

Bây giờ chắc hẳn người của phủ quận vương và phủ Thái thú đang cân nhắc việc cảm ơn tôi đấy!” Nói đoạn, Diệp Hàn không kìm được tiếng cười.

Thấy vậy, gia chủ họ Liễu mừng rỡ hỏi: “Diệp công tử, cậu chắc chắn không lừa tôi chứ?” “Đương nhiên rồi.” Diệp Hàn thản nhiên nói: “Không bao lâu nữa, người của hai phủ đó sẽ tới thôi!” “Được rồi, vậy tôi tin cậu một lần!” Gia chủ họ Liễu thấy anh tự tin như vậy nên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, tất cả con cháu nhà họ Liễu cũng dừng tay, cất hết hành lý lại chỗ cũ.

Rồi chỉ khoảng nửa canh giờ sau, người của phủ quận vương và phủ Thái thú rầm rộ kéo đến.

“Người của phủ quận vương đến đưa sính lễ!

Chúc Diệp công tử và tiểu thư Triệu Thanh Nhã sớm kết duyên

lành!" "Đặc biệt gửi tặng một đôi bình lưu ly phỉ thúy." "Một đôi trâm cài tóc phượng hoàng vàng." "Một đôi bông tai vàng." "Một đôi vòng tay vàng." "Một thùng nhân sâm ngàn năm!" "Một sợi dây chuyền đá quý mỹ nhân lệ." "Và mười vạn lạng vàng!

Mười vạn lạng bạc!" Một danh sách dài sính lễ được đưa ra, giá trị lên tới hàng triệu lạng bạc!

Số sính lễ này chất đầy hơn mười cái rương lớn, quả thực là chuyện hiếm thấy ở thành Từ Châu!

Chứng kiến cảnh này, gia chủ họ Liễu không giấu nổi sự vui mừng, rối rít cảm ơn Diệp Hàn.

"Diệp công tử!

Chương 1034

Thực sự quá cảm ơn cậu!

Tôi không ngờ cậu lại trừ được yêu thú và cứu mạng quận vương tử!

Phen này nhà họ Liễu chúng ta hưng thịnh là cái chắc rồi!" "A ha!" Đối với những lời nịnh nọt của gia chủ họ Liễu, Diệp Hàn chỉ cười nhạt, rồi nói: "Đừng có nịnh hót nữa, số sính lễ này đều là của tôi, ông đừng có động vào cái nào!" "Cái đó... vâng vâng!" Gia chủ họ Liễu lúng túng đáp, không dám phản bác nửa lời.

Dù rất thèm thuồng số đồ vật đó, nhưng lão cũng hiểu rõ chúng là do phủ quận vương tặng riêng cho Diệp Hàn.

Vì thế, lão chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn mà thèm, tuyệt đối không dám tranh chấp.

Sau khi quản gia của phủ quận vương đọc xong danh sách, người của phủ Thái thú cũng cử người mang tới không ít bảo vật!

Trong đó, chỉ riêng bạc trắng đã có tới hai mươi vạn lạng!

Ngoài ra còn có đá quý, phỉ thúy chất đầy mấy rương!

Sính lễ long trọng như vậy đủ thấy sự coi trọng của hai phủ đối với Diệp Hàn!

Đương nhiên, tất cả số đồ vật này cuối cùng đều chui tọt vào túi của Diệp Hàn.

Hàng vạn lạng vàng và hàng triệu lạng bạc đủ khiến tâm trạng Diệp Hàn vui vẻ hơn đôi chút.

"Cũng được, người của hai phủ này khá biết điều đấy, đưa nhiều

quà như vậy.” Diệp Hàn vừa đếm bạc vừa cười hớn hở nói.

Gia chủ họ Liễu bên cạnh cũng nở nụ cười an tâm: “Diệp công tử thật lớn mặt!

Có thể khiến hai phủ đưa tặng quà cáp quý trọng như vậy, cảnh tượng này quả thực hiếm thấy ở thành Từ Châu!

Không có gì bất ngờ thì chuyện này sẽ sớm truyền khắp thành thôi!

Lúc đó, Diệp công tử sẽ là công tử thế gia nổi tiếng nhất Từ Châu này!” Gia chủ họ Liễu tỏ vẻ mãn nguyện.

Vì nhà họ Liễu hiện đang cùng hội cùng thuyền với Diệp Hàn, uy thế của Diệp Hàn càng cao thì địa vị của họ cũng càng được tôn sùng!

Thế nên lão rất vui vẻ, ngay cả khi Diệp Hàn thu sạch số vàng bạc kia đi lão cũng không một lời phàn nàn.

“Được rồi, tôi về ngủ đây, những việc khác cứ để mai tính!” Diệp Hàn thu dọn bạc xong rồi đi thẳng vào phòng ngủ.

Gia chủ họ Liễu thì chuẩn bị lễ vật để sớm đi hỏi cưới ở phủ Thái thú.

Những việc này Diệp Hàn chẳng mấy bận tâm.

Tu vi của anh đã đạt tới mức người thường khó lòng hiểu được, tâm thế cũng khác hẳn người bình thường.

Chuyện thành thân với anh cũng chỉ như trò đùa trẻ con mà thôi!

Vì thế đêm đó Diệp Hàn ngủ rất ngon.

Sáng hôm sau, anh vừa ngủ dậy đã bị gia chủ họ Liễu gọi tới.

“Diệp công tử, cậu xem trời đã sáng rõ rồi, hôn sự của cậu và tiểu thư Triệu Thanh Nhã có cần chuẩn bị gì không?” Gia chủ họ Liễu

luôn nở nụ cười trên môi.

Diệp Hàn chỉ nhàn nhạt đáp: "Liễu gia chủ, ông đừng quên một chuyện.

Giữa tôi và ông chỉ là quan hệ giao dịch, việc thành thân hay không chẳng liên quan gì đến tôi cả.

Thế nên những việc tiếp theo cứ để ông quyết định đi.

Tôi còn có việc gấp phải làm." Những lời này khiến gia chủ họ Liễu vô cùng lúng túng.

Thực tế lão cũng biết mối quan hệ này chỉ là giao dịch, không thể thực sự lôi kéo Diệp Hàn vào nhà họ Liễu.

Thế nên lão cũng đành thở dài bất lực: "Haiz!

Thật đau đầu quá!

Tôi không ngờ Diệp Hàn này đến giờ vẫn không có ý định gia nhập nhà họ Liễu.

Thôi kệ đi!

Chỉ cần nhà họ Liễu liên hôn được với phủ Thái thú là tốt rồi.

Còn việc Diệp Hàn có ở cùng Triệu Thanh Nhã hay không cũng không quan trọng lắm." Nghĩ thông suốt, lão lại tiếp tục bận rộn lo liệu hôn sự.

Diệp Hàn thì một mình đi tới một cửa hàng giao dịch bất động sản bí mật trong thành Từ Châu để trò chuyện với những tay môi giới ở đó.

"Đây có phải cửa hàng mua bán bất động sản lớn nhất Từ Châu không?" Vừa vào cửa, anh thản nhiên hỏi.

Chương 1035

Ngay lập tức, một tiểu tạp dịch mặc đồ vải thô vội vã chạy ra nghênh đón: "Vị công tử này, mời vào!

Đây chính là cửa hàng bất động sản lớn nhất thành Từ Châu, chỉ cần cậu có đủ tiền, ngay cả phủ quận vương tôi cũng mua được cho cậu!" "Ồ?" Diệp Hàn nhếch môi trêu chọc: "Chắc chứ?

Chỉ cần đủ tiền là mua được cả phủ quận vương?" "Tất nhiên rồi!" Tên tạp dịch tự hào nói: "Trên đời này không có gì mà bạc không làm được!

Chỉ cần cậu có nhiều tiền, việc gì tôi cũng lo xong!" "Được." Thấy đối phương tự tin như vậy, Diệp Hàn cũng chẳng muốn lòng vòng nữa.

Anh thực sự định mua một căn nhà cho Triệu Thanh Nhã ở.

Dù không thực sự thích cô ta nhưng ít nhất cũng phải có một căn nhà.

Thế là Diệp Hàn lấy trực tiếp ba triệu lạng bạc từ trong túi trữ vật ra, chất đầy ba mươi cái hòm sắt ném "bành" xuống cửa hàng.

"Số bạc này là ba triệu lạng, tính sơ sơ cũng đủ mua hai cái phủ lớn như phủ quận vương rồi đấy!

Chỗ bạc thừa coi như tiền boa cho anh!

Bây giờ tôi bỏ tiền ra rồi, mau mua phủ quận vương cho tôi đi!" Nói xong, Diệp Hàn kéo ghế ngồi xuống, nhìn đối phương đầy thích thú.

Tên tạp dịch choáng váng trước sự hào phóng của anh, quả thực chưa từng thấy ai như vậy!

Tùy tay ném ra ba triệu lạng bạc, độ xa xỉ này chắc chỉ có hoàng tộc nước Yến mới bì kịp!

"Vị công tử này, cậu nói thật đấy chứ?" Hai chân tên tạp dịch run bần bật.

Thật sự đây là lần đầu tiên hắn thấy nhiều bạc như vậy!

Số bạc này tương đương với thuế của cả một quận rồi.

Diệp Hàn thì mắt không thèm chớp, khiến hắn vô cùng kinh ngạc và không thể tin nổi.

Diệp Hàn thản nhiên nói: "Tiền tôi đưa rồi, mau làm việc đi!

Lúc nãy đã thỏa thuận là giúp tôi mua phủ quận vương rồi mà!" "Nhưng mà..." Tên tạp dịch mếu máo: "Công tử ơi, lúc nãy tôi chỉ đùa với cậu thôi mà!

Cậu có đưa nhiều tiền thế nào tôi cũng không mua nổi phủ quận vương đâu!

Đó là nơi ở của quận vương mà..." "Thôi được rồi." Diệp Hàn mỉa mai: "Đã không mua được thì đừng có nổ to thế!

Giờ tôi đưa tiền rồi anh lại không mua được, định lừa tôi à?" Nói xong anh định thu lại số bạc.

Thấy vậy tên tạp dịch cuống cuồng lên.

Đây là vụ làm ăn hàng triệu lạng bạc mà!

Nếu lo xong vụ này thì cả đời hắn không phải lo ăn mặc nữa!

Thế là hắn vội vàng chạy tới ngăn Diệp Hàn, khép nép nói: "Công tử, xin đừng đi vội!

Tuy tôi không mua được phủ quận vương nhưng tôi có thể giúp cậu mua một dinh thự khác!

Xét về diện tích thì nó còn rộng gấp mấy lần phủ quận vương đấy!" Hắn nhìn chằm chằm Diệp Hàn, sợ anh không đồng ý.

"Được rồi, dẫn tôi đi xem thử!" Diệp Hàn nghĩ dù sao cũng phải mua nhà nên đi xem một chút cũng không hại gì.

Nếu hợp lý thì mua luôn, vì anh thực sự rất giàu!

Phải biết rằng trong túi anh có tới hàng tỷ linh thạch đấy!

Số linh thạch đó nếu đổi ra bạc theo tỷ lệ một linh thạch bằng một trăm lạng bạc thì cũng tương đương với hàng chục tỷ lạng bạc.

Thế nên vài triệu lạng bạc với anh chẳng thấm tháp vào đâu.

Theo chân tên tạp dịch, Diệp Hàn đi tới một trang viên ở ngoại thành.

Sau một canh giờ ngồi xe ngựa, họ cũng tới nơi.

"Diệp công tử, đây chính là dinh thự tôi nói!" Xuống xe, tên tạp dịch khúm núm mời anh vào.

Diệp Hàn quan sát trang viên một lượt.

Bốn mặt hướng núi, không khí trong lành, diện tích rộng hàng chục héc-ta với vô số đình đài lầu các cao vút.

Anh gật đầu ưng ý: "Tốt!

Trang viên này không tệ, khá phù hợp với thân phận của tôi!" "Diệp công tử, ý cậu là cậu hài lòng với nơi này rồi sao?" Tên tạp dịch lo lắng hỏi, sợ anh không ưng.

May mắn là Diệp Hàn thực sự thích nơi này.

Chương 1036

Tuy không định ở lâu nhưng để Triệu Thanh Nhã ở thì quá dư dả.

Anh nói thẳng: “Trang viên này chốt nhé!

Ba triệu lạng bạc đủ không?

Nếu thiếu tôi đưa thêm!” “Đủ rồi!

Đủ rồi!

Ba triệu là quá đủ rồi!” Tên tạp dịch mừng muốn nhảy cẫng lên, vội cử người lập khế ước, ký thỏa thuận chuyển nhượng ngay tại chỗ.

Chỉ trong chốc lát, Diệp Hàn đã ấn vân tay xong.

Dinh thự xa hoa này chính thức thuộc về anh.

“Diệp công tử, từ hôm nay trang viên này là của cậu.

Nếu cậu cần, tôi có thể sắp xếp hộ vệ và thị nữ, giá cả thì mười vạn lạng bạc là đủ rồi.” Ký xong khế ước, tên tạp dịch vui mừng khôn xiết.

Vụ làm ăn này mang lại lợi nhuận cho ông chủ hàng chục vạn lạng bạc, nên ngay lập tức hắn được thăng chức quản gia và được giao nhiệm vụ phục vụ riêng cho Diệp Hàn!

“Cầm lấy năm vạn lạng bạc này đi!” Diệp Hàn ném cho hắn mấy vạn lạng, thản nhiên nói: “Chỗ thừa coi như tiền công vất vả của anh, hãy chọn cho tôi những hộ vệ đắt tiền và trung thành nhất!

Còn tiền bạc thì cứ lo liệu đi!

Ngoài ra, tôi thấy anh cũng khá lanh lợi, hay là đi theo tôi làm việc đi?

Trang viên này đang thiếu quản gia, nếu anh đồng ý, tôi trả lương mười ngàn lạng bạc mỗi năm!" Lời mời này khiến tên tạp dịch sướng phát điên.

"Một năm mười ngàn lạng bạc?

Diệp công tử, cậu không đùa tôi chứ?" Hắn gần như ngất lịm vì sung sướng.

Cách đây không lâu hắn chỉ là một tên tạp dịch khổ sai, mà giờ phút sau đã sắp trở thành quản gia của Diệp Hàn?

Đúng là một bước lên tiên!

"Yên tâm đi, tôi đã nói là làm, không lừa anh đâu." Diệp Hàn thản nhiên: "Nếu đồng ý thì tôi đưa tiền ngay." "Đồng ý!

Chắc chắn đồng ý chứ!

Việc tốt thế này tôi mong còn không được nữa là!" Hắn mừng đến phát khóc, vội vàng giới thiệu: "Diệp công tử, từ nay tôi là quản gia của cậu!

Tôi tên là Trương Tráng Tráng, cậu cứ gọi tôi là Trương quản gia." "Được, sau này tôi sẽ gọi anh là Trương quản gia!" Diệp Hàn ném ra thêm mười mấy vạn lạng bạc, nói: "Trong này có mười mấy vạn lạng, anh cứ đi mua sắm đồ đạc, xem trang viên thiếu gì thì mua nấy!

Tiền bạc không phải lo!

Nếu thiếu cứ bảo tôi!" "Rõ thưa cậu!" Hiện giờ Trương Tráng Tráng đã thực sự trở thành quản gia.

Anh lập tức bỏ luôn công việc tạp dịch, thậm chí lương tháng cuối cũng không thèm lấy!

Từ một tiểu tạp dịch, anh bắt đầu cuộc sống mới bận rộn lo toan

cho trang viên của Diệp Hàn, lòng tràn đầy hạnh phúc.

Từ hôm nay anh đã gặp được quý nhân của đời mình, không còn là tên tạp dịch nhỏ bé nữa mà là Trương quản gia của dinh thự họ Diệp!

Mặt khác, sau khi giao mọi việc cho Trương quản gia, Diệp Hàn đi tới một nơi bí mật trong thành Từ Châu.

Trước một dinh thự kín đáo có hai tử sĩ vũ trang đầy mình đứng gác.

"Kẻ nào?" Vừa thấy anh, hai người đó đã lăm lăm vũ khí chặn cửa.

Diệp Hàn không hề sợ hãi, bình tĩnh nói: "Tôi là đệ tử Diệp Hàn của Phiếu Miểu Phong, Diệu Huyền Tông, tới đây để đổi bạc." "Ồ?

Đệ tử Phiếu Miểu Phong?

Diệp Hàn à?

Đợi chút để tôi vào báo với Lý sư huynh!" Dứt lời, tên tử sĩ vội vàng chạy vào sân báo tin.

Dinh thự này là nơi Diệu Huyền Tông lập ra ở nước Yến để hỗ trợ các đệ tử xuống núi tu hành, giúp họ đổi linh thạch lấy bạc.

Vài phút sau, tên tử sĩ quay ra cùng một tu sĩ mặc trường bào.

"Cậu là Diệp Hàn ở Phiếu Miểu Phong sao?

Tôi là Lý Tồn Đao, tu sĩ quản lý nơi này.

Không biết cậu tới đây có việc gì?" Tu sĩ tên Lý Tồn Đao chậm rãi bước tới hỏi.

Chương 1037

Diệp Hàn cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: "Mục đích của tôi rất đơn giản, đổi linh thạch lấy bạc để thuận tiện thực hiện nhiệm vụ tông môn!" Sau đó anh hỏi: "Không biết chỗ này có bao nhiêu bạc?

Có đủ cho tôi dùng không?" "Haha!" Nghe vậy, Lý Tồn Đao phá lên cười: "Bạc ở đây nhiều vô kể!

Đều là tích góp hàng trăm năm của Diệu Huyền Tông, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Thậm chí còn nhiều hơn cả quốc khố nước Yến nữa kìa!

Bây giờ một tu sĩ nhỏ bé như cậu lại hỏi câu ngớ ngẩn thế, thật khiến người ta cười rụng răng!" "Nói thật cho cậu biết, bạc ở đây nhiều lắm!

Cậu có bao nhiêu linh thạch tôi cũng đổi hết được!" Lý Tồn Đao tỏ ra rất tự tin, hoàn toàn không coi Diệp Hàn ra gì!

Trong mắt Lý Tồn Đao, Diệp Hàn chỉ là một tu sĩ Ngự Không sơ kỳ, lại còn là đệ tử của Phiếu Miểu Phong nghèo nhất Diệu Huyền Tông!

Thế nên lão nghĩ cùng lắm Diệp Hàn cũng chỉ có vài viên linh thạch, không đời nào đổi hết được số bạc ở đây.

Vì thế lão nhìn anh với vẻ mặt mỉa mai khinh thường.

Chỉ tiếc là lão không biết linh thạch trên người Diệp Hàn nhiều đến mức kinh hoàng!

"A ha!" Diệp Hàn bỗng bật cười sảng khoái.

“Nếu bạc nhiều như thế thì tôi yên tâm rồi!” Nói xong, anh không thèm phí lời, lôi từ túi trữ vật ra hàng triệu linh thạch.

Số linh thạch này nếu tính theo giá một đổi một trăm thì phải đổi được cả trăm triệu lạng bạc!

“Tôi lấy trước một triệu linh thạch để thử xem sao!

Nếu đổi được một trăm triệu lạng bạc thì tôi sẽ đổi tiếp!” Diệp Hàn nói với vẻ mặt thản nhiên như thể một triệu linh thạch chẳng là cái đinh gì!

Ngược lại, Lý Tồn Đao và thuộc hạ thì chết trân tại chỗ!

“Cái gì?” “Thằng cha này điên rồi à?

Lấy một triệu linh thạch chỉ để đổi lấy mấy thứ bạc vô dụng kia sao?” “Diệp Hàn, cậu có bị khùng không?” “Nên biết rằng số linh thạch này đủ để mua mấy món Thánh binh cao cấp đấy!” “Thế mà tên phá gia chi tử này lại đem đi đổi bạc sao?” Lý Tồn Đao và đám thuộc hạ suýt chút nữa thì tức chết!

Một triệu linh thạch cơ đấy!

Đủ để mua mấy món Thánh binh uy lực cực mạnh!

Mà không mua Thánh binh thì dùng để tu luyện cũng khiến tu vi tăng vọt vài bậc!

Thế nên họ không thể hiểu nổi tại sao Diệp Hàn lại phí phạm của trời như vậy!

Nhưng Diệp Hàn vẫn thản nhiên: “Nói nhảm nhiều thế làm gì?

Linh thạch của tôi thì tôi dùng làm gì kệ tôi!

Rốt cuộc các ngươi có đổi hay không?” “Lẽ nào bạc ở đây không đủ thật?

A ha!

Lúc nãy khoe khoang kinh lắm mà, hóa ra ngay cả một trăm triệu lạng bạc cũng không có à?

Thật khiến người ta cười rụng răng!" Diệp Hàn cười lạnh, trả lại nguyên văn lời chế giễu lúc nãy cho lão.

Trước sự khiêu khích của Diệp Hàn, Lý Tồn Đao mới sực tỉnh, vẻ mặt phức tạp nói: "Haiz!

Diệp Hàn, cậu đúng là kẻ phá gia chi tử nhất mà tôi từng thấy!

Nếu cậu đã quyết tâm đổi bạc thì tôi cũng không cản nữa!

Chẳng phải là một trăm triệu lạng bạc sao?

Số tiền đó Diệu Huyền Tông chúng tôi có!" Dứt lời, Lý Tồn Đao phẩy tay, một tử sĩ đi vào dinh thự.

Lát sau, tên đó mang ra mười mấy túi trữ vật cấp thấp.

"Diệp Hàn!

Trong này là một trăm triệu lạng bạc, tất cả đều nằm trong túi trữ vật này!

Nếu không yên tâm cậu có thể kiểm tra ngay tại đây!

Nhưng tôi vẫn phải khuyên cậu một câu, chỗ bạc này thực sự chẳng có tác dụng gì mấy đâu!

Chỉ để cho phàm phu tục tử tiêu xài thôi, không quý bằng một triệu linh thạch kia đâu!" "Nếu sau này cậu có hối hận thì e rằng không đổi lại được số linh thạch đó đâu!

Trong mắt tu sĩ chúng ta, bạc là thứ vô dụng nhất!" Lý Tồn Đao xem ra cũng là kẻ trượng nghĩa, dù trong hoàn cảnh này vẫn khuyên nhủ Diệp Hàn.

Chương 1038

Nhưng anh đâu có bận tâm!

Trong túi anh có tới hàng tỷ viên linh thạch cơ mà!

Thế là anh chỉ cười nhạt, thu hết mấy túi trữ vật rồi nói: "Tôi tin tưởng nhân phẩm của các vị, và càng tin vào Diệu Huyền Tông!

Thế nên tôi không cần kiểm đếm nữa!

Có điều..." Nói đoạn, Diệp Hàn nở một nụ cười đầy ẩn ý: "Có điều bấy nhiêu bạc xem ra vẫn chưa đủ dùng lắm!

Tôi muốn đổi thêm một ít vàng nữa!" "Hả?" "Lại đổi nữa?" "Lấy đâu ra nhiều linh thạch thế?" "Diệp Hàn, cậu lại định đổi vàng thật sao?" Lý Tồn Đao và thuộc hạ trợn mắt nhìn anh.

Lần đầu tiên họ gặp loại người có quá nhiều linh thạch đến mức không biết tiêu vào đâu như vậy!

Chỉ trong chốc lát mà Diệp Hàn đã vung ra hàng triệu linh thạch chỉ để lấy đống bạc vô dụng.

Vậy mà anh vẫn chưa thỏa mãn, còn muốn đổi thêm?

Lúc này Lý Tồn Đao đã hoàn toàn mụ mị, hỏi lại cho chắc: "Diệp Hàn, cậu muốn đổi bao nhiêu vàng?" "Không vội!" Diệp Hàn cười thản nhiên: "Nói cho tôi biết tỷ giá thế nào?

Một linh thạch đổi được bao nhiêu vàng?" "Tỷ lệ là một linh thạch đổi mười lạng vàng!" Lý Tồn Đao suy nghĩ một lúc rồi đáp.

Giá này khá công bằng vì đây là nơi hỗ trợ đệ tử tông môn nên không quá cắt cổ.

Nếu ở các khu chợ đen khác thì một linh thạch chắc chỉ đổi được

bốn năm lạng vàng.

Diệp Hàn thấy giá đó cũng được nên phẩy tay nói: "Vậy đổi cho tôi... mười triệu lạng vàng đi!" "Cái gì?" "Mười triệu lạng vàng?" "Đó là một triệu linh thạch nữa đấy!" "Lại mất thêm mấy món Thánh binh rồi!" "Diệp Hàn, cậu có chắc là không cần suy nghĩ lại không?" Lý Tồn Đao và thuộc hạ thấy chân mình bủn rủn!

Nên biết rằng những tu sĩ như họ có khi cả đời còn chẳng mua nổi một món Thánh binh cao cấp!

Gom góp hết tài sản chắc cũng chẳng tới một triệu linh thạch.

Vậy mà Diệp Hàn lại vung tay một cái bay luôn hai triệu linh thạch mà không thèm chớp mắt!

Lúc này họ thực sự tâm phục khẩu phục.

Đây mới gọi là đại gia!

Đây mới là tỷ phú!

"Lý Tồn Đao, đừng có lằng nhằng nữa, mau đưa vàng ra đây!" Diệp Hàn nói xong, dứt khoát ném thêm một triệu linh thạch ra.

Một triệu linh thạch chất đầy một túi trữ vật trung cấp, khiến tên tử sĩ kiểm kê hoa cả mắt!

"Đủ không?" Một lúc sau, Lý Tồn Đao run giọng hỏi.

Tên tử sĩ cũng run rẩy đáp: "Đủ ạ!

Đúng một triệu linh thạch!

Không thiếu một viên!" "Mau!

Đi lấy vàng cho Diệp công tử!

Mười triệu lạng vàng, không được thiếu một phân!" Lý Tồn Đao vội vàng thúc giục.

Giờ thì lão hoàn toàn phục rồi!

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà tên phá gia này đã vung ra hai triệu linh thạch!

Cảnh tượng này chắc ngay cả Thái thượng trưởng lão của Diệu Huyền Tông cũng thấy tự hổ thẹn!

Ba phút sau, một tử sĩ mang ra mấy túi trữ vật.

Trong đó chứa đầy mười triệu lạng vàng ròng!

Diệp Hàn vẫn thản nhiên như không, dường như chẳng mấy để tâm đến đống tài sản đó.

Anh chỉ liếc nhìn qua rồi thu túi trữ vật lại, nói: "Tôi tin tưởng nhân phẩm của các huynh đệ, nên số vàng bạc này tôi không kiểm đếm nữa.

Thấy các vị làm việc nhanh gọn, khiến tôi rất hài lòng, thế nên tôi quyết định tặng mỗi người mười ngàn linh thạch làm tiền công!" Nói xong, Diệp Hàn ném xuống ba vạn linh thạch.

Tiếng "tích lý ba lạp" vang lên, một đống linh thạch vương vãi trên đất khiến ai nấy đều choáng váng!

"Trời ơi!" "Diệp công tử!

Cậu đúng là đại thiện nhân!" "Diệp công tử!

Chương 1039

Người anh em này tôi kết giao chắc rồi!

Sau này chỉ cần cậu sai bảo, tôi tuyệt đối không hai lời!" Lý Tồn Đao và thuộc hạ vỗ ngực đôm đốp, ra vẻ vô cùng nghĩa khí.

Sở dĩ họ làm vậy chủ yếu là vì mấy vạn linh thạch mà Diệp Hàn vừa cho!

Số linh thạch này không phải là nhỏ, bằng mấy chục năm khổ tu của họ rồi!

Nếu luyện hóa hết đống này thì tu vi chắc chắn sẽ thăng cấp vùn vụt!

Chẳng trách họ lại nịnh nọt nhiệt tình thế.

Diệp Hàn chỉ cười nhạt: "Không cần cảm ơn, đó là điều các vị xứng đáng nhận được.

Nếu muốn báo đáp thì sau này hãy để ý giúp tôi nhà họ Liễu ở Từ Châu.

Mối quan hệ giữa tôi và họ khá tốt, sau này nếu giúp được gì thì hãy giúp, biết đâu ngày nào đó tâm trạng tôi tốt lại cho thêm một mớ linh thạch nữa." "Vâng ạ!" "Diệp công tử cứ yên tâm!

Tôi chắc chắn sẽ để mắt tới!" "Chẳng phải là nhà họ Liễu ở Từ Châu sao?

Diệp công tử cứ tin ở tôi, thỉnh thoảng tôi sẽ tới đó giúp đỡ!

Tuyệt đối không để ai bắt nạt họ đâu!" Lý Tồn Đao và thuộc hạ đồng thanh quả quyết.

Vì số linh thạch này, họ thậm chí muốn chạy ngay tới nhà họ Liễu

để giúp việc.

"Được rồi, có lòng thế là tốt rồi." Diệp Hàn phẩy tay: "Bây giờ tôi phải đi đây, hẹn gặp lại!" "Vâng!

Chào Diệp công tử!" "Lần sau cậu nhớ lại chơi nhé!

Lúc đó dù là vàng hay bạc tôi cũng sẽ ưu đãi hết mức cho cậu!" Lý Tồn Đao cố gắng lấy lòng, ngẩn ngơ nhìn bóng dáng Diệp Hàn khuất dần.

Cho đến khi anh đi hẳn, lão mới dám thốt lên: "Tên Diệp Hàn này đúng là phá gia chi tử nhất trần đời!" "Chẳng phải sao!" Một tử sĩ bên cạnh nói tiếp: "Tùy tay ném ra hàng triệu linh thạch, đúng là hào phóng đến mức không còn nhân tính nữa!" "Nhưng mà Diệp công tử cũng là người tốt đấy chứ, lại còn cho chúng ta mấy vạn linh thạch tiền công nữa!

Sau này nhất định phải chăm sóc nhà họ Liễu cho tốt, nếu không thì thật có lỗi với số linh thạch này quá!" Họ vừa bàn tán vừa trở vào trong dinh thự, ghi nhớ chuyện này vào lòng.

Phải thừa nhận rằng hành động hôm nay của Diệp Hàn đã thực sự mở mang tầm mắt cho họ!

Chiều tối, Diệp Hàn cuối cùng cũng trở về đại viện nhà họ Liễu.

Ở đó gia chủ họ Liễu đã đợi anh từ lâu.

Diệp Hàn vừa về, lão đã vội chạy tới hỏi: "Diệp công tử, bây giờ cậu có rảnh không?" "Có chứ!

Sao thế?

Liễu gia chủ có việc gì à?" Diệp Hàn uể oải hỏi.

Thật lòng thì hôm nay anh cũng thấy hơi chán.

Sau khi đổi được hàng trăm triệu bạc và hàng chục triệu vàng, anh

cứ lượn lờ khắp thành Từ Châu xem có món quà nào đẳng cấp để tặng Triệu Thanh Nhã không.

Nhưng mắt nhìn của anh quá cao, đi rạc cả cẳng vẫn chẳng thấy món nào ưng ý!

Giờ thấy gia chủ họ Liễu tới, anh cũng muốn tìm chút việc gì đó để làm.

Quả nhiên lão không phụ sự mong đợi của anh: "Diệp công tử, lần này tôi tới thực sự là có chút việc muốn phiền cậu!" "Ồ?

Trùng hợp quá." Diệp Hàn cười: "Tôi cũng đang rảnh đây!

Có việc gì cứ nói, giúp được tôi sẽ giúp hết mình!

Dù sao ông cũng là người thân của Liễu Tuyết trưởng lão mà.

Nể mặt cô ấy tôi cũng phải giúp thôi!" "Vậy tôi cảm ơn trước nhé!" Gia chủ họ Liễu vui mừng khôn xiết, lão không ngờ Diệp Hàn lại dễ nói chuyện như vậy!

Thế là lão nhân lúc tâm trạng anh đang tốt liền nói ra khó khăn của mình: "Diệp công tử, chuyện là thế này!" "Để chuẩn bị cho hôn sự của cậu và tiểu thư Triệu Thanh Nhã, nhà họ Liễu tôi đã tốn gần một triệu lạng bạc rồi, hầu như không còn đồng nào nữa.

Nhưng phủ Thái thú lại thấy chưa đủ long trọng, muốn chúng tôi chi thêm tiền.

Thế nên... cậu xem có thể cho tôi mượn một ít bạc được không?" Gia chủ họ Liễu tỏ vẻ ngại ngùng.

Lão cũng biết yêu cầu này hơi quá đáng.

Nhưng nhà họ Liễu thực sự hết cách rồi, bao nhiêu bạc đều dốc hết ra cả rồi.

Nếu không đủ chắc phải bán nhà bán cửa mất!

Chương 1040

Nhưng mà bán gấp thế này cũng chẳng tìm được người mua ngay!

Thế nên lão mới nảy ra ý định hỏi mượn Diệp Hàn.

Dù sao hôm qua lão cũng tận mắt thấy người của hai phủ kia tặng anh hàng triệu lạng bạc.

"Hóa ra Liễu gia chủ muốn mượn bạc của tôi à!" Diệp Hàn không nhịn được cười, ánh mắt lấp loáng khiến người ta không đoán được anh đang nghĩ gì.

Thấy vậy, gia chủ họ Liễu vội vàng cam đoan: "Diệp công tử cứ yên tâm!

Đợi hôn lễ xong xuôi, tiền mừng thu về ít nhất cũng hàng triệu lạng bạc!

Lúc đó tôi sẽ trả lại hết cho cậu!

Tuyệt đối không để cậu chịu thiệt đâu!" "Haha!" Lúc này Diệp Hàn mới bật cười lớn.

Hàng triệu lạng bạc với anh chỉ là hạt cát trong sa mạc, chẳng đáng bận tâm!

Huống hồ anh vừa đổi hàng trăm triệu bạc từ chỗ Lý Tồn Đao về.

So với hàng trăm triệu kia thì một triệu lạng bạc chả là cái thá gì.

Vì thế biểu cảm của anh có phần mập mờ.

Gia chủ họ Liễu lại tưởng anh không đồng ý nên mếu máo khóc lóc: "Diệp công tử, tôi cầu xin cậu đấy!

Nhà họ Liễu thực sự không còn xu nào nữa rồi, nếu không tôi đã chẳng phải mặt dày đi mượn tiền cậu!

Tôi cũng chẳng muốn làm rình rang thế này đâu, nhưng phủ Thái thú họ yêu cầu gắt quá!

Cậu làm ơn giúp tôi đi, sau này tôi nhất định sẽ đền ơn đáp nghĩa!" Nói xong lão suýt nữa thì chảy nước mắt.

Nhà họ Liễu thực sự không dám đắc tội phủ Thái thú, nên dù có phải bán hết gia sản cũng phải lo liệu hôn sự cho thật hoành tráng.

"Ơ kìa, Liễu gia chủ, đừng có khóc thế chứ!" Diệp Hàn cười bảo: "Tôi đã từ chối đâu mà ông đã khóc lóc om sòm thế?" "Tôi cũng đâu nói là không cho mượn đâu!" "Chẳng phải chỉ là một triệu lạng bạc thôi sao?

Có gì to tát đâu!" "Thế này đi, tôi đưa luôn năm triệu lạng bạc, không cần trả lại đâu!

Cứ việc tiêu xài thoải mái, hết tôi lại cho thêm!" Nói xong, Diệp Hàn liền lấy năm triệu lạng bạc từ túi trữ vật ra.

Chỗ bạc đó chất đống thành một ngọn núi nhỏ sáng loáng!

Giữa buổi chiều tà, ngọn núi bạc lấp lánh như ánh trăng giữa sân, khiến ai nấy đều suýt lòa cả mắt!

Đúng lúc đó, một tên con cháu nhà họ Liễu hớt hải chạy vào, mếu máo hét lên: "Gia chủ ơi!

Chủ nợ lại đến đòi tiền rồi!" "Gia chủ ơi!

Hôn sự của chúng ta chắc không lo nổi mất thôi!" "Gia chủ ơi!

Người mau nghĩ cách kiếm thêm tiền đi!" Trong khi đám con cháu đang khóc lóc đòi tiền lão gia chủ, thì một ngọn núi nhỏ bằng bạc ròng đã sừng sững hiện ra trước mắt họ!

"..." "Vãi thật!" "Ngọn núi bạc ở đâu ra thế này?" "Nhiều bạc thế này chắc cũng phải vài triệu lạng mất!" Tất cả đám con cháu nhà họ

Liễu đều chết lặng.

Giây trước họ còn đang lo lắng phát sốt vì tiền, giây sau đã thấy núi bạc chất cao ngất ngưởng.

Cảnh tượng này khiến cả đám ngây người như phỗng.

“Diệp công tử, cậu lấy đâu ra đống bạc này...

đây là thật sao?” Gia chủ họ Liễu run rẩy hỏi, đến tận bây giờ lão vẫn không thể tin vào mắt mình!

Càng không tin nổi một kẻ trông chẳng có gì nổi bật như Diệp Hàn lại có thể tùy tay ném ra hàng triệu lạng bạc!

Trước sự hoài nghi đó, Diệp Hàn thản nhiên đáp: “Không phải thật thì ông cắn thử một miếng xem?” “Được không ạ?” Gia chủ họ Liễu nuốt nước bọt cái ực, không nhịn được vơ lấy một vốc bạc nhét vào mồm cắn thử.

Một cú cắn suýt chút nữa làm hàm răng lão gãy rụi!

“Trời đất ơi!” “Bạc thật này!” “Trời ạ, nhiều bạc thế này mà đều là thật hết sao!” Thấy vậy, Liễu gia chủ không khỏi trợn tròn mắt.

Ngay cả khi hàm răng đang đau đến muốn mạng, ông ta cũng không thèm để ý nữa! "Diệp Hàn công tử, cậu đúng là phúc tinh của Liễu gia chúng tôi mà!" "Diệp Hàn công tử, ơn cứu mạng hậu hĩnh như vậy, toàn bộ người Liễu gia chúng tôi sẽ khắc cốt ghi tâm!" "Diệp Hàn công tử, cậu cứ yên tâm, chỉ cần chuyện Liễu gia gánh vác được, chúng tôi nhất định sẽ phụng thờ cậu hết mình!" Ngay lập tức, bao gồm cả Liễu gia chủ, hàng trăm đệ tử Liễu gia đều cung kính cảm tạ Diệp Hàn.

Từ biểu cảm trên mặt có thể thấy, những người này thực sự chân thành cảm ơn anh.

Dù sao, Diệp Hàn lấy ra một số bạc lớn như vậy, đã cứu toàn bộ Liễu gia thoát khỏi cơn nguy khốn! "Ha ha." Diệp Hàn chỉ cười cười, không mấy bận tâm.

Chương 1041

Bởi vì theo anh thấy, chút chuyện này căn bản chẳng đáng là gì!

Chẳng phải chỉ là vài triệu bạc thôi sao?

Trong túi anh còn nhiều lắm!

Thế nên Diệp Hàn hoàn toàn không để tâm, phất tay bảo bọn họ lui xuống. "Được rồi, mau đi làm việc đi!" Diệp Hàn nhún vai, thản nhiên nói. "Được!

Tôi đi lo liệu chuyện hôn sự ngay đây!" Liễu gia chủ vui mừng khôn xiết, sau đó càng hăng hái gọi tất cả con cháu Liễu gia tới.

Sau đó, mỗi người ôm một đống bạc lớn, hừng hực khí thế chuyển vào tàng bảo khố. "Ha ha, đúng là... rất có nhiệt huyết nha." Nhìn cảnh mọi người hăng say làm việc, Diệp Hàn không khỏi cảm thán một câu.

Sau đó, đợi mọi người đều chuyên tâm làm việc, Diệp Hàn không tiếp tục ở lại đó nữa mà trực tiếp quay về phòng.

Dù sao, những chuyện bên ngoài kia cũng chẳng liên quan gì nhiều đến anh.

Ngay cả hôn sự với Triệu Thanh Nhã, Diệp Hàn cũng cảm thấy bình thường, không quá bận lòng.

Cứ như vậy, Diệp Hàn ngồi thiền trong phòng.

Một bên tu luyện công pháp Diệu Huyền Tông, một bên tinh luyện pháp lực của bản thân.

Mãi đến trưa ngày thứ hai, Diệp Hàn mới từ trong minh tưởng tỉnh lại.

Ngoài cửa, Liễu gia chủ và các tử đệ Liễu gia khác đã đợi hồi lâu. "Diệp Hàn công tử, cậu đã dậy chưa?" Ngoài cửa, Liễu gia chủ cẩn thận gõ cửa, sợ làm Diệp Hàn phật ý.

Ngay sau đó, Diệp Hàn mở cửa phòng, điềm nhiên nói: "Liễu gia chủ, có chuyện gì sao?" "Diệp Hàn công tử, là thế này." Liễu gia chủ mang một quầng thâm mắt, rõ ràng là dáng vẻ cả đêm không ngủ, nói tiếp: "Sáng nay, chúng ta phải đến phủ Thái thú một chuyến!

Khi đó, không chỉ để gặp vị hôn thê Triệu Thanh Nhã của cậu, mà còn phải bái kiến tất cả thân thích của Triệu Thái thú để xúc tiến hôn sự." "Được." Diệp Hàn gật đầu, thản nhiên đáp: "Nếu đã vậy thì đi thôi!" "Tốt quá!" Liễu gia chủ vẻ mặt hớn hở: "Có điều, Diệp Hàn công tử, cậu có muốn ăn chút gì lót dạ không?" "Không cần đâu." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Bây giờ tôi không đói, chúng ta mau đi lo chính sự đi!

Dù sao, xong xuôi mấy việc này, tôi còn đang gấp rút quay về Diệu Huyền Tông nữa!" "Cũng đúng!" Liễu gia chủ cười nói.

Sau đó, dưới sự hộ tống của mọi người, Diệp Hàn mang theo một đống sính lễ lớn, tiến về phía phủ Thái thú thành Từ Châu.

Trước cửa phủ Thái thú, rất nhiều người đã tụ tập, ai nấy đều chờ xem phong thái của chàng rể mới. "Nghe nói cái tên đó lại có thể cưới được tiểu thư Triệu Thanh Nhã sao?" "Nghe nói dường như là một tên tiểu bạch kiểm của Liễu gia?" "Không biết tên tiểu bạch kiểm đó có bản lĩnh gì không!

Nếu không có bản lĩnh thì có kịch hay để xem rồi!" "Dù sao, vị công tử phủ Thái thú kia cũng không phải là người dễ trêu chọc đâu!

Tuyệt đối sẽ không để muội muội gả cho một tên phế vật!" Trước cửa phủ Thái thú, một đám người rảnh rỗi bắt đầu bàn tán.

Trong đó, không ít người đều mang tâm thế xem trò vui, muốn xem ai là người cưới được Triệu Thanh Nhã. "Vị công tử phủ Thái thú" trong miệng họ chính là ca ca của Triệu Thanh Nhã, Triệu Vũ Tiến!

Ngay sau đó, trong tiếng nghị luận của mọi người, Triệu Vũ Tiến mặc một bộ kiếm bào trắng, tay cầm một thanh bảo kiếm thượng hạng, dẫn theo thị vệ trong phủ đi ra. "Hừ!" Vừa ra đến cửa, Triệu Vũ Tiến liền hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Cái tên Diệp Hàn kia đúng là gặp vận cứt chó!

Lại có thể thắng được Quận vương tử Yến Thập Thất!" "Hắn làm vậy khiến phủ Thái thú chúng ta cũng không cách nào liên hôn với phủ Quận vương được nữa!" "Hại ta cũng không biết phải ăn nói thế nào với Yến Thập Thất, càng là đoạn tuyệt quan lộ tương lai của ta!" "Đợi tên nhóc Diệp Hàn kia tới, ta nhất định phải cho hắn một bài học!" Khi nói, sắc mặt Triệu Vũ Tiến vẻ cực kỳ âm trầm.

Sở dĩ gã phẫn nộ như vậy là vì Diệp Hàn đã phá hỏng chuyện tốt của gã, khiến Triệu Thanh Nhã không thể gả vào phủ Quận vương!

Như vậy, phủ Thái thú cũng không thể liên hôn với phủ Quận vương, gã làm anh trai đương nhiên cũng không nhận được đủ lợi lộc.

Thế nên Triệu Vũ Tiến mới chướng mắt Diệp Hàn như vậy.

Sau đó, trong lúc gã đang hậm hực, cuối con đường, Diệp Hàn dẫn theo hàng chục tử đệ Liễu gia đi tới. "Triệu Vũ Tiến công tử!

Ngài đích thân ra đón sao?

Thật là hân hạnh, hân hạnh!" Vừa gặp mặt, Liễu gia chủ liền vội vàng bước lên phía trước, chào hỏi Triệu Vũ Tiến.

Tiếp đó, Liễu gia chủ chỉ tay, bắt đầu giới thiệu: "Đây là Diệp Hàn, chính là vị hôn phu của Triệu Thanh Nhã!" "Ha ha, bản nhân Diệp Hàn, hân hạnh hân hạnh!" Diệp Hàn cười cười, thuận theo lời

Liễu gia chủ nói vài câu, sau đó bước tới muốn chào hỏi Triệu Vũ Tiến.

Vì Triệu Vũ Tiến là anh trai Triệu Thanh Nhã nên Diệp Hàn tỏ ra khá khách khí.

Chương 1042

Chỉ tiếc là, dù khách khí như vậy cũng không thể giành được thiện cảm của đối phương! "Phi!" Triệu Vũ Tiến tại chỗ nhổ một ngụm nước bọt, khiến người Liễu gia mất sạch mặt mũi!

Ngay sau đó, Triệu Vũ Tiến quát lên: "Diệp Hàn, đừng có ở đây mà nằm mơ cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!

Ta nói cho ngươi biết, không đời nào!

Ngươi có thắng Yến Thập Thất thì cũng đừng hòng cưới được Triệu Thanh Nhã vào cửa!" Nói đoạn, Triệu Vũ Tiến chẳng hề nể mặt ai, trực tiếp rút kiếm ra khỏi bao, bày ra thái độ muốn đuổi Diệp Hàn đi.

Chứng kiến cảnh này, tất cả những người có mặt đều kinh hô, lần lượt kiễng chân, không kìm được mà xem náo nhiệt.

Lúc này, đám đông vây xem vừa xem náo nhiệt vừa hò hét. "Đánh đi!

Đánh đi!" "Triệu Vũ Tiến công tử, nhất định phải cho tên Diệp Hàn kia một bài học!" "Cái loại tiểu bạch kiểm như hắn, khẳng định không xứng với tiểu thư Triệu Thanh Nhã!" "Theo ta thấy, trực tiếp đánh chết đi!

Khỏi phải nhập chuế vào phủ Thái thú!" Đúng là xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, một đám đông vây quanh hò hét cực kỳ nhiệt liệt, thậm chí có kẻ bắt đầu thêm dầu vào lửa, hận không thể để Triệu Vũ Tiến và Diệp Hàn đánh nhau một trận ngay tại chỗ.

Bởi lẽ những kẻ xem náo nhiệt này đều đố kỵ với Diệp Hàn vô cùng, càng không muốn thấy Triệu Thanh Nhã gả cho anh.

Thế nên bọn họ mới hò hét như vậy.

Cùng lúc đó, trong tiếng hò reo của đám đông, Triệu Vũ Tiến cũng rút bảo kiếm ra, chỉ thẳng vào Diệp Hàn nói: "Diệp Hàn, nếu có gan thì đánh với ta một trận!

Ai thua thì lập tức cút khỏi đây!" "Ha ha!" Nghe vậy, Diệp Hàn chỉ đáp lại bằng một nụ cười lạnh, căn bản không để tên não tàn này vào mắt!

Phải biết rằng, Diệp Hàn là một đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên nha!

So với Triệu Vũ Tiến thì cao hơn hàng chục đẳng cấp, có thể nói chỉ cần Diệp Hàn thổi một hơi cũng có thể thổi chết Triệu Vũ Tiến!

Vậy mà trong sự chênh lệch khủng khiếp đó, tên Triệu Vũ Tiến kia lại dám chủ động khiêu khích?

Đúng là mù mắt chó rồi!

Thế là Diệp Hàn cũng không khách khí, trực tiếp rút Long Uyên kiếm ra. "Nếu đã chủ động tìm chết thì đừng trách ta!" Diệp Hàn nhàn nhạt mỉm cười, phất tay ném Long Uyên kiếm ra.

Một cú ném này chỉ dùng chưa tới nửa phần lực đạo!

Lúc này, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "vút", thậm chí còn chưa kịp nhìn thấy bóng dáng Long Uyên kiếm đâu thì trận chiến đã kết thúc! "Không thể nào!" Triệu Vũ Tiến vẻ mặt chấn kinh nhìn đôi bàn tay mình, thanh bảo kiếm trị giá hàng nghìn lượng bạc trong tay gã đã sớm không còn tung tích!

Lúc này, trong khi gã còn đang bàng hoàng thì ở phía không xa lại vang lên một tiếng kinh hô! "Trời ơi!" "Bảo kiếm của Triệu Vũ Tiến lại bị Diệp Hàn đâm bay rồi!" "Kinh thật, một kiếm ném ra khiến người ta nhìn không rõ nổi!" Bên bức tường đất cách đó mười mấy mét, một đám đông kinh hô không ngớt.

Trên bức tường đất phía sau họ, rõ ràng đang cắm thanh bảo kiếm của Triệu Vũ Tiến!

Lúc này lúc này, mọi người đều có thể nói là trợn tròn mắt.

Phải biết rằng, chỉ trong chớp mắt thôi!

Diệp Hàn lại có thể "vút" một cái ném bay bảo kiếm của Triệu Vũ Tiến!

Lúc này, điều khiến người ta rùng mình hơn chính là dưới lực đạo to lớn như vậy, Diệp Hàn lại có thể khống chế chuẩn xác đến từng phân, không làm bị thương ngón tay Triệu Vũ Tiến mà chỉ đánh bay thanh bảo kiếm trong tay gã.

Từ đó có thể thấy, ngự kiếm thuật của Diệp Hàn thực sự lợi hại đến mức chưa từng nghe thấy! "Diệp Hàn, ngươi dám đùa giỡn ta sao?" Triệu Vũ Tiến lúc này đã trợn trừng mắt, lời nói càng phẫn nộ khôn cùng.

Bởi vì gã là công tử phủ Thái thú, từ nhỏ cẩm y ngọc thực, chưa bao giờ bị ai bắt nạt!

Thế mà giờ đây, Diệp Hàn lại dám trước mặt bao nhiêu người vả vào mặt gã, chẳng khác nào sỉ nhục gã sao?

Thế là ánh mắt Triệu Vũ Tiến trở nên hung ác, định đoạt lấy bảo kiếm của thị vệ để tiếp tục quyết đấu với Diệp Hàn.

Chỉ tiếc là mới đi được nửa đường đã bị một tiếng quát lớn ngăn lại. "Triệu Vũ Tiến!

Cái đồ không biết điều kia!

Lui xuống cho ta!" Trong tiếng thịnh nộ, Triệu Thái thú trực tiếp dẫn người đi ra.

Khi Triệu Thái thú xuất hiện, Triệu Vũ Tiến lập tức không dám cử

động nữa, chỉ có thể hằm hằm nhìn chằm chằm Diệp Hàn, dường như muốn dùng ánh mắt để ăn tươi nuốt sống anh vậy.

Chương 1043

"Ha ha." Đối diện với cảnh này, Diệp Hàn chỉ cười lạnh một tiếng, căn bản không để tâm!

Dù sao anh cũng là đại lão cảnh giới Hóa Tiên, tự nhiên sẽ không để một con kiến hôi vào trong lòng. "Triệu Vũ Tiến, lui xuống cho ta!

Đừng có ở đây mà mất mặt xấu hổ nữa!" Triệu Thái thú hạ lệnh một tiếng, đuổi Triệu Vũ Tiến về.

Sở dĩ ông ta làm vậy, một là để cho Diệp Hàn một chút mặt mũi.

Hai là để bảo vệ con trai mình.

Dù sao Triệu Thái thú cũng biết rõ thực lực của Diệp Hàn rất lợi hại!

Nếu không, anh đã không dễ dàng chém giết con yêu thú kia.

Sau đó, đợi Triệu Vũ Tiến hậm hực lui xuống, Triệu Thái thú mới tươi cười bước tới, đích thân mời Diệp Hàn vào trong phủ Thái thú. "Diệp Hàn công tử, hy vọng cậu đừng để bụng!

Triệu Vũ Tiến đứa nhỏ này thực ra cũng không có ác ý, chỉ là tính khí hơi lớn một chút, xin đừng chấp nhặt nhé!" Triệu Thái thú vừa cười vừa làm người hòa giải.

Trước cảnh này, Diệp Hàn thậm chí chẳng buồn nói gì, chỉ hừ một tiếng rồi im lặng.

Dù sao Diệp Hàn cũng chẳng phải kẻ ngốc.

Chỉ nhìn biểu hiện của Triệu Vũ Tiến lúc nãy là biết tên này chẳng phải loại tốt lành gì, nếu không đã chẳng vừa lên đã dùng sát chiêu!

Thế nên Diệp Hàn căn bản chẳng buồn đáp lời hai cha con họ.

Thái độ này khiến Triệu Thái thú vô cùng lúng túng.

May mà lúc này Liễu gia chủ kịp thời đứng ra, tươi cười nói: "Triệu Thái thú, Diệp Hàn công tử, cả hai đừng giận!

Hôm nay dù sao cũng là một ngày đại hỷ, có xích mích gì thì để sau hãy nói, không thể để người ngoài xem trò cười được!" Nói đoạn, Liễu gia chủ cố ý nháy mắt với Diệp Hàn, ý bảo anh đừng chấp nhặt.

Đến lúc này Diệp Hàn mới chắp tay, thản nhiên nói: "Được, nể mặt Liễu gia chủ và Triệu Thái thú, tôi tạm thời không chấp với Triệu Vũ Tiến nữa!

Nhưng nếu hắn còn kiếm chuyện thì đừng trách tôi lật mặt không nể tình!" "Như vậy là tốt rồi, tốt rồi." Liễu gia chủ cười hì hì, coi như lấp liếm xong chuyện này.

Triệu Thái thú tuy trong lòng có chút khó chịu nhưng cũng chẳng làm gì được Diệp Hàn!

Dù sao Diệp Hàn cũng là người có thân thủ bất phàm, lúc này lại được phủ Quận vương thân thiết, càng cứu mạng Quận vương tử Yến Thập Thất một lần.

Cứ như vậy, Triệu Thái thú dù không cam lòng cũng không có cách nào với Diệp Hàn, chỉ có thể cười gượng nói vài câu cho qua chuyện.

Sau đó, mọi người vừa cười nói vừa bước vào đại đường.

Trong đại đường đã sớm ngồi đầy thân thích phủ Thái thú!

Bất kể cô dì, chú bác, cậu mợ, đủ loại thân thích đều đã tới đông đủ!

Diệp Hàn chỉ đảo mắt nhìn qua một lượt đã bị trận thế này làm cho giật mình! "Chà chà!" "Thân thích của phủ Thái thú cũng đông gớm thật!" "Lại có đến hơn hai trăm người sao?

Định làm cái gì vậy?" Nói đoạn, trên mặt Diệp Hàn đầy vẻ kinh ngạc.

Thật sự không hiểu nổi phủ Thái thú ở đâu ra lắm thân thích như thế.

Cùng lúc đó, Liễu gia chủ bên cạnh khẽ giải thích, tranh thủ lúc người khác không chú ý nói: "Diệp Hàn công tử, đây là phong tục của chúng tôi!" "Phàm là khi kết hôn đều sẽ có thân thích đến!" "Lúc này, tất cả thân thích đều phải được tặng một phần lễ vật!" "Chỉ có như vậy mới được công nhận!" Liễu gia chủ vừa nói vừa làm động tác đưa tiền.

Ý tứ cũng rõ ràng, bảo Diệp Hàn chuẩn bị thêm nhiều hồng bao để làm hài lòng đám thân thích phủ Thái thú này!

Nếu không, khi thành thân, những người này nhất định sẽ gây khó dễ!

Lúc này, Diệp Hàn đưa hồng bao càng lớn thì những thân thích đó sẽ càng hài lòng với anh.

Thấy vậy, Diệp Hàn không khỏi cười hỏi: "Liễu gia chủ, vậy hồng bao phải đưa bao nhiêu tiền?" "Theo tập tục thì ít nhất mỗi người cũng phải mười lượng bạc!" Liễu gia chủ tính toán trong lòng, nói tiếp: "Nhưng vì đều là thân thích phủ Thái thú, mặt mũi khá lớn, nên theo tôi thấy, ít nhất cũng phải một trăm lượng!" "Ồ?

Mỗi người một trăm lượng bạc?" Diệp Hàn nghe xong, đảo mắt nhìn đám thân thích kia, sơ bộ tính toán, ít nhất cũng phải có hai ba trăm người! "Lúc này, chỉ riêng việc phát hồng bao cho đám thân thích này cũng phải tốn đến mấy vạn lượng bạc sao?" Diệp Hàn không khỏi mỉm cười.

Nụ cười của anh có chút kỳ quái, nhất thời không ai nhìn thấu

được tâm tư của anh!

Thấy cảnh này, Liễu gia chủ tưởng Diệp Hàn không nguyện ý, bèn tiếp tục khuyên nhủ: "Diệp Hàn công tử, cậu hãy làm phước đi, coi như bố thí cho kẻ ăn mày!

Dù sao chỉ cần qua được cửa này, nhiệm vụ của cậu coi như hoàn thành, có thể thành thân với tiểu thư Triệu Thanh Nhã rồi!" "Được!" Diệp Hàn dứt khoát đáp một câu, sau đó bắt đầu chuẩn bị hồng bao.

Chương 1044

Nhưng trong lúc đang chuẩn bị hồng bao, trong đám đông bỗng vang lên một giọng nói như vịt đực. "Diệp Hàn, với chút gia sản đó, ngươi định phát cho ta bao nhiêu hồng bao đây?" "Ta nói cho ngươi biết, nếu ít hơn một trăm lượng thì sớm cút đi cho rảnh!" "Dù sao phủ Thái thú cũng không phải cái bang, càng không thể thèm khát chút tiền đó!" Trong tiếng nói, một nam tử âm trầm bước ra.

Người này không phải ai khác, chính là Triệu Vũ Tiến vừa bị Diệp Hàn dạy dỗ một trận!

Lúc này lúc này, đúng là kẻ thù gặp mặt đỏ mắt vô cùng, Triệu Vũ Tiến vừa bước tới đã bắt đầu mỉa mai châm chọc Diệp Hàn.

Nghe vậy, Diệp Hàn không hề giận, điềm nhiên nói: "Triệu Vũ Tiến, lại tới nữa à?

Chẳng lẽ lúc nãy ta đánh còn nhẹ?

Lúc này, có người lại muốn bị đập sao?" "Diệp Hàn!

Ngươi muốn chết sao!" Thấy đối phương liên tục sỉ nhục mình trước đám đông, Triệu Vũ Tiến lập tức nổi giận.

Nhưng vì trong đây có các bậc trưởng bối đang nhìn, Triệu Vũ Tiến không dám ra tay công khai.

Thế là gã nghiến răng nghiến lợi, cố nén nộ khí rồi mới nói: "Diệp Hàn, ta nhìn ngươi không thuận mắt!

Nếu không phải ngươi đánh bại Yến Thập Thất, phủ Thái thú ta cũng không mất đi cơ hội liên hôn với phủ Quận vương!" "Thế nên hôm nay bất luận thế nào, đừng hòng qua được cửa của ta!" "Lúc này, ta nói cho ngươi biết!

Nếu hồng bao đưa ít thì đừng trách ta sỉ nhục ngươi!" Triệu Vũ Tiến cậy đây là phủ Thái thú nên nói năng không kiêng nể gì.

Lúc này gã cũng đã sớm nghe ngóng được, Liễu gia hiện đang rất thiếu bạc, căn bản không lấy ra được bao nhiêu tiền!

Thế nên Triệu Vũ Tiến mới công khai gây khó dễ cho Diệp Hàn, muốn anh không thể xuống đài được.

Chỉ tiếc là gã nghĩ hơi nhiều rồi!

Lúc này, gia sản của Diệp Hàn sao gã có thể đoán được! "Ha ha, chẳng phải là hồng bao thôi sao?

Triệu Vũ Tiến, nhìn cho kỹ đây!" Diệp Hàn cười cười, bước chân vào giữa đại đường.

Sau đó, trước sự chứng kiến của hàng trăm người phủ Thái thú, Diệp Hàn lập tức đi tới vị trí chính giữa, hỏi lão gia gia đang ngồi trên chiếc ghế thái sư kia. "Vị đại gia này, cho phép tôi mạo muội hỏi một câu, ông là gì của Triệu Thanh Nhã?" Diệp Hàn mỉm cười nói.

Lão gia gia ngồi trên ghế thái sư vẻ mặt từ ái đáp: "Ta là thái gia gia của Triệu Thanh Nhã, năm nay đã hơn chín mươi tuổi rồi!" "Ồ?

Hơn chín mươi tuổi rồi sao?

Vậy đúng là một lão thọ tinh!" Diệp Hàn cười nói xã giao vài câu, sau đó mới đi vào chủ đề chính! "Đúng rồi, lão thái gia, ông có nhớ mình nặng bao nhiêu không?" Diệp Hàn bỗng chuyển tông, hỏi về cân nặng của đối phương.

Thấy cảnh này, lão thái gia cũng ngẩn người, nhất thời không hiểu ý Diệp Hàn là gì.

Dù sao theo lão thấy, Diệp Hàn lần này chắc chắn là định đưa hồng bao.

Nhưng đưa hồng bao thì đưa đi, tại sao lại hỏi cân nặng làm gì?

Lão thái gia đầy bụng thắc mắc nhưng vẫn miễn cưỡng nói: "Ta cũng không nhớ rõ lắm, nhưng ít nhất cũng phải nặng khoảng một trăm cân đi!" "Một trăm cân sao?" Diệp Hàn bỗng bật cười, cười vô cùng sảng khoái!

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Diệp Hàn phất đại thủ, hào khí ngất trời nói: "Lão thái gia, vì ông nặng một trăm cân nên tôi tặng một trăm cân vàng ròng làm lễ gặp mặt!" "Lúc này, ngoài một trăm cân vàng đó, tôi còn tặng thêm một hộp nhân sâm núi ngàn năm trị giá vạn lượng bạc để ông bồi bổ thân thể!" Lời Diệp Hàn vừa dứt, lập tức dẫn tới vô số tiếng kinh hô.

Lúc này lúc này, bất cứ ai cũng không dám tin Diệp Hàn lại hào phóng như vậy!

Ngoài một trăm cân vàng ra còn tặng thêm nhân sâm núi trị giá vạn lượng bạc?

Lễ gặp mặt như thế này, e rằng cả thành Từ Châu không ai có thể lấy ra được!

Thế là lúc này, Triệu Vũ Tiến bên cạnh không khỏi mỉa mai châm chọc: "Diệp Hàn, bớt giả bộ đi!

Ta muốn xem xem ngươi có nỡ lấy ra lễ gặp mặt quý trọng như vậy không!" "Ồ?

Nghi ngờ thực lực của tôi sao?" Diệp Hàn nhếch môi, thản nhiên nói: "Vậy hôm nay tôi sẽ cho anh mở mang tầm mắt!" Dứt lời, Diệp Hàn lập tức phất tay, hô lớn: "Người đâu!

Khiêng vàng của ta lên!" "Rõ!" Kèm theo một tiếng hô thấp, hai vệ binh vũ trang đầy đủ lập tức khiêng một rương vàng sáng lóa bước tới.

Tiếp đó, sau khi khiêng tới trước mặt lão thái gia, dưới sự ra hiệu của Diệp Hàn, một tiếng "ầm" vang lên, cả rương vàng bị ném mạnh xuống đất! "....." Chứng kiến cảnh này, lão thái gia ngồi trên ghế thái sư lập tức trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nói: "Diệp Hàn, trong rương này không lẽ thực sự là vàng sao?" "Ha ha, sao có thể lừa ông được?" Diệp Hàn cười cười, lập tức mở rương ra.

Mọi người chỉ thấy "vù" một cái, những thỏi vàng sáng loáng lộ ra, màu kim sặc sỡ kia rõ ràng là cả một rương, ít nhất cũng hơn trăm cân vàng!

Ngay lập tức, hai chân lão thái gia bắt đầu run lẩy bẩy.

Chương 1045

Bởi vì đây là lần đầu tiên ông gặp người nào thẳng thắn như Diệp Hàn, vừa lên là tại chỗ bê ra một rương vàng! "Đúng rồi, còn một cây nhân sâm núi nữa!" Diệp Hàn bỗng cười nói, thầm nghĩ suýt chút nữa quên mất chuyện này.

Ngay sau đó, ngón tay anh chạm vào túi trữ vật, tùy tay lấy ra một hộp nhân sâm núi ngàn năm tuổi.

Khi mở nắp ra, hương dược nồng nàn suýt chút nữa làm lão thái gia choáng váng! "Trời ơi!" "Cái tên Diệp Hàn này lại hào phóng đến vậy sao?" "Phất tay một cái là hơn trăm cân vàng, còn lấy ra cả một cây nhân sâm núi?" Lúc này lúc này, tất cả thân thích phủ Thái thú đều trợn tròn mắt nhìn.

Đặc biệt là cây nhân sâm núi kia, tuyệt đối là bảo vật có giá mà không có chợ!

Một cây nấu lên, ít nhất cũng có thể giúp người ta sống thêm vài năm!

Không thể không nói, lễ gặp mặt của Diệp Hàn thực sự quá hậu hĩnh, ngay cả lão thái gia cũng không kìm được mà giơ ngón tay cái, tán thưởng không ngớt: "Tốt!

Không hổ là Diệp Hàn công tử, quả thực cử thế vô song!

Chỉ riêng lễ gặp mặt này đã khiến lão phu mở mang tầm mắt!" "Ha ha, chút lòng thành thôi, không đáng là gì." Diệp Hàn hơi mỉm cười, tỏ ra khách khí.

Tuy nhiên, lúc này Triệu Vũ Tiến bên cạnh lại tiếp tục châm chọc: "Diệp Hàn, đừng có ở đó giả vờ giả vịt!

Ta đã sớm phái người nghe ngóng rồi, Liễu gia căn bản không còn bao nhiêu bạc nữa!" "Thế nên ta muốn xem xem, tiếp theo ngươi có lấy ra được thứ gì tốt không!" "Nếu không lấy ra được thì đừng trách ta không khách khí!" Nói đoạn, sắc mặt Triệu Vũ Tiến trở nên âm trầm.

Lúc này ai nấy đều thấy Triệu Vũ Tiến rõ ràng là đang nhắm vào Diệp Hàn.

Tuy nhiên, đối diện với cảnh này, Diệp Hàn lại không thèm quan tâm. "Triệu Vũ Tiến, nhìn cho kỹ đây." Diệp Hàn thản nhiên nói một câu, sau đó lại tìm một người khác, tùy miệng hỏi: "Vị trưởng bối này, xin hỏi ngài là gì của Triệu Thanh Nhã?" "Ta là cô của Triệu Thanh Nhã." Một người phụ nữ trung niên ngoài bốn mươi tuổi, hai mắt sáng rực nói.

Thành thật mà nói, sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, bà ta thực sự rất tò mò không biết Diệp Hàn có thể tặng lễ gặp mặt như thế nào!

Ngay sau đó, Diệp Hàn không để bà ta phải chờ lâu, lập tức hỏi: "Vị cô cô này, xin cho phép tôi mạo muội hỏi, bà nặng bao nhiêu?" Đến rồi!

Nghe xong câu hỏi, người phụ nữ trung niên lập tức mừng rỡ, trong lòng thầm kinh hỉ: Tới rồi!

Đang đợi câu này đây!

Thế là bà ta lập tức không đợi được mà hô lớn: "Ta nặng một trăm ba mươi cân!" "Được rồi!" Diệp Hàn cười nói: "Một trăm ba mươi cân phải không?

Bà đợi một chút!" Dứt lời, Diệp Hàn vung đại thủ, lập tức có thị vệ khiêng một rương vàng lớn lên!

Tiếp đó, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "ầm" nặng nề, một rương vàng lớn đập xuống đất, ngay cả sàn gỗ của đại đường thậm chí còn lún xuống mấy phân! "Ở đây có một trăm ba mươi cân vàng làm lễ gặp mặt, bà hãy cầm cho chắc!" Diệp Hàn khẽ mỉm cười, điềm nhiên nói. "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!

Cảm ơn!

Cảm ơn ngài nhiều lắm!" Người phụ nữ kia vui sướng đến mức mặt mày nở hoa, hận không thể ôm ngay rương vàng về nhà!

Dù sao đó cũng là một trăm ba mươi cân vàng nha!

Theo quan niệm một cân bằng mười lượng, thì cũng là một nghìn ba trăm lượng vàng!

Một nghìn ba trăm lượng vàng tương đương với một vạn ba nghìn lượng bạc!

Lễ gặp mặt hậu hĩnh như thế này quả thực là hiếm thấy trên đời! "Kinh khủng thật!" "Ta thực sự hoàn toàn chết lặng rồi!" "Vung tay một cái là ném ra mấy trăm cân vàng, nhìn mà ta thấy đau lòng thay!" "Lúc này, vị Diệp Hàn công tử này có tiếp tục tặng nữa không nhỉ?" Lúc này lúc này, tất cả thân thích phủ Thái thú đều cảm thấy tim mình đau nhói, sợ Diệp Hàn đang tặng nửa chừng bỗng nhiên hết tiền!

Thế là ngay sau đó, vô số thân thích phủ Thái thú đều ùa tới, khóc lóc thảm thiết báo cân nặng cho Diệp Hàn, sợ anh không nghe thấy!

Dù sao đây cũng liên quan đến mấy trăm cân vàng nha!

Nếu đổi ra bạc thì là mấy vạn lượng!

Đủ dùng cả đời rồi!

Thế nên cũng chẳng trách những người này lại dốc sức đến thế!

Sau đó, trong tiếng la hét của mọi người, một gã béo có thể hình

lực lưỡng cuối cùng cũng chen vào được.

Chỉ thấy gã mặt đầy thịt ngang, một thân mỡ thừa thậm chí còn hơn cả một con lợn!

Lúc này, gã béo thuộc hạng nặng ký này vừa đứng phía trước đã gạt phắt những người khác ra phía sau.

Ngay sau đó, gã béo chen tới trước mặt Diệp Hàn, vội vàng nói: "Diệp Hàn công tử, hân hạnh hân hạnh!" "Ách...

Chương 1046

hân hạnh." Diệp Hàn xoa xoa cằm, hỏi: "Cái này không lẽ cũng là thân thích họ Triệu sao?" "Đúng!

Đúng!" Gã béo vẻ mặt nôn nóng nói: "Ta là đường đệ của Triệu Thanh Nhã, nặng hai trăm tám mươi cân!

Xin Diệp Hàn công tử làm phúc, cho ta xin một chút lễ gặp mặt!" Khi nói, gã béo rõ ràng là nôn nóng vô cùng.

Sở dĩ nôn nóng như vậy là vì bình thường gã bị bắt nạt quá nhiều!

Vì béo quá nên luôn bị người ta lấy cân nặng ra làm trò cười, không chỉ mắng là một con lợn phì, thậm chí có người còn nói gã cả đời cũng không kiếm được tiền, là một phế vật vô dụng!

Giờ đây khó khăn lắm mới gặp được cơ hội chứng minh bản thân này, gã béo đương nhiên nóng lòng chen vào, muốn Diệp Hàn tặng một chút lễ gặp mặt.

Ngay cả khi chỉ bằng một phần mười của người khác cũng đủ cho gã dùng cả đời rồi!

Thế nên gã béo khi nói chuyện lo lắng đến chết đi được, sợ túi Diệp Hàn không còn tiền.

Nhưng điều khiến gã may mắn là Diệp Hàn rõ ràng có nhiều tiền hơn gã tưởng! "Hai trăm tám mươi cân phải không?" Diệp Hàn vừa xoa cằm vừa nói: "Nể tình cậu to lớn chắc chắn như vậy, ta làm tròn cho thành số nguyên đi, ba trăm cân nhé!" Nói xong, Diệp Hàn phất đại thủ, mấy thị vệ liền khiêng một cái rương vào.

Tiếp đó lại là một tiếng nổ trầm đục, chiếc rương chứa ba trăm cân vàng "ầm" một cái đập xuống đất, thậm chí còn làm vỡ cả sàn

nhà! "Lúc này, ba trăm cân vàng này cậu cứ cầm lấy mà tiêu xài thoải mái!" Diệp Hàn phất tay, cực kỳ hào khí nói. "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" Gã béo vui sướng đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên tại chỗ, vội vàng rối rít cảm ơn Diệp Hàn. "Cầm lấy đi!

Đừng khách khí với ta!" Diệp Hàn nói xong cũng lười tiếp tục phát tiền nữa, dù sao chuyện này thực sự quá tốn thời gian!

Thế là trước những đôi mắt nhìn chằm chằm của mọi người, Diệp Hàn trực tiếp lấy túi trữ vật ra.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy ba tiếng vang "Ầm!", "Đông!", "Rắc!", Diệp Hàn lại bê ra cả một ngọn núi vàng!

Lúc này, một ngọn núi vàng thực sự không giả chút nào, toàn bộ đều được đúc từ vàng ròng!

Ba tiếng động lúc nãy chính là do ngọn núi vàng này đập ra!

Đầu tiên là "Ầm" một tiếng ném xuống đất, ngay sau đó là "Đông" đè nát sàn gỗ, còn tiếng "Rắc" kia thì đã đè gãy chân của Triệu Vũ Tiến! "Mẹ kiếp!

Chân của lão tử!

Đau chết ta rồi!

Diệp Hàn, ta thề không đội trời chung với ngươi!" Triệu Vũ Tiến đau khổ mắng mỏ, lần này thực sự là xui xẻo tột độ.

Không những bị Diệp Hàn liên tục tát vào mặt, thậm chí ngay cả lúc chia vàng gã cũng chẳng được phần nào!

Lúc này, không được phần đã đành, thậm chí còn bị vàng đè gãy đùi, đúng là xui xẻo đến nhà luôn rồi! "Triệu Vũ Tiến, theo ta thấy anh nên mau đi tìm đại phu đi!

Nếu không, cái chân đó khó mà giữ được đấy!" Diệp Hàn vẻ mặt

mỉa mai nói, căn bản chẳng coi Triệu Vũ Tiến ra gì.

Sau đó, Diệp Hàn chỉ vào ngọn núi vàng kia, trực tiếp nói: "Ngọn núi vàng này nặng tới mấy chục tấn, chư vị đừng khách khí với tôi!

Cứ tự nhiên mà lấy!" "Mẹ kiếp!" "Lời này là thật sao?" "Ngọn núi vàng lớn thế kia, tất cả đều cho chúng tôi sao?" Trên thực tế, tất cả những người có mặt đều kinh ngạc, không một ai dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Dù sao, sức chấn động mà một ngọn núi vàng mang lại là quá lớn!

E rằng cả thành Từ Châu cũng chẳng ai lấy ra nổi!

Thế mà giờ đây Diệp Hàn lại bảo cứ tự nhiên mà lấy?

Đúng là không dám tin nổi!

Tuy nhiên đối với sự nghi ngờ của mọi người, Diệp Hàn điềm nhiên nói: "Lời tôi nói chưa bao giờ là giả, nên mọi người cứ yên tâm!" Nói xong, Diệp Hàn lùi lại vài bước.

Ý tứ rõ ràng là để mặc cho những người này tự nhiên lấy!

Thế là khi thấy động tác của Diệp Hàn, mọi người đều vui mừng khôn xiết, lập tức ùa tới, vội vã ôm lấy vàng, dốc sức nhét vào túi. "Ha ha." Nhìn cảnh mọi người điên cuồng như vậy, Diệp Hàn chỉ mỉm cười điềm nhiên, không nói thêm gì nữa.

Dù sao chút vàng này chỉ là một mẩu nhỏ trong túi anh mà thôi!

Tất cả mang đi chia hết thì Diệp Hàn cũng chẳng thấy đau lòng.

Chương 1047

Do đó, sau khi bê ngọn núi vàng ra, anh mặc kệ những người kia bê đi lấy đi, căn bản chẳng hề tiếc nuối.

Lúc này, biểu hiện hào phóng đó đã lọt vào mắt một thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp.

Thiếu nữ đó chính là thiên kim tiểu thư nhà họ Triệu, Triệu Thanh Nhã! "Tiểu thư, vị Diệp Hàn công tử này quả thực cử thế vô song, gả cho ngài ấy đúng là không thiệt thòi chút nào!" Một thị nữ bên cạnh hâm mộ nói, rõ ràng mọi hành động của Diệp Hàn đều bị bọn họ nhìn thấy hết.

Lúc này, ngay cả thị nữ thân cận của Triệu Thanh Nhã cũng cảm thấy Diệp Hàn là một nhân tài.

Đối với chuyện này, Triệu Thanh Nhã gật đầu thừa nhận: "Quả thực!

Từ khi gặp ngài ấy lần đầu, ta đã cảm thấy người này không phải người thường!

Xem ra vận khí của ta khá tốt, lại có thể gả cho một người ưu tú như vậy." "Chỉ tiếc là Triệu Vũ Tiến công tử không chịu bỏ cuộc nha!

Cứ liên tục tìm Diệp Hàn công tử gây rắc rối." Thị nữ kia vẻ mặt lo lắng nói.

Rõ ràng ngay cả một thị nữ cũng thấy Triệu Vũ Tiến luôn nhắm vào Diệp Hàn.

Về điều này, Triệu Thanh Nhã thản nhiên nói: "Ta sẽ ra mặt!

Nếu Triệu Vũ Tiến còn quấy rầy không thôi, ta sẽ ra mặt khiến anh ta phải khó xử!" Ngay sau đó, hai người vừa nói xong, phía bên

kia Triệu Vũ Tiến lại bắt đầu kiếm chuyện!

Ngay cả khi lúc này chân đang đau đớn, gã vẫn không chịu từ bỏ. "Diệp Hàn, dù ngươi có nhiều tiền đến mấy thì cũng đừng hòng đắc ý!" Lúc này, Triệu Vũ Tiến vẻ mặt phẫn hận hét lên.

Dù liên tục bị Diệp Hàn tát vào mặt nhưng gã vẫn không chịu bỏ cuộc, cứ ở đó khiêu khích Thánh Phi.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn chỉ cười cười nói: "Triệu Vũ Tiến, dù anh không cam tâm thì đã sao?

Đánh không lại tôi, tiền cũng chẳng nhiều bằng tôi, thậm chí ngay cả bản lĩnh cũng kém xa tôi!" "Dưới sự chênh lệch khủng khiếp như vậy, anh có phẫn nộ đến đâu cũng chẳng làm gì được tôi đâu." Diệp Hàn điềm nhiên nói, căn bản không để lời đe dọa của Triệu Vũ Tiến vào mắt.

Lúc này, Triệu Vũ Tiến cũng biết mình không bằng Diệp Hàn, càng biết không phải đối thủ của anh!

Nhưng dù vậy, gã vẫn không cam tâm, vẫn phẫn nộ nói: "Diệp Hàn, ngươi có giỏi đến mấy cũng vô dụng thôi!

Dù sao Triệu Thanh Nhã cũng sẽ không nhìn trúng ngươi đâu!

Hôn sự của hai người chỉ là sự sắp đặt của bậc trưởng bối, căn bản không thể nào hạnh phúc được!" Nói đoạn, trong mắt Triệu Vũ Tiến lộ ra thần sắc độc ác.

Bất kỳ người bình thường nào cũng thấy tâm địa của Triệu Vũ Tiến thật hiểm độc!

Diệp Hàn nghe xong lời này cũng không khỏi ngẩn người.

Thú thực, đối phương nói cũng có phần đúng!

Dẫu Diệp Hàn có bản lĩnh, có tiền, nhưng ngộ nhỡ Triệu Thanh

Nhã không nhìn trúng thì đúng là chẳng có cách nào! "Ha ha!

Bị ta nói trúng rồi chứ gì!" Triệu Vũ Tiến cười lớn, như trút được một ngụm ác khí, hả hê vô cùng!

Nhưng giây tiếp theo, gã liền bị vả mặt!

Lúc này, người vả mặt lại chính là em gái ruột của gã, Triệu Thanh Nhã! "Triệu Vũ Tiến, anh đừng ở đó mà nói năng hồ đồ nữa." Một giọng nói trong trẻo vang lên, ngay sau đó, bóng dáng Triệu Thanh Nhã cuối cùng cũng lộ diện. "Ta thích Diệp Hàn công tử!" Vừa gặp mặt, Triệu Thanh Nhã đã trực tiếp nói ra tâm ý.

Lúc này, trên khuôn mặt kiều diễm của nàng mang theo một vệt ửng đỏ đầy mê hoặc, nàng vừa đi về phía Diệp Hàn vừa nghiêm túc nói: "Ta và Diệp Hàn công tử đã gặp nhau một lần, lúc đó ngài ấy đã cứu ta.

Thế nên ta thực sự thích ngài ấy!

Lúc này, ta cũng thấy ngài ấy rất ưu tú!" Câu nói của Triệu Thanh Nhã vừa dứt lập tức khiến sắc mặt Triệu Vũ Tiến xám như tro tàn.

Triệu Vũ Tiến không ngờ tới việc Triệu Thanh Nhã lại đích thân ra mặt!

Lúc này, Triệu Thanh Nhã vừa xuất hiện đã thổ lộ với Diệp Hàn!

Cảnh tượng này tự nhiên khiến tất cả mọi người cùng hò reo. "Chúc mừng chúc mừng!" "Diệp Hàn công tử và Triệu Thanh Nhã tiểu thư đúng là trai tài gái sắc!

Một đôi trời sinh!" "Chúc hai vị sớm sinh quý tử, bách niên hảo hợp!" Ngay lập tức, trong đại đường tràn ngập tiếng chúc tụng của mọi người.

Những thân thích phủ Thái thú kia, bất kể là nể mặt vàng của Diệp

Hàn hay thực lực của anh, đều vô cùng bội phục Diệp Hàn!

Chương 1048

Giờ đây, thấy Triệu Thanh Nhã cũng bày tỏ tình cảm với Diệp Hàn, đám thân thích phủ Thái thú này không còn gì để nói nữa.

Tiếng chúc tụng của họ càng lúc càng vang dội, khiến Triệu Vũ Tiến tức đến ngất xỉu ngay tại chỗ!

Lúc này, ngay cả khi tỉnh lại, gã cũng không có cách nào với Diệp Hàn!

Trong phủ Thái thú, dù là Triệu Thái thú hay các bậc trưởng bối khác đều không ngớt lời tán thưởng Diệp Hàn!

Cứ như vậy, Diệp Hàn đã thành công chinh phục được tất cả thân thích!

Sau đó, vào chính ngọ ngày hôm sau, yến tiệc chính thức khai màn!

Khai mạc như thường lệ, rồi đến các nghi lễ bái đường thông thường, mọi thứ đều giống hệt như một cặp phu thê bình phàm.

Chỉ có điều duy nhất khác biệt là Diệp Hàn không phải người thường.

Giữa một đám phàm phu tục tử, khí chất của Diệp Hàn vĩnh viễn nổi bật lạ thường.

Ngay cả Quận vương, các thế gia hào môn trong thành Từ Châu đến dự tiệc đều bị khí chất hiên ngang của Diệp Hàn chinh phục!

Thêm vào đó, Diệp Hàn vung tay chi hàng triệu bạc, mua hẳn một căn hào trạch rộng hàng trăm mẫu ở ngoại ô.

Thủ đoạn hào phóng như vậy càng khiến không ít người phải kinh hô!

Sau bữa yến tiệc, tất cả mọi người ở thành Từ Châu đều nhìn Diệp Hàn bằng con mắt khác xưa!

Đêm đó, sau khi mọi người tản đi hết, Diệp Hàn và Triệu Thanh Nhã cũng cuối cùng bước vào động phòng.

Chỉ có điều, cả đêm đó Diệp Hàn không làm gì cả.

Dù sao mục đích lần này của anh chỉ là để hoàn thành nhiệm vụ, không phải để thực sự cưới Triệu Thanh Nhã!

Sáng sớm hôm sau, khi Triệu Thanh Nhã tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn bóng dáng Diệp Hàn.

Bên giường để lại không ít đồ vật.

Trong đó có phong thư do chính tay Diệp Hàn viết! "Triệu tiểu thư, khi nàng xem bức thư này, ta đã quay về Diệu Huyền Tông rồi." "Trong túi trữ vật có một quyển công pháp phù hợp, có mười mấy viên linh thạch đỉnh cấp, cùng với vài triệu linh thạch cấp thấp, và một số bạc trắng, vàng ròng." "Những thứ này đủ để nàng tu luyện tới cảnh giới Ngự Không trong vòng một tháng." "Lúc đó, nếu nàng thực sự thích ta thì chúng ta gặp lại ở Diệu Huyền Tông." Lúc này, Triệu Thanh Nhã nhìn bức thư trước mặt cùng những viên linh thạch kia, không khỏi rơi vào trầm tư.

Không thể phủ nhận, cách làm của Diệp Hàn quả thực đúng chất chính nhân quân tử.

Không những không chiếm tiện nghi của nàng, thậm chí còn để lại không ít bảo vật.

Như vậy có thể nói là đã làm trọn nghĩa trọn tình rồi.

Nếu là người khác, e rằng đã vui mừng khôn xiết, dù sao đây cũng là một gia tài lớn.

Nhưng Triệu Thanh Nhã lại thở dài khôn nguôi.

Bởi nàng rõ ràng không nỡ rời xa Diệp Hàn, thế nên mới cảm thấy tiếc nuối.

Sau đó, để có thể sớm ngày tìm thấy Diệp Hàn, Triệu Thanh Nhã trực tiếp mở quyển công pháp kia ra, bắt đầu dần dần tu luyện.

Lúc này, tại một ngọn núi cách xa hàng trăm dặm, bóng dáng Diệp Hàn không ngừng nhảy vọt, xuyên thấu qua rừng cây.

Sau đó chỉ mươi phút sau, Diệp Hàn đã đeo kiếm quay về Diệu Huyền Tông.

Tại cửa tông môn vẫn là hộ tông đại trận bao năm không đổi kia.

Những tu sĩ gác cổng đã được thay bằng nhiều gương mặt lạ lẫm. "Ai đó?" Tu sĩ gác cổng thẩm vấn theo lệ. "Phiếu Miểu Phong, Diệp Hàn." Diệp Hàn thản nhiên đáp, sau đó đưa tín vật tùy thân ra. "Tín vật là thật." Tu sĩ gác cổng kiểm tra một lượt rồi phất tay cho qua: "Có thể đi rồi." "Cảm ơn." Diệp Hàn nói lời cảm tạ, sau đó liền ngự không mà đi, bay thẳng về phía Phiếu Miểu Phong.

Khi đến Phiếu Miểu Phong, anh bỗng nhiên gặp một tên tu sĩ có dáng vẻ lấm la lấm lét, đang không ngừng đi vòng quanh trước cửa động phủ bế quan của Liễu Tuyết trưởng lão.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn cau mày, trực tiếp bước tới hỏi: "Vị huynh đài này, xin hỏi anh đang làm gì ở đây?

Họ tên là gì, sư thừa từ đâu, tại sao lại ở Phiếu Miểu Phong của ta?" "Ách..." Nam tu sĩ lấm lét kia rõ ràng bị hỏi vặn, nhất thời không trả lời được. "Nếu đã không nói thì đừng trách ta không khách khí!" Dứt lời, Diệp Hàn tại chỗ rút kiếm ra!

Ngay sau đó, sau một tiếng "vút", Long Uyên kiếm thoát vỏ, chỉ còn cách cổ của tên tu sĩ kia một centimet.

Chỉ cần nhích thêm một chút nữa là có thể hạ sát đối phương!

Chương 1049

"Đại ca... tôi cầu xin anh!

Làm ơn đừng ra tay nha!" Cái gã lấm lét kia rõ ràng không ngờ tu vi của Diệp Hàn lại cao đến thế!

Chỉ trong một lần chạm mặt đã trực tiếp chỉ thẳng vào tử huyệt!

Lúc này vì để giữ mạng, gã tu sĩ kia vội vàng cầu xin tha thứ.

Thấy vậy, Diệp Hàn mới tiếp tục hỏi: "Vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, tên gì?" "Vương Phi Thanh!" Gã tu sĩ run rẩy đáp. "Vương Phi Thanh?" Diệp Hàn nhẩm lại cái tên của đối phương rồi hỏi tiếp: "Ở ngọn núi nào?

Tại sao lại quỷ quỷ thụt thụt ở Phiếu Miểu Phong của ta?" "Tôi... tôi là đệ tử Linh Dược Phong." Vương Phi Thanh run bần bật nói, sợ Diệp Hàn lỡ tay giết mình.

Tiếp đó, để chứng minh sự trong sạch, Vương Phi Thanh còn lấy lệnh bài sư môn ra nói: "Đại ca, nhìn này, tôi đúng là người Linh Dược Phong!

Sở dĩ tôi ở đây là để tìm Liễu Tuyết trưởng lão đòi linh thạch!" "Hả?

Đòi linh thạch?" Nghe xong lời này, Diệp Hàn lập tức ngẩn người. "Lúc này, không lẽ Liễu Tuyết trưởng lão lại nợ tiền sao." Diệp Hàn xoa cằm, đầy hứng thú hỏi: "Có thể nói rõ xem Liễu Tuyết trưởng lão nợ linh thạch từ khi nào không?" "Từ năm ngoái!" Vương Phi Thanh mếu máo nói: "Hồi năm ngoái, Liễu Tuyết trưởng lão đã lấy rất nhiều linh thảo của Linh Dược Phong chúng tôi để bế quan đột phá, nói rằng vài ngày sau sẽ trả linh thạch cho tôi..." "Nhưng mà đã một năm trôi

qua rồi, bà ấy vẫn chưa đưa linh thạch cho tôi!" "Thế nên bất đắc dĩ, Linh Dược Phong mới phái tôi đến đòi nợ." Khi nói, Vương Phi Thanh vẻ mặt đầy ủy khuất, trông không giống như đang nói dối.

Thấy vậy, Diệp Hàn cũng có chút lưỡng lự, bèn nói: "Để ta vào trong hỏi trước đã, anh ở đây đợi ta một lát!" "Được!" Vương Phi Thanh ngoan ngoãn trả lời. "Vậy ta đi đây." Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp ngự không bay vào trong động phủ.

Động phủ này phải là đệ tử có lệnh bài của Phiếu Miểu Phong mới có thể tiến vào.

Sau đó, chỉ chưa đầy nửa phút, Diệp Hàn đã tìm thấy Liễu Tuyết trưởng lão đang bế quan. "Diệp Hàn, về rồi sao?

Chẳng lẽ nhiệm vụ đã hoàn thành rồi?" Liễu Tuyết trưởng lão mở mắt, liếc nhìn Diệp Hàn một cái. "Đúng, nhiệm vụ đã hoàn thành." Diệp Hàn nói xong, đưa bức gia thư của Liễu gia chủ ra làm bằng chứng.

Sau đó, Liễu Tuyết chỉ liếc qua bức thư một cái, thậm chí chẳng thèm đọc kỹ đã búng tay ra một ngọn lửa nhỏ, trực tiếp đốt cháy bức thư.

Nhìn dáng vẻ đó, dường như bà ấy hoàn toàn không muốn dính dáng gì đến nhà họ Liễu vậy!

Chứng kiến cảnh này, Diệp Hàn không khỏi nheo mắt, có chút tò mò.

Tuy nhiên vì là chuyện riêng tư của đối phương nên Diệp Hàn cũng không hỏi kỹ.

Ngay sau đó, Liễu Tuyết trưởng lão trực tiếp ném ra mấy chục quyển công pháp nói: "Đây là độc môn công pháp của Diệu Huyền Tông, bây giờ đều là của ngươi rồi." "Cảm ơn Liễu Tuyết trưởng

lão." Diệp Hàn chắp tay, đối phó cho xong chuyện. "Nếu không có chuyện gì khác thì có thể lui xuống rồi." Liễu Tuyết trưởng lão lạnh lùng nói, dường như chẳng muốn trò chuyện chút nào.

Nghe vậy, Diệp Hàn lại cười cười nói: "Còn một việc nữa!" "Nói đi." "Bên ngoài có một đệ tử Linh Dược Phong tìm người đòi linh thạch, không biết chuyện này là thật hay giả." Diệp Hàn nhếch môi, vẻ mặt đầy trêu chọc.

Thành thực mà nói, anh khá tò mò, tò mò xem một Liễu Tuyết trưởng lão thực lực Ngự Không hậu kỳ lại thiếu tiền đến mức đó sao?

Tiếp đó, sắc mặt Liễu Tuyết trưởng lão rõ ràng trở nên lạnh lẽo hơn nhiều, bà nói: "Đám người Linh Dược Phong kia thật phiền phức!

Ta đã nói rồi, đợi lúc nào dư dả ta sẽ trả!" "Nhưng mà đã một năm rồi." Diệp Hàn bất đắc dĩ nói: "Liễu Tuyết trưởng lão, người ta đã đòi nợ suốt một năm mà bà vẫn chưa trả sao?" "Ta có tiền đâu mà trả!

Nếu có ta đã trả lâu rồi!" Liễu Tuyết trưởng lão tỏ thái độ chính nghĩa rành rành, dường như không hề cảm thấy đây là chuyện lớn.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn cũng lười nói tiếp, dù sao cũng không phải chuyện của mình.

Ngay sau đó, Liễu Tuyết trưởng lão trực tiếp nói: "Diệp Hàn, giúp ta đuổi tên đó đi!

Cứ bảo ta không có ở động phủ, ra ngoài đi dạo rồi, bảo hai năm sau hãy quay lại tìm ta." "Ách...

được rồi." Tuy Diệp Hàn thấy lý do này thật củ chuối nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Dù sao anh cũng không nợ tiền người ta nên chẳng cần bận tâm.

Sau đó, Diệp Hàn ra khỏi động phủ, trực tiếp thuật lại nguyên văn

cho tên đệ tử Vương Phi Thanh của Linh Dược Phong. "Đại ca!

Rõ ràng là bà ấy đang lừa tôi mà!" Vương Phi Thanh nói xong, "bộp" một tiếng quỳ xuống trước mặt Diệp Hàn, van nài: "Đại ca, làm ơn giúp tôi khuyên bà ấy một chút đi!

Số linh thạch đó không phải là một con số nhỏ đâu nha!

Chương 1050

Nếu tôi không đòi được về, chắc chắn sẽ bị trưởng lão Linh Dược Phong trừng phạt!" "Lúc này, số linh thạch đó đã nợ suốt một năm rồi, cũng đến lúc phải trả cho tôi rồi chứ!" "Hơn nữa, nếu muốn lừa tôi thì cũng bảo Liễu Tuyết trưởng lão tìm cái lý do nào tốt một chút đi!

Nếu không tôi chẳng biết đường nào mà về báo cáo!

Lúc này, cả năm nay bà ấy có bước chân ra khỏi động phủ đâu!

Cả Diệu Huyền Tông ai mà chẳng biết!" Khi nói, Vương Phi Thanh lộ vẻ đầy ủy khuất.

Lúc này, từ một người đi đòi nợ, gã bị Liễu Tuyết trưởng lão ép cho thảm hại như một kẻ đi ăn xin vậy.

Cảnh tượng này đúng là có chút quá thảm! "Thảm quá!" Ngay cả Diệp Hàn cũng không nhịn được mà thấy mủi lòng. "Để đòi được số linh thạch này, tôi đã nằm vùng ở Phiếu Miểu Phong mấy ngày nay rồi.

Ngày nào cũng uống gió tây bắc, đến một miếng cơm nóng cũng chẳng được ăn.

Lúc này, anh xem tôi có khổ không chứ?" Vương Phi Thanh vừa nói vừa khóc, nước mắt nước mũi giàn giụa, trông đáng thương vô cùng. "Ai!" Diệp Hàn không kìm được thở dài một tiếng: "Thôi được rồi!

Ta sẽ giúp anh khuyên Liễu Tuyết trưởng lão thêm lần nữa!" Dù sao Diệp Hàn cũng là người có tình cảm, thế nên nhìn thấy Vương Phi Thanh thê thảm như vậy, anh trực tiếp tiến vào động phủ một lần nữa tìm Liễu Tuyết trưởng lão. "Tôi nói này Liễu Tuyết trưởng lão, làm

phước đi, trả linh thạch cho người ta đi!" Diệp Hàn vừa thở dài vừa nói: "Người ta cũng chẳng dễ dàng gì, vì đòi nợ mà phải ở lì tại Phiếu Miểu Phong chúng ta.

Theo tôi thấy, nếu còn không trả, e là sẽ bị người ta chửi rủa đấy." "Nhưng mà ta thực sự không có linh thạch nha!" Liễu Tuyết trưởng lão vẻ mặt bất đắc dĩ: "Ta mà có tiền thì đã trả từ lâu rồi." "Một tu sĩ Ngự Không hậu kỳ mà lại không có tiền sao?

Chắc bà đang đùa tôi đấy hả?" Diệp Hàn vẻ mặt không tin: "Ra ngoài săn giết yêu thú một năm, ít nhất cũng kiếm được cả chục vạn linh thạch đấy chứ!" "Ta cũng muốn lắm chứ, vấn đề là công pháp của ta không cho phép!" Liễu Tuyết trưởng lão vẻ mặt bất đắc dĩ giải thích: "Vì thể chất băng lạnh nên ta chỉ có thể tu luyện môn Huyền Băng Thần Công cực đoan nhất." "Công pháp này lại là một loại công pháp vô cùng tốn tiền." "Không chỉ tiêu tốn nhiều linh thảo mà còn phải ngày ngày túc trực trong Huyền Băng động.

Nếu chỉ cần nửa ngày không ở trong đó, tu vi sẽ lập tức sụt giảm thê thảm!" Khi nói, thần sắc Liễu Tuyết vẻ trầm trọng.

Từ khi tu luyện môn Huyền Băng Thần Công này, bà đã rất ít khi ra ngoài.

Lúc này, nếu có ra ngoài thì cũng là để đi vay linh thạch, vay linh thảo.

Hiện giờ những nơi có thể vay đều đã vay hết rồi, chẳng còn ai chịu cho bà vay nữa.

Công pháp này lại khiến bà không thể rời khỏi động phủ quá lâu.

Điều này tạo nên một nghịch cảnh kỳ lạ.

Rõ ràng là một tu sĩ Ngự Không hậu kỳ, nhưng lại luôn bị người ta coi thường, lúc này còn trở thành một "kẻ nghèo hèn" nổi danh ở Diệu

Huyền Tông. "Huyền Băng Thần Công sao?

Nghe có vẻ quen tai nhỉ." Diệp Hàn tặc lưỡi, dường như đã nghe qua công pháp này ở đâu đó.

Nghe vậy, Liễu Tuyết trưởng lão trực tiếp nói: "Trong đống công pháp ta đưa cho ngươi lúc nãy có một quyển Huyền Băng công pháp đấy." "Hóa ra là vậy, hèn gì nghe quen thế." Diệp Hàn bừng tỉnh đại ngộ, sau đó trực tiếp lật quyển Huyền Băng công pháp ra xem qua một chút.

Chỉ nhìn một cái, Diệp Hàn đã bị công pháp này làm cho chấn kinh.

Nếu muốn tu luyện loại công pháp này, không chỉ yêu cầu thể chất Huyền Băng mà còn phải tiêu tốn rất nhiều linh dược mới có thể nâng cao cảnh giới trong thời gian ngắn!

Lúc này, nếu không có Huyền Băng động hỗ trợ tu luyện thì tu vi cũng sẽ sụt giảm nhanh chóng.

Từ đó thấy được, công pháp này lợi hại nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng!

Ưu điểm là có thể nhanh chóng nâng cao cảnh giới, khiến Liễu Tuyết ở tuổi ngoài hai mươi đã bước vào cảnh giới Ngự Không hậu kỳ.

Nhưng khuyết điểm của nó cũng vô cùng khủng khiếp!

Chỉ riêng tiền linh thạch đã phải tiêu tốn hơn ngàn vạn mới có thể đạt tới Ngự Không hậu kỳ!

Nếu muốn đột phá lên cảnh giới Siêu Phàm, lượng linh thạch cần thiết càng không thể ước tính nổi! "Chẳng trách Diệu Huyền Tông dường như không quá coi trọng bà!

Hóa ra không phải không coi trọng, mà là nuôi không nổi!" Diệp

Hàn không khỏi cảm thán, thực sự môn Huyền Băng công pháp này quá tốn tiền, ngay cả anh cũng thấy có chút đáng sợ.

Cùng lúc đó, Liễu Tuyết trưởng lão cũng nói: "Bây giờ thì ngươi đã biết ta không lừa ngươi rồi chứ?

Ta không phải không muốn trả, mà là thực sự không có tiền." "Haizz." Diệp Hàn thở dài: "Nhưng mà tên đệ tử Linh Dược Phong ở bên ngoài kia, không thể cứ bỏ mặc như vậy được chứ?" "Nhưng ta cũng hết cách rồi!" Liễu Tuyết vẻ mặt bất lực.

Thấy vậy, Diệp Hàn suy nghĩ một lát rồi đưa ra một giải pháp trung gian: "Đúng rồi, Liễu Tuyết trưởng lão, bà có thể cho biết bà nợ bao nhiêu linh thạch không?" "Không nhiều đâu." Sắc mặt Liễu Tuyết hơi sững lại, ngượng ngùng giơ lên một ngón tay. "Một vạn linh thạch sao?

Thế thì đúng là không nhiều." Diệp Hàn thở phào nhẹ nhõm: "Nếu là một vạn linh thạch, bây giờ tôi có thể giúp bà.

Chương 1051

Sau này bà có tiền thì trả lại tôi là được." Kết quả, Diệp Hàn vừa dứt lời, Liễu Tuyết liền cắt ngang: "Không phải một vạn linh thạch." "Không phải một vạn sao?

Vậy chẳng lẽ là mười vạn linh thạch?" Diệp Hàn hơi ngẩn người: "Thế cũng không nhiều!

Tôi giúp bà trả." "Cũng không phải mười vạn." Liễu Tuyết vẫn lắc đầu. "Không lẽ là một triệu linh thạch sao?" Diệp Hàn có chút kinh ngạc nhưng vẫn nghiến răng nói: "Thôi được rồi!

Tôi thay bà trả!" "Cũng không phải một triệu..." Khi nói, Liễu Tuyết cũng cảm thấy có chút ngại ngùng. "Không phải một triệu sao??" Lúc này Diệp Hàn bỗng thấy hơi mông lung.

Ngay cả một đại lão có gia sản vô số như anh cũng không khỏi nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi: "Vậy rốt cuộc là bao nhiêu?" "Một ngàn vạn linh thạch." Liễu Tuyết vẻ mặt ngại ngùng nói: "Lúc này, là trong trường hợp chưa tính lãi đấy." "Một ngàn vạn linh thạch??" "Mẹ kiếp!

Sao lại nhiều thế?" "Chẳng lẽ bà đã hái sạch linh dược của Linh Dược Phong người ta rồi sao?" Nói đoạn, miệng Diệp Hàn há hốc ra vì kinh ngạc.

Dù có nằm mơ anh cũng không ngờ được Liễu Tuyết lại nợ nhiều linh thạch đến vậy!

Đối với chuyện này, Liễu Tuyết lại lắc đầu: "Ta đâu có hái sạch linh dược của họ đâu." "Cũng còn chút lương tâm." Sắc mặt Diệp Hàn mới khá hơn một chút, nhưng giây tiếp theo, mặt anh lại đen kịt lại. "Ta cũng chỉ hái khoảng tám chín phần thôi." Liễu Tuyết vẻ mặt như đang hồi tưởng: "Hồi đó Linh Dược Phong canh gác không nghiêm

ngặt lắm, chỉ trong vài ngày ta đã hái linh dược được kha khá.

Sau đó trưởng lão Linh Dược Phong khóc lóc đòi ta bồi thường, nhưng ta thực sự không có tiền mà!

Lúc đó ta cũng đâu biết mấy loại linh dược đó lại đáng giá đến thế.

Thế nên cứ nợ mãi thôi." Liễu Tuyết trưởng lão vừa kể vừa nhớ lại, nói đoạn thậm chí còn không kìm được mà nuốt nước miếng, ra vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn vẻ mặt khinh bỉ: "Người ta là trưởng lão Linh Dược Phong không giết bà ngay tại chỗ đúng là quá nhân từ rồi!" "Cái đó á, bà ta đánh không lại ta đâu!" Liễu Tuyết vẻ mặt nghiêm túc: "Tuy ta ăn nhiều nhưng tu vi cũng cao nha!

Cảnh giới Ngự Không hậu kỳ, thậm chí ta còn có thể đánh một trận với đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm!

Trưởng lão Linh Dược Phong đó cũng chỉ là tu sĩ Ngự Không hậu kỳ mà thôi, sao đánh thắng nổi ta?

Thế nên dù không muốn, bà ta vẫn phải để ta đi.

Dù sao nếu ta không về Huyền Băng động, tu vi sẽ càng ngày càng giảm, lúc đó tu vi thấp rồi càng không có cơ hội trả linh thạch.

Có điều trưởng lão Linh Dược Phong đó thật cố chấp, tháng nào cũng phái người tới đòi nợ, thực sự làm ta đau đầu quá đi mất.

Haizz!" Nói xong, Liễu Tuyết trưởng lão không khỏi thở dài một hơi.

Xem ra mối duyên nợ với Linh Dược Phong này cũng khá dài đấy.

Lúc này, thấy Liễu Tuyết trưởng lão lại có tác phong như vậy, Diệp Hàn cũng đành chịu thua. "Thôi được rồi." Sau một hồi im lặng,

Diệp Hàn cuối cùng cũng lên tiếng: "Liễu Tuyết, số linh thạch lần này ta sẽ giúp bà trả!" "Hả?" Liễu Tuyết vẻ mặt không tin nổi: "Nhưng đó là một ngàn vạn linh thạch đấy!

Ngươi lấy đâu ra tiền?" "Bà không cần bận tâm." Diệp Hàn điềm nhiên nói: "Chỉ có điều bà phải hứa với ta, sau khi trả hết linh thạch, không được đi ăn trộm linh thảo của người ta nữa!" "Nếu như có thể giúp tôi trả nợ, tôi chắc chắn sẽ không đi trộm ăn nữa.

Chỉ là, anh thực sự có năng lực đó sao?" Khi nói, trên mặt Liễu Tuyết lộ đầy vẻ nghi hoặc.

Phải biết rằng, đây không phải là một con số nhỏ!

Cả thảy mười triệu linh thạch, đủ để mua mấy chục thanh cao giai thánh binh rồi!

Với số lượng linh thạch khổng lồ như vậy, một tu sĩ Ngự Không hậu kỳ như Liễu Tuyết cũng không có khả năng kiếm nổi, cho nên cô càng không tin Diệp Hàn có thực lực đó.

Tuy nhiên, Diệp Hàn lại thản nhiên nói: "Tôi quả thực có năng lực đó, cũng quả thực có nhiều linh thạch như vậy!

Vì thế, lần này tôi nhất định có thể giúp cô!

Nhưng tôi không giúp miễn phí, tôi có một điều kiện!

Đó là cô cần đưa cho tôi một trăm cuốn công pháp, nhất định phải là công pháp thượng đẳng của Diệu Huyền Tông!" Khi nói, biểu tình của Diệp Hàn tỏ ra nghiêm túc.

Thật ra, có nhiều linh thạch như thế, lấy ra mười triệu cũng chỉ là một phần mấy chục trong tổng tài sản của anh mà thôi!

Sở dĩ anh bằng lòng bỏ ra nhiều linh thạch như vậy, chủ yếu là để lấy được công pháp thượng đẳng của Diệu Huyền Tông!

Dù sao, những công pháp đó rất lợi hại, Diệp Hàn đã sớm muốn có được rồi.

Đối mặt với cảnh này, sau khi suy nghĩ kỹ càng, Liễu Tuyết cuối cùng cũng đáp ứng, nói: "Không vấn đề!

Chẳng phải là một trăm cuốn công pháp sao?

Tôi đưa!" Với tư cách là chủ nhân của Phiếu Miểu Phong, đồng thời cũng là trưởng lão của Diệu Huyền Tông, Liễu Tuyết tự nhiên có thể lấy được nhiều công pháp thượng đẳng như vậy.

Ngay sau đó, chỉ mất vài phút công phu, Liễu Tuyết từ trong Huyền Băng Động lấy ra hơn một trăm cuốn công pháp, toàn bộ đều là tuyệt học hạng nhất!

Chương 1052

"Bất Diệt Kim Thân Quyết!", "Nhất Kiếm Phi Mỹ Thuật!", "Cửu Liên Luân Hồi Trận!", "Chư Thiên Vạn Ma Tâm Pháp!"...

Liên tiếp hàng trăm loại công pháp đều được Liễu Tuyết lấy ra, rõ ràng là rất tin tưởng Diệp Hàn, cô tùy ý đưa những công pháp đó tới. "Này!" Liễu Tuyết nhàn nhạt nói: "Công pháp anh muốn đều ở đây cả rồi!" "Tốt!" Diệp Hàn lập tức đại hỉ nói: "Nếu Liễu Tuyết trưởng lão đã thức thời như vậy, thì giờ tôi sẽ giúp cô trả nợ!" Dứt lời, Diệp Hàn lập tức từ trong túi trữ vật lấy ra hơn mười triệu linh thạch.

Những linh thạch này đều do Diệp Hàn kiếm được từ trên đảo san hô, mỗi một viên đều tràn đầy linh khí. "Tiền trao cháo múc!" Sau khi trả xong, Diệp Hàn liền đưa toàn bộ linh thạch qua.

Liễu Tuyết trưởng lão cũng thức thời, lập tức giao hàng trăm cuốn công pháp cho Diệp Hàn.

Sau đó, khi hai người thu đồ xong, đều nở nụ cười vui vẻ. "Hơn trăm loại công pháp này đủ để tôi tu luyện trong vài ngày rồi!" Diệp Hàn không kìm được vui mừng lẩm bẩm: "Nếu có thể dung hợp tất cả các công pháp này lại một chỗ, e rằng tu vi của mình cũng sẽ lập tức tăng lên không ít!

Ít nhất cũng có thể từ Hóa Tiên sơ kỳ thăng lên Hóa Tiên trung kỳ!" Lúc này, khi Diệp Hàn đang vui mừng khôn xiết, thì ở bên kia, Liễu Tuyết cũng tỏ ra mãn nguyện.

Dù sao, hơn mười triệu linh thạch không phải là con số nhỏ!

Nếu không có Diệp Hàn, e rằng cả đời này Liễu Tuyết cũng không kiếm được nhiều như thế!

Đương nhiên, sau khi vụ giao dịch này kết thúc, Diệp Hàn cũng không hề chịu thiệt!

Hàng trăm cuốn công pháp, tính theo giá mười vạn linh thạch một cuốn, thì một trăm cuốn cũng đủ vượt xa cái giá mười triệu linh thạch cao ngất ngưởng kia!

Huống hồ, những công pháp này đều có thể giúp Diệp Hàn thăng cấp cảnh giới, vậy thì càng lời to! "Liễu Tuyết trưởng lão, nếu giao dịch đã đạt thành, vậy tôi không ở lại lâu nữa!" Sau khi thanh toán xong, Diệp Hàn trực tiếp ngự không mà đi, bay ra khỏi Huyền Băng Động.

Dù sao, Diệp Hàn khó khăn lắm mới kiếm được nhiều công pháp như vậy, tự nhiên phải vội vàng trở về tu luyện.

Ở bên kia, Liễu Tuyết cũng không ngăn cản, trực tiếp để Diệp Hàn trở về.

Sau đó, đợi sau khi Diệp Hàn rời đi, Liễu Tuyết cũng không tiếp tục làm lỡ thời gian, đi thẳng ra ngoài động phủ, đem hơn mười triệu linh thạch giao hết cho Vương Trường Thanh ở Linh Dược Phong. "Trong này là hơn mười triệu linh thạch, anh có thể kiểm đếm." Sau khi trả nợ, Liễu Tuyết tùy tay ném túi trữ vật qua.

Bên trong túi trữ vật đầy ắp hơn mười triệu linh thạch.

Lúc này, Vương Trường Thanh của Linh Dược Phong cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho nhảy dựng.

Phải biết rằng, món nợ này đã dây dưa ở đây một thời gian dài rồi!

Hầu như lần nào đòi cũng vô công rỗi nghề trở về!

Giờ đây, khiến gã không ngờ tới là, Liễu Tuyết cư nhiên đã thanh toán hết số linh thạch nợ gã suốt một năm qua!

Thế là, Vương Trường Thanh lập tức quỳ lạy Liễu Tuyết một cái, nói: "Đa tạ Liễu Tuyết trưởng lão!" "Không cần tạ tôi." Liễu Tuyết lạnh lùng nói: "Muốn tạ thì nên tạ Diệp Hàn công tử kìa." "Hả?

Vì sao?" Vương Trường Thanh lập tức ngẩn ra, gã không hiểu chuyện này có liên quan gì đến Diệp Hàn.

Dù sao Diệp Hàn cũng chỉ là một đệ tử, chắc chắn không có cách nào thông suốt được Liễu Tuyết trưởng lão mới phải chứ? "Nếu không có Diệp Hàn, cả đời này anh cũng đừng mong đòi được linh thạch." Thấy gã không hiểu, Liễu Tuyết lạnh lùng giải thích: "Số linh thạch này đều là Diệp Hàn đưa cho tôi, cho nên, sau này phải nhớ cảm ơn cậu ta!" "Vâng vâng!

Tôi nhất định sẽ ghi nhớ!" Vương Trường Thanh vội vàng nói, sợ Liễu Tuyết nổi giận.

Sau đó, sau khi giải quyết xong chuyện này, Liễu Tuyết liền trực tiếp trở về trong Huyền Băng Động tiếp tục tu luyện.

Còn Vương Trường Thanh thì đứng ngây ra đó hồi lâu không rời đi.

Dù sao, niềm vui bất ngờ lần này thực sự quá lớn, nhất thời gã vẫn chưa hoàn hồn lại được.

Sở dĩ có thể hoàn thành nhiệm vụ, thuận lợi đòi được tiền về, chủ yếu là nhờ phúc của Diệp Hàn! "Đợi sau này có cơ hội, nhất định phải cảm tạ Diệp Hàn công tử tử tế!" Vương Trường Thanh thề thầm trong lòng, ghi tạc chuyện này vào sâu trong tâm khảm rồi mới ngự không bay về Linh Dược Phong.

Lần này trở về chính là đầy ắp thu hoạch, mang theo tận hơn mười triệu linh thạch!

Chừng đó linh thạch đủ để các đệ tử Linh Dược Phong thăng tiến

thêm một tiểu cảnh giới!

Do đó, vừa mới về tới nơi, gã lập tức được trưởng lão long trọng biểu dương một phen. "Nếu không phải Diệp Hàn công tử ra tay cứu giúp, e rằng cả đời này mình cũng sẽ không được trưởng lão khen ngợi như vậy!" Lúc này, trong đầu Vương Trường Thanh toàn là ý niệm đó, càng hạ quyết tâm nhất định phải báo đáp Diệp Hàn thật tốt.

Ở một phía khác, bên trong nội môn Diệu Huyền Tông, Diệp Hàn lại căn bản không để chuyện này vào lòng, càng không biết rằng một hành động nhỏ của mình lại được Vương Trường Thanh vĩnh viễn ghi nhớ.

Lúc này, Diệp Hàn đang trên đường trở về khách sạn.

Chương 1053

Ở trong khách sạn, ma đạo yêu nữ Mạc Miểu Miểu cũng đã khôi phục lại toàn bộ tu vi!

Trong khách sạn, Mạc Miểu Miểu từ trong tĩnh dưỡng hồi thần, nhìn ma khí nồng đậm trên người mình, không khỏi lạnh lùng cười. "Đã bao nhiêu ngày rồi, ma khí của mình rốt cuộc cũng khôi phục!

Hiện tại thân thể mình đã lành lặn, chắc là không cần phải sợ Diệp Hàn nữa rồi chứ?" Khi nói, Mạc Miểu Miểu vừa kiểm tra tu vi, vừa thầm nghĩ.

Nếu hiện tại thực lực đã khôi phục lại đỉnh phong, tự nhiên không cần quá sợ Diệp Hàn.

Đánh không lại thì cũng có thể bỏ chạy mà!

Cho nên, ngay lúc này, trong lòng Mạc Miểu Miểu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, đó là nhân lúc Diệp Hàn chưa về, liền trực tiếp âm thầm lẻn đi!

Đến lúc đó, một trăm triệu linh thạch sẽ không cần phải trả nữa! "Tốt!

Cứ làm vậy đi!

Dù sao Song Sinh đại lục lớn như thế, chỉ cần mình quyết tâm trốn đi, anh ta vĩnh viễn không thể tìm thấy mình!" Nghĩ tới đây, Mạc Miểu Miểu không khỏi mỉm cười.

Phải nói rằng, để quỵt món nợ một trăm triệu linh thạch, ma đạo yêu nữ này cũng đã giở chút trò vặt.

Thế là, sau khi khôi phục thực lực không lâu, cô ta liền đột nhiên thu dọn đồ đạc, định âm thầm lẻn đi.

Chỉ tiếc là, Mạc Miểu Miểu vừa mới ra khỏi cửa đã gặp phải người mà cô ta không muốn thấy nhất! "Mạc tiểu thư, thật hạnh ngộ!" Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Hàn đột nhiên vang lên.

Diệp Hàn không chỉ chặn Mạc Miểu Miểu ngay lập tức mà thậm chí còn nở nụ cười, vẻ mặt đầy trêu chọc nói: "Mạc tiểu thư, ăn mặc chỉnh tề thế này là định vội đi đâu vậy?

Chẳng lẽ là định thừa cơ chuồn mất để quỵt linh thạch của tôi sao?" Vừa nói, giọng của Diệp Hàn liền trở nên lạnh lẽo.

Phải nói rằng, anh ghét nhất là kẻ quỵt nợ!

Đặc biệt là kiểu người không thèm chào hỏi một câu mà âm thầm lẻn đi!

Nếu bị phát hiện Mạc Miểu Miểu dám trốn, Diệp Hàn nhất định sẽ không tha cho đối phương!

Dù có truy đuổi đến chân trời góc bể cũng sẽ bắt Mạc Miểu Miểu về giáo huấn một trận ra trò.

Lúc này, Mạc Miểu Miểu hiển nhiên cũng có thể thấy Diệp Hàn đang tức giận.

Thế là, Mạc Miểu Miểu đột nhiên chùn bước, vẻ mặt đầy khó xử nói: "Diệp Hàn công tử, hiểu lầm rồi!

Thật ra tôi không định bỏ trốn đâu!

Tôi chỉ là đột nhiên khôi phục thực lực, thấy hơi buồn chán nên muốn ra ngoài đi dạo, phơi nắng một chút thôi." Những lời này nói xong, ngay cả Mạc Miểu Miểu cũng không tin nổi!

Dù sao cái loại lời quỷ quái này ngay cả cô ta còn chẳng lừa được, nói gì đến chuyện lừa Diệp Hàn.

Thấy vậy, Diệp Hàn chỉ lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Cô nên

nhớ cho kỹ!

Nếu thừa cơ lẻn đi, tôi sẽ không tha cho cô đâu!

Cô cũng biết đấy, tôi là tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên, cô có chạy đi tôi cũng có nắm chắc bắt lại được!

Cho nên, đừng có ôm mấy trò vặt vãnh lộn xộn đó nữa, mau đưa tiền cho tôi đi!" Nói xong, Diệp Hàn liền điều động pháp lực.

Ngay sau đó, chỉ thấy anh tùy ý búng tay một cái, tiếng "bành" vang lên, hộ thân pháp bảo trong tay Mạc Miểu Miểu bị đâm thủng một lỗ lớn!

Cái lỗ đó chỉ cách tim của Mạc Miểu Miểu vài centimet!

Thấy cảnh này, Mạc Miểu Miểu không nhịn được nuốt nước miếng, sự kiêng dè trong lòng ngày càng sâu.

Phải nói rằng một chiêu này của Diệp Hàn rất hữu dụng.

Chỉ một chiêu đã dọa cho Mạc Miểu Miểu hồn xiêu phách lạc, khiến cô ta không dám nảy sinh dị tâm nữa. "Diệp Hàn công tử, hiểu lầm mà!" Mạc Miểu Miểu vẻ mặt đầy sợ hãi nói: "Tôi làm sao dám chuồn đi chứ!

Chẳng phải tôi đang định ra ngoài gom góp linh thạch để sớm trả tiền sao?

Nếu anh không yên tâm, có thể đi cùng tôi." "Ồ?

Vậy sao?" Diệp Hàn lạnh lùng cười, vẫy tay nói: "Được!

Nếu cô đã chủ động mời tôi, vậy tôi sẽ theo cô đi một chuyến!

Chương 1054

Đem toàn bộ một trăm triệu linh thạch về!" Dứt lời, Diệp Hàn liền kéo Mạc Miểu Miểu bước ra khỏi khách sạn.

Trên suốt chặng đường, khóe môi Diệp Hàn luôn nở nụ cười kỳ quái, khiến Mạc Miểu Miểu lo lắng khôn nguôi, cũng chẳng dám có động tác nhỏ nào.

Sau đó, một canh giờ trôi qua, hai người liền ngự không mà đi, rời khỏi lãnh thổ của Diệu Huyền Tông.

Tiếp theo, sau vài canh giờ bay lượn, dưới sự dẫn đường của Mạc Miểu Miểu, Diệp Hàn theo cô ta đến một vùng hoang vu hẻo lánh.

Ngay sau đó, khi hai người vừa mới đáp xuống đất, từ trong rừng cây liền có mười mấy mũi tên lạnh lùng bắn tới!

Sưu!

Sưu!

Sưu!

Trong những tiếng gió rít, một loạt mũi tên bắn thẳng vào mặt Diệp Hàn và Mạc Miểu Miểu.

Hơn nữa, những mũi tên này đều tỏa ra dao động linh lực mạnh mẽ, rõ ràng là do tu sĩ cao giai thi triển!

Nếu là người bình thường, e rằng một mũi tên cũng không đỡ nổi!

Tuy nhiên, Diệp Hàn và Mạc Miểu Miểu dù sao cũng không phải người thường.

Hai người, một là đại lão cảnh giới Hóa Tiên, một là yêu nữ được mệnh danh là đệ nhất ma đạo, bất kể tu vi thực lực đều không phải

người thường có thể tưởng tượng được.

Thế là, mọi người chỉ nghe thấy vài tiếng "pằng pằng", mười mấy mũi tên lạnh lùng liền bị Diệp Hàn nhẹ nhàng gạt đi, không chịu một chút thương thế nào.

Ở bên kia, thủ đoạn của Mạc Miểu Miểu thì bạo liệt hơn nhiều!

Bởi vì trong thời gian dưỡng thương vừa qua, cô ta đã tích tụ không ít nộ khí!

Giờ đây, thấy cư nhiên có kẻ dám tập kích, tự nhiên đã kích nổ cơn giận của cô ta! "Ta đánh không lại Diệp Hàn, chẳng lẽ còn không đánh nổi mấy tên tiểu tặc các ngươi sao?" Mạc Miểu Miểu giận dữ quát, ngay sau đó, chỉ thấy cô ta lao về phía rừng cây, chỉ tay một cái, một đạo liệt diễm ma khí bắn ra!

Sau đó, một tiếng nổ lớn "oành" vang lên, cả cánh rừng liền bùng cháy dữ dội, trong chớp mắt đã thiêu rụi mười mấy tên thích khách bên trong thành tro bụi! "Những thích khách này rốt cuộc là do ai phái đến?" Lúc này, sau khi nhìn thi thể của đám thích khách, Diệp Hàn không khỏi lên tiếng hỏi. "Theo lý mà nói, tôi đâu có đắc tội ai, cho nên đám thích khách này chắc không phải tìm tôi báo thù rồi." Diệp Hàn vừa suy tư vừa nhìn sang Mạc Miểu Miểu.

Dù sao Mạc Miểu Miểu cũng là đệ nhất yêu nữ ma đạo, người cô ta đắc tội nhiều không đếm xuể.

Giờ đây, ngay khi vừa khôi phục thực lực lại đột ngột bị ám sát.

Có lẽ, những thích khách này là do kẻ thù của Mạc Miểu Miểu phái tới! "Không sai, những thích khách này quả thực là nhắm vào tôi!" Sắc mặt Mạc Miểu Miểu tỏ ra khó coi, lạnh lùng nói: "Nếu tôi không đoán sai, đều là thuộc hạ của Kim trưởng lão trong Ma giáo.

Lão Kim này chính là kẻ thù của tôi!

Lão sở dĩ phái người giết tôi, hẳn là đã thấy bản mệnh lệnh bài báo hiệu tu vi của tôi sụt giảm trong cung phụng đường của Ma giáo.

Vì vậy mới thừa cơ nước đục thả câu, muốn nhân cơ hội này giết chết tôi!" Nói đoạn, Mạc Miểu Miểu không nhịn được lạnh lùng cười, nói: "Chỉ tiếc là lão không ngờ được vết thương của tôi đã lành hẳn rồi!

Bây giờ tôi sẽ lập tức trở về Ma giáo tìm lão tính sổ!" Dứt lời, Mạc Miểu Miểu liền phóng lên trời, bay thẳng về phía Ma giáo.

Diệp Hàn thì thong thả đi theo sau, không hề vội vã.

Dù sao chuyện này cũng không liên quan nhiều đến anh.

Diệp Hàn chả quan tâm ân oán giữa lão Kim và Mạc Miểu Miểu, giờ đây anh chỉ một lòng muốn đòi lại linh thạch.

Dù sao đó cũng là một trăm triệu linh thạch, không phải con số nhỏ!

Thế là, Mạc Miểu Miểu dẫn đường phía trước, Diệp Hàn thì thong thả theo sau.

Cứ như thế, mười mấy phút sau, cả hai đều hạ xuống một ngọn núi tên là Khô Lâu Sơn. "Đây chính là nơi đặt động phủ của Kim trưởng lão Ma giáo.

Đám thích khách vừa rồi chắc chắn cũng là do lão phái tới!" Mạc Miểu Miểu vừa nói vừa xin lỗi Diệp Hàn. "Diệp Hàn công tử, hy vọng anh đừng nôn nóng, đợi tôi giải quyết xong lão Kim này sẽ lập tức đưa linh thạch cho anh!" Khi nói, Mạc Miểu Miểu tỏ ra thành khẩn.

Bởi vì cô ta biết rõ mình không phải đối thủ của Diệp Hàn, nên cũng không dám giấu giếm anh điều gì nữa.

Đối mặt với cảnh này, Diệp Hàn chỉ tùy ý phất phất tay nói: "Tôi

không sao cả, cô cứ xử lý chuyện của cô đi!

Chương 1055

Chỉ cần có thể đưa linh thạch cho tôi trong vòng một canh giờ là được." "Tốt!

Tôi bảo đảm tuyệt đối sẽ giải quyết ân oán trong vòng một canh giờ!" Nói xong, Mạc Miểu Miểu liền hướng về phía Khô Lâu Sơn lạnh lùng quát: "Họ Kim kia, ta biết lão đang ở trong động phủ!

Bây giờ ta cho lão ba phút, lập tức cút ra đây cho ta!

Nếu không, ta sẽ san bằng cả ngọn núi này của lão!" Dứt lời, ma khí liệt diễm bùng cháy trên tay Mạc Miểu Miểu, hiện ra dáng vẻ sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Ngay sau đó, khi tiếng của Mạc Miểu Miểu vừa dứt, từ trong Khô Lâu Sơn cũng truyền ra một giọng nói già nua. "Mạc Miểu Miểu, đừng có hiếp người quá đáng!

Đệ nhất nhân ma đạo thì cũng đừng hòng làm càn trên Khô Lâu Sơn của ta!

Nếu không, dù có phải liều cái mạng già này, ta cũng sẽ khiến cô bị trọng thương!" Trong tiếng nói, một lão giả toàn thân trắng bệch, mặt không chút máu bay ra.

Lão giả này chính là "Kim trưởng lão" trong lời của Mạc Miểu Miểu! "Kim trưởng lão, ông còn mặt mũi để nói sao?" Mạc Miểu Miểu âm trầm nói: "Nếu ông không phái người ám sát ta, ta có thể đến Khô Lâu Sơn tìm ông lý luận không?

Hiện tại nếu ông đã ra rồi, thì hãy cho ta một lời giải thích đi!" "Giải thích?

Ha ha ha!

Có gì mà phải giải thích?

Trong Ma giáo xưa nay vốn thắng làm vua, cá lớn nuốt cá bé!" Khi nói, Kim trưởng lão không nhịn được cười lớn, vẻ mặt đầy giễu cợt nói: "Mạc Miểu Miểu cô bị người ta đánh trọng thương, tự nhiên phải đề phòng người khác tập kích!

Huống hồ, ta không ra tay thì cũng sẽ có người khác ra tay thôi!" "Vậy sao?" Nghe vậy, Mạc Miểu Miểu lập tức lạnh lùng cười.

Thực tế thì lời lão Kim này nói cũng chẳng sai.

Trong Ma giáo luôn là quy luật kẻ yếu bị ăn thịt, ngay cả đệ nhất nhân ma đạo như Mạc Miểu Miểu cũng phải luôn đề phòng bị người ta tập kích!

Do đó, theo cái nhìn của Kim trưởng lão, việc ám sát đối phương là chuyện hết sức bình thường.

Chỉ tiếc là lão không lường trước được rằng Mạc Miểu Miểu không chỉ sớm khôi phục thân thể mà tính khí còn trở nên bạo liệt hơn.

Dù sao cách đây không lâu, Mạc Miểu Miểu vừa mới bị Diệp Hàn giáo huấn một trận.

Cho nên lúc này, Mạc Miểu Miểu đem toàn bộ nộ khí trút hết lên đầu Kim trưởng lão. "Kim trưởng lão, bây giờ ta cho ông một cơ hội, chỉ cần ông có thể đỡ được một chiêu của ta, ta sẽ dừng tay tại đây, không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa!" Khi nói, Mạc Miểu Miểu tỏ ra đầy khí thế.

Bởi vì cô ta là đệ nhất nhân ma đạo, dù chỉ là uy thế của một chiêu cũng đủ để diệt sát tu sĩ Siêu Phàm rồi.

Thấy vậy, Kim trưởng lão không khỏi cẩn thận nói: "Được, ta đồng ý!" Sở dĩ lão đồng ý là vì trong lòng hiểu rõ, không đồng ý thì

Mạc Miểu Miểu cũng sẽ không buông tha.

Sau đó, dứt lời, Kim trưởng lão lập tức tung ra toàn bộ tuyệt học, tế luyện ra chín mươi chín kiện pháp bảo, tạo thành một bức tường đồng vách sắt bảo vệ lão ở bên trong.

Tuy nhiên, thấy cảnh này, Mạc Miểu Miểu lại lạnh lùng cười, vẻ mặt tỏ ra khinh thường.

Cùng lúc đó, Diệp Hàn đứng bên cạnh cũng thản nhiên mở miệng nói: "Lão Kim này thua chắc rồi!" Diệp Hàn nói không sai, Kim trưởng lão thực sự thua chắc rồi!

Ngay từ khi lão bày ra thế trận phòng thủ là đã thua rồi!

Dù sao tu vi của Mạc Miểu Miểu không phải chuyện đùa, ngay cả Diệp Hàn cũng khó mà chống đỡ được đòn tấn công trực diện của cô ta!

Lại thêm thanh ma đạo chí bảo kia càng khiến chiến lực của Mạc Miểu Miểu tăng lên gấp bội!

Dưới sức sát thương khủng khiếp như vậy, Kim trưởng lão không chết thì cũng tàn phế!

Do đó, Diệp Hàn mới ngay lập tức định đoạt kết cục của Kim trưởng lão.

Tiếp theo, sự thật diễn ra đúng như những gì Diệp Hàn dự liệu.

Chỉ thấy sau khi Mạc Miểu Miểu tế ra ma đạo chí bảo Tru Tiên Nhận, chỉ một nhát chém đã đánh tan toàn bộ hộ thân pháp bảo của Kim trưởng lão thành mảnh vụn!

Ngay cả Kim trưởng lão cảnh giới Siêu Phàm kia cũng không thể thoát khỏi. "Không!" Kèm theo một tiếng thảm thiết, cả người Kim trưởng lão đều bị thiêu thành tro bụi.

Cho đến tận lúc chết, Kim trưởng lão vẫn không hiểu nổi vì sao tu vi của Mạc Miểu Miểu lại trở nên khủng khiếp đến vậy!

Nhưng đối với cảnh này, Diệp Hàn lại nhìn rất rõ ràng. "Mạc tiểu thư, thật chúc mừng cô!" Sau khi khói bụi tan đi, Diệp Hàn tiến lên một bước thản nhiên nói: "Nếu tôi đoán không nhầm, e rằng tu vi của cô lại có chút tinh tiến rồi nhỉ?

Cách cảnh giới Hóa Tiên chắc chỉ còn một bước ngắn nữa thôi." "Đúng vậy." Sau khi thu kiếm vào bao, Mạc Miểu Miểu mới gật đầu thừa nhận.

Chương 1056

"Tu vi của tôi có thể nâng cao chủ yếu là nhờ phúc của Diệp Hàn công tử.

Nếu không giao thủ với anh, tôi cũng không thể nhìn thấu sinh tử, càng không thể nâng cao tu vi được." Lúc này, giọng nói của Mạc Miểu Miểu cũng tỏ ra vô cùng cung kính.

Bởi vì cô có thể nâng cao tu vi hoàn toàn là nhờ phúc của Diệp Hàn.

Nếu không phải ban đầu Diệp Hàn nương tay, e rằng Mạc Miểu Miểu đã sớm bị giết chết rồi.

Trước lời nịnh nọt của Mạc Miểu Miểu, Diệp Hàn không hề tỏ ra kiêu ngạo, anh nhàn nhạt nói: "Cảm ơn thì thôi khỏi đi." Nói xong, Diệp Hàn đi thẳng vào vấn đề: "Cô biết đấy, tôi chỉ vì linh thạch mà thôi!

Có khen tôi thế nào thì linh thạch cũng không được thiếu một viên đâu!" "Tôi biết rồi." Mạc Miểu Miểu gật đầu nói: "Diệp Hàn công tử, mời đi theo tôi." "Ừ." Sau khi Diệp Hàn đồng ý, anh liền theo Mạc Miểu Miểu tiến vào sâu trong sơn mạch Ma giáo.

Ở nơi sâu nhất đó chính là động phủ đen ngòm của Mạc Miểu Miểu. "Trong này là một trăm triệu linh thạch, nếu không yên tâm anh có thể kiểm đếm." Trong tiếng nói, Mạc Miểu Miểu lấy ra một chiếc túi trữ vật thượng phẩm. "Tôi tin tưởng nhân phẩm của cô, nên số linh thạch này tôi không cần đếm lại nữa." Diệp Hàn cười nói, chỉ tùy tiện quét mắt nhìn linh thạch trong túi trữ vật một cái chứ không hề đếm kỹ.

Sở dĩ anh làm vậy, một là vì anh không thiếu chút tiền lẻ đó.

Hai là anh tin tưởng vào nhân phẩm của Mạc Miểu Miểu, tin rằng cô ta sẽ không giở trò ở phương diện này. "Cảm ơn Diệp Hàn công tử đã tín nhiệm." Mạc Miểu Miểu thần sắc phức tạp nói.

Thực tế thì hiện tại cô đối với Diệp Hàn có tình cảm rất phức tạp.

Một mặt là cảm kích Diệp Hàn đã tha cho mình một mạng, lại cho cô cơ hội đột phá.

Mặt khác lại vô cùng căm ghét Diệp Hàn.

Dù sao Diệp Hàn cũng là người duy nhất trên thế giới này đánh bại được cô.

Tuy nhiên, đối với những chuyện này Diệp Hàn lại tỏ ra căn bản không để tâm.

Bởi theo cách nhìn của anh, Mạc Miểu Miểu kém anh cả một đại cảnh giới, hoàn toàn không đáng để anh bận lòng.

Thế là sau khi nhận số linh thạch đó, Diệp Hàn liền trực tiếp ngự không bay đi ngay lập tức.

Trước khi đi, Diệp Hàn để lại một câu nói: "Mạc tiểu thư, hy vọng những ngày sau này cô có thể cải tà quy chính.

Dù sao tôi cũng khá thích kết giao bạn bè với cô, không muốn phải tương kiến bằng binh khí." Trên bầu trời bao la bát ngát, vương lại lời trung cáo của Diệp Hàn.

Mạc Miểu Miểu nghe xong liền rơi vào trầm tư sâu sắc...

Chiều tối, Diệp Hàn cuối cùng cũng trở về Diệu Huyền Tông.

Tại cổng lớn tông môn vẫn là những tu sĩ đệ giai đứng canh gác. "Kẻ nào đó?" Một cảnh tượng quen thuộc lại hiện ra, một tu sĩ bước tới kiểm tra tín vật của Diệp Hàn. "Phiếu Miểu Phong, Diệp Hàn." Diệp Hàn thản nhiên đáp một câu, sau đó lấy lệnh bài Phiếu Miểu

Phong ra. "Không sai, quả thực là đệ tử Phiếu Miểu Phong." Tu sĩ gác cổng kiểm tra xong liền lập tức cho Diệp Hàn vào, không hề làm khó dễ anh chút nào.

Dù sao cũng là đệ tử đồng tông, sau này nếu có đi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ thì khó tránh khỏi gặp nhau.

Vì vậy, nể mặt đối phương cũng là nể mặt chính mình, không ai rảnh rỗi mà đi kiếm chuyện bừa bãi.

Thấy đệ tử gác cổng làm việc nhanh nhẹn, Diệp Hàn không khỏi mỉm cười, tùy tiện trò chuyện: "Các vị sư huynh mỗi ngày canh giữ tông môn vất vả như vậy, không biết thù lao được bao nhiêu nhỉ?" Khi nói, biểu tình của Diệp Hàn tỏ ra tò mò.

Dù sao anh cũng không hiểu rõ lắm về các sự vụ của Diệu Huyền Tông, nên khó tránh khỏi tò mò về đãi ngộ của đệ tử tông môn.

Tiếp theo, đệ tử gác cổng kia cũng không giấu giếm, hào phóng nói: "Canh giữ tông môn thì mỗi tháng nhận được hơn hai trăm viên linh thạch.

Thú thật, con số này không hề ít đâu!

Dù sao đây cũng là một công việc dễ đắc tội người khác, người bình thường căn bản không làm nổi." Khi nói, đệ tử gác cổng kia tỏ ra đắc ý.

Sở dĩ gã có thể kiếm được công việc này cũng là nhờ mặt mũi của sư phụ, sau khi đi cửa sau mới có được.

Tuy nhiên, trước đãi ngộ "hai trăm linh thạch một tháng", Diệp Hàn lại không nhịn được cười. "Ít quá!

Chậc chậc." Nói đoạn, Diệp Hàn không kìm được mà chậc lưỡi.

Dù sao tài sản hiện tại của anh không phải là thứ người thường có

thể tưởng tượng nổi.

Chỉ riêng linh thạch trong túi trữ vật đã có tới mấy trăm triệu viên!

Chương 1057

Mấy trăm viên linh thạch kia Diệp Hàn còn chẳng thèm nhìn tới, nên mới lộ ra vẻ mặt giễu cợt như vậy.

Thấy cảnh này, đám đệ tử gác cổng lập tức không vui, nói: "Này vị sư đệ kia, tôi thấy cậu cũng không giống người xấu, sao lời nói lại khó nghe thế nhỉ?

Cậu bảo ít quá là sao?

Phải biết rằng đó là hai trăm viên linh thạch đấy!

Đủ để đệ tử bình thường tu luyện trong vài tháng rồi!

Biết bao nhiêu người cầu xin lạy lục còn không kiếm nổi cái việc này đâu!" Khi nói, đám đệ tử gác cổng đều tỏ ra đầy nghĩa phẫn điền ưng.

Bởi theo cách nhìn của họ, công việc này đã là rất tốt rồi.

Nhưng Diệp Hàn lại tỏ ra chẳng mảy may để ý, nhàn nhạt nói: "Xin lỗi, tôi thực sự không có ý trào phúng đâu.

Tôi không nhắm vào ai cả, tôi chỉ muốn nói là các vị ngồi đây đều nghèo quá!

Thật sự rất nghèo!

Khiến tôi nhìn mà thấy đau lòng thay." "Hả?

Vị sư đệ này, ý cậu là sao?

Rốt cuộc là cậu đau lòng cho chúng tôi thật hay là đang trào phúng chúng tôi vậy?" Lúc này, nghe lời Diệp Hàn nói xong, đám đệ tử gác cổng đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Bởi họ không phân biệt nổi Diệp Hàn đang trào phúng hay là thực

sự đau lòng.

Thế nhưng, giây tiếp theo, Diệp Hàn đã dùng hành động thực tế để chứng minh cho họ thấy thế nào là "thực sự thấy họ nghèo"! "Đây là hai vạn linh thạch, mọi người cầm lấy mà chia đi!

Mua thêm chút thịt mà ăn, nhìn mấy vị sư huynh đói tới mức quần cũng không nhấc nổi nữa rồi." Diệp Hàn vừa nói vừa phất tay ném ra hai vạn linh thạch. "Đông đông đông!" Một loạt tiếng vang trầm đục vang lên, tất cả đệ tử gác cổng có mặt tại đó đều ngẩn người ra! "Vãi... chưởng!

Cái gã này nói thật đấy à?

Cư nhiên thật sự ném ra hai vạn linh thạch?

Nhìn cái bộ dạng kia, hình như chẳng hề thấy xót tiền chút nào?" Ngay lúc này, đám đệ tử gác cổng thật sự nằm mơ cũng không ngờ mình lại gặp được chuyện tốt như vậy!

Phải biết rằng đây là hai vạn linh thạch đấy!

Chia ra thì mỗi người cũng được năm nghìn viên rồi!

Cày cuốc khổ cực cả năm cũng chỉ được hai nghìn viên, còn chưa bằng một nửa số này! "Đa tạ sư đệ!

Cảm ơn linh thạch của cậu!

Mấy anh em chúng tôi thực sự không có quà gì để tặng, vậy thì chúc cậu năm mới vui vẻ trước hai trăm ngày nhé!

Sư đệ thật sự là một người hào phóng, đúng là khiến tôi mở mang tầm mắt!

Sau này chỉ cần cậu nói một tiếng, tôi tuyệt đối nghĩa bất dung từ!" Đám đệ tử gác cổng sau khi thu linh thạch xong đều vỗ ngực bảo đảm.

Khi nói, ai nấy đều tỏ ra vô cùng nghiêm túc, dù sao đây cũng là hai vạn linh thạch mà!

Nể mặt linh thạch, họ cũng phải nói vài lời tốt đẹp với Diệp Hàn.

Tuy nhiên, trước cảnh này, Diệp Hàn lại không tỏ ra quá bận tâm. "Được rồi." Diệp Hàn nhếch môi, phất tay nói: "Tôi trở về Phiếu Miểu Phong đây, hẹn các vị ngày khác gặp lại!

Đúng rồi, mấy vị sư huynh gầy yếu kia nhớ mua nhiều thịt mà ăn nhé!

Nếu không tôi nhìn mà thấy đau lòng lắm!" Diệp Hàn cười cười, nói xong liền trực tiếp ngự không mà đi, dần dần biến mất.

Sau đó, đợi bóng dáng Diệp Hàn mất hút, đám đệ tử gác cổng mới dám bàn tán xôn xao. "Vị sư đệ vừa rồi đúng là giàu thật đấy!

Vung tay một cái là hai vạn linh thạch, đúng là làm tôi mở mang tầm mắt!

Chương 1058

Không biết sau này có còn gặp lại không nhỉ!

Nếu có thể, tôi thật sự muốn gả em gái mình cho cậu ta!

Dù sao người giàu như thế cũng không thường thấy đâu!

Đặc biệt là kiểu người 'ngốc lắm tiền nhiều' này lại càng hiếm thấy!" Ở một bên khác, khi đám đệ tử gác cổng đang bàn tán xôn xao, Diệp Hàn đã sớm trở về Phiếu Miểu Phong.

Đối với những lời bàn tán của đám đệ tử, Diệp Hàn căn bản không thèm để ý.

Dù sao anh cũng là một tồn tại cảnh giới Hóa Tiên rồi, căn bản sẽ không bận tâm đến những tu sĩ nhỏ bé kia.

Chỉ là, sau khi về Phiếu Miểu Phong, Diệp Hàn đột nhiên bị Liễu Tuyết triệu tập. "Diệp Hàn, vào đi." Giọng nói của Liễu Tuyết từ trong động phủ truyền ra, nghe có vẻ hơi gấp gáp.

Nghe vậy, Diệp Hàn cũng không làm lỡ thời gian, đi thẳng vào trong Huyền Băng Động.

Ở nơi sâu nhất trong Huyền Băng Động, Liễu Tuyết vừa mới mở mắt. "Diệp Hàn, tu vi của anh đã đạt tới Ngự Không sơ kỳ rồi đúng không?" Khi nói, ánh mắt Liễu Tuyết không ngừng lấp lánh, không biết đang nghĩ gì.

Nghe vậy, Diệp Hàn trực tiếp đáp: "Đúng thế, tu vi hiện tại của tôi quả thực là Ngự Không sơ kỳ." Đối với tu vi của mình, Diệp Hàn không hề giấu giếm.

Bởi những gì anh thể hiện ra chỉ là một phần vạn thực lực thật sự mà thôi.

Dù Liễu Tuyết có hỏi thêm, Diệp Hàn cũng không sợ bị lộ tẩy.

Tiếp theo, giọng nói của Liễu Tuyết lại vang lên. "Diệp Hàn, vì anh đã đạt tới cảnh giới Ngự Không, nên tông môn bảo tôi truyền đạt cho anh một tin tức." "Ồ?

Tin tức gì vậy?" Diệp Hàn tò mò hỏi.

Sau đó, Liễu Tuyết tỉ mỉ giải thích: "Tại Diệu Huyền Tông của chúng ta, phàm là đệ tử đột phá cảnh giới Ngự Không đều có thể tiếp nhận một nhiệm vụ thí luyện tông môn!

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, anh có thể chọn trở thành trưởng lão của Diệu Huyền Tông, khai lập sơn phong, chiêu thu đệ tử, mỗi tháng có thể nhận được một vạn linh thạch.

Nếu không muốn làm trưởng lão cũng được!

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thí luyện, anh có thể chọn trở thành Thiên Mệnh đệ tử của Diệu Huyền Tông, toàn bộ Tàng Kinh Các đều sẽ mở cửa cho anh lựa chọn!

Tùy ý xem đọc!" Phải nói rằng những lời này của Liễu Tuyết rất có sức hấp dẫn.

Tuy Diệp Hàn không mấy hứng thú với số linh thạch kia, nhưng Tàng Kinh Các của Diệu Huyền Tông cùng với thân phận "Thiên Mệnh đệ tử" đó lại có tác dụng đối với anh!

Thế là Diệp Hàn liền nói: "Tôi chọn trở thành Thiên Mệnh đệ tử!

Dù sao cô cũng biết tôi không thiếu linh thạch, tôi cũng không có ý định khai lập sơn phong làm trưởng lão.

Vì vậy, trở thành Thiên Mệnh đệ tử là lựa chọn tốt nhất đối với tôi, vì có thể xem đọc công pháp." Diệp Hàn không hề che giấu ý định của mình, nói thẳng ra toàn bộ.

Dù sao những suy nghĩ này cũng rất đơn giản, không nói thì Liễu Tuyết cũng có thể đoán được.

Về việc này, Liễu Tuyết gật đầu nói: "Tôi biết anh sẽ chọn như vậy mà.

Nếu đã đưa ra lựa chọn, vậy hãy lên Phó Thiên Phong của tông môn tìm tông chủ bản môn để nhận nhiệm vụ đi!

Hoàn thành xong, anh sẽ là Thiên Mệnh đệ tử của Diệu Huyền Tông." Nói xong, Liễu Tuyết trưởng lão không tiếp tục nói nữa mà trực tiếp đưa Diệp Hàn ra ngoài.

Diệp Hàn cũng không nán lại lâu, lập tức ngự không bay tới Phó Thiên Phong của Diệu Huyền Tông.

Phó Thiên Phong này chính là nơi ở của tông chủ Diệu Huyền Tông.

Một lát sau, Diệp Hàn đã tới lối vào của Phó Thiên Phong.

Tại đây có hai đệ tử Phó Thiên Phong canh giữ.

Chỉ thấy cả hai đều mặc một bộ kiếm bào trắng, người cao tám thước, mày kiếm mắt sáng, đúng chuẩn phong thái của những nhân sĩ chính phái.

Khi Diệp Hàn tới đây, anh cũng tỏ ra khá khách khí, trực tiếp chắp tay nói: "Hai vị sư huynh, xin cho tôi vào trong.

Tôi là đệ tử Phiếu Miểu Phong Diệp Hàn, đặc biệt tới tìm tông chủ để nhận nhiệm vụ." "Ồ?

Phiếu Miểu Phong sao?" Hai đệ tử kiếm bào kia sau khi nghe thấy tiếng của Diệp Hàn đều bật cười, nói: "Phiếu Miểu Phong xưa nay nghèo xơ nghèo xác, mà cũng dám tới đây nhận nhiệm vụ sao?

Huống hồ, Liễu Tuyết trưởng lão nhà cậu còn đang nợ tông chủ

một triệu linh thạch chưa trả kìa!" Ngay khi vừa gặp mặt, đệ tử kiếm bào đã đưa ra yêu cầu "đòi nợ".

Nghe vậy, Diệp Hàn không khỏi lộ vẻ khó xử, trong lòng không ngừng mắng thầm Liễu Tuyết trưởng lão kia.

Chương 1059

"Cái bà Liễu Tuyết này đúng là thật mà, cư nhiên đi đâu cũng nợ nần!

Mà điều khiến người ta kinh ngạc hơn là nợ ai không nợ lại đi nợ ngay trên đầu tông chủ, đúng là mở mang tầm mắt!

Giờ thì hay rồi, lão tử làm đệ tử lại phải đi dọn bãi chiến trường cho cô ta!" Diệp Hàn thầm mắng hành vi của Liễu Tuyết trong lòng, nhưng mắng thì mắng, món nợ này anh đành phải trả giúp Liễu Tuyết vậy.

Dù sao Liễu Tuyết đối với anh cũng không tệ, ít nhất cũng đã đưa cho anh hơn một trăm cuốn công pháp rồi.

Với lại một triệu linh thạch cũng không quá nhiều, Diệp Hàn tùy tay là có thể lấy ra được.

Thế là Diệp Hàn nhướng mày, nói với hai đệ tử kia: "Không giấu gì hai vị, lần này tôi tới đây cũng là để tiện thể trả nợ giúp Liễu Tuyết trưởng lão!

Chẳng phải là một triệu linh thạch sao?

Tôi sẽ thay cô ấy trả ngay bây giờ!" Dứt lời, Diệp Hàn tại chỗ lấy ra một chiếc túi trữ vật.

Trong túi trữ vật tỏa ra ánh sáng lấp lánh của hơn một triệu viên linh thạch! "Trong này là một triệu linh thạch, hai vị sư huynh hãy thay tôi giao cho tông chủ đại nhân nhé!" Diệp Hàn vừa cười vừa đưa linh thạch tới.

Hai đệ tử kiếm bào kia đều bị thủ đoạn hào phóng của Diệp Hàn dọa cho nhảy dựng. "Một triệu linh thạch mà cứ thế đưa ra sao?

Xem ra Diệp Hàn sư đệ cũng là một người hào phóng!

Gia cảnh chắc chắn không phải dạng vừa!

Nếu Diệp Hàn sư đệ đã nhiều tiền như thế, vậy thì tôi cũng nói thẳng luôn, người bạn này tôi kết giao chắc rồi!" Nói xong, hai đệ tử kiếm bào kia liền bước tới, nhiệt tình cực kỳ giống như Diệp Hàn là người anh em ruột thịt đã thất lạc nhiều năm của họ vậy.

Trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ mỉm cười, sau đó tùy tay lấy ra hai vạn linh thạch. "Đây là hai vạn linh thạch, mỗi vị sư huynh một vạn, gọi là chút lòng thành của tôi." Nói xong, Diệp Hàn liền chia hai vạn linh thạch ra.

Tuy biết rõ hai đệ tử kiếm bào này chỉ nể mặt linh thạch mà nịnh bợ, nhưng Diệp Hàn vẫn quyết định cho họ chút lợi lộc.

Dù sao đúng như câu nói "diêm vương dễ gặp, tiểu quỷ khó chơi", chỉ cần mua chuộc được hai đệ tử gác cổng này thì sau này Diệp Hàn tới Phó Thiên Phong cũng sẽ dễ dàng hơn, không lo bị người ta làm khó. "Diệp Hàn công tử đúng là một người đại phương!

Tùy tay đưa ra hai vạn linh thạch, thật khiến người ta kinh ngạc!

Diệp Hàn công tử yên tâm, chuyện sau này cứ để chúng tôi lo!" Hai đệ tử kiếm bào vui mừng khôn xiết, vội vàng cất linh thạch vào lòng, cứ như sợ Diệp Hàn sẽ hối hận vậy.

Về việc này, Diệp Hàn cũng chẳng bận tâm, chỉ cười cười không tiếp tục để ý nữa.

Sau đó, dưới sự chỉ dẫn của hai người, Diệp Hàn đi thẳng về phía bắc, chẳng mấy chốc đã tiến vào phủ tông chủ! "Tông chủ!" Ngay khi vừa vào cửa, Diệp Hàn đã chắp tay gọi.

Trong đại sảnh đang đứng một nam tử thân hình cao lớn, hai tay chắp sau lưng, đúng chuẩn phong thái của một cao thủ. "Đệ tử Phiếu

Miểu Phong Diệp Hàn phải không?" Khi nói, tông chủ Diệu Huyền Tông quay người lại, ánh mắt rực cháy nhìn thẳng vào Diệp Hàn, như muốn nhìn thấu nội tâm anh vậy. "Đúng thế." Diệp Hàn thản nhiên đáp, chẳng hề sợ hãi ánh mắt của tông chủ.

Dù sao Diệp Hàn cũng là cao thủ tu vi thông thiên, cực kỳ tự tin vào thuật ẩn nặc của mình, căn bản không lo đối phương nhìn ra sơ hở.

Vị tông chủ kia nhìn hồi lâu cũng không thể nhìn ra một chút điểm bất thường nào trên người Diệp Hàn, thế là mới yên tâm, chậm rãi nói: "Hẳn là mục đích tới đây là để nhận nhiệm vụ phải không?" "Không sai." Diệp Hàn gật đầu nói: "Vừa rồi Liễu Tuyết trưởng lão cũng đã nói với tôi rồi, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể trở thành Thiên Mệnh đệ tử của Diệu Huyền Tông, càng có thể tùy ý ra vào Tàng Kinh Các.

Do đó tôi đặc biệt tới đây để tiếp nhận nhiệm vụ." "Tốt, có khí phách." Tông chủ gật đầu, khen ngợi một câu nhẹ nhàng.

Nhưng sau đó liền chuyển giọng nói: "Chỉ là nhiệm vụ lần này có chút khó khăn, thậm chí có thể gặp nguy hiểm, không biết cậu có dám tiếp nhận không?" "Nguy hiểm sao?

Ha ha." Diệp Hàn lập tức cười, nghĩ thầm, mình là tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên, còn sợ nguy hiểm sao?

Có nguy hiểm thì cũng là người khác nguy hiểm hơn chứ không thể là mình được!

Diệp Hàn nghĩ vậy liền cười nói: "Tông chủ yên tâm, cá nhân tôi xưa nay không sợ chết!

Có nguy hiểm đến mấy cũng không sao, xin cứ việc phân phó!" "Tốt, tốt!

Có đảm thức!" Đến lúc này, tông chủ Diệu Huyền Tông mới tỏ ra vô cùng tán thưởng.

Bởi vì có thể thấy Diệp Hàn thực sự có dũng khí!

Điều khiến ông càng hài lòng hơn là Diệp Hàn cư nhiên ngay cả nhiệm vụ là gì cũng không thèm hỏi mà đã trực tiếp đồng ý, đúng là khiến người ta nể phục!

Thế là tông chủ phất tay nói: "Nếu Diệp Hàn công tử đã đáp ứng dứt khoát như vậy, ta sẽ giao nhiệm vụ cho cậu!" Dứt lời, tông chủ lại phất tay lần nữa, lớn tiếng gọi: "Yến Linh Nhi, con có thể ra rồi, xem thử vị Diệp Hàn công tử này có khiến con hài lòng không!" Sau câu nói đó, một thiếu nữ độ chừng hai mươi tuổi từ trong mật thất bước ra.

Chương 1060

Thiếu nữ này chính là "Yến Linh Nhi" trong lời vị tông chủ kia. "Tiểu nữ Yến Linh Nhi, rất hân hạnh được biết Diệp Hàn công tử." Yến Linh Nhi cười tươi như hoa, uyển chuyển nói.

Nghe vậy, Diệp Hàn cũng tỏ ra là một bậc chính nhân quân tử, không hề đánh giá thân hình đối phương, càng không nhìn chằm chằm người ta, anh trực tiếp chắp tay nói: "Bản nhân Diệp Hàn, hạnh hội." "Được rồi, hai con không cần khách sáo nữa." Tông chủ ngắt lời hai người, nhàn nhạt nói: "Bây giờ người đã đông đủ, ta tuyên bố nhiệm vụ lần này!

Lần này hai con phải đồng tâm hiệp lực tra rõ một chuyện!

Đó là cái chết của Giang Thượng Hành, một Thiên Mệnh đệ tử cảnh giới Ngự Không dưới trướng Diệu Huyền Tông ta!

Sau khi tra rõ, nhất định phải nghiêm trị hung thủ!

Nếu thực lực không đủ, có thể tùy thời trở về tông môn gọi viện binh!" Khi nói, biểu tình của tông chủ tỏ ra nghiêm túc.

Dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến thể diện của Diệu Huyền Tông, nếu không thể tra ra chân tướng hung thủ thì sẽ khiến Diệu Huyền Tông bị các tông môn chính đạo khác cười chê.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là "Giang Thượng Hành" kia không phải đệ tử bình thường, mà là Thiên Mệnh đệ tử của Diệu Huyền Tông, lại còn là một tu sĩ cảnh giới Ngự Không!

Một đệ tử tu vi cao siêu, thiên phú dị bẩm như vậy cư nhiên bị người ta mưu sát, chuyện này khiến tất cả trưởng lão của Diệu Huyền Tông đều không thoải mái.

Vì vậy tông chủ mới giao chuyện này cho Diệp Hàn và Yến Linh Nhi, để họ chịu trách nhiệm tra rõ chân tướng. "Tông chủ, xin cho phép tôi hỏi vài vấn đề.

Thứ nhất, Giang Thượng Hành chết như thế nào?

Thứ hai, chết ở đâu?

Thứ ba, hiện tại tôi nên làm gì?" Ba câu hỏi của Diệp Hàn tuy đơn giản nhưng lại cực kỳ quan trọng!

Chỉ khi hỏi rõ những vấn đề này mới có thể nhanh chóng tìm ra chân tướng.

Về việc này, tông chủ suy nghĩ một lát rồi đáp: "Nếu cậu đã thành tâm thành ý hỏi như vậy thì ta sẽ cho cậu biết!

Thứ nhất, Giang Thượng Hành bị người ta sát hại, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn!

Kẻ đó đã dùng huyết tế chi thuật mà ngay cả những người trong Ma giáo cũng khinh bỉ!

Thậm chí đến cả hồn phách cũng bị nghiền nát!

Thứ hai, thi thể của Giang Thượng Hành được tìm thấy trong một tiệm cầm đồ ở vương thành Yến Quốc.

Thứ ba, việc cậu cần làm bây giờ là tiến về vương thành Yến Quốc tra rõ chân tướng!

Nếu thực lực không đủ, có thể truyền tin về tông môn bất cứ lúc nào, khi đó tự nhiên sẽ có trưởng lão cảnh giới Siêu Phàm tới giúp sức!" Để có thể tra rõ chuyện này, tông chủ đã đưa ra tất cả các manh mối.

Diệp Hàn và Yến Linh Nhi nghe xong đều cảm thấy chuyện này vô cùng gai góc.

Dù sao nhân khẩu ở vương thành Yến Quốc thực sự quá đông, vả lại từ ngày Giang Thượng Hành tử vong cũng đã trôi qua mấy ngày rồi, rất khó để tìm ra manh mối.

Huống chi dù có manh mối cũng khó mà tìm được người!

Do đó, lúc này cả Diệp Hàn và Yến Linh Nhi đều không kìm được mà nhìn nhau, cả hai đều thấy được vẻ cười khổ trong mắt đối phương.

Chỉ là, dù nhiệm vụ có khó khăn đến mấy cũng không có chỗ để từ chối, chỉ đành cắn răng mà nhận lấy.

Sau đó, đợi khi Diệp Hàn và Yến Linh Nhi bước ra khỏi phủ tông chủ, cả hai đều không khỏi cười khổ. "Haizz, nhiệm vụ này đúng là khó thật đấy!" Diệp Hàn không nhịn được lắc đầu nói: "Hiện tại xem ra chẳng có chút manh mối nào cả!

Giờ chúng ta lập tức tới vương thành Yến Quốc, e là cũng khó mà tìm được chân tướng!

Lỡ như đối phương đánh hơi thấy phong thanh mà chuồn mất thì chúng ta coi như xong đời!

Cả đời này cũng đừng mong hoàn thành nhiệm vụ!" Khi nói, Diệp Hàn không khỏi cảm thấy đau đầu.

Tuy tu vi của anh cao, nhưng đối với việc phá án kiểu này anh cũng đành chịu, hầu như chẳng có cách nào cả.

Cùng lúc đó, thần sắc của Yến Linh Nhi cũng tỏ ra có chút phức tạp, cô nói: "Nhiệm vụ này quả thực có chút khó khăn, nhưng cho dù có khó đến mấy cũng phải hoàn thành!

Nếu không tôi không thể trở thành Thiên Mệnh đệ tử, càng không thể vào được Tàng Kinh Các." "Đúng vậy." Diệp Hàn gật đầu, ý kiến của anh và Yến Linh Nhi hoàn toàn trùng khớp. "Chuyện đã đến nước

này, tôi cũng chỉ có thể tới vương thành Yến Quốc một chuyến trước đã!

Tới đó rồi tính tiếp!" "Được." Yến Linh Nhi gật đầu, lập tức đồng ý.

Sau đó, hai người liền xuống núi, chuẩn bị xuất phát.

Dưới chân núi, trong khu phường thị do Diệu Huyền Tông đặc biệt thiết lập, Diệp Hàn và Yến Linh Nhi vừa đi vừa dừng, liên tục mua sắm đồ đạc.

Chương 1061

Bởi vì lần này phải đi ra ngoài vài ngày, nên cần đổi một ít bạc để tiêu xài ở Yến Quốc.

Dù sao người dân Yến Quốc cũng không biết linh thạch là gì, họ chỉ nhận bạc thôi.

Vì thế, sau khi Diệp Hàn và Yến Linh Nhi mua một vài thứ đồ dùng thiết yếu, cả hai liền tới nơi đổi linh thạch lấy bạc do tông môn thiết lập để bắt đầu quy đổi. "Cho tôi đổi một vạn lượng bạc." Yến Linh Nhi nói xong liền lấy ra một trăm viên linh thạch đưa qua.

Ngay sau đó, tu sĩ ở phường thị phái người bưng một vạn lượng bạc trắng ra giao cho Yến Linh Nhi.

Lúc này, Diệp Hàn đứng bên cạnh đột nhiên hỏi: "Yến Linh Nhi, cô đổi ít thế sao?

Chỉ có một vạn lượng bạc, liệu có đủ dùng không?" "Hử?" Nghe vậy, Yến Linh Nhi không khỏi cau mày, khó hiểu nói: "Diệp Hàn công tử, anh không đùa đấy chứ?

Một vạn lượng bạc đủ cho người bình thường tiêu xài cả đời rồi, ngay cả vương công quý tộc cũng đủ dùng trong mấy năm đấy!" Khi nói, không chỉ Yến Linh Nhi đầy vẻ khó hiểu, mà ngay cả các tu sĩ xung quanh cũng dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc để chằm chằm vào Diệp Hàn.

Bởi đối với những tu sĩ này, linh thạch mới là thứ quý giá nhất.

Còn bạc thì hoàn toàn là một đống phế thải!

Nếu không phải vì đi thực hiện nhiệm vụ ở Yến Quốc, Yến Linh Nhi thậm chí còn chẳng buồn đổi bạc. "Ha ha, làm phiền rồi." Thấy

mọi người đều nhìn mình với ánh mắt dị nghị, dù da mặt Diệp Hàn có dày đến mấy cũng cảm thấy hơi ngại ngùng.

Chỉ là, ngại thì ngại, nhưng khi cần ra tay, Diệp Hàn không hề do dự chút nào! "Cho tôi đổi một trăm triệu bạc!" Diệp Hàn không ra tay thì thôi, hễ ra tay là một triệu linh thạch!

Một triệu linh thạch có thể đổi được hàng trăm triệu lượng bạc trắng!

Lúc này, mọi người trố mắt nhìn Diệp Hàn lấy ra hàng triệu viên linh thạch, đôi mắt ai nấy đều đờ đẫn ra! "Vãi chưởng!

Cái thằng cha này không phải là kẻ ngốc đấy chứ?

Làm gì có ai đổi nhiều bạc như thế bao giờ!

Phải biết rằng, từng đó bạc thậm chí còn bằng mấy năm tiền thuế của Yến Quốc rồi đấy!

Gã này đổi nhiều bạc thế định tới Yến Quốc khởi nghĩa sao?" Lúc này, mọi người đều bị thủ đoạn của Diệp Hàn làm cho kinh ngạc đến ngây dại.

Không ai có thể ngờ được cái tên Diệp Hàn này cư nhiên tùy tay vung ra một triệu linh thạch!

Lúc này, ngay cả Yến Linh Nhi đứng bên cạnh cũng bị núi linh thạch mà Diệp Hàn lôi ra dọa cho khi khiếp vía. "Diệp Hàn công tử, anh không đùa đấy chứ?" Khi nói, Yến Linh Nhi chỉ cảm thấy miệng mình đang run rẩy.

Phải biết rằng đây là một triệu linh thạch đấy!

Bằng mười mấy năm cung phụng của một trưởng lão cảnh giới Ngự Không rồi!

Với chừng đó linh thạch, không làm gì thì cũng có thể mua thêm

vài thanh cao giai thánh binh rồi!

Vì sao lại phải đổi thành thứ bạc vô dụng kia chứ?

Yến Linh Nhi thực sự không hiểu nổi, luôn cảm thấy não Diệp Hàn có vấn đề.

Nhưng Diệp Hàn đối với việc này lại tỏ ra chẳng hề sợ hãi, thản nhiên nói: "Chẳng phải chỉ là một triệu linh thạch thôi sao?

Mọi người làm gì mà nhìn tôi ghê thế?

Chưa thấy linh thạch hay chưa thấy bạc bao giờ à?" "Diệp Hàn công tử!

Thú thật với ngài, bất kể là linh thạch hay bạc, tôi đều chưa từng thấy nhiều như thế này bao giờ!" Lúc này, mọi người có mặt đều nuốt nước miếng ừng ực, rõ ràng là vô cùng ngưỡng mộ tài sản của Diệp Hàn.

Nếu không phải vì đây là địa bàn của Diệu Huyền Tông, e rằng thậm chí đã có người trực tiếp xông vào cướp rồi.

Dù sao đây cũng là một triệu linh thạch!

Một tu sĩ cho dù có cày cuốc cả đời cũng khó lòng tích góp nổi chừng đó!

Tuy nhiên, trước những ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, Diệp Hàn lại cảm thấy chẳng có gì to tát.

Và giây tiếp theo, Diệp Hàn thậm chí còn làm ra một chuyện khiến tất cả mọi người phải lồi cả mắt ra. "Nếu đã chưa thấy qua như vậy, thì tôi đây đại phát từ bi cho mọi người mở mang tầm mắt một chút!" Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp vung tay lớn, tùy ý ném ra mấy vạn lượng bạc. "Nhân lúc hôm nay tôi đang vui, tặng mỗi người một vạn lượng bạc, cầm lấy mà đập hạt dẻ chơi đi!" Phải nói rằng, câu nói

này của Diệp Hàn đúng chất đại gia tiêu tiền như rác!

Chương 1062

Ngay sau đó, chỉ một giây sau khi anh vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ùa tới, bắt đầu tranh cướp bạc rơi vãi khắp nơi. "Đa tạ Diệp Hàn công tử!

Đại ân đại đức này, cả đời tôi cũng không quên được!

Tôi thật sự nằm mơ cũng không ngờ cư nhiên lại có người bằng lòng tặng không mấy vạn lượng bạc!" Không thể phủ nhận rằng số bạc này có sức hấp dẫn cực lớn.

Cho dù những người kia có kiêu ngạo đến mấy cũng không kìm được mà bắt đầu tranh cướp.

Thậm chí ngay cả Yến Linh Nhi cũng nhìn mà thấy động lòng, suýt chút nữa là xắn tay áo lao vào tranh cướp rồi.

Nhưng may mắn thay, Diệp Hàn đã kịp thời ngăn cô lại, và tùy tay nhét cho cô mấy chục vạn ngân phiếu. "Yến Linh Nhi, cô đừng có lao lên tranh cướp, thế thì mất mặt lắm!

Năm mươi vạn ngân phiếu này, cô cầm lấy mà tiêu xài tùy thích!

Nếu không đủ thì cứ tìm tôi lấy!

Dù sao hiện giờ hai chúng ta cũng đang ngồi chung một thuyền mà!" Phải nói rằng Diệp Hàn là một người cực kỳ hào phóng.

Đặc biệt là trong việc đối nhân xử thế, chưa bao giờ anh tỏ ra nhỏ mọn!

Chỉ qua mấy câu nói, Diệp Hàn đã nhét cho cô mấy chục vạn ngân phiếu.

Cảnh này ngay lập tức khiến Yến Linh Nhi sững sờ.

Khi nhận lấy ngân phiếu, đôi tay Yến Linh Nhi run rẩy, run cầm cập nói: "Diệp Hàn công tử, anh nói thật đấy chứ?

Nhiều bạc thế này, anh chắc chắn đều đưa cho tôi sao?" "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, lời của Diệp Hàn tôi xưa nay luôn nghiêm túc phụ trách, chưa bao giờ lừa ai!

Đặc biệt là khi nói chuyện với những cô nương xinh đẹp, thì lại càng không lừa gạt!" Diệp Hàn vừa nói vừa nở nụ cười.

Đúng là vậy, số tiền này anh thực sự tặng cho Yến Linh Nhi.

Bởi vì đối với Diệp Hàn, chút tiền này căn bản chẳng thấm tháp gì, chỉ là muối bỏ bể mà thôi.

Không chỉ vừa mới quy đổi một trăm triệu bạc, mà số tiền một trăm triệu bạc đổi được ở Liễu gia tại Từ Châu trước đó anh vẫn còn chưa tiêu hết nữa là!

Cho nên khi Diệp Hàn tặng tiền, anh tỏ ra vô cùng hào phóng, cứ như là có thù với tiền vậy, cứ ra sức mà vung ra ngoài! "Cảm ơn anh!" Lúc này, sau khi nói lời cảm ơn, Yến Linh Nhi nắm chặt những tờ ngân phiếu trong tay mà im lặng không nói gì.

Dù sao cô nương này tuổi còn nhỏ, chưa từng thấy qua trận thế lớn như vậy!

Và cũng là lần đầu tiên gặp chuyện cư nhiên lại có người vừa mới gặp mặt đã tặng cho mình tận năm mươi vạn lượng bạc. "Ha ha, đi thôi!" Diệp Hàn cười lớn một tiếng, tỏ ra căn bản không để tâm.

Sau đó, hai người tùy tiện mua hai con Hãn Huyết Bảo Mã thượng hạng bên lề đường, rồi cùng nhau lên đường tiến về vương thành Yến Quốc.

Thú thật thì Diệp Hàn không mấy khi mua ngựa.

Không phải vì tiếc tiền, mà vì anh thực sự không biết cưỡi ngựa.

Dù sao Diệp Hàn cũng đã là đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên rồi, chỉ trong một ý niệm có thể dịch chuyển tức thời hàng trăm dặm, nhanh hơn cưỡi ngựa nhiều.

Tuy nhiên, dù vậy, cuối cùng anh vẫn bỏ ra hàng nghìn lượng bạc mua một con Hãn Huyết Bảo Mã, chủ yếu là vì Yến Linh Nhi.

Bởi vì Yến Linh Nhi cứ luôn miệng nói phải bảo tồn pháp lực, để tránh việc khi tới vương thành bị thiếu hụt pháp lực mà bị kẻ khác tập kích.

Vì thế, để tiết kiệm pháp lực, Yến Linh Nhi kịch liệt yêu cầu cưỡi ngựa.

Trước cảnh này, Diệp Hàn chỉ đành thở dài một tiếng.

Sau đó, hai người cùng cưỡi ngựa tiến bước.

Một canh giờ trôi qua, họ mới chỉ đi được khoảng một trăm dặm đường.

Sở dĩ đi chậm như vậy chủ yếu là vì Diệp Hàn không biết cưỡi ngựa cho lắm. "Diệp Hàn công tử, mã thuật của anh hình như hơi kém nhỉ!" Trên đường đi, Yến Linh Nhi không nhịn được mà trêu chọc.

Đi suốt quãng đường vừa rồi, Yến Linh Nhi đã sớm nhận ra mã thuật của Diệp Hàn không tốt.

Nếu không phải vì chờ Diệp Hàn đuổi kịp, Yến Linh Nhi đã sớm chạy mất dạng rồi.

Giờ đây, thấy tốc độ di chuyển ngày càng chậm, Yến Linh Nhi không khỏi than phiền: "Diệp Hàn công tử, cứ tiếp tục đi với tốc độ này thì e là tối mai chúng ta cũng chưa tới được vương thành đâu!" "Tôi biết rồi." Diệp Hàn vô nại gật đầu.

Chương 1063

Thực tế thì anh cũng biết mã thuật của mình không ra gì.

Nhưng Diệp Hàn càng biết rõ hơn là nếu không có con ngựa này, một mình anh bay đi còn nhanh hơn cái gọi là Hãn Huyết Bảo Mã này gấp hàng chục lần!

Thế nhưng những lời này Diệp Hàn đều không thể nói ra.

Bởi vì một khi nói ra sẽ bị lộ thực lực.

Cho nên ngay lúc này, Diệp Hàn chỉ đành vô nại nói: "Hay là cô cứ đi trước đi?

Đợi sau khi tới vương thành, chúng ta sẽ gặp nhau ở khách sạn lớn nhất vương thành nhé." "Cũng được." Yến Linh Nhi suy nghĩ một chút, cảm thấy lời Diệp Hàn nói cũng có lý.

Chỉ có làm như vậy mới có thể tăng tốc độ, nhanh chóng tới được vương thành.

Thế là, sau khi hai người thống nhất địa điểm gặp mặt, Yến Linh Nhi liền vung roi thúc ngựa, trong chớp mắt đã chạy mất dạng.

Sau đó, đợi khi Yến Linh Nhi đi xa hẳn, Diệp Hàn mới thở phào một cái. "Phù!

Cuối cùng cũng lừa được cô nàng đi rồi!" Diệp Hàn không nhịn được thở phào nhẹ nhõm nói: "Nếu Yến Linh Nhi đã đi rồi, thì mình không cần phải che giấu thực lực nữa!" Dứt lời, Diệp Hàn liền từ trên ngựa nhảy xuống.

Tiếp theo, một màn khiến người ta kinh ngạc đã xảy ra!

Chỉ thấy Diệp Hàn sau khi xuống ngựa đã trực tiếp vác con Hãn

Huyết Bảo Mã lên vai!

Sau khi vác lên, Diệp Hàn khẽ điều động một chút pháp lực, cả người anh liền giống như mũi tên rời cung, "vèo" một cái lao vút đi! "Oành!" Khói bụi mịt mù bay tứ tung, trên quan đạo Yến Quốc đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng kinh người!

Tất cả những thương nhân đi trên quan đạo đều được chứng kiến một cảnh mà cả đời họ không thể nào quên được.

Trong tầm mắt của họ, một thiếu niên mặc kiếm bào trắng, giữa thanh thiên bạch nhật lại cư nhiên vác một con Hãn Huyết Bảo Mã nặng hàng trăm cân, phóng đi như bay, lướt qua quan đạo như một tia chớp.

Bất cứ ai nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc tới mức rớt cả cằm!

Đặc biệt là những thiếu nữ trong các đoàn thương buôn, sau khi nhìn thấy cảnh tượng kinh hãi đó đều kinh ngạc nuốt nước miếng, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi." "Thật là quá khoa trương rồi chứ?" "Mấy chục năm rồi mới thấy chuyện thế này lần đầu!" "Một thiếu niên mà lại vác trên vai một con Hãn Huyết Bảo Mã, chạy hồng hộc mấy trăm dặm đường?" "Vác theo ngựa mà tốc độ lại nhanh như bay, chỉ trong chớp mắt đã bỏ xa đoàn thương buôn của chúng ta lại phía sau!" "Trời ạ!

Rốt cuộc là phương thần thánh nào vậy!" Trong những ngày tiếp theo, phàm là dân chúng Yến Quốc sống ven quan đạo đều nghe được một tin tức kinh người.

Ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng được nghe về kỳ tích của Diệp Hàn.

Hình ảnh Diệp Hàn vác theo Hãn Huyết Bảo Mã càng bị mọi người đồn thổi đến thần kỳ, thậm chí có người còn vẽ lại bức họa "Diệp Hàn cõng ngựa", lập tức được bán với giá cắt cổ.

Tất nhiên, những chuyện này Diệp Hàn đều không hay biết.

Bởi vì hắn chạy quá nhanh!

Nhanh đến một cảnh giới nhất định, ngay cả những lời đồn thổi cũng không đuổi kịp tốc độ của hắn!

Tuy không biết cụ thể, nhưng Diệp Hàn cũng lờ mờ đoán được cái nhìn của mọi người.

Dù sao, kiểu người vác ngựa chạy đường dài như hắn thực sự là cực kỳ hiếm thấy!

Cuối cùng, vào buổi chiều hôm sau, tại tửu lầu lớn nhất vương thành Yến Quốc, Diệp Hàn và Yến Linh Nhi đã hội ngộ. "Diệp Hàn, không ngờ ngươi theo kịp nhanh như vậy." Khi nói, Yến Linh Nhi rõ ràng đã nhìn Diệp Hàn với ánh mắt khác xưa.

Bởi vì mã thuật của nàng lợi hại hơn Diệp Hàn, theo lý thì nàng phải đến trước hắn ít nhất vài canh giờ mới đúng!

Nhưng không ngờ, trước một giây nàng vừa vào khách sạn, giây sau Diệp Hàn đã theo vào.

Lúc đầu, Yến Linh Nhi tưởng Diệp Hàn đã vứt bỏ con ngựa để ngự không phi hành mới nhanh như thế.

Thế nhưng, khi thấy Diệp Hàn dắt ngựa vào, nàng lại ngây người.

Bởi con Hãn Huyết Bảo Mã kia chính là con ngựa hắn đã mua trước đó.

Nói cách khác, suốt dọc đường Diệp Hàn thực sự là "cưỡi" ngựa mà đi! "Thật không ngờ, sau khi chúng ta tách ra, mã thuật của ngươi lại trở nên lợi hại như thế, có thể theo kịp cả tốc độ của ta!" Yến Linh Nhi tỏ vẻ bội phục không thôi.

Đối mặt với cảnh này, Diệp Hàn chỉ ngượng ngùng cười cười,

không nói gì nhiều. "Ha ha!" Diệp Hàn sẽ không nói cho nàng biết là suốt dọc đường hắn chẳng hề cưỡi ngựa, mà là vác nó chạy đâu!

Sở dĩ làm vậy là để khiến Yến Linh Nhi nể phục, đồng thời cũng không để lộ sơ hở.

Cứ thế, hai người vào tửu lầu, ngồi xuống một bàn cạnh tường ở đại sảnh để dùng bữa.

Chương 1064

"Tiểu nhị, lên món!" Diệp Hàn vừa ngồi xuống ghế liền dõng dạc gọi: "Mang tất cả những món đắt nhất ở đây lên một lượt cho ta!

Đừng quan tâm giá tiền bao nhiêu, cứ việc bưng lên!" Lúc nói lời này, Diệp Hàn tràn đầy tự tin.

Dù sao hiện giờ trong túi hắn có tới vài ức lượng bạc, căn bản không tiêu hết được.

Thêm nữa, đây là lần đầu hắn đến vương thành Yến Quốc, tự nhiên phải nếm thử mỹ thực nơi này.

Tuy nhiên, tiếng gọi lớn của Diệp Hàn lại thu hút không ít ánh mắt khinh bỉ của các thế gia công tử.

Đặc biệt là một nam tử trẻ tuổi mặc gấm vóc, lập tức lên tiếng giễu cợt: "Gã nhà quê từ đâu tới đây?

Mà dám ở Túy Tiên Lâu này hống hách vậy?

Phải biết cơm canh ở đây không hề rẻ đâu, dù là yến sào hay vây cá thì cũng ít nhất vài chục lượng bạc một đĩa!

Ăn một bữa thế này, e là sẽ biến thành kẻ trắng tay đấy!" "Ha ha ha!

Đúng là một tên nhà quê chưa thấy sự đời!" Trong tiếng cười lớn, không ít thế gia công tử bản địa đều hướng về phía Diệp Hàn với ánh mắt đầy vẻ chế giễu.

Trong mắt họ, bộ dạng của Diệp Hàn chính là một tên phú nông mới nổi.

Sự đố kỵ khiến họ cảm thấy thân phận "đại gia chân đất" này

không xứng bước chân vào Túy Tiên Lâu. "Ha ha!" Lúc này, thấy mọi người bắt đầu trào phúng, Diệp Hàn lại chẳng hề tức giận.

Hắn vốn không phải người bình thường, căn bản không cùng đẳng cấp với lũ công tử bột này.

Thế nên dù đối phương có mỉa mai đến đâu cũng khó mà thu hút được sự chú ý của hắn.

Diệp Hàn vẫn thản nhiên gọi tiểu nhị tới, nói: "Mang tất cả món đắt nhất lên, tiền bạc không thành vấn đề, có bao nhiêu cứ làm bấy nhiêu!" "Nhưng mà..." Điếm tiểu nhị vẻ mặt khó xử nói: "Vị khách quan này, không phải tôi không muốn làm, chủ yếu là sợ ngài ăn xong rồi bỏ chạy!

Phải biết giá món ăn ở đây không hề rẻ!

Một bàn này ít nhất cũng vài trăm lượng bạc!

Nếu toàn món đắt nhất thì chí ít cũng phải trên ngàn lượng!

Sợ ngài không những không ăn hết mà còn không trả nổi tiền nữa kìa!" Nói đoạn, ánh mắt tên tiểu nhị cũng lộ rõ vẻ khinh thường.

Thật ra, thái độ của hắn cũng giống hệt lũ công tử kia, đều cho rằng Diệp Hàn là gã nhà quê từ trong núi ra, chưa thấy qua sự đời, càng không thể bỏ ra nhiều tiền như vậy! "Diệp Hàn, bị người ta khinh thường rồi kìa!

Ha ha ha." Yến Linh Nhi không nhịn được mà bật cười, thật sự đây là lần đầu nàng thấy Diệp Hàn bị người khác coi thường như vậy.

Diệp Hàn chỉ mỉm cười nói: "Nhìn cho kỹ, ta vả mặt bọn họ đây!" Dứt lời, Diệp Hàn không nói nhảm, trực tiếp từ trên người lấy ra hai trăm lượng vàng.

Ngay sau đó, chỉ nghe một tiếng "Bịch!", hai trăm lượng vàng đập

mạnh xuống bàn, thậm chí còn khiến mặt bàn lõm xuống một lỗ! "Tiểu nhị, nhìn cho kỹ, chừng này vàng đã đủ cho lão tử ăn một bữa cơm chưa?" Diệp Hàn nhướng mày, nói tiếp: "Nếu không đủ, ta lại thêm tiền!" Dứt lời, hắn lại đập thêm hai trăm lượng vàng xuống, mọi người chỉ nghe một tiếng "Rầm" trầm đục, cả cái bàn bị Diệp Hàn đập cho tan nát! "Mẹ kiếp!" "Nhiều vàng vậy sao?" "Ít nhất cũng phải bốn trăm lượng vàng rồi!" "Bốn trăm lượng vàng đủ để bao trọn mấy nàng danh kỹ ở thanh lâu rồi đấy!" Trong tiếng xôn xao, tất cả những người có mặt đều trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào đống vàng trên bàn.

Không ai ngờ Diệp Hàn lại tùy tiện vung ra hơn bốn trăm lượng vàng như vậy!

Giờ thì họ hoàn toàn tâm phục khẩu phục!

Bốn trăm lượng vàng chỉ để ăn một bữa cơm?

Đúng là một nhân tài!

Lúc này, ngay cả những công tử bột tự phụ nhất cũng không thể không phục sát đất.

Bởi phong thái tiêu tiền này của Diệp Hàn, họ có học cũng chẳng học được.

Còn tên điếm tiểu nhị thì bị sự hào phóng của Diệp Hàn dọa cho nhảy dựng, vội vàng nói: "Vị công tử này!

Ngài chờ một lát!

Tôi lập tức bảo đại đầu bếp làm món cho ngài!" Nói xong, hắn cuống cuồng chạy vào bếp.

Lúc này Diệp Hàn vẫn thản nhiên như không, dường như chẳng hề bận tâm đến chuyện vừa rồi.

Sau khi các món ngon được dọn lên, hắn mới thong thả thưởng thức.

Yến Linh Nhi ngồi cạnh cũng ăn không ngừng.

Phải nói là món ăn của Túy Tiên Lâu thực sự rất ngon!

Chương 1065

Đặc biệt là sau khi Diệp Hàn vung đống vàng kia ra, hương vị dường như lại càng tuyệt vời hơn!

Ăn xong, ngay cả một cô nàng kén chọn như Yến Linh Nhi cũng phải thốt lên: "Ngon quá!

Thật sự rất ngon!" "Đương nhiên rồi." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Cũng không xem xem ta đã bỏ ra bao nhiêu tiền!

Bốn trăm lượng vàng thì dù là thịt lợn cũng phải làm ra được vị thịt rồng!" "Cũng đúng." Yến Linh Nhi nghiêng đầu suy nghĩ, quả thực là có đạo lý này! "Có tiền thật tốt!" Nàng không khỏi cảm thán: "Có tiền mua tiên cũng được, ngay cả mấy tên công tử bột vừa rồi còn không dám ho he gì.

Dù sao tiền của họ cũng chẳng sánh bằng ngươi." "Ha ha, đó là đương nhiên!" Diệp Hàn tràn đầy tự tin: "Khắp vương thành này cũng chẳng ai nhiều tiền hơn ta đâu!" Câu này của Diệp Hàn không phải nói suông.

Ngay cả hoàng thất Yến Quốc cũng chưa chắc lấy ra được hai ức lượng bạc trắng!

Huống hồ trên người Diệp Hàn còn có hàng ức linh thạch và hàng ngàn thanh thánh binh cao giai!

Bất cứ món nào ném ra cũng đều là giá trên trời.

Vì vậy Diệp Hàn hoàn toàn có tư cách để nói thế.

Sau khi hai người ăn no nê, họ tìm một khách sạn gần đó nghỉ ngơi.

Đến sáng hôm sau, Diệp Hàn và Yến Linh Nhi mới xuất phát để

điều tra chân tướng. "Diệp Hàn công tử, ngươi cảm thấy bây giờ chúng ta nên đi đâu thì hơn?" Bên ngoài khách sạn, Yến Linh Nhi nhíu mày hỏi.

Đúng là vạn sự khởi đầu nan, nàng hiện tại cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Diệp Hàn suy nghĩ một chút rồi nói: "Tông chủ chẳng phải nói là gã Giang Thượng Hành chết ở tiệm cầm đồ sao?

Vậy giờ chúng ta tới đó xem thử!

Biết đâu sẽ tìm được manh mối!" "Được." Yến Linh Nhi gật đầu, thấy lời Diệp Hàn có lý nên lập tức đồng ý.

Sau đó hai người cùng đi tới tiệm cầm đồ của Tác gia trong vương thành.

Tiệm cầm đồ này vốn đã đóng cửa từ lâu.

Bởi vì đệ tử thiên mệnh của Diệu Huyền Tông chết ở bên trong, tin tức này đủ khiến quan phủ kinh động.

Vì vậy ngay lập tức nơi này đã bị phong tỏa, không ai được phép vào.

Hiện giờ, nhìn tờ lệnh phong trên cửa tiệm, Diệp Hàn và Yến Linh Nhi không khỏi ngẩn người. "Phải làm sao đây?

Tiệm bị phong tỏa rồi, e là chúng ta không vào được!" Yến Linh Nhi vẻ mặt đầy lo lắng.

Diệp Hàn lại cười, vẻ chẳng hề quan tâm: "Chẳng phải chỉ là một tờ lệnh phong thôi sao?

Xé đi là được!" Dứt lời, hắn lập tức đưa tay ra xé phăng tờ lệnh phong xuống. "Diệp Hàn, làm vậy có quá phô trương không?" Yến Linh Nhi lo lắng nói: "Vạn nhất phía hoàng thất Yến Quốc trách tội

xuống, ta e là khó mà ăn nói!" Nghe nàng nói vậy, Diệp Hàn lập tức nhận ra điểm bất thường: "Yến Linh Nhi, nghe ý của ngươi, hình như ngươi rất sợ hoàng thất Yến Quốc?

Theo lý mà nói, thế lực của Diệu Huyền Tông chúng ta hùng mạnh hơn, phải là hoàng thất sợ chúng ta mới đúng chứ?" Diệp Hàn vừa nói vừa nheo mắt nhìn nàng.

Thật tình mà nói, kể từ khi vào Yến Quốc, Diệp Hàn luôn thấy Yến Linh Nhi có điểm gì đó là lạ!

Thứ nhất là nàng quá thông thạo vương thành, khi gọi món còn chẳng cần nhìn thực đơn đã gọi ngay được mấy món vừa đắt vừa ngon.

Thứ hai chính là vừa rồi!

Lúc nàng nói chuyện, rõ ràng là rất kiêng dè hoàng thất Yến Quốc, giống như con gái gặp cha mẹ, có một sự sợ hãi bề trên bẩm sinh.

Hơn nữa, ở Yến Quốc chỉ có thành viên hoàng thất mới mang họ "Yến".

Tổng hợp các manh mối lại, Diệp Hàn hoàn toàn tự tin với suy đoán của mình! "Yến Linh Nhi, đừng bảo ngươi là người của hoàng thất Yến Quốc đấy nhé?" Diệp Hàn nheo mắt, nhìn chằm chằm vào nàng.

Thấy cảnh này, Yến Linh Nhi cũng không giấu giếm nữa, vì nàng thấy Diệp Hàn thực sự đã nhận ra thân phận của mình.

Nàng thành thật thú nhận: "Đúng vậy, ta là thành viên hoàng thất Yến Quốc." "Ồ?" Nghe vậy, Diệp Hàn mỉm cười hỏi: "Vậy không biết Yến Linh Nhi tiểu thư là vị nào trong hoàng thất?

Là quận chúa hay là ai khác?" "Công chúa." Ánh mắt nàng bình tĩnh: "Thập thất công chúa của Yến Quốc, cũng là công chúa nhỏ tuổi

nhất.

Vì mẫu thân ta xuất thân bình dân nên ta không được phụ hoàng sủng ái.

Từ nhỏ ta đã bị đưa tới Diệu Huyền Tông để tu tập tiên thuật." Giọng nàng bình thản như thể mọi chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

Chương 1066

Thực tế là hoàng thất Yến Quốc cũng chẳng hề giúp đỡ gì nàng, ngay cả tiền bạc cũng cho rất ít.

Điều này dẫn tới cảnh tượng Yến Linh Nhi luôn trong tình trạng thiếu tiền, dù trên danh nghĩa nàng là công chúa nhưng thực chất chẳng có bao nhiêu tài sản. "Hóa ra là vậy." Diệp Hàn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Thực tế hắn cũng đoán được nàng không được sủng ái, nếu không đã chẳng bị gửi tới Diệu Huyền Tông.

Nếu thực sự được cưng chiều thì tiền bạc, linh thạch chắc chắn phải rủng rỉnh.

Sau khi hiểu rõ, Diệp Hàn cũng không hỏi thêm nữa.

Dù sao đây là chuyện nhà của nàng, hắn không có lý do cũng chẳng hứng thú can thiệp vào. "Ta vào tiệm cầm đồ xem trước đã, chuyện khác tính sau.

Nhiệm vụ hàng đầu hiện nay là tra rõ chân tướng!

Tìm kẻ đã giết Giang Thượng Hành!" Diệp Hàn nói xong liền tiên phong bước vào tiệm.

Yến Linh Nhi cũng theo sau.

Vừa vào bên trong, họ đột nhiên bị một luồng gió lạnh làm cho giật mình. "Lạnh quá!" Yến Linh Nhi dù sao cũng là nữ nhi, đối với nơi âm u thế này có chút sợ hãi.

Thêm nữa bên trong có người chết, trên sàn vẫn còn vương vãi không ít vết máu khiến nàng càng thêm rùng mình.

Trái lại, Diệp Hàn chẳng hề sợ hãi chút nào. "Chẳng phải chỉ là chết một người thôi sao, có gì mà sợ?" Diệp Hàn vẻ mặt thản nhiên, sau đó tùy tay búng một cái, một ngọn lửa nhỏ xuất hiện, lập tức thắp sáng những cây nến trong tiệm. "Bùng!" Trong tiếng động nhỏ, tất cả nến đều đồng loạt rực sáng, tỏa ra ánh quang trong tiệm cầm đồ.

Thế nhưng, ngay khi nến vừa sáng, Yến Linh Nhi đột ngột hét lên sợ hãi. "Có người!" Nàng vừa hét vừa nắm chặt lấy tay Diệp Hàn, như thể sợ hắn sẽ bỏ chạy một mình vậy.

Diệp Hàn chỉ biết bất lực nói: "Đừng sợ, đó là xác chết thôi!" "Vì là người chết nên ta mới sợ!" Yến Linh Nhi vẻ mặt ủy khuất, vừa nói vừa lẩn ra sau lưng Diệp Hàn, không dám nhìn vào thi thể.

Diệp Hàn thở dài: "Haiz, gan thỏ đế thật!" Dứt lời, hắn một mình tiến lên lật cái xác lại. "Oanh!" Khoảnh khắc thi thể bị lật lên, một đám ruồi bọ bay ra.

Cái xác đã thối rữa đến mức không còn hình người, căn bản không nhận ra là ai.

Tuy nhiên, nhìn bộ quan phục trên người, có thể đoán đây là người của quan phủ chứ không phải người của Diệu Huyền Tông. "Người của quan phủ, nam, ngoài bốn mươi tuổi, bị cắt cổ, đã tắt thở từ ba ngày trước!" Chỉ bằng một cái liếc mắt, Diệp Hàn đã đoán được tám chín phần danh tính thi thể.

Với tu vi của hắn, dù chỉ còn là một bộ xương khô hắn cũng nhìn ra được nguyên nhân cái chết.

Cùng lúc đó, Yến Linh Nhi bị bầu không khí âm lãnh cùng thi thể không rõ lai lịch kia làm cho hoảng sợ, không ngừng thúc giục: "Diệp Hàn, chúng ta ra ngoài trước đi!

Ta cứ thấy nơi này không an toàn!" "Không sao, để ta xem thêm

chút nữa, xem có bằng chứng hay manh mối nào khác không." Diệp Hàn không hề vội vã, tiếp tục lục lọi trong tiệm.

Hắn lật tung từng cái hòm cái tủ.

Không khí âm lãnh xung quanh càng lúc càng trở nên đậm đặc. "Diệp Hàn, chúng ta mau ra ngoài thôi!" Vài phút sau, Yến Linh Nhi lại hối thúc.

Nàng cảm thấy bầu không khí ở đây quá quỷ dị, nhất là những ngọn nến kia, từng đốm lửa ma mị lập lòe như những con mắt của người chết đang nhìn trừng trừng vào nàng, lạnh cả người. "Chờ chút, ta tìm thấy thứ này rồi, chờ một lát nữa." Diệp Hàn vẫn tiếp tục lục ngăn kéo, dường như đã tìm được vật quan trọng.

Trong tay hắn là một đóa hoa héo úa không rõ tên. "Tìm thấy rồi!" Theo tiếng reo của Diệp Hàn, trên tay hắn đã có một đóa hoa còn nguyên vẹn. "Tìm thấy rồi sao?

Vậy chúng ta mau đi thôi!" Yến Linh Nhi sốt ruột thúc giục, đẩy Diệp Hàn đi nhanh.

Bởi vì âm khí trong tiệm cầm đồ đang ngày một nặng nề! "Được!" Diệp Hàn cất đóa hoa vào lòng, quay người cùng Yến Linh Nhi đi ra.

Thế nhưng, đúng lúc này, dị biến nảy sinh.

Chương 1067

"Máu..." Một giọng nói âm trầm vang lên, kèm theo tiếng gỗ kêu "ken két", từng giọt máu tươi rỉ ra, không ngừng nhỏ xuống đất.

Ngay sau đó, cái xác vốn nằm trên đất không biết từ bao giờ đã lặng lẽ đứng thẳng dậy, hốc mắt đẫm máu vừa rỉ máu vừa dùng ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm hai người. "Thi thể... thi thể cử động rồi!" Lúc này, tóc gáy của Yến Linh Nhi dựng đứng hết cả lên, nàng lập tức rút bảo kiếm, đâm mạnh về phía cái xác. "Phập" một tiếng, thanh kiếm đâm thẳng vào tim cái xác nhưng lại chẳng hề gây ra thương tổn gì cho đối phương! "Máu..." Cái miệng xác chết đột nhiên há rộng, lộ ra hai hàm răng nhuốm máu, lao tới cắn vào cổ tay Yến Linh Nhi!

Cùng lúc đó, dịch mủ trên người nó chảy ra, tiếng "xèo xèo" vang lên liên tục, thậm chí còn nung chảy cả thanh thánh binh kia!

Thấy cảnh này, Yến Linh Nhi giật mình kinh hãi!

Nàng biết rõ trên người cái xác này có kịch độc!

Nếu bị cắn một miếng, e là sẽ mất mạng như chơi!

Thế là nàng lập tức dùng chiêu Kim Thiền Thoát Xác của Diệu Huyền Tông, muốn rút kiếm bỏ chạy.

Thế nhưng sự việc lại không như ý muốn!

Cái xác chết kia bỗng nắm chặt lấy thanh bảo kiếm, ngay sau đó, chiếc lưỡi dài của nó phóng ra, đâm thẳng về phía mặt Yến Linh Nhi. "Thôi xong rồi!" Yến Linh Nhi lòng nguội ngắt, dù nàng có nhiều thủ đoạn đến đâu cũng không kịp dùng nữa.

Bởi tốc độ của cái xác này quá nhanh, nhanh đến mức khiến người

ta không kịp phản ứng.

Thế nhưng, đúng lúc này, một màn không ngờ đã xảy ra.

Diệp Hàn vốn đang đứng cách đó mười mấy mét đột nhiên biến mất.

Giây sau, hắn đã xuất hiện bên cạnh Yến Linh Nhi, tung ra một chưởng, đập tan cái xác thành từng mảnh vụn! "Diệp Hàn, mau chạy đi!" Trong lúc then chốt này, Yến Linh Nhi không kịp cảm ơn, hoảng hốt kêu lên: "Cái xác này rất kỳ quái!

Đánh nát cũng không có tác dụng!

Nó có thể phục hồi ngay lập tức!" Đúng như lời nàng nói, những mảnh thịt vụn trên đất bắt đầu rung động.

Chỉ trong chốc lát, một luồng lục quang lóe lên, đống thịt vụn kia "vút" một cái đã kết lại, một lần nữa ghép thành hình người.

Vừa ghép xong, nó lại lập tức lao về phía Diệp Hàn. "Cẩn thận!

Trên người nó có kịch độc!" Yến Linh Nhi sợ Diệp Hàn gặp họa nên vội vàng nhắc nhở.

Thế nhưng khiến nàng kinh ngạc là Diệp Hàn chẳng hề bận tâm. "Toàn mấy trò lòe loẹt!" Diệp Hàn nhếch môi lạnh lùng thốt lên.

Ngay sau đó, trên đầu ngón tay hắn bùng lên một ngọn lửa nhỏ.

Ngọn lửa này không phải loại thường, trong Diệu Huyền Tông, chỉ có các trưởng lão Ngự Không hậu kỳ mới có thể tu luyện Ngũ Linh Chân Hỏa!

Môn công pháp này vốn là do Liễu Tuyết trưởng lão đưa cho Diệp Hàn.

Chỉ trong vài ngày, hắn đã luyện tới cảnh giới đại thành! "Chết đi cho ta!" Diệp Hàn quát lớn, ngọn lửa trong tay bắn ra.

Chỉ nghe một tiếng "Oanh", cái xác lập tức biến thành một người lửa, toàn thân bị thiêu rụi.

Một lúc sau, lửa dần tắt lịm, cái xác độc kia đã biến thành một đống tro tàn, không thể phục hồi được nữa. "Diệp Hàn... ngươi thật lợi hại!" Lúc này, sau khi thoát chết, Yến Linh Nhi không khỏi bội phục Diệp Hàn!

Không nói đến Ngũ Linh Chân Hỏa không phải ai cũng thi triển được, điều khiến nàng phục nhất là cái xác gần như vô địch trong mắt nàng lại bị Diệp Hàn đánh bại dễ dàng như thế.

Nhìn bộ dạng hắn, dường như chẳng tốn chút sức lực nào! "Chuyện nhỏ thôi, chỉ là nhấc tay là xong." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Loại xác chết này có bao nhiêu ta giết bấy nhiêu!

Ngũ Linh Chân Hỏa của ta vốn là khắc tinh của chúng!

Chương 1068

Chỉ cần một mồi lửa là có thể thiêu sạch hàng vạn cái xác!" "Lợi hại thật!" Yến Linh Nhi ngưỡng mộ không ngớt, gần như đã coi Diệp Hàn thành thần tượng.

Diệp Hàn lại phẩy tay nói: "Bỏ đi, chúng ta rời khỏi đây thôi!

Ta đã tìm được thứ mình muốn rồi, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa." "Được." Yến Linh Nhi gật đầu, sau đó cả hai nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Vài phút sau, trong phòng khách sạn, Diệp Hàn và Yến Linh Nhi ngồi đối diện nhau.

Diệp Hàn lấy từ trong lòng ra đóa hoa lạ mà hắn tìm được trong tiệm cầm đồ. "Yến Linh Nhi, ngươi biết đóa hoa này không?" Diệp Hàn đưa nó tới trước mặt nàng. "Huyết Hải Yêu Hoa, tà công độc môn của Huyết Ma Tông trong Ma đạo!" Yến Linh Nhi biến sắc: "Tại sao trong tiệm cầm đồ lại có Huyết Hải Yêu Hoa của Huyết Ma Tông?

Chẳng lẽ..." Nàng chợt có dự cảm chẳng lành. "Đúng vậy!" Câu nói tiếp theo của Diệp Hàn đã kiểm chứng suy đoán của nàng. "Tiệm cầm đồ kia sở dĩ có Huyết Hải Yêu Hoa là vì người của Huyết Ma Tông đã tới đó để thi triển thuật huyết tế!

Thuật huyết tế này cần một tu sĩ Ngự Không cảnh làm vật tế mới có thể phát động!

Từ đó có thể thấy, đệ tử thiên mệnh Giang Thượng Hành rất có thể đã bị người của Huyết Ma Tông giết hại!" Nghe những lời này, Diệp Hàn đã suy luận sự việc gần như chính xác hoàn toàn.

Yến Linh Nhi cũng vô cùng tán thành. "Xem ra chuyện này thực sự

là do Huyết Ma Tông gây ra rồi!" Yến Linh Nhi hỏi: "Diệp Hàn công tử, hay là ta truyền tin về tông môn, xin Thái thượng trưởng lão cảnh giới Siêu Phàm tới chi viện?

Dù sao Huyết Ma Tông cũng không phải hạng dễ chọc.

Đệ tử của chúng thấp nhất cũng là Ngự Không hậu kỳ!

Chỉ dựa vào hai chúng ta thì căn bản không phải đối thủ!" Để đảm bảo an toàn, nàng định về tông môn tìm cứu viện ngay lập tức.

Thế nhưng Diệp Hàn lại lắc đầu: "Không được!

Hiện giờ ta chỉ dựa vào suy luận mới ra kết quả này.

Quan trọng nhất là ta chưa có bằng chứng chứng minh người của Huyết Ma Tông đã giết Giang Thượng Hành!

Thế nên nếu chúng ta vội vàng báo cáo những suy đoán này lên, chắc chắn sẽ khiến tông môn không hài lòng, cho rằng chúng ta làm việc cẩu thả!

Hơn nữa, chúng ta vẫn chưa tìm thấy hung thủ, nếu giờ gọi Thái thượng trưởng lão tới thì chẳng khác nào lãng phí thời gian của người ta sao?" Những lời này của Diệp Hàn nghe rất có lý.

Sự thực đúng là như vậy.

Một chuyện trọng đại thế này không thể chỉ dựa vào một đóa Huyết Hải Yêu Hoa mà kết luận được.

Muốn tông môn tin phục thì phải đưa ra được bằng chứng đanh thép hơn!

Quan trọng là giờ mới chỉ có chút manh mối, chưa tìm thấy hung thủ, như vậy càng không có cách nào ăn nói với tông môn.

Vì thế theo ý Diệp Hàn là nên tiếp tục tìm kiếm thêm.

Yến Linh Nhi tuy thấy bất an nhưng cũng đành đồng ý.

Dù sao lúc này cũng chẳng còn cách nào tốt hơn, và nàng cũng thấy lời Diệp Hàn có lý.

Nếu hấp tấp gọi Thái thượng trưởng lão tới sẽ chỉ khiến cả hai khó xử mà thôi. "Được rồi, Diệp Hàn, ta nghe ngươi." Sau một hồi suy nghĩ, Yến Linh Nhi cuối cùng cũng nói.

Nàng đã xác định sẽ nghe theo ý kiến của Diệp Hàn.

Dù sao dù là tu vi hay trí tuệ nàng đều không bằng hắn.

Chi bằng cứ giao quyền quyết định cho Diệp Hàn xử lý. "Tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Yến Linh Nhi cẩn thận hỏi, nàng sợ Diệp Hàn sẽ quá thẳng tính mà xông thẳng vào Huyết Ma Tông tìm người.

Bởi trong ấn tượng của nàng, Diệp Hàn làm việc đôi khi cũng khá tùy hứng.

May thay lần này Diệp Hàn không làm vậy, hắn thản nhiên nói: "Giờ chúng ta chia nhau ra tới các tiệm thuốc trong vương thành để nghe ngóng, xem có ai mua những loại dược liệu liên quan đến thuật huyết tế không!

Nếu có người mua thì mọi chuyện sẽ thú vị lắm đây!" Nói đến đây Diệp Hàn nở nụ cười lạnh. "Theo công pháp ghi chép, thuật huyết tế cần thực hiện hai lần tại cùng một địa điểm trong vòng một tháng!

Chỉ có vậy mới luyện chế thành công 'Thi Vương'!

Chương 1069

Giờ chỉ cần tìm ra ai đã mua dược liệu là có thể thuận dây leo bầu, tìm ra kẻ thủ ác!" Phải nói là tư duy của Diệp Hàn rất rõ ràng.

Điều khiến Yến Linh Nhi phải trầm trồ là chỉ mới vào vương thành chưa đầy một ngày mà hắn đã phá giải được vụ án bí ẩn này!

Nàng càng nể phục hơn khi hắn không chỉ đoán được hung thủ đứng sau mà còn nghĩ ra cách để bắt được đối phương! "Sau khi tìm ra kẻ đứng sau, ta sẽ tung tin về một tu sĩ Ngự Không cảnh!

Lúc đó tên đệ tử Huyết Ma Tông kia vì muốn luyện chế Thi Vương chắc chắn sẽ tìm ta làm vật tế!

Đến lúc đó sẽ là thời cơ tốt nhất để ta ra tay!" Diệp Hàn mỉm cười nói.

Kế hoạch này quả thực là thiên y vô phùng!

Chỉ cần muốn là có thể bắt được hung thủ bất cứ lúc nào.

Yến Linh Nhi tỏ vẻ bội phục vô cùng: "Diệp Hàn công tử thực sự quá thông minh rồi!

Chỉ vài câu nói mà đã lập ra được một kế hoạch hoàn hảo như vậy!" "Hắc hắc." Diệp Hàn không nhịn được mà đắc ý cười: "Cũng không xem xem ta là ai?

Ta chính là đại đệ tử thủ tịch của Phiếu Miểu Phong, đệ tử thiên mệnh tương lai của Diệu Huyền Tông, thiên tài tu luyện hiếm có trên đời!" "À..." Yến Linh Nhi chỉ biết cười gượng gạo.

Thật tình nàng thấy Diệp Hàn quá tự luyến rồi!

Có ai tự khen mình như thế không chứ?

Tất nhiên, đó là do nàng chưa biết được thực lực thực sự của Diệp Hàn.

Nếu biết tu vi thật của hắn, e là nàng sẽ còn khen hắn gấp trăm lần như thế.

Sau khi hai người tiếp tục tán gẫu, sắp xếp kế hoạch xong xuôi liền chuẩn bị xuất phát.

Trước khi đi, Diệp Hàn sực nhớ tới một việc quan trọng. "Đúng rồi, Yến Linh Nhi, cầm lấy cái này." Diệp Hàn đưa cho nàng một chiếc hộp gỗ một cách trịnh trọng.

Yến Linh Nhi tò mò hỏi: "Cái gì vậy?" "Một đạo pháp tướng kim thân do ta luyện chế." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Nếu gặp nguy hiểm thì mở hộp gỗ ra, lúc đó pháp tướng kim thân của ta sẽ xuất hiện giúp ngươi." "Ách..." Nghe vậy, Yến Linh Nhi không khỏi lộ vẻ chê bai.

Vì nàng nghĩ pháp tướng kim thân của Diệp Hàn chắc chẳng giúp ích được gì nhiều.

Dù sao hắn cũng chỉ mới ở Ngự Không sơ kỳ!

Đưa cho nàng một đạo pháp tướng thì cùng lắm cũng chỉ phát huy được thực lực Linh Vũ hậu kỳ thôi chứ?

Nàng vừa nghĩ vừa thở dài, thầm nhủ Diệp Hàn làm việc thật chẳng đáng tin chút nào, đưa cho nàng cái pháp tướng này thì có ích gì chứ?

Chẳng lẽ nó lại mạnh hơn cả nàng sao?

Tuy nghĩ vậy nhưng nàng cũng không từ chối lòng tốt của Diệp Hàn.

Trong lúc nguy cấp thế này, thêm một món pháp bảo là thêm một cơ hội giữ mạng.

Dù chỉ là pháp tướng cảnh giới Linh Vũ, ít ra cũng có thể trì hoãn được một chút thời gian, không phải sao?

Yến Linh Nhi nghĩ vậy liền lên tiếng: "Cảm ơn Diệp Hàn công tử, ta xin nhận lấy pháp tướng này." "Ừ." Diệp Hàn cũng không đoán được trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Theo hắn, đạo pháp tướng kim thân này có tu vi Hóa Tiên cảnh, dù Yến Linh Nhi có gặp phải lão tổ của Huyết Ma Tông thì pháp tướng cũng có thể đập chết hắn chỉ bằng một chưởng!

Thế là sau khi tách ra, hai người lần lượt tới các tiệm thuốc lớn nhỏ trong thành. "Lão bản, cho hỏi ở đây có mấy loại dược liệu này không?" Trong tiệm thuốc, Diệp Hàn đưa ra một tờ giấy tuyên chỉ, trên đó viết một danh sách dài tên các loại dược liệu cần thiết cho thuật huyết tế.

Ông chủ tiệm thuốc xem qua rồi lắc đầu nói: "Mấy thứ này mấy ngày trước đã bị người ta mua sạch rồi, hiện tại chưa có hàng mới đâu!" "Bị mua hết rồi sao?" Diệp Hàn mỉm cười, hỏi tiếp: "Vậy cho hỏi ai đã mua chúng?" "Cái này liên quan đến quyền riêng tư của khách hàng, tôi không tiện tiết lộ." Ông chủ tiệm lắc đầu, tỏ vẻ một bậc chính nhân quân tử.

Diệp Hàn lạnh hừ một tiếng, lập tức lấy ra một đống vàng. "Chừng này vàng đã đủ để ông mở miệng chưa?" Diệp Hàn vừa nói vừa đập mấy chục lượng vàng lên bàn. "Đủ rồi!

Đủ rồi!" Ông chủ tiệm mắt sáng rực, vội vàng thu vàng lại rồi mới nói: "Ba ngày trước, một nam tử trẻ tuổi mặc hắc bào, dáng người gầy yếu đã mua hết đống thuốc đó!" "Cảm ơn." Diệp Hàn nói xong liền rời khỏi tiệm.

Sau đó hắn lại liên tục ghé thăm thêm vài cửa tiệm nữa.

Tại những nơi đó, nhờ vung tiền không tiếc tay, hắn đã thu thập được không ít thông tin.

Không chỉ về vóc dáng mà ngay cả diện mạo của gã mặc hắc bào kia cũng được hắn vẽ lại. "Khoảng hai mươi tuổi, mặc hắc bào, cao tầm một mét bảy, trên mũi có nốt ruồi." Một lát sau, tại Túy Tiên Lâu, Diệp Hàn nhìn bức họa trên tay lẩm bẩm.

Chương 1070

Không lâu sau, Yến Linh Nhi cũng bước vào. "Thế nào, đã tìm được tin tức gì chưa?" Nàng vừa vào đã vội vàng hỏi.

Diệp Hàn chỉ mỉm cười rồi đưa bức họa cho nàng. "Này, là bộ dạng này đây." Diệp Hàn vừa đưa họa vừa hỏi: "Yến Linh Nhi, xem xem ngươi có nhận ra không." "Nhìn hơi quen mắt đấy!" Yến Linh Nhi dù sao cũng lớn lên ở vương thành từ nhỏ, chỉ cần nhìn qua đã thấy diện mạo này rất quen thuộc. "Ồ?" Diệp Hàn tò mò hỏi: "Chẳng lẽ ngươi nhận ra thật sao?" "Cũng không hẳn." Yến Linh Nhi nhíu mày nhìn bức họa: "Ta đã rời vương thành vài năm rồi, không biết có nhìn lầm người không, nhưng ta cứ thấy nam tử này rất quen.

Hình như đã gặp ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời chưa nhớ ra." "Không sao, cứ từ từ nhớ." Diệp Hàn không vội, hắn gọi một ấm trà và vài món nhắm, vừa ăn vừa chờ nàng suy nghĩ.

Trong lúc hai người đang vắt óc tìm người thì tại cửa Túy Tiên Lâu bỗng xuất hiện một vị khách không mời mà đến! "Phong Bất Giác công tử, mời vào trong!" Theo tiếng hô của điếm tiểu nhị, một nam tử mặc hắc bào bước vào.

Hắn vốn không thu hút sự chú ý của Diệp Hàn và Yến Linh Nhi, vì cả hai đang mải mê nhìn bức họa.

Nhưng không ngờ, gã hắc bào vừa vào đã nhìn thấy Yến Linh Nhi đang ngồi bên bàn.

Hắn lập tức tiến lại gần, gọi lớn: "Yến Linh Nhi, muội cũng ở đây sao?" "Ai vậy?" Yến Linh Nhi nghe tiếng liền bực bội ngẩng đầu lên.

Nhưng vừa nhìn thấy người đó, nàng lập tức ngây người. "Áo đen... gầy cao... trên mũi có nốt ruồi..." Nàng kinh hãi!

Nhất thời không dám tin vào mắt mình.

Diệp Hàn đứng bên cạnh cũng không ngờ tên hắc bào này lại chủ động dâng tận cửa như vậy!

Đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công!

Diệp Hàn cười thầm, đúng là quá trùng hợp!

Hắn vốn định rà soát hàng triệu dân chúng trong vương thành để tìm tung tích gã, nào ngờ đối phương lại tự tìm tới, có vẻ còn quen biết Yến Linh Nhi nữa chứ! "Phong Bất Giác, sao huynh lại ăn mặc thế này?" Yến Linh Nhi ngẩn ngơ một lúc mới kịp phản ứng, giả vờ hỏi một câu bâng quơ.

Nam tử hắc bào tên Phong Bất Giác mỉm cười đáp: "Giờ ta đã bái vào môn hạ của Quốc sư rồi!

Sở dĩ mặc hắc bào là do Quốc sư đại nhân yêu cầu!" "Quốc sư?" Nghe hai chữ này, cả Diệp Hàn và Yến Linh Nhi đều giật mình. "Đúng vậy, Quốc sư!" Ánh mắt Phong Bất Giác lộ vẻ cuồng nhiệt: "Phong Thiên Quốc sư quả thực là kỳ tài hiếm có trên đời!

Mới hơn ba mươi tuổi đã ngồi vào vị trí dưới một người trên vạn người!

Hơn nữa còn sáng tạo ra trường sinh tiên thuật, rất được Hoàng đế bệ hạ trọng dụng!" Nhìn bộ dạng này là biết Phong Bất Giác cực kỳ sùng bái vị Quốc sư kia.

Diệp Hàn nheo mắt nghĩ thầm: "Trường sinh tiên thuật?

Nực cười!

Đến cả một tu sĩ Hóa Tiên cảnh như ta còn không dám chắc có thể trường sinh bất tử, gã Quốc sư kia mà dám nói khoác lác như vậy?

Đúng là chuyện cười!" Tất nhiên hắn không nói ra trước mặt đối phương.

Thực tế lúc này Diệp Hàn tò mò hơn là liệu tên Phong Bất Giác mặc áo đen này có phải là đệ tử của Huyết Ma Tông hay không.

Theo ám hiệu của Diệp Hàn, Yến Linh Nhi lên tiếng: "Phong Bất Giác công tử, mời ngồi." Nàng chỉ vào chỗ trống bên cạnh, ý bảo Phong Bất Giác ngồi xuống chuyện trò.

Hắn cũng chẳng khách khí, ngồi xuống ngay: "Yến Linh Nhi tiểu thư, ta đã tìm muội lâu lắm rồi đấy!

Kể từ khi muội rời vương thành, ta cứ thấy ngày tháng trôi qua thật tẻ nhạt, nhớ muội đến mức chẳng ngủ được!" "Ách..." Nghe lời này, cả Diệp Hàn và Yến Linh Nhi đều nổi hết da gà.

Dù Phong Bất Giác tỏ vẻ si tình nhưng cả hai đều biết gã này rất có thể là đệ tử Huyết Ma Tông!

Một kẻ suốt ngày làm bạn với xác chết mà lại thốt ra những lời sến súa như vậy, thật khiến người ta thấy buồn nôn!

Yến Linh Nhi cố nén sự khó chịu trong lòng, từ tốn hỏi: "Phong Bất Giác công tử, không biết dạo này huynh có mua dược liệu gì không?

Nhớ ta như vậy chắc là hay mất ngủ lắm nhỉ?

Chẳng lẽ huynh mua thuốc trị mất ngủ sao?" Nàng hỏi rất cẩn trọng, sợ bị lộ sơ hở.

Đây là chuyện liên quan đến đệ tử thiên mệnh của tông môn, không thể đại ý được!

Chương 1071

Thế nhưng gã Phong Bất Giác này dường như chẳng mảy may nghi ngờ, đáp ngay: "Ta có mất ngủ đâu, ta chỉ nhớ muội thôi!

Mà gần đây ta có mua ít thuốc, nhưng hoàn toàn là do Phong Thiên Quốc sư dặn dò thôi." "Ồ?" Nghe vậy, cả Diệp Hàn và Yến Linh Nhi đều cảm thấy hứng thú.

Qua lời gã, không khó để nhận ra những dược liệu phục vụ cho thuật huyết tế kia đều do Phong Thiên Quốc sư sai người đi mua!

Nói cách khác, kẻ đứng sau màn rất có thể chính là Quốc sư của Yến Quốc - Phong Thiên! "Phong Bất Giác công tử, có thể cho ta hỏi dạo này Phong Thiên Quốc sư đang làm gì không?" Để tránh nghi ngờ, Yến Linh Nhi khéo léo nói: "Ta hỏi vậy vì quá sùng bái người, thấy Quốc sư đại nhân cái gì cũng biết nên mới tò mò thôi." "Phong Thiên Quốc sư sao..." Phong Bất Giác nheo mắt suy nghĩ một lát rồi mới nói: "Dạo này người có vẻ khá hứng thú với đồ cổ, cứ hay đi đi dừng dừng ở mấy tiệm cầm đồ, chẳng rõ là đang làm gì.

Thời gian còn lại thì cơ bản là bế quan tu luyện trong phủ Quốc sư." "Tiệm cầm đồ?!" Nghe hai chữ này, Diệp Hàn và Yến Linh Nhi lập tức nhìn nhau cười thầm.

Giờ thì mọi manh mối đã được xâu chuỗi lại!

Xem ra vị Phong Thiên Quốc sư này tám chín phần là đệ tử Huyết Ma Tông!

Hắn chính là hung thủ đã giết đệ tử thiên mệnh của Diệu Huyền Tông! "Phong Bất Giác công tử, hôm nay trời không còn sớm nữa, hay là chúng ta để dịp khác gặp lại nhé?" Yến Linh Nhi khéo léo ra lệnh đuổi khách. "Được rồi." Phong Bất Giác bất lực nói: "Nếu Yến Linh

Nhi tiểu thư không tiện thì ta để hôm khác lại tìm muội!" Dứt lời, gã đứng dậy rời đi.

Trước khi đi còn cố ý lườm Diệp Hàn một cái sắc lẹm, ánh mắt đầy vẻ đe dọa.

Rõ ràng là gã đã coi Diệp Hàn là tình địch, cho rằng Yến Linh Nhi đuổi gã đi là để ở riêng với Diệp Hàn!

Thế nên mới nảy sinh địch ý lớn như vậy.

Diệp Hàn chỉ nhún vai, thản nhiên cười khẩy.

Sau khi Phong Bất Giác đi khuất, Diệp Hàn và Yến Linh Nhi vào phòng, đóng chặt cửa sổ.

Diệp Hàn còn cẩn thận bố trí mấy đạo cách âm pháp trận để đảm bảo vạn vô nhất thất mới bắt đầu bàn bạc. "Diệp Hàn, ngươi thấy giờ chúng ta nên làm gì?

Có cần về Diệu Huyền Tông tìm cứu viện không?" Yến Linh Nhi vẻ mặt nghiêm túc.

Nàng thấy cục diện hiện giờ đã rõ ràng.

Một bên là đệ tử Huyết Ma Tông nắm trong tay một nửa binh lực vương thành, tu vi lại thông thiên.

Một bên là Diệp Hàn và nàng mới chỉ ở cảnh giới Ngự Không sơ kỳ, chắc chắn không phải đối thủ!

Vì thế nàng mới đề nghị quay về gọi cứu binh.

Diệp Hàn suy nghĩ một lát rồi nói: "Cũng được.

Hiện giờ xem ra Phong Thiên Quốc sư chắc chắn là kẻ đứng sau, lại còn là đệ tử lợi hại của Ma đạo Huyết Ma Tông.

Báo tin này về chắc chắn sẽ khiến tông môn coi trọng.

Hơn nữa hai chúng ta thực sự có thể không phải đối thủ của hắn, gọi Thái thượng trưởng lão cảnh giới Siêu Phàm tới tự nhiên là có lợi không có hại.

Tuy nhiên, việc đi gọi cứu binh chỉ cần một người là đủ rồi." Diệp Hàn vừa nói ánh mắt vừa lấp loáng như đang tính toán điều gì.

Yến Linh Nhi hiểu ngay, hỏi: "Vậy còn ngươi?

Nếu ta về tông môn gọi người thì ngươi định làm gì?

Chẳng lẽ..." "Đúng vậy, ta sẽ ở lại đây canh chừng Phong Thiên Quốc sư, tránh để hắn chạy thoát." Diệp Hàn thản nhiên nói, như thể đối thủ của hắn không phải đệ tử Huyết Ma Tông mà chỉ là một người bình thường vậy.

Yến Linh Nhi lo lắng: "Diệp Hàn, không được đâu!

Ngươi chắc chắn không phải đối thủ của Phong Thiên Quốc sư!

Phải biết thực lực của hắn rất cao, hoàn toàn có thể dễ dàng giết chết tu sĩ Ngự Không!

Thêm nữa hắn còn có Thi Vương tọa trấn, ngay cả đại tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn đâu!" Nàng nói không sai, Thi Vương của Huyết Ma Tông thực sự rất lợi hại.

Chỉ riêng điều kiện luyện chế đã cực kỳ khắc nghiệt, máu tươi và linh dược tiêu tốn không biết bao nhiêu mà kể.

Với ngần ấy thiên tài địa bảo, uy thế của Thi Vương có thể sánh ngang với tu sĩ Siêu Phàm.

Thế nhưng Diệp Hàn lại thản nhiên: "Yên tâm đi, ta nhất định sẽ không sao đâu!" Hắn nói đúng, hắn làm sao có thể xảy ra chuyện được chứ?

Hắn là cao thủ Hóa Tiên cảnh cơ mà!

Chỉ cần phẩy tay một cái là có thể tiêu diệt Thi Vương của đối phương rồi!

Chương 1072

Với tu vi cao thâm như vậy, Diệp Hàn sao phải sợ hãi.

Thấy Yến Linh Nhi còn định khuyên ngăn, Diệp Hàn vội vàng chặn lại: "Mau đi đi!

Nếu không, chậm một ngày là thêm một ngày rủi ro!

Ngươi về sớm thì tông môn cũng biết sớm, ta cũng sớm yên tâm!" "Được rồi." Yến Linh Nhi bất lực đồng ý: "Nhưng ngươi nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện gì đấy!" "Ừ, ta sẽ không sao đâu." Diệp Hàn mỉm cười: "Ta là thiên tài vạn năm có một cơ mà, sao có thể chết lặng lẽ được chứ?" "Cũng đúng." Yến Linh Nhi bị hắn chọc cười, bấy giờ mới chịu quay về báo tin.

Trước khi trời tối, nàng hối hả ngự không bay đi.

Lần này nàng chẳng hề giữ sức, dùng tốc độ nhanh nhất để bay về Diệu Huyền Tông.

Thế nhưng không ai ngờ hành động này của nàng lại thu hút sự chú ý của một kẻ khác!

Nửa canh giờ sau, Diệp Hàn một mình rời khỏi khách sạn.

Lúc này trời đã tối mịt, trên đường chỉ còn bóng dáng một mình hắn thong thả bước đi.

Chẳng mấy chốc hắn đã dừng chân trước một ngôi biệt phủ hào nhoáng.

Trên cửa phủ treo một tấm biển dát vàng rực rỡ: Phủ Quốc Sư Phong Thiên! "Phong Thiên?

Khẩu khí lớn thật đấy!" Diệp Hàn cười mỉa, tùy tay vung một

ngọn lửa tới. "Sưu" một tiếng, ngọn lửa cháy bùng lên, trong nháy mắt đã thiêu tấm biển phủ Quốc sư thành tro bụi!

Xong xuôi, Diệp Hàn thản nhiên đẩy cửa bước thẳng vào trong. "Kẻ nào đó?" "Đêm hôm khuya khoắt mà dám xông vào phủ Quốc sư?" "Ta thấy ngươi chán sống rồi!" "Anh em, lên cho ta!" Diệp Hàn vừa vào đã bị đám thị vệ trong sân chú ý.

Ngay sau đó, hàng trăm mũi tên sắc nhọn lao tới, nhắm thẳng vào mặt hắn! "Hàng trăm mũi tên thế này, thần tiên cũng khó thoát!" "Bị nhiều người vây công như vậy, tuyệt đối không có đường sống!" "Chết chắc rồi!" Trong tiếng giễu cợt của đám thị vệ, một cơn mưa tên trút xuống người Diệp Hàn.

Nhưng một màn kinh ngạc đã xảy ra: trúng nhiều tên như vậy mà ngay cả quần áo của hắn cũng không hề rách!

Sau đó là một màn còn chấn động hơn: Diệp Hàn mỉm cười, tùy tay hất một cái, hàng trăm mũi tên lập tức quay ngược trở lại theo đường cũ! "Phập!

Phập!" Những tiếng động trầm đục liên tiếp xé toạc không gian, chỉ trong nháy mắt, hàng trăm tử sĩ đã bị tên đâm xuyên tim.

Cho đến lúc chết, bọn họ cũng không thể chạm được tới một sợi lông của Diệp Hàn. "Nhất quần tiểu giác sắc dĩ, chân nhượng nhân đề bất hưng thú." Diệp Hàn thản nhiên cười, sau đó tiếp tục sải bước tiến sâu vào trong phủ.

Tại phòng ngủ chính của Quốc sư, bóng dáng Diệp Hàn vừa lóe lên đã xuất hiện bên trong. "Muộn thế này rồi mà gã Phong Thiên Quốc sư này sao lại không có ở đây nhỉ?" Nhìn chiếc giường trống không, Diệp Hàn không khỏi thắc mắc.

Ngay khoảnh khắc đó, trên bầu trời xa xăm bỗng bùng phát ánh

hào quang vàng rực rỡ!

Một hình ảnh quen thuộc hiện ra: Pháp tướng kim thân của Diệp Hàn vọt lên giữa không trung, tỏa ra uy thế ngút trời, ép cho hàng triệu người trong vương thành không thở nổi. "Pháp tướng kim thân..." Lúc này ở trong phòng, Diệp Hàn tự nhiên cũng cảm nhận được uy thế đó.

Hắn nheo mắt suy nghĩ. "Xem ra Yến Linh Nhi gặp rắc rối rồi!

Kẻ có thể dồn nàng vào bước đường cùng thế này... khắp vương thành e là chỉ có Phong Thiên Quốc sư thôi!

Càng lúc càng thú vị rồi đây!" Diệp Hàn nhếch môi nở một nụ cười, sau đó thân hình hắn cũng biến mất.

Căn phòng ngủ bỗng chốc trở nên trống rỗng như chưa từng có người ở đó.

Cùng lúc ấy, trên bầu trời cách phủ Quốc sư tận năm mươi dặm, một trận chiến ác liệt đang diễn ra.

Giữa không trung là hai thực thể to lớn đang giao chiến.

Một bên là pháp tướng kim thân của Diệp Hàn, toàn thân vàng rực, tỏa ra uy nghi vô tận.

Bên kia là Phong Thiên Quốc sư mặc hắc bào, sắc mặt trắng bệch, như thể vừa mất đi một lượng lớn tinh huyết.

Khóe miệng hắn còn vương vất máu tươi, có thể thấy tình cảnh hiện giờ tồi tệ đến mức nào.

Chương 1073

"Thật không ngờ, trên người con bé này lại có một đạo pháp tướng hộ thân khủng khiếp đến vậy!" Lúc này Phong Thiên Quốc sư đã cạn kiệt pháp lực, càng lúc càng tỏ ra đuối sức.

Trong lòng hắn tràn đầy hối hận, hối hận vì đã quá xung động mà ra tay với Yến Linh Nhi!

Chuyện quay lại năm phút trước, khi Yến Linh Nhi đang hối hả ngự không bay về tông môn báo tin.

Từ phủ Quốc sư, Phong Thiên đã sớm để mắt tới nàng.

Để luyện chế con Thi Vương cuối cùng, hắn đang rất cần một tu sĩ Ngự Không cảnh để làm lễ tế!

Vì vậy hắn đã âm thầm bám theo nàng.

Khi tới nơi cách vương thành năm mươi dặm, hắn bất ngờ ra tay.

Với cú đánh lén toàn lực đó, hắn đã đánh gãy tay Yến Linh Nhi, suýt chút nữa là bắt sống được nàng!

Nhưng ngay lúc đó, một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Yến Linh Nhi lấy hộp gỗ ra, ôm tâm lý thử vận may mà mở nó ra, và thế là một cảnh tượng hủy thiên diệt địa xuất hiện!

Một tôn pháp tướng kim thân, tỏa ra uy thế Hóa Tiên cảnh ngút trời - thứ vốn chỉ có trong truyền thuyết - hiện ra!

Ngay khoảnh khắc xuất hiện, nó đã đánh cho Phong Thiên Quốc sư dở sống dở chết!

Hiện giờ, dưới những đòn tấn công liên tiếp của pháp tướng kim thân, dù Phong Thiên đã triệu hồi ra con Thi Vương cao hàng trăm

trượng nhưng cũng chẳng ăn thua gì! "Oanh!" Trong tiếng nổ trầm đục, pháp tướng lại tung thêm một chưởng.

Một chưởng này hội tụ hơn ba trăm loại đại thành công pháp, trong đó tịch tà tiên thuật nhiều không đếm xuể!

Chỉ trong nháy mắt, chưởng đó đã giáng thẳng vào người Phong Thiên. "Phụt!" Hắn phun ra một ngọn máu lớn, toàn bộ xương sườn gần như gãy sạch!

Thế nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc!

Chưa đợi Phong Thiên kịp dùng pháp bảo hộ thân, một chưởng khác đã giáng xuống. "Không!!!" Tiếng gào thét thảm thiết vang tận mây xanh, chỉ trong chớp mắt, thân thể Phong Thiên đã bị đánh thành tro bụi.

Sau đó, không để hắn kịp dùng bí thuật Nhục thân quy nhất của Huyết Ma Tông, pháp tướng kim thân lại tung thêm một chiêu Ngũ Linh Thiên Hỏa. "Ầm!" Ngọn lửa bùng phát, trong nháy mắt Phong Thiên đã hóa thành một đống tro tàn, không còn một chút cơ hội phục sinh nào.

Lúc bấy giờ, pháp tướng trên không trung mới dần tan biến thành vô số mảnh vụn li ti, bay vào cơ thể Yến Linh Nhi. "...Chuyện gì vừa xảy ra vậy?" Thực sự đến lúc này Yến Linh Nhi vẫn còn ngơ ngác.

Trong vài phút ngắn ngủi, nàng như vừa đi từ địa ngục lên thiên đàng vậy.

Nếu không nhờ pháp tướng của Diệp Hàn kịp thời ra tay, e là giờ này nàng đã bị Phong Thiên luyện hóa rồi.

Thoát chết trong gang tấc, nàng không khỏi thở dốc, vẫn chưa dám tin mọi chuyện là thật. "Yến Linh Nhi, không sao chứ?" Trận chiến vừa kết thúc, Diệp Hàn đã lướt tới bên cạnh. "Ta không sao, chỉ là vẫn

còn hơi sợ." Đến giờ nàng vẫn chưa hết bàng hoàng.

Nghĩ lại cảnh vừa rồi suýt chút nữa là mất mạng, nàng không khỏi rùng mình. "Nghỉ ngơi đi, không vội." Diệp Hàn nhẹ giọng, không hề vội vã.

Hắn thấy rõ nàng vẫn còn đang rất sợ hãi.

Nhưng theo hắn thấy thì chuyện này cũng chẳng có gì to tát, dù sao gã Phong Thiên cũng chết rồi, không còn cơ hội hại người khác nữa.

Cứ thế, Diệp Hàn lặng lẽ đứng đó cho tới nửa canh giờ sau, khi Yến Linh Nhi đã lấy lại tinh thần. "Diệp Hàn công tử, thật sự rất cảm ơn ngươi!

Nếu không nhờ đạo pháp tướng kim thân của ngươi, e là giờ ta đã chết không có chỗ chôn rồi." Yến Linh Nhi chân thành nói, nàng thực lòng cảm ơn hắn.

Không có Diệp Hàn chắc chắn nàng đã chết lâu rồi.

Vì thế nàng vô cùng cảm kích.

Diệp Hàn chỉ xua tay: "Không có gì, đó là việc ta nên làm mà." "Nhưng ta vẫn muốn cảm ơn ngươi." Nàng nghiêm túc nói: "Bất kể ngươi muốn gì, ta cũng sẽ cố gắng đáp ứng.

Ta biết mình đã nợ ngươi một ân tình lớn bằng trời." "Không sao." Diệp Hàn thản nhiên: "Sau này khi nào ta nghĩ ra thì sẽ đòi phúc lợi sau!" "Được!" Yến Linh Nhi gật đầu dứt khoát.

Chương 1074

Nàng thực sự muốn báo đáp Diệp Hàn vì hắn đã cứu mạng nàng.

Diệp Hàn thì không quá bận tâm chuyện đó.

Thấy tâm trạng nàng đã ổn định hơn, hắn mới bắt đầu đi vào vấn đề chính.

"Yến Linh Nhi, bây giờ ta phải tới phủ Quốc sư một chuyến." Diệp Hàn thản nhiên nói: "Tuy rằng ta đã giết chết Phong Thiên quốc sư, nhưng vẫn phải tới đó một lần để thu thập chứng cứ.

Nếu không, khi trở về Diệu Huyền Tông, tông chủ cũng sẽ không tin." "Được." Yến Linh Nhi gật đầu, cảm thấy lời Diệp Hàn nói rất có lý.

Thực tế đúng là như vậy, chỉ khi tìm được chứng cứ tại phủ Quốc sư mới có thể chứng minh hung thủ là Phong Thiên quốc sư, nếu không Diệu Huyền Tông sẽ không đời nào tin tưởng.

Thế là, hai người nghỉ ngơi trong chốc lát rồi trực tiếp ngự không mà hành, hướng về phía phủ Quốc sư.

Tại đại viện phủ Quốc sư, khắp nơi đều là thi thể.

Những thi thể này chính là do Diệp Hàn chém giết trước đó, bên trong không một ai là người tốt, toàn bộ đều là tay sai của quốc sư.

"Diệp Hàn, những người này...

đều là do huynh giết sao?" Nhìn hơn trăm cỗ thi thể trong viện, Yến Linh Nhi không khỏi run rẩy hỏi.

Đối với cảnh tượng này, Diệp Hàn chỉ gật đầu nói: "Không sai, là ta giết.

Chúng chết không đáng tiếc, không cần phải đồng tình." "Vâng." Yến Linh Nhi cũng biết giờ không phải lúc nhân từ, thế là nàng đi cùng Diệp Hàn tìm kiếm khắp phủ Quốc sư.

Nửa canh giờ sau, cả hai đã thu thập được không ít chứng cứ và rời khỏi đó.

Trong đó, riêng linh thạch và linh thảo đã thu được tới ba triệu viên!

Còn vàng bạc châu báu thì lên đến gần nghìn vạn lượng.

Thu hoạch khổng lồ như vậy khiến Yến Linh Nhi vui vẻ hơn hẳn, cảm giác sợ hãi trước đó cũng tan biến đi nhiều.

"Diệp Hàn công tử, số đồ này xử lý thế nào ạ?" Yến Linh Nhi nhìn đống linh thạch mà mắt sáng rực.

Thành thật mà nói, nàng rất thích linh thạch, dù là dùng để tu luyện hay thu thập đều vô cùng có giá trị.

Diệp Hàn thản nhiên đáp: "Cho cô hết đấy." "Hả?" Nghe vậy, Yến Linh Nhi ngẩn người: "Cho tôi hết sao?

Nhưng rõ ràng huynh là người bỏ công sức lớn nhất mà!

Nếu không có huynh, tôi căn bản không thể sống sót.

Vì vậy, nhất định phải chia cho huynh mới đúng!" Yến Linh Nhi vốn là một cô gái thật thà, dù có thích đến mấy cũng thấy ngại khi nhận hết.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn điềm nhiên nói: "Yến Linh Nhi, cô biết đấy, ta căn bản không thiếu linh thạch, nên cô cứ cầm lấy đi.

Còn về công lao hay không, ta chẳng để ý đâu." "Nhưng..." Biểu cảm của Yến Linh Nhi trở nên do dự, nàng thực sự muốn số linh thạch này, nhưng lại thấy không tiện.

Diệp Hàn trực tiếp đẩy tay một cái, ép toàn bộ linh thạch vào tay Yến Linh Nhi.

"Cầm lấy đi!" Nói xong, Diệp Hàn trực tiếp ngự không bay về phía tông môn Diệu Huyền Tông.

Lúc này Yến Linh Nhi mới chịu nhận lấy.

Ngay sau đó, chỉ nghe nàng hét lớn một tiếng "Cảm ơn", rồi mới bay theo Diệp Hàn.

Sáng sớm hôm sau, hai người đã có mặt tại cổng Diệu Huyền Tông.

Ở đó, những người canh gác tông môn chính là đám đệ tử lần trước từng được Diệp Hàn tặng linh thạch.

"Diệp Hàn công tử!

Huynh đã về rồi sao?" "Diệp Hàn công tử, huynh đi đâu vậy?" "Có mệt không, có cần nghỉ ngơi không?

Để đệ đi pha trà cho huynh nhé?" Vừa thấy mặt, đám đệ tử canh cổng đã như lũ chó vẫy đuôi, lập tức chạy lại nịnh nọt.

Thấy cảnh này, Yến Linh Nhi không khỏi kinh ngạc.

Phải biết rằng ngày thường, đám đệ tử canh cổng này đều mắt cao hơn đỉnh đầu, chẳng bao giờ nhìn ai bằng nửa con mắt!

Vậy mà hiện giờ, Diệp Hàn vừa xuất hiện đã gây ra chấn động lớn như vậy?

Chuyện này quả thực chưa từng nghe thấy!

Ngay cả Thái thượng trưởng lão e rằng cũng không được chào đón nồng nhiệt thế này đâu nhỉ?

Trong lòng Yến Linh Nhi đầy thắc mắc, bèn hỏi Diệp Hàn: "Diệp

Hàn công tử, chuyện này là sao?

Chương 1075

Nhìn bọn họ thấy huynh cứ như thấy người thân vậy, ân cần quá mức rồi." "Ha ha." Diệp Hàn chỉ cười cười, nói: "Lát nữa cô sẽ biết lý do!" Dứt lời, Diệp Hàn vẫy vẫy tay, nói với đám đệ tử canh cổng: "Hôm nay ta về hơi vội, không mang quà cho mọi người, vậy thì tặng chút linh thạch vậy!" Nói xong, Diệp Hàn tùy ý vung tay ném ra mấy vạn linh thạch.

Ầm!

Một tiếng động lớn vang lên, đống linh thạch như ngọn núi nhỏ rơi xuống đất, tạo thành một cái hố lớn.

Đám đệ tử canh cổng cười hớn hở: "Cảm ơn Diệp Hàn công tử!" "Đệ biết ngay mà, huynh chắc chắn sẽ không keo kiệt!" "Diệp Hàn công tử, sau này có việc gì cứ dặn, đệ tuyệt đối không từ chối!" Bọn họ vừa nói vừa chia nhau số linh thạch đó.

Yến Linh Nhi đứng bên cạnh đã sớm đờ người ra nhìn.

"Thế nào?

Bây giờ đã biết vì sao bọn họ nịnh bợ ta chưa?" Diệp Hàn vẻ mặt đắc ý.

Yến Linh Nhi bội phục không thôi, nói: "Nếu là tôi, tôi cũng sẽ nịnh huynh hết lời!

Dù sao chỉ vài câu nói mà đổi được mấy vạn linh thạch, chuyện tốt như vậy có nằm mơ cũng không gặp được!" "Cứ đợi đi, sớm muộn gì cô cũng sẽ gặp thôi." Diệp Hàn phất tay vẻ không quan tâm: "Huống hồ, hôm qua lục soát phủ Quốc sư, không phải ta đã đưa cô hơn triệu linh thạch sao?" "Hi hi!" Nhắc đến chuyện này, Yến Linh Nhi liền

mỉm cười.

Sau đó, hai người vừa đùa giỡn vừa bay về phía phủ tông chủ.

Một lát sau, họ đã tới nơi.

Tại lối vào ngọn núi, cảnh tượng tương tự lại hiện ra.

Ngay cả các đệ tử thân truyền của tông chủ cũng vô cùng kính sợ Diệp Hàn.

Đồng thời, Diệp Hàn cũng chẳng hề do dự, tùy tay ném ra mấy vạn linh thạch, khiến đám người đó hoa mắt chóng mặt, suýt chút nữa thì quỳ xuống tại chỗ!

Sau đó, trên đường đi vào phủ tông chủ, Yến Linh Nhi không khỏi lo lắng cho Diệp Hàn.

"Diệp Hàn công tử, tiêu tiền đại thủ đại cước như vậy e là không ổn đâu!" "Lỡ như một ngày nào đó huynh hết tiền thì sao?" "Dù có nhiều tiền đến mấy cũng không chịu nổi cách phá của huynh đâu!" Yến Linh Nhi cũng vì tốt cho Diệp Hàn nên mới chân thành khuyên nhủ.

Thế nhưng, Diệp Hàn chỉ cười đáp: "Ta không thiếu tiền đâu!

Cô không biết đấy thôi, ta có thể tùy ý luyện chế ra hàng chục món thánh binh cao giai!

Mỗi thanh đều đáng giá liên thành!" "Trong tình huống đó, cô nghĩ ta sẽ thiếu tiền sao?" Nói xong, Diệp Hàn mỉm cười nhìn nàng.

Nghe vậy, Yến Linh Nhi hoàn toàn câm nín.

"Tùy ý luyện chế được nhiều thánh binh cao giai như vậy, hèn chi lại hào phóng thế." Yến Linh Nhi thầm lẩm bẩm, thầm nghĩ Diệp Hàn này quá lợi hại, cái gì cũng biết, hơn nữa còn làm đến mức tốt nhất!

Một nhân tài xuất chúng như vậy, tương lai chắc chắn sẽ vô cùng

rộng mở!

Nàng vừa nghĩ vừa lén quan sát Diệp Hàn.

"Trông cũng khá đẹp trai, lỡ như... vạn nhất có thể song tu với huynh ấy thì tốt biết mấy!" Yến Linh Nhi đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, ngay sau đó gò má nàng đỏ bừng lên, không dám nhìn Diệp Hàn nữa.

Diệp Hàn thấy vậy lại thấy hơi lạ.

Dù sao hắn cũng không đoán được tâm tư con gái, tự nhiên chẳng biết vì sao nàng lại đột nhiên thẹn thùng.

"Này Yến Linh Nhi, sao mặt cô lại đỏ thế?" Diệp Hàn thắc mắc: "Chẳng lẽ cô phải lòng ta rồi sao?" "Làm gì có!" Yến Linh Nhi kịch liệt phủ nhận, sau đó vội chuyển chủ đề: "Chúng ta mau đi tìm tông chủ giao nhiệm vụ thôi!" "Được." Diệp Hàn gật đầu, cũng không nói thêm gì, dẫn nàng tiến vào phủ tông chủ.

Khi hai người bước vào đại sảnh, tông chủ Diệu Huyền Tông đang xử lý công văn.

"Diệp Hàn, Yến Linh Nhi, sao hai đứa về nhanh vậy?" Tông chủ kinh ngạc, mới có khoảng hai ngày mà đã về rồi sao?

"Chẳng lẽ đánh không lại đối phương nên về cầu cứu?" Tông chủ đoán già đoán non, chỉ có thể nghĩ ra trường hợp này.

Nhưng Diệp Hàn lại cười nói: "Thưa tông chủ, con đã hoàn thành nhiệm vụ.

Kẻ giết chết đệ tử Thiên Mệnh Giang Thượng Hành không phải ai khác, chính là Phong Thiên – đệ tử của Huyết Ma Tông!" "Con không chỉ giết chết hắn mà còn mang về Huyết Hải Ma Ảnh và bản mệnh hạp tử của Thi Vương." "Trong bản mệnh hạp tử có lưu lại một tia hồn phách của Giang Thượng Hành, có thể chứng minh ai là hung thủ,

tông chủ chỉ cần xem qua là biết!" Nói xong, Diệp Hàn giao toàn bộ đồ vật ra.

Những thứ này đương nhiên đủ để chứng minh lời hắn nói là thật.

Tông chủ nhận lấy đồ vật, xem xét một lúc rồi lộ vẻ chấn kinh.

"Không sai!

Quả thực là đệ tử Huyết Ma Tông đã sát hại tu sĩ Diệu Huyền Tông ta!" Tông chủ rốt cuộc không phải người thường, chỉ nhìn qua đã hiểu rõ ngọn ngành.

Tiếp đó, dưới sự gặng hỏi của tông chủ, Diệp Hàn và Yến Linh Nhi đều đáp trôi chảy, chứng minh họ thực sự đã giết chết đệ tử ma giáo.

"Tốt." Một lát sau, tông chủ mới hài lòng gật đầu, an ủi: "Hai đứa quả nhiên không làm ta thất vọng!

Giờ đây nhiệm vụ đã hoàn thành, hai đứa chính thức trở thành đệ tử Thiên Mệnh của Diệu Huyền Tông!" Dứt lời, tông chủ lập tức ném ra hai tấm lệnh bài Thiên Mệnh, trên đó khắc tên của Diệp Hàn và Yến Linh Nhi.

Chương 1076

“Như vậy, các con có thể cầm lệnh bài này ra vào Tàng Kinh Các bất cứ lúc nào!” Tông chủ chậm rãi nói: “Không chỉ Tàng Kinh Các, mà bất cứ nơi nào trong Diệu Huyền Tông, các con đều có quyền ra vào!” “Tạ ơn tông chủ!” Diệp Hàn và Yến Linh Nhi đều đại hỉ, vội vàng bái tạ.

“Được rồi, về đi, ta còn phải tiếp tục xử lý công văn.” Tông chủ phất tay đuổi khéo hai người.

Diệp Hàn và Yến Linh Nhi cũng không ở lại lâu, trực tiếp ngự không xuống núi.

Vài phút sau, họ hạ xuống quảng trường nội môn Diệu Huyền Tông.

“Diệp Hàn công tử, không biết dự định sắp tới của huynh là gì?” Khi sắp chia tay, Yến Linh Nhi không nhịn được hỏi.

Thú thật, lúc này nàng đã có chút tình cảm với Diệp Hàn nên mới quan tâm ý kiến của hắn như vậy.

Diệp Hàn thản nhiên đáp: “Trong vài ngày tới, ta sẽ tới Tàng Kinh Các một chuyến, sau đó chắc sẽ bế quan tu luyện vài ngày để làm quen với công pháp.” “Vậy... tôi có thể đi cùng huynh không?” Yến Linh Nhi do dự hồi lâu, cuối cùng đỏ mặt hỏi.

Rõ ràng là nàng đang tìm cơ hội để ở riêng với Diệp Hàn!

Diệp Hàn tỏ vẻ không bận tâm, trực tiếp nói: “Nếu cô thích thì cứ đi!

Ta cũng đâu có cản.” “Tuyệt quá!” Yến Linh Nhi không kìm được nụ cười vui sướng, trông nàng lúc này cực kỳ xinh đẹp.

Ngay cả Diệp Hàn cũng bị nụ cười ấy làm cho xao động, nhất thời không rời mắt được.

"Khụ khụ!" Diệp Hàn nhân cơ hội giả vờ ho để lấy lại bình tĩnh: "Được rồi, ta phải đến chỗ Hồ Khâu một chuyến, cáo từ!

Hẹn ngày gặp lại!" "Vâng, hẹn ngày gặp lại!" Yến Linh Nhi vui vẻ nói.

Sau đó, Diệp Hàn ngự không bay tới quán trọ nội môn.

Tại đây, Tô Thanh Nhiễm – người đã bế quan vài ngày – cũng sắp sửa xuất quan.

"Tô Thanh Nhiễm, cô xong chưa?" Diệp Hàn gõ cửa phòng hỏi vọng vào.

Bên trong phòng có mấy đạo trận pháp ngăn cách, giọng nói của Tô Thanh Nhiễm chậm rãi vang lên.

"Diệp Hàn công tử, tôi chắc phải mất vài ngày nữa!

Vì tôi cảm giác mình sắp đột phá rồi..." "Đột phá?

Có gì đó sai sai!" Diệp Hàn ngạc nhiên: "Chẳng lẽ phương thức tu luyện của cô không đúng?

Đáng lẽ cô phải đột phá cảnh giới Ngự Không lâu rồi chứ!" Diệp Hàn nói không sai, tính theo thời gian thì Tô Thanh Nhiễm lẽ ra phải đột phá cảnh giới Ngự Không từ sớm mới phải.

Câu nói tiếp theo của nàng đã chứng minh suy đoán của hắn.

"Tôi thực sự đã đột phá Ngự Không sơ kỳ rồi." Giọng nói của Tô Thanh Nhiễm xen lẫn niềm vui: "Ý tôi là, chỉ cần vài ngày nữa, tôi có thể đột phá lên Ngự Không trung kỳ!" "Trung kỳ?

Ối trời, nhanh vậy sao!" Nghe thế, ngay cả Diệp Hàn cũng phải kinh ngạc.

Chỉ trong vòng ngắn ngủi một tuần mà Tô Thanh Nhiễm từ một tu sĩ Linh Vũ cảnh lại có thể nhảy vọt thành tu sĩ Ngự Không trung kỳ ư?

Là bạn của nàng, Diệp Hàn tự nhiên cũng thấy mừng cho nàng.

Thế là hắn nói: "Nếu đã vậy, ta tạm thời không làm phiền cô tu luyện nữa!

Chờ khi cô xuất quan, ta sẽ mời cô ăn một bữa thật thịnh soạn!" "Vâng vâng!" Tô Thanh Nhiễm nắm chặt nắm tay nhỏ: "Tôi nhất định sẽ xuất quan sớm!

Nhớ phải đợi tôi đấy!" "Yên tâm, ta sẽ đợi." Diệp Hàn mỉm cười.

Sau khi Tô Thanh Nhiễm tiếp tục chìm vào tu luyện, Diệp Hàn mới rời khỏi quán trọ.

Hắn đi biền biệt mấy ngày liền.

Thực ra trong mấy ngày đó, Diệp Hàn không đi đâu xa.

Lý do hắn đi lâu như vậy chủ yếu là vì công pháp trong Tàng Kinh Các quá đỗi hấp dẫn!

Ở đó, riêng những công pháp đỉnh cấp nổi tiếng đã có hơn trăm loại!

Ngoài ra còn có hàng nghìn loại tuyệt chiêu của các môn phái kỳ lạ khác!

Có thể thấy Tàng Kinh Các của Diệu Huyền Tông danh bất hư truyền, công pháp đỉnh cấp nhiều vô kể!

Đương nhiên, ngoài ra còn có hàng vạn loại công pháp uy lực bình thường khác.

Tuy chúng bình thường nhưng nếu tu luyện tới cảnh giới đại thành thì hiệu quả cũng không tệ.

Thế là trong mấy ngày đó, Diệp Hàn đã xem qua sạch sành sanh hàng vạn loại công pháp.

Chương 1077

Nhờ khả năng nhìn qua là không quên và thiên phú vạn pháp giai thông, hắn đã tu luyện hầu hết các công pháp đó tới cảnh giới đại thành!

Giờ đây, khi Diệp Hàn bước ra khỏi Tàng Kinh Các, khí chất của hắn đã hoàn toàn thay đổi!

Đặc biệt là đôi mắt hắn thâm thúy như chứa đựng cả biển sao, huyền ảo khôn lường.

"Bây giờ ta đã tu luyện hàng vạn loại công pháp, cũng đến lúc thử chiêu tuyệt học kia rồi!" Diệp Hàn mỉm cười, chợt nhớ lại một chuyện.

Đó là khi hắn đấu pháp với ma nữ Mạc Miểu Miểu trước đó, từng bị chiêu 'Vạn Pháp Thiên Lao' của ả vây khốn.

Lúc ấy hắn đã nảy sinh ý định học trộm môn công pháp này.

Giờ đây cuối cùng đã thành thục hàng vạn môn công pháp, tự nhiên có thể thử nghiệm một chút.

"Nhưng lấy ai ra thử bây giờ?

Nếu đối phương tu vi thấp quá thì không thể hiện được uy lực!

Mà ta ở Diệu Huyền Tông này chân ướt chân ráo, cũng chẳng biết các Thái thượng trưởng lão cảnh giới Siêu Phàm ở đâu." Diệp Hàn nhất thời ngẩn người.

Tuy nhiên ngay sau đó, mắt hắn lóe lên một cái, nảy ra một ý kiến quái đản.

"Tu sĩ cảnh giới Siêu Phàm sao?" "Tông chủ Diệu Huyền Tông

chẳng phải là vậy sao?

Mà ta lại vừa hay biết chỗ ở của lão!" "Vậy thì, lấy lão ra thử tay nghề vậy!" Nghĩ là làm, Diệp Hàn trực tiếp ngự không, vèo một cái đã bay tới Phó Thiên Phong.

Trên Phó Thiên Phong, mấy đệ tử mặc kiếm bào canh gác đã quá quen mặt Diệp Hàn.

Lúc này thấy hắn ngang nhiên bay vào, đám đệ tử đó thậm chí còn chẳng buồn ngăn cản, hoàn toàn không biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề!

"Nhìn kìa!" "Diệp Hàn công tử lại tới nữa rồi." "Chắc lại tìm tông chủ nhận nhiệm vụ rồi." "Dù sao linh thạch hắn cho chúng ta cũng không ít, việc ai nấy làm, cứ coi như không thấy cho đỡ tốn thời gian của người ta." Đám đệ tử canh cổng cười nói hỉ hả, hoàn toàn không để tâm.

Bởi theo bọn họ thấy, Diệp Hàn chỉ là một tu sĩ cảnh giới Ngự Không, căn bản không thể đe dọa được tông chủ.

Hơn nữa vì hắn đã cho rất nhiều linh thạch nên họ mới mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nếu không, ngộ nhỡ bị hỏi han kỹ lưỡng, Diệp Hàn có khi lại bị lộ.

Cứ như thế, Diệp Hàn tiến thẳng lên đỉnh Phó Thiên Phong.

Sau khi tới trước phủ tông chủ, Diệp Hàn trực tiếp giơ tay vạch một cái, một tòa giam cầm khổng lồ dài ba mươi mét lập tức bao trùm lấy cả phủ tông chủ.

Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên, cả ngọn Phó Thiên Phong rung chuyển.

“Tông chủ đại nhân, đắc tội rồi!

Mượn ngài để thử công pháp chút thôi!” “Vạn Pháp Giam Lao!” “Khóa!” Diệp Hàn lẩm nhẩm chú ngữ, ngay sau đó một tòa giam cầm khổng lồ vây chặt phủ tông chủ.

Chấn động kinh thiên động địa đó đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trên Phó Thiên Phong.

“Chơi xong rồi, ta chuồn trước đây!” Diệp Hàn sau khi phóng chiêu 'Vạn Pháp Giam Lao' xong thì chẳng hề nán lại, nhân lúc Phó Thiên Phong đang hỗn loạn mà lén lút chuồn mất.

Sau khi hắn đi, Phó Thiên Phong càng trở nên náo loạn hơn.

Vô số tiếng hò hét vang lên.

“Khốn kiếp!” “Kẻ không có mắt nào đã dùng Vạn Pháp Giam Lao thế này?

Dám nhốt chặt tông chủ đại nhân ở bên trong!” “Mau đi mời Thái thượng trưởng lão xuất diện cứu tông chủ ra!” “Mau, mau đi tìm viện binh!” Lúc này trên Phó Thiên Phong bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

Tuy nhiên không một ai làm gì được, ngay cả mấy vị Thái thượng trưởng lão cảnh giới Siêu Phàm tới nơi cũng đành bó tay!

Trong mấy ngày tiếp theo, tông chủ Diệu Huyền Tông cứ nghệt mặt ra ở bên trong, không tài nào thoát ra nổi!

Không một ai biết rằng chính vì một chiêu Vạn Pháp Giam Lao của Diệp Hàn mà tông chủ Diệu Huyền Tông bị nhốt suốt nửa tháng trời!

Cuối cùng, nếu không phải do linh khí tản đi, e rằng lão còn chưa ra được!

“Khốn khiếp!” Sau này, vào ngày tông chủ thoát khốn, cả ngọn núi

cứ vang vọng mãi một từ đó.

Khốn khiếp!

Khốn khiếp!

Khốn khiếp!...

Tại biên giới phía đông Yến Quốc.

Một đoàn thương đội chậm rãi tiến về phía trước, trong cỗ xe ngựa ở giữa là một nam một nữ, chính là Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm.

Chương 1078

Lúc này đã trôi qua nửa tháng kể từ khi Diệp Hàn dùng chiêu Vạn Pháp Giam Lao đó.

Trong thời gian này, sau khi Diệu Huyền Tông điều tra và tra hỏi khắp nơi, cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân.

Hóa ra ngày hôm đó, Diệp Hàn của Phiếu Miểu Phong đã tới Phó Thiên Phong.

Sau khi hắn vào thì sự việc Vạn Pháp Giam Lao xảy ra...

Sau khi tông chủ thoát ra, nghe nói lão đã vừa hét 'khốn khiếp' vừa bay đi tìm Diệp Hàn tính sổ.

Kết quả là Diệp Hàn đã sớm chạy mất tăm mất tích, khiến lão chỉ còn cách nuốt nghẹn cơn giận đó vào trong.

“Ha ha ha!

Diệp Hàn, huynh quả thực lợi hại!

Ngay cả tông chủ mà cũng dám chọc vào!” Trong xe ngựa, Tô Thanh Nhiễm cười không ngớt, cười đến mức hoa chi loạn xạ.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn cũng cười nói: “Ta làm sao biết lão tông chủ đó vô dụng thế, bị nhốt lâu như vậy chứ.

Biết thế ta đã dùng ít pháp lực đi một chút.” “Cũng không thể trách tông chủ đại nhân được!” Tô Thanh Nhiễm nhéo tay hắn một cái: “Chẳng phải vì huynh quá lợi hại nên mới nhốt lão lâu như vậy sao?” “Ha ha, cũng đúng!” Diệp Hàn nghĩ kỹ lại, quả thực là như vậy!

Dù sao hắn cũng là đại tu sĩ cảnh giới Hóa Tiên mà!

Chỉ cần động nhẹ pháp lực cũng đủ nhốt người ta lâu rồi.

Huống chi lần đó hắn còn dùng một loại thuật vây khốn không hề tầm thường, được mệnh danh là thuật vây khốn mạnh nhất – Vạn Pháp Thiên Lao!

Chiêu thức lợi hại như vậy tung ra, đương nhiên là nhốt tông chủ cứng ngắc luôn rồi.

Tuy nhiên, đối với chuyện này Diệp Hàn lại thấy chẳng có gì to tát.

Dù sao hắn cũng đã học hết công pháp rồi, có về hay không cũng không quan trọng.

Lần này, sở dĩ Diệp Hàn và Tô Thanh Nhiễm rời đi là để về nhà nàng.

Bởi vài ngày trước, Tô Thanh Nhiễm bất ngờ nhận được tin từ gia đình, nói nàng phải về ngay vì mẫu thân đang bệnh nặng.

Thế là Tô Thanh Nhiễm cùng Diệp Hàn vội vã lên đường.

Ban đầu cả hai ngự không với tốc độ tối đa.

Sau đó vì sắp tới nơi nên mới chuyển sang đi xe ngựa cùng một đoàn thương đội.

Buổi chiều, thương đội cuối cùng cũng tới thành Mục Châu ở phía đông Yến Quốc.

Phía đông nhất của thành Mục Châu chính là trang viên hào hoa của Tô gia.

"Tới nơi rồi." Vào thành được mười phút, Tô Thanh Nhiễm cuối cùng cũng lên tiếng.

Lúc này, trước một dinh thự sang trọng, cả nàng và Diệp Hàn đều dừng lại.

Tiếp đó, Diệp Hàn nhìn biệt viện rộng hàng trăm mẫu, không khỏi

mỉm cười: “Tô Thanh Nhiễm, nhà cô khá thật đấy!

Chiếm diện tích lớn thế này, chắc chắn là giàu lắm!” “Hi hi, đương nhiên rồi!” Tô Thanh Nhiễm đắc ý: “Tô gia nhà ta là địa chủ nổi tiếng ở thành Mục Châu này đấy, hôm nay vào nhà, nhất định tôi sẽ mời huynh một bữa thật no nê!” “Được, vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh!” Diệp Hàn cũng vui lây, dù sao hắn cũng thực lòng quý mến cô bé này, cũng muốn nếm thử đặc sản Mục Châu xem sao.

Có điều chuyện ăn uống phải gác lại sau đã.

Việc cấp bách bây giờ là vào đại viện Tô gia xem tình hình sức khỏe của mẫu thân Tô Thanh Nhiễm thế nào.

Tuy nhiên khi hai người tới cổng thì bất ngờ bị vệ sĩ chặn lại.

“Tô tiểu thư, vị này là ai?” Gã vệ sĩ cầm đầu tên là Vương Thiết, đội trưởng đội bảo vệ Tô gia.

Lúc này, Vương Thiết dẫn người canh giữ đại môn, chẳng có ý định cho vào chút nào.

Thấy cảnh này, sắc mặt Tô Thanh Nhiễm trở nên không vui, nhưng vẫn giải thích: “Vị công tử này tên là Diệp Hàn, là bạn của ta.” Nói xong, nàng tiếp tục: “Thị vệ Vương Thiết, làm ơn mở cửa cho chúng ta vào.” “Xin lỗi.” Vương Thiết chắp tay nói: “Tô tiểu thư, e là không được!

Vì gia chủ đã dặn, chỉ mình tiểu thư được vào, những người khác tuyệt đối không được bước vào nửa bước!

Lệnh của gia chủ, tôi cũng không còn cách nào khác, hy vọng tiểu thư thông cảm.” Nói đoạn, vẻ mặt Vương Thiết vô cùng nghiêm túc.

Rõ ràng là gia chủ đã hạ lệnh chết, kiên quyết không cho bất cứ ai đi cùng Tô Thanh Nhiễm vào trong.

Thấy vậy, Tô Thanh Nhiễm không khỏi sốt ruột: “Vương Thiết, sao anh có thể làm thế?

Diệp Hàn là bạn thân nhất của ta, hôm nay dù thế nào ta cũng phải đưa huynh ấy vào!” “Không được!” Vương Thiết vẫn khăng khăng không cho Diệp Hàn vào.

Thậm chí khi nói chuyện, gã còn cầm binh khí, rút đao hướng về phía Diệp Hàn.

Chương 1079

Trong mắt Vương Thiết, Diệp Hàn rõ ràng là một kẻ không rõ lai lịch, dù thế nào cũng không thể tùy tiện cho vào.

Hơn nữa gia chủ Tô gia cũng đã hạ lệnh tử, kiên quyết không để bạn của Tô Thanh Nhiễm vào.

Do đó, trong nháy mắt, mọi người rơi vào thế giằng co.

Vì đối phương là thị vệ Tô gia nên Diệp Hàn cũng không tiện trực tiếp ra tay, bèn mở lời khuyên: "Tô Thanh Nhiễm, hay là cô cứ vào trước đi?

Dù sao mẫu thân cô đang bệnh, cô cũng nên vào xem tình hình trước đã." Khi nói chuyện, Diệp Hàn tỏ ra vô cùng thành khẩn.

Thái độ này đương nhiên đã làm lay động đám thị vệ, khiến Vương Thiết và thuộc hạ cảm thấy Diệp Hàn không phải là người xấu.

Thế nhưng Tô Thanh Nhiễm lại thấy áy náy: "Nhưng Diệp Hàn, làm thế thì quá bất công với huynh rồi, ai lại đối đãi với khách như vậy chứ!

Không thể để huynh cứ đứng mãi ngoài cửa được!" "Không sao đâu." Diệp Hàn cười nói: "Chuyện của mẫu thân cô quan trọng hơn, nghe ta đi, vào trước đi!

Còn chuyện sau này thì tính sau!" "Được rồi." Tô Thanh Nhiễm suy nghĩ kỹ rồi thấy Diệp Hàn nói có lý.

Thế là nàng một mình bước vào đại viện Tô gia để thăm mẫu thân.

Trước khi đi, nàng đặc biệt dặn dò đám thị vệ không được làm khó Diệp Hàn.

Dù sao Diệp Hàn cũng là bạn của nàng.

Vương Thiết lộ vẻ do dự rồi mới miễn cưỡng đáp: "Tôi nhất định sẽ không làm khó Diệp Hàn công tử." Sau khi mọi người đồng ý, Tô Thanh Nhiễm mới an tâm đi vào.

Đợi nàng đi rồi, Diệp Hàn mới hướng tầm mắt về phía đám thị vệ, đặc biệt là tên thủ lĩnh Vương Thiết.

"Anh bạn Vương Thiết, thu nhập của gia đình anh thế nào?

Họ hàng bạn bè có khỏe không?" Khi nói chuyện, Diệp Hàn luôn giữ nụ cười vô hại trên môi, cứ như đang bắt chuyện làm quen với gã Vương Thiết vậy.

Vương Thiết hiện giờ cũng rảnh rỗi nên đáp lại: "Gia đình tôi cũng tạm ổn, có điều hai năm nay hạn hán lớn, mùa màng trong ruộng không được tốt lắm.

Nếu tôi không làm thị vệ ở Tô gia với đãi ngộ khá thế này, e là nhà tôi đã chẳng trụ nổi từ lâu rồi." "Ồ, ra là vậy!" Diệp Hàn gật đầu, sau đó lại hỏi những thị vệ khác: "Còn các anh thì sao?

Tình hình gia đình thế nào?" "Không tốt lắm!" "Hạn hán mà, lâu rồi còn chẳng được ăn no bụng!" "Có công việc thị vệ này cũng khó mà lo nổi cho cả một gia đình lớn!" Nói đến đây, những thị vệ khác đều tỏ vẻ khổ sở.

Do mấy năm nay hạn hán, mùa màng thất bát, giá lương thực tăng vọt, trong nhà họ đều nghèo đến mức không còn gì để ăn.

Dù làm thị vệ ở Tô gia cũng chỉ đủ miếng cơm manh áo, căn bản chẳng kiếm thêm được đồng nào.

Thấy cảnh bọn họ ai nấy đều thảm hại như vậy, Diệp Hàn bỗng nở nụ cười tươi rói.

“Diệp Hàn công tử, huynh cười cái gì?” “Chẳng lẽ huynh đang cười nhạo chúng tôi sao?” “Uổng công nãy giờ tôi thấy huynh có vẻ hiền lành, giờ nhìn lại mới thấy đúng là hạng người không có lòng đồng cảm!” Thấy Diệp Hàn cười tươi như vậy, đám thị vệ đều không chịu nổi, ai nấy đều lên tiếng chỉ trích hắn thiếu lòng trắc ẩn.

Thế nhưng, điều khiến họ không ngờ tới là câu nói tiếp theo của Diệp Hàn đã thắp lên hy vọng cho cả đám.

“Ta vui là vì ta đã nghĩ ra cách giúp các anh thoát khỏi cảnh khổ này!” “Nếu các anh biết điều, thậm chí có thể sở hữu một khối tài sản khổng lồ!

Không bao giờ phải để người thân chịu đói chịu rét nữa!” Nói đoạn, Diệp Hàn tỏ vẻ vô cùng tự tin.

Thấy vậy, đám thị vệ đều tò mò, ngay cả đội trưởng Vương Thiết cũng không nén được mà thúc giục.

“Diệp Hàn công tử, lời này của huynh có ý gì?” “Đúng vậy!

Diệp Hàn công tử, mau giải thích đi!” “Nếu không tôi sốt ruột chết mất!” “Nhà tôi còn mấy miệng ăn đang đợi cơm đây!

Nếu có cách kiếm tiền, mong huynh đại phát từ bi nói cho tôi biết với!” Để có thể kiếm thêm chút tiền lo cho gia đình, bao gồm cả Vương Thiết và toàn bộ thị vệ đều nóng lòng thúc giục.

Đáp lại, Diệp Hàn mỉm cười điềm nhiên rồi mới nói: “Cách rất đơn giản!

Chỉ cần đi theo ta, sau này muốn gì cũng có!” “Hả?” “Diệp Hàn công tử, huynh không nói đùa đấy chứ?” “Đi theo huynh thì có thể ăn mặc không lo, nuôi sống cả gia đình sao?” Nói xong, bọn họ đều tỏ vẻ không tin Diệp Hàn.

Cũng phải thôi, hôm nay mới là lần đầu tiên họ gặp Diệp Hàn, căn

bản không biết gia thế hắn khủng khiếp cỡ nào.

Vì thế họ mới thấy chuyện đó bất khả thi và nghi ngờ lời nói của hắn.

Đối với cảnh này, Diệp Hàn chẳng buồn giải thích.

Vì hắn hiểu rõ, loại chuyện này căn bản không cần giải thích bằng lời!

Nếu đối phương nghi ngờ hắn không có tiền, vậy thì hắn sẽ lấy ra cho họ thấy!

“Ta biết, các anh nghi ngờ ta không có tiền để nuôi nổi các anh, càng không nói đến cả gia đình các anh.” Diệp Hàn lộ vẻ thấu hiểu, nói: “Nhưng tiền ấy à, ta có đầy!” Dứt lời, Diệp Hàn tùy ý vung tay ném ra mấy vạn lượng bạc.

Mấy vạn lượng bạc rơi xuống, ngay lập tức tạo thành một hố lớn trên mặt đất!

Chỉ nghe tiếng 'bành' một cái, chớp mắt mấy vạn lượng bạc đã nằm lăn lóc dưới đất.

Chương 1080

Thấy cảnh này, mắt đám thị vệ trố lồi ra!

"Mẹ kiếp!" "Gã này thực sự lấy ra được mấy vạn lượng bạc sao?" "Lẽ nào hắn định chia cho chúng ta thật?" Lúc này, bọn họ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, chỉ sợ Diệp Hàn đang đùa.

Tuy nhiên, họ cũng hiểu rằng tiền càng nhiều thì rắc rối càng lớn!

Có lẽ Diệp Hàn thậm chí sẽ bắt bọn họ phải chống lại Tô gia!

Lúc này, đặc biệt là Vương Thiết với tư cách là đội trưởng, lập tức kìm nén sự hấp dẫn của đống bạc, miễn cưỡng mở miệng nói: "Anh em đừng mắc lừa, hắn đang dụ dỗ chúng ta đấy!

Chỉ cần chúng ta trụ vững trước đống bạc này thì sẽ không mắc bẫy đâu!" Khi nói lời này, thực ra bản thân Vương Thiết cũng thèm muốn số bạc đó vô cùng.

Nhưng không còn cách nào khác, gã thực sự không dám đối đầu với Tô gia!

Hơn nữa cả đám làm việc ở Tô gia cũng đã một thời gian, cũng có chút tình nghĩa với gia chủ nên không dễ dàng gì mà phản bội, vì thế mới miễn cưỡng nói vậy.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn chỉ cười cười rồi tiếp tục nói.

"Được thôi, bộ các anh không thấy mỗi người một vạn lượng bạc trắng là đủ để nuôi cả gia đình sao?" "Nếu thấy chưa đủ, không sao, ta tăng thêm!" "Một vạn không đủ thì hai vạn!" "Hai vạn không đủ, ta gấp đôi lên, tặng mỗi người bốn vạn lượng bạc trắng!" Ngay khoảnh khắc lời nói vừa dứt, Diệp Hàn vung tay ném ra thêm mấy chục vạn lượng bạc trắng.

Cảnh tượng này giống như những bông tuyết dưới nắng gắt, lấp lánh đến mức không ai dám tin vào mắt mình!

Đặc biệt khi những thỏi bạc đó từng thỏi từng thỏi rơi xuống đất, tiếng kêu 'đinh đang' như gõ vào nhịp tim của đám thị vệ vậy!

“Mẹ kiếp!” “Nhiều bạc thế này, ai không lấy là thằng ngu!” “Bất kể làm gì, tóm lại từ giờ tôi sẽ đi theo Diệp Hàn công tử!” Lời vừa dứt, liền có một danh thị vệ bước ra, ngay tại chỗ lựa chọn đi theo Diệp Hàn.

Tiếp đó, thấy người này biết điều, Diệp Hàn cũng hào phóng, trực tiếp nhét một tờ ngân phiếu một vạn lượng vào tay hắn, nói: “Tốt lắm!

Rất biết điều!

Đây là ngân phiếu thành Mục Châu mệnh giá một vạn lượng, là phần thưởng cho anh!

Ngoài một vạn lượng này ra, anh có thể lấy thêm bốn vạn lượng bạc mặt nữa!” Phong thái của Diệp Hàn lập tức khiến gã thị vệ kia ngẩn ngơ.

Còn chưa làm gì mà chỉ vì là người đầu tiên bước ra, gã đã được thêm hẳn một vạn lượng bạc!

Phải biết rằng đó là số tiền mà cả gia đình gã có khi cả đời cũng chẳng tích góp nổi!

“Cảm ơn Diệp Hàn công tử!

Tôi xin dập đầu tạ ơn!

Tôi thay mặt cả gia đình cảm tạ ơn cứu mạng của ngài!” Gã thị vệ này cũng rất thức thời, ngay tại chỗ quỳ xuống dập đầu tạ ơn Diệp Hàn.

Phải biết rằng số tiền này không phải nhỏ, đủ để cả gia đình gã vượt qua cơn hạn hán.

Hơn nữa không chỉ có thể ăn no mặc ấm, mà còn có thể mua thêm không ít điền sản, một bước trở thành đại địa chủ!

Cùng lúc đó, thấy gã thị vệ kia được phần thưởng hậu hĩnh như vậy, những người còn lại đều không thể ngồi yên được nữa.

Ngay cả Vương Thiết cũng vứt binh khí trong tay xuống đất, quỳ xuống dập đầu trước Diệp Hàn.

“Diệp Hàn công tử!

Xin nhận của tôi một lạy!” “Từ nay trở đi, tôi chính là thị vệ của Diệp Hàn công tử!” “Chỉ cần ngài chỉ về hướng Tây, tôi tuyệt đối không dám đi về hướng Đông!” “Dù phải xuống núi đao hay lên biển lửa, tôi cũng tuyệt không hai lời!” Đám người này cũng thật thà, cầm tiền xong là lập tức thề trung thành với Diệp Hàn.

Trước cảnh tượng này, Diệp Hàn cũng chỉ mỉm cười, không hề để tâm.

Dù đối phương chỉ là hư tình giả ý vì nể mặt đồng bạc thì Diệp Hàn cũng chẳng quan tâm.

Dù sao mục đích của hắn cũng đã đạt được, đó là dùng tiền mua chuộc lòng người, khiến bọn họ từ bỏ Tô gia để đi theo hắn!

Sau khi đám người này mang bạc về chỗ ở cất giữ, Diệp Hàn mới tập hợp họ lại, chậm rãi nói: “Bây giờ, một khi đã nhận bạc thì phải nghe lời ta.

Nếu không, đừng trách ta trở mặt vô tình!” Nói xong, Diệp Hàn vung tay rút thanh Long Uyên Kiếm ra.

Tiếp đó, chỉ một nhát kiếm, Diệp Hàn đã chém phiến đá dày một

mét vỡ vụn thành từng mảnh!

Bành!

Trong tiếng nổ trầm đục, bụi đất bay mù mịt trước mắt mọi người, khiến họ không khỏi run sợ trong lòng.

Giờ đây, chứng kiến thân thủ của Diệp Hàn, không ai còn dám có hai lòng, đồng loạt thề trung thành.

"Diệp Hàn công tử yên tâm, tôi nhất định sẽ không phản bội ngài!" "Dù là vì tiền hay vì nể phục thân thủ lợi hại của ngài, tôi cũng tuyệt đối không phản bội!" "Nếu tôi có hành động phản bội, ngài có thể giết tôi bất cứ lúc nào!" Dưới sự dẫn dắt của Vương Thiết, đám thị vệ đồng thanh tuyên thệ.

Trước cảnh tượng này, Diệp Hàn tỏ vẻ hài lòng, gật đầu: "Được rồi, tâm ý của các anh ta đã biết." "Phải rồi, bây giờ ta muốn hỏi một câu." Sau khi đã mua chuộc được đám người này, Diệp Hàn mới điềm nhiên hỏi.

"Diệp Hàn công tử, xin ngài cứ hỏi!" "Tôi nhất định biết gì nói nấy!" "Ngay cả việc gia chủ Tô gia có mấy phòng tiểu thiếp, tôi cũng khai hết cho ngài!" "Dù sao tôi cũng đã thực tâm trung thành với ngài rồi!" "Câu hỏi của ta cũng đơn giản thôi, mẫu thân của Tô Thanh Nhiễm rốt cuộc là bị bệnh gì?

Chương 1081

Tại sao lại đột ngột gọi cô ấy về nhà?" Diệp Hàn thản nhiên mở lời.

Thật ra, lần này hắn tới thành Mục Châu là để tháp tùng Tô Thanh Nhiễm về xem bệnh tình của mẫu thân nàng thế nào.

Thế nhưng trong thâm tâm, Diệp Hàn luôn cảm thấy chuyện lần này có gì đó mờ ám, vì thế mới mua chuộc đám thị vệ để tìm kiếm chút manh mối từ miệng họ.

Khi Diệp Hàn hỏi, đám thị vệ rõ ràng là ngẩn người, tỏ vẻ khá do dự, cứ như không muốn nói ra vậy.

Thấy cảnh này, Diệp Hàn lập tức lạnh giọng: "Ta đã cho các anh không ít lợi lộc, đừng có dùng lời dối trá mà qua mắt ta.

Chẳng phải vừa nãy mới nói sẽ trung thành với ta sao, vậy mà một câu hỏi cũng không trả lời được à?" Nói đoạn, vẻ mặt Diệp Hàn trở nên lạnh lùng.

Bởi lần này hắn đã tốn không ít bạc, nếu đám người này nhận tiền mà không làm việc thì Diệp Hàn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Đám thị vệ tự nhiên cũng hiểu rõ tình hình, sau một hồi do dự, họ cũng vội vàng khai báo.

"Diệp Hàn công tử, sự tình là thế này!" "Thực ra mẫu thân của Tô tiểu thư căn bản không hề sinh bệnh, sở dĩ lừa cô ấy về hoàn toàn là để gả người!" "Gia tộc họ Sở ở thành Mục Châu muốn liên hôn với Tô gia, vì thế gia chủ đã sắp xếp hôn sự, bắt Tô tiểu thư sớm về để thành thân." Gã thị vệ run rẩy nói, đem toàn bộ sự việc mình biết khai ra hết.

Diệp Hàn nghe xong những lời này thì lập tức cau mày: “Hôn sự?

Sao ta chưa từng nghe nói nhỉ?

Chuyện này chắc không phải ngay cả Tô Thanh Nhiễm cũng bị giấu đấy chứ?” “Đúng vậy ạ!” “Gia chủ lo Tô tiểu thư không chịu về nên đã giấu kín, cố ý mượn cớ mẫu thân bệnh nặng để lừa cô ấy về.” “Diệp công tử, xin ngài vạn nhất đừng nói với ai là tôi nói nhé, nếu không tôi chắc chắn sẽ bị gia chủ trừng phạt.” Trong khi nói, cả đám thị vệ đều tỏ vẻ vô cùng lo lắng, sợ Diệp Hàn sẽ khai bọn họ ra.

Diệp Hàn đối với chuyện này lại xem như không thấy, bởi trong mắt hắn, Tô gia căn bản chẳng là cái thía gì.

Chỉ cần hắn vẫy tay một cái là có thể dễ dàng diệt sát tất cả.

Do đó, lúc này thấy Tô Thanh Nhiễm bị người nhà lừa gạt, Diệp Hàn lập tức cười lạnh: “Xem ra tên gia chủ Tô gia này chẳng phải hạng người tốt lành gì!

Ngay cả con gái ruột mà cũng dám lừa, lừa đi gả cho người ta!

Nếu đã vậy thì đừng trách ta không khách sáo.” Dứt lời, Diệp Hàn cầm kiếm xông thẳng vào đại viện Tô gia.

Ở phía sau hắn, đám thị vệ đều tỏ ra vô cùng hoảng loạn.

Bởi họ căn bản không ngờ Diệp Hàn lại bốc đồng như vậy.

Vừa mới nghe tin xong đã dám xông thẳng vào đại viện Tô gia?

Phải biết rằng Tô gia có không ít thị vệ cao cấp đâu!

Một mình Diệp Hàn xông vào thì khó tránh khỏi bị vây đánh.

Thế là sau khi suy tính kỹ lưỡng, cả đám thị vệ đều hạ quyết tâm.

“Chúng ta theo Diệp Hàn công tử vào trong thôi!” “Dù sao Diệp Hàn công tử cũng đã cho chúng ta mấy vạn lượng bạc rồi!” “Số bạc

đó đủ cho chúng ta tiêu xài cả đời, vì thế dù thế nào cũng phải bảo vệ an toàn cho Diệp Hàn công tử!" "Thực ra, loại công pháp này không phù hợp với cô lắm.

Bởi thiên phú của cô rất tốt, ngay cả khi tu luyện công pháp khác, cô cũng có thể đột phá cảnh giới Ngự Không trong vòng ba mươi năm." "Vì thế, ta hơi thắc mắc, một cô gái có thiên phú không tệ như cô tại sao lại phải tu luyện môn công pháp Thí Luyện Luân Hồi này?" "Phải biết rằng loại công pháp này tuy có hiệu quả nhanh, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng!

Những người tu luyện môn này hầu như không một ai có thể đột phá tới cảnh giới Siêu Phàm..." Diệp Hàn nói tới đây thì dừng lại một chút.

Thật ra hắn cũng tò mò, An Nhiên vốn là một cô gái có thiên phú không tệ, tại sao lại phải đi tu luyện môn công pháp không có tương lai này?

Chẳng lẽ có ẩn tình gì khác?

Sự thực đúng như Diệp Hàn dự đoán.

An Nhiên đúng là vì một số nguyên do nên không thể tu luyện công pháp khác, chỉ có thể luyện Thí Luyện Luân Hồi Công.

Nguyên bản nàng vốn không muốn nhắc tới chuyện này với ai.

Nhưng vì Diệp Hàn có cảnh giới cao thâm, lại tỏ ra khá dễ gần nên An Nhiên quyết định nói ra chuyện của mình.

Nếu Diệp Hàn có thể giúp được nàng thì đó sẽ là chuyện may mắn nhất đời nàng.

"Diệp Hàn sư huynh, thực ra sự tình là thế này." An Nhiên suy nghĩ hồi lâu rồi cuối cùng mới nhẹ nhàng mở lời: "Dù thiên phú của tôi không tệ, nhưng thể chất của tôi có chút đặc thù, đó là Vạn Âm Chi

Thể cực kỳ hiếm gặp!

Chỉ có tu vi cảnh giới Ngự Không mới có thể trấn áp được luồng âm khí lạnh lẽo trong cơ thể, nếu không sẽ bị bạo thể mà chết!

Vì thế, để bảo toàn tính mạng, tôi mới chọn tu luyện Thí Luyện Luân Hồi Công nhằm nhanh chóng đạt tới cảnh giới Ngự Không." Nói đoạn, vẻ mặt An Nhiên vô cùng u sầu.

Dù sao nàng cũng biết hoàn cảnh của mình hiện giờ rất đáng ngại.

Ngay cả khi nhờ Thí Luyện Luân Hồi Công mà nhanh chóng thăng cấp lên Ngự Không, nàng cũng đã đánh mất thiên phú tu luyện quý báu, không cách nào tiến xa hơn được nữa.

Đồng thời, công pháp này cũng có một khiếm khuyết cực lớn, nếu không thể đột phá cảnh giới Siêu Phàm thì sẽ vĩnh viễn mất đi tư cách luân hồi, linh hồn sẽ bị công pháp phản phệ đến sạch sành sanh.

Điểm này cả An Nhiên và Diệp Hàn đều rõ.

Chương 1082

Vì thế, sau khi nghe xong những lời này, Diệp Hàn cũng thở dài một tiếng: "Thật lòng mà nói, ta cũng phải thăng lên cảnh giới cao hơn mới bắt đầu tu luyện Thí Luyện Luân Hồi Công, nên khiếm khuyết của môn công pháp này đối với cá nhân ta không hề có bất cứ phản phệ nào.

Thế nhưng hiện giờ cảnh giới của cô mới chỉ là Ngự Không, e rằng khó lòng chống lại sức mạnh phản phệ của nó.

Hiện nay, muốn trấn áp luồng phản phệ đó, chỉ có cách luyện hóa Huyền Linh Thảo vạn năm mới có một tia sinh cơ." "Huyền Linh Thảo sao?" Nghe tới đây, trong mắt An Nhiên thoáng hiện lên vẻ mờ mịt.

Dù đã đọc qua nhiều sách vở, nàng cũng chưa bao giờ nghe nói tới loại linh thảo này, nên không tránh khỏi có chút hoang mang.

Còn Diệp Hàn thì kiên nhẫn giải thích: "Ta từng đọc trong một cuốn cổ tịch, Huyền Linh Thảo là loại linh thảo duy nhất có thể trấn áp tác dụng phụ của Thí Luyện Luân Hồi Công.

Nhưng loại linh thảo này đã tuyệt tích trên thế gian từ lâu rồi, nên trên người ta cũng không có..." Lúc này, sau khi Diệp Hàn nói xong, chút hy vọng cuối cùng trong mắt An Nhiên cũng vụt tắt.

Ngay cả một đại lão có cảnh giới cao thâm như Diệp Hàn mà cũng không có cách nào... xem ra là do thiên mệnh rồi!

An Nhiên gần như đã chấp nhận số phận, nên chỉ đành chua chát nói: "Xem ra số tôi không tốt, chẳng trách được ai.

Huyền Linh Thảo – nghe tên thôi cũng biết là vật không tầm

thường, ngay cả khi thực sự gặp được thì một tu sĩ như tôi cũng chẳng thể mua nổi...” Nghĩ tới giá cả của Huyền Linh Thảo, An Nhiên bỗng thấy thanh thản hơn.

Ha!

Cho dù có tìm thấy đi chăng nữa thì cũng không có tiền mua.

Bởi gia cảnh của nàng không tốt, chỉ là một gia tộc nhỏ ở Yến Quốc, ngay cả tư cách xưng bá một phương cũng không có.

Dù có thực sự gặp được Huyền Linh Thảo thì hạng tiểu bối như nàng cũng chẳng thể nào chạm tới được.

Vì thế An Nhiên bỗng thấy nhẹ lòng hẳn.

Tuy nhiên ở phía bên kia, mắt Diệp Hàn lại lóe lên tia sáng, không biết đang tính toán điều gì.

Ngay sau đó, khi hai người đang chìm vào im lặng thì bất ngờ từ trên đài đấu giá vang lên một tiếng hét lớn, khiến cả hai giật mình tỉnh táo.

“Tiếp theo đây là vật phẩm đấu giá, một gốc linh thảo trân quý đã tuyệt tích nhiều năm, chỉ có từ vạn năm trước – Huyền Linh Thảo!

Gốc Huyền Linh Thảo này do một vị trưởng lão Thiên Ma Tông phát hiện trong một di tích cổ, để mang được nó về đây đã phải tốn không ít tâm sức!” “Vì thế, gốc Huyền Linh Thảo này sẽ được đấu giá với giá khởi điểm là ba vạn linh thạch!” “Chắc mọi người đều biết, Huyền Linh Thảo là loại linh thảo duy nhất có thể trấn áp tác dụng phụ của Thí Luyện Luân Hồi Công.

Mà Thí Luyện Luân Hồi Công lại là bí pháp giúp con người nhanh chóng thăng lên cảnh giới Ngự Không...

Giá trị của gốc linh thảo này, tôi chắc không cần phải nói thêm

nữa chứ?" Lúc này, sau khi đấu giá sư nói xong, lão liền mỉm cười đặt gốc Huyền Linh Thảo lên đài.

Sau đó vẻ mặt lão chẳng chút vội vàng, thậm chí không cần giới thiệu thêm cũng đủ để vô số người đổ dồn ánh mắt nhiệt liệt về phía đó!

Đặc biệt là đám tu sĩ Thiên Ma Tông bên dưới, ánh mắt họ đã sớm trở nên rực lửa, cứ như muốn xông lên cướp gốc Huyền Linh Thảo đó mà ăn tươi nuốt sống vậy!

Dù sao đây cũng là gốc Huyền Linh Thảo duy nhất có thể trấn áp tác dụng phụ của Thí Luyện Luân Hồi Công!

Nếu đoạt được nó, coi như có thể giúp cho bất cứ hậu bối nào có tư chất kém cỏi nhanh chóng thăng lên cảnh giới Ngự Không trong thời gian ngắn!

Huống chi trong số những ma tu có mặt tại đây, có không ít người vì muốn nhanh chóng tăng cường thực lực nên đã tu luyện Thí Luyện Luân Hồi Công!

Có thể nói, một gốc Huyền Linh Thảo này chắc chắn sẽ dẫn tới cuộc tranh giành của vô số người, thậm chí họ sẵn sàng trả giá bằng cả tính mạng!

Bởi không một ai lại từ bỏ cơ hội đột phá duy nhất này cả!

Huống chi là cơ hội duy nhất để được tái nhập luân hồi sau khi chết!

Vì thế, chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi, đã có mười mấy ma tu cao cấp đứng bật dậy.

"Gốc Huyền Linh Thảo này ta lấy!

Ta trả năm vạn linh thạch!" "Đừng có ai tranh với ta, ta trả tám

vạn linh thạch!" "Tám vạn?

Ngươi cũng xứng sao?

Ta trả mười vạn!" Chỉ trong chớp mắt, đã có mười mấy ma tu cảnh giới Ngự Không tranh đoạt, nhanh chóng đẩy giá của một gốc Huyền Linh Thảo lên mức giá trên trời mười lăm vạn linh thạch!

Phải biết rằng mười lăm vạn linh thạch không phải là con số nhỏ, đủ để mua một thanh thánh binh trung giai cực tốt rồi!

Nếu đổi lấy thánh binh trung giai thì cũng đủ để giúp một tu sĩ Ngự Không giành được lợi thế không nhỏ trong cuộc đấu pháp!

Thế nhưng bất chấp điều đó, các ma tu vẫn điên cuồng tranh đoạt.

Bởi đó là cơ hội đột phá duy nhất!

Và cũng là cơ hội duy nhất để được tái nhập luân hồi!

Giữa lúc mọi người đang hò hét đẩy giá, từ trong phòng khách quý trên lầu bỗng vang lên một giọng nói điềm nhiên: "Ta trả một triệu linh thạch!"